

Vô Sĩ Đạo Tặc

Contents

Vô Sĩ Đạo Tặc	6
1. Quyển 1 : Tập Định Đại Lục – Chương 1 : Trộm Tiền (thượng)	6
2. Chương 1 : Trộm Tiền (hạ)	8
3. Chương 2 : Trời Sinh Đạo Tặc	10
4. Chương 3 : Hỏa Côn Vô Danh	13
5. Chương 4 : Mỹ Nữ Trong Phòng Tắm	16
6. Chương 5:hắc Ám Cân	18
7. Chương 6:tiểu Sắc Lang	21
8. Chương 7:thâu Hương Trộm Ngọc	23
9. Chương 8:nữ Khách Nhân Kỳ Quái	26
10. Chương 9: Khách Phương Xa	28
11. Chương 10 : Dạ Lang Dong Binh Đoàn	30
12. Chương 11 : Ma Nghệ Sơn Mạch	33
13. Chương 12 : Thành Nhân Du hí	35
14. Chương 13 : Tiểu Ma Nữ	37
15. Chương 14 : Cừu Chuyển Phệ Hồn Đan	39
16. Chương 15 : Biệt Ly	42
17. Quyển 2 : Sơ Thiệp Giang Hồ – Chương 1 : Phiến Tử	45
18. Chương 2 : Phong Lang Quân	46
19. Chương 3 : Phá Ma Âm	48
20. Chương 4 : Kích Liệt Đại Chiến	50
21. Chương 5 : Linh Động	52
22. Chương 6 : A Di Và Tỷ Tỷ	54
23. Chương 7 : Linh Động	56
24. Chương 8 : Nguyên Tổ Cảm Ứng	59
25. Chương 9 : Thủy Nguyên Tổ	61
26. Chương 10 : Nhân Yêu Khắc Lạp Khắc	64
27. Chương 11 : Thiên Ma Quyết	66
28. Chương 12 : Khắc Lạp Khắc Đích Thảm Phán (phán Quyết Của Clark)	67
29. Chương 13 : Đại Quỷ Và Con Heo	70
30. Chương 14 : Phó Thác	72
31. Chương 15: Thiên Ma Giải Thể	74
32. Quyển 3 : Tiêu Dao Môn Hạ – Chương 1: Tiền Trong Túi Sao Lại Không Thấy	77
33. Chương 2 : Sự Trừng Phạt Dành Cho Đạo Tặc	80
34. Chương 3 : Mở Khóa	82
35. Chương 4 : Tiêu Dao Môn	84
36. Chương 5 : Tiêu Dao Vô Ảnh	85
37. Chương 6 : Đạo Tặc Cũng Rất Thú Vị	87
38. Chương 7 : Phục Chế	89
39. Chương 8 : Tiêu Dao Vô Cực Đan	92
40. Chương 9 : Triệu Hoán Không Gian Giới Chỉ	94
41. Chương 10 : Lễ Thành Nhân	97

42. Chương 11 : Tế Phẩm Cho Lễ Thành Nhân	99
43. Chương 12 : Ác Thú Cổ Diêu	101
44. Quyển 4 : Đoan Mộc Gia Tộc – Chương 1 : Tiểu Công Chúa Mất Tích	103
45. Chương 2 : Đoan Mộc Tình	105
46. Chương 3 : Tiết Độc	107
47. Chương 4 : Bí Huyết	109
48. Chương 5 : Đồng Dục (cùng Tắm)	111
49. Chương 6 : Tâm Sự Trong Phòng	114
50. Chương 7 : Tự Do	116
51. Chương 8 : Nhẫn Giả (ninja)	119
52. Chương 9 : Thiên Không Thành	121
53. Chương 10 : Thần Thánh Học Viện	124
54. Quyển 5 : Thần Thánh Học Viện – Chương 1 : Thí Tập	126
55. Chương 2 : Đồng Cư	127
56. Chương 3 : Đạo Tặc - Mãng Hán - Luyện Kim Cuồng Nhân	130
57. Chương 4 : Đạo Đạn	132
58. Chương 5 : Khai Học Điển Lễ Phong Ba	134
59. Chương 6 : Huyền Kiếm Thừa Ảnh	136
60. Chương 7 : Lão Vu Bà (sorceress)	137
61. Chương 9 : Đoan Mộc Tích	139
62. Chương 10 : Khai Thác Ban	141
63. Chương 11 : Linh Động	143
64. Chương 12 : Trắc Thí (thi Kiểm Tra)	145
65. Chương 13 : Dứt Tình	150
66. Chương 14 : Tương Phùng Ngoài Ý Muốn	153
67. Chương 15 : Tiềm Năng	155
68. Chương 16 : Vĩ Hành	158
69. Quyển 6 : Thiên Ma Chi Bí – Chương 1 : Nguyên Tử	160
70. Chương 2 : Lão Nhân Quét Dọn	162
71. Chương 3 : Cửu Âm Cửu Dương	164
72. Chương 4 : Thụ Ngược Cuồng	166
73. Chương 5 : Nội Tiết Mất Cân Đối	168
74. Chương 6 : Nữ Đồng	170
75. Chương 7 : Điều Tra	173
76. Chương 8 : Thâu Tập	175
77. Chương 9 : Tam Chích Thủ	177
78. Chương 10 : Sư Mẫu	179
79. Chương 11 : Quỷ Bộ	181
80. Chương 12 : Tư Cách Thi Đấu	184
81. Chương 13 : Dây Dưa	187
82. Chương 14 : Hành Thi Tẩu Thệt	189
83. Chương 15 : Âm Lưu Phát Hoa Thủ	191
84. Chương 16 : Sinh Môn	193
85. Chương 17 : Thân Tổ	195
86. Chương 18 : Chênh Lệch	198
87. Quyển 7 : Kỳ Thi Đấu Hàng Năm – Chương 1 :thần Thánh Tẩy Lễ	200
88. Chương 2 : Nhượng Bạo Lộ Cuồng Lai Đắc Canh Mạnh Liệt Điểm Ba	203
89. Chương 3 : Bạo Vũ Lê Hoa Châm	207
90. Chương 4 : Đàm Hoa Nhất Hiện	213
91. Chương 5 : U Minh Chi Vụ	216
92. Chương 6 : Mân Côi Chi Vũ	222
93. Chương 7 : Thiên Mị Huyền Cảnh	228
94. Chương 8 : Nguyên Tử Bạo Liệt Quyền (i)	233
95. Chương 8 : Nguyên Tử Bạo Liệt Quyền (ii)	236

96. Chương 9 : Sư Tỷ	238
97. Chương 10 : Tấn Công (i)	241
98. Chương 10 : Tấn Công (ii)	243
99. Chương 11: Phá Nhi Hậu Lập	246
100. Chương 12: Tổ A	249
101. Quyển 8 : Nhiệm Vụ Thực Tập – Chương 1: Quỷ Xa	252
102. Chương 2: Cộng Tác Ngoài Ý Muốn	256
103. Chương 3: Nữ Quỷ	261
104. Chương 4: Kỳ Diệu Đích Hô Hoán	266
105. Chương 5: Thú Liệp	270
106. Chương 6: Mất Khống Chế	275
107. Chương 7: Dạ Ma Bồn Địa	279
108. Chương 8: Xung Đột Trong Tửu Quán	284
109. Chương 9: Hấp Huyết	286
110. Chương 10: Ác Ma Chi Nữ	291
111. Chương 11: La Thi Mị	295
112. Chương 12: Đại Lục Thất Lạc	298
113. Quyển 9 : Đạo Tặc Công Hội – Chương 1: Yêu Cầu Đến Từ Đoàn Mộc Gia Tộc	302
114. Chương 2: Điển Lễ Tốt Nghiệp	307
115. Chương 3: Duyên Phận	310
116. Chương 4: Địa Hạ Thành	314
117. Chương 5: Lên Liền Hai Cấp	318
118. Chương 6: Dị Hóa Tử Đản	321
119. Chương 7: Tiểu Sủng Vật Ngoan Cường	324
120. Chương 8: Tông Giáo Tài Phán Sở (i)	326
121. Chương 8: Tông Giáo Tài Phán Sở (ii)	329
122. Chương 9: Vong Linh Pháp Sư	332
123. Chương 10: Ác Linh Khôi Lỗi	337
124. Chương 11: Tái Kiến	340
125. Chương 12: Vạn Sự Thông	343
126. Chương 13: Cuồng Thần	347
127. Quyển 10 : Bạo Phong Thiết Vệ – Chương 1: Huyết Tủy Thôn Trang	352
128. Chương 2: Sắc Dụ	358
129. Chương 3: Điều Giáo	364
130. Chương 4: Trạch Đồ	368
131. Chương 5: Chinh Phục	370
132. Chương 6: Đấu Giá	375
133. Chương 7: Trạm Tin Tức	378
134. Chương 8: Tình Lang	382
135. Chương 9: Ác Ma Đảo	384
136. Chương 10: Thù Canh Trọng Yếu	389
137. Quyển 11 : Ác Ma Đảo – Chương 1: Lạn Đồ Quỷ	392
138. Chương 2: Thần Phong	395
139. Chương 3: Linh Vân	398
140. Chương 4: Hải Khiếu	401
141. Chương 5: Khủng Thủy Chứng	405
142. Chương 6: Ác Ma Nhị Trùng Xướng	408
143. Chương 7: Minh Vương Trảm	412
144. Chương 8: Độc Hi Ác Cáp	415
145. Chương 9: Thiên Ma Kim Thân	419
146. Chương 10: Thủy Doanh Châu	422
147. Chương 11: Ác Ma Đảo Trong Truyền Thuyết	425
148. Chương 12: Bất Năng Thâu Đích Đồ Cục	428
149. Chương 13: Thất Khứ Liễu, Tài Đồng Đắc Trân Tích	431

150. Chương 14: Chi Phối Giả	434
151. Chương 15: Phong Điền Nhị Quái	437
152. Chương 16: Nhất Túy Giải Thiên Sầu	441
153. Chương 17: Chỉ Là Một Giấc Mộng	444
154. Chương 18: Tin Tức Tốt	448
155. Chương 19: Bói Toán	451
156. Chương 20: Cái Chết Của Lặc Tư	456
157. Chương 21: Tâm Bệnh	459
158. Chương 22: Thiêu Bát Ly Gian	462
159. Chương 23: Lĩnh Vực	465
160. Quyển 12 : Thất Lạc Đại Lục – Chương 01: Địa Tinh	470
161. Chương 02: Mỹ Nữ Xà	473
162. Chương 03: Ma Giới	477
163. Chương 04: Hấp Huyết Quỷ	482
164. Chương 05: Tái Ngộ Ma Nữ	485
165. Chương 06: Thuần Vu Tuyền	489
166. Chương 07: Đảo Hành Nghịch Thi	492
167. Chương 08: Đồng Sàn Cộng Chằm	495
168. Chương 09: Tinh Linh Thiếu Nữ	498
169. Chương 10: Thiên Huyền Đại Trận	502
170. Chương 11: Bá Tước Dracula	507
171. Chương 12: Ải Nhân Thiết Tượng	510
172. Chương 13: Giám Định Khốn Long	514
173. Chương 14: Tự Ngã Tu Phục	518
174. Chương 15: Ma Giới Tranh Phách Chiến	521
175. Quyển 13 : Ma Giới Tranh Bá – Chương 01: Thiên Tứ Lương Ky	524
176. Chương 02: Ánh Xạ	527
177. Chương 03: Nhất Minh Kinh Nhân	529
178. Chương 04: Ác Ma Nữ Tước	533
179. Chương 05: Xà Hạt Độc Nữ	536
180. Chương 06: Nữ Đồng	538
181. Chương 07: Bào Tử Phong Bạo	544
182. Chương 08: Thân Phận Bại Lộ	547
183. Chương 09: Thâm Uyên	550
184. Chương 10: Ma Giới Đệ Nhất Mỹ Nữ	552
185. Chương 11: Hồng Phấn Hâm Tịnh	556
186. Chương 12: Quái Thai	559
187. Chương 13: Án Sát Sử	563
188. Chương 14: Thanh Lâu Phong Vân	566
189. Chương 15: Thành Thủ Dục Cương	569
190. Chương 16: Vũ Hội	572
191. Chương 17: Khiêu Chiến	576
192. Quyển 14 : Yêu Nguyệt Công Chúa – Chương 01: Khánh Điển	578
193. Chương 02: Huyết Bảo	581
194. Chương 03: Ma Vương	584
195. Chương 04: Mật Thất	587
196. Chương 05: Dracula Thật Giả	590
197. Chương 06: Thiểm Quang Đạn	592
198. Chương 07: Tiềm Nhập	594
199. Chương 08: Thân Thế Chi Mê	597
200. Chương 09: Cô Gái Tóc Đỏ	602
201. Chương 10: Ước Định Của Dracula	604
202. Chương 11: Huyết Chi Lĩnh Vực	607
203. Chương 12: Vô Chiêu	612

204. Chương 13: Huỳnh Quang Phong	616
205. Quyển 15 : Phiêu Di Không Gian – Chương 01: Bức Tường Không Gian	619
206. Chương 02: Không Gian Lữ Hành Kỳ Dị	621
207. Chương 03: Cửu Tinh Liên Châu	624
208. Chương 04: Ma Thần	627
209. Chương 05: Linh Hồn Khế Ước	629
210. Chương 06: Thần Thuật	631
211. Chương 07: Ma Thần Phụ Thân	632
212. Chương 08: Trở Về	634
213. Chương 09: Lòng Tham	637
214. Chương 10: Huỳnh Đệ Tương Kiến	640
215. Chương 11: Đàm Thoại	643
216. Chương 12: Biến Tương Đích Văn Lưu	645
217. Chương 13: Yên Diệt	648
218. Chương 14: Ma Quỷ Đích Dự Hoặc	650
219. Chương 15: Thần Cách	652
220. Chương 16: Trọng Phản Đạo Tặc Công Hội	654
221. Chương 17: Nghịch Thiên Giáo	656
222. Quyển 16 : Nghịch Thiên Giáo – Chương 01: Tổ Chức Tà Giáo	658
223. Chương 02: Khả Năng	660
224. Chương 03: Vô Chiêu Thắng Hữu Chiêu	662
225. Chương 04: Dị Đoan	664
226. Chương 05: Yêu Nữ	666
227. Chương 06: Thánh Nữ Nghịch Thiên Giáo	668
228. Chương 07: Tử Hình	670
229. Chương 08: Thâu Thiên Hoán Nhật	672
230. Chương 09: Trọng Kiến Nhân Yêu	675
231. Chương 10: Trò Chơi Của Clark	679
232. Chương 11: Thế Giới Trò Chơi	684
233. Chương 12: Thí Thê	687
234. Chương 13: Nữ Vi Duyệt Kỷ Giả Dung	691
235. Chương 14: Khi Phiến	696
236. Chương 15: Trà Lâu Phong Vân	699
237. Chương 16: Hoàng Tộc	703
238. Chương 17: Thân Thể Của Ma Thần	706
239. Chương 18: Hắc Âm Căn Tái Hiện	709
240. Chương 19: Thiên Ngoại Thiên	713
241. Chương 20: La Địch Mộ Dung	718
242. Chương 21: Mối Nguỵ Của Gia Tộc Thuần Vu	720
243. Chương 22: Hồng Hải Nhi	724
244. Chương 23: Ngọn Lửa Bất Diệt	728
245. Chương 24: Chính Biến	734
246. Chương 25: Công Trình Sinh Hóa	739
247. Chương 26: Virus	743
248. Chương 27: Lôi Minh Pha	746
249. Quyển 17 – Chương 1: Thế Ngoại Đào Viên	750
250. Chương 2: Chân Thần Tàn Hồn	753
251. Chương 3: Cảnh Giới Mới	757
252. Chương 4: Thần Thệ - Lời Thề Của Thần	761
253. Chương 5: Tâm Nguyên	770
254. Chương 6: Nghịch Tập (p1)	776
255. Quyển 17 Chương 6: Nghịch Tập (p2)	780
256. Chương 7: Hỗn Độn (p1)	787
257. Chương 7: Hỗn Độn (p2)	791

258. Chương 8: Giáo Hoàng	796
259. Chương 9: Cướp Lấy Thần Cách	804
260. Chương 10: Liên Minh Thần Thánh	816

Vô Sĩ Đạo Tặc

Giới thiệu

Nguồn: 4vn. euThông thường trong các thể loại tiên hiệp nhân vật chính thường là ma pháp sư, vũ s

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-si-dao-tac>

1. Quyển 1 : Tập Định Đại Lục – Chương 1 : Trộm Tiền (thượng)

Phí Thản gõ bàn toán cực nhanh , tính toán thu nhập hôm nay của khách sạn Duyệt Lai, lâu lâu lại lật qua lật lại miếng thịt quay trên lò lửa.

Phí Thản là lão bản của khách sạn này, đồng thời cũng là đầu bếp, bởi vì thủ hạ của hắn chỉ có một tiểu nhị, nhưng tiểu nhị này đã đi nhà xí rồi.

Con người có 3 điều gấp, không thể nào tránh khỏi, nhưng mà tiểu nhị kia đã đi nhà xí đã nửa canh giờ rồi, điều này làm cho lão bản rất là bức bối.

“Lão bản, ta đã trở lại!”

Nhắc Tào Tháo, Tào Tháo đến.

Phí Thản cơ hồ dựng cả chòm râu bạc của hắn tức giận nói “Cổ Diêu, đừng nói cho ta là người ngủ trong nhà xí đó?”

Người tới đúng là một thiếu niên mặc áo vải thô, tuổi khoảng 16, có một mái tóc dài màu đen, buộc thành đuôi ngựa về phía sau, cái này đúng là kiểu tóc bình thường của hài tử ở đại lục. Mặc dù ngoại hình như qua có vẻ ngây thơ nhưng con người lại linh động thể hiện một chút già dặn không phù hợp với tuổi.

Có thể thấy đây là một người thông minh, thậm chí là một hài tử giảo hoạt.

Theo lời Phí Thản nói, thiếu niên này tên là Cổ Diêu, đúng là tiểu nhị duy nhất của khách sạn Duyệt Lai.

Nhìn thấy Phí Thản tức giận, Cổ Diêu vội vàng cố giải thích “Lão bản, có thể là cơm chiều lúc trước bị thiêu đó...”

“Thiêu cái đầu người!”

Phí Thản lấy tẩu thuốc đánh lên đầu thiếu niên, lại trợn mắt xem thường nói “Cả ngày không có việc gì lại chạy đến Thiên Hương Lâu bên cạnh nhìn trộm con thỏ nhỏ, người tìm lý do gì ta còn bỏ qua được, còn dám nói là thức ăn có vấn đề! Như thế không phải là hủy đi chiêu bài của khách sạn sao?”

Thiên Hương Lâu đúng là một danh tự cao nhã, thật ra lại là một tòa Kỳ viện, ở sát bên khách sạn của Phí Thản.

Cổ Diêu gãi đầu, đau đến nỗi phải hít một hơi lạnh “Đúng vậy, đúng vậy, Lão Bản, lần sau ta sẽ đổi lý do!”

Đối với người thăng thần như vậy thật không có biện pháp, lại nói tiểu tử này mỗi ngày không tới Thiên Hương Lâu nhìn lên một lần thì cả người không thoải mái, công việc cũng làm không tốt, luôn tìm cơ để lên ra ngoài.

Trùng mắt liếc Cổ Diêu một cái, Phí Thản tức giận trùng trùng nói “Nhanh dọn dẹp cái bàn khách nhân vừa mới đi lúc này.”

“Được rồi, lão bản!”

Sau khi đồng ý, Cổ Diêu lại dương dương đi đến thu dọn mấy thứ bình rượu, thức ăn thừa linh tinh trên mặt bàn, trong đầu lại tưởng nhớ lại cảnh Thu Hương tắm rửa.

Thu Hương đúng là kỹ nữ kim bài của Thiên Hương Lâu kể bên, danh xưng là “Ba Phách”.

Ngực rất là to a! Hai bàn tay còn sợ không đủ bao lại, dùng hai từ hùng vĩ tráng quan sợ rằng vẫn không đủ hình dung a.

Vừa lúc thu thập đến một cái bánh bao dư lại, đang lúc chìm trong dâm ý, Cổ Diêu tiện thể không nhịn được bóp mạnh, đem bánh bao kia bóp thành đủ dạng hình dạng ám muội, đúng là đang tưởng tượng đó là ngọc nhũ của Thu Hương.

Trên đầu lại nổi lên một trận đau đớn, quay đầu lại thì thấy hai mắt Phí Thản như bắn ra lửa ” Tiểu tử thúì, không cần phải biến thái đến mức đó chứ, ngươi muốn hù dọa khách nhân của ta chạy hết sao?”

“Đúng ạ ! Đúng ạ!”

Cổ Diêu cuống quýt vâng dạ, chỉ sợ sợ lợi hại của cái tẩu thuốc nọ trong tay Phí Thản.

Cũng đã gần sáng, trong quán ăn chỉ còn một bàn khách nhân, nhìn bộ dạng tựa như là bộ binh bị phá ra biên cương xa xôi, trong binh lính là loại thấp kém nhất, xem ra cũng uống được không nhiều nữa, chỉ thấy hai vị tương đối trắng kiện còn trụ được, ngoài ra đều đã điều ngã trái ngã phải rồi.

Cổ Diêu chỉ hy vọng bọn họ ngã xuống nhanh lên một chút, sau đó có thể chấm dứt một ngày đáng ghét này, trở về cái giường ấm áp của mình mà ngủ một giấc. Đối với hắn mà nói, một ngày trừ lúc ăn cơm, rình trộm, đi nhà xí thì được trở về ngủ là chuyện hưởng thụ lớn nhất.

Chỉ tiếc là hai vị kia nhìn qua lúc nào cũng có thể ngã xuống bất tỉnh nhân sự giống đồng bạn đang nằm trên bàn tựa hồ cũng không muốn hoàn thành ý muốn của Cổ Diêu, bọn họ duy trì trạng thái nghiêng ngã muốn đổ, lớn tiếng hô rồi vung tay ra, đem một hồ lại một hồ rượu nóng đổ vào trong bụng, hai khuôn mặt lúc đầu ngăm đen giờ đã biến thành màu đỏ bừng, cơ hồ muốn bắn máu ra, cơ gân giật mạnh, lão đảo rõ ràng, nhưng hai cái mông lớn vẫn dính vào ghế không đổ.

Đương nhiên Cổ Diêu không dám thúc dục bọn họ, thân là hạ nhân của một khách sạn biên thùy (gần biên giới), trước mặt khách nhân tôn quý vốn không có quyền phát ngôn, càng hà huống đang bị hơi rượu kích thích, mấy binh sĩ thô bạo này có khả năng đánh một cái biến thành mấy mảnh, bởi vì người dám quấy rầy hứng thú uống rượu của hắn.

Cùng với Cổ Diêu đang buồn phiền không chịu nổi, lão bản Phí Thản lại đầy nét cười trong mắt, hắn thấy bộ binh đem từng hồ từng hồ đổ vào trong bụng, cũng tượng trưng cho từng mai từng mai kim tệ từ túi hắn xuất ra.

“Tiểu nhị, lại thêm hai hồ rượu nếp!”

Một trong hai người bộ binh đem hai chén rượu cuối cùng cho vào trong miệng, mãnh nhiên rồng lên.

Cổ họng của hắn rất lớn, dọa Cổ Diêu giật mình.

“Không, phải ba hồ!” Một vị khác không cam lòng yếu thế hét lên.

Nghe được hào khí của đồng bạn so bì với mình, bộ binh lúc trước kia rất khó chịu, vội vàng cải chánh nói “Không, ta nói lộn, phải là năm hồ!”

“Bảy hồ!”

“Mười hồ!”

Hai vị bộ binh bộ dạng như hài tử tranh giành đồ chơi không chịu nhận ai vậy, không ngừng truy đuổi gia tăng số lượng rượu, lại làm cho Phí Thản cười tươi đến nỗi quai hàm nhanh chóng muốn trệu, bàn tính trong tay lại càng tăng tốc, mười ngón tay như gió mà gảy.

“Uống, uống, uống, chỉ biết uống, sớm muộn cũng uống chết các ngươi!” Cổ Diêu hướng hàm rượu đi xa xa, đến cự ly xác định mấy binh sĩ không nghe được mới mở miệng lào bào.

Binh lính háo thắng, làm cho công việc của hắn càng nhiều hơn, mà Cổ Diêu chỉ có thể kéo thân thể đã mệt mỏi cả ngày đi lấy rượu.

Khách sạn này chỉ có Phí Thản cùng Cổ Diêu hai người, đương nhiên làm mấy việc lật vật này chỉ có thể là Cổ Diêu.

Thập Lý trấn ở biên thủy nên rất nguy hiểm, nhưng đồng dạng cũng là một địa phương kiếm tiền rất tốt.

Bởi vì là cái trấn nhỏ gần chiến trường nhất, tùy thời có thể bị chiến hỏa quét qua, ở đây kinh doanh có nguy hiểm rất lớn, nếu không cẩn thận là tiểu mệnh không còn, bởi vậy thứ gì ở Thập Lý Phố cũng phải quý. Ví như một hồ rượu nếp phải khoảng 5 mai ngân tệ, so với bình thường đã sinh lợi gấp 6 lần.

Mặc dù giá tiền cao hơn bình thường, nhưng vẫn có người bỏ ra.

Rất nhiều binh sĩ vừa trải qua chiến trường đều không dám bảo chứng Thập Lý Trấn có phải là trạm dừng cuối cùng trong cuộc đời mình hay không.

2. Chương 1 : Trộm Tiền (hạ)

Phí Thản là lão đầu hơn 60 tuổi, sinh ra ở Thập Lý trấn, chưa từng ly khai tiểu trấn này, không có thê tử cũng không có con cái.

Trước khi hai vị lãnh chủ bắt đầu chiến tranh, hắn đã kinh doanh quán rượu nhỏ này rồi, để tâm mà tính thì cũng tích góp được hơn mười năm, tiền lãi buôn bán cũng đã sớm đủ cho hắn thư thả sống đến lúc chết rồi.

Chỉ vì Phí Thản tựa hồ càng thích đem tài sản đặt lên bàn đồ (đánh bạc), hơn nữa thua nhiều thắng ít, như thế tiền để dành của hắn vẫn không nhiều lên được.

Thật ra Cổ Diêu biết lão bản tính không phải người mê đánh bạc, ngược lại còn căm ghét, một lần hắn len lén đi theo Phí Thản đến sòng bạc, chính mắt trong thấy lão dùng một lượng tiền lớn đặt vào trên một số tựa hồ không có thể nào có khả năng thắng, kết quả cuối cùng đúng là hồ đồ, lão đúng là khách chơi được sòng bạc hoan nghênh ghé lại nhất. Trong Thập Lý trấn có một ngoại hiệu là “Phí Thản khảng khái.”

Thật ra trong lòng mọi người còn gọi lão một ngoại hiệu khác là “Phí Thản ngu xuẩn”, chỉ có Cổ Diêu biết rõ, lão bản một chút cũng không ngu ngốc, trái lại lão rất tinh minh.

Cổ Diêu rõ ràng biết Phí Thản sở dĩ luôn thua sạch ở sòng bạc bởi một nguyên nhân, là vì lão thật sự quá quyến luyến cái tiểu trấn không mỹ lệ, còn tùy thời sẽ bị chiến hỏa quét qua này, nhưng bởi vì từ nhỏ đến lớn, lão chưa bao giờ rời tiểu trấn, đây là gia hương của lão. Cho nên, lão thật ra chỉ tìm một lý do để mình trụ lại nơi này.

Thua tiền để được có để tiếp tục ở lại cũng không tệ.

Nếu có ai chỉ nhìn bộ dạng Phí Thản gõ bàn tính cực nhanh như lúc này, mắt lộ vẻ tham lam của lão hồ ly, tay chân nhanh nhẹn đem thu, chi, lợi nhuận, tổn thất cả ngày mà trong một thoáng đã tính ra, cũng có lẽ không bao giờ biết Phí Thản là người như vậy.

“Ân, hình như thiếu mất 7 đồng 5 xu, tiểu nhị, có thể cho ta một sự giải thích rõ ràng không?”

Phí Thản ngừng tay gõ bàn tính, chuyển hướng đến Cổ Diêu mới từ bàn của bộ binh quay lại, khuôn mặt khó coi âm trầm phẳng phất như mới vừa đưa tiền thân gia đi về nơi xa.

Cổ Diêu lạnh người một cái, lắp bắp nói “Lão bản, cái này, ân, hôm nay mấy nguyên liệu nấu ăn hình như tăng giá một chút.”

Phí Thản nghiêm mặt nói “Người chắc không?”

Cổ Diêu gãi mạnh đầu “Đúng vậy, có thể là vì có một tiểu đội ngũ cưỡi ngựa đột nhiên tới bên ngoài trấn, mua thực vật ở trong khảng định không ít, tính ra...”

Cổ Diêu chưa dứt lời, tàu thuốc của Phí Thản đã đập lên đầu hắn “Tính ra cái đầu người!”

“Ai da da!” Cổ Diêu vuốt đầu, thống khổ đến nỗi muốn rơi lệ. Hắn không hiểu được lời “chém gió” của hắn có vấn đề gì.

Theo ý nghĩa kia của hắn, tử vô đối chứng (chết không ai đối chứng)., đội ngũ kia mặc dù không thể làm Phí Thản tin tưởng hoàn toàn, nhưng ít ra cũng không có sơ hở mới đúng chứ.

Hơn nữa, hắn đã đưa cho lão Hoàng bán nguyên liệu 1 kim tệ, để hắn nói dối cho mình. Kim tệ bỏ ra cho hắn nuốt tính ra cũng đã không tệ. Cổ Diêu cũng không phải là tham 7 đồng kia, chỉ là đi theo Phí Thản một người không để một sợi lông bay ra từ trong tay, hắn thậm chí thấy thất bại, bởi vậy không tiếc giá nào cũng muốn thắng một lần.

Chỉ tiếc cái này tuy là thiên y vô phòng (ý nói kín kẽ), ít ra là kế hoạch mà Cổ Diêu vẫn xác định lạ thiên y vô phòng này vẫn lại thất bại.

Lão đầu keo kiệt hét lên như sấm “Tên tiểu tử thú vị người, dùng trí thông minh của người lúc đến Thiên Hương Lâu nhìn trộm mà nghĩ lại, cho là mỗi ký nguyên liệu giá tiền tăng lên một xu, hôm nay chúng ta nấu 429 cân, ít nhất cũng phải hao phí 8 đồng 6 xu. Người đừng nói lão Hoàng giảm cho chúng ta 9 xu, tên gia hỏa đó là con gà sắt không thay để thay đổi, người cho hắn nào hắn đột nhiên lên mốc sao?”

Cổ Diêu nghe vậy thì choáng váng, hiển nhiên thiên tính vạn toán, cũng không tính chuẩn như lão bản. Nói về lừa gạt thì hắn không tệ, chỉ là tính toán thật là quá thảm.

Lão Hoàng tính toán cũng tinh chuẩn cùng dạng với Phí Thản, trọng lượng của 4 loại nguyên liệu hắn có thể trong vòng 3 giây tính ra, xem ra tên gia hỏa này đã nhìn ra sơ hở, chỉ là cố ý không đề tỉnh hắn.

Bởi vì hắn biết dù Phí Thản trong sòng bạc hào sảng vô cùng, nhưng đồng dạng cũng là quỷ keo kiệt, nếu đem giá tiền nâng lên 1 xu thì sau này nói không chừng Phí Thản sẽ không làm ăn với mình nữa.

Nếu để hắn nhìn ra quỷ kế của tiểu nhị, vậy tình huống tự nhiên quay sang hướng khác.

Hai lão hồ ly!!!

Nghĩ đến đó Cổ Diêu hận đến nghiến răng, ngượng ngùng đem tất cả 7 đồng 32 xu tiền ăn chặn từ lòng ngực lấy ra.

Phí Thản quơ tay đoạt lấy “Dám lừa lão bản sẽ bị trừng phạt, tiền công tháng này trừ đi 5 ngân tệ, có ý kiến gì không?”

“Không có, lão bản!” Cổ Diêu ngay lập tức nhanh nhẩu trả lời, trong lòng đem 6 đời thân thích phía mẹ của Phí Thản mắng chửi vô số lần, chỉ tiếc hắn cũng biết lão đầu này lại cùng dạng cô nhi giống như mình.

Giáo huấn của Phí Thản vẫn chưa chấm dứt “Còn nữa, sau này phải ra sao?”

Ánh mắt của hắn như hy vọng nghe được từ trong miệng tiểu nhị của mình nói ra mấy từ như “Trung thành” “Thành thật”

Song Cổ Diêu ho khan hai tiếng “Ta nghĩ, ta nên đi học tính toán, sau đó mới có thể bịa ra lý do thật tốt.”

“Con thô nhỏ!” (Lưu ý Phí Thản thích chửi như thế) Phí Thản tức giận tên khốn kiếp này lại giơ tàu thuốc lên, chỉ là Cổ Diêu lại như thỏ chạy xa xa kêu lên “Lão bản, ta đi tiễn khách đã.”

Hai vị bộ binh kia cuối cùng cũng không trụ nổi, lão đảo đờ hai đồng bạn rời đi.

Bọn họ chỉ uống rượu ở đây, bắt quá lại lưu lại ở Thiên Hương Lâu.

Thiên Hương Lâu chính là kỹ viện kế bên.

Tại Thập Lý Trấn làm ăn giải trí cơ hồ đều lời to, cho nên không thể thiếu kỹ nữ, cách nàng ở nơi khác làm việc khoảng 10-20 năm, thu hoạch không bằng ở đây 2-3 năm.

Bởi vậy, nơi này có rất nhiều người mạo hiểm không sợ chết làm lại mấy năm, sau đó đầy đủ thì rời đi, tìm một nơi an toàn kiếm một tương phu không có tiền nhưng thành thật sống nốt nửa đời còn lại như kỹ nữ hoàn lương.

Đại bộ phận binh lính từ chiến trường quay lại đều đến Thiên Hương Lâu tìm một đêm ôn nhu, có lẽ cũng là một đêm cực lạc cuối cùng.

“Mấy vị khác quan tôn quý, các ngài thông thả đi, ực, y phục của các ngài dính chút thịt vụn.”

Cổ Diêu cuối đầu theo sát phía sau lưng họ, trong lúc nói thì đồng thời vương tay ân cần giúp hai vị bộ binh phủi sạch.

“Xùy xùy xùy, không cần!” Bộ binh không kiên nhẫn nói.

“Vâng, vâng!” Cổ Diêu vẻ mặt tươi cười, đưa mắt nhìn bọn bộ binh đi xa.

Xoay người lại, Phí Thản đang ở phía sau đã trợn đôi mắt như hạt đậu mà nhìn hắn “Con thỏ nhỏ, người lại trộm tiền à?”

3. Chương 2 : Trời Sinh Đạo Tặc

Không sai, khi giúp bộ binh phủi y phục thì hắn cũng “thuận tay” lấy đi một ít đồ.

Cùng lúc Cổ Diêu thầm mắng trong lòng thì cũng cười khan đáp “Lão bản, lúc này ta mà không trộm, ngược lại khi lên chiến trường, số tiền này họ cũng đâu thể dùng làm gì, coi như tài trợ tiểu tử đáng thương ta đi mà.”

“Người là con thỏ nhỏ gan lớn bằng trời, ta nói bao nhiêu lần rồi, không được trộm tiền nữa! Trong La Áo đề quốc, nếu lỡ người khác biết chuyện này, tên tiểu đạo tặc ghê tởm ngươi sẽ bị thiêu sống, người chết cũng không sao, nhưng lại ảnh hưởng đến sinh ý của khách sạn...”

“Sẽ không bị phát giác được đâu...” Cổ Diêu cười hì hì ngắt lời lão “Lão biết ta hạ thủ rất thận trọng, mấy bộ binh kia uống cho đến nổi đầu óc trương lên, ngay cả dùng chân để đi còn không theo ý mình, khi tỉnh lại căn bản không thể phát giác thiếu đi vài đồng tiền đâu, bọn chúng chỉ nghĩ đã dùng uống rượu hay vui chơi ở Thiên Hương Lâu. Huống chi, ngày mai bọn họ lên chiến trường, có trở về hay không cũng là một vấn đề.”

“Hừm hừm, người tốt nhất nên cẩn thận một chút!” Phí Thản lạnh lùng nói, nhưng cũng không tiếp tục trách Cổ Diêu, mà hí híp mắt “Quy tắc như cũ!”

“Biết rồi, biết rồi! 5-5 được chưa!” Cổ Diêu la lên mở hai tay, trong đó có 6 mai ngân tệ.

“Ân, 6 mai ngân tệ, chia 5-5...” Cổ Diêu đem 3 ngân tệ quăng vào tay Phí Thản, cơ mặt thể hiện sự đau thương “Ai a a, lão bản thật không công bằng, ta trăm khổ ngàn cực, mạo hiểm không ngại sinh mệnh lâm nguy mới đắc thủ, lão không dụng đến gì lại lấy đi một nửa.”

Tay của Phí Thản vẫn không thu lại, vẫn dừng giữa không trung.

Cổ Diêu bất mãn nói “Lão bản, chẳng lẽ ngươi còn muốn phân 6-4 mới được? Cái này không được à, ta mạo hiểm sinh mệnh lâm nguy mới đắc thủ đó!”

Phí Thản nghiêm mặt “Người tự biết mình.”

Cổ Diêu ngạc nhiên “Biết cái gì?”

Phí Thẩn buồn bực hừm một tiếng giờ tàu thuốc lên “Xem ra phải để lão bằng hữu của ta nói cho người biết rồi.”

“Đừng! Đừng!” Cổ Diêu bưng đầu, ngược ngừng lấy từ trong lòng ra một mai kim tệ, vừa rồi động tác đã rất nhanh mới lấy được, không biết Phí Thẩn làm thế nào vẫn nhìn ra.

Con mắt của lão gia hỏa này thật độc!

Vừa rồi biểu diễn đúng là uống phí rồi, uống phí lão tử nhập vai đến thế, ai!

“Thật sự chỉ có nhiều đây, ta không có gạt lão!” Cổ Diêu vừa nói vừa thầm mắng, quỷ keo kiệt đáng chết, ở sông bạc thì khẳng khái, đối với công nhân thì nhỏ nhen như thế.

Phí Thẩn lúc này không hoài nghi nữa, đem mai kim tệ đặt vào trong ngực, lại từ trong quây móc ra 2 mai ngân tệ, cộng vào 6 mai ngân tệ lúc trước đưa hết cho Cổ Diêu “Hảo gia hỏa, cả kim tệ cũng hạ thủ, tiểu tử ngươi càng ngày càng ngày càng lớn mật đó.”

Cổ Diêu cười khan “Không sao, 2 vị bộ binh kia trong túi có tổng cộng còn 18 mai kim tệ, 32 mai ngân tệ, còn có 15 mai đồng tệ, cho dù bọn họ gọi cả nhà đến tính nữa giờ đồng hồ cũng không nhớ ra mấy đồng này đâu.”

Trong một cái chớp mắt kia, hắn không ngờ đã tra ra rõ ràng chi tiết số tiền của bộ binh kia, đó là bản lĩnh của đạo tặc!

Đạo tặc cũng không tính là một loại chức nghiệp, ít ra không có chứng nhận của công hội, bọn họ chỉ là một đám giống như chuột hoang bị người ta chán ghét, quần thể mỗi người đều có xưng hiệu riêng, nhưng để tiện xưng hô, mọi người còn cấp cho đám gia hỏa đó xưng hiệu “đạo tặc”, coi như cũng mặc nhận là một chức nghiệp.

Chuyện mà đạo tặc thích nhất, đương nhiên là “thuận tay” dắt dê, nhưng bọn họ lấy đi không chỉ có mỗi tài vật, mà còn bao gồm cả bí mật, nhỏ thì mấy chuyện riêng tư của người khác, thông gian, tham ô, lớn thì âm mưu đảo chánh, cũng tùy vào khả năng của đối tượng bọn họ muốn hạ thủ.

Cho nên đạo tặc đúng là cái nghề làm cho người khác phi thường chán ghét, bọn họ cơ hồ cũng không có bằng hữu, bởi vì ngay cả người thân cận nhất cũng sợ bí mật của mình bị họ biết.

Đạo tặc giúp đỡ lẫn nhau cũng không thể thành bằng hữu, bọn họ thông thường chỉ là tạm thời, vì để lấy được bảo vật hay tin tức quan trọng một chút nên lợi dụng ưu điểm của nhau cùng hợp tác, sau khi việc thành liền đường ai nấy đi, bởi vậy bọn họ khi hỗ trợ nhau cũng không dám tin nhiệm đối phương.

Đạo tặc là như thế, là cái nghề luôn sống cuộc sống âm u, không thấy mặt trời, cả ngày cảnh giác người khác, cũng bị người khác cảnh giác.

Trong La Áo đế quốc, đạo tặc bị bắt đều sẽ bị thiêu sống để thị chúng.

“Hừ hừ, cái gì nghiêm chính không lo, lại muốn làm đạo tặc!”

Phí Thẩn hùng hùng hổ hổ bỏ đi, để lại một mình Cổ Diêu.

Nhìn lại hai tay của chính mình, Cổ Diêu cũng không biết nói gì.

Nói thật ra, ngay cả hắn cũng không hiểu tại sao mình lại thành một đạo tặc bị người đời xỉ vả.

Có lẽ, bởi vì đường đời dồn ép thôi.

Thế giới này là một nơi đầy ma pháp, còn gọi là Tạp Dịch đại lục.

Từ 3000 năm trước khi mà La Áo đế quốc cường đại nhất trong lịch sử loài người bị hủy diệt, Tạp Dịch đại lục liền lâm vào trạng thái hỗn loạn không tả được.

Rất nhiều linh chủ còn chút tiền của vẫn cố trấn thủ ở lãnh địa của mình trước khi đế quốc bị giải thể, bọn họ là cường hào truyền thống, có cái gốc danh môn đại tộc cùng địa vị, chiêu dụ người tài, xưng bá một phương, cường giả tự cảm thấy có thực lực khi mà chiến loạn chia phân cũng không chịu lạc hậu, thành lập thành trì hoặc bang phái, chen vào hàng ngũ chia cắt lãnh địa trên đại lục.

Cho đến ngày nay, Tập Dịch đại lục đã bị chia thành vô số thế lực lớn nhỏ.

Mà những người dân yếu đuối, đến cùng đều nằm dưới sự quản lý của các thế lực, được bảo vệ, cũng bị thống trị.

Tỷ như Thập Lý Trấn nơi Cổ Diêu ở, là một tiểu trấn ngay giữa phạm vi 2 thế lực Viêm Thành nằm lệch về phía đông lẫn Hàn Băng gần bên.

Xích Viêm thành cùng Hàn Băng thành đều là thành thị nhỏ cấp 3, diễn hình cho những hộ tự phát sau khi La Áo đế quốc giải thể, 2 vị thành chủ đầu tiên là cường giả tu luyện hỏa hệ đấu khí cùng băng hệ đấu khí, khi đế quốc giải thể nhanh chóng dùng vũ lực kiến lập thế lực cho mình. Không may mà 2 vị thành chủ đầu tiên này khi đang khuếch trương lãnh thổ thì đồng thời cũng xung đột lẫn nhau, mà tựa hồ tính chất đấu khí của bọn họ là băng hỏa bất dung, bởi vậy xung đột không thể nào dừng lại được.

Cừu hận mấy trăm năm làm cho người đứng đầu hậu nhân của hai vị thành chủ đều kế thừa di huấn tổ tiên, tiếp tục đánh nhau, mười năm gần đây lại có khuynh hướng tăng cấp, không ngừng phái binh ra biên cương, làm cho con dân trong phạm vi quản hạt ngày nào cũng lo sợ, khổ không nói nổi.

Phụ thân của Cổ Diêu khi hấn 5 tuổi đã bị ép ngập ngũ, không lâu sau đó đã chết trong một chiến dịch.

Kinh hoàng nhận tin truyền về được 2 ngày, mẫu thân cũng treo cổ tự sát, vì vậy Cổ Diêu thành cô nhi, cũng chỉ là một trong vô số cô nhi mất đi song thân vì bị liên lụy bởi cuộc chiến vô nghĩa giữa Xích Viêm lĩnh chủ cùng Hàn Băng lĩnh chủ.

May mắn là Cổ Diêu rất kiên cường, dùng quả dại cây dại, ăn cả vỏ cây lẫn đồ dư của người khác mà sinh tồn trong hoàn cảnh khó khăn.

Bởi vì cái đêm trước khi mẫu thân treo cổ đã dặn dò hấn một câu “Diêu nhi, vô luận chuyện gì xảy ra, nhất định phải sống sót, sống cho thật tốt!”

Cổ Diêu tịnh không biết sống như hấn còn có ý nghĩa gì không, nhưng hấn chưa bao giờ nghịch lời mẫu thân nói, huống chi là di ngôn của mẫu thân.

Cùng lúc sinh tồn trong gian nan, Cổ Diêu cũng dần dần hiểu ra sự tàn khốc của thế giới này.

Chỉ có người mạnh, mới có thể dùng hai tay của mình để thay đổi cuộc đời trong thế giới hỗn loạn này, hưởng thụ sự đặc sắc của nó, chứ không sẽ giống như bộ dạng phụ mẫu hấn, bị vận mệnh bi thương trên treu cột.

Cái chết của phụ mẫu đã làm cho Cổ Diêu có khát vọng thành cường giả!

Chỉ tiếc sự đời không như hy vọng, Cổ Diêu cho đến chết cũng không nghĩ đến tự nhiên lại trở thành một tên đạo tặc. Mặc dù hấn không thừa nhận, nhưng những việc làm hôm nay, xác thật hoàn toàn phù hợp với đặc điểm cần thiết của cái chức nghiệp nhơ nháp kia.

Một hôm khi hấn 7 tuổi, lưu lạc trong một tiểu thôn náo nhiệt, Cổ Diêu không tìm được dù là quả dại hay vỏ cây để ăn được, cũng không có chút thức ăn dư, đói bụng suốt hai ngày, hấn thật sự không chịu được, lúc này hấn đụng phải một vị chiến sĩ.

Nếu là bình thường, Cổ Diêu đối với gia hỏa tay cầm binh khí như thế thì kính nhi viễn chi, nhưng hôm đó không biết vì ăn gan hùm, hay là đói quá mà lợi hại lên, nhìn thấy túi tiền của chiến sĩ kia lộ ra bên ngoài hơn một nửa, trong lòng hấn không thể khống chế khát vọng.

Cuối cùng hấn không cách nào khống chế ý niệm mãnh liệt trong đầu, khi cùng chiến sĩ lướt qua bên người thì vươn tay ra đưa vào trong túi tiền của hấn, mặc dù hấn rất hiểu rõ nếu như lỡ bị phát hiện thì sẽ có hậu quả gì.

Cả quá trình rất thuận lợi, gọn gàng sạch sẽ, mặc dù là lần đầu trộm tiền, nhưng Cổ Diêu phát giác cả quá trình này hấn đã sớm quen thuộc tựa hồ như đã thực hiện qua qua trăm ngàn lần rồi.

5 khối kim tệ, còn có nhiều mai ngân tệ một lần lại lọt vào trong túi mình, đó là số tiền lớn nhất mà Cổ Diêu có được từ lúc sinh ra, quan trọng hơn là rất dễ dàng, không cần phí công phải bực.

Sau khi đắc thủ Cổ Diêu kích động vô bì, rồi lại có chút sợ hãi, nhưng sâu thẳm trong lòng lại có một loại kích thích cùng hỉ hoan không nói rõ được, không phải chỉ vì những khối kim tệ này, phẳng phất như từ bản tính sinh ra.

Mấy tháng sau vụ trộm tiền nhẹ nhàng đó, Cổ Diêu lại ra tay với người thứ hai, thứ ba....

Một tiểu tài phú từ từ hình thành, cùng với mỗi lần kinh hiểm đều có vui sướng, Cổ Diêu tinh tế thưởng thức, giống như bị trúng tà, trầm mê trong khoái cảm không gì có thể so sánh được.

Kỹ xảo trộm đồ của Cổ Diêu cũng trong thực tiễn mà tiến bộ như mặt trời mọc, không ai dạy bảo, nhưng hẳn không thầy tự thông, mà thao tác thâm trộm của hắn, phẳng phất như là một đạo tặc trời sinh.

Nếu như nói có kiếp trước, Cổ Diêu dám xác định kiếp trước mình là một đạo tặc cao minh.

4. Chương 3 : Hỏa Côn Vô Danh

“Lách tách!”

“Lách tách!”

Cành cây khô bị đốt phát ra tiếng kêu thê lương, đem một điểm sinh mạng suy tàn cuối cùng hóa thành nhiệt lượng, ngọn lửa đỏ hồng không ngừng bốc lên.

Cổ Diêu buồn bã nhìn đồng lửa đang cháy đến xuất thần.

Lúc trước nguyện vọng là trở thành một vị cường giả có thể nắm vận mệnh của chính mình trong tay, nhưng hôm nay đã 15 tuổi, trừ một ít tiền dư thừa từ việc trộm cắp thì chuyện gì cũng không thành.

Có vài tiểu hài tử 5-6 tuổi đã bắt đầu học tập vũ kỹ, nhưng Cổ Diêu lại không có điều kiện như thế.

Mà ngay cả làm đạo tặc, sợ là trong mắt đồng đạo cũng gần như bị xem là một tên thất bại.

Mỗi lần đứng ngoài thấy một đạo tặc đang sống sờ sờ bị đánh đến chết, Cổ Diêu lại sợ hãi, như thế này lâu dài cũng không phải kế hay, người thì cũng có lúc thất thủ. Mà đạo tặc nếu thất thủ, bình thường đều sẽ dẫn đến một hậu quả phi thường nghiêm trọng.

Vì vậy khi được 9 tuổi, Cổ Diêu lưu lãng đến Thập Lý Trần liền ở lại làm hạ nhân trong khách sạn của Phí Thản, không ngờ cũng đã bảy năm.

Cầm một cây hỏa côn (cây giống cây của Tiểu Phàm trong Tru Tiên áh), vô ý thức đẩy đẩy vào trong đồng củi, làm cho ngọn lửa lại mạnh thêm một tí.

Hỏa côn trong tay Cổ Diêu rất kỳ lạ, dài hơn 30 ly (30cm), bề ngoài cùng giác đao tùy thân mà dân du mục hay dùng có chút tương tự, chỉ là so ra thì nhỏ hơn một chút.

Thực ra lúc trước nó một kiện vũ khí, song cái danh từ “vũ khí” này cả Cổ Diêu cũng không có ý muốn nói ra, bởi vì nó quá thô, không nói đến khắc họa tinh tế, ngay cả một chút trình độ thẩm mỹ cũng không đạt được.

Vũ khí quan trọng nhất có 2 điểm - điểm thứ nhất là sắc bén thì không cần phải nói, cái đuôi của “vũ khí” này cả hai mặt lại không hề bén nhọn, ngay cả giết gà còn khó khăn, càng không cần nói đến chiến đấu.

Đương nhiên cũng không phải vũ khí nào cũng phải sắc bén, tỷ như roi, chùy... Lúc đó thì phải xem đặc tính thứ hai — Độ cứng.

Độ cứng của một kiện vũ khí, tự nhiên là do tài liệu tạo thành.

Cái hỏa côn màu xanh đen kia, không phải vì bị lửa thiêu lâu ngày mà thành như thế, từ lúc ban đầu Cổ Diêu mua được nó thì đã có hình dạng như vậy, thông thường nếu sắt thép cực tốt tạo thành vũ khí thì sẽ có ánh kim loại rõ ràng, thậm chí còn có thể phản chiếu hình ảnh của người khác, còn thanh hỏa côn này... Cổ Diêu tìm không được lời nào để tự an ủi mình.

Nếu nói đem giao kích với vật cứng nào khác, phát ra cũng không phải là tiếng kim loại trong trẻo, mà lại tiếng khàn khàn trầm muộn, như là đánh lên trên gỗ mục, tưởng tượng cùng một dạng như tiếng rên rỉ khó nghe của lão nhân trước khi chết vậy, có thể tưởng tượng tài liệu được sử dụng tốt xấu thế nào.

Thợ rèn bị què nặng nhất trên thế gian này phỏng chừng cũng khó làm ra tác phẩm thất bại đến như thế.

Đó cũng là vì Cổ Diêu trước khi đặt chân đến khách sạn của Phí Thản, lưu lã trên đường lạc tới một tiệm vũ khí vô danh nào đó, cùng cái giá thấp nhất là 5 ngân tệ để mua.

Nếu nói đổi lấy một kiện vũ khí, 5 ngân tệ xác thật là cái giá phi thường thấp, thuần túy chỉ là mua bán phế thiết. (sắt hỏng, vụn..)

Lúc chủ tiệm lấy từ trong phòng chứa đồ ra thì trên đó cũng đã phủ đầy mạng nhện, có thể thấy được bị bỏ đó đã lâu.

Khi Cổ Diêu vào trong tiệm hỏi có thể dùng 1 kim tệ để mua vũ khí hay không thì chủ tiệm không do dự mà từ chối.

Đang lúc Cổ Diêu thất vọng rời đi thì chủ tiệm lại nhớ đến lúc hắn còn nhỏ, ông cố nội từng đem một kiện phế thiết cho hắn chơi đùa, sau đó lớn lên biết được phế thiết kia vô dụng, hắn liền đem ném vào trong chỗ chứa vũ khí phế thải.

Chủ tiệm hảo tâm gọi Cổ Diêu lại, từ trong chỗ chứa đồ tìm gần nửa ngày mới phát hiện ra cái bình khí cổ quái không biết gọi là đao, côn, kiếm hay là bồng này, lấy 5 ngân tệ giá cực thấp bán cho Cổ Diêu.

Mặc dù biết đồ vật này không có chút tác dụng thực tế nào, Cổ Diêu vẫn điên cuồng vui mừng, ít nhất nó cũng có thể mang đến một chút an ủi trong tâm lý.

Trong thế giới hỗn loạn này, mỗi người đều phải có một kiện vũ khí bên thân, đúng không nào?

Trên hỏa côn vẫn còn khác một danh tự có ý nghĩa rất sâu xa- Khốn Long, ý là một con rồng bị nhốt, một ngày đó lại sẽ Nhất Phi Trùng Thiên (bay 1 phút lên trời), ý chỉ tận cửu thiên, chỉ tiếc hắn biết hỏa côn này gọi là “Khốn Xà” sợ rằng còn có điểm quá khen.

Làm vũ khí, Khôn Long đúng là một thất bại, nhưng làm hỏa côn, thì lại phi thường xứng đáng.

Cái loại tài liệu kì quái này, không nhờ lại không truyền nhiệt chút nào, mặc cho lò lửa hừng hực, phần bên ngoài của Khốn Long vẫn duy trì sự mát lạnh bình thường, thậm chí bộ phận bị đốt cháy cũng không đổi, cùng thứ được làm ra từ sắt thép thì khác nhau rõ ràng.

“Ai yêu!”

Trên tay truyền tới một trận đau đớn làm Cổ Diêu hồi phục tinh thần, chỉ thấy trên ngón trỏ đã có mấy vết máu, lại còn không nông.

Vừa rồi hắn quá xuất thần, chạm phải một bụi gai trong đồng củi, bị mấy cái kim trên bề mặt đâm vào tay thành một vết thương thật dài, máu tươi phun ra rất nhiều.

“Phù phù!”

Cổ Diêu nhe răng nghiến lợi, không ngừng hít vào.

Đem Khốn Long từ trong lò than rút ra, Cổ Diêu liền rời khỏi nhà bếp, tìm được vật cầm máu, thuận tiện băng bó một chút.

Bởi vì theo thói quen, hắn cầm Khốn Long thì luôn sử dụng tay phải, cũng là tay bị thương, làm cho hắc côn dính vài giọt máu tươi. Mà vài giọt máu tươi kia, tựa như rơi vào trong biển, không ngờ tiến vào trong Khốn Long một cách thần kỳ.

Một trận ánh sáng màu xanh đen tràn ra, càng lúc càng đậm, tràn ngập cả nhà bếp. Ngọn lửa mãnh liệt trong nhà bếp tự nhiên bị dập tắt, ngay cả tàn lửa trên than cũng không ngoại lệ, rồi lại có một chút hàn ý.

Mọi chuyện phát sinh khi Cổ Diêu vừa rời đi, khi hắn quay lại thì hắc khí trong nhà bếp đã tản đi, Khốn Long đã khôi phục nguyên trạng, vẫn không khác gì lúc trước.

“Ân, xảy ra chuyện gì?”

Cổ Diêu nghi hoặc không giải thích được, khó hiểu nhìn lò lửa đã bị dập tắt, trong lòng đầy nghi vấn, củi khô không thể bị thiêu hết nhanh như vậy a.

Ặc,con mẹ nó thật là tà môn!

Mặc dù không biết nguyên nhân, nhưng rất hiển nhiên chỉ có thể lại đánh lửa lên. Khi đánh hỏa thách Cổ Diêu không nhịn được than thở, nếu như mình là ma pháp sư là tốt rồi, đánh lửa cũng tiện hơn nhiều - đương nhiên ma pháp sư cao quý cũng không dùng để làm cái việc thô lỗ đánh lửa này.

Trong lòng vừa động, Cổ Diêu ngâm xướng “Hỏa tinh chi linh nhiệt tình a, xin nghe theo lời triệu hoán, tụ tập về bên thân ta - hỏa cầu thuật.”

Đây là kỹ năng hỏa hệ của ma pháp sư cấp thấp nhất, Cổ Diêu khi lưu lãng đã từng thấy hai vị ma pháp sư sử dụng qua, chú ngữ rất đơn giản, thuận tiện lại ghi nhớ trong lòng.

Đương nhiên ma pháp không phải là thứ tùy tiện niệm chú ngữ là có khả năng phát ra, nói thể không khác gì nói ma pháp như món ăn trên đường lớn, cũng không có trân quý như vậy.

Người làm phép phải lấy tinh thần lực cảm ứng để triệu hoán nguyên tố trong không gian, rồi tổ hợp lại, đến trình độ nhất định thì có thể sản sinh ra ma pháp kỹ năng thật sự, quá trình vô cùng phức tạp, không phải nói mấy lời ba xạo là có thể miêu tả rõ ràng được.

Cổ Diêu tự nhiên là thất bại rồi, trên tay ngay cả khói mờ cũng không thể phát ra, đừng nói chi là hỏa cầu.

Tự trào một trận, rồi lại dùng hỏa thạch nhóm lửa trong lò lên.

Nước trong nồi rất nhanh lại sôi lên.

Khi thân thể cực kì mệt mỏi, còn có gì so sánh được với việc thoải mái mà tẩy rửa trong nước ấm nữa chứ?

Không có!

Ít ra thì có Cổ Diêu cho là như vậy.

Bị ảnh hưởng của nham thạch, Xích Việt thành cả năm luôn rất nóng, tình huống của Hàn Băng thành lại hoàn toàn trái ngược, hàn băng ngàn năm không tan dưới đất làm cho họ quanh năm lạnh lẽo, một năm ít nhất có một nửa thời gian là có tuyết rơi hoặc đóng băng.

Thập Lý Trần nằm ngay biên giới của Xích Viêm thành cùng Hàn Băng thành, khí trời biến hóa vô thường, buổi sáng mặt một cái áo mỏng là được, buổi tối vừa đến, hàn khí từ Hàn Băng Thành lưu nhập đến, cần phải trùm mấy cái mền bông mới có thể ngủ nổi.

Cứ như vậy, ban đêm có thể tắm rửa bằng nước nóng đúng là phi thường sướng khoái.

Khí nóng bốc lên, phòng tắm mờ ảo mông lung.

Nằm nghiêng bên trong thùng tắm bằng gỗ, tùy ý cho nước ấm chảy qua một cách thích thú, tẩy rửa từng tấc da thịt, rót vào từng lỗ chân lông, Cổ Diêu nhịn không được rên lên một tiếng, ngâm một điệu ngắn đang lưu hành ở địa phương này “Thập Lý phố mỹ tửu hương vị thuần nha, Thập Lý phố cô nương hung bộ tròn a”

Phí Thản keo kiệt đúng là một người tính toán chi ly, bởi vậy Cổ Diêu khó mà hưởng thụ mà không bỏ tiền ra.

Nước nóng hàng đêm, giá một đồng bản.

Nghe ra thì một đồng bản không là gì, nhưng tính một tháng thì cũng tiêu không ít, phải 3 ngàn tệ.

Nghĩ đến đây, Cổ Diêu hận đến nghiến răng, không nhịn được mắng lớn “Phí Thản đáng chết!”

Vừa dứt lời, cửa phòng tắm liền “phanh” một tiếng mở ra.

Cổ Diêu lại càng hoảng sợ, gian phòng tắm này chỉ dành cho người trong khách sạn dùng, nói cách khác, người sử dụng chỉ có Phí Thản cùng chính mình hai người mà thôi, lúc cửa phòng tắm bị hư, Phí Thản thậm chí còn không cần sửa, dù sao hai người cũng là người nhà, không có gì phải cố kỵ.

Tính như thế, xông vào đây ngoại trừ Phí Thản ra không thể là ai khác, nghĩ đến lão vừa rồi nghe thấy mình lên tiếng mắng chửi, nếu nóng lên lại cầm đầu thuốc giáo huấn vài cái.

Cổ Diêu vội vàng dùng 2 tay ôm đầu trước “Xin lỗi, lão...”

Chữ “bản” chưa ra khỏi miệng, một vật băng lãnh đã đặt trên yết hầu, tiếp đó một âm thanh êm ái truyền vào trong tai, rất dễ nghe, nhưng ý tứ trong đó lại phi thường kinh khủng “Câm miệng, không thì chết!”

5. Chương 4 : Mỹ Nữ Trong Phòng Tắm

Hạ ý thức nhìn xuống một cái, Cổ Diêu đã chứng minh ý nghĩ của mình. Đó là một thanh đoản kiếm sắc bén vô cùng, nhân lực của Cổ Diêu không tính là cao minh, nhưng cũng có thể dễ dàng nhìn ra, cái này khẳng định không phải là binh khí tầm thường. Nó nhìn qua giống như một dòng nước mùa thu sâu thẳm, trên lưỡi có ánh sáng rõ rệt, giống như một dòng thủy ngân bắn ra, lóe sáng chói mắt. Hàn khí tận xương xuyên qua yết hầu, cơ hồ muốn làm cho Cổ Diêu phát lạnh, cho dù hắn đang ngâm mình trong nước nóng.

Cổ Diêu cảm thấy nếu như mình động một chút, mũi nhọn của thanh vũ khí này sẽ dễ dàng xuyên thủng yết hầu của mình, cướp đi tính mạng.

Sợ run cả người, Cổ Diêu kinh hãi run rẩy nói “Đừng, đừng giết ta!”

Đối phương không nói gì, chỉ thở dốc.

Một làn hương lan xông thẳng tới, Cổ Diêu lấy hết can đảm ngẩng đầu lên, sau đó lại ngậy người ra. Bởi vì vị khách giống như hung thần giết người không gớm tay này lại là một nữ tử, còn lại một thiếu nữ phi thường xinh đẹp.

Một đầu tóc dài xinh đẹp màu olive (ô liu), cùng áo lụa màu lục, trên cổ cùng cổ tay còn có nhiều món trang sức xinh đẹp nhỏ nhỏ. Trang phục hoạt bát nói lên tuổi nàng còn nhỏ, đại khái so với Cổ Diêu cũng không cách nhau lắm, bất quá thiếu nữ khoảng 16 tuổi này lại có thể dùng từ “thiên kiều bách mị” mà hình dung.

Ngũ quan trên khuôn mặt 16 tuổi hoàn mỹ tiêu chuẩn kia rất là tinh xảo, đều nằm ở vị trí thích hợp nhất, Cổ Diêu thậm chí phát hiện những mỹ nữ hắn từng thấy qua so với nàng đều kém sắc sảo vài phần. Long mi như vẽ, da thịt trắng hơn tuyết, dưới cái mũi như ngọc là cái miệng anh đào nhỏ nhắn tươi non hồng hào, làm cho người ta khó cưỡng lại cảm giác muốn cắn một cái. Khi Cổ Diêu nhìn tới đôi mắt phương nhỏ dài của nàng thì từ đó bắt đầu minh bạch hàm nghĩa của câu “Minh mầu thiện lai”. (sáng mắt xem cho khéo-50/50 không biết đúng ko nữa..pà nó)

Đôi mắt màu cafe (@pà nó, hết olive đến cafe-cà phê,pó tay pa tác giả) có sóng mắt lưu chuyển, cổ phan sanh tư, xảo tiểu thiên hê (@nghe là: bộ dáng liếc mắt xinh đẹp, nụ cười có duyên), thần thái của nàng vừa giống như thiên sứ mỉm cười, vừa như ma nữ dụ hoặc. Nếu không cẩn thận, tâm thần người, thậm chí cả linh hồn cũng đều bị hai mắt đầy ma tính của nàng bắt mất, vạn kiếp bất phục.

Cho dù kiếm sắc đặt trên yết hầu, thời khắc phi thường nguy hiểm đến tánh mạng, Cổ Diêu vẫn có cảm giác như là tình nhân hẹn hò, tâm thần nhộn nhạo, nhện không được có chút ngáy giấc mà nhìn nàng chăm chăm.

“Người nhìn cái gì?” Thiếu nữ nhướng mày, cũng là đang tức giận, mà nhìn bộ dáng tức giận lại càng thêm kiều diễm.

Bất quá trên đoản kiếm lại trên đến hàn khí lạnh liệt lại làm cho Cổ Diêu hồi thần lại, nhớ đến vừa rồi thần hồn điên đảo, bộ dạng ngây ngốc đến nỗi cả tên họ của mình cũng quên mất, trên trán mồ hôi lạnh đầm đìa.

Mẹ kiếp, mỹ nữ này là ma nữ! Là sinh ra để mị hoặc nam nhân!

Nhớ đến tình hình lúc trước, nếu nói nàng muốn mình tự sát, sợ rằng cũng không có do dự mà thực hiện mất!

Tuổi còn nhỏ đã như thế, lớn lên thì thế nào? Nữ tử này sau này khẳng định là quốc họa, là loại sẽ làm vô số nam nhân chém giết để mà tranh đoạt.

Chỉ là nàng nửa đêm xông vào trong phòng tắm của mình có mục đích gì đây?

Cổ Diêu đột nhiên nhớ đến một chuyện rất kinh khủng.

Gần Thập Lý Phổ, thường xuyên có những cô nhi mất đi phụ mẫu trong chiến tranh lại vô cớ mất tích, hơn nữa lại đều là đồng nam, khi những đồng nam này được tìm thấy thì đã trở thành một cỗ thi thể, không có huyết nhục, chỉ là một thân khô chỉ có xương cốt cùng da bao bên ngoài, lần đó việc này truyền đi khắp nơi, làm lòng người hoảng loạn.

Theo những người có trí thức nhận định, chuyện này do một nữ ma đầu tu luyện tà công gây nên, còn là tà công mất nhân tính nhất, chuyên môn thu lấy đồng trinh của xử nam để tăng cường thực lực của mình.

Vừa lúc Xích Viêm thành cùng Hàn Băng thành trong tình trạng chiến tranh nóng bỏng, không hề quan tâm đến những chuyện trong lãnh địa. Vì vậy nữ ma đầu lại không kiêng kị gì làm loạn khắp nơi, các vụ cô nhi mất tích ở Thập Lý phổ vẫn không hề dừng lại.

Cổ Diêu lại đánh giá thiếu nữ trước mắt, nhìn không được lạnh người run lên một cái, trên thế giới này có nữ tử còn nhỏ tuổi như thế mà có thể làm điên đảo chúng sanh sao?

Nghe người khác nói, vị nữ ma đầu kia cũng đã năm, sáu chục tuổi, song vẫn còn vẻ trẻ đẹp mỹ mạo, hai mắt mang theo yêu lực, chỉ cần nàng nhìn vào một người đồng nam thì đồng nam đó liền không tự chủ được, ngơ ngác đi theo nàng, cùng giao hợp, sau khi xuất tinh liền chết đi, biến thành một cái thân khô.

Càng nghĩ càng thấy sợ, càng nhìn càng cảm giác thiếu nữ trước mắt vô luận bề ngoài hay là cái loại mị lực yêu mị kèm theo đó đều cũng với vị nữ ma đầu trong truyền thuyết kia hoàn toàn phù hợp, có nữ nhân nào lại nữ đêm vô cớ xông vào phòng tắm của nam nhân chứ?

Chân Cổ Diêu có chút mềm nhũn ra, răng đánh vào nhau kêu lách cách nói “Nữ, nữ hiệp, muốn gian cử gian (hiếp ^^), ngàn vạn lần đừng giết a!”

Thiếu nữ run người một cái “Cái gì?”

Cổ Diêu chuyển tâm nhanh như điện “Đừng, đừng thấy ta còn nhỏ tuổi, thật sự đã không còn là xử nam rồi, khi 12 tuổi đã cấp cho Xuân Mai ở Thiên Hương Lâu kế bên.”

Bởi vì hắn nghe người khác nói, nữ ma đầu chỉ cần đồng nam, nam tử đã quan hệ đối với tà công của nàng có hại không lợi, tình thế cấp bách liền nói lung tung một hồi, hi vọng có thể qua được kiếp này.

Thiếu nữ “phì” một tiếng “Ai quản ngươi có là xử nam hay không!”

Nói xong mặt xinh có chút hồng lên, tình cảnh như hiện tại, lại nói những lời mập mờ này, tựa hồ có nhiều ý trong đó.

Xong hết rồi, Cổ Diêu âm thầm kêu khổ, lời đồn đại có chỗ sai rồi, vị nữ ma đầu xử nam hay không xử nam đều thông sát (xxx rồi giết), kiếp nạn này không thoát khỏi rồi.

Kỳ quái là, nữ ma đầu này lại có chút chật vật, đầu tóc bừa rối, trên mặt có chút bụi, áo lụa cũng bị thủng vài lỗ nhỏ.

Lúc này bên ngoài đột nhiên có một trận hỗn loạn, tiếp đó lại có tiếng мэng мэng, nhưng rất nhanh trở thành tiếng kêu thảm, tiếp đó lại trở thành tịch mịch.

Sắc mặt thiếu nữ khẽ biến, áp tai trên mặt đất cẩn thận nghe ngóng, tiếp đó nhanh chóng thu hồi kiếm, hướng Cổ Diêu nhẹ giọng nói “Nghe này, thấy chuyện phải hành sự cho khéo, nếu không ta giết ngươi!”

Nói xong nàng không ngờ lại tung thân tiến vào trong bồn tắm, chìm vào trong nước.

Cái bồn tắm nàng cũng không tính là nhỏ, nhưng nói thế là chỉ tương đối đủ cho một người, hai người thì lại có chút chật chội.

Cô gái cơ hồ cả người đều chìm vào chỗ trước người Cổ Diêu, da thịt hai người không thể tránh khỏi có chút đụng chạm, hơn nữa Cổ Diêu bị chạm vào khu vực mẫn cảm của nam nhân, làm cho hắn không tự chủ được cứng lên.

16 tuổi, cũng đã là tuổi biết chuyện tình cảm rồi, hơn nữa Cổ Diêu kẻ xa nhà từ sớm so với nam hài bình thường thì còn hiểu biết còn sớm hơn, lập tức liền sinh ra phản ứng là bình thường, mặc kệ nữ nhân kia là nữ ma đầu trong truyền thuyết, Cổ Diêu vẫn không kìm hãm được, sự tình này dù sao vẫn vô pháp dùng đầu mà không chế được.

Rất nhanh, hắn cảm giác được một địa phương mềm mại.

Cổ Diêu âm thầm kêu khổ, huynh đệ à huynh đệ, ta biết người oai hùng anh tuấn, uy mãnh tuyệt luân, tuyệt thế vô song, nhưng cũng đừng sinh cường lúc này a, nếu ma nữ kia không cao hứng, dùng kiếm của một cái, chúng ta nói không chừng liền vĩnh biệt a.

Thân thể mềm mại của cô gái rõ ràng run lên một chút, song cũng không dám nhút nhích.

Một hắc ảnh vô thanh vô tức trong chớp mắt hiện ra, toàn thân hắc y, một người mang mặt nạ mặc hắc y, so với u linh không khác gì, Cổ Diêu còn không biết hắn như thế nào mà đi vào phòng tắm.

6. Chương 5:hắc Âm Căn

Sự ẩm ẩm trong phòng lại một lần nữa chuyển sang lạnh, bởi vì trên người hắc y nhân phát ra một loại khí tức tử vong.

Cổ Duyên nghe thấy mùi máu tươi nồng nặc, mặc dù trên người hắc y nhân không có dính chút máu tươi nào.

“Người là ai? Muốn cái gì?”

Hắc y nhân không nói gì, hai mắt mở to, một trận ám quang màu lam từ trong hai con ngươi hắn lóe lên “Tiểu tử, có nhìn thấy một nữ nhân hay không?”

Cổ Duyên bị ánh mắt lạnh như băng của hắn chiếu tới, giống như cả thân thể bị nhìn xuyên qua, cả linh hồn cũng như muốn xuất ra khỏi thân thể đang trần truồng, trong lòng có một cảm giác trống rỗng không nguyên do. Lời nói của hắc y nhân tựa hồ ẩn chứa một loại ma lực tà dị nào đó, không thể kháng cự, Cổ Duyên như đang nằm mơ, mơ mơ hồ hồ muốn đem chuyện thiếu nữ đang nằm trong bồn tắm nói ra.

Lúc này một trận hàn ý từ hạ phúc (bụng) truyền lại, xông thẳng đến não, Cổ Duyên tức thì bừng tỉnh lại.

Đặt ở bụng khẳng định là thanh đoản kiếm, mục đích của nó thứ nhất là làm Cổ Duyên tỉnh ra, thứ hai là để uy hiếp.

Cổ Duyên rất rõ ràng, nếu như vạch trần thiếu nữ thì sẽ có hậu quả gì.

Cổ Duyên chỉ có thể giả bộ mê mang, gãi mạnh da đầu nói “Nữ nhân? Không có, ta một mực tắm rửa, không nhìn thấy kẻ nào cả. Gian phòng tắm này chỉ có ta cùng lão bản Phí Thân mới có thể sử dụng...”

Hắc y nhân không có nghi ngờ, dưới “chấn nhiếp” thuật của hắn, tiểu hài này không có khả năng nói loạn.

Phòng tắm trừ cái bồn tắm lớn ra thì không còn vật gì có khả năng che giấu.

“Bị thương mà còn chạy nhanh như vậy!” Hắc y nhân hừ lạnh một tiếng, ánh lam trong mắt tăng vọt, Cổ Duyên chỉ thấy đầu óc như bị một cái chùy nhọn đâm mạnh vào, thống khổ vô cùng, trước mắt tối đi, cả người nhũn ra, cổ cũng không còn khả năng chống đỡ đầu nữa, hừm một tiếng buồn bực rồi ngã xuống bồn tắm.

Trên mặt cảm giác được sự ấm áp của nước nóng, nhưng Cổ Duyên vẫn vô pháp nhúc nhích, đầu tiếp tục chìm xuống, bất quá không đến đáy, mà lại chìm vào không gian chính giữa hai vật mềm mại. (tự tưởng tượng đề :)))

Hắc y nhân không có nói nhiều lời nhảm, chuyển thân rời đi.

Thiếu nữ vẫn không nhúc nhích như cũ, Cổ Duyên âm thân kêu khổ, đường khí trong phổi đang mất đi từ từ, hẳn đã có chút muốn ngất.

Nếu bị chết chìm ở trong bồn tắm, như vậy đúng là xui xẻo nhất đời rồi.

Qua được khoảng 20 giây, dưới cơ thể hiện ra một cái tay, đem hắc đẩu lên mặt nước.

Thiếu nữ nhảy ra, khuôn mặt xinh xắn của nàng đỏ lên như bị dồn máu, cắn môi hung hãn trừng mắt ác ý nhìn Cổ Duyên, tay nắm chặt lại, làm ngón tay đều biến thành màu trắng bạch, không còn chút máu, ánh sáng lạnh lẽo trên đoản kiếm lưu động.

Cổ Duyên hồn nhiên không biết nguy hiểm cận kề, hẳn tham lam mạnh mẽ hít lấy không khí.

Có thể hô hấp hít thở nguyên lai lại là chuyện hạnh phúc như vậy!

“Phù!”

Thở dài một tiếng cắt đứt sự trầm mặc.

Cánh tay đang cầm kiếm của thiếu nữ lại hạ xuống, lại trừng mắt nhìn Cổ Duyên 2 cái, sau đó vỗ lên người hẳn một cái.

Một trận khí lạnh xông thẳng vào trong não, Cổ Duyên bị vỗ một cái run người, sau đó hẳn phát hiện tay chân đã có thể nhúc nhích rồi. Trong lòng hoảng sợ không thôi, vừa rồi hắc y nhân nọ tốt cùng là sử dụng tà thuật gì mà lợi hại như thế.

Thiếu nữ chỉ vào vách tường phía sau phòng tắm ‘Bên kia là chuồng ngựa?’

Cổ Duyên vội vàng gật đầu không ngừng, nói “Đúng, đúng là ngay phía sau phòng tắm.”

“Vậy thì tốt!” Thiếu nữ rất vừa lòng với phán đoán của mình.

Sau khi đi đến vách tường gỗ nhẹ, nàng nói “Ân, hắc thiết thạch, cái khách sạn tồi tàn này kiếm tiền lại không tệ a.”

Giơ tay phải lên, một trận quang mang màu lục u u bao trùm ngọc chuông, như là bộ dạng vừa ăn vừa phun, màu sắc khi đậm khi nhạt.

“Đấu khí!”

Cổ Duyên giặt mình, thiếu nữ này tuổi bất quá cùng mình không cách biệt nhiều, không ngờ đã tu luyện có đấu khí, hơn nữa tu vi không thấp.

Sơ cấp đấu khí phân ra các loại nội hàm, ngoại phát, chất hóa, biến dị (cất bên trong, đánh ra ngoài, hóa thành vật chất, biến đổi)

Giai đoạn nội hàm là sơ đẳng nhất, người sử dụng chỉ có thể thông qua cơ thể hoặc binh khí tiếp xúc trực tiếp mới có thể đem lực lượng phóng ra, đến giai đoạn ngoại phát thì lại có thể đem đấu khí bắn ra, chất hóa lại càng tiến bộ, có thể đem đấu khí ngưng kết thành đao kiếm khiến các loại vật chất, hoặc ở bên bờ vũ khí sinh ra lưỡi bén, mà vì đấu khí vật chất hóa ngưng tụ không tán, cho nên lực lượng tàn phá càng mạnh hơn, mà đạt đến cảnh giới biến dị cuối cùng, đấu khí dẫn dắt nguyên tố từ hình thái tối nguyên thủy vô sắc thuần túy mà biến thành đấu khí có màu sắc phù hợp với nguyên tố thuộc tính. Có thể có các loại kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, phong, quang minh, hắc ám các loại thuộc tính, mà cũng có nhiều loại thuộc tính phối hợp phức tạp khác nữa.

Đấu khí có đầy đủ thuộc tính không chỉ đơn giản là nhìn hấp dẫn hơn, càng được gia trì thì càng có đặc tính của nguyên tố đó, tỷ như kim hệ đấu khí thì cứng rắn, mộc hệ thì mềm dẻo, hỏa hệ đấu khí làm nhiệt

độ cao, đều có khả năng làm cho địch nhân càng khó khăn để ngăn cản, thuộc tích phối hợp lại càng có công năng huyền diệu hơn, làm người khác khó đề phòng được.

Theo màu sắc đầu khí của thiếu nữ, ít nhất cũng đã đạt đến giai đoạn biến dị.

Đồng thời với khi giật mình thì trong lòng của Cổ Diêu cũng thở ra một hơi nhẹ nhõm, bởi vì hắn nghe nói nữ ma đầu thái dương bổ âm kia sử dụng lực lượng hắc ám, nói vậy thì không thể cùng một người.

Tiểu ma nữ này nhìn qua thì rất hung ác, nhưng chắc không vô duyên vô cớ lấy đi tính mạng người khác đâu.

Thiếu nữ giơ hai ngón giữa và trở của bàn tay phải ra, lục mang trên tay mạnh mẽ bắn ra, ngón tay ngọc của nàng tự nhiên biến thành có chấu trong suốt, giống như ngọc bích, lại còn dài ra gần cả thước, đó là đầu khí nhưng kết mà thành.

Hai ngón tay của thiếu nữ hướng bức tường đâm tới.

“Xuy!”

Một tiếng kêu nhẹ vang lên, bụi đá mảnh mẽ bắn ra, Cổ Diêu thấy trên bức tường cứng rắn như sắt đã có hai cái lỗ nhỏ, trong lòng sợ hãi.

Lục mang tản ra, bạch mang ngưng kết lại, một trận lạnh lẽo kéo tới, bàn tay trái của thiếu nữ đã kết ra nhiều khóa băng châu.

Cong người lại, thiếu nữ dùng tay trái với tốc độ khó mà nhìn rõ đem băng châu làm như đạn pháo bắn vào trong lỗ nhỏ.

Tựa như cùng lúc truyền đến một trận ngựa hí, hơn nữa lần này là cùng nhau hí lên, tiếp đó lại truyền đến tiếng móng gỗ loạn, kể đến là âm thanh gỗ gãy, rồi lại tiếng vật thể sụp đổ.

Chắc là nàng dùng băng châu bắn ngựa, làm bọn chúng đau đớn mà phá chuồng ngựa chạy tán loạn.

Xa xa nghe tiếng người quát lên “Ở nơi đó, nhanh, đừng để nàng chạy thoát!”

Xem ra đúng là hắc y nhân này tưởng thiếu nữ dùng ngựa chạy trốn, nhất nhất đuổi theo truy đuổi.

Thiếu nữ nhìn vào lỗ hổng một hồi, sau đó thở ra một hơi nói “mấy tên ngốc Âm Hắc Cân như âm hồn không tan này đến giờ rồi cuộc cũng chịu rồi đi.”

Âm Hắc Cân không phải là một loại vật phẩm, mà là một tổ chức, tổ chức sát thủ, là một tổ chức sát thủ khổng lồ trong bóng tối, chỉ cần xuất tiền ra, bọn họ tựa họ có thể vì cổ chủ giết bất kỳ kẻ nào.

Nghe đến sự đáng sợ của bọn họ thậm chí có thể làm tiểu hài nữa đêm không dám khóc.

Nhớ đến vừa rồi đối diện với sát thủ Âm Hắc Cân, Cổ Diêu lại hít một hơi khí lạnh, cũng may Âm Hắc Cân rất ít khi giết người ngoài mục tiêu của mình, một mặt là vì bọn chúng giết người thì sẽ bị báo thù, giết người không liên quan đối với Âm Hắc Cân là một hành vi không có lợi, cho nên phần lớn đều không có vô cớ làm hại người.

Một mặt thì Âm Hắc Cân tận lực giảm thiểu cừu hận không cần thiết, nếu không làm cho quần chúng phản nộ, tính ra thế lực của bọn chúng dù to lớn thì ở Tập Địch đại lục cũng không có chỗ đặt chân.

Cổ Diêu có chút hâm mộ, thiếu nữ này bất quá không lớn hơn mình, mà thân thủ đã cao như thế. Hơn nữa nàng lại phi thường thông minh, từ khả năng lừa địch vừa rồi là có thể nhìn ra được.

Nàng dùng băng châu làm ám khí không phải không có đạo lý, đạn vừa chạm vào ngựa lập tức vỡ ra, sẽ rất nhanh biến thành nước ngấm vào đất, như thế thì dù có dùng hết sức cũng không sợ bị người khác biết nàng âm thầm động tay động chân.

“Hô!Hô!”

Thiếu nữ không để ý nghi thái, đặt mông ngồi xuống đất.

Biểu hiện bên ngoài nhìn qua thì nhẹ nhàng, nhưng thật sự bị truy đuổi gần hai ngày, nàng cũng đã sớm kiệt sức, “Bích lục chỉ” lúc này lại hao phí không ít linh lực.

Trong phòng tắm khôi phục lại sự yên tĩnh, thiếu nữ thở dốc mấy hơi, đột nhiên có chút cảnh giác, ngẩng đầu lên, thấy ánh mắt của Cổ Diêu sáng rực. Lại nhìn lên người mình, thiếu nữ phát hiện áo lụa của mình bị nước thấm vào, dính sát vào trên da thịt, nội y cùng da thịt bằng cơ ngọc tuyết bên trong đều ẩn ẩn hiện hiện, rất là gợi cảm.

Nàng mới 16 tuổi, cái bánh bao nhỏ mới lộ ra, thẹn thùng thể hiện sự thanh xuân của chủ nhân, cực kỳ mê người.

7. Chương 6:tiểu Sắc Lang

Hơn nữa, càng chết người là, địa phương thánh khiết của mình, tự nhiên lại bị thứ ác ôn của tên kia chạm vào.

Vừa nghĩ đến đó thiếu nữ vừa thẹn vừa giận, một tay che lung tung trên cơ thể, tay còn lại cầm kiếm chỉ hướng Cổ Diêu hung hãn nói “Còn dám nhìn lên! Ta sẽ đem con mắt ngươi móc ra.”

Cổ Diêu vội vàng thu hồi ánh mắt, thiếu nữ hừ một tiếng nói “Còn có vừa rồi, ngươi vô lễ với ta, đừng nghĩ ta có thể dễ dàng tha thứ!”

Cổ Diêu suy nghĩ cả nửa ngày, cũng không nhớ ra mạo phạm nàng khi nào, nhin không được hỏi “Vô lễ cái gì?”

“Khi ta nhảy vào bồn tắm, tên tiểu sắc lang ngươi nghĩ đến cái gì? Sau đó, đầu của ngươi lại đặt ở nơi nào?” Thiếu nữ truy vấn, trước khi hỏi thì khuôn mặt xinh xắn lại đỏ lên.

Cổ Diêu chợt hiểu ra, nàng nói chính là vừa rồi da thịt hai người tiếp xúc, chuyện hạ thể của mình sinh ra phản ứng.

Cổ Diêu vô tội tạm thời chỉ có thể nhin, không thể làm gì khác hơn là tự nhận mình không may. Chỉ cần là nam nhân bình thường, làm sao tránh khỏi loại tình huống đó, trừ phi có vấn đề sinh lý.

Còn sau đó, rõ ràng mình bị trúng tà thuật của hắc y nhân, thiếu chút nữa thì chết chìm, ở thời khắc nguy hiểm đến tính mạng thì ai có thể nghĩ đến chiếm tiện nghi được.

Lại nói, chính là nàng cầm kiếm xông vào phòng tắm của mình trước, gan nhỏ sợ rằng còn không bị dọa thành phế nhân a! Bây giờ lại trở thành ác nhân cáo tội trước, hùng hổ mà vẫn tội.

Nữ nhân a, đều là sinh vật không thể lý giải!

Đó là lời thường động bên mép của Phí Thản, có lẽ đó là nguyên nhân hắn không có hứng thú với vợ con. Lúc này Cổ Diêu hiểu ra ý nghĩa thâm sâu của lời này.

Thiếu nữ lại hung hãn nói “Tiểu sắc lang, nếu như còn có lần sau, ta sẽ thiến ngươi!”

Cổ Diêu hạ ý thức sờ xuống dưới, sợ rằng nó lại không cánh mà bay.

Không có lần sau, loại chuyện xui xẻo không biết gọi là gì này không thể xảy ra, vĩnh viễn không thể tái phát, Cổ Diêu thành kính cầu khẩn.

Dùng kiếm khều lấy y phục của Cổ Diêu, quay đầu đi, thiếu nữ nói “Lập tức thay! Cho ngươi mười giây, nếu không...”

Không đợi nàng nói xong, Cổ Diêu đã nhanh chóng nhận y phục mặc vào, hắn phỏng chừng tốc độ mặc y phục của mình đã phá kỷ lục của Tập Địch đại lục.

“Tốt rồi!” Đợi đến khi nghe Cổ Diêu kêu lên, thiếu nữ mới chuyển người lại, khuôn mặt xinh xắn hồng lên, bởi vì nàng không ngờ lại gặp chuyện xấu hổ như vậy 2-3 lần liên tục.

Không nói tiếp, thiếu nữ ngồi khoanh chân trong phòng tắm, nhắm hai mắt, hồng quang tỏa ra, khí nóng từ từ bốc lên, áo lụa rất nhanh trở lại như cũ.

Lúc này Cổ Diêu vô cùng xấu hổ, dò xét hỏi “Như vậy, tiểu tử, nàng có thể đi chưa?”

Mặc dù không biết quan hệ giữa nàng và hắc y nhân vừa rồi thế nào, bất quá cùng người như thế đánh nhau thì không phải chuyện gì tốt, Cổ Diêu chỉ hi vọng nàng có thể nhanh chóng rời đi, tránh cho dính họa vào thân.

“Còn chưa được!”

“Tại sao?”

Thiếu nữ vừa muốn nói tiếp, khuôn mặt xinh lại trắng bệch, thân thể mềm mại lung lay hai cái, sau đó mềm nhũn té trên mặt đất.

Cổ Diêu hạ ý thức đỡ nàng lên, vô tình đụng phải hai vật mềm mại, cùng với tình hình vừa rồi có chút tương tự, trong lòng không khỏi run động.

Thiếu nữ nổi giận, nơi thánh khiết của nàng từ khi hiểu chuyện đến nay chưa từng bị người khác giới chạm vào, không ngờ đêm nay một lần lại bị 3 lần.

Song chưa kịp đẩy Cổ Diêu ra, trước mắt nàng đã tối sầm, bất tỉnh nhân sự.

Cổ Diêu nhìn thiếu nữ hôn mê trong lòng có chút đau đầu, làm sao xử lý nàng cho tốt đây?

Để nàng ở lại trong phòng tắm, cho nàng tự sinh tự diệt đi.

Cổ Diêu suy nghĩ có chút không nhẫn tâm, hắc y nhân này nhanh chóng sẽ phát hiện ra kế dụ địch của thiếu nữ, chỉ sợ sẽ trở lại. Cũng có thể hắc y nhân tưởng thiếu nữ đã lợi dụng cơ hội mà trốn đi, không ôm hy vọng mà điên cuồng tìm trong khách sạn lần nữa, đương nhiên cũng không loại trừ khả năng hắc y nhân không từ bỏ ý định.

Tóm lại, nếu bọn họ quay lại, thiếu nữ mất đi khả năng trước mặt nhất định phải chết. Không nói hắc y nhân nóng lên còn có thể nói mình và Phí Thản bao che, lúc đó thì phiền toái lớn rồi, nhìn bộ dạng hung thần ác sát của bọn chúng, đều là gia hỏa giết người không nháy mắt.

Cân nhắc hai ba lần, Cổ Diêu quyết định giúp nàng một chút.

Dưới khách sạn có một mật thất, đào ở bên cạnh, đó là vì Phí Thản dự phòng chiến hỏa tràn tới Thập Lý Trấn nên đặc biệt lập ra nơi tị nạn, cũng chỉ có lão cùng Cổ Diêu hai người biết, rất bí mật.

Cho dù hắc y nhân quay trở lại, hẳn là cũng không tìm ra được chỗ này đâu?

Nghĩ đến đó liền nâng thiếu nữ lên, cảm giác có chút mất sức, mặc dù cơ thể của thiếu nữ nhẹ nhàng, nhưng Cổ Diêu dù sao cũng là hải tử 16 tuổi, khí lực không lớn.

Cơ thể mềm mại thơm mát nằm trong ngực, Cổ Diêu lại có chút tưởng tượng bay bổng, bất quá hẳn nhanh chóng dứt bỏ ý nghĩ lệch lạc, từng bước từng bước ôm nàng vào trong mật thất.

Mật thất không lớn, bất quá thu xếp rất sạch sẽ, bên trong còn có một cái giường nhỏ, được trải nệm.

Đem thiếu nữ đặt lên trên giường, nàng vẫn nhắm chặt mắt như cũ, sắc mặt có chút tái nhợt, nhìn qua lại có chút xinh đẹp mà đáng thương, so với bộ dạng tiểu ma nữ lúc trước thì khác biệt hoàn toàn.

Sau khi bố trí tốt cho nàng, Cổ Diêu rời mật thất, đến khách sạn quan sát tình huống một chút. Tình cảnh trước mắt làm cho hắn bị dọa một cái, cửa phòng dành cho khách của khách sạn đều mở lớn, bên trong khách nhân nằm ngã bên giường, không biết chết sống. Chắc là vừa rồi hắc y nhân lục soát các phòng khách tìm thiếu nữ, khách ở trọ liền gặp tai ương.

Lão bản!?

Cổ Diêu nhớ đến Phí Thản. Phí Thản là người keo kiệt, nhưng dù sao cũng không ngại thân phận đạo tặc bị người đời chán ghét của mình mà thu giữ. Sau khi có một công việc chính thức mới không phải lưu luyến tứ xứ, uống gió ăn sương. Tuy phải đem đồ trộm được chia ra, nhưng Phí Thản cũng gặp nguy hiểm đồng dạng, nếu như bị người khác phát hiện, sẽ không đơn giản chỉ là khách sạn bị đập nát ngay.

Cho nên, Cổ Diêu đối với lão bản keo kiệt này vẫn còn cảm kích trong lòng.

Chạy tới phòng của Phí Thản ở lầu hai, cửa phòng mở toang, mà lão đang nằm trên mặt đất.

Cô Diêu vội vàng chạy tới, có chút kinh hoảng kêu lên “Lão bản!”

Sắc mặt Phí Thản có chút trắng bệch, nhưng vẫn còn hô hấp.

Cổ Diêu an tâm trong lòng, chỉ là bị bất tỉnh, vừa rồi chỉ là lo lắng quá.

Sau khi đem Phí Thản đặt lên giường, Cổ Diêu đột nhiên không biết làm gì. Chuyện phát sinh đêm nay quả thật quá ly kỳ, tiểu hài tử thiếu kinh nghiệm như hắn cũng không biết xử lý thế nào.

Qua một lúc lâu, Cổ Diêu mới nhớ tới phải tìm mục sư tới trị liệu cho Phí Thản một chút.

Song Thập Lý Trấn chỉ có một vị mục sư gọi là Tập Môn, hơn nữa mục sư kia là một tên gia hỏa cổ quái, khi hắn nghỉ ngơi, tuyệt không đến xem bệnh hay trị liệu nữa, thiên vương lão tử cũng không được, cho dù người khác quỳ trước mặt hoặc cầm kiếm để trên cổ cũng vô dụng.

Bây giờ đã đêm, chiếu theo quy luật sinh hoạt của mục sư, Tập Môn sớm đã lên giường, đánh thức hắn chỉ có thể bị mắng, sau đó bị đuổi khỏi cửa. Hơn nữa đám hắc y nhân kia không chừng còn đang ở bên ngoài, lúc này tùy tiện đi ra ngoài đúng là rất nguy hiểm.

Xem ra chỉ có thể đợi đến sáng, sau đó mới tính tiếp.

Cổ Diêu chạy về phòng, nằm trên giường nhưng lại lo lắng không thể ngủ được, sợ rằng hắc y nhân sẽ quay lại.

Quay qua quay lại, cho đến nửa đêm, Cổ Diêu nhớ đến thiếu nữ kia, dứt khoát bật dậy, hướng mật thất đi tới.

8. Chương 7:thân Hương Trộm Ngọc

Cổ Diêu càng hoảng sợ, sờ trán thiếu nữ một cái, nhưng lại như chạm phải bờ cạp mà nhanh chóng rút tay về.

Tựa như đụng phải hàn băng, trong nháy mắt đã làm tay hắn tê dại, bên ngoài có kết một tầng sương trắng. Nếu phản ứng chậm mà nói, cái tay này chỉ sợ đã đóng băng rồi.

Có thể tưởng tượng, thiếu nữ đang chịu đựng sự thống khổ lạnh giá lợi hại như thế nào.

Đối với dị trạng của nàng, Cổ Diêu quả thật lực bất tòng tâm, chỉ có thể đem hai cái thảm lông trên sàn của mật thất đắp lên người nàng, nhưng thiếu nữ vẫn run rẩy không ngừng.

Tình huống như vậy vẫn tiếp tục đến nửa đêm, sắc mặt thiếu nữ không tái nhợt thêm được, nhưng lại biến thành màu tro tàn, hô hấp cũng mỏng manh dần, lông mi dài rung động, trong phòng tối nhìn thấy thì kinh diễm, lúc nàng lại thấy có vẻ khổ sở đáng thương.

Cổ Diêu thấy thế trong lòng biết không ổn, hắn từng thấy quá không ít cô nhi chết vì gió rét, bọn họ trước khi chết đều có bộ dạng như vậy, đó là dấu hiệu tính mạng đã tiêu hao hầu như không còn.

Xem ra nàng không còn chống trụ nổi nữa.

Nhìn khuôn mặt tinh xảo như tranh của thiếu nữ, Cô Diêu thầm kêu đáng tiếc, một vị tiểu mỹ nữ, sẽ lại như hoa tàn trong cuộc đời mà rơi xuống.

Lúc này cổ ngọc của thiếu nữ lại nổi lên hồng mang nhàn nhạt, Cổ Diêu kia quái tới gần nhìn thì thấy một cái mặt dây đeo hình thập tự (dấu cộng) huyết sắc.

Hồng mang trên dây đeo càng lúc càng đậm, cuối cùng đem cả người thiếu nữ bao lại.

Tựa như nó có sinh mạng, hướng thân thể mềm mại của thiếu nữ mà thấm vào, như nước đổ bể, nhanh chóng bị hấp thu mất.

Khuôn mặt như tro tàn của thiếu nữ, lại có một tia huyết sắc.

Không chỉ như thế, rất nhanh, mặt nàng ngày càng ửng đỏ, sáng lên giống như bị lửa nóng đốt cháy, cơ hồ muốn bắn máu ra.

Một trận sóng nhiệt bức tới, Cổ Diêu không tự chủ được lui lại vài bước.

Sóng nhiệt cuộn cuộn không ngừng, thiếu nữ đột nhiên đem chân đạp trên người quăng xuống đất, thì thào nói sáng “Nóng, nóng quá!”

So với lúc trước hoàn toàn trái ngược, kể cả khuôn mặt, da thịt toàn thân nàng đều biến thành một màu đỏ như hoa hồng.

Nguyên bản là khí trời lạnh giá, nhưng mật thất lại như một lò lửa khốc liệt, mồ hôi trên trán của Cổ Diêu cũng không thể rơi xuống, chỉ có thể đóng lại trên trán.

“Ba!”

Một tiếng kêu thanh thúy vang lên, dây đeo trên cổ của thiếu nữ bắn ra.

Đợi đến hơn mười chung đồng hồ (chắc khoảng 10’), nhiệt khí trong mật thất mới dần dần rút đi.

Cổ Diêu đến gần bên giường, chỉ thấy thiếu nữ vẫn chìm trong giấc ngủ, sắc mặt của nàng đã khôi phục về hồng nhuận, hô hấp bình thường.

Cái dây đeo kia không biết là vậy gì, không ngờ lại thần kỳ như thế.

“Uy, nàng không sao chứ?”

Cổ Diêu cố lay tỉnh nàng, bất quá khi tay chạm đến bả vai thiếu nữ, áo lụa màu lục trên người nàng đã biến thành tro bụi.

Không sai, là tro bụi!

“Ách!?”

Cổ Diêu trơ mắt nhìn cả kiện y phục biến thành tro bụi bay đi.

Chuyện gì xảy ra?

Hắn là cái dây đeo nhỏ kia làm ra.

Cổ Diêu phát hiện một vấn đề chết người, không những áo ngoài, cả áo lót, nội khố của nàng cũng không may mắn để thoát khỏi biến thành tro bụi.

Như thế, thiếu nữ toàn thân không có tất vải, hoàn toàn xích lỏa.

Cổ Diêu không phải là chưa thấy qua nữ nhân lỏa thể, hẳn bình thường hàng ngày đều đến Thiên Hương Lâu nhìn lén.

Vấn đề là khi hắn nhìn kỹ nữ duyên dáng kia đều từ xa xa mà nhìn, không giống với thiếu nữ quốc sắc thiên hương trước mặt, quan sát ở khoảng cách gần như thế.

Thân thể mềm mại của thiếu nữ như một tòa bạch ngọc, vừa nhìn đã biết là nhà phú quý, không có một chút tỳ vết nào, thêm thì lại dư, bớt thì lại thiếu.

Dưới cái cổ như thiên nga, là hai bờ cao dụ người, mặc dù so với kỹ nữ kia thì nhỏ hơn nhiều, bất quá lại có mùi vị thanh xuân. Trên ngọc nhũ có hai cái tiểu anh đào ngạo nghễ, hãnh diện đứng thẳng, cứ kì tươi đỏ, làm người ta nhìn không được muốn nhắm nháp một phen.

Cổ Diêu giống như đang bị mê hoặc vờn tay ra, run rẩy vuốt ve bộ ngực sữa của thiếu nữ.

Cảm giác mềm mại mịn màng trong tay, đó là một loại cảm giác Cổ Diêu chưa từng nếm qua.

Hưng phấn, lo lắng, thư sướng, sợ hãi, bất an...đủ loại tâm tình bình thường trong ngày liên tiếp nổi lên, dung hòa vào nhau, đồng thời tạo thành một loại gọi là “Kích Thích”.

Cổ Diêu biết rõ tại sao mình vô pháp chống lại hấp lực của việc trộm cắp, giống như trúng tà ở đó, không cách nào từ bỏ, bởi vì hắn thích loại cảm giác vui sướng cùng kích thích này.

Lúc này chính mình có phải là đang trộm không?

Thâu hương trộm ngọc!!

Đột phá khoái cảm cấm kỵ, làm cho Cổ Diêu không thể ngừng, hần tham lam vuốt ve trên bộ ngực của thiếu nữ, thỉnh thoảng lại nắn bóp hai tiểu anh đào đã cứng lên kia.

Tay hần theo một lộ tuyết mỹ diệu hạ xuống, đáp xuống eo thon của thiếu nữ.

Cái eo của nàng nhỏ kinh người, song lại mười phần đàn hồi. Tiểu phúc phẳng lì không có một chút thịt dư, lỗ rốn nhỏ nhìn qua rất gợi cảm.

Một trận cảm giác SA(@đi hỏi bọn trung quốc, pó tay) theo lòng bàn tay truyền tới, Cổ Diêu phát hiện tay mình đã phủ lên vài công cỏ nhỏ, thưa thưa thớt thớt, dĩ nhiên cùng màu olive giống mái tóc của nàng.

Cặp đùi mượt mà kẹp chặt lại, đem hoa viên thần thánh bí mật nhất của thiếu nữ giấu đi.

Hô hấp của Cổ Diêu cũng nặng nhọc hơn, hần không phải là thiếu niên hoàn toàn không hiểu sự, đối với chuyện nam nữ cũng đã biết quá nữa.

Người đến gia đoạn này, đối với sự thần bí của người khác rất tò mò.

Tay Cổ Diêu không tự chủ được lại mò xuống dưới, hần rất muốn mở hai cái đùi đẹp ra để nghiên cứu đến cùng.

“Ân ~~~”

Thiếu nữ đột nhiên phát ra một tiếng thì thầm.

Cổ Diêu như thổ giết bắn lên, cũng may thiếu nữ chưa tỉnh lại, nàng chỉ hừ nhẹ một tiếng, rồi lại im lặng.

Ý thức được rồi mới làm chuyện gì, mồ hôi lạnh của Cổ Diêu cuộn cuộn chảy ra.

Nếu như nàng biết chuyện gì xảy ra, nhất định sẽ giết mình!

Thân thể của thiếu nữ vẫn còn lực hấp dẫn cực cao như trước, Cổ Diêu không dám nhìn nữa, từ trên mây đất lấy hai tấm da thú phủ lên người nàng, cũng không dám quay đầu lại mà rời khỏi mật thất.

Trở lại phòng, Cổ Diêu vẫn không cách nào nhập vào mộng như cũ, trong đầu tràn ngập thân thể xích lửa tuyệt mỹ của thiếu nữ kia.

Ngửi hai tay một cái, vẫn còn mùi u hương ẩn ước, Cổ Diêu có chút muốn say.

Hắc y nhân cũng không có trở lại.

Như vậy đến lúc gần sáng mới mơ mơ màng màng tiến vào giấc mộng đẹp.

Trong mộng hần lại gặp thiếu nữ, vẫn không có tác vãi nào như cũ, ngoắc ngoắc ngón tay, cười rồi mị hoặc, rất đậm đặc.

Hạ thân Cổ Diêu chưa từng có loại khoái cảm này, tựa hồ cái vật kia muốn xông phá ra, rất khó chịu, cũng rất thư sướng.

Đúng lúc này, khuôn mặt xinh xắn của thiếu nữ đột nhiên thay đổi, trở thành hung thần ác sát, đoản kiếm trong tay đặt lên trên cổ hần.

Cảm giác lạnh như băng thấu da thịt, Cổ Diêu mở mắt, hoảng sợ phát hiện việc trong mộng đã trở thành sự thật.

Thiếu nữ chính là đang trợn mắt đứng bên giường, trong mắt có ngọn lửa tựa hồ muốn giết người.

“Tên tiểu sắc lang nguời, tối hôm qua đã làm gì?”

9. Chương 8:nữ Khách Nhân Kỳ Quái

“Như thế, còn y phục trên người ta thì sao?”

Thiếu nữ lớn tiếng chất vấn đồng thời càng nắm đoản kiếm càng chặt hơn.

Xem bộ dáng của nàng chắc là không biết được hành động bí ối đó, có thể thì dễ nói chuyện rồi.

Cổ Diêu cố gắng làm cho tinh thần mình trở nên bình tĩnh, cẩn thận nói:“Việc đó là do cái dây đeo nhỏ hồng sắc trên cổ cô đó. ”

“Thần chúc?”

Thiếu nữ cau mày lại, từ trong lòng móc ra cái mặt dây bị vỡ còn một nửa kia kia, đó là bảo vật gia truyền của nàng, từ khi nàng ra đời đến nay vẫn đeo nó ở trên cổ.

Một lát sau, nàng tiếp tục nói với Cổ Duyên vừa bị gián đoạn :“Tiếp tục nói đi, đừng để cho ta phát hiện lời nói của ngươi có chút giả dối, nếu không, hừ hừ.”

Cổ Diêu vội nói: “Là lúc đó thân thể của cô phát lạnh, không phải lạnh bình thường mà nó như là băng vậy, ta dùng tay sờ lên trán cô thì cả ngón tay cũng muốn đóng băng lại. Sắc mặt cũng rất khó coi, cuối cùng còn biến thành màu tro tàn, đúng lúc đó thì cái dây đeo của cô đột nhiên phát ra một trận hồng quang bao bọc cô lại, hồng quang này hình như..... ”

“Hình như cái gì?”

Cổ Diêu tiếp tục nói: “Hình như đều bị cô hấp thu hết, nghe thì có chút điểm hoang đường nhưng tất cả đều là sự thật, sau đó sắc mặt của cô có chút huyết sắc lại nhưng sau đó cô lại la lên là nóng quá rồi đem tất cả chăn màn trên giường quăng đi. Luồng hồng quang đó quả thật là phi thường nóng,như là lửa vậy, y phục của cô tuy không bị cởi ra nhưng lại bị luồng hồng quang đó làm cho tan biến thành tro tàn, tất cả chuyện là như thế. ”

“Như thế, ngươi đã thấy được gì rồi?”

Thiếu nữ nói đến đó thanh âm cực kỳ run rẩy, đáp án của vấn đề này, đối với này mà nói thì cực kỳ trọng yếu.

Cổ Diêu giả vờ hồ đồ:“Cái gì? Ta cái gì cũng chưa thấy hết.”

Thiếu nữ lạnh lùng nói: “Ngươi xác định!?”

Cổ Diêu suy nghĩ một chút, nếu như nói là không có thấy cái gì hết thì nhất định là thiếu nữ đó sẽ không tin, nếu không thì làm sao hẳn có thể thuật lại hết cả quá trình rõ ràng như thế chứ. Nhớ tới mới vừa rồi nàng nói qua, nếu như có nói dối thì sẽ đem mình xử đẹp, Cổ Diêu từ từ giải thích : “Có,có một chút mà thôi,không có rõ ràng, lúc đó trong mắt thất ánh sáng rất là u ám.”

Hắn vừa dừng lại liền bổ sung:“Ta liền lấy chăn đắp lên cho cô rồi sau đó xoay người đi, cái gì cũng chưa từng thấy hết.”

Hắn bổ sung quả thật là dư thừa, thật sự Cổ Diêu không biết thiếu nữ càng là muốn nghe hắn phủ định trăm phần trăm, sợ rằng Cổ Diêu nói dối thì nàng thì cũng cảm thấy tốt,ít nhất cũng có thể có được chút an ủi trong lòng.

Song chính lúc này nàng nghe Cổ Diêu nói là “có một chút” thì nàng cảm thấy “oang” như thiên địa sụp đổ.

Thân thể thuần khiết của mình không ngờ lại hoàn toàn xích lỏa để cho tên tiểu sắc lang này ngắm.

“Ta, ta giết ngươi!” Tay của thiếu nữ run rẩy,lưỡi dao sắc bén trên cổ của Cổ Diêu xuất hiện một tia máu nhàn nhạt.

Cổ Diêu hồn phi phách tán: “Tiểu tử, cô,cô đừng tức giận, ta lúc ấy cũng xuất phát từ lòng hảo tâm thôi.”

Trong lòng hắn rất là hối hận, nếu biết trước thì đã để cô nàng nóng như lửa này lại phòng tắm là tốt rồi ,lúc này không phải gây phiền toái.

Bất quá nghĩ đến thân thể tuyệt mỹ của thiếu nữ kia, Cổ Diêu trong lòng nóng lên hiểu được việc đó cũng rất là đáng giá.

Nhìn Cổ Diêu, thiếu nữ dùng sức cắn môi dưới, tựa như là muốn khóc.

Qua một hồi lâu, nàng rút cục đem kiếm bỏ sang một bên, đặt hông ngồi sang một bên giường, mặt xinh đầy nét âm trầm, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

Cổ Diêu không dám lên tiếng chỉ có thể cùng nàng tĩnh tọa. Lúc này hắn mới quan sát ra, thiếu nữ đó đúng là đang mặc quần áo của mình.

Trong mật thất của Phí Thản, cũng có quần áo Cổ Diêu chuẩn bị, dành cho tình huống khẩn cấp thì dùng đến.

Hai người tuổi tác tương đồng, vóc dáng không khác nhau nhiều lắm, nên quần áo cũng rất vừa người.

Nếu nói không có lúc nào cũng cầm đoản kiếm trong tay, nàng nhìn qua giống như một nữ hài thanh tú bình thường.

Cuối cùng thiếu nữ đứng lên: “Nghe đây, ta bị nội thương nên cần phải tĩnh dưỡng mấy ngày! Mật thất trong khách sạn này không cũng tệ, tạm thời ta sẽ ở đó dưỡng thương. Còn nữa, chuyện này không thể nào nói cho kẻ nào biết. ”

Cổ Diêu cau mày nói: “Kể cả lão bản của ta?”

“Đúng vậy! Có vấn đề sao?”

Giọng nói của nàng giống như là ra lệnh vậy, nhưng Cổ Diêu lại không có thể nào cự tuyệt được, hắn cũng chỉ là một hạ nhân của khách sạn mà thôi, mà đối phương lại là một cường giả có đầu khí, tùy lúc có thể kết thúc tính mạng của hắn dễ dàng như giết chết một con kiến vậy.

Nhìn thanh đoản kiếm sáng loáng kia, Cổ Diêu nào có can đảm mà nói có vấn đề chứ.

Đây chính là kẻ yếu phải cam chịu, vĩnh viễn không thể nắm trong tay vận mệnh của chính mình.

Chỉ có thể hy vọng sớm tổng khứ ôn thần này đi, bất quá lúc này Cổ Diêu chỉ có thể miễn cưỡng gật đầu: “Được rồi, tiểu tỷ. ”

“Nghe đây, ta cũng không phải là người không nói lý. ” Thiếu nữ rất nhanh khôi phục lại nguyên trạng móc ra một cái túi nhỏ, đưa ra trước mặt Cổ Diêu: “Bên trong tất cả đều là thủy tinh tệ, chỉ cần mấy ngày tới người có thể nghe lời, làm cho ta vừa lòng. Vậy, tất cả đều là của ngươi. ”

Thủy tinh tệ!?

Thủy tinh tệ bình thường là thứ những người thượng tầng sử dụng. Một thủy tinh tệ là mười kim tệ, cái túi nhỏ kia chứa là thủy tinh tệ, Cổ Diêu căn cứ kinh nghiệm đạo tặc thoáng cái tính qua, kết quả làm hắn không khỏi hí hửng mà suýt nữa ngất đi.

Ít nhất cũng có 22-23 thủy tinh tệ, cũng có nghĩa là hơn hai trăm mai kim tệ.

Cổ Diêu khó khăn nuốt nước bọt, thế giới trước mắt tựa như đều biến thành màu vàng, đầy trời đều là thủy tinh tệ đáng yêu, phát ra ánh sáng chợt lóe chợt tắt như là các ngôi sao nhỏ.

Thiếu nữ khinh thường nói: “Không những là một tiểu sắc lang, xem ra còn là một tiểu hám tài!”

Cổ Diêu cũng không để ý đến sự trào phúng của nàng, chỉ cần có được túi thủy tinh tệ kia thì cho dù có bị gọi là tiểu Vương Bát đản cũng không quan trọng.

thanh âm hắn có chút run rẩy: “Thật sự? Thật sự có thể cho ta sao?”

“Đương nhiên!” Thiếu nữ khinh thường nói “Chỉ có chút thủy tinh tệ như thế, có gì mà mừng rỡ chứ?”

Từ nhỏ nàng đã được dạy rằng chỉ có đưa ra ân huệ, mới là đạo lý để người khác toàn tâm toàn ý làm việc cho mình.

Chúng kiến sắc mặt của Cổ Diêu nàng không khỏi đùa ác bổ sung thêm một câu: “Thủy tinh tề trong nhà ta sợ rằng có thể đem người chôn sống mấy trăm vạn lần!”

Nói đến đây nàng có cảm giác lời liền ngậm miệng lại.

Cổ Diêu không có cảm thấy được có cái gì kì quái trong lời nói, bởi vì đại não của hắn đã tràn ngập hưng phấn từ trước.

Quả thật không sai, thiếu nữ còn trẻ như thế mà có thể xuất ra dấu khí, người như vậy có thể không có tiền sao?

Cổ Diêu đã quên hết mọi chuyện không hài lòng lúc trước, người trước mặt này, chính là thần tài a!

Như thế, Duyệt Lai khách sạn lại có thêm một nữ khách nhân kì quái.

10. Chương 9: Khách Phương Xa

Kỳ quái là, chuyện của hắc y nhân kia hắn một chút cũng không nhớ, chuyện đồng dạng cũng xảy ra với những vị tân khách bị hôn mê. Giống như một giấc mộng, nhưng tỉnh không phải mộng, bởi vì thiếu nữ kia vẫn chân chân thật thật ở dưới mật thất của khách sạn Duyệt Lai.

Mỗi ngày khi xong việc, Cổ Diêu liền chạy xuống mật thất bắt đầu công việc thứ hai.

Đồng tiền kia không ít, song cũng không phải dễ dàng mà lấy được.

Có thể là do thói quen hay sai kiến, thiếu nữ quả thật đem Cổ Diêu trở thành nô đãi, hơi một tí là mắng chửi, như là oán giận vãi vốc trong trán cũ kĩ, kiểu dáng quê mùa, đưa tới thức ăn mùi vị quá kém, mật thất quét dọn không đủ sạch sẽ.

Cổ Diêu mấy lần đã muốn mặc kệ không lo, nhưng khi nghĩ đến túi thủy tinh tề kia bay vào tay mình, lại cận lực nhẫn nhịn lại.

Cô gái cơ hồ không ra ngoài, chỉ ngày ngày trụ lại trong mật thất, không có nàng cho phép, Cổ Diêu cũng không thể tiến vào, cứ như thế qua được gần mười ngày.

Đêm nay khách nhân trong cũng không nhiều, không có bận rộn quá, Cổ Diêu liền hướng Phí Thản xin nghỉ một lúc, lấy thời gian đến tiệm bán đồ của trấn mua cho thiếu nữ mấy bộ quần áo rồi quay lại. Bởi vì nàng luôn rất lười giặt những quần áo chất liệu kém này, hoặc phải nói rằng nàng cho là loại quần áo chất lượng kém như thế chỉ mặc 1 lần rồi vứt đi cũng được.

Bất quá khi hắn quay lại khách sạn thì phát hiện trong khách sạn náo nhiệt hẳn lên.

“Hống hống!”

Còn không kịp chú ý là khách nhân như thế nào, tiếng rống đình tai nhức óc đã là Cổ Diêu cơ hội muốn té xỉu ngất đi, ngẩng đầu lên nhìn, không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Trước mặt là một con “Song Đầu Đại Tông Hùng” cao chừng 3 thước, cao gần tới bản hiệu của khách sạn.

Tông Hùng có thể hình to lớn, một cái đại chưởng xòe ra của nó, nếu so với đầu Cổ Diêu thì còn muốn to hơn.

Gấu thì chưởng lực đã có tiếng, một con gấu bình thường có thể tùy tiện một chưởng đánh chết trâu.

Nếu như đầu bị cự chưởng của nó bóp lấy, chỉ cần nhẹ nhẹ dụng lực, cái đầu khẳng định sẽ trở thành một đám thịt vệt đen đỏ hỗn loạn.

4 con mắt như hạt đậu của Tông Hùng nhìn thẳng Cổ Diêu, hai đầu to cúi thấp xuống, cẩn thận đánh giá khắp người hắn.

Hơi thở nóng hổi phun lên trên mặt, Song Đầu Tông Hùng tựa hồ có bộ dáng đối với Cổ Diêu rất có hứng thú.

“Mẹ của ta a!”

Tim Cổ Diêu như muốn phá ngực là bay ra, hai chân phát run, phảng phất sợ rằng đầu mình nếu không cẩn thận sẽ biến thành dạng giống thịt vụn, đặt mông té xuống đất.

Lúc này hai cái mặt to bè của Tông Hùng lại dẫn ra, tay quơ chân đập, bộ dạng như là rất vui vẻ.

Nó vừa đập xuống, khách sạn cũng chấn động, bình rượu cùng chén đĩa không ngừng rung lắc vang lên.

Lúc này tử trong tiệm truyền tới một tiếng cười sang sảng “Tiểu tử không cần sợ, Nạp Lạp Dịch chỉ là muốn đùa với ngươi một chút thôi!”

Người đang nói là một vị đại hán, ước chừng 32-33 tuổi, lưng hỏ eo hùng, lộ ra một khuôn mặt hình vuông, nhìn qua có chút thô hào, râu ria đầy mặt. Hắn mặc một cái áo da thú ngắn lồm đồm đủ màu, lộ ra nửa bên vai cùng ngực, trên ngực cũng có không ít lông, nhìn qua rất giống một con gấu.

So với người bình thường, hắn thật sự tráng kiện hơn nhiều, bắp vai so với bắp đùi của người bình thường còn muốn to hơn, cánh tay rất dài, rũ xuống thì quá đầu gối, có thể so với viên hầu (vượn khỉ), có chút mất cân đối.

Từ trong đám người bước từng bước dài ra, kéo Cổ Diêu từ mặt đất dậy “Tiểu tử, lá gan của ngươi cũng quá nhỏ đi!”

Cổ Diêu xanh mặt, mồ hôi lạnh đổ ra, vâng vâng dạ dạ “vâng, vâng...”

“Như vậy cũng không giống hình tượng nam nhân đâu!” Đại hán nói đồng thời vỗ vỗ vai Cổ Diêu.

Tay hắn so với tay gấu lớn cũng không nhỏ hơn bao nhiêu, khí lực kinh người, chỉ là tùy tiện vỗ vỗ thiếu chút nữa đã đem Cổ Diêu vừa mới đứng vững vỗ cho té xuống đất mà ngồi xồm.

Lúc này Cổ Diêu mới chú ý đi cùng hắn còn có 3 người, trong đó 1 nữ tử khoảng 27-28 tuổi, da trắng, căn cứ màu da thì có thể đoán là người phương tây trong nhân loại.

Ngoài màu da ra, tên của người phía tây sao với người phương đông cũng khác nhau, có thể là hai chữ, có thể đến 7-8 chữ, không giống người phương đông nhiều nhất chỉ có 4 chữ.

Khi La Áo đế quốc thống nhất đại lục, hai tộc dần dần hỗn tạp, phong tục thói quen ảnh hưởng lẫn nhau, hơn nữa còn liên hôn, càng ngày càng có nhiều người máu lai, cơ bản đã đồng hóa, trừ tên cùng màu da có chút khác nhau.

Phí Thản cũng là người da trắng phương tây, nhưng tổ bối mấy đời trước đã địa cư ở Thập Lý Trấn.

Nữ tử có một đầu tóc màu vàng ngắn tới tai. Vóc người của nàng phong mãn bốc lửa, mặc một kiện giáp ngắn màu đỏ, chỗ ngực làm rất thấp, lộ ra hai khối thịt to tuyệt đẹp. Phía dưới thì chỉ có một cái quần da siêu ngắn chưa đến gối khoảng 20 li, đùi đẹp gợi cảm xích lỏa lộ ra, chỉ là có một cái tất lưới màu đen bao lấy, chân mang một đôi giày màu xám.

Đây là trang phục tiêu chuẩn của nữ chiến sĩ, một mặt cũng biểu lộ sự anh tư lẫm liệt của các nàng, so với thân thể mềm mại của nữ tử bình thường, vẻ đẹp mạnh mẽ của nàng làm người khác sáng mắt lên.

Chiến sĩ là chức nghiệp thường thấy nhất trên Tạp Dịch đại lục, đại khái trong các chức nghiệp thì vũ giả chiếm khoảng 7 phần, bởi vậy đi đâu cũng nhìn thấy không có gì lạ.

Nữ chiến sĩ oán giận nói “Lôi Mông, ngươi nhiều tuổi như thế, lại còn thích đóng vai ác, cùng với súng vật của ngươi đều thất đức.

Lôi Mông hay chính là đại hán vừa rồi, hắn lơ đãng cười hì hì nói “Ngươi thì cần có lúc bảo trì tâm tình thư thái, như vậy mới có thể tươi trẻ dài dài mà, Y Lệ Na, ngươi phải hướng ta học tập, nếu không rất dễ già đi đó. Ngươi nhìn lại chính mình xem, 30 tuổi còn chưa đến, trên mặt đã có nếp nhăn rồi.”

Dung nhan của nữ nhân giống như vẩy ngược của rồng không thể đem ra đùa, nữ chiến sĩ được gọi là Y Lệ Na kia lập tức biến sắc, vươn tay cầm thanh kiếm lưới rộng trên bàn sắc giọng kêu lên “Dám giễu cợt ta, ta giết ngươi!”

Đại hán thân thể to lớn, nhưng phản ứng cực nhanh, lập tức vọt qua một bên. Kiếm lớn của Y Lệ Na đánh vào không trung, làm miếng thịt nướng trước lần cái đĩa trước mặt Lôi Mông đều đánh nát, thịt khối bay tứ tung.

“Ai yêu yêu, lãng phí thực vật là không tốt!”

Lôi Mông nhìn thấy thịt nướng trong không trung, luống cuống đưa tay đón lấy. Mà cả con Song Đầu đại Hùng kia cũng linh mẫn dị thường, giống chó săn nhảy một cái lên cả mét, đem hai miếng thịt lớn nhất nuốt vào trong miệng.

Bất quá khi nó rơi xuống thì Duyệt Lai khách sạn lại thăm rồi.

“Phanh” một tiếng vang lớn, vật dụng trên bàn đều bị chấn văng lên, ít nhất mười khối đá xanh bị nó làm văng ra.

Phí Thản thấy thế, trên mặt lộ vẻ đau lòng, nhưng cũng không dám lên tiếng, bởi vì những người này không cần nghi ngờ đều là vũ giả lợi hại, hắn không dám làm gì.

Y Lệ Na không theo phép tắc, thở hổn hển tiếp tục truy sát Lôi Mông, bất quá lại bị đồng bạn kéo bên cạnh lại.

“Ta nói các người, chẳng lẽ không thể yên lặng hòa hảo mà ăn hay sao?”

11. Chương 10 : Dạ Lang Dong Binh Đoàn

Ma pháp sư chính là chức nghiệp cao cấp nhất ỏ tạp địch đại lục, nhưng chiếm số lượng lớn nhất chính là kỵ sĩ.

Khiêm tốn, vinh dự, hi sinh, anh dũng, liên mẫn<@lòng trắc ẩn, thương người>, nghị lực, thành thật, công chính.

Đây chính là tám đức tính của kỵ sĩ, trong ấn tượng của mọi người, họ là những người đã được huấn luyện lễ nghĩa, là người có phong độ, luôn khống chế không gây ra phiền toái, y phục luôn chỉnh tề, không coi thường người khác.

Đương nhiên, ngư long hỗn tạp, trong chức nghiệp kỵ sĩ này cũng không thể nào tránh khỏi có ngoại lệ, bất quá đại đa số kỵ sĩ luôn làm cho người ta có ấn tượng ưu nhã.

Vị kỵ sĩ trước mắt này, thức ăn trên bàn cũng được đặt thẳng tắp giống như là trường mẫu của hắn vậy, rượu thì uống chung nhỏ, ăn cũng ăn một từ từ có phong cách, không có ăn uống một cách điên cuồng có thể gọi là cuồng phong bão táp giống như lôi mông, nếu so ra thì nữ chiến sĩ so với hắn còn có một chút tư văn.

Kỵ sĩ vẻ mặt bất đắc dĩ, quay đầu sang nhìn phí thản nói:“xin lỗi, lão bản, đã gây tổn thất cho tiệm của các người, chúng ta nhất định sẽ bồi thường.”

Phí thản thở phào nhẹ nhõm, may mắn là còn có một vị kỵ sĩ, nếu không nói không chừng sẽ đành phải nuốt đắng mà thôi.

Thấy kỵ sĩ ra mặt, nữ kỵ sĩ không cam lòng, thu hồi đại kiếm:“đoàn trưởng, huynh cũng nhìn thấy rồi, chính là hắn khiêu khích ta trước!”

Kỵ sĩ nhíu mày:“được rồi, các người mỗi người nhin một chút đi, trước tiên, lôi mông, người hay nói giỡn, nhưng cũng phải có giới hạn.”

Lôi mông nghe thế liền lè lưỡi ra:“rõ, thưa đoàn trưởng.”

Kỵ sĩ lại chuyển hướng sang nữ chiến sĩ:“còn có lệ y na, nàng cũng nên tự khống chế bản tính nóng nảy của mình một chút, đừng quên lần trước nàng suýt làm ngộ thương một tiểu hài tử.”

Bị nói đến chuyện xấu hổ cũ, nữ chiến sĩ có chút xấu hổ, mặt thoáng hồng, nhỏ giọng chuyển hướng nói:“nể mặt đoàn trưởng, ta tha cho người lần này, nếu như người còn tái phạm thì người chết chắc”

“vâng, vâng, y lệ na, tuyệt đối không có lần sau.”

Lôi mông hi hi ha ha trở lại bàn, đối với bộ dáng cảnh cáo của nữ chiến sĩ tựa hồ như không để ý, khái lệ đã nói câu kia không dưới 100 lần, hần cũng đồng dạng trả lời như thế không dưới 100 lần.

Tính tình của hần thì thậm thô, tâm tư phức tạp, khó mà có thể hiểu được nữ nhân, ở chung thì quả thật là đau đầu, cái gì nên nói thì hần không nói còn cái không nên nói thì hần lại nói ra nên dẫn đến tranh chấpm tỷ như lần trước hần có hảo tâm nhắc nhở y lệ na rằng các vật phẩm hóa trang đó không thích hợp với tuổi tác của nàng, kết quả là lại có chuyện xảy ra, cũng may là hai người mặt ngoài nhìn như là không hợp nhau nhưng thực sự chỉ là gây nhốn nháo thể mà thôi.

Tất cả những người này, kể cả nữ chiến sĩ đều rất tráng kiện, chỉ có duy nhất một người ngồi ở bàn phía trong thì vóc người hơi nhỏ, da tay thì trắng trẻo có vẻ giống như là một thư sinh văn nhược, nhưng ai cũng không dám ngồi cùng ăn với hần.

Lại còn mặc áo bào rộng thùng thình chắc chính là một ma pháp sư - một chức nghiệp cao quý.

Người này chắc là một ma pháp sư.

Hần hí híp mắt nhìn y lệ na cũng lôi mông nháo loạn, bộ dáng có vẻ rất là thích thú, cũng không có nhúng tay vào.

Vị ma pháp sư này nhìn qua phi thường trẻ, so với đại đa số ma pháp sư thì đúng là bạch diện vô tu. <@mặt trắng không râu>

Mấy người này, bất luận là chiến sĩ kỵ sĩ tuần thú sư, hay là ma pháp sư đều là chức nghiệp vũ giả của tập tịch đại lục, các chức nghiệp này đều là bắt nguồn từ các binh chủng của la áo đế quốc mà ra, bởi vì lúc đó đế quốc do căn cứ vào sự bất đồng của chiến trường mà điều chỉnh, bởi vậy binh chủng phần lớn chia ra thành nhiều loại khác nhau.

Chiến sĩ có các tố chất tương rất là đồng đều, có thân thể tương đối cường hãn, công thủ ở các phương diện đều tốt, chiến sĩ tu luyện đạt được đầu khí sẽ có năng lực công kích tầm xa nhất định, nhưng cũng không phải là rất am hiểu, kỵ sĩ tấn công hay phòng thủ đều rất mạnh nhưng tốc độ lại chậm, khả năng tấn công ở cự ly xa yếu, nhưng có thể nhờ vào chiến mã, thích khách thì nổi tiếng về tốc độ và tính linh hoạt, có năng lực du đấu cường đại, có khả năng ẩn mình, còn có thể phóng ám khí công kích từ xa, nhưng phòng ngự thì lại cực kỳ yếu đuối ...

Vì tùy thuộc vào đặc điểm của chức nghiệp mà vũ giả sẽ có các trang bị bất đồng, tỷ như chiến sĩ hay kỵ sĩ đa số đều là người đi đầu trên chiến trường, lúc tiến công họ thường phải nhờ vào khiên giáp để chống đỡ công kích, ma pháp sư và cũng tiến thủ thường thì y phục nhẹ nhàng, giảm bớt gánh nặng cho thân thể, thích khách có nhiệm vụ ám sát nhân vật trọng yếu của đối phương, nên trang phục thường bó sát người, sử dụng vũ khí cũng phải nhẹ nhàng khéo léo, thường dùng nhất chính là chủy thủ.

Các thói quen này từ sau khi đế quốc giải thể vẫn còn lưu lại, không có biến mất theo sự diệt vong của đế quốc, mà vẫn tiếp tục được phát triển ở tập tịch đại lục.

Bởi vì các chức nghiệp đa số đều bắt nguồn từ quân đội cho nên nó cũng có cách chia cấp bậc bất đồng, giống như quân hàm trong quân đội.

Tỷ như ma pháp sư, chia ra thành ma pháp học đồ, kiến tập ma pháp sư^{1/4}R sơ cấp ma pháp sư^{1/4}R trung cấp ma pháp sư^{1/4}R cao cấp ma pháp sư^{1/4}R nhất tinh ma pháp sư^{1/4}R nhị tinh ma pháp sư^{1/4}R tam tinh ma pháp sư^{1/4}R tân nguyệt ma pháp sư^{1/4}R bán nguyệt ma pháp sư^{1/4}R mãn nguyệt ma pháp sư^{1/4}R nhật diệu ma pháp sư^{1/4}R đại ma đạo sư.

Còn về chiến sĩ, thì chia thành chiến sĩ học đồ, kiến tập chiến sĩ^{1/4}R sơ cấp chiến sĩ^{1/4}R trung cấp chiến sĩ^{1/4}R cao cấp chiến sĩ^{1/4}R hắc thiết chiến sĩ^{1/4}R thanh đồng chiến sĩ^{1/4}R bạch ngân chiến sĩ^{1/4}R hoàng kim chiến sĩ^{1/4}R phỉ thúy chiến sĩ^{1/4}R lam ngọc chiến sĩ^{1/4}R hồng toản chiến sĩ^{1/4}R chiến thần.

Năm cấp đầu của các chức nghiệp giống nhau, phân biệt là học đồ, kiến tập, sơ cấp, trung cấp, cao cấp, chỉ từ khi đến lục cấp thì danh hiệu mới có khác biệt.

Cách phân chia chức nghiệp cũ vẫn được dùng cho đến nay.

Chiến sĩ cấp bậc dưới lục cấp thì không có huân chương, chia rõ thành hai loại rõ ràng, thứ nhất là dưới lục cấp.

Thứ hai, bọn họ là võ sĩ tự do.

Những võ sĩ này không tuân theo bất kỳ một thể lực nào, nên được gọi là võ sĩ tự do, bởi vì sau khi đế quốc giải thể, thì những người có huy chương tập hợp lại hình thành các thể lực lớn nhỏ khác nhau, nên những người mà không có ai giúp đỡ thì khó mà có thể có được huy chương.

Cứ như vậy, chỉ dựa vào trang phục nên không cách nào xác định được thực lực của những người này.

Bên cạnh còn có một số người, dẫn đầu là một người có thân hình mập mạp khoảng hơn bốn mươi, đầu to tai to, ngay cả cái cổ cũng không thấy đầu, thân bận cẩm y hoa phục, tựa như là một tài chủ.

Bên cạnh là một vị phu nhân quý phái, ngoài ra còn có một tiểu cô nương, khoảng mười bốn tuổi, khuôn mặt trông rất là đáng yêu, mở to đôi mắt màu đen tò mò nhìn chằm chằm Cổ Diêu.

Những người còn lại thì mặc trang phục của nha hoàn và hộ vệ, một vị quản gia và một vị trù sư.

Xem bộ dáng giống như là một gia đình phú quý đang đi du ngoạn, nhưng không biết hai đoàn người này có quan hệ gì?

Trong những người này, chỉ có trên bàn của những chiến sĩ lúc này mới có thực vật cùng mỹ tửu, ngay cả vị mập mạp mặc hoa phục kia cũng không ngoại lệ, có thể thấy được thân phận của họ rất đặc thù.

“Con nhỏ nhỏ, nhanh lên, mau lại đây giúp ta”

Phí Thản bận đến nỗi không kịp thở, nếu sớm biết rằng sẽ đột nhiên nghênh đón một nhóm khách nhân đông như vậy, thì lúc này lão tuyệt đối sẽ không để Cổ Diêu đi ra ngoài. Nhìn thấy quần áo trong tay Cổ Diêu, Phí Thản nhíu mày, trầm nghĩ, chẳng lẽ thăng nhóc này biến thái sao, “Người mua y phục của nữ nhân để làm gì?”

Cổ Diêu liền nói: “Đây chính là do Thu Hương bên Thiên Hương Lâu mua.”

Phí Thản cũng không nghi ngờ, chỉ là mắng: “Tiểu tử thú vị, mới có tí tuổi mà đã lo tán gái, cẩn thận sau này lớn lên sẽ chết trên bụng của nữ nhân.”

“Lão bảnm không phải có câu nói là ‘Chết dưới hoa mẫu đơn, làm quỷ cũng phong lưu’ sao? Hi hi ...” Cổ Diêu nói xong liền nhanh chóng chạy đến phòng bếp lấy ra chén đĩa. Khi đi đến bàn của vị khách mập mạp thì vị tiểu cô nương mở to đôi mắt nhìn chằm chằm vào hắn, rồi đột nhiên lên tiếng: “Tiểu ca ca, ca không cần phải sợ là bị mất thể diện, con đại hùng to như thế ngay cả muội lúc đầu nhìn thấy cũng rất là sợ hãi, nhưng mà nó rất là ngoan, thường xuyên theo muội đi chơi.”

Tất cả khách nhân trong quán, kể cả chiến sĩ và ma pháp sư đều không nhịn được mà phải bật cười, hiển nhiên là bọn họ rất thích tiểu cô nương đáng yêu này.

Song đầu đại hùng tựa hồ như nghe được tiếng người, cúi đầu xuống cạ cạ vào mặt tiểu cô nương, làm cho nàng cười rộ lên, tiếng cười của nàng tựa như là chuông bạc, thanh thúy dễ nghe.

Cổ Diêu trên mặt đỏ lên, không ngờ rằng bản thân mình còn không dững cảm bằng một tiểu cô nương, nên hàm hồ nói: “Đúng, đúng, muội nói đúng.”

Hắn nhanh chóng để chén đĩa lên bàn rồi chạy tới chỗ Phí Thản tiếp nhận thức ăn, một bên thấp giọng dò hỏi: “Lão bản, bọn họ là người như thế nào?”

Phí Thản thở một hơi, nếu Cổ Diêu không đến phụ lão một tay chắc mấy cái khớp xương của lão không chịu hoạt động nữa quá, lão đặt mông ngồi xuống một cái ghế rồi mới nói: “Bọn họ đến từ Vọng Xuân Đô”

Cổ Diêu kinh ngạc: “Vọng Xuân Đô?”

“Đô” là địa phương thuộc biên chế của La Áo đế quốc, có cấp bậc gần với quận, cấp bậc địa phương lớn nhất của La Áo đế quốc, La Áo đế quốc sau khi giải thể thì cách chia địa phương vẫn không đổi cho đến nay.

Ngoại trừ diện tích đủ rộng, còn phải có kinh tế phát triển, mới có thể gọi là “Đô”, cả La Áo đế quốc có tất cả ba mươi sáu đô, tất cả những nơi này đều có kinh tế phát đạt, mật dịch tấp nập, những nơi này có thể nói là minh châu của đế quốc.

“Quận” là khu vực lớn nhất của đế quốc, nhưng nhiều người lại thích ở “Đô” hơn, bởi vì nơi đó có cuộc sống phồn hoa hơn.

Cổ Diêu khi còn lưu lã đã từng nghe qua cái tên Vọng Xuân Đô, nó nằm cách trung bộ của Xích Viêm thành chừng mấy vạn công lý.

Ngoại trừ những người ăn không ngồi rồi, không có việc gì làm mới chạy đến Sa Chi thành cho biết chứ chẳng ai mà thèm chạy đến cái địa phương đó mà du ngoạn, Cổ Diêu không hiểu được nên hỏi: “Họ ngàn dặm xa xôi đến Xích Viêm thành để làm gì?”

Phí Thản nói: “Bởi vì Hàn Đại Hộ muốn trở về quê hương, lúc còn trẻ hắn đi lập nghiệp tha phương, sau đó hắn phát triển sự nghiệp và lập gia đình ở Vọng Xuân Đô, bây giờ hắn muốn trở về quê hương.”

Đại hộ là cách xưng hô của đại lục để chỉ những người phú quý, những người này thường có nhiều tiền, có gia trang không nhỏ, trong nhà thì có hộ viện, nha hoàn, quản gia và cả trù sư.

Hàn Đại Hộ hẳn là vị khách nhân mập mập kia.

“Vậy hẳn chính là người của Xích Viêm thành?”

“Không, chỉ là đi ngang qua mà thôi, ta nghe nói bọn họ định đi đến Sa Chi Thành!”

“Cái gì?”

Cổ Diêu ngạc nhiên, Sa Chi thành hắn đã từng nghe qua nhiều người nói về nơi đó, đó là một thành thị cấp hai, hơn nữa lại thường xuyên có bão cát, dân cư nơi đó phải luôn che kín đầu để tránh ‘bụi bay vào mắt’.

Cổ Diêu ngạc nhiên nói: “Ta đã từng nghe nói qua, Vọng Xuân Đô bốn mùa đều như mùa xuân, tràn đầy hoa thơm, hơn nữa lại giàu có, phồn hoa, giống như là thiên đường chốn nhân gian. Mà Sa Chi thành chỉ là một thành thị cấp 2 mà thôi, hoàn cảnh ác liệt, Hàn Đại Hộ sao lại phải đi đến đó?”

Phí Thản thở dài nói: “Người còn nhỏ nên không hiểu được tâm trạng này, lá rụng về cội, chết ở nơi đất khách quê người không bằng chết ở trên quê hương mình.”

Cổ Diêu có cái hiểu cái không, có lẽ đây chính là lý do mà Phí Thản không muốn rời khỏi Thập Lý Trấn này sao.

“Về phần bên kia” phí thản chỉ vào một kỹ sĩ ở bên bàn: “Là Dạ Lang dong binh đoàn.” <@binh đoàn đánh thuê Sói Đêm- Tên ngẫu quá>

12. Chương 11 : Ma Nghệ Sơn Mạch

Dong binh đoàn cũng có nhiều loại, lớn thì có hơn trăm người, nghìn người, ít thì là hai ba người.

Dong binh là dựa vào nhiệm vụ mà nhận thù lao, có thể là bảo vệ hàng hóa, bảo vệ người, tìm người tìm thú nuôi hay là liệt sát ma thú, không nữa thì là giao hàng, hay các nhiệm vụ đại loại như thế.

Nói tóm lại là chỉ cần có tiền và chỉ cần ko vi phạm qui tắc của bản thân họ đều làm, hơn nữa đa số các nhiệm vụ đều hợp pháp. Lính đánh thuê cũng rất có qui tắc họ có lòng tự trọng riêng, nên ấn tượng của họ trong lòng người dân tạp Dịch đại lục cũng rất tốt.

Phí Thản nói tiếp: “Từ Vọng Xuân Đô đường xá xa xôi mà dạo này thời thế hỗn loạn bất kỳ lúc nào cũng có thể gặp cường đạo, cho nên Hàn đại hộ mới thuê Dạ Lang dong binh đoàn làm bảo tiêu trên đường đi.”

“Vậy còn hai cái đại gia hỏa kia?” Cổ Diêu chỉ vào hai con gấu mà lòng còn phát run.

Mặc dù vừa mới xuất môn còn ngu dại nhưng mà Cổ Diêu cũng ko có đối với Lôi Mông mà ôm hận hằn hiều Lôi Mông cùng lắm cũng chỉ là muốn đùa cho vui, với lại về sau, Lôi Mông cũng chiều cổ hẩn ko ít, dù sao là một vũ giả, hẩn cần gì phải tốt với một tiểu nhân sai vật trong khách sạn như vậy chứ.

“Á, nó là súng vật của tuần thú sư Lôi Mông!”

Tuần thú sư?

Trên đại lục có chức nghiệp là chuyên môn bồi dưỡng súng vật để sử dụng, người ta gọi họ là tuần thú sư.

Cổ Diêu lập tức minh bạch, trách ko được tại sao hai con cự hùng kia nghe lời Lôi Mông như thế.

Nói tới đây, Phí Thản dừng lại dặn:“Thôi như vậy là đủ rồi, đối với chuyện của bọn họ chúng ta đừng quan tâm nhiều có lẽ sẽ hay hơn.”

Cổ Diêu gật đầu theo chân Phí Thản mấy ngày hẩn học được ko ít điều, trong đó ít nhiều chuyện là triết lí bảo vệ thân thể tiên quyết.

Đợi mọi người ăn cơm xong, kỵ sĩ đứng dậy, mới nói với lão chủ mập mạp:“Hàn đại hộ, đội ngũ của chúng ta đã đi hơn hai mươi ngày mọi người thân tâm mệt mỏi, giờ trời gần tối, nếu muốn đang đêm vượt Ma Nghệ sơn mạch có lẽ rất nguy hiểm, chi bằng chúng ta ở khách sạn nghỉ ngơi chút ít rồi sáng mai lại tiếp tục lên đường?”

Hàn Đại hộ như muốn nói gì đó lại thôi, gật gù gật đầu:“Hết thầy đều theo Dương Phong đoàn trưởng an bài vậy.”

Vị kỵ sĩ Dương Phong kia thở phào một hơi:“Vậy quyết định như vậy đi.”

Nói rồi chuyển hướng sang Phí Thản hỏi:“Lão bản, khách sạn còn đủ phòng hay ko? Chúng ta muốn hai mươi bảy gian.”

Phí Thản vừa nghe như thế gương mặt lập tức lộ nét cười đây là việc mua bán lớn à nha, hẩn ở qua đêm trong khách sạn, vậy ít nhất cũng kiếm được hai đôi kim tệ đó mà.

Trong lòng đã có tính toán Phí Thản liền nói nhanh:“Tất nhiên là có, phòng của bốn điểm còn thừa rất nhiều, quý vị khách quan cứ yên tâm.”

Cổ Diêu nghe Dương Phong nói nhin ko nổi nữa phải hỏi:“Các vị phải đi qua Ma Nghệ sơn mạch sao?”

Ma Nghệ Sơn Mạch cách phía tây thành ko xa độ mười dặm nằm lọt giữa xích viêm và hàn băng thành.

Núi non do vô số cao phong hiểm cốc tạo thành, dài hơn hai trăm dặm, ma thú nguy hiểm hung mãnh nhiều vô cùng, là một địa phương vô cùng nguy hiểm. Thường xuyên có mạo hiểm giả vào đó liệt sát ma thú lấy tinh hạch, song chỉ là trong núi cũng có ít lắm, vài bộ phận vì lòng tham tiến sâu vào trong đó, hy vọng có thể tìm được tinh hạch quý giá, nhưng mà phần lớn đều là ko thể trở về, vì 8 9 phần đều trở thành đồ ăn trong bụng ma thú.

Cũng có ko ít được nông đi hai bên sườn núi mà hái thuốc nhưng chỉ là ban ngày còn về đêm thì có tiếng nghệ ngữ, nghe như có vẻ tiếng gọi mệnh.

Được nông nào nghe được nghệ ngữ tự dưng mất hết ít thức sẽ đi sâu vào trong núi và đột nhiên mất tích. Cư dân các khu phụ cận đều cho là có ma quỷ dẫn dụ, rồi ko biết từ khi nào thì có cái tên ma Nghệ sơn mạch này.

Vị Kỵ sĩ cũng ko có vì thân phận hạ nhân mà xem nhẹ Cổ Diêu vẫn lấy thần sắc bình thường mà hỏi lại:“Tiểu huynh đệ, có vấn đề gì hay sao?”

Mặc dù Phí Thản đã bảo hẩn là ít ít xen vào chuyện của người ta nhưng mà hẩn vẫn ko có nghe, vì hẩn thấy những người này cũng không phải là người xấu, nhin hết nổi đành phải nhắc:“Khách nhân, có phải các ngài từ rất xa mới đến, đối với Ma Nghệ sơn mạch ko biết gì phải ko? Nó là chốn hung tà vô cùng! Hơn nữa qua được Ma Nghệ sơn thì cũng ko có thành trì lãnh địa, cứ như là chốn hoang vu ko người, ngàn dặm là hoang mạc trên đất đều là sói lang hổ báo, cũng chưa biết đi bao xa mới ra được đó.”

Dương Phong mỉm cười:“Ta biết, cảm ơn hảo ý của tiểu huynh đệ nhưng ý chúng ta đã quyết rồi.”

Thật ra hắn cũng đã dự định đi từ ixích về thành qua duyên phỉ thành rồi đến sa chi thành của quận a dậm giá tư, dù cho lộ trình có dài gấp đôi nhưng mà an toàn hơn nhiều.

Nhưng Hàn đại hộ ko biết có phải là do còn lí do khác hay sao mà hắn quyết tâm chọn con đường đi qua núi non, ai khuyên cũng ko nghe, dù sao người ta cũng là chủ Dương Phong chỉ còn biết nhắm mắt đưa chân vậy.

Nghe nói vì trốn tránh quan thần, chứ cho là vậy đi.

Theo họ nói dù nơi này có nhiều ma thú lợi hại nhưng cũng có những kẻ cực kì hung hiểm.

Dong binh đoàn 4 người là có thể đánh lui ma thú bình thường, có chỉ huy dù sao cũng có điểm có tác dụng, đông người như vậy ít nhất cũng có thể tự bảo vệ.

Cổ Diêu nghe giọng tự tin như vậy cũng ko nhiều lời nữa.

Đêm đó đoàn người ở lại khách sạn, lão bản Phí Diêu mừng ko kể , chỉ khổ thân Cổ Diêu chỉ đi châm trà từng phòng thôi đã là công tác ko nhẹ rồi.

Làm việc cực lực mới quay về phòng, Cổ Diêu chưa từng xem mình thế nào đã lập tức leo lên cái giường nhỏ của mình.

Mặc dù nằm trên chiếc giường ấm áp của mình, cơ thể đã đỡ mệt mỏi nhiều nhưng Cổ Diêu vẫn ko nhận được rên rỉ.

Rên rỉ một hồi hắn nhớ tới có ngày từng nhìn coi một kỹ nữ phát tiếng rên mê hồn, cảm giác thú vị, tâm huyết lại tăng lên rồi học theo như các nàng mà ... rên rỉ <@muốn biết hắn rên thế nào thì vào HLM thì biết ~.~ >

Chính lúc này ngoài cửa truyền đến một thanh âm như là chuông bạc của nữ nhi:” Đại ca ca, ca ca đang làm cái gì vậy?.”

Cổ Diêu hốt hoảng đứng lên chỉ thấy nữ nhi của Hàn Đại Hộ đang mở to đôi mắt đen nhánh, nhìn mình chằm chằm một cách kì quái.

13. Chương 12 : Thành Nhân Du hí

Vừa rồi nàng ta đã thấy hết rồi sao?

Cổ Diêu hận không tìm được cái lỗ để chui, che dấu khuôn mặt khốn nạn của mình.

Tiểu cô nương nhẹ nhàng như con bướm đến gần Cổ Diêu vươn một tay đặt lên trán hắn.

“Tiểu ca ca người không có bệnh chứ hả?”

Ách cái này là là....” Cổ Diêu trong lúc nhất thời cũng không biết phải trả lời thế nào, qua một hồi lâu mới ho khan hai tiếng:” Đây là một cái trò chơi ta thấy người ta chơi rồi bắt chước đó mà!”

Tiểu cô nương lại càng hiểu kì, hỏi tiếp:”Là trò chơi gì vậy?”

Cổ Diêu hàm hồ nói:” Ấy ... là trò tế giao!”

Tiểu cô nương vỗ tay một cái:”Muội nhớ rồi, ba mẹ muội từng chơi qua, đó là hôm mà nửa đêm khi muội ngủ, bên giường họ tự nhiên lại vang tiếng dạt dạt chỉ chỉ gì đó, mẫu thân cũng kêu lên như ca ca như vậy. Nhìn bộ dáng rất là vui sướng, được rồi ca ca, chúng ta đồng thời chơi đi, được không?” <~.~>

Cổ Diêu nghe vậy mém chút nữa là té bật ngã, lau mồ hôi trán:”Không...không thể, đó là trò chơi của người lớn, chúng ta còn nhỏ, chưa được chơi tùy tiện đâu.”

Tiểu cô nương thất vọng, nhưng lại nhanh chóng nở nụ cười:”Không có sao, chờ muội lớn lên sẽ cùng ca ca chơi nha?”

Cổ Diêu thật tình không chịu nổi, thường thì nữ nhân 11 12 tuổi đối với quan hệ nam nữ đã có cái hiểu cái không, vậy mà nàng 14 tuổi rồi vậy mà cứ như tờ giấy trắng thuần khiết vô cùng.

Tiểu cô nương hồi lâu không thấy hắc trả lời, nhú mày:“Ca ca , người không muốn sao.”

Cổ Diêu dở khóc dở cười:“Cái này ta biết nói thế nào đây...”

Hắc mắt của tiểu cô nương đỏ lên:“Từ nhỏ tới giờ, ba ba đã không cho phép ta ra ngoài, chỉ có thể trong viện, cho dù lên đi chơi, thì hài tử bên ngoài cũng không ai muốn chơi với ta , ngay cả ca ca người cũng thế, có phải là ta càng lớn càng xấu, cho nên không ai muốn chơi với ta?”

Nhìn nàng “bỗng dưng muốn khóc” Cổ Diêu đau đầu không thôi, thôi thì cứ chơi liều, nói với vợ:“Không tiểu muội muội, muội không hề xấu, trái lại phi thường xinh đẹp đó.”

Tiểu cô nương nghe vậy vội vàng hỏi lại:“Thật sao? Ca ca người không gạt muội chứ?”

“Không ta không nói dối, muội so với các nữ hài tử ta gặp qua đều đẹp hơn, lớn lên nhất định sẽ là một nữ tử làm cho người khác chết mê.”

Tiểu cô nương mỉm cười:“Nói vậy, ca ca không ghét muội.”

Cổ Diêu gật đầu:” Đó là đương nhiên.”

“Vậy ca ca đồng ý sẽ cùng muội chơi cái trò kia khi mà ta lớn lên?” Tiểu cô nương hỏi tới.

Mỗi khi hỏi tới vấn đề này, Cổ Diêu xấu hổ vô cùng, dù cho bản thân hắc là tiểu sắc lang nhưng mà kêu hắc hạ thủ với một tiểu cô nương chưa lớn chưa biết gì thì hắc không làm nổi....

Nhưng mà suy nghĩ lại, dù sao nàng cũng sắp đi xa ngàn dặm, đời này chỉ lo là không có cơ hội gặp lại. Chuyên hôm nay với tâm tính của hài tử, nàng sẽ nhanh chóng quên đi, cho dù nàng nhớ lớn lên rồi cũng chỉ cho đây là một hồi nháo kịch, vậy là hắc...gật đầu:” Ừ được rồi.”

“Vậy thì thực là tốt quá” Tiểu cô nương vương ngón út ra:“Chúng ta ghé tay, ai cũng không cho phép thất hứa.”

Còn nhỏ quả nhiên vẫn là còn nhỏ, Cổ Diêu mỉm cười đưa tay ra ghé tay với nàng.

“Muội là Hàn Đan, ca ca tên gì vậy?”

“Ta gọi Cổ Diêu.”

”Cổ Diêu ca ca gọi muội Đan Đan nha, ba mẹ hay kêu muội như thế đó.

”

Lúc này bên ngoài có tiếng phụ nhân kêu lên, Hàn Đan vội nói:“Cổ Diêu ca ca là mẫu thân gọi muội, muội lên đi ra, phải về ngay lập tức.”

Chạy ra cửa rồi nàng như nhớ cái gì đó vội quay lại, đem vật trên cổ gỡ xuống nhét vào tay Cổ Diêu.

Đó là 1 cây kê tâm hình tiểu ngọc tinh xảo, màu lam, trên ngọc có khắc nhiều hình thù kì quái như văn tự như đồ án.Thợ khéo mới có thể làm thứ này, trên mặt trụ tử có điêu khắc phức tạp, bất quá dày đặc như mạch máu thể này thì hiếm lắm.

Ngay khi mà Cổ Diêu chưa hiểu ắt giáp gì thì Hàn Đan nói:“Cổ Diêu ca ca, ngày mai muội đi rồi, có thể đi tới địa phương rất rất là xa, muội sợ sau này gặp mặt cũng không nhận ra ca ca, cho nên con tiểu trụ tử này tặng cho ca ca, là vật mà muội từ nhỏ đã mang nó, sau này ta nhìn nó là nhận ra ca ca.”

Dù không biết là tài chất gì làm nên ngọc bội này, nhưng mà xem về độ tinh xảo đã biết không phải là vật phàm, hơn nữa là đeo cho nhi tử từ nhỏ, xem ra là bảo vật gia truyền quan trọng gì gì đó.

Cổ Diêu dù tham tiền nhưng mà cũng không muốn lừa gạt tiểu cô nương đáng yêu này.

Vừa định trả cho hàn Đan thì nàng đã như hồ điệp phiêu tán đi mất:“Cổ Diêu ca ca không được quên muội nha.”

“Ay ay chờ chút....”

Hàn Đan đã đi mất.

Cổ Diêu cầm khối ngọc trụ, không dám đuổi theo, vạn nhất mẫu thân Hàn Đan hỏi, đến lúc đó nàng vô tâm kể lại từ a đến z, vậy là xong, chẳng phải làm vậy bản trẻ em chưa thành niên sao.

Suy nghĩ lại sáng ngày mai, Hàn đại hộ ăn sáng rồi mới rời đi, đến lúc đó len lén trả lại nàng là xong.

Nghĩ vậy Cổ Diêu đem ngọc trụ thu vào lòng.

Úc, quên mất, quần áo mới cho thiếu nữ dưới mật thất, suýt chút nữa quên mang cho nàng.

Cổ Diêu vội vàng cầm mấy bộ đồ mới hướng về mật thất.

Dấu tiên gõ một tiếng hai giây sau gõ hai tiếng, hai giây nữa gõ ba tiếng, đây là mật hiệu mà thiếu nữ qui định.

Mặc dù từ khi tạo ra gian mật thất này Phí Thản chưa bao giờ ghé qua mà thiếu nữ vẫn làm động tác cảnh giới này có thể nói nàng là một người phi thường cẩn thận.

Sau khi gõ cửa lần thứ ba, cửa lập tức mở ra, thiếu nữ với khuôn mặt như đang nổi giận.

“Hỗn đản sao lâu vậy mới đến?”

14. Chương 13 : Tiểu Ma Nữ

“Khách nhân, là dạng người như thế nào?” Thiếu nữ nhú mày hỏi.

“À, là tới từ vọng xuân đô, là một vị đại hộ áo gấm vinh qui, cùng đi với ông ta là toàn bộ gia quyến hộ viện. Ừm, mà trừ bọn họ ra còn có một dong binh đoàn do Hàn đại hộ thuê làm hộ vệ.”

“Dong binh đoàn?” Thiếu nữ nghi hoặc hỏi: “Là đoàn dong binh nào người có biết tên hay không?”

“Ta nghe lão bản nói là Dạ Lang dong binh đoàn.”

Thiếu nữ gật gật đầu: “Ra là bọn họ.”

Cổ Diêu ngạc nhiên: “Người biết bọn họ.”

Thiếu nữ dứt khoát phủ nhận: “Không chỉ mới nghe qua mà thôi.”

“Vậy là bọn họ rất là nổi danh sao?”

Thiếu nữ vẻ hơi trầm ngâm: “Không cũng chỉ bình thường mà thôi, chủ yếu tại vì dong binh đoàn này quá ít người chỉ có bốn mà thôi, bất quá tất cả vũ khí đều không tệ lắm, đoàn trưởng Dương Phong tu luyện kim hệ đấu khí, có thể nói là có chút bản lãnh.”

Đối với việc của Dạ Lang dong binh đoàn nàng chỉ nói một cách sơ lược, dù là Dương Phong đoàn trưởng mà trong mắt nàng cũng chỉ là “có chút bản lãnh” thôi, có thể thấy ánh mắt của nàng cao ngạo thế nào.

Đối với sự tự tin ấy, Cổ Diêu không dám hoài nghi, hẳn cũng đã kiến thức qua sự kiện trong phòng tắm ngày ấy. Dù là tên thượng Phê hắc ám đáng sợ ấy xuất chiêu đuổi giết, nàng cũng chẳng có coi chúng vào đâu cả.

Càng tiếp xúc với thiếu nữ, Cổ Diêu càng cảm giác kiến thức của nàng quá uyên bác, thành thực không có chút nào giống như thiếu nữ mười lăm mười sáu tuổi đầu. Cổ Diêu từ nhỏ đã long bong, lưu lã khắp chốn, chịu không biết bao cay đắng khổ đau, có thể tạm tự nhận mình là thiếu niên lão thành, nhưng mà nếu đem so với bà cô này, còn kém rất rất rất là xa.

Tựa hồ như tin tức mà Cổ Diêu mang tới cảm thấy hứng thú vô cùng thiếu nữ hỏi tiếp: “Bọn họ muốn đi đến chỗ nào?”

“Nghe nói là Sa Chi Thành ở tây bắc.”

“Sa Chi thành” hai con mắt thiếu nữ chợt sáng ngời.

“Làm sao vậy?”

Thiếu nữ nhanh chóng lấy lại bình tĩnh: “Không có gì bọn họ đã đi hay chưa?”

Lời tuy là như vậy nhưng cái địa danh kia dường như rất hấp dẫn nàng, thiếu nữ hỏi có vẻ rất quan tâm đến hành trình của bọn người Hàn đại hộ.

Phản ứng của nàng làm cho Cổ Diêu thấy kì quái: “không có bọn họ còn trọ lại một đêm, sáng mai mới lên đường đi qua Ma Nghệ sơn mạch.”

“Là như vậy sao?” Thiếu nữ nói rồi đi trong mật thất qua lại mấy vòng như đang tự hỏi bản thân một vấn đề khó giải quyết nào đấy. Hồi lâu nàng lên tiếng: “Ngày mai ta đi”.

A nói như vậy thủy tinh tề sẽ rất nhanh tự bò vào túi mà mỗi ngày cũng không cần phải hứng mấy cơn điên bất tử của nàng nữa.

Cổ Diêu trong lòng mừng thầm nhưng ngoài mặt lại nói: “Nhanh thế sao?”

“Còn nói là nhanh ta ở gian khách sạn này cũng đã hơn 10 ngày rồi, chút nữa là điên lên rồi đó”. Cổ Diêu cũng muốn cùng nàng lảm nhảm thêm vài câu nhưng hần nghĩ rồi lại thôi, mới nói: “Vây...” nói rồi hần dưng ngón trở xoa xoa, nhắc nhở thiếu nữ.

Thiếu nữ trong lúc nhất thời vô ý, hỏi lại: “Cái gì?”

Cổ Diêu không còn cách nào khác đành trực tiếp nói thẳng: “Cô có nói là sẽ cho ta thù lao mà.”

Thiếu nữ hừ lạnh: “Yên tâm, ta sẽ trả, nhưng không phải là đêm nay.”

Cổ Diêu vội vàng hỏi lại: “Vây phải chờ tới bao giờ?”

“Sáng mai trước lúc ta rời khách sạn, người chờ nổi không hể, dù sao cũng chỉ có một đêm.” Nói xong nàng móc thủy tinh tề ra hươ hươ trước mặt Cổ Diêu.

Cổ Diêu nhìn mà nuốt nước miếng: “Có thể cho xin trước một nửa, à mà vài đồng cũng được.”

Thiếu nữ mắt hững: “Chỉ có chút tiền con con ta lại lừa người sao. Người xem ta là hạng người như thế sao hể”.

“Ta dường nhiên không có ý như vậy rồi.” Cổ Diêu không cam lòng thu ánh mắt đặt trên túi thủy tinh tề về. Nếu chọc giận cô nương này thì chỉ là lớp bụi trên thủy tinh tề nói chừng cũng không có.

Thiếu nữ tựa hồ như có ý trên Cổ Diêu nên thu túi tinh tề về: “Vây người trở về, từ từ mà chờ... đi nha”.

Đêm nay tiểu tử này chắc có thể là ngủ không được.

Nàng đoán chính xác vô cùng cả đêm Cổ Diêu không thể nào ngủ thủy tinh tề xinh đẹp cứ bay lòng vòng trong đầu hần.

Cứ như vậy tới tờ mờ sáng, Cổ Diêu đành vác cái đầu nặng trĩu mà thức dậy.

Bình thường đều là lão bản Phí Thần thức mấy lần, cho tới khi lão dùng toàn lực của mình thức thì Cổ Diêu mới chịu dậy mà mở cửa. Hôm nay sớm như thế này, Cổ Diêu đã rời giường thật là dọa cho Phí Thần á khẩu, chẳng biết có phải hôm qua hần quên đắp chăn nên khí lạnh nhập não làm hư cả đầu óc rồi không nữa.

“Lão bản ta đi lấy đồ.”

Ngay cả rửa mặt cũng không kịp Cổ Diêu bùng ngay xuống mật thất, y như ám hiệu hần gõ cửa ba lần, nhưng mà không có phản ứng.

Chỉ sợ thiếu nữ chưa thức Cổ Diêu gõ thêm ba lần nữa, nhưng vẫn hoàn toàn yên tĩnh.

Cổ Diêu có cảm giác không ổn, vì vậy đẩy cửa ra. Cửa lại không khóa, nhẹ nhàng mở ra.

KHÔNG CÓ AI!

Mật thất tính ra cũng không lớn lắm, mọi vật từng thứ từng thứ đều có thể nhìn rõ, thật sự là không có ai. Cổ Diêu tức muốn hộc máu cơ hồ như thấy túi thủy tinh tề mọc chân mà “đi về nơi xa”.

Cái ả tiểu biểu tử đáng chết còn nuốt lời, vậy mà hôm qua còn nói cái gì không coi chút tiền là gì, dễ nghe quá nhỉ.

Khốn nạn, đàn bà càng đẹp, lại càng không thể tin!

Đây là câu Phí Thản đã từng dạy cho hần, bởi lẽ chẳng nữ nhân xấu không có lý gì lại đi gạt người, Cổ Diêu bây giờ tin rồi.

Nếu mà túi thủy tinh tệ kia chưa từng xuất hiện thì Cổ Diêu cũng không đến nỗi đau lòng thê thảm vậy đâu, nhưng mà hết lần này tới lần khác nói đều đi tới gần túi của mình, chỉ chớp mắt là tiến vào.

Nhưng mà "mắt thấy tiến vào" nó khác với thực sự tiến vào.

Cổ Diêu ngồi trên đất thất hồn lạc phách, cho đến lúc Phí Thản không nhìn nổi quát lớn hần mới chịu đứng lên.

Phí Thản mở cửa khách sạn đợi mãi không thấy Cổ Diêu cả đám người Hàn đại hộ đều thức cả rồi, cần nhanh chóng chuẩn bị bữa sáng. Vì vậy mới cấp tốc tìm kiếm Cổ Diêu.

Vốn dĩ Phí Thản muốn mắng hần vài câu nhưng mà bộ dạng tan nát thần hồn của Cổ Diêu, hình như là toàn bộ thân gia của hần đều vẫn lạc, uể oải vô cùng, lão lại thấy không tiện mắng.

Vốn Phí Thản định là rình coi có chuyện gì? Nhưng mà vì bọn Hàn đại hộ lão không thể để Cổ Diêu không làm gì, Hàn đại hộ đã rửa mặt đang chờ bữa sáng đó.

Cổ Diêu bây giờ như là một "cánh hoa tàn", một bước lê một bước lết.

Nhưng mà khi ra đại sảnh của khách sạn thì khách nhân đầu tiên hần thấy làm hần thiếu chút nữa la hoảng lên.

Thiếu nữ kia, đang đang đưa hai chân, nhàn nhã ngồi trên chiếc bàn uống trà, miệng nhâm nháp từng ngụm nhẹ từng ngụm một.

Tâm tình Cổ Diêu ngay lập tức chuyển khổ thành vui, mà vui này hòa lẫn sợ hãi, đại thủy tinh tệ, em vẫn chưa bay đi sao ...

Hần cố nén tâm tình vui sướng của mình. Làm ra vẻ không nhận ra thiếu nữ: "Khách nhân, còn cần cái gì nữa không?"

Thiếu nữ nhìn tơ máu trong mắt Cổ Diêu, cười tà ác, áp thấp giọng nói: "Tiểu nhị, người tới qua chắc là không ngủ ngon giấc hả?"

Nghe câu này Cổ Diêu biết mình bị xỏ, hận không thể giương nanh múa vuốt làm thịt con bé này.

Ghê tởm, thật sợ là một tiểu ma nữ ghê tởm.

15. Chương 14 : Cứu Chuyển Phệ Hồn Đan

Nhớ là nàng sắp rời đi, không cần phải len lén sống ở cái tiểu mật thất tối tăm hôi hám kia, vậy ra nên nàng mới nhanh chóng giả làm một vị khách mới.

"Cho ta một chén thanh quả lộ! "

Thiếu nữ giả làm bộ phân phó cho hạ nhân nói.

"Xin chờ một chút!"

Cổ Diêu khôi phục tinh thần, hưng phấn xông xáo đi lấy cho nàng thứ thức uống ngon nhất của khách sạn nghe nói đa số nữ hài thường thường đều thích cái loại thức uống này.

"Trở lại mang thêm cho ta một phần thịt nướng. Ta muốn đùi nhiều thịt mà không quá mỡ."

Cổ Diêu giúp nàng đi lấy thịt nướng.

“À, thiếu chút nữa đã quên, bữa sáng mà ăn đậu phộng <@lạc, em ở mìn nem nên gọi là đậu phụng hoặc đậu phộng> rang cũng ngon.”

Cổ Diêu mang tới một đĩa đậu phộng rang.

“Một đĩa thì hình như là không đủ, người lấy thêm một phần đi vậy ... ”

Khác với mọi khách nhân khác, thiếu nữ từ từ kêu từng thứ từng thứ một cho Cổ Diêu mang ra. Hắn lúc này mới hiểu đó là thiếu nữ còn muốn trêu mình nhưng hắn vẫn ngoan ngoãn mà chịu đựng

Thủy tinh tẻ chưa tới tay, tiểu nhị vẫn cần cố gắng!

Lão phú thần nhìn ra chút kì dị, chẳng lẽ là mới vừa rồi con thỏ nhỏ đắc tội vị tiểu này khách nhân sao?

Chuyện này cũng rất có thể, dù cho vị nữ khách nhân này tuổi có chút nhỏ nhưng mà xinh đẹp vô cùng còn tên tiểu quỷ Cổ Diêu này háo sắc thành tính, có thể làm càn lắm chứ. Nếu là lúc bình thường thì Phí Thần sẽ đứng một bên cười cho chết tên Cô Diêu này, nhưng mà Hàn đại hộ sắp xuống cần phải chuẩn bị dụng cụ cho bữa sáng sao mà đứng đây làm hề được.

Sau hơn chục lần hành hạ Cổ Diêu thiếu nữ cuối cùng cũng buông tha hắn, lúc này Dạ Lang dong binh đoàn cũng xuống, theo sau họ là một người có tướng mập mập phú quý chính là Hàn Đại hộ.

Hàn Đan như con bướm lượn lơ nhẹ nhàng chạy lại: “Cổ Diêu ca ca, chào buổi sáng!”

Cổ Diêu vuốt cằm: “Chào buổi sáng muội muội!”

Vừa định thừa dịp người khác không chú ý thì đem ngọc trụ trả lại cho Hàn Đan, hàn đại hộ đã ở bên kia hô: “Đan Đan, mau tới đây ăn chút.”

“Vâng!” Hàn Đan lên tiếng rồi nhìn sang Cổ Diêu nói: “Cổ Diêu ca ca, chúng ta ăn xong bữa sáng sẽ trò chuyện thêm nha.”

Cổ Diêu liếc nhìn lại chuỗi hạt trong tay, tiếc nuối thở dài, xem ra chỉ còn cách tìm cơ hội khác

Hàn Đại hộ và mọi người hình như đang có gì đó gấp rút nên thái độ rất là vội vàng, buổi sáng nhanh chóng ăn xong. Tâm trạng Cổ Diêu có chút lo lắng, thấy họ đã xuất phát mà còn chưa có cách nào trả lại cho Hàn Đan cái chuỗi ngọc.

Thiếu nữ lúc này đã ăn no thiếu nữ ngay lập tức hướng đến phía dạ lang dong binh đoàn: “Các vị dong binh đại ca đại tỷ không biết là các vị muốn đi tới địa phương nào?” Nàng nói với vẻ rụt rụt rè rè cứ như là tiểu mao đầu ngây thơ vô <số> tội. Nhưng có Cổ Diêu là hiểu nàng nhất, nhất định là giả vờ.

Dong binh đoàn tất nhiên phải có đoàn huy tất nhiên là thiếu nữ nhận biết được, Lôi Mong vừa muốn lên tiếng thì Dương Phong đã lên tiếng cắt ngang: “Cô nương hỏi có việc gì hay không?”

Thân là đoàn trưởng hắn phải thận trọng dù sao thì thể nhân hôm nay quá là loạn lạc.

”Là như thế này, ta trộm từ nhà đi ra, bây giờ tiền thì cũng đã tiêu gần hết rồi mà cả ngày đều ngây ngốc bên ngoài ta thấy thật là nguy hiểm, không biết các vị có thể hộ tống ta về nhà hay không?”

“Nhà cô ở chỗ nào.”

“Thiên Chúc Thành!”

Thiên Chúc Thành là một tiểu địa phương ở Tây bắc, loại lãnh địa như vậy thì có rất là nhiều, nhưng nó cũng thuộc lộ trình đi ngang nên như muốn đi qua Sa Chi Thành. Lôi Mong nghe hư vậy có vẻ muốn đáp lại nhưng mà bị ánh mắt của Dương Phong ngăn cản nên buồn bực cô cùng.

Dương Phong mặt không đổi sắc hỏi: “Thiên Chúc Thành rất là xa cô nương như thế nào tới đây?”

“Ừc cũng là ta tham gia cùng các dong binh đoàn, trên đường tới đây đều đi như vậy mà.” Dừng lại một chút nàng lại móc vài vài thủy tinh tẻ: “Ta có tiền, có thể trả thù lao mà. Dù ... hơi ít một chút ... không có nhiều lắm.”

Thiếu nữ bây giờ hoàn toàn lột một tiểu cô nương ham chơi bỏ nhà đi, khi nói chuyện lại dùng ánh mắt đầy vẻ “cún con” nhìn mấy người trong dong bình đoàn, tất nhiên là lực sát thương mạnh mẽ vô cùng.

Vị nữ chiến sĩ kia nhìn thì có vẻ rất là táo bạo nhưng mà nàng lại rất thương người, nhìn thiếu nữ nhỏ nhắn này đi lưu lãng giữa chốn đời hung hiểm này, thật sự quá nguy hiểm, huống chi nàng xinh như vậy lỡ gặp sắc lang hay rơi vào tay ma thú thì sao, hậu quả khó mà nghĩ được.

Vì thế nàng mới nói giúp:” Đoàn trưởng, dù sao chúng ta cũng đi chung đường hay là giúp nàng ta, mang theo nàng cũng được mà”.

Dương Phong cúi đầu nhìn thiếu nữ tuổi trẻ khí chất bất phàm có vẻ mang nhiều phong phạm tiểu thư nhà phú quý, cho nên gật đầu:“Được, nhưng không thể quên qui tắc của dong bình đoàn chúng ta cùng lúc tiếp nhận hai nhiệm vụ phải tryung cầu ý của vị chủ trước.”

Nói rồi hần tới chỗ Hàn đại hộ nói khẽ vài câu vào tai lão.

Một lát sau hần quay lại:“Hàn đại hộ đồng ý, bất quá là có điều kiện, ngươi phải chấp nhận an bài của chúng ta không thể chạy loạn khắp nơi, cũng không thể làm bậy.”

Thiếu nữ nghe vậy liền nói:“Cám ơn các vị đại ca đại tỉ, ta sẽ chú ý.”

Dương Phong mỉm cười:“Cô nên cảm tạ hàn Đại hộ, hần là vị cố chủ tốt, dễ nói chuyện, nếu không chúng ta cũng không giúp được.”

Thiếu nữ lấy ra một đồng thủy tinh tệ:“Đây là tiền tiêu phí.”

Nàng có chút bất đắc dĩ nói:“Ta biết là hơi thiếu một chút ...”

Số thủy tinh tệ này đối với thương gia hay kẻ nghèo như Cổ Diêu thì có thể là rất lớn nhưng dùng để thanh toán cho dong bình thì hơi bạc <@bèo>.

Dương Phong chỉ lấy một khóa rồi nói:“Ta chỉ lấy thế này còn bao nhiêu ngươi cứ giữ lại, dù sao cũng là thuận đường.” Hiển nhiên hần làm thế là vì lòng tốt người ta con nhà phú quý, cầm ý ngọc thực, nói có vẻ hơi quá nhưng chỗ tiền đó chắc gì đủ cho nàng dùng, vậy nên hần không lấy lưu lại toàn bộ cho nàng dùng.

Một thủy tinh tệ tất nhiên chỉ là tượng trưng mà thôi, dong bình làm chuyện cho người khác bình thường phải ít nhất một kim tệ.

Thiếu nữ cuống quýt tạ ơn:“Kỵ sĩ đại ca huynh thật là người tốt.”

Dương Phong khoát tay:“Không cần đâu, có thu thập đồ vật gì không vậy thì nhanh lên một chút mà chuẩn bị tốt, vì chúng ta sắp xuất phát.”

“Vật thì không có nhưng có chuyện cần phải làm.”

Nói rồi hướng về phía hậu viện mà đi trên đường nhìn Cổ Diêu một cái đầy ý tứ.

Cổ Diêu hiểu ý nàng , đang âu sầu không biết lấy thù lao thế nào vậy mà giờ nàng chủ động rồi.

Gái đẹp ... đôi lúc vẫn có thể ... tin. <@rồi đây con sẽ khổ :88: >

“Lão bản ta đi lấy chút rượu!” Cổ Diêu hóa thành làn khói hướng về phía hậu viện mà đi.

Hai người đi tới chỗ không ai thấy mới dừng lại, thiếu nữ lấy ra đồng thủy tinh tệ.

Lúc này nàng không đưa mà trực tiếp ném thẳng cho Cổ Diêu.

Cổ Diêu cuốn quit chạy theo mà đỡ cứ lo nó bị rơi xuống mà vỡ tan hết.

Run rẩy mở túi ra, một làn bạch quang xinh đẹp vô cùng hiện ra, làm cho Cổ Diêu không còn chút máu, hạnh phúc muốn xỉu.

Cẩn thận mang tiền cất vào túi của mình, Cổ Diêu mới ‘lễ phép’ nói: “Cám ơn chúc cô thượng lộ bình an.” <@Hạ lộ nằm ngang>

Thiếu nữ cười:“Không là chúc cho chúng ta thượng lộ bình an.”

Hai câu này có khác gì nhau nhiều đâu chỉ là “ta” và “chúng ta” mà thôi, Cổ Diêu còn chưa hiểu ý tứ nhưng thấy nàng đã cười quỷ dị nên run run hỏi: “Cô muốn làm gì?”

“Ta nói là ngươi cũng phải đi theo!”

Bàn tay thiếu nữ bóp cổ Cổ Diêu làm cho hắn thấy không thể tự chủ, miệng tự há ra, không còn nghe theo lời của thần kinh nữa.

Thấy như vậy thiếu nữ ấy tả chưởng nhét vào miệng Cổ Diêu cái gì đó hôi vô cùng cứ theo dịch vị mà chảy thẳng xuống cổ.

Cổ Diêu hoảng hốt: “Cô, cô làm gì?”

Thiếu nữ cười dài nói: “Cũng không có gì chỉ là cho ngươi ăn ”Cửu Chuyển phệ hồn đan” gì gì thôi mà.”

Tên của nó làm cho Cổ Diêu có dự cảm không tốt: “Có ... có ... có tác dụng gì thế?”

Thiếu nữ chỉ nhẹ nhàng buông hai chữ: “Độc dược”

16. Chương 15 : Biệt Ly

“Khác với loại độc kiến huyết phong hầu, tác dụng của loại độc này rất là chậm nhưng mà lại chia ra chín giai đoạn là mao bì huyết nhục cân cốt tủy tinh hồn.”

Thiếu nữ lại cười hi hi nói :” Đầu tiên tóc ngươi sẽ vô cớ mà rụng, trừ tóc ra lông cũng vậy từ từ rụng dần, cuối cùng ngươi biến thành ngốc tử trọc lóc, sau đó da ngươi từ từ lở loét cứ như là người bị lây ôn dịch vậy, nhưng mà nó cứng lắm, cứng tới mức muối bóc ra cũng không được, cho dù có bóc ra được cũng không thoải mái đâu. Sau đó tới mau của ngươi sẽ tiêu tụt, ngươi sẽ chùng kiến máu của mình chảy ra là máu màu xanh biếc, giống như nùng đàm hay niêm trù vậy, nhưng yên tâm, ngươi chưa chết đâu chất độc sẽ thay máu cung cấp dinh dưỡng cho ngươi.”

Dù cho Cổ diêu sắp ới mưa tại dương trường nhưng mà thiếu nữ vẫn tiếp tục cái ngôn ngữ miêu tả kinh dị của mình: “Ba cái giai đoạn nhẹ nhàng coi như xong đến giai đoạn thứ tư thì mới hơi mệt, thật ngươi không biết sao mà cứ hư hư thối thối hết, giống như bị lãng tri ấy mà, dù thống khổ kêu la thế nào cũng vô dụng, tiếp đó gân của ngươi ở tứ chi sẽ bị teo rút và biến dạng, dù là khớp xương cứng rắn nhất cũng sẽ tiêu, tất nhiên vậy là xương ngươi biến thành như hạt bụi bay giữa đường.”

Thiếu nữ càng lúc càng hưng phấn: “Cuối cùng toàn thân khí đều tan mất dù cho ngươi còn trẻ nhưng mà nhìn không khác lão già 100 tuổi, ruồi nhặng sẽ thi nhau lượn lờ thăm hỏi ngươi, còn bọn trùng dịch quái ác sẽ từ bụng ngươi mà chui ra, mất đi xương tủy ta hỏi ngươi sao mà đứng đây chỉ có thể nằm như ăn mày cho chúng hành hạ mà thôi. Sau khi được trải nghiệm thống khổ và hành hạ như thế ngươi sẽ được phép tiêu đời, nhưng mà linh hồn ngươi cũng không có yên đâu, nó sẽ được cướp lun cho trọn bộ. Tốt lắm ta giải thích xong quá trình thực thi của cửu chuyển phệ hồn đan, thấy sao, có phải rất là thú vị phải không?”
<@oe>

Cổ Diêu giả bộ trấn tĩnh nói: “Ta biết ngươi đang gạt ta muốn ta theo ngươi, ta không có ngu mà bị dụ đâu.”

Thiếu nữ thở dài: “Ài. Con người ta không có ưu điểm gì chỉ là không thích nói nhảm, ngươi cứ nhìn ngực mình xem là biết ta nói chơi hay nói giỡn ...”

Cổ Diêu cởi vạt áo ra nhìn, tình hình khiến hắn như muốn lập tức bất tỉnh tại chỗ.

Lấy trái tim làm trung tâm có hơn 10 đạo hắc khí như chu vồng<@mạng nhận> hé ra khắp nơi ớn lượn kéo dài.

Nhớ tới lời thiếu nữ cách mà phệ hồn đan sẽ phát tác trên mình, cả người hắn run như cây sậy, liều mạng lấy ngón tay móc cổ nhưng mà chỉ phun ra mấy ngụm nước chua mà thôi.

Thiếu nữ đắc ý: “Vô dụng thôi, cửu chuyển phệ hồn đan vào cổ, liền biến thành chất lỏng được tràng vị hấp thu, được tính sẽ theo máu đến khắp nơi trong cơ thể.”

Cô diêu biến lập tức chuyển sợ thành giận xông lên la lối: “Ta với người không thù không oán sao mà lại ác như thế chứ hả?”

Công phu mèo ba cẳng của hần trước mặt thiếu nữ thì khác nào múa búa trước mặt Lỗ Ban, thiếu nữ chỉ nhẹ hất một cái thì Cổ Diêu té chống hông trên mặt đất <@nguyên văn là: cẩu cật thí > song hần lập tức nhảy dựng lên hướng cổ gái phóng tới.

Thiếu nữ lạnh lùng: “Nếu người không muốn thuốc giải thì cứ tiến lên.”

Thuốc giải !!!

Cổ Diêu dừng lại ngay.

Thiếu nữ tức giận mắng: “Khốn kiếp, thuốc của ta tất nhiên ta có thuốc giải, cũng may cho người là ta chỉ làm ra phê hồn đan có 4 chu trình mà thôi, nếu ta làm luôn cả chín giai đoạn thì dù là thần tiên cũng không cứu nổi người.”

“Vậy cô mau mau đem thuốc giải giao cho ta đi.”

Thiếu nữ khinh thường nói: “Người ra lệnh cho ta đó hả.”

Cổ Diêu thấp giọng van xin: “Van cô xin cô, tiểu tử, làm ơn giải độc cho ta.”

“Không được!”

Nhìn thấy Cổ Diêu lại nổi giận, thiếu nữ lập tức bổ sung một câu: “Ít nhất là bây giờ không được, người yên tâm đây là thuốc sẽ chậm phát tác, có thể cầm cự nửa năm.”

Cổ Diêu cắn răng nói: “Cô muốn thế nào.”

Thiếu nữ thản nhiên: “Ta muốn người đi theo ta.”

Cổ Diêu ngây ngốc một chút: “Theo cô, tại sao vậy.”

Thiếu nữ hừ lạnh: “Không tại sao gì cả, ta xưa nay làm việc không bao giờ có lý do.”

Kỳ thật lúc này làm việc là nàng có lý do, nàng thường xuyên bị Cổ Diêu ăn đậu hủ, hơn nữa tình cảnh không mảnh vải che thân cũng bị hần thấy, việc này là đại sỉ nhục chưa bao giờ có với này, dù lấy kiếm chém chết hần nàng cũng không thỏa mãn, Nàng quyết định mang hần về nhà, sau đó dùng mọi loại biện pháp hành hạ, trả mỗi hận đã được ký sổ này.

Vì có lòng âm thầm ám hại nên thiếu nữ nói ra vài điều hấp dẫn: “Chỉ cần theo ta ta sẽ cho người thuốc giải với lại hơn mười thủy tinh tệ có sá gì, theo ta buôn bán mỗi ngày phải kiếm gấp trăm lần, so với làm hạ nhân nho nhỏ này tốt hơn nhiều.”

Dù không biết mục đích của nàng nhưng dưới cả uy áp cả dụ lợi, Cổ Diêu sao có thể không chọn sinh lộ. Hiển nhiên tiểu ma nữ này là có một không hai mà.

Hần chỉ có thể cúi đầu ủ rũ: “Ta đi thu thập quần áo.”

“Không cần đâu!” Thiếu nữ thấy Cổ Diêu đi thì ngăn lại: “Dù sao mấy cái giẻ rách của người cũng không đáng bao nhiêu tiền, ta sẽ mua cho người cái khác khi đi, để không làm mất hình tượng của ta.”

“Ta đi lấy vũ khí” Cổ Diêu nói xong chạy vào phòng bếp.

Khi mà thiếu nữ nhìn thấy hỏa côn trong tay hần thì không nhịn nổi phải hỏi: “Vũ khí của người đây sao?”

Cổ Diêu đỏ mặt: “Tất nhiên, nó là Khốn Long!”

“Cái gì Khốn Long, nó có thể là khốn xà là đã mừng lắm rồi!” Thiếu nữ ôm bụng cười, cơ hồ nói không ra tiếng: “Thôi đi, để lại đi, ta mua cho người cái khác”

“KHÔNG!” Cổ Diêu quả quyết nói, đem Khốn Long nắm trong tay. Không biết là từ bao giờ, cái hỏa côn màu đen này có điểm không bình thường, mà về chỗ nào không bình thường Cổ Diêu cũng không rõ, chỉ là khi nắm nó trong tay có cảm giác rất là quen thuộc, không có cảm giác băng lãnh mà chỉ có cảm giác ấm áp tựa như thành một phần thân thể của hần.

Thiếu nữ cũng không bắt buộc:” Được, tùy người”

Trở lại khách sạn, đám người Hàn đại hộ đang chờ phân phó còn Phí Thản như không có kiên nhẫn, giờ tẩu thuốc đang cầm lên:”Tiểu tử thúì, chạy đi đâu vậy.”

“Lão bản, ta phải đi!”

Câu này của Cổ Diêu làm tẩu thuốc dừng ở không trung, Phí Thản ngạc nhiên nói:”Người nói cái gì?”

Cổ Diêu đem câu nói nói cho rõ ràng:”Ta phải rời khách sạn Duyệt Lai ra ngoài xông xáo một chút.”

“Người thực sự quyết định?” Phí Thản tẩu thuốc ra.

“Ân” Cổ Diêu gạt đầu một cách trầm trọng.

Phí Thản lặng đi một hồi lâu, sau đó nói:”Người chờ một chút!”

Hắn xoay người chạy lên lầu, sau đó trở lại với cái túi trên tay:”Tiền công của người”

“Không cần...”

Cổ Diêu vừa muốn từ chối, bởi vì trong tay hắn bây giờ đã có tiền khá là nhiều,

Phí Thản mang tiền nhét vào túi hắn:”Không nói nhảm, ta không muốn lừa người khác!”

Tùy theo độ nặng của túi, theo kinh nghiệm đạo tặc mà đoán trong đó ít nhất mười thủy tinh tệ, mà lương hắn chỉ có sáu kim tệ mỗi tháng thôi.

Phí Thản nói:”Là mấy năm tiền thưởng người tích lũy.”

“Tiền thưởng hình như lúc ước định tuyệt không có khoản này.”

Phí Thản lạnh lùng:”Là lúc đó ta quên thêm khoản này, bây giờ sửa lại.”

Cổ Diêu đã rõ ràng chuyện gì diễn ra. Lão bản một cộng long không làm rơi một đồng không làm rớt kia bây giờ sao mà thật là đáng yêu biết bao nhiêu.

Cái khách sạn nho nhỏ này, đột nhiên trở nên thân thiết vô cùng, đột nhiên rời đi, đúng là vô cùng quyến luyến.

Lúc này thiếu nữ hưng phấn chạy tới:”Hàn đại hộ đã đồng ý, người có thể lên đường nhanh nhanh lên nào.”

Cổ Diêu nhìn lão bản:”Ta đi đây, cảm ơn lão bản đã chiếu cố mấy năm qua.”

Phí Thản như nhện không nổi nói:”Đi đi đi đi ... đừng như các bà các cô, ta sớm muốn đuổi người đi rồi, đã vô lại còn háo sắc, chỉ làm ảnh hưởng sinh ý của khách sạn!”

Cổ Diêu cúi đầu thật sâu vái chào sau đó vội vã quay lưng rời đi, hắn chỉ sợ chỉ chậm chân một chút là hết nhện được phải rơi nước mắt.

Hắn không phải kẻ đa sầu đa cảm, Phí Thản cũng vậy, đã phân ly, sao không làm cho tiêu sái một chút.

Nhìn Cổ Diêu theo hàn đại hộ đi ra khỏi đại môn rồi xa dần xa dần.

Phí Thản là lão hồ ly, hắn biết Cổ Diêu rời khỏi đây không chỉ đơn giản là muốn ra ngoài mà tất nhiên là có chuyện, hắn còn biết chắc chắn có liên quan mật thiết với thiếu nữ đó. Nhưng Phí Thản không hỏi, lại càng không ngăn cản, vì hắn biết, thật sự Cổ Diêu sẽ không cam tâm làm việc cả đời ở khách sạn này cùng lão cả đời, chỉ là nội tâm hắn vẫn còn thiếu một cái nguyên do để hạ quyết tâm mà thôi.

Vô số lần, hắn thấy Cổ Diêu cầm hỏa côn đứng phía sau mà luyện tập cực lực.

Nếu khuyên bảo Cổ Diêu ở lại khách sạn, chỉ cần chiến hỏa không đến Thập Lý Trấn thì hắn có thể ổn định cuộc sống bình phàm ở khách sạn. Song khi Cổ Diêu già, hắn sẽ hối hận.

Thế giới bên ngoài rất hung hiểm nhưng cũng rất đặc sắc.

Nào phải đâu chỉ có hung ung mới có thể bay lên cứu trùng thiên, chim nhỏ cũng có quyền lợi giương cánh tung bay.

Phí Thanh cầm lấy tẩu thuốc, khuôn mặt già nua giữa sương khói có chút mơ hồ.

”Tiểu tử thú, lên đường phải bảo trọng.”

17. Quyển 2 : Sơ Thiệp Giang Hồ – Chương 1 : Phiến Tử

Lôi Mông huyết gió một cái, bốn con thần lân giãy nhẹ một cái trường về đó y hết mấy con rắn.

Cổ Diêu đứng gần đó thấy mấy cái răng như cọc nhọn trong miệng chúng cùng với cái đuôi dài phủ kín vảy mà giáo đâm ko thủng nổi, mới biết cái bọn tích dịch này ko đơn giản, nếu dùng chúng công kích, phỏng chừng thật là kinh khủng. Nếu nói chúng là cá sấu <@ngạc ngư> phỏng chừng là chính xác hơn.

“Sa xỉ ngạc, xem ra hành trình lần này thật là thư thái.” Thiếu nữ reo lên.

Lôi Mông chú ý thiếu nữ, cười cười: “Tiểu cô nương, thật là có mắt nha.”

Thiếu nữ ngọt ngào: “Tại vì nhà ta cũng có sủng vật như thế.”

Lôi Mông kinh ngạc nói: “Vầy nhà cô chắc là rất có tiền.”

Sa xỉ ngạc ngoại trừ làm kỵ mã hay vận chuyển nó cũng có thể như chó săn vậy, khứu giác khá là linh mẫn. Chỉ là sa xỉ ngạc là loài ma thú hung bạo, dã tính rất khó trừ, muốn khống chế bọn chúng mà ko có tuân thủ sư là ko thể, nói ko chừng cũng có thể bọn chúng sẽ tấn công người. Mà muốn mời tuân thủ sư có bản lãnh, tiền hoa tiêu ko thể là nhỏ cho nên Lôi Mông mới nói như thế.

“À ừ, coi như là vậy.” Thiếu nữ nhàn nhạt nói.

Lập tức tất cả mọi người đều lên lưng sa xỉ ngạc, hộ viện có lực chiến đấu phân chia ra thành trước sau, Hàn đại hộ, nha hoàn trừ tử, quản gia, hay là mấy người ko thể tự bảo vệ thì ngồi ở giữ, dưới sự yêu cầu mãnh liệt của Hàn Đan, thiếu nữ và Cổ Diêu cùng ngồi chung với nàng.

Dương Phong đứng trước đội ngũ, kỵ sĩ đều có tọa kỵ riêng của mình, ma sủng của Dương Phong là một đầu báo tử, khác với báo tử kim mao bình thường, toàn thân nó đều là trắng như tuyết ko có một sợi lông tạp, ngay cả con người cũng là màu trắng như một khối băng tinh.

Ba vị dong binh còn lại phân biệt ngồi trên ba con sa xỉ ngạc, đề phòng bất trắc.

Nhưng tất nhiên cái tên đầu gấu Nặc Dịch Lạp ko thể ngồi trên sa xỉ ngạc, nếu ko với cái thân hình của nó, không chừng sẽ đem sa xỉ ngạc đè cho chết tươi, tất nhiên là phải đi bộ từ từ theo đội ngũ. Nguyên cả ngày hôm qua bị nhốt trong khách sạn cho nên Nặc Dịch Lạp cứ như là giải phóng, hoạt động ko ngừng, chạy đông chạy tây, phỏng chừng như làm náo loạn cả Thập Lý Trấn, phỏng chừng là trấn này ko ai mà ko nghe thấy.

Đoàn người liền lập tức làm cho dân chúng ở Thập Lý Trấn chú ý, nhưng dĩ nhiên là chỉ dám đứng từ xa mà xem thôi, ai mà dại lại gần những con sa xỉ ngạc chứ, lại có thêm cả tên đầu gấu Nặc Dịch Lạp <@song đầu đại hùng, dịch thể nghe vui vui>

Bây giờ Cổ diêu đã hiểu câu hành trình thoải mái rồi, sau khi rời khỏi khách sạn sa xỉ ngạc đã bắt đầu gia tốc. Bọn chúng nhìn thì có vẻ kèn kàng, nhưng lại nhanh nhẹn phi thường, tốc độ cực nhanh, nhìn qua cửa sổ Cổ Diêu thấy có mấy vị võ giả cưỡi ngựa bị vượt mặt nhanh chóng.

Nhưng dù nhanh vậy trên sa xỉ ngạc lại cực kỳ vững vàng, trên chỗ của Cổ Diêu có đặt một cái bàn nhỏ, trên có một chiếc chén chứa nước trái cây, mà nó chưa bị tròng thành bao giờ.

Tên đầu gấu Nặc Dịch Tập kia cũng chạy nhanh như gió, dốc sức chạy theo ko có chút chậm lại.

Rất nhanh cả đội ngũ đã tới chân núi Ma Nghệ.

Vào núi thì ưu thế của sa xỉ ngạc càng thể hiện rõ ràng, loại động vật đối với cỏ cây bụi gai mà chúng vượt qua thật là chẳng có chút khó khăn chút nào. Tên đầu gấu Nặc Dịch Tập tay chân có chút vụng về dù có gặp địa phương hơi bất ngờ nhưng mà nó cũng di chuyển ko ngừng, thấy vậy Cổ Diêu âm thầm la hoảng, những kẻ này thật là ko đơn giản.

Rất nhanh đã tới gần đỉnh cao của núi Ma Nghê nhìn lại cũng chỉ thấy thập lý trấn là điểm nhỏ. Sắp phải rời đi cuộc sống lâu dài ở tiểu trấn, trong lòng Cổ Diêu dâng lên một trận xúc cảm. Đi, còn có thể về sao? Hay về rồi nó lại bị chiến hỏa san bằng.

Sa xỉ ngạc lại chạy đi nhưng trong mắt của Cổ Diêu cũng ko còn thấy gì nữa chỉ còn lại nỗi đau và tự vị buồn man mác của kẻ sắp rời nhà, chẳng trách sao Hàn Đan hộ muốn bỏ qua Vọng Xuân Đô phồn hoa mà trở về Sa Chi Thành, ko ai có thể quên được quê hương của mình.

Mặc dù Cổ Diêu ko phải sinh tại thập lý trấn nhưng hắn đã sớm đem nó làm quê nhà của mình. Còn nơi mà hắn sinh ra, bởi vì từ nhỏ đã bỏ đi, càng thập phần mơ hồ.

Ngược với tâm tình u buồn của Cổ Diêu thì Hàn Đan lại vui vẻ vô cùng:“Cổ Diêu ca ca ko ngờ mấy người cũng đi chung, vậy là muối ko sợ buồn rồi.”

Nhìn thấy nàng ngây thơ vô cùng, tâm tình của Cổ Diêu chuyển biến tốt hơn một chút.

Hàn Đan hưng phấn hỏi:“Cổ Diêu ca ca ơi, muối là lần đầu đi xa nhà, gặp rất nhiều chuyện thú vị, à mà Cổ Diêu ca ca có phải ca ca cũng là lần đầu xuất môn ko.”

Cổ Diêu suy nghĩ một chút rồi nói:“Cũng có thể xem như là lần đầu tiên đi nhưng hình như ta có tới Xích Viêm thành rồi.”

Hàn Đan lộ vẻ mặt cực kỳ hâm mộ:“Thật là tốt, muối cả ngày phải ở nhà buồn muốn chết.”

Cổ Diêu cười khổ ko nói, hắn ko thể nào quên các ngày lưu lãng đó, thật là ko có chút hảo vị nào. Cơ nguy bệnh tật, ôn dịch, mỗi ngày đều thấp thỏm lo lắng, chỉ sợ chính mình sẽ thành một cô nhi chết đói.

Hàn Đan là thiếu nữ xuất thân phú quý nàng làm sao có thể hiểu cái khổ của kẻ nghèo, nàng lại chuyển sang thiếu nữ đang nhắm mắt tĩnh tọa cạnh Cổ Diêu.

“Đại tỷ tỷ, người sao vậy.”

Thiếu nữ mở to đôi mắt đẹp, đảo con ngươi cười dài nói:“Ta cũng thế thôi à, cũng là lần đầu tiên lên đi ra khỏi nhà, bên ngoài thật là kinh khủng, khắp nơi đều là người giết người làm cho ta sợ hãi vô cùng, vẫn là ở nhà tốt nhất.”

Lúc nói chuyện bộ ngực nàng còn phập phồng như đang sợ hãi.

Nói láo có đẳng cấp! Cổ Diêu thầm mắng trong lòng.

Cái gan của cô lớn thế nào, Tiêu ma nữ mà biết sợ hãi sao, thật là heo biết leo cây.

18. Chương 2 : Phong Lang Quân

Hàn Đan tâm ý rất chân thật, tròng lớn mắt nói:“Ko thể nào, ta thấy người ta đều đối với chúng ta tốt lắm.”

Chuyện kinh nghiệm giang hồ thì Cổ Diêu chịu ko bằng cô gái nhưng mà mấy chuyện xử lý thì hắn đã thấy nhiều, nhiều lắm rồi.Túng có lần hắn thấy hai đứa cô nhi to lớn khỏe mạnh vì quá đói đã đem một đứa cô nhi nhỏ yếu giết chết rồi ăn tươi, làm cho Cổ Diêu nằm thấy ác mộng mấy ngày liền.

Hai tên giết người lúc ấy bắt quá chưa tới 8 tuổi mà thôi. Vì sinh tồn chuyện gì cũng có thể làm.

Hàn Đan sở dĩ ko thấy chuyện như thế vì nàng xuất thân từ nhà giàu, ko lo cơm áo, ra ngoài thì có Dạ Lang dong binh đoàn cùng với đám hộ viện người bình thường ai mà dám gây chuyện.

Cổ Diêu ko muốn cho cô gái thuần khiết như tờ giấy này bị xử ác trần gian làm nhiễm bẩn, ít nhất là bây giờ nàng tạm thời ko cần biết, thế nên hắn ngắt lời:“Ko phải, tỷ tỷ đang nói giỡn với muối đó...”

Như hiểu ý Cổ Diêu thiếu nữ nhìn hắn một cái nói nhỏ vào tai hắn:“Tốt gút, còn nhỏ mà đã biết thương hoa tiếc ngọc.”

Cổ Diêu ko nói gì, cứ như theo Tiểu ma nữ này nói hần đang dụ dỗ trẻ em, có âm mưu bắt lương với phụ nữ.

Hàn Đan thở phào nhẹ nhõm:“muội nói mà, ý, được rồi, tỷ tỷ ơi, tỷ tên gì vậy?”

Nói lại, cho đến bây giờ, Cổ Diêu cũng ko biết chính xác tên của tiểu ma nữ này, nên đối với câu trả lời cũng có chút để ý.

Thiếu nữ để lộ ra nụ cười ma nữ của nàng:“Ta sao, ta họ Diệp tên Lâm , gọi Diệp lâm, có phải là rất êm tai ko?”

Hàn Đan vỗ tay reo:“diệp Lâm tỷ tỷ, thật sự là rất êm tai.”

Cổ Diêu âm thầm nói, dễ nghe thì dễ nghe nhưng mà 8 9 phần là nói xạo, nàng ở khách sạn bấy lâu cũng ko nói lai lịch với tên này mà Hàn Đan hỏi một câu đã trả lời .

Bất kể thế nào cũng có thể xưng hô, ko có kêu là “ế” ”ề” “ê” nữa.

Diệp Lâm vẻ mặt vui vẻ nói:“tiểu Muội muội, muội thật là thông minh, thông minh hơn tên ma cà bông Cổ Diêu kia nhiều.”

Hàn Đan vội nói:“Ko Cổ Diêu ca ca thông minh lắm mà.”

Diệp Lâm hướng Cổ Diêu mặt cười đầy vẻ âm hiểm:“Có nghe ko hả, thông minh lắm mà.”

Được trở thành trẻ thông minh, Cổ Diêu nghe mà chỉ biết cười khổ, Tiểu ma nữ này lợi hại thật mượn lời người mà cũng nói khái mình được, nhưng mà lời này từ miệng Hàn Đan nếu phản đối thì có chút hơi kì kì.

Mấy người cười nói với nhau, thời gian trôi qua rất nhanh. Khác với họ Hàn đại hộ có chút thất thần nhìn có vẻ mang tầng tầng tâm sự.

Dọc đường đội ngũ ko có gặp ma thú lợi hại còn bọn bình thường thì khỏi lo, chỉ cần thấy xỉ ngạc là chịu hết nổi tự động bỏ đi. Nếu lộ trình có tên nào khó đối phó Lôi Mông thả ra ong trinh sát có thể nhìn thấy trước nên đội ngũ có thể đổi đường khác mà đi. Đây chính là tác dụng của tuần thú sư, ko chỉ có thể vận thân chiến đấu mà còn có thể giúp cho đội ngũ nắm trước tiên cơ.

Như vậy đến khi tiến sâu vào Ma Nghệ Sơn Mạch, số ong trinh sát mới từ xa bay lại đến bên tay Lôi Mông, hai cánh cứ ông ông cử động ko ngừng.

Tất nhiên là chỉ tuần thú sư mới có bản lãnh nghe cái loại “nói chuyện” này mà thôi.Gương mặt vẫn bình tĩnh của Lôi Mông trở nên trầm trọng, lập tức ra lệnh mấy con xỉ ngạc dừng lại.Từ khi vào Ma Nghệ sơn linh tuy đội ngũ vẫn bình thường duy chuyển nhưng xét kỹ thì có chút quái dị.

Dương Phong giục ngựa hỏi:“Lôi Mông, chuyện gì vậy?”

Sắc mặt Lôi Mông càng ngưng trọng:” Đoàn trưởng , chúng ta có phiền toái rồi.”

Nương theo đó là 1 tiếng sói tru, báo rằng phiền toái tới rồi.

Lôi Mông nói:“Chúng ta chạm phải bầy phong lang.”

Tại ma Nghệ sơn linh, người có kinh nghiệm đều biết, đáng sợ nhất ko phải là gặp ma thú hung mãnh.

Dù gặp ma thú hung mãnh ít ra còn có thể quần công, bằng vào số đông mà đem nó giết đi hay đuổi nó chạy, dù ko đông người có thể bỏ chạy, nhưng mà đụng phải bầy phong lang, ngay cả chạy trốn cũng ko có cửa.

Phong lang ở trong núi Ma Nghệ này chỉ là ma thú bình thường thôi, tuy nhanh như gió, mạnh về tốc độ, nhờ đó mà có tiếng, song thực lực chúng ko mạnh, vũ khí duy nhất là răng và móng nhọn, ko rành công kích xa, cũng ko có kỹ năng thiên phú. Dù là thợ săn thường cũng có thể đánh thắng hai con.

Nhưng mà phong lang họp thành quần cư thì tình hình sẽ khác. Phong Lang là loài sống theo bầy đàn, thường thì lập thành đội 3 - 5 con, cùng chia thức ăn. Cũng có khi có hơn 10 họp thành 1 bầy cùng hoạt động, nhưng mà trên trăm con thì chúng được xưng là bầy phong lang. Trăm chỉ là bầy phong lang nhỏ

nhất, bình thường 1 bầy phong lang có 2000 con có khi lên đến cả vạn, tất nhiên thành một chi quân đội nhỏ.

Nghĩ thử xem, một bầy phong lang như thủy triều xông lên thì cái gì sẽ xảy ra.

Bằng vào tốc độ của phong lang, uy lực của bầy sói trong hỗn chiến càng tăng thêm, mà bọn chúng là sinh vật tham lam, một khi đã thấy mục tiêu, muốn chúng dễ dàng bỏ qua, thật là khó khăn vô cùng.

Trừ bỏ tốc độ bản lĩnh xuất sắc khác của phong lang là khứu giác thậm chí có thể theo mùi trong gió mà truy sát con mồi, ong trinh sát ko phải vạn năm, được thuần dưỡng đã lâu nên nhiễm hơi người, bây giờ vô tình chúng trở thành vật phản chủ làm đầu mối cho phong lang, bị phong lang bám theo tới tận đây.

Tiếng sói tru thi nhau mà vang lên, rất nhanh chóng, phía trước xuất hiện rất nhiều ánh xanh như ma trời, đó là đôi mắt phong lang.

Nghe tiếng sói tru ở Diêu mở cửa sổ hẳn ko khỏi hít một ngụm hàn khí.

Đen kịt cả mảnh rừng, đều là phong lang.

Vận khí của Hàn đại hô ko phải là tốt lắm, họ đụng phải một bầy phong lang ko nhỏ chút chút nào, theo như tình báo mà con thiên mục trùng của Lô Mộng hồi báo thì ít nhất có 4000 con.

19. Chương 3 : Phá Ma Âm

Sáng suốt nhất chính là biện pháp kết thành vòng phòng ngự, lấy lực lượng tập thể để chống đỡ, như vậy mới có cơ may vượt qua đại nạn.

Bốn con sa xỉ ngạc tạo ra một vùng đất trống trải hình tròn.

Ít nhất chỗ khối đất hình tròn này cũng có thể an toàn.

Trong cả đám phong lang cao như ngọn núi, trong đó có một con khác biệt hơn hẳn, toàn thân đều là long màu đỏ, từ xa nhìn tới cứ như là ngọn lửa cháy bùng, trong bầy phong lang có nó là toát ra vẻ khác biệt nhất.

Đây là phong vương, trong bầy phong lang thường có một thủ lĩnh, nó ko chỉ là mạnh nhất mà còn có kỹ năng thiên phú.

Con phong lang vương tỏa ra thần sắc cực kì cao ngạo nó xem bọn loài người đáng thương trước mặt chắc chắn sẽ trở thành bữa ăn của nó.

Một tiếng tru dài nổi lên từ trong miệng nó.

Khác với tiếng tru của bầy sói tiếng tru của nó trầm thấp mà khàn đục có vẻ như thúc dục tiến công.

Mấy con sa xỉ ngạc bỗng dưng lộ vẻ lo âu. Cũng may chúng là ác thú bị thuần hóa thành súc vật, nếu là kỳ mã bình thường kháng cự lực ko cao chỉ sợ là đã đem tất cả mọi người trên lưng ném xuống.

Tiếng tru có lực xuyên quá mạnh đến cả trong sương phòng, tới tận trong tai tất cả mọi người.

Nghe thanh âm này Cổ Diêu thấy đầu óc mông lung, có vẻ như muốn nôn mửa, tựa như là muốn ngất, khó chịu vô cùng.

Hàn Đan lấy hai tay bịt chặt tai lại nhưng mà vẫn ko có cách nào ngăn cản thanh âm xâm lấn, lộ ra nét khó chịu trên khuôn mặt nhỏ nhắn, lúc này nàng mới hiểu thế giới cũng ko phải là tốt như trong tưởng tượng. Cũng may nàng từ nhỏ đã tập võ nên còn có thể miễn cưỡng chịu đựng.

Thiếu nữ thì sắc mặt vẫn như bình thường chỉ ngồi nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ.

Đám hộ vệ từ trước sau hai con sa xỉ ngạc cũng đã đến đủ, nhìn bầy phong lang chúng đã lộ vẻ khiếp nhược nay lại thêm tiếng tru quái dị càng làm chúng sợ hãi có kẻ còn bỏ chạy.

Cả bầy phong lang nhất thời ngửa mặt lên trời rú cao, nhất thời trời đất rung chuyển, lá cây rụng rớt lả tả, chim trời bay tán loạn các loại thú nhỏ thì chạy loạn như đại nạn lâm đầu.

Sao khi tru lên, tất cả lông mao bọn phong lang đều dựng cả lên chứng tỏ chúng hưng phấn vô cùng.

Tiếng tru vừa rồi chính là kỹ năng của phong lang vương — Lang Vương siêu âm.

Đây là một kỹ năng thuộc âm hệ, trừ việc đả kích sĩ khí của kẻ thù còn có thể nâng cao sức chiến đấu chung của bầy phong lang.

Có loại kỹ năng cường hãn này trách ko được nó lại trở thành phong lang vương.

Một thanh âm cao vút cũng vang lên nhưng là do đoàn trưởng dạ lang dong binh đoàn phát ra.

Thanh âm này làm cho toàn bộ hộ viện từ trong mộng tỉnh lại, đối với sự khiếp hãi ban nãy thật là xấu hổ.

Lôi Mông cười nói:“Lang Vương bớt kiêu ngạo đi, ko chỉ có người mới có kỹ năng thuộc tinh thần hệ, đoàn trưởng chúng ta cũng am hiểu Phá Ma Âm.” <@Tên này là tuần thú sư chứ có biết nói tiếng thú đâu mà nói với con Lang Vương nhỉ?>

Phá ma âm là một kỹ năng tinh thần của kỵ sĩ, kỵ sĩ là loại nghiệp ít có tín ngưỡng, rất nhiều kỵ sĩ có tinh thần lực cường đại có thể đem tinh thần của mình ẩn chứa vào trong thanh âm của mình để giải trừ tinh thần công kích, có thể gọi là Phá Ma Âm.

Đối với phong lang trước mặt, Dương Phong cũng trầm ổn như vậy:“Mọi người ko nên hoảng, sa xỉ ngạc có thể cấp cho chúng ta một vòng phòng vệ an toàn.”

Sau đó hắn lại chỉ huy:“Sa xỉ ngạc sẽ ngăn cản một bộ phận phong lang còn lại sẽ là do chúng ta lo liệu nhưng nếu có lọt lưới thì làm phiền chư vị thủ hộ đại ca vậy! Ai ko có lực chiến đấu, đứng vào giữa mau!!!”

“Vâng!”

Bọn hộ viện âm thầm làm theo. Vì sự kiên định của Dương Phong, bọn họ vốn sợ hãi nhưng bây giờ cũng ko còn bối rối.

Trừ sa xỉ ngạc còn có bốn vị dong binh ngăn cản phần lớn phong lang, bọn họ ở trong cũng ko có áp lực gì lớn, vả lại họ đều là trung niên cả, ko phải là mấy tiểu mao đầu, có vài con sói lọt lưới mà ko giết nổi vậy thì mặt mũi còn chút nào ko, với lại tiền lương hộ viện nhận bấy lâu nay chỉ càng thêm xấu hổ.

Lập tức bốn vị dong binh chia ra tứ phương mà tấn công, chính vì ma pháp sư thể lực khá yếu cho nên Lôi Mông đã cho đầu cự hùng theo bảo vệ vị pháp sư Gia Lợi Đặc, có sự bảo hộ của ma thú nên ma pháp sư có thể được bảo vệ an toàn.

Lang Vương thấy siêu âm bị phá giải có chút nổi giận lập tức phát động công kích.

Cả bầy phong lang giương nanh múa vuốt xông thẳng lại.

Bốn phương tám hướng tiền hậu tả hữu đều có phong lang cứ như là thủy triều tràn đến.

Cổ Diêu lần đầu mới thấy tràng diện như vậy nên mặt ko còn chút máu nào chỉ khí nắm thanh khốn long trong tay hắn mới từ từ an tâm trở lại.

Hàn Đan thì khởi nói, trốn trong lòng mẹ ko dám nhìn.

Diệp Lâm thì vẫn giữ bộ dáng an an tại tại thông dong như cũ, ngay cả nhú mày cũng ko có.

Sắp tới lúc chiến đấu, Lôi Mông hào tình vạn tượng :“Tới đây đi <@Common babe >, vừa lúc ta đang ngứa tay!”

Nhóm phong lang có tốc độ nhanh nhất xông đến, cỡ ba mươi con xông lên như điên cuồng, ko cần chiến thuật gì cả, chúng chỉ chơi cách đơn giản nhất – biển người...à ko biển sói.

Bằng vào tốc độ của phong lang và số lượng ít ỏi của đối phương tràng chiến đấu này rất nhanh sẽ chấm dứt.

Nhưng mà có chuyện luôn ngoài ý muốn, chính là đối thủ của bọn phong lang.

Sa xỉ ngạc là ma thú thủy lục, phần lớn sống ở trên sông nước hay đầm lầy, tất nhiên bầy phong lang ko biết, nên khi tiến tới lập tức bị giáo huấn nặng nề.

Sa xỉ ngạc quấy chiếc đuôi dài ngang một cái, lập tức có 20 con phong lang kêu thảm vắng về sau 10 thước, tất cả đều ko đứng dậy nổi.

Phong lang tất nhiên thấy có chút ko ổn nhưng mà chúng nhìn thấy máu của đồng bọn hung tính lại đại tăng càng thêm liều mạng bất chấp tất cả mà xông vào.

Dù cho đuôi của sa xỉ ngạc có lợi hại hơn chẳng nữa cũng ko thể 1 lần quét chết ngàn con sói, cho nên vô số con qua khe hở xông vào, cào vào người xỉ ngạc.

Lân giác của Xỉ ngạc là quá cứng cho nên mặc kệ cào cấu thế nào cũng chỉ lưu lại dấu mờ mờ, ý thức được sự khó xơi, phong lang chú ý đến bọn người bên cạnh.

Như chúng biết thịt người là cực kỳ ngon.

Nhìn thấy cả đám phong lang tiến lên bỏ qua xỉ ngạc, nữ chiến sĩ Y Lệ Na cười: “Có hảo khí lên diễn thôi.”

20. Chương 4 : Kích Liệt Đại Chiến

Bán nguyệt nhận chế hai con phong lang làm hai, nhưng mà chưa dừng lại còn tiếp tục hướng con thứ ba mà bay đến.

Con phong lang thấy hạ tràng của hai đồng bạn nên rất kiêng kỵ khí nhận vội vàng nhảy qua né tránh.

Song trừ tính sắc bén khí nhận còn bay rất nhanh, Phong lang chỉ né được một nửa, nên chân vẫn bị chặt đứt, liệt hỏa thiêu đốt khắp long nó làm cho nó kêu rên ko ngừng lăn lộn trên mặt đất.

Đây là đòn công kích cao cấp tầm xa của chiến sĩ, là khí viên trảm, mô phỏng phong nhận của ma pháp sư mà thành, Nữ chiến sĩ là phong hỏa đấu khí kiêm tu, nên chiêu vừa rồi có thể gọi là Liệt Diễm Khí Viên Trảm.

Thật lâu trước kia có người nói rằng chỉ có chuyên tu một loại ma pháp hay đấu khí thì mới có thể đại công cáo thành. Nếu mà lòng tham quá lớn luyện tập bác tạp thì dù luyện mãi cũng ko có thành tựu.

Cho tới khi phục hợp đấu khí xuất hiện mới có nhiều biến đổi.

Mọi người nhận thấy, có vài nguyên tố bất đồng có khả năng dung hợp, có thể tạo thành nhất thanh nhị sở tác dụng, so với kỹ năng đơn lẻ tốt hơn nhiều.

Như là hỏa hệ kỹ năng Liệt Diễm Cuồng Triều, lấy hỏa hệ làm chính, phối với phong nguyên tố, lửa cháy gió thổi tạo thành một thủy triều lửa, lực công phá tăng lên. Còn có mộc hệ phục hợp kỹ năng cuồng mạn đằng, nếu có thủy nguyên tố gia nhập có thể giúp sinh vật tăng trưởng nhanh thêm một tầng.

Ngoài hai cái đó còn có nhiều ví dụ khác.

Tạp Dịch đại lục có nhiều gia tộc có bí kỹ gia truyền, sự thật là phối hợp đấu khí, chỉ là phức tạp hơn nhiều, có thể nói tới ba bốn hay năm hệ thậm chí còn hơn cả như vậy.

Liệt Diễm Viêm Khí Trảm cũng là 1 trong những kỹ năng phục hợp, uy lực rất mạnh 1 chiêu làm cho 2 con sói chết 1 bị thương.

“Cuồng Bạo Lôi Tinh Linh, xin hãy nghe lời gọi của ta tới bên cạnh ta ... Điện Quang.”

Theo tiếng ngâm khê của ma pháp sư 1 tia sấm sét bay từ ngón tay hấn vào con phong lang.

Con phong lang ko kịp kêu thảm chỉ chút là thành than.

Xung quanh nó còn có điện quang vây quanh, từ từ tán ra, bọn phong lang mà chạm tới luồng điện này, tất nhiên là tứ chi co quắp, sùi bọt mép.

Con người có thể cảm nhận điện hệ ma pháp ít thê thảm nhưng mà có thể khống chế nguyên tố tổ hợp thành ma pháp lại càng ít thảm thương, cho nên điện hệ ma pháp sư là vô cùng hiếm thấy đồng thời mỗi vị đều là vô cùng cường đại. Cứ như chiêu Điện Quang lúc này là kỹ năng đơn giản nhất đã có lực công kích khó tưởng, so với đồng dạng ma pháp căn bản hỏa hệ là hỏa cầu ko biết mạnh hơn ko biết bao nhiêu lần.

Sau khi Gia Lợi đặc ngăm xướng điện quang đều từ ngón trở hấn bắn ra, rơi vào mấy con phong lang cái khó chính là đều là chỗ mà nhiều con đang tập trung, như vậy cứ 1 tia chớp đồng thời giết chết 5 6 con phong lang.

Công kích tầm xa giao cho Y Lệ Na và Gia Lợi đặc làm trước sau đó đến hai người còn lại.

Thân là đoàn trưởng, thực lực Dương Phong là ko cần nghi ngờ.

Tám con phong lang tấn công hấn, lúc này tuyết báo mới phóng ra 1 tia hàn khí làm khiến tám con phong lang tê dại thần kinh.

Dương Phong vung tay trường thương biến mất chỉ còn thấy 8 luồng kim quang.

Quang ảnh biến mất tám con phong lang rơi xuống bất động. Nếu chú ý kỹ có thể thấy trên cổ chúng lưu lại 1 cái lỗ nhỏ, ko có ngoại lệ.

Khác với màn máu tanh của hai người Y Lệ Na Gia Lợi Đặc, kỹ năng của Dương Phong ko có chút máu tanh, kỳ sĩ là như hế, luôn ưu nhã, dù là lúc chiến tranh. <@Quồn>

Tuyệt kỹ vừa rồi rất có tên nghe rất êm - Phồn Tinh Tự Cầm.

Trừ vẻ bên ngoài, tuyệt chiêu này còn có đặc điểm là dùng lực ít nhất giết nhiều địch nhân nhất.

Đương nhiên ko có tạo nghệ dùng hồng thi triển nó, với người dùng nó phải có nhãn lực và tộc độ cực kỳ cao.

Lôi Mông là người có cách chiến đấu hào sảng nhất trong số các dong binh, hấn bắt 1 con phong lang làm vũ khí xông lên tấn công bọn còn lại. <@Thú tính thế đó>

“Rắc! Rắc!”

Tiếng xương cốt gãy vụn do va chạm nhau vang lên liên tục, đối với các con phong lang mà nói thì con phong lang trên tay của Lôi Mông không còn là đồng loại nữa mà giống như là tử thần đòi mạng.

Lôi Mông xé đầu phong lang trong tay làm hai nội tạng tâm can của nó rơi tứ tán, hấn đầm ngực kêu điên cuồng, bóp nát 1 đầu dã thú, dã man cùng cực khiến người nhìn phải sợ.

Cận chiến vũ giả rất dễ ngộ thương nói chi là Lôi Mông điên cuồng liều mạng, ko câu nệ gì cả, một con phong lang thấy cơ hội lập tức cắn vào lưng hấn.

Đang lúc tưởng sẽ được thưởng thức thịt người ngon lành, nhưng con phong lang lại phát hiện cái của ngon này cứng hơn đá nữa.

Lôi Mông chau mày toàn thân căng lên làm cho răng của con phong lang gãy nát hấn quay lại cắn 1 cái làm cho đầu con phong lang xấu số nát bấy.<@dã man>

Hấn là tu luyện ngoại công thân thể cực kỳ cứng cáp, một hai con phong lang nho nhỏ thì ko thể tạo thành uy hiếp.

Song đầu đại hùng có phương pháp chiến đấu ko khác gì chủ nhân nó, vũ khí là hùng chưởng tung một cái là phong lang thành thịt ép.

Đuôi của sa xỉ ngạc làm phong lang ko chết thì bị thương, Liệt hỏa khí viên trăm ko ngừng thu hoạch mạng của phong lang, điện quang của Gia Lợi đặc vẫn lợi hại, theo như tính chước đây trời phong lang chết dưới thương của dương phong cũng ko dừng lại, còn đụng vào Lôi Mông ko bị xé nát ra mới lạ, còn dưới chưởng của nặc địch lập ko con nào ko trở thành thịt vụn.

Dọc đường đi chỉ có thấy tiểu hiền mà thôi, hộ viện lần đầu thấy được Dạ Lang dong binh đoàn thể hiện thực lực, thấy họ mạnh mẽ vô cùng trong lòng ai cũng đại chấn tinh thần.

Có vài con vượt qua đoàn dong binh trấn thủ đều bị loạn đao loạn kiếm của họ chém chết.

Cho dù có vài đạo phòng ngự cản mặt nhưng vẫn có nguy hiểm, một con phong lang thể tích nhỏ nhưng nhanh hơn đồng bạn nhiều, đã xuyên qua tất cả tối khu trung tâm nơi của bọn Cổ Điều đang đứng.

Phải biết nơi này ngoại trừ hàn đại hộ tất cả đều là nam phụ lão ấu ko có chút năng lực chiến đấu bảo vệ, bọn hộ viện tay chân luống cuống, song bọn họ ko có nhanh như bọn phong lang.

Đột nhiên Cổ Diêu giơ khốn long côn lên.

Tất nhiên thực lực hẳn thua xa phong lang nhưng mà nghĩ tới Hàn Đan là hẳn dốc hết sức bình sinh ra.

Lúc này con phong lang lại tự dừng vô thanh vô tức ngã xuống, dù là tốc độ công kích của Dương Phong cũng ko nhanh như vậy, khi hẳn giết sói còn mất chút thời gian nhưng con sói này ko giống vậy ko có dấu hiệu công kích giống như nó tự bạo mà chết.

21. Chương 5 : Linh Động

Đúng rồi chính là nàng ra tay, nàng chính là cao thủ, suýt chút nữa là quên mất.

Nhưng mà Cổ Diêu cũng Không để ý thấy rằng Diệp Lâm cũng đang kinh ngạc vô cùng nhìn con phong lang trên mặt đất, nhìn vẻ mặt nghi hoặc kia thì có thể đảm chắc Không phải nàng giết con phong lang kia.

Bọn hộ viện tất nhiên cũng Không rõ là vì sao, nhưng mà con phong lang này trước khi xuyên qua hai tầng phòng thủ cũng đã bị nội thương, lúc này chịu Không nổi nên bạo thể cũng Không có gì lạ.

Xuất hiện một lần ngoài ý muốn bọn hộ viện lại càng thêm cẩn mật. Không dám buông lỏng chút nào.

Tràng diện cuộc chiến càng lúc càng quyết liệt thì xác phong lang càng nhiều nhưng mà đám sói đối kia xem ra chưa chịu bỏ cuộc.

Y Lệ Na là nóng nảy nhất nàng có chút chịu hết nổi.

Sau khi bỏ ra một chiêu liệt hỏa, nàng lại thu kiếm về, tăng thêm 1 tầng liệt hỏa phổ vào kiếm, liệt hỏa lúc này vô cùng mạnh mẽ, đại kiếm dài hai thước nhưng liệt hỏa ở mũi kiếm cứ phun ra nuốt vào Không ngừng.

Lấy mũi chân làm trục Y Lệ na xoay tròn tiến lên, xoay càng lúc càng nhanh nhanh tới mức Không còn thấy thân thể của nàng, chỉ còn lại 1 cái long quyển liệt hỏa, hơi nóng lan tỏa khắp nơi. Sáu bảy con phong lang bị cuốn vào lưới lửa lập tức bị cự kiếm xé thành mảnh nhỏ.

Con hỏa long bay thẳng ra ngoài, tới chỗ nào thì phong lang nơi ấy tức thì biến thành từng khối thịt nhỏ, máu văng đầy trời. Từ xa nhìn đến cứ như Y lệ na đang nhảy một vũ khúc kiều mị, nhưng chỉ có điểm khác là người xuống nên khúc nhạc là tử thần, vũ khúc của tử thần.

Trong vòng 10 giây người ta lại thấy thân ảnh của Y Lệ na. Dưới mặt đất là những xác chết của bọn phong lang còn Không đến hai mảnh, chỉ có chút thời gian mà thôi, Y Lệ na đã đồ sát tám chín mươi con phong lang!

Phong hoa viên vũ khúc của chiến sĩ uy lực kinh nhân là chiêu quần sát, chỉ là cũng có chút đỉnh khuyết điểm. Trong thời gian ngắn thể lực bị tiêu hao lớn vô cùng, nhìn Y Lệ na có chút Không cầm cự nổi.

Bọn phong lang giao hoát làm sao mà bỏ qua cơ hội như thế được thừa cơ mà tấn công. Nhìn thấy Y Lệ Na tiêu hao thể lực lập tức có hơn 10 con phong lang tru lên xông lên.

Với thể lực của Y Lệ Na lúc này thì đối phó với bảy nhiều phong lang chỉ có thể chết nhưng nàng Không quan tâm vì nàng biết chắc sẽ có người giải cứu.

Kịch liệt rung động khối bụi mù trời, thân thể Lôi Mông vốn đã cao lớn, giờ lại to lớn thêm vài phần vai phải hạ xuống như một quả cầu bay thẳng đến chỗ Y Lệ Na.

Trong lượng hẳn bây giờ có thể so với Thản Khắc, đứng chắn trước Y Lệ Na.

“Ầm”

Một tiếng nổ thật lớn, 10 con phong lang bị chấn bay.

Mấy con phong lang bị chấn bay như viên đạn bắn tiếp vào đồng bạn chúng rồi dư lực lại tiếp tục làm cho bọn phong lang dính “đạn” kia trở thành những viên đạn bay vào đồng bạn phía sau.

Chỉ trong chút lát phản ứng mà Không biết có bao nhiêu con phong lang bị chấn bay.

“Thế nào chiêu dã man tam đại chạm của ta Không tệ chứ hả?”

Lôi Mông giữ vững thân hình làm ra cái tư thế mà hẳn cho là hấp dẫn nhất.

T

ắt nhiên là kẻ thô cho dù có làm đẹp đi chăng nữa thì cũng có hạn chế.

Y Lệ Na nhìn đồng bụi bay mù trời trợn mắt nói: “Người Không biết nhẹ tay hơn một chút hay sao.”

Nhìn cái hậu quả của Dã man tam đại chạm, nhìn vẻ mặt muốn nổi điên của Y Lệ Na, Lôi Mông cười khan: “Ta tưởng nàng thấy cái gì dã man mới đẹp chứ!” <@Ngu vãi>

Lôi Mông rời đi chỗ của mình thì phương tuyến phòng ngự tất nhiên là khuyết đi 1 lỗ, phong lang dựa vào đó mà xông lên, ngu gì chúng bỏ.

“Ai da. Lôi Mông người thật là Không biết công bình tại sao lần nào người cũng làm anh hùng cứu mỹ nhân còn ta thì thu thập tàn cuộc.”

Ma Pháp sư Gia Lợi Đặc khi nói thì cũng đồng thời lao ra, hai tay Không nhàn rồi lần này hẳn Không dùng ngón trở ma là cả hai bàn tay, xoay chuyển Không ngừng.

“Lôi tinh linh vô cùng mạnh mẽ, tuân theo lời khế ước ngày xưa, hãy trợ giúp chó ta tiêu diệt tất cả địch nhân trước mặt-Điện Quang Vồng.”

Theo lời chú ngữ của Gia Lợi Đặc lưới điện từ tay hắn bay ra, hướng tới phương vị bỏ trống của Lôi Mông bay tới.

Cái đám phong lang ngu ngốc tưởng chiếm được tiên nghi kia Không còn chỗ nào à tránh bị lưới điện bắt lại kêu thảm Không ngừng, mùi thịt chín bay đi khắp nơi.

Nặc Dịch Lạp Không thích bọn kia cứ biểu diễn mãi, nó muốn chứng minh nó là mãnh thú có thực lực cường hãn, lập tức hai đầu gấu xoay tròn, hai tay mạnh mẽ vỗ xuống đất.

Theo chấn động mãnh liệt, hai cây giáo đất từ dưới xuyên thủng bọn phong lang muốn đánh lén Gia Lợi Đặc thành một xâu. Làm sủng thú cao bậc thiên tính kỹ năng Thổ Tiềm của Nặc Dịch Lạp Không thể coi thường.

Bên kia nữ chiến sĩ Y Lệ na cũng hồi khí, liên tục phát ra hai đạo liệt hỏa khí viên, chuẩn xác chém hết vài con phong lang tránh khỏi tuyệt chiêu của Gia Lợi Đặc. Lúc này Lôi Mông đã trở về chỗ cũ.

Trong sơ hở có nháy mắt cũng Không làm cho Dạ Lang dong binh đoàn vận phối hợp quá ăn ý có chút khẩn trương nào.

Chỉ có Dương Phong Không tỏ vẻ gì, đoàn viên có thể xúc động nhất thời, Không có ảnh hưởng lớn chưa biết chừng còn có thể đề cao chiến ý cho họ, dù sao thì sự phối hợp ăn ý cũng cứu vãn được. Song thân là đoàn trưởng, hẳn là trung tâm đại não của dong binh đoàn, lúc nào cũng phải bảo trì tỉnh táo, đề phòng tình huống bất trắc.

Cứ như vậy bọn phong lang chết dưới thương của Dương Phong là chết nhiều nhất Kỵ sĩ thương của hắn Không có thanh thế như đoàn viên còn lại nhưng luôn là chính xác nhất. Nơi hắn trấn thủ Không có con phong lang nào vượt qua.

Cổ Diêu nhìn Dạ Lang dong binh đoàn, vốn là một vệt chiến tàn khốc, tới tay họ thành 1 màn biểu diễn đặc sắc, lấy bọn phong lang mà đồ sát, Không có chút nào trở ngại.

Nỗi sợ hãi ban đầu khi gặp bầy sói kết thúc hẳn lại thấy hưng phấn, nhiệt huyết sôi trào, đây là sự kích thích mà cuộc đời hắn hướng tới.

Trừ bỏ đạo thiết, Cổ Diêu đã tìm thấy mục tiêu cho đời mình.

Song hắn vẫn chưa thể hưởng thụ cảm giác này như kích tình được vì hắn còn là một kẻ yếu, rất yếu.

Nghĩ tới đây, Cổ Diêu nắm chặt Khốn Long, ngón tay đều trắng bệch.

22. Chương 6 : A Di Và Tỷ Tỷ

Kim mao Lang Vương tru lên một tiếng, nhưng không phải là giống như bắt đầu tấn công, nó không thể không cúi cái đầu cao ngạo của nó xuống, hạ lệnh rút lui.

Không đến nửa giờ chiến đấu, nó đã mất hơn ba trăm thuộc hạ, nếu như còn chiến đấu tiếp thì nó sẽ có nguy cơ chẳng còn thuộc hạ nào, bởi vậy nên nó sáng suốt mà lựa chọn buông tha món hàng béo bở kia, và bắt đầu dĩ phải rời đi.

Các con phong lang khác khi nghe hiệu lệnh của lang vương thì đình chỉ công kích, quay đầu rút lui, nhanh chóng biến mất ở phương xa, chúng nó tới nhanh mà đi cũng nhanh.

Sau trận chiến này, bầy sói muốn phục hồi quy mô lại như xưa chắc cũng cần phải có một thời gian dài.

Lôi Mông cảm xác một con sói mà ném về hướng bầy sói chạy đi: “Hừ, xú lang vương, tính ra mi cũng biết thức thời, nếu không lão tử sẽ lột da ngươi! Móc hết tinh hạch của bọn mi ra.”

Mặc dù nói một cách hùng hồn nhưng Lôi Mông lại ngồi phệt xuống đất mà thở.

Mặc dù vừa rồi tình hình nhìn như có vẻ là thắng dễ dàng nhưng trên thực tế đã hao tổn hơn một nửa lực lượng.

Mái tóc ngắn của Y Lệ Na cũng bay tán loạn, bộ ngực của nàng không ngừng phập phồng, Gia Lợi Đặc cũng dùng vài khóa ma lực khôi phục đàn.

Nếu như bầy sói vẫn điên cuồng tấn công mà không chịu bỏ đi, thì có lẽ bọn chúng cũng có cơ hội giành chiến thắng, nhưng có lẽ sẽ tổn thất không nhỏ, bởi vậy tất cả mọi người trong dong binh đoàn đều dùng đến tuyệt kỹ của mình để hù dọa bọn sói.

Chỉ có Dương Phong là nhẹ nhàng nhất, hơi thở vẫn đều, trong tràng chiến đấu kịch liệt như thế mà không giáp trên người không hề dính một vết máu nào.

Tổng thể mà nói, trận chiến này đã giành thắng lợi một cách đẹp đẽ, trừ vài hộ viện không cẩn thận bị phong lang đánh trúng, bị chút ngoại thương, nhưng người khác thì hoàn toàn không bị gì.

Sau trận chiến này, bọn hộ viện đối với dong binh đoàn càng thêm tôn kính. Việc này có thể dễ dàng nhận thấy từ trong ánh mắt của họ.

Hàn đan sau khi nghe tiếng tru của lang vương rồi sau đó là tiếng rút lui của bầy sói mới miễn cưỡng từ trong lòng của mẫu thân nhảy xuống, khi nhìn thấy lang thi <@xác mấy con sói> chất cao như núi, tứ chi phân rã, nội tạng tung tóe, thì trong dạ dày cảm giác buồn nôn thiếu chút nữa là đã nôn ra.

Cổ Diêu nhiệt huyết vẫn chưa hạ xuống, đột nhiên nhớ đến lúc ở khách sạn khi nhắc đến Dạ Lang dong binh đoàn thì Diệp Lâm có đánh giá qua, quả nhiên là không sai, họ là những người có thực lực kinh người, nhưng như thế cũng không được nàng coi trọng, không biết nàng vốn là tự cao hay là thực lực mạnh hơn.

Diệp Lâm cũng đang nhìn những xác chết của phong lang ngổn ngang trên mặt đất, lúc này nàng nhìn qua mới có điểm chăm chú.

Dương Phong thu lấy những con phong lang còn chưa chết đang nằm giãy dụa để sang một bên để chúng có cơ hội sống sót, sau đó nói: “tất cả mọi người không có việc gì chứ, lập tức trở lại trên lưng sa xỉ ngạc, chúng ta phải lập tức đi, trận chiến vừa rồi đã rất oanh động, lại còn có nhiều xác chết của phong lang thế này, mùi máu tươi sẽ theo gió bay đi, có thể sẽ dẫn dụ đám ma thú khác đến, nơi đây không nên ở lâu.”

Đoàn người lập tức tiếp tục đi về phía tây, nhưng lần này lại không có gặp phải phiền phức gì.

Giữa trưa, mọi người ra khỏi Ma Nghệ Sơn, như Cổ Diêu nói, ngênh đón bọn họ chính là một nơi hoang dã, khắp nơi đều là áo đầm bầy rập, không cẩn thận mà đi qua sẽ gặp nguy hiểm như chơi, cũng may sủng vật của Lông Mông am hiểu về đất nên có thể kịp thời phát hiện, hữu kinh vô hiểm.

Màn đêm buông xuống, dựa vào ánh trăng, mọi người vẫn tiếp tục đi không dừng bước cho đến khoảng chừng chín giờ tối. <@tác giả dùng cách tính giờ hiện tại>

Có lẽ là đã rời xa cố hương đã lâu, nên hàn đại hộ có vẻ cấp bách khi trở về quê hương, nên định là đi suốt đêm không nghỉ.

Mặc dù sa xỉ ngạc thể lực tốt hơn nhiều so với tuần mã, nhưng trong sơn đạo đầy ao đầm đã chở mọi người đi suốt một ngày đường nên cũng có vẻ đã mệt mỏi, hơn nữa trước đó còn cùng với bầy sói đại chiến, tinh lực tiêu hao khá nhiều, nên rất là mệt. Được Dương Phong và Lôi Mông khuyên bảo Hàn đại hộ cũng không thể làm gì hơn là dừng lại nghỉ ngơi.

Vì vậy đội ngũ tìm một chỗ tương đối sạch sẽ mà hạ trại, ngay một cái sơn cốc bên sườn núi, trên một dòng sông, căn cứ theo kinh nghiệm của dong binh đoàn là một nơi tuyệt vời để nghỉ chân.

Đầu tiên là sơn cốc có bề mặt là nham thạch, không có một ngọn cỏ có thể tránh các loại bò sát nguy hiểm, cũng có thể dễ dàng lấy nước để nấu ăn, rửa mặt, mặt hướng về phía sông vốn là một địa phương an toàn, ban đêm canh gác cũng ít tốn sức lực hơn.

Vợ chồng Hàn đại hộ, Hàn Đan <@không ghi thành gia đình mà tách đứa con ra làm gì ko biết nữa ~.~>, Cổ Diêu, Diệp Lâm cùng Dạ Lang dong binh đoàn, ngồi quanh đồng lửa đang cháy hừng hực, đầu bếp và quản gia thì ngồi quanh một đồng lửa khác.

Mọi người trong dong binh đoàn bắt được bảy con gà rừng, năm con thỏ hoang, hai con heo rừng, một con dê béo, có cả thêm mấy chục con cá nữa, tất cả đang đều được nướng.

Dã vị <@thịt rừng> hiển nhiên là ngon hơn lương khô mang theo nhiều.

Cổ Diêu hâm mộ không thôi, nếu như chính mình cũng có được vũ kỹ cường đại thì sẽ không lo là sẽ bị chửi đổng, bất kỳ lúc nào cũng có thể tìm được thực vật.

Ngồi bên cạnh một dòng sông sóng nước vỗ rì rào, nhắm nháp mùi vị của thịt nướng đó cũng là một sự hưởng thụ.

Rất nhanh, mỡ từ trên thịt nướng rơi xuống, thui thịt lan tỏa khắp nơi, khiến cho nặc dịch nước miếng chảy ròng ròng, mấy lần định ăn vụng nhưng đều bị ngăn cản.

Lôi Mông thả ra vài tiểu sủng vật màu xanh biếc, chúng nó có thân thể cuộn cuộn tựa như trái bong da, có một cái miệng hé ra, và hai cái cánh nhỏ.

Những tiểu sủng vật đáng yêu này đang cố gắng phe phẩy cánh trước đồng lửa, mở to miệng ra mà hít vào.

Chúng nó có tên gọi là bồ đĩnh, thức ăn của bọn chúng chính là mùi vị - có lẽ chúng là sinh vật kỳ quái nhất đại lục.

Bồ đĩnh thú dựa vào mùi vị mà sinh tồn, chúng thích nhất mùi thơm và vị ngọt.

Lôi Mông đem chúng thả ra là để tận lực ngăn cản mùi thơm của thịt nướng lan xa có thể dẫn dụ mãnh thú đến.

Nhìn thấy da thịt nướng đã chuyển sang vàng, đã đến lúc có thể dùng được, Lôi Mông đem phân chúng thành hai phần, một phần đưa cho hộ viện, một phần tự dùng.

Về phân sa xỉ ngạc, trên đường gặp phải một ít ma thú và đã trở thành bữa ăn ngon cho chúng rồi. Hưởng hồ bọn chúng có sức ăn kinh người như thế thì phỏng chừng mấy thứ này còn chưa đủ để nhét kẻ răng của một con.

Dương phong dùng tiểu đao cắt xuống cái cái đùi gà, đưa cho vợ chồng Hàn đại hộ cùng Hàn Đan, Cổ Diêu và Diệp Lâm, tuy nói là người thuê dong binh đoàn nhưng có vẻ là giống như đi nhờ hơn, nhưng Dương Phong lại đem hai cái đùi gà cho bọn họ.

Nếu so với Dương Phong thì Lôi Mông thô lỗ hơn nhiều, một tay đem nửa con lợn nướng mà kéo xuống rồi chặt lấy cái chân, đưa cho nữ chiến sĩ: "Y Lệ Na, cái này là ngon nhất."

Y Lệ Na cũng không cảm kích, nhìn thấy cái đùi heo toàn là mỡ, cau mày nói: “Ta đang giảm cân, người không biết sao?”

Nói xong liền tự lấy ra tiểu đao, cắt một miếng thịt thả vào miệng chậm rãi nhấm nháp.

Lôi Mông giống như là đụng phải một cái đinh, cười nói: “Đúng rồi, nàng gần đây cũng hơi béo một chút, ăn ít lại cũng tốt.”

Câu nói này tuy là đồng ý nhưng lại mang tới hiệu quả ngược, Y Lệ Na sắc mặt xanh mét, không nói được một lời, khiến cho Lôi Mông vô cùng buồn bực, hẳn đã làm gì đặc tội nàng?

Vì không rõ cho nên hẳn ngược ngừng đem cái đùi heo quăng cho nặc dịch, song đầu đại hùng dĩ nhiên là cao hứng, há mồm ra mà bắt lấy, xem ra nó rất là thích thịt nướng cho nên hai cái đầu tranh nhau mà cướp đoạt lấy cái đùi heo, nhưng cuối cùng cũng đi vào một chỗ đó là dạ dày của nó.

Cổ Diêu hiển nhiên là hiểu rõ nguyên nhân vì sao mà Y Lệ Na tức giận, đứng ra giải vây nói: “Như thế nào lại thế, chiến sĩ tỷ tỷ, vóc người của tỷ rất là cân đối, thân hình vừa phải.”

Y Lệ Na nghe vậy thì rất vui vẻ, tâm tình chuyển biến tốt hơn,

Lôi Mông cảm giác trong câu nói của Cổ Diêu có chút gì đó không đúng nên nghiêm trang nói: “tiểu tử, căn cứ theo tuổi tác, người nên gọi nàng là a di mới đúng, chứ không phải là tỷ tỷ.”

Lời này vừa nói ra, ngay cả Diệp Lâm bên cạnh cũng bật cười, thầm nghĩ đại hán này đúng là ngây ngô quá.

Y Lệ Na vốn tâm tình vừa mới tốt hơn một chút, lại nghe Lôi Mông nói như thế nổi giận, nếu như không phải hôm nay Lôi Mông rat a y cứu giúp nàng thì nàng đã cho hắn ăn một kiếm rồi.

Gia Lợi Đặc đang âm thầm cười trộm, nghe Lôi Mông và Y Lệ Na nói chuyện với nhau luôn luôn là việc mà hắn thích thú.

Cổ Diêu giả vờ kinh ngạc, trừng to mắt: “Như thế nào lại thế? Ta thấy chiến sĩ tỷ tỷ so với Diệp Lâm lớn hơn chừng hai ba tuổi mà thôi!”

Công phu võ móng ngựa này vô cùng xảo diệu, kết hợp với khuôn mặt trông có vẻ như thật của Cổ Diêu đã đạt hiệu quả hoàn mỹ.

Mấy năm làm tiểu nhị ở Duyệt Lai khách sạn, hắn tự nhiên phải biết làm cách nào để cho khách nhân vui vẻ, đến lúc đó thì sẽ có thưởng thêm, công phu võ móng ngựa này hắn không dám nói là đã lô hỏa thuần thanh nhưng ít nhất cũng đã đạt được chín phần rồi.

Y Lệ Na nét mặt tươi cười như hoa: “Ày, vị tiểu huynh đệ này miệng lưỡi thật là ngọt, không giống như một số người, nói năng chẳng ra làm sao cả!”

Lôi Mông vừa định lên tiếng, nhưng vừa định mở miệng nói thì lại thôi.

Lúc này hẳn thực sự là rất thúc thời, sợ là vô ý lại chọc giận Y Lệ Na, bảo trì im lặng là tốt nhất, nếu có đề tài gì liên quan đến nàng tốt nhất là không nên mở miệng.

Diệp lâm đến gần bên hắn rồi nói vào tai hắn: “Khá lắm, không chỉ tiểu muội muội, mà ngay cả đại tỷ tỷ cũng không buông tha <@già không bỏ nhỏ không tha ý mà>, coi chừng Lôi Mông xử người.”

23. Chương 7 : Linh Động

“Ha ha, tiểu huynh đệ, người quá khen.” Y Lệ Na mỉm cười nói: “trên đại lục này, những người giỏi hơn chúng ta nhiều như lông trâu.”

Nhớ tới trận chiến sáng nay, Cổ Diêu có chút kích động nói: “các vị khiêm nhường rồi, ta lớn như vậy rồi mà vẫn chưa thấy qua ai có năng lực như các người vậy, có thể chống lại một bầy phong lang đông như thế.”

“Y Lệ Na nói không sai ...” Dương Phong ngắt lời hắn: “đại lục ngọa hổ tàng long, chúng ta chỉ là những tiểu nhân vật mà thôi”

Dương Phong là một người trầm ổn, tuyệt sẽ không thối phồng sự việc cũng như cũng không tự phỉ bạc bản thân mình, lời hắn nói khiến cho Cổ Diêu không muốn tin cũng phải tin.

Nhưng Cổ Diêu lại cảm thấy kinh hãi, với thực lực của Dạ Lang dong binh đoàn như thế mà lại có nhiều người lợi hại hơn họ sao?

Y Lệ Na đối với Cổ Diêu cũng có hảo cảm nên bắt đầu quan tâm hỏi han: “Tiểu huynh đệ, người lần đầu rời xích viêm thành hay sao?”

Cổ Diêu gật đầu, Y Lệ Na lại nói: “như vậy người có tính toán gì không?”

Nói đến tương lai, Cổ Diêu cảm thấy một màu đen u ám, cái mạng nhỏ của hắn hiện nay ở trong tay của Diệp Lâm, mọi việc tựa hồ chỉ có thể để cho trời cao an bài mà thôi, nhất thời hắn có cảm giác nhụt chí, liếc mắt nhìn Diệp Lâm một cái rồi nói: “Ta định đến chỗ của bạn hữu trước, rồi mới tính tiếp.”

Nhìn thấy bộ dáng sa sút tinh thần của hắn như thế, Y Lệ Na nói: “mỗi người đều có lý tưởng riêng của mình, cũng coi đó như là mục tiêu để phấn đấu, như thế thì mới có thể sống một cuộc sống có nghĩa. Tiểu huynh đệ, lý tưởng của người là gì vậy?”

Nhớ tới cái chết của phụ mẫu, rồi nhớ đến tình cảnh đại phát thần uy của Dạ Lang dong binh đoàn, tâm tình của Cổ Diêu kích động không thôi, hắn đem hết mọi đổ kỵ vứt ra khỏi đầu, sự sợ hãi đối với cửu chuyển phê hồn đan cũng biến mất, phút chốc hắn đứng lên, lớn tiếng nói: “Ta muốn trở thành một cường giả, một người không e sợ bất kỳ kẻ nào!”

Ánh lửa cháy làm mặt hắn đỏ bừng, phía dưới, dòng sông không ngừng rít gào như là chứng kiến lời thề của hắn.

Mọi người thấy hắn còn nhỏ tuổi nhưng lại có hùng tâm tráng khí như thế, cảm giác có vẻ thú vị không hèn mà cùng cười rộ lên, ngay cả Hàn đại hộ vốn ít lời cũng cười lên.

Chỉ có Dương Phong sau khi nghe hắn nói thế thì chấn động cả người, một người luôn trầm ổn nhưng trên mặt cũng xuất hiện một vẻ dao động, nét mặt trở nên phi thường kỳ quái.

Nhìn thấy phản ứng của mọi người, Cổ Diêu đỏ mặt nói: “Đó là lý tưởng của ta.”

Diệp Lâm cười nhạt: “Chờ người giết được một con gà đi rồi hãy nói lại những lời này!”

Cái tiểu ma nữ này, luôn luôn tìm cách đả kích hắn.

Cổ Diêu đang định nói, Lôi Mông đã đến choàng vai hắn, từ trong ngực lấy ra một bầu rượu: “Ha ha, hảo tiểu tử, có hào khí, mau, uống vài ngụm nào, là một nam nhi đỉnh thiên lập địa thì phải uống!”

Y Lệ Na bất mãn nói: “Này, Lôi Mông, hắn còn là một hài tử, người lại cho hắn uống ‘Bách Ngưu Đao’ làm sao mà hắn chịu được chứ.”

“Không sao đâu chiến sĩ tỷ tỷ!” Nói xong Cổ Diêu tiếp lấy bầu rượu từ trong tay Lôi Mông, ngửa đầu mà uống, thoáng cái là hết nửa bầu rượu nhưng sắc mặt của hắn vẫn không đổi.

Việc này khiến cho Lôi Mông choáng váng, đây vốn là một loại rượu do chính các ả nhân điều chế ra, nổi tiếng là một loại rượu mạnh, chỉ một bầu rượu có thể khiến cho một trăm con trâu say tí bí, với tửu lượng của hắn cũng chỉ có thể uống hai ba ngụm mà thôi, nhưng hắn không thể nào ngờ được tửu lượng của Cổ Diêu lại cao như thế.

Cổ Diêu từ sau khi đến làm ở Duyệt Lai khách sạn, thỉnh thoảng vẫn thường uống trộm rượu, hơn nữa ở phương diện này hắn lại có thiên phú hơn người, cho nên tửu lượng của hắn mới cao như thế.

Lôi Mông cũng không đau lòng khi thấy “Bách Ngưu Đao” trăm năm mà khó khăn lắm mới kiếm được bị uống đi nhiều như thế, mà lại còn cao hứng vỗ vỗ vai của hắn nói: “Hay lắm tiểu tử, người ngày càng có nhiều điểm giống ra rồi!”

Nặc dịch cũng đoạt lấy bầu rượu mà uống vào mấy hớp, rồi lắc lắc cái mông to của nó như muốn khiêu vũ, khiến cho mọi người cười sặc sụa.

Nhảy là nhảy là nhảy, nó nắm lấy Cổ Diêu và Hàn Đan mà nhảy.

Hàn Đan cười rộ lên, Cổ Diêu tửu kính thượng dũng, cũng không còn cảm thấy sợ hãi nữa.

Lôi Mông cười hả hả nói: “Tiểu tử, Mặc Dịch cũng rất thích ngươi, bắt đầu từ bây giờ, ngươi chính là bằng hữu của chúng ta rồi.”

Bằng hữu? Ta cũng có bằng hữu? Lại còn là một người rất là lợi hại.

Cổ Diêu tâm tình kích động, cái danh từ này không chỉ có ý nghĩa là quan hệ thân mật hơn, mà còn nói lên được người khác cũng tôn kính đối với hắn.

Lúc làm hạ nhân ở khách sạn Duyệt Lai, hắn chưa từng có cảm giác như thế, Phí Thản đối với hắn không phải là bằng hữu mà giống như là một vị cha vậy.

Sau bữa cơm, mọi người nói chuyện vui vẻ.

Sau khi thu thập đồ đạc, mọi người quay về trường bông nghỉ ngơi.

Đêm dài, ở một nơi hoang dã đầy rẫy hiểm nguy rình rập, mặc dù có trình trắc phong cùng các tiểu sủng vật của Lôi Mông nhưng vẫn không đủ, Dạ Lang dong binh đoàn còn phân mấy người thay phiên nhau canh gác, hộ viện cũng chia người phối hợp.

Cổ Diêu nằm trong lều vải, tâm tình hết sức hưng phấn, nên không ngủ được.

Ngoài trường bông đột nhiên có tiếng người nhẹ nhàng truyền đến: “Tiểu huynh đệ, đã ngủ chưa?”

Cổ Diêu hoảng hốt, nhưng hắn nhanh chóng lấy lại tinh thần vì nhận ra được thanh âm đó là của Dương Phong: “Vẫn chưa, Dương Phong đội trưởng.”

“Oh! Ta muốn cùng ngươi nói chuyện chút, không biết ta có thể vào không?”

“Có thể, mời vào!”

Trong lúc nói chuyện Cổ Diêu cũng đã bò dậy, trong lòng tràn đầy nghi vấn.

Dương Phong vén rèm lên, đi đến chỗ Cổ Diêu ngồi xuống, nhưng lại không nói chuyện gì, chỉ là lẳng lẳng đánh giá hắn.

Cổ Diêu có chút mất tự nhiên: “Dương Phong đội trưởng, người tìm ta có việc gì sao?”

Dương Phong cuối cùng cũng mở miệng nói: “Ngươi thật sự muốn trở thành một cường giả sao?”

Mặc dù không hiểu rõ lắm về mục đích của Dương Phong nhưng Cổ Diêu vẫn kiên định gật đầu nói: “Đúng vậy!”

“Vì cái gì, quyền lực, địa vị, phú quý, nữ nhân?”

“Không!” Cổ Diêu nắm chặt tay rồi nói: “Vì có thể nắm giữ vận mệnh của chính mình!”

Ánh mắt của Dương Phong thâm thúy như bầu trời đêm: “Như vậy, ngươi cũng biết, muốn trở thành một cường giả, là một việc không hề đơn giản, ngươi phải trải qua một quá trình huấn luyện gian khổ, nỗ lực cũng phải hơn người thường rất nhiều!”

“Ta biết! cho dù là nỗ lực so với người thường gấp trăm lần ta cũng không lùi bước.”

Kinh nghiệm có được sau khi trải qua thời niên thiếu phải sống trong cảnh kinh hoàng đã trui rèn trái tim của Cổ Diêu cứng cỏi hơn những thiếu niên cùng lứa với hắn nhiều.

“Nếu như phải trả bằng mạng sống của chính mình?”

Tính mạng đối với mỗi người chỉ có một mà thôi, mất đi nó thì cái gì cũng chẳng còn nữa.

Cổ Diêu ngây ngốc một hồi, nhưng hắn nhanh chóng lấy lại tinh thần, cười nói: “Một người chỉ cần đã từng cố gắng, cho dù là có chết thì ta cũng không hối hận.”

Nghe hắn trả lời, nét mặt của Dương Phong rất là cổ quái, thậm chí có chút thất thần.

Cổ Diêu trong lòng rất là kinh ngạc, Dương Phong lúc này đến chỗ hắn, chỉ để hỏi những vấn đề này sao?

Qua một hồi lâu Dương Phong mới khôi phục tinh thần, hần cau mày, tựa hồ như là có một chuyện gì đó rất là khó giải quyết.

Cuối cùng hần cũng thả lỏng tâm tình rồi nói: “Tiểu huynh đệ, nếu như người nguyện ý, ta sẽ truyền phương pháp tu luyện đấu khí cho người.”

“Cái gì?”

Đối với một vũ giả, nhất là một vũ giả nổi tiếng mà nói, phương pháp tu luyện của bọn họ vốn vô cùng trân quý, ngoài những người chí thân ra thì họ sẽ không truyền ra ngoài.

Nhưng lúc này Dương Phong lại đem công pháp truyền cho ngoại nhân, việc này khiến cho Cổ Diêu cơ hồ không thể tin được vào lỗ tai của chính mình: “Dương Phong đại ca, huynh nói giỡn với đệ có đúng không?”

“Không, người không nghe lầm!” Dương Phong mỉm cười nói: “Thế nào, có nguyện ý học không, chỉ cần người trả lời là có hoặc không thôi?”

“Nguyện ý! Nguyện ý!” Cổ Diêu kích động vô cùng, phải biết tưng đây chính là cơ hội ngàn năm có một.

“Tốt” Dương Phong gật đầu nói: “Ta sẽ truyền cho người một công pháp gọi là Linh Động.”

24. Chương 8 : Nguyên Tố Cảm Ứng

Hần đột nhiên dừng lại, không biết phải xưng hô với Dương Phong như thế nào là tốt nhất, nếu được người khác truyền thụ công pháp tu luyện, theo lý mà nói thì phải gọi là sư phụ, và phải làm nghi lễ bái sư.

Dương Phong tựa như xem thấu tâm tư của hần, mỉm cười nói: “Không cần kêu ta là sư phụ, nếu như người thấy ta không tệ thì kêu một tiếng dương đại ca là được rồi, còn nữa, ta truyền công pháp này cho người, không được nói cho người khác biết.”

“Vâng, Dương đại ca!”

Dương Phong mỉm cười nói: “Tốt lắm, ta sẽ dạy cho người bước đầu tiên của Linh Động - Nguyên Tố Cảm Ứng.”

Trên đại lục, võ học chính thống đều đến từ không gian.

Vì lúc bắt đầu tìm tòi nghiên cứu về võ đạo, con người phát hiện rằng trong không gian tồn tại vô số lực lượng mà mắt thường không thể nhìn thấy được, những lực lượng đó được gọi là nguyên tố.

Dựa theo tính chất, nguyên tố cơ bản được chia thành nhiều loại, kim mộc thủy hỏa thổ phong điện cùng với hai thuộc tính hiếm thấy hơn là quang minh và hắc ám.

Trải qua các nghiên cứu trường kỳ, con người đã tìm ra được hai phương pháp sử dụng nguyên tố.

Trong đó một bộ phận là sử dụng tinh thần lực của bản thân, dùng chú ngữ khu động nguyên tố trong không gian, làm cho chúng nó tổ hợp thành kỹ năng, tiến hành công kích, phòng ngự hoặc trị liệu, phương pháp này được gọi là “Ma pháp”,

Một bộ phận khác không lợi dụng trực tiếp ma pháp mà đem nó hấp thu vào trong cơ thể, khi đạt đến trình độ nhất định, là có thể sinh ra lực lượng, cũng chính là đấu khí.

Ở giai đoạn mới bắt đầu, con người đa số đều cho rằng tu luyện ma pháp mạnh hơn đấu khí, bởi vì thân thể của con người dù sao cũng có hạn, mà trong không gian đã có sẵn nguyên tố, do đó ma pháp sư được tôn xưng cao quý, còn vũ giả thì phải chịu thân phận thấp hơn.

Ma pháp mạnh mẽ hơn đấu khí, quan điểm đó tồn tại suốt hơn ba ngàn năm, cho đến khi một cường giả xuất hiện, người đó tên là Hiên Viên Vô Địch, cũng là chủ nhân đầu tiên của đệ nhất gia tộc Hiên Viên từng danh hiện nay.

Hiên Viên Vô Địch quả thật là không thẹn với tên, tu luyện đấu khí và thách đấu với tất cả các ma pháp sư cường đại nhất trên đại lục lúc bấy giờ, và không hề thua một trận nào.

Hành động đó của Hiên Viên Vô Địch đã làm dậy lên một làn sóng mới, quan điểm ma pháp mạnh mẽ hơn so với đấu khí nhất thời không còn được mọi người cho là đúng nữa, mọi người đối với việc tu luyện đấu khí đã bắt đầu thừa nhận.

Cơ thể con người có giới hạn, quả thật là không thể so với không trung rộng lớn vô hạn. Nhưng con người lại quên một điểm, cơ thể của con người cũng vô cùng ảo diệu.

Cơ thể của con người vô cùng huyền bí, nếu như hấp thu nguyên tố và tu luyện thành lực lượng của mình, và tu luyện theo bí pháp thì có thể lợi dụng nguyên tố để cải tạo thân thể, đạt đến một sức mạnh mới vượt quá sự tưởng tượng của con người.

Tuy rằng sát thương của đấu khí so với ma pháp thì không bằng nhưng người tu luyện đấu khí có thân thể cường tráng hơn ma pháp sư nhiều, do lực lượng tồn tại bên trong chính cơ thể của mình, có thể trực tiếp sử dụng, mà ma pháp sư chính là sử dụng tinh thần lực của mình mà gián tiếp sử dụng nguyên tố trong không gian, hơn nữa còn phải trải qua một quá trình tổ hợp và kiến giải phức tạp, phối hợp với chú ngữ mới có thể phát động ma kỹ, cho nên xét về tính linh hoạt thì vũ kỹ hơn một bậc.

Và lại điều kiện để trở thành một ma pháp sư phi thường khó khăn, còn đấu khí thì dễ dàng hơn một chút, cơ hồ mỗi người đều có khả năng tu luyện đấu khí.

Vì vậy rất nhiều người bắt đầu tận sức tu luyện đấu khí, bởi vì thể chất của từng người không giống nhau, cho nên phương hướng tu luyện cũng có sai biệt, hơn nữa khả năng sáng tạo cùng với cơ duyên của từng người cũng là một nguyên nhân, trong quá trình tu luyện và nghiên cứu, sinh ra khá nhiều loại đấu khí.

Chúng có đặc điểm không đồng nhất, ví dụ như Đông Phương gia tộc chuyên về ám khí nên am hiểu về thiên tinh đấu khí, có thể sử dụng ám khí trong bóng tối một cách dễ dàng tự nhiên, có thể phát huy được uy lực hơn hẳn so với các loại đấu khí khác.

Cho nên ngày nay, đấu khí đã trở thành phương pháp tu luyện phổ biến nhất tạp địch đại lục, các phương pháp tu luyện đấu khí phát triển như là trăm hoa đua nở, kỳ nhân dị sĩ tầng tầng lớp lớp.

Ma pháp sư vẫn được xưng hô là người có thân phận cao quý như cũ nhưng bọn họ không còn là những người cường đại nhất nữa.

Tuy vậy ma pháp và đấu khí đều có bước đầu tu luyện như nhau, đó chính là nguyên tố cảm ứng.

Nếu như ngay cả nguyên tố cũng không thể cảm ứng được thì đừng nói chi đến tu luyện.

Bên cạnh tố chất bất đồng, thì phương pháp tu luyện khác nhau cũng sẽ có hiệu quả khác nhau.

Dương Phong đề nghị Cổ Diêu bắt đầu nên cảm ứng thủy nguyên tố, cũng là tuyệt đại bộ phận học giả lựa chọn để tu luyện, nguyên nhân là cơ thể con người có cấu tạo đa phần là nước, đồng nguyên vật chất sẽ khiến cho nguyên tố cảm ứng dễ dàng hơn.

Sau khi Dương Phong rời đi, Cổ Diêu hưng phấn không ngủ được, dứt khoát đứng lên, ý định thử những gì vừa mới học được.

Đi đến bên sườn núi, phía dưới chính là dòng sông đang chảy không ngừng, nơi này thủy nguyên tố có thể nói là phi thường dồi dào.

Địa điểm tu luyện cũng chính là một chuyện rất quan trọng.

Khoanh chân ngồi xuống bên bờ sông, song chưởng giao điệp đặt ở vị trí gần bụng, đây cũng là tư thế tu luyện, có thể khiến cho người ta càng chuyên tâm và cũng phù hợp với quy luật của đại tự nhiên, cũng có thể khiến cho người tu luyện đạt được hiệu quả tốt hơn.

Dựa theo biện pháp của Dương Phong, Cổ Diêu nhắm hai mắt, điều chỉnh hô hấp đều đều, bài trừ tất cả tạp niệm, tập trung tinh thần tưởng tượng như mình đang ở trong một không gian hư vô, không có bầu trời, không có mặt đất, không có thực vật, không có lều vải, cũng không có con sông rộng lớn phía dưới, thậm chí ngay cả chính thân thể của bản thân mình cũng biến mất, hoàn toàn hòa nhập thành một bộ phận với không gian đó, ngay cả trái tim của mình cũng trầm tĩnh lại, mở rộng ý chí tiếp đón một vị bằng hữu mới chưa từng gặp mặt.

Đây chính là tinh thần không gian mà những người tập võ hay nói.

Nói thì đơn giản, còn muốn làm như thế thì không dễ dàng chút nào.

Tiếng côn trùng kêu vang, tiếng ếch kêu, nước sông rít gào, gió nhẹ thổi vào mặt, hương hoa từ xa thoảng thoảng, hơi lạnh của ban đêm, mặt đất cứng rắn dưới móng, từ khứu giác, thính giác, xúc giác không ngừng truyền đến trong đầu của Cổ Diêu, còn có thất tình lục dục của con người do tập niệm sinh ra không phải muốn bài trừ là có thể hoàn toàn bài trừ được.

Tinh thần không gian duy trì không đến vài giây là đã toàn toàn biến mất.

Cách nguyên nhân bên ngoài đối với tu luyện giả có ảnh hưởng rất lớn cho nên có rất nhiều vũ giả tìm đến một chỗ yên tĩnh để tiềm tu.

Cổ Diêu cũng không bởi vậy mà uể oải, theo như lời Dương Phong nói, chính là có công pháp chỉ điểm, ban đầu người học muốn cảm ứng được nguyên tố cũng phải mất gần một tuần, nếu như không được thông minh thì nói không chừng còn thể thể mất cả tháng thậm chí là hơn nữa.

Không ngừng tập trung vào tinh thần không gian, rồi lại bị hổng mất, rồi lại tập trung, rồi hổng ..., đây là tất cả những việc mà Cổ Diêu làm cả đêm.

Sáng sớm, đội ngũ tiếp tục lên đường.

Mặc dù chỉ là bước đầu tiên tu luyện nhưng Cổ Diêu hoàn toàn đắm chìm trong đó, lúc nào rảnh rỗi hẳn liền luyện tập nguyên tố cảm ứng, ngay cả lúc ngồi trên xe cũng không ngoại lệ, đương nhiên lúc này không thể dùng tư thế ngồi khoanh chân được, chỉ là nhắm mắt cố gắng cảm ứng.

Vừa mới bắt đầu điệp lâm còn tưởng là hẳn đếm qua không ngủ được, nhưng Cổ Diêu suốt cả ngày đều như vậy, nàng rốt cũng cũng xem ra có điều gì đó không đúng.

“Tiểu sắc lang?”

Nhìn thấy Cổ Diêu không đáp cũng không để ý, Diệp Lâm cũng không giận, chỉ là giơ ngón tay lên rồi đâm lên lưng của Cổ Diêu một cái.

Vừa đau lại vừa ngứa mãnh liệt, khiến cho Cổ Diêu không thể nào tập trung tinh thần được, hẳn mở mắt ra bất mãn nói: “Có chuyện gì sao?”

25. Chương 9 : Thủy Nguyên Tố

Cổ Diêu cẩn thận nói: “Không có gì, chỉ là did đường dài nên nhàm chán, ta muốn ngủ thôi, không được sao?”

“Chỉ thể thôi sao? Thật là kỳ quái, vừa rồi ta cảm giác được bên cạnh ngươi có một năng lượng dao động, chẳng lẽ chỉ là ảo giác sao?”

Cổ Diêu nghe như vậy thì mừng rỡ chẳng lẽ nhanh như vậy là có thể cảm ứng được thủy nguyên tố sao?

Nhưng hẳn nhìn thấy khuôn mặt đang cười một cách giảo hoạt của diệp lâm thì liền cảm thấy không ổn.

“Quả nhiên như ta dự đoán.” Từ vẻ mặt của Cổ Diêu diệp lâm liền minh bạch: “Nguyên tố cảm ứng?”

Cổ Diêu giả bộ hồ đồ nói: “Cô nói cái gì?”

Trên mặt diệp lâm như hiện rõ lên hai chữ ‘khinh thường’, “Không cần đóng kịch đâu đồ đần, thuận tiện nói cho người biết một việc, ngươi chỉ mới tu luyện nguyên tố cảm ứng, ngươi nghĩ có thể sinh ra năng lượng ba động sao? Đúng là nằm mơ giữa ban ngày.”

Bị người khác bỡn cợt, trong lòng Cổ Diêu cảm thấy vô cùng khó chịu, Cổ Diêu thẹn quá hóa giận nói: “Liên quan gì đến ngươi?”

“Đương nhiên là có liên quan đến ta.” Thành công chọc giận Cổ Diêu điệp lâm phảng phất như là rất vui vẻ: “người phải biết rằng, lòng hiếu kỳ của phụ nữ rất là lớn, mà ta lại là một phụ nữ, ta rất tò mò là ai đã dạy cho người nguyên tố cảm ứng, trước khi biết rõ chuyện này, ta cảm thấy rất là không thoải mái.”

Nhớ đến việc trước khi dương phong truyền thụ phương pháp tu luyện cho mình đã bảo mình phải giữ bí mật, Cổ Diêu không khỏi rung mình, nói thật, hấn đối diện với tiểu ma nữ điệp lâm này có chút kiêng kỵ nàng có thể thông qua phiên ngôn chính ngữ để moi lấy bí mật của người khác.

“Như vậy đi, hay là chúng ta chơi trò chơi đăm vừa lúc ta cũng cảm thấy nhàm chán, coi như là giải sầu chút đi.”

Không đợi Cổ Diêu lên tiếng nàng tiếp tục nói: “trước tiên, dựa vào quan hệ của người với mọi người, tuần thú sư Lôi mông đối với người rất tốt nhưng hấn chủ tu là ngoại công, cho nên không có khả năng, Gia Lợi Đặc vốn là một ma pháp sư, ta xem người cũng không có thiên phú làm mà pháp sư cho nên hấn cũng có thể bài trừ, Dương Phong đội trưởng vốn là một kỵ sĩ, người vốn là một tên tiểu sắc lang, lại còn tham tiền cũng muốn trở thành kỵ sĩ sao? Hắc hắc ...”

Nàng dùng tiếng cười để chối bỏ giả thiết, mặc dù ý tứ của nàng có ý châm chọc nhưng Cổ Diêu lại thở dài một hơi.

“Những người trong hộ viện không phải là võ sĩ hơn nữa bọn họ với người cũng không thân thích, không có lý do gì mà dạy người. Hấn đại hộ và phu nhân có thể am hiểu võ công nhưng lại đang vội vàng nên cũng không thể nào rảnh mà dạy người, quản gia và trù sư đều không có năng lực chiến đấu nên có thể coi như là người bình thường, bọn họ muốn dạy người cũng không thể, về phần tiểu muội muội Hấn Đan, nghe nói nàng từ phụ thân cũng học được một ít nhưng vào tuổi của nàng thì năng lực lại không thể nào được, như vậy tính ra chỉ còn lại vị chiến sĩ tỷ tỷ kia rồi.”

Cổ Diêu sắc mặt đại biến, sau đó nhanh chóng khôi phục như thường, sau đó làm ra bộ dáng cố gắng che dấu nhưng lại bị hiểu rõ.

Diệp lâm vẫn chú ý khuôn mặt của Cổ Diêu, thấy thế liền có chút tự tin: “xem ra ta lại đoán đúng rồi.”

Cổ Diêu âm thầm đắc ý, tiểu ma nữ này dù sao cũng không phải thần tiên, cuối cùng cũng có lúc đoán sai.

Cũng khó trách điệp lâm đoán sai, đừng nói là nàng, mà ngay cả Cổ Diêu cũng không hiểu tại sao dương phong lại dạy cho mình phương pháp tu luyện Linh Động.

Diệp lâm đắc ý nói: “Tiểu sắc lang, người thật là lợi hại, ngoại trừ tiểu muội muội, người cũng có thể câu thượng vị tỷ tỷ kia nhanh như vậy.”

Mỗi khi nói đến đề tài này, Cổ Diêu đặc biệt xấu hổ, dứt khoát không để ý đến nàng, nhắm mắt cố gắng tu luyện nguyên tố cảm ứng, chỉ là điệp lâm chung quy lấy việc phá quấy hấn làm trò vui khiến cho Cổ Diêu hết sức ảo não.

Dương phong chờ sau khi đội ngũ nghỉ ngơi thì âm thầm chỉ điểm cho cổ diêu, khẩu quyết của linh động và phương pháp luyện tập cổ diêu đã được chỉ dạy, chỉ là việc luyện võ thì không thể nào nhất thời mà lĩnh hội hết được, nên hấn chỉ có thể ghi nhớ và từ từ luyện tập

Ngoại trừ việc gặp phải bầy sói hôm trước thì đội ngũ ban đêm nghỉ ngơi ít hơn khoảng hai giờ, dù sao lúc ban ngày di chuyển có thể thay nhau ngủ. <@chỗ này không rõ ý lắm chắc là thay phiên nhau ngủ trên xa xỉ ngục>

Cứ như thế qua năm ngày, buổi tối trong lúc mọi người nghỉ ngơi thì cổ diêu tìm một chỗ tốt mà tập luyện nguyên tố cảm ứng.

Giống như trước, khoanh chân nhắm mắt, bài trừ tạp niệm, tận lực thả lỏng thân thể, cố gắng tiến vào không gian tinh thần.

Có lẽ là hôm nay hấn gặp may mắn, hoặc là mấy ngày nay không ngừng cố gắng nên có được hồi báo, lần này không gian tinh thần của cổ diêu không bị phá vỡ dễ dàng.

Dần dần cổ diêu cảm giác không gian tinh thần cũng không phải là dựa vào sự tưởng tượng mà chống đỡ, mà nó hoàn toàn tồn tại thật sự, nó là một phiền hỗn độn, không có bất cứ thứ gì.

Thật sự, đây mới chính là không gian tinh thần, trước kia cổ diêu gặp được chỉ là sự tưởng tượng của hân.

Chính thức tiến vào không gian tinh thần, khái niệm về thời gian dần dần trở nên mơ hồ.

Không biết qua bao lâu, cổ diêu lại có cảm giác ngoài ý muốn là trong không gian hư vô kia có nhiều vật lạ.

Đó là một đốm sáng màu lam, nó phẳng phất như là có tính mạng, đối với không gian tinh thần của cổ diêu rất là tò mò, cẩn thận dò xét chung quanh rồi chui vào.

Đây chẳng lẽ là thủy nguyên tố sao? Cổ diêu mừng như điên, lúc này đốm sáng kia dường như là hoảng sợ gì đó, vụt cái chạy mất hút, cổ diêu cũng trở lại với thói giới thật.

Cố gắng tiến vào trong không gian tinh thần lần nữa nhưng cổ diêu lại thất bại, có lẽ là do vui mừng quá nên tinh thần phấn khích không cách nào tập trung lại được.

Nhưng cổ diêu đã hết sức phấn chấn, phải biết rằng người bình thường phải tốn gần một tuần mới có thể cảm ứng được nguyên tố mà chính bản thân mình chỉ tốn có năm ngày, đã vậy lại còn là lúc đang trên đường di chuyển, hoàn cảnh không phải là tốt nhất cho tập luyện.

Điều này làm sáng tỏ hai điểm, thứ nhất, bản thân hân ngộ tính cũng không tệ lắm, thứ hai linh động đúng là một công pháp tốt, cũng có thể nói là cao cấp hơn một số công pháp khác.

Bất kể có là lý do nào đi nữa thì cổ diêu cũng rất là vui mừng.

Đội ngũ lại lên đường, khi cổ diêu đem chuyện này nói lại cho dương phong.

Đúng như sở liệu của hân, nguyên tố kia chính là thủy nguyên tố.

Hôm sau, cổ diêu lại thành công cảm ứng được thủy nguyên tố lần nữa, lần này hân đã sớm có tâm lý chuẩn bị, áp chế sự hưng phấn, tận lực duy trì trạng thái bình thường, lần này thủy nguyên tố tiến vào không gian tinh thần càng nhiều hơn và thời gian dừng lại cũng lâu hơn.

Ra khỏi ma nghệ sơn mạch cũng đã gần mười ngày, trong suốt quá trình đi, thì mọi người không hề gặp bất cứ phiền toái gì, hoặc có thể nói là do Dạ Lang dong binh đoàn thực lực mạnh mẽ nên dễ dàng giải quyết.

Sau khi thành công cảm ứng được thủy nguyên tố, thì việc cảm ứng các nguyên tố khác cũng dễ dàng hơn, mấy ngày nay, cổ diêu đã cảm ứng được các loại nguyên tố thông thường khác là kim mộc thủy hỏa thổ phong, hơn nữa chúng tập trung trong không gian tinh thần gầy càng nhiều, điều này chứng tỏ năng lực của cổ diêu đã tăng lên, nên mới có thể hấp dẫn càng nhiều lực lượng.

Linh động có thể giúp người tu luyện năng lực nguyên tố cảm ứng mà còn có thể ma luyện tinh thần lực.

Đến ngày thứ mười hai, trước mặt mọi người xuất hiện một mảnh rừng rậm rạp, cây cối như che khuất cả bầu trời, khó mà có ánh nắng nào lọt qua được.

Nhìn thấy phiến rừng rậm này, dương phong lại thở phào nhẹ nhõm, dựa theo bản đồ, thì đây chính là Ốc Đốn sâm lâm, chỉ cần qua khỏi đây là đã tiến vào địa phận của Hàn La thành.

Không khí hoang dã rất trong lành, cảnh sắc cũng rất tốt đẹp còn có thể kiếm được dã vị, nhưng đi liên tiếp hơn mười ngày, thì mọi người cũng cảm thấy nhàm chán.

Mười giờ tối, theo lệ đội ngũ dùng cơm xong thì nghỉ ngơi.

Sau đi dùng cơm, dương phong tập hợp các thành viên lại, đây là việc mà mỗi khi Dạ Lang dong binh đoàn thực hiện khi chấp hành nhiệm vụ, đó là an bài các công việc cụ thể của một ngày vài hành trình.

Bình thường cuộc họp này khá đơn giản, nhưng hôm nay lại khác, dương phong cau mày, có chút không tập trung, lúc nói chuyện có mấy lần mất tập trung.

Gia lợi đặc quan tâm nói:“đoàn trưởng, người không khỏe sao?”

Dương phong lắc đầu:“Không phải, gần tối nên có chút cảm giác bất an, nhưng lại không biết nói thế nào.”

26. Chương 10 : Nhân Yêu Khắc Lạp Khắc

Y lệ Na trừng mắt nhìn hắc:“Đội trưởng là ai, người có thể đem so sánh với mình sao?”

Lôi mông vũ ngực:“qua khỏi Ốc Đốn sâm lâm này thì chúng ta sẽ nhanh chóng hoàn thành nhiệm vụ, trong sâm lâm cho dù có gì đi nữa thì cũng đã có ta và Nặc Định Lạp rồi, đội trưởng, người không nên lo lắng quá, yên tâm đi!”

Dương phong chậm rãi nói:“ta lo lắng không phải là ma thú.”

Đám người gia lợi đặc đồng thanh nói:“Cái gì?”

Y lệ na nhú mào:“đội, trưởng, ta không rõ ý tứ của người.”

Dương phong trực tiếp nói:“lần này Hàn đại hộ là hành trình về cố hương, nhưng lại rất vội vàng, trên đường đi cũng rất ít khi dừng lại, hơn nữa lại không đi đường lớn mà lại chọn các con đường nhỏ mà đi, điều đó làm cho ta có cảm giác kỳ quái.”

Gia lợi đặc nói:“có lẽ là do hắc sốt ruột, mong muốn trở về nhà sớm nên mới chọn đường tắt mà đi.”

Dương phong lắc đầu:“chọn đường tắt đi thì cũng không có kỳ quái, nhưng mà biết rõ nguy hiểm nhưng vẫn khư khư cố chấp không thể khuyên can, các người hắc cũng biết hàn đại hộ là một thương nhân, thương nhân bình thường đều là người rất trầm tĩnh, nhẫn nhịn, hàn đại hộ là một người cứng chặc, nhất định không thể nào mắc những khiếm khuyết ấy, đặc biệt là mất kiên nhẫn.”

Nghe dương phong nói như thế thì những người còn lại nhất thời trầm tư.

Dp tiếp tục nói:“còn có, các người có chú ý không, trên đường đi hàn đại hộ luôn trầm tư, bộ dáng lo lắng.”

“đúng vậy, ta cũng phát hiện ra rồi.” y lệ na lên tiếng, nàng đột nhiên nhớ đến một việc :“đúng ... ”

Lôi mông ngắt lời nói:“đúng vậy, theo lý mà nói thì, gần đến cố hương thì hắc phải cao hứng mới đúng.”

Ngay cả một người không tinh tế như lôi mông cũng phát hiện ra điểm không đúng càng đừng nói những người khác.

Sau một lát, gia lợi đặc nói:“như vậy, đội trưởng, người cảm giác được là hàn đại hộ lo lắng vấn đề gì?”

Xem bộ dáng của dương phong tựa hồ như đã phát hiện ra điều gì đó.

“Kẻ thù!”

Dương phong chậm rãi nói ra hai chữ.

Những người kia thất kinh:“Kẻ thù?”

“Đúng”, dương phong tiếp tục nói:“bởi vậy hàn đại hộ không thể không chọn đường tắt mà đi, hơn nữa trên đường đi hắc luôn bảo lôi mông cùng sủng vật xóa đi dấu vết, đó là vì để tránh cho ma thú theo tới, đây là yêu cầu hợp lý, nhưng đây vốn là việc làm của dong binh đoàn chúng ta nhưng hắc lại nhắc nhở nhiều lần, các người không cảm thấy trong đó có điều kỳ hoặc sao?”

Sau khi dương phong nói xong thì những người kia cũng cảm thấy được có không ít nghi vấn.

Gia lợi đặc cẩn thận nói:“đội trưởng, người nói, kẻ thù của hàn đại hộ đang đuổi theo phía sau chúng ta?”

“Uh, rất có thể, hơn nữa dường như kẻ thù rất lợi hại.” dương phong nói:“thậm chí hàn đại hộ lần này muốn nhanh chóng quay về cố hương, nhìn có vẻ đơn giản nhưng có thể là do kẻ thù bức bách nên đành phải rời khỏi vụng xuân đô.”

Chẳng thà đối diện với ma thú chứ dong binh đoàn chẳng muốn dính vào ân oán giang hồ.

Y lệ na nói:“vậy, chúng ta nên làm cái gì bây giờ”

Dương phong bắt đầu dĩ lắc đầu nói:“đối với việc này ta cũng không có biện pháp, nếu như chúng ta đã tiếp nhận nhiệm vụ rồi thì đành phải hộ tống cho đám người hàn đại hộ an toàn đến sa chi thành, tóm lại chúng ta chỉ cần cẩn thận hơn một chút là được.”

Nhìn thấy ánh mắt ngưng trọng của mọi người, dương phong cười nói: “đó chỉ là suy đoán của ta mà thôi, cũng có thể là sai, nói không chừng hàn đại hộ vốn là do chuyện của hắn mà rầu rĩ thôi.”

Lôi môn cười sang sảng nói: “cho dù đội trưởng có đoán đúng đi nữa thì cũng có sao, hàn đại hộ chỉ là một tiểu thương nhân mà thôi, làm sao mà có được kẻ thù mạnh mẽ ...”

“Hé hé hé hé ...”

Lôi môn còn chưa dứt lời, một tràng cười âm hiểm truyền đến, tiếng cười như xé gió mà lao đi, thật là chói tai.

Mọi người kinh hãi ngẩng đầu lên nhìn theo hướng của tiếng cười, chỉ thấy phía xa có một người đứng trên một đại thụ.

Một người với trang phục vô cùng cổ quái, đôi mắt thì giống như thâm quần, khuôn mặt của hắn từ mi tâm có thể tách thành hai phần riêng biệt, một bên thì trắng dã cứ như là người chết, còn bên kia thì lại đỏ như là máu, ngay mi tâm thì lại có một dòng tròn, mũi thì to hơn người bình thường, đôi môi thì đen thui lại dày.

Quái nhân này mặc trang phục cũng kỳ quái không kém, đầu đội chiếc mũ có ba đỉnh trông như là 3 cái sừng, trong đó thì một sừng màu tím, một sừng màu lam <@xanh dương> , một sừng màu nâu. Trên cổ thì có một cái khăn dày quấn quanh, mặc một bộ trang phục bảy màu rực rỡ bó sát người, nhưng ở bên dưới thì lại rộng thùng thình, lại còn vẽ vô số đồ án có hình thù quái dị, chân mang tiêm ngoa.

Nhan sắc quái dị cùng với trang phục khoa trương lòe loẹt đã tạo nên hiệu quả mãnh liệt đối với thị giác, hấp dẫn ánh mắt của mọi người, nhìn qua hắn tựa như là người làm trò hề trong các vở hài kịch, nhìn vào là thấy tức cười.

Tiếng cười the thé, phảng phất là như đang cố gắng hắng giọng, khác hẳn với thanh âm nhu của nữ nhân, hẳn hẳn là một nam nhân, chỉ là bộ mặt bị lớp hóa trang dày cộm che dấu nên không nhìn ra tuổi.

Nhìn thấy quái nhân này, tất cả người của dong binh đoàn một chút tức cười bọn họ cũng không có là vẻ mặt lại lập tức ngưng trọng như lâm đại địch, ngay cả kẻ luôn luôn hô hào như lôi môn cũng không ngoại lệ.

Ngay lúc đối đầu với bảy Phong Lang quy mô kia bọn họ cũng có thể bình tĩnh mà đối diện, có thể thấy được tên quái nhân kia không phải là một tên hề tầm thường.

Đám người hộ viện khi nghe thấy tiếng cười của tên quái nhân kia cũng đứng lên ngẩng đầu nhìn về phía đại thụ, phản ứng của họ so với dong binh đoàn càng rõ ràng hơn, thậm chí có người thân thể phát run, bộ dáng vô cùng sợ hãi.

Diệp Lâm có thân phận thần bí khó lường, cổ diêu suy đoán, nàng có thực lực ngang với dạ lang dong binh đoàn, thậm chí là lợi hại hơn, nhưng vào giờ phút này, nhìn thấy tên quái nhân kia nàng cũng không thể nào che giấu sự sợ hãi, cho dù là lúc bị tên hắc y nhân kia truy đuổi nàng cũng vô cùng trấn định, điều này càng chứng tỏ tên quái nhân kia không đơn giản.

Hàn phu nhân đang muốn đưa hàn đan về lều vải để nghỉ ngơi, khi thấy tên quái nhân thì không hỏi kinh hãi mà hô lên: “Nhân yêu Khắc Lạp Khắc <@Clark>”

Lời vừa nói ra, mọi người không hện mà cùng biến sắc, bởi vì hàn phu nhân đã phạm vào điều cấm kỵ - điều cấm kỵ của khắc Lạp Khắc <@Clark>.

Hàn phu nhân vừa dứt lời, một đạo quang mang thất sắc vẽ thành một hình cung tuyệt đẹp phối hợp với sắc trời vào đêm càng tăng thêm vẻ hoa lệ.

Giống như là một cầu vồng từ không trung tiến đến xuyên qua thân thể của hàn phu nhân, lẳng lặng tiếp xuống mặt đất, hiện ra nguyên hình là một phác khắc bài <@giống như bộ bài dùng oánh tiến lên ấy>, nhưng chỉ có phía sau là có vẽ hình, mặt trước trống rỗng.

Yếu Mệnh phác khắc bài.

<Quân bài đoạt mạng!>

Hàn phu nhân mở to hai mắt nhìn, nhưng lại không nói ra lời, máu tươi của nàng từ vết hầu nàng phun ra, hồng vụ múa lượn đầy trời.

Hàn phu nhân lấy tay chặn ngay cổ tựa ngư muốn ngăn cản máu chảy, nhưng máu tươi vẫn cứ tiếp tục chảy ra mang theo cả sức sống của nàng.

Sự tình đột phát khiến cho mọi người sợ ngây người, trên đường đi đã trải qua khá nhiều chuyện nhưng với năng lực của Dạ Lang dong binh đoàn nên không có ai tử vong nhưng không ai lại nghĩ đến, một sinh mạng lại ra đi như như thế, mà lại là hàn phu nhân.

27. Chương 11 : Thiên Ma Quyết

Mà kẻ gây ra sự việc chính là tên quái nhân đứng ở trên cây lại tựa như là chưa có việc gì xảy ra vậy, cái môi đen thùi của hắn nhếch lên, thanh âm the thé của hắn chậm rãi vang lên: “Người hắn cũng biết, khi xưng hô với ta tốt nhất là bỏ chữ ”Gay” kia đi mà phải thay vào đó là hai chữ ‘Mỹ Lệ’.”

Chỉ vì một cách xưng hô mà hắn có thể giết người, nhưng cũng phải là kỳ quái, bởi vì trên đại lục những người có kiến thức phong phú đều biết đến điểm kiêng kỵ của Clark.

Hàn Đan hoảng sợ nhìn máu tươi liên tục tuôn ra từ trên cơ thể của mẫu thân, khóc rống lên: “Mẫu Thân.”

Nhưng Hàn phu nhân lại ngã xuống đất, hai tay đang ôm trên cổ thả lỏng ra.

“Chu Lam!” Hàn đại hộ điên cuồng chạy đến, ngã vào người ái thê, nhưng đôi mắt của nàng đã không còn sự sống.

Thấy trái tim của ái thê đã ngừng đập, Hàn đại hộ lại càng lệ tuôn như mưa: “Không, Chu Lam, đừng đi.”

Nhìn thấy tình cảnh của Hàn đại hộ và phu nhân hắn, Clark không chút động lòng: “Cảnh Dịch Nam, không, bây giờ có lẽ phải gọi người là Hàn đại hộ, chúng ta lại gặp nhau.”

Theo lý mà nói thì việc Clark vừa giết chết Hàn phu nhân thì những người trong Dạ Lang dong binh đoàn phải lập tức tiến lên vì cố chủ đòi lại sự công đạo mới đúng, nhưng không một ai dám coi thường mà vọng động, bởi vì người mà họ đối mặt chính là một đại ma đầu đáng sợ!

Clark, một người với tên tuổi nổi danh khắp Tập Dịch đại lục

Là một cao thủ tà đạo ở phía tây nam, tu vi thâm sâu khó lường, giết người giống như là lấy đồ trong túi vậy, có danh xưng là “Quỷ Thần”.

Người này đeo đuổi sự xinh đẹp đến độ điên cuồng, nhưng lại có khuynh hướng nữ tính, nhưng bản thân lại là nam tử, bởi vậy cho nên mọi người đều biết hắn là “Gay”, bởi vậy cho nên có nhiều người gọi hắn là Clark Gay, đương nhiên cái danh hiệu này chỉ là len lén gọi mà thôi, nếu không thì kết quả chẳng khác Hàn phu nhân.

Clark có thói quen độc lai độc vãng, tính tình quái dị, hỉ nộ vô thường, lúc giết người thì tâm tình bình tĩnh, cũng không cần có lý do, có nói nói là vô cùng nổi tiếng, cho dù là những người trong tà đạo cũng muốn tránh xa hắn càng xa càng tốt.

Làm cho Dạ Lang dong binh đoàn khiếp sợ chính là Clark lại xuất hiện ở đây, hơn nữa không giống như là vô tình đi ngang qua.

Một ý niệm đáng sợ xuất hiện trong đầu mọi người “Hàn đại hộ đang chạy trốn kẻ thù, mà đó chính là Clark?”

Hàn đại hộ chỉ là một thương nhân mà thôi, hai người không có lý do gì để xảy ra chuyện thù oán, nhưng vừa rồi Clark lại gọi Hàn đại hộ là Cảnh Dịch Nam, điều đó có nghĩa gì?

Hai người tựa hồ là có quen biết trước đó, và mỗi người đều có bí mật riêng của mình.

Nếu như Clark tâm tình không tốt muốn tìm nơi phát tiết thì như thế có lẽ sẽ tốt hơn một chút, nhưng nếu như hắn cố ý tìm đến đây thì không xong rồi.

Đứng ở trên một cành cây, thân thể của Clark lão đảo, hần mở miệng nói: “Cảnh Địch Nam, ta tìm người mười ba năm rồi, bên cạnh người chính là tiểu cô nương năm đó sao? Không ngờ đã lớn như vậy rồi, mười ba năm, một thời gian dài, người đã làm cho ta thống khổ lâu như vậy ...”

Mọi người nghe vậy đều bất ngờ, Hàn đại hộ có thể làm cho Clark khổ cực tìm kiếm suốt mười ba năm, hai người đến tốt cùng là có thù oán sâu đậm gì?

Clark nói đến đó thì ngữ khí thay đổi: “Nhưng, người cũng làm cho ta vui mừng lẫn sợ hãi, mười ta năm trước người vốn là một lão nhân hơn bảy mươi mặt đầy nếp nhăn, bây giờ thì người lại chỉ giống như là một trung niên, điều này đã chứng tỏ công hiệu dưỡng nhân của Thiên Ma Quyết, tội của người là không thể tha thứ, nếu như người không thừa dịp ta và người kia lưỡng bại câu thương mà đem Thiên Ma Quyết đi thì ta đã có thể duy trì được nét đẹp của mình rồi!”

Thiên Ma Quyết?

Mặc dù không rõ Clark nói cái gì nhưng tất cả mọi người đều chú ý đến một danh từ - Thiên Ma Quyết.

Nghe giống như là một bí kíp, nhưng ngay cả người có kiến thức phong phú như Dương Phong cũng chưa từng nghe qua.

Mặc kệ nó là gì, tai nạn hôm nay có thể khẳng định chính là do cái gọi là Thiên Ma Quyết gây ra.

Clark đột nhiên thay đổi, tư thái cực kỳ giống nữ nhân: “Ôi chao, ta vô ý rồi, như thế thì các người chỉ có con đường chết!”

Từ “Chết!” vừa ra khỏi miệng, tay của Clark run lên, mười bảy đạo cầu vòng bảy màu xuất hiện trong không trung, vẽ ra các quỹ đạo hoa lệ hướng đến chỗ đám người hộ viện.

Biết rằng đã đụng phải nhân vật vô cùng đáng sợ, tất cả các hộ viện không hèn mà cùng giờ binh khí lên, nhưng nếu so với Clark thì khoảng cách về năng lực quả là quá xa.

Vô luận là tính cách hay là năng lực đều là vô cùng khác người, trước mặt Clark bọn họ không thể nào có thể bảo vệ được tính mạng của chính mình.

Theo vũ điệu của cầu vòng, tiếng kêu thảm thiết vang lên khắp tứ phía, tất cả các hộ viện, trù tử, quản gia, nha hoàn đều đưa tay lên nắm lấy yết hầu nhằm ngăn cản máu chảy ra, ngay cả mấy con sa xỉ ngạc cũng không may mắn thoát khỏi, quay cuồng trên mặt đất, huyết vụ bay lượn đầy trời, mười mấy người cùng với mấy con sa xỉ ngạc vụn vụn theo một vũ đạo kỳ quặc rồi cuối cùng ngã xuống đất, mà ở trên mặt đất lại cảm hơn mười lá bài, trông giống như là những bia mộ, hết sức quỷ dị.

Trong mắt Clark hiện lên quang mang hưng phấn, thân hình của hắn có vẻ như phát run: “Thấy sao? Tính mạng biến mất như một quang mang chói trong tích tắc, như là lưu tinh, là một trong những sự vật xinh đẹp nhất, đây chính là nghệ thuật mà ta theo đuổi!”

Thanh âm bán nam bán nữ của Clark the thé vang lên khắp rừng, làm cho mọi người lạnh đến tận xương tủy.

Vô cùng biến thái! Một tên quái vật vô cùng biến thái!

Những người bất hạnh cuối cùng cũng mất đi sinh mạng theo sự mất máu quá nhiều. Những người trong Dạ Lang dong binh đoàn chỉ có thể trở mắt nhìn họ chết bi thảm do không thể nào cứu giúp được.

Clark hít sâu một hơi, trên mặt hiện ra cảm giác thỏa mãn, qua một lúc mới đưa ánh mắt sang những người trong dạ lang dong binh đoàn: “Tốt lắm, các người có đủ tư cách tiếp nhận phán quyết của Clark!”

Vừa nói chuyện Clark vừa vươn tai trái, trong lòng bàn tay hắn không biết lúc nào đã xuất hiện vài lá bài.

28. Chương 12 : Khắc Lạp Khắc Đích Thảm Phán (phán Quyết Của Clark)

Nói xong Clark rút từ trong số các lá bài ra một lá bài, lần này không phải là những lá bài rỗng mà chuẩn là lá số 9.

Đem ngón trỏ và ngón giữa kẹp lấy quân bài, tay phải của Clark giương lên, quân bài biến thành một lưu tinh với quang mang màu vàng nhạt, vẽ ra một vòng cung quỹ dị trên không bay về phía Nặc Dịch Lạp.

Cảm nhận được nguy hiểm Nặc Dịch Lạp hét lên một tiếng gơ hùng chưởng hướng đến quân bài.

Nhưng quân bài với chín hoa mai kia lại xuyên thẳng qua hùng chưởng của nó rồi đâm thủng yết hầu.

“Ngao!”

Song đầu đại hùng đứng lên, rồi lại ngã ầm xuống đất.

Tay hấn phất một cái, quân bài xuyên thẳng qua song đầu đại hùng rồi bay ngược trở lại trong tay của Clark.

Clark nhìn thoáng qua, thản nhiên nói: “Làm một chiến lợi phẩm, do ta khắc dấu lên có thể nói đó là một vinh dự của nó, chỉ tiếc chiến lợi phẩm này quá ư là xấu xí thật là đáng tiếc!”

“Ta giết ngươi! Ta giết ngươi!” Thấy ái sủng chết thảm, còn phải chịu vũ nhục, Lôi Mông rất cực kiêu chế không nổi, cho dù đối phương có là một đại ma đầu đáng sợ. So sánh với đám sa xỉ ngục thì đám ma sủng này đã theo hấn hai mươi năm, sớm tối đối diện, tình cảm sâu đậm.

Hấn kêu lên như điên cuồng, thân hình đột nhiên bành trướng lên, như một chiếc xe xông tới chỗ Clark, trong lúc nhất thời mặt đất dao động, bụi mù cuồn cuộn.

“Lôi Mông! Dừng lại!” ba người Dương Phong không hẹn mà cùng xông lên ngăn cản, lúc phát sinh sự tình thì dòng binh đoàn đều như nhau bảo trì bình tĩnh tiếp cách ứng phó, chỉ là ái sủng của Lôi Mông bị hạ sát, khiến hấn không nể nào bình tĩnh được.

Dã Man Trùng Chàng là một chiêu mạnh nhất của Lôi Mông, một khi đã phát động thì không thể nào dừng lại, càng huống chi lúc này hấn nộ phát trùng quan.

Nếu như bị đụng trúng thì cây đại thụ kia chắc chắn sẽ đổ.

Clark không để ý đến khí thế của Lôi Mông: “Tuần thú sư, thực lực so với sủng vật mạnh mẽ hơn vậy thì dùng quân bài J cơ <@Nước cơ: hình trái tim> đi!”

Từ trong bộ bài hấn rút ra quân J cơ rồi lại kẹp giữa ngón trỏ và ngón giữa, tay phải vung mạnh lên, quân bài liền bay về phía Lôi Mông.

Biến mất trong bụi mù, lần này tựa hồ như quân bài không có công hiệu, Lôi Mông vẫn đang lao đến chỗ đại thụ.

Tinh thần của mọi người run lên, nhưng mọi người liền phát hiện thân hình của Lôi Mông dần dần chậm lại, đến khi cách đại thụ khoảng chừng một thước thì dừng lại, Hấn hai mắt mở to, trong mắt tràn đầy vẻ kinh ngạc.

Cơ thể rắn chắc của Lôi Mông, ngay cả hàm răng sắc bén cùng móng vuốt của Phong Lang cũng không thể làm gì được, không ngờ lại không cách nào chống đỡ được một lá bài nho nhỏ.

Yết hầu của Lôi Mông đã sớm bị cắt đứt, chỉ là khí thế của Dã Man Trùng Chàng vẫn tiếp tục đưa cơ thể của hấn tiến lên về phía trước.

Quay đầu lại, Lôi Mông nhìn Y Lệ Na, vươn tay ra như muốn nói gì đó, chỉ là yết hầu đã đứt, lời nói không thể nào ra khỏi miệng được, cuối cùng ngã quỵ xuống đất, mà trong tay của Clark lại hiện ra lá bài đã giết Lôi Mông, hấn lạnh lùng nói không một chút cảm tình: “Còn xấu xí hơn cả sủng vật của ngươi.”

“Không!”

Đồng thời kêu to lên chính là hai người, một chính là Y Lệ Na, người kia chính là Cổ Diêu.

Cổ Diêu vừa rồi theo thường lệ tìm chỗ tập Linh Động, cho đến khi sự tình phát sinh mới vội vàng chạy đến, vừa đúng lúc chứng kiến cảnh này.

Lôi Mông là một hấn tử hào sảng, nhiệt tình, cũng chính là người đầu tiên làm cho Cổ Diêu cảm nhận được hai từ “Bằng Hữu”.

Nhưng vị bạn hữu đầu tiên của hắn không ngờ lại lìa khỏi cuộc đời như thế, hai mắt của Cổ Diêu đỏ lên.

Càng đau lòng hơn Cổ Diêu chính là Y Lệ Na, nàng và Lôi Mông suốt ngày luôn đấu vô mồm với nhau nhưng thực tế tất cả mọi người trong dong binh đoàn đều biết, tình cảm của họ là vô cùng sâu đậm.

Đã từ rất lâu rồi Lôi Mông luôn muốn biểu lộ với Y Lệ Na, nhưng lại sợ bị cự tuyệt, thậm chí sẽ không còn được làm bằng hữu nữa, cho nên một đại hán không sợ trời không sợ đất lại trở thành rụt rè.

Chỉ tiếc là Lôi Mông không biết lòng của phụ nữ, nếu như giây phút này hắn có thể thấy được bộ dáng của Y Lệ Na, hẳn nhất định sẽ hiểu được.

Y Lệ Na tâm trạng như một con hổ điên, thân thể mềm mại xoay tròn, hỏa hệ đấu khí phát ra tứ phía, mang theo vô số mũi nhọn, hợp thành một đạo long quyền, lừng không bay lên nhắm thẳng hướng Clark.

“Phong Hoa Viên Vũ Khúc, một trong những kỹ năng đẹp nhất của chiến sĩ, chỉ tiếc ...”

Clark lại rút ra quân bài J cơ: “Xinh đẹp nhưng cũng phải cần một thứ, đó chính là sức mạnh!”

Vung tay lên, quân bài bắn ra.

Quân bài đòi mạng, một trang giấy mỏng nhưng không ai có thể biết được nó ẩn chứa sức mạng kinh khủng cỡ nào, tựa như là biểu tượng của thần chết, kiến huyết phong hầu!

Vũ đạo của Y Lệ Na dừng lại, từ không trung ngã xuống, cũng giống như những người trước đó, yết hầu bị cắt đứt.

Dùng hết sức lực cố gắng từ mặt đất đứng dậy, Y Lệ Na cố tiến đến chỗ thi thể của Lôi Mông, sau cùng nàng chống đỡ không nổi nữa và ngã lên trên cơ thể đã không còn hơi thở của Lôi Mông.

Clark nói: “Xem ra, tính theo thực lực thì ngươi còn kém hơn cả đồng bạn của ngươi, miễn cưỡng tính là một quân J hoa mai đi!” <Không rõ lắm hoa mai là quân gì chán là chuẩn>

“Ẩn trong mây đen, các tinh tinh trong không khí, xin hãy nghe theo lời kêu gọi của ta, đến bên ta, thể hiện ra sức mạnh của các ngươi, làm tan biến hết tất cả - Cuồng Điện Tiến!”

Khi nhìn thấy hai chiến hữu khăng khít lần lượt bị sát hại, Gia Lợi Đặc cũng đã phần nộ, sự sợ hãi đã tan biến đi, trong mắt hắn cảm giác đó hiện tại đã không còn hiện hữu.

Lúc đầu ý định của hắn là cùng với Y Lệ Na cùng động thủ nhưng chỉ tiếc nàng đã bị cơn giận dữ che mất lý trí, mà hắn lại là một ma pháp sư trước khi công kích cần phải có thời gian chuẩn bị.

Sau khi niệm xong chú ngữ, Gia Lợi Đặc giơ cao ma trượng trong tay, một cánh tay lóng lánh điện tiễn bắn ra.

“Điện hệ ma pháp, lấy tốc độ và kỹ thuật để tấn công mục tiêu, quân J hắc đào <@ hình như là quân Pích>” Clark có vẻ vô cùng nhàn nhã, cứ như là đang chơi một trò chơi vậy: “Như vậy ta đành phải dùng quân bài Q mới được.”

Quân bài Q trong khi hắn nói chuyện đã bay ra, phá điện tiễn thành hai nửa, sau đó xu thế của nó cũng không có dừng lại, vẫn như cũ hướng đến Gia Lợi Đặc.

Thân thể của ma pháp sư không thể nghi ngờ là vô cùng yếu đuối, có thể nói là yếu hơn nhiều lần so với chiến sĩ và tuần thú sư, hơn nữa sau khi phát ra ma lực cực mạnh, Gia Lợi Đặc cũng chỉ có thể nhắm mắt đợi tử thần đến đưa đi.

Ngay trong phút nguy kịch một mũi thương vàng óng ánh hiện ra, đánh văng quân bài đang chuẩn bị lấy mạng của Gia Lợi Đặc.

Clark hừ lạnh một tiếng nói: “Phán quyết bị phá hủy bởi vì một quân Q chuẩn nhúng tay!”

Gia Lợi Đặc mở mắt, Dương Phong đã kịp thời cứu hắn một mạng.

Thay đoàn viên giải trừ sự uy hiếp của tử vong, Dương Phong sắc mặt ngưng trọng, cầm chặt kỵ sĩ thương tùy lúc có thể phát động.

Thực lực của Clark cũng không phải là hư danh, thậm chí so với đồn đãi còn kinh khủng hơn!

“Nếu đã như vậy thì sẽ tạm dừng phán quyết, trước tiên giải quyết chuyện ngoại lệ một tí.” Sắc mặt Clark trầm xuống: “Ta thích sự vật xinh đẹp nhưng lại chán ghét những người đẹp hơn ta.”

Mọi người đều không tự chủ mà nhìn sang Diệp Lâm, bởi vì lúc này cũng chỉ có nàng là đối tượng để Clark đổ kị về vẻ đẹp.

29. Chương 13 : Đại Quỷ Và Con Heo

Diệp Lâm dĩ nhiên cũng rõ ý tứ của Clark, không nhịn được lùi về hai bước.

“Thực lực của ngươi so với kị sĩ còn mạnh mẽ hơn nhưng ta lại ghét những ai xinh đẹp hơn ta, bởi vậy ngươi không thể tiếp nhận phán quyết của ta, đi chết đi!”

Clark lại phát ra một quân bài nhưng lần này là quân bài trống, chỉ có phía sau có đồ án.

Diệp Lâm kêu lên một tiếng, song chương đưa lên xuất hiện một lớp đầu khí có hình như quả cầu, cùng với các loại đầu khí thông thường bất đồng, lực lượng này nhìn qua giống như là kẹo đường vậy, mềm nhũn lại có vẻ sền sệt.

Quân bài của Clark sau khi chạm vào quả bóng tựa như là bị rơi xuống bùn vậy, nhất thời bị dính ở đó, hai tay của Diệp Lâm liên tục di chuyển, màu sắc của quả bóng cứ biến hóa tựa như là kính vạn hoa vậy, tuy nói có vẻ chậm nhưng trên thực tế lại diễn ra nhanh vô cùng, cuối cùng quả bóng phát nổ, lực phản chấn phát ra đẩy Diệp Lâm lùi về phía sau nhưng nàng không ngã xuống đất mà lại lợi dụng nó như một con yển lướt đi trong không trung, biến mất trong rừng rậm.

Clark cau mày: “Linh Huyền Cửu Chuyển, người của Thuần Vu gia tộc?” sau đó hừ lạnh một tiếng nói: “Xem ra ngươi may mắn!”

Dương Phong rất là kinh ngạc, nhìn theo hướng chạy của Diệp Lâm, không nghĩ đến một tiểu cô nương yêu kiều như thế lại có được năng lực chạy thoát khỏi quân bài của Clark. Nhưng hắn cũng không có nhiều thời gian nghĩ về chuyện này, bởi vì sự việc nghiêm trọng còn ở trước mắt.

Trong vài phút ngắn ngủi, đoàn người chỉ còn lại vài người, ngay cả Y Lệ Na và Lôi Mông khi chiến đấu với bảy phong lang oai dũng như một thiên thần lại không thể chịu nổi một chiêu của Clark, phải chịu chết thảm, ngay cả tiểu ma nữ kiều ngạo Diệp Lâm cũng vội vàng đào tẩu.

Cổ Diêu thân hình run lên, lúc vừa mới chạy lại hắn thấy Lôi Mông chết thảm hết sức là phần nộ nhưng sau đó lại chuyển thành nỗi sợ hãi thật sâu.

Đây chính là cấp bậc của cao thủ? Dem sinh mạng của người khác đùa giỡn, mà người khác lại không hề có một chút khả năng phản kháng, việc này giống như trong một vở hài kịch nhưng rất tiếc nó lại là sự thật, nhìn quái nhân trước mắt, Cổ Diêu ý thức được bản thân mình nhỏ bé biết chừng nào.

Quả thật, trong mắt Clark, hắn và loài tiểu bò sát hoàn toàn giống nhau, Clark không chút biểu tình lấy ra một quân bài trắng, bởi vì Cổ Diêu chưa đủ tư cách tiếp nhận phán quyết của hắn.

Quân bài đòi mạng bay đến trước mặt Cổ Diêu, hắn hoàn toàn không thể nhúc nhích được, bởi lẽ thân thể của hắn hoàn toàn không thể nào phản ứng kịp với quân bài, ngay cả Lôi Mông và Y Lệ Na còn không thể tránh được hướng chỉ là hắn.

“Pắc!”

Một chùm ánh sáng chói mắt hiện lên, quân bài một lần nữa bị đánh bay, lại vẫn là Dương Phong, hoàng kim đầu khí trên người hắn đã chuyển thành màu trắng, nhưng lại lóng lánh quang mang hoàng kim rất là kì dị.

Clark tán thưởng nói: “Bạch Kim đầu khí? Kị sĩ, xem ra ta đã có chút sai lầm về ngươi”, phải sửa lại một chút, ngươi hẳn là quân Q Pích!”

Mặc dù có thể ngăn cản được Clark một lần nữa nhưng dương cũng không khá mấy, hổ khẩu của hấn máu tươi chảy ròng ròng. Thực lực của Clark quả là thâm sâu khó lường.

Dương Phong không nói gì, đem Cổ Diêu lên tuyết báo, sau đó quát ngựa đi đến kế bên Hàn đại hộ, nhảy xuống đem Hàn Đan đã ngã đi lên lưng tuyết báo, nhưng hấn cũng không có cỡi lên mà vỗ lên ái sủng trầm giọng hô: “Chạy!”

Về phần Hàn đại hộ, hấn đành phải bắt lực, chỉ có thể cứu được hai người, huống hồ Hàn đại hộ sắc mặt như tro tàn mà ôm lấy thi thể của thê tử, hoàn toàn ngây người.

“Dương đại ca!” bị Dương Phong kéo đi, Cổ Diêu rốt cục cũng từ trong sợ hãi mà tỉnh lại: “VẬY còn huynh?”

“Ta không đi được!”

Trong câu nói của Dương Phong bao hàm một nỗi đau khổ, Clark sẽ không tha cho hai người Cổ Diêu chạy, bởi vậy hấn phải ở lại ngăn cản, càng quan trọng hơn là hai đoàn viên thân như huynh muội chết thảm, hấn tình nguyện chết trận cũng không muốn có một cuộc sống tạm bợ.

Cổ Diêu cũng biết, Dương Phong đã hạ quyết tâm, nhìn thấy Dương Phong vì mình mà hy sinh, Cổ Diêu kích động hô lớn: “Tại sao? Tại sao lại đối xử tốt với đệ như vậy?”

Suốt đường đi hấn cũng không biết, tại sao Dương Phong và hấn chỉ là bình thủy tương phùng lại chiếu cố mình như vậy, thậm chí đem công pháp quý giá truyền thụ cho mình.

Dương Phong mỉm cười, nói không nên lời: “khi còn bé, ta có một đệ đệ, giống như ngươi, hấn cũng có giấc mộng là trở thành một người đỉnh thiên lập địa, thậm chí không hề sợ hãi mà khiêu chiến xung quanh để đề cao năng lực của chính mình. Chúng ta vốn là cô nhi không cha không mẹ, sống nương tựa nhau, ta không hy vọng hấn gặp phải chuyện gì nên vẫn khuyên bảo, nhưng hấn không nghe, thậm chí vì thế mà nhiều lần cãi nhau âm ỉ, sau đó chuyện mà ta sợ hãi nhất cuối cùng cũng xảy ra, hấn đã chết, hấn còn trẻ mà lại khiêu chiến với một người có thực lực mạnh hơn hấn hấn nên bị trọng thương, cố gắng trở về đến phòng của ta liền tiêu khí, nhưng khi chết trên mặt vẫn còn mang theo vẻ tươi cười, rất muốn nói với ra điều gì đó nhưng lại không thể nói nữa, bất quá bây giờ ta đã tìm được đáp án, nhớ tới hôm đó đã hỏi người gì không? Đáp án của người cũng chính là đáp án của đệ đệ ta ‘một người chỉ cần đã từng phấn đấu, nhân sinh vốn là đặc sắc, cho dù là chết cũng không hối hận.’ ”

“Đáng tiếc, ta không thể dạy ngươi linh động nữa rồi, vô luận thế nào, hy vọng ngươi may mắn hơn so với đệ đệ của ta.” Đối mặt với tử vong Dương Phong lại hiện lên vẻ tươi cười bởi vì hấn đã giải khai được nỗi niềm trong lòng, vỗ vỗ lên đầu tuyết báo: “Hóa kếp, đành phải nhờ ngươi rồi.”

Tựa hồ như dự cảm được có điềm xấu xảy ra với Dương Phong, cùng với chủ nhân tình thâm, tuyết báo quỳ xuống đất, chết sống không muốn rời đi.

Dương Phong đành phải dùng trường thương đâm lên móng nó một cái, tuyết báo rên lên một tiếng hướng về phía xa mà chạy.

“Câu chuyện của người thật cảm động!” Clark xoa tay nói, thanh âm bán nam bán nữ của hấn tiếp tục: “chỉ tiếc chuyện xưa của người chấm dứt với một bi kịch, nay cũng vậy, ngươi tưởng bọn họ có thể trốn thoát được sao?”

Bàn tay của hấn run lên, một quân bài bay ra hướng đến chỗ tuyết báo.

“A!” Dương Phong hét lớn, toàn bộ bạch kim đầu khí trên cơ thể dồn về phía trường thương, tụ lại thành một cánh tay với màu sắc như cầu vồng.

Tuyệt kỹ mạnh mẽ của kỵ sĩ - Trường Hồng Quán Nhật.

Trường hồng đánh trúng vào quân bài nhưng khiến cho Dương Phong hoảng sợ chính là một kích toàn lực của hấn bị đẩy bật ra.

Clark cười trào phúng, tiếng cười của hấn the thé: “Chỉ bằng ngươi có thể ngăn cản ta ba lần sao?”

Bên tai truyền đến tiếng kêu bi thảm của tuyết báo, còn có tiếng kinh hô của Cổ Diêu, hai mắt của Dương Phong muốn nứt ra nhưng hắn không thể nào thay đổi được tình cảnh bởi vì thực lực song Phương chênh lệch quá xa, một quân bài K xẹt qua yết hầu Dương Phong trong nháy mắt.

Máu tươi từ trong cổ Dương Phong trào ra nhưng, nhưng hắn lại lấy kỳ sữ thương cầm xuống đất, hai mắt mở to đầy vẻ phẫn nộ, tuy không còn hô hấp nhưng vẫn đứng hiên ngang không ngã xuống.

Cùng lúc đó, Gia Lợi Đặc đang chuẩn bị phát động ma pháp cũng co quắp thân mình rồi ngã xuống, trước mặt hắn cầm một quân bài !.

Từ trên mặt đất lồm cồm bò dậy lại chứng kiến cảnh tượng đó, Cổ Diêu kêu lên bi thống:“Dương đại ca!”

Từ Lôi Mông hắn có được tình cảm hữu nghị của một bằng hữu, Dương Phong cho hắn sự quan tâm của một huynh trưởng.

Nhưng hiện giờ vị huynh trưởng thân thiết đó lại vì bảo hộ mình mà phải chết.

Cổ Diêu lệ nóng chảy mặt, sự sợ hãi của hắn không còn trong tâm trí nữa, nó đã biến mất không chút bóng dáng, trong lòng hắn chỉ còn lại nỗi phẫn nộ, nắm chặt nắm tay, hắn nói từng chữ:“Nghe đây tên biến thái xấu xí kia, nếu như ta không chết, một ngày nào đó ta nhất định sẽ giết ngươi, nhất định!”

Bị xúc phạm vào điều kiêng kỵ sắc mặt của Clark trầm xuống, giận dữ cười nói:“Ha ha, chỉ dựa vào ngươi, một tiểu bò sát còn chưa dứt sữa? Bất quá, về phần dũng khí ngươi du tư cách để tiếp nhận phán quyết của ta, chỉ tiếc ngươi chỉ xứng với quân bài số 2, thấp kém nhất trong trò chơi! Mà ta lại là đại quý trong trò chơi, chúa tể hết thảy, không ai có thể hơn ta được, ngươi có rõ ràng không, ha ha ha ...”

Từ trong tiếng cười điên cuồng hắn rút ra quân bài số 2 bắn về phía Cổ Diêu.

Cổ Diêu khế cắn môi, gờ khốn long lên chắn trước mặt Hàn Đan, cho dù là chết hắn cũng muốn chết với phương thức của một dũng sĩ.

Lúc này Hàn đại hộ vốn mất hồn đột nhiên bạo khởi một quyền lên trên quân bài, ngay cả Dương Phong dùng toàn lực cũng không thể ngăn cản được, nhất thời biến thành vô số mảnh vụn.

=====

Lời của tác giả - ta cũng ké theo

Tổng bộ, tổng bộ, đạo tặc gọi tổng bộ, quân địch hỏa lực dày đặc, thân mời bầu phiếu yểm hộ!

30. Chương 14 : Phó Thác

Hai tay nắm lấy Cổ Diêu và Hàn Đan, hắn cắn mạnh đầu lưỡi, phun ra một ngụm máu tươi, sau đó thân thể tăng tốc lên nhanh chóng biến mất, một khắc sau, xuất hiện ở một nơi cách xa vị trí cũ hơn mười thước, rồi lại biến mất rồi lại xuất hiện cách đó mười thước, nhưng động tác của Hàn Đại Hộ khi hiện ra ở vào mỗi lúc đều khác nhau, nhưng những hình ảnh đó lại hợp thành một đường thẳng tắp, nếu như đem các tư thái đó quán lên trên một người thì sẽ trở thành một động tác vô cùng quái dị, nhưng nếu như người là có có trình độ nhất định thì sẽ nhận ra được thực sự đây chính là những tàn ảnh lưu lại do việc di chuyển với tốc độ siêu tốc, các tàn ảnh liên tục xuất hiện xa dần, Hàn Đại Hộ tựa như là biến từ nơi này đến nơi khác.

“Thiên Ma Thuần Di?” Clark có chút kinh ngạc, nhưng sau đó hắn lại mỉm cười:“Thiên Ma Quyết, ha ha, Thiên Ma Quyết, quả thật là thú vị ...”

Cánh tay của Clark giương lên, một lá bài khổng lồ xuất hiện trên không trung.

“Đi!”

Phất tay một cái, quân bài liền lướt đi theo hướng chạy của Hàn Đại Hộ, mà Clark thì cũng nhảy từng bước truy đuổi không bỏ.

Nếu như căn cứ vào tốc độ siêu cao của Hàn Đại Hộ mà phán đoán thì Cổ Diêu nhất định sẽ chịu nhiều đau nhức do sức gió gây ra, nhưng hắn lại ở vào một không gian bình thường khó có thể tưởng tượng được, có

thể mở mắt nhưng không thể nhìn thấy được bất cứ thứ gì, tất cả chỉ là hỗn độn, cũng không nghe được âm thanh nào, ngay cả chính bản thân nói mà cũng không thể truyền đến lỗ tai được, chỉ mỗi khi Hàn Đại Hộ lộ ra hình thể thì hắn mới có thể khôi phục thị lực và thính giác, đương nhiên hắn không rõ tất cả đều là do Hàn Đại Hộ hóa phá không gian mà sinh ra dị tượng.

Loại hiện tượng quái dị này cũng không khiến cho Cổ Diêu chú ý nhiều lắm, trong đầu óc của hắn hiện giờ chỉ tràn ngập nỗi bi thống do mất đi bạn hữu, huynh trưởng, lại còn có sự căm phẫn đối với Clark, lần đầu tiên hắn có được cảm giác êm thân thiết ôn nhu thì lại bị cái tên quái nhân bất nam bất nữ kia phá mất.

Có lẽ không ai có thể nghĩ đến, Hàn Đại Hộ, một người báo mập, thân đầy mỡ chỉ đi được vài bước đã thở hổn hển, lại chính là một cao thủ.

Đương nhiên nếu so với cái tên biến thái bóng lẻo cái kia thì không bằng, nếu không thì lão đã không trở mắt nhìn thê tử bị giết hại.

Dưới ảnh hưởng của Thiên Ma Thuấn Di, các loại cảm quan phản ứng kể cả quan niệm về thời gian cũng trở nên xáo trộn, không biết qua bao lâu, Hàn Đại Hộ mới dừng lại, Cổ Diêu nhìn thấy rõ phía trước, khu rừng rậm che trời đã biến mất, thay vào đó chính là một con đường, tuy không phải là lớn nhưng cũng có thể nói là có người thường xuyên đi ngang qua.

Sắc trời mới tờ mờ sáng, tính ra cũng chỉ khoảng bảy tám giờ, dựa theo tính toán của dương phong, dưới sự trợ giúp của sa xỉ ngạc muốn ra khỏi khu rừng kia cũng phải mất sáu ngày, mà sáu ngày hành trình đó, Thiên Ma Thuấn Di chỉ tốn có một phần mười.

Một vị võ sĩ giục ngựa chạy ngang qua, Hàn Đại Hộ vô thanh vô thức lướt đến phía sau hắn, bàn tay của lão như một thanh đao, bổ lên cổ của võ sĩ, hắn kêu lên một tiếng đau đớn, mềm nhũn, ngã xuống ngựa.

Tuần mã của võ sĩ hắn là đã qua huấn luyện, khi chỉ nghe lời chủ nhân, nhất thời vùng móng lên, hí lớn một tiếng.

Hắc khí trên tay Hàn Đại Hộ tăng vọt, bao phủ lấy toàn bộ con ngựa, nó dần dần không bình tĩnh lại.

Hàn Đại Hộ lúc này mới lên tiếng: “Tiểu bằng hữu, ta muốn nhờ ngươi một việc.”

Cổ Diêu ngẩng đầu lên king ngạc nhìn Hàn Đại Hộ.

Đối phương vốn là một cao thủ thâm tàng bất lộ, mà mình chỉ là một tiểu tử vô năng, có thể giúp được gì đây?

“Xin hãy mang theo Đan Đan rời đi!”

Thanh âm của hắn trầm ổn bình tĩnh, nhưng ý tứ trong đó lại khiến Cổ Diêu giật mình: “Cái gì?”

Hàn Đại Hộ vội nói: “Thỉnh cầu này quả là mạo muội nhưng hôm nay ta cũng chỉ còn có thể thỉnh cầu sự trợ giúp của ngươi.”

“Ngài? Đan Đan không phải chỉ còn có mỗi mình ngài là người thân sao?” Nhìn về phía sau, vẫn không thấy bóng dáng của Clark, Cổ Diêu khó hiểu nói: “Tên biến thái bóng lẻo cái kia mặc dù rất lợi hại nhưng tốc độ không có nhanh như ngài, đến giờ vẫn chưa đuổi theo kịp, chúng ta mau chóng rời khỏi đây là được!”

“Không được!” Hàn Đại Hộ lắc đầu nói: “ta vừa rồi phát động môn khinh công kia đã tổn hại sức lực không ít, thương thể rất nặng và đã ảnh hưởng đến nội thể bên trong, nếu tiếp tục thì có thể bạo thể bất cứ lúc nào, mà Clark tựa hồ đối với Thiên Ma Khí có biện pháp cảm ứng, chỉ cần bị hắn nhắm vào thì không cách nào che dấu được, nếu như cứ tiếp tục đi theo ta thì sớm muộn gì các ngươi cũng bị liên lụy, cho nên chúng ta chỉ có thể chia ra mà đi, ta sẽ quay lại, tận lực xóa đi dấu vết, còn nữa, ta còn muốn hắn phải trả giá!”

Trong mắt Hàn Đại Hộ lộ ra vẻ thống khổ cùng bi phẫn, bất quá khi hắn đưa ánh mắt đến chỗ Hàn Đan vẫn còn đang hôn mê lại biến thành từ ái: “việc ta không an lòng duy nhất chính là Đan Đan vẫn còn nhỏ, căn bản không có khả năng tự sinh tồn. Tiểu bằng hữu ta biết ngươi là người tốt, khi ngươi mang nó đi xin người chiếu cố nó thật tốt, được không?”

“Chiếu cố?”

Nghe có vẻ đơn giản, nhưng nếu như tiếp nhận thỉnh cầu này thì chẳng khác nào Cổ Diêu phải có trách nhiệm quan tâm nàng, che chở nàng không để nàng bị tổn thương.

Phải biết rằng Cổ Diêu cũng chỉ là một thiếu niên mười sáu tuổi mà thôi, việc này vốn là một trách nhiệm trọng đại, nhưng lúc này, lại có một vị phụ thân phải nhờ đến người khác.

Cổ Diêu tâm loạn như ma, không tự giác mà gật đầu.

Hàn Đại Hộ như trút được gánh nặng, nhẹ nhàng nói: “Cám ơn!Cám ơn!”

Đưa hai người Cổ Diêu lên tuần mã, Hàn Đại Hộ nói: “con ngựa này đã chịu ảnh hưởng bởi công pháp của ta, trong hai ngày sẽ nghe lệnh của người, bất quá sau hai ngày với khả năng của người không thể nào thuận phục được nó, đến lúc đó hãy thả nó đi để tránh dã tính của nó phát tác mà gây hại cho người.”

Dừng một chút Hàn Đại Hộ đột nhiên lấy từ trong lòng ngực ra một vật, ánh mắt của hắn phức tạp, khát vọng, hưng phấn, hối hận, bất đắc dĩ, đủ loại sắc thái tình cảm.

Cổ Diêu theo tiềm thức mà nhìn nó, đó là một quyển sách cổ xưa.

Nhìn quyển sách nhỏ đó, sắc mặt Hàn Đại Hộ âm tình bất định, tựa hồ lo lắng gì đó, cuối cùng hắn hạ quyết tâm, xé quyển sách ra.

Quá trình này Hàn Đại Hộ có vẻ phi thường tiết tấu, không đành lòng xuống tay, nhưng sau khi hoàn thành thì lại thở phào nhẹ nhõm, cứ như là quyết tâm đập đầu vào một tảng đá lớn vậy, đem nửa quyển sách đưa cho Cổ Diêu: “đây chính là vật mà ngay cả một tuyệt thế cường giả cũng mơ tưởng đến nó, đồng thời cũng chính là vật có thể gây nên họa sát thân cho người, từ viễn cổ đến nay, không ai giữ nó mà có thể chết một cách toàn mạng, hy vọng sự nguyện của của nó sẽ tiêu biến theo ta. Tiểu bằng hữu, bây giờ ta đem nó tặng cho người, về phần xử lý nó thế nào, giữ lại, vứt đi, hay là hủy diệt nó tất cả tùy người! Nhưng không được để cho người khác biết nó ở trong tay người cho dù đó có là người chí thân của người, nếu không thì sẽ dẫn đến họa sát thân, đã từng có người vì nó mà giết chết cả cha mẹ huynh đệ của mình!”

Vật gì mà có ma lực như thế, ngay cả người thân mà cũng có thể hạ sát? Cổ Diêu nghi hoặc tiếp nhận nửa quyển sách, để vào trong lòng. Mặc dù hắn không biết nó là gì nhưng dù sao đây cũng có thể coi là di vật của phụ thân Hàn Đan, Hàn Đại Hộ quay lại gặp Clark nếu không có gì ngoài ý muốn thì ngày này năm sau là giỗ của hắn rồi.

“Ngần vạn lần không nên đưa cho Đan Đan, ta không muốn nó cũng bị nguyên rủa!” Dừng một chút Hàn Đại Hộ nói: “còn nữa, nếu như thân thể của Đan Đan có dị trạng gì, ý ta muốn nói là không giống với người bình thường, lập tức mang nó đến chỗ không có người!”

Cổ Diêu cau mày nói: “Tại sao?”

Hàn Đan vốn là một nữ hài tử bình thường, sao lại có điểm không giống người thường?

“Nó là ma...”

Hàn Đại Hộ muốn nói lại thôi: “Chỉ cần nghe theo lời ta nói là được, đối với người và ta đều có lợi”

Nhìn Hàn Đan một cái thật sâu, Hàn Đại Hộ vỗ mông ngựa, tuần mã phi như bay. Cổ Diêu vội vàng một tay ôm Hàn Đan một tay nắm lấy dây cương, hắn không rảnh rỗi về kỳ mã thuật nhưng con ngựa này đã chịu công pháp của Hàn Đại Hộ nên hắn không bị hất xuống.

Thanh âm của Hàn Đại Hộ theo gió truyền đến: “Tiểu bằng hữu chúc người may mắn!”

Những lời này cũng như chúc cho nữ nhi của hắn, bởi vì từ lúc này vận mệnh của Hàn Đan và Cổ Diêu đã hòa nhập thành một.

31. Chương 15: Thiên Ma Giải Thể

Thiên Ma khí tức phía trước đột nhiên dày đặc hơn, Clark kinh ngạc mở mắt ra.

Hắn biết là do Hàn đại hộ phát động Thiên Ma thuấn di, nếu như liều mạng, tên mập mạp kia có thể chống cự một đêm, dựa theo lúc này mà tính thì Hàn đại hộ phải nhanh chóng bỏ xa hắn mới đúng.

Nhưng chỉ sau một lúc hắn lại thấy Hàn đại hộ trước mắt.

Clark từ trên lá bài nhảy xuống, hắn liền phát hiện là không còn bóng dáng của Cổ Diêu và Hàn Đan nữa.

Hắn còn chưa kịp lên tiếng hỏi thì Hàn đại hộ đã nói: “Clark, ngươi nhất định là đang rất nghi hoặc tại sao ta lại ở chỗ này đúng không?”

Clark mặc dù tràn đầy nghi vấn trong đầu nhưng hắn vẫn cười nói: “Không sai, nhưng cho dù thế nào đi nữa thì ta cũng đã tổn không ít sức lực rồi.”

Đối với người khác mà nói thì giờ phút này chắc chắn là sẽ có cảm giác lo lắng có chuyện không ổn, nhưng đối với một cao thủ như hắn thì cho dù là có bấy đi chẳng nữa thì đó cũng chỉ là dư thừa.

Hàn đại hộ trầm giọng nói: “Ta rất thống khổ, bởi vì ngươi đã giết chết thê tử của ta, cho nên ta muốn ngươi phải trả giá vì hành động đó.”

“Trả giá!? Hé hé hé ...” Clark cười rộ lên như điên, tựa như là mới vừa vào mục đặc biệt của bữa chúa ra: “Muốn ta trả giá? Chỉ bằng vào thực lực hiện giờ của ngươi? Thiên Ma Quyết ở trong tay của ngươi đã mười ba năm rồi nhưng thành tựu của ngươi quả thật là quá kém cỏi.”

Đối mặt với sự châm chọc của Clark, hàn đại hộ cũng không có động tĩnh gì: “Ta biết ta đánh không lại ngươi!”

Nhìn thấy hắn tự biết bản thân mình, Clark chợt khựng lại một chút.

Hàn đại hộ tiếp tục nói không nhanh cũng không chậm: “Nhưng muốn trả thù một người không nhất thiết phải dùng vũ lực, còn có rất nhiều cách thức khác nhau ...”

Vừa nói Hàn đại hộ vừa xuất ra một vật, chính là nửa quyển sách kia nhưng khi lấy ra thì hắn đem mặt sau để ra trước cho nên Clark không thể biết là nó đã không còn nguyên vẹn.

“Ngươi biết so với người không có hy vọng thì chuyện gì thống khổ hơn không? Đó chính là hy vọng xuất hiện ra trước mắt rồi lại tan biến!” Trong mắt Hàn Đại Hộ lóe ra vẻ oán độc: “người giết chết người mà ta yêu thương nhất, bóp nát hy vọng sinh tồn của ta, ta sẽ cho ngươi nếm thử mùi vị này!”

Clark đột nhiên có cảm giác không ổn, hắn dồn hết thực lực hướng đến chỗ Hàn đại hộ nhưng đã chậm.

Hàn đại hộ vứt quyển sách trong tay lên, tay hắn chuyển thành một quyền, quyển sách nhất thời hóa thành vô vàn các mảnh nhỏ.

“Không! Không!” Clark tuyệt vọng kêu to.

Hàn đại hộ cũng không có ý định dừng tay, một tia hỏa diễm từ trong lòng bàn tay hắn xuất ra, đốt sạch các mảnh giấy nhỏ đang bay đầy trời thành tro bụi, như một đàn bướm đen đang bay lượn.

Clark dừng chân, nhìn đàn bướm đen đang bay lượn đầy trời kia mà cả người phát run, khuôn mặt ngây ngốc như là một tượng gỗ.

“Ha ha, ngươi cảm nhận được nỗi thống khổ của ta chứ?” Hàn đại hộ cười một cách tàn khốc, việc trả thù đem đến khoái cảm, có thể làm vơi bớt phần nào nỗi đau mất người thân, bởi vậy chuyện cừu sát trong giang hồ không bao giờ dứt.

“Ngươi, ngươi đã hủy nó rồi!”

“Không sai, đây chính là cái giá mà ta muốn mi phải trả.” Hàn đại hộ cười nói: “Mất nó, hy vọng có được nhan sắc xinh đẹp vĩnh viễn của ngươi cũng sẽ tan biến, không ai có thể tránh được sự tẩy lẽ của thời gian, Clark Mỹ Lệ <@Ta thích Mỹ Tâm hơn >, sẽ dần dần trở nên già nua xấu xí theo thời gian, các nếp nhăn khó coi sẽ từ từ xuất hiện trên mặt của ngươi, hàm răng của ngươi rồi sẽ chuyển sang ố vàng ...”

“Câm miệng!” Clark nổi giận cắt đứt lời nói của Hàn đại hộ.

Những lời này của hàn đại hộ như là một mũi dao đâm vào vị trí yếu ớt trong tâm lý của hắn, điều này khiến cho hắn điên tiết lên, hắn rít lên the thé, hướng đến Hàn đại hộ mà đánh tới: “Không thể tha thứ, không thể tha thứ, ta muốn giết ngươi! Từ từ hành hạ ngươi đến chết!”

“Không cần phiền ngươi phải động thủ!” Hàn đại hộ cười tà dị, hắc khí điên cuồng tiến ra, lập tức bao vây thân thể của hắn lại.

Hắc khí này không hề khuếch tán mà tập trung hai trường xung quanh hàn đại hộ, khiến hắn giống như là một cái kén.

Mặc dù trong lòng cảm hận không thể xé Hàn đại hộ ra thành từng mảnh nhỏ, nhưng bản năng của Clark vẫn còn, lập tức cảm giác được hơi thở của tử thần, lập tức dừng bước, đồng tử co rút lại: “Thiên Ma Giải Thể!”

“Không sai, ta đã luôn nghĩ là sẽ có ngày hôm nay, bởi vậy ta đã quyết định tu luyện thiên ma giải thể, may mà đã luyện thành, cũng chính là lẽ vật cuối cùng mà ta tặng cho ngươi!” Lúc này thân thể của Hàn đại hộ đã không còn nhìn thấy nữa, chỉ có thể nghe thanh âm của hắn.

Tuy đang nói chuyện nhưng hắc khí vẫn cuộn cuộn không ngừng tuôn ra, nhưng cái kén kia vẫn không có bành trướng, ngược lại có vẻ nhỏ đi vài phần, nhưng ngày càng dày đặc hơn, tựa như là một hắc động.

“Ầm ầm!”

Một thanh âm rít lên, một cây nấm đen bằng khói vươn lên, tựa như muốn đâm thẳng lên đến tận trời, mặt đất chấn động kịch liệt, cái kén hé ra, vô cùng vô tận hắc khí từ trong đó tuôn ra, thẩm thấu đến từng tấc không gian. Tựa như là một quả tên lửa vừa rời khỏi bệ phóng, hắc khí đến đâu thì cây cỏ đại thụ thậm chí là cả tảng đá cũng bị nghiền nát thành bụi, thiên địa biến sắc.

Làn sóng hắc khí mãnh liệt dâng trào hơn hai phút đồng hồ mới dừng lại, lúc này Ốc Đồn sâm lâm đã bị san bằng một vùng hơn năm dặm, dĩ nhiên đó đều là do hắc khí gây ra, tất cả sinh vật đều không thể may mắn thoát khỏi!

Khả năng của con người có thể gây ra việc này sao?

Trong bụi mù cuộn cuộn, một bóng người dần dần hiện ra.

Đợt sóng hắc khí mạnh mẽ đến nỗi không một sinh vật nào có thể sinh tồn được hướng chỉ là ở vị trí trung tâm.

Bụi mù dần dần tan biến, đầu tiên là một cái vòng phòng hộ kỳ quái xuất hiện.

Cơ rô chuẩn pích, bốn loại đồ án hợp thành một vòng phòng ngự bóng loáng như nước lưu động liên tục, trung tâm của vòng phòng ngự là một lá bài có hình một tên hề mặt quỷ. <@Lá bài Joker, con phẳng teo í>

“Pắc! Pắc!”

Vòng phòng ngự xuất hiện vài khe nứt, lộ ra một người ở bên trong.

Clark có chút chật vật, thở hổn hển, quần áo bừa bộn, trên người có vài cái lỗ nhỏ, hai chân phát run, bất cứ lúc nào cũng có thể té xuống đất.

Máu tươi từ trên cơ thể hắn từ từ phun ra, Clark nghiêng răng nói: “Ghê tởm, ngay cả Quỷ Thần Thủ Hộ cũng không thể nào phòng ngự được, không hổ là Thiên Ma Quyết!”

Nhìn qua là biết hắn bị thương không nhẹ, nhưng với cơn chấn động vừa rồi mà hắn vẫn không chết quả thật là khó tin.

Đương nhiên, nguyên nhân chính là Hàn đại hộ không thể đem toàn bộ lực lượng của vụ nổ tập trung tại một điểm, nếu không thì trên thế giới này không có ai có thể chống lại loại năng lực phá hoại dị thường này.

Nhớ đến hiệu dụng của Thiên Ma quyết, Clark trong lòng lại càng cảm thấy tức giận.

Về việc Thiên Ma quyết bị hủy, Clark cũng không có nửa điểm hoài nghi, với ánh mắt của hắn thì đương nhiên đó không phải là giả.

Nhưng Clark chỉ hy vọng mình nghĩ sai, hắn muốn đem hàn đại hộ xé thành từng mảnh nhưng rất tiếc hắn đã không còn cơ hội, bởi vì khi phát động Thiên Ma quyết, từng tế bào trong cơ thể đều tự chuyển hóa thành năng lượng ngay cả cận bả cũng không chừa lại.

Một kích quyết tử của Hàn đại hộ không phải là chuyện đùa, sợ rằng cần phải tĩnh tu một thời gian dài mới có thể khôi phục lại. Nhưng làm cho hắn càng thêm tức giận chính là Thiên Ma quyết bị hủy.

Đúng vậy, Hàn đại hộ đã thành công trong việc trả thù hắn, đau khổ tìm kiếm hơn mười năm, trong lúc nghĩ rằng vật đã đến tay, nhưng đến phút cuối lại trở mắt nhìn thấy nó bị hủy đi, loại thống khổ này không thể nào ta được bằng ngôn từ.

Việc thành trở thành một cơn ác mộng khắc sâu vào trong tâm trí của Clark, vĩnh viễn không thể xóa nhòa.

Dĩ nhiên Clark không thể nào nghĩ đến vẫn còn một nửa bộ Thiên Ma quyết rơi vào tay của một thiếu niên ...

32. Quyển 3 : Tiêu Dao Môn Hạ – Chương 1: Tiền Trong Túi Sao Lại Không Thấy

Nhưng mà tình huống của hắn còn tệ hơn, người khác khi xuất đạo ít nhất cũng có chuẩn bị, mà khi rời đi Thập Lý Trần Cổ Diêu nào có phải là nguyện ý, hắn là bị Diệp Lâm ép buộc, về sau thâm biến phát sinh, cho nên mọi chuyện càng lúc càng cách xa quỹ đạo của cuộc sống ban đầu của hắn.

Tuần mã phi nước đại nhưng lại không biết có đúng phương hướng không hay là lại đâm đầu vào tử lộ. Tâm trạng của Cổ Diêu rối như tơ vò.

Cố gắng áp chế tâm lý hoang mang về tương lai, Cổ Diêu cố gắng tìm một phương pháp.

Nơi này cách Xích Viêm thành ít nhất cũng là ngàn dặm, hắn căn bản ko thể biết đây là đâu nhưng mà hi vọng sẽ ko như Xích Viêm thành cả ngày đều là hỗn chiến, nếu ko thì ko gặp đại họa cũng chỉ có thể ngộ tao ương.

Ít nhất cũng phải biết nơi này như thế nào thì mới có thể tránh thị phi, đây chính là kinh nghiệm từ những ngày lưu lãng mà hắn tích góp được.

Lúc này Hàn Đan trong lòng hắn tỉnh lại giương to mắt nhìn xung quanh một cách hoảng sợ, vì tất cả đều chỉ là rất xa lạ.

“Đan đan, ta ở đây.”

Hàn Đan quay đầu lại nhìn thấy Cổ Diêu thì an tâm một chút nhưng mà lại nhớ tới tình cảnh trước khi ngất đi, “oa” lên một tiếng rồi khóc thê thảm :“Mụ mụ ! Mụ mụ!”

Cổ Diêu tìm cách an ủi:” Đan Đan ngoan nào, đừng khóc mà.”

Nhưng mà nỗi đau đớn mất đi mẫu thân , một tiểu cô nương chịu nỗi đau! Vậy là Đan Đan lại khóc càng lúc càng lớn như ‘lê hoa đá vỡ’.

Cổ Diêu đành nói bừa:” Đan Đan thật ra mẫu thân muội chưa có chết mà.”

Hàn Đan quay ại với hai giọt lệ ngân trên khóe mắt hỏi:“Cổ Diêu ca ca, người nói thật chứ?”

“Đúng vậy, nàng chưa chết chỉ là bị thương nên ngất đi mà thôi!” Đã ở thế cõi hồ sao mà xuống được ,Cổ Diêu chỉ đành tiếp tục nói dối.

“Vậy mụ mụ đâu, còn có ba ba nữa, họ đâu rồi.”

“Là như thế này, cái lão quái vật kia rất là lợi hại, may mà có dong binh đoàn của các a di thúc thúc giúp đỡ, bất quá đánh nhau rất là dữ dội, chúng ta thất lạc họ rồi, nhưng muội yên tâm, các a di thúc thúc trong dong binh đoàn rất lợi hại, phụ mẫu của muội sẽ ko sao đâu.”

Lời nói dối của Cổ Diêu thật ra ko hề hoàn mỹ, nhưng mà Đan Đan lại là một tiểu cô nương đan thuần nên lập tức tin hẳn: “Huynh ko có gạt muội phải ko Cổ Diêu ca ca.”

Cổ Diêu gơ tay: “Ta thề tuyệt đối ko có lừa gạt đan đan.”

Hàn Đan gạt nước mắt mỉm cười nhưng mà nàng nhanh chóng buồn rầu: “Vậy làm sao họ tìm muội được?”

“Ây, cái này ...” Cổ Diêu nói dối chỉ là muốn cho Hàn Đan chút hi vọng nhưng ko thể nói quá, nếu ko để lộ thì càng nguy: “Quả thật có chút phiền toái, vì né tránh tên quái nhân kia có thể phụ mẫu muội có thể ko đi lộ trình ban đầu hay nói cách khác là ko đi Sa Chi thành.”

Hàn Đan vừa nghe lại càng nôn nóng: “Vậy sao bây giờ?”

Cổ Diêu nói: “Chúng ta cứ từ từ tìm họ, ta tin tưởng một ngày nào đó có thể tìm bọn họ, muội cứ yên tâm, dù sao Cổ Diêu cũng sẽ bên cạnh muội.”

Nhìn Hàn Đan bắt lực gạt đầu trong lòng Cổ Diêu có chút bất đắc dĩ chỉ đành đợi sao này nàng hiểu chuyện, nàng sẽ biết bố mẹ nàng đã tạo ngộ bất hạnh.

Bất quá lời nói dối thiện ý có thể mang cho tiểu cô nương đáng thương này chút hi vọng, dù cho nó ko hề tồn tại.

Tuần mã đi thêm mấy giờ tới giữa trưa, họ vào một cái trấn nhỏ.

Thôn trấn coi như ko tệ, ít nhất tốt hơn Thập Lý Trấn, có nhiều người luân phiên đi tới, tiếng hét của người bán rong thi nhau vang lên.

Con ngựa này có linh tính tới nơi chật chội tự mình giảm tốc tránh đụng phải người khác.

Một trung niên nam tử đi đến, trên người hắn có một tiểu hồ tử, mặt trường bào rộng thùng thình, cổ tay áo và váy có vẽ tinh xảo, chân mang đôi giày bằng vải sợi, tiện lợi cho việc đi lại, hắn là mẫu hình đại biểu cho nghề thi nhân rong ruổi của đại lục.

Thi nhân này chính là loại tồn tại đặc biệt, cảnh đẹp trên đại lục và phong cảnh nhân tình đối với họ còn quan trọng hơn tiền tài địa vị mỹ nữ. Họ lưu lã hết thành thị này tới vùng quê khác, nói là lưu lã nhưng với những thi nhân thì là du hành có thể dưới bầu trời đầy sao của làng quê hay dưới ánh tà dương ngả về tây, đôi khi ngồi dưới thành tường gầy đàn ngâm xướng, với họ, đó là một loại hưởng thụ của cuộc đời.

Loại cuộc sống nếm trải gió sương này lại luôn là sự lãng mạn mà người thi nhân tôn sùng, luôn được rót sắc thái lãng mạn vào, họ là phái lạc quan có lẽ là nhóm người luôn tươi cười luôn tiêu diêu tự tại, trái tim ko muộn phiền lúc nào cũng như ngày tết duy nhất trên Tạp Dịch đại lục.

Một số ít thi nhân có lực lượng nhất định, còn tuyệt đại đa số là thư sinh trời gà ko chặt, họ cũng ko có nghề gì cố định, chỉ là dựa vào chuyện thi ca, kể chuyện lịch lãm ...thu tự nguyện phí để làm tiền mạo hiểm và sinh sống.

Bởi vì thi nhân ko có tranh đấu và cá tính vui vẻ nên họ được tất cả tầng lớp hoang nghênh trừ lúc du ca họ còn hay được quý tộc mời vào phủ tham gia yến hội tất nhiên lúc ấy thu nhập cũng cao hơn.

Cổ Diêu khi còn lưu lã thì rất hay nghe thi nhân kể chuyện xưa, những người này trong ấn tượng của hắn là rất nhiệt tình, và cũng chỉ có những người như thế mới có thể trở thành ngâm du thi nhân chân chính,

Nếu như muốn hỏi chỗ đi, thì thi nhân chính là người thích hợp hỏi nhất.

Cổ Diêu nhảy xuống ngựa, đi tới ngâm du thi nhân nói: “Xin chào đại thúc.”

Thi nhân tươi cười hỏi: “Ca ngợi sáng thế thần, tiểu bằng hữu ngươi có chuyện gì sao?”

“Ca ngợi sáng thế thần” Luôn là câu đầu môi của ngâm du thi nhân, bởi vì họ cảm ơn thần đã tạo ra đại lục sinh đẹp này, khiến nhân sinh càng có ý nghĩa.

Là thế này:“Ta muốn hỏi thăm một chút địa phương này là chỗ nào.”

Ko vì Cổ Diêu làm phiền mà bị mất kiên nhẫn, trái lại ngâm du thi nhân lại càng cao hứng:“Ta rất vui giúp người, cái trấn nhỏ này kêu là Thác Việt, thuộc Mãi Nhĩ Tư <@Miles> thành, nơi này tuy xa xôi nhưng cư dân rất hiếu khách, vì mạn sườn có Ốc Đồn sâm lâm nên thợ săn thường xuyên vào rừng tìm dã vị, tửu quán khách sạn có món thịt nướng rất khá, ấn tượng nhất còn có món gọi là Thược khung tá liêu, mùi vị thanh khiết thơm ngát, mùi thịt nướng thơm vô cùng, ăn rồi khó quên, nếu muốn du ngoạn ở phía bắc có hồ Ireland cũng là lựa chọn ko tồi, đa số tình lữ hò hẹn vào ban đêm chốn đó, nhất là đêm trăng tròn, có nhiều long ngư nhảy múa, lân giáp trên người được nguyệt quang chiếu lên cứ lấp lánh như là thủy tinh ...”

Dựa vào khẩu khí của thi nhân, trấn nhỏ này cũng có thể cho hần nói mấy giờ liền, Cổ Diêu cắt lời:” Đại thúc giải bày của ngài hay vô cùng nhưng ta ko có thời gian.”

Ngâm du thi nhân thất vọng :“Là vậy sao?Thật là đáng tiếc!.”

Cổ Diêu dừng lại, như nhớ cái gì hỏi:“Úc, đại thúc ta muốn nhờ ngài thêm một vấn đề, từ Ốc Đồn sâm lâm tới Thiên Chúc thành có phải đi qua Mãi Duy Tư ko?”

Trước nghe nói Diệp Lâm đi thiên chúc thành vốn Cổ Diêu còn có kiên kỳ Tiểu Ma Nữ kia, nhưng mà mạng của hần trong tay nàng, nếu ko có giải dược nửa năm sau phải nói là chết thê thảm.

Thật ra việc nàng ở Thiên Chúc thành cũng chỉ là phỏng đoán ko biết thực hư, nhưng có thể khẳng định nàng muốn sa chi thành hay địa phương phụ cận nếu ko cũng ko cần theo dạ lang dong binh đoàn mà rời Thập Lý Trấn.

Theo như tốc độ chạy trời chết của Hàn Đại hộ Diệp lâm hần là tuột về sau rất xa, ko có gì ngoài ý muốn chắc là còn ở Ốc Đồn sâm lâm, nếu muốn thấy nàng thì chờ ở đây là tốt nhất, hơn nữa mình cũng ko có chỗ đi, cứ lấy nàng là mục tiêu vậy.

“Thiên Chúc Thành” thi nhân nghe xong háng há ” Đó là một địa phương của bộ thiên tây, khoảng cách xa xôi phi thường, đi đường cũng phải trải qua mấy chục lãnh địa cách mại Nhĩ Tư gần Mã Bố Thành có nhiều cô nương đa tình mà lớn mật, có thể nói là chốn thiên đường của nam tử, nơi nào cũng có lưu truyền rất nhiều tình ca, ta có nên dặn cho người vài khúc ...”

Thấy thi nhân hưng phấn lấy cầm sắt trên lưng Cổ Diêu đành ngăn trở hần thêm lần nữa:” Đại thúc có thể cho ta đáp án đơn giản , ta có chuyện quan trọng ko thể ở lâu.”

“Được rồi” Vị thi nhân có vẻ ko vừa ý thu hồi cây đàn về nói:“Phải qua Mãi Nhĩ Tư, nếu ko đường sẽ xa vô cùng, người thật muốn đi Thiên Chúc Thành sao? Vậy đừng bỏ qua Ma Điều mạch, người chắc biết rõ, đó là quê hương của Ma đạo sư tôn kính Cách Lôi Địa, ở đó có thể mua khôi giáp vũ khí phẩm chất thượng giai và cả rượu ngon ...”

Sự nhiệt tình của vị thi nhân này phải nói là cực kì dong dài rồi, Cổ Diêu đành cáo tứ ko ngừng mà bỏ chạy.

Sau khi từ rừng rậm đi ra,Cổ Diêu nghĩ Diệp Lâm cũng có thể trong trấn, nên hần quyết định ở lại thử vận may chờ nàng ba ngày nếu ko gặp thì hần quyết định sẽ bỏ đi.

Trở lại xe ngựa, Hàn Đan nhăn mặt nói:“Cổ Diêu ca ca, muội đói bụng.”

Cổ Diêu nhớ ra từ tối qua tới giờ chưa hề ăn bất cứ cái gì suốt mười mấy giờ chỉ lo chạy trốn quên cả ăn uống đói khát.

Cổ Diêu gật đầu nói:” Ừ, Chúng ta tìm chỗ ăn cơm đi.”

Hàn Đan nói:“Cổ Diêu ca ca muội ko có tiền, nghe ba ba nói khi ra ngoài ăn thứ gì đều phải trả tiền!”

Cổ Diêu cười nói:“Ko sao, Cổ Diêu ca ca có.”

Trừ số tiền Diệp lâm trao cho còn có số tiền Phí Thản thưởng khi rời Thập Lý Trấn, hần là đủ sống một thời gian.

Bất quá khi hần mò tới túi thủy tinh tị mà Diệp Lâm trao cho thì nét tươi cười đành lại, túi tiền lại không thấy..

33. Chương 2 : Sự Trừng Phạt Dành Cho Đạo Tặc

Chẳng lẽ là rơi rồi, mồ hôi lạnh chảy khắp người Cổ Diêu, lần đầu cười ngửa lại đang chấn động tâm thần, có thể do xóc mà rơi mất lắm chứ.

Nhưng mà đây là số bạc lớn nhất mà Cổ Diêu từng có, tại sao ngay lúc sống chết này lại còn gặp nạn.

Sống lẻ loi bên ngoài, bụng đói kêu gào, mà lại rơi mất tiền, Cổ Diêu sắp nổ tung rồi cuối cùng nhin không nổi mắng:“M...”

“Cổ Diêu ca ca huynh nói gì vậy?” Hàn Đan ngây thơ không biết đó là từ tục tĩu.

Cổ Xa nuốt hận nói:“Không có gì đâu, Đan Đan.”

Hàn Đan nói:“Cổ Diêu ca ca vậy chúng ta đi ăn đi’.

“Cái này...” Cổ Diêu cứng họng hần cảm thấy không biết nói sao mới tốt.

Hàn đại hộ mang Hàn Đan cho mình bảo mình chiếu cố vậy mà bây giờ cho nàng ăn một bữa cũng không thể, chuyện thế này phải là rất buồn cười sao.

Cẩn rằng, Cổ Diêu kéo con ngựa tới một hẻm nhỏ, nói với nàng:” Đan Đan, muội ở đây đi, ta đi hỏi quán cơm chỗ nào sẽ nhanh chóng trở lại thôi.”

Hàn Đan gật gù đầu:“Vâng, Cổ Diêu ca ca, huynh về nhanh nha.”

Cổ Diêu nói ừ một tiếng rồi vào đám đông, hần tất nhiên không phải đi hỏi quán ăn mà là đi trộm tiền.”

Tình huống thế này chỉ có thể trở lại nghề cũ.

Nếu chỉ có mình mình hần có thể tìm vài loại trái cây hoặc cỏ cây gì đó mà ăn, nhưng Hàn Đan từ nhỏ phú quý tất nhiên là không quen loại thực phẩm như vậy.

Hôm nay tại trấn đang là ban ngày, dòng người dúc là thời cơ tốt nhất cho đạo tặc xuống tay.

Tại dòng người hần tìm ra được mục tiêu. Đó là một người mập mạp, trên người đeo vàng mang bạc, y phục rộng thùng thình, trang phục nghiêm nhiên là một tài chủ, nhìn chút có vẻ tửu sắc quá độ, bước đi nghiêng ngả vô lực, người như thế phản ứng rất chậm chạp, là đối tượng tốt nhất cho đạo tặc hạ thủ nhưng với chuyện trộm cắp này thì càng bình tĩnh nhận sét càng an toàn càng giảm được nguy cơ thất thủ.

Cổ Diêu tới cạnh hần, sau đó một túi tiền rơi vào trong lòng bàn tay hần, khá nặng xem ra thu hoạch không ít.

Quá trình rất trơn tru, không có sơ hở gì, tài chủ cứ như chưa phát hiện túi tiền đổi chủ cứ tiếp tục đi tới phía trước.

Cổ Diêu mừng rỡ mang chiến lợi phẩm về chỗ ban đầu, chỉ là chốc lát nhưng mà Hàn Đan đã phát hoảng, thấy Cổ Diêu về mới an tâm.

Số tiền còn nhiều hơn so với Diệp Lâm cho và Phí Thành thưởng, đây chính là sự kích thích của việc trộm cắp, tâm tình Cổ Diêu rất tốt:“Tốt rồi,ta đã hỏi ra, phía trước có một quán ăn không tệ, chúng ta đi ăn nha, Đan đan.”

Song khi hần duỗi tay vào lòng tìm tiền thì sắc mặt cứng ngắc, túi tiền lại đâu mất.

Đây là chuyện không thể nào, mình vừa trộm được tiền tới tay, lẽ nào hai lần làm mất sao, không thể chuyện này thật là tà môn.

“Người tìm cái này sao?”

Cổ Diêu quay lại, thấy tên thổ tài chủ kia cầm túi tiền trong tay, ánh mắt híp lại như đang cười nhạo.

Cổ Diêu nhất thời hiểu rõ tên mập này không phải đơn giản, chính là giả ngốc gạt đại ngốc, lập tức leo lên ngựa chạy.

Đạo tặc thất thủ có hậu quả rất lớn, rất thảm trọng, bị bắt có thể là bị đánh chết.

Ngựa chạy như bay theo hướng khác ra khỏi con hẻm, may mà ngã tư đường bên kia không náo nhiệt. Cổ Diêu kéo mạnh dây cương, điên cuồng chạy mười mấy dặm tới một mảnh rừng nhỏ, thấy phía sau không có người đuổi tới, Cổ Diêu mới dừng lại, trong lòng không ngừng co giật sợ hãi.

Hắn từ khi hành nghề đạo tặc lấy tiền thì đây là lần thất thủ đầu tiên.

Có phải tên mập kia là người thâm tàng bất lộ, Hàn Đan hộ như vậy, vậy tên mập kia cũng có thể, Cổ Diêu thể lần sau sẽ không tìm mấy tên mập mà xuống tay nữa.

Nhìn Cổ Diêu chạy mất hồn, Hàn Đan khó hiểu hỏi: “Cổ Diêu ca ca, sao thế?”

“Nga không có gì.” Cổ Diêu tất nhiên sẽ không nói hắn trộm tiền thất bại: “Ta nghe nói người kia rất hung ác, vốn là tên tà ác của địa phương này, hay lừa bán tiểu hài tử.”

Hàn Đan tin thật, lại càng hoảng sợ: “Thật vậy sao, thật có người như vậy?”

Cổ Diêu muốn trả lời lại nghe có người nói: “Tiểu tử, tuổi nhỏ vậy mà không chỉ trộm tiền lại còn gạt người.”

Cổ Diêu hoảng sợ nhìn theo tiếng nói, phía trước tên tài chủ đang cầm tẩu thuốc, nhân nhả thả ra từng làn khói.

Cổ Diêu không nghĩ ngợi lập tức điên cuồng kéo dây cương, chỉ là tên thổ tài chủ kia nhanh hơn, cũng không thấy cước bộ hắn thế nào, cước đi rất nhanh, chỉ là lộ trình ba mươi thước như bị hắn rút ngắn, nháy mắt tới trước mặt Cổ Diêu, vô luận Cổ Diêu kéo cương thế nào con ngựa cũng đứng im.

Một cổ kính khí kỳ dị bay tới lưng ngựa, thần kinh Cổ Diêu nhất thời chết lặng, không thể động đậy, thậm chí không cách nào há mồm nói chuyện.”

Thổ tài chủ chậm rãi nói: “Hừ, dám đắc tội với người quyền quý hử, ngươi là tên đạo tặc đáng chết, oái mà không, ta cũng là đạo tặc, mắng ngươi có khác gì chửi chính mình? Phải kêu ngươi là tên đạo tặc thân ái, ặc cũng không xong, ngươi trộm tiền của ta thế nào lại khích lệ ngươi? Ngươi nói coi ta phải mắng ngươi thế nào đây.”

Nghe lời nói điên điên khùng khùng của lão tài chủ, Cổ Diêu kêu thảm hồng bét nhưng khổ nỗi lại không thể nhúc nhích.

Buông tay khỏi ngựa luồng khí kinh kì dị kia cũng mất, vội nhảy xuống ngựa, về mặt cầu xin, Cổ Diêu cả người buông xuống: “Đại gia, vì muội muội ta rất đói, không có gì ăn, ta vạn bất đắc dĩ mới mạo phạm ngài, ngài đại nhân đại lượng, anh tuấn tiêu sái, ngọc thụ lâm phong, võ công tuyệt thế đừng so đo với loại tiểu bối như ta tránh mất phong phạm.”

Cổ Diêu không hề nghĩ đến chạy trốn, vì hắn rõ vị trước mặt này là cao thủ, trốn thế nào cũng không thể thoát.

Lão tài chủ hí mắt: “Miệng lưỡi trơn tru lắm, không nên nịnh nọt hay kích tướng, ta không mắc mưu đâu, dù cho lý do gì, một đạo tặc khi thất thủ đều phải gánh lấy hậu quả.”

Hàn Đan cũng hiểu có chuyện không đúng, nhảy xuống ngựa, như chim sợ cành cong nép vào người Cổ Diêu.

Cổ Diêu hít một hơi nói: “Vậy thì người nào làm người đó chịu, chuyện ta làm không liên quan tới muội muội ta, ngươi không nên làm khó nàng.”

Hàn Đan không tự chủ nắm chặt tay áo Cổ Diêu, sợ mất hắn mãi mãi: “Cổ Diêu ca ca...”

“Ngươi rất quý muội muội của ngươi.” Tài chủ cười: “Nhưng ta thì không thích cho ngươi hài lòng.”

Nói xong hắn điểm một ngón tay lên trán Hàn Đan, nàng nhất thời mềm oặt ngã xuống.

“Ngươi, ngươi, ta liều mạng với ngươi.” Cổ Diêu thấy vậy hai tròng mắt hóa đỏ, tựa như điên dại lao vào tên tài chủ.

Lão tài chủ như một làn khói biến khỏi vị trí, Cổ Diêu thấy thân pháp như vậy cũng tỉnh tỉnh lại, không còn loạn động nhưng lửa giận trong mắt lại như muốn thiêu chết tên tài chủ.

“An tâm đi!” Lão tài chủ nói: “Muội muội ngươi chỉ là bất tỉnh thôi.”

Cổ Diêu nhìn lại, Hàn Đan dù bất tỉnh nhưng mà ngực còn phập phồng, vẫn còn sống.

Lão tài chủ xoa xoa bóp bóp trên thân Cổ Diêu một hồi làm cho Cổ Diêu sợ hãi vô cùng, thầm nghĩ chẳng lẽ đây là một tên biến thái.

Cuối cùng tên thổ tài chủ rút cái bàn tay mập mạp đầy thịt của hắn về, có vẻ hài lòng rồi nói: “Nhưng mà sống chết của nàng đành coi bản lãnh của ngươi đi.”

Nói xong tay hắn rung lên chẳng biết từ chỗ nào hiện ra một cái còng bằng sắt, còng có hai vòng và một sợi xích dài, hắn đem hai cái vòng khóa vào tay của Cổ Diêu vào Hàn Đan rồi cột họ vào một cây đại thụ.

“đều là đạo tặc như nhau, trừng phạt ngươi cứ lấy phương tiện của đạo tặc mà ta làm, đây là do kim loại rắn nhất mà chế tạo nên, với sức của ngươi muốn phá vỡ nó là không thể, chỉ có cách duy nhất là mở ra cái khóa bách hợp do ta đặc chế, cố gắng dùng toàn bộ kỹ năng của ngươi đi. Không được thì cả hai cùng chết đói hoặc cứ làm thức ăn cho dã thú.”

Sau khi nói xong lão như một làn gió biến mất khỏi tầm mắt của Cổ Diêu.

34. Chương 3 : Mở Khóa

Thấy lão tài chủ bỏ đi, Cổ Diêu mừng thầm trong lòng, mở khóa là một trong những sở trường của hắn, làm đạo tặc đây là một trong những tuyệt kỹ không thể không biết.

Móc một cây đồng nhỏ như tơ từ trong lòng ra, Cổ Diêu thử nhét nó vào bên trong bách hợp khóa của cái còng đâm đâm chọt chọt một nhoir, lúc thì để như hình tròn, lúc lại uốn cong thành móc, đâm câu kéo móc, thử dò xét cái bên trong.

Gần hai giờ trôi qua, một tiếng rắc vang lên, cái khóa của cái còng cuối cùng khai mở, Cổ Diêu mừng thầm, mấy chiêu khai khóa này không có ai dạy cho hắn, tựa như trời sinh là đã biết, nhưng cái khóa này quả thật rất phức tạp, hắn lần đầu mở khóa mà mất thời gian lâu như vậy.

Hai cái bách hợp khóa đều giống nhau, đã quen thuộc một cái thì cái kia muốn mở ra cũng không có phi khí lực lắm Hàn Đan cũng khôi phục tự do, chỉ là còn mê mang. Nhìn cái còng trên mặt đất một chút Cổ Diêu quyết định thu hồi nó, ít nhất có thể mang bán mấy đồng ít nhất có thể mua bữa cơm trưa.

Thất thủ qua một lần may mắn có thể chạy thoát cũng không thể ra tay tiếp lần thứ hai trong ngày nếu không sẽ gặp vận rủi hơn, đây chính là qui tắc giới hạn của đạo tặc tuy không có cái căn cứ khoa học nào nhưng mà rất nhiều người tin vào điều này.

Lão tài chủ cũng không quá xấu tính, con ngựa gần đó hắn cũng không có cưỡi đi mà để lại, vận toàn lực Cổ Diêu muốn bế Hàn Đan lên con ngựa, muốn chạy đi thật nhanh.

Bỗng nhiên thấy hoa mắt, sau đó liền thấy người, quả nhiên là lão tài chủ. Cổ Diêu kinh hãi khôn cùng không biết hắn muốn gì mà quay lại, nói lắp bắp: “Ta mở được chiếc còng ra rồi, lão phải tuân thủ lời hứa không gây hại chúng ta !” Nói rồi móc ra cái món trang sức mới nhất : Cùng lắm cái này cũng trả cho lão.”

Lão tài chủ không nhận mà chỉ nhú mày: “Sư phó của ngươi là ai.”

Thấy hắn cũng không có ác ý nên Cổ Diêu nói: “Ta cũng chưa có sư phụ.”

“Vậy cái thủ pháp ngươi vừa dùng ...” hắn vẫn nấp một nơi quan sát, nhưng mà phương pháp Cổ Diêu mở khóa hắn nhìn thấy cũng vẫn sờ vẫn vị, không khỏi kinh ngạc cực kỳ. Tất cả các cách mở khóa trên lục không có cách nào là hắn không biết, chỉ là không dám ngờ chỉ có thể dùng một cây đồng ngân mà dám mở khóa của chính lão chế tạo.

Cổ Diêu hồi đáp: “Cái đó là ta tự học.” Cổ Diêu không nói dối, hắn cũng không biết tại sao trời sinh hắn hiểu cái phương pháp mở khóa này, may nhờ vậy mới có thể mở cửa phòng tắm nữ ở thiên hương lâu ngắm nhìn thỏa thích. <@Thằng này dùng tài năng đúng chỗ ghê -.->

Hai mắt tên lão tài chủ sáng lên, nhìn Cổ Diêu từ trên xuống dưới cứ như là nhìn bảo bối: “Ta nhìn quả nhiên không sai, ngươi chín là thiên tài, thiên tài đạo tặc.”

Người này khẳng định là có bệnh lâu năm mà giấu , Cổ Diêu bị hắn nhìn đến sợ hãi, thầm nghĩ mau chuẩn cho nhanh :“Cái này, đại gia nếu như thế chúng ta có thể đi chưa?”

Lão tài chủ quả quyết nói:“Còn không được, ta muốn thu người làm đệ tử, ta mà bồi dưỡng thì thế nào người cũng thành thiên hạ đệ nhất đạo tặc.”

Đạo tặc! Lại là đạo tặc!!!

Cổ Diêu có chút đau đầu, hắn thích cái cảm giác kích thích khi ăn trộm nhưng mà như vậy lại đi trái với giấc mộng của hắn, hơn nữa bây giờ hắn đã theo võ đạo. Vì vậy uyển ngôn cự tuyệt:“Xin lỗi ta không có hứng thú!” Nói xong đi đến chỗ con ngựa.

Lão tài chủ kì quái hỏi:“Tại sao? Người cũng thấy thân thủ ta rồi, chỉ cần bái ta làm thầy, sau này người trộm tiền chắc chắn sẽ không bao giờ thất bại, không chỉ tiền mà bất cứ trộm gì cũng có thể”.

Cổ Diêu dứt khoát nói:“Bởi vì ta không muốn lén lút như chuột cả ngày phải sống giữa bất an lo lắng.”

Lão tài chủ nghe vậy thì mất hứng:“Người thì biết cái gì chứ, là đạo tặc có cái gì không hay, tiền của tất cả người trong thiên hạ đều là của người, muốn lấy lúc nào thì lấy, muốn xài ra sao thì xài, tiêu diêu tự tại, thật là sướng khoái vô cùng, hơn nữa quá trình trộm cắp còn có biết bao nhiêu kích thích bao nhiêu hấp dẫn hắn là người biết rất rõ, ta thấy người với nghề đạo tặc là vô cùng thích hợp, chỉ là có nguyên nhân khác áp chế mà thôi.”

Lời này đã nói trúng tâm địa của Cổ Diêu nhưng hắn vẫn không muốn thừa nhận:“Không, lão lầm rồi, ta không phải thiên tài gì cả, chỉ là trùng hợp mới mở khóa được thôi.”

“Phi, khóa của ta làm, cho dù là sản phẩm thất bại, kẻ khác cũng không có chút hi vọng nào mở được! không chỉ là thân thủ của người, xương cốt lại thêm cả kỹ thuật ấy thích hợp nhất là làm đạo tặc, ta biết thuật xem người như thế nào mà lầm.”

Thấy Cổ Diêu lắc đầu lão tài chủ then quá hóa giận:“Người đồng ý cũng tốt hay là từ chối cũng hay, người là đồ đệ của ta rồi, nếu không ta cứ theo sát bên người, người vĩnh viễn đừng có mơ mà trộm tiền, tới lúc chết đói thì thôi, muội muội người cũng chết đói theo mà thôi.”

Cổ Diêu mém chút bất tỉnh, hắn có nghe cường gian cường đạo, cường xyz gì đó chứ lần đầu tiên nghe qua cường thu đồ đệ, Tập Địch đại lục thật là quái nhân quá nhiều, mới đi khỏi xích viêm thành, là đụng mấy người rồi.

Cổ Diêu tính khí quật cường, lạnh lùng nói:“Ta sẽ chú ý từng thời khắc, xem người làm sao lấy.”

Lão tài chủ không nói gì chỉ ném cho Cổ Diêu túi tiền.

Cổ Diêu không hiểu gì hỏi:“Đây là...?”

Lão tài chủ nói:“Tiểu tử, ráng mà đề phòng ta sẽ lấy cái túi tiền ấy khi mà người không hay không biết cho mà xem.”

Cổ Diêu trong lòng không tin, thời cơ xuống tay của cường đạo chính là khi mục tiêu chưa có chuẩn bị hay là phân tán chú ý, nào có ai nói trước “Ta muốn trộm tiền của người” còn có thể thành công, chỉ là sợ lão già này nói dốt.

Suy nghĩ chút rồi hắn hỏi:“Người không thể dung cường lực mà cướp lấy.”

Lão tài chủ thập phần tự tin:“Yên tâm ta là đạo tặc không phải cường đạo.”

Thấy Cổ Diêu mang tiền nhét vào người, lão tài chủ nói:“Chắc chắc chưa?”

Cổ Diêu gật đầu: “Được” nói chuyện nhưng hai mắt nhìn chằm chằm lão tài chủ, thầm nghĩ , lão tử nhìn từng động tác của người coi người xuống tay thế nào.

Lão tài chủ thò tay móc trong người ra một túi tiền nhỏ:“Người xem đây là cái gì.”

Cổ Diêu hạ ý thức luồn tay vào người kinh ngạc phát hiện túi tiền đã biến mất, cả quá trình hắn còn chưa kịp thấy lão tài chủ ra tay.

Lão tài chủ vớt túi tiền cho Cổ Diêu: “Thêm lần nữa cho tiểu tử ngươi tâm phục khẩu phục”.

Cổ Diêu không phục mang túi tiền nhét vào trong lòng, nhưng tay hắn không buông ra mà vẫn nắm chặt, thậm chí có ý chơi xấu, tay hắn không buông sao mà có ai lấy được chứ.

35. Chương 4 : Tiêu Dao Môn

“Rồi” Cổ Diêu gạt đầu hắn không tin dưới tình huống thế này mà Lão tài chủ còn có thể thành công trộm được.

“Tiểu tử coi túi tiền của ngươi có còn ở chỗ cũ không.”

Cổ Diêu vẫn cảm thấy rõ ràng túi tiền trong tay “Bất hảo rồi, lần này lão thất thủ rồi.”

Đưa tay vươn ra, hai tròng mắt Cổ Diêu tựa hồ không còn nhìn được, bởi vì tay hắn trống không, nhưng tay hắn rõ ràng có cảm giác nắm vật gì cứ như nó bị vô hình hóa trong suốt đi mà nhìn không thấy.

Lão tài chủ hướng túi tiền trong lòng bàn tay, cứ như là dùng ảo thuật mang túi tiền lấy ra, đắc ý dương dương nói “Tiểu tử, còn gì nói không hả?”

Chiều này có thể nói là thần kỳ, Cổ Diêu thậm chí hoài nghi lão có khi nào là một vị ma thuật sư hay không, hồi lâu còn chưa lên tiếng, không ngờ trên đời có thiết thuật thần kỳ như thế.

“Nhìn thấy chưa hả, nếu bài ta vi sư, ngươi có thể trộm bất cứ bất cứ tiền hay bất cứ bảo vật gì, mặc kệ người khác có cất dấu trên người hay địa phương nào dù có nắm trong tay cũng thế mà thôi, rất sáng khoái đúng hay không? hắc hắc..”

Bây giờ Cổ Diêu mới tin, vị lão gia này hoàng toàn không có khoe khoang.

Tròng mắt xoay chuyển một cái, Cổ Diêu kéo vạt áo: “Nếu ngài có thể giúp ta giải khai thù này, ta nhất định bái ngài làm thầy.”

Ngay vị trí xung quanh trái tim của hắn một cái màn hắc khí dày đặc như là mạng nhện.

Lão tài chủ cau mày nói: “Cửu Chuyển Phệ Hồn Đan.”

Thấy lão biết tên độc dược, lòng Cổ Diêu dâng lên một tia hi vọng: “Sư phụ, ngài có thể giải độc sao?”

“Tất nhiên!” Lão tài chủ hãnh diện nói: “Mấy năm trước ta có đi ngang qua Thuần Vu gia tộc, tiện tay cầm một lọ giải được cửu chuyển phệ hồn đan chơi, chính là do tộc trưởng Thuần Vu gia tự mình chế, muốn giải cái thứ tứ chuyển phệ hồn đan này hắn là chuyện nhỏ.”

Ngay cả mấy lần chuyển cũng nói ra được, không có như Diệp Lâm ăn to nói lớn, Cổ Diêu mừng như điên.

Lão tài chủ nói thầm: “Nói lại, ngươi sao lại đắc tội Thuần Vu gia tộc, chẳng lẽ trộm đồ trên tay họ sao, nhưng mà có như vậy người của Thuần Vu gia cũng không dùng tới Cửu chuyển phệ hồn đan đối phó với tiểu tặc như ngươi.”

Cổ Diêu cũng cóc có thêm quan tâm mối quan hệ của Diệp Lâm với Thuần Vu gia tộc gì đó, không thể nhịn nổi nói: “Xin ngài giúp ta giải độc đi.”

Lão tài chủ nghiêng đầu nói: “Đừng có quên lời nói của ngươi.”

Cổ Diêu lúc này quì xuống dập đầu ba cái: “Sư phụ xin ngài nhận con là đệ tử.”

“Vậy mới đúng đừng có lãng phí tài năng của ngươi, ngươi là đạo tặc có một không hai mà...” Lão tài chủ cười híp mắt nâng Cổ Diêu dậy, móc một chiếc bình trong lòng ra, lấy một viên dược hoàn bầy màu đưa Cổ Diêu.

Cổ Diêu nuốt vào, hiệu quả giải được thật tuyệt, chỉ chưa tới thời gian chung trà, hắc khí trên ngực tiêu mất.

Rộc cuộc thoát cái gánh nặng này rồi, Cuối cùng Cổ Diêu có thể thở phào nhẹ nhõm, hắn đau đầu vì việc trúng độc đã lâu, không nghĩ tới bây giờ giải độc chẳng hao tổn chút công phu nào.

Lão tài chủ nói: “Từ nay ngươi là đệ tử chân truyền của ta, môn phái chúng ta gọi là Tiêu Dao Môn, lịch sử lâu đời truyền thừa hàng nghìn năm, còn ta tên là Phỉ Lợi Phổ <@Philip>, là 1 đạo tặc.” Phi Thường” nổi danh.” Hắn nhấn mạnh hay chữ nổi danh, cường điệu mình là nhân vật bất phàm.

“Ngươi bái ta làm vi sư, cũng nên biết chân diện mục của ta.” Nói rồi lắc lư một cái rắc rắc mấy tiếng, như là đậu rơi cành gãy, một cú, Cổ Diêu kinh ngạc nhìn cái vị mập mập kia biến thành một tiểu lão đầu gầy ốm, mà trên môi có hai hàm râu như râu cá trê nhìn càng tức cười. <@Khuôn mặt thật là dễ tiện và bỉ ổi đúng là đạo tặc số 1>

Nhìn ánh mắt giật mình của Cổ Diêu, Philip đắc ý vô cùng: “Nhìn thấy không hả, đây là Đạo Hành Bách Biến, trên đại lục có trăm ngàn cách dịch dung nhưng mà có thể hoàn toàn thay đổi dung mạo dù là gân mạch xương cốt cũng có thể biến đổi, cao minh nhất chỉ có thể là “Đạo Hành Bách Biến” của bốn môn, đây chính là chân diện mục của ta người có thể thấy cực kỳ ít.”

Cổ Diêu gãi đầu hỏi: “Cái này có tác dụng gì?”

Philip trừng mắt, phùng râu: “Như thế nào vô dụng, đây chính là tuyệt kỹ thực dụng nhất, ngươi nghĩ coi, với đạo tặc thân phận mà bị phơi bày ra ánh sáng thì khắp lục có chỗ nào dung thân, mà Đạo Hành Bách Biến lại cho ngươi hàng trăm hình thể thân phận, đây là tiện nghi biết cỡ nào.

“Thật sự tuyệt diệu, tuyệt diệu quá.” Cổ Diêu dù ngoài miệng phụ họa nhưng lại không cho là đúng mà lại cho là cái chuyện đầu đuôi lòi đuôi không dám đối mặt người đời này có ý tứ gì.

Bất qua Cổ Diêu không dám hoài nghi lời của lão gia tử tài năng quán thế này, cung cung kính kính hỏi: “Sự phụ, bản môn có bao nhiêu người ạ?”

Phỉ Lợi Phổ nói: “Ba người.”

Cổ Diêu mém chút nữa là té úp mặt, như Philip nói Tiêu Dao môn hẳn phải là danh môn đại phái, không tin nổi chỉ có 3 người, chuyện này thật là không thể tin nổi!

Phỉ Lợi Phổ lại không lấy làm xấu hổ, dùng vẻ cây ngay không sợ chết cháy nói: “Tiêu Dao môn cầu tinh bất cầu đa, xưa nay nhận đều là thiên tài, không có thứ phẩm lẫn vào, rất lâu rồi đều là nhất mạch tương truyền.”

Cổ Diêu hiếu kỳ hỏi: “Vậy ngoài ngài và con ra còn một vị là ai?”

“Sư tỷ của ngươi.” Philip hiện lên 1 tia tán thưởng: “Nàng là đồ đệ ta nhận 4 năm trước, đều như người thiên tư xước tuyệt, tâm tư linh mẫn, bây giờ đã là đạo tặc phi thường xuất sắc rồi.”

Philip lại có điểm đắc ý nói: “Vận khí của ta có thể so với sư công đã qua đời của ngươi, chỉ trong thời gian 4 năm, có thể tìm hai vị truyền nhân căn cơ thật tuyệt, ha ha...”

Cổ Diêu từ trong thâm tâm dâng lên một cảm giác hoang mang, không nghĩ tới mơ hồ thế nào mà bái một vị sư phụ đạo tặc kỳ quái.”

Xem ra mình với đạo tặc thật là hữu duyên, xem ra không thể nào chạy khỏi.

36. Chương 5 : Tiêu Dao Vô Ảnh

Đói sắp chết là một lý do, mà cũng phải nói đây là lần đầu hắn ăn ở chỗ như thế này.

Philip đã trở về bộ dáng tài chủ, tiền của lão phải nói là nhiều lắm, mà đạo tặc thì có bao giờ keo kiệt đâu, nên hắn cũng không quá trọng kim tệ, kêu ra một bàn thức ăn, toàn là thức ăn thành danh của quán, khiến Cổ Diêu ngất ngây con gà tây.

Nhìn thấy Cổ Diêu ăn ngấu ngiến, Philip bắt đầu quán thông tư tưởng đạo tặc: “Thấy không hả, ngươi bái ta làm thầy, sau này mỗi ngày đều ăn sơn hào hải vị, sao mà đói thành thế kia được!”

“Vâng, vâng ạ.”

Cổ Diêu ngưng đưa trả lời hai tiếng sau đó lại như lang thôn hổ yết điên cuồng gấp, gấp, gấp và gấp, chú ý tập trung vào các mỹ thực trên bàn.

Cùng với cách ăn thô tục của hắn, Hàn Đan ăn phong nhã hơn nhiều, xuất thân gia đình phú quý, từ nhỏ nàng đã được giáo dục rất tốt dù cho đang rất đói mà khi ăn không mất phong phạm thực nữ.

Cùng lúc nuốt chậm thức ăn, Hàn Đan mở to đôi nhãn châu nhìn Philip, theo Cổ Diêu ca ca nói người này không phải buồn lậu trẻ em sao, sao lại tốt với hai người như vậy mà còn thành sư phụ của Cổ Diêu ca ca.

Xong tiệc Philip hỏi thân phận Cổ Diêu biết hắn là cô nhi cũng không thấy là kì lạ.

Mười tên đạo tặc thì có sáu tên là cô nhi, nhiều người chỉ vì bất đắc dĩ mới thành đạo tặc.

Cổ Diêu sau khi nuốt trọn một khối thịt vàng tươi ngon lành mới hàm hồ hỏi:” Được rồi, sư phụ, ngài hai lần lấy túi tiền trong tay đệ tử, đó là dùng cách gì, sao đệ tử không nhìn thấy.”

Philip cười:” Đó là công pháp bí truyền của bốn môn “Vô Ảnh Thủ”.”

Vô Ảnh Thủ tên này quả thật là có ý tứ, đúng là thần không hay quỷ không biết.

Philip nói tiếp:”Chủ tu đẩu khí của bản môn là ”Tiêu Dao Vô Ảnh“, tất cả đạo kỹ đều nằm trên nền tảng này, đạt thành cấp bậc nhất định, ra tay nhanh tuyệt luân, mắt người thường không thể nhìn thấy nhưng mà chỉ đạt tới cấp bậc đánh lừa thị nhãn cũng chưa là gì sau này luyện càng cao có thể khống chế thanh âm phát ra do lực cản của gió cùng năng lượng dao động động, người biết, tốc độ cảnh nhanh thanh âm do lực cản của gió càng lớn, ngoài điểm ấy ra còn có vấn đề lớn khác. Lực dao động, nếu người ra tay với một cao thủ chỉ cần tới gần, cho dù năng lượng dao động phi thường nhỏ cũng bị họ linh mẫn nhận ra, thành ra thất thủ.”

Cổ Diêu thiết tha nói:”Sư phụ, nếu đem Tiêu Dao Vô Ảnh mà chiến đấu, khó lòng phòng bị, vậy có thể là phi thường lợi hại?”

Philip trầm ngâm một chút:”Cái vụ này thì bốn môn chủ trương đạo <@chôm> là chính, không cổ vũ chiến đấu, thật ra mà nói từ góc độ chiến đấu, Tiêu Dao Vô Ảnh cũng còn chưa hoàn hảo vô khuyết, không như người nói thiên hạ vô địch lợi hại như vậy đâu. Phải hiểu cá và tay giấu không thể lấy cả hai được được, nếu như duy trì đẩu khí liên tục vận chuyển nếu lựa chọn tốc độ cao thì không có khả năng phát ra lực cực mạnh. Khó tránh làm yếu đi, nếu muốn tăng lực công phá thì tốc độ phải chậm lại.”

Cổ Diêu cái hiểu cái không gật đầu:”Ồ ồ, ra là vậy.”

”Tất nhiên phạm là việc gì cũng không có tuyệt đối, cứ như cấp bậc của ta bây giờ dù là tại tốc độ cao thì lực phát ra cũng không phải là cao thủ bình thường có thể so sánh!” Philip tự đắc nói, tiếp đó hắn lại cảnh cáo Cổ Diêu:”Về phần tiểu tử người nếu không phải vận bất đắc dĩ thì đừng có mà chơi đại dùng Tiêu Dao Vô Ảnh mà chiến đấu, không ít người biết nó là hàng độc và đã được đánh dấu bản quyền của Tiêu Dao Môn, một khi bị nhận ra thì tiểu tử người ”dong” lẹ lẹ một chút đi.”

Cổ Diêu nghi hoặc hỏi:”Bốn môn có rất nhiều địch sao?”

Nói tới đề tài này, Philip có chút xấu hổ, ho khan hai tiếng:”Người phải biết, đạo tặc vốn khó ưa mà, chúng ta Tiêu Dao Môn trong lịch đại truyền thừa, đối với bảo vật đã không có hứng thú chỉ là tìm đến danh môn thế gia xuống tay, nên quan hệ không phải là cực hảo, không phải là hảo lắm, hé hé....”

Nói bất hảo chỉ là nói nhẹ nhàng thì có, quả thật là cực kỳ xấu, ai cũng muốn tru diệt. Thử ngẫm nghĩ một chút, một danh môn bị trộm bảo vật chuyện mất thể diện là không thể tránh, mà mất đi bảo vật gia truyền, họ càng thống hận bọn đạo tặc ghê tởm kia biết chừng nào.

Nghe cường hãn đẩu khí mà không thể dùng chiến đấu, Cổ Diêu có chút thất vọng, sau đó hắn như nhớ tới cái gì đó:”Sư phụ khi mà lần thứ hai ngài lấy tiền đệ tử rõ ràng có cảm giác trong tay nắm cái gì đó chuyện này là như thế nào?”

Bây giờ cảm giác này biến mất cho nên Cổ Diêu tò mò hỏi cho ra.

Philip cười:”Phải cảm ơn vị tổ sư thứ 7 của bốn môn Lý Duy Tư, cũng là một thần quan, không chỉ đạo thuật cao minh, trong lĩnh vực thần quan cũng là trác tuyệt hiếm có, tổ sư lần đầu tiên phát hiện trên người

có nhiều điểm đặc thù, nếu không chế bộ vị này có thể không chế cảm nhận của thần kinh, người kêu mấy bộ vị này gọi là "Huyệt Đạo", mang tri thức huyệt đạo phối hợp đạo kỹ."

Philip dừng một chút: "Khi trộm tiền ta nhân tiện kích thích huyệt đạo trên cổ tay người, cho nên có cảm giác rúi tiền còn nằm nguyên, đương nhiên chỉ là ảo giác, thực tế trong nháy mắt thần kinh cảm ứng của người đã hoàn toàn mở ra nhưng cảm giác cứ như nắm chặt, dưới tình huống đó của người ta đem lấy túi tiền tới tay."

Cổ Diêu bội phục từ đáy lòng: "Lý Duy Tư sư tổ thật lợi hại, vậy mà cũng nghĩ ra."

Philip hãnh diện nói: "Ta đã nói, bốn môn không phải rất đông nhưng lịch đại tổ sư, mỗi vị đều là thiên tài khó tìm trên thế giới, họ không ngừng hoàn thiện bổ sung đạo kỹ, thôi trần xuất trần, vô tư truyền kỹ thuật nâng túi một đời, hôm nay đạo môn, là chúng ta đứng đầu! Trong Tiêu Dao môn, có vị nữ truyền nhân đầu tiên, tài năng của sư tỷ người đã dần hiển lộ, còn có người có thể so sánh với sức sáng tạo của Lý Duy Tư sư tổ, nhất định có thể mang Tiêu Diêu môn đưa cao thêm một tầng, hà hà ..."

37. Chương 6 : Đạo Tặc Cũng Rất Thú Vị

Ăn cơm trưa xong ba người lại lên đường.

Philip cũng chỉ là đi ngang qua Thác Việt trấn này mà thôi không có ý thường trú nên hắn tiếp tục đi về phía tây.

Độc được Cửu Chuyển Phệ Hồn Đan đã giải Cổ Diêu cũng không có ý tìm Diệp Lâm cả hai chỉ là bình thủy thương phùng mà thôi mà ma nữ kia còn có biết bao nhiêu là trò quái ác, ít đến gần thì hay hơn.

Philip mua một chiếc xe ngựa trên đường đi hắn nói rất nhiều chuyện về Tiêu Dao Môn kể cả lịch sử của tổ sư, các ám hiệu liên lạc, tuy chỉ là qua loa đại khái nhưng cũng phải đến tối, lúc xong thì cũng đã tới thành thị.

Mại Nhĩ Tư là một thành thị mở, không có binh lính chặn hỏi ở cửa thành xe ngựa cứ thế mà thông dong tiến vào trong thành.

Mại Nhĩ Tư cũng chỉ là một thành thị nhỏ của Tập Địch đại lục nhưng mà nếu so với Xích Viêm thành đang bị hỏa chiến bao vây thì phần hoa hơn nhiều, mật độ cư dân cũng gấp đôi.

Xích Viêm thành chủ chỉ biết suốt ngày lao tâm khổ trí tìm cách đối phó với tử địch Hàn Băng thành chủ không lo việc kiến thiết thành còn nhân dân khổ cực cũng không qua tâm cho nên dân cư của Xích Viêm và Hàn Băng hai thành cứ chạy ra địa phương ngoài, một bộ phận là đến Mại Nhĩ Tư thành này, Cổ Diêu ngẫu nhiên có thể nghe được khẩu âm đồng hương, có cảm giác thân thiết.

Philip tìm tòa khách sạn mang tên Hảo Vận Khí, đây là một trong những khách sạn xa hoa nhất, người tới đây đều là người thành đạt, thiếu gia tiểu thư, cùng với các vị vũ giả có cân lượng.

Vừa mới đặt chân vào khách sạn thì đã có nữ phục vụ đi đến nghênh tiếp: "Khách nhân tôn quý ngài muốn dùng cơm hay nghỉ chân lại."

Nữ phục vụ ngôn từ hữu lễ, mặt luôn mỉm cười hiển nhiên là qua huấn luyện kỹ càng, thanh âm nhẹ nhàng khiến người ta dễ động xuân tâm, quả nhiên là nơi sinh hoạt của những kẻ thượng tầng, chỉ là kẻ phục vụ nếu đem so với tiểu nhị Cổ Diêu ngày xưa, hắn còn kém người ta nhiều lắm.

"Dùng bữa trước sau đó ở lại." Lúc trả lời Philip còn ném một kim tệ cho nàng.

"Tốt quá chúng ta ở tầng năm còn một phòng, cửa sổ rất trang nhã, không khí tươi mát, còn có thể tham quan phong cảnh bên ngoài." Khách nhân của Hảo Vận Khí đều là người có tiền ra tay ban thưởng không ít nhưng mà loại dám xài sang như lão Philip này thì rất ít, nữ phục vụ tâm tình vô cùng vui vẻ nói chuyện càng thêm chu đáo.

Philip gật đầu: "Như vậy tùy cô an bày."

“Khách nhân, mời các ngài!” Nữ phục vụ mang ba người lên chỗ ngồi trên lầu châm trà mời sau đó thì lễ lui xuống.

Tại trong thâm tâm, Cổ Diêu luôn cho là đạo tặc không phải là người có thể phong quang như vậy, chủ yếu ở khách sạn nhỏ sợ gặp người, thấy Philip như vậy thật quá ngênh ngang mới hỏi: “Sư phụ chúng ta cứ như vậy đối mặt mọi người có sao không?”

“Có điểm gì không tốt?” Philip trờ mắt hỏi: “Người chưa nghe ”Tiểu Đạo Ân Vu Dã, Đại Đạo Ân Vu Thị” hay sao, càng ngênh ngang, càng không ai nghĩ người là đạo tặc, huống chi chỉ có kẻ khác sợ Philip ta, Philip ta còn sợ ai chứ?”

Quả thật với thực lực của Philip, bất cứ chỗ nào cũng có thể an lòng, Cổ Diêu cũng nghĩ vậy mà thôi lo lắng.

Đã thu tiền thưởng rồi cho nên nữ phục vụ làm việc rất ân cần chưa tới thời gian chén trà nhỏ thức ăn đã lục tục bưng lên, vừa rồi khi vừa vào thấy sinh ý của khách sạn rất tốt có rất nhiều khách nhân đang chờ, nữ phục vụ đã vì họ mà đi cửa sau, mới có thể nhanh như vậy.

Philip kêu thêm bầu rượu tự mình nhâm nhấp còn Cổ Diêu thì càn quét mĩ thực trên bàn.

Đúng là chỗ ăn cơm cao cấp, càng lúc càng có nhiều khách, lúc này tự nhiên ở cầu thành truyền đến thanh âm ồn ào.

Trong khi đó người nữ phục vụ kia đang có thanh âm dễ nghe nói: “Khách nhân thật xin lỗi, trên lầu đã hết chỗ rồi.”

Nam tử kia trả lời đầy kiêu ngạo: “Không có cũng phải có, ta không trả tiền nổi sao?”

Theo tiếng bước chân, đoàn người xuất hiện dẫn đầu là hoa phục thanh niên, chừng 17 18 tuổi, mày anh mục kiếm, khá anh tuấn chỉ là bộ dáng ngênh ngang ngạo mạn l àm cho người ta nhìn không vừa mắt.

Bên cạnh thanh niên là một nữ nhân ăn mặc hở hang, lộ ra gần nửa ngực, cứ như lo sợ người khác không nhìn thấy trang sức trên đó hay là không biết nàng ta có một cặp bánh bao vĩ đại vậy, đôi mắt hoa đào đậm tiệp bắn ra tứ phương, ra vẻ vừa nũng nịu vừa tức giận nói: “Kiếm ca của ta không thích ngồi chỗ thấp, tầng năm là chỗ cao nhất của các người, nếu không có chỗ vậy đem mái nhà này hủy đi, chúng ta ngồi trên đó dùng cơm cũng có thể, hé hé ...”

Nữ phục vụ có vẻ khó khăn nói: “Việc ... này ... ”

Thiếu niên không nhẫn nại nói: “Chỉ là một cái khách sạn nhỏ nhoi mà thôi, bổn thiếu gia quang lâm các người phải cảm thấy vinh hạnh chứ, không ngờ còn dám chậm trễ, bổn thiếu gia tự mình tìm chỗ có chuyện gì ta chịu trách nhiệm.”

Nữ phục vụ không khuyển được đành bất đắc dĩ lui ra, gặp loại chuyện này tốt nhất là tìm lão bản mà giải quyết mới là hoàn hảo.

Thanh niên lia mắt khắp khách sạn một lượt sau đó dừng ở chỗ của Philip.

Thứ nhất chỗ này rất tốt, hơn nữa cái hình dạng tài chủ mà Philip đang cải trang nhìn sơ qua chỉ là loại người trừ tiền ra cái gì cũng không có, có thể có thêm tí địa vị nhưng đối với người trong giang hồ thì chuyện này tính là cái quái gì.

Cũng không đợi thanh niên lên tiếng mấy người hầu phía sau đã hiểu ý chủ, sau đó một tên tiếng lên, đem vài thủy tinh tệ đặt trước mặt Philip “Lão già, cái bàn này của người may mắn được thiếu gia ta nhìn trúng, cầm lấy tiền rồi đi mau.”

Ngữ khí khi nói của hắn cũng không có chút ý thương lượng nào mà là xúc phạm, cùng với tính khí của chủ nhân hắn không sai bao nhiêu. Khi nói chuyện hắn còn cố tình nắm tay Philip run lắc mạnh còn cố tình khoa khối kim thiếc chế tạo tình xảo biểu hiện thân phận quyền sư, đúng là ân uy cùng làm.

Này giờ không thể nghi là chọc nhâm cao thủ, Cổ Diêu nghĩ thầm bọn kia xui xẻo rồi.

Nhưng mà ngoài tưởng tượng của Cổ Diêu Philip không có nổi giận, chỉ là tham lam nhặt thủy tinh tẻ trên bàn, mảy tươi miệng cười nói: “Tạ đại gia tạ đại gia dù sao chúng ta cũng no rồi, bàn này giao cho các ngài.” Sau đó hướng Cổ Diêu ra hiệu.

Cổ Diêu rất là thắc mắc không ngờ Philip không có nổi lòi đình bất quá cũng dừ Hàn Đan bước theo Philip.

Xa xa nghe được tiếng của ả tiểu đẳng phụ, thanh âm làm da thịt của người ta đông lại “Kiếm ca ca thật là uy phong.”

Thanh niên đắc ý dương dương: “Coi như hấn thức thời, tiểu địa phương đúng là lạp ngạp, nếu không phải trời đã tối, có quỷ mới chịu ngụ lại chỗ này.”

Đi tới nơi không có ai, Cổ Diêu nhìn không nổi hỏi: “Sư phụ chẳng lẽ chúng ta chỉ có thể nuốt mối hận này như vậy sao?”

“Tiểu tử ta nói rồi chuyện của đạo tặc phải dùng phương thức của đạo tặc mà làm.” Philip vừa nói đồng thời làm ảo thuật mang ra một đồng đồ vật gồm 7 8 cái túi tiền, vài món châu báu, cùng một quyển sách.

Cổ Diêu thấy vậy mới biết hấn vừa mới ra tay trên người thanh niên kia.

Philip xoay hai tròng mắt cười tà: “Ta thật sự muốn biết cái tên ra tay hoang phí, vừa hoan lạc với mỹ nữ, cổ tình gây náo loạn trước mọi người, khi mà không có tiền trả tiền hàng đã mua, khi ấy về mặt sẽ thế nào, còn hơn dụng võ, càng có ý tứ đúng không. hà hà.”

Cổ Diêu nghĩ tới cảnh đó, trên mặt không tự chủ mỉm cười, lúc này hấn mới phát hiện cái nghề đạo tặc này cũng thú vị phi thường.

38. Chương 7 : Phục Chế

Khi mà kêu tính tiền hấn đã dự tính sẽ thưởng cho nữ thị giả thật hậu để chứng tỏ sự hào phóng của mình với nữ nhân bên cạnh, nhưng khi mà tay hấn luôn tay vào lòng thì nhúu mảy lại, túi tiền không thấy đâu.

Thanh niên tìm lại một hồi nhưng vẫn không thấy.

Có thể là rơi nơi nào chẳng, chỉ có chút tiền như vậy hấn không thèm quan tâm chỉ chết một cái là đang lúc cần, cho nên hấn dù có điểm khó chịu nhưng vẫn nói với thị vệ bên cạnh: “Alger, người thanh toán!”

Quý môn đệ tử khi ra khỏi nhà đều mang tiền giao cho thị vệ bên cạnh giữ, nhưng Alger biết thiếu gia nhà hấn không như công tử thông thường, cho nên có chút kì quái.

Đương nhiên hấn cũng sẽ không có ngu mà hỏi, chỉ là khi luôn tay tìm tiền thì cũng như công tử hấn, nhúu mảy nói: “Thiếu gia, hình như thuộc hạ đánh mất túi tiền.”

“Gi?” Thiếu niên cảm thấy rất kì lạ hấn biết Alger là người rất cẩn thận không thể nào làm mất tiền được.

Túi tiền của hai người biến mất thì đây không thể là chuyện thường rồi, sau đó bọn gia hỏa này mới phát hiện tất cả túi tiền của họ đều không cánh mà bay.

“Đạo tặc!”

Cái danh từ này như đồng thời nhảy lên trong đầu bọn họ, khiến cho bọn họ cuống cuống kiểm tra đồ vật của mình, kết quả mém chút nữa làm cho họ toàn bộ té xỉu, cơ hồ tất cả đều mất cả, bị trộm sạch bách.

Con nữ bên cạnh ngay lập tức vuốt ngực của mình, kiểm tra căn hông toàn trụ tử, kim cương thì đối với quý tộc trên đại lục cũng không tính là cái quý gì, nhưng mà hông toàn thạch thì khác, nói chính là kim cương cực phẩm trong cực phẩm, ngàn vàng không thể mua, hơn nữa nó còn là xuất phát từ vị đại sư nổi tiếng nhất đại lục đã rửa tay chậu vàng làm ra, nếu không vì giao tình với gia tộc của thanh niên kia, thì An Tư Ngã Nhĩ cũng không phá lệ mà rời núi, lai lịch hiếm thấy như vậy cũng có thể nói căn trụ tử này quý giá cỡ nào.

Trên tay có cảm giác lạnh, con nữ thở phào, cho dù mất tất cả, quần áo có bị lột sạch sẽ cũng không sao, nhưng căn trụ tử này không thể mất được.

Nhìn vật tinh xảo trong tay, chỉ có thể dùng từ nghệ thuật đỉnh cao hình dung cái hồng toàn trụ tử này quá, con nữ không nhìn được đem nó hôn lên môi một cái.

Lúc này nàng lại đột nhiên hét ầm ầm lên, nàng phát hiện trụ tử có vết nứt, dù vết nứt này chỉ là rất rất nhỏ, nhưng mà là điểm chí tử, trong mắt đại hành gia xem thì ra nó chỉ là một sản phẩm thất bại mà thôi.

“Không thể nào! Không thể nào!” Con nữ hô lớn lên như mụ điên, mắt đi cái dáng vẽ phong tao thực nữ.
<@Nó có thực nữ đâu mà mất -.-’ >

Sản phẩm do một đại cao thủ chế tạo, sao có thể là sản phẩm thất bại?

Càng làm cho nàng kinh hãi chính là vết nứt càng ngày càng rộng cuối cùng bịch một tiếng, tứ phân ngũ liệt.

Con nữ hoàn toàn ngây dại, đây là trụ tử do hồng toàn cứng rắn nhất trên đại lục chế tạo sao có thể yếu ớt như vậy.

Vấn đề tất nhiên là trên người đạo tặc.

Con nữ cơ hồ nổi điên, như là con mẹ bán cá đầu đường đứng chửi:“Đạo tặc chết bầm, đạo tặc chết chém, trời đánh thánh vật hằm bà lằng, cà na xì muối @#%^&”

Thanh niên nghiêng răng nghiêng lợi:“Ta mà biết tên nào làm sẽ mang hấn bầm thây vạn đoạn, dám động thủ trên đầu bốn thiếu gia.”

Chỉ là hấn có nghĩ mãi cũng không nghĩ ra là do ai làm, khi nào bị trộm, càng không nghĩ tới bọn Philip, chỉ là đi ngang người chút xíu, ai có thể có đạo kỹ cao minh như vậy chứ?”

Alger chính là một kẻ lớn tuổi có nhiều kinh nghiệm lịch duyệt phong phú, ý nghĩ tinh táo cho nên được phái ra chiếu cố cho thanh niên tránh cho cá tính lỗ mãng của hấn gây chuyện, giờ phút này hấn là người thanh tịnh nhất, nói với thanh niên:“Có thể vô thanh vô tức trộm đi tất cả đồ vật của chúng ta, đây phải là một đạo tặc lợi hại phi thường, thiếu gia tốt nhất ngài nên kiểm tra vài đồ vật khác đi.”

Tiền tài đối với thiếu gia của họ không đáng nhắc tới chỉ là còn có vài thứ khác cực kì quan trọng.

Thanh niên cố đè nén tâm tình của mình xuống:“Không gian giới chỉ của ta có phong ấn, ta không tin hấn dưới tình huống không kinh động ta mà cũng có thể phá phong ấn, hừ...”

Hấn dùng ý niệm mở giới chỉ ra, nhưng tình cảnh trong đó càng làm hấn chết ngất, toàn bộ trong giới chỉ không còn vật gì, dù là vật phẩm quan trọng nhất kia.

Alger từ sắc mặt của thanh niên cũng biết được chuyện gì đang xảy ra, sắc mặt ngưng trọng:“Thiếu gia, việc này không phải chuyện đùa, chúng ta tốt nhất là báo về gia tộc!”

Mà ba người Philip lúc này đang trong khách phòng kiểm tra chiến lợi phẩm.

Ngay cả liếc mắt cũng không thèm lão mãng tất cả túi tiền ném qua một bên, số thủy tinh tệ bên trong đó cũng đủ làm cho một bình dân trên đại lục thư thư phức phức sống thoải mái nhiều năm.

Nhìn qua cái trang sức xa xỉ, cũng chưa nhập pháp nhãn hấn, hấn chỉ chú ý căn trụ tử:“Ừ, Hồng Toàn thạch, có chút đáng giá, thợ làm ra cũng khéo, có chút cân lượng.”

Cổ Diêu vốn đã chú ý đến căn trụ tử trên cổ của nữ nhân kia nhin không được hỏi:“Sư phụ ngài làm như thế nào mà trộm trụ tử, dù thông qua huyết đạo có thể lừa cảm giác của nàng nhưng mà người khác không phát hiện sao?”

Philip không chút hoang mang trả lời :“Yên tâm sư phụ tất nhiên lo lắng điểm này rồi, thuận tiện nói cho người biết một kỹ thuật cao cấp- Đổi Trắng Thay Đen- trên cổ nàng giờ có căn trụ tử như đúc, không ai nhìn ra được.”

Cổ Diêu nhìn trụ tử trên tay sư phụ có chút khó hiểu nói:“Sư phụ, căn trụ tử này được làm rất tinh tế, ngài làm sao có thể trong chút lát tìm được đồ dỏm giống y như vậy?”

“Không phải tìm cái khác mà là phục chế.” Philip lấy ra một nắm gì mềm như bùn, trước ánh mắt nghi ngờ của Cổ Diêu nói: “Thấy không đây là bùn vạn năng, đây chính là nguyên liệu lấy từ một loại ốc sên đặc biệt ở bắc bộ bằng nguyên, chỉ cần đưa đầu khí vào là nó có thể thay đổi các loại hình thái khác nhau...” Tay lão sờ vào, cái bùn vạn năng kia biến thành một thanh đồng.

Cổ Diêu kinh ngạc đem khối thanh đồng tiếp nhận, đánh mạnh mấy cái liên, đánh vào rõ ràng là thanh âm kim loại.

“Cái này thật sự là giả sao?”

Philip trợn mắt: “Đồ dần, tất nhiên là giả, chỉ là cực kì giống nhau mà thôi, nếu như ngay cả vật chất cũng đổi, vậy thì đồ dỏm đó có còn là đồ dỏm đâu, mà là hàng thật.”

Philip thu tay về, mở ra thì thanh đồng lại biến thành phỉ thúy, thật là phi thường.

“Nguyên tố của đầu khí bất đồng, hình thái cũng bất đồng, trải qua lịch đại bốn môn, bây giờ chúng ta đã nắm giữ gần như tất cả phương pháp mô phỏng, kể cả hồng toán, năng lực của ta có thể làm ra đồ vật giả giống cả màu sắc chi tiết, hình ảnh, độ lớn nhỏ, sức nặng độ ẩm, xúc cảm cùng sức phản quang đạt đến 99% tương tự, dù là chuyên gia cũng khó phân biệt.”

Cổ Diêu kinh ngạc cảm thán: “Vậy có khác gì hàng thật đâu?”

Philip cười nói: “Không chỉ căn cứ đầu khí mà tạm thời thay đổi bùn vạn năng, nó thủy chung cũng không thể thành vật khác, trải qua đoạn thời gian, với khả năng của ta có thể duy trì bốn năm, sẽ trở lại như cũ, còn tổ sư thứ 13 chính là người mạnh nhất ở phương diện này có thể gần năm năm, người thứ hai chính là ta.” Philip có chút kiêu ngạo khi nói tới đây, tất nhiên không khác gì tổ sư, lão cũng có chút danh dự.

“Nói vậy cái trụ tử kia, ả đó còn có thể đeo bốn năm.”

Philip “hừ” 1 tiếng: “Ta sao mà có thể cho nàng vui lâu thế, nữ nhân không lẽ phép như vậy phải cho giáo huấn, nếu không có gì ngoài ý muốn, bây giờ cái hàng dỏm kia hư mất rồi, sợ là cả nàng cũng hư theo nó luôn rồi đó chứ.”

Xem ra cái con nữ kia vô cùng yêu thích trụ tử, sắc mặt nàng bây giờ chính là rất khó coi, tim Cổ Diêu thấy ngứa ngứa, tiếp xúc Philip càng lâu càng thấy điểm đặc sắc của nghề đạo tặc.

Đây cũng là mục đích của Philip, lão biết cái tên đồ đệ này chính là không tình nguyện, chỉ là bị ép nhập môn, bởi vậy sớm có ý dùng đủ phương pháp câu dẫn hấn đối với đạo tặc hứng thú, vừa có thanh niên kia tự động muốn chết, tất nhiên là thành hàng thử nghiệm ngay.

“Vậy cái đồ trắng thay đen và phục chế, ngài có thể dạy cho con chưa?”

Philip nghe vậy biết Cổ Diêu đã động tâm, nói: “Ha ha, không cần gấp, hai loại đó đều là kỹ năng cao cấp, trước mắt chưa tới người, tất nhiên dưới sự chỉ dạy anh minh của ta, hơn nữa là thiên phú của người và cố gắng, cuối cùng cũng thành công thôi.”

Đem hồng trụ tử nhét vào lòng, Philip nhìn tới chiến lợi phẩm còn lại, thấy quyển sách mỏng cười nói: “Ha ha, không nghĩ tới thu hoạch cái này.”

Cổ Diêu tiếp cận nhìn, trên sách viết bốn chữ “Thiên Mị Huyền Cảnh”, hiếu kỳ hỏi: “Sư phụ đây là cái gì?”

“Huyền Thuật.” Philip bổ sung một câu: “Cái này là bí kíp huyền thuật của Hách Liên gia tộc.”

Hách Liên gia tộc chính là một trong bát đại cổ tộc, bát đại gia tộc phân biệt là Hiên Viên, Đao Mộc, Đông Phương, Thuần Vu, Hách Liên, Gia Cát, Độc Cô, Hạ Hầu. Mà mỗi nhà đều có vũ kỹ thành danh, tỷ như là huyền thuật chính là tuyệt kỹ của Hách Liên gia tộc.

Tại La Áo đế quốc dù là người thống trị cũng không dám ra tay với bát đại cổ tộc, họ là người mang sắc thái thần bí, thành những người khác thường trên đại lục.

Bí kíp của đại gia tộc tất nhiên là trân quý vô cùng, bất quá Philip trở mình hai cái rồi ném nó vào đồng lập ngáp: “Ngay cả Hách Liên gia chủ đối với ta cũng phải nhường mấy phần vậy mà tiểu tử này dám vô lễ với ta.”

Cổ Diêu tiếc hận nói:Sự phụ, người coi không ra gì cũng cho đệ tử được mà.”

Nghĩ lại dò xét vũ kỹ của nhà khác, không khỏi có chút bất kính với Philip, cho nên cười a a nói:“Hắc, Con biết là Tiêu Dao Vô ảnh của bốn môn là độc bộ thiên hạ nhưng mà tham khảo thêm chút ít cũng không tệ.”

“Nghĩ hay lắm, đáng tiếc vật phẩm này đối với chúng ta vô dụng.” Philip thản nhiên nói:“Đừng nói tới mấy đại gia tộc, đại bộ phận vũ giả thành danh có bí kiếp thì bí kiếp cũng ẩn chứa bấy trong đó, người đừng tưởng nội dung bên trong rõ ràng như vậy, thực ra mỗi trang đều có sai lệch, hay là câu cú điên đảo, có chút thiếu sót, thậm chí là phương pháp tu luyện sai lầm, tóm lại còn có nhiều cách khác. Bí kíp này chỉ ghi lại một chút gì nhìn là hiểu nhưng còn trọng yếu thì căn bản không có ghi trên nó, mà do mấy lão gia hỏa truyền khẩu, tùy theo phương pháp mới tu luyện được, nếu tiếp theo mà luyện loạn, chuyện tẩu hỏa nhập ma là không thể tránh.”

“Ồ ồ, thì ra là như thế!” Cổ diêu thở dài nói.

“Đương nhiên, vì tránh cho bí công ngoại truyền, mấy tên âm hiểm này cách gì cũng nghĩ ra.”

“Ý, vậy Tiêu Dao Vô ảnh của bốn môn có hay không có bấy?”

“Cái này, đương nhiên là có ...”Philip xấu hổ nói.

Hắn nói như vậy chẳng khác nào thừa nhận sư tổ của mình cũng là tên âm hiểm.

Thấy Cổ Diêu cười trộm, Philip then quá thành giận:“tiểu tử, không lời thôi, ít nói làm nhiều đi, tất cả đạo kỹ của tiêu dao môn đều dựa vào Tiêu Dao đấu khí, người cần tiến hành đả cơ sở đã.”

Hắn lấy ra một viên đan dược, màu trắng như sữa có màu vàng sáng lưu chuyển bên ngoài, Cổ Diêu không biết gì về dược vật, nhưng mà nhìn vẻ ngoài của đan dược cũng biết nó là loại bất phàm.

Philip ném khóa đan vào tay Cổ Diêu, một cảm giác lạnh vô cùng truyền tới làm Cổ Diêu ném nó đi, hét “Lạnh quá!”

“Uống vào đi!”

Cổ Diêu nhìn khối bạch đan nếu nuốt vào không phải cả bụng cũng đông lại sao, thành khối băng đó, tâm trạng do dự nói :“Sự phụ, đây là gì?”

Philip không kiên nhẫn nói:“Không có dong dài, sự phụ có thể hại người sao sư tỷ của người ta còn chưa cho uống, mà người còn hỏi này hỏi nọ.”

Cổ Diêu nghĩ một chút, nếu à Philip muốn hại hắn thì 100 tên như hắn cũng không đủ chết, cười khan nói :“Chỉ là rất lạnh mà.”

Philip hừ một tiếng:“Đợi lát nữa thì không còn lạnh.”

Cổ Diêu mang đan dược bỏ vào mồm còn chưa kịp cảm nhận vị giác, tiểu đan đã hóa lỏng, hắn đã hiểu ý của Philip nói, quả thật không lạnh mà trái lại như là nhiệt lưu của núi lửa, từ yết hầu chạy thẳng đến tiểu phúc, khuếch tán khắp tứ chi.

Trong đầu Cổ Diêu nổ ầm một tiếng, mất đi tri giác.

39. Chương 8 : Tiêu Dao Vô Cực Đan

“Ừ! Đan Đan” Cổ Diêu vuốt đầu một cái :“Ai da, đau quá.”

Thấy ánh nắng bên ngoài chiếu vào Cổ Diêu kinh hãi :“Ta đã ngủ một đêm rồi sao?”

“Không phải một đêm mà là ba ngày hai đêm!”

Cổ Diêu kinh ngạc:“Cái gì, ba ngày hai đêm!”

“Tuy huynh vẫn cứ bất tỉnh, nhưng thân thể đôi khi cứ co giật, hình như là nóng ran lên, có khi lạnh như chết.” Hàn Đan vỗ ngực:“Làm mọi lo muốn chết .”

Cổ Diêu có chút run sợ, hẳn có cảm giác ngủ nhiều nhất chỉ là 7 8 giờ mà thôi không ngờ là ba ngày hai đêm.

Một mùi hôi thối nồng nặc truyền đến mũi, lúc này Cổ Diêu mới phát hiện trên người mình toàn là mồ hôi mà quần áo thì cứ như là bị ngấm vào nước sinh thối, biến thành màu đen mà còn tỏa một mùi hôi kinh dị.

Cổ Diêu xấu hổ: “Ca ca thối chết được, Đan Đan muội ra ngoài lấy cho huynh bộ quần áo thay!”

“Thối là tốt, càng thối thì càng tốt.” Lúc này bên ngoài vang lên tiếng người nói, Philip đẩy cửa bước vào: “Hey, tiểu tử ngủ ngon không?”

Cổ Diêu chỉ quần áo trên người hỏi: “Sư phụ, đây là chuyện gì?”

“Hiệu quả của dược vật” Philip hồi đáp: “Ta cho ngươi dùng là lấy Hoạt Hỏa Băng Thiềm nội đan làm thuốc dẫn, phối với hơn một loại dược vật trân quý mà luyện ra Tiêu Dao Đan, Hoạt Hỏa Băng Thiềm là loại sinh vật trời sinh có thể hấp thu bằng nguyên tố để luyện thành băng phách, ngay cả nó cũng không khống chế được dị năng đặc biệt này. Nó càng phát triển băng phách ngày càng nhiều thậm chí vượt qua mức có thể chịu đựng. Vì vậy nó phải sống trong dung nham, dựa vào dung nham để hạn chế sức tăng trưởng của băng phách, ngoài ra nội đan còn được luyện chế công năng tẩy mao phiệt tử, thoát thai hoán cốt, xú vị này, mùi thối này là do độc tố với chất có hại, càng thối chứng minh trong cơ thể ngươi càng sạch sẽ! Mặc dù không thể tăng cường năng lực của ngươi, nhưng có thể làm giảm sự bài xích của các nguyên tố đối với ngươi, giảm thiểu khả năng tấn công hỏa nhập ma.”

Vừa nghe nói Cổ Diêu cảm giác thần thanh khí爽, thân thể nhẹ nhàng hơn nhiều, biết Philip không nói xạo, vui mừng nói: “Đa tạ sư phụ!”

Philip cũng như trước, mắng: “Không có mắt, nhìn vàng thành phân, lúc trước còn cho là sư phụ gạt ngươi, tiểu tử ngươi thật là may mắn, nếu sư tỷ ngươi là nam thì đan dược này không có phần ngươi.”

Cổ Diêu cười cười: “Sư phụ đại nhân tất nhiên là đại lượng, sẽ không so đo với đệ tử phải không ạ.”

“Hừ tiểu tử ngươi bớt vuốt mông ngựa đi, chuẩn bị quần áo, chúng ta lên đường!”

Khi mà Cổ Diêu cảm nhận thử nguyên tố, hẳn phát hiện dễ dàng, chỉ cần chút ngưng thần có thể tiến vào tinh thần không gian, mà đại lượng các nguyên tố đều được hấp dẫn tới, so với ngày trước nhiều hơn không biết bao nhiêu.

Hắn thậm chí phát hiện chỉ cần có chút tâm niệm thì hẳn có thể khởi động không gian yên tĩnh này, chuyện này chứng minh hẳn tiến vào giai đoạn hai - năng lượng dao động.

Đương nhiên đây là công lao của Tiêu Diêu Vô Cực Đan, khóa đan dược quý giá kia cải tạo cơ thể hẳn làm cho hắn càng linh mãnh, mới có thể đề cao thực lực Cổ Diêu.

Philip dạy cho Cổ Diêu không phải là đạo kỹ mà là Tiêu Dao Vô Ảnh, với năng lực của hắn bây giờ, mấy cái đạo kỹ cao cấp đều là quá xa xỉ.

Cổ Diêu phát hiện là Philip tây hướng, hỏi ra mới biết mỗi năm Tiêu Dao Môn ước hội một lần, lần này là ở Âu Mễ Gia thành phía tây.

Đối với vị sư tỷ chưa gặp mặt Cổ Diêu tò mò vô cùng.

Nữ đạo tặc, sẽ thành thế nào.

Nhoáng cái hai tháng, căn cứ hành trình đã đến trung tâm đại lục.

Đêm đó cũng như mọi ngày, ăn mọng người dùng chân một trấn nhỏ, ăn cơm xong, Cổ Diêu đến phòng của Philip.

Cái vị đạo tặc sư phụ này rất đáng với danh xưng “Sư Phụ”, lão không phí một chút thời gian nào của Cổ Diêu, hôm nay Cổ Diêu không còn là tên nhóc mới sơ nhập đấu khí cảm ứng, mà đã hiểu biết căn cơ của võ học.

Dọc theo đường đi Philip lại thi triển vài loại đạo kỹ không thể ngờ, dùng ngôn truyền đồng thời để câu cái hứng của Cổ Diêu lên, ban đầu là kháng cự, bây giờ là chờ mong. Vừa bước vào phòng đã reo lên: “Sư phụ, hôm nay học cái gì?”

Philip nhẹ nhàng buông từng chữ: “Tiêu Dao Vô Ảnh”

Cổ Diêu wow lên một tiếng hưng phấn, nửa tháng nay đều học lý luận, rốt cuộc có thể học cách tu luyện.

Philip lấy lại trạng thái bình thường ánh mắt nghiêm túc: “Tiểu tử nghe đây, trước khi học Tiêu Dao Vô ảnh ngươi phải tuyên thệ môn quy, nghe đây, ta đọc một câu ngươi nhắc theo một câu.”

Thấy lão nghiêm túc như vậy Cổ Diêu nói: “Vâng!”

“Không được khi sư diệt tổ!”

“Không được khi sư diệt tổ!”

“Không được tổn hại đồng môn!”

“Không được tổn hại đồng môn!”

“Không được thấy lợi vong nghĩa!”

“Không được thấy lợi vong nghĩa!”

“Không được trộm cướp lừa đảo!”

“Không được...”

Cổ Diêu đọc tới đây thì nghi hoặc dừng lại hỏi: “Không cướp không lừa đảo thì còn có thể hiểu, sao lại có thể không trộm? Sư phụ chúng ta là đạo tặc không trộm thì còn làm cái gì?”

Philip có chút xấu hổ: “Ít nhắm đi, nói theo mau.”

Cổ Diêu mém tí là té xỉu, cái này là môn quy kiểu gì? Tổ sư khi khai môn lập phái có phải sợ phiền mà chôn đại cái môn quy của phái khác mà thậm chí không thêm sửa lại không.

Tiêu Dao Môn này đúng là tiêu dao mà.

Bất đắc dĩ hắn đọc lên: “Không được trộm cướp lừa đảo!”

“Không được gian dâm!”

“Không được gian dâm!”

Đọc xong mấy trăm môn quy Philip vượt mồ hôi: “Đây là môn quy do tổ sư biên soạn, làm theo hình thức xưng lên để tỏ vẻ tôn kính, còn khi hành động thì không cần nhớ nhiều, bốn môn chính là không bị ước thúc, tiêu điều tự tại.”

“Ồ ra là vậy!” Cổ Diêu chợt hiểu. <@Pó tay con gà quay>

Philip móc trong lòng ra một cái giới chỉ đưa cho Cổ Diêu: “Đây là tín vật của bốn môn - Tiêu Dao Giới”⁴

40. Chương 9 : Triệt Hoán Không Gian Giới Chỉ

Cử Vĩ Hồ là ma vật thời thượng cổ, có sở thích tâm bảo, làm dấu hiệu của đạo tặc chính làm thích hợp nhất.

Nhưng mà chỉ nhìn qua vật liệu chỉ là đồng thôi, Cổ Diêu mỉm cười nói: “Sư phụ thế nào mà giới chỉ của bốn môn chỉ là một giới chỉ bằng đồng vậy, nói thế nào ít ra cũng phải là bạc chứ.”

Philip cầm tẩu thuốc gõ trên đầu Cổ Diêu mấy cái, cả giận nói: “Ngươi biết cái gì, sinh tố bịch <@Stupid trình độ in lít của em hơi bị kém >, đây là không gian giới chỉ, không gian giới chỉ đó, biết hay không hả?”

Không gian giới chỉ?

Cổ Diêu thiếu chút nữa bị hù tới nội tiết mất cân bằng, tình trờng lên não, công năng não suy thoái, hai tay run run nói:“Cái...cái gì ngài không có lừa con chứ?”

Cái danh từ này hẳn rất rõ ràng , có không gian giới chỉ, liền có thể mang vật phẩm cất dấu vào không gian của riêng mình, mang theo cực kỳ tiện lợi, có vài cao cấp không gian giới chỉ còn giảm bớt trọng lượng, vốn là hàng xa xỉ của quý tộc và vũ giả thành danh mới dùng.

“Người thật có phải là tên tiểu tử ngu lâu dốt bèn không vậy?”

Philip tức giận chưa tiêu mắng trước rồi nói :“Càng quan trọng đây là một không gian giới chỉ siêu áp súc, phụ trọng, thể tích trọng lượng ban đầu của vật phẩm giảm chỉ còn lại một phần ngàn, người hiểu là ý gì hay không chính à người bỏ vào một khối nham thạch thì sức nặng cũng chỉ cỡ cái bàn , rất nhẹ, chưa hết, ngoài trừ giảm nhẹ còn có thể tăng nặng, đừng tưởng công năng này không có ý nghĩ gì mà nó với việc tu luyện rất là quan trọng, có không gian giới chỉ này còn có thể cấu kiến không gian cho sủng vật, nếu tương lai người có sủng vật có thể đem nó phóng vào tinh đường hay tu luyện, có thể đạt được hiệu quả thần kỳ...”

Philip thao thao bất tuyệt về chỗ hay của không gian giới chỉ, “Mưa Bụi” bay đầy trời bắn cả vào mặt vào cổ của Cổ Diêu:“Cuối cùng nó còn thích hợp nhất cho đạo tặc ẩn nấp, ẩn hình không gian giới chỉ, có thể tùy ý thay hình đổi dạng, nhan sắc chất liệu cũng y như vậy.”

Nói xong hắn liền đeo vào tay trái, quang mang chớp lên, từ đồng nhanh chóng biến thành bạc, rồi thành mã não, phỉ thúy, hình thì khi tròn lúc vuông khi lại cong cong, thậm chí cả đồ họa cũng khác, có khi thành sư, lang hay là tất cả động vật hoa cỏ cây cối trờng ngư gì đó, thậm chí biến mất không có gì.

Cổ Diêu há mồm trợn mắt nhìn Philip biểu diễn ảo thuật, nuốt nước miếng hỏi:“Sư phụ, nếu mà đem nó đi bán, hẳn là rất nhiều tiền!”

Philip mém chút nữa là tức quá mà xỉu cũng may còn trụ nổi, mắng tên siêu cấp “sinh tổ bịch” :“Đần ơi là đần, người đến cuối cùng có hiểu cái gì kêu là ”Báu Vật Vô Giá” không vậy, dù chỉ là không gian giới chỉ tệ nhất thì cũng là 10 vạn thủy tinh tệ, còn cái này người nói có giá nào mua nổi nó không, còn muốn mang nó bán, đầu óc người có phải là chứa đậu hủ không hả?”

10 vạn thủy tinh tệ...?

Cổ Diêu bị chấn xỉu, con số này cỡ nào lớn a, đổi ra kim tệ thì là một núi vàng, không thể nói là phú quý có thể hình dung ra, mà cái này chỉ là giới chỉ tệ nhất.

Khi mà Philip đưa giới chỉ đến thì Cổ Diêu cứ như là người tia chớp chớp lấy đeo vào ngón trỏ.

“Dù biến hóa thể nào chỉ cần là người của bốn môn, đều có thể nhận thức, còn có việc quên nói cho người, không gian giới chỉ có phong ấn, do ”Thánh Thủ Cơ Quan” là vị tổ sư thứ một5 tạo ra, là một ma pháp trận mini để làm áp súc, có thể giữ bí mật tuyệt đối, trừ người của bốn môn, người nào cũng đừng hòng trộm trong đó cái gì, dù chỉ có một sợi lông.

Cổ Diêu bất an nói:“Vậy cái vật này quá quý trọng, đệ tử không có khả năng giữ, lỡ bị trộm hay bị cướp mất bằng bạo lực thì ta làm sao bây giờ?”

Philip lập tức đem tẩu thuốc gõ đầu cổ Diêu, mắng tiếp:“Tiểu tử người có phải là muốn chọc chết ta không mới chịu thôi đó hả, đồ vật mà Tiêu Dao Môn đồ mang trên người mà để bị cướp mất hay bị trộm mất, vậy người dứt khoát tìm một miếng đậu hủ đập đầu tự sát đi...” <@đập đầu vô đậu hủ =.=>

Cái gõ này thật không nhẹ, Cổ Diêu vuốt đầu, nước mắt lưng trờng kháng nghị:“Sư phụ, con bây giờ chỉ là mới nhập môn, là con chim non, dù chuyện đó có xảy ra cũng không thể trách con.”

Philip nghe vậy tức lại càng tức:“Chuyện này không cần lo lắng, trong tiêu dao giới còn có một con Cửu Vĩ Hồ do tổ sư đời 23 là một đại triệu hồi sư, Đa Minh Ni Khắc phong ấn, làm cho nó thành quái vật có thể tùy thời triệu hồi, dù thất lạc cũn có thể thông qua triệu hồi gọi về.

“Đa Minh Ni Khắc?” Cổ Diêu càng hoảng sợ?

Đó chính là một cái tên của vài ngàn năm trước, đến nay vẫn khiến người ta sợ hãi, bởi vì cái tên đó đã thành truyền kỳ rồi, đặt đến đỉnh cao của triệu hồi thuật, cùng với Hiên Viên Vô Định của Hiên Viên gia

tộc cùng cấp bậc, đồng thời khả năng phong ấn của hắn cũng chính là tuyệt hảo, có thể nói là quái tài.

Cổ Diêu không thể tin nổi cái người mà tất cả vũ giả tôn sùng thành bài, một tuyệt thế cường giả, cũng chính là một đạo tặc, đừng nói hắn, bất luận là kẻ nào cũng không thể tin.

“Có phải rất giật mình hay không, ha ha?” Nói tới các nhân vật phong vân của môn phái, Philip rất là đắc ý: “Kỳ thật không có gì kì quái, ai cũng có dự vọng của mình, trộm là một trong số đó, chưa nói tới Đa Minh Ni Khắc sư tổ chính là vào bốn môn trước sau đó mới tiện tay học luôn thuật phong ấn và triệu hồi.

“Ngay cả Cửu Vĩ hồ mà cũng phong ấn rồi triệu hồi!” Cổ Diêu lần đầu tiên biết đến chuyện này, Tiêu dao môn đúng là quái vật.

Philip hành diện nói: “Không sai đây chính là hành động vĩ đại nhất trên đại lục, hơn nữa là hai con ‘Nhất Thư Nhất Hùng, trong đó mẫu chính là trong tiêu giao giới của sư phụ ta, còn lại là của người.”

“Hai con, có thể phong ấn hai con Cửu Vĩ Hồ?”

“Không không phải là tùy tiện mà đây chính là dùng nỗ lực trả giá bằng tính mạng của sư phụ Đa Minh Ni Khắc sư tổ, mới thành công phong ấn hai con Cửu Vĩ Hồ vào giới chỉ.” Philip nói giọng vẻ đầy tưởng nhớ.

Trách không được đang huy hoàng tột độ thì Đa Minh Ni khắc đột nhiên biến mất, nguyên lai là thế này.

Cổ Diêu tò mò hỏi: “Như thế nào mà bốn môn có thể học tuyệt kỹ của nhà khác? Như là thuật cơ quan của Chung Ly (ở chương trước thì tên là lí duy tư chương này tên khác, chả biết tên nào, nhưng không sao mấy thằng cha này die lâu ò) tổ sư và triệu hồi thuật của Đa Ni Minh Khắc tổ sư, ngài còn nói với con vị sư tổ thứ bảy là một thần quan.”

Philip gật gật đầu: “đối với điểm đó, bốn môn không có cấm cản, thậm chí là cổ vũ, chủ trương của bản môn là môn nhân có thể phát triển lĩnh vực khác, dù sao nếu chỉ nghiên cứu đạo thuật cũng dễ gặp cực hạn, chỉ có thể nghiên cứu thứ khác mới có thể thoả mãn sinh tâm, không ngừng tiến bộ.”

Cổ Diêu hưng phấn: “Nói như thế thì đệ tử cũng có thể học thứ gì đó khác ngoài Tiêu Dao Vô Ảnh?”

“Đương nhiên!”

Cổ Diêu tất nhiên phần chần, vì Tiêu Diêu Vô Ảnh dù rất tốt nhưng mà không tiện dùng chiến đấu, cho nên hắn khá tiếc nuối bây giờ vấn đề này có thể giải quyết.

Suy nghĩ chút hắn hỏi: “Vẫn còn giới chỉ của sư tử?”

Philip nói: “Trên tay nàng không phải triệu hồi giới chỉ, trên đại lục có hai cái cũng là quá nhiều rồi.”

Nói thế thì chiếc giới chỉ này phi thường quý giá trong bốn môn rồi? Nhưng mà sư tỷ nhập môn trước lẽ ra cái giới chỉ này phải của nàng chứ.

Xem vẻ mặt nghi hoặc của Cổ Diêu, Phỉ Lôi Phổ nói: “Nàng là nữ nhân nên cho dù thiên phú rất cao cũng không thể trở thành chưởng môn nhân nên người mới có thể đeo chưởng môn giới chỉ!” <@Mịa lại cái tư tưởng trọng nam khinh nữ>

Chuẩn chưởng môn? Cổ Diêu mém tí nữa là xỉu, chỉ mới nhập môn không tới một tháng mà thành chuẩn chưởng môn sao?

Philip nhìn thấu tâm tư Cổ Diêu: “Lúc đầu tổ sư người nhận ta không bao lâu đưa ngay chuẩn chưởng môn giới chỉ, khi đó tâm tình ta với người không khác là mấy, người kỳ quá cũng không lạ, thật ra bốn môn truyền thống là cha truyền con nối, có hai vị truyền nhân phải là chuyện của một 376 năm trước rồi.”

Cổ Diêu: “...”

Philip lại nói tiếp: “hai con Cửu Vĩ Hồ Nhất Thư Nhất Hùng này đều có năng lực triệu hồi nhau, cho nên dù ta tao ngộ bất hạnh nó cũng rơi lại vào tay người giữ nhẫn kia, không sợ mất.”

Tiêu Dao môn thật là chuyện lạ quá nhiều, Cổ Diêu nói: “Sư phụ, Cửu vĩ hồ có thể triệu ra sao?”

Philip không ngại phiền toái mà giải đáp thắc mắc của hắn: “Nguyên bốn là có thể.”

“Nguyên bốn?”

“Nói tới khi Đa Minh Ni Khắc tổ sư mang con Cửu Vĩ hồ phong ẩn vào giới chỉ, tiêu dao giới đã không còn là không gian giới chỉ đơn giản như vậy, đã là một món ma khí đáng sợ, song không biết vì sao sư tổ mang tín vật phong ẩn đưa vào trần thế, chỉ để lại cách triệu hồi, hậu nhân nghiên cứu vẫn không hiểu lí do tại sao, chỉ là với trí tuệ của tổ sư, làm vậy hẳn có nguyên do.”

Cổ Diêu cực kỳ nuối tiếc, nếu có thể triệu Cửu Vĩ Hồ ra chiến đấu, vậy chính là có siêu cường giả trợ trận! Nghĩ tới trong cái giới chỉ nho nhỏ có thể phong ẩn một con quái khổng lồ, Cổ Diêu thấy hơi quái quái.”

Nghĩ đến lịch sử huy hoàng của Tiêu Dao Môn, ngay cả Đa Minh Ni khắc cũng là một thành viên, Cổ Diêu trong lòng rất hưng phấn :“Sư phụ, dù cho Đa Minh Ni Khắc tổ sư không lưu lại tín vật nhưng bí kíp triệu hồi phải có chứ ạ?”

“Không có!” Philip dứt khoát trả lời.

Cổ Diêu có chút thất vọng:“Đa Minh sư tổ này, vì sao vật trọng yếu thế mà cũng ném đi?”

Philip nói:“Không chỉ có ngài mà rất nhiều sư tổ khác cũng làm vậy, họ dù có thành tựu rất lớn ở lĩnh vực khác nhưng không lưu bí kíp trừ khi có gì đó đối với đạo kỹ có ích như thuật điểm huyết của Lý Duy Tư tổ sư, người thử nghĩ nếu theo cấp bậc của Đa Minh Ni Khắc tổ sư nếu lưu bí kíp cho đời sau thì trong bốn môn trừ nghiên cứu nó còn có ai tình nguyện học đạo kỹ, đây là những tổ sư vĩ đại chọn lựa anh minh quyết định, họ chấp nhận cho vũ kỹ anh minh của mình thành mây khói, cũng không thể để cho Tiêu dao môn ngừng phát triển. Khả Kính Vô Ngần.”

Philip mặc dù nói rất có lý nhưng mà Cổ Diêu lại thấy đáng tiếc, nhiều thần công diệu quyết như vậy mà cứ theo thời gian đều bị lãng phí.

“Sau này người cũng phải thế, dù lĩnh vực khác phát triển thế nào cũng không được lưu lại bất cứ gì không liên quan tới đạo kỹ.” Khi nói chuyện, Philip cầm tay Cổ Diêu, nhẹ điểm một cái một giọt máu rơi vào không gian giới chỉ, tựa biến mất.

“Tốt bây giờ tất cả là của người! Lấy vật này trước, người nhớ chú ngữ này, là chú ngữ mở nhãn.” Philip niệm chú trầm bổng du dương tiết tấu qui tắc đầy đủ như ma pháp chú ngữ, nó dường như giản đơn, Cổ Diêu nhanh chóng nhớ kỹ.”

Niệm chú ngữ xong, không gian trong giới chỉ hiện lên trong đầu Cổ Diêu, đúng là không gian giới chỉ, trong đó còn có một vật

Cổ diêu nói:“Sư phụ, cái gì thế?”

“Là một quyển sách.”

“Thật là sách? Tiêu dao vô ảnh bí kíp sao?”

“Không, nhưng người rất nhanh sẽ hiểu công dụng của nó, ta ra ngoài một lúc, người ở khách sạn chăm chú xem sách đi, rất là hấp dẫn đó ... hĩ hĩ” Philip cười cười một cách thật là vô cùng dễ tiện rồi vỗ bả vai Cổ Diêu

Cổ Diêu dựng tóc gáy, trái tim đập điên cuồng, hồi hộp, căng thẳng, trong tiêu dao giới, sách đó, đến tốt cùng là gì?

41. Chương 10 : Lễ Thành Nhân

Hàn Đan đang ngồi buồn rầu, mỗi đêm mà Philip dạy Cổ Diêu chính là lúc nàng thấy nhàm chán nhất, không khỏi nhớ tới cha mẹ “thất lạc”.

Thấy Cổ Diêu tiến vào, Hàn Đan vui mừng vô cùng :“Cổ Diêu ca ca, huynh sao lại trở về nhanh thế ?”

“Đúng vậy, Đan Đan.” Cổ Diêu lên tiếng rồi bước tới gần giường.

Tới cuối cùng cuốn sách trong tiêu dao gói chỉ là cái gì? Ngay cả sư phụ cũng thần thần bí bí.

Lòng hiếu kỳ làm cho Cổ Diêu ngay lập tức mở ra Tiêu Dao giới chỉ, đem quyển sách kia lấy ra.

Dưới ánh sáng leo lắt của ngọn đèn, ba chữ “Cực Lạc Quyết” hiện ra theo màu phấn hồng chói mắt vô cùng, bìa bên ngoài còn có vẽ hình 1 đôi nam nữ không có mảnh vải che thân, lại đang quấn quít 1 chỗ cuộn lấy nhau.

“À?” Cổ Diêu rất kinh ngạc, sao lại có cái loại sách này trong giới chỉ.

Bây giờ chính là khi hắn đang nằm trong thời kỳ phát dục, nếu không thì tại sao suốt ngày cứ chạy đến “Thiên Hương Lâu” mà địa địa ngó ngó còn dòm lên nữa chứ, cho nên kỳ lạ thì cứ thấy cứ kỳ lạ, nhưng mà tay thì cứ tiếp tục mở trang tiếp theo. < hay thẳng này coi vậy mà hay :22: >

Quyển sách này đều là dùng giấy tốt làm họa đồ, tranh ảnh rất sống động, vẽ mặc của nam tử đều rất tục tũn, chính là thân dưới ẩn chứa năng lượng điên cuồng xung kích còn nữ tử vẽ mặt hồ mị vô ngần, vóc người bốc lửa, khoe miệng nở nụ cười mơ hồ mà phóng đảng, đôi mắt câu hồn nhiếp phách, hết sức khiêu người.

Kỹ nghệ của họa sư cao siêu phi thường, mỗi một tờ tư thế của nam nữ giao hoan đều không có giống nhau, thông qua các loại hình kinh tâm động phách mà họa đến từng chia tiết theo từng góc độ, trong đó không ít chỗ là “thâm kín”, thể hiện siêu rõ ràng thậm chí từng sợi lông từng lỗ chân lông, nếp nhăn trên làn da cũng thể hiện rõ ràng, có khi lại lấy trang sức che lại vài chỗ bí ẩn, làm cho người ta ngứa ngáy vô cùng. <xông vào mà lột ra :22:>

Cái loại xuân cung đồ này nếu mà so với coi thật còn ... kích thích hơn, kích thích thị giác vô cùng, nhưng quan trọng khác coi lên là làm cho các tên sắc lang thống hận vô cùng (Tác giả: cũng giống như người thường đối với đạo tặc vô cùng căm ghét) <@tại sao lại hận quyển sách à tự hiểu nhá :22: >

Cổ Diêu đỏ mặt, cả người nóng lên, miệng lưỡi đều khô, mỹ nữ trong bức tranh như sống dậy bước khỏi trang sách bước tới phía Cổ Diêu mà ngoắc ngoắc.

Mùi thơm đập vào mặt của hắn, mỹ nữ trực tiếp tới trước mặt Cổ Diêu, hai cánh tay phấn ôm lấy cổ hắn, giãy dựa chiếc eo thon ma xát vào cơ thể vào hắn, Cổ Diêu thậm chí cảm thấy da thịt nàng mềm mại và nóng bỏng vô cùng.

Lúc này Cổ Diêu cũng không mặc áo quần, hai người đều xích lõa.

“Ah ah...” Thanh âm vô cùng gợi cảm vang lên, chiếc lưỡi thơm tho của nàng xuất ra nhẹ nhàng lướt nhẹ lên từng tấc từng tấc da thịt của Cổ Diêu, ngón tay đôi khi nhẹ xoa vào “chỗ nhạy cảm” của Cổ Diêu.

Một loại cảm giác tê dại sung sướng kéo khắp toàn thân, làm hắn vừa khó chịu lại vừa sung sướng, Cổ Diêu căng thẳng toàn thân, nhiệt lưu trong bụng càng thêm nóng hừng hực, tựa hồ khai nòng bắn ra đạn bạc. <@ đạn bạc ôi dùng từ hay quá :22: >

“Cổ Diêu ca ca!”

Thanh âm thanh thúy như chuông bạc kéo Cổ Diêu về hiện thực, mỹ nữ phút chốc biến mất thấy mình lại đang nhồi trên giường vẫn mặc áo quần chỉ lạ là phía dưới thì Nhất Trụ Kinh Thiên.

“Cổ Diêu ca ca, huynh sao vậy? Sao lúc này lại sưng sờ ra?” Hàn Đan không biết từ lúc nào đã đến bên cạnh hắn.

“Hô hô.” Cổ Diêu thở phì phò từng ngụm dục vọng chưa tan, chính là vừa sợ hãi vừa kích thích, cái cuốn xuân cung đồ này là ma vật gì sao lại làm cho người ta không thể tự khống chế, đúng là có ma lực đáng sợ. Tình thế lúc đó thật sự quá giống thật, Cổ Diêu thậm chí còn nhớ cả dung mạo lẫn mùi thơm trên người nữ tử xinh đẹp kia.

Khi mà sự chú ý của Hàn Đan chuyển tới Cực Lạc Quyết, thì mắt trở nên đăm đăm, hô hấp trở nên dồn dập, mặt hoa đỏ bừng.

Cổ Diêu lúc này mới cuộn quít thu lại cuốn Cực Lạc Quyết, Hàn Đan như trong mộng mà tỉnh lại, khuôn mặt đỏ hồng nói: “Kỳ quái quá à, Cổ Diêu ca ca muội mới thấy muội cùng huynh trên thân thể không có mặc đồ, như là trên sách đó, đây là trò chơi của người lớn đó sao?”

Bị cha mẹ ngăn trở cho nên nàng không hiểu chút nào về chuyện nam nữ, nhưng mà cuốn xuân cung kia lại kích thích dục vọng nguyên thủy sâu thẳm trong tâm hồn con người.

Cổ Diêu không biết trả lời thế nào, một hồi lâu mới lúng túng: “Cài... này, không có gì, Đan Đan, muội đừng nghĩ nhiều, nhanh đi ngủ đi.”

Hàn Đan vốn rất là hồn nhiên cho nên nhanh chóng khôi phục lại, vâng 1 tiếng rồi nhanh chóng lên giường ngủ.

Philip cứ tưởng bọn họ là anh em cho nên an bài 1 phòng.

Cổ Diêu trong lòng còn có chút xao động chưa hiểu tại sao sư phụ giao cho mình cuốn xuân cung đồ này.

Hắn không dám mở Cực Lạc Quyết ra xem nữa, sợ lại bị lâm vào ảo giác sinh ra thất thố, muốn chuyển sự chú ý của mình phân tán chỗ khác nhưng mà hình ảnh kiều diễm, tình huống thần kỳ kia cứ bám lấy đầu óc hắn không thể quên.

Cứ như vậy suy nghĩ miên mang không biết khi nào Cổ Diêu chìm vào mộng đẹp.

Trong mộng nữ tử sinh đẹp kia lại xuất hiện, cứ như vậy mỹ lệ cứ thế mà hồ mị, cứ như ma nữ quần lấy hắn, Cổ Diêu như sa hố bùn, không thể tự kiềm chế nhưng mà lần này hắn lại bị đánh thức.

“Tiểu tử, tỉnh lại.”

Cổ Diêu mở mắt thấy Philip đứng trước mặt.

Trong phòng dù đã khóa trái nhưng mà với lão đạo tặc như Philip thì chẳng tính là cái gì, chỉ mất chút công cho nên Cổ Diêu không lấy làm lạ cúi mắt hỏi: “Sư phụ ngài đã về, trẻ thế này còn có chuyện gì?”

Philip không trả lời trực tiếp: “Đi theo ta?”

Mới vào phòng Philip nhét 1 món đồ vào trong tay hắn.

Cổ Diêu hé nhìn hóa ra đó là 1 cái mặt nạ màu bạc không biết do kim loại gì tạo nên.

Philip nói: “Đeo vào.”

Cái sư phụ kỳ lạ này hôm nay càng kỳ quái, vừa ho mình xem xuân cung đồ lại còn kêu đeo cái mặt nạ quỷ dị này. Cổ Diêu nói thầm rồi đeo mặt nạ vào, nhìn vào trước gương phản chiếu, biến thành một khuôn mặt chất phác cứng nhắc loại người không có chút biểu tình, ngoại trừ hai con mắt có thể chuyển động, nhìn không có chút gì hoạt bát cả.

Chẳng lẽ đây là mặt nạ chuyên dụng cho đạo tặc? Nhưng mà mình mới gia nhập đạo tặc còn chưa đạt chuẩn Philip sư phụ không phải muốn mang mình theo đi trộm chứ.

“Sư phụ cái này là?” Cổ Diêu nói chuyện thì phát hiện giọng nói của mình âm trầm thành thực hơn, xem ra đeo mặt nạ này vào không chỉ làm thay đổi diện mạo mà còn có thể làm thay đổi âm thanh.

“Mặt nạ cải trang dành cho Lễ Thành Nhân.”

“Lễ Thành Nhân.”

Philip cười mập mờ: “Đối với việc trở thành chuẩn chuẩn môn nhân của Tiêu Dao phái, chuyển thứ nhất cần làm là tuyên bố chấm dứt đời xử nam - Lễ Thành Nhân.”

Cổ Diêu há miệng cứng lưỡi: “Lễ Thành Nhân.”

“Không sai” Philip chậm rãi nói: “Cô gái làm tể phẩm cho người, ta cũng chuẩn bị rồi.”

42. Chương 11 : Tể Phẩm Cho Lễ Thành Nhân

“Tất nhiên.” Philip mặt ko đổi sắc, cứ như là cây ngay không sợ chết đứng: “Đây là tổ huấn của bốn môn.”

“Ặc, đây là tổ huấn kiểu gì?”

Cổ Diêu tuy là đối với nam nữ rất tò mò, bất quá việc này tới rất là đột nhiên :“Sư phụ có thể nói cho đệ tử biết tại sao.?”

“Ừ, đây chính là do tổ sư đời thứ ba mươi hai Phiền Hạ định ra.”

Philip nói :“Phiền Hạ tổ sư nhất định tâm si đối với đạo kỹ trừ ra ko có thứ gì làm động tâm ngài, chuyện gì cũng ko có hứng thú, kể cả chuyện nam nữ, bởi vì sự chuyên tâm của ngài, nên đạo kỹ của ngài có thể nói là đệ nhất của bốn môn chính là đánh ... ý nhằm ... trộm khắp thiên hạ ko thất bại, nhưng mà tới khi ngài 50 tuổi, đụng phải nữ yêu của bá nhật giáo, yêu nữ tuy là võ công khá cao nhưng mà so với tuyệt thế cường giả khác mà Phiền Hạ sư tổ ra tay thì năng còn kém rất xa, có thể nói lần đó chính là vận vô nhất thất, nhưng mà ngoài dự đoán của thiên hạ sư tổ thất bại chỉ vì ả kia tu luyện mị thuật, mà khi đó tổ sư chính cống là xử nam, lúc đó trái tim mới rung động, sinh ra chút”

Philip ho khan hai tiếng, nhẹ nhàng đem hai chữ “rung động” nuốt tận cổ, sau đó mới nói:“Vị yêu nữ kia kinh giác cho nên làm cho Phiền Hạ tổ sư thất bại khi sắp thành công, làm lật thuyền trong mương, vốn chính là lần duy nhất mà tổ sư thất bại, người theo đuổi sự hoàn mỹ như Phiền Hạ tổ sư mà như bị vậy thì cực kỳ buồn bực, sau cơn đau bình tĩnh định ra tổ huấn này tránh cho hậu nhân lặp lại vết xe cổ.”

Cổ Diêu mém nữa chuyển viện lần hai :“Ko phải chứ hả, sư phụ, có cái nguyên nhân này nữa hay sao? Ngài ko phải nói là môn qui của ta khá thoáng? Đệ tử xem chuyện này coi như xong hết.?”

“Cái này là tổ huấn, khác với môn quy, phải tuân thủ, ko ai trái được, kể cả ta bên trong!” Philip nghiêm mặt:“Nghe dù có vẻ rất hoang đường, nhưng thực tế cách làm này của ngài rất là có ý tứ, người phải biết khi ra tay, tâm của đạo tặc phải tuyệt đối an tĩnh chỉ có chút dao động sẽ sinh ra biến động, cũng dư cho cao thủ phát hiện, quên đi ta nói chính sự, quyển sách kia người xem xong có ý nghĩ gì.”

Nhớ tới tình cảnh lúc lên tận mây xanh, Cổ Diêu nóng rần cả lên.

Philip cười hắc hắc :“Ta biết thế nào cũng như vậy thôi, thấy hay chưa, chỉ có quyền xuân cung đồ mà thôi, người mê mang thành như vậy, đụng với mỹ nữ thật sự mà còn biết mị thuật, mục tiêu như thế, đụng phải người phải làm sao hả ?”

Cổ Diêu ngập ngừng nói:“Cái vụ này....”

“Đây chính là mục đích của lễ thành nhân, chính là một lần mà chấm dứt,khi người quen thuộc thân thể của nữ nhân, quen thuộc tính quen tính chất, gặt gao khổng chế nó. Ko trở thành nô lệ trong tay nó.”

Philip nói tiếp :“Người đừng coi thường cực lạc quyết, nó chính là vật mà trên thực tế tất cả nam nhân trên đời đều mơ tưởng, do cực lạc giáo chủ Gustave 4300 năm trước chế tạo ra, người này tuyệt đối là sắc trung chí tôn, huyền thuật độc bộ thiên hạ, Hách Liên thế gia cũng cam bái hạ phong, bằng vào nhiều đó hẳn ko biết đã cứu dẫn biết bao mỹ nhân vào tay, kể cả thánh nữ tu đạo ở Phiêu Miểu tiên cảnh ”Băng Tâm Thiên Nữ” Mẫn Nhan cũng rơi vào ma chướng.”

Philip cuối cùng bổ sung thêm một chút :“Cực lạc quyết là vật mà sao này về già Gustave dùng để tự ngu tự nhạo <@chắc tự sướng quá> lấy da huyền thụ, rễ cây ma kính và hơn một0 loại tài liệu hiếm thấy có liên quan đến huyền thuật, bên trong có chứa huyền lực của Gustave, tuyệt đối độc nhất ko có phó bản, dù là tổ sư bốn môn cũng chỉ có thể làm giả ngoại hình ko được công dụng như bản chính, bên trong nó chính là chứa hàng trăm nghìn phương pháp tuyệt diệu trong phòng làm nữ tử dục tiên dục tử. Dù nam nhân có bệnh khó nói thường xuyên xem cũng có thể ko thuốc mà khỏi. Khi hành phòng phát ra ko biết ngừng, ko biết bao nhiêu tuyệt thế cường giả đã muốn chiếm thậm chí ko từ thủ đoạn, có thể nói nó chính là mệnh trung chi bảo của tất cả nam nhân cũng ko ngoa.”

Cổ Diêu nghe mà trợn tròn cả mắt thiên hạ đúng là ko có việc lạ gì ko có cả một quyển dâm thư mà cũng có danh khí như vậy.

“Như vậy sao sư phụ ko lưu lại?”

“Cũng như Phiền Hạ sư tổ, ta chỉ tại đạo kỹ, ko hứng thú chuyện nam nữ, quyển sách này chỉ là được làm vượt quá khả năng con người chút mà thôi, với lại đây là lúc truyền cho người” Phỉ Lợi Phổ nói :” Nghe đây, cực lạc quyết chính là dùng để khắc mị thuật, dùng để rèn luyện tính chất phòng lực cùng với cách khổng chế trái tim, sao đó ko thích hợp, đương nhiên thực tế mới được, tế phẩm của người ở bên trong.”

Vừa nói Philip lại mở một cái cửa phòng, trong đó có một cái giường lớn, màn che trướng hạ, có thể thấy mơ hồ thân ảnh của một nữ nhân.

Cổ Diêu ko có bài xích, thậm chí có thể tính là sắc lang nhưng mà đối với chuyện này dường như là bị người tan an bài hoàn toàn, điều này làm cho hắn có cảm giác rất là ko tự nhiên: “Sư phụ có thể hủy bỏ nghi thức này hay ko, hay là vẫn nhả một chút.”

Phỉ Lợi Phổ nghiêm mặt nói: “Ko được, cho người hai lựa chọn, một, tiến hành nghi thức, thứ hai, cho tể phẩm đi, ta giết người!”

Cổ Diêu càng hoảng thêm : “Sư phụ, ngài nói đùa phải ko?”

Philip hừ một tiếng : “Ai cùng người đùa, đây là điều huấn thị thiết của tổ sư, khi đã tiếp chuẩn chương môn giới chỉ thì phải lập tức chấp hành, lúc đầu cũng ko ngoại lệ.”

Cương xong thì hắn hãy chuyển sang nhuyển, hết lời khuyên bảo: “Yên tâm, tới phẩm từ xưa tới nay, đều là mỹ nhân ngàn dặm khó tìm, tuyệt đối sẽ ko tìm một ả sũ nữ làm qua loa cho xong, người thật là may mắn, ta vốn tìm được một mục tiêu rồi, ko nghĩ tới vừa mở cửa xuất hành chính là đụng với một cái càng tốt hơn, người tự mình xem đi, ha ha.”

Philip vén màn lên, chân diện mục của tể phẩm xuất hiện trước mắt Cổ Diêu.

Xác thật , đó chính là một người quốc sắc thiên hương, một tuyệt sắc mỹ nữ, suối tóc mềm mại phiêu dật, khuôn mặt tiêu chuẩn, ngũ quan tinh xảo giống như là thần tạo vật toàn tâm toàn ý sang tạo nên thành một nghệ thuật, da thịt trắng nõn khiến cho băng tuyết buồn bã vì thua kém

Cổ Diêu suýt chút nữa kinh hô, bởi vì nàng chính là người hắn nhận biết, tiểu ma nữ - Diệp Lâm!

43. Chương 12 : Ác Thú Cổ Diêu

Diệp Lâm hai mắt nhắm nghiền, ngực vẫn phập phồng , nhìn qua tựa như đang ngủ.

Cổ Diêu thấy thế do dự nói : “Sư phụ, nàng ta cũng không có tự nguyện.”

“Nói Nhảm!” Philip chớp mắt: “Nữ nhân như nàng tùy tiện có thể tìm vô số mỹ nam tử, ta không trộm nàng mang tới, khi nào mới tới phần người.”

Cổ Diêu dở khóc dở cười Tiêu Dao Môn đúng là một môn phái cực đoan, hành động quỷ dị ác liệt như vậy, không bị xú danh lan xa, khắp trời là địch nhân mới là thần kỳ.

Nhắc tới Tiểu ma nữ cũng thật xui xẻo, nàng cũng tây hành, chết nhất chính là là đụng phải Philip.

Philip dụng thành hành bách biến thay đổi dung mạo, hình ảnh thổ tài chủ này hắn đã lâu không thay đổi dường như là rất thích, nếu để thế mà hấp thu ánh sáng thì xem ra khó à tái sử dụng.

Xạ ra 1 chỉ lăng không. Diệp Lâm mơ mơ màng màng tỉnh lại, nhưng hoảng sợ phát hiện ra bên người có thêm hai nam tử, trong đó một là trung niên nam tử còn lại thì mang mặt nạ kỳ quái xem không ra dung mạo tuổi tác.

Diệp Lâm ý thức vận khởi đấu khí nhưng mà lực lượng của nàng dường như bị cái gì đó cắt đứt ngay cả sức lực cơ bản cũng mất đi không thể cử động.

“Thấy không?” Philip tấm tắc than thở: “Người khi nào gặp qua đôi mắt tuyệt vời như vậy chưa, mỹ nữ tuyệt như vậy? Khuôn mặt hoàn mỹ, vóc người hoàn mỹ, da dẻ hoàn mỹ, khí chất cũng hoàn mỹ, nàng chính là lựa chọn tốt nhất cho người.”

Nghe tên mập mạp bình phẩm về mình, Diệp Lâm trợn trừng đôi mắt đẹp, dựa theo cảm giác của nữ nhân dù là chưa biết chuyện gì nhưng với nữ hài tử nàng biết đây chính là chuyện đáng sợ, nàng không cách nào lên tiếng trong lòng lại càng phát hoảng không thôi.”

Philip nói : “Tốt, từ đêm nay trở đi, cái ‘tể phẩm’ này chính là thuộc về người, tiểu tử diễm phúc không cạn, từ từ hưởng thụ đi khi nào hoàn thành nhiệm vụ thì thôi.”

Nghe nói thế Diệp Lâm nghe mà thiếu chút bất tỉnh.

Tế phẩm, danh từ này thường biểu hiện cho "hy sinh".

Nàng cao quý như thế, lại thành tế phẩm cho người khác, lại còn có "diễm phúc", "hưởng thụ" ám chỉ không chỉ cần mạng của nàng một cách đơn giản.

Nhớ tới ngày đó ở Duyệt Lai khách điểm lại thêm Cực Lạc Quyết làm cho tâm trạng Cổ Diêu bưng bưng phát hỏa tay không tự chủ xoa xoa khuôn mặt của Diệp Lâm, nhưng khi chạm vào là lạnh như băng

Mặt lạnh như băng mà nước mắt cũng giá buốt như băng tuyết.

Diệp Lâm sắc mặt trắng bệch, thân hình nhẹ run, hai hàng lệ từ trong đôi mắt châu sâu như biển cả nhẹ tuôn, nhìn Cổ Diêu đôi mắt như bất lực như van xin như cầu khẩn sợ hãi đủ loại tâm tình phức tạp, thì ra cô nàng to gan lớn mật tiểu ma nữ kia đã bắt đầu sợ hãi rồi.

Cổ Diêu trong lòng như bị vật gì làm xúc động, do dự 1 chút cuối cùng quay xoay lại đánh khẽ vào vai của Philip sắp mở cửa rời đi : "Sư phụ."

Philip quay đầu lại, nhíu mày nói: "Làm gì? Tế phẩm tốt như vậy, người do dự cái gì?"

Cổ Diêu ho một tiếng : "Đệ tử thích 'Bánh Bao Lớn' ..."

Cổ Diêu nhìn vào "Hai Bông Hoa" của Diệp Lâm, vẻ mặt khinh thường nói: "Hai cái bánh bao của nàng so với dây đất bị cuồng phong quét qua còn bằng phẳng hơn đệ tử thật sự rất khó mà bộc phát thú tính."

Philip gật đầu: "Nữ nhân này cái gì cũng tốt chỉ tiếc lại là màn hình Plasma, nhưng cái này là việc nhỏ, không có vấn đề gì đi."

"Không được!" Cổ Diêu chém đinh chặt sắt nói: "Con đối với "bánh bao" rất có thú tính, lớn nhỏ cùng với chủ nhân quan hệ rất quan trọng, phụ nữ như vậy trong mắt đệ tử không khác gì heo mẹ!"

Diệp Lâm nghe như thế thân thể càng thêm run mạnh, trong mắt nàng giờ không còn là sợ hãi nàng tròn tròn mắt, nhìn chăm chăm Cổ Diêu, lúc này nàng mang an nguy hạ xuống chỉ còn là thứ yếu, nhưng với lời chăm chọc của Cổ Diêu chính là canh cánh trong lòng, đúng là phụ nữ, cổ quái không thể nào hiểu được.

"Người xác định!" Philip hỏi: "Trừ bộ ngực hơi bé một chút, các phương diện còn lại đều rất tốt có thể nói ông trời ưu ái rồi."

"Tất nhiên!" Cổ Diêu cười : "Sư phụ không phải nói là cho con ma luyện tinh thần tâm can hay sao, cho dù đệ tử cùng với cô ả "hai lưng" này phát sinh quan hệ thì sau này gặp "bánh bao thật" thì chắc sẽ thiếu kiên nhẫn, đúng không?"

Philip ruốt vâu mép : "Tiểu tư ngươi thật là lời thôi quá đi, nhưng mà nghĩ lại cũng có điểm đúng, có đạo lý, quên đi, hay là bỏ đi cái cô nàng trước sau như một này! Trở về mục tiêu ban đầu đi, nàng phát dục cũng chưa hoàn toàn."

Cô ả hai lưng ! Đáng chết!

Từ này làm cho Diệp Lâm sắp điên lên, nàng thề nếu sau này mà thoát sẽ mang cái câu "cô ả hai lưng" này diệt tuyệt đến cùng.

"Hắc hắc, tiểu oa nữ coi như người may mắn." Philip lại lẳng không xuất chỉ.

Ma tỵ sau khi đấu khí khôi phục Diệp Lâm dường như ngay tức khắc tứ trên giường bắn lên phá cửa sổ, bay xa xa lại quay đầu về mặt sương lạnh, nhìn chăm chăm Cổ Diêu nghiêng răng nghiêng lợi : "Nghe đây, tên ghê tởm kia, ta sẽ thiến ngươi!"

Người bắt nàng tới tuy là tên mập kia nhưng mà hấn võ công thâm sâu không thể lường, làm cho nàng cảm thấy sợ hãi và lo lắng, hạ thủ với hấn chính là không có khả năng, huống chi mập mập chỉ là đồng lõa còn tên kia mới là chủ sự, vì vậy nàng càng thêm thống hận Cổ Diêu bao nhiêu nộ khí trút lên đầu hấn.

Nói xong diệp lâm co eo tựa như tia chớp biến mất giữa màn đêm mịt mờ.

Philip cười nhạo :“Nữ tử này có chút lai lịch trước khi có thành tựu Tiêu Dao Vô ảnh nên chú ý cực lực mà né tránh tiếp xúc hay hơn.”

Nghe khẩu khí Diệp Lâm, dường như là còn chưa nhận ra mình Cổ Diêu thở phào nhẹ nhõm.

Nói thật diễm lệ như Diệp Lâm không thể tư nghị, nhưng mà Cổ Diêu chính là cố kỵ Diệp lâm quá sâu, nếu nói cùng nàng sinh quan hệ kết tóc se duyên chính là mang tới vô cùng vô tận phiền toái.

Đương nhiên còn vài lý do khác hẳn buông tha Diệp Lâm.

Chỉ là hắn không biết từ phút giây gặp Diệp lâm, phiền toái đã không thể tránh khỏi.

44. Quyển 4 : Đoan Mộc Gia Tộc – Chương 1 : Tiểu Công Chúa Mất Tích

Đến sáng, một tòa thành xuất hiện trước mặt họ.

Vào lúc tảng sáng, một tia nắng xuyên qua làn mây, soi rọi xuống thành thị, xua tan đi sương mù dày đặc đang bao phủ cả thành, ánh nắng sớm như gột rửa cho tòa thành, cả tòa thành dưới ánh nắng sớm tựa như một thỏi vàng, vô cùng xinh đẹp.

Xe ngựa tiến vào thành, khi bản thân ở trong thành mới cảm thấy được sự to lớn và hoành tráng của nó.

Các loại kiến trúc đặc sắc san sát nối tiếp nhau, quán rượu, sòng bạc, võ quán, quán trọ, trà trang, phòng đấu giá, dược điểm, ngọc khí điểm, cửa hàng trang sức, các tiệm bán quần áo, tiệm bán binh khí, áo giáp phân bố đầy trong thành, thậm chí còn có cả nơi bán các loại súng thú, đương nhiên đó chỉ là những ma thú còn nhỏ, nếu muốn có được những súng vật có sức chiến đấu mãnh mẽ thì phải tốn khá nhiều tiền tài và sức lực mới có được.

“Thiết sa chưởng! Toái Thạch Quyền! Hỏa thuật! Thủy nguyên tổ cơ sở! Mạo dzô mạo dzô!”

Khiến cho Cổ Diêu kinh ngạc chính là có cả một cửa tiệm chuyên bán các loại võ công bí tịch cùng ma pháp thư, nhưng dám chắc đây chính là những bí kiếp võ công thấp kém, nếu luyện thành may ra có thể đánh vài tên du côn mà thôi, sách ma pháp thì có lẽ có thể dùng để nhóm lửa, tuyệt thế võ công nếu có thể tùy tiện mua bán thế này thì cao thủ và đại ma đạo sư đã nhiều như chim trời.

Với các loại sách này thì giá bán dĩ nhiên vô cùng thấp kém, có không ít người bỏ ra hai ngàn tệ sau đó nhặt một quyển về. Tại Thập Lý Trấn, với số tiền này thậm chí không mua được một ly rượu, còn có không ít hài tử bên cạnh quán đang lật sách ra xem, những “Võ Công Bí Tịch” này tuy không thể giúp chúng trở thành cao thủ nhưng ít ra có thể cho chúng một số kiến thức cơ bản về võ đạo.

Nếu so với tòa thành này thì Xích Viêm Thành chỉ như là một tiểu thôn, ngay cả tiệm bán các “Võ Công Bí Tịch” cũng có, Cổ Diêu âm thầm nghĩ, cũng chú ý đến một tòa lầu cao vút, khi nhìn thấy hắn sợ hãi không thôi, không nhịn được hỏi:“Sư phụ, đây là nơi nào thế?”

Philip không nhịn được mắng:“Thật là chưa từng thấy một tên nhà quê nào như mi, ngay cả Lan Tư Quận cũng không biết!”

Thì ra là quận, không hổ là đơn vị hạng thứ hai ở vương quốc, trách không được lại rộng lớn và phồn hoa như thế!

Cổ Diêu chưa từng tới Lan Tư quận nhưng cũng đã nghe qua nhiều người, nghe nói, nơi này chính là một quận nằm ở trung tâm đại lục.

Bất tri bất giác đã đến trung tâm đại lục, khoảng cách với Xích Viêm Thành đã vô cùng xa.

Hàn Đan cũng không có nhiều ngạc nhiên, nàng trước kia ở Vọng Xuân Đô nếu so sánh với Lan Tư quận thì phồn hoa hơn chứ không có kém.

Mặc dù thời gian còn sớm nhưng thành thị đã phi thường náo nhiệt, các người bán hàng rong rao lên í ới, tiếng rao vang lên bên tai không dứt.

Philip xuống xe đi mua chút bánh bao, phân cho hai người Cổ Diêu: “Đây chính là đặc sản quà vật nổi tiếng nhất của bản địa có tên là ‘Cầu Bất Lý <@Chó Cũng Không Để Ý Đến>’, hai đứa dùng thử đi.”

Cổ Diêu hoài nghi nói: “Tên gì mà khó nghe thế, ngay cả con chó cũng không để ý đến thì có thể ăn ngon sao?”

Philip nghe xong lại tức khí: “Người biết cái rắm, loại bánh bao này mấy ngàn năm trước do một người có tên là ‘Cầu Bất Lý’ phát minh ra cho nên nó mới có tên như thế.”

“Thì ra là như thế!” Cổ Diêu cắn một cái, nhân bánh bao như tan ra hết, mùi vị lại hết sức thơm, trong nhân bánh bao tuy có mỡ nhưng lại không hề có chút mỡ nào, lúc này hẳn mới tin lời của Philip. <@Lần nào cũng dịch mấy cái đoạn này vào lúc đói bụng >

Vừa vào thành, Philip đã tìm một khách sạn để lưu lại, sau khi nhận phòng xong thì lão cũng mất tích, chỉ nói là muốn “Viếng Thăm” một vị lão hữu ở Lan Tư quận đã lâu chưa gặp mặt.

Cho đến tối, ước chừng khoảng tám chín giờ, Cổ Diêu và Hàn Đan đã sớm đói meo lại không thấy Philip trở về cho nên đến lâu hai để ăn cơm tối.

Sau khi trở lại phòng, Cổ Diêu cảm thấy vô cùng nhàm chán, sau khi bảo Hàn Đan đi ngủ sớm, nhớ tới “Cực Lạc Quyết”. Xuân cung đồ vốn làm cho người ta khó mà thoát khỏi ma lực của nó có thể nói là thuốc nghiện cũng không chừng, Cổ Diêu cũng cảm thấy không kiềm chế được nữa hoặc cũng có thể là do quỷ thần xui khiến nên hẳn lấy nó ra.

Rất nhanh chóng ảo giác lại xuất hiện, bất quá nữ tử lần này lại khác không phải là vị nữ tử lần trước, nhưng lại cũng vô cùng xinh đẹp và mê người, “Cực Lạc Quyết” này quả thật là thần kỳ, có thể cùng với các mỹ nữ khác nhau giao hoan trong huyện cảnh, cứ như là lạc vào một thế giới kỳ lạ vậy, chẳng trách không ít người bất chấp thủ đoạn cố đạt lấy nó.

Cổ Diêu trầm tịch trong huyện cảnh tuyệt vời đó cho đến khi bị các tiếng vó ngựa dồn dập làm cho bừng tỉnh.

Mở cửa sổ ra chỉ thấy một đội kỵ sĩ di chuyển qua, rồi lại thấy đội thứ hai, đội thứ ba, thứ tư ...

Ngoại trừ kỵ sĩ còn có các vũ giả khác.

“Bịch!”

Cửa phòng của Cổ Diêu bị phá vỡ, một vị kỵ sĩ xông vào.

Cổ Diêu nơm nớp lo sợ nói: “Người muốn làm gì?”

Hàn Đan cũng bị đánh thức từ trong mộng đẹp, chim sợ cành cong liền lập tức nép vào sau lưng Cổ Diêu.

Cùng lúc đó, căn phòng kế bên cũng bị phá cửa, tiếp theo là thanh âm kinh hô của một đôi nam nữ, chắc là một đôi uyên ương đang nồng nàn lại bị người ta phá hoại.

Kỵ sĩ không nói gì cũng không để ý đến hai người, trực tiếp đi vào phòng, tựa như là muốn tìm thứ gì đó.

Cổ Diêu cố thu lấy hết can đảm liếc mắt nhìn hẳn một cái, chỉ thấy trên khỏi giáp phần vai trái của kỵ sĩ có một dấu hiệu nhỏ là hình một gốc cây màu đỏ.

Dao qua một vòng trong phòng không phát hiện được gì kỵ sĩ liền lập tức rời đi, bỏ mặc hai người Cổ Diêu.

Không chỉ khách sạn của Cổ Diêu mà hầu như tất cả các khách sạn trong Lan Tư quận đều phát sinh sự tình như thế.

Không biết phát sinh chuyện gì mà lại khiến cho Lan Tư quận rối loạn cả lên. Rất nhiều võ sĩ tấp nập ra vào các con hẻm nhỏ, chẳng những chặn lại vấn hỏi những người đi đường mà thậm chí còn xông cả vào nhà nhân hoặc khách sạn, âm thanh nhốn nháo từ khắp các nơi vang lên.

Cổ Diêu chạy ra cửa, gặp được một tiểu nhị liền hỏi: “Vị kỵ sĩ kia là ai?”

Vị tiểu nhị kia xem ra cũng bị hoảng sợ không ít, nét mặt vẫn còn chưa bình tĩnh nói: “Tiểu ca là người bên ngoài đúng không? Đó chính là hoàng gia hộ vệ của Đoan Mộc Gia Tộc!”

Đoan Mộc gia tộc chính là một trong tám đại cổ tộc của đại lục, đồng thời cũng là gia tộc thống trị của Lan Tư quận.

Dấu hiệu trên vai trái của vị kỵ sĩ kia chính là dấu hiệu của Đoan Mộc gia tộc, mà dấu hiệu hồng sắc lại chứng minh hẳn là một cao cấp kỵ sĩ.

Cao cấp kỵ sĩ mặc dù chỉ là Đệ Ngũ giai trong hệ thống cấp bậc của kỵ sĩ, và cũng không thể có được huân chương vinh dự, nhưng trên đường cái lại xuất hiện nhiều vị cao cấp kỵ sĩ như thế thì cũng không phải là chuyện đùa.

Cổ Diêu lấy làm kinh hãi: “Xảy ra chuyện gì sao?”

“Ta cũng không biết.” Tiểu nhị lắc đầu: “Bất quá, tiểu ca, ta đề nghị tiểu ca nên ở trong khách sạn, bên ngoài có thể không an toàn.”

Lan Tư quận rối loạn suốt cả đêm, sáng sớm hôm sau truyền ra một tin tức chấn động - Đoan Mộc Tình - tiểu công chúa của Đoan Mộc gia tộc đã bị mất tích.

45. Chương 2 : Đoan Mộc Tình

Là nữ nhi duy nhất của Đoan Mộc Triệu và cũng là đứa con nhỏ nhất, năm nay tuy vừa tròn mười sáu tuổi nhưng Đoan Mộc Tình lại có vẻ đẹp thiên kiều bá mị, xinh đẹp như hoa, là một mỹ nữ tuyệt trần, càng khiến cho người khác hâm mộ chính là nàng vốn thông minh nên được phụ mẫu và các trưởng giả trong gia tộc hết sức chỉ dạy, tuổi tuy nhỏ nhưng võ công đã có thành tựu hơn hẳn các bạn cùng lứa, càng đáng quý hơn là Đoan Mộc Tình không hề kiêu căng, tâm địa vô cùng thiện lương, dân chúng ở Lan Tư quận này đối với vị tiểu công chúa này vô cùng yêu mến, nàng nghiêm nhiên trở thành một viên minh châu của quận.

Mà vợ chồng Đoan Mộc triệu cùng với năm vị ca ca của Đoan Mộc Tình lại vô cùng yêu thương nàng, càng không thể nào nói đến tình trạng này, để tránh cho nàng bị thương tổn, thậm chí họ còn không cho nàng tùy tiện ra khỏi cánh cửa lớn của gia tộc.

Nhưng viên minh châu của Đoan Mộc gia tộc lại bỗng dưng bị mất tích!

Hiển nhiên, nàng không phải là tự tiện bỏ đi, Đoan Mộc Tình vốn là một cô gái nhu thuận, không hề làm trái lời trưởng bối, cho dù cả ngày ở trong gia tộc buồn chán nhưng nếu như không có được sự đồng ý của trưởng bối cũng không hề tự tiện đi ra ngoài để tránh gây ra lo lắng cho phụ mẫu, huống hồ vũ kỹ của nàng không thể cao siêu đến nỗi có thể vô thanh vô thức biến mất khỏi tầm mắt của đông đảo thị vệ trong gia tộc.

Cho nên, chỉ có một lý do duy nhất được khẳng định chính là: Nàng Bị Bắt Cóc.

Đây quả là một sự việc đáng sử nhục nhất từ trước đến nay của Đoan Mộc gia tộc, Lan Tư quận lúc này đã bị phong tỏa, không cho bất kỳ kẻ nào tự tiện ra khỏi thành vì lo lắng cho an nguy của Đoan Mộc Tình mà gia tộc hầu như đã xuất ra toàn bộ hoàng gia hộ vệ cùng với cao thủ của gia tộc tiến hành tìm kiếm khắp thành, nhưng suốt cả đêm lại không hề có một chút tin tức nào của Đoan Mộc Tình.

Chuyện này cũng giống như một cơn địa chấn, nhanh chóng làm cho Lan Tư quận dậy sóng. Từ đầu đường đến cuối hẻm đề tài mà mọi người thảo luận đều là về Đoan Mộc Tình. Nhưng không một ai có thể biết được rốt cục là người nào có thần thông quảng đại đến mức có thể mang nàng đi. Đường nhiên cũng không có ai mong nàng bị tổn thương, dù sao Đoan Mộc Tình cũng là một thiếu nữ thiện lương.

Hoàng gia hộ vệ của Đoan Mộc gia tộc vẫn còn không ngừng tuần tra liên tục suốt 24 giờ, không chỉ có bọn họ mà những cao thủ trong gia tộc cũng không nhàn rỗi, thậm chí có thể nói là hầu như tất cả mọi người trong gia tộc đều bận rộn, kể cả phụ thân của Đoan Mộc Tình là Đoan Mộc Triệu, các cô cô, thúc thúc, bá bá, thậm chí còn có các trưởng lão trong gia tộc. Năm vị ca ca của Đoan Mộc Tình lại càng như điên cuồng tìm kiếm tung tích của muội muội khắp nơi.

Phải biết rằng Đoan Mộc gia tộc chưa bao giờ gặp phải sự kiện nào chấn động đến thế, hiện tại xem ra kẻ bắt cóc đã đem nàng đến một địa phương khác rồi nếu như cái tên điên kia mà bị tìm thấy thì hẳn sẽ phải gánh chịu cơn phẫn nộ của toàn bộ Đoan Mộc gia tộc.

Cổ Diêu nghe được chuyện này vào buổi sáng khi đến lầu hai dùng cơm, tối qua Lan Tư thành âm ỉ suốt đêm, căn bản là không thể nào ngủ được, các khách nhân trong khách sạn đều giống nhau, bất quá họ không cảm thấy vậy mà mệt mỏi, mà lại cảm phần tên khốn nạn thần bí đã cả gan bắt cóc Đoan Mộc Tình.

Nếu như chuyện này phát sinh tại Lan Tư quận nhưng là một thiên kim tiểu thư của một quý tộc khác thì có thể nó sẽ trở thành chuyện phỉm để luận bàn của mọi người sau khi dùng cơm xong, bất quá lần này bị bắt lại là Đoan Mộc Tình, một thiếu nữ ôn nhu động lòng người, ai cũng không muốn nàng bị thương tổn.

Cổ Diêu cũng không biết Đoan Mộc Tình nên đối với tin tức này cũng không hứng thú cho lắm, bất quá khi nghe nói đó là một thiếu nữ thì hẳn lại cảm thấy tiếc, nàng xinh đẹp như thế nếu rơi vào tay của một tên sắc lang thì cuộc đời này coi như xong. <@Xong thiệt!>

Sau khi dùng xong bữa sáng Cổ Diêu cùng Hàn Đan trở về phòng, cho đến tối vẫn chưa thấy lão Philip đi thăm bạn hữu về.

Bởi vì chuyện của Đoan Mộc Tình nên Hàn Đan cũng cả đêm chưa ngủ, sau khi dùng cơm thì cơn buồn ngủ ập đến nên nàng lên giường đi ngủ sớm.

Tư thế ngủ của nàng không được đẹp mắt cho lắm, chỉ một lát sau nàng tiến vào mộng đẹp thì chăn màn đều bị hất tung lên, Cổ Diêu thấy thế liền tiến lại giúp nàng đắp lại.

Khi quay đầu lại thì một thân ảnh quý mị xuất hiện sau lưng hẳn.

Cổ Diêu sợ suýt tí nữa vãi ra quần, đến khi nhìn rõ đó là Philip thì hẳn mới thở phào nhẹ nhõm, vỗ ngực nói:“sư phụ, ngài sau này khi vào phòng có thể gõ cửa trước được không, coi chừng dọa chết người đó!”

Tiếp theo hẳn lại oán giận nói:“Sư phụ, sao người đi lâu vậy?”

Philip tủm tỉm cười nói:“đi làm chút việc, không nghĩ đến lại phiền toái hơn trong tưởng tượng nhiều.”

Trong từ điển của Philip cũng có hai chữ “phiền toái” nữa sao, không biết đó là chuyện gì, cổ diêu tò mò.

“Bất quá có được thu hoạch này thì có phiền toái cũng đáng.” Philip nói một hơi làm Cổ Diêu cảm thấy nhức đầu chả hiểu gì cả, hẳn nhìn thấy phía sau có một vật gì đó, còn chưa kịp xem rõ đã bị Philip đẩy đến:“Tiếp lấy.”

Vật kia không hề nhỏ, cổ diêu gơ hai tay chụp lấy ôm vào lòng ngực.

Cảm giác thật là mềm mại, còn trọng lượng thì so với tưởng tượng thì nặng hơn, Cổ Diêu nỗ lực giữ lấy, sau đó cúi đầu nhìn xuống, vừa nhìn thấy hẳn thiếu chút nữa là vút xuống.

Bởi vì hẳn đang ôm trong lòng là một cô gái.

Mở tấm chăn che ra, sắc mặt của nàng hồng nhuận, ngực có chút phập phồng, nếu không thì cổ diêu đã tưởng nàng đã chết rồi.

Thiếu nữ chỉ khoảng 15 16 tuổi, dung mạo phi thường xinh đẹp, hình dáng giống như túp người luôn vui vẻ, khiến cho người ta có cảm giác khi nhìn thấy đầu cảm thấy yêu thích, nhưng không phải là chiếm hữu mà chỉ là thuần túy yêu thích.

Nàng nhắm hai mắt tựa như nàng Mỹ Nhân Ngủ say trong câu chuyện cổ tích, đôi môi anh đào tình xảo, có chút vênh lên ở khóe miệng, lộ vẻ tươi cười.

Vô luận là từ góc độ nào, thiếu nữ đều như mang lại cho người khác niềm vui, khác với tiểu ma nữ Diệp Lâm chỉ khiến cho người ta cảm thấy tức giận, và chính điều đó đôi khi cũng lấn át phần nào nét đẹp của nàng, còn thiếu nữ này thì lại khác, khiến cho người khác khi nhìn thấy nàng thì tâm tình lập tức cảm thấy thư thái.

Cả hai người đều là những tuyệt sắc giai nhân, chỉ là khí chất thì hoàn toàn khác, mỗi người một vẻ.

Nhìn thấy ánh mắt của Cổ Diêu, Philip hài lòng nói:“Người thích là tốt rồi, không uống công ta tốn nhiều công sức!”

Nghe Philip nói xong Cổ Diêu lập tức hiểu được rằng thiếu nữ này chính là “Tế Phẩm”!

Sư phụ đi đâu mà tìm được tể phẩm đặc ý vậy?

Một thiếu nữ đoan trang tinh tế, dung mạo đặc biệt tựa hồ có điểm gì tương đồng với ai đó, Cổ Diêu nhớ tới sự tình tối hôm qua, hơn nữa Philip lại nói đến “Phiền Toái”, Cổ Diêu liền cảm thấy lạnh: “Sư phụ, nàng ...”

Xem bộ dáng của Cổ Diêu, Philip lúc này tiếp lời: “Không sai, nàng ta chính là Đoan Mộc Tình!”

46. Chương 3 : Tiết Độc

Đó đâu phải là phiền toái chút, phải gọi là cực kỳ phiền toái!

Cổ Diêu theo tiềm thức mà hướng ra cửa nhìn một chút, sợ hoàng gia hộ vệ của Đoan Mộc gia tộc bất ngờ xông vào, nhìn thấy cửa khóa chặt, tâm tình của hắn vô cùng căng thẳng không thể nào bình tĩnh nổi, bởi vì Philip mang đến cho hắn một “Tể Phẩm” quả thực là vô cùng kinh người.

Cổ Diêu bối rối nói: “Sư phụ, việc này có thể không làm không, nếu như để Đoan Mộc gia tộc biết thì coi như đệ tử được chắc một suất đi đoàn tụ ông bà!”

Philip hừ lạnh nói: “Nếu như để cho người khác biết ngươi là một đạo tặc thì ngươi cũng chết chắc, chẳng lẽ chỉ vì thế mà ngươi không làm đạo tặc?”

Cổ Diêu lau mồ hôi lạnh trên trán nói: “Nhưng ... việc này không giống.”

“Có gì không giống?” Philip tức giận nói: “Thân là một đạo tặc, nhất là môn hạ của Tiêu Dao Môn, lá gan sao có thể nhỏ như vậy được? Đừng nói là Đoan Mộc gia tộc, tổ sư của chúng ta cho dù là đầm rồng hang hổ cũng có thể xông vào, có thể lực nào mà lại không dám đụng vào, có nữ nhân nào mà không ... , à, ý ta muốn nói là bốn môn không hề e ngại bất cứ thế lực nào.”

Cổ Diêu còn muốn phản bác lại thì Philip đã chặn họng hắn: “Quyết định như vậy đi ngươi phải biết rằng, vì ”Tể Phẩm” của ngươi mà ta phải đợi ở Đoan Mộc gia tộc cả đêm, mới biết rõ được sơ hở trong phòng vệ của Đoan Mộc gia tộc, mặc dù Đoan Mộc gia tộc phòng vệ vô cùng nghiêm ngặt nhưng ta là đệ nhất đạo tặc, dĩ nhiên dù có khó mấy cũng có thể giải quyết, lúc đem Đoan Mộc tình ra đã kinh động đến các cao thủ trong đó, tính ra thì lần hành động này cũng có thể coi là không hoàn mỹ lắm.”

Philip nói đến câu cuối thì có điểm ngượng ngùng, bởi vì đối với lão mà nói thì một lần trộm không đặc ý đã là chuyện vô cùng mất mặt rồi, cho dù đối tượng có là Đoan Mộc gia tộc, mục tiêu muốn trộm là Đoan Mộc tình.

Cổ Diêu không ngừng hy vọng nói: “Sư phụ, người phải biết rằng hoàng gia hộ vệ của Đoan Mộc gia tộc có thể ập đến bất cứ lúc nào, lúc đó thì phải làm sao?”

“Hà hà, yên tâm, chỉ vào vài tên tiểu võ sĩ mà muốn tìm lại Đoan Mộc Tình trong tay ta sao, nói không phải khoa trương, cho dù Đoan Mộc Tình ở trong gian phòng nhỏ này và cho bọn chúng vào lục soát thì chúng cũng không có thu hoạch!”

Lão lúc này có thể “Biến” ra một người hoàn toàn sống, với năng lực như thế thì hoàng gia hộ vệ có muốn tìm Đoan Mộc Tình quả thực không phải là chuyện dễ.

Philip dừng một chút rồi lại nói tiếp: “Ngươi đừng có lo lắng gì về những chuyện bên ngoài, trên thực tế, người của Đoan Mộc gia tộc cực kỳ rõ ràng, ta có thể vào trong đem Đoan Mộc Tình ra, với năng lực của ta như vậy, thì những việc họ làm bên ngoài chỉ là thùng rỗng kêu to, họ làm như vậy chỉ là tâm lý bình thường của con người mà thôi.”

Không đợi Cổ Diêu nói, Philip nói như chém đinh chặt sắt: “đừng có lãng phí một phen hảo ý của sư phụ, nữ nhi này luận về nhân phẩm, tướng mạo, vóc người, vũ kỹ đều là nhất lưu, cũng không như lần trước bộ ngực có khuyết điểm, hết sức hoàn mỹ, ta đã xem xét rất kỹ rồi mới quyết định chọn nàng làm ”Tể Phẩm” đừng làm lãng phí một phen tâm huyết của sư phụ.”

Philip mang Hàn Đan đang ngủ say sang một gian phòng khác, như vậy trong phòng chỉ còn lại hai người Cổ Diêu.

Mang “Mặt Nạ Cho Lẽ Thành Nhân” lên, Cổ Diêu cẩn thận tiến lại giường của Đoan Mộc tình, mái tóc màu phỉ thúy vốn là màu sắc đặc trưng cho mái tóc của Đoan Mộc gia tộc, đôi lông mi dài và nhỏ thỉnh thoảng run rẩy một chút, khuôn mặt xinh xắn ửng đỏ như trời chiều hoàng hôn, thân thể mềm mại như mây, tựa như là một con mèo Ba Tư. <@bộ mèo Ba Tư đẹp lắm sao? Chưa thấy bao giờ.>

Đây quả thật là một thiếu nữ động lòng người, ngay cả đến tên tiểu sắc lang như Cổ Diêu mà cũng chỉ đến bên nhìn chứ không hề có ý thương tổn nàng, trách không được tại sao dân cư ở Lan Tư quận lại yêu mến nàng như thế.

Nhưng mà Philip đã hạ tử lệnh rồi, Cổ Diêu suy nghĩ một chút rồi từ trong Tiêu Giao Giới lấy ra “Cực Lạc Quyết”.

Đây vốn là một quyển xuân cung đồ do chính giáo chủ ma giáo Gustave viết ra, quả thật là không có cách nào cưỡng lại ma lực của nó, cảm giác thương tiếc của Cổ Diêu nhanh chóng biến mất, thay thế vào đó chính là dục vọng đang dâng trào.

Thiếu nữ trên giường chính là đối tượng tốt nhất để phát tiết.

Trút bỏ hoàn toàn y phục của nàng, một thân thể như dương chi bạch ngọc xuất hiện trước mặt Cổ Diêu khiến cho hắn như muốn ngừng hô hấp, quả thật là trời cao kiến tạo tử mĩ ra một tuyệt phẩm nghệ thuật mà!

Xuất thân từ đại gia tộc, hiển nhiên Đoan Mộc Tình không hề phải làm việc vất vả, da tay của nàng cũng như các thiên kim tiểu thư khác vô cùng mềm mại, làn da trắng hồng tự nhiên, so với lụa tơ tằm thượng hạng chỉ có hơn chứ không kém.

Cánh tay nàng tựa như là một đóa sen bằng ngọc, để sát bên chiếc eo thon nhỏ, cùng với đôi chân thon và dài, những hình ảnh đó đánh sâu vào trong tâm trí của Cổ Diêu khiến cho dục vọng của hắn ngày càng dâng cao, khiến cho hắn quên hết tất cả, không thể chờ đợi được nữa mà đem ma trảo vươn đến thân thể của Đoan Mộc Tình, vứt bỏ luôn chiếc áo lót trên cơ thể nàng.

Bên trong không ngờ lại có một lớp vải trắng quấn quanh, Cổ Diêu cảm thấy có chút kỳ quái nhưng dục vọng dâng cao, hắn liền xé toạt lớp vải đó, một đôi ngọc thể hiện ra.

Toàn bộ Lan Tư quận ai ai cũng biết Tiểu công chúa của đoan một gia tộc quốc sắc thiên hương, nhưng không ai có thể biết nàng lại còn có một cặp “Hoa” mà khiến cho tuyệt đại đa số bộ nữ nhân của tạp dịch đại lục đều mơ tưởng đến.

Trên thực tế Song Đỉnh Ngọc Phong của Đoan Mộc tình phát triển hơn hẳn với các thiếu nữ thường nhưng nàng lại không cảm thấy cao hứng mà ngược lại cảm thấy hết sức ngượng ngùng cho nên mới dùng vải buộc lên, nhìn như thế thì sẽ thấy nó so với các thiếu nữ khác lớn hơn không nhiều.

Nếu nói về kỹ lục thì nàng so ra cũng không thua kém “Sóng Phách” Thu Hương của Thiên Hương Lầu không bao nhiêu.

Thu Hương có một bộ ngực rất lớn nhưng nó lại sệ xuống, mà Lương Đỉnh Ngọc Phong của Đoan Mộc Tình lại đứng sừng sững ngạo nhân, hai hạt tiểu anh đào đỏ tươi ửng ửng, còn của Thu Hương thì đã sạm đi, mỹ quan của Đoan Mộc Tình hơn hẳn Thu Hương.

Đó là điểm yếu của Diệp Lâm, nhưng đối với Đoan Mộc tình thì nó lại là điểm đáng để kiêu ngạo.

Cổ Diêu thích “Bánh Bao Lớn” cũng không phải là nói dối, chỉ là lần trước nói với Philip cũng có chút khoa trương.

Giờ phút này, thấy được vật thể gian hiểm thấy, hai mắt của hắn sáng ngời, dục hỏa thiêu đốt, đôi tay tựa như run run bắt đầu tiến đến.

Cảm giác vô cùng mềm mại, bởi vì Đoan Mộc tình luyện võ từ nhỏ cho nên bộ ngực của nàng thập phần co dãn, tuyệt đối là một cực phẩm trong cực phẩm.

Đây là một vùng đất thần thánh thiêng liêng, nhưng lại bị một vị khách không mời mà đến phá hủy đi sự tinh khiết của nó.

Nghĩ đến việc đó thì Cổ Diêu liền cảm có cảm giác kích thích mà trước kia chưa từng có, thân thể cũng không thể tự chủ được, tấn công nhanh hơn, lực tay cũng tự giác gia tăng.

“Ôi Chao!”

Thụy nguyệt của nàng đã dần dần được giải trừ, cộng thêm hành động thô lỗ của Cổ Diêu khiến cho nàng bị đau nên tỉnh lại.

Hoàn cảnh hiện tại không phải khuê phòng quen thuộc của mình mà là một hoàn cảnh hoàn toàn lạ lẫm, càng khiến cho nàng càng thêm kinh hãi chính là có một quái nhân mang một cái mặt nạ màu bạc, đang dùng đôi ma trảo mà vuốt ve các vùng thánh địa trên cơ thể nàng.

Đoan Mộc Tình kinh hoàng, với bản tính của một vũ giả nàng lập tức vận khí, chỉ tiếc năng lực của nàng dường như đã bị khóa chặt bởi một thủ pháp nào đó, không chỉ thế ngay cả một chút lực phản kháng bình thường nàng cũng không có chỉ có thể để cho quái nhân tùy ý khinh nhờn.

Cảm giác phần nộ nhanh chóng chuyển thành sợ hãi, lúc này quái nhân lại hướng bàn tay của hắn xuống hạ thể của nàng.

47. Chương 4 : Bí Huyết

Nhưng mà mất đi sức lực, nàng căn bản không thể nào phản kháng, lệ châu trong suốt không ngừng chảy xuống từ đôi mắt đẹp của nàng.

Nhìn thấy hình dáng đau đớn đáng thương của nàng, Cổ Diêu cắn răng nói:“Xin lỗi, sự mệnh khó cãi, nếu như không làm như vậy thì ta cũng sẽ bị giết!”

Hắn nói không sai, nếu như để cho Đoan Mộc Tình đi thì sẽ đi ngược lại tổ huấn, Philip nhất định sẽ giết hắn, Tiêu Dao Môn vốn là một môn phái quái dị.

Bất quá những lời này chỉ là Cổ Diêu cố tìm một lý do để lương tâm bớt cảm thấy khiếm trách mà thôi, cho dù không có tổ huấn, lúc này dục hỏa trong người hắn đã không thể nào hạ xuống được.

Sau khi nói, Cổ Diêu tiến tay xuống dưới của nàng, chiếc khố màu phấn hồng nhanh chóng tiêu tán, thân thể của Đoan Mộc Tình hoàn toàn rơi vào tầm mắt của hắn.

Bên dưới chiếc rốn nhỏ nhắn gợi cảm là một mảng cỏ non đẹp đẽ, ẩn dấu trong đó là một hoa viên thần bí, khiến cho người ta ảo tưởng ra không biết là bao nhiêu chuyện.

Cổ Diêu cũng không thể nào kiềm chế được nữa, lập tức cởi phăng y phục, lập tức bò lên giường.

Đoan Mộc Tình lần đầu bước vào đời, hơn nữa lại phải chịu cảnh để cho Cổ Diêu tùy ý vuốt ve mơn trớn cơ thể, nhưng vùng đào nguyên của nàng lại vô cùng khô thoáng, một vật lạ xâm nhập vào khiến cho nàng có cảm giác đau đớn, thân thể mềm mại của nàng cong lên, lên châu trong mắt nàng không tự chủ được cứ liên tục chảy xuống.

Cổ Diêu cũng chỉ là một mao đầu tiểu tử, tuy rằng trước kia tại thiên hương lâu nhìn lén không ít lần nhưng chưa bao giờ thực chiến, nên thủy chung cũng không biết làm cách nào tạo sự hưng phấn mà ngược lại càng làm cho Đoan Mộc Tình đau đớn như muốn chết đi sống lại.

Cổ Diêu cũng cảm thấy không chịu nổi, đầu đầy mồ hôi, nhìn thấy bộ dạng của Đoan Mộc Tình hắn biết nàng cũng phi thường đau đớn, dưới tình huống cấp bách hắn nhớ đến Cực Lạc Quyết, liền đem nó ra.

Quyển luân cung đồ này vô cùng quái dị, trong bóng đêm cũng có thể phát ra huỳnh quang, có thể rõ ràng nhận rõ được các hình ảnh trong sách.

Người trong bức tranh cũng nhanh chóng như sống dậy, rồi làm mẫu cho Cổ Diêu.

Trước khi tiến vào hành động chính thức, nam nữ trong tranh bắt đầu công việc đầu tiên chính là dùng tay và miệng của mình để kích thích cho đối phương.

Lúc này Cổ Diêu phát hiện ra nam nhân ngoài việc kích thích nơi hạ thể và nhũ hoa của nữ nhân ra, thì còn có thể mơn trớn vuốt ve các vị trí khác để tạo cảm giác kích thích cho nữ nhân, những vị trí này trước đây hẳn lên sang thiên hương lâu để nhìn trộm đều chưa được thấy qua lần nào, ngoại trừ vùng lưng ra, còn có vùng nách và vô số vị trí bí ẩn khác. <@Cái này là lão tác giả không ghi ra chứ hèm phải tiện đệ đây giấu làm bí kíp riêng cho mình đầu nhòa!>

Nam tử cũng không chỉ “thuần khiết” là vuốt ve mà thôi, mà còn dùng các ngón tay nhẹ đâm vào hoặc dùng lòng bàn quay xoa bóp, có khi lại chụp vài cái, sử dụng lực đạo lúc nhẹ lúc mạnh, ẩn chứa một quy luật khó nói nên lời. Mà nữ tử khi bị kích thích thì xuân ý rộn rang, tiếng rên rỉ vang lên không dứt, điên cuồng cự mình di chuyển khiến cho đầu tóc tung bay tựa như các con sóng đang điên cuồng vỗ vào bờ.<@Hình trong sách mà làm như là AV vậy?>

Chẳng lẽ kích thích các bộ vị này có thể mang đến cho nữ nhân nhiều khoái cảm hơn?

Cổ Diêu liền lần mò làm theo các động tác của nam tử trong tranh.

Hiệu quả vô cùng, Đoan Mộc Tình mặc dù còn đang rơi lệ, nhưng sắc mặt dần dần đỏ hồng, hô hấp dồn dập, Cổ Diêu cảm thấy vùng đào nguyên thần bí của nàng dần dần ấm áp và trơn bóng hẳn lên, hơn nữa còn bóp chặt lấy tiểu huynh đệ của mình, một cảm giác thoải mái không thể diễn tả hết bằng lời được, lúc này hẳn mới cảm thụ được niềm vui sướng chính thức .

Hắn dùng sức mạnh hơn, nhưng lúc này lại càng thuận lợi hơn lúc đầu nhiều, xuyên qua một tầng chướng ngại, sau đó hắn tiến nhập đến một vùng đất mỹ diệu hơn.

Đoan Mộc Tình kêu lên một tiếng đau đớn, cắn chặt môi dưới.

Cổ Diêu thấy thế liền tiếp tục làm theo các động tác kích thích của nam tử trong tranh, Đoan Mộc Tình đang nhắm mắt nhũ mài cũng từ từ hòa hoãn lại.

Mà Cổ Diêu thì vẫn vừa tiếp tục kích thích vừa tiếp tục động tác bên dưới.

Dần dần, cảm giác khoái cảm càng ngày càng dâng lên, đó là một loại cảm giác tuyệt diệu mà không một ngôn ngữ nào có thể diễn tả hết được, tựa như là có hàng ngàn hàng vạn con kiến đang di chuyển trên thân thể, rất là khó chịu, nhưng cũng rất là khoái hoạt, với lại người bên dưới lại là một thiếu nữ tuyệt sắc với một thân thể mềm mại, trên có thể toát ra một mùi thơm dịu êm, chiếc giường lại là loại giường lớn cho nên các hành động của hắn không vướng bất kỳ một trở ngại nào, tất cả những thứ đó gộp lại khiến cho Cổ Diêu có thể hưởng thụ một cách tuyệt vời nhất các cảm giác có được.

Nghĩ đến một thiên kim tiểu thư của một đại gia tộc, lúc này lại như một nữ nhân ti tiện đang uốn chuyển hầu hạ mình, Cổ Diêu không cách nào kiềm chế hưng phấn, động tác ngày càng nhanh càng mãnh liệt.

Cuối cùng, khoái cảm trên khắp cơ thể đều lên đến đỉnh điểm, hàng trăm hàng ngàn cơn khoái cảm trên khắp cơ thể truyền xuống hạ thân của hắn rồi mạnh mẽ phóng ra khỏi cơ thể.

Cảm nhận được một dòng nhiệt lưu mãnh liệt truyền vào, thân thể của Đoan Mộc Tình run lên, đôi bàn tay trắng mịn như bông của nàng xiết chặt lại, sắc mặt nàng vô cùng kỳ quái, tựa như vô cùng thống khổ nhưng cũng vô cùng khoái hoạt.

Cổ Diêu giống như đang nằm trên một đám mây, rồi như rớt từ trên cao hàng trăm trượng xuống, sau đó nằm ngả lên trên ngực của Đoan Mộc Tình, thở phì phò.

Cảm giác thật là tuyệt diệu, chả trách có vô số người luôn trầm tịch trong đó, làm hoài không biết chán.

Từ giờ phút này trở đi, mình không còn là một thiếu niên nữa rồi mà đã trở thành một nam nhân chân chính.

Nhấc thân thể lên, dựa vào huỳnh quang của quyển Cực Lạc Quyết, có thể thấy được hạn thân của Đoan Mộc Tình đã ướt đầm, một đóa hoa mai ẩn kín thể hiện cho sự thuần khiết của nàng. Ngoại trừ vết máu ra, còn có một chất lỏng màu trắng như sữa không ngừng từ hoa viên thần bí của nàng tuôn ra, mang theo một mùi hương đặc trưng. <@ Pó tay tả chi mà kỳ quá =.-’>

Đoan Mộc Tình hận không thể tìm được cái lỗ để mà chui xuống, nàng cũng không có đủ lực để hợp cặp đùi thon dài và đẹp của mình lại, để cho người khác có thể ngắm nhìn một cách kỹ lưỡng địa phương thần bí và thánh khiết của một thiếu nữ.

Hình ảnh này mãnh liệt in sâu vào trong ánh mắt của Cổ Diêu, khoái cảm vẫn chưa hoàn toàn tiêu biến thì dục vọng lại bắt đầu dâng lên, nhưng hắn cũng biết, Đoan Mộc Tình làm chuyện này là lần đầu tiên nên không thể mai khai nhị độ, nên hắn chỉ có thể cố nén dục hỏa trong cơ thể xuống, đem các uế vật rửa sạch sẽ, cũng giúp nàng mặc lại quần áo vào.

Lúc này đột nhiên một tiếng động lớn vang lên, tựa như là tiếng của một gian phòng bị người ta phá của xông vào, khiến cho Cổ Diêu hoảng sợ.

Hoàng gia hộ vệ của đoan mộc gia tộc lại đến lục soát rồi!

Mà Đoan Mộc Tình lúc này lại còn đang nằm trên giường, hơn nữa nàng vừa bị mình cưỡng gian, nếu như bị bắt gặp, chỉ có con đường chết mà thôi, không những thế có lẽ trước khi chết còn phải chịu đựng vô số cực hình.

Phải làm gì bây giờ?

Mặc dù Philip đã từng nói qua là không cần phải lo lắng, nhưng Cổ Diêu lại không thể nào nghĩ ra được là lão có biện pháp gì khiến cho hoàng gia hộ vệ tiến vào phòng lục soát nhưng không thể tìm thấy Đoan Mộc Tình.

Trái ngược với tâm trạng lo lắng căng thẳng của của Cổ Diêu, Đoan Mộc Tình lộ sắc mặt vui mừng, bởi vì nàng cũng có thể đoán được có chuyện gì xảy ra.

Nàng đột nhiên mất tích, gia tộc nhất định sẽ dùng toàn lực để lục soát cả thành.

Nhưng khi nghĩ đến mình đã không còn là một thiếu nữ thuần khiết nữa nàng lại cảm thấy buồn và đau khổ.

Tiếng cửa phòng bị phá càng ngày càng gần.

Cổ Diêu ngay cả thở cũng không dám, thậm chí dùng tay bịt kín miệng của Đoan Mộc Tình, nhưng khi nhớ đến Đoan Mộc Tình không thể nào thốt lên lời được mới buông ra, nếu như nàng có thể nói được thì đã sớm kêu cứu rồi chứ cần gì đợi đến bây giờ.

Tiếng bước chân ngoài cửa ngừng lại sau đó lại vang lên, nhưng đó lại là cửa phòng kế bên.

Đoan Mộc Tình hiện lên vẻ thất vọng trong mắt, nhưng cũng không thể nào nghĩ ra được tại sao hoàng gia hộ vệ lại không xông vào gian phòng này.

Ngay cả Cổ Diêu cũng không rõ, nhưng hắn có thể khẳng định, nhất định là lão quỷ Philip giả trò, về phần cụ thể thế nào thì hắn không biết được.

Cái lão sư phụ cổ quái kia quả thật là một người thần thông quảng đại.

Vừa rồi trải qua một hồi chiến đấu điên cuồng, làm cho hắn cảm thấy mệt mỏi, đợi sau khi tiếng bước chân xa dần hắn liền tiến lại ôm Đoan Mộc Tình vào lòng rồi chìm sâu vào mộng đẹp.

48. Chương 5 : Đồng Dục (cùng Tắm)

Vừa tỉnh lại, trời cũng đã sáng.

Trước kia đều là một mình, bất quá lần này lại khác, bên cạnh còn có thêm một tuyệt đại mỹ nữ thiên kiều bá mị.

Đoan Mộc Tình như một đóa hoa hải đường, khi ngủ trên mặt nàng vẫn còn ngấn lệ, đôi mắt sưng đỏ, có thể thấy được đêm qua nàng hẳn là khóc rất nhiều.

Dục vọng đã trôi qua, trong lòng hắn nổi lên cảm giác thương tiếc, đồng thời cũng có cảm giác thỏa mãn.

Tiểu mỹ nữ này bây giờ cũng đã chính thức trở thành một nữ nhân.

“Cốc! Cốc!” bên ngoài vang lên tiếng gõ cửa.

Cổ Diêu hơi kinh hãi, từ bên cạnh Đoan Mộc Tình đứng dậy đi ra ngoài, tới bên cửa hỏi: “Là ai?”

Ngoài cửa truyền đến thanh âm của Philip: “Là ta, mau mở cửa!”

Quả nhiên là Philip, nếu như đó là hoàng gia hộ vệ của đoan mộc gia tộc chúng đã không khách khí như vậy rồi.

Vì không muốn quấy rầy xuân mộng của Cổ Diêu nên Philip mới lần đầu lễ phép như vậy, trước kia lão chưa bao giờ gõ cửa mà chỉ vô thanh vô thức xuất hiện trước mặt hắn.

Mở cửa phòng, Philip cầm tay Cổ Diêu kéo hắn ra ngoài. Lão đã thành tinh rồi nên dĩ nhiên là từ ánh mắt của Cổ Diêu lão đã biết có chuyện gì xảy ra, lão cười dài nói: “Hảo đồ nhi, đêm qua có phải là rất sung sướng không?”

“Vâng!” Khuôn mặt của Cổ Diêu nóng rần lên, chỉ vâng vâng dạ dạ mà không trả lời, quả thật, đêm qua chính là khoảnh khắc mà hắn vui sướng khoái hoạt nhất trong đời kể từ khi song thân của hắn không còn.

Tâm tình của Philip cũng vui vẻ: “Hà hà, sư phụ đã nói rồi, lựa chọn tế phẩm tuyệt sẽ không để người thất vọng, phải biết rằng, diễm phúc này không biết bao nhiêu nam nhân mơ ước đến, nhưng nhà ngươi lại không tốn chút sức nào đã chiếm được.”

Cổ Diêu không muốn dây dưa vấn đề này nên nói sang chuyện khác: “Sư phụ, người làm thế nào khiến cho hoàng gia hộ vệ không xông vào gian phòng của đệ tử?”

“Muốn đối phó với mấy tên không có luân chương này hoàn toàn đơn giản, ta biểu diễn cho người xem.” Philip chỉ vào phòng Cổ Diêu: “Người đi vào thử xem.”

Không biết Philip có huyền có gì, Cổ Diêu mang theo một bụng nghi vấn tiến lại gian phòng, nhưng hắn lại kinh ngạc phát hiện, bố cục bên trong hoàn toàn không giống với gian phòng của mình là lại là gian phòng của Philip.

Dụi mắt mấy cái, Cổ Diêu nhận ra mình không có nhìn lầm, nhưng hắn vừa đi vào chính là phòng của mình.

Điều này khiến cho hắn vô cùng khó hiểu: “Sư phụ, chuyện gì đã xảy ra?”

“Chương nhân pháp! Một loại huyền thuật!”

Philip cười một cách đắc ý, giải thích nghi hoặc của Cổ Diêu: “Đừng tưởng rằng chỉ có Hách Liên gia tộc mới có hiểu biết về huyền thuật, sư phụ cũng am hiểu, huyền thuật của ta có thể so sánh với ‘Thiên Mị Huyền Cảnh’, nếu nói đến tính bí mật chỉ có hơn chứ không có kém, đây là sư phụ kết hợp với vô ảnh dấu khí, người có thực lực yếu hơn người làm huyền thuật không cách nào có thể phát hiện ra được, về điểm này thì sư phụ là đệ nhất nhân của bốn môn.”

Nói xong câu cuối Philip có điểm dương dương tự đắc.

“Woa, sư phụ, người thật là quá lợi hại, có thể cùng với lịch đại tổ sư sánh vai rồi!”

Cổ Diêu thuận thế vỗ mông ngựa một cái, hơn nữa lại đúng lúc Philip tâm tình đang vô cùng vui vẻ, nhưng lão lại khiêm nhường nói: “Có thể sánh ngang với lịch đại tổ sư không ta không quan tâm, ta có thể vì bốn môn mà cống hiến là đã cảm thấy vô cùng đắc ý rồi. Còn thêm một việc khiến ta đắc ý đó chính là có thể thu được hai đồ đệ, đây là lần đầu tiên của bốn môn hơn ngàn năm qua. Được rồi người không được làm sư phụ thất vọng!”

Thừa dịp Philip vui vẻ, Cổ Diêu vội ho khan một tiếng: “Sư phụ, đêm qua, đệ tử có nhìn qua Cục Lạc Quyết, kết quả phát hiện nam tử trong ảnh dùng tay kích thích những bộ vị của nữ nhân có chút đặc biệt, những vị trí đó được gọi là gì?”

Philip trầm ngâm một chút: “Đã phát hiện ra rồi sao? Theo lịch đại tổ sư cho rằng, đó chính là các huyết đạo bí mật do Lý Duy Tư sư tổ phát hiện ra, có tác dụng kích thích dục vọng nguyên thủy của con người một cách mãnh liệt. Ngoài việc đó ra, Cục Lạc Quyết còn có rất nhiều điều huyền diệu khác, sau này cứ từ

từ mà nghiên cứu. Ở phương diện ảo thuật và thăm dò, cực lạc giáo chủ Cổ Tư Tháp Phu <Gustave> quả là một thiên địa kỳ tài!”

Cảm thán trôi qua, Philip nói:“Tốt lắm, bắt đầu từ hôm nay ta sẽ dạy cho người Tiêu Dao Vô Ảnh!”

Cả buổi sáng, Philip dạy cho Cổ Diêu khẩu quyết của Tiêu Dao Vô Ảnh, càng là công pháp cao thâm thì lại càng huyền diệu, Tiêu Dao Vô Ảnh cũng không ngoại lệ, suốt cả buổi sáng mới truyền xong khẩu quyết của tầng thứ nhất.

Đến giữa trưa, Cổ Diêu đột nhiên nhớ đến một việc, nói với Philip:“đúng rồi sư phụ, Đoan Mộc Tình, nàng còn chưa có ăn gì.”

“Hà hà, mới chỉ có một đêm thôi mà đã quan tâm đến tiểu bảo bối của người như vậy rồi sao?” Philip cười nói:“Yên tâm, hôm trước ta đã cho nàng dùng một viên tiểu hoàn đan, trong vòng nửa tháng sẽ không lo bị đói, người bây giờ cần làm chính là bài trừ tạp niệm, nghe theo sự chỉ dạy của sư phụ.”

Tiểu hoàn đan vốn là một loại đan dược chuyên trị nội thương, vô cùng hiệu nghiệm, các vũ giả đều mơ tưởng đến có được nó để phòng thân, nhưng Philip lại dùng làm thức ăn cho Đoan Mộc Tình, có thể nói là phí của trời, Tiêu Dao Môn quả thật là bảo vật nhiều không đếm xuể. <@1 đêm ăn trộm = chục năm làm >

Cổ Diêu nghe vậy an tâm một chút, cho đến tối hẳn mới có ghi nhớ hoàn toàn tâm pháp tầng thứ nhất của Tiêu Dao Vô Ảnh.

Nghĩ đến Đoan Mộc Tình Cổ Diêu không thể chờ đợi được liền nhanh chóng trở lại phòng.

Đoan Mộc Tình đã sớm tỉnh lại, cũng không hề khóc nữa, chỉ là ánh mắt vô hồn không biết là đang suy nghĩ gì nữa.

Cổ Diêu bị kích động mà tiến đến bên cạnh giường, không biết phải nên làm thế nào, một ngày không thấy nàng, hẳn tựa như bị đánh mất linh hồn, hẳn chưa từng có cảm giác như thế với bất kỳ một nữ tử nào, mà nữ tử này hẳn cũng chỉ mới biết mà thôi.

Nhưng Đoan Mộc Tình ngay cả hai tròng mắt cũng không hề chuyển động, vẻ mặt thờ ơ.

Không khí ngưng trọng, Cổ Diêu không biết phải nên làm thế nào mới tốt.

Hắn biết, thái độ lạnh lùng này của Đoan Mộc Tình chính là phản kháng lại hành động thú tính của mình.

Sự nhiệt tình trong lòng Cổ Diêu nhất thời bị dập tắt, trong lòng hắn cảm thấy khổ sở, hẳn có thể lý giải được, một thiếu nữ tiền đồ sáng lạng mà lại bị phá hủy, nàng hẳn định là hận mình thấu xương.

Cổ Diêu thở dài nói:“Ta giúp nàng tắm!”

Lúc này Đoan Mộc Tình không thể động đậy, không thể tự làm được nhiều việc, Philip đã cho nàng dùng tiểu hoàn đan nên không cần chú ý đến việc ăn uống, nhưng nàng cũng cần phải vệ sinh sạch sẽ, nếu không thì một một tiểu mỹ nữ thơm mát cũng sẽ trở thành một “Cánh Hoa Tàn”.

Nghe thấy Cổ Diêu nói thế, ánh mắt của Đoan Mộc Tình thoáng động, có chút kinh hoàng.

Cổ Diêu nhanh chóng cởi bỏ y phục của nàng sau đó ôm nàng đi về phía phòng tắm.

Cổ Diêu dùng nước nóng giúp nàng lau từng nấc da thịt, rất chuyên chú, cẩn thận, ngay cả địa phương bí ẩn nhất cũng không bỏ qua, giống như là một nhà điêu khắc vệ sinh một tác phẩm nghệ thuật đặc ý của mình vậy.

Tất cả các vị trí trên cơ thể của mình đều bị quái nhân sờ mó và xem xét cẩn thận, Đoan Mộc Tình thẹn đến nỗi muốn chui xuống đất, khuôn mặt ửng đỏ, ngay cả trên bộ ngực sữa cũng thoáng hồng hiện lên vẻ mỹ lệ như một đóa hồng, nhưng nàng lại không thể nào kháng cự.

Sau khi giúp nàng tắm, Cổ Diêu cũng tự tắm giặt sạch sẽ, sau đó ôm Đoan Mộc Tình đến bên giường, tiếp tục một trận bão tố ...

=====

49. Chương 6 : Tâm Sự Trong Phòng

Vì không muốn ảnh hưởng đến đêm xuân của Cổ Diêu và cũng tránh cho tiểu cô nương không kín miệng tiết lộ ra ngoài, Philip cho Hàn Đan đến ở một phòng khác.

Dần dần, Hàn Đan cảm thấy nhàm chán đến cực điểm, nên nàng phải năn nỉ Philip cho nàng ở cùng một chỗ với Cổ Diêu lúc Philip truyền nghệ cho hắn, chỉ là lúc ấy thì nàng không nỡ quấy nhiễu.

So với cả ngày không thấy mặt Cổ Diêu thì như thế đã tốt hơn nhiều.

Hàn Đan vốn là một tiểu cô nương dễ dàng thỏa mãn, trước kia nàng ở trong nhà thường bị Hàn đại hộ cấm ra ngoài, loại phong bế này từ nhỏ nàng đã quen rồi, hơn nữa nàng cũng hiểu nhiều sự tình, nên cũng không oán hận, lâu lâu có thể cùng với Cổ Diêu nói chuyện vài câu là đã vui lắm rồi.

Mỗi lần hoàng gia hộ vệ của Đoan Mộc gia tộc tìm đến đều bị Philip dùng Vô Ảnh huyền thuật che dấu nên bình an vô sự.

Mà đáng thương nhất chính là Đoan Mộc Tình trở nên giống như là một búp bê vậy, bị nhốt trong một gian phòng nhỏ nhỏ, không thể thấy ánh nắng mặt trời. <@Thật là tội nghiệp :21:>

Cuộc sống cứ như vậy tiếp diễn một tháng, Đoan Mộc gia tộc rốt cuộc hết hy vọng, bọn họ xác định Đoan Mộc Tình đã bị đưa ra ngoài thành. Philip nói không sai, lão nếu có thể đem Đoan Mộc Tình từ trong đoan mộc gia tộc ra thì lại càng dễ dàng đưa nàng ra khỏi thành.

Tuy Đoan Mộc Tình vốn là một tiểu công chúa được được cả gia tộc yêu mến, cũng không thể vì một mình nàng mà nhiễu loạn dân chúng hàng ngày.

Cơ phong ba chấn động về Đoan Mộc Tình cũng kết thúc ở đó, nhưng dân cư ở Lan Tư quận đối với sự tình của Đoan Mộc Tình cũng không có chấm dứt bàn tán, mọi người đều hy vọng một cô gái thiện lương như nàng không bị thương tổn gì, có một điều mà không ai biết đó là nàng vẫn còn ở trong thành, trong một tiểu khách điểm.

Trong khoảng thời gian này, dưới sự hết lòng chỉ dạy của Philip, Cổ Diêu cũng chuyên tâm học tập Tiêu Dao Vô Ảnh tầng thứ nhất, tầng thứ nhất so với đấu khí trước kia hắn luyện cũng không sai biệt lắm, đều là trụ cột, tận lực tăng cường lực lượng của bản thân. Điểm khác nhau chính là Vô Ảnh đấu khí thiên về tốc độ, nhanh hơn hẳn so với các loại đấu khí khác.

Đấu khí của đạo tặc vốn lấy nhẹ nhàng là chính, Tiêu Dao Vô Ảnh lại càng phát huy điểm đó đến nỗi nhuần nhuyễn.

Bởi vì tốc độ lưu động của đấu khí nên thân thể của Cổ Diêu cũng phi thường nhẹ nhàng, nhanh nhẹn, dễ dàng đột phá cực hạn của người bình thường. Bây giờ hắn có thể dễ dàng nhảy cao hai thước, còn nhảy xa thì đã đạt đến bốn thước, đây đã là một tiêu chuẩn của sơ cấp chiến sĩ, về tốc độ ra quyền của hắn lại càng vượt qua tốc độ của một sơ cấp chiến sĩ, phải biết rằng hiện giờ hắn vẫn chỉ là một tên tiểu tử mà thôi.

Thấy được hiệu quả to lớn của việc luyện tập nên Cổ Diêu ngày càng tin tưởng, nên càng có hứng thú tu luyện hơn, hắn chìm đắm trong tu luyện, thực lực ngày càng tăng mạnh, nhanh chóng đột phá tầng thứ nhất tiến vào tầng thứ hai của Tiêu Dao Vô Ảnh.

Giai đoạn thứ nhất không chỉ luyện nhảy cao, nhảy xa, công kích nhanh chóng mà còn phải rèn luyện tập thân pháp, biến chiêu trong công kích tốc độ cao.

Theo lẽ thường mà nói, việc này chỉ có những vũ giả sau khi tu luyện đấu khí đến giai đoạn cao mới có thể luyện tập vũ kỹ khó hơn, cho dù đạo tặc hay là thích khách, đều cũng phải đạt đến một mức nào đó mới có thể hoàn thành, nhưng Tiêu Dao Vô Ảnh tầng thứ hai đã có rồi, đây chính là điểm huyền diệu của công pháp. Khi đấu khí chưa đạt đến cảnh giới ngoại phóng thì xem như chưa đủ tư cách là một đấu khí vũ giả, có thể đạt được những kỹ năng của cao giai vũ giả là một điều đặc biệt, điều này hoàn toàn trái ngược với thường quy của võ đạo.

Đương nhiên thực lực của Cổ Diêu hiện nay là rất yếu, bất quá nếu đấu với một người có trình độ ngang hắn, dựa vào các tính chất đặc biệt của vũ giả cao cấp, nếu không có chuyện ngoài ý muốn xảy ra thì có thể

nói hấn bất bại.

Tối hôm đó, như thường lệ Philip kết thúc truyền dạy kết thúc lúc mười giờ, trong giai đoạn này biểu hiện của Cổ Diêu khiến cho lão hết sức hài lòng, lão không còn gọi Cổ Diêu là “Thỏ Bao Tử” hoặc là “Tiểu Tử” nữa, mà vuốt cằm nói: “Hảo đồ nhi, hôm nay ngừng ở đây đi, trở về xem tiểu bảo bối của người đi.”

Cùng ở chung với Philip hơn một tháng, Cổ Diêu cũng dần dần hiểu rõ tính chất của lão, trên thực tế lão là một người vô cùng biết cách nói chuyện tùy theo từng loại người.

Sau khi cáo từ, Cổ Diêu trở lại phòng, đưa Đoan Mộc Tình đi tắm rửa.

Trải qua hơn một tháng, Cổ Diêu đối với thân thể của Đoan Mộc Tình vô cùng quen thuộc, thậm chí trên cơ thể nàng có điểm đặc biệt gì hấn cũng nhớ rõ. Mỗi lần hấn giúp Đoan Mộc Tình tắm rửa, hấn đều sợ làm tổn hại đến kiệt tác nghệ thuật của thiên nhiên, vô cùng chuyên chú, cẩn thận, tỉ mỉ, tựa như là vĩnh viễn không bao giờ chán ghét.

Cuộc sống như thế đã trở thành thói quen, Đoan Mộc Tình cũng đã chấp nhận số mệnh, cũng không ngượng ngùng như lúc mới bắt đầu. Đương nhiên đối với Cổ Diêu nàng vẫn lạnh lùng như trước mà cũng không tiến hành phản kháng.

Khi Cổ Diêu đưa nàng lên giường, rồi dựa theo các bí huyết của Cực Lạc Quyết kích thích nàng, nàng không nhận được đều trở nên ướt át. Đoan Mộc Tình vô cùng hận chính mình, biết rõ bản thân mình vô cùng hận tên quái nhân mang mặt nạ này nhưng lại sinh ra xúc động, thậm chí luôn chờ đợi cảm giác kích thích do quái nhân này mang lại. Lúc này nàng mạnh mẽ cố gắng áp chế dục vọng của chính mình để tránh làm cho quái nhân kia hưng phấn hơn, đó coi như là một loại phản kháng rồi.

Khi tiến vào trong thân thể của Đoan Mộc Tình, Cổ Diêu vẫn dùng Cực Lạc Quyết làm vật trợ giúp hưng phấn.

Cổ Diêu kinh ngạc phát hiện, quyền xuân cung bí kiếp này vốn có vô số hình ảnh, tựa như có văn tự gì đó.

Trước kia, biến hóa chỉ là các hình ảnh nam nữ thay đổi, các phương thức kích thích lẫn nhau thay đổi, về phần các văn tự này chính là lần đầu tiên xuất hiện.

Trong ảo giác hiện ra một mảng văn tự rõ ràng, Cổ Diêu kinh ngạc phát hiện đó là một loại phương pháp hành công đặc biệt, khác hẳn với các quy tắc võ học bình thường mà Philip đã nói với hấn.

Dưới tâm trạng tò mò, Cổ Diêu lần vận hành theo công pháp đó, hấn phát hiện đầu khí di chuyển thẳng xuống hạ thể của hấn.

Vũ kỹ thiên biến vạn hóa, dùng tay, chân, gối, khuỷu tay, đầu, và có thể bất cứ bộ phận gì thậm chí là cả thân thể để làm vũ khí tấn công, duy nhất chỉ có một chỗ là cấm địa chưa từng dùng bao giờ.

Từ xưa đến nay, chưa có ai từng nghĩ là sẽ dùng “Đoản Thương” của mình để công kích, đây chính là một việc làm vô cùng nguy hiểm, tuyệt đối là một hành vi không bao giờ làm thử, không thì sẽ biến thành “Pha Lê Tuyết”. Kết cấu của điểm đó hoàn toàn khác với các chỗ khác trên cơ thể, đó chính là muốn đưa đầu khí vào cũng không được. Do vậy trong võ văn cao thủ cũng có không ít người bị bệnh liệt dương, đây chính là do vượt quá giới hạn của vùng cấm.

Tuy nhiên Gustave lại dám sáng tạo ra một môn công pháp để đưa đầu khí truyền vào hạ thể, điểm này tuyệt đối là chưa có ai từng thử, đối với nhận thức về võ học Philip có thể nói là một đại tông sư rồi.

Khi chuyển đầu khí xuống dưới, “Đoản Thương” của Cổ Diêu vốn cứng rắn giờ lại càng giống như là thép luyện.

Mà Đoan Mộc Tình lại có một cảm thụ khác, chỉ cảm thấy dị vật trong vùng đào nguyên của mình lớn hơn vài phần, lại còn dài thêm vài tấc, lại nóng như lửa mà tiến thẳng vào sâu bên trong chỗ mẫn cảm nhất của mình. Thân thể mềm mại của Đoan Mộc Tình run lên, dĩ nhiên là đã lên đến cực đỉnh.

Càng làm cho nàng giật mình chính là chuyện tiếp diễn tiếp theo, vận chuyển theo công pháp thần bí, Cổ Diêu tựa như phân ra thành vô số xúc tua mềm mại như tơ tằm, chúng nó phân tán ra khắp xung quanh,

chạm vào từng chỗ nhỏ nhất trong vùng đào nguyên thần bí của nàng, hầu như là bao trụ toàn bộ vùng kín của nàng.

Cơn khoái cảm vốn đã vô cùng mãnh liệt, giờ lại tăng lên vài lần, Đoan Mộc Tình đang ở trên đỉnh phiêu du lại tiếp tục thăng hoa, xuân triều mãnh liệt trào dâng, tràn sang hai bên, làm ướt tẩm đẫm một mảng lớn. Đoan Mộc Tình cắn chặt đôi môi anh đào, giây phút này nếu nàng có thể nói thì chắc chắn nàng sẽ không nhịn được mà kêu to lên. <@Muốn biết kêu gì thì có thể vào HLM hoặc liên hệ “mít xì” suongrong để biết thêm chi tiết :88:>

Liên tục thăng hoa, tựa như không bao giờ dừng lại, Đoan Mộc Tình hoàn toàn chìm đắm trong sự khoái lạc, hai mắt mê ly, Lương Đình Ngọc Phong ngạo nghễ kịch liệt pháp phòng, sau cơn sóng dữ nàng cơ hồ như bất tỉnh, khắp người mềm yếu vô lực, hoàn toàn nằm yên trong lòng Cổ Diêu.

Trước kia Cổ Diêu tiếp xúc chỉ là các thủ pháp nông cạn mà thôi, cái này mới thực sự là Cực Lạc Quyết chân chính.

50. Chương 7 : Tự Do

Chỉ là ở tại một chỗ ở trong khách điểm này nên Cổ Diêu cũng chưa có cơ hội thử.

Hôm nay, Philip sau khi truyền nghệ cũng dừng lúc 10 giờ <@ chắc là 10 giờ tối>, không giống như trước kia trên Cổ Diêu về quan hệ của hắn và Đoan Mộc Tình, mà nói:“Hảo đồ nhi, qua khoảng 10 ngày nữa chúng ta sẽ rời đi.”

Cổ Diêu nghe vậy lấy làm kinh hãi:“Cái gì?”

“Chúng ra đã ở đây không ít thời gian rồi.” Philip nói:“Ước định hằng năm của Tiêu Dao Môn cũng sắp đến rồi, chúng ta sẽ tiếp tục tây thượng cùng hội họp với sư tỷ của ngươi.”

Mặc dù cả ngày phải ở trong khách sạn nhưng Cổ Diêu lại không hề cảm thấy buồn bực, trái lại hắn cảm nhận đây chính là khoảng thời gian sung sướng nhất trong đời.

Ngoại trừ vũ kỹ ngày càng tiến bộ, còn có một nữ tử làm cho hắn quyến luyến.

“Vậy, Đoan Mộc Tình sẽ làm sao?”

“Đưa nàng trở về nhà!” Philip rút một điều thuốc ra:“ta nghĩ nhiệm vụ làm tế phẩm của nàng đã hoàn thành.”

“Không!” Cổ Diêu vội la lên:“Không được, đệ tử đối với sức mị hoặc của nữ nhân vẫn còn chưa kháng cự lại!”

“Hảo đồ nhi, đừng lừa gạt chính mình! Trong một tháng, dưới sự trợ giúp của Cực Lạc Quyết cùng Đoan Mộc Tình, đừng nói là mị nữ, cho dù đó có là mị thuật thì cũng không làm gì được ngươi.” Philip thở dài nói:“Ngày này cũng sẽ phải đến.”

Cổ Diêu im lặng, hắn biết tâm tư của mình không thể nào qua khỏi ánh mắt lợi hại của Philip.

Từ lúc tập được bí công trong Cực Lạc Quyết, hắn đối với chuyện phòng the dần dần tinh thông, thậm chí bất cứ lúc nào cũng có thể làm cho Đoan Mộc Tình sung sướng đến nỗi chết đi sống lại, Cổ Diêu hoàn toàn nắm trong tay việc làm cho Đoan Mộc Tình thăng hoa đến cực đỉnh.

Cổ Diêu đem chuyện thần bí công pháp nói cho Philip, biết được không phải là ai cũng có thể nhìn thấy văn tự trong ảo giác, kể cả Philip, lịch đại tổ tiên của Tiêu Dao môn chỉ có sáu người có thể tập được công pháp đó. Gustave đem công pháp đưa vào trong cực lạc quyết rồi thông qua một phương pháp đặc biệt nào đó truyền vào não người, những người khác cho dù có biết cũng không thể nào tu thành.

Mà sáu vị tổ sư học được công pháp thần bí trong Cực Lạc Quyết đều hoàn toàn miễn dịch đối với mị thuật.

Một lát sau, Cổ Diêu mới nói:“Sư phụ, có thể mang Đoan Mộc Tình cùng đi không?”

Philip nói như chém. Đinh chặt sắt:“Không được!”

“Tại sao?”

Philip chậm rãi nói: “Bởi vì nàng vốn là ‘Tế Phẩm’ ”

Cổ Diêu không nhịn được nói: “Đây chính là nguyên nhân?”

Philip hỏi ngược lại: “Cho dù mang nàng ta theo, người định thế nào, đem nàng giam lỏng cả đời, trở thành đồ của chính mình sao?”

Thân thể Cổ Diêu run rẩy một chút, Philip nói trúng vào điểm trọng yếu của vấn đề.

Đoan Mộc Tình là bị cưỡng gian, nàng đối với mình hận thấu xương.

Kỳ thật không phải Cổ Diêu không biết điểm này, chỉ là nội tâm của hắn lại cố gắng tránh né mà thôi.

“Đoan Mộc Tình có thể thích người nhưng Đoan Mộc gia tộc sẽ chấp nhận một tên đạo tặc như người sao?” Philip tiếp tục xát muối vào vết thương của Cổ Diêu, lão biết làm như thế thì rất tàn khốc Nhưng Thà Đau, Đau Một Lần Rồi Thôi.

Nhìn thấy sắc mặt của Cổ Diêu trắng bệch, Philip thở dài một hơi: “Hảo đồ nhi, người phải biết rằng chúng ta chỉ là đạo tặc, cùng các đại gia tộc cao cao tại thượng vốn là thuộc về hai thế giới khác nhau, cho nên các người không thể nào ở cùng nhau được, nên sớm vứt bỏ cái ý niệm đó ra khỏi đầu đi.”

Cổ Diêu không phản bác, không sai, hắn chỉ có thể sống một cuộc sống đạo tặc thấp hèn trong bóng tối mà thôi, mà Đoan Mộc Tình lại là một tiểu công chúa, thân phận tôn quý, có thể cùng nàng thân mật một tháng có thể nói là đã tốn không biết bao nhiêu phúc khí rồi.

Trầm mặc hồi lâu Cổ Diêu mới khổ sở nói: “Sư phụ, đệ tử biết rồi.”

Philip đưa cho hắn một sợi dây chuyền có hình bán nguyệt màu xanh: “Đây chính là tinh hạch của Mộc Mị, đưa nó cho Đoan Mộc Tình, xem như là bồi thường phần nào cho việc chọn nàng làm tế phẩm!”

Mộc Mị vốn là do tinh hoa của thiên địa sinh ra, sức sống hết sức quý quái, tinh hạch của chúng đối với người tu luyện hệ mộc là chí bảo, có được nó thì việc tu luyện có được vô số hiệu dụng khó mà tưởng nổi.

Chỉ là Mộc Mị cực kỳ hiếm thấy, nếu không may mắn thì khó mà gặp được nó, tốc độ lại vô cùng nhanh, nếu không thể nhất kích tất thắng thì nó sẽ lập tức hòa nhập vào cây cỏ biến mất, cũng chỉ có Tiêu Dao Môn hạ mới có được khinh công dị thường tiếp cận được nó.

Đoan Mộc gia tộc nổi tiếng về Mộc hệ đấu khí, mộc mị tinh hạch chính là vật phụ trợ tốt nhất cho việc tu luyện.

Cổ Diêu cũng không nói lời nào mà chỉ tiếp nhận rồi để vào trong lòng.

Lúc này Đoan Mộc Tình đang nằm trên giường, có chút thất thần, nếu tính thời gian thì quái nhân kia hẳn là đã trở về.

Lúc trước, đến khoảng thời gian này là nàng vô cùng sợ hãi.

Nhưng mấy ngày nay, trong lòng nàng lại phát sinh biến hóa, giống như bây giờ, trong lòng nàng có chút chờ mong.

Không có khả năng đó, theo lý thì mình phải phi phượng cảm hận hắn mới đúng chứ! Tên quái nhân kia đã cướp đi sự trong sạch của mình, phá hủy hy vọng của mình.

Nhưng cũng không thể nào tự lừa dối bản thân mình được nên Đoan Mộc Tình không thể phủ nhận, nàng đối với sự việc sắp xảy ra có chút không thể khống chế khát vọng, mỗi khi nghĩ đến tình cảnh dục tiên dục tử, không cách nào dùng ngôn ngữ để hình dung được thời khắc đạt đến cực hạn của mình, mặt nàng nóng rần lên, thậm chí vùng da nguyên còn xuất ra một chất lỏng đặc thù.

Loại tâm lý này không thể nào khống chế được, làm cho Đoan Mộc Tình có cảm giác sợ hãi sâu sắc, nàng chỉ có thể tự an ủi chính mình, quái nhân mang mặt nạ kia là ma quỷ, có thể mê hoặc người khác, năng lực quỷ dị!

Cửa phòng mở ra, Đoan Mộc Tình nghe được tiếng bước chân, tiếp theo nàng thấy được tên quái nhân mặt nạ kia.

Mặc dù không thể nhìn thấy vẻ mặt của hắn sau lớp mặt nạ nhưng Đoan Mộc Tình có thể cảm giác rõ ràng có chút gì đó không bình thường.

Trước kia khi trở về hắn vô cùng phấn khởi, nhưng hôm nay ánh mắt của hắn vô cùng buồn bã, tựa hồ không vui.

Đáng lý ra khi nhìn thấy tên quái nhân đáng ghét này trông có vẻ mất mát như thế thì nàng phải đắc ý, hả hê mới đúng nhưng nàng lại phát hiện ra mình không có một chút cao hứng nào.

Sau khi chuyên chú vệ sinh thân thể, ngoài ý muốn là đêm nay hắn không có cấp bách, lúc nằm trên giường, hắn cũng không có lập tức động tay động chân, mà nói: “Nói thật, trước kia ta rất hâm mộ nàng, sinh ra trong một gia đình giàu có, nàng lớn lên lại xinh đẹp, thiên tư thông tuệ, tuổi còn trẻ mà vũ kỹ đã có thành tựu hơn người, có cha mẹ và các huynh đệ thương yêu, thậm chí cả Lan Tư quận này ai cũng yêu mến nàng ...”

Tên quái nhân rất ít nói chuyện, hoạt động thân thể thì nhiều, bây giờ đột nhiên hắn cảm khái làm cho Đoan Mộc Tình cảm thấy lạ.

Thanh âm của hắn trầm thấp khàn khàn, nhưng từ cách nói chuyện của hắn có chút ngây thơ cùng với da tay của hắn mà phán đoán hắn là một thiếu niên, tuổi so với mình không hơn bao nhiêu.

“Mà ta, chỉ là một cô nhi không cha không mẹ, lúc ta năm tuổi đã phải kiếp sống lưu lang, ngay cả cơm cũng không có mà ăn, có thể có được rễ cây, vỏ cây, đôi khi là vài khúc xương của người khác vứt bỏ đã là một chuyện hạnh phúc rồi.”

Nhìn Đoan Mộc Tình, Cổ Diêu tự giấu mà cười cười: “có lẽ nàng nhận thấy ta là một người rất là ti tiện, nhưng một người có thể sống đó chính là một việc may mắn rồi, đừng nói là rễ cây hay là vỏ cây, ta thậm chí cũng đã gặp qua hai cô nhi cường tráng hơn đem một cô nhi gầy yếu hơn giết chết để ăn. Nghe vậy có phải rất là khó tin phải không, đương nhiên, nàng sinh ra và lớn lên trong gia đình phú quý, cho dù có tướng tượng cũng không thể tưởng tượng nổi tình cảnh này.”

Nét mặt của Đoan Mộc Tình lần đầu không có băng lạnh, nàng mở to đôi mắt mà nhìn hắn, nàng không ngờ tên ma quỷ này lại có quá khứ thâm trầm đến như vậy.

“Nhưng!” nói đến đó Cổ Diêu ngữ khí gấp lại: “Bây giờ ta đã không còn hâm mộ nàng rồi, nàng rất may mắn, tại các phương diện khác nàng đều không thiếu thứ gì nhưng nàng lại mất đi một thứ trọng yếu nhất - Tự Do.”

Đoan Mộc Tình nghe thấy thể thân thể mềm mại run rẩy, nàng vốn là một thiếu nữ nhu thuận, vì không muốn cho các trưởng bối lo lắng nên cả ngày tình nguyện ở trong gia tộc, cả tháng không có mấy lần ra khỏi cửa.

Cổ Diêu nói tiếp: “Nàng giống như là một con chim trong chiếc lồng son, áo cơm không lo, nhưng lại không bao giờ vươn đến bầu trời cao vô tận kia được, vất vả rời khỏi chiếc lồng son kia, lại lạc đến một chiếc lồng khác nhỏ hơn, nàng nói có phải là chuyện đáng buồn hay không? Mà ta, chỉ là một con chim hoang, chưa từng có ai cho ta thực vật, ta có thể tùy ý làm mọi việc theo ý thích của mình, đối với việc này ta cảm thấy hết sức may mắn.”

“Ta biết nàng rất định là rất hận ta đã đem nàng giam lỏng ở chỗ này” Cổ Diêu cười nói: “Nhưng cuộc sống thống khổ này sẽ không duy trì lâu nữa đâu, bởi vì ta sẽ phải rời khỏi đây, nàng sẽ được tự do!”

Đối với Đoan Mộc Tình mà nói, đây vốn là một tin tức vô cùng tốt, nhưng ánh mắt của nàng lại trở nên vô cùng kỳ quái.

Cổ Diêu cũng không có chú ý đến, hắn tiếp tục nói: “Ha ha, hắn là nàng vô cùng cao hứng, ta chân thành hy vọng, sau khi nàng ra khỏi chiếc lồng sắt này thì sẽ không bị nhốt trong chiếc lồng khác. Đôi khi nghe lời quá mức chưa chắc đã là chuyện tốt, một người, cũng nên cố gắng vì chính mình! Sợ đây chuyện một mị này ta tặng nàng, nàng muốn giữ nó lại hay ném nó đi hoặc dùng nó để trút giận đều được.”

Cổ Diêu đeo lên cho nàng, tinh hạch hình bán nguyệt phát ra thanh quang nhu hòa, khiến cho Đoan Mộc Tình càng lộ thêm vẻ diễm mỹ, nét đẹp của nàng càng được tăng thêm, nhìn nàng yểu hậu của Cổ Diêu như bị vật gì cản vậy.

Không có tiết tấu, hần thô bạo tiến vào trong cơ thể của Đoan Mộc Tình, cũng không sử dụng Cực Lạc Quyết, chỉ căn cứ vào bản năng mà điên cuồng tấn công.

Kỳ quái nhất chính là Đoan Mộc Tình phản ứng lại mãnh liệt chưa từng có.

Liên tục ra vào không biết bao nhiêu lần, Cổ Diêu rốt cục cũng đem tinh hoa của sự sống phún xuất vào trong cơ thể ôn nhuận của Đoan Mộc Tình, sau đó hần ôm chặt thân thể mềm mại của nàng, ôm thật chặt, tựa như nếu hần buông ra sẽ mất nàng vĩnh viễn, hần lẩm bầm trong miệng: “Nàng là tiểu bảo bối của ta, vĩnh viễn là tiểu bảo bối của ta, vĩnh viễn là người của ta ...”

Hần cứ lẩm bầm như thế đến khi ngủ say, mà Đoan Mộc Tình lại mở to đôi mắt sáng, trong ánh mắt chứa rất nhiều điều mà Cổ Diêu không cách nào hiểu được, có lẽ ngay cả chính nàng cũng không thể hiểu hết ...

51. Chương 8 : Nhẫn Giả (ninja)

Đoan Mộc Tình cũng không hề giống như trước luôn lạnh như băng, có lẽ nàng biết sắp lấy được tự do, tâm tình, thái độ mới có thể hơi chút chuyển biến tốt đẹp, Cổ Diêu cho là như vậy.

Thoảng một cái là tám ngày trôi qua, thời gian rời đi còn lại hai ngày.

Giữa trưa lúc, Hàn Đan cảm thấy hơi mệt mỏi và trở về phòng nghỉ ngơi, mà Cổ Diêu vẫn như cũ cần cù tập Tiêu Dao Vô ảnh tầng thứ hai, chỉ là lại có vẻ thất thần, ngay cả công pháp thần kỳ kia giờ phút này cũng mất đi lực hấp dẫn.

Philip rõ ràng mà cảm thấy được Cổ Diêu không yên lòng, hần đương nhiên biết đồ đệ đang suy nghĩ cái gì, cũng không trách hần, mà là thở dài nói: “Đừng suy nghĩ miên man nữa, đáng tới sớm muộn cũng sẽ đến, không cần lo lắng, mỹ nữ thôi mà, thiên hạ còn nhiều.”

Cổ Diêu ngẩng đầu lên: “sư phụ, lúc đầu khi người rời đi ‘tê Phẩm’, một điểm cũng không cảm thấy khổ sở sao?”

“Cái ... này ...”, vấn đề này tựa hồ làm cho Philip có chút ứng phó không kịp, bất quá lão nhanh chóng nói: “Thời gian sẽ xóa nhòa hết thảy.”

Nói thế cũng không rõ ràng lắm, Cổ Diêu đang định hỏi tới, Philip sắc mặt đột nhiên đại biến, quát: “Người nào?”

Cùng lúc đó lão cũng nắm chặt bàn tay lại.

Cổ Diêu nghe vậy rất là kinh ngạc, hần rất rõ bản lĩnh của Philip. Đoan Mộc Tình mới vừa mất tích không bao lâu, các hoàng gia hộ vệ của Đoan Mộc gia tộc liền nhanh chóng truy tìm, có cả một số người có được huy chương vinh dự có thể coi như là cao cấp kỵ sĩ đến đây để lục soát, nhưng khi vừa đến cửa khách sạn là lão đã biết rồi.

Đến tột cùng là ai, dĩ nhiên có thể ở vô thanh vô tức mà đến gần Philip?

“Hừ, tiểu tử ngốc, người cho rằng hần sẽ lưu luyến sao?”

Vừa dứt lời, sán nhà xuất hiện một cái bóng.

Như hình với bóng những lời này nói rõ một cái đạo lý: ảnh vốn là do hình mà sinh ra, nhưng cái bóng này lại không có hình, đột nhiên xuất hiện.

Cái bóng không hề đứng yên, nó nhúc nhích, sau đó một người, từ trong cái bóng hiện ra.

Tình cảnh quỷ dị làm cho Cổ Diêu lông tóc dựng đứng, chẳng lẽ cái ... kia là quỷ hồn đòi mạng?

Cuối cùng cái bóng biến mất, thay thế chính là một vị u linh Hắc y nhân.

Vị khách không mời này vốn là nữ tử, hơn nữa tuổi hoàn lại không trẻ, trên mặt đã có vài nếp nhăn, bất quá phong vận vẫn còn giữ được, từ gương mặt, hình dáng xem ra, khi còn trẻ hẳn là một mỹ nhân.

Chứng kiến nữ tử, Philip hiển nhiên phi thường giật mình, sau đó sắc mặt trở nên rất quái lạ: “Là nàng!?”

Hai người trông có vẻ giống như bằng hữu cũ.

“Không sai, là ta, lần trước chúng ta gặp mặt cách đây hẳn cũng là ba mươi năm rồi, người, lão ô quy giấu đầu lòi đuôi, không ngờ tung đòn hỏa mù, làm cho ta lầm nghĩ đến người đã đến phương bắc, thật là vô cùng giảo hoạt!”

Cổ Diêu nghe vậy càng lại kinh ngạc, với năng lực của Philip, mà lại còn muốn trốn tránh nàng nàng. Nữ nhân này, đến tột cùng có lai lịch gì?

Philip xấu hổ địa nói: “Ngã Mã, nàng như thế nào biết ta ở chỗ này?”

Nữ nhân được gọi là Ngã Mã kia nói: “Ngoại trừ thiên hạ đệ nhất đạo tặc Philip, còn có ai có thể từ trong Đoan Mộc gia tộc trộm đưa Tiểu Công Chúa đi đây?”

Ngã Mã nói nghe có vẻ chứa nhiều ý tứ châm chọc: “Ta vừa nghe qua sự tình của Lan Tư, lập tức từ phương bắc chạy tới đây. Năm mươi năm trước, người ”phá đời” ta, bây giờ lại bắt một tiểu cô nương thật tốt cho tiểu đồ đệ của người!”

Năm mươi năm trước? Cổ Diêu kinh ngạc đánh giá Ngã Mã, nàng phản phát đối với Tiêu Dao Môn biết rất rõ.

Chẳng lẽ nữ hắc y nhân này chính là “Tế Phẩm” năm đó của sư phụ?

“Còn hơn lão ô quy, tiểu rùa rút đầu thật ra cũng có chút đa tình. Bất quá, Tiêu Dao Môn các người đều là súc sanh trời đánh!” Nữ tử trong mắt hiện lên sát khí dày đặc hơn, thân hình vận vẹo, chỉ còn một cái bóng dài trên sàn nhà.

Cổ Diêu cảm thấy hoa mắt, bóng đen đã lan tới trước mặt.

Lúc này một tay từ mặt bên duỗi đến, đem bóng đen bò trên người thể Cổ Diêu giết lại, Philip đúng là đã sớm có chuẩn bị, hẳn tựa hồ đối với nữ tử này vô cùng hiểu rõ, sớm đoán được nàng sẽ đột nhiên ra tay.

Mang theo Cổ Diêu, Philip phá cửa sổ lao ra nhanh như tia chớp.

Lúc này Cổ Diêu cảm thấy yết hầu hơi lạnh, tiếp theo là một thanh âm vang lên, tựa như là thanh âm của vũ khí vang lên.

Sờ sờ trên cổ có một chút máu tươi.

Sau khi Ngã Mã tấn công hẳn đến khi trên yết hầu hẳn xuất hiện tia máu thì phần kinh mới truyền đến não, mà lúc Philip cứu chính mình cũng cùng nàng đấu một chiêu, chỉ là thanh âm của tẩu thuốc và chủy thủ va chạm nhau chậm hơn tốc độ của hai người cho nên một hồi lâu thanh âm mới truyền tới trong tai.

Tốc độ thật là kinh người! Cổ Diêu hoảng sợ không thôi, nếu như Philip cứu viện chậm khoảng 0.0000001 giây, sợ rằng chính mình sẽ đầu mình hai chỗ.

Với thân thủ của nàng, cho dù đem người khác giết, người kia có thể cũng không có cảm giác thống khổ. Bởi vì cảm giác đau do thần kinh truyền tới đại não chưa kịp hoạt động thì người kia cũng đã lên tàu đi đoàn tụ ông bà rồi.

Trách không được ngay cả Philip, cũng đối với nàng kiêng kỵ như thế, nữ nhân này quả thật là siêu cấp cao thủ.

Kinh công cao hơn mặt đất hai mươi thước, Philip từ phía ngoài khách sạn bay về phía phòng ngủ của Hàn Đan. Cánh tay duỗi ra, Hàn Đan bay ra mà thậm chí còn không biết có chuyện gì xảy ra vẫn chìm trong mộng đẹp.

Philip một tay một người, dắt Cổ Diêu cùng Hàn Đan, chạy như bay.

Ngã Mã đuổi theo sau, với cấp bậc cao thủ như Philip, ám khí đã không có tác dụng, nàng căn bản không ý định sử dụng.

Khi bay ngang qua phòng Cổ Diêu, Ngã Mã phát tay, một cổ kinh khí bay vào, đánh vào trên người Đoan Mộc Tình đang nằm trên giường, phá vỡ cấm chế của nàng, đầu khí khôi phục lại.

Hơn một tháng không thể nhúc nhích, Đoan Mộc Tình phải tốn thời gian mới thích nghi lại được, lúc nàng có thể miễn cưỡng đứng lên, đi tới bên cạnh cửa sổ, đã không còn thấy bóng dáng của ai nữa, cũng không biết ai đã cứu mình.

Nàng nhanh chóng kiểm tra mấy gian phòng bên cạnh, cũng là trống rỗng, quái nhân mặt nạ kia, đã không biết tung tích.

“Hả, hả, Đoan Mộc Tình tiểu thư!”

Một vị hạ nhân vừa đến đây đưa nước trà, nhìn thấy Đoan Mộc Tình mắt tích đã lâu, chấn kinh ngay cả chén, ấm trà trong tay cũng đánh đổ.

Nhưng Đoan Mộc Tình phẳng phất không có nghe hắn nói, trong lòng một mảnh mờ mịt.

Lúc này Philip cùng ngã mã mấy người đã đi tới bên ngoài khách sạn, đúng là giữa trưa lúc, dòng người đông đúc, nhưng không ai có thể thấy bọn họ. Bởi vì hai người có tốc độ thật sự quá nhanh, lại dùng toàn lực, sớm vượt qua khả năng nhìn thấy của người thường. Đừng nói bình dân, cho dù là Đoan Mộc gia tộc hoàng gia kỵ sĩ, nếu không tập trung đầu khí và tinh thần cũng chỉ có thể cảm giác được một cơn gió nhẹ thoảng qua.

Hai người người truy ta đuổi, đem khinh công siêu việt cùng biến hóa phát huy tới cực hạn, mà tại khu phố rộn ràng nhộn nháo, cũng không đụng tới một người, tựa như vào chỗ không người.

Cho dù Đoan Mộc gia tộc hoàng gia hộ vệ đang ở tuần tra cũng không làm nên chuyện gì, tại không gian rộng lớn, chỉ cần Philip cùng ngã mã không ý định chiến đấu, mà là chạy trốn, cả đại lực phòng chừng cũng không người nào có thể ngăn cản hai vị cường giả với khinh công tuyệt thế.

Philip dễ dàng ra khỏi Lan Tư quận, một hơi bay vút ra hơn trăm dặm, Cổ Diêu kinh hồn bỏ bình tĩnh địa nói: “Sư phụ, nữ nhân kia chính là ‘Tề Phẩm’ năm đó của người?”

“Đúng vậy.” Philip vội ho một tiếng: “uh, bây giờ không phải lúc nói chuyện này, nữ nhân kia là một Ninja phi thường khó chơi.”

52. Chương 9 : Thiên Không Thành

Thích khách có cách chia cấp bậc như sau Thích Khách Học Đồ Kiến Tập Thích Khách Sơ Cấp Thích Khách Trung Cấp Thích Khách Cao Cấp Thích Khách Tiềm Phục Thích Khách Ấm Dạ Thích Khách Tật Phong Thích Khách Liệp Nhân Thích Khách Diệt Sát Thích Khách Truy Hồn Thích Khách ảnh Thích Khách Nhãn Giả<@ninja>

Ở La Áo đế quốc, thích khách có nhiệm vụ trọng yếu là tiêu diệt các nhân vật trọng yếu của kẻ địch, am hiểu ẩn hình, tinh thông ám khí và độc dược, thích khách và các chức nghiệp khác không thể so với nhau được, bởi vì họ chỉ luyện tâm và nghiên cứu về kỹ xảo giết người.

Có lẽ không có được lực công phá như ma pháp sư, không có khả năng tác chiến của kỵ sĩ, sức mạnh của chiến sĩ, khả năng công kích từ xa của xạ thủ, nhưng thích khách luôn có thể dùng cách đơn giản nhất, không hề hoa mỹ cướp đi sinh mạng của kẻ địch, bởi vậy đây cũng chính là một nghề nghiệp gây ra ảnh hưởng kinh khủng, cho dù là sau khi La Áo đế quốc tan rã mọi người vẫn không hề giảm bớt sự kiêng kỵ đối với thích khách.

Mà Ninja <@tiểu đệ=“” thấy=“” dễ=“” ninja=“” hay=“” hơn=“” nhãn=“” giả=“” mọi=“” người=“” thấy=“” dễ=“” từ=“” nào=“” hay=“” hơn=“” thì=“” có=“” thể=“” vào=“” mục=“” luận=“” bàn=“” góp=“” ý=“” cho=“” đệ!=“”>, lại chính là thích khách có đẳng cấp cao nhất, những phương pháp và kỹ

thuật giết người không có cách nào mà không tinh thông, đạt đến trình độ này thì có thể lấy đầu của tướng lĩnh giữa ngàn quân.

Khó trách nàng có thể tiến đến gần Philip như thế.

Sư phụ chọc giận một tế phẩm đáng sợ như thế, sợ rằng ăn ngủ không yên, luôn phải né tránh ẩn núp.

Philip sau khi đã bỏ xa Ngã Mã thì dừng cước bộ lại, lão hiểu rõ mình gặp phải chính là một siêu cấp cao thủ: "Tốc độ của ta so với Ngã Mã nhanh hơn một chút, nhưng nàng lại tinh thông phương pháp truy tung, ta mang theo hai người vướng víu chân tay, khó mà thoát khỏi nàng hoàn toàn được, chúng ta phải lập tức chia tay ở đây."

Nghe Philip nói xong, Cổ Diêu không biết phải làm thế nào cho phải, vị sư phụ này đã chiếu cố hẩn không ít, đột nhiên giờ phải chia cách hẩn cho chút không thích ứng được.

"Yên tâm chỉ là tạm thời mà thôi, Tiêu Dao Vô ảnh của ngươi chỉ đạt đến tầng thứ hai, không có khả năng xuất sư, nghe đây, cứ tiếp tục đi thẳng về phía tây, thẳng đến 'Thần Vực', sau đó trên đường đi làm ký hiệu, đợi sau khi sư phụ lừa Ngã Mã đi sẽ quay lại tìm ngươi! Nếu nàng muốn xuống tay với ngươi thì sẽ tốn chút thời gian và sẽ bị mất dấu ta, cho nên nàng sẽ không làm việc ngu xuẩn thế đâu, cho nên ngươi không cần phải sợ hãi, cứ toàn lực chạy trốn là được!"

Philip nói xong giao Hàn Đan cho Cổ Diêu, rồi đẩy phía sau hẩn một cái.

Một kinh lực mạnh mẽ nhưng nhu nhòa truyền khắp toàn thân hẩn, Cổ Diêu cứ như một con chim lớn bay lên trời, lướt thẳng về phía trước, còn Philip thì lại chuyển sang một hướng khác.

Không bao lâu, Ngã Mã cũng đuổi tới, lập tức cảm giác được điểm dị thường, do dự một chút rồi hừ lạnh một tiếng nói: "Tiểu ô quy, xem như ngươi may mắn!"

Đúng như Philip sở liệu, nàng bỏ qua Cổ Diêu, hướng sang Phương hướng của Philip mà đuổi theo.

Nhờ sự trợ giúp của Philip, Cổ Diêu bay trên không trung được gần hai dặm mới hạ xuống đất. <@làm như=" chim=" vậy=" bay=" lần=" 2=" dặm="."=">

Cổ Diêu chạy như điên cuồng cứ như là 'Thần Điêu'. <@mọi người=" chắc=" cũng=" biết=" thần=" điêu,=" đi=" xe=" máy=" nếu=" có=" nghe=" điện=" thoại=" dd=" thì=" tốt=" nhất=" là=" dừng=" lại=" tập=" vào=" lên=" để=" tránh=" đồ=" mất=" tật=" mang!="">

Hẩn đã tiến vào tầng thứ hai của Tiêu Dao Vô ảnh, đã có chút thực lực, Hàn Đan lại có vóc người nhỏ nhắn, hẩn ôm trong lòng cũng không cảm thấy trầm trọng lắm.

Ngoại trừ tâm pháp, Philip dạy cho hẩn kỹ năng đầu tiên chính là một tuyệt kỹ 'Khinh Công'. Đối với đạo tặc mà nói thì sau khi thất thủ mà lại không thể chạy thoát được thì chỉ có con đường chết cho nên khinh công không thể nghi ngờ chính là tuyệt kỹ quan trọng nhất của đạo tặc. Lưu đặc thanh sơn tại, bất phạ một sai thiêu <@giữ được=" rùng=" xanh=" không=" sợ=" thiếu=" củ=" đốt="">, nếu như cái mạng nhỏ cũng không giữ được thì chuyện khác khỏi phải nói chi nữa.

Khinh công của Tiêu Dao Môn có tên là Tiêu Dao Du, Cổ Diêu mới tập được căn bản, nhưng hẩn lại có được đầu khí của Tiêu Dao Vô Ảnh tầng thứ hai trợ giúp cho nên có thể nhảy xa năm sáu bước, cũng không phải là quá chậm, ít nhất có thể so với một con ngựa bình thường. <@chạy nhanh=" như=" ngựa=" mà=" còn=" chèo=" -.'="">

Cổ Diêu dù sao cũng chỉ mới tiến vào tầng thứ hai của Tiêu Dao Vô Ảnh, đầu khí có hạn, chạy một hơi hơn ba mươi dặm rồi cực cũng phải hết hơi, dừng lại.

Đứng thở như trâu, Cổ Diêu quay đầu lại, không thấy Ngã Mã, tâm trạng lúc này mới yên tâm một chút. Xem ra sư phụ dự liệu chính xác, nếu không bà điên kia với tốc độ của một Ninja đã sớm đuổi kịp hẩn.

Nghỉ ngơi một tí, đợi đầu khí khôi phục, Cổ Diêu mang theo Hàn Đan tiếp tục lên đường.

Lần này hẩn không chạy như điên nữa mà chậm chậm thông thả đi, tốc độ không bằng vừa rồi, đầu khí cũng không dễ dàng suy kiệt, thuận lợi cho việc đi đường dài.

Quả đúng như thế, lấy toàn lực vận dụng Tiêu Dao Du để chạy trốn thì không có ai có thể đuổi kịp nhưng tiêu hao sức lực cũng rất nhiều.

Trước nay học nghệ đều là ở khách điểm, đây là lần đầu Cổ Diêu thoải mái tung hết sức lực, lúc trước do phải liều mạng chạy trốn nên nào có tâm tư thưởng thức. Lúc này cảm nhận được tiếng gió vù vù bên tai, cảnh vật hai bên liên tục giạt lùi, cảm giác này khiến cho Cổ Diêu hưng phấn. Vô công quả nhiên là tuyệt diệu.

Trên đường dừng lại mấy lần, đi hơn trăm dặm thì đến một cái trấn nhỏ, Cổ Diêu có chút uể oải. Liên tục sử dụng đấu khí mặc dù không phải kịch liệt chiến đấu, nhưng đối với hắn cũng là quá tốn sức, cần phải nghỉ ngơi thật tốt mới có thể hồi phục sức lực, vì vậy dùng tiền của Philip đưa cho mua một con tuần mã, tiếp tục “Tây Tiến”.

Trên đường, Cổ Diêu vẫn cần cù luyện đấu khí, nhưng không có sự chỉ điểm của Philip nên tốc độ tiến bộ chậm hơn một chút.

Cứ như thế qua tám ngày, sau khi qua ba thành thị, Cổ Diêu chợt phát hiện người đi đường nhiều hơn. Đi một lúc là có thể gặp phải một vài người độc hành hoặc một nhóm ba đến năm người đi chung, thậm chí là cả một đoàn người. Đa số những người này đều là thanh niên tuổi từ mười sáu đến hai mươi, có nam có nữ, trong đó có vài người nhìn qua võ công cũng không thấp.

Có lẽ là võ sĩ tự do, nhưng Cổ Diêu lại gặp được vài người có huân chương, ví dụ như hắc thiết có cấp bậc cùng với kỵ sĩ và chiến sĩ, cùng với tinh cấp ma pháp sư.

Phải biết rằng hoàng gia hộ vệ của Đoan Mộc gia tộc cũng chỉ có trung cấp thủy chuẩn mà thôi, có được huân chương, cho dù là cấp bậc có là hắc thiết chiến sĩ kỵ sĩ, hoặc là tinh cấp ma pháp sư thì cũng có thể làm một tiểu độ trưởng.

Trước mặt đột nhiên xuất hiện nhiều huân chương vũ giả như thế, mà lại không thiếu các bạch ngân chiến sĩ hoặc kỹ sĩ, tam cấp ma pháp sư hoặc các vũ giả cùng cấp bậc. Những người này ở tại một thành thị có thể nói là có một địa vị nhất định, càng khó thể tin là đó lại là những người còn rất trẻ, tiền đồ vô lượng, chắc chắn sẽ trở thành những đối tượng được mời chào của các thế lực lớn.

Không chỉ riêng gì mấy đại lộ, mà trên các con đường nhỏ cũng có nhiều người như thế, tựa hồ như là khác nơi xuất phát nhưng lại cùng một mục đích.

Cổ Diêu chú ý đến các dấu hiệu trên trang phục của họ, rất nhiều người đến từ các địa phương ở gần đây, xa xôi đến mấy vạn dặm như Khai La Duy Á cũng có.

Thoáng cái xuất hiện nhiều tuần kiệt trẻ tuổi từ khắp nơi khiến cho Cổ Diêu vô cùng kinh ngạc.

Rất nhiều thương nhân mở tạm các tiểu quán ở ven đường, bán các loại quà vặt, trang sức, hoặc cung cấp thực vật và nước, sinh ý rất tốt.

Cổ Diêu cũng cảm thấy khát, liền dừng ngựa đến một quán trà ngồi xuống, sau khi uống hai chén trà, thuận tiện hỏi: “Đại thúc, nơi này sao lại có nhiều huân chương vũ giả như thế, bọn họ muốn đi đâu vậy?”

Trà tứ lão bản kinh ngạc nói: “Tiểu ca, ngay cả việc này người cũng không biết sao? Thời gian chiêu sinh hằng năm của thần thánh học viện sắp đến rồi.”

Thần thánh học viện, chưa người nào mà chưa từng nghe qua cái tên này, cho dù là một nơi xa xôi hẻo lánh như Thập Lý Trấn cũng không ngoại lệ.

Nó chính là đệ nhất ma vũ học viện của Tập Địch đại lục.

Chưa từng có ai hoài nghi về bài danh đệ nhất của nó.

Ngay cả rất nhiều đại gia tộc hoặc là cường giả thành danh, đều đưa con cháu của mình đến học viện để học tập, càng không cần phải nói đến những người khác.

Thần thánh học viện chính là nơi mà Cổ Diêu muốn đi – Thánh Vực. <@trong chương=”” trước=”” thì=”” ghi=”” là=”” thần=”” vực=”” cũng=”” không=”” biết=”” cái=”” nào=”” đúng=”” chắc=”” do=”” thánh=”” vực=”” đúng=”” hơn.”>

Hàng năm trước ngày chiêu sinh sẽ có hằng hà sa số thanh niên đến từ khắp nơi trên đại lục, hy vọng trở thành một học viên của học viện, thời gian này có thể nói là náo nhiệt nhất.

Cổ Diêu suy nghĩ một chút rồi nói: “Đại thúc, nơi này cách thánh vực có xa lắm không?”

“Cũng không xa lắm, đại khái cũng khoảng tám chín mươi dặm!” <@80 dặm=“” mà=“” không=“” xa=“” -.-“”>

Sau khi cáo từ lão bản Cổ Diêu tiếp tục lên đường.

Cho đến lúc hoàng hôn, người trên đường ngày càng nhiều, lúc này từ phía chân trời xuất hiện một đám mây đen.

Mọi người trên đường không hẹn mà cùng dừng chân nhìn lên đám mây đen nọ, ánh mắt tuy tiêu tiêu nhưng lại cuồng nhiệt.

Đám mây đen đó càng lúc càng lớn, ánh sáng tỏa ra tứ phía, sau đó Cổ Diêu rung động phát hiện ra nó vốn không phải là mây đen là mà một tòa thành!

Lơ lửng ở giữa không trung – Thiên Không Thành!

53. Chương 10 : Thần Thánh Học Viện

Cho đến khi Thiên Không Thành biến mất ở phía chân trời, Cổ Diêu đi vào trong thánh vực mà trong lòng vẫn chưa hết rung động.

Thật không thể tin nổi, đây là lực lượng gì, có thể làm cho một tòa thành bay trên bầu trời?

Thần lực!

Trên thiên không chỉ thành nghe nói có một thánh điện hung vĩ, thờ phụng Quang Minh Thần, thánh điện cũng được xem là đại biểu ở nhân gian của Quang Minh thần.

Chưa người nào được gặp Quang Minh thần, nhưng trên tạp dịch đại lục chưa ai nghi ngờ về sự tồn tại của quang minh thần, cùng với tấm lòng nhân ái và thông thiên thần lực của quang minh thần, chỉ dạy cho con người hoạt động, cách thức sử dụng năng lượng. Trực tiếp đón nhận lời của người chính là thánh điện nơi thờ phụng và cúng tế người, cùng với thánh điện kỳ sĩ thủ hộ.

Vì để có thể giúp cho nhiều người có thể sử dụng được lực lượng cho nên thần thánh học viện được thành lập.

Trong thần thánh học viện có vô số điển tịch huyền ảo, cơ hồ bao quát toàn bộ lý luận võ học của đại lục, đến nỗi rất nhiều đại gia tộc hoặc là cao thủ thành danh đều đưa người thân của mình đến đây để học tập.

Mấy ngàn năm qua, học viện cũng đã đào tạo ra không biết bao nhiêu là tuyệt đỉnh cao thủ!

Bên dưới Thiên Không Thành là thánh vực, trung tâm của đại lục. Nó không phải là trấn, thành, cũng không phải quận hay là bất kỳ một loại khu vực hành chính nào, từ xưa đến nay không có một thế lực nào quản lý nó, cho dù là lúc mà La Áo đế quốc cường đại nhất cũng không dám đưa nó vào trong lãnh thổ, khiến cho nó trở thành một địa phương vô cùng đặc thù.

Không ai biết thánh vực bắt đầu tồn tại từ khi nào, tóm lại là nó có một bề dày lịch sử khó mà tưởng tượng nổi, có thể cần phải nghiên cứu đến thời thượng cổ mới biết rõ về lịch sử của nó.

Mọi người đều cho rằng thánh vực chính là do thần tạo ra, mà bên trong thánh vực thì khắp nơi đều tràn ngập thần tích, ví dụ như thiên không chỉ thành ở phía trên, bốn mùa đều như mùa xuân, người sống ở đây đều có tuổi thọ trung bình cao hơn hẳn người bình thường mười đến hai mươi năm, cùng với vô số các dị tượng khác, khó mà có thể giải thích được.

Lần đầu đi đến thánh vực, ngay cả những thi nhân có kiến thức uyên bác cũng cảm thán không thôi, đây là một thành thị có nhiều đặc điểm cổ điển. Kiến trúc phần lớn đều giữ lại hình dạng nguyên thủy, cùng với hình dạng của các thành thị hiện tại trên đại lục hoàn toàn khác nhau, bên trong thành, ở khắp nơi đều có chạm khắc các thạch điêu quý thần, các ác ma đáng sợ, các chiến sĩ giơ cao chiến phủ, các đại ma pháp sư, thiên sứ với đôi cánh trên lưng ... tràn ngập các sắc thái thần thoại. đồng thời nó cũng phi thường rộng lớn, còn hơn cả Lan Tư quận, thậm chí là lớn hơn bất cứ một quận nào trên đại lục, độ phồn hoa thì hơn hẳn các đô thành.

Thần Thánh Học Viện chiêu sinh, chính là thời gian giúp cho các thương nhân nâng cao sinh ý. Tuy rằng thời gian chiêu sinh còn hơn nửa tháng nhưng các phòng trong các khách điểm ở thánh vực đã kín người, hoặc là đã được đặt trước. Cổ Diêu vất vả lắm mới tìm được một gian phòng trong một tiểu khách điểm, mỗi ngày tốn ba kim tệ. không chỉ chi phí ở mà chi phí ăn uống đi lại cũng mắc kinh người.

Tiêu Dao Môn trên đại lục có mấy địa phương ước định dấu hiệu, sau khi tìm được chỗ trú chân, Cổ Diêu liền tìm điểm liên lạc gần nhất để làm ký hiệu, nơi hắn làm ký hiệu là một đại thụ ngàn năm. Loại ký hiệu này vốn rất khó bị chú ý và chỉ có người trong tiêu dao môn mới có thể hiểu được thông điệp của nó.

Qua mười ngày, số người vào thánh vực lại càng nhiều, ngay cả các khách điểm nát vụn cũng đầy người, thậm chí có nhiều người phải ngủ ở ngoài sân hoặc ở các con hẻm, bọn họ đều kiên nhẫn đợi đến ngày chiêu sinh của thần thánh học viện.

Cổ Diêu so với những người chờ đến ngày chiêu sinh của thần thánh học viện còn nóng lòng hơn, bởi vì Philip vẫn chưa tìm đến.

Một ý tưởng đáng sợ hiện lên trong đầu hắn - chẳng lẽ sư phụ bị mù điên kia “Hấp Xong Giết”?

Cổ Diêu nhanh chóng xua tan ý nghĩ đó ra khỏi đầu, không có khả năng đó, sư phụ lợi hại như vậy, khẳng định là không có việc gì! Nhưng hắn lại hiện lên một ý khác trong đầu, đối phương là một Ninja, trình độ đã đạt đến cảnh giới cao nhất của thích khách, một Ninja khi muốn giết ai thì kẻ đó khó sống.

Cổ Diêu rất sợ hãi, đến nỗi đêm đó hắn thấy ác mộng, trong mộng, hắn và đoàn mộc tình tình cảm đang mãnh liệt thì đột nhiên khuôn mặt nàng trở nên dữ tợn, giơ cao trường kiếm đâm thẳng vào tim của hắn! Muốn tránh, nhưng lại không thể nào tránh được!

“Không!”

Cổ Diêu từ trong mộng tỉnh lại hô to một tiếng, thờ phì phò như con bò mộng, trên trán đầy mồ hôi lạnh!

“Cổ Diêu ca ca huynh làm sao vậy?”

Hàn Đan không biết từ lúc nào đã đến bên cạnh hắn dùng khăn ướt lau mồ hôi trên trán hắn và ân cần hỏi.

“Không có gì, chỉ là mơ thấy ác mộng mà thôi, Đan Đan, muội mau ngủ đi.”

Sau khi Hàn Đan lên giường ngủ, Cổ Diêu vẫn không thể nào ngủ được.

Mấy ngày nay hắn luôn tự nhủ không được nhớ đến đoàn mộc tình, nhưng đó lại là một thứ áp lực mà không thể nào tránh khỏi được, áp lực càng lâu thì bộc phát càng mãnh liệt.

Vừa nghĩ đến Đoàn Mộc Tình thì một tràng ý niệm như sóng vỗ bờ không gì cản nổi hiện lên trong đầu hắn. Cổ Diêu phát hiện chính bản thân mình không thể nào kiềm nén cảm xúc và suy nghĩ về nàng, dung mạo xinh xắn, cá tính ôn nhu, làn da trắng hồng tự nhiên, song đỉnh ngọc phong ngạo nhân, suối tóc óng mượt, đôi môi anh đào, chân mày xinh đẹp, tất cả những gì có liên quan đến nàng.

Một ngày nào đó, nàng có khi nào giống như Ngã Mã dùng trường kiếm đâm vào tim mình giống như và Ngã Mã đối với sư phụ không?

Sư phụ nói không sai, bản thân mình chỉ là một tiểu đạo tặc mà thôi, Đoàn Mộc Tình đối với mình chỉ có hận ý, Đoàn Mộc gia tộc vĩnh viễn không có khả năng tiếp nhận mình.

Sau vài ngày, trong lúc chờ đợi Philip, hắn đưa hàn đan dạo chơi xung quanh thánh vực. Hắn hy vọng phong cảnh xinh đẹp nơi này sẽ giúp hắn giảm bớt các tưởng niệm về đoàn mộc tình.

Thánh vực so với quận lớn hơn nhiều, trong vài ngày không thể nào dạo chơi hết được, hôm nay bọn họ đi đến trung tâm của thánh vực.

Tuy nói là du ngoạn nhưng đại đa số thời gian Cổ Diêu giống như kẻ thất thần, chỉ có hàn đan là thập phần hăng hái, đột nhiên, nàng chỉ vào phía trước nói: “Cổ Diêu ca ca, huynh xem, bên kia có nhiều người quá!”

“Đâu?” Cổ Diêu ngẩng đầu, nhìn theo hướng chỉ của hàn đan.

Chỉ thấy ở đằng xa là một cánh cửa lớn bằng đá, hơn năm người mới có thể ôm hết được một cây cột dựng mỗi bên, trên thân cột có khắc một con viên cổ cự long, mỗi khối lân giáp đều nhẵn nhụi, vô cùng giống nhau, đang giương nanh múa vuốt, uy mãnh tuyệt luân, tựa như muốn xông lên tận cửu thiên. Mà ở trên cao hơn ba mươi thước đó chính là một biển thượng, có ghi bốn chữ vàng sáng chói “Thần Thánh Học Viện” theo lối chữ cổ.

Phía dưới có vô số người đang tiến vào trong học viện.

Đây chính là Thần Thánh Học Viện, đệ nhất ma vũ học viện của đại lục sao?

“Người chỉ là một tên tiểu đạo tặc, Đoan Mộc Tình sẽ thích người sao, đoan mộc gia tộc sẽ tiếp nhận người sao?”

Những câu nói tàn khốc của Philip văng vẳng bên tai hắn, trái tim Cổ Diêu đau nhói, hai bàn tay nắm chặt. Cuối cùng hắn nói: “Đan Đan, chúng ta vào xem!”

Hắn không muốn vĩnh viễn là một đạo tặc, chỉ có thể sống cuộc sống âm thầm trong bóng tối, tuy rằng có thể có được vô số kỳ trân dị bảo, nhưng có một thứ mà đạo tặc vĩnh viễn không thể có được!

54. Quyển 5 : Thần Thánh Học Viện – Chương 1 : Thí Tập

Dù là ai nghe thế cũng hết hồn.

Đệ tử của thần thánh học viện có hai loại.

Thứ nhất là đệ tử ưu tú, họ thường tới từ các gia tộc lớn nhỏ, hay là các vũ giả thành danh, thân mang vũ kỹ gia truyền rất mạnh, hay là do các học viện mà họ đã tốt nghiệp đề cử, tiếp tục tiến vào thần thánh học viện tu luyện, họ đều là những trọng tâm bồi dưỡng ví như hoàng gia hộ vệ của đoan mộc gia có thể có cơ hội này. Những người này có tu vi ko tệ, vào học viện là để tiến lên một tầm cao mới.

Đại đệ tử chỉ là một bộ phận nhỏ còn lại của thần thánh học viện đệ tử bình thường hình thành nên.

Đệ tử bình thường cũng có hai loại thí tập và chính quy.

Đệ tử bình thường cũng tới từ giai cấp bình dân ko có bối cảnh xuất sắc gì, mà ngay cả chất lượng cũng bất đồng ko như nhau, bọn họ thường chỉ là bình thường trong học viện. Thật ra công tâm mà nói nếu đưa đệ tử bình thường đánh giá theo tiêu chuẩn của đại lục thì là vũ giả rất khá, chỉ là kém đệ tử ưu tú một khoảng cách nhất định mà thôi.

Khi chiêu sinh sẽ cùng lão sư phụ trách chuyên môn biểu diễn vũ kỹ một hồi, nếu như đạo sư cho là hợp cách thì có thể trúng tuyển chính quy.

Bởi vì muốn tỏ ra ko phân biệt giai cấp cũng như thỏa giấc mộng của thiếu niên trên toàn đại lục hàng năm thần thánh học viện vẫn chiêu sinh thí tập sinh.

Phàm là dưới hai mươi, dù là người từng thi thất bại hay là người ko biết gì về võ học chỉ cần nạp phí chiêu sinh là có thể thành thí tập sinh của học viện. <@Không biết võ đóng tiền vào thi rớt, mất tiền một cách dzô dziên.>

Thí tập tên cũng là nghĩa, chỉ là thử cảm giác học tập.

Nộp xong phí báo danh học viện cho thí tập sinh ba tháng rèn luyện, trong lúc đó học viên có thể ở học viện tiếp nhận sự bồi dưỡng của đạo sư. Ba tháng sau đạo sư kiểm tra, hợp cách thì thành học sinh chính quy, còn nếu như thất bại thì chỉ có thể về lên xe về quê.

Uy tín của thần thánh học viện rất cao hàng năm kẻ báo danh có thể lên tới hai mươi vạn người, trừ ưu tú sinh tuyển thẳng ra khoảng 1000 người còn lại sẽ thu thêm 4000 tỷ lệ là 1 phần năm mươi, hai nói cách khác cứ 50 thí sinh có 1 người thành chính quy đây là con số đáng thương cảm vô cùng.

Thí tập sinh ba tháng sau có thể qua kiểm tra chính là ít ỏi vô cùng.

Hai trăm thủy tinh tệ dù là đối với phú gia bình thường cũng ko phải là con số nhỏ. Tính 1 chút là đủ cho 1 bình dân sống 10 năm.

Nếu ba tháng sau mà trúng tuyển thì ko nói làm gì vì hàng năm học viện thu học phí cũng rất nhẹ nhàng, Mà người từ học viện đi ra lương bổng có mấy trăm thủy tinh tệ cũng là bình thường, coi như 200 này là đầu tư cũng ko lỗ.

Nhưng nếu như rớt thì, phí báo danh coi như mất trắng .

Vị báo danh này nói có chút run rẩy, có thể thấy số tiền này trọng yếu vô cùng đối với hắn, cẩn thận hỏi lại, năm ngoái ko phải 150 sao?”

Người phụ trách chiêu sinh là một nữ tử trung niên béo tốt cũng ko thềm ngẩng mặt lên nói :“Năm ngoái là năm ngoái, bây giờ là hai trăm.”

Thấy vị báo danh còn chần chừ nàng thúc dục:’Báo danh hay ko báo, phía sáu còn nhiều người chờ.”

Bảy ngày chiêu sinh là lúc học viện náo nhiệt và vội vàng nhất, từ trên tới dưới cho dù là chó giữ cổng cũng mệt, cho nên thái độ của người chiêu sinh rất gay gắt làm Cổ Diêu phía sau cũng thấy khó chịu.

Nghe nói đa số thí sinh khi mà nghe đạo sư tuyên bố “Ko hợp cách thì đạo sư lúc mà kiểm tra xong sẽ còn bổ sung mấy chữ :”Nhưng mà cũng ko tệ lắm.”

Việc này nói rõ là khoảng cách cách học sinh chính qui cũng ko phải là quá xa, ba tháng có đạo sư chỉ điểm cố gắng liều mạng, sao có thể thất bại.

Nghĩ tới đó, báo danh giả nói :“Ta đăng ký.”

Khi mà hắn đi rồi nữ tử trung niên còn ko lạnh ko nóng châm chọc nói:” Nghèo mặc rệp mà cũng dám tới thần thánh học viện.”

Đối với học viện Cổ Diêu càng thêm lạ lẫm, hắn nghĩ ko biết con mụ này vì xấu quá ko có chồng hay là tại mập quá, hay là tại tính tình quá ư là xấu nên mới ế đây. <@Cả ba>

Hắn ko có tham gia kiểm tra chính qui, bây giờ vốn liếng chỉ có Tiêu Dao Vô Ảnh, nhưng mà ko thể dùng so chiêu với đạo sư, nếu bị nhận ra là môn hạ Tiêu Dao Môn thì chết ko có chỗ chôn chôn, hắn trực tiếp đi thí tập. Như vậy còn hơn nhiều người đi thử sớm đều ko may mắn mà rớt hết.

Dù báo danh phí có nhiều cổ Diêu cũng ko có lo lắng vì Philips cho hắn 2000 thủy tinh tệ, nói về dùng tiền đạo tặc ko bao giờ đau lòng.

Trừ báo danh cho chính mình Cổ Diêu báo danh luôn cả cho Hàn Đan.

Philips cấm hắn truyền Tiêu Dao Vô Ảnh cho Hàn đan, dù là thân huynh đệ tỷ muội cũng ko ngoại lệ, hơn nữa, Tiêu Dao Môn khắp nơi thụ địch, Tiêu Dao Vô Ảnh dù là chính mình cũng cẩn thận mà dùng, truyền cho Hàn Đan chỉ hại nàng thêm.

Cũng may mà Hàn Đại hộ có dạy chút võ công cho Hàn Đan, nếu ba tháng sau có thể qua kiểm tra là tốt nhất còn nếu ko cũng coi như có học chút gì hộ thân. Đây cũng là nguyên nhân mà nhiều thí sinh dù biết ba tháng sau ko thể thông qua thí tập vẫn đăng ký, điển tích huyền diệu của học viện, đạo sư giàu kinh nghiệm, dù ba tháng sau có rời đi học viện thì cũng có thu hoạch nhất định.

55. Chương 2 : Đồng Cư

Giao tiền ở ký túc xá xong, Cổ Diêu rời khỏi chỗ báo danh.

Thần thánh học việc có ba phân khu, trong đó khu phía đông là nơi trú trọ của học viên bình thường nơi bắt đầu sinh hoạt của đại đa số học sinh, tây khu là nơi học sinh ưu tú trú ngụ, còn trung tâm là nơi để dạy học, diện tích cũng là lớn nhất chiếm 80% toàn bộ diện tích của học viện, nơi mà chiến sĩ thí luyện trận thì cỡ cái trần nhỏ.

Cổ Diêu vào theo lối thí luyện tất nhiên cũng là học sinh bình thường.

Mang theo bản đồ có khi báo danh, tìm thấy đông khu, mua vài món đồ cùng với mấy bộ quần áo trong cửa hàng nội địa của học viện.

Nam nữ không cho ở chung, cho nên tức xá phân ra hai khu theo giới tính.

Đưa Hàn Đan đến cửa của khu nữ sinh, Cổ Diêu nói: “Đan Đan, đại lực lớn như vậy tạm thời chúng ta không thể tìm thấy cha mẹ của muội tạm thời ở chỗ này có được không?”

Bây giờ Hàn Đan luôn nghe lời cổ Diêu, gật đầu thuận ý nói: “Cổ Diêu ca ca, muội nghe huynh.”

“Cuộc sống trong học viện có thể khắc khổ cho dù là giặt quần áo hay sửa sang đồ vật quét dọn gì gì nữa cũng không ai giúp chỉ có thể dựa vào chính mình, đạo sư cũng rất hà khắc có thể chịu ủy khuất, muội nhất định phải cố mà chịu đựng, cố gắng học tập có biết hay không? Nếu chúng ta có thể trở thành đệ tử ưu tú của học viện, nổi danh khắp đại lực, nói không chừng cha mẹ của muội nghe được tên chúng ta đi tới học viện tìm muội đó.” Cổ Diêu khi nói những lời này đều là lời nói dối, Hàn Phu nhân đã chết dưới tay tên bóng lẻo cái kia rồi còn Hàn Đại hộ chỉ sợ là lạnh ít dữ nhiều.

Nhưng mà đối với một cô nương đang ở tuổi thành niên mà biết song thân của mình đã mất thì quả thật là đả kích quá lớn, Cổ Diêu chính mình đã trải qua cái loại trải nghiệm thống khổ này rồi, hắc từ nhỏ đã là kẻ kiên cường, dù song thân không còn, dù sống chật vật, nhưng vẫn là sống, còn Hàn Đan thì sao, từ nhỏ tới lớn cứ như con chim non nấp dưới cành bảo vệ của cửa bố mẹ, vô cùng ỷ lại bọn họ, nếu biết sự thật thì không thể nào chịu đựng nổi.

Bởi vì hắc chấp nhận nói dối vì Hàn Đan mà tạo ra hi vọng, cũng muốn nài hi vọng chuyển thành động lực, từ thần thánh học viện mà học được tất cả bản lãnh chân thực trên tạp dịch đại lực, dù sao hắc cũng không thể ở bên hàn Đan cả đời được, không phải hắc không muốn mà chính xác là không thể, là một đạo tặc luôn mạo hiểm tính mạng thì hắc phải luôn chuẩn bị tâm lý đối diện tử thần.

Hàn Đan quả nhiên tin là thật vô thức gật đầu: “Cổ Diêu ca ca, ta nhất định phải cố gắng.”

Cổ Diêu thấy được vẻ mặt kiên định trên khuôn mặt còn đầy ngây thơ thì rất là vui mừng, càng là người đan thuần khi đã đặt quyết tâm thì quyết tâm ấy so với ai càng mạnh hơn không biết bao nhiêu lần. Hắc rất hi vọng Hàn Đan có thể thông qua kiểm tra mấy tháng sau có thể ở lại tu luyện trong học viện, cho dù 1 ngày nào nàng biết cha mẹ mình tạo ngộ bất hạnh hay là chính mình có không còn trên đời thì nàng cũng có năng lực sinh tồn độc lập. Đây là dụng tâm của Cổ Diêu, cũng là mục đích chính của hắc khi hắc đến thần thánh học viện.

Chia tay Hàn Đan xong, hắc tiện chân bước tới phân khu của nam sinh.

Khu nam và khu nữ cách nhau không quá xa, chỉ đi với tốc độ bình thường thì mất khoảng 20 phút, được Tiêu Dao Đan cải tạo cơ thể còn có sự giảng dạy mấy tháng nay của Philip, Cổ Diêu có chút căn bản của võ giả, hắc triển khai Tiêu Dao du, không bao lâu đã tới túc xá của mình.

Mở cửa ra, mắt của Cổ Diêu sáng ngời.

Thần thánh học viện cũng không có bóc lột dã man lắm, dù 80 thủy tinh tệ cho phí dừng chân có hơi cao nhưng mà cũng có giá trị.

So với túc xá bình thường tòa biệt thự này tốt hơn nhiều. Xây dựng bằng từ thạch thanh sáng minh tinh, có thể thành chuyên bình thường, cái bàn cửa sổ trong phòng đều do tài liệu thượng đẳng lam mộc làm nên, nhìn thì cũng rất là đẹp, mà lam mộc này đúng là hàng xịn, không biết đã trải qua bao nhiêu đời học sinh xài mà nhìn cứ như mới. Hơn nữa mấy món đồ trong nhà này không phải là làm thô mà đều trải qua điêu khắc cẩn thận, tay nghề của công tượng cũng không tệ, bàn lam gỗ hiện ra thị trường, chắc giá không dưới 3 thủy tinh tệ.

Mà càng nổi bật là trên bồn hoa của cửa sổ có trồng “Tứ Quý Như Xuân” là loại hoa mà cả 4 mùa đều nở rộ, có 1 đóa hoa trắng như sữa đang nở rộ trên đó, tỏa ra mùi thơm thanh thoát tự nhiên làm cho gian phòng mất đi vẻ cứng nhắc mà thoang thoảng thêm hương đồng quê, công bằng mà nói thì chỗ tạm nghỉ này không rất xa hoa nhưng làm người ta dễ chịu vô cùng.

Cổ Diêu đi quanh biệt thự 1 vòng, trừ bỏ đại sảnh và ba gian phòng ngủ, còn có trang bị thiết bị cách âm là phòng tu luyện giải quyết vấn đề tu luyện và tự khảo võ công của thí sinh.

Túc xá bình thường có thể nói chính là 8 người ở, mà gian biệt thự này, theo sổ phòng tắm xem ra còn hai vị xá hữu, nhưng mà họ chưa đến.

Chuẩn bị vật chất xong thì cũng đã tới đêm, Cổ Diêu 1 thân toàn mồ hôi lập tức tìm quần áo đi tắm.

Đi tới hậu viện, mắt Cổ Diêu sáng ngời xem chút là hoan hô ra tiếng vì nơi này có một nhà tắm suối nước nóng có diện tích khoảng 30 mét vuông.

Phải biết đây là sự hưởng thụ độc quyền của nhà giàu cao cấp, tất nhiên không phải nơi nào cũng có sẵn ôn tuyền, ôn tuyền thông thường chỉ dùng tinh hạch năng lượng và các loại ma pháp đun nóng mô phỏng do đó ôn tuyền đó chỉ là nước nóng bình thường mà thôi.

Bất quá ôn tuyền chỗ này có chút kì quái, dưới thánh vực cũng không có nguồn dung nham núi lửa, nhưng mà hết chỗ này tới chỗ khác dưới nước đều có nhiệt, ẩn chứa lực lượng thần kỳ khổng lồ, có thể khu trừ bệnh tật, cũng là một loại thần tích.

Vô luận như thế nào thì nó cũng mang tới cho dân cư thánh vực phương tiện lớn, không cần hao phí năng lượng của tinh hạch nhiều ít gì cả mà cũng có thể sử dụng ôn tuyền thiên nhiên.

Nhảy vào nước nóng, cảm giác dễ chịu lan tỏa khắp cơ thể.

Cổ Diêu nhảy vào hồ nước, không cần tắm trong thùng nước thật là thoải mái, có thể tự do mà cử động tay chân, không nhìn nổi Cổ Diêu làm tư thế bơi chèo cực kỳ khó coi vài vài thước. Cổ Diêu cảm khái trong lòng, người có tiền thật là tốt, cuộc sống thật là phổ phệ <@perfect>.

Bơi trong ao tắm gần 1 tiếng, Cổ Diêu thần thanh khí爽 đứng lên.

Quay về đại sảnh, hắn phát hiện có thêm 1 người, vị bạn cùng phòng thứ nhất tới rồi.

Vị bạn cùng phòng mới gặp này làm Cổ Diêu khá kinh hoàng, Cổ Diêu càng hoảng sợ, vì người này nhìn rất là thô, là loại hình đại hán bư hình điển hình.

Còn thô hơn cả tuần thú sư Lôi Mông của Dạ Lang dong binh đoàn, cũng không to bằng hắn, không lưng hùm vai gấu như hắn, nhưng giống như 1 pho thiết giáp, một thân y phục bó sát người, làm các múi thịt nổi cao, cánh tay to cỡ cổ bắp đùi cổ xà, đúng là mặt hổ lưng hùm. <@có tập thể hình không nhảy >

Kháo, chắc sau này cuộc sống dựa vào hắn sao!

Cổ Diêu âm thầm thề lười. Cái tên như dã nhân, như là 1 người chưa phát triển hoàn thiện này không biết hắn bao nhiêu tuổi rồi nhỉ, theo như thần thánh học viện qui định phải dưới hai mươi, nhưng mà nhìn hắn không có cửa nào dưới 30 tuổi.

Nhìn thấy Cổ Diêu rồi đại hán bước tới mấy bước trước mặt hắn, lại gần mới phát hiện hắn còn khổng lồ hơn trong tưởng tượng nhiều, hắn cao hơn Cổ Diêu hai cái đầu, còn thể tích thì căn bản không cần nói, không cách gì so sánh.

Đôi mắt to như chuông nhìn qua người Cổ Diêu 1 vòng, đại hán mở miệng nói, tiếng như là hồng chung: “Ha ha, huynh đệ là bạn cùng phòng của ta phải không?”

Mặc dù vóc người kinh dị nhưng à giọng điệu hắn rất hào sảng, xem ra sống gần hắn rất dễ, mà còn vì có chút tình cảm với Lôi Mông nên hắn rất có hảo cảm với người này, gật đầu nói: “Đúng vậy.”

Đại hán ha ha cười nói: “Như vậy là mấy năm tiếp theo chúng ta sống chung rồi.”

Cổ Diêu toát mồ hôi hột: “Nói cùng chung 1 ký túc xá nghe hay hơn không?”

Sống chung mà dùng cho hai tên nam nhân thật là làm người ta nổi da gà.

Đại hán gãi gãi đầu : “Có gì khác sao ? Bất quá cứ như người nói đi.”

Cổ Diêu không nói gì, xem ra người này là tứ chi phát triển đầu óc thiếu năng, Lôi Mông như vậy, tên này cũng như vậy.

Đại hán rất nhiệt tình giới thiệu mình trước : “Ta là hạ hầu Cẩn, bằng hữu tên gì vậy?”

Cổ Diêu rất là kinh ngạc, Hạ hầu cẩn cái tên này hẳn không nhận ra, nhưng mà “Hạ Hầu” hai chữ này như sấm bên tay.

Đại lục bát đại cổ tộc, gia tộc Hạ Hầu là 1 trong số đó, ngoài ra không có ai có can đảm lấy họ đó.

56. Chương 3 : Đạo Tặc - Mãng Hán - Luyện Kim Cuồng Nhân

Là một đại cổ tộc duy nhất trong bát đại cổ tộc có cống hiến cho La Áo đế quốc nhiều nhất trong ba ngàn năm qua, rất nhiều người trong Hạ Hầu gia tộc đã lưu danh sử sách. Người của Hạ Hầu gia tộc trời sinh thần lực, đầu óc không phải rất linh quang, không thể là thống soái tài năng nhưng trên chiến trường thì khả năng vượt xa mọi người, nếu nói là gia tộc dẫn đầu cũng không phải gọi là quá đáng.

Người trong bát đại cổ tộc xuất hiện trong thần thánh học viện cũng không phải là chuyện lạ, dù sao nơi này cũng là nơi tập trung toàn bộ thanh niên kiệt xuất trong thiên hạ, rất nhiều đại gia tộc cũng đưa hậu duệ của mình đến nơi này để bồi dưỡng, một là thần thánh học viện là nơi có vốn lý luận về vũ đạo toàn diện nhất, bất cứ ai cũng có thể từ nơi này tìm thấy một vài thứ gì đó có ích cho mình, càng quan trọng hơn là, nơi này chính là nơi mà các tinh anh hội tụ, cạnh tranh vô cùng kịch liệt, có thể để cho các lớp hậu duệ của các đại gia tộc được sống trong lớp hào quang của gia tộc biết được thế nào sơn ngoại hữu sơn, nhân thượng hữu nhân, bài trừ đi tính cuồng vọng, tự cao tự đại của bản thân, như thế thì mới có thể tiến xa trong vũ đạo.

Điều khiến cho Cổ Diêu ngạc nhiên chính là, Hạ Hầu cẩn lại ở khu vực dành cho bình dân đệ tử, với thân phận của hắn lẽ ra là phải ở khu vực dành cho học viên ưu tú.

“Ta gọi là Cổ Diêu!” sau khi giới thiệu tên mình, Cổ Diêu nhìn không nổi nên hỏi: “Hạ Hầu Cẩn, không phải huynh ở khu Tây sao?”

Hạ Hầu Cẩn gãi gãi đầu nói: “Việc ở nơi này là do chính ta yêu cầu!”

Cổ Diêu cau mày nói: “Tại sao?”

Nghe nói giữa đệ tử ưu tú và đệ tử bình thường có chế độ đãi ngộ khác nhau rất lớn, trước kia chỉ có người ta phấn đấu cạnh tranh khốc liệt để được có thể trở thành đệ tử ưu tú, nhưng Hạ Hầu Cẩn lại đi ngược lại phương hướng này.

“Bởi vì ta thần tượng Hồ Uy Kim Cương Hoắc Cẩn, chính là xuất thân từ một đệ tử bình thường của học viện.” Nói đến đây trong mắt Hạ Hầu Cẩn hiện lên vẻ sùng bái cuồng nhiệt.

Hoắc Cẩn vốn chính là một chiến tướng vô địch của la áo đế quốc nhiều năm trước, ngoại công đạt tới cảnh giới siêu cấp cao thủ, người này có thân thể cường hãn đến không thể nào tưởng tượng nổi, cho dù có là thần binh lợi khí cũng khó mà có thể gây tổn thương cho hắn, tung hoành trong thiên quân vạn mã không hề sợ hãi, là người góp rất nhiều trong công cuộc thống nhất đại lục của la áo đế quốc, được sắc phong là Hồ Uy Kim Cương, lưu danh thiên cổ. Cho đến nay cái tên này vẫn là đề tài khiến cho nhiều người bàn tán không ngớt, ngay cả đến một nơi hẻo lánh như Thập Lý Trấn Cổ Diêu cũng có thể nghe qua uy danh này.

Cùng là sử dụng lực lượng nhưng giữa ngoại công và đấu khí có điểm không giống nhau, đấu khí là đem nội lực huyền hóa thành các loại kỹ năng để tấn công tạo ra sát thương, dựa vào các loại nguyên tố mà có các loại kỹ năng chiến đấu khác nhau, thiên biến vạn hóa.

Mà người tu luyện ngoại công lại lấy việc rèn luyện thân thể là chính, làm cho nó cứng rắn như kim cương, hơn nữa phải trải qua các loại huấn luyện vô cùng gian khổ để có thể đột phá cực hạn. Người tu luyện ngoại

công đều có thân thể vô cùng cứng cõi, căn bản là không cần phải sử dụng vũ khí, bởi vì thân thể họ chính là vũ khí tốt nhất, phương thức chiến đấu đơn giản mà hữu hiệu, đó chính là lực lượng thuần túy nhất.

Hạ Hầu gia tộc ngoại trừ công danh hiển hách, đa số người trong gia tộc đều là người không thích hợp nghiên cứu các loại đấu khí phức tạp, nhưng trời sinh cho họ thể chất thích hợp cho việc luyện ngoại công vô cùng gian khổ, rất nhiều người đã không thể chịu được mà đành phải bỏ cuộc, nhưng người của Hạ Hầu gia tộc lại không vì các tác động bên ngoài khiến cho việc luyện tập bị ảnh hưởng, đối với họ việc mang một ngàn cân chạy bộ là một việc không có gì đặc biệt nhưng nếu ngồi trên bàn nghiên cứu một quyển võ học thì lại là việc vô cùng thống khổ.

“Ta chính là muốn đi theo dấu chân của tiền bối mà đến.” Trong mắt Hạ Hầu Cẩm tràn ngập mong ước, mỗi người trẻ tuổi đều có một giấc mộng của riêng mình, hắn đánh một chưởng lên cái bàn bên cạnh: “Hãy chờ xem, một ngày nào đó ta cũng sẽ trở thành giống như Hoắc Căn trở thành một siêu cấp ngoại công cao thủ!”

“Rắc”

Chiếc bàn làm bằng gỗ vô cùng cứng rắn kia lúc này không thể nào chịu nổi áp lực, phát ra vài tiếng kêu thê lương rồi trở thành nhiều mảnh gỗ rơi xuống đất.

Người tu luyện ngoại công thì lực đánh không thể bình thường được, chỉ với một chưởng vô ý của Hạ Hầu Cẩm mà đã gây ra lực đạo như thế rồi.

“Hạ Hầu Cẩm ...” Cổ Diêu chỉ vào các mảnh vụn trên mặt đất: “ta vừa xem qua giáo quy, đồ trong ký túc xá, nếu như bị hư hỏng sẽ phải bồi thường, cái bàn này hình như là năm thủy tinh tệ.”

“Hả, cái này ...” Hạ Hầu Cẩm nhất thời choáng váng, hắn cười khan nói: “ta sẽ bồi thường, hắc hắc ...”

Lúc này cửa đại sảnh lại mở ra, một thiếu niên đi vào, nếu đem so với Hạ Hầu Cẩm, thì hắn hoàn toàn trái ngược, vừa lùn lại vừa gầy, tinh thần uể oải, hình như là chưa bao giờ được ăn một bữa no.

Thiếu niên hoàn toàn giống như không thấy hai người Cổ Diêu, tay chống cằm, nhíu mày, tựa như đang suy nghĩ một vấn đề vô cùng thâm ảo, trong miệng lại thì thào một vài thuật ngữ khiến cho người nghe khó mà hiểu được: “hỏa nguyên tố tỉ lệ hắn là phải nhiều hơn 0.016%, khi dung hợp uy lực sẽ mạnh hơn một chút, y, không được, thủy nguyên tố át chế đã tăng lên đến cực hạn rồi, sợ rằng sẽ không thể khống chế được phản ứng, giải quyết vấn đề của hai tên này thế nào đây ...”

Hắn vẫn cứ cúi đầu mà đi như thế, thẳng đến phòng của mình, dẹp tên Hạ Hầu Cẩm và Cổ Diêu đang đứng sang một bên.

Hạ Hầu Cẩm đánh một chưởng lên chiếc bàn khác, “@#%^, tên này quá ngạo mạn!”

“Rắc!” chiếc bàn còn sót lại trong phòng cũng không thoát khỏi hiểm cảnh!

Cổ Diêu không thể không nhắc nhở hắn lần nữa: “Năm thủy tinh!”

“Hả?” Hạ Hầu Cẩm gãi gãi đầu: “ta, ta sẽ bồi thường ...”

Một tiếng nổ lớn đột nhiên vang lên, gây chấn động cả gian biệt thự.

Hai người lại càng hoảng sợ, vội đến trước cửa phòng của thiếu niên, chỉ thấy vật phẩm cơ hồ đều bị nổ tung thành nhiều mảnh vụn, một mảng hỗn độn, mà thiếu niên thì khuôn mặt đen thui, quần áo te tua, nhìn qua có chút uể oải, tự nhủ: “A, vẫn không có thành công! Rốt cuộc là sai lầm ở chỗ nào đây?”

“Luyện Kim Thuật Sư!” Hạ Hầu Cẩm phun ra bốn chữ.

Mà Cổ Diêu thì lại lầm nhảm tính tiền: “Một cái giường bảy thủy tinh, ghế thì hai, bàn thì năm, một cái bồn cảnh ...”

Một tên đạo tặc, một mảng hán, một luyện kim cuồng nhân.

Ba tên quái dị đã gặp nhau như thế!

Cổ Diêu mơ hồ cảm thấy, cuộc sống trong học viện của mình sẽ không thể tĩnh lặng rồi ...

57. Chương 4 : Đạo Đạo

Nguyên lai Cổ Diêu cứ tưởng mấy tên hậu duệ của các đại gia tộc đều là mấy tên tự cao tự đại, tự sướng điên cuồng, song Hạ Hầu Cẩn làm thay đổi ấn tượng của hắn, anh chàng này tuy có hơi lỗ mãng nhưng lại dễ nói chuyện không có chút gì gọi là ra vẻ danh giá, không chỉ vậy hắn đặc biệt chăm chỉ, học kỳ chưa bắt đầu, mỗi ngày khi sáng sớm hắn đã dậy rồi kéo theo cái áo giáp bằng hợp kim đặc biệt đến khu trung tâm học viện chạy bộ, cái áo đó cỡ hơn ngàn cân làm cho Cổ Diêu lắc đầu le lưỡi.

Cổ Diêu đoán Hạ Hầu Cẩn ít nhất là có số tuổi tối đa của học viện là 20, nhưng từ khi tiếp xúc thì mới biết Hạ Hầu Cẩn cũng không có lớn như vậy, kém hai tuổi so với Cổ Diêu đoán chỉ có 18, nhưng mà nhìn thì quả thật là già trước tuổi.

Tới cái vị xá hữu thứ hai là tên thanh niên gầy nhỏ kia là Tạp la là luyện kim thuật sư.

Luyện kim thuật sư vốn là một loại nghề nghiệp kỳ quái nhất, bọn họ không tu luyện đấu khí, mà là chuyên môn nghiên cứu vật tạo phản ứng, cũng thông qua phản ứng bất đồng mà chế tạo công kích. Có nhiều kết quả kỳ quái khác nhau như làm dịch thủ mê man, bị tê tê, không rõ ràng, mất khả năng nói, hay là không trọng lượng, sinh ra ảo giác, hành động bị trì hoãn, cảm quan phạm sai lầm.....

Luyện kim thuật sư dù không phải nhiều lắm nhưng trong quân đội Áo La là không thể thiếu.

Trừ khả năng phát huy tác dụng của họ trên chiến trường, luyện kim sư còn mang đến cho cuộc sống dân gian nhiều tiện ích như là ma pháp tạo ra ôn tuyền là do luyện kim sư làm nên mà những thứ như vậy họ còn chế tạo nhiều lắm.

Bởi vì cả ngày chỉ có thể đối mặt với công thức phản ứng buồn tẻ, đổ hết tinh lực vào luyện chế cái mới, cho nên nếu không có hứng thú trời sanh với nghề, không có thiên phú sáng tạo sẽ không thể đi theo nghề nghiệp này được.

Trong mắt mọi người luyện kim thuật sĩ chính là khoa học cuồng nhân dù ăn cũng tự hỏi, uống cũng tự hỏi, ngũ cốc thể thậm chí lúc đi tiểu trung đại tiện gì gì đó cũng tự hỏi, mơ cũng mơ thấy vật chất phản ứng, khi hắn mà lâm vào trạng thái tự hỏi, trên cơ bản là không để ý hết thấy bên cạnh, dù là thiên thạch rơi cũng không chú ý, nếu đang đi trên đường mà gặp 1 người đập đầu vào cây cối hắn 8 9 phần 10 là luyện kim thuật sư.

Nguyên tố cũng chính là 1 loại vật chất, hơn nữa các nguyên tố cũng có phản ứng chỉ là tỉ lệ thành công có khác mà thôi, cho nên còn có 1 bộ phận nghiên cứu chuyên môn về nguyên tố chế thành ma pháp đạo cụ, nếu có thể nắm được phương pháp cái gì hóa cầu bằng tiền mọi ma pháp đều có thể mô phỏng, người ta gọi loại này nguyên tố luyện kim thuật sư.

Muốn trở thành nguyên tố luyện kim thuật sư còn phải tu luyện đấu khí mà không phải 1 loại mà là mấy loại thậm chí càng nhiều càng tốt như vậy mới làm phản ứng nguyên tố càng phức tạp, chế ra đủ kiểu đủ loại ma pháp đạo cụ. Mà bởi vì kiêng tu cho nên mỗi đấu khí không phải là mạnh mẽ, cho nên thuần túy nói thể lực chiến đấu so với cường giả của các chức nghiệp khác, khi khai chiến chính là kém hơn không ít.

Nguyên tố luyện kim sư càng cao cấp càng làm ra ma pháp đạo cụ cao cấp có thể bình khởi với ma kỹ cực mạnh của các ma pháp sư đứng đầu, hơn nữa khi phóng không cần chú ngữ hỗ trợ phóng ra chính là nhanh hơn nhiều.

Có thể luyện ra nhiều loại đấu khí chính là điều kiện vô cùng khó khăn rồi cũng vì thế là cho nguyên tố luyện kim thuật sư càng ít hơn trong số ít luyện kim thuật sư tồn tại. Nguyên tố luyện kim thuật sư, danh hào này đại biểu cho cường đại, chỉ cần nhiều loại đấu khí đã khiến cho hắn bước vào hàng ngũ cường giả còn chưa nói thuật luyện kim kỳ diệu kia.

Tạp la cũng là 1 nguyên tố luyện kim thuật sư, nghe nói tại trung tâm thần thánh học viện có có cao tinh tài liệu và phòng thí nghiệm nhưng sao lại tới đây.

Nhưng mà luyện ma sư đều phân vào khu ưu tú nhưng mà Tạt la cũng là tự nguyện vào khu bình thường, không phải ảnh hưởng thần tượng như Hạ Hầu Cẩn mà là vì luyện kim thuật sư chính là càng ẩn dấu càng ít người chú mục càng ít bị ngoại giới quấy nhiễu chính là càng dễ chuyên chú nghiên cứu.

Tại khoảng thời gian này Cổ Diêu khi rảnh rỗi tìm Hàn Đan, dạy nàng 1 chút lý luận võ học, dù không thể dạy Tiêu Dao Vô Ảnh cho nàng nhưng mà bản thân dù sao cũng đã được sự chỉ dạy của một siêu cấp cao thủ nên hẳn cũng có chút kiến thức, giúp hàn đan thu nhiều ích lợi.

Hàn đan không chỉ là người kiêu sinh quán dưỡng, chỉ hiểu được cuộc sống có cung phụng, nàng thích nghi với cuộc sống độc lập rất nhanh, nghe nói hai vị nữ sinh xá hữu đối với nàng tốt lắm, phi thường chiều cổ cái này làm Cổ Diêu yên tâm.

Công tác chiêu sinh của thần thánh học viện đã xong, bây giờ là chuẩn bị khai giảng.

Tại ngày đầu tiên khai giảng Cổ Diêu bò trên giường từ sáng sớm, chuẩn bị đổi mặt cuộc sống hoàn toàn mới, tâm hần có chút chờ mong lại có chút khẩn trương.

Mở cửa ra, thấy Hạ Hầu Cẩn sau khi khổ luyện trở về, dù là ngày khai giảng hẳn cũng không bỏ quá trình tu luyện hàng ngày.

“Lão nhị, sớm nhỉ!”

Tại ký túc xá Cổ Diêu với Tạt la đều là 16, Cổ Diêu lớn hơn 1 tháng, mà Hạ Hầu Cẩn 18 tuổi chính là lão đại, rất chiều cổ hai vị tiểu đệ.

Cùng lúc nói chuyện với Cổ Diêu, hẳn cởi cái áo giáp ra đặt lên mặt đất, hơn 1000 cân làm cho mặt đất chấn động 1 hồi.

Lúc này 1 cửa phòng khác cũng mở ra, tạt la bước ra uể oải, vẻ mặt mệt mỏi, lộ ra hai con mắt thâm đen tức cười cứ như là hôm qua không có ngủ ngon.

Cổ Diêu và Hạ Hầu Cẩn đối với việc này cũng quen quá rồi, cuộc sống của luyện kim thuật sư chính là như thế rối loạn, chỉ cần nghĩ ra cái quỷ gì hay hay thì nửa đêm có làm thí nghiệm cũng là bình thường thôi.

Tạt la cầm trong tay 1 quyển sách nhỏ, thì thầm học thuộc lòng.

Quyển sách đó luôn được hắn mang theo bên mình cứ như là hình với bóng, Hạ Hầu Cẩn có điểm tò mò :“Lão tam, cái kia là cái gì sao mà cả ngày đều cầm.”

“Là công thức luyện kim, huynh muốn coi không?” Tạt la nói xong đem quyển sách trưng bày trước mặt Hạ Hầu Cẩn.

Hạ Hầu Cẩn hạ đầu nhìn hắn chỉ thấy các tên vật loại thí nghiệm chưa từng biết còn có các hình thù kì quái, các dạng ký hiệu quái lạ, trong đầu hắn truyền tới 1 trận huyễn tượng, vội vàng nói :“Thôi thôi thôi, thu lại nhanh đi.”

Mới nhìn 1 chút đã như vậy coi nhiều chắc nổi điên không biết tạt la thế nào mà cầm cả ngày cũng không sao.

Cổ Diêu cũng không nhịn nổi hỏi :“Tạt La, mấy ngày nay ngươi nghiên cứu cái gì vậy, tạc đạn sao?”

Tạc đạn là 1 loại hình chế tạo của luyện kim thuật sư được quân đội La Áo để quốc dùng, là 1 loại ma pháo đạo cụ, sau khi ném có kỹ năng phá hủy, công kích quần thể có hiệu quả nhất định.

Nhắc tới bất kỳ cái gì liên quan tới luyện kim thuật là Tạt la sửa đổi hình thái ngay, tinh thần phấn chấn :“Ta nghiên cứu 1 loại chưa từng ai nghiên cứu, ma pháp đạo cụ này kêu là đạo đạn <@tên lửa>”

“Đạo đạn?” cái danh từ văn sở vị văn làm cho Cổ Diêu và Hạ Hầu Cẩn có chút lo lắng.

Tạt la mi phi sắc vũ nói:“Đây là 1 loại mà uy lực phá hoại khủng khiếp hơn tạc đạn do luyện kim thuật sư chế tạo vài lần, thậm chí mười lần hay mấy chục lần.”

Hạ Hầu Cẩn cau mày :“Cuối cùng là bao nhiêu lần ?”

Tạp la khụ 1 tiếng :“Trên lý luận, cao nhất là mấy trăm lần, ừ , uy lực có nó có thể phá nát đông khu , san thành bình địa!”

Hạ Hầu Cẩn càng thêm hoảng sợ :”Ngươi không nói giỡn chứ hả Chính là dù lấy thiết khu của hần, xét tới tính phá hủy, cũng khó mà may mắn thoát khỏi.

Tạp la cười nói:“Huynh chắc biết, thái độ của luyện kim thuật sư chúng ta luôn là nghiêm cẩn, không bao giờ thối phòng, mấy ngày nay các người cũng thấy mấy ngày nay ta chỉ đưa vào rất ít nguyên tố, chúng nó đã phản ứng phi thường kịch liệt, đều là phản ứng hiếm thấy trong luyện kim, chỉ cần nắm chặt phương pháp, làm cho phản ứng duy trì liên tục, chính là rất kỳ diệu, nói xạo cũng như không, ta thí nghiệm cho các người coi..”

Nói xong tạp la vươn tay phải, dùng phong nguyên tố lấy 1 cái chai như lá mỏng chuẩn bị thí nghiệm.

“Đừng đừng chúng ta tin ngươi mà!” Cổ Diêu và Hạ Hầu Cẩn gần như đồng thời ngăn cản, mấy ngày nay Tạp La làm thí nghiệm còn không lần nào thành công, bọn họ chưa muốn “Trở Về Cát Bụi”.

Tạp La thấy thế thu tay cười:“Đạo đan chỉ là chế tạo phức tạp phi thường , ta mới khởi đầu đã gặp nhiều khó khăn vô cùng, chỉ hi vọng điển tịch trong thần thánh học viện có thể giải cái nan đề này, đây cũng chính là điểm trọng điểm nghiên cứu của ta trong mấy năm tới rồi .”

Trước khi cái khóa đó xong, có khi nào mình bị nổ banh xác? Đó là tiếng lòng chung của Cổ Diêu và Hạ Hầu Cẩn.

Xem ra lời đồn đãi không sai, chơi với mấy người luyện kim thuật sư chính là người nguy hiểm. Tùy thời có thể mang tới tai nạn bất ngờ cho cho người bên cạnh, nhớ tới cái loại đạo đan kinh khủng mà Tạp la miêu tả, ngay cả Hạ Hầu Cẩn cũng lo ngay ngáy, chỉ cầu cho thí nghiệm của hần mãi mãi không hoàn thành, không tiến bộ, Cổ Diêu còn lo lắng không biết có nên hướng học viện năn nỉ đổi tước xá.

Hai người cũng không có ý khuyên can, xác thực là không muốn phí thời gian làm chuyện không thể, luyện kim thuật sư đã có hứng thú với thí nghiệm của họ thì có lấy chín trâu mười bò kéo cũng không ra.

Hạ hầu cẩn mặc lại cái bộ giáp hợp kim kia rồi xoay người:“Tốt lắm chúng ta đi thôi còn có giáp hội, ngày đầu tiên cũng không nên đi muộn.”

58. Chương 5 : Khai Học Điển Lễ Phong Ba

Hít một hơi dài, Cổ Diêu muốn lấy lại bình tĩnh, thả lỏng 1 chút.

Từ khi bước vào đường võ đạo, người ta phải khiêu chiến để không mất chỗ.

Nhìn ra sự khấn trương của Cổ Diêu, Hạ Hầu Cẩn vỗ vỗ vai hần nói :“Lão nhị, ngươi cứ bình thường đi, cứ nghĩ thần tượng Hoắc Căn của ta năm đó cũng chỉ là 1 thí tập sinh, nhưng mà đã trở thành đệ nhất cao thủ ngoại công trong lịch sử ! Cố gắng chỉ cần cố gắng có thể làm tất cả.”

Tạp la cũng chỉ vào mình :” Đúng thế ta nghe nói Hoắc Căn còn gầy hơn ta, hần có thể tại sao ngươi lại không.”

Cổ Diêu gật đầu :“Ta đã biết, cảm ơn các người.”

Hạ Hầu Cẩn cười to nói :“Đừng khách khí vậy chứ, làm ta có chút không tự nhiên.”

Nói xong 3 người tiến bước hướng khu giáo học.

Hạ hầu Cẩn luyện ngoại công, lực lượng mạnh mẽ thân hình to lớn, bước chân lại dài, cứ như 1 chiếc xe tăng tiến lên, làm toàn thân bám bụi, nhìn thật cuồng ngạo, không có chút nhẹ nhàng.

Làm nguyên tố luyện kim thuật sư, phong nguyên tố tất nhiên là thường dùng, vì vậy cũng tu luyện phong đầu khí, hơn nữa trọng lượng của luyện kim thuật sư thật là không đáng nói, cho nên Tạp la so với Hạ Hầu Cẩn nhẹ nhàng hơn nhiều, toàn thân như không bị tác động của lực hút, phiêu thân tung bay.

Cổ Diêu đi theo hai người có Tiêu Dao Vô Ảnh và Tiêu Dao Đan cải tạo cơ thể, thân thể của hắn nhẹ nhàng vô cùng, triển khai Tiêu Dao Du, một bước cũng không bị chậm hơn.

Bởi vì cuộc sống của môn nhân thường xuyên là phải dùng khinh công cho nên tổ sư của Tiêu Dao Môn cải tạo Tiêu Dao Du, làm cho nó càng ngày càng hoàn thiện, không thể tìm sơ hở, chỉ cần không dùng quá nhiều Tiêu Dao đầu khí, không thể nào nhìn ra nó thuộc Tiêu Dao Môn, có thể nói nó là 1 trong 1 ít môn của Tiêu Dao Vô Ảnh có thể dùng quang minh chính đại.

Lúc đầu cả Tập la và Hạ hầu Cẩn đều lưu lực lại tránh cho Cổ Diêu theo không kịp, nhưng thấy hắn như thế nên tăng tốc dần, nhưng trước sau hắn vẫn theo kịp, mặt không đỏ, hơi thở không đứt quãng, cứ như là chưa dụng toàn lực, làm hai người ngạc nhiên vô cùng.

Hạ hầu Cẩn không nhịn nổi nói:“Cổ Diêu , khinh công không tệ lắm nhưng mà hình như lực lượng hơi yếu.”

Người thường xuyên nghiên cứu các loại nguyên tố như Tập La lại càng có quyền nói, hắn đồng ý với Hạ hầu Cẩn :” Ừ, cước bộ vô cùng lưu loát và dứt khoát, dù đi nhanh nhưng nhìn cũng phiêu dật, thật phần mỹ cảm.”

Cổ Diêu thầm nghĩ , tất nhiên đây là khinh công của đạo tặc có thể không cao minh sao.

Hạ hầu Cẩn hỏi tới :“Tên của nó là gì vậy?”

Người bình thường sẽ không hỏi võ học của kẻ khác, dù là bằng hữu cũng vậy nhưng Hạ hầu Cẩn là một thô nhân nên không chú ý điểm ấy.

Cổ Diêu tất nhiên không chơi đại mà nói này là của Tiêu Dao Môn, nếu không có thể Hạ Hầu Cẩn lập tức có thể đập hắn ngay lập tức, mấy lão sư tổ gan to mặt lớn này ai mà biết có khi nào hạ thủ với Hạ Hầu gia tộc hay không. Vì vậy hắn đành nói:” Đây đều là từ 1 số võ học tạp nham dùng hợp mà thành, thật sự không tệ hay sao hả?”

Tập La gật gù :” Ừ, từ mấy quyển võ học cấp thấp có thể học thành khinh công này, ngộ tính của người không tệ, lại có điển tịch của thần thánh học viện trợ giúp, kỳ thi của ba tháng sau người chắc chắn là sẽ yên tâm, ta lấy danh nghĩa nguyên tố luyện kim thuật sư mà đảm bảo.”

Ba người vừa cười nói vừa đi tới khu giáo học, thí tập chưa kết thúc, tân sinh của học viện còn rất nhiều. Có người tùm ba tùm 7 kết bạn mà tới, cũng có kẻ 1 mình, họ đều là thí tập sinh dùng tiền vào thần thánh học viện, đang lo lắng tương lai 3 tháng sau không biết thế nào.

Rất nhanh đã tới giáo khu, chỗ học của thần thánh học viện là hỗn tạp giữa học sinh ưu tú và bình thường chỉ có điều là khác phòng học.

Người có thần thái của cao thủ, càng tiến vào học sinh ưu tú, đại bộ phận đều có điểm bất phàm, trừ giáo huy ra, nhìn thần thái cũng có thể phân biệt.

Học viên ưu tú đề có bộ dạng là cao nhân nhất đẳng, mà đệ tử bình thường đều mang vẻ tự ti mặc cảm trong mắt, đều muốn tìm con đường vươn lên, hết cách, thế giới này là thế, cường giả vi tôn.

Bình thường thì học viên ưu tú không bao giờ làm bạn với học viên bình thường nhưng mà hôm nay khai giảng không thể nào khác đành đứng chung.

Bởi vì thí tập sinh quá đông, không gian chật chội mà Hạ hầu Cẩn lại to lớn, hơn nữa là tu luyện ngoại công nên linh giác có hơi kém , bất ngờ giẫm chân kẻ khác.

Tuy xuất thân từ bát đại gia tộc nhưng Hạ hầu Cẩn không phải kẻ ỷ thế hiếp người, lập tức muốn xin lỗi, nhưng đối phương đã phát pháo :“Đại bổn hùng không có hai tròng mắt sao?”

Hạ hầu Cẩn nghe thì nổi giận dù hắn có lỗi, nhưng đối phương cũng không thể mở miệng là nhục mạ kẻ khác, cho nên xoay người hai mắt như chuông mở to :“Người nói cái gì?”

Kể nói chuyện là 1 thanh niên hoa phục cỡ 17 18 tuổi, thân mặc hoa phục từ quần áo có thể thấy xuất thân không thấp, có mang theo giáo huy của thần thánh học viện là học sinh ưu tú. Bên người hắn có 1 nữ tử tươi đẹp, trang phục hở hang, vóc người trên người, áo khoét sâu để gần lộ hết nhũ cầu làm hấp dẫn không biết bao nhiêu nam sinh, chỉ là quá phong tao, nhìn là biết đám phụ siêu cấp.

Cổ Diêu khéo léo nhìn, óa, thì ra là vị công tử gia làm âm ỉ khi chiếm chỗ ngồi ở khác điểm nọ, người “may mắn”.

59. Chương 6 : Huyền Kiếm Thừa Ảnh

Spoiler for ...:

Khấp nơi vang lên tiếng nghị luận của các đệ tử càng thêm xác minh thân phận của tên công tử kia.

“Kia là Hách Liên Kiếm, là tam thiếu gia của Hách Liên gia tộc.”

“Vị huynh đài cao to kia xui xẻo quá, đụng phải tên này.”

“Nếu là ta thì ta thà nhận nhện cho qua cho rồi.”

Bởi vì tác phong ra vẻ phô trương, với lại thực lực cũng không tệ lắm, cho nên Hách Liên Kiếm khá có tiếng trên đại lục, dù là ở thần thánh học viện cũng không có ít người nhận ra hắn, còn Hạ Hưu Cẩn thì ngược lại, trước khi đến học viện thì chỉ ở nhà khổ luyện cả ngày cho nên ít ai biết mặt.

Hách Liên Kiếm chính là tên rất sĩ diện mà còn ngay trước mặt ả dâm nữ này càng không thể nào yếu thế, huống chi còn biết bao nhiêu tân sinh, nếu không thì làm sao mà lẫn lộn ở thần thánh học viện sau này, thấy đối phương chỉ mang giáo huy bình thường nên thần thái càng kiêu ngạo, nhìn Hạ hưu Cẩn khinh thường :“Người không chỉ không có hai con mắt mà còn thiếu luôn hai cái lỗ tay à , đui còn điếc sao, con gấu ngu xuẩn.” Nói mấy chữ cuối hắn cố nặng từng chữ như muốn sỉ nhục người khác, thanh âm the thé châm chọc.

Ả dâm nữ cũng cười rung hai trái đào :“Gấu ngu, người màu xin lỗi kiếm ca ca đi, hắn đại nhân tất có đại lượng, có thể tha cho người.”

Hạ hưu gia tộc mỗi người đều là mẫn hán có tính tình hỏa bạo, điều này hạ hưu Cẩn kế thừa rất tốt nếu mà hắn chịu sỉ nhục thế đó mà còn nhận thì hắn không phải Hạ Hưu Cẩn.

Hạ hưu Cẩn nổi gân xanh lên cổ , gầm 1 tiếng rồi “xoa nhẹ” hai tay :” Để cho nắm tay của ta xin lỗi hắn.”

“Muốn đánh nhau sao ? Ngu vẫn là ngu mà .” Hách Liên Kiếm khinh thị nói, hai mắt nhìn Hạ hưu Cẩn bắn ra 1 tia dị quang.

Huyền thật.

Sợ hạ hưu cần có hại vả lại có tư thù với Hách Liên Kiếm cho nên Cổ Diêu đang không biết có nên nhắc nhở hay không, nhưng mà trong lòng vẫn băng khoắn.

Quyền của Hạ hưu Cẩn không vì thế mà chậm đi ngược lại còn ác liệt hơn mà bay tới.

“Ặc.”

Phải biết Hách Liên gia tộc nổi danh huyền thuật mà Hách Liên Kiếm cũng có thành tựu nhất định của “Thiên Mị Huyền Cảnh” , cho nên 18 tuổi mà chưa bao giờ gặp bất lợi, sớm màng tâm kiêu ngạo, lần này vì phán đoán sai lầm nên kiếm còn chưa kịp rút quyền đã tới cho nên đành dùng chuôi kiếm đón đỡ.

“Đương”

Tiếng kim khí va chạm vang lên, Hách Liên Kiếm bay xa cỡ 10 thước đụng luôn vào đám tân sinh phía sau.

Diễm nữ đang cười mặt cũng sượng ngắt lại mà cả đám người xung quanh cũng vậy, cứ ngỡ vị mặt mày ngu ngu này không may ai ngờ hắn không chỉ không dễ khi dễ, chẳng những huyền thuật không có tác dụng mà đem Hách Liên kiếm bắn xa như thế dù là anh kiệt đương thời cũng ít có ai có thể.

Hách Liên Kiếm khó khăn đứng lên, trước mặt không biết bao người, ngay cả trong gia đình luận võ xưa nay hắn cũng chưa bị nhục nhã thế bao giờ, cũng không cần biết tại sao mà huyền thuật mất tác dụng mà hắn chỉ biết điên cuồng rút kiếm lao lên.

Bảo kiếm ra khỏi võ, vậy không còn là đánh nhau bình thường, có lẽ sẽ vậy máu, mà thực lực cả hai cũng mạnh cho nên có thể sẽ có hại, nên ngay lập tức tân sinh như thú chạy chim bay tránh xa hai người đó ra làm thành 1 bãi đất trống lớn.

Cổ Diêu suy nghĩ 1 chút rồi lui ra dù sao kiểu chiến đấu thuộc cấp bậc này hẳn muốn cũng không thể nhúng tay vào, còn Tập La thì tin tưởng Hạ Hầu Cẩn 10 phần cho nên cũng lui theo Cổ Diêu đứng bằng quan tọa thị.

Mặc dù rời xa nhưng không ai bỏ đi, vì loài người khác động vật chỗ đó, thích coi đấu đá, với lại Hách Liên tam thiếu gia đấu với đệ tử vô danh, càng đáng coi.

Khi mà đạo sư khảo đặc đang muốn ngăn cản 1 có 1 tay đặt lên vai hắn, quay đầu lại hắn thấy 1 vị lão giả, hạc phát đồng nhan, sắc mặt hồng hào tinh nhuận.

Thấy người đó, Khảo Bá Đặc ngạc nhiên: “Phỉ Lý Khắc Tư viện trưởng.”

Vị lão giả này thật chính là viện trưởng của thần thành học viện Phỉ Lý Khắc Tư.

Phỉ Lý Khắc Tư vuốt cằm nói: “Chờ 1 lát đi, haha, thú vị thật, Thần thánh học viện lâu rồi không có buổi khai giảng náo nhiệt thế này.”

Thú Vị? Khảo Bá Đặc thiếu chút té ngã, hai vị tân sinh đánh nhau trong không khí trang nghiêm của ngày khai giảng, lão nhân gia hắn không nói gì, còn xúi dục đánh tiếp.

Mặc dù đại danh lão ngoan đồng của viện trưởng nổi danh, nhưng mà Khảo Bá Đặc giờ vẫn chưa bao giờ chứng kiến qua, dù sao thì viện trưởng cũng có phong cách thần long thấy đầu không thấy đuôi, dù cho có chủ trì điển lễ cũng là đến muộn, có kỳ này là hắn tới sớm nhất đó, chắc là do thấy người gây chuyện hay sao mới thế, dù sao, ai cũng biết lão viện trưởng này thích nhất xuất hiện ở thời khắc đặc biệt này mà.

Bất quá, lão là viện trưởng, phải nghe thôi.

Kiểm của hách Liên kiếm rất kỳ quái, nhìn thì như 1 nhìn nữa hóa hai, ba rồi bốn thanh, sau đó làm người hoa cả mắt, nhưng rõ ràng chỉ có 1 thanh mà thôi.

“Huyền Kiếm - Thừa Ảnh, có ý tứ không ngờ Hách Liên gia tộc cho hắn thanh kiếm này, có cái hay coi rồi.” Phỉ Lý Khắc Tư thấy cảnh đó cứ như thấy đồ chơi mới, tỏ vẻ rất là vui vẻ, dáng vẻ của một tiểu hài tử.

Nghe xong lời của hắn, Khảo Bá Đặc mém xiu lần hai.

Có danh là Huyền kiếm, Thừa Ảnh chính là 1 trong những binh khí hàng đầu trên đại lục, thuộc Hách Liên gia tộc, kẻ bị Thừa Ảnh công kích sẽ sinh ảo giác khi nó được người biết huyền thuật dùng, nếu thân kiếm có đầu khí, tác dụng càng lớn.

Thừa ảnh xuất chiêu cực diện càng bất hảo, vậy mà viện trưởng còn kêu hay, Khảo Bá Đặc không biết cười hay khóc.

Mặc dù theo lý mà nói viện trưởng cản hắn thì hắn không cần có trách nhiệm nhưng mà đã có mấy lần rồi, tình huống cũng thế này, chuyện xong xuôi, Phỉ Lý Khắc Tư phải dứt dong mất tích, tất cả tàn dư hậu quả đều quăng lên lưng đạo sư, nghĩ vậy, Khảo Bá Đặc thầm kêu khổ, ngậm vận đầu khí, tới thời khắc quan trọng mặc kệ lão, cứ đi can thiệp cho chắc cú.

Tân sinh điển lễ là do hắn làm chủ, chỉ cần có vấn đề gì thì hắn cũng bị chê cười trước.

Theo sự di động của Hách Liên Kiếm, từng đạo ngũ thải quang mang trên thân kiếm bay ra, bóng kiếm càng lúc càng nhiều, cuối cùng là phô thiên cái địa, vô số đầu khí khác nhau bay ra từ trường kiếm hướng Hạ hầu Cẩn mà công kích.

60. Chương 7 : Lão Vu Bà (sorceress)

Là vị ảo thuật gia nổi tiếng nhất Tập Định đại lục cũng là chủ nhiệm khoa huyền thuật của Thần Thánh học viện, Đại Bác Lạp <@Borah >, huyền thuật của bà ta đã tới cảnh giới dùng hư nhập thật, chiêu mới vừa rồi không chỉ đơn giản là kích thích thần kinh đại não mà thôi.

Đại Báp lạp dùng năng lực của mình đã thay đổi qui tắc của không gian trong nháy mắt, làm sinh ra huyền cảnh chân thật, làm kẻ ý chí kiên định như Hạ Hầu Cẩn cũng suýt chút nữa dính đòn, cũng may mà phút cuối phá vỡ huyền thuật mới không tự mình đánh mình.

Nghe nói lão bà này tính tình cô tịch, suốt ngày như đưa đám khiến cả trượng phu của mụ cũng chịu không nổi, đem nàng vứt ra <hay chạy mất tích nhỉ >

Sau khi “được” trượng phu bỏ thì tính tình của Đại báp lạp càng kinh dị, đem tất cả oán khí trút lên người đệ tử, động bất động gì cũng mắng với chửi, mắng rất là ác, người có lòng dễ chịu cũng không thể chấp nhận đến mức được vinh danh “lão vu bà”, người gặp người sợ, quỷ gặp quỷ kinh hồn.

Từng có vị học viên không chịu nổi tính tình nàng phải tự bỏ học, đây là chuyện cực kỳ hiếm ở Thần Thánh học viện.

Hách Liên Kiếm cũng đã nghe danh của “Vu bà bà”, giờ thấy nàng ra mặt cho nên cũng không dám phá tiếp.

Khảo Bá Đặc thấy Đại Báp Lạp ra mặt cũng thở nhẹ, trong học viện dù là học viên hay lão sư đều sợ nàng vô cùng, không ai ngoại lệ.

Tất nhiên, trừ viện trưởng.

Phỉ Lợi Khắc Tư nổi lời đình.

“Lão vu bà bà Đại báp Lạp này rảnh quá ha !, đi phá không à, sao nàng không đi lo chuyện của mình đi, nếu nàng không phải nữ, ta đập một trận ngay! Ai !... không trách sao 30 năm trước đạo sư Giáo Linh không từ mà biệt có phải tại nàng không chứ, không được, ta phải điều tra xem....”

Khảo Bá Đặc thấy thế xấu hổ nhắc.

“Viện trưởng chú ý thân phận, có rất nhiều người đang nhìn.”

Không chỉ mắng chửi mà cái danh hiệu ‘lão vu bà’ cũng rất khó nghe , dù là đồng giáo sư cũng chỉ dám kêu sau lưng, không dám nói lớn.

Nếu lúc thường viện trưởng có ‘vi lão bất tôn’ cũng chẳng sao nhưng mà bây giờ có rất nhiều học sinh đang đứng nhìn, nếu mà tính tình của hắn truyền ra, mặt mũi của Thần Thánh học viện còn chỗ nào chứ.

Phỉ Lợi Khắc Tư thấy có điểm thất thố vội ho khan.

“Ừm....Đại Báp Lạp ngăn cản một sự tình đáng tiếc, không cho nó xảy ra, làm rất tốt, tinh thần rất đáng khen! Ta quyết định tăng lương cho Đại Báp Lạp mỗi tháng thêm 2 thủy tinh tệ.”

Khảo Bá Đặc : “....”

Trừ cái tính nghiêm khắc ra, cái tính hộ đoản <coi như thiên vị> cũng nổi danh khắp Thần Thánh học viện. Khi còn trong lớp mình , bà có thể mắng cho học viên như máu chó tươi đầu quỷ, nhưng mà huyền thuật đệ tử ra ngoài nàng lại không giống vậy, nàng đều giữ rất kỹ, đệ tử ưu tú càng không cần bàn.

Như khi này, ai có mắt cũng biết Hách Liên Kiếm đang bị hạ phong, tiếp tục so chiêu thì mười phần bại vong, vì vậy Đại báp Lạp mới ngăn trở, còn có các đệ tử kém năng lực còn nghĩ là chưa phân cao thấp.

Hơn nữa, mụ chỉ hóa giải bất kỳ kiếm pháp của Hách Liên Kiếm mà lại đem quyền của Hạ Hầu Cẩn tự công kích hắn, xem thì thấy rõ ý thiên vị.

Đại Báp Lạp mặt ngoài cứ khinh khỉnh cứ như không có gì nhưng thật ra trong lòng đang ngạc nhiên là nàng muốn giáo huấn tên coi thường huyền thuật Hạ Hầu Cẩn một chút.

Không ngờ tên kia có thể trong thời khắc chỉ mình treo chuông thoát khỏi huyền cảnh, có thấy lấy tay trái ngăn quyền, đám mắng đại nhà Hạ hầu thật là ý chí kiên cường,có lẽ là kinh địch của huyền thuật ban.

“Thấy chưa, anh em bình thường học viên của Thần Thánh học viện.”

Bị nhục cũng không làm hạ khẩu khí, Hạ hầu Cẩn càng tăng thêm chiến ý, ngựa mặt hú dài, tiếng nói lan tỏa khắp trời của bãi sân diễn lễ tân sinh.

”Các người nghe đây, cũng không chỉ đệ tử của ban cao cấp mới có tiền đồ, từ ban bình thường đi ra cường giả cũng nhiều sở bất thắng sở, Hồ Uy Kim Cương Hoắc Căn, Đại Ma Đạo Sư Cách Lôi, Hỏa Chi Phối Giả Chúc Dung <@má ơi> ,Chiên Thân Tàn Tang Chư, Thánh Kỵ Sĩ Hách Nhĩ Mạn....

Bọn họ cũng là bình dân, cũng không có gia tộc hiển hách cũng không có thiên phú trời sinh, nhưng mà họ không vì thân phận thấp hèn mà tự ti, kẻ đáng xấu hổ là không có cốt khí , không có cố gắng, không có nghị lực, kẻ nào như vậy thì về nhà mà uống sữa cho qua ngày đi.”

Hạ Hầu Căn là thô nhân nhưng trong từng lời thô tục của hắn là cả một bầu nhiệt huyết, chậm rãi rót vào lòng từng học viên bình thường, đúng là chiến tướng trời sinh.

Dù khi nắm tới đại cục Hạ Hầu gia làm rất khó coi, nhưng mà có thể làm cho tất cả binh sĩ liều mạng mà đánh thì họ làm rất tuyệt, đặc điểm này Hạ Hầu Căn kế thừa rất tốt.

Cổ Diêu cũng kích động vô cùng, nhiệt huyết sôi lên, Hạ Hầu Căn nói trúng tâm lý hắn.

Học viên ưu tú cuối cùng không thể tỏ vẻ ngạo mạng nữa, bởi vì họ hiểu bất cứ học viên bình thường nào cũng có thể trở thành Hoắc Căn, Tàn Tan Chư, Cách Lôi, Chúc Dung hay là Hách Nhĩ Mạn là những tên quá đáng sợ.

Có một vài việc không ai có thể biết trước.

Đại Bác Lạp sắc mặt trầm xuống cứ nghĩ lần này Hách Liên Kiếm tới thì huyền thuật bộ sẽ càng cao cấp thêm ai ngờ bao nhiêu danh tiếng đều dâng cho ngoại công bộ.

Hách Liên Kiếm cũng nắm chặt hai tay không cam lòng, thời khắc này lẽ ra phải thuộc về hắn, một tên thiên chi kiêu ngạo chứ, nhưng mà buổi khai giảng còn chưa kết thúc toàn thân hắn đã lấm lem đầy bụi đất và thất bại.

Cùng với hai tên khó chịu kia thì khác hẳn, ngoại công hệ chủ nhiệm mừng rỡ vô cùng, trước khai giảng hắn có cầm danh sách ưu tú của ngoại công bộ xem , chả có nhân tài nào đáng nói, ai mà ngờ là Hạ Hầu Căn lại tới bên đệ tử bình thường.

Bất kể, dù là đệ tử của ngoại công bộ đều là sự kiêu ngạo của hắn.

Khảo Bá Đặc có chút nhức đầu lễ khai giảng đã bị tên Hạ Hầu vô học kia làm cho hồng lét, không ra thể thống gì.

Nhưng mà Phi Lợi Khắc Tư lại cười nói : Đây là điển lễ khai giảng tốt nhất ta từng dự qua !”

61. Chương 9 : Đoan Mộc Tích

Chỉ là lần đầu tiên lộ diện nhưng Hạ Hầu Căn lại trở thành thần tượng của rất nhiều đệ tử bình thường, hắn là người thẳng thắn, dũng cảm, đều giống như tất cả những người của hạ hầu gia tộc, mang đến cho tất cả mọi đệ tử bình thường cảm giác thân thiết, trong lúc nhất thời, thanh danh của Hạ Hầu Căn vang dội khắp thần thánh học viện.

Nhưng đương sự lại không hề để ý đến chuyện này, hắn đối với danh khí chẳng khác nào một thứ đồ vật không dùng được nên chẳng thèm để ý, nên hắn hoàn toàn không biết mình đã là tiêu điểm của quần chúng, nên vẫn khổ tu ngày qua ngày như bình thường, tính cách không màng danh nghĩa, tâm tính kiên định này cũng chính là một trong các nguyên nhân tạo nên thanh danh cho hạ hầu gia tộc.

Tối hôm nay, sau khi Cổ Diêu chỉ dạy cho Hàn Đan về các lý luận võ học, thì nàng cũng hỏi:“Cổ Diêu ca ca, đại gia hỏa được gọi là Hạ Hầu Căn kia quả thật là lợi hại!”

“Đúng vậy, hắn ở cùng túc xá với ca, cũng là bạn cùng phòng của ca!”

“Oh, thật sao?”

“Đúng!”

Nhắc đến Hạ Hầu Cẩn, Cổ Diêu cũng có cảm giác kiêu ngạo, đó là điều phát ra từ nội tâm, bởi vì hắn cũng tôn kính Hạ Hầu Cẩn như là một đại ca, trên người Hạ Hầu Cẩn lại có hào khí ngút trời, phong phạm của một cao thủ, nhưng lại là một người có ý chí phấn đấu cao, trở thành một cao thủ như Hạ Hầu Cẩn cũng chính là mục tiêu của Cổ Diêu.

Hàn Đan cười hì hì nói: “Cổ Diêu ca ca, muội nói cho ca nghe một bí mật, có liên quan đến Hạ Hầu Cẩn.”

Cổ Diêu nghe xong hết sức hiếu kỳ: “Bí mật gì?” <@ y chang bà 8>

“muội có bạn cùng phòng vô cùng thích Hạ Hầu Cẩn đấy, từ sau khi diễn lễ khai giảng, thì cả ngày luôn nhắc đến hôm đó.”

“Là như thế sao? Hà hà”. Cổ Diêu nhất thời không nhịn cười được.

Nếu như là sùng bái Hạ Hầu Cẩn thì cũng không có gì ngạc nhiên, nhưng việc thích hắn thì quả thật là ngoài ý muốn rồi, dù sao thì đa số nữ sinh đều thích cái loại bạch diện tiểu sinh như Hách Liên Kiếm, cho dù hắn có bị Hạ Hầu Cẩn áp đảo tại diễn lễ.

Bất quá nữ tử một lòng say mê kia chỉ sợ là giống như nước chảy về biển đông thôi, Hạ Hầu Cẩn chuyên tâm với võ đạo, đối với chuyện nam nữ vô cùng ngây ngô, chỉ sợ kết quả chỉ là “hoa lạc hữu ý, lưu thủy vô tình”. <@Hoa rơi có ý, nước chảy vô tình>

“Vị bạn cùng phòng kia của muội võ công cũng rất khá, nhưng không biết tại sao lại bị phân đến khu vực của đệ tử bình thường.” Hàn Đan nói đến đây thì lộ vẻ khó hiểu.

“Việc này cũng không có gì.” Cổ Diêu thản nhiên nói: “cũng giống như đại ca của huynh, có lẽ nàng không muốn bị hào quang của đệ tử ưu tú làm ảnh hưởng đến việc tu luyện của mình, Đan Đan, chúng ta cũng phải cố gắng, vô luận thế nào cũng không thể kiêu ngạo, như thế mới có thể không ngừng tiến bộ, hiểu không?”

Hàn Đan gật đầu: “Muội biết rồi, Cổ Diêu ca ca.”

Khi trở lại ký túc xá, Cổ Diêu chưa kịp mở cửa đã nghe được tiếng cười nói vui vẻ từ bên trong truyền ra. Phải biết rằng lúc này Tập La hắn là còn đang nghiên cứu về luyện kim thuật của hắn, mà Hạ Hầu Cẩn thì trước sau như một mà tu luyện, nên có điểm kỳ quái.

Đành mở cửa, Cổ Diêu phát hiện Hạ Hầu Cẩn đã trở về, mà ngồi bên cạnh hắn là một người xa lạ, là một thanh niên so với Hạ Hầu Cẩn thì tuổi tác tương đương, anh khí bùng bột, trên mặt mang theo một vẻ tự tin mà bất kỳ ai cũng có thể nhìn thấy được.

Hạ Hầu Cẩn lại có thể bỏ qua quá trình luyện tập hằng ngày, mà vị khách nhân kia có vẻ giống như Hạ Hầu Cẩn, hai người trò chuyện rất là vui vẻ, hắn là người quen đã lâu.

Nhìn thấy Cổ Diêu bước vào, Hạ Hầu Cẩn chào hỏi nói: “Lão nhị, về rồi sao?”

Cổ Diêu gật đầu nói: “Đúng vậy, huynh hôm nay cũng về sớm.”

Hạ Hầu Cẩn cười nói: “Hà hà! Lão bằng hữu đến thăm, đương nhiên phải nể mặt hắn rồi.” hắn chỉ vào Cổ Diêu nói với thanh niên kia nói: “Đây chính là lão nhị trong ký túc xá của ta, gọi là Cổ Diêu.”

Đương nhiên không phải ai cũng như Hạ Hầu Cẩn dễ dàng thân cận với bình dân, thanh niên xem ra hắn vốn là một người có thuộc giai cấp thượng tầng, nể mặt Hạ Hầu Cẩn mới nhìn Cổ Diêu gật đầu, nhìn qua cũng không có vẻ nhiệt tình.

“Người đừng coi thường lão nhị của chúng ta, hắn phi thường thông minh, sớm muộn gì cũng sẽ nổi danh khắp học viện cho mà xem!” Hạ Hầu Cẩn tựa hồ như đối với Cổ Diêu rất tin tưởng, hắn vừa nói xong lại chỉ vào người thanh niên nói: “Lão nhị, đây là bạn tốt của ta, tên là Đoan Mộc Tích.”

Đoan Mộc Tích? Cổ Diêu mở to hai mắt nhìn.

Người này hắn không nhận ra nhưng chính là họ của hắn, cái họ mà Cổ Diêu vĩnh viễn không thể nào quên được, nữ nhân đầu tiên của hắn, một thiếu nữ ôn nhu động lòng người, cũng là họ Đoan Mộc.

Nhìn thấy Cổ Diêu kinh ngạc đứng tại chỗ, Hạ Hầu Cẩn nghĩ là hắn bị thanh danh của Đoan Mộc gia tộc chấn nhiếp, cũng không để ý nhiều: “Đoan Mộc Tích cũng là tân sinh của thần thánh học viện, chúng ta bây giờ cũng đã lớn hết rồi, nhớ tới lúc trước, mỗi lần gặp nhau là đánh nhau một trận hà hà!”

Đoan Mộc, Hạ Hầu hai đại gia tộc có quan hệ rất tốt, thường xuyên viếng thăm nhau, lúc Hạ Hầu Cẩn bảy tuổi từng dẫn hắn đến Đoan Mộc gia tộc, đã gặp mặt Đoan Mộc Tích, vì một nguyên nhân nên đã đánh nhau một trận, nhưng sau đó lại vì chuyện đó mà trở thành tri kỷ.

Nhắc đến chuyện đó, Đoan Mộc Tích cũng vô cùng vui vẻ: “năm đó chính là ta thắng, Đoan Mộc đấu khí của ta khiến cho ngươi chịu không ít đau khổ, nghe nói ngươi không thể xuống giường suốt nửa tháng, hắc hắc.”

“Nói vậy!” Hạ Hầu Cẩn lập tức phản bác: “Đừng quên ngươi bị ta đánh cho cái mũi ăn trầu, còn bị gãy luôn hai cái răng cửa, nằm chống cằm trên mặt đất không thể động đậy được, chính là ta thắng, mặc dù là thắng thảm!”

Đoan Mộc Tích không phục nói: “ừ, nói chung là chúng ta vốn ngang tài ngang sức, chúng ta gặp nhau vài lần, cũng đã so tài vài lần, nhưng không lần nào phân định thắng thua cả, nhưng mấy năm nay Đoan Mộc đấu khí của ta tăng mạnh, nhất định sẽ thắng!”

Hạ Hầu Cẩn hai mắt tròn tròn: “đừng tưởng chỉ có mình ngươi mới tiến bộ, kim cương bất diệt của ta cũng được để cao!”

“Nhiều lời vô ích, nếu không hôm nào chúng ta tìm cơ hội so tài một lần!”

“Đánh thì đánh, ai sợ ai chứ! Đừng chờ đến hôm khác, lập tức đến sân huấn luyện đánh nhau một trận đi!”

“Được, cũng hợp ý ta!”

Hai người tuy là bạn tốt nhưng đều là những thanh niên trẻ tuổi nhiệt huyết sôi trào nên tính háo thắng cũng cao, nhưng bọn họ có quyết đấu với nhau cũng là chuyện tốt, có thể dựa vào sức lực của đối thủ mà biết được khả năng của mình đồng thời cũng không ngừng phát triển bản thân.

Ầm ỉ một hồi, trận đấu của hai người cuối cùng cũng không thành được, dù sao thì trời cũng đã tối rồi, hơn nữa Hạ Hầu Cẩn luyện tập suốt ngày cũng đã mệt mỏi, cho nên Đoan Mộc Tích nếu có thắng thì cũng chẳng có tác dụng gì, vì vậy không thể làm gì khác hơn đành thôi vậy.

Hai người vừa hàn huyên một hồi, Hạ Hầu Cẩn đột nhiên nói: “Tiểu tình làm sao vậy?”

Tiểu Tình, cũng chính là Đoan Mộc Tình.

62. Chương 10 : Khai Thác Bàn

Hạ Hầu Cẩn hỏi tất nhiên là việc mà mấy tháng trước Đoan Mộc Tình đột nhiên mất tích.

Vừa nhắc tới muội muội thân yêu, Đoan Mộc Tích thần sắc trở nên ảm đạm: “Vẫn là bộ dáng đó, từ ngày trở lại Tiểu Tình chỉ trốn trong phòng rất ít đi ra ngoài, lại thường xuyên bỏ ăn bỏ ngủ dù là cha mẹ hay các bậc trưởng thượng nói thế nào cũng là vô ích. Phải biết là lúc trước muội ấy ngoan vô vùng, vì gia tộc dù là chuyện không muốn muội ấy cũng sẽ làm mà còn cố tình làm bộ vui vẻ nhưng mà bây giờ thì ...”

Nói tới chỗ này Đoan Mộc Tích thành âm trở nên nghẹn ngào: “Đương nhiên ta hiểu chứ nàng còn quá trẻ mà lại gặp phải kích như thế, dù là gì đi chăng nữa cũng không thể nào chịu nổi.”

Hắn cũng không để ý Cổ Diêu bên cạnh chuyện của Đoan Mộc Tình đã oanh động cả đại lục ai ai cũng biết.

Từng lời của Đoan Mộc Tích cứ như từng nhát dao cứa vào tim của Cổ Diêu, lòng hắn đang dậy sóng, hắn vừa tiếc thương vừa đau lòng còn hòa lẫn cả nỗi thống khổ khôn cùng. Chỉ vì hắn tự tư chỉ vì hắn mà một cô gái có tương lai sáng láng giờ này lại tự phong bế bản thân. Nếu có thể quay lại hắn thà chết dưới chướng của Philip.

Cổ Diêu là một tiểu sắc lang, vì di ngôn của mẫu thân hắn vẫn rất yêu quý mạng của mình, nếu giữa tính mạng và thương hương tiếc ngọc hắn không do dự chọn tính mạng, nhưng là Đoan Mộc Tình thì khác — bởi vì hắn đã yêu cô gái kia không thể tự kiềm chế chính mình trước nàng.

Hạ Hầu Cẩn hỏi :“Tiểu Tình biết nam nhân kia là ai hay không?”

Đoan Mộc Tích hít một hơi miễn cưỡng nén lại tâm tình kích động của mình :“Muội ấy không nói gì, chỉ là giữ nguyên im lặng, nhưng mà khẳng định tên vô sỉ kinh tởm kia sẽ không cho muội ấy thấy mặt!”

Hạ Hầu Cẩn gật đầu nói:“Hắn không thể nào dám làm lộ thân phận của mình được.”

“Tiểu tình là cô gái tốt như vậy mà cũng bị hủy hoại không biết sau này nàng có thể thoát được bóng ma ám ảnh này hay không...?” Nói xong mấy câu cuối Đoan Mộc Tích trở nên phần nộ một chương vỡ mạnh lên bàn:“Nếu ta biết tên đạo tặc khốn kiếp đó là ai ta sẽ băm hắn thành vạn đoạn!”

Cái bàn bằng lam mộc lập tức hoá thành phần tử mà bay tung tóe.

Khác với ngoại công của Hạ Hầu Cẩn, đoan mộc đấu khí của Đoan Mộc Tích biểu hiện ở âm nhu, vật bị đánh túng sẽ bị hủy hoại từ bên trong, dù thuộc tính bất đồng nhưng biểu hiện đều khủng khiếp như nhau.

Hạ Hầu Cẩn cũng coi Đoan Mộc Tình là thân muội muội từ khi nàng tao ngộ bị thảm hắn vẫn đau lòng không thôi giờ này cũng bộc phát phần nộ :” Đúng, lão tử muốn một quyền phanh hắn thành thịt vụn, như thế mới có thể thỏa hận trong lòng.”

Cổ Diêu nhìn hai người mà vừa sợ vừa xấu hổ, nếu để cho Hạ Hầu Cẩn đại ca kính mến này biết mình là hung thủ cường bạo Đoan Mộc Tình thì huynh ấy xử mình thế nào, Cổ Diêu không dám tưởng tượng.

Trở về phòng Cổ Diêu miên man trần trọc không ngủ được, cứ bị hình ảnh Đoan Mộc Tình ám ảnh mãi.

Cổ Diêu biết mình điên mất rồi, đây là tình đầu, mối tình khắc cốt ghi tâm, cũng là mối tình đầu vô vọng.

Chính mình hủy hoại Đoan Mộc Tình giờ này mình lại lãnh hậu quả, một mình cho cô đơn thống khổ cùng với nỗi nhớ thương tương tư hành hạ, thật là đáng mà ... đáng mà ...

Thần Thánh học viện chia làm ngũ hoa bát môn tùy theo tính chất bất đồng có thể chia làm 4 ngành lớn: Ma pháp bộ, vũ kỹ bộ, ngoại công bộ, kỳ môn bộ.

Ma pháp chính là bộ của ma pháp sư, vũ kỹ chuyên nghiên cứu nội tu cùng đấu khí, ngoại công thì tên nói lên ý nghĩa, riêng kỳ môn bộ thì hơi hiếm thấy.

Ma pháp sư là sủng nhi của thần không phải ai cũng có thể trở thành người có nghề nghiệp cao quý này.

Ngoại công tu luyện lại quá là gian khổ trừ khi thân thể cường hãn trời sinh như Hạ Hầu Cẩn mới có thể theo đuổi,

Kỳ môn mà đơn giản ai kêu là kỳ môn rồi. Chỗ luyện kim nguyên tố ban của Tạp La không quá hai người, ít tới đáng thương.

Ma pháp ngoại công và kỳ môn tổng số học viên cộng lại còn thua vũ kỹ bộ, dù sao đấu khí cũng là chủ lực trên đại lục.

Còn Cổ Diêu thuộc khai thác hệ có thể nói là thuộc bộ vũ kỹ.

Đây là một cái hệ cấu hồ vô cùng tất cả thí tập sinh tu luyện đấu khí thì không qua kiểm tra mà đăng ký thí luyện đều bị ném vào đây nên có thể xem là thí luyện ban.

Dù nói vậy có chút khó nghe nhưng như vậy có thể nói rõ tính chất của ban này.

Mặc kệ nghề nghiệp gì, cũng kệ là tu luyện loại hình đấu khí gì chỉ cần là thí tập sinh có đấu khí đều bị ném vô nồi hồ lớn khai thác ban này.

Không có bất cứ chuyên môn nào thì hiệu quả của hệ cũng có thể biết. Không ai giống ai chút nào mà lại đi học một chỗ, đạo sư cũng chưa chắc đúng nghề với học viên thì làm thế nào có thể giảng giải hết tất cả đặc điểm cũng từng nghề, hay nói cách khác đạo sư chỉ dạy căn bản của đấu khí không có chút tính thực dụng.

Hết giờ thì võ môn biến mất, so với mấy con thỏ còn nhanh hơn nhiều, mặc kệ đám đệ tử tự mình học tập. Giáo phong nghiêm túc của Thần Thánh học viện không có ở thí tập ban, dù là cái bóng cũng không thấy.

Đương nhiên chuyện này có thể giải thích vì thí tập ban còn đông hơn chính qui, mấy trăm ban cộng lại là vài vạn mà đạo sư thí có hạn họ không thể hao quá nhiều tinh lực cho những thí tập sinh này.

Bởi thế học viên không có coi trọng khai thác ban chỉ như là thái độ thả trâu ăn cỏ, nếu có tiềm chất nhảy từ chỗ này lên ban chính quy thì phải nói là có tài, sau này sẽ phân vào ban khác là trọng điểm bồi dưỡng.

Nghe liền 6 bảy ngày lý luận thì Cổ Diêu nổi giận, phải biết là, đạo sư của Thần Thánh học viện có thực lực nhưng nếu so với siêu cấp biến thái cao thủ như Philip thì còn có chênh lệch không nhỏ.

Hơn nữa Philip dạy Cổ Diêu chỉ một mình có thắc mắc có hỏi là có đáp, dù tu luyện có chuyện thì cũng có thể giúp tất nhiên là tốt hơn kiểu dạy hồ lớn này nhiều.

Lãng phí mấy ngày Cổ Diêu cuối cùng quyết định chỉ ở Thần Thánh học viện cho có màu, khỏi phải đi học ở cái ban khai thác chết tiệt đó nữa mà là tự mình tu luyện nếu không khẳng định ba tháng sau sẽ bị đào thải, rốt kiểm tra là cái chắc.

Vì vậy Cổ Diêu nghiên cứu linh động tiếp, từ ngày vào Tiêu Dao môn hắn đã hạ vị trí tu luyện linh động mà Dương Phong dạy xuống một bậc.

Thật ra linh động cũng không phải của Dương Phong mà từ đệ đệ sớm mất đi của hắn, còn Dương Phong chuyên tu kim hệ đấu khí.

Linh động chỉ có tâm pháp, khi mà Dương Phong truyền cho Cổ Diêu thì không lâu cũng gặp bất hạnh, mai mà lúc đó Cổ Diêu nhiệt tình học võ, lưu lại toàn bộ những gì Dương Phong dạy, sau này lại được Philip chỉ điểm mới có thể từ từ hiểu rõ.

Có Tiêu Dao vô cực đan tẩy tẩy, thân thể Cổ Diêu sớm thoát thai hoá cốt, tu luyện đỡ công một nửa, hắn cũng phi thường thông minh, trước kia chỉ là thiếu tính nhẫn nại nay vì Đoan Mộc Tình mà kích thích cho nên chuyên chú tu luyện, nên trên đường võ tiến rất nhanh, mỗi ngày đều sống rất sung mãn ở Thần Thánh học viện.

Đào mất một cái, sắp hết học kỳ, đã gần ba tháng, cũng sắp phải kết thúc cuộc sống thí tập sinh.

63. Chương 11 : Linh Động

Cổ Diêu tu luyện càng ngày càng thêm khắc khổ , trước ngày kiểm tra hắn tới luyện võ trường tới nửa đêm mới trở về.

Đi qua khỏi khu rừng cây của học viện, hắn mới chuyển thân bay chui vào đó.

Khi đã vào sâu trong rừng rậm , Cổ Diêu ngằm vận đấu khí, hai nắm tay hắn sáng lên, trong đêm tối phát ra ánh sáng nhàn nhạt huỳnh quang.

"Linh Động!" Theo tiếng quát của Cổ Diêu một mảnh hỗn độn bay ra từ tay hắn đánh vào gốc cây gần đó.

Cây cổ thụ run lên lá rơi tứ tán, trên thân lưu lại một vết lõm của quyền ảnh sâu 4 5 tấc.

Cổ thụ cứng như thế mà hắn lưu lại dấu vết như thế có thể nói là có chút thành tựu.

Linh động là cách công kích hắn ngộ ra từ linh động dù nội lực ngưng đọng còn hạn chế và lực công kích hơi yếu ớt, nhưng mà Cổ Diêu dùng thấy rất vừa tay.

Phải biết là năm tháng trước Cổ Diêu còn chưa biết nguyên tố cảm nhận là gì, mà cái loại đấu khí này cũng chỉ mới tập ba tháng, mà có thể có thành tựu như vậy có thể nói là hi hữu. Dù nói hắn có chút may mắn gặp kỳ ngộ nhưng mà không chỉ có như vậy, nếu đưa tới bất kỳ học viện nào cũng sẽ trở thành tân binh trọng điểm bồi dưỡng.

Nhưng mà đây là Thần thánh học viện không phải học viện bình thường, trình độ này chỉ là đạt yêu cầu làm đệ tử chính thức. Bởi vì thế cho nên Cổ Diêu không biết mấy ngày sau này mình có nhập pháp nhãn của mấy vị đạo sư hay không.

Nhìn quanh không thấy ai Cổ Diêu mới bay lên một gốc cây gần mười thước gần đó, vững vàng trụ lại. Sau đó dang rộng hai tay, dùng chân khinh phiêu lao xuống theo kiểu chúc đầu, tốc độ rơi càng lúc càng nhanh, mắt thấy sắp đầu gần chạm đất mà Cổ Diêu chưa có dấu hiệu dừng lại.

Trừ tên Hạ Hầu Cẩn có cái đầu cứng hơn thép thì dù là ai mà bị va chạm thế này thì không chết cũng trở thành ngu ngốc vì chấn thương sọ khỉ.

Đương nhiên Cổ Diêu không muốn tự sát hay ngu ngốc gì hết, khi đầu hấn còn cách mặt đất nửa thước thì tự nhiên hấn lại lượng lên bay cao hơn mười thước nhẹ nhàng lao về trước cứ như khinh yển.

Nếu có ai mà thấy thì phải kinh ngạc không cùng, đang lao nhanh tốc độ kinh khủng mà đổi hướng chính là trò mà chỉ có siêu cao thủ mới dám diễn nhưng mà đây là huyền diệu của Tiêu Dao Vô Ảnh.

Khi mà tới đất hai tay Cổ Diêu bắt chéo, chém ra một quang ảnh bán nguyệt phá phong liềm thẳng vào một gốc cổ thụ khác.

Cổ thụ bị cắt đứt gần hết chỉ dính lại một điểm nhỏ cuối cùng chịu không nổi chi nha một tiếng rồi đổ ầm cát bụi mịt trời.

Bất kể chỗ nào trong học viện, trừ tu luyện trường, phá hủy cái gì đều phải đền tiền cho nên Cổ Diêu vội phóng một trái đạn khói chạy ra nhanh, khi đã ra khỏi rừng hấn mới thở phào nhẹ nhõm.

So với Linh Động, Tiêu Dao Vô Ảnh của hấn đã lợi hại hơn nhiều, không còn cùng cấp bậc nữa mà đã tới cảnh giới biến dị, chiêu phong nhận vừa rồi là minh chứng hay nhất, chỉ nói sức hủy diệt đã ngang hàng với cao cấp chiến sĩ chuyên tu phong hệ, nếu xét thêm khinh công và cách biến hóa của chiêu thức thì cao cấp chiến sĩ thua hấn xa.

Ai da nếu có thể thi triển trong thi kiểm tra là tốt rồi chỉ có cái vấn đề nó là tuyệt kỹ của đạo tặc.

Tổ sư của Tiêu Dao Môn ai mà không gan to mật lớn, phỏng chắc là Thần Thánh Học Viện cũng có xớ rớ qua là tất nhiên.

Thở dài Cổ Diêu dùng Tiêu Dao Du lao ra khỏi cửa, chỉ có môn khinh công này là dám chơi thoải mái mà thôi.

Vì để cho Hàn Đan có thể ở lại Cổ Diêu mang linh động truyền cho Hàn Đan cũng không có lòng mà dạy cho nàng cái sở ngộ của chính mình, ngày mai kiểm tra hôm nay hấn tất nhiên phải coi nàng thế nào.

Hàn Đan đứng ở chỗ hẹn thường ngày thấy Cổ Diêu nàng gọi to :”Cổ Diêu ca ca, huynh tới rồi!”

Cổ Diêu cười nói :”Ngày mai kiểm tra rồi Đan Đan muội chuẩn bị tốt chưa vậy?”

Hàn Đan gật đầu tự tin:”Cổ Diêu ca ca muội tin mình có thể qua kỳ này.”

Mấy tháng độc lập làm cho Hàn Đan không còn là tiểu cô nương cái gì cũng nhờ người khác, vẻ mặt tự tin đã xuất hiện trên nét mặt còn chưa hết nét ngây thơ.

”Ân, đem lực lượng mạnh nhất của muội thể hiện cho huynh xem.”

”Hảo!” Cùng lúc nói chuyện một mảng huỳnh quang bao phủ thân thể nhỏ bé mềm mại của nàng.

Có thể cho đầu khí bao phủ toàn thân, đó là tiêu chuẩn đặc thù của vũ giả, cũng là cấp bậc của cao cấp chiến sĩ.

”Linh Động!”

Hàn Đan kêu một tiếng, một quyền ảnh phóng ra từ tay nàng đánh nát bấy một tảng đá.

Linh động của nàng hình như còn lợi hại hơn Cổ Diêu.

Mới có mấy ngày không gặp nàng lại tiến vào một giai mới.

Dưới sự chỉ điểm của Hàn Đại Hộ căn cơ của Hàn Đan là vô cùng tốt, nhưng mà tốc độ tiến bộ của nàng vẫn là ngoài dự liệu của Cổ Diêu. Hơn nữa thể chất của nàng khác hẳn thường nhân,

khi luyện linh động Cổ Diêu gặp chút ít khó khăn còn nàng thì hoàn toàn không có.

Cổ Diêu vì Hàn Đan mà vui vô vùng dù nàng còn thiếu kinh nghiệm thật chiến nhưng mà thi kiểm tra chắc là không làm khó nàng :“Đan Đan , vậy là ta yên tâm, hảo hảo luyện tập đi nha.”

“Dạ!” Hàn Đan chăm chú gật đầu:“Cổ Diêu ca ca, ta nhất định sẽ cố gắng làm cho cha mẹ đều biết ta ở trong Thần thánh học viện .”

Nhắc tới cha mẹ nàng miệng cười Cổ Diêu có chút cứng ngắt thăm kêu không ổn, sớm muộn gì nàng cũng biết cha mẹ tao ngộ bất hạnh.

Thật là một tiểu cô nương khốn khổ, bây giờ Cổ Diêu đã xem Hàn Đan là thân muội muội, trong lòng thấy tiếc thương cho nàng.

May mà Hàn Đan ngày càng kiên cường, có lẽ khi biết sự thật nàng cò thể chấp nhận.

Mới vào Thần thánh học viện hẳn lo xem Hàn Đan có qua kiểm tra hay không nhưng bây giờ Cổ Diêu lại phải tự lo cho chính mình.

Ngày mai kiểm tra rồi....Kết quả thế nào đây.....?

64. Chương 12 : Trắc Thí (thi Kiểm Tra)

Hôm nay chính là ngày thí tập sinh phải thi kiểm tra, nếu có thể qua được kỳ thi này thì có thể ở lại và trở thành đệ tử chính thức của thiên cổ kỳ danh học viện này, nếu không thì đành phải cuốn gói về nhà, cho nên kỳ thi này vô cùng quan trọng, có thể nói đây chính là một bước ngoặt ảnh hưởng trực tiếp đến tiền đồ của bọn họ.

Các khóa học của thần thánh học việc buộc phải tạm dừng vì tất cả các sân huấn luyện đều được dùng làm nơi kiểm tra.

Kỳ thi kiểm tra bắt đầu lúc bảy giờ, bên ngoài sân huấn luyện đứng đầy đệ tử.

Cổ Diêu thi ở sân huấn luyện số ba mươi lăm<@Số đẹp> . Vì tránh cho ngoại giới ảnh hưởng đến các thí sinh khiến cho họ không thể phát huy hết khả năng của mình cho nên sân huấn luyện đã được phong bế, chỉ có thí sinh đến lượt thi mới có thể đi vào. Còn những người khác, chỉ có thể đứng ở bên ngoài mà kiên nhẫn chờ đợi, không thể nhìn thấy được sự tình bên trong sân huấn luyện.

Những người đứng ngoài chờ đợi có vẻ mặt cũng không giống nhau, có người trù trừ, cũng có người bàng hoàng bất an, đi tới đi lui ... hàng trăm sắc thái khác nhau. Trong lòng bọn họ vô cùng phức tạp, vừa hy vọng có thể mau chóng đến phiên mình, cũng lại vừa hy vọng từ từ mà đến phiên mình.

Một đệ tử từ sân huấn luyện đi ra, tất cả ánh mắt không tự chủ mà nhìn sang vị đệ tử đó, chỉ thấy vị đệ tử đó dáng vẻ khổ sở, vẻ mặt uể oải, cơ hồ như muốn khóc, lững thững bước ra.

Đó chính là đệ tử vừa vào thi kiểm tra, xem ra chắc là có một vé về quê rồi.

“Hai trăm sáu mươi bảy, Lỗ Mân!” Vị đạo sư phụ trách đọc mã số của thí sinh tiếp theo vào kiểm tra.

Một đệ tử có trang phục chiến sĩ cố gắng trấn tĩnh tinh thần, sau đó đi vào sân huấn luyện, nhưng sau đó khi đi ra lại cúi đầu ủ rũ.

Lại một người nữa giống như trước, được một vé về quê.

“Hai trăm sáu mươi tám, Ba Khắc!”

Rớt!

“Hai trăm sáu mươi chín, Cổ Ngã Tư!”

Lên đường về quê!

Mỗi người sau khi đi vào thì đều giống nhau chưa đầy hai phút đã đi ra.

Bây giờ đã là giữa trưa, từ sáng đến giờ, đã có hơn hai trăm người đi vào, nhưng khi đi ra thì chỉ có hai người trên mặt hiện lên nụ cười!

Đại khái xem ra cũng chỉ mới có khoảng ba người thông qua kiểm tra, những người khác hoàn toàn rớt hết, tỉ lệ thí tập sinh thông qua kiểm tra ngay cả một phần trăm cũng không đến!

Mặc dù biết rằng việc thí tập sinh thông qua kiểm tra là vô cùng khó khăn và tàn khốc, nhưng lúc này chúng đệ tử mới cảm giác trái tim có chút lạnh, nhìn dáng vẻ cô đơn lẻ loi của một đệ tử vừa bị rớt trong kỳ kiểm tra đi ra thì trong lòng có cảm giác thổ tử hồ bi. <@noland huynh : ý chỉ hồ ly vì cái chết của thổ mà cảm thấy bi thương nhưng bi thương đó không phải cho thổ mà cho chính mình, thổ chết thì thợ săn sẽ sẵn mình >

Tiếp đến không lâu nữa, không biết mình có giống như họ không, sẽ có cảm giác mất mát khi rời xa Thần Thánh Học Viện.

“Ba trăm hai mươi bốn, Cổ Diêu!”

Đến xế chiều, rốt cục cũng đến phiên Cổ Diêu. Dưới ánh nhìn của mọi người, Cổ Diêu chậm rãi bước lên thêm đá của sân huấn luyện.

Thấy tỉ lệ đậu thấp kinh người, hắn cũng cảm thấy kinh hãi, bất quá hắn không phải loại người suy tính hơn thua, sải bước đi vào trong sân huấn luyện.

Dựa vào bản thân, chỉ cần cố gắng hết sức là được.

Thi kiểm tra vô cùng đơn giản, chỉ có một cơ hội duy nhất, khi thi thì thí sinh dùng chiêu thức đặc ý nhất của chính mình để công kích đạo sư, sau đó thì tiếp nhận một lần công kích của đạo sư, sau đó đạo sư sẽ quyết định, đậu hay rớt thì lúc đó chỉ biết trông vào số trời mà thôi.

Vì không để gọi là uống phí nhân tài cho nên trong sân huấn luyện còn có thêm hai vị đạo sư, nếu như cho rằng vị đạo sư trắc thí quyết định không thỏa đáng thì cũng có thể kiến nghị, nhưng trong lịch sử thần thánh học viện chuyện này rất hiếm có, dù sao mỗi đạo sư trắc thí đều có ánh mắt độc đáo, nên sẽ có kết quả chính xác.

“Dùng chiêu thức mạnh nhất của ngươi công kích ta, có thể sử dụng bất kỳ phương thức nào nhưng ngươi chỉ có một cơ hội duy nhất, bắt đầu!” đạo sư trắc thí nói chuyện vô cùng tiết kiệm, giống như là nói nhiều sẽ có hại cho cơ thể vậy.

Sau khi Cổ Diêu thi lễ thì cũng không có nói nhiều, thậm vận linh động, trong tiếng bạo quát, hai đạo kinh lực phát ra, hướng đến chỗ đạo sư oanh kích.

Ngoại trừ Tiêu Dao Vô Ảnh thì Linh Động chính là kỹ năng mạnh nhất mà Cổ Diêu có thể thi triển được, nhưng vị đạo sư này lại không hề nhắm mắt, vươn ngón trở tay phải ra, bàn tay giữa không trung điểm hai cái, Linh Động do Cổ Diêu phát ra biến mất không còn tăm hơi.

Cổ Diêu cũng không có cảm giác ngoài ý liệu, dù sao thì thực lực của hắn so với đạo sư trắc thí chênh lệch nhau không nhỏ, kinh lực của mình bị đối phương dễ dàng hóa giải là chuyện có thể đoán được.

“Đến phiên ta!”

Đạo sư trắc thí nói ra vài chữ như là nhắc nhở. Cũng không thấy hắn làm thế nào, thân hình phút chốc biến thành một cơn gió, ngón trở điểm về phía Cổ Diêu.

Căn cứ theo quy tắc kiểm tra, Cổ Diêu có quyền đỡ đòn, né tránh hoặc là lấy công làm thủ.

Kinh nghiệm thực chiến thì Cổ Diêu vô cùng nghèo nàn. Cho nên so chiêu không phải là thượng sách, vì thế hắn phi thân lùi về phía sau, hơn nữa trong không trung lại liên tục biến hướng, xáo trộn phán đoán của đối phương.

Nhưng dù sao thì đạo sư của thần thánh học viện cũng là cao thủ, cứ như âm hồn không tiêu tán mà bám chặt lấy Cổ Diêu không tha.

Sau khi biến hướng năm sáu lần mà không thể nào gia tăng khoảng cách với đạo sư được, cuối cùng một đạo kinh khí từ ngón trở của đạo sư bắn đến đúng ót của Cổ Diêu.

Cổ Diêu dừng chân hẳn biết, đợt kiểm tra này đã kết thúc, còn lại chỉ là trông chờ vào kết quả.

“Sức mạnh quá yếu, không bằng của trung cấp chiến sĩ.” Đạo sư chậm rãi nói.

Cổ Diêu nghe thế thì trong tâm đã có nửa phần cảm thấy nguội lạnh, “Nhưng kinh công thân pháp lại không tệ.”

Kinh công vừa rồi của Cổ Diêu chính là dùng đấu khí của Linh Động kết hợp với Tiêu Dao Du, hiệu quả suy giảm nhiều, nhưng dù sao thì Tiêu Dao Du cũng chính là kinh công đứng đầu thiên hạ, nên dĩ nhiên cũng chiếm được bình phẩm tốt của đạo sư.

Nghe đến đó thì Cổ Diêu lại thấp lên tia hy vọng, bây giờ chính là lúc đưa ra quyết định, cuối cùng không biết kết quả thế nào.

“Quyền kinh cương mãnh, thân hình linh hoạt, hai đặc điểm hoàn toàn bất đồng có thể dung hợp với nhau được, xem như là có đủ tư cách.”

Đạo sư nói thì rất bình thản nhưng khi Cổ Diêu nghe được ba từ cuối cùng thì lại cảm thấy hưng phấn vô cùng, chút nữa là không kiềm chế được mà nhảy cẫng lên rồi, liên tục nói: “Cám ơn, cám ơn!”

“Người sử dụng công pháp khá tốn nhiều công sức nhưng sức lực không đủ, điểm này cần phải chú ý, lui ra đi.”

Khi nói những lời này, đạo sư vốn là có chút kinh ngạc, thí tập sinh này có lực lượng so với kỹ xảo thì cách biệt một trời một vực. Theo lý thì hẳn vô cùng yếu kém, vốn không thể nào sử dụng đấu khí linh hoạt như thế được, nhưng hết lần này lần khác lại có thể làm được điều đó, nên đây là lần đầu tiên đạo sư mở miệng nhắc nhở, nếu đổi lại là người khác thì loại đấu khí cơ này thì hẳn đã không thêm để ý đến.

“Vâng!” Cổ Diêu thi lễ, sau đó hưng phấn mà rời khỏi sân huấn luyện.

Gánh nặng trong lòng đã được tháo bỏ, ngay cả không khí chung quanh cũng cảm thấy tươi mát hơn.

Các thí tập sinh khác thấy vẻ mặt của Cổ Diêu là biết hẳn đã thông qua trắc thí, trong mắt tỏ ra vẻ hâm mộ, người may mắn như hẳn ở trường thi số ba mươi lăm này chính là người thứ ba.

Cổ Diêu không có tâm tư hưởng thụ sự hâm mộ của người khác, vội vã tách ra ngoài, bởi vì Hàn Đan thi ở sân huấn luyện số bốn mươi mốt.

Vừa đến sân số bốn mốt, thì cũng vừa thấy Hàn Đan đi ra.

“Đan Đan, thế nào rồi?” Cổ Diêu không thể nhịn được hỏi.

Hàn Đan cúi đầu, cắn môi dưới không nói gì.

Cổ Diêu thấy thế liền cảm thấy có điểm không ổn: “Đan Đan, cuối cùng là sao?”

Hàn Đan không có lên tiếng.

Cổ Diêu thấy thế thì nhíu mày. Chẳng lẽ Đan Đan không có qua được.

Mặc dù Hàn Đan bây giờ đã có đấu khí đủ tư cách của một vũ giả, nhưng kết quả trắc thí thì không thể nào đoán trước được, bất cứ chuyện ngoài ý muốn nào cũng có thể xảy ra được.

Xem bộ dáng khổ sở của Hàn Đan, xem ra chắc là không qua được kỳ thi rồi, ngày hôm qua còn tưởng rằng chính mình mới là khó qua còn nàng thì dễ dàng, nhưng không ngờ tình huống hôm nay lại hoàn toàn trái ngược, mình thì may mắn thông qua được, mà Hàn Đan thì lại ngoài số liệu là không thể qua được, nên không thể trở thành đệ tử của thần thánh học viện được.

Như vậy phải làm sao bây giờ? Học viện vốn không cho phép thí tập sinh lưu lại trong học viện, nếu Hàn Đan không thể ở lại thì sao đây? Bây giờ nàng đã không còn cha mẹ, đã đủ đáng thương rồi, không thể để cho nàng không còn người thân nào nữa.

Nghĩ vậy Cổ Diêu thản nhiên nói: “Đan Đan, muội không cần khổ sở, dù sao thì Cổ Diêu ca ca cũng không có thông qua trắc thí!”

Hàn Đan nghe thế thì lập tức ngẩng đầu, kinh ngạc nói: “Sao, Cổ Diêu ca ca, huynh không qua được trắc thí sao?”

Cổ Diêu đương nhiên là gạt nài, nếu như muốn để cho Hàn Đan phải sống một mình thì hẳn tình nguyện bỏ qua việc trở thành đệ tử chính thức của thần thánh học viện, việc mà hàng ngàn người mong muốn.

Nếu như đã đáp ứng Hàn đại hộ chiếu cổ Hàn Đan thì chính mình hiện nay đã là ca ca của nàng rồi, hai người hiện nay đều là cô nhi, Cổ Diêu đối với muội muội này hiển nhiên là vô cùng quý trọng rồi. Nếu giữa Hàn Đan và thần thánh học viện thì dĩ nhiên Cổ Diêu không hề có chút do dự nào mà chọn Hàn Đan rồi.

Hàn Đan nắm nắm góc áo: “Cổ Diêu ca ca, thật ra, thật ra muội đã thông qua kỳ thi kiểm tra.”

“Cái gì, vừa rồi muội ...”

“Muội chỉ muốn đùa với huynh một chút, để cho huynh có được vui mừng lẫn sợ hãi mà thôi ...”

Cổ Diêu nghe vậy thì vừa mừng vừa buồn cười, muốn nói là hẳn cũng ở lại học viện.

Hàn Đan nhỏ giọng nói: “Nhưng bây giờ, huynh không có thông qua, thì phải làm sao bây giờ? Nghe nói thí tập sinh không thể ở lại trong học viện được.”

Cổ Diêu cười nói: “Hà hà, thật ra huynh cũng thông qua trắc thí.”

Hàn Đan mở to mắt nhìn hẳn, vẻ mặt tỏ vẻ khó hiểu: “Vừa rồi ...”

“Ta cũng vậy, ta cũng muốn đùa với muội.”

“Tại sao vậy?”

Cổ Diêu sờ sờ mũi: “Huynh cũng muốn cho muội một cảm giác vừa mừng vừa sợ hãi.”

“Là như thế sao?” Hàn Đan đột nhiên nghĩ ra cái gì, cúi đầu nói: “Cổ Diêu ca ca, là huynh không muốn muội phải chịu khổ, nên cam chịu từ bỏ việc trở thành đệ tử chính thức của thần thánh học viện, có đúng không? Cổ Diêu ca ca, huynh thật là ngốc, nhưng là một tên ngốc rất tốt.”

Hàn Đan tuy đơn thuần, nhưng cũng có thể hiểu được khổ tâm của Cổ Diêu nên rất là cảm động.

Cổ Diêu sờ sờ mũi nói: “KHông có chuyện như thế, thần thánh học viện cũng không tính là gì, nhưng mà ...” nói đến đó thì ngữ khí của hẳn lại chuyển: “Đan Đan lại cũng biết gạt người rồi, nghịch ngợm như thế phải giáo huấn một trận mới được.”

Nói xong Cổ Diêu liền đánh một chưởng lên cái môn nhỏ của nàng một cái, nhưng dùng sức quá nhẹ.

Hàn Đan cũng không cảm thấy đau, nhưng lại cảm thấy ngứa ngứa, cười hì hì né tránh, nhốn nháo một hồi, cũng đã quên mất chuyện vừa rồi. tâm tình của hai người hiện nay vô cùng tốt, cả hai đều đã thông qua kỳ kiểm tra, đây quả thật là chuyện đáng ăn mừng.

Cho đến tối, Cổ Diêu cũng không có tu luyện nữa, học viện cũng không có an bài gì khác cho nên hẳn và Hàn Đan đi ra ngoài chơi suốt, còn mua cho Hàn Đan không ít quần áo và trang sức, mặc dù không có gì trân quý, nhưng Hàn Đan lại vô cùng thích. Dù sao nàng cũng còn nhỏ tuổi, trước kia lại bị Hàn đại hộ quản thúc không thể ra ngoài, tại học viện mặc dù cố gắng nhưng dù sao cũng có chút buồn, bây giờ được ra ngoài chơi nên vô cùng vui vẻ, bắt Cổ Diêu dẫn đi lung tung khắp nơi.

Cứ như thế cho đến tối, Hàn Đan tuy còn hăng hái nhưng cái bụng đã kháng nghị lại, vì vậy hai người đến một quán ăn nổi tiếng của thánh vực ăn một bữa cơm thịnh soạn. Ký túc xá của học viện mặc dù rất tốt nhưng thức ăn lại không có gì đặc biệt.

Cho đến chín giờ tối hai người mới trở lại ký túc xá.

Hạ Hầu Cẩn đang ở đại sảnh đi tới đi lui, đứng ngồi không yên, gấp đến độ giống như kiến bò trên chảo lửa. Tập La có chút tốt hơn, chỉ ngồi một chỗ, có điều cũng không cùng Hạ Hầu Cẩn nói câu nào.

Nếu như là bình thường, Hạ Hầu Cẩn nhất định là đang mặc trọng giáp mà khổ luyện, còn Tập La thì chắc chắn là đang ở trong phòng thí nghiệm của mình, cho nên tình cảnh lúc này có chút dị thường.

Cổ Diêu nghi hoặc hỏi:“Hai người, hôm nay có chuyện gì đặc biệt sao?”

“Kháo, lão nhị, người cuối cùng cũng đã trở về, chúng ta tìm người hầu như là khắp cả học viện này rồi!” Hạ Hầu Cẩn nhìn thấy Cổ Diêu liền lập tức tiến đến.

Cổ Diêu cau mày nói:“Tìm ta? Tìm ta để làm gì?”

Hạ Hầu Cẩn tiếp tục nói:“cho dù không có thông qua kì thi kiểm tra thì cũng không có sao, Phúc Đặc học viện ở Tấn Ngộ quận cũng là một học viện danh tiếng, tứ thức của ta cùng với viện trưởng Âu Ni Tư Đặc có giao tình rất tốt có thể nói là bạn nối khố, chỉ cần tứ thức lên tiếng, cộng với thực lực của người thì vào đó học là chuyện đơn giản thôi, tính mạng rất quý, nhất định phải trân trọng!”

Tập La cũng an ủi nói:“Đúng vậy, lão nhị, không phải chỉ có trở thành đệ tử của Thần Thánh học viện mới có thể thành công được, luyện kim thuật sĩ vĩ đại nhất của đại lục trong lịch sử Sư Mặc Phi, chính là từ Phúc Đặc học viện ra! ”

Thì ra sự tình đặc biệt của hôm nay có liên quan đến mình.

Hạ Hầu Cẩn cùng Tập La tự nhiên cũng biết hôm nay chính là kì thi của thí tập sinh, sau khi kiểm tra kết thúc nhưng lại không gặp mình, bọn họ tưởng mình không thể qua được kỳ thi nên nghĩ rằng mình muốn đi tự tử.

Cổ Diêu dở khóc dở cười, nhưng trong tận đáy lòng cũng dâng lên cảm giác ấm áp nồng đậm, hai vị bạn cùng phòng, vốn một là xuất thân từ một trong bát đại cổ tộc, còn một là luyện kim thuật sư, cả hai đều là tuấn kiệt trẻ tuổi, còn mình chỉ là một tên ma cà bông bình thường, chỉ vì học viện an bài ký túc xá nên có thể ở cùng với họ mà thôi, nhưng bọn họ chưa bao giờ xem hấn như là một thí tập sinh, mà lại dành cho sự hấn quan tâm nhiệt tình, vì thế mới kiên trì đi tìm mình khắp cả học viện sau khi kỳ thi kiểm tra kết thúc.

Vị mãng hán tráng kiện này, còn có vị luyện kim quái nhân gầy ốm kia, đều là những hảo hữu thuần phác.

Nếu sớm biết như thế thì trước khi cùng với Hàn Đan ra ngoài thì đã nói cho bọn họ biết để họ khỏi phải lo lắng, nghĩ đến đó Cổ Diêu cảm thấy trong lòng rất là áy náy:“Đại ca, lão tam, ta đã thông qua kỳ thi kiểm tra rồi.”

Mặc dù rất xúc động nhưng Cổ Diêu vẫn tận lực kiềm chế giọng nói của mình tỏ vẻ bình thản, bởi vì những tao ngộ kinh tởm thuở nhỏ cho nên hấn vẫn luôn duy trì cảnh giác với tất cả những người xung quanh, nhưng bây giờ hấn lại một lần nữa bắt đầu học cách nhận thức thế giới này, dù sao trên thế giới này cũng có người tốt, Dương Phong, Lôi Mông cùng các thành viên của Dạ Lang dong binh đoàn , sư phụ Philip, còn có hai vị bạn cùng phòng này nữa.

“Thật sao?” Hạ Hầu Cẩn nghe vậy ngây ra một chút.

“Ừ” Cổ Diêu gật đầu, “bởi vì vô cùng cao hứng cho nên đệ cùng mọi người ra ngoài chơi một chút, rồi cùng dùng cơm ở Kỳ Trần quán mới về.”

“Kháo!” Hạ Hầu Cẩn đắm vào ngực Cổ Diêu một quyền:“người thì tiêu diêu tự tại, nhưng lại hại bọn ta ngay cả cơm cũng không ăn.”

Hạ Hầu Cẩn nói thế cũng không phải nói láo, khi hấn nói chuyện thì bụng cũng kêu “ục ục”, bất quá hấn lại vô cùng cao hứng:“thật sự là quá tốt, ta biết đệ thế nào cũng vượt qua được mà, quả nhiên là không sai, hà hà.”

Cổ Diêu áy náy nói:“xin lỗi, làm mọi người phải lo lắng rồi!”

Hạ Hầu Cẩn vỗ vỗ vai của hấn nói:“chúng ta vốn là huynh đệ mà, nói chuyện này làm gì?”

Tập La tỏ vẻ giận dữ:“một câu xin lỗi không thể nào bỏ qua hết được! quả thật là không thể tha thứ, trừ khi ...” hấn nói đến đó thì ngữ khí thay đổi:“người giúp chúng ta mua cơm về đây!”

Cổ Diêu đưa tay vào trong: “đúng lúc, ta cũng mới từ Kỳ Trân quán đem theo chút đồ ăn về, mùi vị cũng rất được, các người có muốn nếm thử không?”

“Nói nhảm, đương nhiên là muốn rồi!”

Luyện ngoại công vô cùng tiêu hao thể lực, Hạ Hầu Cẩn một bữa có thể ăn ba cân thịt, bây giờ đã sớm đói đến mức gần như bất tỉnh, nghe thế thì hai mắt tỏa sáng, không chờ đợi được mà giựt lấy túi đồ ăn trong tay Cổ Diêu.

Tốc độ ăn của Hạ Hầu Cẩn thì khỏi phải nói rồi, nhất là lại trong lúc đói vô cùng, nếu chậm một chút chắc không còn gì để nhét kê rằng cho nên Tập La cũng nhanh chóng đuổi theo.

Mà Cổ Diêu thì lại nhìn theo hướng Hạ Hầu Cẩn tự nói.

Huynh đệ, cảm giác này thật là tuyệt!

65. Chương 13 : Dấu Tích

Tại điển lễ, nghe được tên của mình, Cổ Diêu bước lên đài, tiếp nhận giáo huy từ trong tay viện trưởng.

Giáo huy của đệ tử chính thức bắt đầu, dùng liêu trần quý rất nhiều, thợ làm ra cũng rất khéo tay, thủy ngọc bóng loáng nhuận trạch ở bên dưới, dưới ánh mặt trời phản xạ ra quang mang xinh đẹp, thiêm thiêm sanh huy.

Vuốt nhẹ lên giáo huy, cổ diêu trong lòng động, bắt đầu từ hôm nay, chính mình cũng trở thành một thành viên trong giáo viện thiên cổ kỳ danh rồi.

Năm vạn thí tập sinh trung, đủ tư cách không tới ba nghìn, có thể thấy được có thể lưu lại vốn là chuyện may mắn cỡ nào.

Sau khi thí tập sinh thì kiểm tra kết thúc, phòng ăn lớn cũng được dỡ bỏ, thí tập sinh trở thành đệ tử chánh thức, được phân đến các chánh thức ban của Học viện, tiếp nhận sự bồi dưỡng chuyên nghiệp của các đạo sư.

Trước khi La Áo đế quốc chưa thống nhất đại lục, vì muốn có quân đội mạnh mẽ nên đã triệu tập hầu như tất cả các cao thủ đứng đầu lúc bấy giờ, cùng nghiên cứu để phát triển ra các tâm pháp đấu khí.

Trong đó ... sơ cấp nhất, không có thuộc tính <@Tác Giả:Dùng giả đấu khí>, cho dù là binh lính thiên tư thấp nhất cũng có thể tu luyện, đồng thời tăng mạnh lực chiến đấu của binh lính, cũng dễ dàng cho đào tạo ra nhân tài. Những người tu luyện dùng giả đấu khí có thành tựu, là có thể được đề bạt, đồng thời luyện các loại đấu khí tốt, tỷ như Thủy Pháp, Mộc Quyết tùy thuộc vào thuộc tính của tâm pháp đấu khí, theo chức hàm ngộ tính có khác biệt, nếu là quan quân có quân hàm cao, thì có thể được tu luyện hoàng kim đấu khí, ngự phong đấu khí cấp bậc càng cao đấu khí được học lại càng tốt, thậm chí còn được các cao thủ chỉ điểm.

Mà tuyệt đại đa số đệ tử của thần thánh Học viện vũ áo hệ, tu luyện chính là Quan Phương đấu khí từ lúc La Áo đế quốc giải thể lưu truyền tới nay, bắt đầu là bọn chúng điều kiện có thể so với ngay quan quân lúc đó rồi, có cao thủ, cũng chính là đạo sư truyền thụ.

Quan phương đấu khí có đặc điểm chính là ổn định, bởi vì la áo đế quốc trước khi nghiên cứu đấu khí này, đầu tiên lo lắng không phải như thế nào làm cho tướng sĩ nhanh chóng đạt được lực lượng, mà là bọn hắn phải an toàn, phải biết rằng đây chính là tập thể đồng tu đấu khí, nếu có nhiều nguy hiểm thì chắc chắn là có nhiều phiền toái.

Bởi vậy tỷ lệ tử vong nhập ma của Quan Phương đấu khí rất thấp, nhưng cũng mang khuyết điểm, đó chính là tiến bộ vững vàng có thừa, nhưng lại không mau lẹ.

Đối với các học viên muốn nhanh chóng đề cao đấu khí Thì Quan Phương đấu khí không thể thỏa mãn yêu cầu rồi, tự do hệ chính là bộ phận đệ tử này.

Tự do hệ đệ tử tuyệt đại bộ phận là người mang đầu khí gia truyền, hoặc cách nào khác mà có được đầu khí.

Bởi vì tự do hệ mỗi vị đệ tử đầu khí đặc điểm bất đồng, bởi vậy đạo sư không thể như hệ khác trực tiếp dạy đệ tử tu luyện mỗi một môn đầu khí, mà là dựa theo từng người mà chỉ điểm, tùy theo tài năng tới đâu mà dạy.

Linh Động chính là một loại độc môn đầu khí, hơn nữa Cổ Diêu cho rằng Dương Phong chính là một cao thủ, tâm pháp của hắn còn hơn một loại đầu khí tốt, Vì vậy liền lựa chọn tự do hệ.

Làm hắn lược cảm giác tiếc nuối chính là, Hàn Đan bị phân tới tự do hệ ban bảy, đồng hệ bất đồng ban cấp, cũng may phòng học không quá xa, nên cũng dễ dàng gặp mặt.

Đảo mắt cái hai tháng trôi qua, Cổ Diêu cũng dần dần quen thuộc với cuộc sống của đệ tử chính thức. Thần Thánh Học Viện cạnh tranh cực kỳ kịch liệt, mỗi vị đệ tử đều cố gắng hướng thượng, người truy ta đuổi, không ai nhường ai. Nếu như có thể trở thành đệ tử nổi bật trong hệ, thậm chí có thể sẽ được đạo sư chỉ điểm nhiều hơn so với các học viên bình thường khác, sau khi tốt nghiệp thì cũng sẽ phát lên như điều gặp gió, trở nên nổi bật tự nhiên cũng không phải dễ dàng.

Cho dù là bình thường ban, cũng là tinh anh đông đảo, còn hơn lớp học tuyệt đại bộ phận bảy tám tuổi mà bắt đầu tập võ, trong nhà lại còn cam kết rồi có đạo sư chuyên nghiệp chỉ đạo, nửa năm trước Cổ Diêu mới bắt đầu kiếp sống vũ đạo địa nhưng thời gian lại trôi qua giống như một cái chớp mắt.

Sau khi trở thành đệ tử chính thức, mỗi tháng kết thúc cũng được tiến hành một lần ước định thi kiểm tra, đương nhiên kỳ thi này so với kỳ thi thí tập tàn khốc kia bất đồng, thi kiểm tra định kỳ không phải để tuyển chọn hay loại người mà chỉ có phân ra cao thấp mà thôi, Học viện làm như vậy mục chính là kích thích dục vọng cạnh tranh của mỗi đệ tử.

Lần thứ nhất, chính là hai tháng sau khi trải qua kì thi thí tập, do các thí tập sinh tấn cấp thành đệ tử, dù sao bọn họ hơn các đệ tử thông qua khi khai giảng có không ít chênh lệch.

Cổ Diêu ở kỳ thi kiểm tra thí tập sinh thành tích chính là kém nhất, khó khăn lắm mới đạt vừa đủ tiêu chuẩn, cũng không phải là hắn không đủ cố gắng, mà là hắn bắt đầu luyện tập vũ kĩ quá trễ, trụ cột rất thấp, muốn trong thời gian hai tháng ngắn ngủn vượt qua vốn là chuyện không có khả năng.

Sau hai lần kiểm tra, đạo sư đã cơ hồ hoàn toàn bỏ qua sự tồn tại của Cổ Diêu, nếu có chỉ dẫn thì cũng chỉ qua loa cho xong. Nhưng thật ra Hàn Đan ban đầu thì có trụ cột nhất định, lại thêm thiên sinh hồng tuệ, thân thể tổ chất ưu tú, liên tục dẫn đầu các kỳ thi, rất nhanh trở thành học viên được đạo sư ưu ái, trở thành đối tượng trọng điểm bồi dưỡng.

Cổ Diêu cũng không tức giận, chỉ là trong lúc người khác không chú ý mà yên lặng nghiên cứu Linh Động, khắc khổ mà tu luyện, tuy chậm nhưng vẫn có tiến bộ.

Cổ Diêu không phải đồ dần, tính ra thì hắn cũng thông minh hơn nhiều người, nếu không cũng không bị bị Philip nhìn trúng, nhưng hắn dường như thiếu cái gì đó, đầu khí vốn là tích lũy theo thời gian, một người muốn có đầu khí mạnh mẽ phải có thời gian tu luyện, có thể một năm, hai năm, thậm chí càng nhiều.

Loại cuộc sống yên bình này lại tiếp tục hơn mười ngày, sau đó một cuộc sống không yên tĩnh kéo đến.

Xế chiều sau khi chương trình học kết thúc, Cổ Diêu như thường lệ trở lại túc xá, vừa mở cửa, vừa vận dụng phải Tập La đang muốn đi ra ngoài.

“Lão Nhị, mau cùng ta đi xem náo nhiệt!”

Cổ Diêu nghi hoặc nói: “Cái gì náo nhiệt?”

” Học viện chúng ta mới tới một tân sinh.”

“Tân sinh?” Cổ xa cau mày nói: “Học viện chiêu sinh đã sớm kết thúc, học kỳ cũng hơn phân nửa rồi, như thế nào có thể còn có tân sinh có thể vào được?”

Đây là tục lệ của thần thánh Học viện, trừ mấy ngày chiêu sinh ra, khác thời gian vốn là không nhận thêm học viên.

Tạp La cười nói: “bất cứ sự tình gì cũng có ngoại lệ, phải xem đối phương là ai nữa, nếu như vốn là một đệ tử thiên tài, như vậy Học viện sẽ mở cửa tiếp nhận, hôm nay tới, vừa vặn là một đệ tử thiên tài, lại còn là một đại mỹ nữ nữa chứ.”

Cổ Diêu nghe vậy cũng cảm thấy hiếu kỳ, Tạp La vốn là đam mê nghiên cứu, chẳng hề để tâm đến nữ nhân, cuối cùng là đại mỹ nữ cỡ nào, có thể làm cho hắn cũng cảm thấy hứng thú?

“Được rồi, đừng nói nhảm, theo ta đi mau, cam đoan ngươi sẽ không thất vọng!” Tạp La không vừa nói vừa kéo lấy tay Cổ Diêu, đi ra ngoài.

Cửa lớn của Thần thánh Học viện đông nghịt người, cực kỳ náo nhiệt, trong đó có nam sinh chiếm cứ rồi tuyệt đại đa số, xem bộ dáng đều là hướng về phía vị tân đệ tử kia mà tới.

Cổ Diêu thấy thế càng kinh ngạc rồi, một mỹ nữ mà có thể có tác động lớn đến thế, xem ra vị tân sinh này lai lịch cũng không nhỏ.

Trong học viện mỹ nữ cũng còn nhiều mà, có thể ở đây nhân học tập, hơn phân nửa cũng có gia thế, thậm chí không thiếu tám đại cổ tộc cùng với các đại phú gia, nhưng không người nào có sức hút mãnh liệt như thế cả.

Giáo đạo hai bên sớm đã nước chảy cũng không qua được, trong ba tầng ngoại ba tầng, người nào đều muốn tiến vào thêm, cổ xa cùng tạp La đều là thân thể gầy còm, làm sao mà có thể chen vào được chứ.

Tạp La không chút hoang mang, lấy ra một cái bình thủy tinh trong người, bên trong một chất lỏng không biết tên, hắn dùng ngón tay dính một chút, đưa lên mũi, sau đó đưa cho cổ diêu: “Lão Nhị, ngươi cũng dùng đi.”

Cổ diêu nhìn cái bình thủy tinh hoài nghi nói: “đây là cái gì?”

“Mau dùng đi đi, nếu không đợi lát nữa ngươi sẽ chịu khổ đấy.”

Tạp La đang nói chuyện đồng thời từ trong lòng lại móc ra một cái bình nhỏ, sau đó tại vô thanh vô thức mà ném nó đi.

Một mùi hôi không thể nào chịu nổi xông đến, phỏng chừng có hơn cả chục con chuột chết mấy ngày cùng nằm một chỗ, còn có mùi của mấy trăm con cá ương, rồi còn có mùi mấy đôi tất dơ, cộng thêm một đồng lớn đại thí <@Phân đoá ọe> cùng nằm một chỗ cũng không hôi bằng, đây chính là mùi hôi nhất mà Cổ Diêu ngửi được trong đời, trong người muốn nôn, thiếu chút nữa là đã bất tỉnh, cơ hồ hít thở không thông rồi.

Mùi hôi kinh khủng lạ thường này nhanh chóng lan đến các chỗ khác, người ngã xuống như rạ. <@Thật là lợi hại quá đi!>

“Đây là cái gì, thối chết!”

“Dis pá la un chu !@#\$\$%^&, con mẹ nó, tên nào thế, thú vị quá!”

“Tên nào có thể sản sinh ra cái mùi kinh khủng thế vậy, hắn ăn cái gì mà có được cái mùi này vậy chứ?”

“Ọe!”

Có người đem cơm canh vừa mới ăn chuyển lại ra ngoài theo cùng một con đường, cho dù có bịt mũi cũng không có cách ngăn cản mùi thối đó xông vào mũi.

Chỉ có Tạp La dường như không có việc ấy, xem bộ dáng hắn là cùng bình thủy tinh có chứa chất lỏng kia hoàn toàn không liên quan đến nhau vậy, cổ diêu liền lập tức chấm chất lỏng kia lên mũi.

Luồng ác khí kia lập tức biến thành một mùi thanh lương dễ chịu lan tràn khắp cơ thể, cực kỳ thoải mái.

Cổ Diêu kinh ngạc nói: “Lão Tam, này là chuyện gì xảy ra?” hắn có thể khẳng định đây chính là trò quỷ của Tạp La.

Tạp La thấp giọng bên tai cổ diêu: “mới vừa rồi ta thả ra, vốn là một loại luyện kim đạo cụ gọi ‘Dứu Tinh’. nó vốn là vô sắc khí thể, khiến cho kẻ khác phải chịu mùi thối kinh khủng, trong chiến đấu có thể làm nhiều

loạn lòng người. Nếu như dùng được vật chuyển đổi thì lại có thể biến thành mùi hương có thể thanh tỉnh tinh thần, chiếc bình nhỏ kia chính là chứa được vật chuyển đổi. Bây giờ dùng nó để mở đường, thật sự là quá thích hợp, hắc hắc

Cổ Diêu nhìn chung quanh bốn phía, tuyệt đại bộ phận địa người đều không thể chịu nổi ác khí mà như chim thú tán loạn, chỉ còn lại những đệ tử có thực lực mạnh mẽ, ngừng thở, nhưng trên mặt lại đỏ bừng.

Cổ Diêu đối với hắc bội phục sát đất: “Hô, lão Tam, đồ quỷ của ngươi thật là nhiều.”

Tạp la mỉm cười nói: “Trong lĩnh vực luyện kim thuật, còn có nhiều điều cổ quái và ngạc nhiên hơn nhiều, dù tinh chỉ là đạo cụ bình thường mà thôi, chẳng phải là thứ cao cấp gì.”

Hai người dễ dàng mà tìm được vị trí tốt, lúc này luồng ác thổi cũng đã biến mất, tạp la chỉ là dùng để mở đường, đạt tới mục đích là được, ra tay cũng nhẹ nhàng, nên cũng nhanh chóng ta biến đi.

Nhận thấy được thổi vị biến mất, đám người vừa lại lần nữa tụ họp lại, lúc này nghe được có người kêu: “Tối rồi! Tối rồi!”

Thanh âm ồn ào vang lên, từ phía xa xa xuất hiện vài bóng người, Cổ Diêu đề khởi tinh thần, nếu xem được vị mỹ nữ đó xem ra có thu hoạch rồi.

66. Chương 14 : Tương Phùng Ngoài Ý Muốn

Một trong số đó chính là hạ hầu cận, còn có đối thủ cũng là hảo bạn hữu của hắc đoan mộc tích, còn có một vị vốn là mỹ nữ, mái tóc dài màu đỏ tung bay, phát dục thật tốt, chỗ nên bự thì bự, chỗ nên nhỏ thì nhỏ, lồi lõm tuyệt vời, so với một nam tử bình thường không thấp hơn, vóc người vô cùng nóng bỏng. Chỉ trên mặt lại lạnh như băng, từ bề ngoài nhìn lại thì đủ biết đó là một đoá hồng không dễ hái, chích nhưng xa xem, nếu không thì sẽ bị gai của nó làm bị thương.

Nàng tuy là một đại mỹ nữ, nhưng cũng không phải là tân đệ tử.

Nàng chính là tân sinh đến từ một trong tám đại cổ tộc, đông phương gia tộc, chính là đại mỹ nữ của tân sinh năm nay Đông Phương Lộ.

Nhắc tới nàng, cơ hồ tất cả nam đệ tử trước tiên nghĩ đến thân hình bốc lửa cùng với khuôn mặt lạnh như băng của nàng, sau đó mới đến Thiên Tinh Đấu khí và kỹ xảo về ám khí của đông phương gia tộc.

Ánh mắt Cổ Diêu chuyển đến người cuối cùng, hắc bổng trở nên giống như là tượng gỗ.

Khuôn mặt điềm mỹ, khí chất ấm thuận, giống như hoa lài động lòng người, không phải Đoan Mộc Tình thì là ai chứ?

Mặc dù luận dung mạo, Đông Phương Lộ cũng không dưới Đoan Mộc Tình. Nhưng Đoan Mộc Tình được gia tộc vô cùng sủng ái, vì tránh cho nàng đã thương tổn, thậm chí bị cấm chỉ xuất ngoại, bởi vậy mọi người ít có cơ hội nhìn thấy nàng.

Vật hiếm thì quý, bởi vậy cho nên sự lộ diện của Đoan Mộc Tình lại càng được chú ý hơn các mỹ nữ khác, càng huống chi nàng lại giống như là một viên trân châu được cất kỹ trong bảo khố của đoan mộc gia tộc, việc nàng đến thần thánh học viện để học tập đã trở thành một chuyện không thể tin được nhưng lại trở thành sự thật, bởi vậy ngay cả tạp la cũng không nhịn được chạy tới xem náo nhiệt, những người khác càng không cần phải nói.

Hồn nhiên không có cảm thấy được sắc mặt quái dị của Cổ Diêu, tạp la đâm hắc một cái nói: “Thấy không? Ta không có lừa ngươi, vốn là siêu cấp đại mỹ nữ!”

Cổ Diêu trong lòng song cuộn ngập trời, lần này ngoài ý muốn mà được gặp lại nàng, cũng không biết là nên vui hay là lo, vừa lại hoặc nửa mừng nửa lo.

Đoan Mộc Tình, Tại sao lại đến thần thánh học viện? Cổ Diêu có nói đời này sợ rằng cũng không cơ hội cùng nàng gặp lại rồi, không nghĩ tới chỉ mới cách nửa năm, hai người vừa lại một lần gặp nhau, hơn nữa rất có thể sẽ cùng học chung ở học viện trong nhiều năm.

Đoan Mộc Tình vẫn đẹp như xưa, chỉ là trên khuôn mặt lại hiện lên một nỗi buồn nào đó, nhưng chính loại thần thái đau khổ này lại làm cho người cảm thấy trừu mền.

Tất cả mọi người để biết về u sầu của nàng là do đâu, toàn bộ là bởi vì sự kiện nửa năm trước.

Tạp la nghiêng răng nghiêng lợi nói: “cái tên đạo tặc táng tận lương tâm, lại nhẫn tâm hạ độc thủ đối với một cô gái tốt như!”

Cổ diêu nghe vậy trong lòng lại càng không biết có thêm cảm giác gì, ngay cả tạp la cũng nói như vậy, thì mình quả thật là một tội nhân không thể tha thứ được.

Hắn rất muốn rời khỏi nơi đó, nhưng lại không thể nào đi được, Đoan Mộc Tình tựa như là một khối nam châm vậy, hấp dẫn ánh mắt của Cổ Diêu, nửa điểm cũng không rời.

Nhiều người đến xem như vậy quả là chuyện ngoài tưởng tượng của đoan mộc tích, việc Đoan Mộc Tình đến thần thánh học viện đã được giấu rất cẩn thận, nhưng không biết thế nào mà tin tức lại bị truyền ra ngoài, nhưng bất luận thế nào hắn cũng vì muội muội mà cảm thấy vui vẻ.

Sau cơn ác mộng kinh khủng kia, nàng hầu như là tự phong bế chính bản thân của mình lại, cơm nước không màng đến, ngay cả cha mẹ, trưởng bối khổ khuyên cũng vô dụng. Đoan mộc tích biết rõ muội muội bề ngoài ảm thuận, nhưng trên thực tế bên trong lại là một thiếu nữ rất cứng cỏi, chỉ là tâm địa nàng rất tốt, luôn không muốn để người khác lo lắng nên thường rất nghe lời trưởng bối.

Việc lần này cũng chính là lần đầu Đoan Mộc Tình làm trái với ý muốn của trưởng bối trong gia tộc, bưng mộc gia tộc cũng không có trách nàng, bọn họ chỉ nói là Đoan Mộc Tình đã bị tổn thương quá sâu rồi, cho nên mới trở nên như vậy. Mắt thấy nàng ngày càng dần dần gầy gò, gia tộc rốt cục ra một cái quyết định - cho Đoan Mộc Tình đến thần thánh Học viện học tập.

Luôn ở trong môi trường của gia tộc, tâm bệnh của Đoan Mộc Tình chỉ ngày càng nặng thêm, nếu như nàng có thể tiếp xúc với thế giới bên ngoài, mở rộng tâm tư, có lẽ sẽ tốt một chút. Đoan Mộc Tình đối với an bày lần này của gia tộc cũng không có dị nghị, Vì vậy quyết định này liền được thông qua.

Phụ mẫu cùng các trưởng bối trong gia tộc rốt cục cũng cho nàng có được nhiều tự do hơn, một ngày nào đó bọn họ sẽ biết làm như vậy mới đúng, hy vọng nàng có thể ở Học viện kết giao càng nhiều bằng hữu, chậm rãi hòa tan bi thương trong lòng.

Đông Phương Lộ cùng Đoan Mộc Tình vốn là khuê phòng chi giao, thấy được bạn tốt đi tới thần thánh Học viện, cũng là phi thường cao hứng, trên mặt khó có thể không lộ vẻ tươi cười, giống như băng sơn hòa tan, trong lúc nhất thời cũng khiến cho càng nhiều người chú ý.

Nàng bữu môi nói: “Tiểu tình, các lão gia ... oạch, ý ta muốn nói là các trưởng bối trong gia tộc của người, sớm nên buông lỏng quản thúc rồi. Cả ngày bắt người ở trong gia tộc không được xuất ngoại, buồn bực muốn chết. Nếu như đổi thành ta mà nói, nếu phải sống cuộc sống như thế thì ta thà đi nhảy lầu còn hơn!”

Cá tính hoàn toàn trái ngược với Đoan Mộc Tình, phương đông lộ chính là một tiểu lạt tiêu nữ hài, từ nhỏ luôn hiếu động lại thích ra ngoài, luôn khiến cho đông phương gia tộc trên dưới gà chó không yên, thượng đến trưởng bối, hạ đến trù tử cũng khổ vì nàng. Nàng rời gia tộc đến thần thánh học viện, việc này phỏng chừng sẽ khiến cho toàn bộ đông phương gia tộc mở tiệc ăn mừng, cuối cùng có thể có được một cuộc sống yên tĩnh.

Đoan Mộc Tình gật đầu, cũng không trả lời, bộ dáng nhìn qua có chút tâm thần không yên. Người nhiều như vậy nhìn chăm chú vào, nàng dĩ nhiên không thể tự nhiên, cúi đầu yên lặng mà đi tới.

“Đông Phương Lộ, nàng cười nhiều lên nha, nàng cười trông càng đẹp hơn!”

Đột nhiên vang lên tiếng nói từ tháp canh, không biết là tên nào chán sống lại nhờ đến thanh âm của tháp canh để độn tới nàng.

Vẻ tươi cười trên mặt Đông Phương Lộ biến mất, vung tay lên, nam tử trên tháp canh kia chỉ cảm thấy lạnh lạnh bên tai, sờ lên liền thấy mất hết một lóm tóc.

Xạ thủ cực kỳ hoảng sợ, lời đồn quả nhiên không sai, Đông Phương Lộ quả nhiên là không thể dễ dàng trêu chọc, không chỉ xinh đẹp, lại còn có thực lực mạnh mẽ tuyệt luân. Làm xạ thủ, phải có ánh mắt nhạy cảm, mới có thể chuẩn xác mà bộ bắt được mục tiêu, nhưng vừa rồi ngay cả bóng dáng của ám khí cũng không thấy. Nếu như Đông Phương Lộ không phải xuống tay với mái tóc của mình mà là cái đầu thì sẽ ra sao?

Nghĩ đến đó, xạ thủ mồ hoảng sợ, mồ hôi lạnh tuôn ra ào ạt, không dám loạn động nữa.

Đông Phương Lộ hừ lạnh một tiếng: “tên sắc lang không biết sống chết, cũng không tự xem xét xem bản thân mình có bao nhiêu cân lượng!”

Khi nàng chuyển hướng sang Đoàn Mộc Tình thì lại tươi cười: “Tiểu tình, buổi tối ta đưa ngươi chung quanh một chút, làm quen hoàn cảnh Học viện, bất quá phải cẩn thận với các tên sắc lang, nam nhân không có một ai không háo sắc!”

Những lời này tương đương đem hạ hầu cận cùng đoàn mộc tích mà mắng luôn, nhưng hai người chỉ là cười khở không dám phản bác một chút, dù là hạ hầu cận, cũng không dám trêu chọc cô em có cá tính còn “nóng” hơn cả thân hình.

Tạp la rốt cục phát hiện cổ diêu có điểm không ổn, ân cần nói: “lão Nhị, ngươi làm sao vậy, không thoải mái sao?”

“Không phải, chúng ta đi thôi.” cổ diêu hít sâu một hơi, hắn không muốn đứng ở chỗ nhìn, nhìn thấy Đoàn Mộc Tình làm cho trái tim hắn cảm thấy vui vẻ, nhưng cũng có cảm giác đau đớn.

Vừa muốn quay đầu rời đi, lúc này hạ hầu cận ở phía xa cũng đã phát hiện ra hai người, hưng phấn phát tay nói: “lão Nhị, lão Tam!”

Thanh âm của hắn vốn không nhỏ rồi mà còn hô lên thì ôi thôi khỏi nói, ánh mắt của tất cả những người khác theo quán tính mà hướng về phía Cổ Diêu và tạp la, kể cả đoàn mộc tích, Đông Phương Lộ, đương nhiên, còn có Đoàn Mộc Tình.

Cổ Diêu trong lòng thầm kêu hồng bét, nhưng đã quá muộn.

Nhìn thấy cổ diêu ánh mắt của Đoàn Mộc Tình trở nên sáng ngời, nàng do dự một lúc, rồi sau đó liền đi đến chỗ hắn.

67. Chương 15 : Tiềm Năng

Đoàn Mộc Tình không có trả lời, trực tiếp đi đến trước mặt Cổ Diêu.

Khuôn mặt xinh xắn cho dù có nhìn thấy hàng ngàn lần cũng không biết chán hiện rõ dần, mùi thơm quen thuộc xông vào mũi, trái tim Cổ Diêu như phiêu phiêu, suýt tí nữa là không thể khống chế bản thân mình.

“Chúng ta đã từng gặp nhau?” Đoàn Mộc Tình sâu kín nói.

Hai người ở chung hơn một tháng, Đoàn Mộc Tình chưa từng thấy mặt Cổ Diêu, nhưng giác quan thứ sáu của nữ giới có đôi khi rất là lợi hại, không biết vì lý do gì mà nàng có cảm giác thiếu niên trước mắt rất là quen thuộc.

Đoàn Mộc Tình thấy thế cũng rất kinh ngạc, gia tộc xem nàng như là chí bảo, sủng ái cực điểm, nhưng loại yêu thương quá mức này lại dẫn đến hệ quả khác, vì sự an toàn của nàng nên đoàn mộc gia tộc không cho phép nàng nói chuyện với người xa lạ, Đoàn Mộc Tình cũng nghe theo lời của gia tộc, cho nên nàng sẽ không tùy tiện mà bắt chuyện với người khác, nhất là sau khi sự việc kia xảy ra.

Nhưng bây giờ, nàng đột nhiên chủ động đi đến bắt chuyện với một người xa lạ, chuyện này quả thực là không thể tưởng tượng nổi.

Đoàn Mộc Tích theo phản xạ nhìn lại bạn cùng phòng của Hạ Hầu Cẩn, nhìn đi nhìn lại cũng không thấy có điểm gì đặc biệt hơn người, nghe nói trước kia hắn chỉ là một thực tập sinh, cho dù có thông qua kiểm tra thì thành tựu sau này cũng hết sức có hạn.

Ngoại trừ hần, Hạ Hầu Cẩn, Đông Phương Lộ, Táp La, còn có vô số những người khác tất cả không hện mà cùng nhìn lên người Cổ Diêu.

Chẳng lẽ Đoan Mộc Tình có quen biết với hần?

Nghe nói đoan mộc gia tộc vốn là cầm Đoan Mộc Tình tiếp xúc với người lạ, ngoại trừ các thành viên của gia tộc ra, Hạ Hầu Cẩn, Đông Phương Lộ, thì không nói rồi, nhưng tên này chỉ là một đệ tử bình thường mà thôi, trên người của hần chính là giáo huy của bình thường đệ tử.

Tất cả mọi người đều chờ đợi câu trả lời của Cổ Diêu, cho dù là ai cũng vậy, lòng hiếu kỳ, chính là bản tính của con người.

Cổ Diêu không rõ Đoan Mộc Tình có ý gì, nhưng hần có thể khẳng định nếu như để cho người khác biết được mình chính là người đã cưỡng gian Đoan Mộc Tình thì một cái chết vô cùng thảm sẽ đến với mình, nói không chừng người đầu tiên ra tay chính là Hạ Hầu Cẩn, cho nên tuyệt đối không thể để bại lộ chân tướng!

Hần mạnh áp chế tâm tình đang kích động, Cổ Diêu cố gắng giữ vẻ mặt bình tĩnh: “không có, Đoan Mộc Tình tiểu thư.”

Chỉ là vài chữ đơn giản, nhưng Cổ Diêu hầu như phải dùng đến toàn bộ sức lực để nói nó ra khỏi miệng.

Lời vừa ra khỏi miệng hần liền có cảm giác không ổn, nếu là người bình thường khi đối mặt với Đoan Mộc Tình thì không thể nào có vẻ ngoài bình thường như thế được, vì vậy hần liền tỏ vẻ ái mộ: “Nhưng ta đã rất là ái mộ Đoan Mộc Tình tiểu thư, không nghĩ đến có thể được gặp tiểu thư ở học viện...”

Nói đến đó Cổ Diêu đột nhiên giật mình, nhìn chăm chăm vào ngực của Đoan Mộc Tình nơi song đỉnh ngọc phong đang phập phồng lay động, không phải là hần háo sắc, mà chính là vì nơi trước ngực của Đoan Mộc Tình chính là một sợi dây chuyền màu xanh và trong suốt.

Đó chính là mộc mị mà hần đã tặng cho nàng, không nghĩ đến nàng lại đeo nó, có lẽ mộc mị đối với quá trình tu luyện của nàng vô cùng hữu ích,

Trong mắt Đoan Mộc Tình hiện lên vẻ thất vọng.

Đông Phương Lộ ở bên cạnh thấy Cổ Diêu nhìn chăm chăm vào ngực của Đoan Mộc Tình liền lập tức nghĩ rằng Cổ Diêu chỉ là một tên sắc lang, hung hăng trừng mắt nhìn hần, sau đó kéo tay Đoan Mộc Tình nói: “Tiểu tình, đừng để ý đến hần, chúng ta đi thôi!”

Nàng không thể nào nghĩ ra được tại sao Đoan Mộc Tình lại chủ động đi đến gần cái tên thấp kém kia.

Đoan Mộc Tình không nhịn được quay đầu lại nhìn Cổ Diêu một cái sau đó mới đi theo Đông Phương Lộ.

Tất cả những người ở đây đều nghi hoặc về thân phận của Cổ Diêu.

Táp La kinh ngạc nói: “lão nhị, người có quen với Đoan Mộc Tình sao?”

“Ta chỉ là một người bình thường trong bình thường mà thôi, người nghĩ ta có thể quen nàng sao?” Cổ Diêu cười nói, nụ cười có vẻ như tự chế giấu bản thân mình.

Táp la ngẫm lại thấy cũng đúng: “cũng đúng, nghe nói Đoan Mộc Tình được dạy dỗ vô cùng nghiêm khắc, có thể là nàng nhận lầm người có điểm giống với người, nhưng mà có thể nói chuyện với nàng một câu, lão nhị, người quả thật là may mắn.”

Đừng nói là một câu nói, từng chi tiết trên thân thể của nàng hần vô cùng quen thuộc, Cổ Diêu thở dài, đột nhiên cảm thấy mất hứng: “Lão tam, chúng ta về thôi.”

Trong một tháng sau đó, Cổ Diêu điên cuồng khổ luyện. <@Ôi mãnh lực của tình yêu.>

Nói chung, con người không thể nào sử dụng được hoàn toàn khả năng của cơ thể mình, một phần lớn sức lực chỉ có thể kích phát trong một số tính huống đặc biệt mà thôi, ví dụ như khi phần nộ thì có thể có được sức mạnh vượt quá mức tưởng tượng, loại sức lực này được gọi là tiềm năng. Tiềm năng là một thứ gì đó rất huyền ảo, nó có thể khiến cho thực lực của một người có thể tăng lên mười lần, trăm lần, thậm chí là cả ngàn lần.

Đáng tiếc là tiềm năng chính là thứ mà không thể khống chế, chỉ có thể kích phát.

Kích phát tiềm năng có hai phương pháp, một là nội tu, hai là rèn luyện.

Mọi người đều biết nội tu chính là thông qua đấu khí mà tạo nên một con đường tắt, để mà kích phát tiềm năng, thông qua việc hấp thu các loại nguyên tố trong không gian, kích thích tiềm năng trong cơ thể người.

Lợi dụng nguyên tố để kích phát tiềm năng đồng thời cũng cải tạo kết cấu cơ thể người, bởi vậy cho nên phương pháp thứ nhất cũng có nguy hiểm nhất định, nếu như dựa theo lý luận của luyện kim thuật sư thì con người đem chính bản thân mình trở thành vật thí nghiệm mà nội tu chính là phương pháp,

nếu như thí nghiệm thất bại, cũng chính là nội tu thất bại sẽ bị tẩu hỏa nhập ma. Con người dùng chính bản thân mình làm vật thí nghiệm thì không thể nào tránh khỏi nguy hiểm được. người tu luyện đấu khí cũng có thể được gọi là người có cơ thể biến dị, còn thành quả của việc tu luyện cũng là do công pháp khác nhau mà thôi, cũng có phần liên quan đến tổ chất cơ thể của mỗi người.

Nếu muốn nội tu mà có thể đạt được tiến bộ nhanh chóng thì người tu luyện phải có ngộ tính cực cao. Nếu người không có ngộ tính thì chỉ có thể tu luyện theo phương pháp “NGU” hơn đó chính là rèn luyện.

Nhân loại có một quy luật, nếu như sử dụng hết toàn bộ sức lực của cơ thể thì tiềm năng của cơ thể sẽ được kích phát để duy trì mạng sống trong một thời gian ngắn, vì vậy cho nên có rất nhiều người thông qua phương pháp rèn luyện, cố gắng dùng hết toàn bộ sức lực của cơ thể, khiến cho tiềm năng của cơ thể được kích phát, dần dần thì một bộ phận tiềm năng đó sẽ được đồng hóa thành năng lực của cơ thể, cái đó được gọi là đột phá cực hạn, thông qua việc rèn luyện hằng ngày, không ngừng đột phá cực hạn để tăng thực lực bản thân.

Phần lớn người tu luyện đấu khí thì nội tu là chủ yếu, ngoại tu chỉ là rèn luyện phụ mà thôi, còn nội tu mới chính là phương pháp tu luyện chính, trái ngược với những người rèn luyện để đột phá cực hạn, bọn họ luôn khổ tu để có thể đột phá cực hạn của cơ thể trong mọi hoàn cảnh, mỗi lần đột phá cực hạn chính là một bậc thang mà họ dựng lên để tiến lên phía trước.

Việc kích phát Tiềm năng cũng tùy theo từng người mà mức độ khó khăn cũng khác nhau, như hạ hầu gia tộc thì kẻ khác đều phải ganh tỵ với họ về tổ chất thân thể, bọn họ tuy là dùng phương pháp rèn luyện, Phương pháp ngu ngốc hơn, để tu luyện nhưng tốc độ tu luyện lại nhanh hơn đa số người tu luyện nội tu.

Tiềm năng cùng với khả năng của con người luôn duy trì một tỷ lệ nhất định, nếu như thực lực bản thân tăng lên thì tiềm năng cũng tăng lên, nên nói cách khác tiềm năng của con người là vô cùng vô tận.

Ngoại trừ nội tu ra thì việc rèn luyện cơ thể một cách liều mạng cơ hồ đã đạt đến trình độ rèn luyện của Hạ Hầu Cảnh, mỗi ngày sau khi kết thúc chương trình học thì liền đến sân huấn luyện, đem hết sức lực của bản thân ra mà luyện tập, đến khi nào trong cơ thể hầu như không còn chút sức lực nào hẳn mới chịu ngừng tu luyện rời đi.

Trong quá trình tu luyện chẳng khác nào tự hành hạ bản thân mình, Cổ Diêu từ từ đột phá cực hạn của cơ thể, không ngừng kích phát tiềm năng của cơ thể, tại kỳ kiểm tra cuối tháng, hẳn không ngờ là không có đội sổ nữa là đã có tiến bộ vượt bậc, tăng lên được một hạng, mặc dù thành tích này chẳng đáng là gì nhưng đối với hắn đó là hoàn toàn có ý nghĩa lớn lao và đáng giá.

Lại một ngày trôi qua, lúc tối, sân huấn luyện vào lúc này đã không còn ai, nhưng trong sân huấn luyện của vũ áo hệ vẫn còn một người đang điên cuồng luyện tập, mồ hôi trên người hắn chảy như mưa.

“Hai vạn bốn ngàn năm mươi ba, hai vạn bốn ngàn năm mươi bốn, hai vạn bốn ngàn năm mươi lăm, hai vạn bốn ngàn năm mươi sáu ...”

Người đó cầm đại đao, bổ liên tục vào thí luyện thạch. <@Thế mà ta cứ tưởng hắn hít đất chứ --’>

Khảm bổ chính là một trong các phương pháp luyện tập mà dùng đao hoặc kiếm làm vũ khí, cũng chính là hạng mục luyện tập cơ bản nhất của học viên.

Tất cả các học viện khi cho học viên mới bắt đầu học đều giống như nhau mỗi ngày đều phải khảm bổ năm nghìn lần, nhưng thần thánh học viện lại nghiêm khắc hơn, tăng lên đến tám nghìn lần.

Mà con số mà học viên này vừa đọc ra khiến cho người khác phải kinh hãi, đó là hai vạn bốn ngàn lần, gấp ba lần so với bình thường.

Người này chính là Cổ Diêu, hần thở như trâu, cánh tay đau nhức, toàn thân tựa như là rã rời ra thành từng mảnh, nhưng Cổ Diêu vẫn cố gắng gơ đại đao lên bổ xuống thí luyện thạch.

Rõ ràng là sức lực trong cơ thể đã sớm tiêu hao hết, nhưng mỗi lần hần bổ một đao, thì có một lực lượng không biết từ đâu đến để tiếp cho hần tiếp tục vậy.

Đây chính là tiềm năng sao? Đúng là một cảm giác kỳ diệu.

Khi mới bắt đầu quá trình luyện tập cao độ này, Cổ Diêu thống khổ muốn chết, ngày thứ hai khi nằm trên giường hần đã nghĩ rằng không thể nào tiếp tục được nữa, nhưng một tháng đã trôi qua, nỗi thống khổ dần dần tan biến, thay thế vào đó chính là cảm giác có được thành tựu, mỗi lần đột phá cực hạn, cũng là mỗi lần có được một cảm giác sáng khoái lạ thường, lúc mới bắt đầu hần cảm thấy chán ghét, bài xích việc này, nhưng cố nén mà chịu đựng, dần dần hần lại thích cảm giác này, nên ngày càng luyện tập nhiều hơn.

“hai vạn bốn ngàn chín mươi bảy, hai vạn bốn ngàn chín mươi tám, hai vạn bốn ngàn chín mươi chín, hai vạn năm nghìn!”

Khi Cổ Diêu bổ xong lần cuối cùng, mệt mỏi không chịu được nữa, cả người hần ngã xuống sân luyện tập, tứ chi mở to ra thành chữ bát. <๐๓๐๓>

Không được, đây đã là cực hạn trong cực hạn, lúc mới bắt đầu mục tiêu của hần là một vạn sáu nghìn lần, đến một vạn bảy nghìn, một vạn tám nghìn, đến hôm nay hần đã đạt được hai vạn năm nghìn lần, Cổ Diêu khi ngẫm lại cũng khó tin vào chuyện này.

Loại huấn luyện chẳng khác hành hạ này, quả thật có thể tiến bộ được.

“Dát, dát, dát”

Mồ hôi chảy dọc theo tóc, long mi, gương mặt, Cổ, liên tục rơi xuống mặt đất, quần áo của hần đã toàn toàn bão hòa nước, thở từng hơi hỗn hển, ngay cả ngón tay cũng không nhúc nhích được, đây chính là trạng thái của Cổ Diêu lúc này, nhưng hần lại cảm thấy vô cùng sung mãn, sung mãn nhất từ trước đến nay.

Hà hà, hôm nay có thể tăng thêm hai trăm lần.

Bầu trời ban đêm sao giăng đầy cứ như cờ trên bàn, nguy vĩ đồ sộ, một cổ hào khí từ trong lòng Cổ Diêu dâng lên, hãy chờ xem, nhất định có một ngày ta sẽ trở thành một cường giả của đại lục!

Khi mồ hôi khô dần, gió lạnh thổi đến, Cổ Diêu mới từ trên mặt đất đứng lên, lúc này hần đột nhiên cảnh giác, hướng ra ngoài sân huấn luyện nhìn:“Ai đó?”

68. Chương 16 : Vĩ Hành

Tiêu Dao Vô Ảnh vốn là một loại đấu khí kỳ diệu, người tu luyện thì linh giác so với người bình thường nhạy cảm hơn nhiều, gần đây Cổ Diêu luôn có cảm giác là có người âm thầm theo dõi mình, nhưng không có lần nào hần phát hiện ra điều gì khác thường cả.

Sao vậy nhỉ, sao lại có người ở đây được? Cho dù là có, thì cho dù đạo sư hay là đệ tử cũng không thể nào lén lút như thế được, chắc có lẽ là do bản thân mình mệt quá nên cảm giác có chút sai lầm.

Cổ Diêu cũng không đa nghi, sau một lúc sửa sang lại, liền nâng từng bước nặng nề trở về túc xá, lúc này ngay cả một chút sức lực để thi triển khinh công hần cũng không có.

Khi mở cửa ta thì Hạ Hầu Cẩn đang ở trong phòng khách ăn mì, bên cạnh hần chính là tám bát mì, nói là một bữa tiệc cũng không quá đáng.

Nhìn thấy Cổ Diêu, Hạ Hầu Cẩn hô:“lão nhị, mau đến đây, cùng ăn khuya nào!”

“Đại ca, cảm ơn!” Cổ Diêu cũng không khách khí, đặt mông ngồi xuống bên cạnh Hạ Hầu Cẩn. hần quả thật là rất đói bụng, khổ luyện như thế, vốn rất tiêu hao nhiều năng lượng, Cổ Diêu lúc này mới có thể lý giải được tại sao Hạ Hầu Cẩn lại có sức ăn kinh người như thế, mỗi bữa phải ăn đến vài cân thịt.

Tuy vẫn còn nóng nhưng Cổ Diêu vừa cầm đũa liền ồ ạt chuyển mì vào miệng.

Hạ Hầu Cẩn cũng có bộ dáng tương tự như thế, cứ như là bọn hần đưa vào miệng rồi nuốt vậy, đag lúc vừa ăn như lang như hổ, Hạ Hầu Cẩn hàm hồ nói không rõ ràng:“Lão nhị, gần đây ngươi bị gì sao?”

Cổ Diêu ngạc nhiên nói:“Cái gì?”

“ý ta là, ta muốn nói có phải có chuyện gì không tốt đã phát sinh đối với ngươi không? Ví dụ như thân nhân của ngươi gặp phải bất hạnh? Hả, ta ... ta không có ý nguyên rủa ngươi!”

Hạ Hầu Cẩn càng nói càng loạn, nhưng Cổ Diêu lại hiểu rõ ý tứ của hần, có lẽ là hần thấy mình điên cuồng luyện tập trong thời gian gần đây, nên nghĩ là mình bị việc gì kích thích, cho nên mới có ý hỏi, nhưng Hạ Hầu Cẩn lại là người không giỏi biểu đạt, nếu đưa hần đi làm thuyết khách thì kết quả khỏi hỏi cũng biết.

Cho dù là thế nào đi nữa, thì sự quan tâm của hần cũng làm cho Cổ Diêu cảm thấy ấm áp, cười nói:“Không có gì, đại ca, trong kỳ thi cuối tháng đệ đứng chót lớp cho nên mới cố gắng luyện tập mà thôi!”

Hạ Hầu Cẩn cũng không có nghi ngờ gì hần, gật gật đầu nói:“Có thể hạ quyết tâm khổ luyện là chuyện tốt, nhưng cũng đừng có quá hà khắc với bản thân mình, chuyện gì cũng phải từ từ, không thể nào một bước lên trời được.”

Hạ Hầu Cẩn cũng là có hảo ý, bởi vì hần thấy cường độ luyện tập của Cổ Diêu còn hơn cả cường độ của chính hần, ngoại trừ ăn ngủ, đi học, thì hầu như toàn bộ thời gian hơn mười tiếng hần đều luyện tập điên cuồng trên sân huấn luyện. Minh dù sao thì trời sinh cũng có tố chất hơn người, thân thể cường tráng mạnh mẽ, mà Cổ Diêu, nhìn qua thì lại rất là đơn bạc, lại chịu áp lực vô cùng trầm trọng, không chừng không thích ứng được lại bị phản tác dụng.

“Đệ biết rồi đại ca, không sao đâu, đệ sẽ có chừng mực.” Cổ Diêu thản nhiên nói.

Cũng phải cảm tạ viên Tiêu Dao Vô Cực Đan của Philip, viên đan được đó do không biết bao nhiêu kỳ trân dị bảo mà luyện thành thánh đan có tác dụng tẩy mao phạt tủy, khiến cho thể chất của Cổ Diêu được cải thiện đến mức tốt nhất, tốc độ khôi phục của thân thể vô cùng nhanh. Mỗi ngày sau khi luyện đến nổi rã rời thân thể, nhưng sáng hôm sau sau khi ngủ dậy thì tinh thần lại vô cùng thanh tỉnh, cơ thể tràn đầy sức lực, chính vì thế mà Cổ Diêu mới có thể duy trì được cường độ luyện tập như thế, nếu không cho dù là có ý chí thì thân thể cũng không thể nào chịu được.

Hạ Hầu Cẩn đột nhiên lại nói:“Nghe nói Đoan Mộc Tình đứng đầu trong kỳ thi tháng này.”

Cổ Diêu nghe thế sắc mặt hơi đổi, nhưng Hạ Hầu Cẩn lại không phát hiện, tiếp tục nói:“Mộc hệ cao thủ không ít, nhưng nàng lại có thể chiếm ngôi vị đầu, quả thật là giỏi, nàng vẫn đúng là một thiếu nữ thông minh, hà hà.”

Hạ Hầu Cẩn nói thêm một câu thì sắc mặt Cổ Diêu lại càng khó coi, từ khi Đoan Mộc Tình tiến vào thần thánh học viện đến nay, Cổ Diêu vẫn cực lực trốn tránh nàng, mỗi lúc sau khi học xong là hần liền đến sân huấn luyện, ngăn ngor cả ngày, nên suốt cả tháng nay hần không có gặp nàng.

Phảng phất giống như có vật gì chắn trước ngực làm cho hần cực kỳ khó chịu, Cổ Diêu vội vàng lừa thêm vài miếng thì nói:“Đại ca, đệ ăn no rồi!”

Ngâm mình trong ôn tuyền, để mặc cho nước suối tẩy rửa cơ thể mình, ôn tuyền có rất nhiều hiệu dụng không thể tưởng tượng được, ngoài khả năng giảm bớt mệt nhọc, hơn nữa sau khi trải qua một ngày khổ luyện mệt nhọc, có thể nằm thư giãn quả là một chuyện vô cùng thích thú.

Lúc trước, Cổ Diêu thích nhất chính là thời gian có được cảm giác tuyệt vời này, nhưng hôm nay hần lại không có vẻ gì là hăng hái cả, ngồi dựa vào tường chết lặng.

Cuối cùng cũng đã nghe tin tức về Đoan Mộc Tình, nhưng Cổ Diêu lại không có cảm giác cao hứng, Đoan Mộc Tình ngày càng ưu tú thì khiến cho hần lại càng có cảm giác tự ti.

Vô luận thế nào, hắn cũng không thể quên được thiếu nữ động lòng người kia, cho dù là suốt một tháng nay không hề gặp mặt nàng, nhưng khi Hạ Hầu Cẩn vừa mang đến một tin tức về nàng thì liền làm cho tâm thần của hắn rối loạn.

Cổ Diêu theo tiềm thức mà định lấy Cực Lạc Quyết trong tiêu dao giới chỉ ra, sau khi biết được bí pháp trong cực lạc quyết, Cổ Diêu phát hiện, quyển kỳ thư của cực lạc giáo chủ này quả nhiên là vô cùng kỳ diệu, trong lúc xem nôm chỉ cần đưa ý muốn mãnh liệt nhất của mình chuyển vào nó thì có thể trong huyễn cảnh thấy được người mà mình muốn gặp. mỗi khi sự nhớ nhung của Cổ Diêu đối với Đoan Mộc Tình không thể khống chế được nữa thì hắn sẽ dùng cực lạc quyết để giảm bớt, mặc dù huyễn cảnh chỉ diễn ra trong thời gian ngắn nhưng cũng đủ để Cổ Diêu cảm thấy tốt hơn nhiều.

“Bôm!”

Cổ Diêu không để ý, khi lấy cực lạc quyết ra thì còn có một vật khác rơi xuống trong ao.

Cổ Diêu hồi phục tinh thần lập tức vớt quyển sách lên.

Cổ Diêu chợt nhớ ra, đây chính là vật mà Hàn đại hộ đã phó thác cho mình.

Bởi vì Hàn đại hộ đã từng cảnh cáo, quyển sách này có thể mang đến tai họa, hơn nữa chính bản thân lão là một ví dụ sống động nhất, tan nhà nát cửa, bởi vậy cho nên Cổ Diêu cũng không có để ý đến nó, nhưng đây dù sao cũng chính là di vật của phụ thân Hàn Đan nên dù thế nào đi nữa thì mình cũng nên phải bảo quản tốt nó.

Nghĩ đến đây, Cổ Diêu liền mở quyển sách ra định rửa nước để làm khô nó.

Nhưng khiến cho hắn kỳ quái chính là quyển sách này lại không hề bị thấm nước, các giọt nước đều nương theo một đường mà chảy thẳng xuống, sau khi vớt lên từ trong ao cũng không hề bị dính một chút nước nào.

Mở ra vài trang xem thử, Cổ Diêu xem sơ qua một ít văn tự, tựa hồ như có liên quan đến đấu khí.

Chẳng lẽ đây chính là võ công tâm pháp?

Lật về trang đầu của quyển sách, ba chữ to rõ như rồng bay phượng múa đập vào mắt hắn - Thiên Ma Quyết

69. Quyển 6 : Thiên Ma Chi Bí – Chương 1 : Nguyên Tử

Vào đêm Hàn đại hộ và Dạ Lang dong binh đoàn gặp nạn, Clark đã từng nhắc đến danh từ này, nhưng lúc đó Cổ Diêu còn đang luyện tập nguyên tố cảm ứng ở một chỗ yên tĩnh, khi hắn trở về là Lôi Mông đã gặp nạn, bởi vậy cho nên mới nghi hoặc nhìn thiên ma quyết, khi hàn đại hộ phó thác Hàn Đan thì đã từng nói qua “Thiên Ma Khí”, đều có chung hai chữ Thiên Ma không biết chúng có liên quan gì với nhau không?

Ba chữ này vốn cổ tự, từ sau khi La Áo đế quốc thống nhất đại lục thì cũng đã sửa đổi văn tự lại, đơn giản hóa nó, bởi vậy cho nên có rất ít người còn dùng cổ tự, tuy vậy nhưng nó cũng tương tự với văn tự hiện nay, có khác cũng không nhiều lắm cho nên cũng có thể xem và hiểu được nó.

Đang trong giai đoạn học tập cho nên Cổ Diêu đối với bất cứ thứ gì có liên quan đến võ đạo đều cảm thấy hứng thú, không nhận được liền mở ra đọc.

Hắn vốn có ý định chỉ xem sơ qua mà thôi, nhưng không ngờ khi đọc được một trang liền bị nó hấp dẫn.

Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ Phong Lôi cùng Quang Minh và Hắc Ám, chín loại nguyên tố, vốn được xem là lực lượng nguyên bản của cơ thể con người từ xưa đến nay, nhưng trong thiên ma quyết lại phủ định điều đó.

Thiên Ma Quyết cho rằng, chín loại nguyên tố kia không phải là lực lượng căn bản của cơ thể, dưới chín loại nguyên tố còn tồn tại một loại năng lượng càng đơn thuần hơn nữa, ngay cả chín loại nguyên tố cũng là do nó tạo thành. Trong thiên ma quyết có nói, thứ mà tạo thành chín loại nguyên tố, và gọi nó là “Nguyên Tử”.

Cả bộ thiên ma quyết, chính là một loại tâm pháp kỳ dị lấy nguyên tử làm cơ sở.

Trực tiếp phủ định lại nguyên tố lý luận cơ sở của cả đại lục từ xưa đến nay, cách vận dụng lực lượng cũng thay đổi, việc này quả thực là một cuộc cách mạng trong võ đạo!

Vừa mới bắt đầu Cổ Diêu cảm thấy có chút hoang đường, còn nghĩ rằng người viết ra thiên ma quyết là một người điên, nhưng sau khi xem được vài trang, nhìn thức của Cổ Diêu hoàn toàn thay đổi.

Bộ nghịch thiên kỳ thư này tràn đầy những điểm độc đáo, và những giải thích ảo diệu, nhưng lại cực kỳ nghiêm cẩn chặt chẽ, không có sơ hở, mặc dù biết rằng lý luận này cực kỳ điên rồ nhưng lại không thể nào tìm ra điểm để phản bác.

Cổ Diêu không tự chủ mà tiếp tục xem nó, sau khi xem hơn năm mươi trang, hần kinh ngạc phát hiện tất cả chỉ đều nói về nguyên tố cảm ứng.

Trong lòng mang đầy nghi vấn Cổ Diêu tiếp tục đọc đến một trăm hai mươi sáu trang, đến đó mới kết thúc vấn đề nguyên tố cảm ứng.

Cho dù nguyên tố cảm ứng vốn là căn bản của võ đạo nhưng trong bộ bí tịch này lại không ngờ chiếm vị trí trọng yếu như thế, cơ hồ nó chiếm hết một nửa của bộ tâm pháp này, trong các đại gia tộc đều có các bí tịch riêng, nhưng bất quá trong số đó nói đến vấn đề này cũng chỉ khoảng ba mươi đến bốn mươi trang mà thôi.

Cổ Diêu bị nó hấp dẫn, không muốn đọc qua loa nữa mà cẩn thận đọc từng câu chữ, hần nhanh chóng phát hiện ra một vấn đề.

Thiên Ma Quyết này viết toàn bằng cổ văn, trong đó có một số chữ có thể nói là từ thời thượng cổ, thậm chí có nhiều chữ không thể nào tìm được trong văn tự hiện nay, nên khó có thể hiểu hết được.

Cổ Diêu khép Thiên Ma Quyết lại, nhưng những điều trong quyển sách đang lại làm hần cảm thấy vô cùng khó chịu. Ngày kế tiếp hần đành phải tạm ngừng tu luyện để đến một nơi vô cùng quan trọng trong học viện đó là - Thư Viện.

Thư viện của thần thánh học viện chính là một nơi có số lượng văn thư phong phú nhất tập dịch đại lục, bên trong có chứa vô số điển tịch, hầu như ai cũng có thể tìm được thứ mình cần ở đây.

Sau khi kiểm tra giáo huy, nhân viên quản lý cho phép Cổ Diêu đi vào.

Từ cửa đi vào, khắp nơi đều đầy ắp sách, hoàn hảo là sách ở đây được phân ra thành từng loại theo nội dung, nên nếu không thì sẽ tốn khá nhiều thời gian để tìm thứ mà mình muốn.

“Ma pháp sư”, “Chiến sĩ”,

kỵ sĩ”, “xạ thủ”, “Tuần thú sư”...

Cổ Diêu cứ đi dọc theo giá sách, cuối cùng dừng lại ở một nơi, phía trên có một tấm nhãn viết hai chữ to “Đấu Khí”, và cũng là nơi có nhiều sách nhất.

Đây là nơi duy nhất không có ghi chú rõ ràng là áp dụng cho loại hình vũ giả nào, bởi vì đấu khí thì phù hợp cho bất kỳ vũ giả nào.

Bởi vì linh động vốn là một loại đấu khí không phải độc môn, cho nên không bị hạn chế, vì thế có thể ở chỗ này tìm tài liệu liên quan đến nó.

Cổ Diêu tiện tay cầm lấy một quyển sách, nó là đấu khí ‘nhập môn’, lật qua vài trang, không then với ‘kỳ danh’, tất cả đều là tri thức võ đạo nông cạn, cùng với các quyển sách ở Lan Tư quận chẳng khác gì nhau.

Nếu như là mấy tháng trước thì quyển sách này nhất định là sẽ rất phù hợp với Cổ Diêu, nhưng bây giờ không phải là mấy tháng trước, nhìn qua vài trang Cổ Diêu lại để nó vào chỗ cũ.

Sau đó hần cầm lên vài quyển, “Nguyên Tố Cảm ứng”, “Lực Lượng Ba Động.”

Cổ Diêu xem qua được vài trang đều bỏ lại chỗ cũ, sau đó hần thất vọng phát hiện ra rằng, căn bản là không có thứ gì mình có thể dùng được.

Thư viện có tổng cộng chín tầng, diện tích thì giảm bớt theo tầng nhưng tri thức thì lại tăng lên.

Lầu một diện tích tuy lớn nhưng cũng lại rất vắng vẻ, chỉ có loe hoe vài móng, điều này cũng dễ hiểu bởi đệ tử của học viện đều có cơ sở khá tốt, thế thì còn ai phí công sức ở đây mà đi xem mấy thứ căn bản chứ.

Đi lên lầu hai, nơi này các bộ sách chỉ là bước bắt đầu, ví dụ như “Đấu khí chất hóa tất độc”, “đấu khí ngưng tụ”, “các biến dị của đấu khí.”

Lên đến lầu ba, đệ tử bắt đầu nhiều hơn.

Một hệ đấu khí chuyên tu, cách sử dụng linh hoạt thủy đấu khí, các kỹ xảo phòng ngự của thổ hệ đấu khí ...

Nơi này đa số là các điển tịch về đấu khí thông thường, các điển tịch ở đây rất thích hợp với các đệ tử vốn là thí tập sinh qua được kỳ kiểm tra.

Tầng thư tư, thứ năm đệ tử càng nhiều, nhưng chiếm đa số vẫn là các đệ tử bình thường.

Tầng sáu, bảy thì các đệ tử ưu tú và đệ tử năm hai năm ba chiếm đa số.

Ở tầng thứ tám thì các võ điển ở đây đã vô cùng cao thâm, ngay cả đệ tử ưu tú cũng rất ít.

Về tầng chín, tầng cao nhất, vốn là nơi chứa toàn bộ các loại thiên thư cao thâm khó hiểu, nếu không phải là thiên tài thì tuyệt đối sẽ không thể nào hiểu được, bởi vậy cho nên cả học viện cũng chỉ có vài người đặt chân vào, vì thế nơi này chỉ có ruồi bay kiến bò.

Nhưng hôm nay tại tầng chín xuất hiện một đệ tử bình thường.

70. Chương 2 : Lão Nhân Quét Dọn

Cho nên một đệ tử bình thường đặt chân vào tầng chín của thư viện vốn là một chuyện vô cùng hi hãn.

Mà hành vi của vị đệ tử này cũng rất là kỳ quái, mỗi quyển sách cầm lên chỉ xem qua mục lục rồi để lại chỗ cũ.

Vị khách không mời này dĩ nhiên chính là Cổ Diêu rồi, hắn khi khắp cả thư viện kể cả tầng chín cũng chưa thấy một quyển võ điển cổ nào nên mới quyết định đi lên tầng chín.

Nhưng sau khi đi một vòng quanh tầng chín cũng không có được thu hoạch gì. Cổ Diêu vô cùng thất vọng, ngay cả thư viện của thần thánh học viện cũng không thể nào tìm được võ điển cổ văn, như vậy thì trên đại lục làm sao mà tìm thấy đây chứ?

Nhưng cũng phải nghĩ lại, La Áo đế quốc sửa lại văn tự cũng đã cách đây hơn ba nghìn năm rồi, trải qua một thời gian dài như thế thì đa số điển tịch võ văn sợ rằng cũng đã rách nát hoặc trở thành đồ ăn cho bọn mối mọt rồi.

“Soạt, soạt ...”

Vài tiếng động nhẹ vang lên cắt đứt mạch suy nghĩ của Cổ Diêu, sau đó hắn nhìn thấy kế bên có một vị lão nhân, đang quét dọn vệ sinh bên trong thư viện, mặc dù nơi này không ai đặt chân đến nhưng mặt đất lại vô cùng sạch sẽ, lão vô cùng tỉ mỉ.

Lão nhân râu tóc bạc trắng, ít nhất cũng đã tám chín mươi tuổi rồi, nhưng da vẻ hồng hào, tinh thần minh mẫn, có lẽ là do khí hậu của thánh vực, khiến cho mọi người ở đây khỏe mạnh và trường thọ, đã gần hoa giáp mà vẫn khỏe mạnh như thường.

Cổ Diêu trong lòng liền động, đi đến nói: “Lão bá?”

Lão nhân ngừng công việc đang làm, ngẩng đầu lên: “Vị học viên này, gọi lão à?”

Cổ Diêu gật đầu nói: “Vâng ạ!”

“Có chuyện gì sao?”

“À, lão bá, người làm việc ở đây hắn là đã rất lâu năm?”

“Đương nhiên!” lão nhân lập tức trả lời.

Có lẽ cả ngày chỉ quét dọn không rất là nhàm chán, khó có được người đến gần, nên lão cũng không vì nguyên nhân bị người khác cắt ngang công việc mà có vẻ khó chịu, trái lại vô cùng cao hứng, đưa các ngón tay lên tính: “Để ta tính một chút, hình như là sáu mươi hai năm, ba tháng và mười chín ngày.”

“Ây, trí nhớ của người thật là tốt!” Cổ Diêu cũng bội phục, hần tiếp tục hỏi: “Như vậy thì người đối với tầng chín này vô cùng quen thuộc rồi!”

“Ha ha, đó là chuyện đương nhiên, ta mỗi tuần đều quét dọn sửa sang lại cho các điển tịch một lần, nên có thể nói là hiểu rõ chúng như lòng bàn tay.”

“Như thế thì tốt quá, không biết ở tầng chín này có cổ văn điển tịch hay không?”

“Cổ văn vũ điển?” lão nhân có chút kinh ngạc: “Ta làm công việc quét dọn ở học viện đã hơn sáu mươi năm rồi, hỏi đến Cổ Diêu điển tịch thì tiểu hữu đây chính là người thứ năm hà hà.”

Cổ Diêu vội nói: “Như vậy thì rất cuộc là có hay không?”

Lão vuốt râu mép, không có trực tiếp trả lời: “Tiểu hữu, muốn tìm cổ văn điển tịch để làm gì? Phải biết rằng chúng vốn đã bị đào thải rồi, lão nghĩ những điển tịch hiện nay thích hợp với việc tu luyện hơn.”

“Ay ..., là vì ta đối với lịch sử viễn cổ cảm thấy rất là hứng thú, những tiền bối đáng kính trong lịch sử trùng trùng lớp lớp, tên tuổi lưu danh sử sách, nhiều người mến mộ, ta muốn biết rõ họ hơn.”

Lão nhân vuốt râu cười nói: “Là thế sao?”

Dĩ nhiên là Cổ Diêu nói dối rồi nhưng cũng không phải là hoàn toàn không đúng.

“Đúng vậy.” hần gần như là cầu khẩn: “Lão bá, nếu có cổ văn điển tịch, xin người hãy nói cho ta biết.”

“Không có!” lão nhân trả lời dứt khoát và lưu loát, khi Cổ Diêu lộ ra vẻ thất vọng thì lão lại bổ sung một câu: “Ít nhất nơi này không có.”

Ít nhất?

Cổ Diêu chấn động tinh thần: “Ý của người là ...”

“Ở nơi này đều là các điển tịch sau khi văn tự được sửa đổi, nhưng ...” lão nhân nói đến đó thì ngữ khí lại chuyển, chỉ vào phía trên nói: “Phía trên thì có không ít.”

Cổ Diêu ngạc nhiên nói: “Thư viện không phải chỉ có chín tầng thôi sao, chẳng lẽ là trên mái nhà?” <@ngu vãi>

Học viện lại đem võ điển để ở trên mái nhà, quả thật là kỳ quái.

Lão nhân nhanh chóng giải thích nghi vấn của Cổ Diêu: “Không còn có một tầng nữa, đó vốn là nơi tàng trữ hỗn tạp, chỉ chứa các văn thư đã bị vất đi, bên trong đó có các cổ văn điển tịch mà tiểu hữu cần.”

Cổ Diêu nghe thế thì vô cùng mừng rỡ: “Lão bá người có thể mang cho tiểu đệ xem một chút không?”

“Đương nhiên là không thành vấn đề” lão nhân cười sảng khoái: “Hiểu rõ thêm về lịch sử vốn là chuyện tốt, thanh niên trẻ tuổi bây giờ cả ngày chỉ nghĩ đến tu luyện, chẳng còn ai quan tâm đến lịch sử, như thế nào lại có thể quên đi quá khứ chứ, thật là ...”

Lắc lắc cái đầu, lão mang Cổ Diêu đến sau tầng chính, nơi này có một cái cửa sắt, ngay cả khóa cũng đã cũ kỹ loang lổ, xem ra cũng đã rất lâu không có mở ra.

Lão nhân móc một chuỗi chìa khóa từ trong người ra, tìm được một cây rồi xuyên vào, nhưng loay hoay mãi mà không thể mở ra.

Lão nhân nhíu mày nói: “ai da, làm sao bây giờ, hình như nó không chịu mở ra, cái khóa này chắc có chút vấn đề rồi, xem ra đã bị hư rồi.”

“Hay để tiểu đệ tử một chút.”

“Tiểu hữu?”

“Tiểu diệt đây còn trẻ có khí lực, nói không chừng có thể mở ra?”

“Tiểu hữu, mở khóa không phải là dựa vào khí lực.” Tuy thế lão vẫn đưa chìa khóa cho Cổ Diêu, còn dặn dò thêm một câu: “Ngân vạn lần phải nên cẩn thận, nếu không làm gãy phần bên trong của chìa khóa, lúc đó thì cũng không còn biện pháp.”

“Vâng, tiểu diệt sẽ chú ý.” Cổ Diêu chỉ trả lời theo lệ mà thôi, hẳn là đạo tặc, mở khóa không dễ sao, cho dù là không có chìa khóa cũng không thành vấn đề.

Lão nhân này là một người không rành về võ đạo, Cổ Diêu cũng không lo lắng thân phận đạo tặc bị lộ, nhưng vẫn cẩn thận, cầm chìa khóa giả vờ đâm mấy lần, bên trong khóa quả thật là có chút rỉ sắt, bất quá vấn đề nhỏ nhoi này không thể nào làm khó Cổ Diêu được, hẳn loay hoay một hồi thì một tiếng “rắc” kêu lên, chiếc khóa đã được mở.

Lão nhân giơ ngón tay lên: “Tiểu hữu, người nói đúng, lão đã già.”

“Đâu, ngài phi thường cường tráng đấy chứ, khi ta bằng tuổi ngài như bây giờ nếu còn có thể có được tinh thần như ngài thì tốt rồi.” Cổ Diêu cũng không bỏ lỡ cơ hội mà vuốt mông ngựa một cái.

Vuốt mông ngựa thì ai mà chẳng thích, không phân biệt tuổi tác, lão nhân nghe thế thì vẻ mặt như nở hoa, nhìn qua giống như là trẻ thêm vài tuổi, “Đến đây, lão đưa tiểu hữu đi xem một chút.”

71. Chương 3 : Cữu Âm Cữu Dương

Lão nhân đi trước dẫn đường, Cổ Diêu do dự một chút rồi cũng theo sau.

Sau khi đi qua con đường lại xuất hiện một cánh cửa sắt, nhưng cánh cửa này lại không có khóa, lão nhân nhẹ nhàng đẩy nó ra.

Một mùi mốc meo đập vào mặt, nơi này quá tối không thể nhìn thấy vật gì.

Lão nhân tìm kiếm xung quanh, cuối cùng tìm được một ngọn đèn. Dựa vào ánh sáng yếu ớt của ngọn đèn, Cổ Diêu rốt cục có thể nhìn rõ hơn hoàn cảnh trước mắt.

Chỗ này vốn là một gian mật thất, chỉ khoảng năm sáu mươi thước vuông, mạng nhện bao phủ khắp nơi cứ như là một ngôi nhà cũ đã lâu không có người ở.

Xem ra cả thần thánh học viện, không có nhiều người biết rằng thư viện còn có một chỗ như thế này.

Vì là nơi lưu trữ những văn thư đã không còn dùng, nên văn thư ở nơi này không có được xếp dọn ngay ngắn theo trình tự, cùng chẳng phân theo loại, văn thư bị vứt lung tung hỗn tạp nằm chung một chỗ cứ như là một ngọn núi nhỏ.

“Thư viện trong học viện của chúng ta luôn không ngừng đổi mới văn thư, điển tịch cho nên các văn thư cũ sẽ bị bỏ đi, nhưng các văn thư điển tịch trên tầng chín lại vô cùng trân quý nếu bỏ đi thì rất đáng tiếc, vì vậy họ viện mới đặc biệt mở thêm một gian mật thất này để lưu trữ, các điển tịch ở nơi này cũng chẳng còn là điển tịch trân trọng yếu nữa.” lão nhân vừa nói chuyện đồng thời nhặt lên một quyển sách, phủ phủ nó: “Hà hà, ta còn nhớ rõ, quyển sách này chính là do ta 22 năm trước ném nó vào đây, nó cũng chính là quyển cổ văn điển tịch cuối cùng ở bên ngoài.”

Cổ Diêu tiếp nhận quyển sách nọ, lật qua vài trang xem xét, quả nhiên đều là cổ văn, vui mừng khôn xiết.

Lão nhân chỉ vào đồng văn thư điển tịch trên mặt đất: “bên trong đó còn có các quyển lịch sử đại lục cổ mà khi trẻ ta rất thích, và cũng đã xem qua không ít, thôi tiểu hữu từ từ tìm hiểu đi.”

“Vâng, lão bá, đã làm phiền người!” Cổ Diêu dừng lại một chút rồi nói: “À đúng rồi, các điển tịch ở đây có thể mượn về không?”

Lão nhân lắc đầu: “sợ rằng không được, tiểu hữu, chắc cũng đã biết quy định của học viện, các điển tịch của thư viện nằm từ tầng sáu trở lên đều không thể mượn về được, chỉ có thể đọc tại thư viện, nhưng nếu tiểu hữu không chê bai nơi này thì lão có thể tùy thời mở cửa dùm tiểu hữu.”

Cổ Diêu cao hứng nói: “Tạ ơn lão bá.”

Nơi này mặc dù có chút không tốt, nhưng dù sao cũng rất an tĩn, không cần lo lắng bị quấy rầy.

“Ha ha, không cần, người có tình yêu đối với lịch sử như tiểu hữu không còn bao nhiêu, được rồi, lão phải xuống dưới quét dọn đây, nếu như không có chuyện gì thì tiểu hữu cứ ở đây xem sách đi, nhưng nên cẩn thận, ngàn vạn lần đừng gây tổn hại đến nó.”

Cổ Diêu gật đầu nói: “Lão bá cứ yên tâm!”

Lão nhân cũng không dong dài, sau khi dặn dò vài câu đơn giản thì bỏ đi.

Mà Cổ Diêu nhìn thấy các văn thư điển tịch ở đây thì cứ như nhìn thấy vật chí bảo, nhào đến đóng sách mà cơ hồ đã bị thể nhân quên lãng, tìm kiếm tư liệu mà mình cần, từ đó về sau, tầng chín của thư viện có thêm một vị khách quen.

Mỗi ngày sau khóa học, ngoại trừ tu luyện thì Cổ Diêu đều đến trữ tàng thất của thư viện.

Cổ Diêu mơ hồ ý thức được, nếu như có thể hiểu rõ được thiên ma quyết thì chính bản thân của mình sẽ tiến có một bước tiến dài, liệu mạng khổ luyện là một điều tốt nhưng “Ma Đạo Bất Ngộ Khảm Sài Công”, đạo lý này hẳn cũng hiểu được.

Sự thật đã chứng minh Cổ Diêu không sai, dưới sự hỗ trợ của các điển tịch, Cổ Diêu đã có thể lý giải được nhiều phần trong thiên ma quyết, Cổ Diêu lại càng kinh ngạc.

Hắn phát hiện ra người viết bộ kỳ thư này hoàn toàn không phải là người điên, mà có thể nói là một thiên tài võ học, không phải gọi là quý tài mới đúng, cho dù có là thiên tài cũng không có gan lớn như vậy, có được một tư duy “Thiên Mã Hành Không” <@Bộ kiếm hiệp đặc sắc, hiện do huynh livan dịch>

Càng quan trọng hơn là quyển kỳ thư này luôn đơn giản vấn đề, đi sâu vào lý luận, có thể nói là sử dụng những câu từ ngắn gọn chất lọc, lại có những ví dụ cụ thể, đem toàn bộ ý tứ diễn giải vô cùng nhuần nhuyễn, rất nhiều vấn đề khó khăn mà Cổ Diêu gặp phải trong quá trình học ở học viện có thể tìm được giải đáp trong thiên ma quyết, mà các vấn đề này đạo sư đã nhiều lần lặp đi lặp lại hết sức cường điệu, dùng rất nhiều phương pháp giảng giải nhưng một bộ phận lớn học viên cũng không thể nào hiểu hết được.

Nếu so sánh với người đã viết ra quyển thiên ma quyết này thì Cổ Diêu đột nhiên có cảm giác các đạo sư của thần thánh học viện giống như mao đầu tiểu tử, cho dù có là sư phụ Philip có thúc ngựa đuổi theo cũng khó mà kịp, phải biết rằng Tiêu Dao Môn cơ hồ vốn là nhất mạch đơn truyền, mỗi vị trưởng môn có thừa thời gian trăm phương ngàn cách khổ tâm suy nghĩ để bồi dưỡng người nối nghiệp, các phương thức giáo dục cũng ngày càng được hoàn thiện, nhưng nếu so với người viết thiên ma quyết thì vẫn còn thua kém vài bậc.

Trong trữ tàng thất có không ít cổ văn cùng các tư liệu hiện đại, sau nửa tháng, Cổ Diêu có thể hiểu rõ phần lớn thiên ma quyết.

Những gì ghi trong thiên ma quyết vốn là một loại lý luận khác hoàn toàn với tâm pháp lý luận trên đại lục.

Thiên Ma Quyết chia thành thượng hạ lưỡng thiên.

Thượng Thiên - Cửu Dương Thần Công.

Hạ Thiên - Cửu Âm Chân Kinh.

Cùng một bộ võ công tâm pháp nhưng lại có hai loại đấu khí độc lập hoàn toàn với nhau, đây chính là lần đầu tiên Cổ Diêu biết đến điều này.

Từ cuối cùng, may mắn là vừa đúng ngay phần kết của Thượng Thiên Cửu Dương Cương Khí, về phần hạ thiên Cửu Âm Chân Kinh thì đã bị Hàn đại hộ mang đi.

Cổ Diêu hoàn toàn đắm chìm trong bộ kỳ thư huyền diệu này, trải qua quá trình tìm hiểu kỹ càng, cuối cùng quyết tâm tu luyện.

Loại lý luận nghịch thiên này quả là điên cuồng, nhưng Cổ Diêu đã hoàn toàn bị người viết ra quyển thiên ma quyết này chinh phục rồi, đổi thành bất kỳ một vị vũ giả nào chắc chắn cũng như thế, không muốn bỏ qua bộ kỳ thư này.

Bởi vậy cho dù Hàn đại hộ có bị nhà tan cửa nát vì nó nhưng cũng phải trải qua một phen đấu tranh tư tưởng mới có thể xuống tay được, bởi vì thiên ma quyết quả thật chính là một kỳ trân dị bảo trong thế giới võ học.

Hàn đại hộ lấy đi hạ thiên của thiên ma quyết, có thể nói là có dụng ý, một là có thể hủy diệt nó trước mặt Clark, làm cho hắn thống khổ cả đời để trả thù sát thù. Thứ hai, Cổ Diêu sẽ không thể chính thức luyện thành thiên ma khí, vì thế có thể tránh được độc thủ của Clark.

Chỉ là ngay cả hàn đại hộ cũng không nghĩ đến, trên bộ kỳ thư này lại có đến hai loại dấu khí, Cửu Dương Thần Công cùng Cửu Âm Chân Kinh vốn không thể thiếu một trong hai được, hắn đã làm cho Cổ Diêu lẫn người viết ra quyển thiên ma quyết này không hề dự liệu trước được tình huống này, đồng thời cũng tạo thành một mối họa lớn ...

72. Chương 4 : Thụ Ngược Cuồng

Làm theo những gì đã tìm hiểu trong phần nguyên tố cảm ứng trong tâm pháp trên, Cổ Diêu kinh ngạc phát hiện ra tinh thần thể giới của mình đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Ngày thường chỉ thấy Kim Mộc Thủy Hỏa Thổ, Phong Lôi trong không gian dường như rất là thừa thớt, tương đối khó có thể cảm ứng được hắc ám cùng quang minh nguyên tố, chín loại nguyên tố cơ bản hắn đã từng gặp qua, nhưng thay vào đó lại chính là các tiểu nguyên tố lổm đổm.

Các hạt nguyên tố nhỏ ngày chính là nguyên tử đã được ghi trong Thiên Ma Quyết sao?

Sự thật đã chứng minh, chúng nó, quả thật là có tồn tại!

Cổ Diêu càng tin tưởng hơn vào Thiên Ma Quyết, tiếp tục dùng tâm pháp trong Thiên Ma Quyết hấp thu các hạt nhỏ này.

Chớp mắt cái một tháng nữa lại trôi qua, không có tiến bộ vượt bậc như trong tưởng tượng, tốc độ đều cao tu luyện so với linh động cũng không khác nhau lắm, xem ra cũng không có biến hóa gì, nhưng Cổ Diêu lại phát hiện ra cảm quan của mình không như trước kia, tựa như cảm nhận thế giới chung quanh tốt hơn, tiếng ếch kêu trong đêm cũng truyền đến tai mình rõ ràng hơn, ngay cả tiếng cây cỏ xào xạc do gió thổi ngang qua, Cổ Diêu mơ hồ có thể cảm nhận được sức sống cùng sinh cơ của chúng nó, đó là một loại nhận thức thần kỳ không thể diễn tả bằng lời được.

Có được cảm quan nhạy cảm, Cổ Diêu đối với việc vận dụng lực lượng lại càng dễ dàng hơn.

Lực lượng vốn chính là công cụ của vũ giả nhưng nó cũng chính là thứ khó có thể không chế nhất.

Nói một cách khác, một người có lực lượng là một trăm nhưng có thể phát huy chỉ khoảng ba mươi, có những người có lực lượng chỉ có tám mươi nhưng lại có thể phát huy bảy mươi, như vậy thì người sau tuy có lực lượng không bằng người trước nhưng lại có thể mạnh hơn người trước.

Làm thế nào để có thể sử dụng lực lượng hữu hiệu nhất đó là một vấn đề nan giải.

Mà một trong các phương pháp sử dụng lực lượng thường thấy nhất đó chính là kỹ năng.

Tuy nói lực lượng chính là trụ cột của võ học nhưng cũng không thể thiếu kỹ năng, một loại kỹ năng cao siêu có thể giúp cho vũ giả tiêu hao lực lượng đến mức thấp nhất, và phát ra uy lực lớn nhất. Tầm quan trọng của kỹ năng đã giúp cho nó trở thành một ngành học trong thần thánh học viện.

Còn có một số ít cao thủ cũng không có quá xem trọng kỹ năng, hoặc có thể nói họ là những người đã đạt đến cảnh giới đỉnh phong, có thể phát huy được uy lực lớn nhất của các chiêu số, những người này đều là cấp bậc tông sư.

Tình huống bây giờ của Cổ Diêu là vô cùng đặc thù, lực lượng của hắn vô cùng yếu, nhưng lại có thể vận dụng một cách tự nhiên, khí tùy niệm động, giống như là đã trở thành một bộ phận của thân thể.

Loại dị trạng này, hắn là đến từ các hạt nhỏ mà trong Thiên Ma Quyết gọi chúng là “Nguyên Tử”, đây chính là giải thích duy nhất mà Cổ Diêu có thể tìm được.

Vô luận thế nào thì đây cũng chính là chuyện tốt, càng thu được nhiều ích lợi, thì Cổ Diêu lại càng nhiệt tình nghiên cứu Thiên Ma Quyết.

Hôm nay sau khi buổi học kết thúc, Cổ Diêu vẫn đến thư viện như thường lệ.

“Tiểu hữu, đã đến rồi à.”

Vừa vào cửa đã đụng phải lão nhân quét dọn, qua hơn một tháng, hai người đã vô cùng quen thuộc, Cổ Diêu biết lão tên là Luss<@Khiếu Lạc Tư>, không có vợ, cũng không có thân nhân.

Cổ Diêu gật đầu:“Đúng vậy lão bá.”

“Đi lão đi mở cửa trữ tàng thất cho tiểu hữu.” Luss định đưa tay xuống lấy ra chìa khóa của trữ tàng thất.

Cổ Diêu liền ngăn lại:“Không cần đâu ạ!”

“Sao?”

Cổ Diêu giải thích:“Điện tịch bằng cổ văn trong trữ tàng thất, tiểu diệt đã không cần đến nữa.”

Hắn đã phiên dịch ra toàn bộ Thiên Ma Quyết rồi, không cần phải ở trong trữ tàng thất âm u kia nữa.

“Vậy sao” Luss hí hóp nói:“Xem bộ dáng của tiểu hữu tựa hồ là đã có không ít thu hoạch.”

“Vốn là có thu hoạch.” Cổ Diêu vui vẻ nói:“Mấy ngày nay đã phiên toái người rồi.”

“Sao lại nói vậy, tiểu hữu ham học như thế thì lão đương nhiên phải cố hết sức mà hỗ trợ chứ, hôm nay tiểu hữu đến đây ...”

Cổ Diêu tiếp lời:“Tiểu diệt muốn xem qua một chút văn thư ở tang chín, nhưng là ở bên ngoài he he ...”

“Oh, nhưng điện tịch ở nói đó đều cao thâm, tiểu hữu, lão đây xem ra ở phía dưới này thích hợp hơn.” Từ giáo huy trên người Cổ Diêu lão có thể nhận ra hắn là một học viên bình thường, xuất phát từ hảo ý nên Luss mở lời nhắc nhở.

“Không sao, tiểu diệt chỉ là tùy tiện xem qua thôi, cũng không có nghiên cứu nó, lão bá, không làm phiền người nữa.”

Ngày hôm qua trong khi tu luyện Thiên Ma Quyết hắn gặp phải một vấn đề nên hôm phải phải đến thư viện để tìm tư liệu liên quan mà giải quyết.

Không phải hắn không biết tự lượng sức mình, mà trên thực tế hắn đã dạo một vòng quanh các tầng dưới. Thiên Ma Quyết quả thật là vô thượng kỳ công, ngay cả các giải thích trong các điện tịch ở tầng thứ tám cũng có vẻ thô thiển so với nó, vì vậy nên Cổ Diêu mới muốn lên tầng thứ chín để thử.

Trước khi luyện tập Thiên Ma Quyết, Cổ Diêu vẫn là tỉnh tỉnh mê mê, cứ như một con ruồi không đầu chẳng biết phương hướng, nhưng lúc này hắn miễn cưỡng là có thể hiểu được đôi chút, hơn nữa còn mơ hồ cảm nhận được những điều huyền diệu trong đó. Bất tri bất giác, hắn đã tiến thêm một bước trong cảnh giới của võ học, càng lên cao, càng nhìn xa trông rộng hơn, trước mắt càng sáng tỏ thông suốt, nhưng cũng gặp một cảnh giới mới rộng hơn.

Nếu xét về lực lượng thì Cổ Diêu còn kém so với các học viên khác trong lớp, nhưng nếu so với kiến thức thì lại vượt xa, nhưng đó là do hắn có được một siêu cấp cao thủ đặt nền móng trụ cột cho.

Cổ Diêu cứ hoan hỉ mà đắm chìm trong phiến tân thiên địa kỳ diệu, cơ hồ là quên mất thời gian trôi qua, đến khi bị một thanh âm khác cắt ngang ý nghĩ:“lão nhì!”

Xưng hô với Cổ Diêu như vậy cũng chỉ có hai người.

Quay đầu lại thì thấy chính là vẻ mặt đang kinh ngạc của Tập La.

“lão nhị, ngươi sao lại ở chỗ này?” Táp La khỏi khỏi kinh ngạc hỏi.

“Đọc sách!” Cổ Diêu vừa nói xong liền cảm giác mình ngu, Táp La hỏi dĩ nhiên không phải là vấn đề này, mà là vấn đề khác. Phải biết rằng chỉ có học viên ưu tú mới có thể đặt chân lên tầng chín, mà mình chỉ là một học viên bình thường mà thôi, kỳ quái là không thể nào tránh khỏi.

Táp La chưa kịp đưa ra nghi vấn thì Cổ Diêu đã trả lời trước:“Hắc, ta chỉ là tùy tiện xem qua một chút cho đỡ không khí thôi, xem xem có phải nó cao thâm huyền ảo giống như trong truyền thuyết không thôi.”

Lão nhị đang có triệu chứng sao? Một đoạn thời gian trước thì điên cuồng luyện tập hành hạ thân thể tốt cùng, bây giờ thì lại chuyển sang hành hạ đại não, Táp La trong lòng thầm hỏi, chẳng lẽ người này thích Nữ hoàng mặt nạ cầm roi da trong tay sao? <@Liên hệ má mì suongrong để biết thêm chi tiết>

Luyện kim thuật sư luôn có tư tưởng rất là cổ quái, nên dễ dàng liên tưởng đến những điều đặc biệt, vừa nghĩ đến đó thì Táp La ho khan một tiếng nói:“Lão nhị, cái loại sở thích này mặc dù chưa đến nỗi thương thiên hại lý, nhưng dù sao cũng không phải là loại tâm lý khỏe mạnh, nên tận lực khống chế là tốt hơn.”

“Sở thích?”

Nữ hoàng mặt nạ cầm roi da trong tay chứ gì, tiểu tử nhà ngươi còn giả bộ ngu ngốc sao! Được rồi, chưa có người nào lại tự nhận là mình thích bị ngược đãi đến độ điên cuồng như thế này, lão nhị bộ ngươi nghĩ chỉ cần giả bộ ngu là thôi sao? Táp La cười mập mờ nói:“Lý giải, lý giải, ta phải tìm một chút tư liệu của kim thuật sư, ngươi cứ tiếp tục đi.”

Nói xong hắn liền bỏ đi, lưu lại một đồng nghi vấn trong bụng Cổ Diêu, như thế nào cũng không đoán ra được nụ cười của tên tóc dựng đứng kia có hàm nghĩa gì.

73. Chương 5 : Nội Tiết Mất Cân Đối

Táp La cũng là khách quen của tầng chín, Cổ Diêu cũng mơ hồ cảm giác được vị bạn cùng phong của mình cũng không phải là một nguyên tố luyện kim thuật sư bình thường, đồng dạng, trong lòng của Táp La cũng nghĩ rằng Cổ Diêu đang có dấu hiệu bị điên, cả ngày đến tầng chín của thư viện để hành hạ não bộ của mình.

Lại nói, cả hai người đều khác nhau, nhưng đều mặc giáo huy của đệ tử bình thường, nhưng lại có đọc những điển tịch mà ngay cả các học viên ưu tú cũng khó có thể hiểu được.

Xế chiều, hai người lại đi đến tầng chín, khi nhìn thấy đối phương thì cũng không lạ vì đã quá quen thuộc, nên đều sau một hồi nói chuyện thì trực tiếp làm tiếp chuyện của mình.

Táp La thì vẫn ôm một quyển tư liệu về luyện kim thuật cúi đầu nghiên cứu, lông mi cũng nhú lại hợp thành một , còn Cổ Diêu thì cầm một quyển điển tịch liên quan đến Phục Hợp Đẩu Khí lẳng lẳng mà nghiên cứu.

Chỉ là Cổ Diêu không cách nào tập trung tinh thần được, bởi vì hắn luôn có cảm giác là có người đang nhìn trộm mình.

Rất nhanh Cổ Diêu liền phát hiện đó không phải là ảo giác.

Người nhìn trộm đó là một nữ học viên ở cách đó khoảng bảy tám thước, xác nhận mà nói là không phải nhìn trộm mà là nhìn kỹ, vì nàng đang nhìn chằm chằm vào Cổ Diêu.

Nữ tử có một mái tóc dài màu đỏ, hơn nữa người có mặt ở tầng thứ chín đều là những người nổi tiếng nên Cổ Diêu liền nhận ra nàng.

Một trong tám đại cổ tộc, dùng ám khí danh trấn thiên hạ, chính là đông phương gia tộc, Đông Phương Lộ, tân sinh năm nhất, là một trong số các học viên vô cùng nổi tiếng.

Là một nhân vật phong vân trong thần thánh học viện, nàng không những có dung mạo xinh đẹp, lại có dáng người bốc lửa, cùng với tính cách và thực lực , gia thế của nàng nên càng khiến cho nhiều người chú ý.

Tuyệt đại đa số nam học viên đối với nàng đều là vừa sợ vừa thích.

Cổ Diêu cũng biết đây chính là một đóa hoa hồng có gai, tốt nhất là không nên đụng đến nàng, lúc đầu hắn cũng không để ý lắm, nhưng ánh mắt của Đông Phương Lộ vẫn không rời khỏi người hắn, điều này làm cho Cổ Diêu vô cùng mất tự nhiên, giống như là có hàng ngàn hàng vạn con kiến bò trên mình hắn vậy.

Không thể nào tập trung tinh thần được, cuối cùng hắn nhịn không được đi đến chỗ Đông Phương Lộ: “Đông Phương Lộ đồng học, có chuyện gì sao?”

Ngày đó khi Đoan Mộc Tình lần đầu tiên vào học viện đã cùng nam sinh xa lạ này bắt chuyện, đã để lại cho Đông Phương Lộ một ấn tượng rất sâu, bởi vậy khi Đông Phương Lộ đến tầng chín thì không bao lâu đã chú ý đến Cổ Diêu.

Quan sát hồi lâu nhưng nàng vẫn chưa phát hiện ra nam sinh này có điểm gì đặc biệt, bề ngoài thì không đẹp trai, nhiều nhất thì chỉ có thể gọi là mi thanh mục tú, nhìn qua cũng không phải là một cường giả.

Người như thế thì hắn là không có lý do gì để hấp dẫn chú ý của Đoan Mộc Tình.

Ngày Đoan Mộc Tình nhập học thì Cổ Diêu đã nhìn chăm chăm vào ngực của Đoan Mộc Tình, chuyện đó Đông Phương Lộ vẫn còn canh cánh trong lòng, không lâu trước đó Đoan Mộc Tình đã trải qua một cơn ác mộng bí hiểm, mọi người đều biết chuyện này, nhưng tên này lại không hề biết điều, mà còn vô cùng không có ý tứ.

Đương nhiên Đông Phương Lộ không biết lúc đó Cổ Diêu chú ý chính là sợi dây chuyền mộc mị, bởi vậy cho nên trực tiếp gắn cho hắn danh hiệu sắc lang, trong lòng cực kỳ chán ghét, nghe vậy thì tức giận nói: “Không có gì!”

Cổ Diêu ho khan hai tiếng: “Nếu vậy, thì vui lòng đừng nhìn ta như thế, được không?”

“Ai thèm nhìn ngươi? Ngươi tưởng rằng ngươi tuấn tú lắm sao?” Đông Phương Lộ nghe thế thì trong lòng bạo hỏa, tên tiểu tử ác tâm háo sắc này lúc đó không hề câu nệ gì mà cứ nhìn chăm chăm vào ngực của Tiểu Tình, bây giờ lại giả bộ nghiêm chỉnh đến chỉ trích bốn tiểu thư!

Cổ Diêu nhú mày, hắn có thể cảm nhận rõ ràng địch ý của Đông Phương Lộ, cũng không biết là đã mạo phạm nào khi nào. Nếu nói thì hai người chỉ từng tiếp xúc khi gặp Đoan Mộc Tình, nhưng chưa từng nói với nhau một câu nào.

Kỳ thật Đông Phương Lộ cũng không phải là cố tình thích sinh sự, chỉ là vì sự hiểu lầm ngày đó cho nên nàng cảm thấy Cổ Diêu không vừa mắt, càng nói chuyện thì ác cảm ngày càng tăng, cơn bạo hỏa trong lòng vẫn chưa tan, chỉ vào giáo huy của học viện bình thường trên người Cổ Diêu nói: “Ngươi có thể hiểu được điển tịch ở trên tầng chín này sao? Tên gia hỏa Trang B!” <@Chả biết tên Trang B này là gì>

<@Đã thụ giáo qua huntercd huynh: Trang B là một câu chữ dạng tiếng lóng, giống như là tên khốn kiếp!>

Cổ Diêu nghe thế thì thiếu chút nữa té xỉu, Trang B? cái từ thô tục này không ngờ lại xuất ra từ miệng của một nữ sinh, con mụ này đúng là “Cực Phẩm”! Mặc dù đã sớm nghe qua đại danh của Đông Phương Lộ nhưng bây giờ mới chính thức chứng kiến.

Không ngờ nàng lại xem mình như một tên Trang B? Chẳng lẽ chỉ có người xuất thân từ dang môn đại tộc mới có thể là nhân tài có thể lên tầng chín thôi sao? Nghĩ đến đó thì Cổ Diêu vô cùng khó chịu, hắn cũng là một người quật cường, lập tức không lạnh không nóng nói: “Ta thích làm gì, đó là tự do của ta, không quan hệ gì đến đại tiểu thư. Coi như ta là một tên Trang B đi, giáo quy của học viện có điều nào quy định học viên không thể là Trang B sao? Xen vào chuyện của người khác đúng là một tiểu đại bác!” <@Nhân vật Borah-đại bác chính là nữ đạo sư đã xuất hiện ở buổi lễ khai giảng có biệt hiệu là đại bác!>

Tiểu đại bác?

Đông Phương Lộ ngây người một chút mới nghĩ ra được, đại bác vốn chính là lão vu bà của huyền thuật hệ, tên này nói thế thì chính là mắng mình là một tiểu vu bà, một mụ đàn bà cay độc.

Thực tế thì cá tính của Đông Phương Lộ cũng mạnh mẽ như gia tộc của nàng, Nam học viên trong học viện không dám tùy tiện trêu chọc nàng, Cổ Diêu chính là người đầu tiên châm chọc nàng, Đông Phương Lộ trợn tròn cặp mắt, chỉ vào Cổ Diêu nói: “Ngươi nói cái gì?”

Cổ Diêu ấn cánh tay nàng xuống: “không nên chỉ vào người khác như vậy, đây là một hành vi bất lễ! Đông Phương Lộ tiểu thư, tiểu thư cùng với bình dân chúng ta bất đồng, nàng là xuất thân từ một đại gia tộc, như thế nào lại không có giáo dục như vậy chứ? Nếu như rãnh rỗi không có việc gì làm thì trước khi quản chuyện của người khác thì tốt nhất là xem lại chuyện của mình đi!”

Không đợi Đông Phương Lộ phản bác, hắn lại tiếp tục nói: “Còn nữa, dễ dàng nổi nóng là điều tối kỵ đối với dung mạo của nữ nhân, nàng xem, trên mi tâm đã có một hạt đậu khó coi nổi lên rồi kìa!”

Mỹ nữ đều như nhau, xem dung mạo còn muốn quan trọng hơn cả tính mạng của mình, Đông Phương Lộ cũng không ngoại lệ, theo tiềm thức mà đưa tay lên vuốt ve trên mi tâm, sau đó nàng liền phát hiện ra, mình đã bị trêu rồi.

Cổ Diêu thờ dãi nói: “Dung mạo quả thật là đẹp nhưng đáng tiếc nào lại không to, còn nữa Đông Phương Lộ tiểu thư, ta mãnh liệt đề nghị nàng nên tìm một được sư để hạ hỏa đi, bởi vì rất có thể nội tiết của nàng có khuynh hướng mất cân bằng!”

Miệng lưỡi của Đông Phương Lộ mặc dù rất lợi hại nhưng nếu như so với một người từ nhỏ đã quen thuộc với các tửu điểm kỹ viện, học được không biết bao nhiêu kinh nghiệm mắng chửi người như Cổ Diêu thì làm sao có thể so sánh được, nàng bị ép một hơi thiếu chút nữa thở không nổi, tức giận đến mức cả người phát run, cơ hồ nói không nên lời: “Người, người ...”

Cổ Diêu thấy thế thì trong lòng vẻ, hắn ghét nhất chính là những thiếu gia tiểu thư quý tộc dùng câu nhân để đánh giá người khác, xem ra hôm nay không thể tiếp tục nghiên cứu rồi, nên phát tay nói: “Gặp lại sau Đông Phương Lộ tiểu thư!”

Cổ Diêu liền xuống cầu thang nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt của Đông Phương Lộ, mà lúc này thì tầng chín của thư viện vốn đang yên tĩnh thì đột nhiên phát ra một tiếng thét chói tai ...

74. Chương 6 : Nữ Đồng

“Tiểu tử thú! Đồ lưu manh! Vô Lại! Sắc Lang thú! Sắc Lang thú! ...” <@gặp tiểu đệ thì phải chửi thế này mới hay - đệ tiện, bỉ ổi, hạ lưu, vô liêm sỉ, khôn nạn, mất nết, ngậm nước miếng phun người, biến thái ...>

Một thiếu nữ xinh đẹp với một mái tóc dài màu đỏ, đang nghiêng rằng nghiêng lợi điên cuồng chửi mắng, hận không thể đem tất cả các từ ngữ độc địa mà chửi ra, đôi tay cũng không nhàn rỗi, các loại ám khí đủ hình dáng bay ra liên tục, phi đao, tụ tiễn, thập tự phiêu, mai hoa châm, thiết tạt lêm tang môn đình ...

Bia ngắms đã sớm biến thành con nhím nhưng hồng phát nữ hài vẫn không chịu bỏ qua, vẫn cứ liên tục phóng ám khí, nhìn qua không giống như luyện tập mà giống trút giận hơn.

Nữ hài này dĩ nhiên chính là Đông Phương Lộ rồi, xế chiều ngày hôm nay nàng bị Cổ Diêu kích cho phát điên lên, một cục nghẹn trong lòng, dù làm thế nào cũng không tan được.

Những người khác trong sân đều tránh xa chỗ đó ra. Không ai biết rõ tại sao ngày thường Đông Phương Lộ tiểu thư dù cho có phát hỏa cũng không giống như hôm nay, cứ như là mới tiếp thêm thuốc nổ vào người vậy, tính mạng quan trọng, trong cơn thịnh nộ của Đông Phương Lộ tốt nhất là nên tránh xa xa ra, đừng nên đến gần để tránh “Ương Cập Trì Ngư”. <@xuất phát từ câu “Thành môn thất hỏa, ương cập trì ngư” nghĩa là “Cửa thành bị cháy, tai họa lây cả cá”>

Chẳng biết tự bao giờ, chẳng biết ở nơi đâu, nhưng trong dân gian vẫn truyền tụng một sự kiện dường như đích thực, ấy là ở một thành lũy nào đó, bỗng nhiên bị hỏa hoạn, nhà cửa, thành quách bốc cháy rừng rực. May mắn thay, xung quanh thành là những ao chứa đầy nước. Thế là người đến chữa cháy đã múc nước từ ao đổ vào đám lửa. Khi những ngọn lửa quá ác được dập tắt thì các ao hồ cũng cạn nước, cá tôm đều phải nằm phơi mình. Người đến chữa cháy, rồi người đi đường đổ xuống ao bắt cá. Các chú cá vì cháy thành mà bị vạ lây là như vậy!>

“Hô, hô, hô ...” bộ ngực sữa của Đông Phương Lộ phập phồng, cũng không phải vì mệt, phóng ra nhiều ám khí như vậy nhưng đối với nàng chỉ là chuyện nhỏ mà thôi, nàng vốn là tức đến cực điểm, từ nhỏ đến lớn, nàng chưa bao giờ phải chịu uất ức như lần này.

“Đến tột cùng là ai đã làm cho Đông Phương Lộ tiểu thư của chúng ta phải tức giận đến như vậy đây?”

Vào thời khắc vô cùng khác thường này lại dám giỡn với vuốt hổ, nhưng Đông Phương Lộ lại không có phát hỏa mà kinh ngạc nói: “Tiểu Tình?”

“Lộ Lộ, người sao rồi?” Doan Mộc Tình đi đến bên cạnh Đông Phương Lộ.

Đông Phương Lộ nghe xong thì lại tức khí: “Đừng nhắc nữa, ta không muốn nhắc lại chuyện này, được rồi, Tiểu Tình, người sao lại biết ta ở chỗ này?”

Doan Mộc Tình cười nói: “Ta đến tức xá tìm nhưng bạn cùng phòng của người lại nói là người đã đi ra ngoài, vì vậy ta mới đến sân huấn luyện thử thời vận, may mắn là tìm được.”

Có lẽ là có được tự do, cũng có thể là do được ở chung với bạn hữu nên tâm tình của Doan Mộc Tình tốt hơn rất nhiều, không có trầm mặc rầu rĩ như một đoạn thời gian trước.

Nhìn thấy Doan Mộc Tình, tâm tình của Đông Phương Lộ tốt hơn một chút: “Tiểu Tình, người tới tìm ta có chuyện gì không?”

Doan Mộc Tình gật đầu: “Ta muốn nhờ người một việc.”

“Đừng có nói nhờ vả khó nghe như vậy chứ, giữa chúng ta còn cần phải khách khí như vậy nữa sao? Có chuyện gì cứ nói thẳng ra đi.”

“Nghe nói, Ái Lạc Bối Lạp quản lý nhân sự vốn là thân nhân của người?”

“Đúng, đó là biểu cô của ta.”

“Nếu vậy thì người có thể nhờ nàng giúp ta tìm tư liệu của một vị học viên trong học viện không?”

“Tra tư liệu?”

“Đúng”, Doan Mộc Tình nói đến đây thì đột nhiên trên mặt có chút khó khăn nói: “Vị đệ tử kia có tên gọi là Cổ Diêu, vốn là học viên của võ áo tự do hệ, năm nhất ban chín.”

“Nam sinh?” Đông Phương Lộ rất là ngạc nhiên, trong ấn tượng của nàng, trừ những người của gia tộc ra, thì nam tử quen biết với Doan Mộc Tình vốn rất ít.

“Uh”, Doan Mộc Tình gật đầu, khuôn mặt xinh xắn của nàng có chút đỏ lên.

Đông Phương Lộ thấy thế thì càng hồ nghi, xem bộ dáng của Tiểu Tình thế kia thì chắc là có quan hệ không bình thường với cái tên gọi là “Cổ Diêu” kia rồi.

“Thật ra người cũng đã gặp qua người đó rồi” Doan Mộc Tình bổ sung: “Chính là người mà ta đã gặp ở đại môn vào ngày đầu tiên đến học viện.”

“Cái gì, tên tiểu tử thú vị đó?” Đông Phương Lộ cơ hồ không thể tin vào lỗ tai của mình được.

Doan Mộc Tình cau mày nói: “Hắn làm sao?”

Vừa nói đến đó Đông Phương Lộ lập tức nổi trận lôi đình: “Chính là tên tiểu tử thú vị đó, xế chiều hôm nay đã nói ta là Nội Tiết Mất Cân Đối!”

Lời vừa ra khỏi miệng thì Đông Phương Lộ đột nhiên phát giác có điểm bất ổn, liền bối rối cải chính: “Ý ta là, hắn chọc cho ta tức giận, cũng không phải là tức giận!”

“Nội Tiết Mất Cân Đối?” Doan Mộc Tình không nhịn được khẽ cười, dùng tay che đôi môi xinh đẹp của mình lại mà cười, cái danh từ mới mẻ độc đáo này làm cho nàng cảm thấy rất là thú vị, nhất là lại từ trong miệng của Đông Phương Lộ nói ra, nàng luôn làm cho người khác nhúc nhích đầu mới đúng, lần này sao lại trái ngược?

Khuôn mặt xinh xắn của Đông Phương Lộ nóng rần lên, cắn răng: “Tiểu Tình, ta đang tức muốn chết đây mà người lại cười!”

Doan Mộc Tình phải cố gắng lắm mới nhịn cười được, nhưng lại cảm thấy rất là khó chịu: “Hắn sao lại chọc giận người?”

“Một lời khó nói hết!” Đông Phương Lộ nổi trợn lời đĩnh, không trả lời mà hỏi ngược lại: “Tiểu Tình chẳng lẽ người biết hẳn? Vào hôm đó ta đã có cảm giác kỳ quái rồi.”

Đoan Mộc Tình khó nói: “Cái .. này ...”

Không đợi nàng trả lời Đông Phương Lộ đã nói: “Tiểu Tình mặc kệ là thể nào, loại người thô tục, hạ lưu, thấp kém, không có phẩm cách, sắc lang, vô lại kiêm lưu manh! Người tốt nhất là ít tiếp xúc, không tuyệt đối đừng tiếp xúc với hẳn!” Đông Phương Lộ cứ như là một cái máy đem hết tất cả những từ ngữ xấu xa nhất gán cho Cổ Diêu, hận không thể bổ sung thêm câu hẳn là chó điên, tới gần là sẽ bị cắn.

Đoan Mộc Tình thử dò xét nói: “Chẳng lẽ hẳn đã phi lễ với người?”

“Trừ khi hẳn có gan báo!” Đông Phương Lộ hừ một tiếng: “Nhưng đừng quên, Tiểu Tình, ngày đó tại đại môn của học viện, lúc người đến gần tên tiểu tử đó thì hẳn lại nhìn chăm chăm vào bộ ngực của người, lúc ấy người đang trong tâm trạng không tốt nên không để ý nhưng ta lúc ấy lại chú ý rất rõ, tuyệt đối không sai được, không cần phải hoài nghi, hẳn chính là một tên Vô Si!”

“Phải không?” Đoan Mộc Tình cúi đầu, nhìn vào sợi dây chuyền mộc mị trên ngực mình, chợt nghĩ đến một ai đó.

Đông Phương Lộ đang chờ một cách thống khoái bỗng nhiên cảm nhận có điều khác lạ, nàng liền chú ý đến thanh quang nhu hòa xinh đẹp trên ngực của Đoan Mộc Tình, hăm mộ nói: “Đây chính là tinh hạch của mộc tinh sao? Thật là đẹp! Hình như trước kia người không có đeo nó, trước khi đến học viện gia tộc đã giao cho người sao?”

“Không phải, là do một bằng hữu tặng ta.” Đoan Mộc Tình nhẹ nhàng vuốt ve vật chí bảo mà bất kỳ một người tu luyện mộc hệ nào cũng mơ tưởng đến, mộc nguyên tố tinh khiết nhẹ nhàng tiến vào cơ thể theo bàn tay ngọc của nàng, làm cho nàng có cảm giác dễ chịu, sinh ra cảm giác thân thiết.

Nó không có lúc nào là không tự hấp thu mộc nguyên tố trong không gian, một phần lớn tập trung bên ngoài cơ thể của chủ nhân, một nguyên tố xung quanh dày đặc hơn so với bình thường, làm cho người tu luyện mộc hệ giống như cá gặp nước, dễ dàng nâng cao tốc độ tu luyện.

“Bằng hữu tặng?” Đông Phương Lộ ngạc nhiên không thôi, là loại bằng hữu quan hệ mật thiết đến mức nào mà lại đem tặng cho người khác loại tuyệt thế kỳ bảo này? Thân ảnh của Cổ Diêu đột nhiên hiện lên trong đầu của nàng, nhưng Đông Phương Lộ nhanh chóng chối bỏ cái ý nghĩ hoang đường này, điều đó không có khả năng, tên tiểu tử thúi kia chỉ là một đệ tử bình thường mà thôi, làm sao mà có thể có được một vật trân quý ngàn vàng khó mua được thế này?

“Bất kể là lý do gì, giúp ta tra đi mà lộ lộ.”

Nghe Đoan Mộc Tình nói thế, Đông Phương Lộ tức thiếu điều muốn chết, nàng đã nói đến thế rồi mà sao Tiểu Tình lại cố chấp như thế này?

Đông Phương Lộ nghiêm mặt, tức giận nói: “Không được, ta có thể giúp người làm bất cứ chuyện gì nhưng chỉ có việc này là không được, nếu như chuyện gì có liên quan đến tên tiểu tặc kia thì không cần phải bàn!”

“Coi như là vì ta đi được không?”

“Không được là không được!”

“Đừng như vậy mà, xin người đó, Lộ Lộ ...” Đoan Mộc Tình giống như là đang van nài Đông Phương Lộ, nàng vốn hiểu rõ tính tình của người bạn tốt này.

Đông Phương Lộ vốn là một cô gái ngang ngạnh, nhưng lại không hề chịu nổi sự cầu xin của người khác, dưới sự van nài của Đoan Mộc Tình cuối cùng cũng mềm lòng, nhưng ngoài miệng vẫn còn ngang ngạnh nói: “Tiểu Tình, tên tiểu tử thúi đó nửa điểm tốt cũng không có, mà những phẩm chất tệ hại lại có một đống lớn, người sao lại cảm thấy hứng thú với hẳn?”

Đoan Mộc Tình nghe thế biết Đông Phương Lộ đã mềm lòng, trong lòng mừng thầm: “Không có gì, chỉ là hẳn có vài điểm giống với một người mà ta quen thôi!”

“Khẳng định chỉ là giống mà thôi, người làm sao có thể quen một tên có nhân phẩm kém như thế chứ!”

“Lộ Lộ, người đáp ứng rồi!”

Đông Phương Lộ ngưng ngưng nói: “Quên đi, Quên đi, ta sẽ đi thăm dò, để cho người hoàn toàn tiêu biến hết hy vọng!”

“Thật tốt quá, Lộ Lộ, ta yêu người chết mất!” Đao Mộc Tình trong lúc cao hứng ôm lấy Đông Phương Lộ hung hăng hôn lên mặt nàng một cái.

“A, A, hù chết ta mà!” Đông Phương Lộ vuốt khuôn mặt xinh xắn của mình, lông tức đều đã dựng đứng lên: “Nếu để cho người khác nhìn thấy thì chắc chắn sẽ tưởng chúng ta là đồng tính luyến ái!”

Nàng đột nhiên tỉnh ra, trong sân huấn luyện, vẫn còn có nhiều người khác, quay đầu nhìn lại, chỉ thấy từ phía xa có một lượng lớn người đang mở to hai mắt nhìn chăm chăm vào mình và Đao Mộc Tình.

Hi vị đại mỹ nữ ở đây, tự nhiên là phải hết sức gây chú ý rồi, mặc dù người khác không nghe được hai nàng nói cái gì nhưng vẫn quan sát hành động của hai người, nên hành động vừa rồi dĩ nhiên là đã lọt vào trong tầm mắt của họ.

Đông Phương Lộ cảm thấy choáng váng, phiền toái rồi đây.

Ngày kế, trong Thần Thánh Học Viện truyền ra một tin tức chấn động - Đao Mộc Tình và Đông Phương Lộ chính là một đôi nữ đồng ...

75. Chương 7 : Điều Tra

Phản ứng đầu tiên của mọi người đều là cho rằng việc đó là hoang đường, nhưng lại có không dưới năm mươi người chứng kiến, thậm chí bọn họ còn phát ra lời thề độc là đã tận mắt chứng kiến Đao Mộc Tình và Đông Phương Lộ đã hôn môi nhau tại sân huấn luyện.

Nhiều chuyện vốn là bản tính của con người, sau biết bao nhiêu phen thêm mắm thêm muối, tình cảnh của đêm đó càng thêm kịch liệt.

Căn bản là Đao Mộc Tình chỉ khê hôn lên mặt của Đông Phương Lộ thôi nhưng sau lại thành Đao Mộc Tình cùng Đông Phương Lộ ôm hôn nhau thắm thiết suốt cả một phút đồng hồ.

Bởi vì có nhiều người chứng kiến nên khiến cho người khác khó có thể mà không tin, bọn họ đối với tin tức này thì có vẻ buồn cười nhưng trên thực tế thì chuyện gì cũng có khả năng.

Mọi người đều biết Đao Mộc Tình hơn nửa năm trước đã từng phải trải qua một cơn ác mộng, có lẽ vì nguyên nhân này mà khiến cho nàng thay đổi, sinh ra căm ghét nam nhân, ngược lại thích đồng tính.

Về phần Đông Phương Lộ, tính cách của nàng cho đến nay chưa có điểm nào giống như là một nữ nhân.

Một thiếu nữ với tâm lý dị trạng, một thiếu nữ vốn không giống như nữ tử bình thường, hai người lại thân mật, nếu như ó phát sinh chuyện không bình thường thì cũng không có gì kỳ quái.

Thái độ của mọi người cũng dần dần biến hóa nghiêng trời lệch đất, lúc đầu thì tuyệt đối không tin, sau đó thì bán tín bán nghi, rồi lại chuyển thành tin tưởng không nghi ngờ, chỉ có điều là các nam học viên lại cảm thấy tiếc, cả hai người cần gia thế thì có gia thế, cần dung mạo thì có dung mạo, cần có thân hình đẹp để thì có vóc dáng của một cực phẩm mỹ nữ, nhưng lại à đồng tính, thật đúng là phí của trời.

Đông Phương Lộ đi trên đường cảm giác được ánh mắt của những người khác nhìn mình có gì đó khác biệt, có chút mập mờ, tiếc nuối, lại còn có người lắc đầu thờ dài, chỉ chỉ trỏ trỏ.

Đã nghe được lời đồn đại nên Đông Phương Lộ dù có ngốc cũng có thể biết được những người này đang nghĩ cái gì, khóc không ra nước mắt, hận không thể tìm một cái lỗ mà chui xuống.

Lại là cái tên tiểu tử thú vị đáng chết kia, nếu như không phải hắn thì Đao Mộc Tình sẽ không tìm mình nhờ điều tra, cũng không sẽ biến thành tiêu điểm cho mọi người.

Kiên trì đi suốt đoạn đường đến chỗ hẹn với Đao Mộc Tình, Đông Phương Lộ lập tức phát điên lên: “Tiểu Tình, ta sắp điên rồi, hãy xem chuyện tốt mà người đã làm đi!”

Đoan Mộc Tình cười nói: “Không phải tốt sao, sau này sẽ không có các tên sắc lang đáng ghét đến làm phiền người nữa.”

Đông Phương Lộ dở khóc dở cười: “Những cũng không thể dùng phương pháp cực đoan này! Ài, quên đi, đây là tư liệu của tên tiểu tử thú kia mà ta nhờ biểu cô của ta tra dùm.”

Đoan Mộc Tình nghe vậy vội nói: “Thật sao, thế nào?”

“Gấp cái gì chứ, hần cũng không phải là gì của người, thiệt là!” Đông Phương Lộ bắt đầu oán giận vài câu, sau đó dưới ánh mắt cấp bách của Đoan Mộc Tình mà xuất ra tư liệu: “Cổ Diêu, mười sáu tuổi, vũ áo hệ tự do hệ năm nhất ban chín, cư ngụ trong học viện khu học viên bình thường, biệt thự một năm tám mươi sáu. Quê quán không rõ, phụ mẫu song vong, thông qua thí tập sinh trắc thí trở thành học viên chính thức, thí tập thành tích 60 điểm, không đạt đủ tiêu chuẩn, vũ kỹ không rõ, thực lực rất thấp, nhưng khinh công thân pháp cao minh, biến hóa đa dạng, vì điểm này nên được phá cách mà trúng tuyển, trở thành học viên chính thức kỳ thi kiểm tra tháng đầu tiên trong học kỳ đứng cuối lớp ...

Tư liệu này vốn là do Đông Phương Lộ có được từ biểu cô của nàng chính là quản lý nhân sự trong thần thánh học viện, thậm chí trong đó còn ghi rõ ràng từng chi tiết sau khi Cổ Diêu trở thành học viên chính thức.

Đông Phương Lộ đọc một hơi xong thầm nói: “Là một tên trúng tuyển nhờ phá cách, đúng là vận khí tốt!”

Mà Đoan Mộc Tình sau khi nghe xong thì lâm vào trầm tư.

Một câu nói của quái nhân mặt nạ kia đột nhiên xẹt qua trong đầu nàng: “mà ta, chỉ là một cô nhi không cha không mẹ mà thôi, khi mới năm tuổi đã bắt đầu cuộc sống lưu lang ...”

Không cha không mẹ?

Phụ mẫu song vong?

Cả hai người đều có điểm giống nhau.

Nhưng võ công của hần quá thấp, điểm này làm cho Đoan Mộc Tình khó hiểu.

Quái nhân mặt nạ kia tựa hồ không phải là người đã bắt mình ra khỏi gia tộc, nhưng có thể khẳng định là sau lưng hần có một chỗ dựa vững chắc, nếu như sau lưng hần có một chỗ dựa như thế thì võ công hần không kém mới đúng chứ.

“Tiểu tình, người đang suy nghĩ cái gì đấy?” câu nói của Đông Phương Lộ kéo Đoan Mộc Tình ra khỏi trầm tư.

Đoan Mộc Tình ngẩng đầu lên nói: “Lộ Lộ, chuyện ta nhờ người điều tra về người này người phải giữ bí mật cho ta, đừng nói cho bất kỳ ai biết, kể cả ca ca của ta, được không?”

Đông Phương Lộ cau mày, “tại sao?”

Đoan Mộc Tình cũng không có trực tiếp trả lời mà vẫn cứ nói: “Tóm lại, người nhất định phải đáp ứng, việc này đối với ta vô cùng trọng yếu!”

“Được rồi, được rồi, ta đáp ứng người!” mặc dù đầy bụng nghi vấn nhưng Đông Phương Lộ cũng không muốn vặn hỏi, mà chợt reo lên: “Bất quá, sau này đừng nhờ ta việc gì có liên quan đến tên tiểu tử thú kia, hể là chuyện gì dính dáng đến hần là ta lại gặp xui xẻo!”

“Được rồi, ta sẽ không phiền toái người nữa, Lộ Lộ tốt!” Đoan Mộc Tình vừa nói chuyện vừa đi lại định ôm Đông Phương Lộ.

Đông Phương Lộ lập tức né sang một bên: “Bảo trì khoảng cách, ta không muốn lại xuất hiện thêm lời đồn đãi nào trong học viện này nữa!”

Mà lúc này thì Cổ Diêu vẫn hoàn toàn không biết là mình đang bị điều tra, đêm nay hần cùng với Hàn Đan có hẹn, Cổ Diêu mỗi ngày đều khổ luyện, sau đó lại đắm chìm trong thiên ma quyết, cả ngày ở trong thư viện, tính ra hai người không có thường xuyên gặp mặt.

Đứng chờ ở bên ngoài khu nữ sinh hơn hai mươi phút mà vẫn không thấy thân ảnh của Hàn Đan, Cổ Diêu cảm thấy nhàm chán, nên vận khởi thiên ma quyết.

Đột nhiên một đôi tay từ phía sau vươn đến bịt chặt lấy hai mắt của hắn, tiếp đó một thanh âm kỳ quái vang lên bên tai hắn: “Đoán xem là ai!”

Cổ Diêu hồi phục lại tinh thần: “Chính là Đan Đan?”

Người bịt mắt nói lỏng tay ra, Hàn Đan từ phía sau nhảy ra nói: “Thật thông minh, đoán trúng rồi.”

Cổ Diêu đánh một cái vào mũi của nàng: “Đan Đan, muội lại nghịch ngợm rồi!”

Từ sau khi kỳ thi kiểm tra để trở thành học viên chính thức Cổ Diêu đã có thói quen đùa giỡn với nàng.

Nhưng không biết từ khi nào, cái mũi nhỏ nhắn kia đã trở nên tròn trĩnh, săn chắc mà co dãn, đến nỗi tâm thần của Cổ Diêu cũng rung động.

76. Chương 8 : Thâu Tập

Sau hơn nửa năm học, Hàn Đan chợt trưởng thành không ít, cao ít nhất à một thước sáu, so với Cổ Diêu thì thấp hơn nửa cái đầu mà thôi.

Mái tóc đã không còn cột thành kiểu hai cái sừng dê rồi, mà bây giờ là cột thành kiểu đuôi ngựa với một sợi nơ màu xanh biếc, tăng thêm vẻ hoạt bát.

Bộ ngực với màn hình LCD, bây giờ đã dần dần đầy đặn hơn, ẩn ở trong áo lót, xấu hổ mà phát triển theo chủ nhân.

Sau khi nhập học, hai người vẫn thường xuyên gặp mặt nên Cổ Diêu cũng không nhận thấy được sự phát triển dần dần. Nhưng sau một thời gian không gặp mặt, cảm nhận rõ ràng hơn nhiều.

Rất rõ ràng, không thể xem Hàn Đan như là một tiểu cô nương không biết sự đời như mới lần đầu gặp mặt được, bây giờ nàng đã không còn là một tiểu cô nương ngây thơ nữa mà đã thành một thiếu nữ tựa như một nụ hoa đang nở.

Có thể nói Hàn Đan phát dục có điểm khác thường, các tiểu cô nương trên tạp dịch đại lục khi mười một mười hai tuổi đều đã bắt đầu phát dục, có trễ lắm cũng không quá mười ba tuổi mà Hàn Đan đến tận mười bốn tuổi mà vẫn còn như một nữ hài.

Nghe nói lần kinh nguyệt đầu tiên của nàng là từ năm tháng trước, lúc ấy nàng vốn không biết gì nên rất hoảng sợ, cứ nghĩ là thân thể của mình có vấn đề, nên lo lắng không thôi, còn thẹn thùng mà lên hỏi Cổ Diêu, đến nỗi Cổ Diêu đường đường một nam nhân phải trở thành người chỉ dạy về sinh lý của nữ nhân cho nàng, nên nàng mới hết lo âu.

Nhưng quá trình phát dục của nàng lại nhanh hơn các cô gái bình thường không ít, từ lần đầu tiên xuất hiện kinh nguyệt, chỉ trong nửa năm thời gian ngắn ngủi mà đã nghiễm nhiên trở thành một tiểu mỹ nữ rồi.

Lúc trước khi cùng Hàn Đan đùa giỡn Cổ Diêu hay đánh vào mũi của nàng, cảm giác rất tự nhiên, nhưng lúc này lại đột nhiên có một cảm giác khác thường.

Nếu như Hàn Đan đã không còn là một nữ hài mà là một thiếu nữ thì địa phương kia chính là vùng cấm, không thể để người khác tùy tiện khinh nhờn được, chỉ là loại chuyển biến tam lý này làm cho Cổ Diêu có điểm không thích ứng được.

Nhưng Hàn Đan lại không cho là thế, nhìn thấy Cổ Diêu ngẩn người, lo lắng nói: “Cổ Diêu ca ca, sao vậy, chờ đợi lâu quá nên tức giận sao?”

Gần đây, Hàn Đan tựa hồ cũng đã học cách chọn trang phục, đến nỗi lần lần hẹn Cổ Diêu phải chờ đến hơn hai mươi phút nàng mới khoan thai đi đến. Điều này chứng tỏ ngoại trừ sinh lý ra thì tâm lý của nàng cũng đã thành thục, hiểu được mỗi một thiếu nữ đều muốn đẹp.

Cổ Diêu nhanh chóng xóa bỏ cái tâm tình kỳ quái này ra khỏi đầu, mỉm cười nói: “Đương nhiên là không có, Cổ Diêu ca ca là người dễ dàng tức giận như vậy sao?”

Ôm lấy cánh tay của Cổ Diêu, hàn đan chu cái miệng nhỏ nhắn nói: “Cổ Diêu ca ca, sao đạo này huynh không đến chỉ dạy cho muội?”

Cổ Diêu thở dài nói: “Đan Đan vốn thông minh, học tập nhanh, bây giờ đã là trọng điểm để đạo sư bồi dưỡng rồi, mà Cổ Diêu ca ca chỉ là một tên xui xẻo mà thôi, mấy lần thi kiểm tra đều đạt kết quả không tốt nên cần phải gia tăng tu luyện rồi, nếu không thì làm có thể diện của một vị ca ca đây, nếu không đến lúc đó khó mà nhìn.”

Hàn Đan lập tức lắc lắc đầu nói: “Ai nói thế, Cổ Diêu ca ca thông minh nhất, Đan Đan cũng là do huynh dạy mà!”

Cổ Diêu cười nói: “Nhưng Đan Đan đã vượt qua thầy rồi!”

Lời này quả thật là không sai, cùng luyện linh động, tiến bộ của Hàn Đan hơn hẳn nhiều lắm. Việc phát dục của nàng là một điểm, nhưng cũng phải nói là nàng có tố chất thượng thừa, giống như người của hạ hầu gia tộc vậy, dễ dàng kích phát tiềm năng hơn hẳn người bình thường, quá trình tu luyện của nàng thuận buồm xuôi gió, không có bị chướng ngại gì.

Trên thực tế thì Hàn Đan đối với Cổ Diêu vô cùng sùng bái, có rất nhiều điểm nghi vấn mà đạo sư giải thích rất khó hiểu, nhưng khi đem đi hỏi Cổ Diêu thì hẳn lại giải thích rất dễ hiểu, bởi vậy sự bội phục của Hàn Đan đối với vị ca ca này luôn ngày càng tăng thêm, nàng cũng không biết những lý luận đó đa phần đều là đến từ Thiên Ma Quyết.

Bây giờ gặp nhau không phải là truyền dạy võ nghệ như mấy tháng trước, Hàn Đan đã trở thành tiểu điểm được các đạo sư ưu ái, trong khoảng thời gian này thực lực tăng nhanh, Cổ Diêu cho rằng mình không cần phải dạy nàng thêm nữa.

Hai người vừa đùa giỡn vừa đi đến bên một hồ nước, người đi lại cũng ít đi, mà Hàn Đan lúc nào cũng chỉ chỉ tra tra như một con chim nhỏ lúc này đột nhiên cũng an tĩnh đi.

Cổ Diêu có cảm giác kỳ quái, nhìn bốn phía xung quanh, sau đó mới bình tĩnh giác ngộ, chỉ thấy bên trong các lùm cây bụi cỏ ven hồ, có vài cặp thanh niên nam nữ, dựa sát vào nhau, hoặc ôm chặt lấy nhau.

Học viên của thần thánh học viện đa số đều từ mười sáu đến hai hai, đang là lúc phát triển, cho nên học sinh yêu thương nhau cũng là chuyện bình thường.

Trên đại lục có rất nhiều thiếu gia công tử mới mười bảy mười tám tuổi mà đã lấy thê nạp thiếp, bên cạnh còn có vô số thiếp thân thị nữ để hầu hạ trên giường.

Thần thánh học viện tuy có lịch sử rất lâu đời nhưng cũng không phải là cổ hủ, đối với hiện tượng này cũng chỉ là mắt nhắm mắt mở cho qua, chỉ cần đừng có sự việc nào dẫn đến xuất hiện thêm ‘Nhân Mạng’ là được, học viên có quyền tự do yêu đương không bị ngăn cấm.

Mà cánh rừng này được gọi là uyên ương hồ, thật ra không phải nơi này có uyên ương gì, mà do nơi này có phong cảnh đẹp, lại là nơi hẻo lánh trong học viện nên trở thành thánh địa của các đôi yêu thương nhau tâm sự nên mới có tên này.

Không khí xấu hổ nhất thời xuất hiện, đến nơi này để tản bộ đúng là nơi không thích hợp.

Không biết là nhìn thấy gì sắc mặt Hàn Đan đột nhiên ửng hồng.

Nhìn theo ánh mắt của nàng, ở phía sau bụi cỏ có một đôi nam nữ, hai người không coi ai ra gì, đè nhau ra mà hôn hít rất là khí thế. Nam tử có chút hấp tấp, ma trảo chui vào trong áo của nữ tử loạn động, nữ tử bị vuốt ve không nhịn được nên thân thể uốn éo, đôi môi mọng đỏ muốn kêu lên nhưng chiếc lưỡi đã bị nam tử nuốt lấy.

Nếu là nửa năm trước thì Hàn Đan chắc chắn sẽ tò mò và hỏi: “Cổ Diêu ca ca, bọn họ đang làm cái gì vậy?” Nhưng bây giờ nàng đã không còn là một tiểu cô nương không biết gì như nửa năm trước đây cả, đối với chuyện nam nữ đã biết đôi chút, nói: “Bọn họ thật là!”

Nói xong liền kéo tay Cổ Diêu bước nhanh bên hồ, đi đến một chỗ không có người.

Hai người cùng im lặng không lên tiếng, cảnh vừa rồi làm cho khuôn mặt xinh xắn của Cổ Diêu đỏ ửng lên, nắm lấy góc áo và chơi đùa, giống như là không biết làm gì.

Có lẽ cảm nhận được có chút mất tự nhiên, Hàn Đan rốt cục không nhịn được mở miệng nói: “Cổ Diêu ...”

Chưa kịp nói xong thì Cổ Diêu đã đẩy nàng ra : “Cẩn Thận!”

Một bóng đen tiến sát đến bên cạnh hai người, thanh chủy thủ sắc bén lướt ngang qua vạt áo của Cổ Diêu.

Đồng tử của Cổ Diêu co rút lại, hai từ xuất hiện trong đầu hần - Thích Khách!

77. Chương 9 : Tam Chích Thủ

Hơn nửa năm học ở học viện nhưng trong lòng vẫn còn chưa hết sợ hãi đối với lần bị đánh lén trước đó, lần đó nếu như Philip cứu viện chậm một chút thì bây giờ hần đã không thể đứng ở thần thánh học viện, mà là đang nằm yên nghỉ ngàn thu rồi.

Mặc dù không phải ai cũng là một nhẩn giả như Ngã Mã, nhưng họ cũng có đặc điểm giống như đạo tặc là ẩn nấp, nhưng chuyên nghiên cứu về các kỹ năng giết người, loại nghề nghiệp này để lại cho Cổ Diêu ấn tượng không nhỏ.

Đối với thích khách, từ trong tận đáy lòng Cổ Diêu có một cảm giác kiêng kỵ, nhưng hần lại không thể nào biết được thích khách này là ai, từ sau khi rời khỏi thập lý trấn, Cổ Diêu tựa hồ không có kẻ thù nào.

Không đợi cho Cổ Diêu hồi phục tinh thần lại, thích khách nọ dùng chủy thủ tấn công tiếp vào mặt hần.

Thực lực của Cổ Diêu không tính là mạnh mẽ, khoảng cách so với cao thủ bình thường có chênh lệch không ít, nhưng tính ra thì cũng đã đạt đến hàng ngũ nhất lưu cao thủ, trong lúc chỉ mảnh treo chuông, cơ hồ là theo bản năng hần ngửa mặt ra sau, cả thân thể tạo thành tư thế thiết bản kiêu, khó khăn né tránh một chiêu, nhưng lại cảm giác được hàn ý của thanh chủy thủ.

Nếu như chậm hơn một điểm vậy thì hậu quả thật không thể tưởng nổi!

Thích khách công kích không hoa lệ nhưng lại vô cùng hữu hiệu.

Một kích thất bại, trong mắt hắc ảnh khó có thể che giấu kinh ngạc.

Cổ Diêu khẩn cấp dựng đứng thân hình lên lùi ra xa, nhưng hắc ảnh vẫn như quỷ mị bay đến phía sau.

Cổ Diêu hoảng sợ không thôi, thích khách trước nay đều rút đi sau lần công kích đầu tiên cho dù có thành công hay không, nhưng người này lại liên tục tấn công không dứt, người đánh lén rõ ràng là một thích khách cao cấp.

Loại công kích này làm cho người ta có cảm giác hít thở không thông, đừng nói là đánh trả, với công phu của Cổ Diêu thì đừng nghĩ đến chuyện đó, hần chỉ có thể dùng toàn lực để né tránh.

Làm hần sốt ruột nhất chính là Hàn Đan cũng không có cầu cứu, mà là vẫn yên lặng không nhúc nhích.

Cổ Diêu âm thầm kêu khỏm trong thời khắc quan trọng liên quan đến tính mạng hần đành phải dùng đến tiêu dao du.

Đây chính là môn khinh công độc môn của tiêu dao môn, nhưng lần này lại giống như là mất đi tác dụng, thân hình của Cổ Diêu tại không trung biến ảo không biết bao nhiêu lần, biến chuyển không theo quy tắc, có thể nói là biến ảo khó lường, và đã lợi dụng để tất cả khả năng có thể tận dụng được ở trong rừng, kể cả địa hình, cây cỏ, tảng đá, đem cả những bản lãnh mới tiếp thu được trong thiên ma quyết ra phối hợp với tiêu dao vô ảnh cố gắng thoát khỏi sự vây bắt của hắc ảnh nhưng cuối cùng vẫn là tổn công vô ích.

Hắc ảnh nọ tựa như là cái đuôi của hần vậy, cứ bám lấy phía sau.

Một đuổi một chạy, hai người cùng đem khinh công thân pháp biến hóa phát huy vô cùng nhuần nhuyễn, nếu có ai nhìn thấy cảnh này thì chắc chắn sẽ cho rằng đây chính là cuộc quyết đấu của hai vị nhất lưu cao thủ, nhưng trên thực tế thì chỉ có một người đạt tiêu chuẩn đó mà thôi.

Đối với thích khách, Cổ Diêu yếu hơn rất nhiều, dưới sự đuổi bám kích liệt, cuối cùng sức lực hẳn tiêu hao gần hết, động tác chậm lại, thân pháp không còn linh hoạt như trước.

Nếu như trong mắt người bình thường thì một vài hành động sai lầm của Cổ Diêu cũng không đáng gì nhưng trong mắt cao thủ mà nói thì nó lại là một điểm chết người.

Khi hắc ảnh kia bắt kịp hẳn thì hàn quang của chủy thủ chợt tăng lên nhiều, đâm đến Cổ Diêu.

Nhưng vào lúc này, Cổ Diêu vốn giống như một con chuột đang chạy trốn ánh nắng đột nhiên quay người lại, phản đòn.

Lấy trứng chọi đá!

Chủy thủ của hắc ảnh kia không chút do dự tiếp tục đâm đến, nếu so về thực lực thì hẳn tuyệt đối chiếm thượng phong.

Hắn đột nhiên hoa mắt, nắm tay của đối phương mất đi bóng dáng, lần nữa xuất hiện thì lại đang hướng về mi tâm của mình, hoàn toàn bỏ qua uy hiếp của thanh chủy thủ.

Việc này xảy ra vô cùng bất ngờ, sau cơn ngạc nhiên, hắc ảnh hiểu rõ ý đồ của Cổ Diêu, hẳn hoàn toàn không muốn liều mạng, mà là muốn lưỡng bại câu thương, đồng quy vu tận.

Trên thực tế thì hẳn đoán cũng không sai, trước mặt một đối thủ đáng sợ như thế thì Cổ Diêu chỉ có lấy mệnh ra đặt cược mới có khả năng làm cho đối phương bỏ qua công kích, có được cơ hội sống sót.

Thực lực của đối phương cao hơn mình không biết bao nhiêu lần, nhưng cho dù là cao thủ thì mi tâm cũng là nơi không thể dễ dàng để bị công kích được.

Đương nhiên hắc ảnh cũng không có khả năng để đến việc mình phải chết, nhưng Cổ Diêu đã không còn lựa chọn.

“Pa!”

Lưỡng quyền của Cổ Diêu đều bị hai bàn tay của hắc ảnh chặn lại mà chủy thủ của hắc ảnh cũng đã đến trước yết hầu của hắn.

Hai tay đỡ lấy lưỡng quyền của mình mà còn có thể nắm lấy chủy thủ, vậy hắc ảnh này có đến ba tay!?

Đương nhiên không phải là có ba tay mà là do tốc độ siêu nhanh tạo thành, nhưng đây không phải chỉ là hư ảnh mà hoàn toàn có ẩn chứa năng lực.

Hàn ý bức người chạm đến yết hầu của Cổ Diêu, Cổ Diêu khẽ cắn môi chỉ có thể chờ chết!

Chỉ là tử thần cũng không đến uống trà với hắn, ngay cả hàn ý của thanh chủy thủ cũng biến mất, tiếp đó bên cạnh truyền đến một tràng cười: “Hà hà, hảo đồ nhi, đã lâu không gặp!”

Thanh âm này có chút quen thuộc, khẩu hỉ này có chút quen thuộc, cách xưng hô này có chút quen thuộc?

“Sư phụ!?” Cổ Diêu mở to hai mắt.

Hắc ảnh tháo khăn che mặt ra, một khuôn mặt trông rất là dễ tiện hiện ra, không phải Philip thì còn ai chứ?

Ở thần thánh học viện chờ hơn nửa năm, liên tục tạo ra các ký hiệu, nhưng vẫn không có tăm hơi của Philip, cuối cùng thì lão cũng xuất hiện nhưng không ngờ phương thức gặp mặt này lại khiến cho người khác khó có thể mà tưởng tượng được, Philip không ngờ lại có hành động như một kẻ tập kích.

Cổ Diêu vừa vui mừng vừa sợ hãi lại có nghi hoặc: “Sư phụ, người làm gì thế?”

“Kiểm tra!” Philip cười nói: “Ngày hôm qua ta mới biết nhà ngươi đang ở thần thánh học viện, muốn xem xem trong khoảng thời gian này ngươi có mãi mê tu luyện các công pháp khác mà bỏ bê tiêu dao vô ảnh

không thôi, nên mới cố ý thử người một chút, kết quả làm cho ta rất là hài lòng, hảo đồ nhi người không làm cho vi sư thất vọng!”

Cổ Diêu trong lòng đầy nghi vấn, đến tột cùng là trong thời gian qua đã đi đâu, tại sao Philip lâu như vậy mới đến.

Nhưng chưa kịp đặt câu hỏi thì hắn tựa hồ như nhìn thấy thứ gì đó rất là kinh khủng, chỉ vào sau lưng Philip, thanh âm run rẩy: “Nàng, nàng ...”

Cổ Diêu nhìn thấy một bóng dáng, nhưng cũng không phải là một bóng dáng đơn giản phải nói là một người từ trong chiếc bóng chui ra, tình cảnh quỷ dị.

Chính là một Nhẫn Giả đáng sợ - Ngã Mã!

78. Chương 10 : Sư Mẫu

Đối với sự xuất hiện của Ngã Mã, thì Cổ Diêu cảm thấy như đối diện mãnh hổ nhưng Philip lại không có nửa điểm kinh ngạc, chỉ là sắc mặt có chút cổ quái.

“Philip, lão dạy cho tên tiểu tử thúi kia cách xưng hô với ta thế sao?”

Từ trong cái bóng hiện ra, Ngã Mã không có tấn công mà là tức giận trừng mắt nhìn Philip.

“Cái ... cái này ...” Philip xấu hổ nói: “Hảo đồ nhi, phải gọi là sư mẫu!”

“Sư Mẫu?” Cổ Diêu choáng váng, câu nói của Philip làm cho hắn không khỏi sờ sờ lên đầu, thậm chí còn hoài nghi có phải mình nghe nhầm không nữa.

Sư mẫu, cũng chính là bạn đời của sư phụ.

Hơn nửa năm trước, hoặc là có thể nói lâu hơn trước đó, nữ nhẫn giả làm tể phẩm này hận Philip đến thấu xương, thậm chí muốn truy sát lão, coi lão như mục tiêu phải tiêu diệt, nhưng bây giờ lại trở thành sư mẫu của mình, Cổ Diêu có chút mơ màng.

“Đúng vậy, phải gọi nàng là sư mẫu!” Philip lập lại một lần nữa, cường điệu hơn.

Cổ Diêu có cảm giác quái quái trong lòng, nhưng vẫn nói: “Sư mẫu.”

Ngã Mã không để ý đến hắn, mà vẫn dùng thanh âm như trước chất vấn Philip: “Lão còn chưa có trả lời vấn đề của ta!”

Nét mặt của Philip nhất thời trở nên nhăn nhó như trái khổ qua <@quả mướp đắng>, gần như là khản cầu nói: “Hắc, chuyện đó đã là quá khứ rồi, chúng ta không nên nhắc lại nữa, được không?”

Phụ nữ đối với loại sự tình này đặc biệt để ý, Ngã Mã hung hăng trừng mắt liếc mắt lão một cái mới không chất vấn tiếp.

Philip cảm thấy thư thái hơn một chút liền nhanh chóng chuyển đề tài: “Ngã Mã, nàng xem ta nhận được đồ đệ này tố chất không phải rất tốt sao?”

Ngã Mã hừ lạnh một tiếng: “cũng không phải giống người sao, chuyên môn đi phá hoại sự trong sạch của nữ tử!”

Philip biết nàng vẫn chưa hết giận nên cũng không dám phản bác mà còn phải cười bồi.

Cổ Diêu cảm thấy kỳ quái, xem ra Philip rất sợ nữ nhẫn giả đáng sợ này, nhưng cái cảm giác sợ hãi này không giống như hắn mà là giống như là - sợ vợ!

Philip vỗ vỗ vai Cổ Diêu nói: “Hảo đồ nhi, không tệ, Tiêu Dao Vô Ảnh tăng hai của người đã vận dụng vô cùng thuần thục rồi, có thể nói là đã đạt đến chín phần, còn lần biến chiêu cuối cùng cũng tốt, phán đoán vô cùng chuẩn xác, dưới tình huống đó chỉ có thể đặt cược mạng sống của mình để tìm cơ hội sống, thời gian suy tính cũng vừa đúng, làm cho người khác khó lòng phòng bị.”

Ngã Mã lại không nóng không lạnh châm chọc: “Cái gì không tệ, thực lực thấp đến đáng thương, nếu như gặp phải cao thủ chân chính thì chỉ có thể chờ chết!”

Thân là một nhân giả, nên nhân lực của nàng hết sức cao minh, từ lúc này hai người giao đấu thì nàng có thể nhìn ra được, tiêu dao vô ảnh của Cổ Diêu còn rất kém, nếu như không phải Philip nương tay thì có mười tên Cổ Diêu cũng không đủ chết.

Nói đến đây thì ánh mắt của nàng chuyển sang chỗ khác: “Nhưng tiểu cô nương bên kia còn mạnh hơn một chút, cần cốt phi thường tốt.”

“Hả, đúng rồi!” Cổ Diêu lập tức nhớ đến Hàn Đan, vội nói: “Sư phụ, Hàn Đan sao vậy?”

“Yên tâm, chỉ là bị trúng huyền thuật của ta thôi - Định Thân Pháp, không có gì đáng ngại.” Philip nói đến đó thì hàn quang trong mắt chợt lóe, Hàn Đan như từ trong mộng tỉnh dậy, vừa thấy Philip thì vui mừng nói: “Philip bá bá?”

Philip gật đầu cười nói: “Tiểu đan đan, đã lâu không gặp.”

Nhìn thấy Ngã Mã phía sau Philip, Hàn Đan không biết phải xưng hô thế nào mới đúng, chuyện tập kích nửa năm trước nàng hoàn toàn không biết, Philip cũng không muốn nhắc đến nên chỉ đơn giản giới thiệu.

Sau khi hàn huyền Philip nói với Cổ Diêu: “Được rồi, hảo đồ nhi, ngoại trừ tiêu dao vô ảnh thì trong cơ thể người còn có hai cỗ lực lượng khác, một cương mãnh nhưng lại không hề làm giảm đi sự linh hoạt, còn một loại khác tính chất vô cùng cổ quái, ta cũng không biết nên nói thế nào, ở tại học viện mấy ngày nay người đã tu luyện đấu khí gì?”

Philip không then là một đại tông sư võ học kiến thức uyên bác, nhân quang rất cao, trong một thời gian giao thủ ngắn ngủi mà đã nhìn ra hết võ công của Cổ Diêu.

Cổ Diêu trong lòng cũng thầm giật mình, Philip nói có một cỗ lực lượng linh mãnh di chuyển thì không thể nào nghĩ ngờ được nó chính là thiên mị quyết!

Sau khi chần chừ, Cổ Diêu cuối cùng nói dối: “Là đệ tử lĩnh ngộ được từ trong các võ điển của học viện, sư phụ, có vấn đề gì sao?”

Hàn đại hộ từng trịnh trọng cảnh báo, Thiên Ma Quyết chính là vật đại họa, từng có người vì nó mà giết chết cả nhà mình, bởi thế nên cho dù Philip có là sư phụ của mình Cổ Diêu cũng đành phải chân tướng.

Philip cũng không có nghi hoặc, trái lại rất cao hứng nói: “Tốt lắm, đồ nhi, ngộ tính của người còn hơn cả sự tưởng tượng của vi sư!”

Cổ Diêu thầm cảm thấy xấu hổ, suy nghĩ một hồi, hần thử dò xét nói: “sư phụ, loại lực lượng này, cổ quái ở điểm nào thế?”

Thiên Ma Quyết vốn là một loại lý luận tâm pháp phá vỡ các quy tắc thông thường, Cổ Diêu vẫn cho rằng nó chính là một công pháp vô cùng cao minh nhưng nếu có thêm bình luận của Philip thì lại càng tốt.

Philip hơi trầm ngâm: “Bất cứ loại đấu khí gì cũng sẽ thiên về một thuộc tính nào đó, nên dễ dàng hạn rõ loại thuộc tính của đấu khí đó, cho dù là trước cảnh giới Biến Dịch cũng thế. Ví dụ như Tiêu Dao Vô Ảnh của chúng ta, vốn là thuộc về phong nguyên tố, nhưng loại lực lượng trong cơ thể người lại không thuộc về một loại nguyên tố nào, nói cách khác là sự cân bằng về nguyên tố của đấu khí này cực kỳ cao, ngay cả nhân quang của ta cũng không nhìn ra có điểm nào không cân bằng.”

Cổ Diêu lấy làm kinh hãi: “Như vậy, đây là chuyện tốt hay là xấu?”

“Khó mà nói, đấu khí mà có nguyên tố cân bằng thì sẽ không có điểm gì đặc biệt, nhưng cũng sẽ không có khuyết điểm, và có một điều có thể khẳng định chính là đấu khí mà có nguyên tố cân bằng thì tỉ lệ tẩu hỏa nhập ma sẽ cực kỳ thấp, hơn nữa trước kia người đã dùng qua Tiêu Dao Vô Cực Đan, trên cơ bản là có thể yên tâm rồi, người có thể tiếp tục tu luyện, Tiêu Dao Môn chúng ta võ học không ngừng cải tiến, như vậy mới có thể không ngừng nâng cao võ công của bốn môn!”

Nghe được Philip nói Cổ Diêu rất là yên tâm, trước kia khi tu luyện dù sao hần cũng có chút lo lắng.

“Được rồi, nói chính sự đi.” Philip nói: “Lần này vì sư chỉ có thể ở lại thánh vực một tháng, trong một tháng này vì sư sẽ đem hết khả năng để dạy người tiêu dao vô ảnh cùng đạo kỹ, còn có một loại kỹ năng nhất định phải học - Quỷ Bộ!”

79. Chương 11 : Quỷ Bộ

Mặc dù khả năng phục hồi của nàng phi thường cường đại nhưng chân nguyên đã bị hao tổn, nếu như không sớm được chữa trị hết thì sau này trong những lúc kịch chiến sợ rằng tổn thương sẽ lại tái phát. Để trị dứt điểm thương tích cho Ngã mã, Phillip phải lặn lội đến tận Tử Thần hoang mạc nơi phương bắc xa xôi để tìm kiếm đủ loại kỳ hoa dị thảo làm thuốc dẫn cho nàng. Cũng vì lý do này mà thời gian ở lại thánh vực không thể kéo dài.

Có thể làm cho Ngã Mã một nhần giả không chỉ mạnh mẽ mà còn am hiểu kinh công bị thương như vậy, khẳng định đối thủ của nàng phải phi thường cường hãn. Cổ Diêu đã từng hỏi qua về vấn đề này nhưng Phillip không có trả lời, hơn nữa trên mặt còn hiện ra vài nét xấu hổ, vì thế Cổ Diêu đoán đến chín phần thương thế của Ngã Mã là do sư phụ hấn xuống tay.

Chuyện này có lẽ cũng liên quan tới việc sư phụ biệt tích nửa năm, cùng với Ngã Mã. mà nay đã trở thành mối quan hệ sư mẫu với mình, chỉ là quá trình phi thường phức tạp, cũng đáng để rất nhiều sự việc ngẫu nhiên hay tất nhiên gì gì đó, ngoại nhân vốn là không có cách nào mà phỏng đoán được.

Chẳng lẽ tể phẩm cũng có thể trở tình lữ của chủng môn sao?

Đương nhiên từ lần trước gặp gỡ tại trấn Mạo Nhi Tư, Cổ Diêu cũng đã nhìn ra được giữa Ngã Mã và sư phụ hấn tựa hồ có ẩn dấu tình cảm kỳ quái nào đó. Hơn nữa nghe nói Ngã Mã cũng không phải là xuất thân từ đại tộc. Ở phương diện này thì giữa Ngã Mã và Đoan Mộc Tình có sự khác biệt rất lớn

Khi tâm tình có sự lo lắng, tính toán thì cuộc sống trôi qua rất nhanh.

Điều làm cho Phillip vui mừng nhất chính là Cổ Diêu đã tu luyện Tiêu Dao Vô Ảnh bộ đạt tới tầng thứ ba là “Ngưng địa”. Thuật Ngưng địa của Cổ Diêu tiến bộ rất nhanh vượt ra khỏi dự liệu của lão. Cổ Diêu không chỉ nắm bắt được yếu quyết mà còn đưa ra những kiến giải đáng khâm phục.

Phillip chỉ nghĩ là mình đã đánh giá thấp thiên tư của đồ đệ nhưng hấn vốn lại không biết đó là do công pháp Thiên Ma Quyết.

Công pháp thần kỳ này quả thật là nghịch thiên và đi ngược lại tất cả lý luận trụ cột trước đây nó khiến cho Tiêu dao vô ảnh vốn rắc rối cực độ trở thành đơn giản. Tuy nhiên vị lương sư Phillip này cũng tổn không ít khí lực để giải thích cho Cổ Diêu hiểu căn cơ yếu quyết Tiêu dao vô ảnh và hiện tại Cổ Diêu chỉ còn thiếu mỗi thứ đó là sự tu luyện mà thôi.

Tiêu Dao Vô ảnh tầng thứ ba “Ngưng” có một đặc điểm lớn nhất đó chính là khiến cho đấu khí tinh thuần hơn và khí lực khi phóng xuất cũng tăng mạnh, đương nhiên đấu khí hộ thể cũng cường hãn lên rất nhiều.

Khi luyện đến tầng thứ ba thì bản thân Cổ Diêu cũng có những biến hóa phi thường, đấu khí hộ thể bắt đầu hình thành và cơ thể của Cô Diêu cũng không còn đáng sợ yếu ớt như trước đây nữa.

Thật nhanh nửa thánh tại Thần thánh học viện đã hết, hôm nay sau khi học xong, Cổ Diêu như thường lệ lại đi tới khu trang viên cách học viện không xa.

Khu trang viên này có diện tích chừng vạn mét vuông, trong khi giá đất tại thánh vực tắc đất tắc vàng thì chỉ nghe vậy đã đủ khiến người ta giật mình rồi.

Nguyên đầu tiên là thuộc về một vị đại hộ nhưng bây giờ đã rơi vào tay Phillip, một trang viên thật tốt, vốn là vị đại hộ đó không định bán trang viên này đi nhưng vì Phillip

đưa ra một cái giá mê người phỏng chừng rất khó mà cự tuyệt.

Vì vậy vị đại hộ vui vẻ tiếp nhận, số tiền Phillip trả cho vị đại hộ kia đủ cho hấn thoải mái đến bất kì khu vực nào ở thánh vực mua một khu trang viên cấp cao động dạng với khu trang viên đã bán đi mà vẫn còn dư không ít tiền.

Đương nhiên, tiền bạc đối với Phillip căn bản không cần tính đến. Về điểm này thủy tinh tẻ trên người lão lấy ra đơn giản như nhổ một sợi lông vậy. Chỉ cần lão nguyện ý, tùy tiện lấy ra một bảo vật mang đến phòng đấu giá là có thể đổi được mấy chục khu trang viên tương tự. (Khuyến khích vi phạm pháp luật a?)

Ở khu trang viên mà Phillip mua không thiếu bất kì tiện nghi gì, Vị đại hộ chủ cũ cũng là người tập võ nên có hẳn một sân tập luyện riêng

Phillip mua khu trang viên này cũng chính là vì sân tập luyện đó, khu trang viên này sử dụng rất đơn giản hơn nữa khu trang viên này cũng rất gần thần thánh học viện, tiện cho việc đi lại dạy dỗ Cổ Diêu. Về phần một tháng sau xử lí khu trang viên này như thế nào, Phillip cũng không cần nghĩ đến. Bán đại hạ giá hoặc đơn giản hơn là bỏ hoang gì đó.

Hàn Đan cũng theo Cổ Diêu đến trang viên vì Ngã mã tựa hồ rất thích nàng. Cổ Diêu cũng đã từng hỏi qua nhưng theo Hàn Đan thì Ngã Mã gọi nàng đến cũng không có gì khác ngoài việc điểm chỉ võ công.

Cổ Diêu nghĩ Ngã Mã hiện đã là sư mẫu của mình nên chắc không thể hại Hàn Đan được, nghĩ đến đó cũng không còn băn khoăn gì nữa, Hơn nữa có một cao thủ nhãn giả chỉ điểm thân thù, điều này không phải ai cũng có thể cầu.

Cổ Diêu và Hàn Đan đi nhanh đến khu trang viên, vừa vào đến cửa, Phillip đã nói” hảo đồ nhi hôm nay ta sẽ dạy ngươi một bí kíp mới.

Tinh thần Cổ Diêu lập tức bị chấn động, bởi vì mỗi lần Phillip truyền thụ một bí kíp mới là gây cho hắn cả vui mừng và sợ hãi, chỉ không biết lần này sẽ là cái gì đang đợi hắn.

Phillip mặc kệ biểu tình của hắn thông thả nói từng chữ một “ đó là quý bộ “

“ Quý bộ ? “ Khi hai người lần đầu gặp nhau, khi đó Cổ Diêu đã nghe Phillip nhắc đến hai từ này, hơn nữa là khi nói lão có vẻ rất đặc ý.

“Ta sẽ làm mẫu trước, người hãy chú ý vào” cũng không rõ cước bộ của Phillip thế nào chỉ thấy thân hình lão đột nhiên lóe lên rồi biến mất. khi lão hiện ra đã thấy lão cách chỗ vừa đứng hơn trăm thước.

Tốc độ đó thật làm cho người ta kinh hãi nhưng Cổ Diêu lại không thể nhìn ra được chỗ nào đặc biệt cả.

Phillip thân hình lại chợt lóe lên rồi đột ngột xuất hiện bên người Cổ Diêu và nói:” Đây chính là tạt phong bộ, bước đi như gió. Người chỉ có thể thực hiện khi tiêu dao vô ảnh đạt đến tầng thứ tư” Bạo” Khi người nắm được tâm pháp, khai triển công phu chỉ trong nháy mắt có thể phi hành trăm thước, chuyên dùng để công kích trực diện hoặc đào tẩu. Đây chính là quý bộ đơn giản nhất – đệ nhất thức.

Khi nghe Phillip nói, Cổ Diêu không nhịn được hỏi: Sư phụ chẳng lẽ quý bộ còn chia làm nhiều bộ pháp khác nhau hay sao?

Hãy xem thức thứ hai ” vi nghịch chuyển bộ” Phillip nói xong, thân thể bắn ra xa với tốc độ càng lúc càng nhanh, nhưng đột nhiên tại một điểm như dừng phải bức tường vô hình bắn ngược trở lại với tốc độ không kém.

Có thể dùng từ phản đạn để hình dung và từ này hoàn toàn phù hợp với những gì vừa diễn ra.

Mặc dù nhìn thoáng qua không có gì đặc biệt, chỉ là sự bắn đi và phản ngược lại mà thôi, nhưng nếu có một cao thủ ở đây nhìn thấy thì bộ pháp vừa rồi sẽ khiến cho cao thủ đó sợ hãi không thể nói ra lời. Bởi vì Phillip đang ở tốc độ cao nhất đột nhiên bắn ngược trở lại với tốc độ không kém mà không có thời gian đệm để dừng lại thay đổi phương hướng.

Thử nghĩ, một đoàn tàu hỏa đang chạy với tốc độ 500 km/h (không hiểu có đúng không - người dịch) nhưng sau 0.001giây sau đột nhiên chuyển hướng chạy ngược lại với tốc độ cũng như vậy, Điều gì sẽ xảy ra? Bất kỳ người nào cũng có thể hình dung ra sự gia tốc sẽ kinh khủng như thế nào, đây chính là sự đi ngược lại quy luật vật lý.

Nghịch phản bộ quả thực là một loại bộ pháp như tên gọi của nó đi ngược lại với quy luật vật lý thông thường.

Cổ Diêu tận mắt nhìn thấy Phillip thực hiện bộ pháp khó khăn, kinh hãi thể tục đó cũng hiểu rõ sự phụ quả thực đã đem “biến” phát huy đến cùng cực. Phải nói “Biến” là “biến thái” mới đúng.

Phillip sau khi làm mẫu xong lại coi như đó chỉ là vừa làm một việc hết sức đơn giản và giải thích cho Cổ Diêu: “Nếu như khi di chuyển thăng mà địch nhân của người có tốc độ so với người còn cao hơn thì dùng Nghịch phản bộ để tẩu thoát khỏi hãm là một lựa chọn đúng đắn.

Nếu như luyện thành nghịch phản bộ cả về tốc độ tiến tới và phản lại, đạt tới trình độ của của sư phụ thì Cổ Diêu có thể tin tưởng rằng không ai có thể truy bắt hãm được. Nhưng Phillip lại nói tiếp: “Đồ nhi hãy hướng ta công kích thử xem, nhớ là phải dùng hết sức mạnh cũng như tốc độ.

Cổ Diêu cười khan nói: “Cái gì, sư phụ không phải giỡn đệ tử đó chứ? Đệ tử không phải là đối thủ của sư phụ”.

“Ha ha, ta chỉ làm mẫu một loại bộ pháp khác mà thôi, ta sẽ không hoàn thủ, người không cần phải lo lắng”.

“Được, vậy đệ tử xuất chiêu đây” Cổ Diêu khách khí nói đồng thời bí mật đề khí, quát khẽ một tiếng, không trung đột nhiên xuất hiện sáu quyền dấu nhằm vào các bộ vị trên toàn thân của Phillip.

Đây là do Cổ Diêu đã sử dụng Vô ảnh dấu khí xuất ra vô ảnh quyền, chỉ trong nháy mắt đã xuất ra 6 quyền. Vô ảnh quyền này cùng với chiêu Phồn tinh tự cấm của đội trưởng đã lang dong binh đoàn Dương phong tuy nhìn qua giống nhau nhưng chiêu thức lại hoàn toàn khác biệt.

Đây có thể coi là chiêu số mạnh nhất của Cổ Diêu nhưng đối với Phillip lại không tạo được chút uy hiếp nào.

Khi Cổ Diêu xuất chiêu, Phillip vẫn đứng bất động tại chỗ, cứ như vậy để 6 luồng kinh khí toàn bộ đều đánh trúng .

Mặc dù công lực của Cổ Diêu hoàn toàn không thể gây thương tổn cho Phillip nhưng điều là cho Cổ Diêu kinh ngạc đó là với trình độ của sư phụ thì không thể trúng quyền mới đúng.

Nhưng khi quyền dấu chạm vào người Phillip lại trực tiếp xuyên qua như đánh vào chỗ không người .

“Ách?” Cổ Diêu sửng người không tin vào mắt mình.

“Ta ở chỗ này” Tiếng của Phillip vang lên ở phía sau, Cổ Diêu qua lại đã thấy Phillip đứng ở phía sau từ lúc nào không rõ. Hắn quay lại phía trước, rõ ràng tại đó đang có một Phillip đứng đó.

“Tàn ảnh bộ” Phillip nói và đồng thời trong sân tập luyện xuất hiện hai rồi ba, bốn ... cuối cùng là có hơn 100 Phillip ở khắp sân huấn luyện với mọi tư thế động tác khác nhau..

“Tàn ảnh bộ” có tác dụng giương đông kích tây khiến kẻ thù không thể nhận ra chân thân, nếu người đạt tới trình độ của ta có thể một lần biết ra 108 tàn ảnh” Thanh âm của Phillip từ 4 phương 8 hướng ập đến làm cho Cổ Diêu có chút đau đầu chóng mặt (Sợ quá mà).

Trong sân huấn luyện, thân ảnh của các Phillip từ từ vụn vẹo, biến hóa dần dần nhập lại làm một hiện ra trước mặt Cổ Diêu khoảng 50 thước. “ Lần này đến lượt người phòng ngự ta tấn công”.

Phillip nói đồng thời chân lão bắt đầu di động. Cước bộ của lão nhìn có vẻ rất thông thả, tựa như một gã vừa béo vừa lùn đang cố hết sức nâng cơ thể bước đi vậy.

“ Tốc độ của sư phụ như thế này thì bao giờ mới tới nơi ?”

Ý niệm này của Cổ Diêu vừa lóe lên trong đầu thì đột nhiên đã thấy Phillip đứng trước mặt. Tẩu thuốc đã điểm vào trước ngực của Cổ Diêu.

Nhìn tẩu thuốc trước ngực, miệng Cổ Diêu khổng thể nào ngậm lại được, mới rồi hắn còn thấy Phillip thông thả bước tới, cả quá trình từng chi tiết nhỏ cử động của sư phụ hắn vẫn còn nhớ rõ, song đột nhiên sư phụ lại xuất hiện trước mặt, tựa hồ khoảng cách 50 thước chỉ trong nháy mắt rút xuống chỉ còn có một bước.

Phillíp thu hồi tẩu thuốc và giải thích cho Cổ Diêu;” Lăng ba bộ có thể thay đổi cảm giác của đối thủ, làm sai lệch thị giác đối phương. Thực tế vừa rồi tốc độ của ta không chậm, chẳng qua là trong mắt người cảm giác tốc độ của ta đặc biệt chậm mà thôi.”

Lăng ba bộ Cổ Diêu đã từng chứng kiến. Ngày đó khi vừa rời khỏi Ốc đốn sâm lâm, hai người lần đầu gặp mặt, lúc đó Phillíp cũng từ xa chỉ bằng hai ba bước chân đã bắt được Cổ Diêu và con ngựa.

“Tật phong bộ, nghịch phản bộ, tàn ảnh bộ, lăng ba bộ là 4 loại bộ pháp trụ cột. Bốn loại bộ pháp này khi dung hợp, cuối cùng sẽ biến thành quỹ bộ. Bộ pháp này hoàn toàn do thực chiến mà sinh, không thể làm mẫu hay có chiêu thức cụ thể.”

Phillíp ngừng lại một chút rồi nói tiếp:” Tuy nhiên ta có thể đưa ra một ví dụ đó là tổ sư đời 36 của bốn môn về mặt kỹ thuật “chôm” đồ không có gì nổi bật, nhưng lại có chỗ dọa người. Đó là vị tổ sư này đã vận dụng quỹ bộ đạt tới chỗ xuất thần nhập hóa. Có một lần tổ sư lên vào nội cung của Phiên vương tây vực Cát La Đức lấy trộm ấn chương bị thất thủ lại bị rơi vào mai phục, bị hơn 500 cao thủ thị vệ bao vây, có cả Cát la Đức trực tiếp chỉ huy. Nhưng khi đó không có một ai có thể chạm tới chéo áo của tổ sư. Cuối cùng đành trở mắt nhìn tổ sư vô sự rời đi. Phải biết rằng 500 cao thủ thị vệ của Cát La Đức ai cũng là cao thủ danh chấn một thời.

Năm trăm cao thủ, vây công một người nhưng lại ngay cả một chéo áo cũng không thể chạm được! Cổ Diêu cảm giác như mình đang nghe truyện thần thoại, truyện ngàn lẻ một đêm vậy, khó mà tin được.

“Đừng hoài nghi tính chân thật của chuyện này” Phillíp với vẻ mặt đầy kiêu ngạo nói:” Sau khi tổ sư sử dụng loại bộ pháp này thoát vây liền được mọi người ghi nhớ và gọi loại bộ pháp này là Quỹ bộ!”

“Quỹ bộ bao gồm tốc, biến, hư, và chứa nhiều đặc điểm, tính chất của khinh công. Mỗi đặc điểm, tính chất được phát huy đến cực hạn. Bao quát cả lĩnh vực tâm lý, điểm chết thị giác của con người, ngũ hành tương khắc, cơ khí. Cũng có thể tùy theo điều kiện hoàn cảnh bên ngoài mà biến hóa ra trên mười loại khác nhau. Thân pháp người sử dụng biến ảo quỷ mị khôn lường, không thể diễn đạt bằng lời. Quỹ bộ có thể nói là tổng hợp tinh hoa của các đại môn phái, vượt ra ngoài phạm trù môn khinh công có thể đạt được. Nó là loại công pháp vượt trên tất cả các loại công pháp khác.

Cuối cùng Phillíp kết luận: “Bất kể là khi chiến đấu hay tẩu thoát, thì Quỹ bộ đều là công pháp cao minh nhất. Tiêu dao môn nhất mạch đơn truyền cũng vì quy tắc từ xưa truyền lại đó là đệ tử muốn xuất sư, tự mình hành tẩu phải luyện thành quỹ bộ. Vì ít nhất trong tình huống nguy hiểm có thể tẩu thoát để bảo vệ tính mạng. Tuy nhiên người lại là trường hợp ngoài ý muốn, chưa luyện thành quỹ bộ đã phải ly khai sư phụ rồi.”

Nguyên nhân của việc đó tự nhiên chính là Ngã Mã rồi .

Phillíp thở dài nói:”Đồ nhi, Năng lực của người tiến bộ nhanh so với tưởng tượng của ta nhiều lắm nhưng đáng tiếc là quỹ bộ này liên quan tới nhiều lĩnh vực đều là đại bác tinh thâm, không phải trong thời gian ngắn ngủi có thể luyện thành, cũng không thể chỉ dựa vào sự tự lĩnh ngộ là có thể học được. mà ta lại có chút việc phải đưa Ngã Mã tới Tử thần hoang mạc để tìm thảo dược, nhanh thì nửa năm, chậm thì mấy năm mới có thể quay về. Nếu chậm trễ thì bệnh tình của sư mẫu người lại càng thêm khó chữa trị.

Cổ Diêu cười nói:” Sư phụ, đệ tử ở lại Thần thánh học viện rất an toàn, người cứ an tâm lo cho sư mẫu đi.”

“Không được” Phillíp kiên quyết nói:” Là người thừa kế chức vị trưởng môn Tiêu dao phái, người không thể có bất cứ việc gì ngoài ý muốn phát sinh làm thương tổn, bởi vậy quỹ bộ người nhất định phải luyện thành. Sẽ có người thay ta dạy cho người.”

Phillíp nói đến đó ngừng lại một chút rồi nói tiếp:” Nếu như không có gì thay đổi thì khoảng 2 tháng sau sư tỷ người sẽ về tới thánh thành, Sư tỷ người sẽ thay ta truyền thụ quỹ bộ cho người.”

80. Chương 12 : Tư Cách Thi Đấu

“Mã Đặc, 1463 điểm, 75!”

“Nguy Triệt, 2127 điểm, 56!”

Đây là lúc công bố thành tích thi kiểm tra cuối tháng ở ban chín tự do hệ, đạo sư đang cao giọng đọc kết quả từng học viên.

Tự do hệ mỗi lần kiểm tra cuối tháng đều rất phức tạp, bao gồm cả đấu khí, khinh công, kỹ năng, lực công phá, dị năng đặc biệt, sức chống cự, thực chiến, tâm lý, nếu như sử dụng thuần thục thì chắc chắn có cơ hội trên hạng 10.

Mỗi lần kiểm tra cũng phải chịu nhiều loại nhân tố chủ quan lẫn khách quan ảnh hưởng, nhưng đó cũng chính là cách có thể đánh giá chính xác nhất thực lực của học viên.

Mỗi lần công bố kết quả kiểm tra cuối tháng cũng chính là thời gian quan trọng nhất đối với học viên vì mỗi học viên có thể biết được mình tiến bộ ra sao. Đương nhiên bọn họ cũng chú ý đến thứ hạng, đây cũng coi như là một loại vinh dự đặc biệt, mà lần này đã là cuối kỳ lại càng trọng yếu hơn, bởi vì nó có liên quan đến một sự việc rất quan trọng.

“Cổ Diêu, 2893 điểm, hạng 37!”

Thành tích này được đọc lên mọi ánh mắt trong lớp không hẹn mà nhìn về phía Cổ Diêu, trong lòng bọn họ đều có chung một ý nghĩ: “người này lại tiến bộ rồi!”

Tiến bộ thì cũng không có kỳ quái, nhưng thần kỳ chính là Cổ Diêu tiến bộ thật sự quá nhanh, nhất là ba bốn tháng gần đây, giống như là ngồi hỏa tiễn thần tốc mà tiến lên vậy, từ vị trí chót lớp lết lên được áp chót, rồi đứng thứ 10 từ dưới đếm lên, rồi lên được hạng 80, đến 69, tiếp tục là 54, bây giờ đã là hạng 37!

Có thể nói chuyện này rất khó có thể xảy ra, ba tháng, từ hạng áp chót mà tiến bộ thần tốc như vậy, hầu như mọi người đều hoài nghi có phải cái tên này dùng xuân dược hay không mà sao lại điên cuồng như thế chứ?

Khi đọc đến thành tích của Cổ Diêu thì ngay cả đạo sư cũng dừng lại một chút, học viên này từ thí tập sinh trở thành học viên chính thức, trong lịch sử của học viện có tiến bộ thần tốc như vậy cũng có thể nói là rất hiếm có.

Sau khi kì kiểm tra cuối tháng kết thúc, đạo sư cũng đã quan sát Cổ Diêu, sau đó phát hiện hắn luyện tập vô cùng khác thường, hiển nhiên, đó là khắc khổ tu luyện. Đương nhiên là chỉ có chăm chỉ thôi vẫn chưa đủ, đối với tự do hệ mà nói thì ngộ tính là cực kỳ quan trọng

Có lẽ, đây chính là một khối ngọc thô, chỉ cần tạo hình là có thể phát ra quang mang vạn trượng, lúc mới bắt đầu đạo sư cho rằng Cổ Diêu sẽ là người kéo chân cả lớp học, nhưng bây giờ thì hắn đã trở thành một đệ tử được ưu ái rồi.

Đạt được thành tích như ngày hôm nay, ngay cả Cổ Diêu cũng cảm thấy giật mình, mà tất cả đều là do tu luyện thiên ma quyết.

Trên thực tế thiên ma quyết chỉ làm cho cảm quan của Cổ Diêu nhạy cảm hơn mà thôi chứ cũng không có trực tiếp giúp hắn thực lực tăng nhiều, nhưng những lý luận trong thiên ma quyết thì giúp Cổ Diêu có thể dễ dàng học tập, kể cả linh động cũng dễ dàng hiểu rõ công pháp tu luyện hơn, cơ hồ là không hề gặp phải chướng ngại nào trong tu luyện.

Sau khi đọc xong thành tích của tất cả học viên, đạo sư nói tiếp: “Ở đây, ta còn một việc muốn tuyên bố, ta nghĩ trong các người cũng đã có người biết qua. Đây vốn đã là kỳ kiểm tra tháng cuối cùng, và cũng đã là cuối học kỳ, nhưng nhiệm vụ của học viên tại thần thánh học viện vẫn chưa kết thúc, kế tiếp đó chính là Kỳ Thi Đấu Hằng Năm của học viện.”

Cả lớp nhất thời xôn xao, có thể nói kỳ thi đấu này có ảnh hưởng rất lớn.

Đạo sư bảo các học viên yên lặng, sau đó nói tiếp: “Đây là một hoạt động quan trọng nhất, cạnh tranh để tiến bộ, thực chiến chính là biện pháp tốt nhất để đề cao vũ kỹ của một người, thông qua thi đấu, vô luận là thắng hay bại thì mỗi học viên đều có thể có được những kinh nghiệm mà luyện quý giá, so với luận bàn bình thường thì có rất nhiều khác biệt, đây chính là một trận đấu chính thức. Bình thường mà nói thì chỉ có học viên ưu tú và học viên năm hai trở lên mới có thể thi đấu, nhưng theo tục lệ thì trong bình thường

ban cũng có một bộ phận học viên tham gia thi đấu, chỉ là điều kiện hạn chế, phải là người có năng lực, hạn chế trong hai mươi người.”

“Vì thế, ban của chúng ta cũng sẽ có hai mươi học viên, sau đây những người ta đọc tên chính là những người đủ tư cách tham dự thi đấu tranh tài!”

Nghe được đạo sư nói thì vậy thì các học viên đều cố vểnh cái lỗ tai lên mà nghe, nhưng bọn họ đều biết, hai mươi người đó khó mà lọt khỏi hai mươi người đứng đầu lớp, những người khác thì hy vọng quá xa vời.

“Khắc Lai Tư Đặc, Lỗ Xa, Sử Đại Ti ...”

Đạo sư đọc ra một loạt tên, đúng như các học viên dự liệu, đều là nằm trong danh sách 20 người đứng đầu.

Người có hạng 20 Ba Đặc Lai Mỗ trong lòng mừng thầm, thảng trước hần đứng hạng 21, vì nghe qua kỳ thi đấu này nên mới phân đầu liệu mạng khổ luyện, rốt cục cũng đã có thể có cơ hội có được tư cách thi đấu rồi.

“La Đức Lý, Đái Duy ...”

Ba Đặc Lai Mỗ yên lặng mà lắng nghe, Đái Duy đã là người thứ 19 rồi, những người trước đó đều là trong 20 thứ hạng đầu cả, người cuối cùng sắp được đọc tên rồi, trong lòng hần không khỏi khẩn trương.

Cùng khẩn trương với hần còn có một người nữa đó chính là người đứng thứ hạng 21 Lạc Kỳ, vì cũng muốn đạt được hạng 20 mà hần khổ luyện cũng không ít hơn Ba Đặc Lai Mỗ, nhưng trong quá trình khổ luyện lại gặp phải một ít vấn đề. Nhưng trong lần thi kiểm tra hần và Ba Đặc Lai Mỗ đều khó phân cao thấp, đạo sư có thể hay không phá cách mà chọn hần đây?

Đây chính là hoạt động quan trọng hằng năm của học viện, nó còn long trọng hơn cả những ngày lễ, học viên năm nhất chỉ cần có đủ tư cách thi đấu là cũng đã có vinh quang rồi, khó trách mà bọn hần lại khao khát như thế.

Trong sự khẩn trương, đạo sư cuối cùng cũng đọc ra tên người cuối cùng, nhưng lại khiến cho cả Ba Đặc Lai Mỗ lẫn Lạc Kỳ ngây dại: “Cổ Diêu!”

Toàn bộ ánh mắt lại một lần nữa hướng về Cổ Diêu.

“Ách?” Vốn Cổ Diêu cũng không hề có chút hy vọng nào, nhưng việc trúng tuyển ngoài ý muốn này quả là quá đột ngột, ngay cả một chút tâm lý chuẩn bị cũng không có nên hần thậm chí có chút không tin tưởng vào chính lỗ tai của mình.

Ba Đặc Lai Mỗ cùng Lạc Kỳ rất là sa sút tinh thần, nhưng cũng không dám đưa ra nghi vấn. Đạo sư của thần thánh học viện là có quyền tuyệt đối, những người có đủ tư cách thi đấu cũng là do hần chọn ra, học viện tuyệt đối không can thiệp, bởi vậy bọn họ không có hy vọng kháng nghị, chỉ có thể tiếp nhận sự thật.

Đạo sư lựa chọn Cổ Diêu hiển nhiên là có lý do của mình.

Học viên này lúc trước vốn không được mình coi trọng, nhưng vẫn rất cố gắng tu luyện, mỗi tháng tiến bộ đều không dưới mười một người, tháng trước vượt qua 15 người, tháng này lại vượt qua đến 17 người, quả thực là tốc độ tiến bộ rất nhanh, thời gian đến kỳ thi đấu vẫn còn một thời gian ngắn nữa, đến lúc đó có trời mới biết hần có thể tiến bộ thêm nữa hay không.

Cho dù đến lúc đó hần vẫn chưa đạt được tiêu chuẩn của thứ hạng 20, thì lấy thiên tư của hần cũng có thể gọi là một nhân tài, có thể chính là ngôi sao của ban chín, đem tư cách thi đấu xét cho hần thì tốt hơn nhiều so với Ba Đặc Lai Mỗ và Lạc Kỳ.

“Được rồi, kỳ thi đấu còn hai mươi ngày nữa sẽ tiến hành, 20 học viên đạt được tư cách thi đấu cần phải trong khoảng thời gian này mà cố gắng tu luyện, khi tham gia thi đấu, các người chính là đại diện cho ban chín, cần phải toàn lực ứng phó, trở hết tài hoa của các người, cố gắng đem vinh dự về cho học viện.”

Đạo sư kết thúc chương trình học, các học viên cũng rời đi.

Vốn sau khi kết thúc khóa học thì Cổ Diêu là người đầu tiên đến sân huấn luyện, nhưng lần này hần lại ở lại trong phòng học, cho đến khi học viên đi ra hết chỉ còn một mình hần.

Trong lòng hân hưng phần chờ mong mà cũng có chút khản trương. Thi đấu, sẽ ra sao đây?
Lúc này Cổ Diêu còn không biết, lần thi đấu này chính là cơ hội để hân bước lên thêm một bậc nữa...

81. Chương 13 : Dây Dưa

Hàn Đan sớm đi đến chỗ ước hẹn để đợi, nhưng Cổ Diêu luôn luôn đến đó trước đứng đợi mà lần này lại chưa đến.

Hàn Đan có chút lo lắng, Cổ Diêu ca ca đang làm gì vậy nhỉ?

Lúc này có tiếng bước chân phía sau vang lên, càng ngày càng gần, nàng vui mừng quay đầu lại: “Cổ Diêu ca ...”

Vừa mới nói đến đó là nàng đã dừng bởi vì người đến không phải là Cổ Diêu mà là một hoa phục thanh niên.

“Nàng chính là tự do hệ ban chín năm nhất Hàn Đan?”

Thanh niên kiêu mi anh thực, thần hồng xỉ bạch <môi hồng răng trắng>, vóc người cao ráo, vốn là đáng người làm cho không biết bao nhiêu thiếu nữ si mê vì nam tính, trang phục hoa mỹ, đeo một chiếc huy chương do hồng ngọc làm thành, chính là giáo huy của học viên ưu tú trong học viện.

Một ưu tú sinh, lại rất dễ nhìn, dĩ nhiên là được nhiều nữ sinh mến mộ.

Chỉ tiếc Hàn Đan không phải thế, hướng hồ nàng nhận ra thanh niên này, chính là người đã chiếm vị trí vừa mình khi đang dùng cơm ở Hảo Vận Khí khách điểm.

Nhớ đến chuyện đó thì Hàn Đan liền đối với hắn không có hảo cảm, lãnh đạm nói: “Là ta, có chuyện gì sao?”

“Ay, xin chào, ta cũng là học viên năm nhất của tự do hệ, Hách Liên Kiếm.” Hách Liên Kiếm mỉm cười, lộ ra hàm răng trắng nõn chính tề, hắn biết khi mình tươi cười trông rất ‘đẹp’, cho nên thường hay dùng chiêu này khi đeo đuổi mỹ nữ.

Bình thường chỉ cần dựa vào bề ngoài anh tuấn, cộng thêm là người của Hách Liên gia tộc, lại là sinh viên ưu tú cho nên hắn dễ dàng chiếm lấy hảo cảm của các thiếu nữ, căn cứ theo kinh nghiệm của hắn thì lúc này hẳn là có thể tiến thêm một bước rồi, vì vậy hắn vươn tay ra nói: “Chúng ta có thể làm bằng hữu không?”

Nhưng lần này hắn ăn phải cục tức, bởi vì Hàn Đan quả quyết nói: “Không, ta không biết người.”

Hách Liên Kiếm đang tươi cười đột nhiên cảm thấy xấu hổ, nên đành phải nói: “Bây giờ không phải biết rồi sao? Ta quả thật là có hơi hấp tấp, tình cảm bằng hữu là phải từ từ bồi dưỡng, đứng rồi, Thánh Vực Không Trung Hoa Viên rất đẹp, cả phòng ăn cũng bố trí đầy hoa, hồng tửu nổi danh, chủ nhật còn có các chương trình đặc biệt, chúng ta cùng nhau đến đó nghỉ cuối tuần đi? Ta cam đoan là sẽ rất vui vẻ!”

Từ chín tháng trước Hàn Đan đã bắt đầu phát dục, tốc độ so với tiến bộ của vũ kỹ đều nhanh như nhau, cơ hồ chỉ vài ngày là đã khác trước rồi, ngày hôm nay, nàng đã không còn là một tiểu cô nương ngây thơ không hiểu chuyện nữa mà đã là một tiểu mỹ nhân rồi.

Dung mạo xinh đẹp, bộ ngực căng tròn, cặp đùi thon đẹp, khiến cho nàng có sức hút của một mỹ nữ. Hơn nữa Hàn Đan có dung mạo xinh đẹp, vóc người dần dần thành thực nhưng tâm lý hết sức đơn thuần, khí chất này làm cho tuyệt đại đa số nam sinh phải động tâm, vì vậy mỗi ngày nàng đều nhận được một số lượng lớn thư tình.

Trong một năm ngắn ngủi mà Hàn Đan có biến hóa quá lớn đến ngay cả Hách Liên Kiếm cũng không nhận ra tiểu mỹ nữ này hắn đã từng gặp qua tại Hảo Vận Khí, lúc ấy nàng còn búi tóc thành kiểu sừng dê, trông giống như một tiểu cô nương tinh nghịch, không có khí chất của một đại mỹ nữ cho nên Hách Liên Kiếm dĩ nhiên là không có lưu lại ấn tượng sâu sắc gì.

Hàn Đan chu cái môi anh đào nhỏ nhắn lên nói: “Không! Ta không uống rượu!”

Bộ dạng này của nàng lại vô cùng đáng yêu, hách Liên Kiếm trong lòng cảm thấy ngứa ngáy, hận không thể lập tức đem tiểu na ly này chiếm làm của riêng, chỉ cần qua một thời gian chỉ điểm bảo đảm sẽ có thể tìm được vô số niềm vui từ trên người nàng, hán kiên nhẫn nói:“Vây cũng không sao, chúng ta đến Tinh Quang Đại Đạo dạo chơi có được hay không, khu đó có bán rất nhiều trang sức tinh xảo, nàng có thể tùy tiện lựa chọn, hoàn toàn sẽ do ta chỉ trả!”

“Ta cũng không thích mang trang sức!”

Liên tục hai lần đều bị cự tuyệt, Hách Liên Kiếm cảm thấy mặt càng ngày càng nóng, nhưng hán vẫn chưa từ bỏ ý định:“Như vậy đi, bên phụ cận có một trang điểm <@Tiệm bán quần áo>, trang phục nơi này đều là do những đại sư có tay nghề nổi tiếng chế tác, nhất định nàng sẽ thích!”

Hách Liên Kiếm vốn là một hoa hoa công tử, đây chính là thần thánh học viện, người qua lại đều biết chuyện, nhưng hán quả thật là có vốn để hoa tâm. Gia thế tốt, khuôn mặt anh tuấn, vóc người cao ráo, vũ kỹ mạnh mẽ, tất cả các điều kiện tốt đẹp đó giúp hán có được một số vốn để tán gái.

Mà ở bên ngoài hán lại học được cách ăn nói và có nghiên cứu về tâm lý nữ tính, ví dụ như phòng ăn sa hoa, trang sức trân quý, trang phục quý phái đều là những thứ mà nữ nhân khó có thể cự tuyệt cho nên có nhiều nữ học viên biết hán vốn là một tên hoa hoa công tử nhưng vẫn cam lòng bị hắt hủi làm tù binh.

Nhưng lần này Hách Liên Kiếm lại bị đụng phải một cái đinh, thái độ của Hàn Đan càng thêm lãnh đạm:“Không, ta không rãnh, người đi đi!”

Cũng không phải là Hàn Đan không thích mấy thứ này mà là Hàn Đan không thích cái tên Hách Liên Kiếm này.

Ngay cả thủ đoạn theo đuổi tâm đắc nhất cũng không có tác dụng, Hách Liên Kiếm cau mày nói:“Chẳng lẽ nàng đã có người yêu?”

Hàn Đan không chút do dự gạt đầu:“Đúng vậy!”

Hách Liên Kiếm đang định nói gì đó thì chợt nghe từ xa xa có người hô :“Đan Đan!”

Hách Liên Kiếm nghe vậy thì cảm thấy rất là khó chịu, là ai mà có thể xưng hô thân mật với Hàn Đan như thế?

Lúc trước Hàn Đan vốn vẫn nghiêm mặt với Hách Liên Kiếm nhưng lúc này đột nhiên lại tươi cười:“Cổ Diêu ca ca!” sau đó bỏ qua Hách Liên Kiếm như một con bướm vui vẻ bay lượn.

Mình ân cần một hồi lâu mà nàng cũng không hề lộ ra vẻ tươi cười, còn lúc này thì ..., nghĩ đến đó thì Hách Liên Kiếm cảm thấy rất là tức giận.

Chỉ thấy người đến chính là một thanh niên khoảng mười bảy tuổi, diện mạo bình thường, ít nhất so sánh với Hách Liên Kiếm thì không thể bằng rồi, loại người như thế này thì có thể tại học viện tùy tiện tìm ra cả đống, vóc người nhỏ gầy, quần áo mộc mạc, mà lại còn đeo giáo huy của học viên bình thường nữa chứ, nhìn kỹ cũng không thấy có điểm nào đặc biệt.

Nhưng quan hệ của Hàn Đan với hán lại không thể không đặc biệt được, từ bộ dạng thân mật của họ là có thể nhìn ra được.

“Cổ Diêu ca ca, sao lại lâu vậy?” Hàn Đan đang ôm bả vai của người kia bất mãn oán giận nói.

Người này đúng là Cổ Diêu, hán vuốt vuốt mũi nói:“Ha ha, thật là không tốt, đạo sư tìm ca có chút chuyện bởi vậy nên mới đến chậm.”

Lúc ở trong khách điểm Hảo Vận Khí, Hách Liên Kiếm vốn coi trời bằng vung nên không để ý Cổ Diêu, nên giờ phút này căn bản là không nhận ra.

Hách Liên Kiếm vốn là một người thích cường đoạt, từ nhỏ đến lớn, chỉ cần hán muốn là cơ hồ như không có vậy gì là không thể chiếm được, giờ phút này thấy tiểu na ly mà mình thích lại nép vào lòng của một nam nhân khác, trong lòng cực kỳ khó chịu.

Cổ Diêu lúc này cũng phát hiện ra Hách Liên Kiếm phía sau Hàn Đan, cảm thấy có chút kỳ quái, cái tên của Hách Liên gia tộc kia sao cũng ở chỗ này? Hơn nữa hình như hắn đối với mình có địch ý.

Hách Liên kiếm đi đến chỉ vào Cổ Diêu nói:“Hắn chính là người nàng thích?”

Hàn Đan ôm chặt lấy cánh tay Cổ Diêu:“Không sai!”

“Hắc hắc!” Hách Liên Kiếm cười lạnh nói:“Hắn có cái gì tốt, vô luận là phương diện nào cũng không xứng đáng với nàng, đi theo hắn thì nàng sẽ hối hận thôi!”

Rốt cuộc là có chuyện gì xảy ra, sao cái tên Hách Liên Kiếm này vừa nhìn thấy mặt mình là đã không cựa mắt thế này, nhưng vô luận thế nào bị người khác xem thường Cổ Diêu cũng cảm thấy khó chịu.

Hàn Đan ngẩng đầu lớn tiếng nói:“Ta thích Cổ Diêu ca ca, hơn nữa sẽ vĩnh viễn không bao giờ hối hận!”

Sau khi nàng nói thì khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ ửng lên, len lén nhìn sang Cổ Diêu.

“Không! Có lẽ nàng sẽ nhanh chóng thay đổi chủ ý!” Hách Liên Kiếm nói xong liền bỏ đi, hung hăng trừng mắt nhìn Cổ Diêu một cái.

Nhìn hắn bỏ đi, Cổ Diêu cau mày nói:“Đan đan, có chuyện gì?”

Hàn Đan nói:“Muội ở chỗ này chờ ca ca, cái tên kia cứ đến đây đưa thật là đáng ghét!”

Cổ Diêu lo lắng nói:“Cái tên kia chẳng có gì tốt, Đan Đan, muội ngàn vạn lần đừng bị những lời ngon tiếng ngọt của hắn mê hoặc!”

Vô luận là bản lĩnh hay là nhân phẩm nếu so với bạn cùng phòng là Hạ Hầu Cẩn thì ở góc độ nào tên công tử kia đều có khoảng cách xa.

Hàn Đan gật đầu nói:“Muội biết rồi, Cổ Diêu ca ca, hôm nay chúng ta đi đâu chơi đây?”

“À, huynh nghe nói thành nam có một quán mì cũng rất ngon, chúng ta đi nếm thử đi!”

“Hay quá!” Hàn Đan nhảy nhót hoan hô.

Không phải không trung hoa viên, không phải tinh quang đại đạo, cũng không phải trang điểm, mà chỉ là một quán mì bình thường, nhưng chỉ cần ở bên cạnh Cổ Diêu là Hàn Đan cảm thấy vui vẻ.

Hai người cùng dắt tay nhau đi ra cửa, mà ở phía sau bọn họ, khuất trong một chỗ tối, khóe miệng của Hách Liên Kiếm nổi lên nụ cười gian tà:“Tên là Cổ Diêu? Hé hé!”

82. Chương 14 : Hành Thi Tẩu Thệt

Philip đã rời đi hơn một tháng mà ngày khai mạc của kỳ thi đấu thì đang đến gần.

Trong năm nhất, hai mươi học viên được chọn để thi đấu vốn có xu thế là yếu nhất, bởi vì bọn họ phải đối mặt chính là các đệ tử ưu tú, vốn là các học viên đặc ý của học viện khác tiến vào học, hoặc là hậu duệ của các vũ giả có tiếng, các danh môn vọng tộc, giữa bọn họ và các học viên bình thường có một khoảng trống khó có thể vượt qua được.

Được may mắn chọn làm người đại diện thi đấu, Cổ Diêu cũng không có hy vọng xa vời là có thể vượt qua được những người như thế, chỉ hy vọng là có thể chống đỡ được vài trận, đừng có bị bại thảm hại mà thôi.

Cũng không phải là Cổ Diêu tự phỉ bạc mình, không có ý chí cầu tiến, mà là hắn vốn biết rõ bản thân mình, với thực lực bây giờ của hắn so với các học viên trong ưu tú ban còn có một khoảng cách không nhỏ.

Bởi vậy trong khoảng thời gian này, Cổ Diêu cũng không có buông lỏng khóa trình hằng ngày, mà là tiếp tục khổ tu.

Sau khi được lựa chọn là người thi đấu thì mấy vị đạo sư cũng bắt đầu chú ý coi trọng Cổ Diêu, sau đó bọn họ kinh ngạc phát hiện, vị đệ tử này quả thật là người có thiên phú, trụ cột vững chắc, thể chất thượng giai, thiên tư thông tuệ, ở phương diện sử dụng lực lượng thì còn linh hoạt hơn cả các học viên ưu tú.

Căn cứ theo kinh nghiệm thì học viên này rất có tiềm lực trở thành một cao thủ, điều cần duy nhất chính là thời gian mà thôi. Chỉ cần cho hắn thời gian thì nhất định hắn sẽ trở thành niềm tự hào của ban chín.

Ngoại trừ có thể sớm thực chiến ma luyện, thì những học viên được quyền tham dự thi đấu cũng có điều kiện luyện tập tốt hơn hẳn các học viên khác, vốn chỉ có học viên năm hai trở lên và học viên ưu tú mới có thể vào trọng lực thất, cơ quan phòng, thiết bị huấn luyện cao cấp, đối chiến với khôỉ lỗi.

Nhật trình của Cổ Diêu lại có thay đổi, mỗi ngày hắn khảm bổ trở về với khởi điểm ban đầu là chỉ có 5000 lần, không phải hắn lười biếng mà là hắn đã thay đổi chỗ luyện, đó chính là trọng lực thất của thần thánh học viện.

Ở bên trong trọng lực thất thì trọng lực của tất cả sự vật đều tăng lên năm lần, nếu như một người nặng 100 cân thì sẽ thành 500 cân, thanh đao huấn luyện chỉ có sáu cân giờ cũng biến thành 30 cân, nên mỗi lần khảm bổ này so với bình thường thì phải chịu áp lực gấp năm lần

Ngoại trừ luyện tập căn bản ra thì Cổ Diêu còn phải giữ lại khí thực để đến cơ quan phòng để luyện tập phòng ngự và né tránh, cuối cùng phải đến khôỉ lỗi phòng để luyện tập thực chiến.

Cuộc sống hiện nay so với trước kia còn khổ cực hơn nhưng lại làm cho Cổ Diêu có cảm giác phong phú hơn, hắn cũng chính là người duy nhất trong ban vào trọng lực thất năm lần luyện tập, ngay cả người đứng đầu kỳ kiểm tra cuối kỳ là Khắc Lai Tư Đặc cũng chỉ vào trọng lực thất bốn lần mà thôi.

Nếu như là đổi thành người khác với quá trình khổ luyện như vậy thì nói không chừng hai ba ngày đã suy sụp rồi, chỉ có với Tiêu Dao Vô Cực Đan tẩy lễ, thân thể mới có cơ năng khác hẳn người bình thường, có thể khôi phục nhanh chóng nên Cổ Diêu mới có thể trụ được, nhưng với cường độ huấn luyện như thế thì cũng làm cho hắn có cảm giác ăn không tiêu.

Cổ Diêu cơ hồ là tận dụng mọi thời gian để huấn luyện ngoại trừ lúc ăn và nghỉ ngơi, lúc ăn cơm đến hết bát mà vẫn không biết, nhưng sau đó lại phát hiện ra là không biết ăn trúng cái gì liền lập tức chạy vào nhà xí, ngồi chồm hổm suốt mấy canh giờ đến nỗi đôi chân tê dại. <@Thế mà cũng tả được K>

Loại trạng thái dị thường, tinh thần và thể xác vô cùng mệt nhọc ngày rất nhanh bị Hạ Hầu Cẩn phát hiện, hết sức lo lắng, mỗi lần Cổ Diêu đi tắm thì khoảng vài phút là hắn đến xem xét sợ rằng hắn sẽ bị chết ngộp trong ao, mà Tập La lại càng khẳng định suy nghĩ của mình chính là Cổ Diêu có dấu hiệu điên cuồng.

Loại tình huống này kéo dài đến trước ngày thi đấu khoảng mười ngày, tình hình không những không cải thiện mà còn tệ hơn.

Vì để cho các học viên có thể chuẩn bị tốt cho kỳ thi đấu nên chương trình học trong học viện đã chấm dứt, để cho học viên có nhiều thời gian chuẩn bị hơn.

Sáng sớm sau khi Cổ Diêu ăn xong bữa sáng do Hạ Hầu Cẩn đem về thì đi huấn luyện như bình thường.

Nhìn thấy Cổ Diêu cứ đâm đầu đi về phía trước Hạ Hầu Cẩn hét lớn:“Lão nhị, cẩn thận phía trước, phía trước!”

Nhưng đã muộn, “Bịch”, đầu của Cổ Diêu thân mật tiếp xúc với đại thụ, mà hắn thì giống như là không biết cũng không cảm thấy đau, khom người tiếp tục đi đến trước, chẳng khác gì một cục thịt di động, sau đó không bao lâu thì lại nghe được một thanh âm “Bịch”.

Hạ Hầu Cẩn thấy thế thì chỉ còn biết lấy hai tay bưng đầu, Tập La thì le lưỡi:“Ta còn tưởng rằng chỉ có kim thuật sư mới thường xuyên tiếp xúc thân mật với các đại thụ thôi, nhưng ta đã sai rồi, tần suất của lão nhị cao hơn so với ta nhiều lắm, quả là ẩn tượng, bội phục, bội phục!”

Hạ Hầu Cẩn thở dài nói:“Lão nhị này, rốt cục là có chuyện gì vậy? Cho dù có đạt được tư cách tham gia thi đấu thì cũng không cần phải thành như thế chứ?”

Tập La mập mờ cười:“Hắc, ta đã sớm nói qua là hắn thích nữ hoàng điều điều mà, người không tin, nhưng bây giờ đã chứng minh là ta phỏng đoán hoàn toàn chính xác!”

Hạ Hầu Cẩn gật đầu nói:“Bắt đầu từ hôm nay, ta tin!”

Bây giờ Cổ Diêu cơ hồ có thể ngủ bất cứ lúc nào, cho dù có là đang đi trên sân huấn luyện.

Nhưng lần này khi Cổ Diêu đến sân huấn luyện liền tỉnh ngay, cắt đứt sự nghỉ ngơi của hắn chính là tiểu đệ đệ.

Cho dù có vô tri vô giác thế nào thì Cổ Diêu cũng không thể mất đi phản ứng sinh lý cơ bản được, hơn nữa đột nhiên lại mắc tiểu mãnh liệt, bông đái tựa hồ như là có thể bạo liệt bất cứ lúc nào vậy, hên là hắn vừa đến gần nhà vệ sinh công cộng, vì vậy liền lập tức chạy lại.

Xem xét dấu hiệu nam nữ trên tường rõ ràng, Cổ Diêu liền nhanh chóng chạy vào, tìm một vị trí tốt sau đó không đợi được nữa mà liền móc tiểu JJ ra, chuẩn bị hoàn toàn giải thoát.

Nhưng kỳ quái, cho dù mắc tiểu mãnh liệt nhưng không cách nào phóng ra được, Cổ Diêu cấp bách đến nỗi thân đầy mồ hôi.

Mà lúc này, trong phòng vệ sinh đột nhiên có tiếng thét chói tai vang lên.

Thét chói tai? Chỉ có nữ nhân mới có tiếng thét the thé như thế.

Cổ Diêu sợ đến thiếu chút nữa xỉu, nhà vệ sinh nam sao lại có nữ nhân?

83. Chương 15 : Âm Lưu Phát Hoa Thủ

Nhà vệ sinh vẫn là nhà vệ sinh nhưng cấu tạo có chút khác nhau, mọi người đều biết nam nữ có kết cấu không giống như nên nhà vệ sinh cũng có khác biệt, Nhà vệ sinh của nam cơ bản chính là một rãnh dài, nhưng nữ nhân thì rụt rờ hơn, vả lại mỗi tháng đều có một lần không tiện, vì vậy nên được chia thành nhiều gian nhỏ.

Mà nơi này rõ ràng chính là nhà vệ sinh ‘NỮ’.

Chỉ có thể nói là mình bị hoa mắt, Cổ Diêu không thể tin được vuốt vuốt mắt, chỉ tiếc là có vuốt thế nào thì đây cũng không phải là nhà vệ sinh nam, không có rãnh dài quen thuộc, chỉ có một gian phòng vệ sinh nhỏ với cánh cửa.

Chuyện này không có khả năng! Lúc vào đã nhìn rất là rõ ràng, Cổ Diêu xác định rõ ràng là có dấu hiệu nam nhân bên này, hơn nữa khi vào cũng thấy thiết bị như trong nhà vệ sinh nam, sao chỉ trong thoáng chốc đã thay đổi?

Cổ Diêu đầy bụng nghi vấn nhưng sự thật trước mắt làm cho hắn không thể không tin. Hơn nữa chết ở chỗ, khi này mình đứng ở chính giữa nhà vệ sinh, móc tiểu gia hỏa kia ra, lắc lư lắc lư liên tục nữa chứ.

Mấy vị nữ học viên đứng đó không xa, tiếng thét chói tai chính là từ trong miệng của các nàng phát ra, các cô gái này có các phản ứng không đồng nhất, cơ hồ theo tiềm thức mà dùng tay che đôi mắt lại, đương nhiên cũng có một số cá biệt, có lòng hiếu kỳ nên các ngón tay đang khép cũng hé ra một chút. <@Ec ęc>

“Hả!” tiếng thét chói tai kia chính là từ một học viên vừa đi ra từ một gian phòng, vị nữ học viên này có một mái tóc dài màu đỏ, vàng đó chính là Đông Phương Lộ.

Trong thời gian ngắn ngủi, Đông Phương Lộ nhanh chóng phát hiện ra nhà vệ sinh nữ có điểm khác thường.

Thật đúng là oan gia ngõ hẹp, chính là tên tiểu tử thú vị tháng trước trong thư viện vắng mình là nội tiết mất cân đối, kinh nguyệt thất thường!

Ngay cả vào trong nhà vệ sinh nữ mà cũng gặp hắn, thế giới này quả thật là điên cuồng rồi!

Cổ Diêu như trong mộng mới tỉnh, luống cuống đem tiểu gia hỏa kia trở về quân, “Dục Tốc Tắc Bất Đạt” đạo lý này lúc này đã có nghiệm chứng, Cổ Diêu làm đến mấy lần mới có thể thành công.

Vô luận là ai thì trong tình huống này cũng sẽ dễ dàng nhìn xuống vật khác thường bị lộ ra trên người Cổ Diêu, Đông Phương Lộ cũng không ngoại lệ, nhất thời nổi giận.

Quá ghê tởm, đúng là quá ghê tởm, tên tiểu tử thú vị này!

“ack, các người nghe ta giải thích!” Cổ Diêu muốn giải thích nhưng lại không biết phải nói sao.

Tính tình như hỏa của Đông Phương Lộ không phải giống như các cô gái bình thường, trước tiên hành động của nàng không phải là dùng tay che đôi mắt lại mà là xuất ra vài đạo phi phiêu: “Giải thích cái rắm, lưu manh, ta tiễn mi!”

Ám khí vừa bay ra, Đông Phương Lộ lập tức hối hận, lúc đó nàng đang thịnh nộ nên lực đạo không thể nhẹ được.

Mà tên tiểu tử thú kia chỉ là một học viên bình thường mà thôi, với công kích như thế thì khó có khả năng mà tiếp được, vô vọng rồi, mặc dù hắn ghê tởm cực điểm nhưng cũng không đến nỗi phải bị mất mạng. Hơn nữa nếu như trong lúc tánh mạng bị uy hiếp hắn liều mạng né tránh hoặc ngăn cản, nhiều khi ám khí sẽ gây thương tổn đến cho các nữ sinh khác.

Ý nghĩ này chớp qua trong đầu Đông Phương Lộ, nhưng ám khí đã phóng ra, Đông Phương Lộ cho dù có hối hận cũng không kịp.

Mang theo thanh âm bén nhọn, từ nhiều góc độ khác nhau bay đến bao vây toàn thân Cổ Diêu.

Đối với các ám khí sắc bén, song thủ Cổ Diêu hư hoảng, vài đóa hoa xinh đẹp hiện ra trong không trung. Những đóa hoa này đều là màu đen.

Mỗi phi phiêu tựa trúng vào một đóa hoa, sau khi tiếp xúc thì các phi phiêu đồng thời thay đổi quỹ đạo, nhíp nhàng ghim vào tường.

“Ách?”

Những phi phiêu này vốn là do Đông Phương Lộ dùng Loa Toàn Kích trong Thiên Tinh đấu khí của gia tộc phát ra, có lực xuyên thấu cường đại, ban đầu nàng còn lo lắng rằng nếu Cổ Diêu không chết cũng trọng thương, không thể ngờ là hắn có thể dễ dàng tiếp được. Hơn nữa chiêu thức kia vô cùng xinh đẹp, dưới nhãn quang của một đại hành gia về ám khí thì đó chính là một thủ pháp ảo diệu.

Ngạc nhiên hơn chính là các phi phiêu ghim trên tường dọc theo một hàng, khoảng cách đều nhau, lần này là đến phiên Đông Phương Lộ kinh ngạc, nàng không thể nào tin được, tên ma cà bông này ngay cả việc cất tiểu JJ vào quần cũng phải làm đến mấy lần mới xong mà có thể linh hoạt như thế.

Chẳng lẽ tiểu tử thú này không phải là một tên Trang B mà là một cao thủ thâm tàng bất lộ?

Chiêu thức vừa rồi vốn là do Ngã Mã dạy, có một cái tên dễ nghe - Âm Lưu Phát Hoa Thủ.

Ám khí chính là một trong các kỹ năng bắt buộc phải học vừa thích khách, bản thân lại là một người đứng ở trong thứ bậc cao nhất của chức nghiệp, Ngã Mã dĩ nhiên phải là một siêu cao thủ sử dụng ám khí, nên dĩ nhiên kỹ năng phá giải ám khí cũng thế.

Âm Lưu Phát Hoa Thủ, chính là một loại thủ pháp phá giải ám khí cao minh, là một trong các tuyệt kỹ đặc ý của Ngã Mã.

Mặc dù biểu hiện không thân thiện, nhưng đều là do ân oán trước kia với Tiêu Dao Môn, dù sao đi nữa thì nàng cũng chính là sư mẫu của Cổ Diêu nên không thể đối với đồ nhi của Philip quá lạnh nhạt được. Vì vậy trong thời gian ở lại thánh vực nàng cũng chỉ điểm cho Cổ Diêu một chút, đó chính là Âm Lưu Phát Hoa Thủ.

Kỹ năng sử dụng ám khí và phá giải ám khí cần nhất chính là đấu khí có tính chất linh hoạt, mỗi một thích khách phải có một loại đấu khí linh hoạt và đôi tay khéo léo.

Hai điều kiện này Cổ Diêu đều có đủ, dù sao hắn cũng là môn hạ Tiêu Dao, đạo tặc thì dĩ nhiên phải có đôi tay khéo léo và đấu khí linh hoạt rồi, nên ở nhiều khía cạnh cũng không khác thích khách. Nhưng tính chất linh hoạt của đấu khí của Cổ Diêu nằm ngoài ý liệu của Ngã Mã, hắn học tập Âm Lưu Phát Hoa Thủ vô cùng dễ dàng và nhanh chóng, chỉ trong thời gian một tháng ngắn ngủi mà hắn đã có thể am hiểu kỹ càng.

Ở trong phòng cơ quan huấn luyện phòng ngự, Cổ Diêu phải tiếp nhận công kích bằng ám khí. Bởi vậy chiêu thức này của Cổ Diêu càng được thêm thuần thực, lần này không tự chủ mà dùng đến nó.

Sau khi phá giải ám khí Cổ Diêu liền tức tốc chạy đến cánh cửa rồi phi thân bỏ chạy.

Mà phía sau thì truyền đến một chuỗi tiếng mắng của các nữ sinh.

“Lưu Manh!”

“Vô Lại!”

“Đê Tiện!”

“Hạ Lưu!”

Mà lúc này Cổ Diêu đang chạy trốn chết lại khóc không ra nước mắt, chuyện phát sinh cho đến bây giờ hẳn vẫn còn chưa hiểu gì.

!@#%&, Cuối cùng là có gì xảy ra?

84. Chương 16 : Sinh Môn

Cổ Diêu đã trở thành danh nhân của thần thánh học viện, nhưng chỉ tiếc là xú danh.

Sự náo nhiệt của lần vào nhằm nhà vệ sinh này còn muốn hơn cả chuyện Đoan Mộc Tình và Đông Phương Lộ là nữ đồng.

Trong đó nam diễn viên chính, Cổ Diêu ban chín tự do hệ năm nhất, bị xem như là một người có tâm xí cực kỳ đen tối, bỉ ổi, hạ lưu, lại có sở thích vô cùng kỳ quái, thích đứng trước mặt nữ nhân vuốt ve tiểu đệ đệ của mình và uốn éo vận vẹo đến khi đạt được khoái cảm. <@ cười chết mất>

Trong lúc nhất thời cả thần thánh học viện lòng người hoang mang, rất nhiều nữ sinh không dám vào nhà vệ sinh công cộng.

“Đại ca, lão tam, tin ta đi, ta quả thật là nhìn rất rõ ràng, tuyệt đối không thể nào nhầm lẫn được, ta thề, ta không hề cố ý!”

Cổ Diêu bây giờ mới hiểu cái gì là Khiếu Tố Bách Khẩu Mạc Biện, cho dù nói thế nào cũng chẳng ai tin, nhưng chuyện như thế thì ngay cả bản thân Cổ Diêu cũng cảm thấy có chút hoài nghi, lúc ấy chính mình có phải là trúng tà hay không?

Hạ Hầu Cẩn cùng Tập La cố gắng nhịn cười, vô cùng thống khổ, cả người run run lên.

“Được rồi, ta tin!” Hạ Hầu Cẩn vất vả lắm mới nhịn cười được, lập tức làm chuyện quan trọng nhất chính là an ủi Cổ Diêu.

Hắn nói cũng không phải là chỉ để an ủi Cổ Diêu mà là thật tâm.

Lão nhị trong khoảng thời gian này hồn phách đâu đâu, thường xuyên tiếp xúc thân mật với các đại thụ, nên xem ra việc hắn đi đến chỗ nào hắn cũng khó mà biết được, chỉ tiếc là vận khí hắn quá kém, cho dù là có té hổ hay té ao gì đó thì còn đỡ, không ngờ lại đi vào ngay nhà vệ sinh nữ, có chết không chứ!

Càng xui xẻo hơn chính là trong số nữ nhân ở trong nhà vệ sinh lúc đó có cả Đông Phương Lộ, với hỏa tính của nữ tử kia, lão nhị không bị đánh cho tàn phế, mà có thể nguyên vẹn trở về đến tước là đã là may mắn lắm rồi!

Tập La nghiêm túc nói:“Đúng, ta cũng tin ngươi chỉ là thích ‘Khổ Dâm’ chút thôi chứ không phải là loại người thích phô bày chỗ kín!”

“Cám ơn, đại ca, lão tam, vẫn là các người tốt nhất!” Cổ Diêu cảm kích đến rơi nước mắt nắm chặt tay hai người, sau đó đột nhiên hắn nhớ đến gì đó:“Ặc, Lão Tam ngươi nói Khổ dâm gì?”

“Ặc, à, ta chợt nhớ là còn có thí nghiệm muốn làm ...” nói xong liền chuồn mất, luyện kim thuật sư luôn dễ tìm được lý do để chuồn, “Thí Nghiệm” danh từ này chính là lý do vạn năng.

Hạ Hầu Cẩn vội ho một tiếng nói:“Lão Nhị, ta nói này, ngươi không nên tiếp tục như thế nữa, lần này đi nhằm vào nhà vệ sinh nữ, lần sau không chừng sẽ đi vào phòng của lão vu bà, hậu quả lúc đó không thể tưởng tượng nổi, nên nghỉ ngơi nhiều một chút đi!”

Cổ Diêu bất đắc dĩ nói: “Uh, ta biết rồi!” có lẽ là do thân thể vô cùng mệt mỏi nên sinh ra ảo giác, nên thể mới đi nhầm vào nhà vệ sinh nữ. Đây xem ra là giải thích duy nhất rồi.

Ai, xem ra tốt hơn là nên ngủ một ngày để bảo dưỡng tinh thần.

Trên người đã mang xú danh thể này thì sao mà đối diện với đạo sư, đồng học, còn có Đan Đan với những người trong học viện đây? Cổ Diêu ngẫm lại thì cảm thấy vô cùng đau đầu.

Chính vào lúc này, tiếng chuông cửa vang lên.

Cổ Diêu ở gần cửa nên đi lại mở cửa, một tên mỗ nhọt tai khỉ, trên môi lại có hai cái râu dê, tướng mạo cực kỳ dễ tiện và bỉ ổi đang dáo dác dò xét: “Xin hỏi, có phải là Cổ Diêu đồng học?”

“Oh, chính là ta.” Cổ Diêu cảm thấy kỳ quái, hẩn hình như chưa gặp qua người này.

Nam sinh trông có vẻ dễ tiện kia hai mắt phát sáng: “Xin chào Cổ Diêu đồng học, ta là học viên năm ba triệu hoán hệ, rất vui được gặp người!”

Cổ Diêu cau mày nói: “Có chuyện gì không?”

Hắn xoa xoa tay: “Là như thế này, ta và người có cùng sở thích, nhưng chỉ có điều là ta đã đến thần thánh học viện được ba năm rồi mà vẫn không dám làm, mà người lại có dũng khí làm được chuyện đó, nhất là trước mặt của cán bộ tổ chức nữ quyền Đông Phương Lộ, thật sự là quá can đảm, ta đối với người vô cùng khâm phục, có thể nói là cuộn cuộn như nước song, liên miên không dứt, lại như hoàng hà dâng tràn, Cổ Diêu đồng học xin hỏi người làm cách nào để vượt qua chướng ngại của tâm lý vậy? Hay là chúng ta cùng ngồi xuống trao đổi một chút!”

Chờ hắn nói xong, sắc mặt của Cổ Diêu đã hoàn toàn xanh mét, “Bịch” cánh cửa hoàn toàn khép lại: “Biến, cách xa lão tử một chút!”

Tên kia đứng ngoài cửa lẩm bẩm: “Cái gì vậy, trao đổi một chút đối với song phương đều có lợi mà, ay, chẳng lẽ Cổ Diêu đồng học đang khảo nghiệm tính kiên nhẫn của ta? Có lẽ đây cũng là một cách nâng cao dũng khí, nếu như chỉ bị cự tuyệt thôi mà đã sợ mất thể diện rồi thì làm sao có thể đạt đến cảnh giới tuyệt đỉnh ‘Đại Sơn Bằng Vu Nhân Tiên, Ngã Tự Ngật Nhiên Lộ J’ <@ đúng là cảnh giới tối cao> như Cổ Diêu đồng học đây, nhất định là thế rồi, Cổ Diêu đồng học đang truyền thụ kinh nghiệm quý báu lại cho mình!”

Cổ Diêu sa sút tinh thần quay lại chỗ ngồi, đột nhiên quay sang Hạ Hầu Cẩn hỏi: “Đúng rồi, đại ca, Đông Phương Lộ là người của nữ quyền tổ chức gì gì đó?”

Hạ Hầu Cẩn ngạc nhiên nói: “Đúng vậy, người không biết sao?”

Từ xưa đến nay Tập Địch đại lục vốn có tư tưởng ‘Nam Tôn Nữ Ti’, nữ tử không được coi trọng bằng nam, nhưng tư tưởng hiện đại dần dần thay đổi, một bộ phận nữ tử bắt đầu tranh đấu vì quyền lợi, vì thế nên phát sinh một số tổ chức gọi là Tổ Chức Nữ Quyền.

Tổ Chức Nữ Quyền có quy mô không nhỏ, tại thần thánh học viện cũng có một tổ chức như thế, Mặc dù tổ chức này không có được bảo hộ gì nhưng cũng không phải là dễ xem thường được.

“À đúng rồi lão nhị, thiếu chút nữa quên nói cho người, Tổ Chức Nữ Quyền của học viện đối với sự việc lần này của người rất là cảm phần, tuyên bố muốn chiêu mộ ngưỡng dung nhan của người một tí, bây giờ thể cục đang rất là nguy hiểm, nên tạm thời không ra ngoài, chờ cho tình hình yên ổn một chút!”

“Không phải chứ?” Cổ Diêu trợn to hai mắt: “Đại ca, đừng có dọa người, đệ bị yếu tim!”

Hạ Hầu Cẩn thâm nghĩ nếu như chuyện phát sinh như vậy thì chắc lão tử đi nhảy lầu quá: “Lão Nhị, ta nói thật, tốt nhất là nhẫn nại hai ngày đợi ở trong ký túc xá đi, coi như là nghỉ ngơi, ta sẽ giúp người lấy cơm!”

Xem ra cũng chỉ có như vậy thôi, Cổ Diêu buồn bực trở lại phòng.

Lấy ra Thiên Ma Quyết, Thượng Thiên - Cửu Dương Thần Công đã tu luyện gần hết.

Lẽ ra với sự huyền diệu của bộ kỳ công này thì với nửa học kỳ qua hẳn phải có được căn bản trụ cột mới đúng nhưng Cổ Diêu lại phát hiện tiến bộ của hắn vô cùng đáng thương, Cửu Dương Cương Khí vô cùng

yếu ớt, đừng nói là Linh Động hoặc là Tiêu Dao Vô Ảnh, ngay cả quan phương đấu khí cũng không bằng, Cổ Diêu vẫn không hiểu tại sao?

Nghi vấn này có lẽ chỉ có Thiên Ma Quyết mới có thể giải được.

Đoạn trung gian giữa Luyện Khí và Kỹ Năng chỉ có vài tờ nhưng trong mục lục lại là một chương độc lập, có thể thấy được tầm quan trọng của nó.

Mà chương này có tên gọi là Sinh Môn

Đó là một danh từ cổ quái, Cổ Diêu tra tư liệu võ học cũng không tìm được thuật ngữ này!

Bên dưới sinh môn chỉ có mười sáu chữ miêu tả:” Sanh Môn Nhất Khải,Cửu Dương Cộng Chấn,Sanh Sanh Bất Tức, Bất Tử Bất Hư!”

85. Chương 17 : Thân Tố

Bất Tử Bất Hư: không chết không thôi.

=====

Trong bốn câu này thì câu đầu tiên coi như là dễ hiểu đi, nhưng ba câu phía sau “Cửu Dương Cộng Chấn”, “Sinh sinh bất tức”, “Bất Tử Bất Hư”, Cổ Diêu hoàn toàn không rõ có nghĩa gì.

Vừa là sinh môn cũng vừa là tử môn??? Tại sao trong Thiên Ma Quyết không có ghi lại? Hay là nó nằm trong Hạ Thiên?

Câu cuối cùng kia có vẻ cao thâm khó lường, thậm chí có thể nói là kinh khủng. “Bất Tử Bất Hư?”

Chương sinh môn này có tất cả năm trang, nhưng chỉ có liên quan đến nội công tâm pháp của sinh môn, loại nội công tâm pháp này rất kỳ quái, khác hẳn bình thường. Chỉ cần vài trong trong đây thôi cũng có thể coi như chính là điều tối kỵ trong võ học.

Mà năm trang tâm pháp này quả thực chính là điều cấm kỵ to lớn nhất trong võ học.

Trên cơ bản nếu như không có gì khác thì khi vận hành tâm pháp này sẽ khiến cho đấu khí xung đột mãnh liệt, dẫn đến khả năng tự tàn, nhẹ nhất cũng phải là trọng thương, nếu nặng hơn thì sẽ dẫn đến tử vong.

Cổ Diêu từng tra cứu rất nhiều tài liệu nhưng đều cho thấy đó là ngõ cụt, không ai có thể vượt qua được cấm khu đó, nếu cố cưỡng lại mà vận tâm pháp thì hậu quả cuối cùng chính là tẩu hỏa nhập ma, vạn kiếp bất phục.

Cho dù Thiên Ma Quyết có là một công pháp huyền diệu thiên hạ vô song nhưng Cổ Diêu vẫn lo lắng không thôi, không dám khai mở sinh môn, bởi vì bất luận thế nào thì đó cũng chính là một hành động tự sát.

Theo như Philip nói thì trong các công pháp cao minh thường ẩn chứa các cạm bẫy, không biết Thiên Ma Quyết có giống như thế không, tuy biết là Hàn đại hộ sẽ không hại mình nhưng lúc ấy tình thế quá khẩn cấp có thể quên báo cho mình những điều cần lưu ý.

Sau chương sinh môn chính là chương kỹ năng.

Nguyên Tử Liệt Bạo Quyền, Thuần Ngục Chỉ, Minh Vương Trảm, Thiên Ma Độn, Thiên Ma Thủ Hộ ...

Cổ Diêu thiên về quyền pháp, Nguyên Tử Liệt Bạo Quyền hắn đã xem qua, thậm chí vận Cửu Dương Cương Khí, vận hành theo tâm pháp xuất ra một quyền!

“Xuy!”

Từ quyền đầu chỉ xuất ra được một cơn gió nhẹ, ngay cả đấu khí thành hình cũng không có, căn bản là không có chút uy lực nào, quyền này nếu có thể đánh chết con ‘Jerry’ là đã tốt lắm rồi đừng nói chi đến chiến đấu.

“Sao lại không được nhỉ?” thở dài, Cổ Diêu lẩm bẩm nói.

Nguyên Tử Liệt Bạo Quyền chỉ là kỹ năng trụ cột, hắn đã thử qua cả trăm lần nhưng không lần nào có được hiệu quả như mong đợi, đừng nói chỉ là thuần ngục chỉ hay các kỹ năng cao cấp khác.

Rốt cục là có chuyện gì? Quá trình tu luyện Thiên Ma Quyết vốn thuận buồm xuôi gió, Cổ Diêu không hề gặp phải chướng ngại nào, chẳng lẽ bí mật lớn nhất chính là chương Sinh Môn này!

Cuối cùng Cổ Diêu khép Thiên Ma Quyết lại, hắn không có dũng khí mở ra sinh môn, loại tâm pháp này thật là đáng sợ, chỉ cần mở ra một khắc thôi thì cũng có thể dẫn đến tử vong.

Ở trong túc xá suốt một ngày, sáng sớm hôm sau Cổ Diêu rốt cục không nhịn nổi, sau khi dùng xong bữa sáng liền ra ngoài. Ở trong túc xá buồn tẻ suốt cả ngày, Cổ Diêu cảm thấy không thoải mái.

Hạ Hầu Cẩn quan tâm nói:“Lão nhị, ngươi muốn ra ngoài à? Tổ Chức Nữ Quyền vẫn chưa tiêu tan lửa giận đâu, ta nghĩ ngươi nên chịu thêm vài ngày nữa đi.”

Cổ Diêu cười khổ nói:“Quên nó đi, lo lắng chi mà nhiều, chuyện gì đến rồi cũng sẽ đến, lẩn tránh không phải là biện pháp tốt, ngày thi đấu cũng sắp đến rồi, đệ cũng phải duy trì luyện tập, cứ thế này thì không tốt!”

Hạ Hầu Cẩn ngẫm lại thấy cũng đúng:“Vậy thì phải cẩn thận, tổ chức nữ quyền kia đôi khi cũng điên cuồng lắm đấy!”

“Đệ biết rồi, đại ca!”

Cổ Diêu che che dấu dấu, cúi đầu xuống mà đi, lựa các con đường nhỏ mà đi, bây giờ hắn đúng là ‘đạo tặc hoàn đạo tặc’, nhưng như thế thì có thể tránh được ánh mắt của nhiều người.

Cho đến khi đi đến cửa túc xá nam thì nghe được thanh âm:“Rốt cục ngươi cũng chịu đi ra rồi sao, tên tiểu ô quy kia!”

Cổ Diêu ngẩng đầu lên nhìn, còn ai ngoài Đông Phương Lộ! <@tèng teng teng teng>

Nàng sao lại ở đây?

Sau khi kinh hãi, Cổ Diêu cười bồi nói:“Đông Phương Lộ đồng học, chuyện hôm đó xin bỏ qua cho, không phải là ta cố ý đâu.”

Đông Phương Lộ mỉm cười nói:“Không phải cố ý? Chẳng lẽ ngươi không thể nhận biết được dấu hiệu phân biệt nam nữ mà ngay cả trẻ lên ba cũng biết. Được rồi, cho dù là người không nhận ra đi, nhưng kết cấu nhà vệ sinh nữ so với nam hoàn toàn khác nhau, điều này ngươi giải thích sao đây?”

“Cái ... cái ... này?” mặc dù Cổ Diêu quả thật là rất rất vô tội, nhưng ngay cả hắn cũng không thể nào giải thích chuyện kỳ quái này, cuối cùng hắn bất đắc dĩ nói:“Ta nhất định là hoa mắt, lúc ấy ta nóng rần lên, chắc là nóng quá sinh ra ảo giác!”

Đông Phương Lộ tưởng như đang được nghe chuyện cười:“Cổ Diêu, ta van ngươi, cho dù là có tìm có thì cũng phải kiếm cái nào cho thỏa đáng chứ? Ngươi tưởng ta ngu hay sao, hay ngươi vốn là ngu ngốc?”

Cái này không được cái kia cũng không xong, Cổ Diêu cười khan nói:“Hắc, dù sao đi nữa thì các người đã thấy của ta, còn ta vẫn chưa có gì đối với các người đúng không?”

Đông Phương Lộ nghe xong thì muốn bạo hỏa:“Nói như vậy thì xem ra là ngươi là người bị thiệt rồi? Mà ta lại chính là người chiếm tiện nghi của ngươi.”

Nghĩ đến con khỉ lông dài kia, suốt cả ngày hôm qua Đông Phương Lộ ăn cơm chẳng vô, vậy mà hôm nay tên tiểu tử thú này lại phản bác như thế, đúng là vô sỉ mà vô sỉ đến cực điểm rồi! Đông Phương Lộ tức muốn bốc khói, hận không thể dùng ám khí mà biến Cổ Diêu thành con nhím.

Cổ Diêu gãi gãi đầu nói:“Ý ta nói, nam nhân, không phải là như thế, không phải dễ dàng tùy tiện cho người ta thấy cái đó được, chuyện hôm trước chỉ là ngoài ý muốn mà thôi! Đông Phương Lộ đồng học, nàng vốn xinh đẹp, ôn nhu, hào phóng không nên so đo với ta làm gì!”

Cổ Diêu biết hiện nay chỉ còn cách sử dụng tuyệt chiêu vô mông ngựa với Đông Phương Lộ mà thôi, hy vọng nàng có thể bỏ qua cho mình, chỉ tiếc lần này tuyệt chiêu đã mất tác dụng, Đông Phương Lộ lạnh lùng

nói: “Vậy trước kia ở tại thư viện là ai nói ta không có giáo dục, đầu óc thiếu năng, nội tiết mất cân đối, lại còn là một tiểu đại bác?”

“Ặc”

Phụ nữ quả nhiên là thù dai, chuyện Cổ Diêu châm chọc nàng ngày đó nàng vẫn canh cánh trong lòng: “Không sai, ta vốn là không có giáo dục, không có đầu óc, chanh chua, bụng dạ hẹp hòi, khí lượng nhỏ nhen, cho nên chuyện người đã làm với ta là không thể bỏ qua được! Hơn nữa ta đang đắn đo là có nên lấy danh nghĩa là người trong Tổ chức nữ quyền tố cáo người!”

Cổ Diêu thất kinh, tổ chức nữ quyền mặc dù không có pháp quy bảo hộ nhưng sức ảnh hưởng lại không thể xem thường được.

Nếu như học viện mà chú ý đến thì cho dù mình không có bị đuổi học thì cũng sẽ có ấn tượng không tốt, chuyện này tốt nhất là không nên xảy ra! Cổ Diêu đau khổ, gần như là cầu khẩn nói: “Đông Phương Lộ đồng học, ta khó khăn lắm mới vào học viện được, nàng làm như thế thì sẽ phá hủy tiền đồ của một thanh niên tốt đẹp, thậm chí là cả mạng sống!”

“Một người thích ở trong phòng vệ sinh nữ phô bày hạ thể là thanh niên tốt đẹp?”

Bây giờ cho dù là có bị kim châm vô cớ, bị Đông Phương Lộ châm chọc thế nào Cổ Diêu cũng chỉ có thể nhẫn nhịn mà thôi: “Thật sự chuyện đó là ngoài ý muốn mà, xin hãy tin ta đi, ta có thể thề!”

Nhìn thấy bộ dạng của Cổ Diêu như thế, cục nghẹn suốt học kỳ của Đông Phương Lộ cũng tan ra, rất là sáng khoái, hừ lạnh nói: “Thôi đi, đừng có nói nhảm nữa, muốn ta bỏ qua cũng được, nhưng có một điều kiện!”

Cổ Diêu thở phào nhẹ nhõm, nhưng khi nghe có một điều kiện thì lại khẩn trương: “Điều kiện gì?”

Nữ nhân này tính tình dữ dằn, trước đó lại mạo phạm nàng, nàng có đưa ra yêu cầu quá đáng không đây? Ví dụ như quỳ xuống trước mặt nàng nhận tội, thậm chí là liếm ngón chân vân vân. Nam nhi dưới gối có hoàng kim tuyệt đối không thể thể được!

“Ta không biết tại sao tiểu tinh biết người, hơn nữa lại cảm thấy hứng thú đối với người,” Đông Phương Lộ chậm rãi nói: “Nhưng nàng vốn là một thiếu nữ thuần khiết, mà người lại là một tên hạ lưu đê tiện, cho nên người hãy tránh xa nàng càng xa càng tốt! Ta sẽ xem xét biểu hiện của người!”

Đông Phương Lộ nói xong liền bỏ đi, chỉ còn mỗi Cổ Diêu đang đứng ngây ngốc tại chỗ.

Đoan Mộc Tình cảm thấy có hứng thú với mình, vậy là sao?

Suốt trên đoạn đường đi đến sân huấn luyện Cổ Diêu vẫn luôn suy nghĩ vấn đề này, cho đến khi đi đến bên cạnh một người.

“Xem ra người rất là chật vật!”

Thanh âm the thé vang lên bên tai, Cổ Diêu dừng bước, quay đầu lại, chỉ thấy Hách Liên Kiếm đứng đó vẻ mặt rất là hả hê.

“Người ...”

“Cảm giác thật sáng khoái, hé hé!”

Cổ Diêu nhanh chóng hiểu được Hách Liên Kiếm ám chỉ điều gì, hắn đột nhiên giật mình!

Huyền Thuật!

Đúng vậy, chuyện xảy ra hôm đó quả thật giống như huyền cảnh, chỉ có huyền thuật mới có thể khiến cho mình làm ra sự tình hồ đồ như thế!

Lúc ấy tinh thần lại đang nửa ngủ nửa tỉnh dễ dàng trúng huyền thuật nhất, bị trúng rồi mà vẫn không biết gì.

“Há há, không ngờ là Đông Phương Lộ lại đang ở trong phòng vệ sinh vào lúc đó, thật sự là thu hoạch không tưởng. Cách xa Hàn Đan ra, nàng là của ta, đừng làm chứng ngại trước mặt ta, nếu không thì đừng trách,

ta không phải là người kiên nhẫn, đây chỉ mới là một cảnh cáo nhỏ mà thôi.” Hách Liên Kiếm hí mắt cười nói: “Lần sau, ta sẽ không dùng thủ đoạn ôn hòa thế đâu.”

Ôn hòa? Tên âm hiểm này thiếu chút nữa đã làm cho mình thân bại danh liệt, không thể nào đối mặt với người khác được, lại còn nói là một cảnh cáo nhỏ nhỏ. Đôi mắt Cổ Diêu như muốn bạo hỏa, hai tay nắm chặt, hận không thể đập cho tên mặt trắng này một trận, nhưng cuối cùng hắn bình tâm lại, hít sâu một hơi: “Những lời này, ta nghĩ phải là ta nói với người, đừng như ruồi cứ bu lấy Đan Đan, tránh xa nàng ra!”

“Thật đáng tiếc, người quả là một tên ngu ngốc, nhưng không sao, chuyện này hình tượng của người trong lòng Hàn Đan đã bại hoại hết, còn nữa, nghe nói người cũng tham gia thi đấu?” Hách Liên Kiếm nói đến đó thì trong mắt bắn ra hàn quang: “hãy cầu nguyện đi, hãy cầu mong cho người sớm thua trận đi, ngàn vạn lần đừng có gặp ta, nếu không ta sẽ cho người biết thế nào là thống khổ!”

Nhìn thân ảnh của Hách Liên Kiếm xa dần, khuôn mặt của Cổ Diêu còn âm trầm hơn cả bầu trời đang chuẩn bị có bão táp.

86. Chương 18 : Chênh Lệch

Năm lần trọng lực không phải là chuyện đùa, vận động quá sức mang lại gánh nặng vượt quá khả năng của cơ thể, khiến cho ngực, tim, phổi của Cổ Diêu có áp lực cực lớn, giống như là trên lưng đang mang một tảng đá lớn, hô hấp đã có chút khó khăn, mạch máu tựa hồ như có thể bạo liệt bất cứ lúc nào.

Hai tay đã tê dại, hồ khẩu đau nhức, nhưng Cổ Diêu vẫn tiếp tục giờ đao, điên cuồng khảm xuống thí luyện thạch, cứ như là đang đối diện với cừu nhân vậy.

Thực Lực! Hắn muốn nhanh chóng thực lực tăng lên!

Từ khi mất đi cha mẹ, phải gian nan vất vả sinh tồn kể cả phải ăn cỏ cây, sau đó thì là người mà hắn xem như huynh trưởng Dương Phong, Lôi Mông cùng Dạ Lang dong binh đoàn bị hại, nghiệt duyên với Đoan Mộc Tình, sau khi tiến vào học viện, thực lực chính là thứ mà Cổ Diêu khao khát nhất, niềm khao khát đó vẫn không hề giảm bớt trong lòng Cổ Diêu.

Bị hách liên kiếm ám toán, nhưng lại không thể không nhận được, làm cho hắn một lần nữa ý thức được tầm quan trọng của thực lực.

Chỉ tiếc, thực lực chỉ có thể tích lũy theo thời gian, không thể nào tăng vọt một sớm một chiều được.

Cổ Diêu cũng hiểu rõ đạo lý này nhưng chỉ có thông qua việc liều mạng luyện tập hắn mới có thể bớt phần nộ trong lòng, nếu không thì hắn chắc đã sớm tức chết rồi.

Sau một lần bỏ toàn lực thì thanh đao trong tay bắn thẳng lên trời sau đó nặng nề rơi xuống đất. Dưới trọng lực gấp năm lần, thanh đao bình thường dùng để huấn luyện bây giờ cũng đã chẳng khác nào một tiểu chùy.

Cổ Diêu nằm ở giữa sân huấn luyện ngửa mặt lên trời, mồ hôi liên tục chảy xuống, thanh âm của hắn cũng đã khàn: “Thần ơi, xin hãy ban cho con sức mạnh!”

Đương nhiên, những lời này của hắn cũng chỉ là phí hơi sức mà thôi, trên đại lục chỉ có chức nghiệp mục sư, tế tự của thần thánh hệ cùng với kỵ sĩ trong thánh điện mới có thể được quang minh thần ban cho lực lượng, những người khác cho dù có nói khan cả cổ cũng vô dụng.

Hơn nữa, cho dù là mục sư cũng phải được thông qua giao lí, nghi thức mới có thể được tăng cường thần thuật, chứ không phải không làm mà hưởng.

Mấy tháng trước Cổ Diêu còn dương dương tự đắc vì sự tiến bộ của mình, nhưng bây giờ hắn chợt phát hiện như thế vẫn chưa là gì cả!

Hách Liên kiếm vốn là một tên đáng ghét, nhưng cũng phải công nhận thực lực của hắn rất mạnh, nếu so sánh với hắn thì mình và còn một khoảng cách khó có thể với tới được, khoảng cách này vô cùng xa, mấy năm tới, thậm chí là mấy chục năm cũng khó có thể mà bắt kịp được, mình có tiến bộ thì hắn cũng có tiến

bộ, hơn nữa hấn lại xuất thân từ một đại gia tộc, ở các phương diện đều tốt hơn mình, từ lúc nhỏ đã bắt đầu tập luyện, căn cơ trụ cột tốt hơn mình hấn.

Cũng may, mình tuy bắt đầu chậm nhưng may mắn là gặp được Dương Phong, Philip nên cuối cùng cũng có cơ hội để bắt kịp hấn.

Một năm không được thì năm năm, năm năm không được thì mười năm, hai mươi năm, ba mươi năm, thậm chí là cả đời!

Bắt đầu từ giây phút này, Hách Liên Kiếm đã trở thành mục tiêu để Cổ Diêu khiêu chiến, mặc dù mục tiêu này rất cao, nhưng Cổ Diêu lại không sợ, Cổ Diêu hiện tại không hề sợ sự chênh lệch giữa hấn và hách liên kiếm mà chỉ sợ không có dũng khí mà thôi!

Yên lặng đứng lên, Cổ Diêu nhất huấn luyện đao tiếp tục đi đến chỗ thí luyện thạch ...

Khi Cổ Diêu từ trong tình trạng kiệt sức tỉnh lại thì thấy mình đang nằm ở trong túc xa, bên cạnh có thêm một cô gái, chính là Hàn Đan.

Hạ Hầu Cẩn thì đang tận lực nhồi nhét mì vào miệng, hàm hồ nói :“Lão nhị, người đã tỉnh rồi, muội muội của người đã rất lo lắng suốt cả buổi chiều!”

“Đan Đan?” Cổ Diêu kinh ngạc nói.

Bây giờ cũng không phải là cuối tuần, hơn nữa tuần trước Cổ Diêu có nói vì đã gần đến ngày thi đấu nên không thể đưa nàng đi chơi.

Hàn Đan lập tức chạy đến, không hề để ý đến mồ hôi đầy người Cổ Diêu, vẫn như thường lệ kéo bờ vai của hấn:“Cổ Diêu ca ca, huynh tỉnh rồi!”

“Uh, Đan Đan, muội tìm huynh, không phải huynh đã nhờ Hạ Hầu Cẩn đại ca nói cho muội biết là huynh đang luyện tập sao?” Bởi vì sự việc vào nhầm nhà vệ sinh Cổ Diêu có chút xấu hổ, hấn vẫn chưa nghĩ ra phải làm sao đối mặt với Hàn Đan.

Hạ Hầu Cẩn liền trả lời trước:“Lão nhị, ta đã nói cho nàng rồi, nhưng sợ quấy rầy người đang luyện tập, nên ở chỗ này chờ, người không trở lại, nàng không lo, nhưng ta phải lo cho nàng ấy.”

Không dám xác định là Hàn Đan có phải là đến vì chuyện nhà vệ sinh hay không nên hấn cảm thấy nói chuyện chỗ này không tiện, vì thế nói:“Đan Đan, chúng ta vào trong nói chuyện đi.”

Đi tới phòng của Cổ Diêu, Hàn Đan không nhịn được nữa nên nói:“Cổ Diêu ca ca, muội đã nghe nói về chuyện hôm trước rồi!”

Cổ Diêu cười khổ nói:“xin lỗi, Đan Đan, Cổ Diêu ca ca làm muội mất thể diện rồi!”

Phát sinh sự tình này khẳng định sẽ khiến cho Hàn Đan gặp phải không ít phiền toái. Đạo sư, đồng học, nếu biết ca ca của nàng chính là Danh Nhân của học viện, người thích khoe tiểu đệ đệ, không biết sẽ nghĩ thế nào.

Nhưng Cổ Diêu lại không hề biện bạch, nếu như Hàn Đan biết nguyên nhân chính là do cái tên Hách liên kiếm kia thì nhất định sẽ áy náy. Hàn đại hộ giao Hàn Đan cho mình, mình đã trở thành ca ca của nàng rồi, nhất định phải che chở cho nàng, không để nàng bị tổn thương.

Cho dù danh tiếng có thối đến thế nào cũng chẳng sao, hấn vốn là một tên tiểu khát cái phải ăn cơm thừa canh cặn, danh tiếng thì có gì chứ?

“Không Đan Đan không mất mặt đâu?” Hàn Đan nói:“Cho dù họ có nói sao đi nữa thì Đan Đan tin Cổ Diêu ca ca không phải là người như thế!”

Nhưng nàng lại có chút lo lắng nói:“Muội nghe nói, tổ chức nữ quyền của học viện hình như đang có ý kiến về ca ca, hay là để muội đi giải thích cho huynh, muội cũng là nữ hài nên sẽ tiện hơn.”

“Không cần đâu, Đan Đan.” Cổ Diêu thản nhiên nói.

Cho dù Hàn Đan có đi cũng vô dụng, nói không chừng thành viên của tổ chức nữ quyền còn mắng nàng, làm nàng phải chịu ủy khuất, đây là điều Cổ Diêu không muốn.

“Những lời đồn này không ảnh hưởng gì đến Cổ Diêu ca ca đâu, chuyện quan trọng bây giờ là phải cố gắng tu luyện, để chuẩn bị cho kỳ thi đấu, như thế thì mới có thể sớm để cho ba mẹ muội biết chúng ta ở học viện, hiểu không Đan Đan?”

“Vâng, muội biết rồi, Cổ Diêu ca ca, muội nhất định sẽ cố gắng!”

Hách liên kiểm oir hách liên kiểm, hình ảnh của ta trong mắt đan đan không bại hoại như người muốn, nàng vẫn còn rất tín nhiệm ta, chỉ cần thế là đủ rồi!

Lo lắng trong lòng của Cổ Diêu đột nhiên biến mất.

87. Quyển 7 : Kỳ Thi Đấu Hàng Năm – Chương 1 :thần Thánh Tẩy Lễ

Đối chiến cùng với luận bàn rất bất đồng, ở trên lôi đài, vì vinh dự cùng tấn cấp mà rất nhiều đệ tử có thể sẽ đem tuyệt kỹ ngày thường không dễ dàng triển lộ thi triển ra, thế nên lôi đài lại càng thêm đặc sắc. Đối với người tập võ, có thể chứng kiến cường giả quyết đấu, là có thể từ đó nhận ra được nhiều điều cho bản thân, huống chi đây không phải một hai trận, mà là hơn trăm trận chiến đấu, đây cũng là một trong những lý do trọng yếu mà Thần thánh học viện cử hành Kỳ thi đấu hàng năm này.

Không chỉ có đạo sư cùng học viên của Học viện, thi đấu còn hấp dẫn rất nhiều người xem từ các ma vũ học viện khác, do đạo sư dẫn đệ tử đi tham quan học tập, tình huống đông vui chưa bao giờ có. Lúc này tại Thánh Vực nhân số phồng chùng sẽ tăng cao như lúc Học viện chiêu sinh, làm cho các thương gia cười phe phé, kiếm tiền thật dễ dàng. Mà Thánh vực kinh tế phồn vinh, Thần thánh học viện càng được nhiều cái lợi.

Sáng sớm, đạo sư cùng học viên của Thần thánh học viện cùng với các học viện khác tụ tập tại nơi lớn nhất của học viện, nghiêm trang (sân rộng) nơi có thể chứa tới năm vạn người. Mặc dù tụ tập tới mấy vạn người, song trong nghiêm trang lại tĩnh lặng dị thường, bởi vì mọi người đều đang chờ một thời khắc thần thánh.

Một đám mây đen phút chốc xuất hiện tại chân trời, ánh sáng mờ tỏa ra bốn phía, nhưng ... đây không phải là mây đen, mà là một tòa thành, một tòa thành phiêu phù (lơ lửng) giữa không trung – Thiên Không Thành!

Thiên Không Thành mỗi tháng đều xuất hiện một lần trên bầu trời của Thánh Vực, đây không phải lần đầu Cổ Diêu thấy, nhưng hần mỗi lần thấy cảnh tượng đó, đều vô pháp áp chế rung động trong lòng.

Lực lượng cường đại có thể làm cho cả tòa thành lớn phiêu phù trong không trung, trừ thần ra, còn có người nào có thể làm được sao?

Không phải chỉ mỗi Cổ Diêu rung động, mà mỗi người đứng trong nghiêm trang, sâu trong lòng đều rung động mạnh. Tất cả đạo sư cùng học viên không hẹn mà cùng chú mục nhìn về phía tòa thành đang phiêu phù trong không trung, trong mắt bắn ra quang mang cuồng nhiệt.

Sự xuất hiện của Thiên không thành luôn không có thời gian cố định, nhưng trong một năm có duy nhất một ngày chắc chắn sẽ xuất hiện, đó chính là ngày khai mạc Kỳ thi đấu hàng năm của Thần thánh học viện, điều này cũng làm cho toàn thể đạo sư cùng học viên Thần thánh học viện kiêu ngạo không thôi.

Từ xa xa nơi chân trời, mấy cái điểm đen xuất hiện, hướng về phía nghiêm trang bay tới. Điểm đen dần dần bay đến gần, đúng là vài người!

Đi trước tiên là một tiểu đội kỵ sĩ mười hai người, nhưng không phải kỵ sĩ bình thường. Bọn họ một thân thuần sắc ngân giáp, bên ngoài là vàng sáng màu trắng sữa lưu chuyển. Ngựa họ toàn thân là một trắng tinh khiết, trên lưng là đôi cánh xinh đẹp - Thiên Mã, đây là loại huyền thú trời sanh nắm giữ kỷ xảo ngự phong, là phối hợp tuyệt hảo với kỵ sĩ, nhưng chúng chỉ sản sinh tại Thiên Không Thành.

Vô luận vốn là bề ngoài đặc thù, hay là thiên mã hình dáng kỳ lạ, cùng cho thấy đội ngũ này không phải kỵ sĩ bình thường, mà là thánh kỵ sĩ. Thánh điện kỵ sĩ mặc dù cũng là kỵ sĩ, bất quá bọn họ phân loại bất

đồng. Đầu tiên là kị sĩ học đồ, kiến tập kị sĩ, sơ cấp kị sĩ, trung cấp kị sĩ, cùng cao cấp kị sĩ nếu chưa có được huân chương xác nhận tư cách căn bản không cách nào tiến nhập vào hàng ngũ thánh điện kị sĩ. Thánh điện kị sĩ cấp thấp nhất là vinh dự kị sĩ, tương đương với cấp bậc hắc thiết kị sĩ.

Song vinh dự kị sĩ ngoại trừ có thực lực của hắc thiết kị sĩ, còn có thể mượn thần thánh lực, bởi vậy thực lực chính thức của bọn họ so với hắc thiết kị sĩ bình thường mạnh hơn không ít. Sau vinh dự kị sĩ, y theo cấp bậc phân biệt là tín ngưỡng kị sĩ, vô úy kị sĩ, quang minh kị sĩ, thánh kị sĩ, thủ hộ kị sĩ. Chính là trong thánh điện kị sĩ, thánh kị sĩ cũng là đã là các nhân vật ở thượng tầng rồi.

Thánh kị sĩ chức vụ vốn là thủ vệ Thiên Không thành, nhưng trên thực tế Thiên Không thành vốn căn bản không cần phải bảo vệ, không có bất cứ người nào ngu ngốc đến mức công kích Thiên Không thành, vinh dự kị sĩ cấp thấp nhất cũng đã là cường giả nhất lưu, về phần thánh điện bên trong lại càng là nơi tuyệt đỉnh cao thủ tụ tập, tùy tiện phái ra một người là có thể dễ dàng giết chết người nào đến xâm phạm.

Trên thực tế tác dụng chủ yếu của thánh điện kị sĩ, vốn là đuổi bắt những kẻ nào bất kính với Quang Minh thần cùng thánh điện, thậm chí là một bộ phận tổ chức tà giáo hoặc người phạm tội đại ác. Ngoại trừ đuổi bắt tội phạm, thánh điện kị sĩ ngoại lệ xuất hiện cũng chỉ có phát sinh tại nghi thức khai mạc này ở Thần thánh học viện thôi.

Thiên mã hạ xuống đài cao tại trung ương nghiêm trang, mười hai vị thánh kị sĩ đều nhíp nhàng lập tức nhảy xuống, chia làm hai nhóm, bọn họ lưng thẳng tắp, mắt nhìn thẳng không chớp, tựa như hoàn toàn không thấy mấy vạn người phía dưới. Tiếp theo một vị lão giả mặc áo bào trắng cước đạp tường vân (đi trên mây) từ trên trời giáng xuống, chậm rãi hạ xuống đài cao.

Hắn trên người tản ra hơi thở thần thánh làm cho người ta không tự chủ được mà dâng lên ý kính ngưỡng. Trước mặt thánh tế ti địa vị chỉ thấp hơn giáo hoàng, bất luận là ai cũng nín thở, sợ có điều khinh nhờn.

“Ta đại biểu cho Quang Minh thần vĩ đại, thánh điện cùng giáo hoàng mà đến thi hành thần thánh tẩy lễ!”

Viện trưởng Phỉ Lợi Khắc Tư nổi tiếng ngoan đồng (già mà tính như trẻ con), giờ phút này vẻ mặt trang nghiêm, có chút cúi đầu, bàn tay phải đặt ở chỗ trái tim, lộ ra vẻ thành tín với Quang Minh thần: “Cảm tạ Quang Minh thần vĩ đại, thánh điện cùng giáo hoàng!”

Trên nghiêm trang mọi người cũng theo đạo sư, bàn tay phải để ở vị trí trái tim, biểu trưng cho sự tôn kính với thần.

Thánh tế ti không hề đông dài mà nhắm mắt lại, trong miệng nhẹ niệm kinh văn, theo lời tụng kinh của hắn, hơi thở trang nghiêm thần thánh tràn ngập nghiêm trang. Tại thời điểm vang lên chữ cuối cùng, thánh tế ti hai tay mười ngón kết thành một pháp ấn kỳ quái, vạn trượng ánh sáng mờ từ pháp ấn tỏa ra, bao phủ mỗi người.

Giống như cửu hạn phùng cam lộ, trái tim đang xao động bỗng bình tĩnh trở lại, dục niệm cũng biến mất không còn thấy tăm hơi đâu, quang hoa này tựa hồ có lực lượng thần kỳ tinh lọc tâm linh mỗi người, đây là thần thánh tẩy lễ. Được thần thánh tẩy lễ, đối với một người tinh thần lực nghe nói có không ít ích lợi. Ánh sáng mờ duy trì gần một phút đồng hồ, sau đó mới dần dần biến mất.

Thánh tế ti không giống một người thích đông dài, lập tức bay lên trời, mà mười hai vị kị sĩ cũng đều nhảy lên thiên mã theo hắn rời đi. Cuối cùng, Thiên Không thành lại một lần nữa tại không trung biến mất, chỉ để lại vô cùng sợ hãi và sùng kính cho mỗi người ở đây.

Đối với người lần đầu tiếp nhận thần thánh tẩy lễ mà nói, chấn động thật không nhỏ, bọn họ từ lúc chào đời tới nay lần đầu tiên ở gần đại biểu của thần đến thế, cũng chính mắt thấy một màn khó tin vừa rồi. Không hề nghi ngờ, từ lúc này, trên đại lục lại có thêm một nhóm giáo đồ cuồng nhiệt trung thành.

Cổ Diêu trong lòng cũng tràn ngập rung động, đồng thời lại càng có nhiều nghi vấn. Sau khi tu luyện Thiên Ma Quyết, hắn phát hiện chính mình càng ngày càng có thói quen để ý tính chất mà tự hỏi bất cứ vấn đề gì. Theo Thiên Ma Quyết, trên đời hết thấy lực lượng, bản chất là cùng đến từ không gian, đến từ vũ trụ. Như vậy, thánh điện kị sĩ, tế ti vốn là như thế nào mà có được thần lực, chẳng lẽ thuần túy bởi vì có tín ngưỡng? Trên cơ bản chưa có người nào để ý tới vấn đề đó cả, bởi vì trên đại lục mọi người đều tin tưởng

mãnh liệt rằng thần vốn là không gì làm khó được, thần thuật cũng vượt qua phạm vi giải thích của lý luận võ học cơ bản.

Tiếp theo, Phỉ Lợi Khắc Tư viện trưởng đơn giản phát biểu tinh thần chung của Kỳ thi đấu hàng năm: “Hữu Nghị Đệ Nhất, Bĩ Tái Đệ Nhị” <@chủ yếu=” là=” hữu=” nghị=” giao=” lưu=” rồi=” mới=” đến=” tranh=” tài=” cao=” thấp=”>

Đương nhiên tuyệt đại đa số mọi người ở đây sẽ không để ý tới yếu lĩnh này, một khi đứng ở trên lôi đài, lòng háo thắng khiến cho bọn họ bình thường sẽ đem trận đấu đặt lên hàng đầu.

Ngoại trừ thần thánh tẩy lễ cùng với bài phát biểu của viện trưởng, lễ khai mạc còn có một hạng mục trọng yếu, đó chính là rút thăm. Trong lúc thi đấu, ai đấu với vai là do rút thăm quyết định, có thể là hai người khác hệ chiến đấu, cũng có thể là cùng hệ nhưng khác ban chiến đấu, cũng có thể là học viên cùng một ban chiến đấu với nhau, đương nhiên tình huống này tỷ lệ xuất hiện là thấp nhất.

“Thần a, xin cho ta gặp đệ tử bình thường ban, gặp đệ tử bình thường ban đi!”

Trong Vũ áo bộ ám khí hệ năm thứ nhất ban hai, một cô gái trên mặt có vài nốt tàn nhang lấm lấm cằm cầu khẩn.

Trong kỳ thi đấu, trình tự ai được rút thăm cũng là tùy theo vận may, do các đạo sư địa quyết định. Người nào bị kẻ khác bốc trúng làm đối thủ, đương nhiên cũng sẽ mất luôn tư cách rút thăm.

Mà lần này lượt rút thăm may mắn lạc tới Vũ áo bộ ám khí hệ năm thứ nhất ban hai, tuy nói cũng không phải được bốc thăm là có thể chiếm ưu thế, bất quá từ góc độ tâm lý mà xét, đối thủ do chính mình chủ động rút thăm quyết định, chung quy so với bị người khác chọn trúng có chút thoải mái hơn.

Bên cạnh nữ sinh mặt tàn nhang chính là một cô gái tóc hồng tung bay, nghe vậy mặt trắng không còn chút máu, nàng liếc mắt một cái, tức giận nói: “Tốt lắm, thần a, xin hãy thỏa mãn ý nguyện của Khắc Lạc Di, làm sao cho nàng ngẫu nhiên gặp đúng bình thường ban đệ tử Hạ Hầu Cẩn đi!”

Cô gái mặt tàn nhang tên Khắc Lạc Di quay sang lạnh lùng nói: “Lộ Lộ, ngươi không nên làm ta sợ, cái tên gia hỏa đầu đồng tay sắt kia, chính là đứng yên làm bia cho ta phóng ám khí, cũng không thương tổn được sợi lông nào của hắn!”

Cô gái tóc hồng kia tự nhiên chính là Đông Phương Lộ rồi, hừ lạnh một tiếng nói: “Khắc Lạc Di, ngươi đừng khinh thị đệ tử bình thường ban, bọn họ so với chúng ta còn cố gắng hơn.”

Bên cạnh Đông Phương Lộ là một vị cô nương khác tương đối xinh xắn cũng nói: “Vốn nghe nói trong bình thường ban cũng có không ít nhân tài ưu tú đấy.”

Cô gái xinh xắn này gọi là Mộc Linh Linh, cùng Khắc Lạc Di, Đông Phương Lộ cùng học tại ám khí hệ năm thứ nhất ban hai, mà lại còn là bạn cùng phòng, quan hệ rất thân thiết, nói là bạn bè cũng không quá đáng. Khắc Lạc Di nghe vậy, lập tức thay đổi lời cầu khẩn: “Thần a, ngàn vạn lần đừng chọn trúng Hạ Hầu Cẩn, đừng chọn trúng a!”

Vừa niệm đi niệm lại đồng thời nàng từ trong cái rương lấy ra một mảnh giấy nhỏ, lại niệm thêm hai tiếng “Quang Minh thần phù hộ”, sau đó mới khấn trương mở ra.

Đông Phương Lộ cùng Mộc Linh Linh lại gần xem, các nàng cũng rất quan tâm đến kết quả rút thăm của bạn.

“Vũ áo bộ kị sĩ hệ năm thứ nhất ban bảy, Ban Ni Dịch Khắc!”

“Hô, may là không phải Hạ Hầu Cẩn!” tuy nói tại năm thứ nhất mấy ngàn người ngẫu nhiên chọn phải Hạ Hầu Cẩn tỷ lệ cũng giống như mò kim đáy bể, bất quá Khắc Lạc Di cũng thở phào nhẹ nhõm, quả thật không ai nguyện ý trở thành đối thủ của Hạ Hầu Cẩn.

Kỵ sĩ hệ năm nhất ban bảy cũng là ưu tú ban, song Khắc Lạc Di lại lơ đãng, trong lòng còn tràn đầy ước mơ nói: “Là kị sĩ đây, thật tốt quá, có dễ nhìn không? Oh, hắn nhất định có mái tóc dài óng ánh vàng, đôi mắt xanh đậm mà thâm thúy, vóc người cao ngất, ngọc thụ lâm phong, tao nhã lịch sự. Nói không chừng,

sau khi chiến đấu hẳn sẽ thích ta, từ nay về sau rơi vào bể tình, cái này thật sự là một đoạn duyên phận trời cao an bài, vô luận thắng thua, đều rất tuyệt vời!”

Dâm ý cũng không phải là độc quyền của nam nhân, Khắc Lạc Di hiển nhiên cũng am hiểu cái này. (

Trong mắt đại bộ phận phụ nữ, kị sĩ đều là thân sĩ có phong độ, trong lòng xuân của các cô gái trong học viện, cái này rất dễ dàng đổi thành nam sinh anh tuấn ưu nhã đa tình. Trong kỳ thi đấu này, có thể cùng một vị kị sĩ giao thủ vốn là một chuyện khoái trá, cho dù thua, bọn họ cũng luôn luôn rất lịch sự mà cấp cho mình một cơ hội xuống đài không quá mức mất thể diện.

“Khắc Lạc Di, người thật sự rất dè, ta sắp ới ra đây!” Đông Phương Lộ giả bộ khoa trương.

Khắc Lạc Di đem mảnh giấy nhỏ áp vào trong lồng ngực, nhìn như mảnh giấy đó là thư tình của người yêu vậy: “Hi hi, Lộ Lộ, ta biết, người ghen tị với vận khí của ta, bất quá cũng không cần phải đổ kị, người mỹ nữ như vậy, số người theo đuổi người có thể xếp hàng từ kí túc xá đến đại môn của học viện đó!”

Mộc Linh Linh đột nhiên ngắt lời nói: “Ban Ni Địch Khắc có đúng không? Khắc Lạc Di, ta hình như có nghe nói qua người này rồi.”

Khắc Lạc Di tinh thần rộn lên, vội vàng hỏi: “Có đúng không? Mộc Linh Linh, ngay cả người cũng nghe nói qua, nói như vậy hẳn rất nổi danh, có hay không phi thường anh tuấn tiêu sái, lại rất lợi hại?”

Mộc Linh Linh chần chờ rồi một chút, sau đó nói: “Không, mặt mũi cùng vũ kỹ của hắn bình thường thôi, nổi danh vốn là bởi vì hắn bị hôi nách, kị sĩ hệ mọi người đều biết, đi học chưa có người nào có dũng khí ngồi cạnh Ban Ni Địch Khắc, nếu không rất dễ dàng bị bắt tỉnh.” (thật quá thâm độc, vũ khí tự nhiên)

Khắc Lạc Di tay run lên, vứt mảnh giấy trong lòng xuống đất, vẻ mặt cầu xin nói: “Tại sao có thể như vậy.”

Đông Phương Lộ cười đến đau bụng: “Khắc Lạc Di, ta đề nghị đến lúc đó người hay là mang bình nước hoa lên đài đi, nếu không ngay khi chiến đấu bắt đầu chỉ sợ người chịu không được đã tự động bỏ cuộc rồi!”

“Tốt lắm, đến phiên ta rồi.” Mộc Linh Linh che miệng cười nói: “Nguyện vọng của ta rất đơn giản, đừng chọn phải ai bị hôi nách là tốt rồi!”

Khắc Lạc Di bất mãn nói: “Linh Linh đáng chết, người dám giễu cợt ta, ta mãnh liệt nguyện rửa người, chọn phải Hạ Hầu Cẩn, Hạ Hầu Cẩn cũng không bị hôi nách!”

“Ha ha, sẽ không như người mong muốn đâu!” Mộc Linh Linh cười rút mảnh giấy ra, sau đó tam nữ đồng thời nhìn vào.

Không phải Hạ Hầu Cẩn, nhưng là một người so với Ban Ni Địch Khắc còn muốn thối hơn, bất quá người này là danh tiếng thối.

Trên tấm giấy viết: “Vũ áo bộ tự do hệ năm nhất ban chín, Cổ Diêu!”

88. Chương 2 : Nhượng Bạo Lộ Cuồng Lai Đắc Canh Mãnh Liệt Điểm Ba

Các sân huấn luyện của thần thánh học viện đều thành lôi đài.

Mỗi lôi đài đều có các trận đấu cấp bậc bất đồng, các trận đấu đỉnh cao dĩ nhiên là các trận đấu tiêu điểm, hấp dẫn nhiều người xem, nên được an bài ở những nơi có thể chứa được nhiều người, nhưng cho dù là các trận đấu bình thường hay là tiêu điểm đều có chung một vấn đề là chỗ ngồi không cung ứng đủ nhu cầu.

Những người có thực lực không cao khi quyết đấu cũng có không ít người đến xem, được an bài ở các sân huấn luyện nhỏ, người đến xem ngoại trừ các học viên ra thì cơ bản hầu như là người quen đến cổ vũ.

Mà sân huấn luyện số 35 thì giống như một cái lôi đài nhỏ, chỗ ngồi không quá ba nghìn, hầu như đây chính là lôi đài có quy mô thấp nhất, so với các lôi đài có sức chứa hơn vạn chỗ thì quả là đáng thương.

ở một trận đấu như thế này thì thường không có điểm gì đặc biệt, người tam gia thi đấu hầu như đều là học viên đứng đầu năm nhất của các ban, mà các trận đấu ở đây thì thường là có một học viên bình thường hoặc cả hai đều là học viên bình thường.

Nhưng lôi đài số 35 không phải do thế mà heo hút, nhất là đến gần trưa, người đến xem càng nhiều, quả thực là đã kín hết chỗ ngồi, ngay cả lối đi ra nhà vệ sinh cũng không có, căn bản nơi này chỉ có thể chứa ba ngàn người thôi nhưng bây giờ đã là tám ngàn người rồi!

Trận đấu được tiến hành trên lôi đài này chính là giữa một chiến sĩ và một quyền sư, đều là học viên bình thường. Mặc dù song phương đã rất cố gắng chiến đấu nhưng thực lực có hạn nên cũng có thể nói là không có gì đặc sắc.

Khán giả rõ ràng đối với trận đấu này không có hứng thú, bọn họ thảo nhiên nói chuyện phiếm, có người thì nhìn đông nhìn tây, thậm chí là có người đang chơi bài, hoặc là ngáp dài.

Đao kiếm quyền đầu vô nhân, vì tránh cho thương vong xảy ra khi thi đấu, ương cấp trì ngư, đối với sân huấn luyện ảnh hưởng, học viện đã làm chút công việc để bảo vệ.

Trên lôi đài do kim thuật sư cùng với kết giới sư cùng nhau tạo một cái kết giới hấp lực. Khiến cho người ở trong đó chỉ có thể phát ra một phần năm thực lực, đồng thời người tham gia thi đấu sẽ được khảo sát, sẽ có một ống máu phản xạ lên trên màn hình lớn khi người thi đấu bị thương thì thanh máu sẽ giảm xuống, sau đó sẽ dựa vào thanh máu để xem xét và quyết định.

Làm cho thanh máu của đối thủ giảm xuống đến mức thấp nhất thì sẽ được tính là chiến thắng.

Bất quá thanh máu chỉ là một phần năm sinh mệnh lực của tuyển thủ mà thôi. Cho dù giảm xuống đến mức không thì sinh mệnh lực cũng chỉ mất có một phần năm mà thôi, không tạo thành thương tích trí mạng, thậm chí tình huống trọng thương cũng ít khi xuất hiện, trừ khi song phương có thực lực chênh lệch quá lớn, khiến cho thanh máu tuyển thủ kia bị hao tổn nghiêm trọng.

Loại thi đấu mà tránh cho thảm kịch phát sinh này đồng thời cũng có thể gọi là công bằng. Một phần năm thực lực đấu với một phần năm sinh mệnh lực, nên hiểu quả sẽ không sai biệt lắm.

Mấy loại hình thức chiến đấu này so với trò chơi khá giống nhau, những người ở ngoài xem có thể thông qua thanh máu mà biết được tình huống hiện tại của tuyển thủ.

Trên lôi đài, chiến sĩ và quyền sư thực lực không kém nhau mấy, thanh máu của song phương đã gần đến đáy, cuối cùng quyền sư kỹ thuật cao hơn một bậc, hoặc là do có vận khí tốt hơn một chút, tránh được công kích của chiến sĩ, rồi đem toàn lực phản đòn, đánh trúng vào mặt chiến sĩ.

Thanh máu của chiến sĩ mất nhiều, đã cạn đến đáy, trận đấu đã có kết quả. Quyền sư thắng hiểm, có thể tấn cấp, còn chiến sĩ thì chán nản, thiếu chút nữa là hẳn có thể thắng rồi, chỉ là vào phút cuối cùng hẳn không tỉnh táo vào trầm ổn bằng đối phương.

Mặc dù chiến bại, nhưng trong trận đấu này hẳn đã có được một kinh nghiệm quý giá, sau này sẽ không mắc phải sai lầm như thế nữa, đây chính là điểm quan trọng nhất của kỳ thi đấu này.

Hơn nữa, thất bại một trận không phải là hoàn toàn đánh mất cơ hội, điểm của hẳn bây giờ là -1, chỉ cần trong lần rút thăm với các tuyển thủ có cùng số điểm âm như mình thì khi đối kháng nếu thắng thì điểm sẽ trở lại như lúc xuất phát, nếu thua tiếp thì điểm sẽ thành -2, tiếp tục cùng với các đối thủ có điểm số là -2 đối kháng, nếu thắng thì quay về -1, cùng người có điểm -1 đối kháng, còn nếu thua thì sẽ giảm xuống thành -3, lúc đó cũng hoàn toàn mất tư cách chiến đấu tiếp.

Nếu như vốn là một loại thi đấu tàn khốc, mạnh mẽ đối kháng, cho dù là vì bất kỳ nguyên nhân nào đi nữa, nếu thua thì sẽ đi tư cách chiến đấu thì sẽ rất là tiếc nuối, nhưng ngược lại cách tính điểm này sẽ có lợi hơn, có thể nói là lui một bước để tiến xa thêm, sau trận đấu nếu có thua thì sẽ có thể nhận ra được khuyết điểm của mình, và cũng có thể nói là không sợ lỗ mất nhân tài, vì thể học viện mới chọn cách thi đấu kiểu tính điểm này.

Nếu như có thực lực mạnh mẽ thì nếu có thua một trận cũng không cần phải lo lắng vì có thể vẫn hồi điểm dựa vào trận đấu tiếp theo, đồng thời cách thi đấu này cũng cho các học viên có nhiều cơ hội để ma luyện,

cho dù là một học viên liên tục không thắng cũng có thể tham gia vài trận đấu.

Bất kỳ là ai cũng có chỉ có ba lần thất bại, nếu trong quá trình chiến đấu mà thất bại ba lần thì mất quyền thi đấu, chứng minh đệ tử đã không còn thực lực để thi đấu tiếp, cho dù điểm số có cao đến đâu cũng chỉ vô dụng, đành phải dừng bước tại đó.

Lúc này truyền thanh vang lên: "Trận đấu tiếp theo ..."

Lúc này những khán giả đang nói chuyện phím, ngủ gật, chơi bài hoặc đang ngáp dài ngáp ngắn chợt tỉnh táo tinh thần, vểnh tai lên nghe.

"Võ áo bộ kỹ sĩ hệ, năm nhất, ban ba Ngã Phú Lý, đấu với võ áo bộ, thích khách hệ, năm nhất, ban sáu Tế Tiệp"

Khán giả vừa nghe xong lại tiếp tục uể oải, lại tiếp tục công việc ban nãy, ai ngủ lại tiếp tục ngủ, nói chuyện tiếp tục nói chuyện, đánh bài tiếp tục đánh bài.

Trên lôi đài hai đối thủ nhanh chóng xuất hiện, một kỹ sĩ, một thích khách, hai loại nghề nghiệp có đặc điểm trái ngược nhau, kỹ sĩ quang minh chính đại, dĩ thế thủ thắng, thích khách thì âm hiểm, ẩn hình, tinh thông kỹ năng ám sát.

Hai đệ tử đều là người của ưu tú ban, cho dù là ưu tú ban thì vốn là phải có chút hấp dẫn nhưng lần này thì bọn họ lại không thể hấp dẫn người xem được.

Trên lôi đài số 35, hai vị ưu tú đệ tử thi đấu nhưng lại không có sự hưởng ứng nhiệt tình của khán giả, tình huống như vậy khá là hiếm, nếu nói đây là làm trò cũng không quá đáng.

Cho đến khi trận đấu kết thúc, cũng chẳng ai chú ý đến bọn họ, thậm chí ngoài bằng hữu họ ra thì chẳng ai thêm quan tâm đến kết quả.

Đây vốn là một trận đấu có số lượng khán giả đông đảo, có thể so với sân huấn luyện cỡ trung, nhưng lại là một trận chiến vô cùng xấu hổ, cho dù là thắng hay thua thì kỹ sĩ hay thích khách đều cảm thấy mất mặt, bọn họ đều bị bỏ qua hết.

Truyền thanh tiếp tục tuyên bố trận đấu tiếp theo, cũng không phải là tuyển thủ mà khán giả chờ đợi, lúc này có nhiều người cuối cũng cũng không chịu nổi!

"Kỳ quái, sao lại không có tên 'Bạo Lộ Cuồng'?"

"Đúng rồi, vì có thể có được chỗ tốt, ta đã phải đợi ba giờ rồi!"

"Ba bốn giờ tính gì, ***, lão tử từ lúc 7h sáng đã đến lôi đài số 35 này chiếm chỗ rồi!"

"Vừa nghe được tin Hạ Hầu Cẩn cũng chuẩn bị thi đấu, nhưng ta lại bỏ qua để đến xem tên 'Bạo Lộ Cuồng'!"

"Hạ Hầu Cẩn thì sao chứ? Dù sao hắn cũng chắc chắn sẽ thắng, sau này còn có nhiều cơ hội mà, mà tên 'Bạo Lộ Cuồng' chắc chỉ thi đấu được ba trận mà thôi, nếu bỏ qua các người sẽ hối hận!"

"Đồng học, ngươi sai rồi, ta cho rằng chỉ có một trận thôi, vì đối thủ của hắn chính là Mộc Linh Linh vốn là bạn cùng phòng của Đông Phương Lộ, và cũng là người trong tổ chức nữ quyền, cho nên thanh máu của Bạo Lộ Cuồng nhất định sẽ bị tiêu hao nghiêm trọng, cho dù có khổng chế lực bảo vệ, hắn cũng sẽ bị thương không nhẹ, kết quả là có thể tiếp tục đánh trận sau không mới là vấn đề!"

"Các người đừng nói vớ, cố chờ một chút đi, chờ càng lâu, đến lúc đó càng sướng khoái! Càng được mong chờ thì lúc đó hưng phấn càng nhiều!"

Trên bàn nghị luận. Tiêu điểm đều tập trung vào một danh từ - Bạo Lộ Cuồng.

Nguyên nhân khiến cho lôi đài số 35 có được náo nhiệt chưa từng có này chính là Cổ Diệu!

Thích náo nhiệt vốn là bản tính của con người. Ngoại trừ vũ kỹ ra, thì chuyện xấu thì sẽ có lực hấp dẫn, hoặc là nhân vật vô tiền khoáng hậu có mệnh lực không bao giờ suy giảm.

Mà lúc này Cổ Diêu đang ở trong phòng nghỉ ngơi của tuyển thủ, các tuyển thủ khác đều đi quan sát lời đài, nắm rõ địa hình thi đấu thì sẽ có điểm tốt khi thi đấu.

Nhưng còn có 2 trận nữa là đến hẵn rồi nên hẵn không dám lộ diện.

Bên ngoài có rất nhiều người đến xem, mà trong đó có hơn 90% là đến vì mình, đáng tiếc không phải là vì danh khí, mà hoàn toàn ngược lại.

Danh tiếng của Cổ Diêu bây giờ thật sự là rất thối sau sự kiện nhà vệ sinh, các nữ học viên trong học viện dĩ nhiên là tức giận vô cùng, mà các nam học viên cũng không ủng hộ, đối thủ của hẵn là Mộc Linh Linh là một tiểu mỹ nữ, nên việc ủng hộ cô ấy sẽ là hiển nhiên rồi.

Về phần tổ chức nữ quyền của học viện, ngoại trừ những trận đấu đặc biệt ra thì hầu như toàn bộ đều quang lâm.

Cổ Diêu cơ hồ có thể đoán được, chỉ cần ra khỏi phòng nghỉ ngơi thì sẽ bị nước miếng, rác, chai lọ, nịt ngực, quần tam giác, ‘áo mưa’, ‘Hộ Thư Bảo Đẳng’ dìm cho chết đuối.

<@tính để=“” hv=“” rồi=“” nhưng=“” dịch=“” ra=“” thấy=“” thích=“” hơn,=“” còn=“” 2=“” từ=“” cuối=“” chắc=“” mọi=“” người=“” đều=“” hiểu=“” ;)=“”>

Ai, hay là khởi động trong khi chờ đợi.

Vì để giảm bớt căng thẳng cho tuyển thủ trước giờ thi đấu, học viện cho phép băng hữu vào vào phòng chờ đợi, nhưng chỉ giới hạn một người, đáng tiếc ngay cả một vị băng hữu Cổ Diêu cũng không có.

Trong ban có mắt người cũng có chút giao tình với hẵn, nhưng sau sự kiện nhà vệ sinh thì lại chỉ rõ giới hạn với hẵn do sợ bị dính phân vô cớ, những băng hữu như thế thì không có cũng được.

Hạ Hầu Cẩn vốn là một người trọng huynh đệ, hoàn toàn không chú ý đến lời đồn, đáng tiếc, hẵn phải thi đấu cùng giờ với Cổ Diêu nên phải báo danh trước một giờ, nếu không sẽ bị xử là thua cuộc, nên hẵn dù có ý ủng hộ nhưng cũng không thể nào đến được.

Tạp La vốn không có trận nào vào đúng giờ này, vốn là đáp ứng sẽ đến nhưng đột nhiên gần đến giờ thì hẵn lại nói là có linh cảm nên phải lập tức về thí nghiệm, thế là chuồn êm.

Đối với luyện kim thuật sư mà nói thì thí nghiệm là quan trọng nhất hết thảy, lý do này rất chính đáng, không thể bác bỏ được, nhưng trước giờ xuất phát mà lại đột nhiên có linh cảm cũng có thể coi như là đây chỉ là cái cớ.

Hàn Đan không có thi đấu nhưng Cổ Diêu lại bảo nàng không nên đến xem thi đấu, nếu thế thì sẽ mang đến cho hẵn gánh nặng tâm lý, ảnh hưởng đến trận đấu, nên Hàn Đan chỉ có thể bất đắc dĩ đáp ứng mà thôi.

Trên thực tế, lúc này Cổ Diêu thiết tha hy vọng có được một người bên cạnh, cho dù chỉ là nói vài câu để giảm bớt căng thẳng, khẩn trương, đây dù sao cũng chính là trận đấu đầu tiên của hẵn, nhưng dù sao bây giờ mình đã thành công dịch của tất cả mọi người rồi, Hàn Đan nếu đến đây chắc sẽ bị vạ lây, chịu sự nhục mạ của người khác.

Bên ngoài có rất nhiều người, nhưng hẵn chẳng biết một ai, Cổ Diêu cảm thấy cô độc, loại cô độc này xuất phát từ nội tâm, giờ phút này hẵn toàn toàn bị cô lập, không ai giúp đỡ.

Hắc, ***, đây đúng là một trận chiến cô độc!

Chính vào lúc này, quản lý viên của phòng nghỉ ngơi đi đến:”Cổ Diêu, bên ngoài có một vị đồng học nói là vẫn cảnh chi giáp của ngươi, có cho hẵn vào không?”

Vẫn cảnh chi giáp?

Từ này có phải là rất khoa trương hay không?

Ngoại trừ Hạ Hầu Cẩn, Tạp La, Hàn Đan, cũng chỉ có vài người học chung nhưng bây giờ đã vạch rõ giới tuyến với hẵn, lúc này ai có thể trọng tình, không sợ bị coi là kẻ địch của toàn học viện đây? Nếu thế thì từ vẫn cảnh chi giáp cũng không tính là quá khoa trương.

Cổ Diêu vui mừng lẫn sợ hãi, nhưng lại không thể nào nghĩ ra được người kia là ai: "Người kia, tên là gì thế?"
Quản lý viên nói: "Điểm này thì không rõ lắm, bằng hữu của tuyển thủ chúng tôi không quan tâm lắm!"
Mặc kệ thế nào, vào lúc này có người đến ủng hộ mình là chuyện tốt, Cổ Diêu gật đầu nói: "Cho vào đi!"
Không có gặp nhau nhiều lần lắm, mở nhón mặt khi, trên môi lại có thêm hai cái râu cá trê, tướng mạo cực kỳ bỉ ổi tiến vào: "Cổ Diêu đồng học, ta đến để ủng hộ cho người!"
Cổ Diêu vừa nhìn thấy thiếu chút nữa là té xỉu, người đưa than sưởi ấm trong đêm đông chính là cái tên học viên năm ba ban tám, nói rằng có cùng sở thích với mình, Nguyên Tội!

89. Chương 3 : Bạo Vũ Lê Hoa Châm

"hắc hắc" Nguyên Tội xoa xoa tay cười khan, hắc cười trông có vẻ bỉ ổi, Cổ Diêu có cảm giác hắc cực kỳ giống với những tên bán hồ lô đường lừa gạt nữ ấu.

"Là thế này, Cổ Diêu đồng học, sau lần đầu gặp mặt, ta trở về suy nghĩ hồi lâu, rốt cục là đã nhận ra được sai lầm của mình, ngày đó không nên dùng từ 'Trao Đổi', thật sự là không ổn. Cổ Diêu đồng học, người thật sự là cường đại lắm, quả thật là thân tượng của ta, xin hãy chỉ điểm cho ta, một con dê nhỏ đang lạc đường, giúp cho ta vượt qua chướng ngại của tâm lý, có thể hiên ngang đứng trước mặt mỹ nữ mà lộ ra tiểu..."

"Dừng! Lập tức dừng lại!" người này càng nói thì càng không thể lọt vào lỗ tai được, thật sự là trăm ngàn dạng người, thế giới đúng là không có chuyện gì mà không thể có.

Có hắc cổ vũ, chỉ bằng cô độc một mình còn tốt hơn, Cổ Diêu thở dài nói: "Ta van người, ta sắp phải lên đấu rồi, đừng làm phiền ta có được không?"

Nguyên Tội chưng hững một chút, sau đó nói: "Cũng đúng, Cổ Diêu đồng học, quấy rầy người vào lúc này đúng là không hợp, ngàn vạn lần đừng nóng giận, ta sẽ đến báỉ phỏng sau, cố gắng lên Cổ Diêu đồng học. Vô luận thế nào, cho dù có cùng cả học viện đối địch ta cũng ủng hộ người!"

Câu này nếu từ trong miệng người khác nói ra thì chắc chắn Cổ Diêu sẽ rất là cảm động, nhưng ở trong miệng của tên này thì Cổ Diêu dở khóc dở cười: "Quên đi, người hãy đi đi!"

"Được, ta đi đây, cáo từ Cổ Diêu đồng học, hãynhows, cho dù à Sơn Băng Địa Liệt, thế giới tận thế thì vẫn có một người kiên định đứng bên cạnh người!"

Cổ Diêu rốt cục không còn nhẫn nại được: "Biến!"

Đợi Nguyên Tội đi rồi Cổ Diêu càng sa sút tinh thần hơn, tên kia không xuất hiện còn tốt hơn ngược lại làm cho tâm tình của mình càng xấu đi.

Đối với các đệ tử năm nhất mà nói, đạt được tư cách thi đấu vốn là một vinh dự, nhưng đối với Cổ Diêu thì lại là sự dày vò, mỗi ngày đều dài đằng đẳng như cả năm.

Không biết đợi bao lâu, bên ngoài có tiếng truyền thanh: "Trận đấu tiếp theo, võ áo bộ tự do hệ, năm nhất, ban chín, Cổ Diêu đấu với võ áo bộ, ám khí hệ, năm nhất, ban hai Mộc Linh Linh!"

Trái tim đập mạnh một cái, Cổ Diêu đứng lên, mẹ kiếp, chết thì chết!

"Mau nhìn, Bại Lộ Cuồng xuất hiện rồi!"

"Thật là tốt quá, ta đã ngủ cả buổi trưa!"

"Mau lên đi, nhanh lên một chút, ta đợi lâu quá rồi!"

"này các người thử đoán xem, có khi nào khi lên lôi đài hắc đang đối diện với Mộc Linh Linh thì lại lộ ra hạ thế?"

“Ta cá một kim tệ!”

“Ta cũng cá một kim tệ!”

Cổ Diêu vừa mới lộ diện đã có một tràng thanh âm như bài sơn đảo hảo vang lên làm hấn nhũn cả chân, vẫn số khán giả đó nhưng giờ phút này lại vô cùng hưng phấn.

Càng chết là có vài nữ đệ tử, hai mắt như muốn phun lửa, trừng mắt hung hăng nhìn mình, làm như là có thù không đội trời chung vậy.

Hấn cũng có nghe nói là toàn bộ thành viên của tổ chức nữ quyền trong học viện đều đến lôi đài này, Cổ Diêu bị họ nhìn thấy thì da đầu tê dại.

Đi đến trung ương của lôi đài, hấn đối diện với một cô gái xinh xắn, không cần phải nói thì cũng biết đó chính là đối thủ của hấn Mộc Linh Linh.

Các con số hiện lên trên màn hình lớn, thời gian bắt đầu trận đấu còn 30 giây nữa, dựa theo tục lệ, Cổ Diêu làm một động tác hữu hảo.

Nhưng Mộc Linh Linh căn bản không chú ý, lạnh lùng thốt: “Tên biến thái, thích bạo lộ, tuy không bị truy tố, nhưng người nghe đây, ta nhất định sẽ cho người chịu đau khổ, ta sẽ trừng phạt hành động vũ nhục nữ nhi của người!”

Cổ Diêu hít sâu một hơi, hấn không muốn biện bạch, biện bạch cũng không có tác dụng, cái vết đen này cho dù có nhảy xuống biển cũng không thể nào rửa sạch được, bất kỳ giải thích gì cũng vô dụng, thay vì dong dài thì đem toàn bộ tinh lực tập trung vào trận đấu.

“Mười, chín, tám, ...”

Các con số trên màn hình bắt đầu thay đổi, trận đấu chưa bắt đầu nhưng khán giả đã nhiệt tình lên đến tột đỉnh.

“Mộc Linh Linh, phóng đi, dùng sức mà phóng, dùng ám khí biến tên Bạo Lộ Cuồng kia thành con nhím đi!”

“Từ từ mà hành hạ hấn, đừng để cho hấn thua quá nhanh!”

“Bạo Lộ Cuồng, mau đi chết đi, người đứng là một tên cặn bã!”

Quần tình hung dữ, nhưng không ai giúp Cổ Diêu.

Đối diện với những tràng nhục mạ chói tai, Cổ Diêu ngược lại càng bình tĩnh.

Vô cùng kỳ quái, khi lên lôi đài thì tâm lý khẩn trương hoàn toàn biến mất, trong lòng Cổ Diêu chỉ còn lại trận đấu, khát vọng chiến thắng.

Nhiệt huyết thiêu đốt trong lòng tim hấn!

Đây chính là chiến đấu chính thức sao? Thật là kỳ diệu!

Nhìn thấy sắc mặt bình tĩnh của Cổ Diêu, Mộc Linh Linh rất là kinh ngạc, nếu là chính mình trong tình huống này sắc mặt nhất định sẽ rất khó xem, mà trên biến thái này lại tựa như không hề nghe thấy gì vậy.

Nhưng Mộc Linh Linh cũng không cho là tâm lý đối phương hàm dưỡng tuyệt hảo, mà kết luận rằng Cổ Diêu có một lớp da mặt dày mo. Nếu không thì làm sao hấn có dũng khí xông vào nhà vệ sinh nữ mà lôi tiểu đệ đệ ra làm trò vui chứ, bây giờ danh tiếng có là gì với hấn đâu!

“3,2,1,0!”

Các con số trên màn hình cuối cùng cũng đến 0, trận đấu đã chính thức bắt đầu!

Làm cho người xem thất vọng nhất chính là, tình cảnh Mộc Linh Linh không có đánh Cổ Diêu tới bởi, khóc than van xin “Ta xin lỗi đồng học”, hoặc là tình cảnh bệnh hoạn là hấn lôi tiểu đệ đệ ra cũng không có xuất hiện như mọi người dự đoán. Trái ngược lại, Mộc Linh Linh nhảy ra sau hơn ba mươi thước!

Mộc Linh Linh dù sao cũng là học viên ưu tú, cho dù là thực lực chiếm ưu thế tuyệt đối, trong lòng tràn ngập phần nộ nhưng lại không hề mất lý trí.

Có thể vào được thần thánh học viện, lại còn đạt được tư cách thi đấu thì không phải là hạng tầm thường được.

Người của ám khí hệ am hiểu công kích từ xa, rất kỵ cận chiến, mà tự do hệ công kích biến hóa đa đoan, một khi bị đối phương tấn công sẽ rất phiền toái, cho nên từ hi bắt đầu trận đấu thì Mộc Linh Linh đã mở rộng khoảng cách giữa hai người.

Khán giả đương nhiên cũng hiểu ý của Mộc Linh Linh, chỉ là rất khó chịu, giống như là đang đến cao trào thì lại bị một xô nước lạnh tạt vào mặt vậy, cho dù không bị liệt dương cũng bị yếu sinh lý, tiếng la hét liên yếu đi nhiều.

Nguyên lai tưởng rằng Cổ Diêu sẽ từng bước tiếp sát dùng toàn lực tấn công, đây cũng chính là biện pháp duy nhất để thủ thắng, nhưng làm cho Mộc Linh Linh kỳ quái chính là Cổ Diêu lại đứng yên tại chỗ không nhúc nhích.

Tiểu tử này sao lại ngu thế? Đánh mất cơ hội.

Mặc dù hông hiểu thế nào nhưng Mộc Linh Linh lại vẫn rất thận trọng, nữ nhân luôn cẩn thận.

Vung tay lên, ba tia đầu khí Tiêm Toa xé gió về phía Cổ Diêu.

Tay phải thành quyền, ba quyền kinh lập tức lao ra đánh bật ba tiêm toa lên trên mặt đất. Tay trái của Cổ Diêu cũng không nhàn rỗi, cũng không phải là công kích mà là quán quanh cổ rồi xuất ra hai quyền kinh.

Hành động của Cổ Diêu rất là kỳ quái, Mộc Linh Linh công kích không phải là từ phía trước hay sau, sao hần lại trở tay công kích về phía sau làm gì?

Nhưng sau đó có hai thanh âm nhẹ vang lên. Tựa như là có vật gì đó bị rớt.

Mộc Linh Linh nhíu mày, lúc này khi tấn công Cổ Diêu nàng cũng đồng thời vô thanh vô thức phóng ra hai đạo lãnh tiễn đánh về phía sau lưng Cổ Diêu.

Giữa sân với thanh âm ồn ào như thế thì hai đạo lãnh tiễn vốn là không thể nào cảm nhận được, không ngờ lại bị đối thủ phá được, mà trong kế hoạch của Mộc Linh Linh thì khi Cổ Diêu xoay người phá giải công kích thì sẽ lộ ra sơ hở, lúc đó chính mình sẽ có cơ hội để phát ra công kích mãnh liệt.

Ngoài ý liệu, đối thủ ngay cả di chuyển cũng không cần, tựa như là phía sau đầu có thêm hai con mắt có thể dễ dàng phá giải công kích từ phía sau, xem bộ dáng cũng không phải mèo mù đung chuột chết, mà là rất tự tin.

Đây là một học viên bình thường, nghe nói hần vốn là học viện được phá lệ có được tư cách thi đấu?

Việc Mộc Linh Linh khiếp sợ và mê hoặc là có thể hiểu được, sau khi tu luyện Thiên Ma Quyết thì cảm quan cùng linh hồn của Cổ Diêu có điểm dị thường. Luận thực lực, hần nhiều nhất chỉ là nhị lưu cao thủ, nhưng kỹ xảo thì có thể liệt vào hàng ngũ siêu cấp nhất lưu cao thủ!

Mộc Linh Linh không cam lòng lại ném ra tám hồi toàn phiêu, lúc này không chỉ là công kích hai phía trước sau mà là bốn phương tám hướng.

“Tứ Phương Phiêu Động”, vốn là một kỹ năng thường của của các cao thủ về ám khí, tấn công từ nhiều góc độ vào đối thủ làm đối thủ luống cuống tay chân, ứng tiếp không kịp.

Cổ Diêu không chút hoang mang mà vươn hai tay, tám quyền kinh xuất ra, đánh chính xác vào tám hồi toàn phiêu

Điều này càng làm cho Mộc Linh Linh giật mình, nàng sớm xem qua tư liệu về Cổ Diêu, đối thủ vốn sử dụng lực lượng linh hoạt, nhưng hiện tại tình thế trước mặt vượt xa dự liệu của nàng, bởi vì đối phương sử dụng lực lượng quá xảo diệu.

Còn nữa, tại sao hần chỉ ngăn cản mà không tiến hành công kích? Dù sao thì thực lực của mình hơn hần, hần sớm muộn gì cũng sẽ hao hết sức lực mà thất bại.

Mộc Linh Linh không thể nào đoán ra được ý nghĩ của Cổ Diêu, nhưng lại có thể khẳng định chiến thắng sẽ thuộc về mình. Nhưng Mộc Linh Linh không muốn thủ thắng, điều này ảnh hưởng đến quy tắc.

Căn cứ theo quy tắc thì có thể trong năm phút phân thắng bại thì người thắng có thể có thêm điểm, nếu như trong năm phút chiến thắng mà thanh máu không mất quá một phần mười thì điểm cộng lại càng nhiều.

Mộc Linh Linh hết sức tự tin là trong năm phút, thanh máu không mất đến 1/10 là có thể giải quyết Cổ Diêu. Đạt được 3 điểm, nên nàng có thể trực tiếp tấn cấp vượt qua hai đối thủ.

Nếu tiếp tục thế này thì không thể nào chiến thắng trong năm phút được, chỉ có thể đạt được hai điểm, điều này Mộc Linh Linh không hề muốn. Mặc dù cái tên biến thái kia sau khi tiêu hao hết thể lực, hẳn thấy không còn hy vọng chiến đấu thì chắc chắn sẽ nhận thua.

Nếu như trong một thời gian dài hẳn mới nhận thua thì không thể nào gọi là mất thể diện được, mà mình lại không thể vì bọn tỷ muội trong tổ chức nữ quyền trút giận được.

Vì vậy Mộc Linh Linh lúc này đề ra chiến lược mới – Cường Công!

Nếu đối phương am hiểu kỹ xảo thì mình dứt khoát cường công!

Khi nghĩ đến đó thì Mộc Linh Linh xuất ra một lượng lớn ám khí, không hề giương đông kích tây nữa àm tất cả đều tấn công vào trước mặt Cổ Diêu, kỹ xảo không thể làm khó đối thủ thì không nên uổng phí khí lực.

Tựa như là hiểu được ý nghĩ trong đầu Mộc Linh Linh, trước khi Mộc Linh Linh phóng ám khí thì Cổ Diêu đã lùi về, kéo dài khoảng cách, lúc này sẽ có đủ thời gian ngăn cản công kích.

Sau khi xuất hết một đợt ám khí, Mộc Linh Linh liền cầm trên tay thêm một mớ nữa, sau đó thân hình di chuyển, thu ngắn khoảng cách với Cổ Diêu.

Trong khoảng cách trung bình thì ám khí sẽ phát huy uy lực cực mạnh. Quá xa thì sẽ dễ dàng bị phá, gần quá thì sẽ bị phản công nguy hiểm.

Không cho đối phương cơ hội thở, Mộc Linh Linh xuất ra đợt ám khí thứ ba, đồng thời triển khai thân hình theo sát Cổ Diêu, di trì khoảng cách không xa không gần.

Ám khí hệ không nói rộng khoảng cách, ép sát tự do hệ mà đánh, còn tự do hệ thì lại không tìm cơ hội tấn công, mà lại chạy ra xa, trận đấu này tại thần thánh học viện đúng là trong lịch sử hiếm thấy.

Mặc dù thế nào đi nữa thì tràng diện đang kịch liệt.

Những khán giả vì lúc đầu do tính cẩn thận của Mộc Linh Linh mà giống như là bị dội gáo nước lạnh, lúc này cũng hưng phấn hẳn lên.

“Hay quá, phải như thế này chứ!”

“Mộc Linh Linh, giết hắn, hành hạ hắn đi! Hành hạ hắn!”

“Bạo Lộ Cuồng lần này chết chắc rồi!”

“Tên này quá vô sỉ trước khi hắn nhận thua cũng phải đánh cho hắn tàn phế!”

Ở bên trong góc của khán đài có một thiếu niên vóc người gầy thì thào: “lão nhị à lão nhị, không phải ta không có nghĩa khí, mà là tình huống bây giờ quá đáng sợ, người đứng đến không phải là một nữ nhân mà là một đoàn phụ nữ. Xin lỗi người, lão nhị, người tự cầu phúc đi, ta ủng hộ người nhận thua, tính mạng dù sao cũng quan trọng hơn thể diện!”

Thiếu niên kia đúng là Tạp La, hẳn thật sự không có dũng khí mà quang minh chính đại đứng giữa sân mà ủng hộ Cổ Diêu chỉ có thể âm thầm chúc phúc, mà hẳn không phải chúc cho Cổ Diêu thắng mà là không phải chết thảm là tốt rồi. Hẳn xem ra Cổ Diêu thật sự không có hy vọng nào mà giành chiến thắng, vô luận là thanh thế hay thực lực Cổ Diêu đều thua xa đối thủ của mình là Mộc Linh Linh.

Cũng ở một góc khác trong khán đài có một hoa phục thanh niên cũng an tĩnh ngồi xem, nhưng cũng không ồn ào như những người khác mà trên mặt lại hiện ra một nụ cười âm lãnh.

Hắc, vỡ tường này so với tường tượng còn đặc sắc hơn!

“Cổ Diêu đồng học cổ lên, ta ủng hộ người!”

Trong không khí mà những tiếng mắng chửi vang lên đầy trời, một thanh âm không hài hòa vang lên.

Mọi người đều biết thanh âm không hài hòa này làm cho mọi người ghét cay ghét đắng. Vì vậy tất cả ánh mắt không hẹn mà hướng về phía tên kêu lên câu đó!

Cái tên không biết sống chết này vốn là một tên mặt khỉ mỏ nhọn trên môi có hai sợi râu cá trê, tướng mạo cực kỳ bỉ ổi, chỉ nhìn thấy thôi đã làm cho người ta có cảm giác chán ghét.!

Đối mặt với vô số đôi mắt trợn tròn lên nhìn chăm chăm vào mình, Nguyên Tội cũng có chút sợ hãi, nhất là những nữ sinh trong tổ chức nữ quyền, nhìn qua giống như là muốn bắt mình đi cưỡng gian một trăm lần với một trăm kiểu khác nhau vậy, thật là quá đáng sợ, nhưng cái gì xảy ra cũng đã xảy ra rồi, sợ chi nữa chứ?

Hên cho hắn là diễn biến trên lôi đài đang kịch tính nên hắn được bỏ qua.

Phi đao, đoản tiễn, thập tự phiêu, mai hoa châm, tạt lê, hồi toàn phiêu, tam giác toa, ... bay mưa bão trên lôi đài, làm cho người khác ho mắt, quả thực lôi đài đã biến thành một thế giới của ám khí.

Lôi đài giống như là một đại dương đang dậy sóng, mà Cổ Diêu thì lại giống như là một con thuyền nhỏ giữa biển khơi, đang trong tình trạng đối đầu sóng dữ, bất kỳ lúc nào cũng có thể bị đánh tan xác, nhưng cho đến giờ vẫn còn chưa chìm xuống.

Mà Mộc Linh Linh thì càng đánh càng kinh hãi, trong dự tính của nàng, dưới thế tấn công như vũ bão của nàng thì đối phương đã sớm bị đánh ngã rồi.

Nhưng đối phương lại ương ngạnh hơn tưởng tượng, luôn có thể sử dụng chiêu số xảo diệu hóa giải các đợt sóng công kích, hơn nữa không phải là trực tiếp chống đỡ, mà là khéo léo làm cho ám khí trượt khỏi quỹ đạo ban đầu của nó hoặc là hai ám khí chạm vào như, như vậy thì sẽ tiết kiệm rất nhiều sức lực.

Động tác lại rất là tự nhiên, có vẻ như là rất dễ dàng, nếu đối lại là người khác với vũ kỹ thấp kém thì nếu dùng phương pháp này thì đã sớm biến thành con nhím rồi.

Cách thức này dễ làm cho người ta hoa mắt chóng mặt như đầu, dễ mắc sai lầm, nhưng tên này mỗi lần mắc sai lầm thì hắn lại có thể sử dụng thân pháp vô cùng cao minh thoát ra trong tình cảnh chỉ mảnh treo chuông, nhẹ nhàng thoát hiểm.

Kinh công của Cổ Diêu còn làm cho Mộc Linh Linh đau đầu ở chỗ biến hóa đa dạng, khiến cho Mộc Linh Linh không thể nào cũng hạn duy trì khoảng cách nhất định được.

Phải biết rằng, những chiêu thức này Cổ Diêu được chính Ngã Mã huấn luyện, Nhẫn Giả, một siêu cấp nhẫn thích khách, đã chứng kiến qua biết bao nhiêu chiêu số về ám khí, sau khi trải qua đợt ‘ngược đãi’ của Ngã Mã thì Mộc Linh Linh có công kích sắc bén cỡ nào cũng thua xa cấp độ mà hắn có thể chống đỡ được không biết bao nhiêu lần.

Bên ngoài trông Cổ Diêu có vẻ cực kỳ nguy hiểm, chặt vật không chịu nổi nhưng thật sự trúng ám khí không nhiều, cơ bản đều là do đầu khí hộ thể chống lại, thanh máu trên màn hình lớn chính là biểu hiện trực quan nhất.

Vừa mới bắt đầu khán giả còn hô la rất lớn nhưng dần dần thì bọn họ bắt đầu cảm thấy mệt mỏi.

“Bạo Lộ Cuồng, người định chạy mãi giống như là chó nhà có tang sao?”

“Đánh nhau với nữ nhân cũng không dám phản công, thật là mất thể diện cho cả dòng họ quá!”

“Thật là điều sỉ nhục của nam nhân!”

Mặc cho bọn họ la hét khản cổ hành hạ vết hằn của mình, Cổ Diêu hoàn toàn không hề nghe thấy gì.

Nhưng Nguyên Tội thì lại có chút lo lắng vì lần làm cho bọn họ bạo nộ vừa rồi.

Nhưng mọi việc đều có hai mặt của nó, đây cũng là một cơ hội có thể cho người khác thấy hấn và Cổ Diêu kết giao chân thành, đến lúc đó thì có thể Cổ Diêu sẽ bị cảm động mà chỉ dạy cho hấn không chừng.

Vốn nhất gan, nhưng vì để có thể thực hiện giấc mộng Nguyên Tội chạy ra ngoài, triệu hồi ra một linh thú, đây là linh thú có thể tăng cường độ thanh âm lên gấp cả trăm lần.

Nguyên Tội dùng linh thú tăng thanh âm của mình lên truyền vào tai của mỗi người trong lời đài hết sức rõ ràng: "Hay lắm, Cổ Diêu đồng học, tuyệt vời! Mau đánh ngã con tiện nhân kia, hãy khiến nàng phải rên rỉ dưới ngọn roi da, cầu khẩn người hành hạ nàng, người càng quát mạnh thì nàng lại càng rên rỉ quằn quại hưng phấn, cuối cùng bắt nàng liếm ngón chân của người, liếm tiểu đê đê của người ..." =)) =))

Toàn bộ khán giả đều cười ngất, thật là ác độc, thật là bạo dâm! Cho dù gom tất cả các câu chửi của toàn bộ khán giả lúc trước lại cũng không bằng mấy câu này của hấn!

Thật là bằng hữu của tên biến thái cũng là một tên biến thái!

Lần này đón nhận không chỉ có ánh mắt phẫn nộ mà còn có vô số rác, tả lột em bé, 'Áo Mưa', 'Hộ Thư Bảo' lập tức bay đến chỗ hấn, nhưng những vậy này khi đến gần hấn khoảng ba tấc đều bị cản lại, rơi xuống đất, vì có một tầng Thủy Mạc màu lam trong suốt chắn ngang hấn.

Huyền Thủy Chi Mẫu, vốn là một thủ hộ triệu hoán thú, có khả năng phòng ngự ngoại lực bên ngoài, giảm bớt thương tổn, dùng để ngăn cản các thứ này công kích đúng là tuyệt!

Ngồi kế bên tên Nguyên Tội này đúng là xui xẻo, trên đầu đều dính đầy các loại rác, đúng là ương cạp trì ngự, vì vậy trong sân huấn luyện đang đóng kín chợt xuất hiện một khối đất trống.

Đã gần hết năm phút rồi, Mộc Linh Linh có chút khó chịu, lại bị cái tên Nguyên Tội nói như thế thì càng tức giận hơn.

Không thể dễ dàng thắng lợi và đạt được điểm số như ý lại còn phải chịu nhục nhã!

Ám khí đầy trời trong phút chốc biến mất, bởi vì Mộc Linh Linh không có công kích tiếp mà là tiến lại gần Cổ Diêu.

Khán giả thấy thế thì giật mình, chẳng lẽ Mộc Linh Linh bị tên biến thái kia kích thích nên tinh thần có vấn đề rồi? Một ám khí sư, lại không sử dụng ám khí mà còn thoát ly khoảng cách an toàn tiến lại gần đối thủ.

Đối mặt với cơ hội ngàn năm có một này, Cổ Diêu đương nhiên là sẽ không bỏ qua, lúc đang di chuyển ngược ra sau, Cổ Diêu đột nhiên ngã mình chuyển thân về trước, đây chính là Nghịch Phản Bộ trong Quỷ Bộ, mặc dù hấn còn chưa thuần thục nhưng chuyển biến cực nhanh cũng đủ cho người khác kinh thán.

Cho dù những người ở đây thấy Cổ Diêu không vừa mắt nhưng cũng phải thừa nhận rằng kinh công của Cổ Diêu quả thật rất cao minh.

Cái ngã này quá đột nhiên, khoảng cách của song phương vốn là một khoảng dài trong nháy mắt chỉ còn hơn mười thước.

Đối với ám khí sư mà nói thì đây chính khu vực có nguy hiểm cao nhất, cho dù có phóng ra ám khí, đối phương cũng sẽ tình nguyện nhận lấy rồi dùng toàn lực tấn công một đòn trí mạng lại. Tình thế hoàn toàn trở ngược, người xem không tự chủ được mà đồng thời kinh hô.

Đối mặt với tình thế xấu này Mộc Linh Linh lại cười lạnh trong lòng, nàng đương nhiên không phải bị tức khí dẫn đến ngu muội.

Quang mang mãnh liệt từ trên trán nàng xuất ra, đầu khí toàn bộ được xuất ra nhưng không phải là để phòng ngự là mà để tấn công!

Quang mang phát ra hóa thành một màn như là một đàn châu châu bay, nhưng không phải châu châu mà là phi châm!

Trong phạm vi nhỏ có thể xem số phi châm này như là một cơn mưa. Đúng vậy nó có một cái tên rất dễ nghe – Bạo Vũ Lê Hoa Châm.

90. Chương 4 : Đàm Hoa Nhất Hiện

Bất quá Bạo vũ lê hoa châm cũng cũng thể tránh được khuyết điểm, đó chính là tiêu hao thật lớn, trực tiếp tiêu hao phân nửa lực lượng của Mộc Linh Linh. Nếu như một kích không trúng, lực lượng tất phải giảm mạnh, đến lúc đó thì phiền toái rồi.

Bởi vậy Mộc Linh Linh phải tạo ra cơ hội tốt nhất rồi mới thận trọng ra tay, Vì vậy nàng cố ý kéo gần khoảng cách cùng Cổ Diêu, làm đối phương buông lỏng tâm lý, quả nhiên hấn bị lừa.

Dưới khoảng cách gần như vậy, với phạm vi bao trùm của Bạo vũ lê hoa châm đối thủ cho dù khinh công cao tới đâu, cũng tuyệt đối không tránh được.

Chiêu này ẩn chứa uy lực khủng bố, đối thủ khẳng định không thể ngạnh kháng, nếu không nói nhất định lập tức bị thua, thậm chí dưới sự bảo vệ của trang bị hấp lực cũng phải bị thương nặng.

Mặc dù nắm chắc thắng lợi nhưng Mộc Linh Linh lại không hề cao hứng, đây là siêu cấp sát kỹ của nàng, nguyên bốn định để dành cho trận đấu trọng yếu mới dùng, không nghĩ tới cuối cùng bị gã biến thái này bức xuất, thật sự là uất ức đến cực điểm. Điều duy nhất làm nàng cảm thấy thoải mái chính là, người này gặp phải Bạo vũ lê hoa châm, chính là dưới sự bảo vệ của trang bị hấp lực, phỏng chừng ít nhất cũng phải nằm trên giường nửa tháng, hai trận đấu sau cũng không cần thương trận nữa rồi.

Bệnh hoạn à bệnh hoạn (nguyên văn là kẻ biến thái thích phô bày tiểu đệ đệ trước mặt ng khác =))), người cũng không nên trách ta, nguyên bốn ta thậm nghĩ chỉ muốn cho người chịu chút đau khổ nhỏ nhoi, ai dè người khó chơi như vậy!

Đối mặt với uy hiếp từ làn mưa châm. Cổ Diêu lại không có chút hoảng sợ nào, ngược lại lộ ra vẻ tươi cười.

Từ đầu đến giờ hấn cũng kiên nhẫn chờ đợi, chờ đợi đúng thời khắc này.

Hai tay cấp tốc tại không trung hư vẽ, tựa như đang vẽ cái gì vậy, sau đó một đóa hắc sắc kỳ hoa size XXXL trong không khí đột nhiên phóng ra, cánh hoa khổng lồ bung ra đem toàn thân che chắn lại.

Cái này là chiêu số thứ ba Cổ Diêu sử ra từ đầu trận đến giờ ngoài khinh công và quyền kinh, chỉ là người xem cũng không biết đóa hắc hoa khổng lồ này có ích lợi gì.

Là một loại giống như kỹ năng phòng ngự đấu khí thuần (lá chắn bằng đấu khí)? Hay là công kích liều mạng tìm sự sống trong cái chết? Nhưng có một thứ có thể khẳng định ngay, vô luận là từ vẻ ngoài hay là thời khắc xuất hiện, cũng có thể khẳng định đóa hắc hoa này vốn là một chiêu cực mạnh, tất nhiên ẩn chứa tuyệt đại bộ phận lực lượng của Cổ Diêu, thậm chí tất cả lực lượng.

Ngay lúc trông thấy hắc hoa, Mộc Linh Linh cũng có chút kinh ngạc. Bất quá sự kinh ngạc rất nhanh bị niềm tin tưởng thay thế .

Nàng tin tưởng vào uy lực của Bạo vũ lê hoa châm, vô luận là phòng ngự kỹ hay là sát sát kỹ (kỹ năng liều mạng, một kích phải giết đối thủ không mình cũng đi đời) cũng sẽ bị nghiền nát bàn dưới làn mưa châm!

“Linh Linh, cẩn thận!” Đông Phương Lộ vốn đang an tọa quan chiến cũng đứng ngồi không yên, lo lắng mà xuất ngôn nhắc nhở.

Ngày đó nhìn thấy một màn Cổ Diêu phá giải ám khí của mình tại phòng vệ sinh nữ, Đông Phương Lộ luôn không lúc nào quên. Cái loại tuyệt chiêu cao minh này vốn là phương pháp phá ám khí cực kỳ xảo diệu khiến cho hấn cùng với người dùng ám khí so chiêu có ưu thế rõ ràng. Song từ lúc trận đấu bắt đầu đến giờ Cổ Diêu lại không hề dùng lại tuyệt kỹ đó, bỏ qua ưu thế của mình. Cái này cũng quá kỳ quái rồi.

Loại tình huống này chỉ có hai loại giải thích, một là thủ pháp cao minh này hấn còn chưa hoàn toàn luyện thành, chỉ là ngày đó xuất phát từ việc ngoài ý muốn nên không thể miễn cưỡng sử dụng.

Thứ hai, Cổ Diêu có âm mưu, về phần âm mưu ntn thì Đông Phương Lộ không đoán được, tóm lại, cẩn thận vẫn hơn.

Lúc trước nàng từng trịnh trọng nhắc nhở qua Mộc Linh Linh, Cổ Diêu rất có thể người mang tuyệt kỹ chuyên môn phá giải ám khí. Chỉ là Mộc Linh Linh không để ý lắm.

Đông Phương Lộ lúc ấy cũng không nói thêm gì, dù sao tại phòng vệ sinh nàng tùy ý đánh ra ba lần ám khí, so với Mộc Linh Linh bây giờ cường thế công kích có chênh lệch không ít.

Song càng đến khi trận đấu gần kết thúc, Đông Phương Lộ lại càng cảm giác rất không ổn, loại cảm giác không ổn này nàng cũng không thể nói bằng lời, hoặc là bởi vì Cổ Diêu thật sự quá mức bình tĩnh, bão táp đã tới trước mặt mà vẫn đặc biệt bình tĩnh.

Khi Đông Phương Lộ nhìn thấy đóa kỳ hoa màu đen tuyệt vời này, cảm giác không ổn đã có thể được chứng thật, bởi vì nàng đã từng nhìn thấy kỹ năng hắc hoa huyền diệu này, mà hắc hoa lần này, vô luận bề ngoài hay là khí thế, tựa hồ so với lần trước nàng chứng kiến phải mạnh hơn nhiều.

Nàng đoán không sai, lần trước thủ pháp mà Cổ Diêu thi vốn là một loại thủ pháp trong ám lưu phát hoa thủ gọi là “di hoa tiếp mộc”, mà tuyệt kỹ lần này, vốn là cấp cao hơn của di hoa tiếp mộc, cũng là kỹ năng mạnh nhất trong ám lưu phát hoa thủ - Đàm hoa nhất hiện.

Mắt thấy song phương mãnh chiêu sắp va chạm mạnh, trận này nguyên bản là chiến đấu không có tí gay cấn gì, giờ đã sang giai đoạn nóng bỏng. Người xem bị màn thi đấu hấp dẫn mạnh mẽ, tất cả đều quên cả việc trào phúng Cổ Diêu. Giờ phút này thứ còn lại trong lòng bọn họ, là thuần túy thưởng thức trận đấu, không trộn lẫn hỗn tạp bất cứ lập trường cùng cảm tình sắc thái nhân tố gì khác.

Đông Phương Lộ mặc dù xuất ngôn nhắc nhở, nhưng đừng nói Mộc Linh Linh không thể nghe được, cho dù nghe được cũng vô dụng, dưới loại tình huống ntn, không ai có thể thu tay lại được rồi.

Bạo vũ lê hoa châm tính chất xuyên thấu kinh khủng, dày đặc như bạo vũ, đụng phải là chết!

Đàm hoa, vốn là một loại hoa yếu ớt, thời gian nở rộ cực kỳ ngắn ngủi, cho nên mới nói là “Đàm hoa nhất hiện”.

Hắc sắc kỳ hoa bị Bạo vũ lê hoa châm đâm đâm lỗ chỗ, nó lập tức héo rũ. Mộc Linh Linh thấy thế lộ ra vẻ mỉm cười đắc ý, nàng phảng phất đã chứng kiến thắng lợi nữ thần đã ngoắc tay với mình.

Song nàng tựa hồ đã quên một việc, đàm hoa thời gian nở rộ mặc dù cực kỳ ngắn ngủi, song tại một khắc nở rộ đó, phong tình kinh diễm thế gian hiếm thấy, bởi vì nó dùng chính sinh mệnh lực để phô trương vẻ đẹp của mình!

Bạo vũ lê hoa châm quả thật đâm lỗ chỗ lên đàm hoa, chỉ là tuyệt đại bộ phận phi châm đột nhiên đổi hướng, quay ngược lại bắn về phía Mộc Linh Linh.

Khán giả cơ hồ không thể tin vào hai mắt của mình, uy lực kinh người như Bạo vũ lê hoa châm, có thể tiếp được hoặc miễn cưỡng ngăn cản cũng đã rất tốt rồi, mà tên bệnh hoạn lại đem chúng bắn ngược trở về!

Mộc Linh Linh lại càng hoa dung thất sắc, nàng không rõ Cổ Diêu dùng biện pháp gì làm cho Bạo vũ lê hoa châm bắn trở lại, nhưng uy lực của Bạo vũ lê hoa châm nàng cực kỳ rõ ràng.

Trong phạm vi bao phủ của Bạo vũ lê hoa châm, Cổ Diêu tuyệt đối tránh không thoát, đồng dạng, Mộc Linh Linh cũng không có cách né tránh. Dù nàng vốn là người phóng châm cũng không có ngoại lệ.

Mộc Linh Linh phản ứng cũng rất nhanh, lập tức cấp bách vận đẩu khí, vội vàng làm ra một cái đẩu khí thuần hình tròn bảo vệ thân thể.

Người dùng ám khí sư cũng không phải là không có kỹ năng phòng ngự, chỉ là không quá am hiểu mà thôi, tấm giáp phải cơn mưa châm, cơ hồ lập tức vỡ vụn thành trăm ngàn mảnh nhỏ, biến mất trong không khí.

”xuy xuy xuy xuy” vô số phi châm đâm lên người Mộc Linh Linh, nàng ném phải tư vị tất sát kỹ của chính mình.

Ngay lúc phi châm đâm vào, lực lượng ẩn chứa bên trong điên cuồng tiến vào thân thể Mộc Linh Linh. Nàng chỉ có thể cắn chặt răng, phát động hộ thể đẩu khí còn thừa đau khổ chống đỡ. Nếu như không là có thêm hấp lực trang bị bảo vệ hậu quả thiết tưởng không chịu nổi, nàng sợ rằng cả người sứt sẹo, thậm chí biến dạng.

Phi châm cuối cùng cũng phóng ra, bất quá Mộc Linh Linh lại thua, bởi vì Cổ Diêu đã tính toán hết rồi.

Cổ Diêu tựa hồ đoán trước được Bạo vũ lê hoa châm bắn ngược lại không đủ để làm cho đối thủ ngã xuống nên vẫn đứng yên chờ đợi.

Sau khi bị Bạo vũ lê hoa châm bắn vào người, hắn không để cho Mộc Linh Linh cơ hội thở dốc, thân thể giống như một trận gió, phi tới trước mặt nàng. Tay trái nắm giữ cổ tay phải đối phương dùng đầu khí phút chốc công tới. Mà trên hữu quyền đầu khí mạnh mẽ tăng vọt, lập tức đâm ra trước ngực Mộc Linh Linh.

Nguyên bản vốn là tả hữu quyền cùng công kích. Thông qua phương thức này tất cả lực lượng đều tập trung tại một quyền, khiến cho lực bộc phát gia tăng mạnh, hơn nữa lại dùng quỷ bộ trung tâm phong áp sát thật nhanh rồi mạnh mẽ mà trúng kích, đây là Cổ Diêu từ linh động mà linh ngộ ra ... công kích kỳ mạnh nhất - Tật phong trùng kích!

Cái này cùng với công kích của Lôi Mông điên cuồng xông tới mang lại kết quả như nhau, chỉ khác ở phương pháp, chính là không uy mãnh bá đạo bằng mà thôi.

Gieo gió gặt bão, sau nỗ lực ngăn cản Bạo vũ lê hoa châm, trạng thái của Mộc Linh Linh đã rất không lạc quan rồi, trúng một chiêu Tật phong trùng kích lại càng tuyệt thượng gia sương. Kêu thảm một tiếng, thân thể mềm mại của nàng văng ngược ra phía sau hơn hai mươi thước, sau đó rơi xuống mặt đất, thoa cài tóc tán loạn, chật vật không chịu nổi.

bất quá Mộc Linh Linh sau khi rơi xuống đất cơ hồ lập tức bò lên, nàng kinh ngạc phát hiện chính mình mặc dù chật vật nhưng bị thương tổn không lớn. Chiêu cuối cùng đó biểu hiện ra ngoài nhìn qua rất mãnh liệt, song bên trong ẩn chứa lực lượng rất nhỏ yếu, thật kỳ quái.

Chẳng lẽ cái tên bệnh hoạn cũng có lúc thương hoa tiếc ngọc?

Ngẩng đầu nhìn đối thủ phía xa xa, Mộc Linh Linh rất nhanh tìm được đáp án.

Cổ Diêu hai chân đã có chút run rẩy, lưng lay muốn ngã, bộ dáng phảng phất tùy thời đều có thể ngã xuống đất.

Trong khi thi đấu, cho dù HP có giảm xuống bằng không, sinh mệnh lực tổn thất cũng chỉ là một phần năm, chỉ có thể xem như vết thương nhẹ, nếu ngay cả đứng cũng không vững... tình huống này vốn là dấu hiệu lực lượng khô kiệt!

Quả thật, Cổ Diêu cũng không phải là thương hương tiếc ngọc, mà là không có lực lượng dư thừa. Lúc trước vì chống đỡ Mộc Linh Linh mãnh công đã tiêu hao một bộ phận lực lượng, mà chiêu Đàm hoa nhất hiện, lại tiêu hao tuyệt đại bộ phận, còn thừa lại bao nhiêu thì phi thường miễn cưỡng phát động Tật phong trùng kích.

Mộc Linh Linh mừng rỡ, lực lượng của nàng mặc dù sắp hết, bất quá ít nhất vẫn thừa lại một chút, mà đối thủ đã ngay cả đứng thẳng cũng thành vấn đề rồi, thắng lợi địa quả thật có thể đoạt được.

Biến cố lần lượt phát, Mộc Linh Linh không tiếp tục nhìn Cổ Diêu khổ sở chống đỡ nữa, đánh bại hắn mới là quan trọng nhất. Ngay lúc nàng muốn tụ tập đầu khí còn sót lại tiếp tục công kích, chiếc đèn màu đỏ đột nhiên phát sáng, tiếp theo là tiếng địch báo hiệu chiến đấu chấm dứt.

Mộc Linh Linh ngạc nhiên mà nhìn màn hình lớn, sau đó phát hiện chính mình không biết khi nào HP đã mất hết.

Bạo vũ lê hoa châm dù sao cũng là tất sát kỹ cực kỳ mạnh mẽ, sau khi chống đỡ, HP của nàng cũng đã tổn thất thảm trọng, chỉ còn lại một chút. Cuối cùng một chiêu Tật phong trùng kích cho dù lực lượng không đủ, bất quá đã lấy đi điểm HP cuối cùng của Mộc Linh Linh.

tình huống của Cổ Diêu cũng bất hảo, hắn địa huyết điều, xác thực điểm phải nói vốn là chỉ còn tơ máu rồi. Song phương lực lượng chênh lệch quá lớn, cho dù tuyệt kỹ đặc ý của Ngã Mã cao minh tới đâu cũng chỉ có thể bắn ngược tuyệt đại bộ phận Bạo vũ lê hoa châm, cuối cùng vẫn bị một tiểu bộ phận đánh trúng.

Cổ Diêu lực lượng nhỏ yếu, tiểu bộ phận Bạo vũ lê hoa châm này đã làm cho HP của hắn giảm xuống so với Mộc Linh Linh còn nhanh hơn. Trong khi giây chết lực lượng nửa điểm cũng không còn, chỉ cần Mộc

Linh Linh lại ném ra một mũi phi đao, dù là chỉ là một mũi, hấn cũng phải bại chắc.

Cũng may, hấn vận khí nhìn qua cũng không tệ lắm.

Trên màn hình lớn đồng hồ dừng ở bốn phút năm mươi tám giây, còn chưa tới năm phút đồng hồ. Nói cách khác, Cổ Diêu nếu không thắng, còn trong năm phút đồng hồ đánh bại đối thủ, dựa theo quy tắc hấn đem đạt được hai cái tích phân, thành công lên cấp.

“Không có khả năng, không có khả năng, không có khả năng” Mộc Linh Linh mặt như tro tàn, trong miệng thì thảo mãi cùng một câu nói. Trước khi bước lên lôi đài, nàng nhận thức rằng đối thủ vốn là không hề có khả năng chống đỡ, song cuối cùng kết quả hoàn toàn khác. Nàng thua, hơn nữa thua hai cái tích phân.

nhưng Mộc Linh Linh không thể không phục, bởi vì cái tên bệnh hoạn kia xú danh rõ ràng, nhưng trên lôi đài hoàn toàn bằng vào tự thân thực lực cùng trí tuệ quang minh chính đại mà thắng.

Vài thành viên của Tổ chức nữ quyền ở trên khán đài lại càng không cách nào tiếp nhận chuyện này, các nàng tới nơi này vốn là để xem tên bệnh hoạn bị ngược đãi, tại sao có thể như vậy?

Đông Phương Lộ cùng thành viên của Tổ chức nữ quyền đồng dạng khó có thể tin, bất quá nàng ngay lúc đó mãi suy nghĩ, đó hắc sắc kỳ hoa đó là loại kỹ năng thể nào mà có thể đem Bạo vũ lê hoa châm bắn ngược lại?

Ở một góc của hội trường...kia một thanh niên anh tuấn sắc mặt xanh mét, trận này do hấn đạo diễn quả thật hết sức đặc sắc, cả hội trường đang bàn hoàn, nhưng tiếc là kết quả mà hấn mong muốn thì ngược lại.

Tạp La: “ách, lão Nhị thắng? Cái này so với tạc đạn mà thiếu đi hỏa nguyên tố cũng khó tin a!”

Nguyên tội thì mi phi sắc vũ , Cổ Diêu đồng học thắng, không hổ là cao thủ thâm tàng bất lộ a, dũng khí cùng tâm tính ương ngạnh vốn là người bình thường không thể sánh bằng! Đây thật sự là thời khắc đáng để chúc mừng, bất quá Nguyên Tội chỉ nói nhảm trong miệng mà không có lên tiếng. Thành viên Tổ chức nữ quyền bây giờ rất khó chịu, lúc này nếu có ai đó lên tiếng trào phún,phóng chừng người đó lập tức bị các nàng chọn làm nơi trút giận.

Mọi người đều có tâm tư riêng, toàn trường người xem cùng lặng ngắt như tờ, chỉ có thể trơ mắt mà nhìn Cổ Diêu thân ảnh gầy bé, tập tễnh mà biến mất tại sân huấn luyện.....

91. Chương 5 : U Minh Chi Vụ

Thế nhưng trận đấu của hấn cũng tiến hành vào cùng thời điểm đó, làm Hạ Hầu Cẩn trong lòng nóng như lửa đốt. Sợ rằng khi lên lôi đài sẽ không có ai ủng hộ cho Cổ Diêu, khi trận đấu vừa bắt đầu thì Hạ Hầu Cẩn liền xuất một quyền làm cho người xui xẻo bốc thăm trở thành đối thủ của hấn không còn một giọt máu, phá vỡ kỷ lục về thời gian kết thúc trận đấu nhanh nhất của thần thánh học viện.

Mà lần trước người đạt kỷ lục lại chính là thần tượng của hấn Hồ Uy Kim Cương Hoắc Cẩn đánh bại đối thủ trong 0.82 giây.

Nếu như đối thủ của Hạ Hầu Cẩn biết mình được lưu danh sử sách của thần thánh học viện vì lý do này chắc hấn ọc máu mà chết quá.

Vội vàng rời khỏi sân thi đấu của mình Hạ Hầu Cẩn định đi đến lôi đài số 35, nhưng hấn không cần đi nữa vì đã nghe được một tin tức giật gân.

Mà tin tức này lại vô cùng lan truyền nhanh chóng, nhưng điểm quan trọng nhất đó chính là ”Bạo Lộ Cuồng, đảo ngược tình thế, Mộc Linh Linh ngậm ngùi mất hai điểm.”

Bởi vì sự việc nhà vệ sinh lần trước cho nên tổ chức nữ quyền cũng tham gia vào, khiến cho trận đấu này không đơn giản như những trận đấu khác, mà nó đã biến thành một hồi kịch, chỉ là vở hài kịch đến phút cuối lại làm cho người ta cảm thấy khó chịu.

Nhưng ở một góc độ thi đấu mà nói thì bọn đã may mắn chứng kiến được một trận đấu đặc sắc, lấy yếu thắng mạnh, nên xem như cũng có thu hoạch không ít.

Tin tức này có lẽ là tin tức sốt dẻo nhất của hôm nay, còn hơn của chuyện Hạ Hầu Cẩn một quyền đánh bại đối thủ, phá kỷ lục của tiền bối Hoắc Cẩn.

Ái chà, lão nhị có thể thắng, mà lại còn được nhảy cấp nữa!

Hạ Hầu Cẩn vô cùng cao hứng vì Cổ Diêu, hẳn vẫn cho rằng tiểu tử này có nghị lực tiềm tàng để trở thành cao thủ, nhưng lại không nghĩ đến hắn lại tiến bộ nhanh đến như thế.

Lúc tám giờ tối, lôi đài số 16 của học viện sắp bắt đầu một trận chiến.

Lôi đài số 16 vốn là một sân huấn luyện khổng lồ, có sức chứa lên đến một vạn, nhưng lại có đến hơn hai vạn người đến xem khiến cho ngay cả một giọt nước cũng khó chui lọt.

“Sao còn chưa bắt đầu nữa, thật là hồi hộp quá đi!”

“Không sao, chờ bao lâu ta cũng chờ được, chỉ cần có thể nhìn thấy người đó là được rồi!”

“Mỗi trận đấu của người đó ta đều xem!”

“Nghĩ lại cũng thật là tốt, lại có thể nhìn thấy người đó thêm một lần nữa!”

Một trận đấu được tổ chức ở sân huấn luyện khổng lồ, một trận đấu được mong đợi, nếu cẩn thận quan sát nữa thì sẽ thấy tuyệt đại bộ phận khán giả đều là nữ sinh, đủ loại cảnh tượng ồn ào như ở sân huấn luyện số 35 của Cổ Diêu, nhưng lần này nhân vật chính không phải là Danh Nhân ‘Bạo Lộ Cuồng’.

“Vũ áo bộ, tự do hệ, năm nhất, ban ba, Nhã Cách, đấu với Kỳ Môn Bộ, Luyện Kim Thuật hệ, nam nhất, ban hai Tịch La.”

Tiếng truyền thanh vang lên. Đám người nhất thời sôi trào lên, tiếng thét chói tai của các nữ sinh vang dội khắp cả lôi đài.

“a a a, Nhã Cách đi ra rồi!”

“Nhã Cách, Nhã Cách ‘ai lớp diu’, lớp diu đến khi Sơn Băng Địa Liệt, thế giới hủy diệt, vĩnh viễn không bao giờ tàn phai, vĩnh viễn!”

“Nhã Cách, em đặc biệt đến để ủng hộ anh, ngay cả bạn trai của em đấu ở trận khác em cũng mặc kệ!”
<@ẹc ẹc=“” po=“” tay=“” với=“” cái=“” lão=“” tác=“” giả=“” này!=“”>

“Nhã Cách, anh là mặt trời của đời em, là bạch mã hoàng tử của em, là tình nhân trong mộng của em, là tất cả của đời em!”

“Nếu như Nhã Cách đồng ý hẹn hò với ta một ngày, cho dù có chết ta cũng nguyện ý!”

Có vài nữ sinh thét lên lanh lảnh chói cả tai, chỉ sợ người khác không nghe thấy mình hét còn chuẩn bị cả băng rôn biểu ngữ nữa chứ, trên đó viết đủ các câu ủng hộ, được xếp đặt tinh xảo, dùng màu sắc nổi bật, loại hành động cuồng nhiệt này chẳng khác nào là hành động của các người hâm mộ cuồng nhiệt khi chứng kiến thân tượng của mình vậy.

Nhã Cách quả thật là một ngôi sao, ngôi sao của thần thánh học viện, hẳn nổi danh không phải vì thực lực và vũ kỹ mà là vì khuôn mặt.

Theo tiếng hoan hô của các nữ sinh, một vóc người cao ráo, dễ nhìn từ trong thông đạo của phòng nghỉ ngơi dành cho tuyển thủ phong tao mà đi ra. Hắn có một đôi mắt phượng dài và nhỏ, môi hồng răng trắng, ngũ quan xinh xắn không hề có một chút tỳ vết nào, tuấn tú, quả thực có chút nữ tính hóa.

Chỉ là bề ngoài có vẻ đẹp trai, thì làm sao có thể áp đảo các nam sinh khác được chứ, hắn còn có chính khí chất làm cho các nữ sinh mê say. Nhã Cách lộ mỉm cười một cách mê người, một nụ cười sáng lạn.

Cùng là bước đi nhưng hần so với người khác thì trông hoàn mỹ hơn nhiều, từng động tác đều là phối hợp nhịp nhàng, tiêu sái, phiêu dật, bất luận là từ góc độ nào cũng không tìm được khuyết điểm, đều trông rất hấp dẫn người khác, cứ như là một người mẫu.

Trang phụ cũng chính là một điểm ảnh hưởng đến cách nhìn của người khác, mái tóc dài của Nhã Cách được chải gọn gàng, thân mặc bộ bộ trường y màu cà phê, nút áo trên cùng lại không cài lộ ra một cơ ngực rắn chắc, gợi cảm.

Đôi tai của hần đeo hai chiếc khuyên tai màu lam, loại màu sắc này thì trên tạp dịch đại lục chuyên dùng cho trang sức của nữ nhân, nhưng trên người của hần lại làm cho người ta không có cảm giác kỳ quái mà còn làm tăng thêm mỹ lực.

Không biết tại sao nữ sinh luôn đặc biệt thích các nam nhân mà cứ như là nữ hoặc nữ nhân có phong cách của nam nhân.

Tên này quả thật là một người có tướng mạo và khí chất hơn người, không then có danh xưng là Giáo Thảo, trách không được tại sao lại có nhiều nữ học viên thích hần như thế.

Trên khán đài cũng có không ít nam sinh đến đây chỉ là vì bị bạn gái lôi kéo đến, còn có một số còn tuyên bố nếu như cự tuyệt không đến xem thì sẽ lập tức chia tay, nên các nam sinh đáng thương đó không còn cách nào khác là phải chịu vác xác đến đây.

Nhìn thấy bạn gái của mình điên cuồng vì nam tử khác là chuyện vô cùng khó chịu, nhưng bọn hần chỉ có thể cười khổ vì Nhã Cách so với bọn họ quả thật ‘đet dzai’ hơn nhiều.

Nhã Cách đi đến trung tâm của lôi đài, đưa tay lên môi sau đó mỉm cười đẩy tay xuất ra một nụ hôn gió, hành động này lại làm cho các tiếng thét vốn đã chói tay giờ lại càng chói tay hơn, thậm chí có cả nữ học viên vì quá kích động mà ngất đi nữa, đây quả là một hạnh phúc quá sức chịu đựng, mặc dù nụ hôn gió kia cũng không phải là nhắm vào một mình nàng.

Tình cảnh này xem ra nếu như hần chỉ cần ngoắc tay thì nhất định sẽ có vô số nữ sinh tự động lên giường với hần. Hiển dáng sự trinh trắng của mình cho hần.

Mà Tạp La thì lại hoàn toàn trái ngược với Nhã Cách.

Trong ấn tượng của mọi người, luyện kim thuật sư đều là loại quái nhân thích cô tịch, sinh mệnh của bọn họ chỉ đặt trong thí nghiệm, ngoài thí nghiệm cũng là thí nghiệm, nếu khi họ tập trung vào nghiên cứu thì hoàn toàn không biết gì đến chuyện khác.

Luyện Kim Thuật sư không bao giờ chú ý đến hình dáng bên ngoài, thứ không thể làm nên cháo gì, thay vì dùng thời gian để trang điểm làm đẹp thì để thời gian đó nghiên cứu, tra cứu các công thức, tài liệu, đặc điểm này đã được thể hiện rất tốt trên người của Tạp La.

Đầu của hần tóc thì rối loạn, râu thì lởm chởm, quần áo thì lôi thôi lết thết, giống như là đã mặc cả tháng chưa thay vậy, trước trận đấu, tối đó hần còn thức đến hơn ba giờ sáng để làm thí nghiệm rồi mới lên giường ngủ, bây giờ hai vành mắt của hần thâm đen, nhìn qua cứ như là cú mèo vậy.

Mặc dù luyện kim thuật sư đã cống hiến rất nhiều cho xã hội, cũng không biết là đã phát minh ra biết bao nhiêu dụng cụ, ngay cả trang bị hấp lực của lôi đài cũng là phát minh của họ, nhưng lại không được hoan nghênh.

Trước mặt một người tuần tú, đẹp trai, gợi cảm như Nhã Cách thì hơn thua không cần phải nói.

Các nữ sinh ủng hộ Nhã Cách dĩ nhiên là phải đả kích đối thủ của hần luôn.

“Đây cái tên chuột chết kia, người nhất định sẽ thua thôi, người không phải là đối thủ của Nhã Cách!”

“Đây, người xem quần áo của hần kia, không biết là đã bao lâu rồi không có thay, đến lúc đó không chừng còn gây ô uế cho Nhã Cách!”

“Tên lùn kia, mau bỏ cuộc đi, đừng tự chuốc lấy đau khổ cho bản thân!”

“Trong vòng một phút đồng hồ, Nhã Cách sẽ giải quyết người, không mười giây là đủ rồi!”

Cảm nhận được tâm tình của Cổ Diêu trong trận đấu trước đó, Táp La vuốt vuốt mũi, tự giễu cười nói: "Hà hà, ta xem ra là không được hoan nghênh đây, thật là đau đầu, đấu với một tên 'đẹt dzai'!"

Các con số trên màn hình lớn bắt đầu nhảy lên, 10 9 8 7 ... vừa đến số 0 trận đấu chính thức được bắt đầu thì Nhã Cách liền triển khai kinh công hướng đến Táp La.

Kim thuật sư, ma pháp sư và ám khí sư, cung tiễn thủ là các chức nghiệp có một điểm giống nhau đó chính là am hiểu viễn trình công kích <@công kích=" từ=" xa=">, khi chiến đấu với bọn họ thì tốt nhất là rút ngắn khoảng cách với bọn họ, làm cho đối phương luống cuống tay chân, đồng thời phát huy được ưu điểm linh hoạt của tự do hệ.

Nhã Cách cũng không phải chỉ là một tên mặt trắng mà thôi, trong tự do hệ mà được vào ưu tú ban thì hẳn xem ra cũng có thực lực không tầm thường.

Nếu như đổi thành đối thủ khác thì chắc chắn hẳn sẽ nhường cho người đó công kích trước để trước mặt các nữ học viên mà lấy cảm tình, nhưng người hẳn đối mặt lại là một luyện kim thuật sư đến từ ban bình thường!

Trong học viện có lưu truyền một quy tắc bất thành văn – Luyện Kim Thuật Sư của bình thường ban còn mạnh hơn cả Luyện Kim Thuật Sư của ưu tú ban.

Càng là các luyện kim thuật sư lợi hại thì khi nhập học lại càng thích lựa chọn các ban bình thường, bởi vì bọn họ không muốn bị danh tiếng ảnh hưởng đến chuyện nghiên cứu của chính mình.

Mà cái quy tắc cổ quái này hầu như ở học viện nào cũng có, mọi người đều biết được, và sự thật cũng đã chứng minh điều đó, bất kỳ là học viện lớn hay nhỏ, luyện kim thuật sư từ bình thường ban ra đều mạnh hơn luyện kim thuật sư của ưu tú ban.

Bởi vậy, khi đối mặt với một luyện kim thuật sư của bình thường ban, ngàn vạn lần không thể nào kinh thường được, mà càng phải cẩn thận, hơn nữa đối thủ lại là một Nguyên Tố Luyện Kim Thuật sư.

Mặc dù phát động tấn công trước nhưng như thế cũng không ảnh hưởng gì đến hình ảnh của Nhã Cách trong mắt của các nữ học viên, bởi vì động tác của hắn quá ưu nhã, quả thật là không giống như chiến đấu mà tựa như là đang múa biểu diễn vậy.

Nhã Cách tuy thực hiện động tác phiêu dật soái thoát nhưng tốc độ cũng cực nhanh, tiến đến trước mặt nhanh như một cơn gió.

Rất nhiều tên đẹt dzai thích sử dụng kiếm, bởi vì kiếm chính là một loại vũ khí có thể biểu hiện được phong độ của họ tốt nhất.

Trường kiếm của Nhã Cách hướng lên, tản ra một tia bạch quang giống như là nguyệt quang vậy, còn có thêm nhiều ánh chớp như hàng ngàn ngôi sao nhỏ lóe ra, trực hướng Táp La.

"Oa, xuất hiện rồi, Tinh Nguyệt Đấu Khí, Lạc Anh Tân Phân!"

"Thật sự là một đấu khí hoa lệ, ta thật sự rất thích nó!"

"Tất cả những thứ trên người của Nhã Cách đều là tuyệt mỹ, quả là một nam nhân hoàn mỹ không có một khuyết điểm nào!"

Vũ kỹ của Nhã Cách có một cái tên rất êm – Tinh Nguyệt Đấu Khí, bởi vậy hắn có một cái ngoại hiệu cũng rất hay – Nguyệt Hoa Kiếm Sĩ.

Ban đêm, các tiểu tinh tinh nhỏ kia càng thêm xinh đẹp.

Lần đầu công kích, Nhã Cách lại một lần nữa hấp dẫn cách nữ học viên, nhưng lần này hắn không có hưởng thụ sự tung hô của các nữ học viên mà chăm chăm nhìn vào đối thủ của mình, chú ý đến từng cử động của Táp La.

Các ngôi sao nhỏ này bên ngoài đẹp đẽ, bên trong lại ẩn chứa một lực lượng không nhỏ, ánh sáng lóe ra có thể đánh lừa thị giác của đối thủ. Bất quá chúng chỉ là chiêu phủ đầu, Nhã Cách không tin rằng chỉ với một

chiêu này mà có thể đánh bại một nguyên tố luyện kim thuật sư. Hắn đã chuẩn bị nhiều phương án tiếp theo, nhưng trước hết là phải chú ý kỹ phản ứng của đối phương.

Tạp La vẫn ung dung, hắn đã sớm chuẩn bị một chiếc bình nhỏ, khi vừa ném nổ thì một làn sương mù màu xanh nổi lên, trong ngăn ngủ cả lối đi đều bị bao phủ.

Dưới màn sương mù dày đặc thân ảnh của Tạp La biến mất, các kế hoạch mà Nhã Cách chuẩn bị cũng cuốn theo làn gió.

Các nữ học viên không nhìn thấy tình huống trong lối đi, nhưng các nàng lại lo lắng hơn là bất mãn.

“Ghé thăm cái tên lùn chết tiệt kia làm cái gì thế?”

“Cái đám sương mù này mau chóng tan ra, thật không thể nào nhìn thấy Nhã Cách được?”

“Mau đi, nếu không thể nhìn thấy Nhã Cách chắc ta chết mất!”

Màn sương mù màu xanh này ngoại trừ có tác dụng che tầm nhìn còn có một tác dụng khác mà chỉ có Nhã Cách ở bên trong mới cảm nhận được.

Mặc dù không thấy gì hết nhưng Nhã Cách lại có cảm giác như đang ở trong một thiên địa mênh mông rộng lớn, không thể xác định phương hướng, vị trí, tựa như một con ruồi không đầu bay trong không trung, bên tai lại truyền đến tiếng quỷ khóc thần hào, lại còn có tiếng rên rỉ nỉ non của các yêu nữ.

Nhã Cách rung mình, đối với các đạo cụ cổ quái của Nguyên Tố luyện kim thuật sư hắn cũng có biết một chút ít, trong đó có một đạo cụ gọi là ‘U Minh Chi Vụ’

Nghe nói Cửu U ở dưới minh giới, quanh năm tràn ngập thanh vụ, bên trong đó là vô số linh hồn lạc lối.

Chỉ có thể đi mãi xung quanh trong đó, vĩnh viễn không thể nào tìm được phương hướng chính xác.

Mà các nguyên tố luyện kim thuật sư hàng đầu thì có thể chế tạo được một đạo cụ so với thanh vụ ở dưới minh giới không khác nhau lắm, đó chính là U Minh Chi Vụ.

Luyện kim thuật sĩ sẽ không chịu ảnh hưởng của u minh chi vụ, bọn họ có thể ẩn nấp trong đó, phát động công kích bất kỳ lúc nào, trên dưới, hoặc là một phương hướng nào đó, thậm chí là từ dưới đất cũng có khả năng, bởi vì người bị vây trong u minh chi vụ ngoài phương hướng ra thì các cảm giác cũng bị rối loạn.

Nghĩ đến đó Nhã Cách, thủ thế tập trung tinh thần tăng linh giác lên đến mức cao nhất, phòng ngừa bị đánh bất ngờ.

U minh chi vụ có hiệu quả mê hoặc rất mạnh, nhưng nó cũng hao phí sức lực của luyện kim thuật sư, trong phạm vi rộng thì không thể nào duy trì liên tục lâu được.

Nhưng điều khiến Nhã Cách cảm thấy kỳ quái chính là đối phương vẫn không có phát động công kích, cho dù mình có tập trung tinh thần thì cũng bị ảnh hưởng của u minh chi vụ, đây vốn là cơ hội tốt cho đối phương.

Chẳng lẽ hắn lại bỏ qua cơ hội này, lãng phí sức lực của chính mình?

U minh chi vụ dần dần tan đi, các cảm giác mê hoặc cũng biến mất theo, lối đi lại xuất hiện trước mắt, lúc này Nhã Cách kinh ngạc phát hiện, Tạp La đã đến góc xa nhất của lối đi, mà trên tay của hắn cầm hai cái bình.

Không biết trong đó có chứa vật gì mà hai chai tựa như hai cái bong bóng, ngày càng bành trướng, càng lúc càng lớn.

Nhã Cách cực kỳ hoảng sợ, đồng thời cũng hiểu được ý đồ của Tạp La, hắn không phải là có ý định nhờ vào u minh chi vụ để tấn công mình mà là nhờ vào u minh chi vụ để có thời gian chuẩn bị tuyệt kỹ mạnh mẽ khác!

Muốn phát động một tuyệt kỹ mạnh mẽ thì nguyên tố luyện kim thuật sư và ma pháp sư có điểm giống nhau là phải có thời gian chuẩn bị.

Chỉ là Nhã Cách không ngờ Tạp La ở trận đầu tiên đã xuất ra tuyệt kỹ mạnh mẽ của mình!

Cái chai vẫn tiếp tục bành trướng nhanh chóng, tựa như là không có cực hạn vậy, thời gian chuẩn bị càng lâu thì càng chứng tỏ đạo cụ càng lợi hại!

Phải phá vỡ đạo cụ của hắn! Nhã Cách dùng toàn lực hướng đến chỗ Tạt La, còn hơn hai mươi thước nữa là đến chỗ Tạt La thì trường kiếm trong tay hắn quét một đường rộng.

Một đạo kinh khí hình bán nguyệt xuất ra, xung quanh kinh khí có vô số các điểm nhỏ như các ngôi sao.

Đối với Nhã Cách mà nói thì kỹ năng càng hoa lệ thì càng mạnh, không sai, chiêu này chính là Chúng Tinh Củng Nguyệt, chính là tuyệt kỹ sát của Nhã Cách.

Toàn lực di chuyển và muốn phá hủy đạo cụ trong tay của Tạt La thì tuyệt kỹ xuất ra phải là mạnh nhất rồi, bất quá khi nhìn thấy chúng tinh củng nguyệt bay đến thì Tạt La lại cười cười, dùng thanh âm không nhanh không chậm nói: "Thật là không có ý tứ, xem ra cũng vừa hoàn thành rồi!"

Vừa nói chuyện hắn vừa mở hai cái bình lớn ra.

"Rầm!"

Một con hỏa long và một con băng long dài hơn hai trượng cùng phá bình mà chui ra, giương nanh múa vuốt hướng về phía Nhã Cách.

Khán giả phát ra tiếng kinh hô, họ chứng kiến chính là kỹ năng cao cấp của ma pháp sư Hỏa Long Cuồng Vũ và Băng Long Bào Hao!

Nguyên tố luyện kim thuật sư có thể tạo ra các đạo cụ có ma pháp không kém các ma pháp sư, vì khác nhau nên cũng có tên gọi khác nhau, đa số đều giống như nhưng lại có thêm một chữ 'Phảng' ở phía trước.

Hai đạo cụ này được gọi là Phảng • Hỏa Long Cuồng Vũ và Phảng • Băng Long Bào Hao!

Mặc dù chỉ là giả dạng nhưng uy lực của bọn chúng lại giống nhau.

Chúng Tinh Củng Nguyệt với vô số ngôi sao hỗ trợ của Nhã Cách khi tiến đến liền bị Hỏa Long đánh tan. Kỹ năng hoa lệ nhất đã bị phá giải!

Xu thế của hỏa long không hề giảm, tiếp tục hướng đến Nhã Cách, Nhã Cách kinh hãi liền giơ song chưởng lên đặt chéo, xuất ra một cái quang thuẫn như một mặt trăng trước người, đây chính là tuyệt kỹ phòng ngự mãnh mẽ nhất của hắn – Viên Nguyệt Tí Hộ.

Sóng nhiệt mãnh liệt, hỏa kính cực nóng bắn ra tứ phía, khi hỏa long va chạm với quang thuẫn thì quang thuẫn dần dần yếu đi, nhưng cũng may là hỏa long cuối cùng cũng biến mất.

Nhưng đừng quên, còn có một băng long theo sát phía sau.

Sóng nhiệt đột nhiên bị thay thế bởi hàn ý, lãnh khí thấu xương làm cho máu của Nhã Cách cơ hồ như bị đóng băng.

Một lạnh một nóng, băng hỏa lưỡng trọng thiên, giống như là bị nung trong lò lên đến cực điểm rồi đột ngột bị di chuyển đến bên trong của một tảng băng, Nhã Cách cảm thấy khó chịu cùng cực.

Quang thuẫn vốn đã yếu nhiều lại bị băng long va chạm nên liền tan vỡ, băng long đánh vào người Nhã Cách, đánh hắn văng ra xa mấy chục trượng, hắn lại lăn tròn trên đất đến hơn bảy tám thước rồi mới dừng lại, kỹ năng cao cấp của ma pháp sư quả nhiên cường đại tuyệt luân!

Hưởng trọn một tuyệt kỹ mãnh mẽ như thế nên máu của Nhã Cách nhanh chóng rút xuống hết, đèn đỏ báo lên, thời gian hoàn thành trận chiến là ba phút mười lăm giây, mà thanh máu của Tạt La lại vẫn còn nguyên vẹn cho nên hắn được ba tích phân, trực tiếp nhảy hai cấp.

Từ trên mặt đất chật vật bò dậy, 'anh chàng đẹp trai' Nhã Cách không thể nào giữ được hình ảnh đẹp đẽ của mình, tóc trên đầu của hắn rối loạn có chỗ còn bị đóng băng, toàn thân đều là sương lạnh, thân thể run run.

Mắt nhìn thấy thần tượng của mình trong trận đấu bị đánh bại, lại còn là thất bại một cách thê thảm mất cả thể diện, các nữ đệ tử không thể nào tin nổi vào mắt mình, nhưng đồng thời điều này cũng làm cho các nàng tỉnh táo lại, hiểu rõ hơn đạo lý:

Đẹp trai thì sao, cũng chẳng tạo ra cơm ăn được, cái quyết định chính là thực lực.

Nhã Cách rất cường đại, nhưng Tạp La lại càng bạo lực hơn!

Vân về cái mũi, Tạp La giống như là chưa có làm chuyện gì hết, mọi chuyện xảy ra đều không liên quan đến mình: "Hình như là ta thắng rồi, hà hà." Nói xong liền xuống lôi đài, hướng đến cửa ra, cho dù có ở lại chỗ này thì cũng chẳng ai ủng hộ hắn.

Đánh bại Nhã Cách nhanh chóng không phải là Tạp La muốn trả thù chuyện lúc trước bị kích thích, làm một luyện kim thuật sư, hẳn đối với những lời đó hoàn toàn không thèm để ý.

Có thể làm cho Tạp La hứng thú chỉ có luyện kim thuật mà thôi, mà trước khi bắt đầu trận đấu thì hắn đột nhiên có linh cảm, mà linh cảm thì cần phải lập tức thí nghiệm liền nếu không sẽ lập tức trôi qua, bởi vậy hắn muốn nhanh chóng kết thúc trận đấu, sau đó trở về làm thí nghiệm, lý do của hắn đơn giản thế thôi.

Bất quá, từ lúc này, kỳ thi đấu năm nay của học viện lại có thêm một thành viên vượt lên top đầu: Kỳ Môn Bộ, Luyện Kim Thuật sư hệ, năm nhất, ban hai, Tạp La.

Cổ Diêu không thấy được trận chiến đấu hoa lệ này, cũng không phải là do Tạp La lúc giữa trưa lâm trận lùi bước, làm cho hắn không hài lòng, mà chỉ là hắn muốn xem một trận đấu khác.

Lôi đài số 11, cũng là lôi đài tiêu chuẩn có một vạn ba ngàn chỗ ngồi, vào lúc này cũng đã đông kín người, xem ra cũng đã đến gấp hai gấp ba lần sức chứa, điểm bất đồng với lôi đài số 16 chính là đa số đều là nam sinh.

Không phải chỉ có nữ học viên mới thích dzai đẹp, các nam học viên cũng đồng dạng thích mỹ nữ.

Mà đa số nam nhân đến lôi đài số mười một này chính là vì một vị mỹ nữ, mà mỹ nữ này có tên gọi là Đoan Mộc Tình.

92. Chương 6 : Mân Côi Chi Vũ

Mỹ vốn không phải là trang phục thời trang của Tạp Dịch đại lục, bất quá cũng không phải là không ai mang, lúc này mọi người đều tập trung chú ý vào lôi đài, cũng không ai phát hiện người đứng ở góc khuất kia chính là nhân vật chính trong sự kiện nhà vệ sinh nổi danh, cũng là kẻ giữa trưa bất ngờ đánh bại Mộc Linh Linh.

Lúc này, người nào cũng không quan trọng, Đoan Mộc Tình đã lên đài rồi.

Mặc một thân áo màu xanh biếc, Đoan Mộc Tình lộ vẻ thanh xuân phơi phới, đây cũng là lợi ích của việc tu luyện mộc đấu khí.

Nàng rất mỹ lệ, cho dù hơn nửa năm trước xảy ra chuyện phi thường không thoải mái đó, số người ái mộ nàng vẫn là đếm không hết. Chỉ cần vốn là nam nhân tâm lý bình thường cũng thích cô gái ôn nhu động lòng người.

Có lẽ là bởi cuộc sống Học viện, càng kết giao nhiều bằng hữu bóng ma trong lòng nàng càng phai nhạt, Đoan Mộc Tình không hề còn sắc mặt buồn bực nữa, thay vào đó vẻ hồng nhuận vui tươi hay cười.

Đứng đối diện Đoan Mộc Tình là một thích khách, trên mặt không chút biểu tình, ý nghĩ trong lòng không lộ ra. Trong chiến đấu, mười thích khách thì có đến chín người có loại bộ dáng này, bọn họ sẽ không để cho đối thủ thông qua vẻ mặt mà đoán ra hành động của bản thân, từ đó bất ngờ công kích sẽ đạt hiệu quả cao.

Trận đấu này hai đối thủ phân biệt là, Vũ áo bộ, mộc hệ, năm nhất, ban một Đoan Mộc Tình, cùng Vũ áo bộ, thích khách hệ, năm nhất, ban bốn, Chiêm Mỗ Sĩ.

Đây là một trận đấu cao cấp, Đoan Mộc Tình thì không cần phải nói, Tiểu công chúa của một trong bát đại cổ, lấy thần mộc đấu khí mà nổi tiếng - Đoan Mộc gia tộc. Nàng từ lúc tiến nhập Thần thánh học viện tới nay, kỳ thi kiểm tra cuối tháng của mộc hệ chưa từng có một ai vượt qua nàng.

Mà Chiêm Mỗ Sĩ cũng là tuyển thủ hạt giống của thích khách hệ, đồng thời cũng là học viên của học viện khác đến tu sinh, có kinh nghiệm chiến đấu phong phú. Cho dù khả năng thắng của hắn thấp hơn, bất quá ít nhất có thể gây phiền toái cho Đoan Mộc Tình, cho nên trận đấu này phi thường đáng xem. Hơn nữa mọi người cũng muốn ngắm Đoan Mộc Tình trong trạng thái chiến đấu.

Giữa sân người xem tuy nhiều, nhưng lại không phân chia đến mức cực đoan như trận của Cổ Diêu và Tạp La. Số người ủng hộ Đoan Mộc Tình tuy là chiếm tuyệt đại đa số, bất quá Chiêm Mỗ Sĩ cũng là cường giả hữu danh đáng tôn kính, cho nên người xem cũng không chê bai gì. Bọn họ chỉ muốn nhìn hai người biểu diễn.

Cơ hồ ngay khi trận đấu bắt đầu, trên sân đã không còn thân ảnh của Chiêm Mỗ Sĩ.

Trận đấu này đang tiến hành vào ban đêm. Đối với thích khách am hiểu ẩn nấp mà nói chính là thiên thời, càng huống chi tu vi ám ảnh đấu khí của Chiêm Mỗ Sĩ lúc thi triển kỹ năng có thể cùng đêm tối hòa hợp toàn thể, khó có thể phát hiện.

Như vậy, trên lôi đài chỉ còn lại Đoan Mộc Tình, đương nhiên đây chỉ là hiện tượng mặt ngoài, Chiêm Mỗ Sĩ có thể ẩn nấp ở bất cứ đâu, tựa như con báo đang đi săn, tìm kiếm cơ hội tùy thời đánh lên Đoan Mộc Tình.

Đoan Mộc Tình lấy ra vũ khí của nàng. Mộc nguyên tố màu sáng tràn đầy sức sống, thần mộc đấu khí vốn là tồn tại cao nhất trong mộc hệ đấu khí, sức sống lại càng tràn đầy.

Dưới sự kích thích mạnh mẽ của thần mộc đấu khí, cây hoa hồng trông như vừa bị đào cả gốc lên hóa dải như trường tiên, mà gai hoa hồng cũng đồng dạng trở nên sắc bén như dao.

Hoa hồng này, chính là vũ khí của Đoan Mộc Tình.

Tay cầm mân cô tiên, Đoan Mộc Tình lẳng lặng đứng, đem linh giác đề cao tới mức tối đa, chỉ cần nàng tìm ra nơi Chiêm Mỗ Sĩ ẩn thân, hoa hồng trong tay sẽ lập tức đánh tới.

Bất quá sau khi đợi một lúc, Đoan Mộc Tình lại không thu hoạch được gì, cái này là bởi thích khách hẳn là đang ẩn nấp ở xa không tới gần chỗ nàng.

Đoan Mộc Tình rất nhanh hiểu rõ ý đồ của Chiêm Mỗ Sĩ, không phải hắn sợ giao thủ sẽ thua trong năm phút đồng hồ mà trì hoãn thời gian, mà là chiến thuật tiêu hao. Cho dù hắn không tiến công, chính mình cũng phải mọi thời khắc đề cao linh giác để phòng thủ, như vậy tinh thần lực cùng thể lực sẽ liên tục hao tổn.

Càng là thích khách cường đại, lại càng nhẫn nại, thích khách đứng đầu thậm chí có thể vì một lần ám sát mà ẩn nấp tại một phương mấy ngày mấy đêm không ăn không uống bất động.

Có thể đoán được Chiêm Mỗ Sĩ chắc chắn phi thường kiên nhẫn, chờ đợi cho đến biết vừa lực lượng của đối thủ giảm xuống rõ ràng mới phát động công kích bất ngờ.

Mặc dù tình hình chiến đấu không kịch liệt, thực tế hai người chưa so qua chiêu nào. Bất quá phần lớn người xem đều có mắt quan sát, bọn họ nhìn ra được đây là một hồi chiến đấu yên lặng, nhưng lại phi thường âm hiểm.

Trên chiến trường, chiến thuật cũng là thứ cực kỳ quan trọng, chiến thuật thích đáng hay không thích đáng đều có khả năng khiến kết quả hoàn toàn bất đồng.

Trong trận đấu này, thực lực của Đoan Mộc Tình không hề nghi ngờ chiếm thượng phong, song bởi vì đối phương chiến thuật cao minh, làm nàng lâm vào thế bị động. Địch trong tối ta ngoài sáng, tình thế rất bất lợi.

Đương nhiên, Đoan Mộc Tình sẽ không uất ức đến bất chiến mà bại. Nếu đối thủ đã như vậy, thà rằng trước hết đem quyền chủ động đoạt lại đi!

Được thần mộc đầu khí màu xanh cuộn cuộn không ngừng truyền vào, cây mân cô tiên như gặp mưa xuân, một đóa tiên hoa giống như nấm mọc sau mưa rất nhanh nở ra.

Vùng cây hoa hồng lên trời, cánh hoa hồng tươi đẹp ướm át nhất thời như hoa vũ trên trời rơi xuống, bao phủ khắp cả lối đi. Đoan Mộc Tình đứng giữa làn mưa hoa đó tựa như nữ thần của các loài hoa, hoa hồng tươi đẹp như làm nổi bật vẻ đẹp của Đoan Mộc Tình lên.

Hình ảnh này vĩnh viễn được khắc lại sâu trong lòng rất nhiều nam đệ tử ở đây, cũng vĩnh viễn khắc sâu vào lòng Cổ.

Đoan Mộc Tình toàn bộ tinh thần chăm chú mà chờ đợi hoa vũ hạ xuống, khéo miệng lộ ra một tia mỉm cười, bởi vì nàng tìm được rồi.

Tay vung ra sau, mân cô tiên như độc xà bắn ra, lại duỗi dài thêm mấy trượng kích tới một góc lối đi.

Chiêm Mỗ Sĩ thân hình lộ ra trước mặt mọi người, ám ảnh thuật tiềm hành mặc dù bí mật, đồng dạng cũng có khuyết điểm, đó chính là phải di chuyển thông thả, như vậy tất nhiên tránh không thoát trường tiên của Đoan Mộc Tình.

Thích khách khinh công hết sức cao minh, sau khi bại lộ Chiêm Mỗ Sĩ như điện tránh một kích đó, song cây trường tiên giống như có tánh mạng đột nhiên quay ngược lại.

Đem thân thể Chiêm Mỗ Sĩ mạnh mẽ trói lại. Đến đây vẫn chưa chấm dứt, trường tiên một vòng một vòng mà vờn quanh, cho đến khi đem Chiêm Mỗ Sĩ hoàn toàn bao ở bên trong. Đây là vũ kỹ của Đoan Mộc - Linh Xà Phục.

Sức lực của rắn phi thường thật lớn, một con măng xà khi quấn vào, ngay cả voi cũng giãy không được. Cùng một vị thích khách chiến đấu khi, chiến thuật tốt nhất là phong tỏa hành động của hắn, như vậy hắn không thể ẩn núp rồi.

Đoan Mộc Tình tay run lên, trường tiên mang theo Chiêm Mỗ Sĩ bay trở về, bây giờ hắn đã mất đi năng lực hành động, đối mặt với mãnh chiêu này của Đoan Mộc Tình, nói không chừng một kích này đã phân thắng bại rồi.

Cũng may Chiêm Mỗ Sĩ dù sao cũng không phải thích khách bình thường, thân thể hắn đột nhiên tản ra một trận hắc quang. Tai trung tâm hắc quang thân thể Chiêm Mỗ Sĩ tựa như bôi mỡ từ trong trời buộc của trường tiên phút chốc chui ra.

Cự măng có thể làm cho voi không thể động đậy, nhưng chưa chắc có thể vây khốn một con cá chạch nhỏ. Hành động bị hạn chế là tối kỵ của thích khách cho nên rất nhiều thích khách có kỹ năng thoát khỏi trời buộc, Chiêm Mỗ Sĩ dùng Âm ảnh du ngư thuật chính là một loại kỹ năng cao minh trong đó.

Sau khi thoát vây Chiêm Mỗ Sĩ cũng không vội vã trả đòn, mà lại một lần mà biến mất trong hắc ám, hắn cho rằng vừa rồi vốn là Đoan Mộc Tình mượn hoa vũ để tìm chỗ ẩn thân của mình, mà bây giờ hoa vũ đã ngừng rồi.

Bất quá mân cô tiên của Đoan Mộc Tình lại đánh ra, chuẩn xác kích đúng chỗ ẩn thân của hắn.

“Ách?” Chiêm Mỗ Sĩ không thể không lần nữa bại lộ thân hình, lần này hắn rất cẩn thận, không bị linh xà phục quấn lên. Tránh được công kích hắn lại một lần nữa ẩn nấp trong bóng tối.

Chỉ tiếc lần này lại thất bại rồi, mân cô tiên của Đoan Mộc Tình vẫn đánh tới.

Chiêm Mỗ Sĩ đầy bụng nghi vấn. bất quá hắn ý thức được Đoan Mộc Tình khẳng định tìm ra hành tung của mình, chỉ là dùng biện pháp gì hắn không rõ ràng lắm.

Sự tình tới mức này, ẩn núp nữa cũng không để làm gì. Nếu như vậy, không bằng quang minh tiến hành công kích đi, mặc dù đây là hạ sách, nhưng Chiêm Mỗ Sĩ không còn lựa chọn. Cũng may Đoan Mộc Tình sử dụng chính là roi, người sử dụng loại vũ khí tầm xa này, năng lực cận chiến tương đối yếu kém, mà cận thân du đấu vốn là sở trường của thích khách.

Chiêm Mỗ Sĩ đột nhiên vung tay, hình như ném ra vật gì vậy, chỉ là không ai có thể nhìn rõ. Dùng ám ảnh đầu khí phát ra ám khí, cũng là phi thường bí mật.

Bất quá Chiêm Mỗ Sĩ có thể thu liễm hơi thở, nhưng ám khí lại không có loại năng lực này, cao thủ như Đoan Mộc Tình tự nhiên am hiểu thuật ‘Thính Phong Biện Khí’. Mân côi tiên trong không trung đánh ra, nghe được “Đinh” liên tục vài tiếng vang, tựa hồ có vật gì bị đánh rơi rồi.

Chiêm Mỗ Sĩ cũng không nghĩ vài mũi ám khí có thể thương tổn đối thủ, tác dụng chính của chúng thuần túy là hấp dẫn sự chú ý của Đoan Mộc Tình mà thôi. Thừa dịp lúc này, Chiêm Mỗ Sĩ đã lướt qua trường tiên, áp sát Đoan Mộc Tình.

Đoan Mộc Tình tay cấp bách rung lên, không trung xuất hiện hơn mười đạo tiên ảnh (bóng roi), chỉ là cho dù năng sử roi rất linh hoạt, nhưng dù sao vũ khí dài khó có thể dùng ở khoảng cách ngắn, càng huống chi đối thủ của nàng là thích khách nổi tiếng nhanh nhẹn.

Chiêm Mỗ Sĩ thân hình phiêu hốt không ngừng, thoải mái tránh khỏi tiên ảnh.

Cho đến khi chỉ còn cách Đoan Mộc Tình ba mươi thước, trong tay hắn lại không có vũ khí. Đương nhiên, thích khách cũng không giống ngoại công cao thủ am hiểu không quyền công kích (công kích không dùng vũ khí, chỉ dùng quyền thuật), xác thực mà nói là không ai có thể nhìn thấy vũ khí của hắn. Dưới ám ảnh thuật thanh chủy thủ cũng mất đi bóng dáng, khiến cho đối thủ dễ dàng phán đoán sai lầm.

Sau khi tiến vào phạm vi công kích, Chiêm Mỗ Sĩ bộ pháp không hề hoa lệ, thích khách luôn như vậy, thủ pháp tấn công đơn giản không hề đẹp mắt, bất quá nếu nhìn về ngoài đó mà khinh địch thì sẽ bị chủy thủ trong tay bọn nó vô thanh vô tức đoạt đi sự sống.

Cơ hồ trong nháy mắt, Chiêm Mỗ Sĩ tiến vào phạm vi mười năm thước, đây đã là khoảng cách gần, đã có thể công kích rồi, bất quá Chiêm Mỗ Sĩ hoàn lại phi thường kiên nhẫn, đây cũng không phải khoảng cách công kích tốt nhất của hắn.

Còn hai mươi thước! mười chín thước!

Trong lúc dùng tốc độ cao áp sát, Chiêm Mỗ Sĩ trong đầu đã tính toán khoảng cách cùng tốc độ song phương. Cấp bậc thích khách như hắn, tính toán ước lượng tuyệt đối chuẩn xác, sai số là rất rất nhỏ. Phải biết rằng trong lúc ám sát, chỉ cần sai một ly, kết quả có lẽ đã trái ngược rồi.

Mười lăm thước, lúc này dưới chân đột nhiên đau nhói, Chiêm Mỗ Sĩ cũng không biết đau đớn này là tại sao, hắn vững tin đã né qua mân côi tiên rồi, chẳng lẽ Đoan Mộc Tình cũng có vô hình công kích như ám ảnh đầu khí? Không để ý nữa, Chiêm Mỗ Sĩ tốc độ vẫn như trước không giảm, loại đau nhức nhỏ nhoi này hắn vẫn chịu được.

Song trận đau đớn nhanh chóng lan ra toàn thân, khiến cho hắn không thể không bị chậm lại, sau đó hắn phát hiện nơi phát ra công kích.

Trong phương viên ba mươi thước, trên mặt đất cánh hoa hồng bay lên, lấy Đoan Mộc Tình làm trung tâm phiêu phủ dao động. Cánh hoa này không phải cánh hoa bình, mà đã biến dị dưới tác động của thần mộc đầu khí...

Mỗi cánh hoa sắc bén như dao, vô tình cắt vào bất cứ thứ gì tiến vào phạm vi của chúng.

Mân Côi Chi Vũ, siêu cường phòng ngự kỹ năng của Đoan Mộc Tình!

Mà Chiêm Mỗ Sĩ vừa vọt vào giữa phạm vi của Mân Côi Chi Vũ, tiến không được lùi không xong, một cánh hoa hắn không để ý, bất quá vô số cánh hoa hồng hợp lại, lực phá hoại đương nhiên đáng sợ rồi, HP của Chiêm Mỗ Sĩ tụt xuống nhanh chóng.

Khê cần môi, Chiêm Mỗ Sĩ trên người hắc quang bạo phát, tăng mạnh phòng ngự. thân hình thẳng tắp bay tới, tận lực giảm bớt lượng máu chảy ra đồng thời mạnh mẽ phá vỡ một tầng cánh hoa phi thân đâm tới Đoan Mộc Tình. Chủy thủ trong tay cũng lần đầu lộ ra nguyên hình. Tiếp tục ẩn dấu vũ khí cũng không để làm gì, liều mạng một kích, cũng là cơ hội thủ thắng duy nhất của hắn.

Đoan Mộc Tình thấy thế không chút hoang mang, vung tay lên, các cánh hoa không còn chuyển động xung quanh nàng nữa, mà là hội tụ thành dòng, cuộn cuộn không ngừng mà hướng Chiêm Mỗ Sĩ bay đi.

Đối mặt với dòng sông cánh hoa này, Chiêm Mỗ Sĩ ngịch lưu mà lên, có vẻ phi thường gian nan. Tốc độ cũng chậm dị thường.

Áp lực phút chốc giảm đi. Các cánh hoa cũng đều rơi xuống đất, không còn khả năng sát thương nữa. Chỉ là Chiêm Mỗ Sĩ cũng không bởi vậy mà vui sướng, trái ngược hẳn đứng lại, mặt không chút thay đổi nói: “ta thất bại.”

Trên màn hình lớn. HP của hắn đã bằng không.

Cũng không phải là Đoan Mộc Tình lực lượng không mạnh, mà là nàng đã thắng trận đấu, vì vậy mãn côi chi vũ mới dừng lại, nếu không đối thủ rất có thể bị thương nặng, nàng dù sao cũng là một cô gái thiện lương, tuyệt sẽ không vì thắng lợi mà ra tay độc ác.

“Đoan Mộc Tình đồng học, cảm tạ thủ hạ lưu tình. Ngoài ra, ta có một vấn đề, Đoan Mộc Tình đồng học, có thể giải đáp cho ta được không?”

Đoan Mộc Tình gật đầu cười: “Đương nhiên có thể.”

“Xin hỏi, người làm thế nào hiểu rõ ám ảnh tiềm phục thuật địa của ta? Vừa mới bắt đầu ta tưởng là do trận hoa vũ kia, bất quá sau lại ta đã rất cẩn thận tránh đụng tới cánh hoa trên mặt đất rồi, mà vẫn bị phát giác, điểm này ta nghĩ không ra.”

“Quả thật vốn là thông qua hoa vũ, chỉ bất quá khác với phán đoán của người một chút.” Đoan Mộc Tình cười cười: “Ta cũng không phải là từ dị động của cánh hoa mà phán đoán chỗ ẩn thân của người, mà là phần hoa.”

“Phần hoa?”

“Đúng, hoa hồng sau khi được thần mộc đầu khí kích hoạt đã sinh ra biến dị, cùng hoa hồng bình thường có điểm bất đồng, tên gọi của nó là kim phần hoa hồng, phần hoa rất đặc biệt, có khả năng bám rất chặt. Trên người người đã bám đầy phần hoa, chỉ là khó có thể cảm thấy mà thôi, mà ta có thể thông qua phần hoa cảm ứng được vị trí của người, là như thế đó.”

“Hô, nguyên lai là như vậy.” Chiêm Mỗ Sĩ hiểu rõ nói: “Đoan Mộc Tình đồng học, cơ trí của người làm cho ta kính nể, ta thua tâm phục khẩu phục, một lần nữa cảm tạ người chỉ giáo.”

Sau khi hành lễ, Chiêm Mỗ Sĩ liền hạ tràng, hắn quả thật vốn là một cường giả tu dưỡng rất tốt.

Nếu như bởi vì thất bại mà cảm hận đối phương, như vậy không cách nào tiến bộ. Trái lại, từ trong chiến đấu hấp thụ giáo huấn, thì có thể phát triển thêm một tầng.

Khán giả đối với trận đấu đặc sắc này nhiệt liệt vỗ tay, cho Đoan Mộc Tình, cũng cho Chiêm Mỗ Sĩ. Người thắng không kiêu, người bại không nản, bọn họ chính thức tuân thủ tinh thần của Kỳ thi đấu hàng năm.

Cổ Diêu lần đầu nhìn thấy Đoan Mộc Tình triển lộ vũ kỹ, cho dù hai người thân mật thắm trước, bất quá ngay lúc đó nàng đã bị cấm chế, lực lượng đều bị phong tỏa rồi.

Nàng thật sự rất lợi hại, so với trong tưởng tượng địa còn muốn lợi hại hơn nhiều!

Trong trận đấu giữa trưa vừa rồi, chính mình cơ hồ dùng hết tâm tư mới gian nan mà chiến thắng Mộc Linh Linh, lúc ấy lại còn có rất nhiều nhân tố ngẫu nhiên ở bên trong. Đầu tiên, Âm lưu phát hoa thủ vốn là khắc tinh của ám khí, tiếp theo, Mộc Linh Linh vì muốn lấy ba điểm để tấn công nên tâm lý hơi hấp tấp, cùng với vận khí lúc cuối cùng, nếu như Đàm hoa nhất hiện bản ngược ít đi vài mũi phi châm, hẳn chắc chắn thua.

Tổng hợp đủ loại nhân tố mới cực kỳ miễn cưỡng mà thắng đối thủ, mà Mộc Linh Linh thực lực còn thấp hơn Chiêm Mỗ Sĩ vài cấp.

Một người, chung quy có thể có vận khí tốt như vậy mãi sao? Đương nhiên không có khả năng.

Lần đầu cùng Mộc Linh Linh chiến đấu Cổ Diêu đã đạt được hai điểm, thành công tấn cấp, đạt được quyền lợi miễn chiến một trận, đợi những người khác thu thập đủ điểm lại một lần nữa rút thăm.

Hai trận kế tiếp, cũng là thi đấu cùng ưu tú đệ tử Cổ Diêu đều thua, bởi vì cùng hấn quyết đấu không phải người dùng ám khí, hơn nữa đối thủ thấy hấn đánh bại Mộc Linh Linh đã không dám coi thường, cẩn trọng ra chiêu, thực lực chênh lệch, Cổ Diêu vốn là không có cơ hội chiến thắng.

Hai trận này hấn đều mất đi một điểm, trở lại vị trí khởi điểm, bất quá căn cứ theo quy tắc, chỉ cần thua một trận nữa hấn sẽ mất tư cách tấn cấp trong Kỳ thi đấu năm nay.

Hạ Hầu Cẩn, Đông Phương Lộ, Tạp La chiến đấu cùng lấy được được ba điểm, như vậy được ngưng chiến hai trận, cùng ngày Cổ Diêu thi đấu trận thứ ba bọn họ mới tiến hành trận thứ hai, cũng không có ngoại lệ lại lấy thêm ba điểm, như vậy lại được nghỉ hai trận nữa.

Đoan Mộc Tình thắng Chiêm Mỗ Sĩ đạt được hai điểm, sau khi rút thăm lại cũng lấy được được ba điểm, khi Cổ Diêu đấu trận thứ ba cũng không cần đối chiến mà có thể tiếp tục chờ đợi.

Tràng thi đấu của năm nhất diễn ra rất sôi động, các đối thủ tiềm năng cho chức vô địch vẫn tiếp tục thăng bước tiến, kỳ quái chính là, một vị cao thủ khác người đứng đầu hậu tuyển đầu năm, Hách Liên Kiếm, trận đầu tiên thắng được ba điểm nhưng trong hai trận chiến sau, trận thứ hai lại đột nhiên thất bại, hơn nữa thua cả ba điểm!

Cho dù đụng phải đám người Hạ Hầu Cẩn, Đông Phương Lộ, Tạp La, hấn cho dù không thể thắng, cũng không thua thảm đến vậy.

Xác thực mà nói Hách Liên Kiếm không phải chiến bại, đối thủ so với hấn yếu hơn nhiều lắm, lúc ấy chỉ mong có thể chống giữ qua năm phút đồng hồ, cũng tận lực làm cho Hách Liên Kiếm giảm bớt một phần mười HP, không thua mất hai điểm cũng tính là hoàn mỹ rồi.

Ai ngờ trận đấu ngay từ đầu Hách Liên Kiếm ngay cả liếc mắt cũng không nhìn đối thủ một cái, trực tiếp hạ đài, cái này cũng tương đương với bỏ cuộc, mặc dù HP của hấn vẫn còn đầy, bất quá theo quy tắc vẫn tính là thua ba điểm, trở về khởi điểm.

Không nghĩ tới vừa không mất điểm, lại còn được lời thêm ba cái, đối thủ của Hách Liên Kiếm vui mừng lẫn sợ hãi đồng thời cũng không hiểu chút nào.

Ngoài hoa tâm, cuồng vọng ở ngoài, Hách Liên Kiếm cũng là người rất trọng mặt mũi, có thể chịu được dùng phương thức này để thua trận đấu, quả thật rất khó tin!

Đừng nói là hấn, đại khái cả Học viện mọi người không ai nghĩ ra tại sao Hách Liên Kiếm lại làm cái động tác kỳ dị như vậy.

Mà các tuyển thủ không có điểm nào thì ưu sầu không thôi, thi đấu đã qua bốn ngày, mỗi người cũng kinh nghiệm bốn trận chiến, thực lực đã rõ ràng rồi. Trong các trận sau này họ sẽ có thêm điểm để tấn cấp, hay mất điểm, hay vẫn giữ nguyên không có điểm nào? Số người như vậy còn lại đã không nhiều lắm, chỉ tầm mấy chục người.

Cho dù trong mấy chục người này, ngẫu nhiên gặp phải Hách Liên Kiếm tỷ lệ rất thấp, bất quá nếu gặp phải, đương nhiên thua rồi.

Học viên không có điểm nào, cơ bản cũng muốn đánh một trận cuối cùng ra trò, chưa người nào hy vọng chính mình ở trận cuối này thi đấu đến mức khó coi.

Căn cứ vào quy tắc rút thăm của Học viện, người nào đã bốc một lần tạm thời không có cơ hội bốc tiếp lần thứ hai, trừ phi tất cả mọi người đã rút hết thì rút thăm mới lại một lần nữa bắt đầu.

Ba trận đấu trước, đều là người khác bốc thăm trúng Cổ Diêu, mà lần cuối cùng này rốt cục đến phiên hấn chủ động rút thăm quyết định đối thủ.

Các đệ tử không có điểm khác, trong phòng rút thăm đưa tay luôn vào trong cái rương vừa âm thầm cầu khẩn: ngàn vạn lần không nên bốc phải cái tên kia.

Các đệ tử đã rút thăm xong đi ra, người rút sau lại càng thêm lo lắng, bởi vì tỷ lệ bọn họ bốc phải Hách Liên Kiếm lại tăng thêm rồi.

Rất nhanh đến phiên Cổ Diêu, cũng là người duy nhất không hề cầu khẩn, đưa tay dứt vào trong rương, rút mảnh giấy nhỏ rồi mở ra.

Thật là oan gia ngõ hẹp, hay là số mệnh địa an bài, trên tấm giấy nhỏ viết là: “Vũ áo bộ tự do hệ năm nhất ban một, Hách Liên Kiếm!”

93. Chương 7 : Thiên Mị Huyền Cảnh

Xung đột trong lễ khai giảng đã giúp cho Hạ Hầu Cẩn nhìn rõ được bản chất con người của Hách Liên Kiếm, sau đó thực tế cũng đã chứng minh tính cách của tên Hách Liên Kiếm so với phỏng đoán của hắn không sai biệt lắm: cuồng vọng, sĩ diện, thù dai. Cho nên, hắn nhất định sẽ cấm hận chuyện mình làm hắn mất mặt trong lễ khai giảng, cho nên sẽ không bỏ qua cho Cổ Diêu.

Tạp La thì nói Cổ Diêu vốn đã không còn thể diện để mà mất nữa, nên cũng ở bên cạnh khuyên bảo: “Đúng đó, lão nhị, hay là ngươi cứ giả bệnh hoặc khi ra đường bị chim rớt trúng đầu không thì đầu được, ta có thể giúp ngươi loan truyền cái tin này!”

Đối diện với sự khuyên bảo của hai người Cổ Diêu chỉ thản nhiên cười: “không sao đâu, đại ca, lão tam các người yên tâm đi.”

Trước khi Hạ Hầu Cẩn kịp nói thì hắn đã tiếp: “Chuyện này ta đã quyết định rồi!” hắn có thể chiến bại nhưng không thể chưa chiến đã bại, hơn nữa chuyện này lại liên quan đến Hàn Đan, nên càng không thể lùi bước được.

Hạ Hầu Cẩn cùng Tạp La vừa nghe liền biết đã không cách nào có thể thay đổi chủ ý của Cổ Diêu nữa, qua một thời gian ở chung bọn họ cũng đã hiểu khá rõ tính cách của vị bạn cùng phòng này, bề ngoài hắn tuy là một người nhu nhược nhưng khi đã quyết làm việc gì là sẽ rất chuyên chú.

Không ai có thể ngăn cản được, ví dụ như là việc hắn khổ luyện vậy.

“Ài, lão nhị, ngươi cẩn thận một chút, tại lễ khai giảng ta đã xung đột với tên tiểu tử kia, có lẽ sẽ bất lợi cho ngươi.” Không biết ý nghĩ trong lòng của Cổ Diêu, Hạ Hầu Cẩn tiếp tục nói: “Nhưng nếu như hắn có dũng khí làm quá trên lời đài thì chỉ cần hắn gặp phải ta trên lời đài thì ta sẽ cho hắn nhận lấy hậu quả.”

Nói xong hắn liền đánh một chuông xuống cái bàn lam mộc bên cạnh, thực lực của hắn bây giờ không còn như là lúc mới nhập học nữa đã mạnh hơn rất nhiều. không có bất ngờ xảy ra, chiếc bàn kêu lên một tiếng rồi là đời.

Cổ Diêu chỉ vào đám gỗ vụn trên mặt đất nói: “Đại ca, hình như cái này là cái 137 rồi, à đúng rồi, ngày hôm trước quản lý ký túc xá có đến thông báo, bởi vì số lượng đồ vật bị chúng ta phá vỡ quá nhiều cho nên mỗi loại đồ dùng trong nhà đều tăng giá lên mỗi cái một thủy tinh tệ!”

Hạ Hầu Cẩn :”.....”

Từ đầu học kỳ đến nay, Hạ Hầu Cẩn đã tiêu diệt hơn 137 cái bàn rồi, còn Tạp La thì làm nổ hơn 56 cái giường, chỉ cần tính riêng số tiền bồi thường không cũng đã gấp mấy lần tiền học phí rồi. Hai người có thể nói là hai tên phá hoại nhất trong lịch sử của thần thánh học viện.

Lôi đài số năm, là một lôi đài khổng lồ với sức chứa là 1 vạn 5 ngàn chỗ ngồi. Bình thường lôi đài này chỉ dành cho các trận đấu cao cấp mà thôi, hôm nay lôi đài này lại tổ chức một trận đấu. nhưng điểm kỳ lạ là hai tuyển thủ thi đấu đều có điểm số là zero.

Kỳ thi đấu hàng năm của học viện đã đến ngày thứ năm, mà điểm số thì lại là zero, căn bản là không có khả năng được tổ chức ở lôi đài này.

Nhưng trong đó có một tuyển thủ là tự trở về điểm số zero, tên gọi là Hách Liên Kiếm, bởi thể trận đấu này đã không còn tầm thường nữa. Mà tuyển thủ còn lại dĩ nhiên là chính là tự do hệ, năm nhất, ban chín Cổ Diêu.

Căn bản hắn chỉ là một tiểu nhân vật trong học viện không ai biết đến mà thôi, nhưng sau sự kiện nhà vệ sinh thì hắn đã trở thành Danh Nhân nổi tiếng nhất của học viện, mà ngày đầu tiên của kỳ thi đấu hắn lại đảo ngược tình thế thắng ngược Mộc Linh Linh cho nên hắn càng nổi tiếng hơn.

Mà Hách Liên Kiếm thì không cần phải nói, vô luận là hắn hoa tâm thể nào, cuồng vọng ra sao, thực lực đến mức nào, càng hưởng chi trong trận đấu trước hắn lại tự ý bỏ cuộc khiến cho mọi người nghị luận về hắn càng nhiều, nhưng không ai rõ nguyên nhân.

Hai người đều là nhân vật tiêu điểm của học viện, trận đấu của bọn họ dĩ nhiên cũng sẽ khiến cho nhiều người chú ý, ở đây ngoại trừ có nhiều người muốn xem các cao thủ thi đấu thì còn có một số lượng lớn người thích náo nhiệt.

Tổ chức nữ quyền, Mộc Linh Linh và cả Đông Phương Lộ cũng bắt ngờ có mặt.

Lần này Hạ Hầu Cẩn lại không có trận đấu cùng giờ cho nên dĩ nhiên hắn là người đến hiện trường sớm nhất rồi, phải biết rằng đối thủ của Cổ Diêu chính là Hách Liên Kiếm làm cho hắn không thể nào yên lòng được.

Có Hạ Hầu Cẩn ở bên cạnh cho nên người có can đảm dám ném rác vào vốn là sắp tuyệt chủng rồi, vì vậy Tạp La mới vó gan mà hiện thân.

Chỉ là Tạp La tựa hồ đã quên, trong thần thánh học viện hắn cũng chính là một cao thủ trong mắt của người khác, người có dũng khí ném rác vào hắn cũng chỉ có rất ít. Luyện kim thuật sư vốn có nhiều thứ rất độc đáo, nếu muốn trả thù người khác thì người đó thậm chí có chết cũng không hiểu nguyên nhân tại sao, đương nhiên Tạp La không phải là loại người thích như thế.

Hạ Hầu Cẩn còn kéo theo cả người bạn tốt của mình là Đoàn Mộc Tích, cũng chính là Ngũ ca của Đoàn Mộc Tình đến đây để ủng hộ tinh thần.

Đoàn Mộc Tích vốn là một người có chí lớn, mặc dù Thần Mộc đấu khí đã là một trong các Đấu Khí đứng đầu thiên hạ, nhưng hắn không chỉ muốn tu luyện riêng đấu khí gia truyền mà muốn học thêm nhiều vũ kỹ huyền ảo khác bởi vậy cho nên hắn không có lựa chọn mộc hệ mà học tự do hệ.

Đoàn Mộc Tích vốn là cùng cấp bậc với Hạ Hầu Cẩn, hai người đánh nhau từ nhỏ đến lớn, bất phân thắng bại, nếu như hắn không phải đầu quân vào tự do hệ thì kết quả kỳ thi hàng tháng Đoàn Mộc Tình hắn sẽ phải nhường vị trí đứng đầu lại cho ca ca của mình!

Đây chính là đoàn người ủng hộ tinh thần ít nhất nhưng lại là chất lượng nhất, mỗi người đều là cao thủ trong cao thủ của năm nhất.

Trên thực tế thì Đoàn Mộc Tích bị Hạ Hầu Cẩn kéo đến chứ không phải tình nguyện đến, lúc này oán giận nói: "Hạ Hầu Cẩn, không phải ta dỗi cho ngươi bát nước lạnh, tuy cái tên Hách Liên Kiếm kia đúng là có hiềm khích với ngươi, và hắn cũng là một tên bại hoại, nhưng trận đấu này thì tám chín phần khán giả đều hướng về phía hắn rồi, kể cả người của tổ chức nữ quyền, ngươi chắc vốn biết Đông Phương Lộ chính là người của tổ chức nữ quyền!"

Hạ Hầu Cẩn cau mày nói: "Thế thì sao?"

Đoàn Mộc Tích biết người bạn tốt này của mình sẽ không bao giờ hiểu ý tứ của mình nên nói trắng ra: "Ta có ý nói chính là trận đấu này chúng ta có thể hoàn toàn trung lập, Cổ Diêu là bạn cùng phòng của ngươi, mà bên kia chính là tổ chức nữ quyền của Đông Phương Lộ, mà Đông Phương Lộ lại là bạn tốt của Tiểu Tình, cũng chính là bằng hữu của chúng ta, bạn cùng phòng của ngươi sẽ không oán giận đâu."

"không được!" Hạ Hầu Cẩn nói như chém đinh chặt sắt: "Ngươi cũng biết trận này số người ủng hộ lão nhị không có bao nhiêu, ta làm sao lại không ủng hộ hắn đây?"

Đoàn Mộc Tích thầm nói: "Cũng là do bạn cùng phòng của ngươi gieo gió gặt bão mà thôi, không thể trách người khác được, Đông Phương Lộ không nhờ tổ chức nữ quyền truy tố đã là may mắn rồi."

Hạ Hầu Cẩn nghe Đoan Mộc Tích nói thế thì biết là hắn muốn nói đến sự kiện nhà vệ sinh nên lập tức phản bác: "Ta nói rồi, đó chỉ là nhầm lẫn!"

Nhầm? đi nhầm vào nhà vệ sinh nữ, xem ra cả đại lục này không tìm được mấy người, nhưng lần này Đoan Mộc Tích không nói gì.

Hạ Hầu Cẩn cũng hiểu rõ ý nghĩ trong đầu hắn, trừng mắt nhìn hắn nói: "Hãy bớt sàm ngôn đi, nếu tiểu tử nhà ngươi không muốn, hoặc là vì sợ mất thể diện thì có thể biến ra xa lão tử một chút! Lão nhị không phải chỉ là bạn cùng phòng của ta mà là huynh đệ của ta, ta phải ủng hộ hắn!"

"Được được, ta không nói nữa được chưa?" Đoan Mộc Tích bất đắc dĩ nói, hắn hiểu rất rõ tính cách của Hạ Hầu Cẩn, quá trọng tình nghĩa, có thể vì huynh đệ mà nhảy vào biển lửa, không tiếc mạng sống mà giúp đỡ, đây chính là ưu điểm.

Nhưng cũng có khi đây chính là khuyết điểm!

Đợi lát nữa khi trận đấu bắt đầu, Hạ Hầu Cẩn nhất định sẽ vì ủng hộ mà hô hào lớn tiếng, đến lúc đó bị Tiểu Tình, Đông Phương Lộ, tổ chức nữ quyền cùng với những người khác biết được mình ở chỗ này thì không biết các nàng có cảm tưởng thế nào, Đoan Mộc Tích âm thầm kêu khổ.

Hắn chỉ hy vọng Hách Liên Kiếm vừa bắt đầu trận đấu liền một kiếm đánh bại Cổ Diêu, như vậy thì Hạ Hầu Cẩn sẽ không có cơ hội để ủng hộ nữa.

Một nam sinh có hai cái râu cá trê trên môi, tướng mạo hèn mọn đột nhiên đi đến trước mặt ba người

"Hả, ngươi là Hạ Hầu Cẩn, bạn cùng phòng của Cổ Diêu đồng học?"

Hạ Hầu Cẩn nhìn một chút, không nhận ra người này, nhưng vẫn gật đầu nói: "Đúng vậy, ngươi là?"

"Xin chào, ta là Nguyên Tội, kỳ môn bộ, năm ba, ban tám cũng là bạn tốt của Cổ Diêu đồng học."

Nguyên Tội quyết tâm, kiên trì tin tưởng 'Tinh thành sở chí, kim thạch vi khai', vì có thể đả động Cổ Diêu, nên mỗi trận đấu đều đến, hơn nữa lại không hề để ý đến nộ khí của khán giả, nhất thời cũng trở thành một nhân vật nổi tiếng của học viện, siêu cấp đồng đẳng của Bại Lộ Cuồng, nhưng cũng không có ai rõ lắm là hai người vốn chỉ là bình thủy tương phù, giao tình không sâu đậm, chỉ vì có sở thích đặc thù mà quen biết nhau.

Nguyên Tội khi đến ký túc xá của Cổ Diêu lần đầu liền bị Cổ Diêu tổng ra khỏi cửa nên Hạ Hầu Cẩn cũng chưa từng thấy mặt hắn, nhưng khi nghe hắn nói thì nhếch miệng cười, nắm lấy bả vai của hắn nói: "Nguyên Tội, ngươi có thể vì huynh đệ mà đồng cam cộng khổ, không giống như những kẻ khác, một hán tử không sợ lời đồn đãi, ta thích ngươi! Ha ha!"

Nguyên tội được ưu ái, mà Đoan Mộc Tích thì biết Hạ Hầu Cẩn chỉ cây dâu mà mắng cây hòe, âm thầm mắng mình nên buồn bực, muốn nói Cổ Diêu cũng không phải huynh đệ của mình mà chỉ là bằng hữu của bằng hữu mà thôi.

"Các người đến để ủng hộ hắn sao, ta cũng thế." Mặc dù ngồi ở chỗ nào để ủng hộ Cổ Diêu thì Nguyên Tội cũng bị ném rác, mặc dù có triệu hoán thú bảo vệ không quá chặt vật nhưng dù sao thì bị người ta ném rác cũng không phải là chuyện dễ chịu, nhưng ngồi bên cạnh đám người của Hạ Hầu Cẩn thì lại là chuyện khác có thể an toàn rồi.

"Đương nhiên không thành vấn đề, mau, đừng khách khí." Hạ Hầu Cẩn nhiệt tình bắt chuyện, vì tỏ vẻ không phải là bằng hữu của Cổ Diêu nên chỗ ngồi của Hạ Hầu Cẩn cũng bị chia rõ giới hạn, chung quanh trống không, đây cũng chính là điểm đặc biệt của một lôi đài vốn đông kín người.

Trong số người xem còn có hai vị khán giả đặc biệt khác, trong đó có một người qua trang phục có thể biết được đó là một nữ tử, ngồi ở hàng đầu, chỗ gần với lôi đài nhất, trên mặt có vẽ đồ án xanh xanh đỏ đỏ, tựa như một người cuồng nhiệt.

Mà một vị khác vốn là một mỹ nữ, khuôn mặt cùng với ngũ quan khó mà tả được, mỗi người khi nhìn thấy đều kinh thán.

Khuôn mặt của vị mỹ nữ này đẹp đến cực điểm nhưng lại tựa hồ như biến hóa từng thời khắc, đây là một loại cảm giác vô cùng kỳ quái, theo lý thường mà nói thì khi nhìn thấy một mỹ nữ như thế thì ấn tượng sẽ khắc sâu vào đầu, nhưng khi ánh mắt rời khỏi vị nữ tử này thì lại không thể nào nhớ nổi khuôn mặt nàng, tựa như là từ trong mộng tỉnh lại vậy, sau khi tỉnh mộng thì trí nhớ liền mơ mơ hồ hồ.

“Trần đấu tiếp theo, Vũ áo bộ, tự do hệ, năm nhất, ban năm Hách Liên Kiếm đấu với Vũ áo hệ, tự ho hệ, năm nhất, ban chín Cổ Diêu.”

Theo tiếng truyền thanh Hách Liên Kiếm sải bước đi ra từ phía sau.

Trong mắt của tổ chức nữ quyền thì danh tiếng của Hách Liên Kiếm cũng không tốt lắm, ngoại trừ kiêu ngạo ra hẳn còn là một người chuyên trêu hoa ghẹo nguyệt, nhưng dù sao hẳn cũng có thực lực mạnh mẽ nên đa số nữ tử này đều là tình nguyện đến với hắn!

Mà danh tiếng của Cổ Diêu thì lại càng xấu hơn Hách Liên Kiếm. Nên nặng nề thế nào đã rõ ràng, mặc dù tổ chức nữ quyền ngoài miệng không có ủng hộ cho Hách Liên Kiếm nhưng trong lòng lại ủng hộ hẳn, đây cũng chính là ý nghĩ trong đầu của đại đa số khán giả ở đây.

Ngoài số người miễn cưỡng này ra thì Hách Liên Kiếm cũng có một bộ phận người ủng hộ nhiệt tình. Đầu tiên chính là bạn gái của hắn, người có bộ ngực to, ở Mại Nhĩ Tư Thành bị Philip lấy đi chiếc vòng cổ, gọi là Hách Đế.

Hách đế vốn là người của một gia tộc thống trị quận phụ cận của Chúc Thành là An Đức La thành, là một nữ tử đam mê tiền tài, biết rõ Hách Liên Kiếm trêu hoa ghẹo nguyệt khắp nơi nhưng vẫn nhắm mắt mà đi theo.

Bởi vì thứ nàng muốn chính là địa vị Thiếu Phu Nhân trong tương lai của Hách Liên gia tộc, hơn nữa nàng cũng rõ ràng mình không có khả năng quản thúc Hách Liên Kiếm, nếu không biết khôn khéo thì làm khó có thể được như ý.

Nên cũng có thể nói nàng không phải là dạng người hung đại vô não, nên mới có thể quang minh chính đại làm bạn gái của Hách Liên Kiếm. Mà các nữ nhân khác trong học viện này chỉ là đồ dùng tạm của Hách Liên Kiếm mà thôi.

Tuy các nàng biết mình chỉ là đồ dùng tạm của Hách Liên Kiếm mà thôi nhưng vẫn rất vui vì từ Hách Liên Kiếm các nàng có thể có được những thứ trang sức, vật phẩm, tinh tể mà mình muốn có, vì thế cho nên các nàng trở thành những người không biết xấu hổ mà trở thành những người ủng hộ Hách Liên Kiếm nhiệt tình.

Còn có thêm mấy vị công tử gia phóng đảng là bạn thân giao của Hách Liên Kiếm. Đặc điểm của bọn họ cơ hồ không khác nhau lắm, gia thế tốt đẹp, có nhiều tiền, tướng mạo khá, và đều là hoa hoa công tử.

Các hoa hoa công tử này đều dẫn theo một mỹ nữ của học viện, thứ nhất là để trợ uy cho Hách Liên Kiếm, thứ hai cũng là để khoe khoang thân phận của bọn họ. Mà quân đoàn hoa hoa công tử này cũng khá là đông.

Không khí tại hiện trường không phải là quá cuồng nhiệt, cho dù khán giả cực kỳ chán ghét Cổ Diêu nhưng cũng không vừa mắt Hách Liên Kiếm, vì vậy lời đài tuy có nhiều khán giả nhưng không khí thì lại không bằng những trận chiến trước đó của Cổ Diêu.

Trận đấu chuẩn bị bắt đầu mà hai tuyển thủ cũng đã đến trung tâm lời đài, thời gian trên màn hình lớn cũng bắt đầu.

“Người có biết tại sao ta lại bỏ cuộc trong trận đấu trước không?”

Hách Liên Kiếm đến trước mặt Cổ Diêu mở miệng nói: “Cổ Diêu, bởi vì ngươi, vì có để có được điểm số giống ngươi, như thế thì có thể cùng nhóm rút thăm với ngươi. Xem ra ông trời không có phụ ta hé hé hé...”

Hách Liên Kiếm đắc ý cười nói: “Ta cảnh cáo ngươi lần cuối cùng, hãy mau chóng tránh xa Hàn Đan, nếu không thì ta sẽ làm cho ngươi càng thê thảm hơn nữa!”

Cổ Diêu hít sâu một hơi, lạnh lùng nói: “ta cũng cảnh cáo ngươi, đừng có làm phiền Đan Đan nữa, ta sẽ dùng cả tính mạng của mình để bảo vệ nàng!”

“Thật không ngờ ngươi lại lì đến thế!” Hách Liên Kiếm thở dài trong mắt xuất ra dị quang:

“Như thế thì ngươi hãy đi chết đi cho ta nhờ!”

Lúc này trên màn hình lớn cũng vừa nhảy đến số 0, trận đấu bắt đầu.

Cổ Diêu đột nhiên đau đầu, hoa mắt.

Huyền thuật!

Cổ Diêu cắn mạnh đầu lưỡi, ứa cả máu, máu tươi chảy ra làm cho hắn vô cùng đau đớn đồng thời cũng tỉnh táo lại, tập trung tinh thần.

Mẹ kiếp, tên tiểu tử này âm hiểm thật, nhân lúc nói chuyện với mình làm phân tán chú ý, lén lút sử dụng huyền thuật!

Đối mặt với huyền thuật sư thì tinh thần không thể nào thư giãn bất kỳ một khắc nào, nếu không thì sẽ bị trúng chiêu, ngoài ra cũng không thể nhìn chăm chăm vào hai mắt của đối phương, bởi vì huyền thuật đều là thông qua đôi mắt.

Đương nhiên là không thể không nhìn đối thủ, nếu không thì làm sao chiến đấu đây, nên chỉ có thể dùng hai mắt quan sát đối thủ trên diện rộng, nhưng nếu như thế thì sẽ ảnh hưởng đến nhiều động tác khác, nhưng cũng không có cách nào khác cho nên chiến đấu cùng một huyền thuật sư vốn là một chuyện đau đầu.

Hách Liên Kiếm nhíu mày, trong lòng có chút kinh ngạc, với sự chênh lệch thực lực của đối phương thì cho dù đối thủ có cắn đứt đầu lưỡi cũng không cách nào phá giải huyền thuật trúng phải mới đúng, nếu như là Hạ Hầu Cẩn cũng thế thôi, nhưng tên tiểu tử này chỉ là một tên vô danh tiểu tốt mà thôi.

Dị quang trong hai mắt của Hách Liên Kiếm bành trướng, nhưng lần này Cổ Diêu đã có chuẩn bị, đầu chỉ có chút đau thôi chứ không có bị lâm vào huyền cảnh, việc này càng khiến cho Hách Liên Kiếm kinh ngạc.

Phải biết rằng trong thiên ma quyết, nguyên tố cảm ứng có tổng cộng hơn 120 trang, mà nguyên tố cảm ứng thì có liên quan đến việc rèn luyện tinh thần lực.

Đều là các bí tịch của các đại gia tộc nhưng nguyên tố cảm ứng thường chỉ ghi khoảng hai ba mươi trang mà thôi, như Hách Liên gia tộc chuyên về huyền thuật cũng chỉ ghi chép cơ hơn bảy mươi trang mà thôi. Càng hướng chi thiên ma quyết vốn là thiên hạ kỳ công, sự huyền diệu của nó không dưới bí tịch của bất đại cổ tộc, thậm chí là cảm quan linh mẫn có thể tăng lên đến cực cao, nên có lực miễn dịch với huyền thuật rất mạnh.

Hơn nữa Cổ Diêu khổ luyện suốt nửa năm, trái tim đã vô cùng cứng cỏi, ngay cả huyền thuật của Hách Liên Kiếm cũng không có tác dụng.

Chỉ cần có thể chống đỡ được huyền thuật của đối phương thì nhất định sẽ không phải ngồi chờ chết, còn có lực phản kháng. Lòng tin của Cổ Diêu tăng nhiều, huỳnh quang trong tay phải tăng xuất hiện, ba cổ quyền kinh xuất ra hướng đến Hách Liên Kiếm.

Vì tính chất công bằng cho nên Huyền Kiếm Thừa ảnh là vật bị cấm mang vào trận đấu, Hách Liên Kiếm chỉ sử dụng một thanh kiếm bình thường trong học viện.

Nhưng cường giả vẫn là cường giả, việc này sẽ không thay đổi theo vũ khí, cho dù chỉ là một thanh trường kiếm bình thường trong tay của hắn cũng có thể phát huy uy lực rất mạnh.

Cho dù huyền thuật mất đi hiệu lực thì so về vũ kỹ Cổ Diêu cũng không thể nào bằng Hách Liên Kiếm được, loại công kích này hắn không thêm để ý đến, liên tiếp đâm ra ba kiếm, dễ dàng phá tan quyền kinh.

“Không tệ, cũng có chút năng lực, nhưng nếu thế này thì sao?” Hách Liên Kiếm vùng trường kiếm lên, tử quang hiện ra.

Kỳ quái chính là tử quang không phải là do kinh lực ngưng thành, loại hình thái này sẽ không bị đầu khí phá hủy dễ dàng, nó lại xuất ra từ tay của Hách Liên Kiếm nên Cổ Diêu không dám chậm trễ, lại tiếp tục xuất ra ba quyền kinh, muốn thử dò xét.

Quyền kinh lại dễ dàng xuyên qua vụ khí, chúng nó quả thực không có tính chất của lực lượng, bị quyền kinh xuyên qua, sương mù tiếp tục di chuyển và bành trướng, đem Cổ Diêu bao phủ vào trong đó.

Cổ Diêu vô cùng kinh hãi, bởi vì tử vụ này có chút đặc dị, lập tức vận khởi hộ thể đầu khí.

Nhưng tử vụ lại xuyên qua hộ thể đầu khí của Cổ Diêu, xông vào da của hắn.

Ngồi trên khán đài Đoan Mộc Tích thấy thế thì lắc đầu nói: "Xong hết rồi, thắng bại đã định, bạn cùng phòng, ặc, không huynh đệ của người thua rồi."

Tạp La lầm bầm nói: "nếu như lão nhị thật sự có thể nhanh chóng thua trận thì tốt chỉ sợ đó là chuyện khó xảy ra."

Tử vụ xuyên vào cơ thể làm Cổ Diêu cảm thấy kinh hãi, nhưng hắn đã thâm vận đầu khí, nhưng lại không có phát hiện gì, chẳng lẽ tử vụ nọ chỉ là hư chiêu của Hách Liên Kiếm?

Đang lúc còn không hiểu chuyện gì thì đầu óc đột nhiên hoa lên, cảnh vật trước mặt đột nhiên mơ hồ, tiếp theo đó không gian cũng vận vận biến hóa mãnh liệt.

Cổ Diêu hoảng hốt đồng thời cũng nhận ra được, chính mình cuối cùng cũng không thể nào tránh được mà đã trúng huyền thuật, nhưng là trúng chiêu gì đây?

"Quên nói cho người biết một việc, ngoại trừ lợi dụng hai mắt ra ta còn có thể thông qua thiên mị đầu khí mà thi triển huyền thuật!"

Thanh âm nham hiểm của Hách Liên Kiếm truyền đến bên tai của Cổ Diêu: "Người đã bỏ qua cơ hội để bỏ cuộc rồi, bây giờ đã trúng huyền thuật rồi hiện giờ người có muốn bỏ cuộc cũng không làm được, bởi vì lời nói của người sẽ không thể nào truyền ra ngoài được. Yên tâm trong vòng năm phút ta sẽ không đánh bại người để giành lấy hai điểm, bởi vì ta muốn chậm rãi, từ từ hành hạ người, như vậy thì mới có thể hưởng thụ sự tàn khốc của ta!"

94. Chương 8 : Nguyên Tử Bạo Liệt Quyền (i)

Chẳng lẽ huyền thuật cũng không có hiệu lực.

"Thiên Mị Huyền Cảnh – Chân Thật Đích Mộng" Hách Liên Kiếm ung dung nói: "Trong huyền cảnh, người sẽ nghe thấy, nhìn thấy những sự kiện hoàn toàn giống với bên ngoài nhưng người lại chính là ngoại lệ."

Khi nói chuyện hắn cũng đi đến trước mặt Cổ Diêu, song phương có thể gọi là đứng sát nhau.

Địch nhân ở trước mắt, Cổ Diêu gơ nắm tay lên nhưng động tác vốn rất đơn giản này lại trở nên vô cùng khó khăn, một động tác rất là thông thả, gơ tay lên nhưng bây giờ muốn làm phải tốn đến mấy chục giây.

Lúc này Cổ Diêu đã rõ ý của Hách Liên Kiếm, lúc này hắn tựa như là đang bị một ngọn núi lớn đè lên, bị ép đến khó mà thở nổi, ngay cả việc nhấc tay lên cũng là một hành động khó khăn.

Trong mắt của khán giả, động tác của Cổ Diêu giống như là một thước phim quay chậm, bọn họ cũng cảm thấy kỳ quái nhưng đều hiểu đó là do huyền thuật mà ra.

"Thật đáng thương, người hãy xem bộ dáng của mình đi, mặc dù còn có thể di động nhưng ngay cả năng lực cơ bản nhất cũng đã mất đi." Hách Liên Kiếm nói xong liền lấy kiếm đâm vào người Cổ Diêu, động tác của hắn rất chậm, hành động vô cùng thông thả, để lại trên người Cổ Diêu một vết thương, bởi vì động tác của Cổ Diêu còn chậm hơn hắn rất nhiều lần.

Cổ Diêu muốn nói nhưng đầu lưỡi lại cứng như nắm tay không thể thốt lên một lời nào.

“Vô ích thôi!” Hách Liên Kiếm tựa hồ như nhìn thấu tâm tư của hắn, trào phúng nói: “Ngoại trừ có thể đứng ra toàn bộ hành động của người đều không thực hiện được, kể cả nói, cho nên hiện tại người không thể nào bỏ cuộc được! Bây giờ người chẳng khác nào là một đứa trẻ con, ha ha h ...”

Vừa nói chuyện hắn vừa đâm vài kiếm lên người của Cổ Diêu, mà máu trên người của Cổ Diêu chảy xuống cũng không nhiều, điều này chứng tỏ Hách Liên Kiếm cũng không có dùng lực quá mạnh, thậm chí có thể nói là hắn chỉ nhờ vào sự sắc bén của thanh kiếm mà tấn công Cổ Diêu thôi.

Quá trình hành hạ Cổ Diêu như thế này sẽ không làm cho Cổ Diêu bị thua quá sớm.

“Có tay có chân nhưng lại chẳng khác như một phế nhân cảm giác này thế nào?” Hách Liên Kiếm cũng không quên làm nhục Cổ Diêu bằng ngôn từ: “Có phải là rất cô độc, rất bất lực? Hãy xem đại ca Hạ Hầu Cẩn của người ngay phía dưới đi.”

Sắc mặt lo âu của hắn quả thật là đặc sắc, hắc hắc, vào buổi lễ khai giảng hôm đó các người vũ nhục ta ta nhất định sẽ trả cho hắn gấp bội, bây giờ chỉ coi như là lấy lời mà thôi!”

Hách Liên Kiếm dừng lại một chút nói: “Ay da, chút nữa là quên, hắn là rất đau! Đây vốn là ở bên trong Chân Thật Huyền Cảnh, ta chính là chúa tể, nếu như ta muốn thì có thể làm cho linh hồn của người dễ cao cũng có thể làm cho người càng thêm đau đớn!”

Vừa nói chuyện hắn vừa dùng kiếm tạo thêm một vết thương hình chữ thập lên người Cổ Diêu: “Rất đau, có phải không?”

Quả thật là rất đau, Hách Liên Kiếm không phải nói chơi, nhưng Cổ Diêu không có lên tiếng, cho dù có thể nói thì Cổ Diêu nhất định cũng sẽ không rên la.

Cực lực chịu đựng sự thống khổ, đôi mắt của Cổ Diêu tràn ngập lửa giận nhìn chằm chằm vào Hách Liên Kiếm.

Trong dự tính của Hách Liên Kiếm thì giờ phút này lọt vào tay của hắn thì Cổ Diêu nhất định sẽ dùng ánh mắt cầu khẩn để van xin hắn hạ thủ lưu tình, như thế thì hắn sẽ vô cùng khoái hoạt, nhưng chỉ tiếc lúc này lại hoàn toàn ngược lại với dự tính của hắn, điều này làm cho Hách Liên Kiếm vô cùng khó chịu, khuôn mặt trầm xuống.

Nhưng hắn lại nhanh chóng tươi cười: “Ta biết người đang muốn chọc giận ta để có thể nhanh chóng được giải thoát có đúng không? Đừng si tâm vọng tưởng, cứ tiếp tục làm tên ngốc tử để cho ta tiêu khiển đi!”

Hách Liên Kiếm lại dùng kiếm đâm vào người Cổ Diêu một cái thật nhẹ, vừa nhẹ vừa chậm, vết thương hình chữ thập kia làm hắn cảm thấy hồi tiếc vì thanh máu của Cổ Diêu bị mất nhiều quá.

Giờ phút này Cổ Diêu không thể nào di chuyển được chẳng khác nào một cái bia thịt, hoàn toàn để mặc cho người khác muốn làm gì thì làm, trường kiếm của Hách Liên Kiếm đưa lên hạ xuống liên tục trên người Cổ Diêu tạo thành vô số vết thương máu tươi từ trong vết thương không ngừng chảy ra, hắn hiện nay đã biến thành một huyết nhân.

Mặc dù đều là các vết thương nhẹ nhưng tình cảnh này nhìn qua rất là tàn khốc, ngay cả các nữ học viên trong tổ chức nữ quyền, kể cả Đông Phương Lộ vốn vô cùng chán ghét Cổ Diêu, cùng với bại tướng của Cổ Diêu là Mộc Linh Linh cũng không đành lòng nhìn.

Bạo Lộ Cuồng mặc dù ghê tởm nhưng các nàng chỉ muốn hắn bị người khác đánh cho thảm bại và mất đi tư cách thi đấu mà thôi, chứ không muốn nhìn thấy hắn bị hành hạ như thế này.

Người khác cũng nhận thấy hành vi của Hách Liên Kiếm hơi quá đáng, mặc dù đã nắm chắc phần thắng trong tay nhưng hắn lại không đánh bại đối thủ mà vũ nhục người khác, đây không chỉ là hành động bất kính đối với kỳ thi đấu này mà còn là bất kính đối với tinh thần võ đạo.

Nữ tử với khuôn mặt biến ảo không ngừng ở giữa sân chợt nổi giận, mà kỳ quái chính là nàng và Cổ Diêu không hề quen biết.

Mà ở trên khán đài còn có một cô gái hai mắt đỏ bừng, cơ hồ sắp khóc, cô gái này chính là Hàn Đan.

Sợ xú danh của mình ảnh hưởng đến Hàn Đan nên Cổ Diêu không cho nàng đến xem các cuộc chiến, nhưng trong trận đấu trọng yếu này thì Hàn Đan rất cực không nhìn được nên lén đến xem, nhưng nấp vào một góc để Cổ Diêu không phát hiện.

Lúc này thấy được bộ dáng thê thảm của Cổ Diêu trên lôi đài, tâm trạng của Hàn Đan vừa đau vừa vội, nếu như không phải vì mình thì Cổ Diêu ca ca sẽ không cùng cái tên đệ tiện kia kết thù.

Trên hàng nhất của lôi đài thì nữ tử với đủ loại đồ án xanh xanh đỏ đỏ trên người thì cắn chặt môi dưới.

Chính là Nguyên Tội, vào lúc này cũng không hô lên những câu ủng hộ phóng đảng.

“Giết tên tiểu tử kia, ta muốn giết hắn!” Chỉ vì xung đột của mình và Hách Liên Kiếm nên bây giờ Cổ Diêu phải chịu vũ nhục thế này, Hạ Hầu Cẩn không thể không bạo nộ, muốn lập tức xông lên lôi đài bắt quá có một người đã ngăn cản hắn lại.

“Bình tĩnh nào, Hạ Hầu Cẩn đừng có xúc động như thế!” người ngăn cản hắn chính là Đoan Mộc Tích: “Nếu như ngươi lỗ mãng xông xuống lôi đài như thế thì sẽ bị hủy bỏ tư cách thi đấu thậm chí còn phải chịu xử phạt của học viện.”

“Trong trận đấu nếu như có một bên không nói bỏ cuộc trước thì đừng nói là người cho dù là cả đạo sư cũng không chen vào!”

Hạ Hầu Cẩn cả giận nói: “chẳng lẽ ngươi không thấy lão nhị bị trúng huyền thuật của tên tiểu tử hèn hạ kia nên không thể bỏ cuộc được sao!”

“Việc này cũng không có cách nào khác!” Đoan Mộc Tích thở dài nói: “Nhưng dù sao thì hắn chỉ bị các vết thương nhẹ trên người mà thôi, sau khi trận đấu kết thúc thì thần quan nhất định sẽ tiến hành cứu chữa kịp thời cho hắn mà thôi! Thậm chí ngay cả sẹo cũng không có lưu lại, nhẫn nại chút đi, ta mong được đấu với ngươi trên lôi đài đã lâu, không hy vọng ngươi lại bị hủy tư cách thi đấu như thế!”

Hạ Hầu Cẩn chán nản ngồi xuống, nắm chặt nắm tay, gân xanh nổi lên: “Chỉ cần tên tiểu tử kia đụng với ta thì hắn chết chắc!”

Đoan Mộc Tích cũng có chút phẫn nộ: “Yên tâm nếu như hắn đụng ta thì ta nhất định sẽ trả thù cho bạn cùng phòng cả ngươi, tên tiểu tử Hách Liên Kiếm này quả thật là đệ tiện, vũ nhục phẩm chất của một vũ giả!”

Tạp La mặc dù không lên tiếng nhưng trong lòng đã chuẩn bị phương án để trả thù tên Hách Liên Kiếm này với hàng trăm đạo cụ khác nhau, Hội Phấn Bất Thác, có thể làm cho người trúng phải vô cùng ngứa ngáy khó chịu liên tục suốt ba ngày, ngứa đến nỗi không chịu được phải lột cả da mới thôi.

“Thật là hay quá, Kiếm Ca Ca, tên tiểu tử kia đã thành đồ chơi của huynh, hãy tha thò mà chơi đùa thỏa thích!” trận đấu này làm cho người khó chịu nhưng lại có một người vỗ tay khoan khoái, đó chính là một nữ nhân tươi đẹp với cặp vú to, bạn gái của Hách Liên Kiếm Hách Đế.

Mẹ nó! Đúng là một con đàn bà ác độc!

Đây hầu như là đánh giá của tất cả những người ở đây dành cho ả.

Mà các vị hoa hoa công tử khác hằng ngày cùng Hách Liên Kiếm qua lại lúc này dường như cũng có chút cơ trí không dám làm quá mức.

Trận đấu này vốn chỉ cần hai phút là có thể kết thúc nhưng cuối cùng đã kéo dài hơn nửa giờ, khắp người của Cổ Diêu toàn là vết thương, trông đáng sợ vô cùng, nhưng chiến ý trong ánh mắt của hắn vẫn không hề tiêu tan.

Hơn nữa, trên màn hình lớn thì thanh máu của hắn chỉ còn lại một tia máu cuối cùng, chỉ cần Hách Liên Kiếm vỗ nhẹ một kiếm thì trận đấu kết thúc.

Lúc trước khán giả đều mong muốn Cổ Diêu bị thua nhưng đó không phải là xuất phát từ hảo ý, nhưng sau khi chứng kiến hành động của Hách Liên Kiếm thì họ cũng không muốn xem nữa, hy vọng trận đấu có thể sớm kết thúc, Cổ Diêu được giải thoát.

Hàn Đan, Táp La cùng Hạ Hầu Cẩn không hện mà cùng nhau thở phào nhẹ nhõm.

Hách Liên Kiếm thở dài nói: "Thật đáng tiếc, thời gian sung sướng luôn trôi qua rất nhanh, trò chơi thú vị như thế cuối cùng cũng kết thúc, thật đúng là không nỡ, bất quá trước khi trò chơi kết thúc ta nhất định sẽ làm cho nó đặc sắc hơn!"

95. Chương 8 : Nguyên Tử Bạo Liệt Quyền (ii)

Khán giả thấy Hách Liên Kiếm đến gần Cổ Diêu nhưng không có đâm kiếm ra cứ tưởng hắn muốn kéo dài thời gian để hành hạ Cổ Diêu, nhưng mọi người nhanh chóng phát hiện là không đúng!

Từ lúc sử dụng huyền thuật đến giờ Hách Liên Kiếm khi tấn công không hề dùng đầu khí, mà phút này thì hơi thở của hắn nặng hơn, tử quang bên ngoài bành trướng – Hắn đang vận khí!

Hách Liên Kiếm phải vận khí lâu như vậy thì đây là chiêu thức thế nào đây?

Không chỉ có ý muốn vũ nhục đối phương mà còn muốn đưa đối phương vào chỗ chết!

Phát hiện ra ý đồ của Hách Liên Kiếm trước hết chính là Hạ Hầu Cẩn, hắn liều mạng bỏ qua ngăn cản của Đoan Mộc Tích: "Cút ngay cho lão tử!" sau đó công lên lôi đài.

Cái gì là tư cách thi đấu, điểm số, toàn bộ đều là vô văn, trong lòng của Hạ Hầu Cẩn thì tính mạng của huynh đệ trọng yếu hơn hắn so với các thứ kia!

Nhưng có người còn nhanh hơn hắn, chính là vị mỹ nữ mà dung mạo luôn biến ảo kia, dàng di chuyển theo một bộ pháp huyền ảo, giữa chỗ đông người nhưng lại không hề đụng vào một người nào, vô cùng quỷ dị hơn nữa tốc độ lại vô cùng nhanh.

Cùng lao ra còn có Hàn Đan nhưng nàng ở trong góc của lôi đài cho nên chậm hơn so với thần bí mỹ nữ và Hạ Hầu Cẩn nhiều.

Hách Liên Kiếm cười một cách đê tiện: "yên tâm ta sẽ không giết ngươi đâu, nếu không thì ta sẽ bị mất tư cách thi đấu tiếp, bất quá sau khi trúng chiêu này ngươi nhất định sẽ trở thành một người tàn phế. Hàn Đan sẽ không thể nào thích một phế nhân được, hé hé ..."

"Bát Kỳ Kiếm Pháp Chi Đại Xà Trĩ!" trường kiếm vung mạnh, một cự mãng xuất ra, trương cái miệng rộng đỏ như máu hướng đến Cổ Diêu.

Cho dù là thần bí mỹ nữ với bộ pháp vô cùng quỷ dị cũng không đến kịp.

"Không!"

So với thần bí mỹ nữ thì còn có một người khác nhanh hơn, nhưng không phải là khoảng cách, không phải là tốc độ.

Chính là nữ tử trên mặt vẽ đầy đồ án xanh xanh đỏ đỏ cũng đang tiến lại, nhưng nàng còn cách lôi đài một đoạn khá xa, vì để tránh cho ngộ thương khán giả bên ngoài cho nên lôi đài có một tầng kết giới cường đại và tầng kết giới này trở thành một trở ngại rất lớn.

Nhưng tiếng kinh hô của nữ tử đó thì không bị ảnh hưởng bởi kết giới truyền vào tai của Cổ Diêu.

Cổ Diêu đột nhiên giật mình, hắn nhận ra thanh âm này, là của Đoan Mộc Tình.

Mặc dù trong suốt hai tháng ở chung Đoan Mộc Tình bị phong bế không thể nói chuyện nhưng lần trước gặp nhau tại cửa của học viện, nàng đã hỏi hắn một câu, chỉ một câu nói nhưng thanh âm của Đoan Mộc Tình đã vĩnh viễn khắc ghi vào trong tâm trí của Cổ Diêu, vĩnh viễn không thể nào quên.

Trên thực tế sau lần gặp nhau lần trước, Đoan Mộc Tình cũng không có ngừng điều tra về Cổ Diêu, nàng thậm chí còn theo dõi hắn đến sân huấn luyện.

Mỗi trận đấu của Cổ Diêu, Đông Phương Lộ đều tìm mọi cách để ngăn cản nàng đến, chỉ tiếc là Đông Phương Lộ hoàn toàn không biết mỗi trận đấu của Cổ Diêu nàng đều đến xem, chỉ là nàng giả trang nên người khác không nhận ra mà thôi.

Đoan Mộc Tình vẫn muốn từ trong trận đấu tìm được một thứ gì đó nhưng đáng tiếc kết quả cuối cùng làm cho nàng thất vọng.

Nếu so với vị đạo tặc siêu cấp kia thì Cổ Diêu yếu hơn rất nhiều, cho dù người bắt nàng ra khỏi gia tộc là sư phụ của hắn thì khả năng của hắn không phải chỉ có thể mới đúng.

Lần lượt thất vọng nhưng Đoan Mộc Tình vẫn không bỏ cuộc, bởi vì người xa lạ này đem đến cho nàng một cảm giác rất là quen thuộc, đây chính là trực giác của nữ nhân, đến khi Cổ Diêu gặp nguy hiểm thì nàng không tự chủ được mà tiến đến lôi đài.

Đoan Mộc Tình, chính là cái tên này, chính cái tên này là động lực để Cổ Diêu tiến vào thần thánh học viện, cũng chính cái tên này thúc dục hắn huấn luyện một cách khổ cực như Hạ Hầu Cẩn.

Khí huyết của Cổ Diêu dâng trào, trong đầu trống rỗng, trong đầu hắn chỉ còn duy nhất một ý niệm.

Sức mạnh, hắn muốn có sức mạng bất luận là cách thức gì!

Cho dù trong Thiên Ma Quyết có cấm bẫy, cho dù là có bị tẩu hỏa nhập ma, cho dù có phải chịu thống khổ đến cực điểm mà chết đi thì so với làm phế nhân dưới kiếm của Hách Liên Kiếm còn tốt hơn!

Khai!

Trong lòng vừa nghĩ Cổ Diêu đồng thời cũng vận khởi phương pháp trong Sinh Môn của Thiên Ma Quyết.

Ầm!

Một nỗi thống khổ thấu tận tâm hồn, không có xảy ra tình huống tẩu hỏa nhập ma, ngược lại một lực lượng không cách nào tả được sinh ra, tràn ngập toàn thân, bám vào mọi chỗ trên cơ thể, mỗi gân mạch thậm chí là từng tế bào.

Mà đều thần kỳ chính là Cổ Diêu khôi phục lại năng lực hành động.

Tất cả những chuyện này nói ra thì chậm nhưng trên thực tế thì rất nhanh, lúc này cự mãng cũng tiến tới với một khí thế không thể ngăn cản, cái miệng rộng đầy máu hé ra, mấy chiếc răng độc có thể nhìn thấy rõ ràng.

Không do dự gì hết, cũng không lo lắng về thời gian, Cổ Diêu theo tiềm thức mà đem kỹ năng thuần thục nhất trong Thiên Ma Quyết xuất ra.

Trước kia hắn đã thử qua hơn trăm ngàn lần nhưng không có hiệu quả gì khác ngoài một cơn gió nhẹ thổi qua, nhưng lần này lại hoàn toàn khác!

Trong làn gió nhẹ có ẩn chứa lực lượng được tăng lên theo thừa số, một thành hai, hai thành bốn, bốn thành tám, tám thành mười sáu, mười sáu thành ba mươi hai ... cứ tiếp tục biến đổi với tốc độ cao không cách nào tưởng tượng được!

Sau khi khối lực lượng phân ra thành hàng ngàn hàng vạn lần thì cơn gió nhẹ cũng có biến hóa, biến thành một vòng xoáy màu đen có đường kính nửa thước giống như là một tiểu vụ trụ hình cầu.

Khi chạm vào vòng xoáy màu đen thì cự mãng với khí thế hung hãn liền biến mất, mà vòng xoáy vẫn tiến về phía Hách Liên Kiếm với khí thế không hề suy giảm.

“Ặc?”

Cổ Diêu có thể thoát khỏi huyền cảnh đã là chuyện không tưởng đối với Hách Liên Kiếm rồi, mà lại càng làm cho hắn thêm kinh ngạc chính là ngay cả Đại Xà Trĩ cũng bị phá!

Biến cố xảy ra bất thành linh làm cho hắn ngây người, khi hồi phục tinh thần thì vòng xoáy hình cầu đã đến trước ngực.

Hách Liên Kiếm không biết cái vòng xoáy hình cầu cổ quái này là chiêu thức gì, nhưng nó có thể dễ dàng phá được Đại Xà Trĩ thì khẳng định là một kỹ năng mạnh mẽ.

Hắn liền vội vàng vận khởi thiên mị đầu khí, tử khí điên cuồng bành trướng ra trước người hắn.

Ầm!!!

Một tiếng nổ long trời vang lên, cả sân huấn luyện cũng rung chuyển một chút.

Hách Liên Kiếm bị văng đi như một viên đạn bay thẳng vào khán giả, vừa văng trúng ngay vào chỗ của đám người bên hắn.

“Kiếm ca ca!” nữ tử tươi đẹp ngực to nhất thời kinh hãi, vội vàng chạy lại dìu hắn.

“Cút ngay!” Hách Liên Kiếm không thể nhốt nhấc mà đứng lên được, hắn muốn lập tức trở lại lôi đài, nếu ở dưới lôi đài quá năm giây thì sẽ bị tính là thua.

Lúc này đèn đỏ chợt sáng lên, Hách Liên Kiếm nhìn lên màn hình, thanh máu của hắn đã cạn.

“Không, không thể được, không có khả năng!” thân hình của Hách Liên Kiếm run run, hắn thật không thể tiếp nhận chuyện này.

Tất cả những người có mặt cũng sợ ngây người, kể cả Hạ Hầu Cẩn, Đoan Mộc Tích, Tạp La, Nguyên Tội, Hàn Đan, Đông Phương Lộ, Mộc Linh Linh cùng với vị mỹ nữ thần bí kia cùng với đám người của Hách Liên Kiếm, và mỗi người ở đây.

Đừng nói là bọn họ, ngay cả Cổ Diêu cũng sợ ngây người, kinh ngạc thậm chí có chút không tin vào chính tay phải của mình.

Nguyên Tử Bạo Liệt quyền! Đây mới là Nguyên Tử Bạo Liệt quyền chân chính!

96. Chương 9 : Sư Tử

Thắng?

Sinh môn, một cấm kỵ có thể dẫn đến việc tẩu hỏa nhập ma cuối cùng không có xảy ra mà trái ngược lại còn mang đến cho Cổ Diêu một điều mà hắn khát vọng.

Lực lượng mệnh môn trong cơ thể di chuyển không ngừng, Cổ Diêu chưa từng cảm giác được thực lực của mình cường đại như thế.

Chỉ cần nhẹ nhàng vận khí, thì trên năm tay đã ngưng tụ tràn đầy đầu khí, Cổ Diêu tin rằng không cần dùng bất kỳ kỹ năng nào, chỉ bằng vào lực lượng thuần túy là có thể đem một gốc đại thụ đánh ngã dễ dàng.

Thiên Ma Quyết! Quả thật là thần kỳ!

Vết thương trên người Cổ Diêu đã khỏi hẳn, nhưng không phải là nhờ thần quan, sau khi mở ra sinh môn, vết thương liền nhanh chóng lành lại, da thịt phục hồi lại như ban đầu, cứ như là chưa từng bị thương vậy.

Cho dù là thần quan của học viện muốn chữa trị các vết thương và tiêu trừ sẹo cũng phải mất một thời gian, đây chính là điểm thần kỳ của thiên ma quyết.

“Cổ Diêu ca ca, huynh thắng rồi, thắng rồi!” Hàn Đan ôm hắn vừa khóc vừa cười, trận đấu đó quả thật là một màn dọa người, khiến cho nàng hồi hộp không thôi, thậm chí còn tưởng rằng sẽ không còn được nhìn thấy Cổ Diêu nữa, nào ngờ kết quả cuối cùng lại hoàn toàn trái ngược với dự đoán của mọi người.

“Lão nhị, quyền cuối cùng của ngươi quả thật là kinh hồn, lực bạo phát vô cùng mạnh mẽ! Về mặt của tên tiểu tử Hách Liên Kiếm lúc đó đúng là rất đặc sắc, quả thật là tựa như ăn phải một đồng phân.”

Tạp La đang ăn cơm thiếu chút nữa là đã phun ra hết những thứ trong miệng, oán giận nói: “Đại Ca! Đừng có sử dụng những từ ngữ thí dụ như thế được không?”

“Uh, lúc đó tên tiểu tử Hách Liên Kiếm quả thực là tựa như nuốt phải mười con ruồi vậy!”

Tạp La: “.....”

Tình huống khi Nguyên tử bạo liệt quyền xuất ra cực kỳ giống với các phản ứng của tên lửa mà Tạp La đang nghiên cứu, Cổ Diêu vốn định hỏi han những cuối cùng lại thôi vì nhớ đến lời cảnh báo của Hàn đại hộ.

Đối với một kích cuối cùng của Cổ Diêu, Hạ Hầu Cẩn cùng Tạp La đều cảm thấy kỳ quái, Cổ Diêu dù sao mỗi lần muốn sử dụng kỹ năng phải âm thầm vận lực, vẫn chưa hoàn toàn nắm giữ được kỹ năng bộc phát, nhưng trong trận đấu lại có thể phá vỡ được bình cảnh trọng yếu đó.

Bình cảnh vốn là khó khăn không nhỏ khi người tu luyện võ học gặp phải. Người luyện võ khi gặp phải bình cảnh thì tu vi rất dễ bị đình trệ không thể tiến thêm được, hoặc là có tiến thêm nhưng rất chậm.

Đột phá bình cảnh thì thời gian tốt ít nhất cũng phải một tháng, bình thường phải là mấy tháng, nếu dài hơn nữa cũng là một năm, mười năm thậm chí là cả đời cũng không thể đột phá được, đó là phải trông vào tố chất, vận khí và quá trình tu luyện.

Nhưng nếu như đột phá được bình cảnh thì có thể lập tức tiến vào một cảnh giới mới.

Đối với vấn đề này hai người Hạ Hầu Cẩn thật ra là không có hoài nghi, bọn họ cũng không tìm được một giải thích hợp lý hơn, nhưng có một điều bọn họ không biết. Cổ Diêu mặc dù đã đề cao trình độ, đột phá được bình cảnh, nhưng kỹ năng bộc phát thì Cổ Diêu vẫn chưa nắm được, trên thực tế đó chỉ là kỹ năng cơ sở nhất trong thiên ma quyết mà thôi.

Chỉ kỹ năng cơ sở thôi đã lợi hại như thế rồi, vậy thì kỹ năng loại trung như thuận ngực chỉ, minh vương trảm, thiên ma độn, thiên ma thủ hộ càng lợi hại như thế nào đây? Khi nghĩ đến đó thì Cổ Diêu cảm thấy hưng phấn.

Còn có, lúc đó Đoan Mộc Tình cũng ở đó, vào lúc mình đối mặt với tử vong thì nàng lại từ trên khán đài vọt đến, nhớ lại những hành động kỳ kỳ của nàng Cổ Diêu cảm thấy không hiểu, đồng thời từ trong đáy lòng cũng dâng lên một cảm giác kỳ quái.

Khi đi mua cơm tối, Cổ Diêu có cảm giác ánh mắt của các học viên nhìn mình đã khác hẳn, không còn là cảm giác chán ghét, khinh bỉ nữa mà là bao hàm sự tôn kính và sợ hãi.

Ngay cả một cao thủ như Hách Liên Kiếm cũng có thể đánh bại, bên trong học viện lưu truyền một tin, cho rằng lúc đó Cổ Diêu đã dùng một loại kỹ năng có thể tổn thương đến nguyên khí của mình, mà cho dù có là lý do gì đi nữa thì cũng không sao, có thể đánh bại Hách Liên Kiếm trong một trận đi đấu thì có thể khẳng định hẳn là một cao thủ, nếu đối lại là người khác yếu hơn thì cho dù có dùng đến kỹ năng tự tổn hại đến nguyên khí, hay thậm chí là tính mệnh cũng vô dụng.

Cho dù hẳn là Bạo Lộ Cuồng, cũng là một Bạo Lộ cuồng cường đại, đó chính là điểm bất đồng trong học viện, đó là mạnh và yếu ‘khác nhau’.

Cho dù danh tiếng có thể cải thiện được nhưng loại đãi ngộ này làm cho Cổ Diêu có chút thoải mái, ngay cả cơm cũng thấy ngon hơn.

Tâm tình của hắn hưng phấn suốt đường đi cho đến khi trên đường quay về tức xá dụng phải một người mới chuyển thành kinh ngạc.

Một vị mỹ nữ, cản đường hắn!

Vị mỹ nữ này rất là kỳ lạ, dung mạo đẹp đến cực điểm, khuôn mặt cùng ngũ quan vô cùng tinh xảo, nhưng lại có cảm giác như là biển ảo không ngừng. Đang là hình dạng này, nhưng khi nhìn kỹ lại thì lại biến thành khác, xem đến lần thứ ba thì lại thay đổi tiếp, nhưng thay đổi ở điểm nào thì lại không thể nói được.

Nếu như cho một trăm họa sĩ cùng vẽ chân dung cho nàng thì dám khẳng định sẽ có một trăm bức chân dung khác nhau.

Đó là một loại cảm giác rất huyền bí, nàng tựa như là một mỹ nữ của thế gian như bao mỹ nữ khác, nhưng đồng thời lại cũng là một mỹ nữ hoàn toàn khác biệt so với các mỹ nữ khác, tựa như chân tướng của nàng bị bao phủ trong sương mù, khó có thể mà phân biệt được, lại càng không có cách nào nắm bắt.

Vị mỹ nữ kỳ lạ này hiển nhiên vốn là hướng về Cổ Diêu, nàng vừa đến trước hắn là dừng cước bộ.

Cổ Diêu không nghĩ rằng chỉ cần đánh thắng Hách Liên Kiếm là có thể làm cho mỹ nữ trong học viện ‘thâm yêu trộm nhớ’ mình, hay là thậm chí không tiếc gì cản đường để biểu lộ tình cảm.

Hơn nữa vị mỹ nữ này đã thành thực, không giống như là nữ học viên trong học viện, nhưng thành thực ở đây không phải là tuổi tác, tuổi của mỹ nữ này nhìn qua cũng không lớn, nhưng nàng có một loại khí chất của người đã thành thực, loại khí chất này chỉ có thể thông qua lịch duyệt trong xã hội một thời gian dài, kinh nghiệm mưa gió bồi dưỡng mà có được, mà loại xã hội lịch duyệt này thì học viên trong học viện hoàn toàn thiếu hẳn.

Trong ấn tượng của mình Cổ Diêu cũng không nhận ra nàng. Một người từ bên ngoài đến tìm mình để làm gì?

Nàng cũng chính là mỹ nữ thần bí trong trận chiến của Cổ Diêu với Hách Liên Kiếm, vào phút cuối khi Cổ Diêu lâm nguy thì nàng cùng Hạ Hầu Cẩn đều xông ra có ý định ngăn cản, xem ra nàng cùng với Cổ Diêu có quan hệ không bình thường.

“Quyền kia quả thật là không tệ!” mỹ nữ mở miệng nói trước, thanh âm của nàng cũng như khuôn mặt, thay đổi không ngừng: “Nhưng đối với một đạo tặc mà nói thì chiêu thức này quả thật là rất mạnh!”

Thanh âm của nàng rất là bình tĩnh, giống như là đang nói đến một chuyện rất bình thường vậy, nhưng khi Cổ Diêu nghe được lại thất kinh trong lòng.

Thân phận đạo tặc của hắn chỉ có Philip cùng với Ngã Mã biết mà thôi, cho dù là Hàn Đan cũng không biết, nàng chỉ biết Philip vốn là một cường giả chứ không phải là một đạo tặc, nhưng mỹ nữ trước mắt mình lại biết được thân phận của mình.

Cổ Diêu áp chế khiếp sợ trong lòng Cổ Diêu cau mày nói: “Xin lỗi, ta không hiểu ý của cô?”

“Ha ha, hành động của ngươi rất đúng.” Mỹ nữ khi nói chuyện cũng đồng thời giơ tay trái lên, một bàn tay đẹp như ngọc hiện ra, nhưng Cổ Diêu chú ý đến chính là ngón trỏ của nàng, trên ngón trỏ có một chiếc nhẫn.

Chiếc nhẫn vô cùng tinh xảo, bên ngoài còn có điêu khắc một con cừu vĩ hồ rất là sống động.

Cừu Vĩ Hồ vốn là yêu thú từ thời thượng cổ, rất thích sưu tầm bảo vật, đồng thời nó cũng chính là biểu tượng của Tiêu Dao Môn!

Giới chỉ này không phải là giả mạo, nếu như nói nó là đồ dõm thì Tiêu Dao Môn có thể thông qua một phương pháp đặc thù để nhận ra được, hơn nữa từ trước đến nay chưa có kẻ nào có thể nhìn thấy được chân diện thật của Tiêu Dao Giới Chỉ, nên không thể nào làm giả được.

Cổ Diêu lập tức nhận ra được thân phận của mỹ nữ này: “Sư Tỷ?”

Vì Ngã Mã bị nội thương cho nên Philip không thể ở lại thánh vực lâu được, nhưng trước khi đi lão có nói là hai tháng sau sư tỷ sẽ đến thánh vực để thay mặt lão truyền cho Cổ Diêu Quỷ Bộ. Thời hạn hai tháng đã qua hai mươi ngày nhưng nàng vẫn không có xuất hiện nên Cổ Diêu gần như đã quên chuyện này.

Tiêu Giao giới chỉ trên ngón trỏ của mỹ nữ biến mất, cười nói: “Tiểu sư đệ, lần đầu gặp mặt ta cũng nên giới thiệu một chút, ta gọi là Christie.”

“Christie sư tỷ, xin chào, đệ gọi là Cổ Diêu.” Đối với vị sư tỷ thần bí này thì Cổ Diêu biết đã lâu nhưng chưa từng gặp mặt, nhưng lần này lại đột nhiên xuất hiện khiến cho Cổ Diêu có chút cảm giác bất an.

“Vốn vâng lệnh sư phụ thì mấy ngày trước ta đã đến thánh vực rồi, nhưng bởi vì có chút sự tình cho nên phải trì hoãn đến nay, cho đến bây giờ mới tìm đến, thật xin lỗi, nhưng ...”

Christie cười cười: "Cũng vừa may chứng kiến được một trận đấu đặc sắc, nghe sư phụ nói là người thu được một đồ đệ thông minh tuyệt đỉnh, luôn trước mặt ta khen không ngớt, hôm nay chứng kiến quả thực, sư đệ tổ chất của người so với trong tưởng tượng của ta hơn nhiều!"

"Cái này ...", Cổ Diêu giữ ý tứ nói: "Christies sư tỷ, người quá khen!"

"ha ha!" Christie che miệng cười nói: "Tiểu sư đệ, người đúng là khiêm nhường, bây giờ đang là lúc thi đấu của học viện, việc luyện Quỷ Bộ để sau vậy, lần này đến thánh vực ta còn có thể ở lại một thời gian, lần này gặp nhau chỉ là để làm quen mà thôi! Vậy, chúng ta sẽ gặp lại sau kỳ thi đấu, ta sẽ chờ xem những trận đấu đặc sắc của đệ."

Christie nói xong thì từ bên cạnh của Cổ Diêu nhanh chóng biến mất tại phía xa.

Cổ Diêu đưa mắt nhìn theo hướng của nàng, theo thói quen sờ sờ cái mũi.

Vị sư tỷ này, xem ra là một người rất thú vị đây!

97. Chương 10 : Tán Công (i)

Trên đài là hai tuyển thủ, trong đó một người là Cổ Diêu, còn người kia là vũ áo bộ, chiến sĩ hệ, năm nhất ban sáu Bối Khắc.

Bối khắc vốn là học viên của ưu tú ban, bất quá hiện nay điểm số của hắn cùng Cổ Diêu là một điểm.

Là học viên cuối cùng của ưu tú ban, nhưng hắn thua liên tiếp hai trận, chỉ cần thua một trận nữa là sẽ bị loại, nhưng có lẽ là số phận đã mỉm cười với hắn khi hai lần bốc thăm đều may mắn gặp phải học viên bình thường, vì vậy hai trận đấu đó hắn đều thắng, trong đó có một trận còn may mắn đạt được hai điểm cho nên bây giờ hắn mới có một điểm bằng với Cổ Diêu.

Nếu như là trước đó một ngày, bối khắc bốc thăm trúng Cổ Diêu thì hắn sẽ hết sức cao hứng, nhưng hôm nay thì lại khác, sau khi hắn đánh bại Hách Liên Kiếm rất nhiều người đã liệt hắn vào danh sách đối thủ không nên đụng đến.

Đương nhiên không ai muốn đối đầu với một người có thể đánh bại cả Hách Liên Kiếm, bối khắc âm thầm kêu khổ.

Cổ Diêu lẳng lặng đứng đối diện, hoàn toàn không có khí thế của một cao thủ, hắn vốn thấp bé, thân ảnh của hắn đứng chung với bối khắc vô tình còn làm nổi bật bối khắc lên, có cảm giác như đang đối diện với một ngọn núi.

Thật sự Cổ Diêu rất gầy và nhỏ con, chứ không phải giống như Hách Liên Kiếm sử dụng kỹ năng huyền thuật 'Ma Do Tâm Sinh' trong lễ khai giảng.

Bối khắc sinh ra ảo giác nguyên nhân là do hắn khiếp đảm, chưa chiến đấu nhưng tâm lý đã rơi vào thế hạ phong.

Người xem cũng rất nhiều, số lượng chỗ ngồi của đài không thể nào đáp ứng đủ được, mỗi trận đấu của Cổ Diêu luôn rất náo nhiệt, nhưng hiện tại đa số người đến không phải vì danh tiếng 'Bạo Lộ Cuồng' của hắn mà là vì vũ kỹ thần kỳ của hắn.

Ở phương diện vũ kỹ, ít nhất hắn đã có được sự tôn kính của mọi người.

Con số trên màn hình lớn nhảy về số 0, trận đầu bắt đầu.

Bối khắc không dám tùy tiện tấn công, chỉ là ngưng thần chờ đợi, kỳ quái chính là Cổ Diêu cũng không có động thủ mà đứng yên tại chỗ.

Hắn đang suy nghĩ ra quỷ kế gì, chẳng lẽ là một cái bẫy, hay là đang muốn sử dụng một kỹ năng đáng sợ?

Ngay cả Hách Liên Kiếm cũng bị hạ bằng một chiêu, nếu như là mình thì càng đơn giản hơn, hơn nữa ít nhất mình cũng sẽ bị thương nặng, bối khắc càng nghi hoặc thì trái tim càng loạn, thậm chí còn nghĩ rằng, với cấp độ như hắn thì Cổ Diêu nhất định sẽ không cần sử dụng chiêu mạnh mẽ như thế.

Một phút, hai phút, ba phút, khoảng bảy phút trôi qua, song phương vẫn giằng co, chưa bên nào có ý định ra tay trước.

Bối khắc biết được đối phương có thói quen ‘Hậu Phát Chế Nhân’. Trong hai trận thắng của Cổ Diêu với Mộc Linh Linh và Hách Liên Kiếm đều là vào phút cuối chuyển bại thành thắng cả.

Mà ý nghĩ trong lòng của Cổ Diêu không ai biết được, cũng giống như những vũ kỹ thần bí mà hắn đã thể hiện ra vậy, Âm Lưu Phát Hoa Thủ và Nguyên Tử Bạo Liệt Quyền đều là ngoài dự đoán của mọi người.

Bảy phút đồng hồ trôi qua nhưng hai bên vẫn chưa giao thủ lần nào, cục diện trầm muộn, nhưng người xem cũng kiên nhẫn chờ đợi, bọn họ hy vọng có thể từ trên người Cổ Diêu chứng kiến được thêm nhiều kỹ năng kỳ diệu khác.

Bối khắc dù sao cũng là chiến sĩ, không nhẫn nại như thích khách được, rốt cục cũng xao động, hơn nữa sau khi quan sát hắn phát hiện sắc mặt của Cổ Diêu không tốt lắm, có chút tái nhợt, tóm lại là một vẻ mặt không khỏe.

Chẳng lẽ lời đồn là đúng, hắn trong trận chiến cùng với Hách Liên Kiếm vào phút cuối đã sử dụng chiêu thức khiến cho nguyên khí đại thương?

Vừa nghĩ đến đó thì trong lòng bối khắc dâng lên một tia hy vọng, xuất ra một chiêu mà chiến sĩ thường dùng nhất trong công kích tầm trung Khí Viêm Trảm.

Bởi vì khí viêm trảm tốc độ cũng không phải là quá nhanh, nên công kích trong khoảng cách trung bình là tốt nhất, nhưng do bối khắc vốn có kiêng kỵ trong tim, nên không dám đến gần, nên mới đứng ở khoảng cách trung bình mà sử dụng khí viêm trảm để dò xét.

Đao khí hình bán nguyệt xẹt qua phía Cổ Diêu, nhưng hắn không hề tránh né cũng không có ra chiêu để phá giải.

Chẳng lẽ mình đoán sai, thực lực của hắn rất mạnh, thậm chí có thể nghênh chống khí viêm trảm?

Trong khi bối khắc lo sợ thì khí viêm trảm cũng chạm vào người Cổ Diêu.

Một tiếng kêu đau đớn vang lên, thân thể của Cổ Diêu văng lên trên cao rồi rớt xuống đất.

Hơn nữa trên màn hình đèn đỏ cũng cháy sáng lên.

Bối khắc kinh ngạc mà nhìn lên màn hình thanh máu của Cổ Diêu đã toàn toàn cạn hết.

Thắng? Chỉ đơn giản như vậy thôi mà có thể lấy được hai điểm sao?

Cơ hồ cũng sẽ không có ai tin thế, trong trận đấu này các đệ tử chú trọng Cổ Diêu lại càng buồn bực đến nỗi muốn chết, chỉ có những đệ tử đặt cược Cổ Diêu sẽ thua thì cười toe toét, bọn họ dường như cảm thấy tức mặt đều là màu vàng lấp lánh, kim tệ đang bay đến mình.

Bất quá cho dù là người cá cược thắng hay là thua, hay là người không cá cược đều như thế, sự việc xảy ra đều là ngoài ý liệu của họ, cho dù là Cổ Diêu trong trận chiến với Hách Liên Kiếm đã bị tổn thương nguyên khí cũng không thể nào dễ dàng bị hạ thế được.

Cổ Diêu mặc kệ trong lòng mọi người nghĩ gì, cổ hết sức mà đứng lên, hắn không phải không có ý tránh khí viêm trảm, mà căn bản là không tránh được.

Thực lực mạnh mẽ của ngày hôm qua chỉ là đàm hoa nhất hiện, từ sáng sớm Cổ Diêu hoảng sợ phát hiện sức lực trong cơ thể mình dần dần mất đi, theo thời gian dần dần trôi qua tốc độ thoát lực càng nhanh hơn, khi đứng trên lôi đài thì hắn đã như là một ao nước cạn vậy.

Hắn đã hoàn toàn không còn khả năng khống chế sức lực trong cơ thể rồi, chỉ có thể để cho sức lực ly khai thân thể, đến nỗi ngay cả một chiêu bình thường nhất là khí viêm trảm cũng không chịu được.

Trong khi mọi người còn đang thảo luận, Cổ Diêu đi ra khỏi lôi đài, đầu của hắn hoa lên, quang cảnh mờ dần, thân thể mệt mỏi không chịu nổi, hai chân như nặng nề vô cùng, phải cố gắng hết sức cũng chưa đi ra khỏi sân huấn luyện.

Vừa đến cửa lôi đài, Cổ Diêu đụng phải một người không nghĩ đến – Hách Liên Kiếm.

“Cổ Diêu, con mẹ ngươi, ngươi cố ý thua, ngươi sợ sẽ lại gặp lại ta có phải không? Đồ hèn! Ngày hôm đó chẳng qua là do ta khinh thường, nếu không thì tuyệt đối sẽ không có khả năng ta thua!”

Hách Liên Kiếm khi xem đấu hy vọng Cổ Diêu có thể thắng, thắng để hắn có cơ hội gặp lại Cổ Diêu trên lôi đài, như thế thì hắn mới có thể báo thù được, ai ngờ Cổ Diêu lại thảm bại như thế, hắn không vì Cổ Diêu thảm bại mà cao hứng, ngược lại lửa giận ngập trời, không nhận được chờ hắn vừa đến cửa lôi đài thì đã mở miệng mắng.

Lúc này Cổ Diêu đã không còn sức lực để đấu võ mồm, hắn chỉ muốn tìm một chỗ để nằm xuống mà ngủ thôi, không muốn đứng nữa, vì vậy hắn bỏ qua Hách Liên Kiếm.

Trận đấu của Tập La đã sắp bắt đầu nên hắn không thể nào đến để Cổ Diêu được, lão nhì, thật xin lỗi.

Cổ Diêu cũng không biết lúc nào mình về đến túc xá, sau khi nằm trên giường thì ngón tay của hắn cũng không di chuyển nổi.

98. Chương 10 : Tán Công (ii)

Hôm nay đấu khí trong cơ thể của Cổ Diêu đã cạn kiệt, sức lực hoàn toàn không còn, tiếp theo là thể lực cơ bản của con người, thậm chí cuối cùng là sức sống.

Hắn có cảm giác rất là lạnh, tựa như là nằm trong băng tuyết, hết lần này đến lần khác thở ra, nhưng đều là khí nóng cả.

Ngực hắn đập chậm kinh hồn, sắc mặt đã từ tái nhợt biến thành tro tàn.

Cuối cùng là có chuyện gì xảy ra?

Chẳng lẽ sự cường đại của ngày hôm qua chỉ là hiện tượng giả mà thôi, sau khi mở ra sinh môn, nhất định là đã bị tẩu hỏa nhập ma rồi, chỉ là không có phát tác tức thời mà thôi.

Tẩu hỏa nhập ma phân ra nhiều loại. Có loại máu chảy ra từ miệng.

Gân mạch vỡ nát, thậm chí vô duyên vô cớ bạo tử.

Mà trong số đó có một loại gọi là tán công, tán công là một tình huống mà vũ giả không hề có hiện tượng bệnh gì cả.

Trái ngược lại thực lực còn tăng mạnh, nhưng loại tình huống này giống như hồi quang phản chiếu của người sắp chết, duy trì trong thời gian vô cùng ngắn ngủi, nhưng sau đó sức lực sẽ dần dần tan biến, mất đi từ từ, sau khi đấu khí tiêu hao hết sẽ đến thể lực rồi đến sức sống.

Khi mà sức sống không còn nữa thì cũng là lúc tử vong.

Bây giờ tình trạng của mình quả thật là rất giống tán công!

Xem ra thực lực của một người chỉ có thể chậm rãi tích lũy mà thành, không có khả năng đột nhiên tăng vọt, ngoại trừ thiêu đốt sức sống.

Cổ Diêu chỉ có thể cười khổ trong lòng, cho dù là thiên ma quỷ cũng không thể nào thoát khỏi được quy luật của tự nhiên, hoặc có lẽ sinh môn chính là một cái bẫy trong đó, làm sao có thể có được một công pháp quý dị như thế?

Trước mắt dần dần mờ hồ, ngay cả sức để mở mi mắt ra cũng không có.

Thật sự phải chết sao? Quả thật là có chút không cam lòng!

Đây chính là ý thức cuối cùng trong đầu của Cổ Diêu.

Cho đến tối, Hạ Hầu Cẩn cùng Tạp La mới về.

Trận đấu của Tạp La tiến hành vào buổi tối, mà trận đấu của hắn vừa xong thì còn khoảng một giờ nữa là đến trận đấu của Hạ Hầu Cẩn, chẳng lẽ lại về túc xá mà không xem, vì vậy mới đến để xem cuộc chiến, vì thế cho nên tối mới về.

Hạ Hầu Cẩn vừa vào túc xá đã mở miệng nói: "Lão Nhị! Lão Nhị!"

Không ai lên tiếng!

"Vẫn chưa trở về sao?" Hạ Hầu Cẩn cau mày nói: "Tiểu tử này tại sao lại như thế nhỉ, tự nhiên lại thua khó coi như thế, chẳng lẽ hôm qua đấu cùng Hách Liên Kiếm quả thật đã tổn thương nguyên khí? Hôm qua hắn hoàn toàn không có vấn đề gì mà, mà đối thủ của hắn là bối khắc thực lực tương đương hắn, sau khi hắn đột phá được bình cảnh thì có thể thắng được."

Tạp La cười nói: "Chắc là đi xem trận chiến của mỹ nữ rồi? Ta nhớ hình như là trận đấu của Kỵ Sĩ Hệ Giang Nhã Tĩnh, và mục sư hệ Lạp Bối Nhi, thời gian đấu cũng cùng với chúng ta."

"Có thể!" Hạ Hầu Cẩn bất mãn nói: "Tiểu tử này không ngờ lại trọng sắc khinh bạn, ta thật là nhìn lầm hắn rồi, ài!"

Mặc dù đối thủ của hai người cũng không có gì đặc biệt lắm, dễ dàng giành chiến thắng, nhưng đây chính là tình huynh đệ, thắng bại không có quan hệ.

Hạ Hầu Cẩn vừa lẩm bẩm vừa đi ngang qua phòng, sau đó hắn bất ngờ phát hiện có một người nằm ngủ trên giường.

"Hừ, lão nhim ngươi đã về?"

Thấy Cổ Diêu không lên tiếng, Hạ Hầu Cẩn nhíu nhíu mày: "Như thế nào mà ngủ say như chết thế!"

Sau khi đến gần Hạ Hầu Cẩn phát hiện ra Cổ Diêu không phải là đang ngủ, sắc mặt như là tro tàn, hai mắt nhắm nghiền, chưa ai ngủ mà lại giống người chết như thế.

Hạ Hầu Cẩn kinh hãi: "Mau, lão tam, lập tức đi gọi thần quan của học viện lại đây!"

Khi Cổ Diêu mở mắt ra thì hắn nhìn thấy đầu tiên chính là vẻ mặt khẩn trương của Hàn Đan, cùng với Hạ Hầu Cẩn đang đứng ngồi không yên đi tới đi lui, Tạp La thì có vẻ yên tĩnh hơn ngồi ở trên ghế, nhưng việc hắn không đến phòng thí nghiệm, một nơi mà Luyện Kim Thuật sư ít khi nào rời khỏi cũng đủ chứng minh hắn rất quan tâm đến Cổ Diêu.

"A, Cổ Diêu ca ca! Cổ Diêu ca ca, ca tỉnh rồi!"

Sau khi Cổ Diêu khôi phục ý thức, Hàn Đan vui mừng lẫn sợ hãi mà kêu to lên.

"Sao, thật sao?" Cí đầu to của Hạ Hầu Cẩn lập tức tiếp cận.

"Uh, đại ca, ta chưa chết?" Đây chính là câu nói đầu tiên của Cổ Diêu sau khi tỉnh dậy.

Hạ Hầu Cẩn ngăn người nói: "lão nhị, đầu óc ngươi không có vấn đề gì chứ?"

Tạp La cũng tiến đến: "lão nhị, cuối cùng là có chuyện gì xảy ra?"

Cổ Diêu cười khổ nói: "Ta cũng không biết." Nói xong thì dưới sự trợ giúp của Hàn Đan ngồi dậy, lúc này hắn phát hiện, khí lực đã toàn toàn khôi phục lại. Mặc dù còn rất là yếu, bất quá có thể cử động thân thể, tốt hơn tình huống trước khi hôn mê nhiều.

Hạ Hầu Cẩn tiếp lời nói: "Thần quan của học viện sau khi xem xét cho ngươi có nói tình trạng của ngươi rất là nghiêm trọng, khó qua nỗi đêm đó, không thuốc nào có thể chữa trị được, còn bảo ta lo chuẩn bị hậu sự cho ngươi! Hừ, nếu không phải thân phận của hắn tại học viện và tuổi tác cũng đã lớn thì ta đã cho hắn

một quyền rồi, lão nhị bây giờ không phải là rất tốt sao? Ta xem ra lão thần quan kia đã hồ đồ rồi, toàn nói chuyện xúi quẩy!”

Cổ Diêu thầm nghĩ mình thật sự có thể trở về từ cõi chết sao, chỉ là không biết vì sao có điểm rất là tốt.

Hàn Đan thì hết sức hưng phấn nói:”Không có chuyện gì là tốt, muội biết Cổ Diêu ca ca sẽ không có sao!”

“ột ột!” bụng Cổ Diêu kêu lên, hắn nhăn mặt nói:”đại ca, đệ đói bụng!”

Một, hai, ba, bốn, năm, sáu ... cho đến mười sáu, trên bàn đã có mười sáu cái tô lớn, hai mắt của Hạ Hầu Cẩn cũng đã mở to ra hết cỡ.

Sau khi rời khỏi giường thi Cổ Diêu ăn liền mười sáu tô cơm! Hạ Hầu Cẩn phải chạy ra ngoài mua cơm hơn bốn lần, hân không thể đem đầu bếp của học viện đến túc xá.

“Lại thêm một tô!”

Lại có thêm một tô lớn đã hết, Cổ Diêu vẫn còn chưa có ý định ngừng.

“Tô thứ mười bảy!” Hạ Hầu Cẩn thiếu chút nữa là té xỉu:”Lão nhị ngươi còn là người sao?”

Sức ăn của hắn rất lớn, mỗi bữa ăn hắn ăn đến năm tô lớn, đây đã là thành tích không ai sánh bằng, mà bữa cơm hôm nay của Cổ Diêu, còn hơn hắn nhiều, cho dù Cổ Diêu đã mê man một ngày một đêm cũng không cần phải như thế, ngay cả Hạ Hầu Cẩn cũng bị dọa cho sợ hãi.

Tạp La lắc đầu:”Lão nhị, xem ra ngươi đã phá kỷ lục về sức ăn của học viện rồi!”

“Đâu chỉ là phá không, quả thực chính là tạo ra một kỷ lục ngàn năm không đổi rồi!” Hạ Hầu Cẩn nhìn bụng của Cổ Diêu, hắn đang hoài nghi có phải trong đó có một cái túi không gian không, nếu không thì dạ dày nhỏ như thế làm sao có thể chứa được nhiều như thế.

Cổ Diêu chỉ cười cười, sau khi tỉnh dậy hắn phát hiện mình đói vô cùng, ăn thế nào cũng không đủ no, nhìn đồng hồ lớn chất trên bàn tựa như ngọn núi, hắn cũng có cảm giác khó tin.

Trong một phút đồng hồ liên tục tiêu diệt tô cơm tiếp theo, sau đó Cổ Diêu lau miệng:”tốt quá, đã no được khoảng tám phần rồi!”

Tạp La:“”

Sức ăn của Cổ Diêu bạo tăng không chỉ có một ngày, hai ngày sau đó cũng tương tự thế, chỉ có điều là giảm đi chút ít, nói chung là có thể so với Hạ Hầu Cẩn, nhưng như thế quả thật là kinh người.

Ngoại trừ sức ăn ra thì còn một chuyện khác làm cho Cổ Diêu giật mình.

Từ sau khi tỉnh lại, thân thể của hắn không lúc nào không hấp thu năng lượng từ trong không gian, lúc đi, ăn cơm, huấn luyện, đi vệ sinh, thậm chí là trong khi ngủ, cho dù không tiến hành nguyên tố cảm ứng cũng tự hấp thu năng lượng vào cơ thể.

Chưa từng nghe nói qua loại tình huống này, cho dù là các văn thư trong tầng chín của thư viện cũng không hề ghi lại, không cần tiến hành nguyên tố cảm ứng cũng có thể hấp thu nguyên tố trong không gian, như vậy chẳng khác nào một ngày 24 giờ đều không có gián đoạn việc nội tu sao?

Thực lực của Cổ Diêu nhanh chóng hồi phục, nhanh chóng trở về bằng với lúc tiến hành trận đấu với Hách Liên Kiếm, nhưng sau đó lại tiếp tục tăng lên, cho dù muốn không chế cũng không khống chế được.

Loại lực lượng này không phải cửu dương cương khí, cũng không phải là linh động, không phải tiêu dao vô ảnh, mà là hoàn toàn mới, một lực lượng cổ quái không biết tên.

Đối với hiện tượng không thể nào giải thích này thì Cổ Diêu vừa mừng vừa lo, vốn hắn tưởng rằng có thể sống lại sau khi tán công thì cần phải có một thời gian dài mới có thể khôi phục lại được như ban đầu, nhưng không ngờ lại nhanh như thế đã hoàn toàn khôi phục, nhưng không chỉ có thể mà còn không ngừng được tăng cường.

Hắn nhớ đến trong chương sinh môn của thiên ma quyết có câu:”Sinh Môn nhất khái, cửu dương cộng chấn, sinh sinh bất tức, bất tử bất hưu!”

Bây giờ xét về vị trí, chẳng lẽ đây chính là giai đoạn ‘Sinh sinh bất tức’? Thực lực gia tăng, giống như là không có chừng mực, tăng lên không ngừng.

Vậy, giai đoạn cuối cùng Bất Tử Bất Hưu thì sao?

99. Chương 11: Phá Nhi Hậu Lập

Hạ Hầu Cẩn, Đoan Mộc Tích, Đoan Mộc Tình, Đông Phương Lộ, Táp La thì vẫn tiếp tục thắng như chẻ tre, mỗi trận đấu đều đạt được hai ba điểm.

Mà Hách Liên Kiếm, sau khi bại dưới tay Cổ Diêu không lâu cũng bị thua dưới tay của nữ nhi của Linh chủ phía nam đại lục Ngưng Ca Đô, là người mà Táp La từng nhắc đến kỳ sĩ hệ Giang Nhã Tĩnh.

Tuy giang nhã tĩnh cũng không phải là một trong những người có điểm số nhiều nhất, nhưng tinh thần của một kỳ sĩ giúp nàng đối với huyền thuật có một khả năng miễn dịch nhất định, nhưng thực lực của nàng thì yếu hơn Hách Liên Kiếm một chút.

Đương nhiên thắng thua thì không thể dựa vào thực lực trước trận đấu để xác định, mà còn có nhiều yếu tố liên quan khác.

Như vậy Hách Liên Kiếm để thua một trận để đấu với Cổ Diêu nhưng lại thua, rồi tiếp tục thất bại dưới tay giang nhã tĩnh cho nên cũng mất tư cách thi đấu tiếp.

Đối với chuyện này, tuyệt đại đa số đệ tử đều vỗ tay khoái trá, bởi vì bọn họ cũng chẳng xem Hách Liên Kiếm vừa mất, lại thêm hành động của hắn hôm đấu với Cổ Diêu càng làm cho người khác khinh thường hắn thêm.

Hách Liên Kiếm vốn là hy vọng của huyền thuật hệ nhưng hắn lại sớm bị loại khỏi cuộc chơi, nghe nói đối với việc này là vu bà Borah đã nổi trận lôi đình, không hề lưu tình mà cho hắn một trận ra trò, làm cho Hách Liên Kiếm càng thêm mất mặt.

Cũng giống như đa số mọi người trong học viện, Cổ Diêu cũng chú ý đến tin tức của kỳ thi đấu, nhưng tin tức đều nghe truyền miệng mà thôi, chứ không hề xem qua một trận đấu nào, bởi vì mỗi ngày hắn đều ở trong khu biệt thự ở gần học viện.

Khu biệt thự này chính là nơi mà bốn tháng trước Philip đã mua để có nơi truyền dạy cho Cổ Diêu Tiêu dao vô ảnh tầng thứ ba, tầng bốn cùng với quỹ bộ. Khi lão đi dĩ nhiên Cổ Diêu có được chìa khóa chỗ này, bây giờ hiển nhiên là trở thành chỗ dừng chân ở thánh thành của sư tỷ hắn Christie, và cũng là nơi để nàng thay mặt sư phụ dạy hắn quỹ bộ.

Lúc này Cổ Diêu đang đứng ở bên trong sân huấn luyện, nhưng kỳ quái chính là có đến hai Cổ Diêu, sau đó biến thành ba, thành bốn, thành năm ... cuối cùng có mười hai Cổ Diêu đứng khắp nơi chung quanh sân huấn luyện, bất luận là gương mặt hay là trang phục đều giống nhau như đúc chỉ có điều động tác thì không giống.

“Bốp, bốp ...!”

Tiếng vỗ tay vang lên, một mỹ nữ từ bên ngoài đi vào. Chính là Christie.

Christie khen:”Tiểu sư đệ, sư đệ so với tổng tưởng tượng của ta còn thông minh hơn nhiều.

Có thể nhanh chóng luyện thành Tàn Ảnh Bộ như thế!

Trong sân mười một thân ảnh của Cổ Diêu mờ dần, cuối cùng chỉ còn lại một.

Cổ Diêu nói :”đó là do sự chỉ dạy của sư tỷ!

“không cần khiêm nhường thế! Christie mỉm cười:”Lúc đầu chính là do sư phụ, lão nhân gia người đích thân chỉ dạy, ta cũng mất hơn một tháng mới có thể học xong tàn ảnh bước nhưng sư đệ chỉ cần chưa đến hai mươi ngày mà thôi”

Cổ Diêu không phải là quá giỏi, trên thực tế thì hẳn muốn giỏi thế cũng khó, tất cả có thể nói là nhờ vào thiên ma quyết.

Từ sau khi tán công, thân thể hẳn không có lúc nào là không hấp thu các loại nguyên tố trong không gian, chưa có lúc nào dừng, thực lực của hắn tăng lên theo từng ngày.

Nói như thế thì sự việc phát sinh ngày hôm đó cũng không phải gọi là tán công mà gọi là ‘Phá Nhi Hậu Lập’.

“Phá Nhi Hậu Lập” vốn là một hiện tượng vô cùng hiếm thấy trong võ học, võ giả trong một thời gian ngắn thực lực sẽ thụt lùi, sau thì thì tốc độ sẽ đề cao nhanh hơn.

Khi cao thủ vướng phải bình cảnh thì ‘Phá Nhi Hậu Lập’ chính là bước đầu để sau đó đột phá bình cảnh, tiến lên một cảnh giới mới, nhưng phương thức này chỉ giới hạn ở những cao thủ có thể gọi có đại trí đại tuệ, hơn nữa việc này cũng rất là nguy hiểm, ‘Phá’ thì rất dễ, nhưng ‘Lập’ thì có thể được hay không mới là vấn đề lớn, đây cũng là một vấn đề có liên quan đến nhiều nhân tố khác như vận khí, tố chất của bản thân.

Nếu như sau khi phá mà không thể lập thì tu vi sẽ giảm đi một cách nhanh chóng mà thực lực lại không được đề cao như mong muốn. Bởi vậy, cho dù là một cao thủ cũng cần phải có dũng khí cùng quyết tâm mới dám thực hiện, bình thường chỉ có những khi nào gặp phải những bình cảnh mà mấy năm thậm chí vài chục năm không thể đột phá mới mạo hiểm dùng cách này.

Nhưng lại chưa từng có trường hợp nào mà ‘Phá’ lại tiêu hao hết toàn bộ sức lực, thậm chí chút nữa là đi đoàn tụ ông bà, hơn nữa sau khi ‘Lập’ lại còn tự động hấp thu lực lượng, ‘Phá Nhi Hậu Lập’ vốn rất là hiếm thấy rồi, mà đây lại càng là hiện tượng đặc thù trong đó.

Cổ Diêu có được một lực lượng mới, vừa không phải là cửu dương cương khí, không phải linh động cũng không phải tiêu dao vô ảnh.

Nhưng khi Cổ Diêu vận hành tâm pháp của thiên ma quyết thì nó có tính chất của cửu dương cương khí, khi sử dụng tâm pháp của linh động thì nó lại có tính chất của linh động đấu khí, vận dụng tiêu dao vô ảnh tâm pháp thì nó lại có kết quả như thế.

Ba loại đấu khí, tựa hồ dung hợp thành một, chẳng phân biệt lẫn nhau, có thể nói là linh động, cửu dương cương khí hoặc là tiêu dao vô ảnh.

Nhưng thế nào đi nữa thì có thể khẳng định là nó mang đến nhiều điểm tốt, thực lực ngày càng tăng mạnh, đồng thời có học thêm vấn đề gì mới cũng tiếp thu rất nhanh, đến nỗi ngay cả Christie cũng không nhận ra được, phải than thở:”Tiểu sư đệ, theo tình trạng này thì ta nghĩ có thể sớm rồi đi hơn rồi, được rồi, hôm nay tạm dừng học bộ pháp ở đây, kế tiếp là phải học một thứ đáng học khác.”

Quý bộ vốn là một kỹ năng bác đại tinh thâm, liên quan đến nhiều lĩnh vực, ngoại trừ tật phong bộ, nghịch phản bộ, tàn ảnh bộ, lăng ba bộ bốn loại bộ pháp cơ bản ra thì còn có liên quan đến thị giác, tâm lý, ngũ hành tương khắc, khí kỵ khiên của phụ trợ khoa học, phỏng chừng như không có kỹ năng nào có thể so sánh với nó về vấn đề này rồi.

Cho đến chín giờ tối, Cổ Diêu mới trở về túc xá.

Vừa mở cửa phòng khách ra thì đã thấy Táp La đang ngồi ngẩn người.

Mặc dù biểu hiện ra không có chút khác nhau nhiều lắm nhưng lại có thể nhận ra được đó không phải là trầm tư, khi Táp La đang suy nghĩ về một vấn đề nào đó của luyện kim thuật thì con người lâu lâu cũng có vài lần chuyển động nhưng lần này thì lại khác hoàn toàn đờ đẫn.

Cổ Diêu cảm thấy kỳ quái:”Này, lão tam, người sao thế?”

Nhưng Táp La dường như không hề thấy Cổ Diêu trước mặt, vẫn rất là thất thần.

“Ặc, lão tam, chẳng lẽ ngươi trúng tà rồi sao?”

Cổ Diêu dùng tay hươu hươu trước mặt Tập La vài cái, lúc này hấn mới giống như là từ trong mộng tỉnh lại: “A, lão nhị, ngươi trở về từ lúc nào thế?”

<@phòng này=“” đúng=“” là=“” toàn=“” quá=“” nhân=“” không.=“”>

“Ta đứng trước mặt ngươi lâu rồi nhưng tiểu tử ngươi lại không thấy, cuối cùng là có chuyện gì?”

“Lão nhị, trận đấu ngày hôm nay ta thua!”

“Thua thì thua, thắng bại là chuyện bình thường của binh gia, có gì đâu?”

“Vấn đề chính là ta thua một nữ nhân!”

Cổ Diêu thiếu chút nữa là té xỉu: “Chỉ vì như thế mà ngươi chán chường sao? Đừng xem thường nữ nhân, họ cũng rất là cường đại, nếu như theo ngươi thì chẳng lẽ khi thua giang nhĩ tỉnh hay Đông Phương Lộ thì ngươi cũng nên đi nhảy lầu sao?”

“Ta không phải chán chường.” Tập La vẽ mặt đau khổ: “Điểm chết người chính là ta thích nữ nhân kia!”
<@oạch>

“Không phải chứ!” Cổ Diêu giật mình còn hơn so với việc nghe được Đại Tế Ti cưỡi truồng chạy long nhong xung quanh thánh vực.

“Đúng vậy, nàng là một cô gái rất có cá tính, có khí chất lạnh như băng, từng động tác lại vô cùng lãnh khốc, sau khi đánh bại ta cũng không nói một lời đã đi xuống, ta đã bị nàng hoàn toàn mê hoặc!”

Cổ Diêu nghe xong thì cảm thấy rất buồn cười, chỉ nghe nói nữ nhân sau khi bị nam nhân đánh bại liền bị đối phương chinh phục, nhưng không hề nghĩ rằng sự tình lại phát sinh trên người một nam nhân.

Hấn cố nhịn cười nói: “Ngươi có xác định là thật sự yêu thích từ nội tâm không, hay chỉ là vì nàng có dung mạo xinh đẹp?”

“Ta rất bình tĩnh, trăm phần trăm. Từ sau khi kết thúc trận đấu trở về, ta đã bị hồn phi phách lạc, ngay cả việc thí nghiệm cũng không muốn làm!”

Thí nghiệm cùng nghiên cứu cơ hồ chính là sinh mệnh của luyện kim thuật sư, đối với thí nghiệm cũng mất đi hứng thú, chứng tỏ vấn đề đã rất là nghiêm trọng, tình yêu đúng là kỳ diệu, nó có thể dễ dàng thay thế thí nghiệm, vốn đã chiếm vị trí trọng yếu trong lòng Tập La suốt hơn mười năm.

Không nghĩ đến Tập La, cũng có lúc vừa thấy đã yêu, Cổ Diêu bắt đầu cảm thấy hứng thú với cô gái kia rồi: “Nàng tên là gì?”

“Độc Cô Phượng!” khi Tập La nói ra ba chữ đó thì trong mắt cũng có chút say mê.

“Ách, Độc Cô Phượng?”

Mặc dù chưa nghe đến tên người này nhưng cũng không hề xa lạ với họ của hàng, một trong bát đại cổ tộc, Độc Cô gia tộc.

Tân sinh năm nay của thần thánh học viện cao thủ vô số, trong bát đại cổ tộc ngoại trừ người của Hiên Viên gia tộc, Thuần Vu gia tộc, và Gia Cát gia tộc ra thì hậu nhân của năm đại cổ tộc khác đều có người đến.

Hách Liên Kiếm, huynh muội Đoan Mộc Tình, Hạ Hầu Cẩn, Đông Phương Lộ, còn một người nữa chính là Độc Cô Phượng của độc cô gia tộc.

Ở thời kỳ thượng cổ, độc cô gia tộc là một gia tộc yếu nhất trong tám đại cổ tộc, nhưng cuối cùng trong gia tộc cũng xuất hiện một thiên tài, cũng chính là gia chủ đời thứ ba mươi sáu của độc cô gia tộc – Độc Cô Cầu Bại, sau khi lên làm gia chủ thì mọi phương diện của gia tộc đều thay đổi.

Độc Cô Cầu Bại vốn là một kỳ nhân nổi danh tương đương với gia chủ của Hiên Viên gia tộc là Hiên Viên Vô Địch, người đã sáng tạo ra Độc Cô Cửu Kiếm khoáng cổ tuyệt kim, chín thức kiếm pháp đó nghe nói có

thể bao gồm tất cả tinh túy của các loại kiếm pháp trên đời, tuy chỉ có chín thức đơn giản nhưng lại có thể biến thành vô cùng vô tận các chiêu số.

Người của tộc cô gia tộc ngoại trừ nghiên cứu đấu khí bốn môn ra thì chính là nghiên cứu độc cô cửu kiếm. Chỉ với chín thức kiếm pháp nhưng cũng đủ cho họ nghiên cứu cả đời.

Độc Cô gia tộc si mê đối với kiếm pháp, cũng giống như luyện kim thuật sư đối với thí nghiệm vậy, nó đã trở thành một phần trọng yếu của họ, đối với họ thì kiếm pháp không chỉ là một kỹ năng mà đã lên đến cấp bậc ‘Đạo’.

Không biết có phải là bởi vì song phương có một đặc điểm lớn giống nhau cho nên Độc Cô Phượng đối với Tập La sinh ra một lực hấp dẫn cực lớn.

“Ta tiêu rồi, hoàn toàn tiêu đời rồi!” Tập La vẻ mặt đau khổ: “Luôn nghĩ đến nàng, ngay cả thí nghiệm cũng không màng, như thế thì cuộc sống của ta còn ý nghĩa gì nữa chứ, không bằng chết đi cho rồi!”

“Lão Tam, người ngàn vạn lần đừng coi thường sinh mạng!” Cổ Diêu cố gắng an ủi: “tính mạng là quý giá, bất luận là chuyện gì cũng có biện pháp giải quyết mà!”

Tập La suy nghĩ một hồi: “Vậy thì, ta sẽ lập tức đi tìm nàng để biểu lộ!”

Nói xong không đợi Cổ Diêu lên tiếng liền nhanh chóng đi ra cửa.

“Lão Tam, đã trễ thế này, Độc Cô Phượng hẳn là đã về túc xá rồi, người quản lý túc xá nữ làm sao cho người vào chứ? Để sau hãy nói chuyện này đi!”

Tập La đã đi xa và bỏ lại cho Cổ Diêu một câu: “Yên tâm, ta tự có biện pháp!”

Luyện kim thuật sư trên người có vô số ý tưởng kì quái, muốn tiến vào túc xá nữ cũng chẳng phải là sự tình đơn giản gì, Cổ Diêu nói rành mạch từng câu, ngăn cản Tập La chỉ sợ hắn chịu đả kích.

Hắn với Độc Cô Phượng chỉ mới gặp mặt trong trận đấu mà thôi, chỉ với một lần gặp mặtm người khác làm sao có thể giống hắn gặp là yêu chứ, cho dù là có hảo cảm đi chăng nữa thì biểu lộ ngay lúc này cũng là quá đột nhiên.

Huống hồ, Độc Cô Phượng còn hơn người của gia tộc độc cô, đối với kiếm đạo vô cùng chuyên chú, thậm chí đối với các bậc tiền bối chỉ có hơn chứ không kém, đem toàn bộ tinh lực dồn vào việc nghiên cứu kiếm đạo nên đối với nam nhân chẳng có hứng thú gì, trong học viện thậm chí còn có tin đồn, Độc Cô Phượng tình nguyện dùng trường kiếm để tự ‘an ủi’ cũng không muốn tìm bạn trai.

Cho nên việc Tập La bị cự tuyệt căn bản là rất có khả năng xảy ra. Cổ Diêu biết lão tam vốn là một người đơn thuần nên sợ hắn vì bị đã kích này mà không gượng dậy nổi.

Không lâu sau Tập La lại trở về: “Nàng cự tuyệt rồi! Nàng chỉ nói một câu là nam nhân có thực lực yếu hơn nàng thì chẳng có hứng thú!”

Quả nhiên là không ngoài dự liệu, nhưng điểm tốt là Tập La cũng không có vì vậy mà sa sút, ngược lại tinh thần của hắn bình tĩnh hơn: “Đúng là một cô gái có cá tính, ta càng thích nàng hơn rồi! Biết đáp án thật là tốt, bắt đầu từ hôm nay ta sẽ càng cố gắng thêm, càng chuyên tâm thêm, một ngày nào đó ta sẽ mạnh mẽ hơn nàng, đến lúc đó thì ta có tư cách làm bạn trai của nàng rồi!”

Nói xong liền đi vào phòng của mình, không cần phải hỏi cũng biết là đi làm thí nghiệm rồi.

Tập La không vì chuyện bị cự tuyệt mà trầm luân, ngược lại còn biến nó thành động lực, Cổ Diêu cảm thấy cao hứng cho hắn đồng thời cũng âm thầm thở dài.

Ít nhất thì lão tam cũng có dũng khí biểu lộ, sau khi bị cự tuyệt lại còn kiếm được hy vọng, còn mình?

100. Chương 12: Tổ A

Quán quân của năm nhất, ngoài dự liệu không phải là hai người có nhiều hy vọng nhất là Hạ Hầu Cẩn và Đoan Mộc Tích, mà đã bị người trong mộng của Tập La là Độc Cô Phượng bỏ túi.

Ở hai vòng cuối cùng chỉ còn lại bốn cao thủ thì Hạ Hầu Cẩn và Đoan Mộc Tích gặp nhau.

Thần Mộc đấu khí thần kỳ kích bạo Kim Cương Bất Diệt vô cùng kịch liệt, Hỏa tinh bắn ra tứ phương, cả trận đấu song phương không thể nào ngăn chặn được đối thủ cũng không bị đối thủ ngăn chặn, cho đến khi cả hai tung ra đòn quyết định thì cả hai đều cạn sạch máu nên kết quả là hòa.

Trong một trận đấu làm cho người xem vô cùng hào hứng, Hạ Hầu Cẩn cùng Đoan Mộc Tích đều cùng bị thương không nhẹ, không phải bọn họ cảm hận đối phương nên ra tay nặng, bên dưới lời dài thì bọn họ là bạn tốt của nhau, nhưng trên lời dài thì bọn họ là đối thủ của nhau, ai cũng không muốn nhân nhượng, đánh cho người chết ta sống.

Lưỡng bại câu thương cũng không ảnh hưởng đến tình hữu nghị của bọn họ, Hạ Hầu Cẩn và Đoan Mộc Tích sớm đánh mãi thành quen, lần đầu tiên bọn họ khi mới gặp nhau đã đánh một trận ác chiến khiến cho một người bị gãy hai cái răng, còn người kia thì phải nằm trên giường cả tháng, về sau lại càng có nhiều trận chiến kịch liệt hơn.

Từ đó mà nói thì trận chiến này cũng không tính là gì.

Mà có bị thương hay là không thì trận cuối cũng không cần tiếp tục nữa bởi vì Độc Cô Phượng đã đoạt được vị trí quán quân, đương nhiên nếu như Hạ Hầu Cẩn cùng với Đoan Mộc Tích không bị thương thì một người chuyên tâm nghiên cứu kiếm đạo như nàng cũng chưa chắc đã bại dưới tay họ, từ chiến thắng của nàng trong trận đấu với Đông Phương Lộ thì có thể thấy quán quân lần này cũng làm cho lòng người hoàn toàn tâm phục.

Như vậy, bảng xếp hạng của kỳ thi đấu của năm nhất cũng có kết quả.

Độc Cô Phượng đứng đầu, Đông Phương Lộ dành đứng thứ hai, Hạ Hầu Cẩn cùng với Đoan Mộc Tích cùng đứng thứ ba, thứ năm và thứ sáu thuộc về Đoan Mộc Tĩnh và Tạp La, thứ tám là một ma pháp sư đã gần đạt đến cấp bậc viên nguyệt Tắc Tây Nhi cùng với Kỵ sĩ hệ Giang Nhã Tĩnh.

Năm ba, Nguyên Tội không ngờ cũng là người đứng trong bát cường, mặc dù là đứng cuối cùng cũng đủ cho Cổ Diêu phải mở to mắt ra mà nhìn.

Sự thật chứng minh một đạo lý : người có tâm lý đặc thù chưa chắc không thể trở thành một cao thủ.

Tuy nói Cổ Diêu không có cùng Nguyên Tội có chung sở thích, trước kia chỉ là do hiểu lầm, nhưng mà mỗi trận đấu của Cổ Diêu hẳn đều đến Cổ Diêu nên Cổ Diêu cũng có chú ý đến hắn.

Sau khi kỳ thi đấu kết thúc, cuộc sống của học viện tĩnh lặng xuống, nhưng ngày kế tiếp là ngày nghỉ.

Tuy nói là ngày nghỉ nhưng lại là danh từ khiến cho các học viên hưng phấn nhất, nó có nghĩa là được nghỉ ngơi, chơi đùa, có thể ngủ nướng, thoát khỏi cảm giác buồn tẻ vô vị của việc học tập hằng ngày, thay vào đó là có thể tùy ý vui chơi.

Nhưng tâm tình vui vẻ kéo dài cho đến khi hết kỳ nghỉ.

Cùng các học viện khác trên đại lục giống nhau, mỗi học kỳ của thần thánh học viện có tất cả mười một tháng, còn lại một tháng là cho kỳ nghỉ.

Đối với đại đa số đệ tử mà nói, đó là sự giải phóng, bọn họ có thể về nhà thăm thân nhân bằng hữu, giảm nhẹ áp lực sau một học kỳ khổ luyện, đương nhiên học viên của thần thánh học viện luôn đối với mình rất nghiêm khắc, cho dù là về nhà bọn họ cũng sẽ không ngừng tu luyện.

Còn có một số ít người không thể hưởng thụ được những ngày nghỉ, bởi vì bọn họ còn có chuyện phải làm, đó chính là nhiệm vụ thực tập của học viện.

Kỳ nghỉ hằng năm, học viện đều tổ chức cho một bộ phận học viên trung niên cấp, do các đạo sư dẫn đầu xuất ngoại để tiến hành thực tập, mà đa số đệ tử này đều chọn ra từ kỳ thi đấu hằng năm.

Đây chính là một cơ hội quý giá khó có thể có được ngoài trừ thi đấu, cho nên các học viên có tên đều vui vẻ hơn hẳn so với việc hưởng thụ kỳ nghỉ.

Trong quá trình học, trong học viện bọn họ được học nhiều chương trình như đoàn đội phối hợp, năng lực tổ chức, khả năng lãnh đạo, những thứ này sau khi ra khỏi học viện đều có tác dụng trọng yếu.

Vào ngày cuối cùng của học kỳ cũng không có nội dung gì quan trọng, đạo sư chỉ đơn giản dặn dò các học viên trong thời gian nghỉ không được buông lơ việc luyện tập, sau đó giữ lại một số các học viện.

Những người này đương nhiên là những người may mắn có tên trong kỳ thực tập rồi, các học viên khác rời đi trong sự hâm mộ, càng quyết tâm luyện tập hơn trong kỳ nghỉ để thực lực không bị chênh lệch quá xa.

Tự do hệ năm nhất ban chín có tổng cộng tám học viên, Cổ Diêu bất ngờ có trong nhóm, điều này là ngoài ý liệu của hắn, bởi vì trong kỳ thi đấu điểm số của hắn không tốt lắm, nói đúng ra là vô cùng tệ.

Sau khi phân phối cho bảy học viên kia, cuối cùng mới đến phiên Cổ Diêu.

“Học viên Cổ Diêu, được phân vào tổ A trong lần thực tập này.”

Đạo sư nói làm cho Cổ Diêu kinh ngạc không thôi: “Cái gì? Tổ A?” hắn hoài nghi chính mình có nghe lầm hay không.

Nhiệm vụ thực tập không phải là do một người đơn độc thực hiện, mà là phân ra một tổ cùng tiến hành, các thành viên trong tổ được đạo sư giao nhiệm vụ, một tổ có khoảng mười lăm đến một trăm người.

Tổ A vốn là tổ có ít người nhất trong lần thực tập, nhưng cũng chính là tổ có thực lực mạnh nhất, mỗi thành viên của tổ đều là tinh anh, bất luận cường giả trong kỳ thi đấu đều là thành viên của tổ A, cho nên việc được phân vào tổ A làm cho Cổ Diêu có cảm giác khó có thể giải thích, hắn không nhận ra được mình chính là tinh anh, ít nhất dựa vào thành tích trong lần thi đấu thì hắn không thể nào có được vinh dự như thế.

Đạo sư dường như nhìn thấu tâm tư của hắn: “Hà hà, học viên Cổ Diêu, thành tích của ngươi trong kỳ thi đấu quả thật là rất thấp, nhưng các lãnh đạo cấp cao đã khảo sát biểu hiện của ngươi trong hai trận đấu, sau khi thương thảo đã quyết định phá lệ cho ngươi danh ngạch này, đây chính là vinh dự của ngươi, cũng chính là niềm kiêu ngạo của tự do hệ ban chín năm nhất, quả thật là tuyệt!”

Hai trận đấu nọ dĩ nhiên chính là trận đấu cùng Mộc Linh Linh và Hách Liên Kiếm, các lãnh đạo cấp cao của thần thánh học viện quả thật là có tuệ nhãn, nhìn ra được Cổ Diêu không phải là một kẻ đầu được xó chợ, mà vốn là một tài năng rất có tiềm lực.

“Vâng, đạo sư!”

Đạo sư suy nghĩ một chút, vội ho một tiếng: “Được rồi, ngàn vạn lần đừng có ỷ rủ, phải vượt qua được chướng ngại của tâm lý, tiền đồ của ngươi là sáng lạng vô cùng, đừng có vì vậy mà hủy hoại nó!”

Cổ Diêu: “...” hắn biết đạo sư muốn ám chỉ chính là sự kiện nhà vệ sinh.

Trên đường đi đến khu biệt thự cao cấp Cổ Diêu vẫn còn nghĩ đến nhiệm vụ thực tập.

Thật không nghĩ đến, có thể vinh dự tham gia lần thực tập của học viện, lại còn là tổ A.

Nhiệm vụ thực tập của tổ A vốn là khó khăn nhất nhưng mỗi thành viên của tổ A đều có thực lực cực mạnh.

Trong quá trình thực tập có thể cùng với hai bạn cùng phòng là Hạ Hầu Cẩn và Táp La quả là rất thú vị, nhưng lần này cũng có chút áp lực, bọn họ đều là cao thủ, ngàn vạn lần không thể trở thành người kéo chân được, nếu không thì rất là mất mặt.

Còn nữa, chẳng lẽ không phải cùng với Đoàn Mộc Tình chung một tổ sao?

Đi đến khu biệt thự cao cấp, ngoài ý muốn là không có thấy Chrities, tìm trong sân lẫn ngoài sân vẫn không thấy bóng dáng của nàng.

Sử tử cuối cùng là đi đâu rồi, chẳng lẽ nàng có viện phải ra ngoài?

Cổ Diêu trầm nghĩ và đi đến sân huấn luyện, trước tiên bắt đầu tiến hành luyện tập.

Đến trước cửa sân huấn luyện, Cổ Diêu phát hiện trên cửa có một mảnh giấy nhỏ được ghim trên một cây đinh, khi lấy xuống trên đó có hai đoạn chữ viết tinh xảo:

“Tiểu sư đệ, thật cao hứng khi thấy được sự tiến bộ của đệ trong thời gian này, đệ là một người thông minh tuyệt đỉnh, sư tỷ phải tốn hơn nửa năm mới nắm được sơ khởi về quỹ bộ, đệ dưới sự chỉ dạy của ta cùng sư phụ chỉ tốn có ba tháng đã nắm được căn bản rồi, đối với điểm này sư tỷ cũng có chút ganh tỵ.

Đến bây giờ thì sư tỷ không còn gì để dạy rồi, còn lại chỉ có thể dựa vào thực tế mà tiếp tục hoàn thiện, vừa đúng lúc tỷ có chút chuyện gấp phải rời khỏi thánh vực, bút ký của quỹ bộ cùng các tư liệu liên quan đã được chỉnh sửa lại rồi đặt ở trong ngăn kéo trong mật thất của thư phòng, nếu như có chuyện gì thì có thể đạo tặc công hội ở Địa Hạ Thành để tìm tỷ, chờ đợi lần gặp mặt tới ...”

Bên dưới chính là vài chữ “Chrities sử tỷ lưu.”

Cổ Diêu buông tờ giấy không nên biết khóc hay cười.

Sử tỷ, không ngờ lại đi không từ giả, ngay cả một lần bắt chuyện cũng không có, tới đột nhiên đi càng bất ngờ, thật là có cá tính, rất phù hợp với hành động của đạo tặc.

Trước kia khi chưa gặp mặt vị sư tỷ đạo tặc này, luôn có lòng hiếu kỳ rất lớn đối với nàng, qua hơn một tháng tiếp xúc thì lòng hiếu kỳ lại càng tăng thêm.

Chrities, một nữ tử thần bí, trên người bao có một cái khăn che mặt không thể nào nhìn thấu được, khiến cho nàng cùng ngoại giới ngăn cách.

Cho đến bây giờ, Cổ Diêu thậm chí còn chưa biết được khuôn mặt thật của nàng, giống như xem hoa trong sương, mờ ảo không rõ, đó là phần ngoài còn nội tâm thì khỏi phải nói rồi, chỉ biết nàng là một người thông minh, thành thực, tự tin.

Đạo tặc công hội ở Địa Hạ Thành, cái công hội phi pháp này cũng chính là nơi tập trung đạo tặc, nàng ở chỗ này hoạt động sao?

Quả thật là rất mong chờ vào lần gặp mặt sau với nàng.

101. Quyển 8 : Nhiệm Vụ Thực Tập – Chương 1: Quỷ Xa

Trời còn chưa sáng, Cổ Diêu đã rời khỏi giường, bởi vì hần phải tới tổ A báo danh.

Cùng tổ A còn có bạn cùng phòng là Hạ Hầu Cẩn cùng với Tập La, trong lịch sử thần thánh học viện, toàn bộ thành viên trong cùng tước xá được phân đến cùng tổ A để tiến hành thực tập là điều rất hiếm thấy, bất quá như vậy cũng náo nhiệt.

Cổ Diêu cùng Hạ Hầu Cẩn đều là loại người dậy sớm liều mạng huấn luyện, nên đã thành thói quen, dậy sớm hai mươi phút để đi tới chỗ tập hợp.

Chỉ có Tập la do tối qua làm thí nghiệm đến khuya, cơ hồ là vừa chui vào chăn đã bị Hạ Hầu Cẩn kéo ra, ngáp mạnh một cái, trên mặt không có gì ngoài ý muốn cup hai vành mắt xuống, hai cái vành mắt tựa hồ cho tới bây giờ không có tan.

Tới sớm hơn so với bọn hần, chỉ có một thành viên tổ A, là kỵ sĩ hệ, cũng là một trong bát cường, Giang Nhã Tĩnh. Kỵ sĩ vốn là một loại nghiêm vụ kỷ luật chức nghiệp, nếu tập hợp thời gian vốn là sáu giờ, nàng ít nhất phải đến sớm hai mươi phút, để ngừa tình huống ngoài ý muốn có thể bị trì hoãn.

Nhìn thấy ba người cổ diêu, giang nhã tĩnh có điểm kinh ngạc.

Nàng chỉ biết gia nhập tổ A, danh sách thành viên tổ cũng không rõ ràng lắm ... Hạ hầu cẩn cùng tập la tiến vào tổ A vốn là không có cái chuyện gì phải bàn, cổ diêu quả thật là ngoài dự liệu.

Tuy vậy kỵ sĩ đồng dạng vốn là chức nghiệp chú trọng đoàn kết hiệp tác, mặc kệ cổ diêu tại bên trong Học viện thanh danh có xấu cỡ nào, theo hôm nay bắt đầu nhiệm vụ thực tập, thời gian này hần chính là thành

viên bên trong tổ mình, điểm ấy mới là chủ yếu cái khác đều có thể tạm thời bỏ qua một bên, Vì vậy nàng liền nói:”Hạ Hầu Cẩn, Tạp La, Cổ Diêu, xin chào, ta là giang nhĩ tĩnh, kỵ sĩ hệ.”

Đại mỹ nữ chủ động chào hỏi, hạ hầu cẩn tự nhiên không chần chờ cũng không có rất khách khí hay là thụ sủng nhược kinh.

Vẫn còn khoảng hơn hai mươi phút nữa mới đến thời gian tập hợp, vô cùng nhàn rỗi cho nên họ liền bắt chuyện.

Mặc dù giang nhĩ tĩnh là con gái của lĩnh chủ ngưng ca, lại là bông hoa của kỵ sĩ hệ nhưng không có làm cao, nghe nói nhân duyên của nàng vốn là cũng được ... sự thật chứng tỏ điểm ấy.

không bao lâu, xa xa lại tới một người. Vốn ngáp dài ngáp ngắn cả ngày tạp la trước mắt sáng ngời, đột nhiên thần thái tươi tỉnh hẳn lên.

Cổ diêu nhìn theo vẻ mặt tạp la liền biết người đến là ai, ngoại trừ tình nhân trong mộng của hắn độc cô phượng ra, đại khái không ai có thể làm cho trạng thái nửa mê nửa tỉnh của luyện kim thuật sư khôi phục tinh thần.

Tại thần thánh Học viện sống gần một năm, cổ diêu đã gặp qua độc cô phượng vài lần, tuy vậy mỗi lần đều là ở xa xa thoáng nhìn nhưng không lưu lại ấn tượng sâu sắc.

Lần này chú ý quan sát dưới khoảng cách gần, đối với độc cô phượng cũng có thêm từng bước hiểu rõ.

theo như lời Tạp La, độc cô phượng quả thật là cô gái rất khốc. trên người nàng tản ra khí chất lạnh lùng, giống như bội kiếm bên hông vậy.

Ngũ quan của nàng cũng không có bằng các mỹ nữ Đoan Mộc Tĩnh, đông phương lộ, Giang nhĩ tĩnh, tuy vậy cả khuôn mặt phối xứng làn da màu tiểu mạch khỏe mạnh, cùng với khí chất đặc biệt phản chiếu ra một loại khí chất cương mãnh một vẻ đẹp rất khác biệt, nhưng cũng rất hấp dẫn.

Tuy vậy tuyệt đại đa số nam sinh trước mặt vị mỹ nữ này đều bị dọa, nói không sai, có thể chinh phục được nàng, chỉ có người so với nàng càng mạnh hơn.

Đoan Mộc Tích vóc người cao gầy, so với hạ hầu cẩn thấp hơn nửa cái đầu, còn gầy hơn tạp la và cao hơn chút ít .

Hắn chỉ là cùng mọi người gật gật đầu, xem như tiếp chuyện qua, cũng không có nói chuyện.

Hai người kế tiếp là có quan hệ với nhau, hai người trong học viện vốn nổi tiếng là một đôi nữ đồng, Đông Phương Lộ và Đoan Mộc Tĩnh.

Sau khi đến gần nhìn thấy cổ diêu, đông phương lộ thiếu chút nữa ngất xỉu đi, nàng trăm phương ngàn kế tránh đi, cũng ngăn cản Đoan Mộc Tĩnh cùng hắn gặp mặt cái đồ lưu manh kia, thế nhưng tại tổ A. Điều này làm cho nàng buồn bực cũng sắp muốn mất cân bằng nội tiết chỉ là Học viện an bài vốn là không thể sửa đổi, đành phải nhận mệnh.

Nhớ tới cuộc chiến cùng hách liên kiếm khi Đoan Mộc Tĩnh lại có mặt ở đó và vào đang thời khắc khẩn cấp xông lên để tương trợ, cổ diêu nhin không được hưởnghưởng chỗ nàng nhìn tới, sau đó phát hiện Đoan Mộc Tĩnh đã len lén đánh giá mình, ánh mắt hai người đồng thời quay đi.

Vẫn chú ý tới cử động của bọn họ.,đông phương lộ hung hăng trừng mắt liếc cổ diêu, sau đó mượn cớ đem Đoan Mộc Tĩnh kéo đến xa xa, cũng lo lắng hai người như thế nào tại trong thực tập tận lực ít tiếp xúc.

Một lát sau, các thành viên còn lại của tổ đã lục tục kéo đến, kể cả Đoan Mộc tích ca ca Đoan Mộc Tĩnh, tại trong cạnh kỹ thi đấu bài danh thứ bảy, ma pháp sư tiếp cận mãn nguyệt cấp Tắc Tây Nhĩ, chuyên Tu La áo để quốc dừng giả đấu khí, ngay lúc đó đã đạt tới phi thủy cấp khác chiến sĩ trong tư, nữ thần quan Athena cùng với tuần thú sư hệ năm nhất ban hai Lang Kỳ.

trong đó hai vị đến sau có chút đặc thù, lang kỳ trong kỳ thi đấu bài danh chỉ là mười tám, theo lý cũng sẽ không gia nhập tổ A. Nhưng tuần thú sư đối với một chi tiểu đội này nói thật ra là quá trọng yếu, từ Lôi Mông của dạ lang dong binh đoàn, tác dụng nhân tiện nhìn ra được, cho nên hắn đã chiếm được tư cách vào tổ A.

Thần quan năng lực chiến đấu trực tiếp vốn là vô cùng yếu nhược, nhưng năng lực phụ trợ chiến đấu cũng không dễ khinh thường, bọn họ có thể trị liệu cho người bị thương, trong thời gian nhất định thông qua kỳ thuật đề cao cho đồng đội lực lượng, tốc độ, chiến ý, tiêu trừ trạng thái mệt mỏi.

Thần quan tự thân lực lượng nhỏ yếu phải trở thành gánh nặng cho đồng đội, tuy vậy các nàng đối với đoàn thể. phụ trợ năng lực vượt qua gánh nặng xa, trong kỳ thi đấu trong thần quan tham dự chỉ từ năm hai với phương thức đoàn chiến.

Dã ngoại tác chiến không thể so với Học viện lôi đài cạnh kỹ, không có dụng cụ bảo vệ, đối mặt cũng là ma thú hung tàn, chúng nó sẽ không "Cạnh tranh, giúp nhau cùng tiến bộ".

Thành viên tổ A tuy đều cường đại, nhưng bọn họ không có nhiều kinh nghiệm lăn lộn trong đại lục, không biết ứng xử trong các trường hợp có chuyện ngoài ý muốn xảy ra, cho nên có một thần quan trong đội ngũ là tất yếu.

Lần nhiệm vụ thực tập này tổ A sắp đặt trí thật sự mãnh mẽ nhiều lắm, trong đó sáu người vốn là thành viên của bát đại cổ tộc vào thẳng, còn lại cũng là đệ tử ưu tú, cho nên nhân số so với tiêu chuẩn mười năm người thiếu hai vị.

Ở đây tổng cộng mười hai người, còn một thành viên trong tổ vẫn chậm chạp chưa đến, đạo sư không xuất hiện.

Cho đến khi đã quá thời gian tập hợp mười phút thành viên kia mới khoan thai mà đi đến.

Sau khi nhìn thấy hắn, mười hai thành viên trong tổ không hện mà cùng nhú mày, có thể thấy được người này không được hoan nghênh .

Người này đúng là hách liên kiếm, mặc dù trong kỳ thi đấu đạt được thành tích không tốt lắm, nhưng nhiều ít có yếu tố khinh thường ở bên trong, không thể không thừa nhận, chối bỏ thực lực chính thức của hắn, hơn nữa một vị ảo thuật sư cũng có thể làm cho việc chiến đấu trở nên thoải mái rất nhiều, Vì vậy hách liên kiếm đã phá cách thành một trong thành viên tổ A.

Làm cho người ta lo lắng không phải thực lực của hắn, mà là tính cách, hách liên kiếm vốn cuồng vọng kiêu ngạo, tư tưởng hắn có thể dung nhập tập thể này không? Làm không tốt còn sẽ khiến thành viên không đoàn kết, không thể bảo trì đoàn kết cùng tín nhiệm vốn là một điều tối kỵ trong tiểu đội chấp hành nhiệm vụ!

Hách liên kiếm cũng là ngáp, tuy vậy cùng tap la nghiên cứu thí nghiệm tới nửa đêm bất đồng. Hách liên kiếm nghiên cứu chính là - thân thể nữ nhân.

Ngày nghỉ đã đến, ly biệt sắp tới. Hách liên kiếm cùng cùng các nữ học viên bên trong học viện không nở rời xa hắn tận tình chơi 4P <@4 player=" "> suốt đêm, đến nỗi mỗi một không chịu nổi, cuối cùng đến muộn.

Làm cho mọi người chờ đợi, hách liên kiếm nhưng không có ý tứ xin lỗi, dù sao đạo sư còn chưa tới, đến sớm tới mới là ngu ngốc.

Sau khi nhìn thấy hạ hầu cận cùng cổ điều, Hách liên kiếm ngậy người một chút rồi sau đó trong mắt hiện lên vẻ phẫn hận.

Đúng là hai người kia, tại điển lễ khai giảng cùng với trong cạnh kỹ thi đấu khiến cho hắn bụi đất đầy mặt, cuộc sống trong học viện vô cùng không như ý.

Những người khác xem tại trong mắt hắn cùng thờ dài, thực tập còn chưa có bắt đầu, hách liên kiếm này trừng mắt tất báo thù tên không có thể buông tha người có oán thù cùng hắn. xem ra tại chấp hành nhiệm vụ khi sẽ không thuận lợi.

Sau khi Hách liên kiếm hiện thân không lâu, đạo sư đã đến đây vốn là một trung niên nam tử khô khô gầy teo.

“Xin chào các vị thành viên, ta là Áo Bồ Lý đạo sư hướng dẫn tổ A, tuy vậy, theo hôm nay bắt đầu, các người không thể kêu ta đạo sư, mà là huấn luyện viên. Trong nhiệm vụ thực tập, ta nói chính là mệnh lệnh tối cao, thành viên tổ phải tuyệt đối phục tùng, phải nghiêm khắc chấp hành!”

“Hiểu chưa?”

Áo Bồ Lý, trong lúc nói xong lời cuối cùng, giọng nói phút chốc nghiêm khắc đứng lên.

“Vâng! Huấn luyện viên!”

Các thành viên trong tổ cùng ầm ầm trả lời, chỉ có hách liên kiểm biếng nhác, tựa hồ cũng không quá để ở trong lòng

“Coi rẻ quyền uy huấn luyện viên, hoặc là người đi ngược mệnh lệnh, nếu nghiêm trọng thì thậm sẽ bị trục xuất khỏi tổ A, mất đi tư cách thực tập!” Áo bồ Lý nói đến đây thì cố ý nhìn hách liên kiểm liếc mắt.

Hách liên kiểm người thứ nhất mệnh lệnh, tập hợp đến muộn, điều này làm cho Áo Bồ Lý rất bất mãn.

Hách liên kiểm đã không phải đồ dằn, hiểu được ý tứ của hắn, nhưng lơ đãng, thậm nghĩ đạo sư này mang đội cũng đồng dạng đến muộn, có cái gì tư cách gì chỉ ba nói bốn?

Nhưng mà hắn tựa hồ xem nhẹ một sự kiện, nếu Áo Bồ Lý, không quan tâm thì như thế nào sẽ biết hắn đi đến muộn?

Trên thực tế Áo Bồ Lý, đến sớm hơn giang nhã tĩnh, chỉ là đang âm thầm quan sát. Ngoại trừ hách liên kiểm ở ngoài, các thành viên tổ biểu hiện đều cũng được, ít nhất tại thời gian tập hợp chuẩn xác bên trong năm phút đồng hồ tiến đến đây.

“Ta không hy vọng trong tổ A xuất hiện một con sâu, hy vọng chúng ta có thể khoái trá ở chung! tốt lắm, chúng ta lập tức lên đường!”

Nói xong Áo Bồ Lý ném vật gì đó lên không trung, nhìn kỹ là con hạc giấy.

Hạc giấy, đương nhiên vốn là sẽ không bay, lực cản của không khí trong không trung chỉ giúp cho nó có thể dừng một đoạn thời gian ngắn ngủi mà thôi.

Tuy vậy Áo Bồ Lý lấy ra một cái cờ màu trắng rồi phát, sau đó một đạo bạch quang phút chốc theo bên trong lá cờ bay ra, thẳng tắp tiến vào giữa con hạc giấy.

Hạc giấy cấp tốc phóng đại, cuối cùng lại biến thành dài gần hai trượng, đầu giống như chim khổng lồ.

Một con hạc không có tánh mạng, trống rỗng biến thành vật sống, tựa giống như ma thuật!

Mọi người thấy một màn thần kỳ này, nhận thức không được tầm tắc lấy làm lạ. Ngay cả hách liên kiểm đã thu hồi lòng khinh thị, không nghĩ vậy cái người khô khô gầy teo, gió thổi tức ngã này lại là một vị biến dị hồn sư.

Hồn sư vốn là một trong kỳ môn chức nghiệp, chuyên môn luyện hóa các loại hồn phách thú cho mình dùng, hồn sư cường đại thậm chí có thể đem các loại hồn phách thú dung hợp, luyện ra loại biến dị thú hồn... cao cấp hồn sư này được xưng là biến dị hồn sư.

Đầu giống như chim lớn trước mắt này, đúng là so với con vịt chẳng biết lớn hơn bao nhiêu lần. Chim khổng lồ hiển nhiên đúng là sản vật biến dị, bởi vì toàn đại lục đã không có loại đại điều như thế.

“Nữ sinh ngồi phía trước, nam sinh ngồi sau.”

Áo Bồ Lý nói: “Được rồi, ở chỗ này ta phải bổ sung một chút, quỷ xa là ta mới luyện hóa không lâu, biến dị thú hồn, ệ khí chưa toàn tiêu tan.”

“Sau khi mọi người ngồi vào phía sau, không nên tùy tiện đùa giỡn, nhất là nữ sinh, không cần bởi vì quỷ xa đầu nhìn qua đáng yêu mà vuốt ve, đây là cấm kỵ, nếu không tính chất hung ác xuất ra, đem các người vứt xuống ta không chịu trách nhiệm!”

Sau khi bị dung hợp, biến dị thú hồn cũng sẽ có tính cách đặc biệt khác, tỷ như con này gọi, là quỷ xa, thú hồn ghét một bị người khác sờ đầu của nó.

Những lời này vốn là nhằm vào Đoan Mộc Tình mà nói, bởi vì nàng quả thật nghĩ thấy này con chim to lớn đáng yêu, nghe được Áo Bồ Lý, liền lè chiếc lưỡi ra, bỏ đi ý niệm lúc trước trong đầu.

Mọi người nghe được cảm thấy lo sợ, nếu tại trên không trung té xuống, không có giỡn chứ. Nếu có việc này thì cả hạ hầu cần người bằng sắt, phỏng chừng cũng bị biến thành phế liệu.

Lập tức mọi người nhảy lên quỹ xa, chim khổng lồ chớp động cánh, đất bằng phẳng quất khỏi một trận cuồng phong mãnh liệt, quỹ xa dẫn đưa mọi người vững vàng bay lên, thẳng lên trời cao. Cánh động không nhanh, tuy vậy mỗi một lần bay được trên trăm thước, như vậy tính ra tốc độ là cực cao, hướng chỉ vốn là bay theo đường thẳng tắp chứ không có quanh co.

có Áo Bô Lý, cùng quỹ xa trợ giúp, hành trình trên diện rộng rút ngắn, có thể đến sớm hơn các nhóm học viên khác không ít đã đến giờ đến địa điểm chỉ điểm thực tập.

Quỹ xa hướng phương bắc bay một ngày, cũng không biết rời đi thánh vực bao xa, cho đến khi tiến vào một địa phương không biết tên, thật lâu chưa từng đi qua thành thị, thậm chí cả trấn nhỏ chưa từng phát hiện, phía dưới một vùng hoang vu, không bóng người.

Cho đến thời gian kết thúc, rốt cục thấy một cái trấn nhỏ. Áo Bô Lý, làm cho quỹ xa hạ xuống trong trấn nhỏ, sau đó lấy ra lá cờ phát phát, quỹ xa hồn phách lại phút chốc trở về, chim khổng lồ lại biến thành con hạc giấy.

“Các học viên, chúng ta lúc này nghỉ một đêm, sáng mai đem tiến vào Ngã Trạch Lạp Tư - Bi Thương Chi Địa, là nơi các ngươi nhiệm vụ thực tập!”

102. Chương 2: Cộng Tác Ngoài Ý Muốn

Đối với mạo hiểm giả mà nói, Ngã Trạch Lạp Tư cũng là địa ngục. Bởi vì trong lúc thu thập các loại khoáng thạch, kim chúc đôi thành pha lê tệ, bọn họ có thể bị ma thú hung mãnh tấn công tàn khốc, không nơi nào là không có cạm bẫy, hoàn cảnh sinh tồn thôn phệ, trở thành một đồng khô cốt.

Ngã Trạch Lạp Tư, ma thú tuyệt đại đa số đều không phải là vô cùng táo bạo, chúng nó không muốn nhìn thấy địa bàn của mình bị quấy nhiễu, cho nên chung quanh đây không hề có thành thị nào tồn tại, chỉ có duy nhất một tiểu trấn là Khải Lập.

Nghe nói Khải Lập trấn phụ cận từ trường có chút dị thường, ma thú chán ghét, ít tiếp cận tiểu trấn này, nên nó là một nơi duy nhất trong Ngã Trạch Lạp Tư không bị ma thú tấn công.

Chỗ hẻo lánh, nơi vắng vẻ thôn trấn cũng không tính quá lớn, tuy vậy quán rượu, khách điểm, quán ăn, tiệm vũ khí, tiệm phòng cụ, trang phục, dược điểm, cửa hàng tạp hóa cùng tất cả đều có, có điểm như, giống Thập Lý trấn.

Khải Lập trấn cũng là nơi duy nhất có thể tiếp tế trong phương viên mấy trăm dặm, sinh ý tương đối cũng được, rất nhiều mạo hiểm giả ban ngày đến Ngã Trạch Lạp Tư tìm vận khí, buổi tối thì trở lại tiểu trấn nghỉ ngơi, dùng cơm, hoặc đến quán rượu đi giải trí một chút. Cũng thỉnh thoảng mua thức ăn một ít nhu yếu phẩm.

Trong những người này, có chuyên môn kiếm ma thú tinh thạch. Dong binh đoàn cùng tự do võ sĩ, thu thập thực vật trân quý. Dược nông, tìm kiếm khoáng thạch quý hiếm. Thợ mỏ, cũng từ xa mà đến, các nhà cung cấp chuyên môn cũng đến để mua chiến lợi phẩm, đến bên ngoài bán ra với giá cao hơn.

Bởi vì khoảng cách với thị trường khổng lồ bên ngoài rất xa, cho nên rất nhiều mạo hiểm giả nguyện ý lấy hơi thấp chút. Giá cả bán cho thương phiến, nhưng có thể giảm bớt được nhiều phiền toái, coi như đôi bên đều có lợi.

Ngã Trạch Lạp Tư còn có một quy luật. Buổi tối, nơi này xuất hiện ma thú so với ban ngày hung tàn hơn nhiều, thậm chí có thể đụng tới mãnh thú, quỷ thú siêu cường. Cho dù là nhất lưu cao thủ trên đại lục đến cũng ăn không tiêu.

Cho nên, nếu gần đến đêm thì tốt nhất nên ở lại khải lập trấn, đây cũng là nguyên nhân Áo Bồ Lý không cho học viên tổ A đêm đó tiến vào Ngã Trạch Lạp Tư hạ trại.

Sư sinh đoàn nghỉ tại một khách điểm, đây cũng là nơi nghỉ ngơi dễ chịu cuối cùng trong lần thực tập này của bọn Cổ Diêu, bắt đầu từ ngày mai, phải nghỉ ngơi, ăn uống ở bên trong Ngã Trạch Lạp Tư cho đến khi nhiệm vụ thực tập kết thúc.

Sau khi dùng xong cơm chiều, trời cũng tối, cũng là thời gian tập hợp lần thứ hai.

Đi vào khu vực hậu viện của khách sạn. Giang Nhã Tĩnh là người đến sớm nhất, tuy vậy lần này còn có Độc Cô Phượng, bởi vì hai người bọn họ cùng ở một gian phòng, tất nhiên là kết bạn cùng đi.

Tiếp theo là Đoàn Mộc Tình cùng Đông Phương Lộ, hai nàng tựa hồ vừa mới tắm, tóc còn ướt, xõa trên vai, mùi thơm tỏa ra tứ phía, khiến kẻ khác mê say.

Nhìn thấy bộ dáng ôn nhu của Đoàn Mộc Tình, Cổ Diêu lập tức nhớ tới thời gian trước kia tại tiểu khách điểm lan tư quận, lúc cùng nàng tắm lại thấy ngây dại.

Đông Phương Lộ xem trong mắt hấn nhất thời giận dữ, lưu manh này hoàn toàn đem lời nói của mình quên đi. Khi đi ngang qua bên người Cổ Diêu, nàng ho khan một tiếng, Cổ Diêu mới hồi phục tinh thần lại, tựa đầu xoay đến một bên, làm bộ xem thứ khác, nhưng cũng không yên lòng.

Buổi sáng, Áo Bồ Lý đã cảnh cáo, lần này Hách Liên Kiềm thật không dám đến muộn nữa, tuy vậy hấn đến thời gian tập hợp mới xuất hiện.

Sau khi mọi người đến đông đủ, Áo Bồ Lý, mới đến. Vừa rồi hấn là từ một nơi bí mật gần đó quan sát, Hách Liên Kiềm lúc đó lại làm cho hấn cảm thấy thất vọng, vị công tử của hách liên gia tộc kia, quả thật như đồn đãi, cuồng vọng kiêu ngạo, đó vốn là đại địch của người luyện võ, trách không được tuy tài hoa hơn người nhưng trong kỳ thi đấu của học viện lại phải rời cuộc chơi sớm hơn.

“Các vị học viên, sáng mai các người sẽ vào Ngã Trạch Lạp Tư, chúng ta tới nơi này, mục đích không phải lữ hành, không phải vui chơi, mà là chấp hành nhiệm vụ, ta không hy vọng có chuyện không hay gì phát sinh!”

“Bởi vậy ta cần phải nói cho mọi người chút ít sự tình cần chú ý.”

Áo Bồ Lý, nghe nói vốn là xuất thân lính đánh thuê, nói chuyện rất có tác phong thiết huyết của lính đánh thuê: “Trong khi chấp hành nhiệm vụ, các người phải học cách sinh tồn ở Ngã Trạch Lạp Tư. Mỗi người các người đều là vũ giả ưu tú, nếu luận thực lực thuần túy, đã có thể so với cao thủ nhất lưu trên đại lục, thậm chí mạnh hơn, tuy vậy năng lực đoàn đội cùng năng lực sinh tồn vị tất so được với một thành viên thân thể so với các người yếu hơn dong binh đoàn!”

Giang Nhã Tĩnh là người đầu tiên đồng ý, chịu qua kỳ sĩ tinh thần khai mở, nàng biết rõ tầm quan trọng của đoàn đội.

Cổ Diêu là vị thứ hai nhận thức, bởi vì hấn từng đã từng thấy Dạ Lang dong binh đoàn bọn họ phối hợp ăn ý, lấy lực chống đỡ của bốn người có thể chống lại cả đàn phong lang và bảo vệ gia đình gia chủ Hàn đại hộ, dưới tình huống đó thì bọn họ không chỉ là phối hợp với nhau là ba bốn lần mà thậm chí là hơn rất nhiều.

Đổi thành bốn vị thành viên trong tổ A này thì cho dù là bốn người mạnh nhất, nếu đụng với đám phong lang kia phần lớn cũng chỉ có thể tự bảo vệ mình, còn muốn bảo vệ gia đình Hàn đại hộ, là rất khó.

Những người khác thì chuyên tâm nghe Áo Bồ Lý dạy bảo, dù sao hấn là có kinh nghiệm phong phú, đạo sư, nói ra nói tắt nhiên là có đạo lý, rất có lý, chỉ có Hách Liên Kiềm là không cho là đúng, thậm chí người mạnh mẽ mới cuối cùng mạnh mẽ, còn có cái gì có thể ảnh hưởng.

“Thực lực, không chỉ là thể hiện ở phương diện đấu khí cùng kỹ năng, tri thức, kinh nghiệm cũng là sức mạnh, tuy là một một bộ phận, nhưng lại là một bộ phận trọng yếu!”

Áo Bồ Lý, tiếp tục nói: “Ta đưa ra ví dụ đơn giản, Ngã Trạch Lạp Tư trong có một loại hoa gọi là Mạn Đà La, chúng nó kết xuất chính là hoa bảy màu, phi thường xinh đẹp, nhụy hoa tản mát ra mùi thơm ngát thấm lòng người, còn có thể đề thần tỉnh não, nhưng nếu ai sau khi hít vào lượng mùi thơm nhất định, cho dù người vũ kỹ mạnh mẽ, cũng phải toàn thân mệt mỏi, không thể động đậy. Lúc này mạn đà la mạn đẳng

sẽ hoạt động đứng lên, đem các người đưa đến trong nhụy hoa ăn! Trên thực tế, Mạn Đà La là một loại hoa ăn thịt người! Bên trong trung tâm của Ngã Trạch Lạp Tư có một biển hoa như vậy, mai táng vô số vong hồn.

Lúc này được chứng minh được huyền thuật, đối với thực vật là vô ích!”

Câu nói cuối cùng kia là lại cảnh cáo Hách Liên Kiếm, hẳn tâm tính không đoan chính, thực có thể phải bởi vậy mà táng thân trong Ngã Trạch Lạp Tư, mặc dù là học viên không nghe lời, tuy vậy Áo Bồ Lý, là tận trách nhiệm chính mình.

“Các nữ sinh chú ý, khi các người nhìn thấy hoa xinh đẹp, ngàn vạn lần không nên đi hái, còn nữa, vô luận ngửi được mùi dị thường gì, thối, thơm, đều trước tiên ngừng thở, lập tức rời xa khu vực đó!”

“Vâng, huấn luyện viên!” Bọn người Giang Nhã Tĩnh không hẹn mà cùng đồng thanh nói: vại vị mỹ nữ thanh âm đều rất là dễ nghe.

“Ngoài ra, còn có một loài động vật gọi là chuột, là một động vật nhỏ đáng yêu, chỉ có cái tát bàn đại, nhìn thấy nhân loại sẽ nhảy về phía trước, nhìn qua thực rất là nhiệt tình.”

Áo Bồ Lý, trong nói tới đây tăng thêm giọng nói: “Nhớ kỹ, lại nhắc nhở nữ sinh, ngàn vạn lần không thể bắt bọn nó ôm vào trong ngực! nguyên nhân vì thế khi này tiểu động vật đáng yêu đó sẽ xuất ra cái đuôi được giấu kỹ, có công năng xuyên thấu đầu khí, độc sẽ ngấm vào khi không hề phòng bị, nào tủy trong đầu nhân loại là thực vật chúng nó thích nhất!

Mọi người nghe vậy cũng rất là lẫm nhẫm, đại lực rộng lớn không có gì không có, nếu không phải Áo Bồ Lý nói, thật đúng là không nghe nói qua sinh vật quỷ dị này, chết đều là bị chết không minh bạch.

Có một số việc, quả thật không phải chỉ dựa vào sức mạnh là có thể giải quyết. hoặc là theo như trong lời Áo Bồ Lý, như vậy kinh nghiệm cùng tri thức cũng là một loại lực lượng không thể bỏ qua.

Sau khi đưa hai ví dụ, đã nhắc các học viên chú ý, Áo Bồ Lý tổng kết nói: “Trong Ngã Trạch Lạp Tư, các người đừng đụng đến những thứ xinh đẹp, đáng yêu gì đó, đều có thể chỉ là giả tượng, che dấu sau lưng là chân tướng trí mạng.

Cho nên, tại Ngã Trạch Lạp Tư muốn sinh tồn thì có một phải tuân theo nguyên tắc – đừng nên chủ động đến gần các sinh vật, toàn bộ có thể đều là gian trá!”

“Vâng, huấn luyện viên!” lần này lại không ai dám hoài nghi Áo Bồ Lý nói.

“Được rồi, huấn luyện viên, nếu tiếp cận là người thì sao? Ta muốn nói, có vài người trong Ngã Trạch Lạp Tư cần được trợ giúp.” Đưa ra nghi vấn chính là Giang Nhã Tĩnh, kỳ sĩ phần lớn đều là vui vẻ khi giúp người.

“Học viên Giang Nhã Tĩnh, vấn đề này tốt lắm.”

Áo Bồ Lý tán thưởng gật gật đầu: “Bên trong Ngã Trạch Lạp Tư, đều là người mạo hiểm trong lúc đó bình thường là sẽ không tiếp xúc, càng sẽ không dễ dàng xâm phạm ích lợi những người khác, đây là một quy luật khác của Ngã Trạch Lạp Tư, ngược lại khiến cho người khác giận, nhân tiện không thể tại Ngã Trạch Lạp Tư mình tiếp tục, đương nhiên, nếu thực đụng tới cái loại ngoài ý này muốn nói, tùy tình huống mà xử lý.”

“Nếu các người gặp được chính là thành phần mạo giả, có thể là tình huống thích hợp cho trợ giúp, nếu là độc thân một người, mà còn là nữ tử xinh đẹp thì càng phải chú ý gấp bội!”

Mọi người nghe được lại càng cảm thấy kỳ, nếu là nữ tử độc thân, không phải càng phải lấy trợ giúp sao?

Áo Bồ Lý, rất nhanh giải thích: “Trong Ngã Trạch Lạp Tư có một loại tên là Huyền Mị ma vật, chúng nó thói quen huyền hóa thành hình thái mỹ nữ, câu dẫn chịu mỹ mạo của nó hấp dẫn nam tử đơn độc. tuy vậy Huyền Mị cũng dễ phân biệt, bởi vì chúng nó sẽ không nói nói đụng với khi chỉ cần câu hỏi, nếu quả không trả lời, hơn phân nửa đó là Huyền Mị, nếu muốn tránh cho ngộ thương cảm nói, có thể không để ý tới chúng nó. Huyền Mị. lực công kích không mạnh, chỉ cần không bị mị hoặc không có gì nguy hiểm.”

Thực vật ăn thịt người phát ra mùi thơm, chuột đáng yêu nhưng ăn não tủy nhân loại, còn có thể huyền hóa thành mỹ nữ Huyền Mỹ, mọi người xem như là trường kiến thức.

Áo Bố Lý, tiếp tục cấp Cổ Diêu bốn người giảng thuật Ngã Trạch Lạp Tư, khiến cho mấy cái này thái điều đối đãi nơi bị thương càng tiến, từng bước hiểu rõ.

Đây là một nơi hung hiểm, quỷ dị, bầy rập khắp nơi trên đất, kỳ sinh vật không chỗ nào không có, một địa phương quỷ quái có nhiều sự tình phát sinh không thể lường trước được. Đối với người hoàn toàn không biết gì cả mà dễ dàng tùy tiện xâm nhập đúng thì ngay cả cao thủ cũng chưa chắc may mắn thoát nạn.

Cuối cùng Áo Bố Lý nói: "Đã ngoài là ta tổng kết ra một ít yếu điểm, các học viên, các người tốt nhất nghỉ chút, giờ tâm tư nhớ kỹ, cũng nhắc nhở lẫn nhau, như vậy tại Ngã Trạch Lạp Tư sinh tồn, cùng với chấp hành nhiệm vụ khi sẽ đơn giản rất nhiều, tốt lắm, Ngã Trạch Lạp Tư sinh tồn đến vậy chấm dứt, kế tiếp. thời gian, các giới thiệu người mình đi!"

"Giới thiệu mình" Áo Bố Lý cười nói: "đúng vậy, không phải vì ta mà giới thiệu, mà là làm cho thành viên tổ hiểu rõ chính mình nhiều chút ít, kể cả tính cách, vũ kỹ đặc điểm đều được, như vậy có trợ giúp cho các người trong nhiệm vụ phối hợp như vậy đi, theo học viên Giang Nhã Tình bắt đầu!"

"Vâng, huấn luyện viên!" Giang Nhã Tình tại lên tiếng sau khi đứng dậy: "Tên của ta gọi là Giang Nhã Tình, kỹ sĩ, thiện xung phong, công kích, phòng ngự, chỉ là tính chất linh hoạt kém, còn xin mọi người chiếu cố nhiều!"

Sau khi nàng đơn giản nói tóm tắt giới thiệu hết chính mình, kế tiếp Hạ Hầu Cẩn đứng dậy: "Ta là Hạ Hầu Cẩn, tu luyện ngoại công, ưu điểm là da thịt dày. lực lượng lớn, chiến đấu khi có thể đứng ở... phía trước, thích một quyền bạo ma vật. khuyết điểm là có điều, so sánh, còn có có khi phải ý nghĩ nóng lên, xúc động, đương nhiên ta sẽ tận lực khống chế chính mình. hành vi, không nguy và đoàn đội!"

Hạ Hầu Cẩn nói khiến cho một trận tiếng cười, mánh hán này mặc dù thô lỗ chút, tuy vậy luôn thực dễ dàng tìm được hảo cảm người khác, đương nhiên Hách Liên Kiếm ngoại lệ, Hạ Hầu Cẩn vẫn là cái đinh trong mắt hắn.

Độc Cô Phượng mình giới thiệu cùng tính cách của nàng giống nhau khốc: "Độc Cô Phượng, am hiểu kiếm pháp!"

Đương nhiên tất cả mọi người biết nàng không chỉ có là am hiểu, độc cô gia tộc. kiếm pháp, quả thực đúng là một môn nghệ thuật.

Tạp La vội vàng theo Độc Cô Phượng, phía sau nói: "Tạp La. Luyện kim thuật sư."

Hắn giới thiệu cùng Độc Cô Phượng đơn giản, tuy vậy tất cả mọi người chiếm được tin tức phải người kia tùy thời có thể bởi vì thất thần mà thoát ly đội ngũ, hoặc là rơi vào ao đầm, phải phá lệ chú ý.

Kế tiếp chính là Cổ Diêu: "Ta gọi là Cổ Diêu, có lẽ là một kẻ yếu nhất trong số đang ngồi, tuy vậy ta sẽ cố gắng không kéo lại phía sau. Vũ kỹ lấy linh hoạt làm trường, ngoài ra khinh công coi như cũng tạm."

Đông Phương Lộ: " sở trường vũ kỹ vì ám khí. theo nhiều cá góc độ đồng thời tiến hành công kích!"

Đoan Mộc Tình: "Thần mộc đấu khí có thể làm cho thực vật biến dị tuy vậy thật chiến kinh nghiệm còn thấp, xin mọi người chiếu cố nhiều hơn."

lang kỳ: "Tuần thú sư. khống chế thú loại tiến hành vận chuyển, trinh sát, tiêu trừ dấu vết."

Tắc Tây Nhĩ: "ma pháp sư, công kích đại phạm vi tầm xa lực phá hủy lớn, cận chiến kém."

Athena: "ta là một thần quan, có thể trị liệu người bệnh, cùng với phụ trợ chiến đấu."

Tại sau khi mọi người mình giới thiệu xong rồi, Áo Bố Lý, trong nói: "mọi người từ nay về sau có rảnh cũng ít nhiều tiến hành trao đổi chút cho nhau hiểu rõ đối phương, đây là bồi dưỡng chiến đấu ăn ý. một loại phương thức tốt."

"Vâng, huấn luyện viên!"

Áo Bó Lý, trong vờ lòng gật gật đầu:” tốt lắm, còn nữa, tại trong chấp hành nhiệm vụ thực tập, ta là sẽ không cùng các người một chỗ, phải như thế nào hoàn thành, toàn dựa vào các người chính mình. vì tránh cho ý kiến không thống nhất mà sinh ra tranh cãi, ta sẽ chỉ định ba vị đội trưởng, hai phó. Tại trong lúc chấp hành nhiệm vụ, bọn họ đem thể ta, có quyền chỉ huy cao nhất, mỗi vị thành viên tổ cùng phải tuân thủ mệnh lệnh của họ!

Đội trưởng chính - Độc Cô Phượng!”

Đội trưởng là thủ lãnh một chi đội ngũ, nắm giữ một số quyền, quyết định gì đều ảnh hưởng đến nhiệm vụ cùng với an toàn thành viên trong tổ, cho nên, phải do một người có lối suy nghĩ cẩn mật cùng đầu óc tỉnh táo đảm đương.

Ngoại trừ lãnh khốc ra, Độc Cô Phượng cũng là một người tỉnh táo, hơn nữa độc cô cừu kiếm cơ hồ nhân tiện tập tất cả kiếm pháp tinh túy mà thành, mỗi thức đều có thể trở thành vô số thức sử dụng, người tập. tâm tư tự nhiên là cẩn mật, tuyệt đối là một lựa chọn tốt nhất.

“Đệ nhất phó đội trưởng - Hạ Hầu Cẩn!”

Hạ Hầu Cẩn loại người suy nghĩ thẳng thắn không phải thông soái tài, tuy vậy hắn có nhiệt tâm cùng cá tính đơn hậu có thể đoàn kết thành viên trong tổ, làm phó là một chức vụ rất xứng.

Áo Bó Lý, an bài đội trưởng không chỉ có từ cạnh kỹ thi đấu bài danh hoặc vũ kỹ mạnh yếu xuất phát, quan trọng hơn chính là người này đối với đoàn đội có tác dụng.

không ai có ý kiến, chỉ là Hách Liên Kiếm rất là khó chịu, từ đối đầu thành phó đội trưởng, từ nay về sau phải nghe mệnh lệnh của hắn, điều này làm cho hắn rất khó chấp nhận.

Vị thứ hai phó đội trưởng là Đoan Mộc Tích, Độc Cô Phượng một người có lối suy nghĩ cẩn thận, tuy nhiên cũng là có hạn, nếu có những người khác đem kế hoạch bổ sung thêm, chỉ ra những điểm trong đó không đủ, vậy càng tốt.

Hạ Hầu Cẩn đấu tranh anh dũng không chỗ nào sợ hãi, muốn hắn xuất mưu hiến kế là điều khó khăn, cho nên vị thứ hai phó đội chức vị được tuyển một người thông minh linh biến, Đoan Mộc Tích vừa vặn thỏa mãn điều kiện đó.

Sau khi đội trưởng đưa ra kế hoạch, nếu hai vị phó đội trưởng đồng thời có ý kiến, vậy sẽ được quyết định.

Sau khi nhận mệnh đội trưởng, lần này tập hợp chấm dứt, mọi người trở về phòng nghỉ ngơi.

Lần nhiệm vụ thực tập này chia làm bảy nơi, số người cùng làm nhiệm vụ thực tập với tổ A ở Ngã Trạch Lạp Tư ba ngày sau mới đến cho nên trong ba ngày này nhiệm vụ chính thức vẫn chưa bắt đầu.

Tổ A nhiệm vụ thực tập khó khăn là lớn nhất, vì cam đoan thành viên tổ được an toàn nên cần quen thuộc hoàn cảnh trước, ba ngày này đúng là làm cho học viên hiểu thêm chút ít về Ngã Trạch Lạp Tư.

Ngã Cách Lạp Tư chia làm nhiều khu vực, khu nguy hiểm thấp, khu nguy hiểm trung, khu nguy hiểm cao, khu nguy hiểm cực độ.

Khu nguy hiểm thấp là nơi được nông cùng thợ mỏ thường lui tới, khu nguy hiểm trung đại đa số kiếm ma thú tinh hạch, đông binh đoàn cùng tự do vũ giả, khu nguy hiểm cao chỉ có cao thủ mới có thể tiến vào, cho nên khu nguy hiểm cực độ đặt chân cũng chỉ có nhất lưu cao thủ.

Bọn người Hạ Hầu Cẩn trên thực tế đã là nhất lưu cao thủ trên đại lục, chỉ là kinh nghiệm còn thấp, sau khi trải qua một ít gian khổ lịch lãm mới có thể nhanh chóng phát triển lên.

Áo Bó Lý liền dễ dàng an bài mọi người chia nhau đến khu nguy hiểm trung cấp hoặc cao cấp tự do hoạt động, lần hành động này đều không phải là tập thể tiến hành, mà là hai người một tổ.

Học viên trong hoàn cảnh ác liệt, tồi tệ, năng lực sinh tồn độc lập cũng là nhiệm vụ thực tập phải bồi dưỡng, tuy vậy Áo Bó Lý đối với mấy cái mao đầu thái độ này lần đầu bước vào Ngã Trạch Lạp Tư dù sao có chút lo lắng, ít nhiều có một đồng bạn bên người, gặp chuyện ngoài ý muốn có thể chiếu cố cho nhau một chút.

“Tổ 1, Độc Cô Phượng - Tạp La!”

Đây là tổ 1, thành viên an bài cũng có chú ý, tỷ như khi luyện kim thuật sư sử dụng đạo cụ, cùng ma pháp sư đều là phải có thời gian chuẩn bị, kiếm pháp cao minh của Độc Cô Phượng lúc này có tác dụng bảo vệ.

Ngoài ý muốn được cùng Độc Cô Phượng một tổ Tạp La tự nhiên là thích không thôi, hận không được lập tức ôm lấy Áo Bố Lý trong hôn hân mấy cái để cảm tạ.

“Tổ 2, Đoan Mộc Tích - Giang Nhã Tĩnh!”

“Tổ 3, Hạ Hầu Cẩn - Tắc Tây Nhĩ!”

“Tổ 4, Hách Liên Kiếm - Lang Kỳ!”

Đối với người này đúng là nhứt đầu, Hách Liên Kiếm tốt nhất là cho đi chung với Lang Kỳ

“Tổ 5, Đông Phương Lộ -”

Nghe đến đó, tim của Đông Phương Lộ đập liên hồi.

Tiểu Tĩnh, nhất định là tiểu Tĩnh!

Chỉ tiếc cũng không như nàng mong muốn, Áo Bố Lý đọc ra đồng đội của nàng:”Athena, cùng với ma lý sư.”

Áo Bố Lý đọc đến thứ năm tổ khi dừng lại một chút, bổ sung nói:”Bởi vì Athena là thần quan, càng phải được chiếu cố, bởi vậy ta cho tổ này thêm một người.”

Đông Phương Lộ thiếu chút nữa là hôn mê đi, không phải nàng chán ghét Athena, thần quan là cô gái cũng được, ma lý sư tại Học viện cũng không phải người thanh danh hỗn độn.

Chỉ là tổ A tổng cộng mười ba người, năm tổ nhân số đã định, vậy còn lại hai người, đúng là Đoan Mộc Tĩnh cùng Cổ Diêu!

Không nghĩ tới thiên tính vạn tính, người tính thủy chung không bằng thiên tính<@lão tác=“” giả=“” tính=“” chứ=“” thiên=“” tính=“” cái=“” nổi=“” gì=“”>. Vô luận như thế nào ngăn cản hai người tiếp xúc, cuối cùng uống phí khí lực, huấn luyện viên lần này an bài, lập tức làm cho hai người có cơ hội ở một chỗ.

Huấn luyện viên nói là không thể trái nghịch, kháng nghị đã vô ích, huống chi Đông Phương Lộ là xuất từ tư tâm, cho nên cho dù nàng buồn bực không thôi, hay cũng đành phải chấp nhận.

“Tổ 6, Cổ Diêu - Đoan Mộc Tĩnh!”

Mặc dù sớm đoán được, Cổ Diêu nghe được Áo Bố Lý chính miệng đọc ra thì cũng có cảm giác hoang đường.

Cùng Đoan Mộc Tĩnh công tác cùng tổ, không phải nằm mơ sao?

Cổ Diêu có điểm chờ mong, cũng có chút sợ hãi.

Trong mấy ngày này, sẽ phát sinh ra sự tình gì đây?

103. Chương 3: Nữ Quỷ

“À, ta đến từ Ai Cách Lan Bảo.”

“Tam Di của ta cũng lấy chồng ở Ai Cách Lan bảo. Khẩu âm của ngươi có điểm không giống người ở đây.”

“Điều này, bởi vì ta lúc nhỏ không sống ở trong thành, sau lớn lên không thay đổi được.”

“Vậy ngươi thật sự là người rất thông minh, À đúng rồi, trong Học viện ngoại trừ học tập, tu luyện ra, sau khi học xong người thích làm gì?”

“Không có, bởi vì ta bắt đầu rất trễ, cho nên ta càng phải nỗ lực, đổ mồ hôi cùng cố gắng gấp vài lần so với mọi người, mỗi ngày ngoại trừ những lúc làm những việc thường ngày ra, thời gian khác đều ở tại sân huấn luyện.”

“Người khi nào bắt đầu tập võ?”

“khi mười tuổi, vị hộ viện đại thúc hảo tâm đã dạy ta một chút, nhưng căn cơ không tốt lắm.”

“Vậy người là như thế nào tiến vào Học viện? Học viện chúng ta yêu cầu rất cao!”

“Có thể ta cũng không phải quá kém, trong mấy tháng thí tập tiến bộ coi như nhanh, đừng quên lúc ấy thành tích kiểm tra kém nhất lớp chỉ là gần đạt tiêu chuẩn tuyển.”

“Người thích sủng thú không? Tỷ như các tiểu gia hỏa đáng yêu.”

“Có một chút.”

“Người thích ăn nhất là món gì?”

“Các loại mì phở, thịt miếng lớn, miếng càng lớn càng tốt, đại khái là chịu ảnh hưởng của hạ hầu cần đi. Hắc!”

Đó là tổ 6 thực tập nhiệm vụ Cổ Diêu cùng Đoan Mộc Tình nói chuyện với nhau, lúc này Đoan Mộc Tình tựa như một đứa bé đối với sự tình gì đều cảm thấy hứng thú vậy, tò mò hỏi tất cả về Cổ Diêu, quê quán, vũ kỹ yêu thích, thậm chí cả có hay không thích sủng thú, cùng với thức ăn đều không buông tha.

Cổ Diêu nghĩ thấy nàng không phải gần đây cảm thấy hứng thú đối với mình đơn giản vậy, càng muốn biết tin tức gì thì hẳn trả lời càng phải cẩn thận, luôn lưu một chút để có thể bỏ cứu kịp thời.

Cuối cùng Đoan Mộc Tình cũng dừng lại, thôi không có hỏi nữa, nàng lộ vẻ ngại ngùng nói: “Cổ Diêu hy vọng người sẽ không chê ta nhiều chuyện, huấn luyện viên từng nói qua. Thành viên tổ trong lúc làm nhiệm vụ cần trao đổi nhiều nên ta càng muốn hiểu rõ về người.”

Cổ Diêu vội nói: “đương nhiên là không rồi!”

Đoan Mộc Tình ở ngay bên người, ngửi mùi thơm từ cơ thể nàng cũng là loại hưởng thụ, đương nhiên, nếu không phải cẩn thận ứng phó từng vấn đề vậy càng tốt hơn.

Trước khi các tổ chia nhau hành động, đông phương lộ từng lặng lẽ đem Cổ Diêu kéo đến một bên, cũng hung hăng cảnh cáo hẳn không được vô lễ đối với Đoan Mộc Tình, không có việc gì cũng nên ít nói nhảm.

đông phương lộ! Bây giờ là Đoan Mộc Tình đặt câu hỏi trước, không thể trách ta được!

“Vậy là tốt rồi!” Đoan Mộc Tình thần nhiên cười, nụ cười của nàng thật là ngọt ngào, làm cho Cổ Diêu như một cơn xuân phong <@ cây=“” được=“” tắm=“” gió=“” xuân=“”>, có chút ngây người.

Khuôn mặt xinh xắn của Đoan Mộc Tình đỏ lên, cúi đầu. song phương nói chuyện tạm thời đến vậy chấm dứt.

Một con vật giống như chuột từ trên mặt đất nhảy về phía trước đón hai người, nó toàn thân có một lớp lông mượt, có một đôi mắt to đen, hạt châu chuyển động, nhìn qua hình dáng thực ngây thơ, thực đáng yêu, cái đuôi còn không ngừng chuyển động, tựa hồ tỏ vẻ yêu thích đối với hai người.

Tuy vậy Cổ Diêu lập tức vận khởi linh động, một đạo quyền kinh như Lưu Tinh xuất ra, đánh tiểu động vật này kêu thảm thiết, chết ngay đường trường.

một cây châm lộ ra ở đuôi nó khi chết, lóe ra hàn quang sáng ngời. Con vật nhỏ này đúng là như Áo Bố Lý đề cập qua là ung thử, ma thú thích ăn não tủy con người..

Mặc dù chúng nó là loại sinh vật ác độc, tuy vậy bề ngoài rất đáng yêu, Đoan Mộc Tình thủy chung không đành lòng xuống tay. Cổ Diêu đành phải ra tay.

Hai người trầm mặc không lên tiếng đi hơn mười phút, Đoan Mộc Tình mới tiếp tục mở miệng: “Cổ Diêu

Còn nói chưa xong, mặt đất trong phút chốc nuốt lấy đến đầu gối.

Dưới chân hai người vốn là một bãi cỏ xinh đẹp chỉnh tề. tuy vậy bãi cỏ này trong khoảnh khắc đã thay đổi hình dáng, trở thành một ao đầm phương viên trên trăm thước.

Áo Bô Lý từng nói qua, Trong Ngã Trạch Lạp Tư những thứ xinh đẹp đáng yêu, đều có thể chỉ là nguy trang mà ra, che dấu sau lưng chính là chân tướng xấu xí, quả thật đúng như vậy.

Vừa lúc hai người bị vây trong giải đất trung tâm đầm, đầm này cũng kì quái. Ban đầu tiến vào đi ở mặt trên không chút cảm giác, đến khi con mồi tiến vào trung tâm giải đất khi đó mới đột nhiên lộ ra nguyên hình. Ngã Trạch Lạp Tư, mấy cái vật chết này so với nhân loại còn muốn gian trá hơn.

Trong đầm nước bùn là màu đỏ chúng nó lại hóa thành một cánh tay, tựa như oan hồn đến từ địa ngục, bắt lấy chân hai người Cổ Diêu, mạnh mẽ xuống kéo.

Tình cảnh quỷ dị làm Đoan Mộc Tình sợ tới mức hoa dung thất sắc, không nhìn được kinh hô ra tiếng.

Trong giây phút ngắn ngủi sau khi ngạc nhiên Cổ Diêu liền dễ dàng trấn tĩnh, cửu dương cương khí xuất ra ra, cánh tay kia như là cực kỳ kiêng kị, buông lỏng ra.

“Hắc!”

Trong tiếng quát, thân hình Cổ Diêu từ trong đầm bay ra. Ôm lấy lấy phần eo của Đoan Mộc Tình cách đó không xa, kéo nàng ra, lẳng không hướng bên bờ ao đầm bay tới.

Vốn hơn trăm thước khoảng cách này đối với người có khinh công cao minh mà nói căn bản không tính là gì, nhưng mà chỉ là tương đối thật mà nói, ao đầm hãm tới thật sự quá mức đột nhiên, cho dù là cao thủ, đề khí đã phải có thời gian, có thể trong đầm bứt ra, một hơi hơn phân nửa đã suy kiệt, trên trăm thước khoảng cách này trở thành ác mộng.

Sau khi trải qua giai đoạn Phá Nhi Hậu Lập, thân thể mỗi ngày đồng thời tự hành hấp thu nguyên tố trong không gian. Thực lực của Cổ Diêu càng tăng lên, trong dung hợp đấu khí tiêu dao vô ảnh đã đột phá tầng thứ tư “Bạo”, trong nháy mắt bạo phát lực cường đại, cho dù là nhất lưu cao thủ cũng không bằng, mới có thể thuận lợi thoát khỏi.

Lấy khoảng cách thẳng tắp nhanh nhất sử dụng tất phong bộ trên đầm sau khi lược xuất bảy mươi thước, lực bạo phát đã cạn, dù sao hắn còn mang thêm Đoan Mộc Tình, hơn nữa cước đạp xuống nước bùn màu đỏ lực hút rất mạnh, chúng nó tựa hồ còn có thể khiến cho đấu khí bị loạn, quấy nhiễu hành động của con mồi.

Trong khi sắp rơi lại xuống đầm, cánh tay lại duỗi ra, muốn đem hai người kéo xuống.

Cổ Diêu không chút hoang mang, hít sâu một hơi, âm thầm vận chuyển tâm pháp, cực lực đem lực cũ dùng hết, lực mới lại sinh, thân hình lại bay lên, vũng vàng rơi xuống ngoài đầm.

Đây là tầng thứ năm “Tục” trong tiêu dao vô ảnh vừa mới tu luyện không lâu, trong nháy mắt bạo phát lực qua đi, đúng theo lý thì sẽ có một thời gian bị trì hoãn sức lực nhưng “Tục” có thể liên tục nhiều lần bộc phát, lần này trong lúc nguy hiểm đã phát huy công dụng.

Kinh hồn vẫn chưa tiêu tan, xoay người lại thì cái đầm xấu xí kia dần dần khôi phục nguyên trạng là bãi cỏ xinh đẹp nhưng bãi cỏ xinh đẹp này dưới cũng không biết mai táng bao nhiêu người.

Nó được xưng là Ngạ Quỷ Chiếu Trạch <@đầm quỷ=“” đối=“”>. Nguyên nhân sinh tồn bên trong nước bùn của đầm có một loại gọi là “Ngạ Quỷ Khuẩn” vì sinh vật ăn thịt mà cánh tay lúc này đúng là tổ hợp của Ngạ Quỷ Khuẩn.

Ngạ Quỷ Chiếu Trạch có thể thôn phệ vô số người và thú, sâu không lường được, càng xuống sâu lực hút càng mạnh, nếu cả người rơi đi xuống, trên cơ bản không còn hy vọng sống.

Cho dù là một cao thủ như Hạ Hầu Cẩn gặp phải Ngạ Quỷ Chiếu Trạch như thế này thì cũng gặp nạn.

Áo bô lý thảo luận không sai, kinh nghiệm cùng tri thức. đối với một vị vũ giả đều trọng yếu.

Lúc này hần mới phát hiện mình đang cầm tay Đoàn Mộc Tình, mềm mại động lòng người. Cổ Diêu tuy lưu luyến không rời cũng đành bỏ tay ra.

Cổ Diêu từng có thể tùy ý vượt ve, hôn đôi môi xinh đẹp này vượt ve bất cứ địa phương nào, kể cả vùng đất thần bí kia. Nhưng chuyện đó đều đã thành quá khứ, bây giờ Đoàn Mộc Tình đã không còn thuộc về hần, cả việc nắm tay cũng đều là quá xa xỉ.

Cổ Diêu âm thầm thở dài một hơi trong lòng buồn vô cớ.

“Cổ Diêu, khinh công của ngươi thật là đặc biệt, là gia truyền sao?”

Cổ Diêu trong lòng rung mình, liền cảnh giác.

Vừa rồi Đoàn Mộc Tình có thể hay không là cố ý trượt chân để thử mình?

Hần từng thấy qua Đoàn Mộc Tình trong thi đấu linh hoạt sử dụng môn côi tiên <@roi hoa=“” hồng=“”>, cái roi kia sau khi trải qua thần mộc đầu khí, phía sau có thể kéo ra rất dài, tại lúc rơi vào ao đầm, nàng hoàn toàn có thể dùng roi quấn lấy bờ ao đầm, dựa vào cây cối thoát khỏi.

Còn nữa, Thần mộc đầu khí đối với thực vật có tác dụng đặc biệt, dễ dàng dò xét, nên có thể đề phòng bãi cò nguy trang mới đúng, nhưng nàng thẳng đến trung tâm ao đầm vẫn chưa cảm thấy.

Đương nhiên cũng không ngoại trừ Đoàn Mộc Tình kinh nghiệm còn thấp, ứng biến chậm, dù sao nàng trước khi đến Học viện cơ hồ không rời gia tộc.

Vô luận như thế nào, nếu sự tình đồng dạng phát sinh lần thứ hai. Cổ Diêu vẫn không chút do dự ra tay cứu giúp, bởi vì hần không hy vọng vì sai lầm của chính mình khiến cho Đoàn Mộc Tình gặp nguy hiểm.

Khi trả lời, Cổ Diêu chút cảnh giác: “Không phải, là ta dựa vào khinh công trụ cột, thêm vào đạo sư chỉ điểm cùng với điển tịch trong thư viện cải tiến ra, đệ tử tự do hệ năng lực cũng có điểm mạnh.”

Đoàn Mộc Tình cười nói: “Ra là cải tiến, cao minh như vậy, xem ra Cổ Diêu ngươi thực rất thông minh.”

Cổ Diêu theo thói quen sờ sờ mũi: “Cũng không phải, chỉ là vừa rồi tại khi tiến vào đầm ta có điều chú ý, sớm vận khởi đầu khí mà thôi.”

Đoàn Mộc Tình hiển nhiên cũng không tin những lời này, bởi vì Cổ Diêu mới vừa rồi thi triển, rõ ràng là tuyệt đỉnh khinh công, không phải một tân sinh tùy tiện có thể sáng tạo ra. thiên tài cũng không làm được, cái loại khinh công này bình thường chỉ xuất hiện ở hai loại thân phận là thích khách, hoặc là đạo tặc.

Nhưng nàng nhưng không có truy vấn tiếp, cứ như vậy hai người đều mang tâm tư, cho đến khi màn đêm buông xuống.

Ngã Trạch Lạp Tư quả thật là nơi hung hiểm. Cổ Diêu gặp được rất nhiều điều ngạc nhiên cổ quái, xem mặt ngoài mà nói, tuyệt không thể tưởng được chúng nó vốn là trí mạng như thế, ở chỗ này mỗi khắc đều phải cẩn thận.

Còn hơn ban ngày, Ngã Trạch Lạp Tư ban đêm càng nguy hiểm, không chỉ ở sau khi mặt trời xuống núi, khó có thể phát giác nguy hiểm tiềm phục trên mặt đất, càng chủ yếu là có rất nhiều ma thú hung ác đều thích hành động vào buổi tối, tình trạng nguy hiểm vào lúc này có thể nói là đã lên đến đỉnh điểm.

Cho nên, tốt nhất là tạm thời chỉ trong hoang dã mạo hiểm, tìm nơi an toàn nghỉ ngơi, đợi ngày hôm sau, sau khi mặt trời mọc lại tiếp tục hành động, đây là Áo Bố Lý dạy bảo, điều mười hai trong sổ tay sinh tồn tại Ngã Trạch Lạp Tư.

Vì vậy hai người ở tại bờ sông trống trải. căn cứ Ngã Trạch Lạp Tư sổ tay sinh tồn điều thứ tám, đây là một địa điểm tốt, bởi vì tại bờ sông có xuất hiện ma thú bình thường có điều là rất ít, còn nữa tầm nhìn trống trải, dễ dàng phát hiện địch.

Hai người bắt một con thỏ hoang, chính là bữa tối hôm nay, trong lúc nhiệm vụ thực tập không cho phép tùy thân mang theo lương thực, đương nhiên muốn kiếm vài con mồi không làm khó được hai người, tuy vậy phải chú ý, không phải tất cả động vật đều có thể ăn.

Mượn thỏ hoang mà nói, có thỏ hoang là sinh sống ở trong rừng độc chướng, chịu ảnh hưởng chướng khí, thịt của nó có kịch độc, ăn bậy sẽ chết người.

Đốt lửa lên, gác thỏ hoang ở trên đồng lửa, Cổ Diêu hướng mặt trên thêm gia vị, làm cho nó tản mát ra mùi thơm mê người.

Một lát sau, da thỏ đã có chút vàng, Cổ Diêu cắt một miếng đùi thỏ đưa cho Đoan Mộc Tình.

“Cám ơn!” Tại trong ánh lửa chiếu rọi Đoan Mộc Tình khuôn mặt xinh xắn hồng hồng, nàng dùng hàm răng chậm rãi cắn: “Cổ Diêu, không thể tưởng được người tại phương diện trù nghệ cũng là cao thủ.”

Cổ Diêu cười cười: “Ta từ nhỏ lăn lộn”

Hắn bỗng nhiên ý thức được chính mình nói lộ mất, vội vàng sửa lời: “Cùng bọn trẻ chung quanh chơi đùa. thường xuyên ở bên ngoài chuẩn bị chút dã vị, làm nhiều rồi cũng hơi hiểu một chút.”

Trên thực tế hắn muốn nói là: “ta từ nhỏ lăn lộn khắp nơi. Trong hoang dã thật vất vả mới có thể ăn được thịt. Tự nhiên rất quý trọng, muốn làm cho thơm hơn một chút.”

Đoan Mộc Tình tựa hồ không có cảm thấy được: “Vậy, người khi còn bé nhất định rất vui vẻ? thực hâm mộ!”

“Đúng vậy!” Cổ Diêu cười, nụ cười có chút khổ sở, nếu hắn lúc nhỏ mà xem như là vui vẻ, vậy trên thế giới những đứa nhỏ khác đều như trong thiên đường vậy.

Buổi tối luân phiên gác đêm, ma thú xuất hiện ở bờ sông tuy ít. Nhưng không có nghĩa là không có, chung quy phải có một người đề phòng mới được, đây là một nguyên nhân Áo Bồ Lý an bài tổ có hai người cộng tác.

Tại phụ cận khu vực có một ít độc xà hạt tử hoàng phong tiểu sinh vật chán ghét được thủy. Đoan Mộc Tình liền dễ dàng dựa vào một tảng đá lớn ngủ.

nàng tựa hồ đối với Cổ Diêu rất yên tâm. rất nhanh tiến vào mộng đẹp.

Cổ Diêu thì mượn ánh sáng yếu ớt nhìn Đoan Mộc Tình, nàng tựa như con mèo Ba Tư ôn thuận vậy, nhìn thế nào cũng sẽ không chán, trong lòng dâng lên cảm giác ấm áp, chỉ hy vọng giờ khắc này có thể là vĩnh viễn.

Nửa đêm vẫn rất bình tĩnh, không có phát hiện tung tích ma thú. Chỉ có nước sông lưu động phát ra tiếng. tựa như nhạc khúc du dương, giúp cho người ta ngủ.

Theo ước định thời gian đổi phiên đã đến. Cổ Diêu lại không đành lòng đánh thức Đoan Mộc Tình. Nàng đang ngủ rất ngon.

Canh gác cả đêm cũng không sao, nếu có thể mà nói. Cổ Diêu nguyện ý canh cho nàng cả đời.

Chỉ tiếc, việc này là không có khả năng.

Âm thầm thở dài một hơi, Cổ Diêu đem ánh mắt chuyển hướng ra xa, sau đó hắn kinh ngạc phát hiện giữa chỗ trống trải xuất hiện một nữ nhân.

Sau khi tu luyện thiên ma quyết, linh giác Cổ Diêu đã đề cao trên diện rộng, trong đêm tối cũng có thể tinh tường chứng kiến mặt nữ tử.

Sắc mặt nàng tái nhợt, vốn là tái nhợt không có huyết sắc, đôi môi đúng là màu đen, mắt đậm, có loại cảm giác yêu dị.

Nữ tử mặc một bộ váy dài màu đen, nhìn không thấy hai chân, nhưng nàng di động không giống nhân loại bình thường mà là phiêu động di chuyển, nhìn hết sức quỷ dị.

Nửa đêm, lặng yên không một tiếng động lại xuất hiện ra một vị nữ tử như vậy, quả thực giống quỷ mị. Gan nhỏ phồng chừng bị hù chết.

Nàng quả thật rất giống nữ quỷ, xinh đẹp, nhìn không rõ vẻ mặt, so với độc cô phượng còn muốn lãnh khốc hơn nhiều. làm cho người ta hoài nghi nàng rốt cuộc có hay không tình cảm của nhân loại.

Nữ tử xoay đầu qua, ánh mắt chuyển hướng Cổ Diêu bên này. ánh mắt của nàng lạnh như băng dờ dẩn, một cảm giác nói không nên lời. Bên trong bao phủ khí tức kỳ quái, âm hàn đến tận xương tủy. Nhưng cùng khí lạnh tự nhiên hoặc băng hệ đấu khí có điều bất đồng, đó là một loại hàn ý tới từ sâu trong linh hồn.

Cổ Diêu không nhận được rung mình một cái, hần nhớ tới Áo Bố Lý đề cập qua. Huyền Mị có thể hóa thành hình thái mỹ nữ, trước mắt này nữ tử đúng là một người đơn độc, mà lại cực kỳ xinh đẹp, bề ngoài là nhân loại, nhưng mà như thế nào lại thấy yêu dị.

“Người là ai?”

Nữ tử không có trả lời, chỉ là lẳng lặng nhìn thấy Cổ Diêu, làm cho hần trong lòng sợ hãi.

Áo Bố Lý nói qua phân biệt Huyền Mị biện pháp tốt nhất đúng là cùng nói. Loại ma vật này có thể biến ảo nhân loại. Nhưng không hiểu được ngôn ngữ.

Chẳng lẽ thực là Huyền Mị? Quả thật rất đẹp, đẹp tới cực điểm, nhưng khí tức của nàng thật là đáng sợ, làm cho người ta tránh lui xa, còn có ai phải chịu hấp dẫn chứ?

“Là ai vậy?” lần này nói chuyện chính là Đoan Mộc Tình, nàng bị Cổ Diêu đánh thức, đôi mắt còn buồn ngủ nhập nhèm ngời dậy.

Cổ Diêu nhìn phía xa xa, tại gần gần trong nháy mắt, thân ảnh nữ tử đã biến mất không thấy, cho dù là thi triển khinh công rồi đi. Ít ra cũng sẽ phát ra chút tiếng vang. Hơn nữa, Huyền Mị năng lực di động không nhanh như vậy.

Kháo, chẳng lẽ thực là thấy nữ quỷ? Hoặc chỉ là hoa mắt?

Nhìn thấy Cổ Diêu vẻ mặt mất tự nhiên. Đoan Mộc Tình khẩn trương nói: “Có tình huống gì không?”

Cổ Diêu suy tư, sau đó lắc lắc đầu: “Không có.”

Đoan Mộc Tình yên tâm: “Ngủ quên, thực là không có ý tứ, kế tiếp, đến phiên ta gác đêm.”

Sau khi Cổ Diêu nằm xuống, trong đầu vẫn là thân ảnh nữ tử kia.

Nàng đến tốt cùng là ai, Huyền Mị? Hay là nữ quỷ?

Xem ra tại Ngã Trạch Lạp Tư, sự tình cổ quái cỡ nào đều có thể phát sinh!

104. Chương 4: Kỳ Diệu Đích Hô Hoán

Đoan Mộc Tình vẻ mặt mê mông: “Không có hần tốt lắm vài lần khi rơi vào bẫy rập còn đã cứu ta!”

Đông Phương Lộ nhíu mày nói: “Nghe này Tiểu Tình. Người nghe qua chuyện bà ngoại sói chưa? Sói muốn dụ dỗ dê con để ăn trước tiên cũng sẽ đối đãi tốt. Cái này gọi là bất an hảo tâm, giả dối!”

Đoan Mộc Tình không biết nên khóc hay cười: “Lộ Lộ, hần không phải là con sói lớn, mà ta cũng không phải dê con, người yên tâm được rồi!”

Đông Phương Lộ lắc đầu nói: “Như thế nào không đề phòng đây. Người lịch duyệt xã hội còn thấp. Chẳng biết lòng người hiểm ác!”

Nghe nàng nói giống như chính mình là người lặn lội lâu trên giang hồ vậy. Đoan Mộc Tình cảm giác có chút buồn cười.

Trên thực tế mấy ngày nay thật ra Cổ Diêu có điều rất tốt, bởi vì buổi tối canh đêm hần luôn để cho nàng ngủ luôn qua phiên gác một hai giờ. Mà ban ngày còn phải ứng phó câu hỏi. Hần trả lời luôn không có sơ hở. Nhưng mà phần lớn lại quá tốt, điều này càng khiến Đoan Mộc Tình tăng thêm hoài nghi.

Một người diện mạo có thể che giấu. Thanh âm có thể chuyển đổi, tuy vậy có chút chi tiết, thói quen tỉ mỉ luôn không thể thay đổi. Kinh nghiệm sau khi ở chung vài ngày. Nàng luôn cảm giác Cổ Diêu có những động tác rất quen thuộc. Tỷ như cái thói quen sờ sờ mũi, rất nhiều người đều có này thói quen, kể cả bạn cùng phòng Cổ Diêu, luyện kim thuật sư tạp la. Nhưng mà dùng tay trái không phải nhiều lắm.

Ngoài ra, Cổ Diêu ngủ khi đầu của hần chung quy thích hướng bên phải. Mặc dù nghiêng góc độ không phải quá lớn, nhưng cùng nằm với người đó trên giường suốt hơn một tháng, lại không thể nhúc nhích chỉ có thể quan sát. Vậy cũng rất dễ dàng phát giác điểm này.

Một số động tác nhỏ còn không ít. Còn có ngày đó tại Ngạ Quỷ Chiếu Trạch triển lộ kinh công cũng là một điểm. Lực bạo phát qua đi lẳng không cần thở. Đây chính là kỹ xảo khó khăn cao. Trong khi thi đấu cũng không thấy Cổ Diêu sử dụng qua.

Đây đều là theo Đoan Mộc Tình xuất phát góc độ suy luận ra, làm cho nàng sinh ra hoài nghi. Hay là cảm giác.

Trong Học viện nam sinh nhiều như vậy hình thể tương đương cũng nhiều nhưng vì cái gì những người khác không có thể cho nàng cái loại cảm giác quen thuộc này? Đó là hai người có một quan hệ mật thiết. Mà đoạn quan hệ này duy trì trong một tháng. Sau khi mỗi ngày đều cùng một chỗ mới có thể có được.

Sau khi gặp lại. Đệ tử tổ A liền tiếp cận cùng một chỗ. Hưng phấn đàm luận mấy ngày nay lương hiểm mà lại kích thích. Ngã Trạch Lạp Tư trở thành lịch trình. Hoa ăn thịt, chuột đáng yêu, ngạ quỷ chiếu trạch, chướng lâm, hấp huyết trùng. Dùng cùng loại âm ba tiếng khóc tiến hành công kích tinh thần, ngụy trang thành cảnh khô, tảng đá hoặc lá xanh biến sắc từ từ.

Phỉ thúy chiến sĩ Ma Lý Tư là Học viện khác tiến vào tu luyện. Tại Học viện cũ cũng có kinh nghiệm qua nhiều lần thực tập nhiệm vụ. Tuy vậy địa điểm nhiệm vụ không giống Ngã Trạch Lạp Tư đáng sợ như vậy.

Quả thật, tại trong thực tập nhiệm vụ, bọn họ học được rất nhiều điều tại Học viện không thể học được, mà mấy cái này là một khoản tài phú quý giá trên đường đời.

Ma pháp sư Tắc Tây Nhĩ buổi tối khi đi tiểu thậm chí còn đụng phải Huyền Mị, quả thật là vị nữ tử xinh đẹp gọi cảm. Mặt cực kì đẹp, làm cho hần mở rộng tầm mắt, thiếu chút nữa chịu mị hoặc của nó, cũng may lúc trước huấn luyện viên nhắc nhở qua mới không bị.

Sau khi hỏi không đáp, liền phóng ra tiểu hỏa cầu dọa nó trốn đi.

Nam đệ tử xung quanh nghe được cười ầm không thôi, đều nói tắc tây nhĩ diễm phúc. Mà các nữ sinh thì mắng không thôi.

Hách Liên Kiếm rất cô tịch. Bởi vì hần kiêu ngạo, người khác cũng không nghĩ để ý tới, Vì vậy thành viên này trong tập thể bị xa lánh. Không ăn ý, hoàn toàn xa lạ.

Cổ Diêu nhớ tới ngày canh đêm khi nửa đêm nhìn thấy nữ tử cổ quái. Đem tắc tây nhĩ kéo đến lén hỏi, nhưng mà trong miêu tả của hần, Huyền Mị bề ngoài cùng nhân loại không giống, mà trên mặt vẻ mặt phong phú, cùng chính mình chứng kiến nữ tử lạnh như băng kia là rất khác nhau.

Điều này làm cho hần rất là mê hoặc. Chẳng lẽ thật sự đụng với nữ quỷ?

Sau khi tới thời gian chuẩn xác tập hợp. Áo Bố Lý mới xuất hiện, không sớm cũng không muộn, đây tựa hồ là thói quen của hần.

“Xem ra. Các học viên thu hoạch đều không nhỏ. Ta nghĩ trải qua ba ngày. Sau khi bản thân kinh nghiệm, các người đối với ngã trạch Lạp Tư nên có từng bước tiến vào càng thêm hiểu rõ!”

“Vâng! Huấn luyện viên!”

Quả thật không uống công chuyển này. Nếu thực tập nhiệm vụ bình yên mà nói, vậy sẽ không có ý nghĩa gì.

“Ha ha. Vậy là tốt rồi!”

Áo Bó Lý vui mừng nói:”Ồ chỗ này thuận tiện nói cho mọi người một tin tức tốt. Cùng tại Ngã Trạch Lạp Tư thực tập, các học viên khác đã tới vào chiều hôm qua, cũng tại khu nguy hiểm thấp thành lập đại bản doanh, chúng ta đem lấy làm cứ điểm, ngày mai bắt đầu chính thức tiến hành nhiệm vụ!”

Mọi người nghe được rất là hưng phấn, vài ngày hành trình kích thích làm cho bọn họ đã có chút ít nóng lòng muốn thử.

Áo Bó Lý, dẫn đội đi vào đại bản doanh. Sau khi giải tán. Cổ Diêu liền không thể chờ đợi được chạy đi tìm Hàn Đan.

Năm nhất thực tập chia ra hai mươi tổ. Chỗ Hàn Đan, tổ E, đại bản doanh vừa vận tại Ngã Trạch Lạp Tư.

Mặc dù tới nơi này ba ngày nhiều hành trình huấn luyện viên cũng sẽ dẫn dò bí quyết sinh tồn tại Ngã Trạch Lạp Tư cho học viên, tuy vậy do bản thân kinh nghiệm chính mình cùng năng nói là rất tốt.

Tại đại bản doanh tìm được Hàn Đan, hai người tất nhiên là vui mừng vô cùng.

Đang nghe Cổ Diêu giảng lại trong quá trình ba ngày mạo hiểm. Hàn Đan khi thì kinh ngạc. Khi thì lo lắng, khi thì sợ hãi. Biểu tình mặt trên. Thu chặt lòng mang. Giống như theo Cổ Diêu cùng tiến vào cái thế giới hiểm ác kia.

Sau khi Cổ Diêu kể xong. Nàng nói rất lớn:”Cổ Diêu ca ca, Ngã Trạch Lạp Tư thực đáng sợ vậy sao?”

“Ha ha , không cần rất lo lắng.” Cổ Diêu cười nói:” các người thực tập nhiệm vụ địa điểm chủ yếu nghe nói chỉ là khu nguy hiểm trung. Cách khu nguy hiểm cao một dải đất. Vô luận bấy rập hay là ma thú kỳ quái gì đều ít hơn nhiều. Đan Đan, ta chỉ là muốn nhắc nhở muội ở chỗ này thực tập phải cẩn thận khắp nơi. Không thể tùy ý nhưng cũng không cần cỏ cây đều sợ.”

Hàn Đan gật đầu nói:”uh muội biết rồi. Cổ Diêu ca ca. Huynh tại khu nguy hiểm cao thực tập. Phải cẩn thận đó! “

Cổ Diêu an ủi nàng nói:”Yên tâm, đừng quên ta đi cùng độc cô phuợng, hạ hầu cận, Tạp la. Đông phương lộ. Đều là thành viên cường đại của tổ, đến lúc đó bọn họ sẽ chiếu cố ta.”

Hàn Đan gật gù đầu, thuận thế kéo Cổ Diêu nói:” được rồi. Cổ Diêu ca ca, vài ngày không gặp, thực thấy nhớ huynh quá!”

Cổ Diêu cười nói:”Tiểu quỷ, tại Học viện cũng không phải cuối tuần mới gặp mặt sao?”

“Bất đồng, khi đó huynh ít nhất ở tại Học viện, ta có thể cảm giác được sự tồn tại của huynh. Không giống mấy ngày nay. Cách xa ngàn dặm.”

“Ha ha, Bây giờ nhìn thấy là tốt rồi.”

Sau khi trò chuyện một lúc. Từ biệt Hàn Đan. Cổ Diêu liền trở lại địa điểm tổ A.

Tại thời gian tập hợp. Áo Bó Lý cho nhiệm vụ thứ nhất - liệt sát trọng côn tinh hạch.

Trọng côn vốn là một loại ma thú nhỏ tại bên ngoài khu nguy hiểm cao của Ngã Trạch Lạp Tư. Uy hiếp không lớn. Xác thực đối với thực lực mạnh mẽ của thành viên trong tổ mà nói đúng là loại hình tùy ý chém giết.

Trọng côn tinh hạch là phong thuộc tính. Có thể ma pháp sư dùng khi cấp bách. Ma lực phát ra. Cũng là một trong nguyên liệu thí nghiệm của luyện kim thuật sư. Còn có thể chế tạo vũ khí, dễ dẫn đạo cụ, thích hợp thiên khí giác nhiệt. Thời điểm sử dụng. Như vậy là tinh hạch, Giá cả đại khái là tám thủy tinh tệ một viên.

Huấn luyện viên sẽ không thoả cái giao cho thành viên tổ nhiệm vụ quá mức khó khăn. Đây là tuân tự dần dần tiến vào quá trình thích ứng, chung quy làm cho bọn họ trong nhiệm vụ đơn giản trải qua thời gian hợp tác lẫn nhau bồi dưỡng sự phối hợp ăn ý. Sau đó nhiệm vụ khó khăn dần dần tăng.

Tuy vậy liệt sát trọng côn cũng không tính là điều rất dễ dàng. Nếu ngay mặt chiến đấu mà nói. Hạ hầu cận hoàn toàn có thể một quyền đem nó giết.

Vấn đề nó vốn là một loại ma thú gian trá mà sợ chết. Có lực lượng cảm ứng dị thường nhạy cảm, nếu nó cảm thấy được địch nhân so với nó mạnh mẽ hơn, sẽ không công kích. Ngược lại bỏ chạy.

Ma thú tinh hạch cùng chủ nhân thuộc tính bình thường là giống nhau. Cho nên trọng côn là loại ma thú phong thuộc tính. Có thể tưởng tượng biết chúng nó phi thường nhanh nhẹn, chạy như gió. Mà thân thể chỉ lớn bằng nắm tay, càng khó bắt.

Các dòng binh đoàn kinh nghiệm phong phú tại Ngã Trạch Lạp Tư đều rất ít phải đánh loại này uy hiếp thấp nhưng muốn ma thú tinh hạch lại làm người ta đau đầu, mặc dù giá cả của nó coi như cũng được.

Nếu liệt sát người đối lại uy lực cực mạnh. Nhưng tương đối gốc là hạ hầu căn. Giống như là đại pháo đánh muỗi. Thật ra khó có thể hoàn thành nhiệm vụ, chỉ một mình hấn mà nói. Cho dù đến khi thực tập chấm dứt, có hay không có một khối trọng côn tinh hạch còn là vấn đề, hơn nữa nhiệm vụ thứ nhất yêu cầu mười ba khối tinh hạch, phải liệt sát số lượng trọng côn giống nhau mới được.

Không thể nghi ngờ. Sau khi đụng với người tổ A. Trọng côn khẳng định là né tránh từ xa.. Bởi vậy nhiệm vụ này yếu điểm là làm như thế nào tìm được nơi ẩn thân trọng côn, sau đó bố trí thiên la địa võng. Đuổi bắt hoặc nó chạy thì đuổi theo.

Cùng lúc đó còn phải cẩn thận nguy hiểm khác trong Ngã Trạch Lạp Tư. Bẫy rập cùng ma thú lợi hại hơn. Nghĩ như vậy tựa hồ nhiệm vụ đã không dễ dàng.

Áo Bốt Lý còn cung cấp tư liệu trọng côn, kể cả tập tính cuộc sống. Địa điểm, thuộc tính thực vật. Sau đó vỗ vỗ cái mũ đi, không đề cập tới bất cứ ý kiến gì. Toàn tùy thành viên tổ chính mình phân tích của đặc điểm của nó, bình tĩnh sau đó áp dụng kế hoạch hành động, tại cho tới mười ba khối tinh hạch trước không thể vào kế tiếp nhiệm vụ.

Đương nhiên không thể thông qua phương thức mua sắm tinh hạch để hoàn thành nhiệm vụ. Như vậy nói không có ý nghĩa, hơn nữa Áo Bốt Lý sẽ phóng xuất một con côn trùng thú hồn âm thầm đi theo mọi người. Xác định thành viên tổ có hay không đối trá.

Nhân tiện làm như thế nào liệt sát trọng côn, mọi người nhiệt liệt thảo luận một buổi tối. Đưa ra các loại ý kiến. Cho đến có kế hoạch sơ bộ bước đầu, mới đều tự trở lại lều vải nghỉ ngơi.

Cổ Diêu vẫn như cũ muốn. Tu luyện trước một chút mới ngủ. Đây là thói quen lâu dài hấn dưỡng thành.

Nhưng mà, tu luyện công pháp lần này mất đi hiệu lực.

Vô luận là Thiên Ma Quyết. Hay là Tiêu Dao Vô ảnh, hoặc linh động, bước đầu tiên là cảm ứng nguyên tố thất bại, không thể đem nguyên tố cảm ứng được hấp thu vào trong cơ thể.

Nhưng đây cũng không có nghĩa là lực lượng Cổ Diêu cứ như vậy mà dừng lại không tăng. Hấn chỉ là không thể chủ động hấp thu nguyên tố trong không gian, nhưng thân thể hấn từng địa phương, bộ vị từ đầu đến chân. Từng lỗ chân lông. Đầu tại bất tri bất giác tiến hành quá trình hấp thu lực lượng.

Sau khi phá rồi lập, ngoại trừ tự hành hấp thu lực lượng ở ngoài, Cổ Diêu chính mình cũng có thể thông qua tu luyện đề cao, nhưng là tu luyện loại này phương thức bây giờ đã mất đi hiệu lực.

Loại hiện tượng kỳ quái này là từ ngày hôm qua bắt đầu xuất hiện, Cổ Diêu không thể thông qua ý nguyện của mình, chỉ có thể tùy ý thân thể bị động đạt được lực lượng.

Lúc tu luyện đồng thời mất đi hiệu lực, tự hành hấp thu lực lượng. Nhưng tốc độ trên diện rộng nhanh hơn, bây giờ Cổ Diêu tựa như một khối bọt biển. Mà nguyên tố trong không gian tựa như nước cuộn cuộn không dứt tiến vào bổ sung.

Hấp thu. Kích phát tiềm năng, luyện hóa, tinh thuần, mấy cái quá trình này tựa như nước chảy theo dòng, hoàn toàn không cần phải thao tác thủ công, làm cho dù giống như dừng mà dừng không được, tựa như có người muốn cứ rần muốn như vậy.

Đương nhiên, Không cần tu luyện có thể được lực lượng, nhưng lại là không gián đoạn. Đây làm cho người ta mừng rỡ vạn phần mới đúng. Nhưng không thể chủ động như ý nguyện đồng thời sự tình đã thoát ly ý

ngĩa không gian, thực có thể bao hàm nhân tố không biết. Bởi vậy Cổ Diêu chung quy nghĩ thấy có chút bất an.

Cổ Diêu không có năng lực cũng không biết như thế nào thay đổi loại tình huống này. Chỉ có thể thuận theo tự nhiên, ít nhất phát triển trước mắt xem ra, hay là đáng vui. Đương nhiên còn có một chút ẩn ẩn lo lắng.

Mang theo tâm tình vui vẻ lẫn lo lắng nằm xuống. Nửa đêm khi đang mơ mơ màng màng thì hần nghe được thanh âm: "Thả ta ra, thả ta ra! Xin người hãy thả ta a!"

Tiếng kêu gọi phảng phất phi thường xa xôi. Hoặc như là gần trong gang tấc vậy, không thể chuẩn xác phân biệt vị trí của nó.

Cổ Diêu lập tức tỉnh lại. Ngưng thần lắng nghe. Ban đêm một mảnh im lặng. Nào có cái gì tiếng la.

Địa điểm lựa chọn tại khu nguy hiểm thấp. Giải đất an toàn. Buổi tối còn có người chuyên canh gác là thực an toàn địa.

Nhưng hần nhớ thực rõ ràng. Hần quả thật nghe được kêu gọi. Thanh thanh sở sở.

Cổ Diêu đầy bụng nghi vấn. Đầu tiên là nữ quỷ ngày đó. Sau đó lại là kêu gọi kì diệu, này đến tột cùng là thể nào?

Chẳng lẽ tại trong Ngã Trạch Lạp Tư quá mức khẩn trương, đến nỗi sinh ra nghe nhầm?

Sau khi nằm xuống. Lại không có nghe lại được kêu gọi kỳ quái kia ,ngủ thẳng đến hừng đông. Thực tập nhiệm vụ lần đầu rốt cục đã đến.

105. Chương 5: Thú Liệp

Cái hồ bạc này là nơi trọng côn thường xuyên xuất hiện, dễ dàng phát hiện tung tích của nó.

Đợi chừng hai canh giờ, lúc tất cả mọi người sắp mất kiên nhẫn thì một con trọng côn rốt cục xuất hiện.

Đó là một đầu ma thú, hai mắt tròn lồi giống như cóc, bốn chân có vây, hình dáng cùng bích hồ (thần lằn) có vài phần tương tự, chỉ là lớn hơn không ít.

Trọng côn toàn thân bóng loáng không có lông, nhìn qua có chút mỡ, bên ngoài thân mỡ là có một loại vật phân bố trên thân thể nó, theo Áo Bồ Lý cung cấp tư liệu đã nói, phân bố vật của nó có tính chất đặc thù, đó là giảm bớt đại bộ phận lực công kích từ bên ngoài đến, giảm thấp thương tổn trên diện rộng, bảo vệ thân thể hữu hiệu, đồng thời cũng làm cho nó chạy trốn nhanh hơn.

Trọng côn quả thật là loại ma thú sợ chết, rất nhanh xuyên qua ven hồ cái đầu nhỏ hết nhìn đông tới nhìn tây, tùy thời quan sát tung tích địch.

Ngã Trạch Lạp Tư là thế giới kẻ mạnh ăn thịt kẻ yếu, trọng côn gần bị coi là thức ăn tầng trung, ngoại trừ nhân loại ra, còn có thể bị ma thú mạnh ăn thịt, cho nên nó luôn cẩn thận.

Đây là một đoạn lộ trình nguy hiểm, từ lúc nó lộ thân đến chỗ bụi cỏ vốn là một tiểu đạo, trọng côn cẩn thận hơn, hơi có tí gió là nhìn quanh hồi lâu.

Bỗng nhiên cảm thấy cái gì đó trọng côn quay đầu lại chạy nhanh như gió.

"Hát!" tiếng châm phá không bay ra, chuẩn xác đâm trúng trọng côn.

Đang lúc Đông Phương Lộ vui mừng, châm bay ra chạm vào người nó bị thay đổi quỹ đạo, trọng côn thì lao vào bụi cỏ mất dạng.

Đông Phương Lộ ngây người, phi châm này từ tay nàng phóng ra có lực xuyên thấu rất cao, vậy mà không làm gì được con mối, bị đồ vật phân bố trên người nó cùng vòng bảo vệ phong hệ cải biến quỹ đạo thứ này quả thật là khó chơi.

“Ai, thất bại, bà nội nó, thứ này quả là giảo hoạt!” Hạ Hầu Cẩn đứng lên, buồn bã nói: “xin lỗi, đây là lỗi của ta.”

Dù sao hắn cũng là người luyện ngoại công, thu nhiếp khí tức không bằng các thành viên khác trong tổ, hắn tuy có nghị lực nhưng là thiếu kiên nhẫn, đợi lâu không thấy con mối, khi nhìn thấy quá đổi hưng phấn khiến khí tức lộ ra, làm cho cảm giác linh mãnh của trọng côn phát hiện, tránh thoát khỏi cạm bẫy trốn đi lập tức.

Những người khác đều rời chỗ núp hiện thân, Hách liên kiếm không nóng không lạnh nói: “Có những người luôn không được việc, thất bại có thừa! Lại là đội trưởng, loại biểu hiện này làm sao mọi người phục?”

Đối với việc huấn luyện viên chọn Hạ Hầu Cẩn, hắn vẫn canh cánh trong lòng, Bây giờ có dịp liền mượn cơ nói ra.

Hạ Hầu Cẩn vừa nghe xong phát hỏa, hai mắt trừng lớn nhìn Hách Liên Kiếm. Hai tay nắm chặt: “Hách Liên Kiếm ngươi nói vậy có ý gì?”

Hách Liên Kiếm hừ lạnh nói: “ta nói sai sao, nếu không phải tại ngươi, chúng ta bây giờ đã có một viên tinh hạch rồi!”

Không khí tràn ngập mùi hỏa dược. Độc Cô Phượng đi ra giảng hòa: “Thôi đừng vì một lần thất bại mà phá hỏng đội ngũ. Chúng ta phải thông cảm cho đồng đội. Hơn nữa Hạ Hầu Cẩn đâu phải cố ý!”

Mặc dù đợi rất lâu mới có cơ hội, cuối cùng lại thất bại làm cho mọi người có chút tiếc nuối, nhưng dù sao ai lần đầu làm nhiệm vụ chẳng có sai sót, Hạ Hầu Cẩn cũng không cố ý. Tình thế như vậy, nhắc nhở là được, Hách Liên Kiếm lại còn châm chọc, chế nhạo khiến mọi người khó chấp nhận.

Một khối hỏa dược này chôn trong tổ đội làm ảnh hưởng đến sự đoàn kết của tổ đội, rốt cuộc khiến mọi người có cảm giác muốn nổ tung. Đây chỉ là lần đầu làm nhiệm vụ mà thôi, sau này phải cố chịu đựng. Tất cả mọi người cảm thấy áp lực, nếu như sai lầm, Hách Liên Kiếm có thể sẽ kiếm chuyện, phỏng chừng muốn nổi loạn.

“Độc Cô Phượng nói không sai. Mỗi.....

người đều có thể phạm sai lầm, nếu chúng ta hoàn mỹ căn bản không cần làm nhiệm vụ, ít nhất chúng ta cũng thu được kinh nghiệm phải không? Huống chi lần này cũng không phải không có thu hoạch. Phong vương của ta đã nhớ kỹ mùi của trọng côn, hình dáng đặc thù. Giờ chúng ta không cần chờ đợi nữa mà là chủ động truy tìm.”

Sau ba ngày bắt đầu nhiệm vụ thực tập, tuần thứ tư Lang Kỳ cùng với Hách Liên Kiếm tại Ngã Trạch Lạp Tư xông xáo nên vẫn rất buồn bực, lúc này cũng đứng ra vì Hạ Hầu Cẩn nói.

Trái ngược với Lang Kỳ, Tắc Tây Nhĩ cùng Hạ Hầu Cẩn cộng tác được chiếu cố không ít, tự nhiên là hướng hắn nói: “thất bại không tính là cái gì, chủ yếu là chúng ta nhận được bài học gì từ đó. Chức trách của thành viên tổ cũng không có cái gì hay.”

Những người khác cũng hướng Hạ Hầu Cẩn giải vây. còn hơn Hách Liên Kiếm. Hắn cương trực đôn hậu. Mọi người tự nhiên tốt hơn nhiều.

Rõ ràng, Hạ Hầu Cẩn phạm sai lầm, nhưng không ai đứng về phía mình, Hách Liên Kiếm phát hỏa nói: “tốt lắm, chỉ mong loại sai lầm này không tái diễn, ta không mong muốn nhiệm vụ thứ nhất dừng lại mười ngày tám ngày. Nếu không thì nhiệm vụ lần này trắng tay!”

“Nghe này, ta sẽ không, nhất định sẽ không!”

Lần đầu hành động. Lại không thể nào kết thúc trong không khí vui vẻ, cũng không thể tại ven hồ mai phục. Vì khi con trọng côn kia gặp tao ngộ này nó sẽ thông báo cho đồng loại, sẽ không có con thứ hai đến đây nữa.

Cũng may tuần thú sư lang đám kỳ. Cũng là Hách Liên Kiếm vẫn xem thường mà hợp tác, lúc này nổi lên tác dụng trọng yếu, rất nhanh điều tra mùi của trọng côn nhờ tin tức của sủng vật phong vương mới thu phục tại đây, dẫn một bộ phận đàn ong làm trinh sát.

Có mấy sinh vật bản địa thông hiểu hoàn cảnh này hỗ trợ, không cần ôm cây đợi thỏ, hiệu suất so với chính mình truy tìm cao hơn nhiều, rất nhanh có tin tức, phát hiện ra mấy nơi có trọng côn.

Bình thường trọng côn đều là hành động đơn lẻ, trừ khi có phối ngẫu, chọn nơi có cả con đực và cái. Vì nguyên nhân địa hình bất đồng mà thay đổi kế hoạch. Rất nhanh mọi người liền chuẩn bị hành động lần hai.

Lần hành động này không phải là thành viên trong tổ. mà là một sủng thú của Lang Kỳ là một thiểm điện điều tên là Chiêu Chiêu.

Chiêu Chiêu là một đầu sủng thú một sừng đáng yêu, bình thường thích ghé vào vai Lang Kỳ mà ngủ, chính là khi tỉnh dậy vẫn có bộ dáng buồn ngủ.

Nhưng đừng coi thường vẻ ngoài lười biếng của nó, chính là giống tên thiểm điện điều. Nó có tốc độ như thiểm điện, còn nhanh hơn cả trọng côn.

Con sủng thú này cùng với trọng côn, tương đương như mèo với chuột, nguyên là không cần mọi người cố sức. Chiêu chiêu dễ dàng bắt được trọng côn, nhưng đáng tiếc đây là Ngã Trạch Lạp Tư, Chiêu Chiêu không quen hoàn cảnh, trừ lần đó ra. Trọng côn cũng không ngu. Đụng với thiểm điện điều này, loài thiên địch của chúng càng nhanh và mạnh hơn, không cách nào thoát được, sẽ dẫn dụ tới bẫy rập hoặc chỗ ma thú cường đại, khiến cho sủng thú của Lang Kỳ gặp nguy hiểm.

Bởi vậy, phải đem trọng côn hạn chế trong một phạm vi nhất định, không cho nó cơ hội thoát khỏi, như vậy chiêu chiêu có thể thỏa mái chơi trò mèo vờn chuột.

Nhận được bài học lần trước, lần này hành động rất thuận lợi, cho đến khi tiến vào mai phục, hai con trọng côn mới phát hiện ra. Nhưng tất cả đã là quá muộn.

Mười ba người, tính cả sủng thú của Lang Kỳ làm thành một vòng. Đem phương viên năm mươi thước chung quanh bao vây nghiêm mật.

Ma pháp sư Tắc Tây Nhĩ đầu tiên sử dụng thuật “Băng Phong Địa Địa”. Thuật này có thể công kích quần thể, nếu như đối phương thực lực không mạnh, lập tức có thể bị đông lạnh. Tại La Áo đế quốc cũng không biết có bao nhiêu binh lính cấp thấp bị đóng băng chết.

Tuy vậy đối với cao thủ mạnh mẽ mà nói, đóng băng mặt đất tác dụng không lớn. Đơn thể công kích còn kém cả băng tiễn. Tắc Tây Nhĩ cũng không dùng nó để kết liễu con mối. Nếu đơn giản vậy không cần tốn nhiều công phu ma pháp chỉ là tác dụng phụ trợ mà thôi.

Phương viên phòng ngự năm mươi thước bên trong bị đóng băng. Mặt đất phi thường trơn. Khiến trọng côn hành động bị giảm mà những người ở ngoài vòng phòng ngự, hành động không bị ảnh hưởng gì.

Ngoài ra, trọng côn còn là ma thú sợ lạnh, mặt đất đóng băng như vậy có thêm tác dụng, căn cứ tập tính của trọng côn mọi người bình tĩnh xử lý.

Sau khi hình thành vòng vây, nữ thần quan Athena cấp cho Hạ Hầu Cẩn và chiến sĩ Ma Lý Tư một cái phòng ngự thuật cùng với tấn tiệp thuật.

Mặc dù chỉ là thuật phụ trợ bình thường của thần quan, bắt quả trong tay thần quan mạnh nhất năm nhất thi triển có bất đồng, Hạ Hầu Cẩn hai người tốc độ phản ứng tăng mạnh, hữu hiệu bù vào khuyết điểm.

Sau khi cấp Chiêu Chiêu một cái tấn tiệp thuật, Athena hướng trọng côn thi triển trì hoãn thuật, đáng tiếc trọng côn mặc dù bị nguy vẫn chạy rất nhanh nên không thể thành công.

Vì vậy Athena đổi lại sử dụng trọng lực thuật, tuy hiệu quả hạn chế không bằng trì hoãn thuật nhưng lại có thể bao trùm phạm vi lớn, tại tác dụng của trọng lực thuật tương đương với sân huấn luyện trọng lực năm lần của học viên. Áp lực gia tăng. Nhưng đối với bên ngoài không ảnh hưởng.

Đúng là thi triển trọng lực thuật nằm lần trong phạm vi năm mươi thước đối với Athena là cố hết sức, vì thể trận chiến rất nhanh kết thúc.

Dưới song trọng hiệu quả của băng phong đại địa cùng trọng lực thuật, mọi người khó khăn lắm mới vẫy khốn được trọng côn,

Lấy tốc độ của trọng côn cùng ma sủng thiểm điện điều đuổi bắt trong vòng phòng ngự, làm cho mắt mọi người có chút khó theo kịp, chính là đã chịu hạn chế mà vẫn còn nhanh như vậy, nếu bình thường tốc độ sợ rằng có thể so với nhất lưu thích khách hoặc đạo tặc.

Trọng côn tựa hồ ý thức được mặt lộ, bị thiểm điện điều đuổi bắt, chúng như con chó muốn tìm phương hướng chạy trốn.

Lúc này đặc điểm của các thành viên đã lộ ra. Đội trưởng Độc Cô Phượng kiếm pháp vô cùng đơn giản. trầm, phách, tước, khảm, điểm, thiết, thiêu, Cách. Thứ..., là phương thức công kích bình thường nhất. không có nửa điểm hoa mỹ, nhưng mỗi kiếm đều tùy thời điểm mà sử dụng.

Ví như chém ngang. Mỗi lần cũng không sai biệt lắm, chỉ là nhìn kĩ thấy góc độ hay tốc độ có điểm bất đồng, chỉ cần hơi lệch, hoặc hơi chậm một chút.

không hổ là Độc Cô Cửu Kiếm, đem kiếm pháp nâng lên đến cảnh giới "đạo" tuyệt thế kiếm kỹ, địa phương nàng trấn thủ một giọt nước không lọt, một con ruồi cũng không bay qua.

Huynh muội Đoan Mộc Tích, thần mộc đấu khí vốn là lấy linh hoạt làm đầu, còn có thể khống chế thực vật. đem mộc hệ tính chất phát huy vô cùng nhuần nhuyễn.

Hách Liên Kiếm mặc dù thực khiến người chán ghét, nhưng cũng không thể phủ nhận thiên phú của hắn và Bát Kỳ Kiếm Pháp cao minh. Thủ cũng là thập phần chặt chẽ.

Đông Phương Lộ thì thỉnh thoảng thi phát lãnh tiễn, trợ giúp thành viên khác ngăn cản con mối chạy trốn.

Lang Kỳ thân mình thực lực so với mọi người không tính là quá mạnh mẽ, thân thủ cũng không quá linh hoạt. vấn đề là hắn mang theo một đám, muốn thực lực có thực lực, muốn tốc độ có tốc độ. Trên không là đầy trời ong, dưới đất có bảy tám con xuyên sơn giáp ma thú. Hải lực không ba chủng loại bộ đội khí thế. Cũng là nhân vật khó giải quyết.

Cổ Diêu không cần phải nói, trong số người ở đây. nếu luận tính linh hoạt ngoại trừ độc kiếm pháp cô phương không có bất luận kẻ nào có thể so sánh được huống chi hắn sau khi tại phá rồi sau đó lập cảnh giới kể cả lực lượng, linh giác mọi phương diện đều tăng lên thật lớn.

Tại khi chế tạo đạo cụ, luyện kim thuật sư cùng ma pháp sư thi phóng kỹ năng ma pháp đều phải thời gian chuẩn bị. Nhưng đừng quên hắn là một vị nguyên tố luyện kim thuật sư. Người mang nhiều loại thuộc tính đấu khí. Không cần đạo cụ hỗ trợ, bằng vào vài loại đấu khí có thể tự mình trấn thủ phương vị.

Athena phòng ngự quá yếu, chỉ đứng tại phía sau Hạ Hầu Cẩn cùng Ma Lý Tư duy trì trọng lực thuật. cũng thỉnh thoảng thi triển tấn tiếp thuật lên người họ nhưng hiệu quả đã yếu dần.

Như vậy, chính thức bao vây vòng phòng ngự cũng chỉ có mười hai người.

Không ai chủ động công kích, nếu không sẽ gây ra hỗn loạn, lúc này mọi người tốt nhất chính là làm tốt nhiệm vụ của mình. Tập trung vào chức trách của mình.

Trọng côn rất nhanh phát hiện bốn nơi phòng thủ yếu nhất. Kỵ sĩ Giang Nhã Tĩnh, ma pháp sư Tắc Tây Nhĩ, chiến sĩ Ma Lý Tư và Hạ Hầu Cẩn.

Cho dù dưới tác dụng của tấn tiếp thuật, phương diện linh hoạt của Hạ Hầu Cẩn và Ma Lý Tư cũng không thể đạt đến cảnh giới của nhóm Đoan Mộc tình.

Ma pháp sư công mạnh thủ yếu là sự tình ai cũng biết. Giang Nhã Tĩnh là kỵ sĩ thân thể tuy linh hoạt, nhưng kỵ sĩ chủ yếu là chú trọng xung phong và lực công kích. Vũ kỹ không am hiểu biến hoá.

Cũng may những người này không phải gốc. Ở cạnh ba người, đội trưởng đã bố trí một thành viên có vũ kỹ linh hoạt. sau khi ý thức được ý đồ của trọng côn. Lập tức ra tay trợ giúp.

Trận vây khốn này diễn ra giằng co gần năm phút. Ngay lúc Athena lực lượng sắp cạn kiệt, trọng lực thuật dần dần suy yếu, một số nơi trong sân băng đã bắt đầu tan, Chiêu Chiêu cuối cùng cắn một phát vào cổ con trọng côn đực, mà con cái cũng không chống được bao lâu. Rất nhanh chết dưới móng vuốt của thiểm điện điêu.

Thành viên trong tổ không nhịn được đứng lên hoan hô, chúc mừng trận đấu thắng lợi.

Mười ba đệ tử giỏi nhất học viện thần thánh năm nhất liên thủ, mới miễn cưỡng hạ sát được hai con trọng côn. Thật mất mặt, cũng may cuối cùng vẫn thành công.

Trong Học viện từng có kinh nghiệm thực tập nhiệm vụ Ma Lý Tư thuần thực đem hai con trọng côn lột da. Lấy ra hai khối tiểu thạch hình lăng trắng noãn. Đây là tinh thạch của trọng côn rồi.

Giá cả của nó là sáu thủy tinh tệ, nhưng quan trọng hơn, nó là bằng chứng nhiệm vụ.

Tiếp nhận chúng từ tay Ma Lý Tư. Đội trưởng Độc Cô Phượng bắt lấy cẩn thận cất đi.

Lần đầu tiên thắng lợi làm cho thành viên trong tổ tăng thêm tin tưởng, vui mừng qua đi, lại tiếp tục hướng nơi ẩn thân khác của trọng côn phóng tới.

Sau khi có kinh nghiệm, hơn nữa chiêu chiêu cũng bắt đầu hiểu rõ về trọng côn, lần thứ hai đơn giản hơn rất nhiều, sau khi tiến vào bẫy rập ba phút. Lại có thêm một đôi tinh hạch trọng côn.

Như vậy đến tối tổ A đã có mười viên tinh hạch trọng côn, chỉ cần ba khối nữa. là có thể hoàn thành nhiệm vụ trở về giao nộp.

Đạt được mỗi lần thành công lợi ích các thành viên thu được khiến cho không còn cảm thấy nhiệm vụ thực tập là cái gì khó sống. Ngược lại còn chưa muốn dừng, chỉ tiếc là trời đã tối, rất nhiều ma thú ở ẩn ban ngày đã bắt đầu hoạt động. Vì đảm bảo an toàn, hôm nay chỉ có thể dừng tại đây.

Đây là căn cứ Ngã Trạch Lạp Tư sở tay sinh tồn điều thứ tám. Lựa chọn xuyên qua nơi bị thương tô cách đến ven sông tô cách liệt tư làm nơi dừng chân.

Trong nhiệm vụ thực tập không cho phép tự mang lương thực, bữa tối là phải tự giải quyết.

Trong Ngã Trạch Lạp Tư loài phi cầm thú không ít. Săn được một con hươu, một con heo rừng, ba con thỏ nhỏ. Năm con gà rừng, tại tô cách liệt tư hà bắt được hơn mười con cá, lúc này bữa ăn tuy có hơi kém nhưng cũng tính là thịnh soạn.

Đồ ăn chủ yếu của bữa tiệc là thịt trọng côn, thịt của nó chắc mà ngon miệng, mùi vị rất ngon, cũng là thực vật không tồi.

Dương nhiên nó thành đồ ăn chính chủ ý là đại biểu. vốn là thành quả cố gắng của mọi người, còn nếu muốn dung để chống đói thì không có khả năng, một con trọng côn cũng thật là nhức đầu, sau khi lột da bỏ xương chỉ còn lại một chút, cũng không đủ cho Hạ Hầu Cẩn nhét răng.

Đoan mộc tình đề cử cho Cổ Diêu làm bếp, kết quả thật không khiến mọi người thất vọng, cả Đông Phương Lộ người luôn có ý kiến với Cổ Diêu cũng phải công nhận, lưu manh này ở phương diện trù nghệ quả là nhất lưu.

Chiêu Chiêu sau khi hành động xong, lại híp mắt bắt đầu ngủ gật. Giang Nhã Tĩnh, đoan mộc tình chúng nữ đối với tiểu tử này rất yêu thích, thay phiên qua lại ôm nó, làm chiêu chiêu hưởng hết diễm phúc, chỉ là nó đối với ngủ còn thấy hứng thú hơn so với mấy vị mỹ nữ.

Những sủng thú khác của Lang Kỳ thì vây quanh đồng lửa nhảy múa. Thỉnh thoảng lại muốn trộm thức ăn, khiến cho mọi người cười mãi không thôi. Người và thú cùng vui. Tiếng cười cũng dần lan ra.

Trong nhiệm vụ hôm nay, tác dụng đột xuất của hai người Lang Kỳ và thần quan Athena vốn không có dự tính tới. Nếu không có hai người bọn họ, nhiệm vụ lần đầu có thể gặp khó khăn rất nhiều. làm cho các thành viên ý thức được tầm quan trọng của các đồng đội. Cổ Diêu là có biểu hiện lớn nhất ngoài ý liệu mọi người. Nguyên mọi người biết đệ tử bình thường này phá cách được vào tổ A thực lực cũng không tệ lắm. Không nghĩ rằng so với tưởng tượng còn lợi hại hơn.

Ngay cả những người cùng phòng với Cổ Diêu. Hạ Hầu Cẩn cùng Tập La vẫn thường nhìn hẩn phát triển cũng có điểm không tin được, bởi vì lão nhị trong thời gian này tiến bộ quá dị thường.

Trong không khí hòa hợp, thành viên tổ A cười nói rất nhanh qua một đêm tốt đẹp, tập thể rất náo nhiệt, làm người ta thoải mái.

Sau khi sóng vai tác chiến đã cho mọi người nhanh chóng thành lập tình đồng đội, bọn họ chủ động tiến hành trao đổi, thông qua nói chuyện càng hiểu rõ hơn về những người khác. Ai cũng không nghĩ đến Tắc Tây Nhĩ còn có một bộ mặt khác, tại sau bữa cơm hẩn cùng với Ma Lý Tư lắc mông nhảy bên đồng lửa, mọi người cười gập cả người.

Nhiệm vụ thực tập không chỉ làm cho các học viên có thêm kiến thức, kinh nghiệm, ngoài ra còn có thể học được hợp tác ở bên ngoài. Còn làm cho họ kết giao được với càng nhiều bằng hữu.

Chỉ có một người là khác, đó là Hách Liên Kiếm.

Hách Liên Kiếm là kẻ kiêu ngạo, cho rằng trên thế giới này mình là trung tâm, mọi người phải xoay quanh hẩn, hẩn luôn là trung tâm, là ngôi sao!

Mà trong đám người ở đây. Ai cũng là tinh anh, là ngôi sao, mỗi người đều phát huy năng lực khác nhau. Không thể thay thế được, cho nên Hách Liên Kiếm rất khó chịu. nhất là thấy tử địch Hạ Hầu Cẩn làm phó đội trưởng, và Lang Kỳ, người vẫn luôn bị hẩn xem thường thì trong nhiệm vụ này lại tỏa sáng.

Với tính cách kiêu ngạo, hẩn nhất định không cùng tập thể hòa nhập.

Tác dụng trọng yếu của Lang Kỳ, trong lúc nghỉ ngơi cũng thể hiện ra, sủng thú của hẩn có thể đảm nhiệm nhiệm vụ trạm gác, chỉ cần có thêm hai người luân phiên là được, như vậy. Mỗi người đều tiện nghỉ ngơi. Lấy tinh lực tràn đầy ứng phó với thử thách của ngày mới.

Tuy vậy Cổ Diêu lại không ngủ được, bởi vì nửa đêm hẩn lại nghe thấy tiếng kêu kì quái:”Hãy thả ta ra. Hãy thả ta ra”

Tiếng kêu như có như không sau khi hẩn tỉnh dậy liền biến mất, tìm như thế nào cũng không ra. Cổ Diêu càng thêm mê hoặc, không thể nào giải thích được.

Lời kêu gọi này, cuối cùng là đến từ đâu?

106. Chương 6: Mất Khống Chế

Áo Bố Lý có điểm kinh ngạc, theo hẩn dự tính. Phóng chừng phải ba ngày mới có thể hoàn thành, không ngờ chỉ mất một nửa thời gian.

Mấy tên tiểu tử cùng với mỹ nữ này, năng lực thích ứng cũng thật là rất mạnh! Đương nhiên khẳng định là phải cố gắng rất nhiều, nỗ lực là không thể nói hết.

Lập tức Áo Bố Lý lại cho mọi người cái nhiệm vụ thứ hai, nhiệm vụ lần này là bắt một con ma thú tên là vòng lượng. Khó khăn so với giết ma thú lấy tinh hạch còn khó khăn hơn nhiều.

Mọi người hành động tổng cộng thất bại năm lần, hai lần là làm cho vòng lượng chạy thoát, ba lần còn lại là quá tay đánh chết nó, cuối cùng lấy mộc hệ đầu khí của huynh muội Đoan Mộc Tích làm chủ công, những người khác phối hợp mới có thể hoàn thành. Mất hơn hai ngày mới hoàn thành.

Sau đó làm nhiệm vụ thứ ba, bốn, năm càng lúc càng nhiều nhiệm vụ.

Hỏa cùng kim thủy thổ ba thuộc tính thăng ngao. Liệp sát thủy quái đáy hồ Khách Nạp Tư, khảo nghiệm tâm lý nữ sinh, năng lực đại chiến với rết. Cổ Diêu từng đụng với một đàn phong lãng với số lượng rất lớn. Chống đỡ phải dùng âm ba tiến hành công kích, đã đấu cùng người đá khổng lồ. Có lúc phải gặp kiến huyết phong hầu ngũ bộ xà kịch độc, hạ gục xà vương trong huyết động của chúng ...(nhiệm vụ thiên kì bách quái,

đây cũng không phải huấn luyện viên cố ý làm khó dễ, chỉ có như vậy, học mới có thể thể ma luyện mọi phương diện được.

Nhiệm vụ khó khăn cũng là dần dần tăng, địa điểm đã từ khu nguy hiểm cao phát triển đến khu cực độ nguy hiểm.

Sau khi lần lượt trải qua các nhiệm vụ, thành viên trong tổ phối hợp càng thêm ăn ý thuần thục, nửa tháng qua đi, bọn họ đã không còn ngây thơ như khi mới vào Ngã Trạch Lạp Tư, hoàn cảnh tàn khốc đã khiến cho họ thêm thành thục, không còn là thái độ cái gì cũng kinh ngạc nữa.

Ví như lần nhiệm vụ thứ mười hai đối tượng vốn là một đám ngư, một loại mà thú khí lực rất mạnh, khi nó xông lên, tựa như là xe tăng hoặc một đoàn xe lửa, khó có thể đỡ nổi. Cả Đoàn Mộc Tích cùng Đoàn Mộc Tình liên thủ thi Phong Cuồng Mạn Đằng, cùng với Tắc Tây Nhĩ thi triển Phong Chi Triển Nhiều, cũng không vây khốn được nó, chỉ giây một chút là bị đứt ra.

Tri hoãn thuật cùng trọng lực thuật của Athena cũng mất hiệu lực. Chúng đối với đám ngư mạnh mẽ này thật sự không đáng nói đến.

Vô luận là vật lý công kích, ma pháp công kích, Tinh thần công kích, Kỳ thuật công kích, ám khí, Kiếm, Chùy, Thương, Độc, đám ngư đều có lực miễn dịch mạnh mẽ, hơn nữa huấn luyện viên yêu cầu là bất sống, khó khăn thật sự là cực lớn.

Không có lựa chọn, mọi người chỉ có thể sử dụng chiến thuật hạ đẳng là tiêu hao. Mỗi người đều thi triển ra tất cả khả năng của mình. Luân phiên ra trận, từ buổi sáng chiến đến tối đêm, mọi người đều mỗi một không chịu nổi, đám ngư rút cục cũng đã giảm bớt khí lực.

Trước khi trời tối, nhất định phải bắt lấy nó, nếu không cố gắng hôm nay tất cả đều uổng phí! Đây cũng là ý niệm trong đầu mọi người.

“Hách! Hách! Hách!” đám ngư mào hiểm hồng lên, mắt to như chuông đồng màu đỏ đậm. Nó tựa hồ đã ý thức được đây là một hồi chiến đấu về nghị lực. Nhân loại muốn bắt nó đã tập hợp lại, Vì vậy cố lấy dũng khí, hướng một góc vọt mạnh tới, bởi vì nó phát giác người kia sự chú ý có chút không tập trung.

Thân là cao đẳng ma thú, đám ngư mặc dù thô lỗ. Nhưng cũng không phải đồ đàn.

“Cổ Diêu (Lão Nhị), cẩn thận!”

Những người khác cơ hồ là không hện mà cùng phát ra tiếng nhắc nhở, bởi vì bọn họ đã phát hiện Cổ Diêu tâm thần không chú ý.

Cổ Diêu như ở trong mộng mới tỉnh, đám ngư đã đi đến trước người. Chợt phát hiện đã không tránh được nữa.

Tuy rằng lực lượng của nó trong chiến đấu đã giảm đi, nhưng vẫn không thể coi thường, hai cái sừng trên đầu xông tới. Bất kỳ lúc nào cũng có thể đem thân người đâm thủng hai lỗ.

“A!” Đoàn Mộc Tình la hoảng lên, nàng không nghĩ đến sẽ chứng kiến Cổ Diêu trong tình cảnh này.

Cổ Diêu vươn cánh tay, nắm tay hấn so sánh với đám ngư thì là rất nhỏ. nhưng mà kết quả thật không ai nghĩ tới,

“Rắc!” thanh âm gãy vỡ thanh thúy vang lên, đám ngư bay thẳng tắp ra sau hơn ba mươi thước, đầu của nó bị vỡ vụn, trán đổ sụp xuống, chết ngay tại chỗ.

Mà Cổ Diêu thì lại bình yên vô sự, lúc tiếp đám ngư chỉ lui có nửa bước nhỏ mà thôi.

Thân là đội trưởng Độc Cô Phượng là người đầu tiên nhảy đến bên người hấn, nhú mồm nói: “Cổ Diêu, người làm sao vậy?”

Cổ Diêu cúi đầu: “Thực xin lỗi, ta xuống tay hơi mạnh một chút.”

Độc Cô Phượng nhìn thấy đám ngư ở phía xa đã không còn tiếng động, thầm nghĩ không phải là hơi mạnh một chút, phải nói là mạnh tới cực điểm, càng làm nàng kinh ngạc. không phải là vì tinh thần Cổ Diêu, mà là lực lượng của hấn.

Chỉ trong nửa tháng thực tập, vị thành viên này thực lực tiến bộ đạt tới mức làm cho nàng kinh hãi, cơ hồ mỗi ngày đều có biến hóa nghiêng trời lệch đất, nhất là bảy tám ngày nay càng rõ ràng hơn.

Ví như hôm nay đi, mặc dù đảm ngư mạnh mẽ đánh mãi cũng không có tác dụng gì, tuy cũng bị thương không nhẹ, nhưng đừng quên mỗi người cũng tiêu hao đến gần kiệt sức, cho dù là Hạ Hầu Cẩn, trạng thái hôm nay toàn lực cũng không thể một quyền giết chết nó, muốn giết nó cũng là một vấn đề, mà Cổ Diêu lại có thể làm được, còn là trong lúc tình huống tinh thần không chú ý.

Độc Cô Phượng nghiêm túc nói: "Cổ Diêu, người phải tỉnh táo một chút. Nếu không sẽ xuất hiện tình huống giống ngày hôm qua, mặc dù lúc ấy không xảy ra chuyện gì nhưng nếu cứ như thế mãi thì sẽ có chuyện!"

"Vâng, đội trưởng!" Cổ Diêu cười khổ một chút.

Mấy ngày qua, mỗi đêm khi ngủ hẳn đều nghe được thanh âm kêu gọi kia, chẳng biết đến từ nơi nào, tới ban ngày mặc dù biến mất, nhưng mà đầu óc đều bị ám ảnh bởi nó, không thể xua đi, giống như bị Quỷ ám vậy, vấn đề này quá nhiều Cổ Diêu, làm cho hắn ăn ngủ không yên, trạng thái tinh thần cực kỳ kém.

Còn có một vấn đề tất yếu khác, là sau khi không thể tự tiến hành tu luyện, thân thể tự hành hấp thu lực lượng tốc độ càng lúc càng nhanh, nhất là vài ngày gần đây đều làm hắn hoảng sợ, nếu nói năng lượng trước đây chảy vào là dòng suối nhỏ, vậy bây giờ phải nói là như dòng sông lớn, dùng mãnh tràn vào, đã mặc kệ người thừa nhận có nguyện ý hay không.

Hôm nay trong chiến đấu các thành viên khác trong tổ đã sử dụng hết toàn lực, nhưng là chính mình đây? Lực lượng bổ sung còn nhanh hơn tiêu hao nhiều, tăng lên so với trước khi chiến đấu.

Bây giờ Cổ Diêu đã rất nhanh tiếp cận trình độ của Hách Liên Kiếm khi đấu với hắn. Lực lượng mãnh liệt, sử dụng không cạn.

Nhưng vấn đề là loại lực lượng mới này bắt đầu không khống chế được!

Vừa rồi trong một kích đánh chết đảm ngư, hắn không phải không nghĩ tới khống chế lực đạo. Mà là căn bản khống chế không được. Chúng nó tự thoát ly ý niệm chủ nhân, cuồng bạo đem bất cứ thứ gì hủy diệt! Đến nỗi làm các thành viên trong tổ phải uống phí một ngày cố gắng, không có thể bắt sống đảm ngư, nhiệm vụ lại phải tiến hành lần nữa.

Hách Liên Kiếm cũng không có trào phúng Cổ Diêu, nếu trong dĩ vãng bất cứ thành viên tổ phạm sai lầm này, hẳn đều sẽ không bỏ qua cơ hội, giờ phút này Hách Liên Kiếm đáy lòng lại nghĩ giống như Độc Cô Phượng, so với sai lầm, lực lượng của Cổ Diêu càng làm hắn khiếp sợ hơn.

Đã gần đêm, hướng hồ mọi người cũng đều thực sự mệt mỏi, hôm nay hành động chỉ đến đây thôi.

Không khí bữa tối rất hòa hợp, các thành viên tổ tụ năm tụ ba tụ cùng một chỗ vui vẻ đàm luận.

Nhiệm vụ thực tập còn thành toàn hai chuyện tốt, Đoan Mộc Tích cùng Giang Nhã Tĩnh tựa hồ trong hợp tác như lửa gần rơm, một kẻ thiếu niên anh tuấn, một người xinh đẹp động lòng người, song phương hấp dẫn nhau, gần đây càng thêm thân thiết, người sáng suốt đều nhìn ra được quan hệ không đơn giản, còn thỉnh thoảng nhân tiện việc này giễu cợt hai người.

Một đôi khác là Độc Cô Phượng cùng Tạp La, xác thực chút, giờ nói còn không thể dùng "đối với" đến hình dung, bởi vì cùng Đoan Mộc Tích, Giang Nhã Tĩnh tình chàng ý thiếp bất đồng, mọi người nhìn thấy, luôn là Tạp La vây quanh Độc Cô Phượng.

Cũng may Tạp La trong nhiệm vụ cực kỳ hữu ích, biểu hiện xuất sắc, Độc Cô Phượng đối với tất nhiên là xem đến hắn, không giống khi bắt đầu không hề để ý tới.

Sau bữa cơm tối. Cổ Diêu vì mọi người làm các món ăn. Buổi tối, đã vị sẵn được đều là giao cho hắn xử lý.

"Ba!" xoay xoay con thỏ đang nướng trên đồng lửa, bàn chải trong tay Cổ Diêu rơi xuống đất.

Tất cả mọi người cho là ngẫu nhiên rơi tay, đều không để ý đến, chỉ có Đoan Mộc Tĩnh chú ý tới, nàng đi đến bên người Cổ Diêu, thấp giọng ân cần hỏi: "Cổ Diêu đồng học không sao chứ?"

"Không có việc gì." Cổ Diêu nói chuyện thanh âm không đổi đem tay phải thu về bên cạnh thân.

“Thật vậy không?”

“Ha ha, không thấy trong nhiệm vụ hôm nay ta còn sanh long hoạt hổ sao? Uh, đến xem thịt nướng đi?” Cổ Diêu vừa nói giỡn vừa vòng vo để đổi chủ đề, cũng đem một đùi thỏ nộn thịt đưa vào trong miệng của nàng, ngăn Đoan Mộc Tình tiếp tục đặt câu hỏi.

Hôm nay, thất thủ cũng không ảnh hưởng đến tâm tình các thành viên trong tổ, nửa tháng thực tập nhiệm vụ qua chung quy thể mà nói đều thuận lợi, thu hoạch phong phú, các thành viên tổ đều đối với nhau càng ngày càng quen thuộc, bất cứ cái gì hai người tiến hành trao đổi cũng không kỳ quái, bởi vậy bọn họ đối với Cổ Diêu cùng Đoan Mộc Tình hai người cũng không chú ý, nên không biết có người ăn lén.

“Đúng vậy, Cổ Diêu đồng học quả thật là rất lợi hại, nếu không chúng ta đêm nay không có thịt bò ăn!”
<@con đảm=“” ngư=“” –=“” đảm=“” là=“” can=“” đảm=“”>

Nói chen vào là Đông Phương Lộ, mặc dù sau nửa tháng tiếp xúc, Đông Phương Lộ đối với Cổ Diêu có cái nhìn khác, nghĩ thấy lưu manh này không còn giống lần đầu gặp tại thư viện, tuy vậy đối với Đoan Mộc Tình cùng hấn lui tới. Đông Phương Lộ vẫn kiệt lực ngăn cản, bởi vì nàng nghĩ thấy vô luận như thế nào, Cổ Diêu đều không xứng với Đoan Mộc Tình.

Nhưng Cổ Diêu cũng không chủ động đi tìm Đoan Mộc Tình, đều là Đoan Mộc Tình tự cùng hấn nói chuyện phiếm, hơn nữa dùng từ “trao đổi” này để danh chính ngôn thuận, nàng thực bất đắc dĩ, chỉ có thể tận lực lấy cớ đem Đoan Mộc Tình kéo lại.

Cổ Diêu sờ sờ cái mũi, nói: “Thực xin lỗi, Đông Phương Lộ, là ta sai, liên lụy đến mọi người.”

Đoan Mộc Tình thì sáng giọng: “Lộ lộ, hấn đã không phải cố ý, ngươi không cần trách hấn.”

Đông Phương Lộ đáy lòng kỳ thật là không thêm để ý, chỉ là cùng Cổ Diêu đấu võ mồm tựa hồ đã thành thói quen của nàng, một ngày không nói vài câu chung quy nghĩ thấy không thoải mái.

“Được thôi, ta không nói là được. Tiểu tình đừng ăn nhiều thịt nướng như vậy, phải từ từ, còn nữa ở nơi này có chút không thoải mái, không bằng chúng ta đi bờ sông đi dạo, ngươi đi không?”

Nói là thương lượng, nhưng Đông Phương Lộ hành động cũng không phải như vậy, nói xong liền đem Đoan Mộc Tình bên người Cổ Diêu kéo lại, mặc kệ nàng có kháng nghị hay không.

Lần này Cổ Diêu phải cảm tạ Đông Phương Lộ, hấn quả thật hy vọng Đoan Mộc Tình rời đi. Để tránh cho chính mình quần bách.

Tay phải của hấn, cái tay đánh chết đảm ngư kia, đang phát run, vừa rồi không phải ngoài ý muốn. Cổ Diêu thậm chí cả một cái bàn chải nhỏ nhỏ cũng không có thể cầm chắc.

Đến nửa đêm, Cổ Diêu lại bị tiếng kêu gọi không hiểu kia đánh thức, từ trong lều vải bò ra, hướng ra ngoài đi đến.

Bây giờ một trong hai người gác đêm là Hạ Hầu Cẩn, nhìn thấy Cổ Diêu lập tức hỏi: “Lão Nhị, ngươi muốn đi đâu?”

“Đi giải quyết một chút!”

Trong lúc thực tập không thể so với tại Học viện, việc đó là được giải quyết bên ngoài.

“Vậy ngươi nhanh rồi về, đừng đi quá xa.”

“Ta biết rồi.”

Cổ Diêu trực tiếp đi thẳng bờ sông đến chỗ không ai có thể nhìn thấy. Cổ Diêu không tìm địa phương đi tiểu, ngón tay phải hấn vận khởi, sau đó bắn ra.

Một tia hắc tuyến theo đầu ngón tay bắn nhanh mà ra, trúng vào một viên đá nham thạch lớn trên bờ sông.

Không có thanh âm mãnh liệt bạo phá. Nhưng mà cái khối được xưng là thạch trung chi thạch, độ cứng rắn cùng sắt thép không kém bao nhiêu nham thạch lại như đậu hủ vô thanh vô tức xuất hiện một cái lỗ nhỏ, hắc tuyến theo một chỗ khác xuất ra.

Đây là một loại kỹ năng khác trong Thiên Ma Quyết - Thuần Ngục Chỉ.

Cùng với nguyên tử liệt bạo quyền có nguyên lý không sai biệt lắm, Thuần Ngục Chỉ đồng dạng là lợi dụng nguyên tử phản ứng. Tuy vậy hẳn đem cả phản ứng ngưng tụ tại một nơi là đầu ngón tay, kính lực xuyên thấu mạnh cơ hồ có thể sánh bằng laser <@kích quang="">>.

Chiêu này tính chất kỳ xảo phi thường ngất ngèo, Cổ Diêu vẫn chưa từng có thể luyện thành, gần đây lực lượng bạo tăng mới có thể luyện thành.

Đây là một loại chỉ pháp cực kỳ mạnh mẽ, nhưng Cổ Diêu lại không vì nguyên nhân nắm được tuyệt kỹ mạnh hơn mà cảm thấy vui sướng, bởi vì lại một lần nữa, hẳn không có thể khống chế tốt lực lượng chính mình, như tối hôm nay đánh chết đảm ngừ cũng vậy.

Thật vất vả mới đè nén xuống tay phải lại run rẩy trở lại, lực lượng rối loạn như ngựa bị thoát cương. Hai cánh tay tả xung hữu đột, không thể dùng ý niệm thao túng.

Một thứ gì đó, đã thoát khỏi quỹ đạo rồi.

Cổ Diêu cảm thấy sợ hãi, hẳn có dự cảm, không lâu trong tương lai. Sự tình đáng sợ sẽ phát sinh chính trên người mình.

107. Chương 7: Dạ Ma Bồn Địa

Tuy vậy đêm nay lại là ngoại lệ, mưa bụi lất phất sương mù tán ra. Ánh trăng phát sáng chiếu xuống, từ phía chân trời. không chút keo kiệt đem quang hoa chiếu sáng cho bị thương chi địa.

Tại nơi khó có được ánh trăng chiếu xuống, một trận chiến kịch liệt đang diễn ra, là tại Ngã Trạch Lạp Tư – U Trứ. <@chữ u=" trong=" nguyên=" bản=" tiếng=" hán=" của=" tác=" giả,=" cũng=" không=" hiểu=" là=" có=" nghĩa=" gì,=" tác=" giả=" dùng=" tiếng=" lóng=" nhiều=" quá,=" hên=" là=" nó=" chỉ=" là=" địa=" danh=" thui="">>

Địa điểm chiến đấu là mảnh đất bằng phẳng tại trung tâm khu nguy hiểm cực độ. Bốn phía mảnh đất đã bị đàn ong quay quanh. Giữa mảnh đất là một khoản rộng bằng với sân của Tư Tháp Nhĩ Tư ở thánh vực, phiến đất chống này chính là chiến trường.

Một bên chiến đấu là nhân loại, tự nhiên là các thành viên thực tập nhiệm vụ trong tổ A của thần thánh Học viện, mà đối địch với bọn họ là một loại ma thú hình thể giống kỳ lân, thân hình do đá tảng tổ hợp mà thành.

Ma thú này có tên gọi dạ ma. Dạ ma chỉ vào buổi tối mới hoạt động, ban ngày nằm dưới đất, ban đêm thì chạy đến mặt đất đến hấp thụ tinh hoa của ánh trăng. Mà địa phương này lại chính là nơi chúng hoạt động.

Mặt đất tất cả đều là những tảng đá lớn, bằng phẳng không có bất cứ vật gì. Các thành viên chỉ có thể làm là quay lưng về núi tạo thành một vòng cung, đem thần quan Athena cùng ma pháp sư Tắc Tây Nhĩ bảo vệ ở giữa.

Các thành viên trong tổ đã sớm đọc tư liệu về dạ ma, ma thú thạch hệ, nhưng hấp thụ nguyệt quang tinh hoa để bổ sung lực lượng.

Dạ ma tại Ngã Trạch Lạp Tư coi như là có tên hung mãnh, bất quá mấy ngày trước mọi người thực hiện nhiệm vụ bắt sống đảm ngừ còn mạnh hơn, cũng không biết kém bao nhiêu cấp độ, vấn đề là bọn chúng có ngoài số lượng đông đảo ra, còn có một số khó khăn khác khi đối phó với chúng.

Một con dạ ma mở miệng lớn lao đến, ánh mắt chúng lóe lên như nguyệt quang, móng vuốt dài chừng một thước, trong miệng thạch nha lân cẩu, hình răng cưa, có chút khủng bố.

đương nhiên đối mặt nó là Hạ Hầu Cẩn thị sẽ không sợ hãi. Mơ hồ có tiếng sét. Quyền mạnh như sấm xuất ra, đem con dạ ma này tứ phân ngũ liệt, đá văng khắp nơi.

Vấn đề là, dạ ma bị nghiền nát, lại một lần tổ hợp lại, không bao lâu lại sanh long hoạt hổ.

Đây đúng là điểm làm cho các thành viên đau đầu một chút - tại địa phương có nhiều đá dạ ma có thể sống lại, một lần lại một lần sống lại!

Mà bãi đất này lại có rất nhiều đá lớn, hơn nữa Áo Bồ Lý không cho phép thành viên tổ dẫn dụ dạ ma ra ngoài.

tuy vậy, mỗi lần sống lại dạ ma đều phải hao tổn lực lượng nhất định.

cho nên, tại bãi đất chỉ có duy nhất một biện pháp để giải quyết chúng, đó là thông qua một lần lại một lần đả kích, tiêu hao tất cả lực lượng của nó.,cả lực lượng để sống lại đều tiêu hao hết, như vậy mới tính là chính thức tử vong.

Đây là một hồi lầy cứng đối cứng thuần túy. Cũng là khảo nghiệm nghị lực của học viên.

“***, Ngã Trạch Lạp Tư này một tháng cũng không có mấy lần ánh trăng chiếu xuống. Như thế nào hết lần này tới lần khác lại là lúc này hơn nữa còn là trăng tròn!” Hạ Hầu Cẩn oán giận hét, dạ ma hấp thu nguyệt quang tinh hoa bổ sung yêu lực, ánh trăng càng sáng, dạ ma khôi phục tốc độ càng nhanh, nhiệm vụ khó khăn càng lớn.

Tuy là Hạ Hầu Cẩn thần lực kinh người, giờ phút này cánh tay cũng có chút tê rần, dù sao dạ ma thân thể vốn là đá tảng, không phải là bong, một lần hai lần có thể làm bọn nó nổ nát hoàn hảo, vấn đề là bây giờ đã thành trăm ngàn lần.

Muốn hủy diệt chúng nó, thật sự là rất khó khăn, nếu chỉ là hai ba con, các thành viên chỉ một lần vây công hoàn hảo, vấn đề dạ ma là sống thành đàn. Tại một bãi đất ít nhất là có một trăm con, bị vây công ngược lại biến thành người của tổ A.

So với Hạ Hầu Cẩn, Giang nhĩ tinh còn thảm hại hơn, xung phong, công kích cùng phòng ngự đều là kỹ sĩ mạnh mẽ có hạng, bởi vậy nàng phải cùng Hạ Hầu Cẩn đứng ở trước mặt một đội ngũ dạ ma. Tại kinh nghiệm sau khi trùng kích từng đợt hổ khẩu có chút đau.

Sau khi liên tiếp đâm nát hai dạ ma. Giang nhĩ tinh rốt cuộc giữ không được trường mâu, bị lực phản chấn rời tay rơi xuống. Lăn trên mặt đất, mặt sau dạ ma thấy thể nắm chặt cơ hội theo sát tới, hướng giang nhĩ tinh điên cuồng lao tới.

Lúc này một đạo mạn đăng cực kỳ thô to giống như thanh giao xuất hải, từ dưới nền đất trong phút chốc xông ra, quần lấy vài con dạ ma, ném chúng nó đến không trung, rồi rơi xuống. Tan thành nhiều mảnh nhỏ.

Một cây tiểu mạn đăng thì đem trường mâu cuộn tới, đưa tới trước mặt giang nhĩ tinh.

“Nhĩ tinh, người tạm thời trước tiên lui sang bên, nơi này ta có ta!” nói chuyện là Đoan Mộc tích, mới vừa rồi mạn đăng thô kia từ mặt đất là trải qua thần mộc đầu khí điều khiển, kỹ năng mạnh mẽ của Đoan Mộc gia tộc.” Nộ Giao Xuất Thổ”.

Mới xong Đoan Mộc tích không liền đem giang nhĩ tinh kéo đến một bên, mà chính mình lại thay chỗ giang nhĩ tinh đứng ban đầu.

Trước mặt giang nhĩ tinh, Đoan Mộc tích luôn luôn đều là người tao nhã lịch sự, ngẫu nhiên ngay lúc đó thể hiện ra một lần bá đạo cùng quan tâm, giang nhĩ tinh trong lòng ngọt ngào, nghe xong thuận theo hẳn nói. Nàng bây giờ quả thật muốn nghỉ ngơi.

Đoan Mộc tích rất rõ ràng thực lực giang nhĩ tinh, dù là mộc hệ đệ tử không giống kỹ sĩ am hiểu trùng kích. Đoan Mộc tích sẽ lợi dụng kỹ xảo làm tốt công tác đạo phòng tuyến thứ nhất.

Đoan Mộc Tinh cùng ca ca sử dụng kỹ năng giống nhau, chiêu này tại đối với dạ ma mà nói là hữu hiệu nhất.

Lang kỳ đã lợi dụng cao cấp kỹ năng của tuần thú sư ”Hợp Thể Thuật” cùng sủng thú của hắn hợp lại, cùng với thiểm điện điều ba hợp một, cảnh này khiến hắn có thể tăng thực lực lên nhất định nhờ lực lượng hợp lại cùng với tốc độ của thiểm điện điều. Miễn cưỡng nhưng ngay trước mắt cũng có tác dụng.

Cùng hai sủng thú hợp thể, đây chính là tuyệt kỹ của lang kỳ, sau khi sử dụng tối đa hai ngày sau không thể lại sử dụng hợp thể thuật, nếu không phải lần nhiệm vụ cuối cùng, khó khăn lớn thì sẽ không dùng tới.

Kiểm pháp của Độc Cô Phượng rất sắc bén, mặc dù không nóng không lạnh, nhưng chung quy giống như bào đĩnh giải ngư, đem phần yếu ớt nhất của dạ ma là những khớp tay chém vụn, nên hao phí sức lực ít nhất. đương nhiên đây cũng là kỹ thuật khó khăn cao, các đốt ngón tay mặc dù là nhược điểm của dạ ma. Vấn đề muốn tại lúc nó di động tốc độ cao tìm được một chút khe hở, nếu không phải độc cô cửu kiếm hẳn là không thể được.

Còn có một người không sợ hao tổn lực lượng nữa đó chính là Cổ Diêu. Bởi vì hắn hấp thu lực lượng bổ sung tốc độ so với tiêu hao còn phải nhanh hơn nhiều, nhưng mà Cổ Diêu không dám quá độ sử dụng, thứ nhất là kỹ năng của thiên ma quyết rất dễ dàng mất khống chế.

Chiến sĩ ma lý kỳ không bằng Hạ Hầu Cẩn, Lang Kỳ sau khi hợp thể cây mạnh, Cũng không bằng kỹ xảo của Đoan Mộc tích, Độc Cô Phượng, chỉ có thể dùng viên trăm ngành kháng dạ ma.

Tập La trong chiến đấu hành động hoàn toàn chính là vai diễn ngự ma pháp sư, không ngừng chế tạo ma kỹ đạo cụ, cùng Tắc Tây Nhĩ, Đông Phương Lộ cùng lấy hỏa lực cường đại che chở cho các thành viên bên ngoài.

Thần quan Athena đã không thoải mái, cơ hồ là không ngừng trị liệu cho các thành viên trong tổ, cấp Hạ Hầu Cẩn, ma lý kỳ tấn tiệp thuật, mỗi thành viên thì gia tăng hồi phục thuật, làm cho tốc độ khôi phục lực lượng của bọn họ nhanh hơn.

Hách Liên Kiếm rất cố gắng, mặc dù hắn có khi ảnh hưởng đoàn kết thành viên trong tổ, tuy vậy tại trong nhiệm vụ không thể lên án, Hách Liên Kiếm là người luôn chú ý đến sĩ diện. Phải biết rằng hắn luôn chỉ trách sai lầm của người khác, để tránh lạc tiếng người bình, châm chọc. Nên luôn xuất lực làm việc hiệu quả nhất.

Vô luận thanh danh xấu như thế nào, Hách Liên Kiếm thực lực là không thể nghi ngờ. Tại thần thánh Học viện sau một học kỳ, ảo thuật đã sơ bộ tiến vào cảnh tùy hư chi tiết, có thể mạnh mẽ thay đổi không gian, cũng chính là giống như lão vu bà trong lễ khai giảng thi triển ra.

Cầm chân quá nhiều dạ ma, vượt quá phạm vi khống chế, Hách Liên Kiếm sẽ dùng không gian chuyển di đem bộ phận dạ ma đưa ra xa, hữu hiệu giải quyết khốn cảnh của cả đội, chỉ là chiêu này tiêu hao khá lớn, không phải thời khắc tất yếu Hách Liên Kiếm sẽ không thi triển.

Đây là một hồi chiến đấu gian khổ, đối mặt mấy ma thú bất tử kì quái này. Mọi người nhiều ít đều bị thương, không được ma kỹ, đạo cụ, ám khí phụ trợ của những người bên trong cũng mệt mỏi, mồ hôi đầm đìa, tuy vậy thành viên tổ A tin tưởng nhất định sẽ thắng, đây là thông qua lần lượt làm nhiệm vụ tạo thành.

Tin tưởng cũng là một loại lực lượng, một người thiếu đi niềm tin, có thể chỉ có thể phát huy sáu bảy thành lực lượng. mà khi hắn có niềm tin, thì có thể phát huy mười thành, thậm chí mười hai thành vượt qua tiêu chuẩn.

Đàn dạ ma ánh mắt dần dần ảm đạm, không sáng bằng lúc mới bắt đầu, đây là bằng chứng nói nên sau mỗi lần sống lại thực lực của chúng giảm đi không ít, cùng lúc đó, một đám mây đen lớn thối qua, ngăn ánh sáng lại. Mặt đất tối đi rất nhiều. Dạ ma thông qua ánh sáng bổ sung chậm lại.

Ngay cả trời cũng giúp mình, các thành viên tổ A tinh thần đại chấn, tăng mạnh công kích, lại qua nửa giờ, một con dạ ma bị nghiền nát không còn tổ hợp lại nữa, trở thành đồng đá vụn không có sinh mệnh. Đôi mắt hoàn toàn mất đi ánh sáng, không còn một chút sự sống.

Lũ dạ ma khác cũng rất nhanh bị tiêu diệt, thoáng chốc chỉ còn hơn phân nửa, nhưng ánh mắt phần lớn cũng đều ảm đạm, khoảng cách tử vong đã không xa.

Mọi người dần dần tiêu hao hết sức lực, bất quá ánh sáng rạng đông đã ủng hộ thắng lợi của bọn họ, tự tin cũng trở thành suối nguồn sức mạnh.

Một con dạ ma hướng Đoan Mộc Tình phóng tới, nó đã là mạnh mẽ kết thúc, con mắt gần như không còn ánh sáng, chỉ cần chết thêm một lần, nó hẳn sẽ xong đời.

Lúc này Đoan Mộc Tình cũng không còn lực để sử dụng "Nộ Giao Xuất Thổ" nên đem mân cô tiên chém ra.

Đây chỉ là một lần tái sử dụng công phòng ngự, không ai chú ý, nhưng việc ngoài ý muốn lại đột nhiên lại xảy ra.

Chẳng biết Đoan Mộc Tình có hay không đã rơi vào tình trạng kiệt sức, hoặc là con dạ ma kia hồi quang phản chiếu. dạ ma bắt được mân cô tiên, hơn nữa dùng sức kéo Đoan Mộc Tình kéo đến xa xa, thoát ly khỏi tiểu đội.

Lũ dạ ma khác thấy vậy liền bỏ qua mọi người, hướng Đoan Mộc Tình đơn độc ở giữa sân phóng tới, các thành viên tuy nhiều, nhưng ngay lúc đó trên mặt đất nằng lại bị cô lập không ai có thể giúp, bị đàn dạ ma vây quanh tại trung tâm.

Nhìn tình trạng của nằng lúc này chắc chắn là không thể đối phó với đàn dạ ma.

Sự tình đột nhiên xuất hiện, các thành viên còn chưa kịp phản ứng, thấy thế kinh hãi. Đoan Mộc Tích là người đầu tiên lao ra.

Muốn lao tới, loại hành vi lỗ mãng này là tuyệt đối không cho phép, tuy vậy quy củ cũng chỉ là chết, tùy thời khắc cũng phải tùy cơ ứng biến, hơn nữa bây giờ dạ ma chỉ còn sót lại hơi tàn, cho dù là đơn đả độc đấu không cần phòng ngự. cũng không có vấn đề gì. Cấp bách bây giờ là lập tức cứu Đoan Mộc Tình.

Vì vậy Độc Cô Phượng quyết định thật nhanh đã bỏ qua phương vị phòng thủ, nhân kiếm hợp một, hóa thành một thanh cự kiếm. Kích bắn về phía đàn dạ ma, trong chiến đấu dựa vào độc cô cứu kiếm tiêu hao sức lực ít nhất, nên giờ vẫn còn có thể sử dụng chiêu thức mạnh mẽ.

Những người khác đều sử dụng viễn trình kỹ năng, hy vọng có thể quấy nhiễu hành động của dạ ma, tận lực cấp cho Đoan Mộc Tình một chút trợ giúp.

Đáng tiếc dạ ma hoàn toàn không nhìn công kích của bọn người Đoan Mộc Tích phía sau, trong mắt chỉ còn lại có Đoan Mộc Tình, phô thiên cái địa chạy trốn đi, con mắt lại phát ra bạch quang chói mắt, trong nháy mắt khôi phục tới trạng thái tốt nhất, đây là một kích cuối cùng trước khi chết, chúng nó phải kéo theo một nhân loại chết chung, trên đường xuống địa ngục còn có người làm bạn.

Cả nhân kiếm hợp một của Độc Cô Phượng cũng không thể kịp thời lao đến, dù là có thể xử lý vài con dạ ma, vì vậy Đoan Mộc Tình trước mắt thực có thể gặp bất hạnh.

"Tiểu Tình!" Đông Phương Lộ cùng Đoan Mộc Tích thấy thế rất nóng vội, nhưng chỉ có thể trở mắt nhìn thấy nằng đơn độc chiến đấu giữa đàn dạ ma.

Nhưng vào lúc này, một đạo nhân ảnh cực kỳ nhanh lướt qua Độc Cô Phượng, tiến vào trong đàn dạ ma, đem Đoan Mộc Tình trên mặt đất ôm lấy.

Dạ ma cũng đồng thời hình thành vòng vây bốn phương tám hướng, không chỗ nào không có, đến cả Độc Cô Phượng, cũng tìm không thấy sơ hở, hai người trong vòng vây, chỉ sợ là lành ít dữ nhiều.

Độc Cô Phượng đương nhiên hy vọng phán đoán chính mình sai lầm, nhưng đáng tiếc nằng đối với ánh mắt chính mình rất tự tin, cho dù đổi thành nằng. Nhiều dạ ma như vậy, cuối cùng trong một kích cũng khó có thể may mắn thoát khỏi, càng không cần nói Đoan Mộc Tình.

Người liều chết phóng vào giữa đàn dạ ma phóng ra một đạo hắc tuyến, uy lực cực kỳ mạnh mẽ, trong nháy mắt liên tiếp đánh nát ba con dạ ma đang ở trạng thái tốt nhất.

Vòng vây trong phút chốc xuất hiện một khe hở, khe hở này rất nhỏ, tuy vậy bóng đen chân đạp theo tiết tấu cổ quái, nói không ra tên của bộ pháp. Giống như quỷ mỵ an toàn lướt qua một con dạ ma, cuối cùng như kỳ tích chạy thoát ra.

Cả Độc Cô Phượng cũng chỉ là nghĩ thấy loại bộ pháp này huyền diệu tới cực điểm, nhưng nói không ra huyền diệu ở điểm nào, lại càng không biết người sử dụng là như thế nào làm được.

Đàn dạ ma sau khi mất đi mục tiêu, công kích cuối cùng đã thất bại, con mắt phút chốc hoàn toàn ảm đạm, Độc Cô Phượng nhân kiếm hợp nhất trùng kích. Nhất thời làm cho hơn mười con biến thành đá vụn không thể hồi phục. Đao Mộc Tích phía sau đuổi kịp đem đám còn sống nhất nhất xử lý.

Sau đó ánh mắt bọn họ, kể cả ánh mắt các thành viên khác đều không hèn mà cùng quay đầu nhìn người đã ôm Đao Mộc Tình chạy thoát trong hoàn cảnh ngàn cân treo sợi tóc, khó nén kinh ngạc trong lòng.

Người này đương nhiên là Cổ Diêu, nhìn thấy Đao Mộc Tình thân trong hiểm cảnh, hắn không hề có gì cố kỵ, xông vào giữa đang dạ ma, dùng Thuần Ngục Chỉ cùng với Quỷ Bộ vừa mới lĩnh ngộ không lâu phối hợp, tạo ra cơ hội cứu Đao Mộc Tình.

Tháng trước sau khi phối hợp, tất cả mọi người biết Cổ Diêu khinh công rất cao siêu, nhưng cũng không nghĩ tới cao siêu như vậy, nhất là bộ pháp sử dụng cuối cùng, thật sự là tuyệt diệu khôn tả.

Đầu tiên là mấy hôm trước một quyền đánh gục đám ngư. Sau đó bây giờ lại thi triển ra hắc tuyến kia lực xuyên thấu rất mạnh, cùng với bộ pháp quỷ thần khó lường, học viên này trên người ẩn chứa rất nhiều bí ẩn.

Cả Hạ Hầu Cẩn cùng Tạp La đều nhìn Cổ Diêu từ trên xuống dưới nghĩ thấy tựa hồ cần một lần nữa nhận thức lại hắn.

Buông Đao Mộc Tình ra, Cổ Diêu hít một hơi thật sâu đi đến một bên, tận lực áp chế đấu khí đang chạy loạn trong cơ thể mình.

Đao Mộc Tích hai mắt nhịn không được nhìn Cổ Diêu, sau đó bước nhanh đi đến bên Đao Mộc Tình ân cần nói: "Tiểu tình, không bị thương chứ?"

Đao Mộc Tình gật gật đầu: "Không có việc gì, ca ca."

Mặc dù xảy ra chút việc ngoài ý muốn, tuy vậy nhiệm vụ cuối cùng hữu kinh vô hiểm hoàn thành, mọi người thu thập tàn cuộc, tìm tất cả con mắt dạ ma nơi sân trong nhặt lên, mấy con mắt cái này là thạch tinh ngưng tụ mà thành, đồng thời cũng là dạ ma tinh hạch. Là vật phẩm nhiệm vụ.

Hành trình tại Ngã Trạch Lạp Tư kéo dài một tháng, đến tận bây giờ mới hoàn thành, tất cả nhiệm vụ thành công trọn vẹn, ngày mai có thể trở lại Học viện hưởng thụ mười ngày nghỉ.

Cả người thoải mái, các thành viên trong tổ sâu sắc cảm giác được thu hoạch, vô cùng vui vẻ trở về căn cứ. Hạ Hầu Cẩn, Ma lý tư kỳ thậm chí còn ca hát, hai người đều là vịt đực, ngũ âm phối hợp không tốt, tuy vậy tất cả mọi người nghe được cũng cực kỳ sung sướng, thoải mái cười rộ lên, thời điểm này tâm tình rất tốt, sự tình gì tựa hồ cũng đều là tốt đẹp.

Cổ Diêu đi ở cuối đội ngũ, hắn không nghĩ làm cho bất luận kẻ nào thấy tay mình đang phát run, nhiệm vụ đã xong, tâm tình hắn lại phi thường trầm trọng, bởi vì hắn vẫn bị vây khốn trong mấu chốt không tìm được cách giải quyết, vấn đề lại càng trầm trọng hơn.

Đao Mộc Tình lén lút thả chậm cước bộ, rơi xuống phía sau, Đông Phương Lộ trong mắt nhìn thấy nhưng lần này không có ngăn cản, dù sao Cổ Diêu vừa mới cứu Đao Mộc Tình, nài cho dù đi nói lời cảm ơn một tiếng cũng là nên làm.

Cuối cùng Đao Mộc Tình cùng Cổ Diêu sống vai mà đi, sau đó nàng nói ra một câu làm cho Cổ Diêu đấu khí thật vất vả mới dần dần bình tĩnh trở lại thiếu chút nữa lại chạy lung tung trở lại.

"Ta biết là ngươi, tuyệt đối không sai! Nửa đêm nay, ta sẽ ở cánh rừng phía đông Bi Thương Chi Thạch phụ cận Khai Lập trấn chờ ngươi. Gặp được mới thôi, không thấy không về!"

108. Chương 8: Xung Đột Trong Tửu Quán

Huấn luyện viên trước đã dự toán một số nhiệm vụ, nhưng có thể hay không toàn bộ hoàn thành lại là vấn đề, bởi vì thực tập nhiệm vụ thời gian quy định là một tháng. Rất nhiều tổ thực tập bình thường chỉ có thể hoàn thành một nửa. Nếu tiến độ nhiệm vụ vượt qua dự tính. Vậy huấn luyện viên sẽ cho tổ đó làm nhiệm vụ dự lưu từ trước.

Nếu ngay cả nhiệm vụ dự lưu cũng có thể làm xong, Điểm tài năng ở trong thực tập sẽ được cộng thêm.

Nghe huấn luyện viên chúc mừng. Hào tình trong lòng mọi người dâng lên.

Toàn bộ nhiệm vụ kể cả nhiệm vụ dự lưu. Tất cả đều không có sai quá, đây là thành tựu không thể tin nổi a! Ngay cả huấn luyện viên nghiêm khắc nhất, cũng không thể nói gì hơn.

Mà Cổ Diêu lại đang thất thần suy nghĩ, lời nói của Đoan Mộc Tình vẫn quanh quẩn bên tai.

“Ta biết là người, tuyệt đối không sai! Đêm nay. Ta sẽ ở Khải Lập trấn khu rừng phía đông phụ Cận Bi Thương Chi Thạch chờ người, chờ người tới mới thôi. Không thấy không rời!”

Đoan Mộc Tình, đã nhận ra mình? Hoặc là vừa rồi, chỉ là một lần thử?

Nếu nhận ra rồi mà nói, vậy nàng tại sao không nói ra, nàng không phải hận mình đến tận xương tủy sao?

Đêm nay ước định, sẽ có sự tình gì phát sinh?

Loại bỏ đi cảm giác bất an của mình. Rời khỏi đại bản doanh. Trở lại Khải Lập trấn bên ngoài Ngã Trạch Lạp Tư.

Thời gian đã không còn sớm. Học viên sau một tháng thực tập cũng đã mệt mỏi. Đêm nay cũng không vội vàng trở về học viện.

Chấm dứt cuộc sống ăn gió nằm sương. Rốt cục lại có thể tại phòng ấm giường lớn thoải mái hưởng thụ.

Vài đội khác cũng lấy Ngã Trạch Lạp Tư làm đại bản doanh cũng đã trở về. Hai trăm người cơ hồ bao hết tất cả các lữ quán tại Khải Lập trấn, đương nhiên còn phải rộng một chút, tương tự như túc xá học viện mấy người ở một phòng.

Sau lúc ăn xong cơm chiều, sau khi trở về phòng tắm rửa. Đã là mười giờ. Cổ Diêu nằm ở trên giường. Hai tay ôm đầu suy nghĩ về một vấn đề.

Có nên hay không đi gặp Đoan Mộc Tình đây?

Cắt khoát quên đi, nhưng Đoan Mộc Tình nói không gặp thì sẽ không về. Không thể để nàng cứ đợi đến sáng được?

Hay nhờ Giang Nhã Tĩnh hoặc Athena chuyển lời tới nàng. Nói là chính mình có việc, ân, như thế có vẻ không hay, sau trở lại học viện. Nàng còn có thể lại muốn gặp, hơn nữa chuyện này sớm muộn cũng phải giải quyết.

Nghĩ tới nghĩ lui, Cổ Diêu có điểm đau đầu. Còn có không đến ba giờ, thời gian ước định sẽ tới. Trước đó phải đưa ra quyết định.

“Lão Nhị, suy nghĩ cái gì vậy?” Hạ Hầu Cẩn đã đi tới.

Cổ Diêu từ trong trầm tư phục hồi tinh thần lại: “Không có gì.”

Hạ Hầu Cẩn vỗ vai hắn: “Ha ha, tiểu tử, trong nhiệm vụ biểu hiện không tồi, đúng rồi, ngay cả ta cũng lấy làm kinh hãi!”

Cổ Diêu cười khổ không nói gì, hắn bây giờ vì cái loại lực lượng này phát sầu đây.

“Tốt lắm, sớm một chút ngủ đi. Sáng mai trở về học viện rồi.”

Hạ Hầu Cẩn đi rồi, Cổ Diêu lại trần trọc, như thế nào cũng không ngủ được, ngọn nến trên bàn vẫn cháy âm ỉ. Thời gian từng phút từng giây trôi qua. Đảo mắt đã mười một giờ.

Đi, Hay là không đi?

Cổ Diêu từ trong lòng móc ra một đồng kim tệ. Tùy trời quyết định đi, mặt trước thì phó ước.

Ném đồng xu lên trời. Sau đó bắt lấy. Là mặt trước.

Một lần không chính xác, hay là ném ba lần.

Khi Cổ Diêu muốn ném lại đồng xu lên trời. Phòng bên cạnh bỗng vang lên tiếng hét phẫn nộ.

Người ở Ngã Trạch Lạp Tư rất tuân thủ quy củ nơi này. Bình thường nước sông không phạm nước giếng, rất ít có xung đột phát sinh, cho nên Cổ Diêu cảm thấy rất ngạc nhiên.

Sau đó hắn rất nhanh phát hiện,

Tiếng hét phẫn nộ đó

Như là của Hách Liên Kiếm.

Sau một tháng hoạt động cùng nhau, Cổ Diêu đối với thanh âm của hắn, tương đối quen thuộc.

“Kháo, người nào đã trể thế này rồi mà còn hô hoán ầm ĩ?” Hạ Hầu Cẩn cũng bị bưng tỉnh. Lầm bầm vài câu rồi đột nhiên nói: “Đi. Đay không phải Hách Liên Kiếm sao. Phát sinh chuyện gì vậy?”

Trước khi trở lại học viện, bọn họ coi như là cùng tổ, làm phó đội trưởng. Có trách nhiệm đối với tất cả hành vi của tổ viên. Kể cả phụ trách an nguy. Vì vậy Hạ Hầu Cẩn mặc vội quần áo – đi ra cửa. Cổ Diêu suy nghĩ rồi cũng chạy theo sau.

Tập La cũng từ phòng chạy đến. Bởi vì gặp vấn đề như vậy. Làm đội trưởng Độc Cô Phượng khẳng định cũng ra mặt.

Đi tới tửu quán. Nơi này đang rất đông người. Kể cả rất nhiều học viên bị tiếng hét làm tỉnh lại. Cùng với những học viên còn có dong binh. Tự do vũ giả cùng mạo hiểm giả.

Tại Ngã Trạch Lạp Tư sinh sống có rất nhiều loại người, gặp gỡ loại sự tình này đều sẽ không nhúng tay, đó là ngu xuẩn tự tìm phiền toái. Bọn họ chỉ đứng từ xa tạo thành khoảng cách với đương sự, để tránh bị đạn lạc đồng thời cũng khoanh tay đứng xem náo nhiệt.

Như vậy, trung gian, ở giữa mở ra một địa phương nhỏ, hai bên xung đột liếc mắt liền sáng tỏ.

Trong đó một người đứng là Hách Liên Kiếm. Hắn miệng đầy hơi rượu, trong mắt tất cả đều là tơ máu, bên cạnh là hai vị công tử xú danh của học viện.

Mà xung đột với họ lại chỉ là một người. Một người rất quái dị, khí trời vốn rất nóng, nhưng hắn lại mặc một kiện y phục màu đen dưng cổ toàn thân phát ra hàn khí.

Quái nhân tay đang cầm một chén bồ đào tửu, thần nhiên thưởng thức. Động tác cực kỳ ưu nhã. Đối mặt với bọn người Hách Liên Kiếm. Hắn tựa hồ căn bản không có để mắt tới.

Tổ A hoàn thành nhiệm vụ phi thường thuận lợi. Nhưng Hách Liên Kiếm lại thấy rất khó chịu, ở trong đoàn đội, hắn cảm thấy chính mình không được coi trọng, lại thấy mọi thành viên trong đội không vừa mắt, tử địch Hạ Hầu Cẩn thì lại thành phó đội trưởng. Phải nhẫn nại nghe hắn chỉ huy, lại càng cảm thấy buồn bực.

Trong lúc làm nhiệm vụ Hách Liên Kiếm không dám lỗ mãng.

Theo quy củ nghe lời, hắn là một người muốn giữ mặt mũi, nếu có vấn đề gì, bị huấn luyện viên đuổi khỏi tổ A. Vậy chẳng phải mất hết mặt mũi sao.

Nén nhịn cho tới hôm nay, sau khi hoàn thành nhiệm vụ, Hách Liên Kiếm rút cục không nhịn được nữa rũ hai tên bằng hữu đi dạo. Đến tửu quán để phát tiết.

Tửu quán này có một nữ bồi bàn không tệ, mặc dù còn kém Hách Đế cùng các nữ tử khác trong học viện. Bất quá tạm thời có thể giải quyết vấn đề, dù sao hắn cả tháng nay cũng không điên cuồng qua. Đối với hắn quả là cực hình.

Hách Liên Kiếm khuôn mặt lại có chút mị lực. Nữ tử kia tham luyện về anh tuấn của hắn, cũng có vài phần ý tứ.

Bất quá ngay lúc hắn sắp sửa ra tay, người áo đen kia lại ngang nhiên hoành đao đoạt ái. Hắn là trung niên nhân có mị lực thành thực. Điềm ngôn mặt ngữ, cười đùa với cô bồi bàn cực kì vui vẻ, ngược lại cự tuyệt yêu cầu của Hách Liên Kiếm.

Hách Liên Kiếm vốn đang đầy bụng tức giận. Chỉ cảm thấy gần đây mọi chuyện không tốt, lại có hơi rượu kích thích rút cuộc phát tác. Ném bay cái bàn tại chỗ, quát mắng người áo đen. Muốn dùng ảo thuật để giáo huấn đối phương, không nghĩ tới người kia lại không trúng chiêu. Cũng không biết có phải Hách Liên Kiếm uống say tinh thần lực suy giảm hay không.

Mọi người trong tửu quán cũng háng háng nhìn hai người. Bọn họ nhận ra Hách Liên Kiếm là học viên của thần thánh học viện tham gia thực tập. Mà người áo đen đối với Ngã Trạch Lạp Tư này là người mới đến.

Độc Cô Phượng, Đông Phương Lộ. Đoan Mộc Tình đã đến, toàn bộ thành viên tổ A đã có mặt đầy đủ, còn có cả thành viên các tổ khác, Cổ Diêu còn phát hiện ra Hàn Đan.

Áo Bố Lý nghe thấy cũng chạy tới, vội vã còn mang theo cả kiếm. Sắc mặt xanh mét nói: "Trước khi rời Ngã Trạch Lạp Tư, ai cũng phải làm theo kỷ luật quản thúc. Một điều trong đó, tuyệt không cho phép uống rượu, càng không cho phép tự động làm loạn! Hách Liên Kiếm, điểm thực tập của ngươi sẽ giảm đi hai mươi điểm, ngoài ra ta sẽ báo lên viện trưởng, để bên trên xử lý."

Hắn đã sớm đối với cái tên không nghe khuyên bảo, cuồng vọng tự cao tự đại này có thành kiến. Nhưng thấy hắn trong lúc làm nhiệm vụ cũng quy củ mới miễn cưỡng tiếp nhận. Nào ngờ đến ngày cuối cùng lại xảy ra chuyện.

Hách Liên Kiếm không cãi, hắn chung quy không cũng vì tranh phụ nữ mà cùng đối phương xung đột, hung hăng quay lại trừng mắt nhìn người áo đen một cái, cũng không quay đầu lại, rời khỏi tửu quán.

Khó trách Ngã Trạch Lạp Tư luôn có điểm nóng phát sinh. Mạo hiểm giả thấy sự tình cứ như vậy kết thúc, cảm thấy vô cùng thất vọng.

Áo Bố Lý đi tới bên người áo đen nói: "Thật vô ý. Ta không biết kỹ học viên của mình. Tại đây xin lỗi mong ngài bỏ qua!"

Nam tử này trên người có loại cảm giác yêu dị nói không lên lời, loại khí tức yêu dị này không hiểu sao làm Áo bố lý rất khó chịu, Hách Liên Kiếm. Sợ rằng đã đắc tội với người không nên đắc tội.

"Không sao" người áo đen thản nhiên nói, ngửa đầu đem rượu nhỏ lên miệng. Sau đó đứng dậy, chậm rãi ra khỏi tửu quán.

Lúc đi ngang qua Đoan Mộc Tình, Đông Phương Lộ, hắn cố ý nhìn ngắm một cái.

Trong ánh mắt không phải là thưởng thức cái đẹp. Cũng không phải uy hiếp, mà là ánh mắt khao khát khi nhìn thấy thức ăn, ánh mắt này làm chúng nữ không rét mà run, có cảm giác dựng tóc gáy, khi người áo đen ra khỏi tửu quán, không có hoàn toàn tiêu tan.

Tại đêm cuối cùng thực tập nhiệm vụ, vốn tưởng rằng là một đêm yên tĩnh. Nhưng có chút việc không tầm thường sắp xảy ra ...

=====

109. Chương 9: Hấp Huyết

Xem bộ dáng, Đoan Mộc Tình tựa hồ đã biết mình chính là đạo tặc cường gian nàng rồi. Cho dù không muốn vạch trần. Nhưng Cổ Diêu vẫn chưa chuẩn bị tâm lý đối mặt với nàng.

Song khổ nỗi đông phương lộ. Độc cô phượng bọn họ lại đang bên cạnh nàng, cũng là không tốt để nói chuyện.

Sau phong ba trong tửu quán, tất cả các học viên đều giải tán. Bởi vì Cổ Diêu đêm nay cứu Đoan Mộc Tình, thái độ đông phương lộ rõ ràng chuyển biến tốt hơn. Đi qua bên người hắc thì gật gật đầu. Mà Đoan Mộc Tình nháy mắt. Ý nhắc nhở Cổ Diêu đừng quên ước hẹn đêm nay.

Từ sau khi sự tình phát sinh thái độ Đoan Mộc Tình rất kỳ quái. Theo lý nàng nên phần nộ mới đúng, nhưng sự tình lại hoàn toàn khác, ngoại trừ lộ vẻ thần bí ở ngoài. Nàng tựa như chuyện gì chưa từng phát sinh qua vậy.

Vốn là vì được cứu mà cảm ân, nàng mới không có truy cứu oán cừu lúc trước sao? Hình như nói không đúng. Đoan Mộc Tình là nữ nhân. Trình tiết so với bất kỳ thứ gì đều quan trọng hơn.

Một cái ý niệm trong đầu Cổ Diêu bắt đầu xuất hiện. Chẳng lẽ nàng thích mình?

Không có khả năng! Lý do này quá hoang đường. Nàng là bị cưỡng gian. Không phải là cam tâm tình nguyện, mặc dù cũng không phải như sư phụ sư mẫu. Nhưng Ngã Mã cũng không phải là xuất thân danh môn đại tộc. Hơn nữa nàng cùng sư phó trong lúc đó trải qua sóng gió hơn mười năm, rồi hai người đều năm sáu mươi mới đoàn viên.

Cùng Ngã Mã xuất thân bất đồng, Đoan Mộc Tình là tiểu công chúa, trong mắt nàng vị hôn phu lý tưởng nên là thanh niên cùng xuất thân danh gia vọng tộc. Là thiếu niên anh tuấn, mà tuyệt không phải một tên đạo tặc.

Nghĩ vậy Cổ Diêu có chút tiết khí. Như vậy còn lại chỉ có một. Đoan Mộc Tình không hoàn toàn xác định là mình chính là đạo tặc kia, dù sao không có lộ ra mã giáp. Sợ rằng nàng thuần túy bằng cảm giác nghĩ ra, cho nên phải để cho chính miệng mình chứng thật.

Bây giờ nàng xem có vẻ lơ đãng. Thậm chí thái độ rất tốt. Có Trời mới biết sau khi thừa nhận có thể hay không lập tức trở mặt. Đến lúc đó thân bại danh liệt, đại ca Hạ Hầu Cẩn huy quyền đánh tới, tại trước thần thánh học viện động thủ, tụt lạc hoang chạy trốn chết, đến lúc đó ngay cả Hàn Đan. Mọi người đều sẽ nói: “Nhìn xem. Cái cô gái xinh đẹp kia, có tên ca ca ghê tởm phạm tội cưỡng gian!”

Ý niệm đó đến làm Cổ Diêu mồ hôi lạnh ứa ra. Dọc theo trán rơi xuống. Không được, tuyệt không thể để cho chuyện đáng sợ như vậy phát sinh.

“Cổ Diêu ca ca. Ca suy nghĩ cái gì vậy?”

Sau khi các học viên khác rời đi Hàn Đan cũng phát hiện Cổ Diêu. Chẳng biết khi nào đi tới bên người hắc.

“Úc, không có gì.” Cổ Diêu suy nghĩ một chút nói: “Đan Đan. Chúng ta đi ra ngoài đi dạo đi. Đêm nay ta không có buồn ngủ.”

“Tốt quá!” Hàn Đan vô cùng hoan hỉ gật đầu.

Cổ Diêu trong lòng đã xác định chủ ý. Nếu cùng Hàn Đan cùng đi phó ước mà nói. Vậy Đoan Mộc Tình có hỏi bất cứ cái gì. Nhưng không thể để cho nàng được như mong đợi. Cứ để cho Hàn Đan nói chuyện cùng nàng chút cho quên đi.

“Trong Ngã Trạch Lạp Tư quái vật thật là nhiều. Cổ Diêu ca ca. Muội nghe huấn luyện viên nói tổ các người ngay cả nhiệm vụ dự lưu cũng hoàn thành mà. Thật lợi hại. Tổ của muội còn hai cái nhiệm vụ không thể hoàn thành. Bất quá huấn luyện viên nói là không tệ rồi!”

Dọc theo đường đi Hàn Đan chỉ chỉ tra tra nói, tựa như chim nhỏ mới ra khỏi lồng. Kéo cánh tay Cổ Diêu nói này nói kia, hăng hái rất cao.

Cổ Diêu cười nói: “Phải không? Đan Đan trong nhiệm vụ biểu hiện hắc không tồi?”

“Hoàn hảo. Ít nhất không có làm vướng chân mọi người. Muội từ trong nhiệm vụ học được rất nhiều mà. Mặc dù lúc tới bên trong còn có điểm sơ hãi.”

Trò chuyện liên tục, không lâu đã đến mười hai giờ. Khoảng cách đến thời gian cùng Đoan Mộc Tình hẹn đã không còn xa, Vì vậy Cổ Diêu kéo Hàn Đan, hướng rừng cây phía đông trấn đi tới.

Trong thực tập, chỉ có sau khi hoàn thành mỗi nhiệm vụ mới có thể phản hồi đại bản doanh. Sau đó không lâu, lại tiếp nhận nhiệm vụ mới rồi xuất phát, thực tập trong một tháng, Hàn Đan có thể cùng Cổ Diêu gặp mặt một lần, đến muộn không được. Bây giờ thời gian tuy muộn. Cổ Diêu cũng là chưa thấy mặt mỗi, hưng phấn tản bộ nói chuyện dưới ánh trăng.

Bất quá, thấy Cổ Diêu đi xa dần dần, có chút nghi hoặc nói: “Cổ Diêu ca ca. Chúng ta đi bên kia làm gì vậy?”

Cổ Diêu nói dối: “Bên kia trong rừng cây có một khối Bi Thương Chi Thạch, tại Ngã Trạch Lạp Tư rất nổi danh. Chúng ta tới nơi này thực tập. Không đi xem cũng thấy đáng tiếc.”

Hàn Đan vừa nghe tới liền có hứng thú: “Phải không? Bi Thương Chi Thạch, sẽ là cái dạng gì đây? Thật chờ mong!”

Rất nhanh hai người đã tới rừng cây phía đông trấn. Rừng cây không tính là lớn, cũng không nhỏ. Muốn tìm Bi Thương Chi Thạch rất dễ dàng. Có thể thông qua thanh âm để phân biệt phương hướng.

Sau khi tiến vào rừng cây. Là có thể nghe được tiếng nứt vỡ của cô gái. Giống như cô gái đang khóc. Sự thật thì thanh âm phát ra không phải là của người. Mà là một khối nham thạch lớn. Mà tảng đá đó chính là Bi Thương Chi Thạch.

Bi Thương Chi Thạch tại Ngã Trạch Lạp Tư rất nổi danh. Truyền thuyết nói nó là thời thượng cổ có một cô gái chờ đợi hôn phu mà hóa thân thành. Vị hôn phu thủy chung không có trở về, cô gái hàng ngày chờ đợi rồi biến thành đá. <@sao giống=“” hòn=“” vọng=“” phu=“” vậy=“” nhỉ=“”>

Mặc dù chỉ là truyền thuyết, nhưng mọi người đều không biết nguyên nhân tảng đá phát ra âm thanh, không thể nào giải thích, rất nhiều người đều cho rằng từ trường kì quái phụ cận Khải Lập trấn cùng khối đá này có liên quan.

Mặc kệ như thế nào, rất ít có người nguyện ý tiếp cận Bi Thương Chi Thạch. Nghe nói nó sẽ mang đến cho người ta bất hạnh. Lời này cũng là do truyền thuyết cô gái chờ chồng mà sinh ra, bất quá, người sống đã lâu tại Ngã Trạch Lạp Tư. Cùng đối với việc này không nghi ngờ.

Cho nên. Đoàn Mộc Tình ước định gặp tại phụ cận bi thương chi thạch cũng là không sai, rất ít người xuất hiện tại đây.

Âm thanh nứt vỡ ngày càng rõ ràng, điều này nói rằng khoảng cách đến Bi Thương Chi Thạch không còn xa. Cũng nhanh muốn đến gặp Đoàn Mộc Tình. Cổ Diêu không hiểu sao bỗng thấy rất khẩn trương.

Đến lúc đó tốt nhất nàng cùng Hàn Đan nói chuyện, nếu là thật sự hỏi. Cũng kiên quyết phủ nhận. Không thể đem vận mệnh của mình cùng Hàn Đan ra đùa.

Hàn Đan thấy Cổ Diêu thoáng im lặng, sắc mặt cũng không quá tốt, ngạc nhiên nói: “Cổ Diêu ca ca, không thoải mái sao?”

Cổ Diêu vừa muốn trả lời, đột nhiên thanh âm thê lương vang lên phá tan bầu trời Khải Lập trấn, tiếp theo nghe được tiếng nữ tử kêu cứu.

Sau đó Cổ Diêu phát hiện, phương hướng tiếng kêu chính là từ phía Bi Thương Chi Thạch.

Đoàn Mộc Tình không phải cũng ở nơi đó sao. Tới cùng xảy ra chuyện gì rồi?

Nghĩ vậy Cổ Diêu rất lo lắng, vội vã nói với Hàn Đan: “Đan Đan, muội trước tiên đợi ở chỗ này!”

Nói xong triển khai Tiêu Dao Du. Nhằm hướng tiếng kêu phát ra phóng tới.

Hàn Đan ở phía sau gấp đến độ kêu to: “Cổ Diêu ca ca”

Cổ Diêu chạy đến vùng phụ cận bị thương chi thạch, tình cảnh trước mắt làm hấn giật mình.

Vừa rồi phát ra âm thanh thê lương chính là Hách Liên Kiếm. Bất quá, lại quá mức thê lương. Thanh âm bị gió làm biến đổi, Cổ Diêu lúc ấy không thể nghe rõ.

Cổ Diêu kinh hãi không phải vì hách liên kiếm ở chỗ này, mà là tình trạng của hấn hôm nay.

Hách Liên Kiếm nằm trên mặt đất, hai mắt ngốc trệ. Tay chân vắn vẹo mắt tự nhiên. Cánh bị bẻ gãy.

Lấy thực lực của Hách Liên Kiếm, cũng thảm bại như vậy. Cổ Diêu nhìn đến đối thủ của hắn. Hiển nhiên lại là quái nhân lúc trước ở trong tửu quán.

Quái khách đang bay tại không trung, tấm trong ánh trắng, có thể rõ ràng nhìn thấy sau lưng hắn một đôi cánh giống như cánh dơi, không ngừng phe phẩy. Vốn con người đen thùi, lúc này trở nên đỏ bừng, tản ra quang mang tà ác.

Cổ Diêu hít vào một hơi lạnh khí. Người này. Đến cùng là người, hay là long vật?

Quái khách mở ra song chưởng, gắt gao ôm một nữ tử, cúi đầu vào cổ nàng ta.

Nữ tử này nhìn không rõ dung mạo. Nhưng có thể xác định không phải Đao Mộc Tình. Bởi vì Đao Mộc Tình cũng ở cách đó không xa, lúc nàng đang đợi Cổ Diêu thì nghe được bên này kinh biến, chạy tới vừa vặn thấy một màn quỷ dị này.

Hách Liên Kiếm tại tửu quán đã đầy một bụng nộ hỏa, ngoại trừ lửa giận ở ngoài, còn có dục hỏa. Vốn nữ bồi bàn kia sẽ tới tay không nghĩ tới cuối cùng ngay trước mắt lại bị người ta hoành đao đoạt ái.

Trong lòng địa hỏa không cách nào dập tắt. Vì vậy hắn liền đem một người cùng thực tập tại ngã trạch lập tư, một tình nhân kêu đến, đi tới phụ cận Bi Thương Chi Thạch hẹn hò.

Ngay lúc sắp hành sự, quái khách liền vô thanh vô tức chui ra, tàn nhẫn đem tay của hách liên kiếm bẻ gãy, rồi bắt đi tình nhân của hắn.

Lúc đầu quái khách rời cổ của nữ tử kia. Phất tay đem nàng ném ra, tựa như vứt một đồ vật đã không còn giá trị.

Nữ tử rơi trên mặt đất, đầu gục sang một bên. Hai mắt mở to hoảng sợ. Đồng tử tan rã, đã mất đi sức sống. Mặt nàng ta tái nhợt không còn điểm huyết sắc. Mà trên cổ lại xuất hiện dấu răng khiến người khác giật mình cùng với hai lỗ nhỏ.

Cổ Diêu cùng Đao Mộc Tình nhìn thấy da đầu liền tê dại, quái khách này, dĩ nhiên là uống máu của người khác.

“Khắc khắc. Thủy chung mùi vị máu tươi của mỹ nhân loài người là ngon nhất!” Quái người ở dưới ánh trăng cuồng tiếu. Biên bức dục không ngừng chuyển động. Một loại hơi thở khó hiểu tràn ngập trong không khí. Tà ác, làm cho người ta cực kỳ khó chịu.

Loài người? Hắn là có ý tứ gì?

“Đáng tiếc là đang phụ. Máu tươi mùi vị có điểm dâm loạn.” Quái khách vừa nói vừa đem ánh mắt chuyển tới địa phương khác.

Ánh mắt chạm đến, là chỗ của Đao Mộc Tình.

Mỹ nhân này, càng thanh thuần. Máu tươi mùi vị hẳn rất ngon!

Dự cảm xấu trong lòng xuất hiện, Cổ Diêu hướng Đao Mộc Tình hét lớn: “Chạy mau!”

“Sao có thể như vậy. Máu tươi đẹp đẽ, mỹ nhân xinh đẹp. Ta tới đây!” Quái nhân phất phất hai cánh. Mạnh mẽ hướng Đao Mộc Tình phóng tới.

Ở tại Ngã Trạch Lập Tư cả tháng nay. Gặp qua rất nhiều dạng ma thú cổ quái, cũng không chấn động bằng tràng cảnh hôm nay Đao Mộc Tình nhìn thấy.

Nghe được tiếng hô của Cổ Diêu. Đao Mộc Tình mới như ở trong mộng tỉnh lại. Phất phất Mân Côi phiêu khởi. Lấy nàng làm trung tâm chuyển động thật nhanh.

Ý thức được quái khách là địch nhân đánh sợ. Đao Mộc Tình vừa ra tay chính là kỹ năng rất mạnh - Mân Côi Chi Vũ.

Trong tiếng quát yêu kiều. Các cánh hoa mân côi tập hợp thành dòng chảy. Mỗi cánh đều tạo thành một lưỡi đao sắc bén. Hướng quái nhân bay tới.

“Nhìn con mồi giãy dụa, máu mùi vị càng cao, kiệt kiệt!” Quái nhân phất tay xuất ra một mảng lớn huyết vụ.

Khi huyết vụ chạm vào cánh hoa. Lập tức liền điều linh tất cả đều rơi xuống đất.

Đoan Mộc Tình kinh hãi thất sắc, nàng biết quái khách rất mạnh. Nhưng lại không ngờ tới hấn mạnh mẽ như vậy. Ngay cả môn cô chi vũ đều không thể ngăn cản chút nào.

Quái khách hai tay vươn ra: “Kiệt kiệt, đừng giãy dụa. Thành thức ăn cho ta đi. Mĩ nhân loài người!”

Lúc này một đạo hắc tuyến từ mặt bên phóng tới. Quái khách lơ đãng. Đưa một tay ra ngăn cản. Mà tay kia hướng Đoan Mộc Tình chớp tới.

Bàn tay cùng hắc tuyến chạm nhau, quái khách thân thể kịch liệt chấn động một chút. Tại dưới sự khinh thường. Hấn tựa hồ ăn chút khổ.

Tập kích chính là người vội vàng tìm đến Cổ Diêu. Thấy thuận ngực chỉ cũng không thể làm quái khách trọng thương, bị hấn tay không tự đón đỡ, không khỏi chình một chút.

Đối với quái khách mà nói. Bị một thanh niên nhân loại đánh bị thương, dù là vết thương nhẹ cũng là cực kỳ sỉ nhục.

Hấn buông tha cho Đoan Mộc Tình. Chuyển mục tiêu lên người Cổ Diêu, cả giận nói: “Tốt lắm, tiểu tử. Người thực lực hồng kém. Máu của nam nhân thật khó chịu. Vốn ta không có hứng thú, bất quá, không ngờ người lại muốn chết thì không trách ta được.”

Khi hướng Cổ Diêu xẹt tới, hấn đơn chưởng phóng ra một quả huyết cầu.

Đối mặt với kỹ năng không biết tên của quái khách. Cổ Diêu không dám chậm trễ, đem nguyên tử bạo liệt quyền ra đón đỡ.

Huyết cầu cùng với tuyến qua lưu địa cầu tại không trung va chạm. Không ai nhường ai. Cuối cùng đồng thời tan biến.

Kết quả lần này ngoài dự liệu của quái khách. Hấn chính mình không nghĩ tới chiêu thức của hấn lại không chiếm được thế thượng phong.

Mặc dù phá được chiêu thức của quái khách, song vấn đề của hấn cũng xuất hiện, lực lượng của Cổ Diêu lại có khuynh hướng mất khống chế. Điều này làm động tác của hấn có chút đình trệ.

Dù chỉ là trong nháy mắt, nhưng thế cũng là quá đủ đối với quái khách có kinh nghiệm chiến đấu phong phú. Thấy Cổ Diêu hành động có chút bất ổn. Hấn dùng tốc độ nhanh nhất bay tới. Móng tay hấn hướng trán Cổ Diêu đâm tới: “Chết đi, nhân loại!”

Nếu như bị móng tay này đâm trúng, đầu của Cổ Diêu sẽ không cần lo lắng nằm lặn trên mặt đất.

Ngay lúc ngàn cân treo sợi tóc. Một người kịp thời chạy tới.

“Không được tổn thương Cổ Diêu ca ca!”

Nhìn thấy Cổ Diêu chỉ còn một đường sống, Hàn Đan lao đến phát ra lực lượng khó tin. Dùng linh động phát ra quyền kinh, biến thành sắc đen đặc.

Trong không khí tràn ngập một loại khí tức khôn tả. Mà cỗ khí tức này. Không hiểu sao giống như khí tức của quái khách.

Còn nữa. Trong mắt Hàn Đan. Lúc này cũng đã biến thành màu đỏ.

Đồng tử của quái khách co rút lại, cực kỳ giật mình: “Ma khí!”

110. Chương 10: Ác Ma Chi Nữ

Hàn Đan không nói gì, hai mắt hồng quang đại thịnh, lực lượng cũng không biết tăng cường bao nhiêu lần. Nàng lâm vào trạng thái bán điên cuồng, quyền kinh màu đen tựa như lưu tinh, dày đặc hướng quái khách đánh tới.

Quái khách nhíu mày: “Hình như là có tiềm lực của ác ma chi nữ đây, đáng tiếc linh trí chưa mở! Hắc. Quên đi, những người trên mặt đất. Ta sẽ tha bọn họ, bắt quá, người, Phải đi theo ta!”

Bên ngoài thân phát ra một tầng vòng bảo hộ máu tươi, trong vòng bảo vệ này lưu tinh quyền của ba động không thể nào làm cho quái nhân chút tổn thương nào, hắc phe phẩy biên bức dực phá tan tầng tầng lớp lớp quyền kinh, bay đến trước mặt Hàn Đan: “Trở lại địa phương vốn thuộc về chúng ra đi, đó mới là thiên đường!”

Hàn Đan kinh hãi, bắt quá vì đã tới. Một cái màng hình trứng đã đem nàng bao phủ, Hàn Đan bị nhốt trong cấm chế này, mềm nhũn không còn nửa điểm khí lực.

Quái khách phất tay chém ra một đám huyết vụ làm khô héo cái đặng mạn thô to ở dưới chân. Quay đầu về Đoan Mộc Tình. Lộ ra hàm răng nhọn: “Kiệt kiệt, tiểu nữ, người nên cảm thấy may mắn vì đêm nay tránh được một kiếp. Nếu như là con mồi trong dĩ vãng mà hành động như vậy. Ta tuyệt đối sẽ không bỏ qua. Quý trọng tánh mạng chính mình đi, không nên chọc giận ta!”

Đoan Mộc Tình nổi lên cảm giác vô lực. Tại trước mặt quái nhân kinh khủng này. Chiêu thức cực mạnh của nàng cũng chỉ như trò đùa của trẻ con.

“Ây, có cao thủ tới, hay là mấy vị. Hắc. Có chút phiền toái. Đêm nay đến đây thôi. Thật sự là không thể tưởng được thu hoạch này.” Nói xong hắc dật Hàn Đan, phách động biên bức dực hướng xa xa bay đi.

“Buông Đan Đan ra!”

Liên tiếp hai lần sử dụng kỹ năng trong thiên ma quyết. Cổ Diêu lực lượng lần này mất kiểm soát cực kỳ lợi hại. Trong thời gian ngắn thậm chí còn không nhúc nhích được, cho đến bây giờ mới hơi chút khôi phục. Nhìn thấy quái khách đem Hàn Đan đi. Cũng không để ý đầu khí đang vặn vẹo. Theo sát ở phía sau đuổi đến!

Quái khách không để ý đến Cổ Diêu, tại không trung lướt đi, tốc độ không kém chim ưng.

“Cổ Diêu!” Đoan Mộc Tình kinh hô đuổi theo, nhưng quái khách cùng Cổ Diêu thân pháp thật sự rất nhanh biến mất tại xa xa.

Rất nhanh. Áo bố lý cùng với mấy đạo sư chạy tới, nhìn thấy tình cảnh hiện trường. Cùng rất là hoảng sợ.

Quái khách bay một hồi lâu. Nhưng vẫn không thể thoát khỏi Cổ Diêu. Không khỏi có chút kinh ngạc: “Hắc, tiểu tử này khinh công không kém a, có ý tứ.”

Hắn trên người huyết quang mãnh trướng, tốc độ tăng nhiều, Cổ Diêu cắn chặt răng, lấy đầu khí càng mạnh sử dụng khinh công. Bắt quá, cứ như vậy lực lượng càng thêm rối loạn.

Quái khách càng thêm kinh ngạc: “Nhân loại trẻ tuổi kia, đại khái đã không có người nào năng vượt qua tiểu tử này. Được rồi. Ta muốn xem người theo được tới khi nào!”

Hai người một truy một cản, nhanh như gió. Không bao lâu đã chạy ngoài mười dặm. Ngã trạch lập tứ quái vật tuy nhiều, nhưng cũng không có năng đuổi kịp bọn họ.

Thăng đến sau trăm dặm. lực lượng Cổ Diêu không có yếu bớt, ngược lại càng lớn mạnh. Chỉ là hoàn toàn lâm vào trạng thái hỗn loạn, chúng nó từ một chỗ trong cơ thể Cổ Diêu toát ra, không thể ước thúc, điên cuồng vận chuyển, thoát ly quỹ đạo bình thường. Trục muốn phá thể chui ra. Tựa như một hồi không thấy chiến tranh, đang ở một người, cái hiệp tiểu nhân không gian trung kịch liệt trên mặt đất diễn ra. Mà chiến trường hay, chính là thân thể Cổ Diêu.

Cổ Diêu cảm giác chính mình cũng muốn nhanh bạo thể, thân thể tại một điểm bành trướng, song đây là ảo giác của hắn, sự thật bên ngoài nhìn qua hắn cũng không gì dị thường.

Rất hiển nhiên. Đây là tình huống cực kỳ xấu. Nếu tại dĩ vãng nói. Cổ Diêu duy nhất có thể làm chính là lập tức dừng lại. Đình chỉ sử dụng hết thủy lực lượng, cho đến chúng nó dần dần yên tĩnh trở lại.

Nhưng là Đan Đan đang ở trong tay quái khách, tuyệt không thể để cho nàng bị hấp huyết quý kia mang đi!

Vì vậy Cổ Diêu không để ý hết thủy hậu quả mạnh mẽ thôi thúc đầu khí đang vận loạn. Gắt gao đi theo quái khách không tha.

Này rất hiển nhiên đây là hành vi tự sát. Khi Cổ Diêu đến một bãi tha ma. Lực lượng rút cục vào tình trạng không cách nào ức chế. Đột nhiên toàn thân chấn động. Cước bộ lão đảo, sau đó ngã trên mặt đất.

“Tiểu tử! Người rất ương ngạnh, cứ nhiên có thể đuổi theo ta đến nơi này. Bất quá, kết thúc! Duyên phận của người cùng ác ma chi nữ phải dừng lại ở đây thôi! Kiệt kiệt!” Quái khách liếc mắt nhìn lại. Sau đó phiến động cánh rời đi.

Nhìn người ngã trên mặt đất. Cổ Diêu vẫn không nhúc nhích. Hàn Đan gấp đến độ rất muốn khóc.

Cổ Diêu ca ca, người đến tột cùng làm sao vậy?

Nếu có thể mà nói, vô luận là như thế nào ta cũng muốn cùng Cổ Diêu gốc ở cùng một chỗ. Kể cả cho dù là chết.

Nhưng nàng không có có biện pháp nói chuyện, càng không có đường phản kháng, chỉ có thể nhìn khoảng cách giữa Cổ Diêu và nàng càng ngày càng xa. Cho đến khi biến mất trong phạm vi tầm mắt.

Cổ Diêu ca ca, chúng ta còn có cơ hội tái kiến không?

Mà lúc này Cổ Diêu đang nằm, hần hoàn toàn mất đi năng lực hành động, muốn động tay đơn giản cũng là điều không thể.

Lúc này quyền chủ động thân thể, đã bị dã tính đầu khí hoàn toàn nắm trong tay. Lúc này Cổ Diêu. Ngược lại thành ký sinh của chúng nó.

Cho dù lúc này hần không có động tác. Cũng không có thể để cho lực lượng xao động dừng lại, chúng nó tựa như hồng hoang mãnh thú, phân hóa thành vô số đạo. Không cách nào điều khiển. Chung quanh tìm kiếm chỗ đột phá.

Song bên ngoài thân Cổ Diêu. Lại bị một cổ lực lượng càng cường đại mà ổn định bao vây. Lực lượng này hoàn toàn không thể nào phát tiết ra ngoài được, cuối cùng phải phát tiết ở bên trong cơ thể.

Công

Cơ thể bị xé rách một cách vô tình. Gân mạch vỡ vụn. Mỗi tế bào đều như bị châm đâm vào, đó là thống khổ cực đoan không cách nào hình dung. Nếu có thể hôn mê đi thì tốt. Hết lần này tới lần khác lại phi thường thanh tỉnh. Cho nên chỉ có thể thừa nhận so với khóc hình tàn nhẫn nhất trên đời hành hạ còn thống khổ hơn.

Cổ Diêu thân thể bắt đầu theo bản năng co quắp, cuộn mình.

Hần bây giờ ở trên một địa phương, vốn là một bãi tha ma. Trong ngả trạch lập tư mạo hiểm giả có chút hội tập thể gặp bất hạnh. Không có đồng bạn còn sống. Thi thể bọn họ rất nhiều bị ma thú ăn, nhưng cũng không thiếu loài ma thú thích hút não tủy. Lúc này thi thể còn có thể còn lại một vài bộ phận.

Nếu có mạo hiểm giả hảo tâm, có thể đem thi thể mai táng, khiến cho đồng loại không bị ma thú dùng làm bữa ăn, bất quá, bất quá người chết vốn không biết. Bọn họ chỉ là làm qua loa là tốt rồi. Bìa mộ cũng là trống rỗng. Không có tên tuổi cùng giới thiệu, lập thành bãi tha ma.

Lúc này Cổ Diêu đang ở tại trung ương của bãi tha ma, xung quanh ngổn ngang bìa mộ trống, cũng không biết là phần mộ của ai.

“Oa! Oa!”

Vài con hủ nha ở nơi tử khí sinh dưỡng mà tạo thành hồn mộc quái. Loại này không có năng lực chủ động săn bắt ma thú nhỏ, thủ đoạn duy nhất sinh tồn chính là dùng thi thể làm thực vật, chúng nó đối với tử vong có khứu giác nhạy cảm khác biệt ma thú khác không thể so sánh.

Hủ nha xuất hiện, có hay không Cổ Diêu sẽ trở thành một thành viên trong đám mộ viên này?

Trải qua gần một giờ lẩn qua lẩn lại, lực lượng thể cuối cùng phát hiện không cách nào ra khỏi thân thể Cổ Diêu. Trở lại trong không gian, đột nhiên buông tha. Lại ẩn núp vào một góc không biết tên. Đáng tiếc chính là ký chủ Cổ Diêu của chúng, đã hấp hối rồi.

Cơ thể bị hao tổn nghiêm trọng, gân mạch đứt đoạn, tạng phủ tuy có một cổ lực lượng thần bí bảo vệ, cũng bị cự áp mà tổn thương. Hậu quả tiếp theo chính là máu tươi từ ngũ quan chảy ra. Cực kỳ kinh khủng.

Không ai chịu được đả kích như vậy, Cổ Diêu hơi thở càng ngày càng yếu ớt mỏng manh, ánh mắt tan rã.

Trống ngực, ngừng đập!

Hơi thở, đứt đoạn!

“Oa! Oa!”

Hủ nha hưng phấn kêu to, khứu giác của chúng nó đến đó người đã chết, đằng đằng hướng về thi thể Cổ Diêu bay tới.

Chúng nó tuy danh hủ nha, nhưng lại thích thịt mới, nhân loại vừa mới chết đi, vị đạo là tuyệt nhất.

Ngay lúc hủ nha muốn hưởng thụ bữa tiệc lớn khó có được này. Vài đạo hắc khí đột nhiên lan tới, quần quanh chúng nó.

“Oa! Oa!” Hủ nha lần này ngừng được. Nhưng là chính mình tử vong, tại trong hắc khí chúng kêu thảm thiết hai tiếng. Liền từ không trung thẳng tắp rơi xuống. Tại bên người Cổ Diêu không một tiếng động.

Tại ban đêm vốn âm trầm sâm tẩm tại bãi tha ma, bị một cổ âm hàn. Hơi thở lạnh tới tận sâu trong linh hồn bao phủ.

Tiếp theo một vị nữ tử váy đen chậm rãi đi ra. Hoặc là xác thực nói là bay ra, bởi vì nàng di động căn bản không giống người thường đi lại, mà là tay chân tương đối tĩnh chỉ trôi đi, giống như quỷ hồn.

Nữ tử sắc mặt tái nhợt. Quả thực không khác người chết, môi tím. Nhân ảnh cực nùng, có loại mỹ cảm dị thường.

Nàng. Bất ngờ chính là yêu dị nữ tử mà khi mới vào Ngã Trạch Lạp Tư. Cổ Diêu cùng Đoàn Mộc Tình trong ba ngày hợp tác gác đêm thì nửa đêm bắt gặp. Lúc ấy còn bị Cổ Diêu tưởng nhầm nữ quỷ, nói thật hình tượng của nàng quả thật cũng phi thường phù hợp.

Nữ tử mở ra hai tay, cùng sắc mặt tái nhợt khác biệt, hai tay nàng lúc này che kín hắc mang.

Hắc mang như có lực hấp dẫn rất mạnh, trong phần mộ bay ra một chút hắc khí, chui vào thân thể nàng.

Nữ tử nhắm mắt lại. Qua một hồi lâu mới mở ra. Ánh mắt rơi xuống trên người Cổ Diêu.

Lần trước, nàng bị một cổ hơi thở kỳ quái hấp dẫn, lần đầu gặp Cổ Diêu, sau khi nhìn thấy là vị thiếu niên này liền phiên nhiên rời đi.

Bây giờ, nàng lại bị cổ hơi thở kia hấp dẫn mà đến. Bất đồng là. Vị thiếu niên kia, đã thành người chết.

Hắn hiển nhiên là vừa mới chết. Trên mặt huyết sắc còn chưa hoàn toàn rút đi. Bất quá, nữ tử có thể khẳng định hắn đã chết. Ngoại trừ khí tuyệt trống ngực đình chỉ chứng trạng ở ngoài, chức nghiệp của nàng chính là cả ngày cùng người chết tiếp xúc, chẩn đoán một người sống hay chết là việc rất dễ dàng.

Nữ tử không để ý tới nguyên nhân Cổ Diêu chết. Cũng không có hứng thú, gặp qua bất cứ người chết nào nàng cũng rất bình tĩnh.

Nếu đã chết. Vậy, lực lượng sức sống trong cơ thể cũng không cần thiết.

Tựa như vừa rồi hấp thủ hắc khí trong phần mộ vậy, nữ tử hai tay mở ra, song lực lượng cũng không có từ Cổ Diêu trên người tràn ra.

Nữ tử mở ra đôi mi thanh tú. Cảm thấy kỳ quái, xem tới đây lực lượng phụ thuộc cơ thể rất mạnh. Không thể không hấp dẫn tới.

Bay tới bên người Cổ Diêu. Nữ tử hạ thân ngồi xuống. Đem ngọc thủ để lên tim hắc. Thôi phát kinh lực. Bàn tay giống như tấm hắc khí.

Đáng tiếc. Nàng chính là thất bại.

Tại dưới tình huống trực tiếp tiếp xúc, chính là không cách nào hấp thủ lực lượng Cổ Diêu. Điều này làm cho nữ tử kinh ngạc hơn, loại tình huống này nàng từng gặp qua một lần, đối phương là siêu cấp cường giả vừa mới chết.

Vị thiếu niên này khi còn sống cũng rất mạnh. Bất quá, khoảng cách với siêu cấp cường giả còn khoảng cách không nhỏ.

Nữ tử trầm tư không giải được. Xem ra, chỉ có thể chậm rãi chờ đợi, theo thời gian tử vong gia tăng. Lực lượng đối với thân thể phụ thuộc yếu ớt, đến lúc đó hấp thu lại, sẽ không có vấn đề.

Vừa muốn đưa tay thu trở về, hai tròng mắt thi thể bỗng mở ra.

Nữ tử mặt mày thất sắc, nàng hàng ngày tiếp xúc với tử thi, nhưng thi biến lại chính là mới gặp lần đầu.

Phần giữa sân âm trầm. Một cỗ thi thể một lần nữa mở hai mắt. Khiến cho người người nào cũng phải chấn kinh không ít.

Càng làm cho nữ tử kinh hãi gần chết chính là, thi thể lại mạnh mẽ kéo lấy cổ tay của nàng lật xuống, theo bản năng dã thú mà cười lên.

“Cút ngay!” Nữ tử một chưởng kích tại trước ngực Cổ Diêu, song hắc khí âm hàn lại như nước đổ biển.

Trái lại. Cổ Diêu trong cơ thể cửu dương cương khí như là gặp kích thích lớn lao, tro tàn khôi phục, còn muốn lợi hại hơn lúc trước, sôi trào không ngừng.

Cương khí mãnh liệt cuồng liệt đứng lên. Không cách nào nhập vào cơ thể. Nhưng lại cấp cho Cổ Diêu lực lượng vô cùng vô tận, tay của hắn gặt gao kiếm chế nữ tử bên dưới.

Tử khí của nữ tử cũng mất khống chế. Chúng lúc này đây cũng khát vọng tiếp xúc, Chí Âm Chí Khí cùng Chí Dương Chí Khí tựa như từ thiết gặp nhau, bị hấp dẫn, không kịp chờ đợi muốn giao hòa. Chỉ là còn cách ký chủ. Không cách nào thực hiện.

Đương nhiên đây không phải là ý nguyện của nữ tử, chỉ là nàng vô lực chống cự.

Trên người cả kinh, nữ tử hoảng sợ phát hiện thi thể đang đem quần áo nàng xé rách.

Xác thực mà nói, hắn không phải là một cỗ thi thể, trái tim Cổ Diêu một lần nữa bắt đầu nhảy lên, hơn nữa nhảy lên tần suất nhanh đến nỗi người ta không tin được, mỗi giây hơn mười lần!

“Người làm gì?” Nữ tử quát lên.

Lúc này hạ thân nàng truyền đến cảm giác đau nhức nhất là nơi bí ẩn bị một vật mạnh mẽ công phá, điều này làm cho nàng phải kêu lên một tiếng.

Lúc này Cổ Diêu thuần túy là hành vi vô ý thức, lực lượng kỳ quái không hề như con ruồi mất đầu bay loạn. Chúng có mục đích giống nhau cùng đoàn kết lại. Đem gân mạch đứt đoạn của Cổ Diêu mạnh mẽ chữa trị, cũng triển khai hành động tiếp xúc cùng người khác phái.

Đối với Cửu Dương Cương Khí mà nói. Nữ tử có lực lượng Chí Âm Chí Hàn, chính là khác phái.

Bí pháp trong Cực Lạc Quyết lại tự vận hành, ký chủ không cách nào giao hòa âm dương khí như là tìm được điểm đột phá. Từ nơi kết hợp tán ra một sợi tơ nhỏ. Cuồn cuộn không dứt hướng vào trong cơ thể đối phương.

Khi bắt đầu nữ tử cắn răng chịu đựng. Sau một hồi đôi mi thanh tú của nàng lại tự thả lỏng. Thân hình cũng không tự chủ được vặn vẹo, có chút rên rỉ ra tiếng. Song chưởng do kháng cự biến thành ôm lấy hân, cực lực quyết cái loại bí pháp này, có thể biến liệt nữ trở thành đấng phụ.

Chỉ âm cùng chỉ dương. Hai loại tính chất lực lượng hoàn toàn khác biệt của thân thể loài người nhờ môi giới tiến hành giao hòa. Quá trình giằng co đến gần một giờ mới kết thúc. <@trầu quá="">

Kết hợp tại bãi tra ma này dần dần tan đi, Cổ Diêu ngủ say trên mặt đất. Trên người có chút vết móng tay. Đầu là mới vừa rồi nữ tử giãy dụa cùng không tự kìm hãm được lưu lại ấn ký.

Lúc này Cổ Diêu đã khôi phục trạng thái người bình thường, phát ra có chút âm thanh tim đập, trống ngực cùng hít thở đều đều.

Bên cạnh là quần áo bị tàn phá của nữ tử. Nữ tử nằm bên người Cổ Diêu. Khuôn mặt tái nhợt đã có chút huyết sắc. Trong vẻ mặt băng lãnh, có vẻ hết sức vũ mị.

Trong mắt nàng một mảnh mờ mịt. Không lâu trước, nàng bị một cỗ thi thể, không! Một người chết đi sống lại cường bạo!

Chuyện này là như thế nào phát sinh, cho đến bây giờ. Nàng vẫn cảm thấy mờ mịt, bất quá, đây cũng không phải là nằm mơ, vừa rồi có chút điên cuồng quá độ khiến hạ thể nàng bây giờ vẫn còn đau điều đó là chứng minh.

Khoái cảm chưa hoàn toàn tiêu tan. Vừa rồi, lại phối hợp như vậy, điều này làm cho nữ tử giống như là trong mộng.

Mạnh mẽ đem ý tưởng kì quái trong đầu tiêu trừ. Nữ tử trong mắt sát khí đại thịnh, hắc khí che kín bàn tay. Nhắm vào mặt Cổ Diêu phủ tới.

Cổ Diêu ngủ say, không có nửa điểm chống cự. Nếu một chưởng này đánh xuống. Hân phải chết không thể nghi ngờ.

Cổ Diêu sắc mặt cấp biến. Cũng không phải là cảm nhận được sát khí của nữ tử.

“Ba, mẹ, Đan Đan, đừng chết, đừng mà!”

Trong cơn ác mộng, Cổ Diêu mơ thấy cha mẹ, bất quá, bọn họ lần lượt ra đi. Ngay cả muội muội Hàn Đan. Cũng không ngoại lệ, ba người thân, từng bước từng bước ra đi.

Cổ Diêu nét mặt thống khổ vặn vẹo. Mồ hôi lạnh toát ra, phụ thân chết trận, mẫu thân thương tiếc, Hàn Đan bị quái khách bắt đi tình cảnh đó ở trong ác mộng liên tục tái diễn.

Nữ tử nét mặt trở lên u ám. Thở dài một hơi. Hắc khí trên bàn tay rút đi. Rút tay trở về, lẳng lặng ngồi một bên. Không ai biết trong lòng nàng lúc này đang nghĩ gì.....

111. Chương 11: La Thi Mị

“Hô! Hô!” Thở gấp vài hơi Cổ Diêu từ trên mặt đất đứng dậy, lau mồ hôi lạnh, nhớ lại mọi chuyện trước khi hôn mê.

Trong lúc đuổi theo hấp huyết quái khách, lực lượng trong cơ thể đã hoàn toàn mất khống chế, bị hành hạ đến chết đi sống lại, sau đó vô ý thức ngất đi.

Cắn đầu lưỡi, rất đau! Chính mình không có chết, vẫn còn sống.

Cảm giác xúc động một hồi rồi cũng biến mất, cảm giác lực lượng trong cơ thể không hề bạo loạn, chúng ầm ập mà lạnh lẽo, cực kỳ thoải mái làm dịu từng phần cơ thể. Hiện tượng tự hấp thụ lực lượng từ trong không gian cũng đã biến mất, lực lượng bây giờ, ổn định mà bình thản.

Vui mừng lẫn sợ hãi đan xen đồng thời Cổ Diêu phát hiện quần áo trên người không đúng, là một bộ quần áo da thú, mặc dù thợ không khéo bằng tại các phường điểm tinh chế thành y phục, bất quá mặc trên người cũng rất thoải mái.

Cổ Diêu càng thêm kỳ quái, không có khả năng chính mình trong lúc hôn mê thay ra, hơn nữa bộ quần áo da thú này từ đâu có?

Chuyển quá nhìn lại là trước khí ngất ngã xuống ở bãi tha ma, bất quá, không lại bây giờ có thêm một người, một vị nữ tử áo đen.

Nữ tử đứng quay lưng về phía Cổ Diêu, bóng lưng thon dài, rồi lại có chút cảm giác đơn độc, nhìn qua rất là cô độc.

Thấy không rõ dung mạo nàng, bất quá, Cổ Diêu cơ hồ lập tức dựa vào vóc dáng cùng với trang phục nhận ra. Vừa xuất hiện, đang trong bãi tha ma, chẳng lẽ nàng thật sự là nữ quỷ?

Được rồi, nơi này còn sót lại nàng một người, chẳng lẽ là nàng cứu mình?

Cổ Diêu thử thăm dò nói: “Xin chào, xin hỏi. Là cô đã cứu ta phải không?”

Nữ tử quay đầu lại, vẻ mặt nàng vẫn như cũ lạnh như băng, hơi thở đã có điểm thay đổi, vốn hôm đó chứng kiến khiến từ sâu trong linh hồn hấn cảm thấy lạnh lẽo, khuôn mặt tái nhợt, đã có thêm một phần huyết sắc.

Quần áo da thú trên người Cổ Diêu, quả thật là do nàng sẵn được rồi may ra, trong không gian giới chỉ của nàng chỉ có quần áo nữ, nhưng Cổ Diêu là nam tử, tại trong Ngã Trạch Lạp Tư hoang dã. Nàng chỉ có thể may một kiện quần áo da thú.

Nữ tử chẳng biết làm thế nào đến trước mặt Cổ Diêu: “Người là ai, tại sao sẽ đến nơi này?”

Cũng như khí chất của nàng, thanh âm của nữ tử cũng lộ vẻ cự tuyệt người từ ngàn dặm, biểu hiện như một, lạnh như băng sương.

Có thể nói, xem ra không giống nữ quỷ.

Thấy nàng không có trả lời, Cổ Diêu đã cơ bản xác định nàng chính là người cứu mạng mình, nếu nữ tử có ác ý, vừa rồi có thể giết chết mình rất dễ dàng.

Nhớ tới Hàn Đan bị bắt, sinh tử chưa rõ. Thống khổ to lớn lại quay trở lại: “Ta là học viên của thần thánh học viện đi thực tập, tại tối hôm qua, muội muội ta bị một hấp huyết quái khách mang đi, một đường ta đuổi đến đây. Có thể do đấu khí chạy loạn, lại sử dụng quá độ dẫn đến mất kiểm soát, cảm tạ cô đã cứu ta!”

Nữ tử nghe Cổ Diêu thuật lại chân tướng, mặt không chút thay đổi, cuối cùng mới nói: “Cái dạng gì là hấp huyết quái khách?”

“Người kia có một đôi cánh biên bức lớn. Cùng với đôi mắt màu đỏ!” Cổ Diêu trước tiên nghĩ đến chính là hai cái này... đặc thù rõ ràng nhất: “Đúng rồi, cánh hấn cổ về có thể dấu trên người, con người bình thường cũng chỉ là màu đen!”

Nữ tử trên mặt lần đầu tiên xuất hiện vẻ kinh ngạc: “Ma tộc!?”

“Lúc ấy ta cũng nghe hấn nhắc tới danh từ này!” Cổ Diêu tinh thần rung lên: “Có phải là một loại quái vật ở Ngã Trạch Lạp Tư không? Người biết nó ở nơi nào không? Có thể hay không nói cho ta biết?”

Cổ Diêu thật sự rất quan tâm Hàn Đan bây giờ ở đâu, không thể chờ đợi, mạnh mẽ hỏi.

Nữ tử khuôn mặt khôi phục vẻ lạnh lùng: “Người đang hỏi một vấn đề không nên hỏi, chuyện ta vừa rồi nói qua, cái danh từ kia, tốt nhất không nên nhắc tới, trừ phi người muốn chết!”

“Tại sao? Xin người nói cho ta biết, Ma tộc đến tột cùng ở nơi nào? Muội muội ta đang trong tay quái khách. Nàng tùy thời đều nguy hiểm đến tánh mạng!”

Nữ tử liếc mắt nhìn hắn: “Xin lỗi, bởi vì ta cũng không biết chính xác thực để nói, bọn họ căn bản là không ở trên Tạp Dịch Đại Lục!”

Cổ Diêu lăng liêu một chút: “Không ở trên Tạp Dịch Đại Lục?”

Câu này kỳ quái nói, là ý tứ gì?

“Được rồi, dừng tại đây đi. Nhớ lời ta nói. Không nên ở trước mặt kẻ nào nói ra!”

Cổ Diêu uể oải không thôi, chỉ là nữ tử ý trí đã quyết. Hắn cũng không muốn hỏi nữa.

“Vô luận như thế nào, cảm tạ người đã cứu ta, được rồi, ta tu luyện đấu khí xuất hiện tình trạng cổ quái, có thể không xin hỏi một chút, người là thông qua phương pháp gì ức chế nó vậy?”

Bây giờ tuy không có dị trạng, nhưng là Cổ Diêu không dám cam đoan sẽ không còn phát tác, bởi vậy hắn muốn biết rõ bệnh căn.

Nữ tử nghe vậy mặt lộ vẻ tức giận, Cổ Diêu thậm chí cảm giác được sát khí dày đặc, điều này làm cho trong lòng hắn thắc mắc.

Mạo phạm đến nàng sao? Hình như cũng chưa nói gì sai!

Qua một hồi lâu, sát khí của nữ tử mới tan đi: “Không phải ta cứu người, người tự mình khôi phục thôi!”

Nàng không thể nói: “Người cường bạo ta, mới bắt đắc dĩ chuyển biến tốt!” Chuyện này, nàng không muốn nhắc lại.

Bởi vì tức giận cùng xấu hổ, khuôn mặt tái nhợt của nàng trở nên đỏ ửng, cực kỳ diễm lệ.

Không phải nàng ra tay cứu giúp, vậy chuyện gì đã xảy ra đây?

Cổ Diêu nhớ tới một thiên trên thiên ma quyết có nói: “Sinh môn nhất khái, cửu dương cộng chấn, sinh sinh bất tức, bất tử bất hưu!”

Chẳng lẽ là thiên ma quyết phải kinh qua một lần tử vong, mới có thể dực hỏa trọng sinh?

Đương nhiên nguyên nhân chân thật là hắn không thể tưởng được, ngay cả người sáng tạo ra thiên ma quyết, có lẽ cũng chưa từng nghĩ đến.

Thiên ma quyết là một loại tuyệt thế kỳ công, đánh đổ trụ cột võ học. Sự thật trong đó cũng ghi lại như vậy, mỗi một loại nguyên tố trên thế giới, đều phân hóa thành âm dương hai loại lực lượng, chính là băng hỏa hai loại nhìn như âm dương cực đoan nguyên tố cũng không có ngoại lệ.

Âm dương hai loại lực lượng hấp dẫn nhau, kết hợp với nguyên tố nào đó, chúng nó bình thường không cách nào tách ra, nhưng sự kỳ diệu của thiên ma quyết lại đem chúng mạnh mẽ chia ra. Cửu dương thần công, đúng là chín loại dương cực nguyên tử đấu khí tương quan, sau khi hấp thu đều là chín loại nguyên tử dương cực, thân thể sẽ bị cực hạn khai phát, nhưng đồng thời vấn đề hơn thế, chuyện cũng sinh ra, nếu chỉ có dương không thì chính là nguyên nhân rất nhiều người tẩu hỏa nhập ma, chính là bởi vì âm dương mất cân đối.

Mà trong khi tu luyện cửu dương thần công, hấp thu tất cả đều là dương tính nguyên tử, chí cương chí cường, tại lúc người tu luyện đồng thời bạo phát cực kỳ mạnh mẽ, cũng tiềm ẩn mối họa, biện pháp giải quyết chính là hạ thiên của thiên ma quyết – Cửu Âm Chân Kinh.

Cửu Âm Chân Kinh lực lượng nguyên tử cùng cửu dương thần công hoàn toàn khác biệt, là chín loại âm tính nguyên tử, chúng có tác dụng trung hòa tác dụng phụ của nguyên tố cực dương, khiến cho âm dương đạt cân bằng, không để cho mất cân đối.

Song Hàn đại hộ lại hủy đi thiên ma quyết hạ thiên, Cổ Diêu chỉ hấp thu chín loại nguyên tử thuộc tính dương, âm dương mất điều hòa do không hấp thu được nguyên tử thuộc tính âm, dương nguyên tử hấp thu quá nhiều, dĩ nhiên sẽ bị mất khống chế.

Mà tử khí của nữ tử, vừa vặn lại là một loại lực lượng chí âm chí hàn, hai loại lực lượng hấp dẫn nhau, hơn nữa có bí pháp của cực lạc quyết dẫn đạo, làm ra một sự kết hợp khó mà tin được.

Chỉ hấp thu tử khí, âm khí thịnh cực, cũng có mối họa nghiêm trọng không kém, người tu luyện công pháp này, bình thường sẽ không vượt qua bốn mươi tuổi. Nhưng là lần này sau khi trung hòa ngoài ý muốn, vấn đề của song phương, đều đã được giải quyết.

Đương nhiên Cổ Diêu cũng không rõ, chính là hắc cùng nữ tử kết hợp, hắc cũng không có nửa điểm ẩn tượng, thuần túy là do nguyên tố cực dương trong cơ thể tạo thành. “Ân, có thể nói cho ta biết, tên của cô không?”

Nữ tử cho Cổ Diêu cảm giác rất thân thiết, bởi vì âm dương hai loại nguyên tử giao dung, khiến cho hai người khí mạch tương liên cùng nhau, đồng thời, đây cũng là nguyên nhân mà nữ tử không thể nào xuống tay với Cổ Diêu. Trước mặt vị thiếu niên không có quan hệ máu mủ này, nguyên nhân vì khí mạch tương liên làm nàng cảm giác như chính đệ đệ của mình vậy.

Vô luận lòng dạ độc ác đến đâu, nàng đều không thể xuống tay đối với đệ đệ mình.

“Không cần thiết, ngươi không cần biết, hôm nay hết thấy, tốt nhất cũng quên đi!” Nữ tử lạnh lùng nói.

Nhìn vẻ mặt thất vọng của Cổ Diêu, nữ tử âm thầm thở dài: “Ta họ La, tên Thi Mị.”

Cảm giác khí mạch tương liên khiến cho nàng không thể cự tuyệt Cổ Diêu bất cứ vấn đề gì, đó là một loại không thể nói lên lời, cảm giác huyền diệu khó tả.

La Thi Mị, một bức tranh có thi tình họa ý, rồi lại có tên thập phần yêu mị, quả thật cùng khí chất của nàng rất tương xứng.

“Vậy, ta có thể gọi cô là Thi Mị tỷ tỷ không?”

“Tùy ngươi!” Tuy nói như thế, La Thi Mị tương đối cam chịu.

“Ngươi đã không có việc gì, vậy ta đi.” La Thi Mị phiêu nhiên đi xa, sau khi sắp thoát ly tầm mắt Cổ Diêu, nàng lại quay đầu nói: “Nhớ kỹ, mọi thứ về Ma tộc, đều không nên cùng người khác nhắc tới, nếu không sẽ đưa tới tai họa!”

Đáng ra việc Cổ Diêu vừa rồi cưỡng bạo nàng, La Thi Mị phải đối với vị thiếu niên đệ đệ này không có quan tâm đến, hay là không có lý do để quan tâm, ngay cả chính nàng cũng không nghĩ ra, theo đạo lý, nên tại lúc hắc hôn mê liền đem hắc một chưởng đánh chết, nhưng nàng không có làm như vậy, lại còn vì Cổ Diêu suy nghĩ.

Nhìn nữ tử biến mất ở phương xa, Cổ Diêu lại đồng thời thấy mất mát, trong lòng xuất hiện cảm giác kì lạ, vị nữ tử lai lịch thần bí này, sẽ trở thành một phần sinh mệnh quan trọng của mình

112. Chương 12: Đại Lục Thất Lạc

Trước tiên khi trở về địa điểm tập trung, liền bị Áo Bố Lý gọi tới, vừa lúc Cổ Diêu cũng có sự tình muốn tìm hắc.

Bước vào phòng khách, áo bố lý nói: “Cổ Diêu, chuyện hôm đó, ta hy vọng ngươi có thể quên đi!”

“Cái gì? ”

Cổ Diêu quả thực không dám tin tưởng vào tai của mình, Hàn Đan bị bắt đi, Áo Bố Lý lại mặc kệ, thậm chí còn bảo hắc quên.

Cổ Diêu tôn kính vị huấn luyện viên thiết huyết này, nhưng bây giờ Áo Bố Lý nói ra lại làm hắc cảm thấy rất phẫn nộ, không chút do dự đưa ra nghi vấn: “Tại sao, huấn luyện viên, ta muốn biết lý do? Phải biết rằng, người mất tích, là muội muội của ta, bây giờ nàng hạ lạc ở nơi nào không rõ, mà ngài lại nói ta không nên tra xét chuyện này nữa! ”

Áo bố lý thở dài: “Về chuyện muội muội người, ta rất xin lỗi, đây là ngoài ý muốn, không ai hy vọng phát sinh. Đừng quên, Hách Liên Kiếm bởi vậy mà thiếu chút nữa tàn phế, San Đóa Lạp thậm chí mất đi tánh mạng quý giá!”

San Đóa Lạp chính là nữ học viên đêm đó cùng Hách Liên Kiếm ước hẹn, bị quái khách hấp huyết mà mất mạng.

“Đây không thể trở thành lý do!” Cổ Diêu cố nén giận dữ nói: “Được mặc kệ là nguyên nhân gì phát sinh, khiến cho học viện không muốn để ý tới việc này! Nhưng ta muốn biết, Ma Tộc, đến cùng ở nơi nào?”

Nghe thế danh từ này, Áo Bố Lý vốn xuất thân là lính đánh thuê, vô luận gặp chuyện gì cũng có thể bảo trì, giữ tinh tảo đột nhiên hiện ra kinh hoàng, xem chừng thật kỹ xung quanh, sau đó nghiêm túc nói: “Nghe này! Cổ Diêu, vô luận người từ nơi nào biết được, nhưng là, ngàn vạn lần không nên nhắc lại cái danh từ kia, càng đừng nhắc đến thâm cừu, vĩnh viễn cũng không nên nhắc đến! Nhất là tại trước mặt mọi người, ghi nhớ lời ta! Ân, được rồi, ta vừa rồi cái gì cũng không nghe thấy, hai chúng ta chỉ là trò chuyện một chút về nhiệm vụ thực tập!”

Cổ Diêu biết không cách nào từ trong miệng huấn luyện viên biết được cái gì, liền rời khỏi phòng.

Áo Bố Lý cảnh cáo, cùng La Thi Mị nói cơ hồ hoàn toàn giống nhau.

Sau Cổ Diêu lại hỏi hai người Hạ Hầu Cẩn và Tịch La, cùng với các thành viên khác trong tổ, tuyệt đại đa số mọi người đều cảm thấy khó hiểu, chưa từng nghe nói qua, chỉ có Độc Cô Phượng tựa hồ biết điều gì đó, chỉ là không muốn cho biết, trước khi rời đi cũng muốn hắt từ bỏ đi ý định điều tra trong đầu.

Nhìn bộ dáng, cho dù có hỏi những người khác, cũng sẽ không có kết quả gì.

Ma Tộc! Cái danh từ này đến tột cùng có ma lực bí mật gì, khiến cho hai người cùng lo sợ như gặp rắn độc? Ngay đến cả đề cập, cũng sẽ mang đến tai họa!

Nhưng vô luận như thế nào, Cổ Diêu cũng muốn biết được đáp án. Sự tình Hàn Đan đang ở đâu cùng với sinh tử của nàng, hẳn tuyệt đối không buông tha.

Có lẽ, có một địa phương có tin tức liên quan.

Khi Cổ Diêu về học viện, liền lập tức đi đến thư viện.

Ngày nghỉ vẫn còn chưa kết thúc, vì chiếu cố cho những đệ tử chăm chỉ vẫn còn ở trong thư viện học tập, thư viện của thần thánh học viện, vẫn còn đang mở cửa.

Cổ Diêu ở trong thư viện tìm kiếm một vòng, mỗi ngày lúc mở cửa đều tới, cho đến tối đóng cửa mới trở về, lúc đó hẳn lấy tốc độ đọc nhanh như gió, đọc tất cả các loại sách đại lục chí dị, lịch sử, ma thú tư liệu, cũng không từ bất cứ quyển sách nào tìm được danh từ “Ma Tộc”.

Có thể hay không là đã chìm sâu trong dòng lịch sử. Tại tầng thứ chín kho cổ văn liệu có ghi lại không?

Lão nhân quét dọn vẫn đang làm việc ở đó, cẩn thận dọn dẹp sạch sẽ tầng chín, nhìn thấy Cổ Diêu, lão rất là cao hứng: “Cổ Diêu, đã lâu không thấy, nghe nói tiểu hữu tham gia thực tập trong ngày nghỉ, Đã trở rồi sao?”

Cổ Diêu gật đầu nói: “Đúng vậy! Lão bá, ngài có khỏe không?”

“Cũng chưa có già!” Lặc Tư <@lust> sang sảng cười. Tinh thần của lão rất tốt.

“Ân, lão bá, lại phải phiền toái người rồi, ta lại nghĩ muốn vào trong kho cổ văn, tìm hiểu chút tư liệu.”

“Ha ha, không phiền toái, tùy thời đều có thể đến đây.”

Lặc Tư tại tầng chín này cảm thấy rất buồn chán, khó được mấy người đến nơi đây đến xem sách cùng hắn nói chuyện, chỉ có Cổ Diêu này là ngoại lệ duy nhất.

Hắn ở trong tầng thất âm u kia lại chăm chú mất ba ngày, thời gian khảo giảng của học viện rất nhanh chuẩn bị đến, Cổ Diêu vẫn không thu hoạch được gì.

Sau khi đọc hết cuốn cổ văn cuối cùng, đi xuống tầng thứ chín, Tặc Tư nói: “Cổ Diêu, tìm được tư liệu muốn tìm không? ”

Cổ Diêu lắc đầu, thất vọng nói: “Không có!”

Sau khi suy nghĩ hần lại nói: “Lão bá, ta có thể hỏi người một vấn đề không?”

Lặc tư vuốt râu mép cười nói: “Đương nhiên có thể, hy vọng ta có thể đến giúp.”

Cổ Diêu chậm rãi nói: “Ma Tộc! Xin hỏi ngài nghe nói qua về Ma Tộc chưa?”

Lặc Tư tuy cả ngày đứng ở trong thư viện, nhưng từ trong lời nói, Cổ Diêu biết được lão là một người kiến thức cực kỳ uyên bác, Vì vậy trong lòng ôm hi vọng liền thuận miệng hỏi.

Lặc Tư thu lại vẻ mặt tươi cười nói: “Cổ Diêu, đây là một vấn đề không thích hợp để hỏi.”

Từ trước khi yêu cầu Cổ Diêu đã đoán trước được vẻ mặt của lão năn, thấy thế nói: “Ta biết, nhưng việc này quan hệ đến sự sinh tử của muội muội ta! Xin lỗi, lão bá, mạo muội rồi!” Nói xong Cổ Diêu liền muốn rời đi.

“Chờ một chút!”

Lặc tư gọi Cổ Diêu lại, sau đó nói: “Ha ha, người rất khó từ trong miệng bắt cứ người nào biết được đáp án!”

Cổ Diêu hít sâu một hơi: “Không quan hệ, ta vẫn sẽ tra, cho đến tra được mới thôi.”

“Có thật không? Quên đi, Cổ Diêu, ta có thể nói cho người, tư liệu về Ma tộc!”

Cổ Diêu nghe vậy liền rất vui mừng, liền nói: “Cám ơn ngài, lão bá!”

Tuy lúc này tầng chín đang không có ai, nhưng Lặc Tư vẫn còn áp thấp thanh âm: “Rất ít người nghe nói qua Ma tộc, bởi vì nó là danh từ cấm kỵ trên toàn đại lục!”

Cổ Diêu kinh ngạc nói: “Danh từ cấm kỵ?”

Nhân yêu Clark kiêng kỵ là trước mặt của hắn, chính là ở sau lưng như thế nào nói thế nào cũng không quan hệ.

Các thế lực lớn, nhiều nhất cũng chỉ có thể tại bên trong phạm vi cấm dân chúng thảo luận chút chuyện.

Người nào có thể chế định quy tắc bá đạo như vậy, đem một danh từ trở thành cấm kỵ của đại lục?

Lặc Tư rất nhanh đã giải khai nghi hoặc của Cổ Diêu: “Nhưng phạm nhắc tới Ma tộc, người muốn điều tra. Sẽ bị coi là dị đoan, bị các tông giáo tài phán xử trọng tội!”

Thánh điện! Người phát ngôn của thần! Trách không được có thể chế định quy tắc trong phạm vi toàn đại lục!

Thánh điện lên tiếng, mọi người trước tiên nghĩ đến là Thiên Không Thành, bất quá tại người dưới bầu trời, thánh điện vẫn có thể lực cường đại như cũ, trực tiếp biểu hiện tại tông giáo tài phán sở.

Tông giáo tài phán sở vốn cơ cấu là do mục sư, tế ti cùng với các nhân viên võ sĩ trung thành của thánh điện tạo thành, phân bố khắp nơi trên đại lục, kể cả trong các thế lực lớn nhỏ.

Không một thế lực nào dám đem tài phán giả quản lý, dù là trong vùng quản hạt của mình. Đồng thời, Tông giáo tài phán sở là độc lập tồn tại, cũng sẽ không can thiệp vào chính trị, kinh tế, chiến tranh, xung đột của thế lực, bọn họ chỉ là tuyên dương dạy giáo nghĩa, bảo vệ tôn nghiêm cùng uy tín của thần thánh, đồng thời cũng tiêu diệt các tổ chức tà ác dị đoan.

Mà một trong các phương thức phán xét dị đoan, chính là danh từ cấm kỵ. Tỷ như bây giờ toàn đại lục biết, tông giáo tài phán sở trọng điểm diệt trừ tà giáo “Nghịch Thiên Giáo”. Chính là một trong cấm kỵ danh từ, A cấp cấm kỵ. Đây là cấm kỵ cao, không có việc gì tốt nhất đừng thảo luận, lại càng không muốn thảo luận. Nếu không nói không chừng sẽ bị trở thành dị đoan bị đem ra xử lý.

Người trên đại lục tuyệt đại bộ phận là tín ngưỡng quang minh thần, bọn họ tích cực phối hợp với tông giáo tài phán sở, báo cáo phát hiện phần tử dị đoan.

Bất quá, cho dù là A cấp cấm kỵ, nghịch thiên giáo chính là mọi người đều biết, Cổ Diêu diệc cũng có nghe thấy. Ít nhất trước kia hắn tại trong tửu quán ngẫu nhiên có thể nghe thấy từ mồm mấy gã say.

“Ma Tộc” rất là sinh tích, bất quá mức độ cấm kỵ của nó cơ hồ còn vượt qua cả danh từ nghịch thiên giáo, ngay cả nhắc đến hay thảo luận sơ qua cũng rước lấy tai họa, làm cho la thi mị, áo bố lý đám người biến sắc, này, đây hình như là S cấp trong truyền thuyết, danh từ cấm kỵ cấp bậc cao nhất.

Trách không được đám người La Thi Mị. Áo Bố Lý trịnh trọng cảnh báo, bọn họ nguyên lai là xuất phát từ ý tốt.

Nói như vậy, bây giờ cùng Lạc Tư đàm luận, đúng là một cái đề tài cực kỳ nguy hiểm!

Lạc Tư chứng thật phỏng đoán của Cổ Diêu: “Ma Tộc đúng là danh từ cấm kỵ S cấp, bất quá ta cái bộ xương này cũng sắp xuống lỗ lại không còn thân nhân. Cũng không còn ngại người ta nói. Ha ha.”

Cổ Diêu nghiêm nghị nói: “Lão bá, ngươi yên tâm. Ta thề, tuyệt đối sẽ không đem chuyện hôm nay nói ra!”

“Ân, được rồi, ta sẽ đem một ít chuyện về ma tộc nói cho người nghe. Đầu tiên, từ góc độ lịch sử mà nói, thật lâu trước, đại khái từ niên đại thượng cổ, đại lục khi đó, so với bây giờ phải rộng lớn hơn nhiều lắm, diện tích đại khái gấp hai lần hiện nay!”

Cổ Diêu rất là kinh ngạc, đại lục bây giờ, so với trước kia nhỏ hơn một nửa, mặt khác một nửa đó đâu? Chẳng lẽ tại trong thương hải tang điền biến thiên rút nhỏ đi?

“Thời kì thượng cổ đại lục do hai khối đại lục tạo thành.” Lạc tư tiếp tục nói: “Trong đó một khối, chính là chúng ta thấy hôm nay Tạp Dịch Đại Lục, loài nơi loài người cư trú! Mà một khối khác, gọi là Áo Lai Đại Lục.”

Lạc Tư dừng một chút, sau đó nói: “Mà Ma tộc, chính là kẻ thống trị tại Áo Lai Đại Lục!”

Lạc tư nói làm cho Cổ Diêu chấn động trong thời gian ngắn không cách nào thích ứng, tại thật lâu thật lâu trước, thống trị phiên đại lục địa này, trừ loài người ra, dĩ nhiên còn có sinh vật khác!

Hắn, kể cả cơ hồ mọi người trên đời, sợ rằng cũng tưởng rằng, từ cổ đại đến nay loài người tuyệt đối là chủ nhân thế giới này.

“Ma Tộc là một chủng loại sinh vật cường đại, bọn họ thậm chí mạnh hơn rất nhiều so với loài người! Đứng thẳng hành tẩu, thông qua ngữ ngôn trao đổi, trí tuệ cao. Bề ngoài cùng nhân loại cơ bản không khác, chỉ là con người là màu đỏ, đây cũng là bất đồng màu sắc so với nhân loại. Ngoài ra, Ma tộc trời sinh có được lực lượng thân thể dị thường cường hãn, Ma tộc cùng nhân loại bình thường so sánh, đại khái là ba so với một!”

Cổ Diêu khó khăn thuyết phục chính mình tiếp nhận sự thật này: “Vậy, sinh vật cường đại như thế, vì sao lại tuyệt diệt trên thế giới này?”

“Không phải diệt tuyệt, mà là biến mất!”

Lạc Tư chậm rãi nói: “Ma tộc rất mạnh, nhưng bọn chúng cuồng bạo, thô dã, coi rẻ nhân loại nhỏ yếu, vọng tưởng trở thành người thống trị của cả đại lục, đem tất cả sinh vật khác làm nô lệ, bọn họ xác thực có năng lực làm việc đó. Đáng tiếc chính là dã tâm Ma Tộc đã chọc giận Quang Minh Thần, Vì vậy thần sử dụng thông thiên lực, đem ma tộc đến không gian không biết tên. Áo Lai Đại Lục, cũng theo Ma tộc, đồng thời biến mất. Sau này, mọi người có thói quen đem áo lai đại lục xưng là Đại Lục Thất Lạc, ý là địa phương mà thần đã di chuyển. Sau này, cái từ ngữ này theo cùng Ma tộc, đồng thời trở thành S cấp cấm kỵ, bị cường chế quên đi!”

Đây là một khoảng thời gian đã bị lịch sử lãng quên, tại trong miệng Lạc Tư nói ra, chính là vẫn còn gây cho Cổ Diêu dả kích thật lớn.

“Lão bá, Ma tộc có hay không đều có đôi cánh biên bức giống nhau?”

Lạc tư lắc đầu nói: “Không, chỉ giới hạn trong cường giả, Ma tộc có thân thể cường hãn, ngoài thân thể thậm chí có thể tiến hóa trở thành thân thể cấp bậc càng cao. Theo mỗi lần tiến hóa, lực lượng bọn họ cũng sẽ tăng nhiều. Có cánh biên bức của Ma tộc, đã là thân thể ma tộc tiến hóa toàn diện!”

Kẻ mang Hàn Đan đi chính là một cường giả của Ma tộc!

“Còn có một vấn đề cuối cùng, lão bá, người biết đại lục thất lạc ở đâu không?”

“Xin lỗi, cái này ta bất lực, trên đại lục có phi thường ít người biết vị trí chính xác, hoặc căn bản là không ai biết!”

“Tốt, lão bá.” Cổ Diêu gật đầu nói: “chân thành cảm ơn giải đáp của người, ta sẽ ghi nhớ lời thề, tuyệt sẽ không đem nội dung nói chuyện của chúng ta tiết lộ ra ngoài! Vậy, cáo từ!” Nói xong hắn liền cầu thang xuống lầu chạy tới.

Lặng tư ở phía sau nói: “Cổ Diêu, người sẽ tiếp tục tra xét sao?”

Cổ Diêu quay đầu, giọng nói bình thản nhưng kiên định: “Ta nghĩ ta sẽ tìm, cho đến khi nào tìm được muối muối và đại lục thất lạc mới thôi!”

Nếu Ma tộc có thể từ đại lục thất lạc tới tạp dịch đại lục, vậy từ tạp dịch đại lục tự nhiên cũng có thể đến đại lục thất lạc.

Bắt đầu từ hôm nay, hắn muốn biến thành mạnh mẽ, thu được sự tôn kính của người khác, và có thêm một mục tiêu - tìm kiếm địa phương mà thần đã di chuyển!

113. Quyển 9 : Đạo Tặc Công Hội – Chương 1: Yêu Cầu Đến Từ Đoàn Mộc Gia Tộc

Trung tuần tháng sáu không phải thời gian thu nhận tân sinh, mà là lúc học viên năm thứ tư tốt nghiệp ra trường.

Tốt nghiệp Thần thánh học viện, không thể nghi ngờ đều là nhân tài trong nhân tài, lịch sử cũng chứng thực điểm này, học viên từ Thần thánh học viện đi ra tuyệt đại đa số ở bên ngoài dương danh lập vạn, thậm chí không ít trở thành nhân tài xuất chúng, lưu danh sử sách. Vì vậy mỗi năm có rất nhiều thế lực tới chiêu mộ nhân tài ở đây.

Vì vậy hàng năm vào gần tháng sáu, các thế lực trên đại lục đều đã đều phái sứ giả tới Thánh Vực, hết sức mời chào mấy vị đệ tử về giúp thế lực mình.

Bất quá các sứ giả chỉ có thể tạm thời ở bên ngoài Thánh Vực án binh bất động, bởi vì trước diễn lễ tốt nghiệp, Học viện cấm học viên tiếp xúc hiệp đàm cùng bất cứ thế lực nào.

Mặc dù như vậy, sứ giả cũng có rất nhiều việc để làm, danh sách tốt nghiệp mà Thần thánh học viện công bố cũng đủ để bọn họ nghiên cứu tư liệu học viên đến đâu đâu.

Trong tư liệu này có đầy đủ thành tích học tập bốn năm tại Thần thánh học viện của mỗi học viên: học tịch, tuổi, giới tính, xuất thân, hệ ban cấp, đặc điểm vũ kỹ, điểm tất cả các kỳ kiểm tra cuối tháng, thứ hạng trong kỳ thi đấu hàng năm, biểu hiện trong nhiệm vụ thực tập, thành tích tốt nghiệp...

Tư liệu của mỗi học viên chỉ có vài tờ, nhưng là mấy ngàn người tốt nghiệp cộng lại, lượng công việc nhiều ít có thể tưởng tượng được.

Muốn mời chào học viên tốt nghiệp Thần thánh học viện là cả một nghệ thuật, không chỉ đơn giản là xem xét tổng thành tích như vậy, trong tư liệu nếu có bất cứ thứ gì đặc biệt đều có thể ảnh hưởng đến kết quả.

Tỷ như Hạ Hầu Cẩn, tổng thành tích tốt nghiệp đứng đầu, theo đạo lý không hề nghi ngờ vốn là trọng điểm khắp nơi mời chào, nhưng lại chưa người nào tốn công phu trên người hắn, vì không làm cũng biết sẽ uống phí thời gian cùng tinh lực. Bởi vì Hạ Hầu Cẩn sau khi tốt nghiệp sẽ trở lại Hạ Hầu gia tộc quản lý Tấn Ngộ quận.

Độc Cô Phụng, huynh muội Đoan Mộc Tích, Đông Phương Lộ, Hách Liên Kiếm là người của bát đại cổ tộc cũng tương tự như vậy.

Ngoài ra còn có Giang Nhã Tĩnh bài danh thứ chín khẳng định cũng sẽ quay về Ngưng Ca đô hiệp trợ phụ thân, đồng dạng có thể loại ra khỏi danh sách.

Cho nên, bối cảnh gia đình vốn là thứ các sứ giả các nghiên cứu nhiều nhất. Thanh niên anh kiệt của các thế lực lớn, khả năng mời chào được là cực kỳ bé nhỏ.

Tiếp theo, biểu hiện trong nhiệm vụ thực tập cũng là trọng điểm chú ý của các sứ giả.

Trong lúc thực hiện nhiệm vụ thực tập mà thoát ly quần thể, người có tính kỷ luật thấp, ấn tượng tốt cũng sẽ giảm đi. Phải biết rằng quản lý quận huyện thành trì chính là công việc đoàn thể hạng nhất, nếu như lúc không có thượng cấp mà làm trái mệnh lệnh, ảnh hưởng tới công việc chung, cho dù người này võ kỹ cao cường cũng không được mời. Mà ai đã từng làm đội trưởng, phó đội trưởng trong nhiệm vụ thực tập thì được ưu ái hơn. Bởi vì bọn họ từng có kinh nghiệm quản lý, có thể nhanh chóng thích ứng.

Ngoài ra, tính cách cũng phải chú ý đến: cô tích, lãnh ngạo, tự đại hay nhất gan, do dự, thiếu quyết đoán. Hai hướng cực đoan đó đều không tốt. Còn có, nếu biết học viên mình muốn chiêu lãm thích hay cần cái gì, xác suất thành công cũng cao hơn.

Không chỉ vậy, chí hướng của mỗi học viên cũng là nhân tố ảnh hưởng, hoặc là người đã được các đại thế lực ngắm đến, thì tiểu thế lực đừng vọng tưởng gì nữa.

Ngoài ra còn phải chú ý rất rất nhiều điểm nữa. Tóm lại, chiêu lãm học viên tốt nghiệp Thần thánh học vốn là chuyện vô cùng phức tạp, bình thường các nhóm sứ giả đều hoạt động đơn độc, sau đó tham khảo các tư liệu, xem ai mình có khả năng chiêu lãm, ai không thể để lên kế hoạch chiêu lãm người phù hợp.

Trong danh sách học viên cũng chia ra vài loại, tỷ như đối tượng trọng điểm, đối tượng bình thường, đối tượng dự bị ba loại.

Đối tượng trọng điểm ý chính là cần phải toàn lực mời chào rồi, nhưng cũng không phải là đối tượng lý tưởng, đối tượng lý tưởng tự nhiên là những người võ kỹ cao minh, kỷ luật đoàn đội tốt, trong quá trình học không mắc lỗi, không bị phạt, nhưng những học viên như vậy cũng không phải ai cũng có tư cách chiêu lãm.

Biết được tình huống này, tỷ như tiểu thế lực bọn họ có tự biết sức mình, lấy đối tượng dự bị của các thế lực khác làm trọng điểm của mình.

Phải biết rằng thời gian quý giá, trong công việc phải giành giật từng giây mới đoạt được tiên cơ, nếu như phí thời gian với những đối tượng không thực tế như học viên ưu tú, như các học viên còn lại sẽ nhanh chóng bị các thế lực khác đưa ra điều kiện hậu hĩnh mà chiêu lãm mất, đến lúc hối hận đã không kịp rồi.

Tại các học viện khác danh tiếng thấp hơn, trên cơ bản đều là các thế lực chọn người, bất quá Thần thánh học viện lại ngược lại, là học viên chọn thế lực, đây là bởi thực lực của bọn họ, bởi vì ưu tú nên học viên có quyền lựa chọn.

Sau khi trải qua sơ tuyển các thế lực lớn đã lên danh sách đối tượng trọng điểm, mà đứng đầu là - Cổ Diêu!

“Cổ Diêu, nam, mười chín tuổi, quê quán không rõ, mồ côi cha mẹ, từ nhỏ đã phải lưu lạc, thông qua thí tập tiến nhập Thần thánh học viện Vũ áo bộ tự do hệ ban chín. Thí tập thành tích vừa đạt tiêu chuẩn, từ lúc trở thành học viên chính thức kỳ kiểm tra cuối tháng thành tích đứng cuối, ba tháng sau tiến thêm một bậc, đứng áp chót”

Thành tích nghe có vẻ không có gì nổi bật, nhưng là bắt đầu từ lúc lên một bậc đó, truyền kỳ bắt đầu.

“Cuối tháng thứ tư thành tích đột nhiên tăng mạnh, hơn nữa quá trình tiến bộ duy trì liên tục, đến kỳ kiểm tra cuối tháng cuối cùng của năm nhất đứng thứ ba mươi bảy, phá cách tham dự kỳ thi đấu hàng năm. Kỳ thi đấu hàng năm tích phân bằng không, nhưng trong đó có hai trận đấu nổi trội: đánh bại ám khí hệ năm nhất ban hai ưu tú sinh Mộc Linh Linh, cùng với tự do hệ năm nhất ban một ưu tú sinh Hách Liên Kiếm. Đến năm thứ hai mặc dù là học viên của tự do hệ bình thường ban, nhưng tổng thành tích đứng thứ sáu toàn học viện, năm thứ ba cuối kỳ thành tích đứng thứ tư, năm thứ tư cuối kỳ thành tích đứng thứ hai,

tổng thành tích tốt nghiệp đứng thứ năm! Trong quá trình học không phạm lỗi nào, trừ năm nhất ra, các học kỳ còn lại đều đạt được học bổng cao nhất, bốn lần nhiệm vụ thực tập biểu hiện ưu tú!”

Không cha không mẹ, tức là hẳn không hề có bối cảnh gia đình, người nào cũng có thể mời chào. Người xuất thân thảo mẫn, bình thường đều rất trung thành.

Từ thí tập tiến nhập Thần thánh học viện, sau đó đột phá như hỏa tiễn, cho đến khi tốt nghiệp cũng chưa từng đình chỉ nói rõ hẳn là một người chăm chỉ, khắc khổ, mà phi thường thông minh, huống hồ lại còn trẻ như vậy, chưa đến hai mươi tuổi, tiền đồ vô hạn lượng.

Tổng thành tích đứng thứ năm, sau Hạ Hầu Cẩn, Đoan Mộc Tích, Độc Cô Phượng, Táp La, nhưng chớ quên, tổng thành tích là Học viện tổng hợp từ bốn năm học, bị điểm năm đầu kéo xuống mới bị đứng thứ năm. Hẳn năm thứ tư đứng thứ hai, chỉ thấp hơn hồ uy kim cương nội công cao thủ Hạ Hầu Cẩn. Nói cách khác, hẳn bây giờ thậm chí có thể đã cao hơn Đoan Mộc Tích, Độc Cô Phượng, ít nhất cũng tương xứng!

Trong quá trình học không phạm lỗi nào, nhiệm vụ thực tập biểu hiện ưu tú, nói rõ hẳn là một người tuân thủ kỷ luật.

Một người cái xuất thân thảo mẫn, chăm chỉ, thông minh, vì cường đại mà không ngừng phấn đấu. Cuối cùng đạt được thành tựu trác tuyệt. Là thanh niên thiên tài lại chăm chỉ cố gắng, vô luận từ mặt nào xem xét, cũng làm cho thế lực khắp nơi động tâm, xếp vào danh sách trọng điểm là chuyện đương nhiên.

Nếu như muốn bối lông tìm vết thì chỉ có một sự tình. Lúc học năm nhất, từng xông vào phòng vệ sinh nữ, trước mặt các nữ sinh công khai phơi bày tiểu đệ đệ.

Mặc dù Đông Phương Lộ không tố cáo lên Học viện. Học viện vẫn đưa cái đó vào tư liệu của Cổ Diêu, chỉ là không có hình thức xử phạt.

Cái này làm cho người ta không biết nên khóc hay cười, ai cũng nghĩ không ra thiên tài phát triển gần như hoàn mỹ này, dĩ nhiên lại có sở thích biến thái như vậy.

Được rồi, coi như là hẳn chăm chỉ huấn luyện nhiều áp lực nên phát tác tâm tình, thuần túy là tai nạn, hơn nữa sau này sự tình đó cũng không tái phát sinh, các thế lực lớn đều tự nói với nhau như vậy, sau đó không ngần ngại đem Cổ Diêu đặt ở vị trí thứ nhất trong danh sách, đem hết toàn lực chiêu lãm.

Bên ngoài các sứ giả hao tổn tâm tư tìm mọi cách chiêu lãm, trong Học viện cũng rất bận rộn.

Mặc dù không cho phép trực tiếp gặp mặt nói chuyện với nhau, bắt quá sứ giả các điều hiển lộ thần thông, thông qua các loại phương pháp đặc biệt đem thư mời đưa đến tay học viên mình muốn.

Trong thư mời có các loại đãi ngộ, tỷ như cho đảm nhiệm quan chức, cho khu nhà cấp cao, thù lao, phúc lợi đủ loại đa dạng, không thứ gì không có.

Trên cơ bản mỗi học viên nhận được một trăm thư mời, mà học viên trung bình lại thu được thư mời nhiều nhất, thậm chí hơn một ngàn, bởi vì thế lực lớn nhỏ gì cũng đều đem nhóm này vào danh sách.

Các học viên từ mở thư mời này mà chọn ra thứ thích hợp nhất với mình, cái này quan hệ tới vận mệnh cùng tiền đồ của bọn họ. Ngoại trừ đãi ngộ ra, những thứ phải cân nhắc cũng có rất nhiều.

Nếu như muốn cuộc sống hòa bình yên lặng, không nên chọn các thế lực chiến hỏa bốc tung bùng, mâu thuẫn không ngớt; thế lực lớn bối cảnh to lớn, nhưng nhân tài đông đúc, tiền đồ phát triển sau này khó khăn hơn tiểu địa phương; nếu như lựa chọn rồi thành trì ở sa mạc, đừng nghĩ tới hưởng thụ hoa thơm chim hót, phong quang minh mị khí trời ẩm áp tươi đẹp, mà tốt nhất nên chuẩn bị tâm lý thích ứng với bão cát mưa bụi.

Phải lựa chọn cũng là một chuyện đau đầu, bởi vì chung quy cảm giác cái này không sai, cái kia cũng tốt lắm, cái này tựa hồ có chút vấn đề, cái kia cũng không thích hợp.

Lúc này những người tiêu sái trừ đám Hạ Hầu Cẩn không hề lo lắng, cũng chỉ có học viên có mục đích vì tự do, vô sĩ tự do mà thôi. Họ không quan tâm tới bất cứ thế lực gì, chỉ muốn một mình hoặc cùng người chung chí hướng kết bạn xông xáo đại lục, tiêu diêu tự tại, không bị ước thúc.

Nhưng là học viên có chí hướng võ sĩ tự do cũng không nhiều, mà thứ càng nhiều người thích hơn chính là quyền thế, mà quyền thế, thứ này chỉ có thông qua làm việc cho các thế lực mới có thể đạt được.

Đồng thời võ sĩ tự do cũng bị coi là người lang thang phóng đảng không có chí khí, Học viện cũng không mong muốn tốt nghiệp sinh lựa chọn con đường này.

Ở trung tâm của Thần thánh học viện, đứng sừng sững một tòa tháp, tên là Thần thánh chi tháp. Tháp cao hơn trăm thước, vốn là kiến trúc cao nhất Thánh Vực, là biểu tượng của Học viện.

Lúc này, trên đỉnh Thần thánh chi tháp có một thanh niên đang, hấn đầu gối lên hai tay, chân du đưa, trong miệng ngâm một cây cầu vĩ thảo (cỏ đuôi chó), nhàn nhã nhìn trời chiều.

Từ quần áo và giáo huy có thể phán đoán, hấn là Thần thánh học viện tốt nghiệp sinh năm thứ tư. Khi những người khác đều bề bộn công việc lựa chọn thư mời, những người nhàn nhả như hấn quả thật rất ít.

Thứ khiến hấn cảm thấy hứng thú còn hơn tương lai cùng tiền đồ, chính là trời chiều bảng lảng hoàng hôn trước mắt.

“Lão Nhị!” theo tiếng la, một thanh niên khác từ dưới tháp bay lên.

Thanh niên đó có chút cao lớn, cũng có chút khô gầy, tóc loạn bông bông, hai vành mắt màu đen, nhìn như gấu mèo.

Bên cạnh thanh niên là một nữ tử vóc người cao gầy, nàng xinh đẹp, nhưng bộ dáng lạnh như băng : “Cổ Diêu, người nhàn nhả quá nhỉ!”

Thanh niên đang nằm trên tháp đứng lên, mỉm cười: “Người cũng biết, ta chỉ là một võ sĩ tự do nho nhỏ mà thôi.”

Thanh niên này, bất ngờ chính là người mà các thế lực lớn đều cạnh tranh chiêu lãm - Cổ Diêu!

So sánh với thiếu niên của bốn năm trước, Cổ Diêu bây giờ rõ ràng đã khác nhiều rồi.

Đầu tiên trực tiếp thể hiện ở bên ngoài nhất là thân hình cao ngất, hấn so với thanh niên cao gầy cùng với nữ tử còn cao hơn nửa cái đầu. Khí lực kiện tráng, cánh tay trần hết sức rắn chắc, ẩn chứa cường đại bạo phát lực.

Bốn năm trước vốn còn ngây thơ <@ôi ngây=“” thơ=“” 2=“” em=“” rồi=“” mà=“” còn=“” ngây=“” thơ=“”>, bốn năm sống trong Học viện đã trải qua rất nhiều chuyện, Cổ Diêu rõ ràng đã thành thực rồi.

Mà thanh niên vành mắt đen đến cùng với nữ tử chính là Tạp La cùng Độc Cô Phượng, tại năm nhất thua trong kỳ thi đấu lại phát sinh tình cảm yêu đương. Sau khi biểu lộ nhưng lại bị cự tuyệt Tạp La cũng không buông tha, ngược lại còn cố gắng hơn, thành tích sau bốn năm cuối cùng đã hơn Độc Cô Phượng.

Nói cách khác, hấn so với Độc Cô Phượng mạnh hơn, có tư cách theo đuổi nàng.

Độc Cô Phượng rốt cục bị vị luyện kim thuật sư có ý chí cứng cỏi này đả động, đã đồng ý làm bạn gái hấn, bây giờ hai người đã trở thành đôi tình lữ cực kỳ được hâm mộ.

Nhiệm vụ thực tập trong bốn năm, ba người đều phân vào tổ A. Hơn nữa theo quan hệ của Tạp La, Độc Cô Phượng cũng như là em dâu của Cổ Diêu rồi, hai người cũng hiểu nhau khá rõ.

Độc Cô Phượng cau mày nói: “Cổ Diêu, người thật muốn trở thành võ sĩ tự do, cả ngày không có việc gì làm sao, chung quy cũng nên đặt cho mình một mục tiêu đi, nếu không không phải là lãng phí một thân vũ kỹ của người?”

Tạp La cũng nói theo:” Đúng, không bằng người đến Độc Cô gia tộc ở Ngu Nặc quận đi. Chúng ta huynh đệ cùng một chỗ cũng vui hơn!”

Người khác vốn là chồng xướng vợ theo, nhưng đối với đôi tình lữ này lại hoàn toàn trái ngược vợ xướng chồng theo. Tạp La đúng là rất nghe lời Độc Cô Phượng, cho dù thực lực của hấn đã có thể so sánh với bạn gái, thậm chí mạnh hơn.

Tạp La nguyên vốn cũng là tiêu điểm chiêu lãm lần này, nhưng hắn đã công khai tỏ vẻ theo Độc Cô Phượng vì Độc Cô gia tộc Ngu Nặc quận dốc sức, làm cho người khác hoàn toàn hết hi vọng.

Hiện tại Cổ Diêu đã nhận được mấy chục phong thư mời, số lượng cũng không tính là nhiều, đối với tốt nghiệp sinh của Thần thánh học viện mà nói thậm chí là ít đến mức đáng thương.

Nhưng mấy chục phong thư mời này chất lượng tuyệt đối siêu cao, tất cả đều từ các thế lực mạnh nhất trên đại lục. Các tiểu thế lực khác mặc dù thềm thường khối thịt béo này, nhưng trong lòng biết rõ không có sức mà cạnh tranh nên đã sớm bỏ qua rồi.

Cổ Diêu trong tài liệu mặc dù rõ ràng viết chỉ hướng là "vô sĩ tự do" bốn chữ, nhưng các thế lực lớn cùng không quan tâm lắm, căn cứ theo kinh nghiệm, rất nhiều tốt nghiệp sinh có chỉ hướng vô sĩ tự do cũng sẽ thay đổi chủ ý dưới đũa ngọc phong phú.

Việc chiêu lãm Cổ Diêu cũng đã đến giai đoạn gay cấn, tiền tài đũa ngọc có vẻ phi thường lãnh bạc, những người như hắn sau này căn bản là không lo thiếu tiền. Có chút thế lực thậm chí đã đưa ra cả chức đô úy, chỉ cần Cổ Diêu gật đầu, như vậy hắn lập tức có thể trở thành tiểu thống lĩnh của năm trăm tinh nhuệ vô sĩ.

Chức hàm này chỉ là trung bình, nhưng đừng quên Cổ Diêu vừa mới tốt nghiệp mà thôi, bình thường các thế lực cũng sẽ cho tốt nghiệp sinh trước tiên ở chức vị thấp mà luyện một hai năm mới tấn chức, như Cổ Diêu còn chưa bước ra khỏi đại môn của Học viện đã được chức đô úy vốn là cực kỳ hiếm thấy, coi như các thế lực lớn ngầm nói với hắn - nếu như gia nhập chúng ta, sau này cam đoan người tiền đồ vô lượng.

Các thế lực gửi thư mời... thế lực yếu nhất Mặc Phi đô cũng đưa ra đũa ngọc ngoài chức đô úy, lĩnh chủ thậm chí còn đồng ý đem ba nữ nhi của mình, cũng là ba đệ nhất mỹ nữ gả cho Cổ Diêu, tâm cầu hiền có thể thấy được.

Có vài thế lực thì dùng bài "bằng hữu", thông qua đồng học của lớp Cổ Diêu khuyên bảo, hy vọng hắn tiếp nhận yêu cầu, ngay cả bát đại cổ tộc cũng không ngoại lệ. Độc Cô Phượng cũng được gia tộc địa chỉ thị, cầu Cổ Diêu gia nhập Ngu Nặc quận.

Cổ Diêu sờ sờ mũi: "ha ha, Độc Cô Phượng, người hắn là rất rõ ràng, ta là người không thích chịu quản thúc. Thôi, điển lễ tốt nghiệp sắp bắt đầu rồi, ta đi trước, các người hai người chậm rãi tâm tình đi, hắc!"

Nói xong hắn vung hai tay, nhảy thẳng xuống.

Đây chính là hơn trăm thước độ cao, bất quá Độc Cô Phượng cùng Tạp La cũng không vì hắn mà lo lắng, bọn họ rất rõ ràng khinh công của Cổ Diêu trác tuyệt cỡ nào.

Tạp La nói thầm nói: "Ai, tiểu tử này! thật vất vả mới tìm được hắn, nói chuẩn mất là chuẩn mất luôn, làm cái gì vô sĩ tự do hử, thực là không có tiền đồ. Phượng Phượng, người yên tâm, trở lại kí túc xá ta sẽ khuyên hắn lần nữa, cho đến khi hắn đáp ứng mới thôi!"

"Quên đi, hắn không phải muốn làm vô sĩ tự do, mà là có mục tiêu khác! Ta chỉ là giao việc mới làm thôi, như thế này là được rồi." Độc Cô Phượng nhướn mày: "Còn nữa, đừng gọi ta Phượng Phượng, nghe ghê lắm!"

Tạp La nghiêm mặt nói: "Chỉ thân thiết một điểm vậy thôi mà, được rồi, lão Nhị rốt cuộc muốn cái gì đây, tại sao không nói với chúng ta?"

Độc Cô Phượng lần này không có kháng nghị gì, chỉ là thở dài: "Hắn muốn thứ gì đó chúng ta không đáp ứng được, có lẽ trên đời không ai đáp ứng được!"

Tạp La tràn đầy nghi vấn: "Cái gì, chẳng lẽ là sao trên trời, dựa vào, lão Nhị chẳng lẽ muốn ta giúp hắn đem sao hắc xuống cũng không được?"

Ngay lúc hai người nói mấy câu chuyện phiếm này, Cổ Diêu đã rơi xuống cách mặt đất hơn mười thước.

Đương nhiên, Thần thánh học viện tốt nghiệp sinh tổng thành tích đứng thứ năm sẽ không tiện chân ngã chết như vậy.

Cổ Diêu thân thể tại không trung uốn mình, như chim yến phiêu nhiên lướt đi, vững vàng rơi xuống mặt đất, động tác liên hoàn mà tự nhiên.

Từ sau khi cùng La Thi Mị âm dương giao hòa, đầu khí mất khống chế ngoài ý muốn cũng không tái phát sinh mà thuần phục, trở thành công cụ của Cổ Diêu. Thân thể cũng không tiếp tục tự hấp thu nguyên tố lực lượng từ không khí nữa, nhưng khi đó hắn đã có trụ cột vững chắc rồi, trải qua tu luyện chung quy có thể đề cao liên tục.

Đúng lúc đó, Cổ Diêu lại gặp một nữ tử khác đang đi tới.

Sau bốn năm, mỗi người ai cũng biến hóa, từng bước từng bước thành thực hơn, cả bề ngoài cũng như tâm lý.

Mười tám tuổi, hôm nay Đoan Mộc Tình xinh đẹp linh tú hơn nhiều rồi.

Xem bộ dáng này cũng không phải là xảo ngộ.

Cổ Diêu mở miệng trước nói: "Đoan Mộc Tình, có chuyện gì sao?"

Trong mấy năm nay, hai người vẫn duy trì quan hệ không mặn không nhạt, thủy chung không cách nào càng tiến thêm một bước, chủ yếu nguyên nhân là bởi Cổ Diêu.

Sau khi Hàn Đan bị bắt đi, Cổ Diêu vượt qua mấy tháng thống khổ, sau đó Đoan Mộc Tình thử thăm dò lại một lần nữa đưa ra cái vấn đề kia.

Song Cổ Diêu lập tức phủ nhận, sau đó mấy năm kế tiếp, hắn đem toàn bộ tinh lực vào học tập cùng huấn luyện, đối với bất cứ chuyện gì khác cũng đều không hứng thú, ngày qua ngày, thẳng đến lúc tốt nghiệp.

Đoan Mộc Tình do dự: "Cổ Diêu, ta đại biểu Đoan Mộc gia tộc hướng người phát ra yêu cầu, hy vọng người có thể gia nhập Lan Tư quận, có được không?"

Cùng là yêu cầu, Cổ Diêu đã cự tuyệt qua rất nhiều, kể cả đại ca Hạ Hầu Cẩn, em dâu tương lai Độc Cô Phượng cũng không hề làm hắn xao động.

Nhưng lần này yêu cầu lại khác, nó đến từ Đoan Mộc gia tộc, đến từ Đoan Mộc Tình, có ý nghĩa rất quan trọng.

Nếu như tiếp nhận yêu cầu, như vậy Cổ Diêu có thể trở thành thành viên của Lan Tư quận, không hề nghi ngờ sẽ được coi trọng.

Sau đó hắn tự tin bằng vào năng lực của chính mình tiến tới, sau này, có lực lượng, có địa vị hắn có thể danh chính ngôn thuận mà theo đuổi Đoan Mộc Tình, nhân tài ưu tú như hắn Đoan Mộc gia tộc hẳn là sẽ rất hài lòng, chính là trở thành chàng rể may mắn cũng không phải là hy vọng xa vời.

Ngày đó, không phải hắn đã từng mong ước như vậy khi tiến nhập học viện sao?

Nguyên vọng đã trong tầm tay, cái này tựa hồ căn bản không cần do dự.

Cổ Diêu trầm mặc rồi một hồi lâu, nhưng lại chậm rãi phun ra hai chữ: "xin lỗi!"

114. Chương 2: Điển Lễ Tốt Nghiệp

Cổ Diêu thản nhiên nói: "Không có gì, bởi vì ta thích tự do, không như con chim trong lồng son, việc áo cơm không lo, nhưng không cách nào bay lượn trên bầu trời rộng lớn!"

Đoan Mộc Tình nghe vậy, thân thể mềm mại chợt run rẩy.

Lúc đầu... người kia trong khách sạn ở Lan Tư Quận, khi sắp rời đi cũng từng nói qua mấy câu như vậy: "Người tựa như một chú chim trong lồng son, áo cơm không lo, chỉ là vĩnh viễn không cách nào tự do bay lượn trên bầu trời. Thật vất vả mới ra được khỏi lồng, lại lạc đến một cái lồng khác nhỏ hơn. Người nói đây

có phải chuyện đáng buồn hay không? Mà ta, chỉ là một chú chim hoang dã, chưa người nào cho ta thực vật, nhưng ta tiêu diêu tự tại, tùy ý làm những việc mình thích, vì thế ta cảm thấy hết sức may mắn.”

Đúng là bởi vì câu nói này Đoàn Mộc Tình lần đầu tiên đi ngược lại ý nguyện của gia tộc, vì tự do của chính mình cuối cùng rời đi, tới Thần thánh học viện học tập, cho nên vẫn nhớ như in trong lòng.

Cổ Diêu chưa từng thừa nhận hẳn chính là quái nhân kia, nhưng trong Điển lễ tốt nghiệp hôm nay lại thông qua ám chỉ mà thừa nhận rồi, đồng thời cũng cự tuyệt Đoàn Mộc Tình, cự tuyệt yêu cầu của nàng, cũng tương đương với cự tuyệt cơ hội ở cùng một chỗ với nàng.

Nhưng lần này, tự do nhưng không phải là nguyên nhân của hẳn, Đoàn Mộc Tình càng cảm thấy được đây chỉ là một cái cớ.

Tại sao, chẳng lẽ hẳn không thích mình?

Cái này không có khả năng, Đoàn Mộc Tình có thể xác định, Cổ Diêu đối với chính mình có hảo cảm rất vi diệu, cũng như hảo cảm của chính mình đối với hẳn vậy, thứ này khiến hai người luôn không tự chủ được mà bị đối phương hấp dẫn.

“Đoàn Mộc Tình, cảm tạ hảo ý của người cùng Đoàn Mộc gia tộc, nhưng rất xin lỗi, ta không thể tiếp nhận. Hy vọng người sau này sẽ được vui sướng hạnh phúc!”

Cổ Diêu hít sâu một hơi, sau đó cũng không quay đầu lại mà rời đi, hẳn sợ hãi chính mình nếu quay đầu lại, sẽ không nhận được thay đổi chủ ý.

Nếu như đổi lại ba năm trước, yêu cầu này chắc chắn Cổ Diêu đồng ý, còn mừng rỡ như điên dại, nhưng bây giờ hẳn đã có mục tiêu mới, mà tầm quan trọng của mục tiêu này thậm chí còn hơn cảm tính đối với Đoàn Mộc Tình.

Nhìn thân ảnh Cổ Diêu đi xa, Đoàn Mộc Tình có chút mờ mịt. Chuyện đó hẳn chẳng lẽ không có cách nào quên hay sao?

“Chúc mừng các học viên đã thuận lợi tốt nghiệp, ở học viện các người đã vượt qua rất nhiều gian khổ, cạnh tranh kịch liệt. Đồng thời cũng thu hoạch đủ số vốn để tiếp tục bôn tẩu trên đại lục! Mỗi người trong các người đều là niềm kiêu ngạo của Học viện! Ta, đại biểu toàn bộ tất cả các đạo sư cùng nhân viên công tác, cần chúc các vị có ngày mai tốt đẹp hơn! Tương lai tốt đẹp hơn!”

Điển lễ tốt nghiệp cử hành tại nghiêm trang nơi lớn nhất Học viện, sau bài diễn thuyết dài, Phỉ Lợi Khắc Tư viện trưởng tuyên bố điển lễ kết thúc. Cùng lúc đó, vô số pháo hoa do luyện kim thuật sư chế tạo từ hai bên nghiêm trang bắn thẳng lên trời cao, trên nền trời đêm phóng ra ánh sáng bảy sắc. Xinh đẹp tráng lệ.

Tốt nghiệp sinh mặc thuần một sắc lễ phục, nhìn pháo hoa không ngừng nổ rộ trên nền trời đêm mà tâm huyết kích động, trong lòng tràn ngập hy vọng.

Bốn năm gian khổ phấn đấu rất cực đã là quá khứ, Phỉ Lợi Khắc Tư viện trưởng nói không sai, ngày mai của mình, tương lai của mình, nhất định sẽ như pháo hoa kia mỹ lệ nổ rộ, kết xuất thành quả to lớn đáng vui mừng.

Sau khi kết thúc Điển lễ tốt nghiệp, các sứ giả đã chuẩn sẵn từ sớm trong nghiêm trang lập tức đem điển lễ biến thành chiêu sinh hội, thực tế là cuộc chiến tranh đoạt nhân tài.

Nguyên trước kia, trước khi cử hành Điển lễ tốt nghiệp sứ giả khắp nơi đã có thể cùng tốt nghiệp sinh tiếp xúc hiệp đàm rồi, nhưng Phỉ Lợi Khắc Tư sau khi lên làm viện trưởng đã đưa ra quy định mới, phải đợi đến sau khi Điển lễ tốt nghiệp kết thúc, nguyên nhân cũng rất đơn giản, lão nhân gia thích náo nhiệt.

Mặc dù đã buổi tối, nhưng các sứ giả các cũng sẽ không đợi đến sáng mai mới ra tay, các thế lực như pháo đạn công kích, tốt nghiệp sinh bị nhìn trúng coi như đêm đó mất rồi.

Trên cơ bản mỗi vị tốt nghiệp sinh đều bị vài đến vài chục người vây bắt, mỗi thế lực cũng cử tới hơn mười vị sứ giả. Như vậy số lượng người từ ngoài đến thật ra đã hơn số học viên tốt nghiệp mấy lần rồi, cho dù thần thánh nghiêm trang có thể dung nạp năm vạn người, nhưng bây giờ đã có chút quá tải.

Phỉ Lợi Khắc Tư viện trưởng nhìn tình cảnh náo nhiệt ở nghiêm tràng mà vui vẻ không thôi, thứ hắn muốn, chính là loại tràng diện này, cho dù đã trải qua vài thập niên làm viện trưởng, vẫn cứ như vậy bị kích động.

Phỉ Lợi Khắc Tư viện trưởng có tâm tính của tiểu hài tử như vậy cũng làm cho Cổ Diêu gặp phiền phức, hắn nguyên muốn ngay sau khi diễn lễ chấm dứt sẽ rời đi, nhưng còn chưa đi ra khỏi nghiêm tràng đã bị truy đuổi kịch liệt. Bảy tám mươi phương thể lực đều đem hắn làm mục tiêu quan trọng phải tiếp xúc ngay.

“Cổ Diêu đồng học, đến Phi Long quận đi, tiền lương năm trăm thủy tinh tệ, ngoài ra chúng ta chuẩn bị cho người ở khu nhà cấp cao, đầu bếp nha hoàn gia đình mọi thứ đầy đủ!”

“Cổ Diêu đồng học, Gia Văn tuyệt đối là lựa chọn tốt nhất của ngươi, ngươi hắn là nghe nói qua câu “Trên có Thiên Không thành, dưới có Gia Văn đô”, hoàn cảnh ở Gia mọi địa phương khác không thể so sánh!”

“Cổ Diêu đồng học, làm đô úy ở Thanh Phong quận chúng ta đi, không lâu sau đảm bảo ngươi có thể tiếp tục tấn chức, tiền đồ vô lượng!”

“Cổ Diêu đồng học, chúng ta Minh Nguyệt thành mỹ nữ nhiều như mây, hơn nữa tỉ lệ nữ hơn xa nam, cơ bản người một năm ba trăm sáu mươi ngày mỗi đêm đều có thể có mỹ nữ khác nhau thị tẩm!”

“Mỹ nữ chỉ cầu tinh không cầu nhiều, Cổ Diêu đồng học, chúng ta Mặc Phỉ đô, lĩnh chủ đại nhân nguyện ý đem tam nữ của hắn tất cả đều là đệ nhất mỹ nữ gả cho ngươi!” (sinh ba àh hay sao mà tất cả đều là đệ nhất)

“Cổ Diêu đồng học, nếu gia nhập Linh Đại đô, chúng ta sẽ chỉ định phòng vệ sinh nữ, ngươi muốn xông vào thế nào thì xông, muốn khoe tiểu đệ đệ thế nào thì khoe!”

Các loại hậu đãi hấp dẫn từ sứ giả quả nhiên là đa dạng đủ chủng loại, ngạc nhiên hay cổ quái cái gì cũng có, tiền tài, khu nhà cấp cao, mỹ nữ, quan hàm, hoàn cảnh, thậm chí ngay cả sự tình trong quá khứ của Cổ Diêu cũng trở thành hậu đãi mời chào, cũng không biết mấy nữ nhân được chỉ định ở trong xí sở cùng Cổ Diêu, có mấy người sẽ ở lại chiêm ngưỡng dung nhan “hắn”.

Cổ Diêu đầu cũng hôn mê: ” Rất xin lỗi, mục tiêu của ta chỉ là tự do vô”

Lời còn chưa dứt, đã bị một vòng oanh tạc mới cắt đứt.

“Cổ Diêu đồng học, ngươi đừng lo lắng, chúng ta điều kiện phong phú, còn hơn vô sĩ tự do không biết mấy chục lần!”

“Vô sĩ tự do phiêu bạt bất định, không có nơi ở cố định, ngấm lại đi, ở trong lầu các xa hoa, đối bụng có trù sư nổi danh làm thức ăn, lại có nha hoàn chăm sóc tắm rửa, khát uống trà ngon, đây là cuộc sống dễ chịu cỡ nào a!”

“Vô sĩ tự do luôn đối mặt với nguy hiểm, chúng ta Gia Văn đô phồn vinh yên ổn, rời xa ngọn lửa chiến tranh cùng loạn lạc, công tác của ngươi sẽ rất nhẹ nhàng!”

Cổ Diêu hoàn toàn hết chỗ nói rồi, muốn cho các sứ giả hết hy vọng thì chỉ phí lời, hắn chẳng muốn nói chuyện, đột ngột từ mặt đất bay lên không trung.

Sứ giả cũng là đến từ các thế lực lớn, tự thân có bản lĩnh không nhỏ, lập tức gắt gao đuổi theo, nếu có thể vượt qua người khác mà quần lấy hắn, như vậy cơ hội mời chào cũng tăng lên nhiều.

Trong tư liệu viết rất rõ ràng, Cổ Diêu có khinh công trác tuyệt, nhưng sứ giả đã đánh giá thấp khinh công của hắn rồi.

Không cần trốn đông trốn tây, sau vài phân chung Cổ Diêu dùng Tật Phong bộ trực tiếp bỏ xa tuyệt đại bộ phận sứ giả.

Chỉ còn lại năm vị sứ giả, ba tuần thú sư, hai thích khách, đều am hiểu truy tung mà kinh nghiệm cũng phong phú, dường như khó chơi.

Tuần thú sư cùng thích khách nhìn thấy số người cạnh tranh giảm mạnh đều mừng rỡ không thôi, âm thầm cầu khẩn tốt nhất là chỉ còn lại có chính mình đi theo Cổ Diêu.

Cho dù không lý tưởng đến mức như vậy nhưng năm người cạnh tranh so với bảy tám mươi người đã tốt hơn rất rất nhiều rồi.

“Cổ Diêu đồng học, đừng chạy nữa, ngồi xuống hảo hảo đàm luận đi, ta cam đoan cuộc nói chuyện của chúng ta sẽ rất hấp dẫn!”

“Úc, rất xin lỗi, ta còn có chuyện quan trọng, không thể phụng bồi rồi!” Cổ Diêu mỉm cười, sau đó hắn như là sử dụng thuốc nổ bạo phát, làn khói mãnh liệt tràn ra, đem chính mình cùng năm vị sứ giả đều bao phủ bên trong.

Đợi đến khói đặc tản ra, thân ảnh Cổ Diêu đã biến mất, kể cả mùi, hơi thở cũng không lưu lại nửa điểm để truy tung.

Các sứ giả nhìn nhau, cùng thất vọng không thôi.

Lúc này Cổ Diêu đã leo lên đỉnh Thần thánh chi tháp, thấy đã hoàn toàn cắt được đuôi mới thở phào nhẹ nhõm.

Hô, tên này thật đúng là phiến toái.

Lễ phục so với lúc trước nặng hơn một chút, Cổ Diêu từ trong túi tiền móc ra một đồng thẻ lớn thẻ bé, đều là lúc trước các sứ giả trong lúc hỗn loạn nhét vào.

Card visit là phương tiện liên lạc phổ biến, sứ giả cũng biết Cổ Diêu mục đích vốn là võ sĩ tự do, cho dù không thể đương tràng mời chào, hắn sau này cũng có thể sẽ thay đổi chủ ý. Vì vậy tốt nhất là lưu lại phương thức liên lạc.

Không cần suy nghĩ, Cổ Diêu đem này đồng thẻ lớn bé này biến thành bụi phấn vứt đi.

Tạm thời không thể quay về ký túc xá, nói không chừng sẽ có người ôm cây đợi thỏ chờ tại nơi đó, vậy thì nghỉ ngơi một đêm ở trên tháp này đi.

Cổ Diêu nằm xuống nhìn bầu trời đêm, trăng tròn rất đẹp, hắn rất thích hưởng thụ cảm giác yên tĩnh như vậy, rời xa tiếng động rầm rĩ cùng tiếng người nói.

Chẳng bao lâu sau, Cổ Diêu cảm thấy sợ hãi sự cô độc cùng tịch mịch.

Tâm tính bây giờ, càng ngày càng như một kẻ đạo tặc rồi a, chẳng phải là để thích ứng với tương lai sau này sao?

Phía sau đột nhiên vang lên tiếng bước chân, Cổ Diêu cũng không quay đầu lại, thở dài nói: “Đông Phương Lộ đồng học, người cũng là đại biểu gia tộc hướng ta đưa ra yêu cầu sao?”

115. Chương 3: Duyên Phận

Sau khi xảy ra sự kiện xí sở hồi năm nhất, Đông Phương Lộ có thói quen xưng hô như vậy với Cổ Diêu, dù là sau mấy năm ẩn tượng về Cổ Diêu trong lòng nàng đã thay đổi hẳn.

Lời tuy như thế, nhưng Đông Phương Lộ lại không thể không thừa nhận: “Được rồi, gia tộc quả thật muốn ta hướng người phát ra yêu cầu, nhưng ta biết không có khả năng người đến Linh Tiểu quận, hơn nữa ta cũng không muốn làm cộng sự với người, cho nên đã thay người trả lời rồi.”

Cổ Diêu thản nhiên tự đắc mà nhìn trăng tròn trên trời, không mặn không nhạt nói: “A, vậy Đông Phương Lộ đồng học, người đến tìm ta làm gì đây?”

Đông Phương Lộ nhìn thấy bộ dáng của hắn lại lại muốn điên lên: “Lưu manh, người muốn tự mình đứng lên, hay là để ám khí của ta giúp người đứng lên, ta đang đứng, không thích nói chuyện cùng tên lưu manh đang nằm!”

“ Uh, ta có một ý kiến nàyy, nếu như không chê, Đông Phương Lộ đồng học ngươi cũng có thể nằm xuống bên cạnh ta, như vậy chúng ta công bình rồi.”

Những lời này có chút đùa giỡn, Đông Phương Lộ nghe vậy mắt tối sầm lại.

Trước khi nàng xuất thủ, Cổ Diêu đã đứng lên: ”Hắc, chỉ đùa một chút mà thôi, đừng khẩn trương như vậy, bảo trì tâm tình thoải mái vốn là bí quyết trụ nhan a, Đông Phương Lộ đồng học!”

Đông Phương Lộ càng ngày càng không chịu được hấn, đồ lưu manh này mấy năm nay càng ngày càng bỉ ổi.

Thật vất vả mới đè nén tâm tính đang muốn phát điên xuống Đông Phương Lộ lạnh lùng nói:” Ta tới hỏi ngươi, tại sao lại cự tuyệt yêu cầu của Tiểu Tình?”

Ba năm nay, Đông Phương Lộ đối với Cổ Diêu, Đoan Mộc Tình hai người thái độ đã dần dần xảy ra chuyển biến.

Lúc mới đầu mãnh liệt ngăn cản, sau đó thấy đến Đoan Mộc Tình cố chấp không tỉnh, hơn nữa nàng dần dần cảm giác được Cổ Diêu nhân phẩm tính chất cũng không quá kém, vũ kỹ càng ngày càng tinh tiến, không có cách gì khác hơn là đành thỏa hiệp. Đến cuối cùng, ngược lại Cổ Diêu luôn tận lực tránh xa Đoan Mộc Tình. Trừ cả ngày tu luyện ra, hình như đối với bất cứ thứ gì cũng không có hứng thú vậy.

Trước Đông Phương Lộ còn tưởng rằng Cổ Diêu lấy học nghiệp làm trọng mới có thái độ lãnh đạm vậy, bất quá đến khi tốt nghiệp, hấn thậm chí bỏ qua yêu cầu của Đoan Mộc gia tộc, cũng tương đương với buông tha Đoan Mộc Tình.

Đông Phương Lộ không nghĩ ra, Đoan Mộc Tình là cô gái ưu tú như vậy, lại chủ động tỏ vẻ rồi, Cổ Diêu còn có thể cự tuyệt.

Chuyện này Đoan Mộc Tình cũng không nói với nàng. Nhưng Đông Phương Lộ từ bộ dáng buồn bực của bạn tốt buồn bực nhìn ra được , vì vậy sau khi diễn lễ tốt nghiệp kết thúc lập tức chạy tới đây khởi binh hỏi tội.

Cổ Diêu thở dài một hơi, thản nhiên nói: ” Xin lỗi, chí hướng của mỗi người khác nhau, cái này không thể cưỡng cầu.”

Đông Phương Lộ không nhịn được nói:” Đồ lưu manh. ngươi là đầu gỗ hay sao? Chẳng lẽ nhìn không ra Tiểu Tình nàng đối với ngươi có ý tứ? Mặc dù ta chưa nói ngươi tốt đẹp một điểm nào, Tiểu Tình đã muốn đem ngươi trở thành bảo vật của nàng rồi!”

“ Không có biện pháp, ta chỉ là muốn trở thành một gã võ sĩ tự do tiêu dao thế gian mà thôi.”

“Ta thấy đó chỉ là cái cớ! Nguyên nhân chính thức là ngươi không thích nàng, đúng không?”

Cổ Diêu chẳng biết nghĩ gì, bảo trì trầm mặc.

“Nàng là cô gái tốt như vậy ngươi tại sao lại không thích? Cho ta biết nguyên nhân đi!” Đông Phương Lộ châm chọc nói: ”Bởi vì ngươi ngại nàng đã không còn trong trắng đúng không? Đừng tưởng rằng chính mình rất cao thượng, ngươi bất quá chỉ là một kẻ xấu xa hạ lưu thích phô bày”

“ Đông Phương Lộ, ngươi có thể vũ nhục ta! Nhưng không thể vũ nhục nàng!” Cổ Diêu lạnh lùng cắt đứt lời của nàng, nắm tay xiết chặt tới mức gân xanh lộ ra:” Nghe đây, ta chưa bao giờ cho rằng Đoan Mộc Tình không thanh bạch, lòng của nàng so với tuyệt đại đa số người trên thế còn muốn thuần khiết hơn nhiều lần!”

Đoan Mộc Tình chính là mất ... bởi tay mình, Cổ Diêu như thế nào có thể vì vậy mà ngại đây?

Nhìn hình dáng đáng sợ đang bước lại gần của Cổ Diêu, Đông Phương Lộ không nhịn được lui một bước nhỏ.

Vẫn đi tới trước mặt Đông Phương Lộ, bây giờ Cổ Diêu cũng không phải tiểu tử lùn như trước nữa rồi, hấn còn cao hơn nàng nửa cái đầu, cúi đầu xuống nói:” Nguyên nhân ta cự tuyệt, chỉ là ta không xứng với nàng!” trong khi nói chuyện, tay hấn đang nắm chặt cũng chậm rãi buông lỏng ra.

Đông Phương Lộ cảm thấy áp lực phút chốc biến mất, thở hắt một hơi, thầm nghĩ đồ lưu manh này khi tức giận cũng có bộ dáng đáng sợ như vậy.

Không cam lòng vì bị yếu thế, đồng thời Đông Phương Lộ cũng từ một màn vừa rồi vững tin Cổ Diêu trên thực tế cũng phi thường thích Đoan Mộc Tình.

Hắn thật sự là chỉ tự ti mặc cảm sao? Đông Phương Lộ có chút mê hoặc.

Sau diễn lễ tốt nghiệp bảy tám ngày, học viên năm thứ tư trên cơ bản đã xác định hướng đi của mình, mỗi ngày đều có rất nhiều người rời học viện.

Sáng sớm hôm nay sáng sớm, Học viện đại môn tụ tập một nhóm người, nếu như chú ý sẽ phát hiện bọn họ đều là những người tốt nghiệp đứng đầu.

Độc Cô Phượng, Tập La, Hạ Hầu Cẩn, Đông Phương Lộ, Giang Nhã Tĩnh, Tắc Tây Nhĩ, Nhã Điển Na

Bởi vì Đoan Mộc Tình cùng Đoan Mộc Tích sẽ lên đường quay về Lan Tư Quận bây giờ.

Rất nhiều người đến vì muốn tiễn Đoan Mộc Tích huynh, tổ A cơ bản cũng đến đông đủ, thành viên tổ A tổ trong bốn năm đều không hề thay đổi, trong lúc sóng vai tác chiến đã hình thành cảm tình giữa bọn họ.

Đoan cảm tình này rất tốt đẹp đơn thuần, bọn họ vì phát triển mà tụ lại cùng một chỗ, không có bất cứ xung đột lợi ích gì, thực sự rất đáng quý trọng.

Cuộc sống trong Học viện rất khó khăn, nhưng khi đã trải qua rồi lại làm cho người ta hoài niệm.

Ngày hôm trước, bọn họ vừa mới đi tiễn Ma Lý Tư, bây giờ lại có hai vị đồng bọn phải đi rồi.

Lần này cáo biệt không chỉ là vài ngày nghỉ, từ nay về sau mọi người đều vì tương lai mà bỏn tẩu đông tây, có thể vài năm, vài chục năm, thậm chí cả đời cũng không có cơ hội gặp mặt.

Trong không khí tràn ngập niềm thương cảm, Đoan Mộc Tích cùng Giang Nhã Tĩnh càng có vô số lời muốn nói, hận không thể đem tim phổi ra tặng đối phương, sau nhiệm vụ thực tập năm, hai người liền thành một đôi thân tiên tình lữ trong Học viện.

Lúc sắp tiễn biệt, Giang Nhã Tĩnh không nhịn được vành mắt đỏ hoe, nhắc đi nhắc lại lời Đoan Mộc Tích từng hứa mỗi tháng sẽ tới Ngưng Ca đô chỗ nàng ít nhất một lần, còn phải nhanh chóng thuyết phục gia tộc hướng phụ thân Giang Nhã Tĩnh cầu hôn. Hạ Hầu Cẩn là thô hào hán tử, thứ hắn chịu không nổi nhất chính là loại tràng diện sinh ly tử biệt này, liền cố gắng đổi đề tài: "Hách Liên Kiếm không tới cũng thôi, lão Nhị tên kia như thế nào cũng không đến, tiểu tử rất không có nghĩa khí!"

Đoan Mộc Tình cũng vẫn chú ý từ trước, nhưng Cổ Diêu thủy chung không lộ diện. Đoan Mộc Tình rất rõ ràng, hắn đang trốn tránh chính mình.

Ngay cả khi sắp ly biệt rồi, tình nghĩa cuối này cũng keo kiệt không cấp cho ta sao?

Đoan Mộc Tình chặt cắn môi anh đào mới không cho nước mắt trào ra.

Trong biển người mật mờ, hai người dĩ nhiên có thể gặp lại lần nữa, nhưng bốn năm thời gian tại học viện, không thể không nói là một đoạn duyên tình.

Song, chính mình cùng hắn cuối cùng hữu duyên hay không đây?

Đông Phương Lộ tự nhiên rõ ràng tâm tư của bạn tốt, nhưng lại lực bất tòng tâm, trong lòng cũng không biết mất mát bao nhiêu câu "đồ lưu manh".

Thiên hạ không có tiệc vui nào không tàn, thời khắc cáo biệt tàn khốc nhất cuối cùng cũng đến rồi.

"Chúng ta đi rồi, các vị bảo trọng. Hy vọng khi gặp mặt lần sau, tất cả mọi người đã thành đại nhân vật danh chấn tứ phương! Đến lúc đó, chúng ta nhất định phải tái tụ cùng nhau, nâng chén sướng ầm! Còn nữa, Hạ Hầu Cẩn, năm thứ tư ta thua người, cái này nhất định ghi sổ nợ!"

Đoan Mộc Tích lời nói hùng hồn cũng làm tan bớt thương cảm trong lòng mọi người, khiến ai cũng nở nụ cười.

Hạ Hầu Cẩn cười ha hả nói: "Tùy thời phụng bồi!"

Cổ gắng kiềm chế buông tay Giang Nhã Tĩnh ra, Đoan Mộc Tích cũng không quay đầu lại mà ngồi vào xe Đoan Mộc gia tộc phái tới đón.

Đoan Mộc Tình cũng theo sát phía sau ca ca, khi tiến vào trong xe, nàng không nhịn được lần nữa quay đầu lại, sau đó kinh ngạc phát hiện, tại xa xa, trên thần thánh chi tháp đứng sừng sững như người khổng lồ, không biết khi nào đã có nhiều hơn một cái bóng đen.

Cách xa nhau quá xa, Đoan Mộc Tình không thấy rõ khuôn mặt bóng đen đó, nhưng nàng lại biết người kia là ai.

Bóng đen vươn tay, chậm rãi vẫy, hướng nàng cáo biệt.

Đoan Mộc Tình mắt đỏ lên. Châu lệ cuối cùng không nhịn được giọt giọt rơi xuống, nàng nhanh chóng quay đi, không để cho người khác chứng kiến bộ dáng yếu đuối của mình.

Gặp lại nhé, Cổ Diêu, nhất định phải gặp lại a!

Sau khi Đoan Mộc Tình rời đi, Cổ Diêu tâm tình chịu vô cùng áp lực, tiếp theo hẳn tới nơi tốt nghiệp sinh rất ít đi tới - thư viện.

Đưa mắt nhìn tốt nghiệp sinh rời khỏi học viện, Lust sớm đã trở thành thói quen, tựa như điển tịch trong thư viện vậy, luôn luôn không ngừng thay đổi.

Lão nhân chỉ là tại tầng chín, tiếp tục chuyên tâm vào công việc của mình.

Nhìn thấy Cổ Diêu, lão nhân kinh ngạc: "Cổ Diêu đồng học, người thật đúng là người chăm chỉ nỗ lực, bây giờ còn đến thư viện."

"Ha ha, lão bá, ngài quá khen, lần này ta cũng không phải là tra tư liệu, mà là thỉnh giáo người một vấn đề."

"Vấn đề gì?"

Cổ Diêu mỉm cười: "Về đạo tặc, ta muốn hiểu rõ càng nhiều càng tốt!"

Mấy năm nay tiếp xúc, Cổ Diêu phát hiện vị lão nhân quét dọn này học thức rất uyên bác, vượt xa dự liệu của mình. Có vài thứ trực tiếp hỏi hẳn so với tra sách còn hữu hiệu hơn nhiều, hơn nữa hẳn luôn có thể đưa ra một ít giải thích phi thường mới mẻ độc đáo.

"Đạo tặc?" Lust cười nói: "Cổ Diêu đồng học, vấn đề của người luôn rất kỳ quái."

"Lão bá, đáp án của người lại càng đặc biệt."

"Được rồi, ta nói, mọi người đều biết, đạo tặc vốn là một nghề nghiệp làm cho người ta ghét cay ghét đắng, bọn họ sống cuộc sống trong bóng đêm, không muốn thấy ánh sáng, tiền bạc cùng bí mật của người khác, đều là thứ đạo tặc cảm thấy hứng thú nhất."

Cổ Diêu lắng lắng mà nghe, hẳn biết Lust đối với đạo tặc miêu tả tuyệt sẽ không đơn giản như vậy.

Quả nhiên, Lust nói đến đó ngữ khí chợt đổi: "Nhưng là, rất nhiều người cũng không biết, đạo tặc từng vì sự thống nhất của đại lục, vì phồn vinh mà làm ra cống hiến lớn lao!"

Cổ Diêu cau mày nói: "Cống hiến?"

Hắn thật khó tưởng tượng kẻ bị người khác ghét bỏ, nếu bị bắt được có khi còn bị hỏa thiêu, nghề nghiệp như vậy cũng có thể có quan hệ với "sự thống nhất, phồn vinh của đại lục", còn có "cống hiến lớn lao".

Lust tiếp tục nói: "La Áo đế quốc sở dĩ có thể hoàn toàn thống nhất đại lục, hoàn thành bá nghiệp chưa từng có trong lịch sử, trở thành cực mạnh đế quốc, một trong những nguyên nhân trọng yếu là chiêu nạp một nhóm đạo tặc hàng đầu lúc ấy!"

Cổ Diêu lại càng thấy khó hiểu hơn, đối với đạo tặc thì hành hình phạt hỏa thiêu chính là La Áo đế quốc định ra, như thế nào có thể chiêu nạp đạo tặc.

“Chuyện này cực kỳ bí ẩn, giới hạn trong La Áo đế quốc để quân, quân sư cùng với mấy vị trọng yếu đứng đầu quân đội mới biết, nhóm đạo tặc đứng đầu này cung cấp cho La Áo đế quốc tình của đối phương một cách nhanh nhất, kể cả kế hoạch tác chiến của thế lực đối địch, binh lực, lương thảo vận chuyển, đột tập... Người hẳn là tướng tượng được điều đó đối với chiến tranh trọng yếu như thế nào, nếu như tiết lộ đi ra ngoài, hậu quả thiết tưởng không chịu nổi.”

“La Áo đế quốc chính là bằng vào tình báo nhóm đạo tặc này mang về mà trong chiến tranh luôn luôn nắm giữ tiên cơ. Vì che dấu bí mật này, La Áo đế quốc công bố bên mình có nhà tiên tri hoặc trí giả tiên đoán được quân tình của đối phương, hơn nữa để đạo tặc ngụy trang thành thích khách, cho dù cá biệt khi đang trộm quân tình thất bại bị đánh chết, địch quân cũng không biết chân tướng. Hắc, không thể không nói, La Áo đế quốc quả thật rất âm hiểm, nhưng cuối cùng bọn họ lại thống trị cả đại lục!”

Cổ Diêu không nhịn được nói: “Nếu như vậy, đạo tặc hẳn là vì La Áo đế quốc lập công lớn mới đúng, tại sao sau đó đế quốc lại ban bộ lệnh lập sát đạo tặc?”

“Rất đơn giản, bởi vì bọn họ biết rất nhiều bí mật!”

Cổ Diêu im lặng, người nào biết càng nhiều bí mật, bình thường càng chết sớm, thử chết chó săn cũng đi đời, đạo lý này hẳn người rất rõ ràng.

“La Áo đế quốc biết rõ sự đáng sợ của đạo tặc, bọn họ sợ đạo tặc sẽ có một ngày đồng dạng bị người khác sử dụng, hủy diệt giang sơn tốt đẹp do chính mình gây dựng nên. Vì vậy, bọn họ ám sát toàn bộ đạo tặc hàng đầu, cũng ban bố lệnh lập sát đạo tặc, tuyệt không cho phép nghề nghiệp này tiếp tục phát triển trên đại lục. Cho nên, đạo tặc mặc dù làm cho người ta ghét cay ghét đắng, nhưng bọn họ quả thật làm ra công hiến không thể ước lượng được, cũng hiệp trợ La Áo đế quốc hoàn thành lần thống nhất toàn bộ đại lục đầu tiên trong lịch sử. Đáng tiếc là La Áo đế quốc ngàn tính vạn tính, nhưng người tính thủy chung không bằng trời tính, sau khi thống nhất đại lục một thời gian rất nhanh bị tan rã rồi!”

Lần này nói chuyện cùng Lust, Cổ Diêu lại một lần chấn động thật lớn.

Đạo tặc vốn bị coi là xấu xa hắc ám như lão thử, dĩ nhiên cũng có quá khứ quang huy như vậy.

Cổ Diêu đột nhiên nói: “Được rồi, lão bá, người nói chuyện này vốn là thiên đại bí mật, giới hạn trong La Áo đế quốc để quân, quân sư số ít mấy người biết, vậy người như thế nào biết được đây?”

Lust mỉm cười nói: “Trên thế giới này, không có vĩnh hằng bí mật.”

Những lời này có chút hàm hồ, nhưng lại cũng ẩn chứa triết lý sâu xa làm cho người ta suy nghĩ.

Cổ Diêu cũng không tiếp tục hỏi nữa: “Ha ha, lão bá, cảm tạ người chỉ giáo, ta nghĩ ta phải đi rồi.”

“uh, Cổ Diêu đồng học, hy vọng chúng ta có thể gặp lại!”

Nhìn thân ảnh Cổ Diêu rời đi, Lust hai tròng mắt lóe lên vẻ mỉa mai.

Thật sự là càng ngày càng thú vị rồi, người tuổi trẻ này!

116. Chương 4: Địa Hạ Thành

Cái thế giới kỳ dị này không cùng thuộc một vị diện với Tập Địch đại lục, hoàn cảnh cũng hoàn toàn khác.

Đầu tiên là Địa Hạ thành vĩnh viễn không thấy được ánh mặt trời, trên bầu trời thứ có thể phát ra ánh sáng ngoại trừ mặt trăng cũng chỉ có mấy ngôi sao. Từ thời thượng cổ tới nay lúc nào cũng bị bao phủ trong đêm tối, thế nên mới gọi là Địa Hạ thành.

Địa Hạ thành có hai mặt trăng, Tát Khải cùng Thụy Mạn, thay phiên nhau chiếu sáng và lặn. Tát Khải so với Thụy Mạn hơi lớn hơn một chút, khi mặt trăng Tát Khải lên, thời gian tương đương với ban ngày ở Tập Địch đại. Sau đó khi Thụy Mạn thay thế, trên Tập Địch đại lục màn đêm cũng bắt đầu phủ xuống.

Ánh trăng dù sao cũng kém xa ánh nắng mặt trời, chỉ đủ để thực vật ở Địa Hạ thành duy trì sự sống. Thực vật như vậy rất ít nở hoa kết quả, điều này ảnh hưởng trực tiếp làm cho Địa Hạ thành lương thực thiếu thốn.

Vật ít mới quý, thương nhân là những người giỏi nhất trong việc nắm bắt điều ấy. Ở Địa Hạ thành nhu cầu thực vật cũng không phải là quá mức thiếu, nhưng nếu so với Tập Dịch đại lục thì hoàn cảnh trầm trọng hơn nhiều.

Nếu như có ai có thể mua lương thực trên Tập Dịch đại lục, sau đó vận chuyển đến Địa Hạ thành để bán, đương nhiên sẽ ăn lãi to, nhưng cũng có một vấn đề lớn ảnh hưởng tới việc đó.

Giữa Tập Dịch đại lục và Địa Hạ thành tồn tại một cái thông đạo. Đó chính là hai cái khe không gian trùng nhau. Nhược tiểu sinh vật, kể cả nhân loại bình thường khi đi qua khe không gian đều không ngừng bị hấp thụ năng lượng, làm cho hoa mắt chóng mặt, thậm chí tử vong, đây gọi là hiệu ứng Thời không mà cư dân Địa Hạ thành không ai không biết.

Bởi vậy, chỉ có người hoặc thú có thực lực nhất định mới có thể ra vào thông đạo, về phần hoa quả thực vật từ ngoài tới, sau khi vào Địa Hạ thành đã biến chất, mất đi tất cả năng lượng ẩn chứa trong đó nên không có cách nào ăn được.

Muốn trong quá trình vận chuyển lương thực thực vật không bị biến chất phải mời kết giới sư lấy tinh thạch chế tạo kết giới, hoàn toàn ngăn cách thương phẩm với không gian bên ngoài, làm thế này tiêu hao rất nhiều tinh thạch, thực sự rất xa xỉ.

Nhưng ngay cả như thế cũng có không ít thương nhân dùng để vận chuyển lương thực vào Địa Hạ thành buôn bán, đương nhiên tiền tinh thạch hao phí cũng sẽ cộng thêm vào giá bán ra. Vì vậy ở Địa Hạ thành giá cả lương thực xa xa đắt hơn Tập Dịch đại lục mấy chục lần.

Người bình thường sẽ không muốn tới Địa Hạ thành làm gì, nơi này cư dân đều có chút tiền án tiền sự. Tỷ như tà đạo nhân sĩ cùng hung cực ác, khiến cho nhiều nơi thù hận mà truy đuổi, cuối cùng chịu không thấu đành trốn vào Địa Hạ thành.

Một bộ phận tội phạm bị tông giáo tài phán sở thẩm phán xét xử nhưng tội không đến mức chết, cũng sẽ bị phế trừ tuyệt đại bộ phận lực lượng, trục xuất đến Địa Hạ thành.

Những người đó phần lớn tính tình không thay đổi, làm cho Địa Hạ thành trở thành nơi tràn ngập bạo lực, dọa dẫm, hắc ám, phóng túng, hỗn loạn. Là cái nôi của tội ác, luật pháp trên đại lục tới nơi này không hề có nửa điểm giá trị.

Trong Địa Hạ thành, chân lý chỉ có một, đó chính là nắm tay!

Nắm tay ai càng cứng, càng sinh tồn ở chỗ này thoải mái dễ dàng!

Cổ Diêu thông qua cái khe không gian tới Địa Hạ thành lúc Tập Dịch đại lục đang giữa trưa, nhưng giờ phút này ở Địa Hạ thành như nửa đêm.

Nguyên vốn tưởng rằng thành thị đầy xú danh này sẽ phi thường xấu xí, nhưng Cổ Diêu phát hiện hần sai rồi, ít nhất với những gì hần nhìn thấy, Địa Hạ thành vốn rất mỹ lệ.

Trong Địa Hạ thành, mặt trăng Tát Khái cao cao tỏa ra ánh sáng nhẹ trong bầu trời đêm. Đêm ánh nguyệt quang chiếu sáng địa phương đầy tội ác này.

Mặt trăng vừa lớn lại vừa tròn, trên không trung phía xa xa ánh sáng nó tỏa ra phảng phất như xúc tua rung động giữa không gian, thật là cảnh tượng huyền bí. Người nào lần đầu tới đây đều trầm trồ không thôi, Cổ Diêu cũng không ngoại lệ.

Cuộc sống về đêm luôn điên cuồng, Địa Hạ thành quanh năm là đêm tối, bởi vậy cư dân mỗi thời mỗi khắc đều có thể điên cuồng.

Địa Hạ thành tập trung đủ các loại tiêu khiển con người nghĩ ra được trên thế giới.

Cổ Diêu đi vào một tửu quán, bắt đầu từ hôm nay hần sẽ từ từ thích ứng với cuộc sống nơi này.

Bên trong tửu quán rất náo nhiệt, lúc nào cũng náo nhiệt như vậy. Người chơi bạc lớn tiếng thảo luận, dưới sự kích thích của men rượu, mọi người nói to hơn bình thường mấy lần.

Nữ bồi bàn tại tửu quán đi qua đi lại rất nhanh phục vụ khách nhân rượu và thức ăn.

Cổ Diêu tìm một góc ngồi xuống, gọi một cốc bia, sau đó phát hiện nơi này rượu bia quý kinh người. Giá cả tính bằng cốc.

Một cốc bia giá một ngân tệ, hơn nữa là lại cốc siêu bé.

Ở Thập Lý trấn bia rượu đã đủ đắt rồi mới bán năm ngân tệ một bình, mà ở Địa Hạ thành mỗi bình giá gấp bốn lần như vậy, so với các địa phương khác trên Tập Địch đại lục còn hơn hai mươi lần!

Bia là do ủ đại mạch mà ra, khi vận chuyển qua khe không gian phải tốn tiền tạo kết giới bảo vệ, thành phẩm đương nhiên giá rất cao, mà các loại rượu khác cũng đắt đỏ như vậy.

Nhưng khi Cổ Diêu gọi món thịt nướng, cho dù là dã vị nhưng giá cả lại chỉ giống như ở Tập Địch đại lục, hai ngân tệ tương đương với hai cốc bia mà thôi. Bởi vì dã thú trong Địa Hạ thành tùy ý có thể săn bắt, số lượng cũng không ít.

Rau quả mới là thứ xa xỉ ở đây, bởi vì thực vật sinh tồn trong Địa Hạ thành đã rất khó khăn rồi, chỉ có vài loại ương ngạch mà ra hoa kết quả, hơn nữa tốc độ cũng rất chậm.

Ở Địa Hạ thành, chân chánh có tiền sẽ không ăn bữa cơm nhiều sơn hào hải vị, mà là ăn cơm với rau củ cùng hoa quả tươi, rất trái ngược với Tập Địch đại lục.

Cổ Diêu đương nhiên không thiếu tiền, chỉ cần hẩn nguyện ý mà nói, nơi này mọi người đều có thể trở thành máy ATM di động cho hẩn.

Trong Địa Hạ thành nữ tử không cách nào sinh nở, cho nên nơi này chỉ toàn là người từ ngoài đến, chỉ có thời gian ở lại dài ngắn khác nhau mà thôi.

Những người này mười người thì có chín người là ác nhân kiệt ngạo bất tuân, tính tình nóng nảy. Không có pháp luật, lại càng vô pháp vô thiên, Cổ Diêu vừa ngồi xuống không bao lâu, trong tửu quán có hai người không biết nguyên nhân gì xảy ra xung đột, mới bắt đầu là khắc khẩu, sau dẫn tới quyết đấu sinh tử.

Rất nhanh một trong hai người bị đối phương giết chết, người bị chặt làm vài khúc, ruột gan bắn tung tóe ra, nhưng chẳng có ai cảm thấy sợ hãi hay thương cảm tràng diện máu tanh đỏ, ngược lại còn lớn tiếng cổ vũ, phi thường náo nhiệt.

Loại sự tình này bọn họ sớm đã quen. Sau khi xung đột kết thúc, người xem cũng tự tản ra, đang uống rượu lại tiếp tục uống, đang chơi bạc lại tiếp tục chơi, tựa như chưa có chuyện gì phát sinh vậy. Chỉ là không biết từ nơi nào chui ra mấy người dọn vệ sinh, đem thi thể cùng nội tạng gói vào bao bố mang đi xử lý.

“Hắc. thật sự là một thế giới thú vị!” Cổ Diêu tự nhủ, sau đó giơ cốc bia lên uống một hơi cạn sạch.

“ Suất ca (anh chàng đẹp trai), có thể mời ta một cốc không?” một vị nữ tử xinh đẹp trang phục sặc sỡ xỉ hở hang, mặt trát đầy phấn trang điểm không biết khi nào đã đi tới bên người hẩn.

Cổ Diêu vỗ bàn một cái:” Bồi bàn, cho ta thêm một chai nữa!”

Lời này tương đương với đáp ứng rồi, nữ tử uốn éo thắt lưng ngồi xuống, cười nói: ” Suất ca, người thật là khảng khái.” Trong Địa Hạ thành, mời người khác uống rượu bia quả thật là hành động rất khảng khái.

Nàng là nữ tử khoảng hai mươi tuổi, dung mạo không tầm thường, vóc người đầy đặn thành thực. Nhưng nếu cẩn thận quan sát mà nói, trong mắt nàng đọc ra được vẻ tang thương.

Thị nữ rất nhanh mang bia tới. Cổ Diêu giúp nàng rót bia:” uh, mỹ nữ, có chuyện gì sao?”

Nữ tử đem rượu uống một hơi cạn sạch, gương mặt đỏ hồng lên: ”cũng không chuyện gì, suất ca, ta chỉ là thấy người rất tịch mịch. cho nên muốn làm bạn...”

Trong tửu quán, nữ nhân nói ra câu ”làm bạn” này, đương nhiên còn có ý tứ khác.

“Chỉ cần một thủy tinh tệ. người có thể có một đêm khó quên, thế nào?” nữ tử khi đang nói chuyện, thân thể mềm mại cổ ý vô tình mà cúi xuống, trước ngực xuân quang tiết lộ ra, chứng minh nàng có “vốn” a.

Nữ nhân mời mọc như vậy, tự nhiên là kỹ nữ rồi. Địa Hạ thành kỹ nữ rất nhiều, các nàng lăn lộn ở các tửu quán hoặc các nơi vui chơi kiếm tìm sinh ý.

Nhưng ngàn vạn lần đừng xem nhẹ kỹ nữ này, các nàng trước khi tới Địa Hạ thành, có thể là nhân vật vang danh đại lục, kể cả phục vụ viên trong tửu quán, người nhật xác dọn vệ sinh cũng có thể từng có một thời huy hoàng.

Bất quá, trở thành tội phạm hoặc dị đoan, bị phế trừ vũ kỹ rồi đây tới đây, các nàng cũng phải thay đổi. Mất đi thực lực, vì sinh tồn mà từng chút từng chút bị tha hóa, cuối cùng trở thành tầng lớp dưới đáy xã hội như vậy.

Cho nên vị nữ tử trước mặt Cổ Diêu này có khả năng từng là nữ ma đầu kẻ khác nghe thấy là sợ. Nhưng bây giờ nàng chỉ là một kỹ nữ, chỉ cần hai kim tệ là có thể tùy ý đùa giỡn với thân thể của nàng.

Cổ Diêu không trả lời, chỉ tiếp tục rót cho nàng.

Nữ tử đoán không ra ý nghĩ trong lòng hắn, có chút nóng nảy:” Suất ca, một thủy tinh tệ mặc dù hơi đắt, nhưng ta sẽ chứng minh ta tuyệt đối phù hợp vs giá này. Ta có rất nhiều kỹ xảo cao minh, tuyệt đối có thêm làm người sướng lên tiên, lần sau lại tiếp tục tới.”

“ Ha ha, nếu như ta ra giá này, người có thể làm chút chuyện khác không?” Cổ Diêu cười lấy ra mười thủy tinh tệ.

Thấy quang mang huyền hoặc như vậy, nữ tử mắt sáng, nàng tựa hồ rõ ràng ý tứ của Cổ Diêu, dâm dăng cười nói:” đương nhiên có thể, người muốn làm gì cũng có thể, bộ vị gì cũng được, suất ca, không nghĩ tới người thích cách không truyền thống đó” (các lão ý đồ đen tối đâu, tưởng tượng đi =)))

Cổ Diêu mỉm cười:” Được rồi, chuyện ta muốn làm, uh, đưa ta đến Đạo Tặc công hội đi!”

Nữ tử vừa nghe xong ngây ngẩn cả người. mở to hai mắt không thể tin được nói: ”Cái gì?”

Cổ Diêu lập lại một lần:” Ta nói, đưa ta đến Đạo Tặc công hội, sau đó thủy tinh tệ này là của người!”

Trời ạ. Ta không nghe lầm chứ, người này chẳng lẽ chỉ là một kẻ ngốc. Dùng mười thủy tinh tệ chỉ vì muốn ta dẫn đường, mà không phải trên giường, Hắn chỉ cần ném ra một xu tiền, bên ngoài đã có đầy người nhanh chóng đưa đường cho hắn rồi.

“ Mỹ nữ, như thế nào?”

“ Không thành vấn đề, tuyệt đối không thành vấn đề!” nữ tử vội vàng trả lời, sợ Cổ Diêu đổi ý. Không biết hắn là thừa tiền hay là ngu đây, nhưng có mười thủy tinh tệ hàng thật giá thật là tốt rồi.

Nếu như trên Tạp Dịch trên đại lục, hỏi một người Đạo Tặc công hội ở nơi nào, hắn nhất định sẽ nghĩ người là người điên.

Đạo tặc vốn chính là hoạt động một mình không có quần thể, nếu như tổ chức thành công hội mà nói, không hề nghi ngờ, cái công hội không hợp pháp này lập tức bị xóa sổ.

Nhưng mà, Địa Hạ thành vốn là không có pháp luật. Năm tay chính là chân lý, chính là luật pháp.

Đạo Tặc công hội trong Địa Hạ thành công khai, đại môn viết rõ ràng rành: ” Đạo Tặc công hội” to đùng, như là sợ người khác không biết.

Sau khi dẫn Cổ Diêu tới, nữ tử do dự rồi nói:” Suất ca, người thật sự không muốn ta bồi người một đêm sao? Coi như là ta miễn phí người.”

Thấy Cổ Diêu ra tay hoang phí như vậy, hướng hồ hắn lại còn trẻ như vậy, trên đường đi rất lịch sự, hoàn toàn không vì mình là hạ tiện kỹ nữ mà khinh thị, cho nên nàng đối với hắn có rất nhiều hảo cảm, đồng ý miễn phí abc với hắn.

“ Ha ha. không cần, ta còn có việc, gấp lại sau, mỹ nữ!” Cổ Diêu đối với nàng thuần túy xuất phát từ tình thương, vô luận nàng trước phạm tội đại ác gì, nữ ma đầu gì. Nhưng bây giờ chỉ là một người phụ nữ đáng thương vì sinh tồn mà đau khổ giãy dụa.

Nữ tử vừa nghe xong thất vọng:” Thật không? Vậy thật đáng tiếc. Suất ca, nếu như người thay đổi chủ ý, hoặc lúc nào có hứng thú có thể đến đông khu, chỗ tửu quán vừa rồi tìm ta. Chỉ lấy người 50% thôi.”

Nữ tử nói xong cũng không hề dây dưa, lập tức rời đi.

Cổ Diêu bước vào Đạo Tặc công hội đại môn, trong lòng dâng lên cảm giác hoang đường.

Thế sự khó liệu. Trước kia, hẳn luôn bài xích nghề nghiệp này, bây giờ lại đi tới nơi đạo tặc tập trung nhiều nhất thế giới.

117. Chương 5: Lên Liền Hai Cấp

Muốn tìm hiểu tin tức, nhất là tin tức cơ mật thì tìm đạo tặc cung cấp không thể nghi ngờ vốn là phương pháp tốt nhất.

Ngoài tiền tài, đạo tặc còn rất hứng thú với bí mật, bọn họ nắm giữ bí ẩn rất nhiều người không biết, trong đó có cả về Ma tộc và Mất mát đại lục.

Tin tức Cổ Diêu muốn rất hiển nhiên là bí mật trọng đại, ngay cả sư phó của hắn kiến thức rộng rãi đạo tặc Phillip, cũng chỉ là đối với Ma tộc có chút hiểu rõ mà thôi, về phần Mất mát đại lục ở chỗ nào, cùng với thông lộ tới đó cũng lực bất tòng tâm.

Song, một vị đạo tặc không cách nào cung cấp bí mật, nhưng trăm vị, ngàn vị, vạn vị thậm chí nhiều hơn thì có thể rồi, mà Đạo tặc công hội là chỗ đạo tặc tập trung, có đại lượng tư mật tin tức.

Tại thế giới này, tin tức cũng có thể trở thành hàng hóa, tin tức càng tư mật bình thường lại càng đáng giá.

Chung quy sẽ có cổ chủ đi tới Đạo tặc công hội mua sắm tin tức mình cần, rất nhiều đạo tặc cũng tới đây, đem tin tức mình nắm giữ bán ra, chờ đợi người khác tới mua. Đạo tặc công hội đứng giữa người cần mua và đạo tặc, khiến cho song phương không cần trực tiếp tiếp xúc đã có thể đạt được lợi ích, nhất là đối với đạo tặc không muốn tiếp xúc nhiều.

Ngoài trừ Đạo tặc công hội, không có chỗ nào có thể cung cấp tin tức nhanh chóng và đầy đủ hơn, đây là mục đích Cổ Diêu đến Địa Hạ thành.

sư tử Christie là một thành viên của Đạo tặc công hội, từ khi Cổ Diêu còn học năm nhất, hai người chưa từng gặp lại nhau. Tiêu dao môn mỗi năm một lần tụ hội cũng chỉ là môn quy thích tuân thủ thì tuân thủ thôi, nếu như không có chuyện gì quan trọng thì không cần phải gặp mặt cũng được.

Cổ Diêu nguyên ý định trước tìm Christie, nhưng từ dấu hiệu đặc trưng của Tiêu dao môn trong Địa Hạ thành hắn phát hiện nàng đã ra ngoài, chưa biết lúc nào sẽ quay về Địa Hạ thành, Cổ Diêu lại càng không thể chờ.

Hắn cũng từng nhờ Phillip đến Địa Hạ thành mua tin tức về Ma tộc cùng Mất mát đại lục, nhưng đã bị cự tuyệt. Thậm chí Đạo tặc công hội chưa từng có tin tức nào liên quan đến thứ đó.

Chính là Đạo tặc công hội, cũng không muốn xúc phạm Thánh điện cùng Tông giáo tài phán sở, tin tức S cấp cấm kỵ được đạo tặc bán ra rất có thể mang đến tai họa, nói chung là Thánh điện không để ý tới Địa Hạ thành, nhưng chọc giận bọn họ hậu quả sẽ rất nghiêm trọng.

Thánh điện thật sự quá mạnh mẽ, trong Thiên Không thành siêu cấp cường giả nhiều không lường được, hơn nữa trên đại lục Tông giáo tài phán sở các nơi không có bất cứ một phương thế lực nào so sánh được, đừng quên thế giới này cơ hồ mọi người ai cũng thờ phụng thần.

Cho nên, muốn từ Đạo tặc công hội tìm được tin tức về Ma tộc cùng Thần thánh đại lục, biện pháp duy nhất chính là...trước tiên nắm giữ Đạo tặc công hội, hoặc ít nhất trở thành cán bộ cấp cao trong Đạo tặc công hội, có quyền tiếp xúc và tiếp nhận tin tức từ các đạo tặc khác, như vậy có thể lên tìm cấm kỵ tin tức. Chuyện này vốn không dễ dàng, từ tầng thấp nhất đi lên, bây giờ ít nhất hắn phải trở thành một gã đạo tặc nổi tiếng đã.

Cổ Diêu không thể cho Đoan Mộc Tình đi theo, một đạo tặc điều tra S cấp cấm kỵ tin tức, như vậy rất dễ ảnh hưởng đến năng, thậm chí là Đoan Mộc gia tộc.

Hơn nữa, hắn có thể tổn hao mấy tháng, mấy năm, vài thập niên, thậm chí cả đời mới tìm được Mất mát đại lục, hơn nữa đối mặt với Ma tộc cường đại, hắn chung quy không thể để Đoan Mộc Tình chờ mình cả đời, hoặc tùy lúc có thể trở thành quả phụ, bởi vậy mới nhấn tâm cự tuyệt năng.

Trên Tập Địch đại lục, đạo tặc vốn là không phân biệt cấp bậc, nguyên nhân là không có hợp pháp Đạo tặc công hội tồn tại, cũng không có thế lực nào muốn xác nhận cấp bậc cho đạo tặc cả.

Nhưng trong Địa Hạ thành lại khác, nơi này có chính quy Đạo tặc công hội, đạo tặc cấp bậc cũng phân ra rõ ràng chi tiết:: đạo tặc học đồ. kiến tập đạo tặc, sơ cấp đạo tặc, trung cấp đạo tặc, cao cấp đạo tặc, H cấp đạo tặc, G cấp đạo tặc, F cấp đạo tặc. E cấp đạo tặc, D cấp đạo tặc, C cấp đạo tặc, B cấp đạo tặc, A cấp đạo tặc, S cấp đạo tặc.

Phân cấp không dựa theo vũ lực mà phải thông qua nhiệm vụ gia tăng tích phân, từ từ thăng cấp, cho nên dù Cổ Diêu đạo kỹ cao minh đường nào cũng phải từ đạo tặc học đồ mà đi lên.

Phillip chính là S cấp, cấp bậc cao nhất của đạo tặc, Tiêu dao môn hạ địa bất luận kẻ nào cũng phải đến Đạo tặc công hội lịch lãm, cho đến khi đạt S cấp mới thôi, bọn họ với hư danh không hề hứng thú, nhưng đây là môn quy, không thể đi ngược lại.

Christie hôm nay đã là A cấp đạo tặc rồi, bất quá A cấp đạo tặc muốn lên S cấp đạo tặc rất gian nan, phải hoàn thành rất nhiều nhiệm vụ cực kỳ khó khăn, bây giờ Christie đang xuất ngoại chấp hành nhiệm vụ, chỉ sợ tổn không ít thời gian.

Đi tới phòng làm việc ở tầng một, nơi này chỉ phụ trách phân nhiệm vụ cho đạo tặc học đồ cùng kiến tập đạo tặc.

Cổ Diêu đi tới một cái bàn đang có người ngồi: "Người hảo, ta muốn đăng ký làm chánh thức đạo tặc."

Thanh âm và diện mạo hắn bây giờ cũng khác trước, khi tiến vào Địa Hạ thành Cổ Diêu đã dùng mặt nạ, trong Đạo tặc công hội cũng không để ai thấy chân diện mục của mình.

Người tiếp đãi thành viên là một vị trung niên nam tử, hắn ngẩng đầu lên nói: "Đăng ký đạo tặc? Ta phải hỏi qua mấy câu đã, đầu tiên, trong quá khứ đã từng trộm cắp gì chưa?"

Cổ Diêu suy tư: "Có, đại khái hơn hai trăm lần!"

"Người cho rằng càng nhiều càng tốt, người trộm gì của ai? Hãy thành thật trả lời vấn đề của ta, như vậy ta mới có thể giao cho người nhiệm vụ thích hợp, nhiệm vụ thất bại cũng sẽ bị trừ tích phân."

Cổ Diêu cúi đầu nghĩ một hồi rồi nói: "uh, là ăn trộm túi tiền của một bị chiến sĩ bộ binh."

Người tiếp đãi thành viên nghe vậy, trong mắt rõ ràng hiện lên vẻ khinh bỉ, bộ binh vốn là binh chủng thấp nhất, hơn nữa phải ăn trộm tiền của loại này, xem ra vị tân đạo tặc này phi thường nghèo khổ, tay nghề cũng vớ vẩn.

"Có biết tin tức gì hay không? Nếu như vừa vặn có người muốn mua, đồng dạng cũng sẽ gia tăng tích phân của người, tốt nhất là chút tin tức hay ho vào, nếu không sẽ chẳng ai thấy hứng thú."

Cổ Diêu suy nghĩ một hồi nói: "Không có!"

Người tiếp đãi thành viên nghe vậy thái độ càng lãnh đạm hơn, vút ra một mẫu đơn: "Điền tư liệu như trên mẫu vào, bắt đầu từ hôm nay, mã số của người là 79516, nhớ cho kĩ!"

Đạo tặc vốn là sẽ không công bố tính danh và chân thật tư liệu, vì giữ bí mật công hội cùng đạo tặc gặp gỡ cũng là thông qua mã số mà phân biệt.

Cổ Diêu rất nhanh điền vào mẫu, sau đó người tiếp đãi thành viên lại đưa ra một tập tài liệu: "Đây là nhiệm vụ, người tùy tiện chọn một hoặc mấy cái cũng được. Hoàn thành xong lại tới tìm ta!"

Cổ Diêu tiếp nhận tài liệu, nhìn qua một chút, đơn giản là mấy tiểu sự thông gian hối lộ...

Nhiệm vụ vớ vẩn như vậy, tích phân tự nhiên là cực thấp, Cổ Diêu nhíu mày nói: “Xin hỏi, có thể cho ta xem nhiệm vụ có tích phân cao hơn không? ta muốn nhanh chóng thăng cấp!” hắn cũng không muốn phí thời gian ở những nhiệm vụ này, như vậy nói năm nào tháng nào mới có thể trở thành cán bộ của công hội.

Người tiếp đãi thành viên không nhận được nói: “Lấy cấp bậc của ngươi mà nói, căn bản không cách nào tiếp nhận cao cấp nhiệm vụ, hoàn thành cái này trước đi!”

Cổ Diêu nghe vậy nhún vai: “Ô, như vậy không có biện pháp rồi, ta đành bán ra một cái bí mật vậy!”

Người tiếp đãi thành viên nói: “Ngươi không phải mới vừa nói không có tin tức bán ra sao?”

Cổ Diêu mỉm cười nói: “Mới vừa rồi quả thật không có, nhưng bây giờ có!”

Tiếp đãi viên cau mày: “Ngươi đây là có ý tứ gì? Công hội đối với tin tức bình thường không có hứng thú, tin tức phải có giá trị nhất định mới được, hơn nữa trước khi có người đồng ý mua, ngươi cũng không có cách nào nhận được tích phân!”

Cổ Diêu vuốt mũi nói: “Ta cam đoan công hội nhất sẽ cảm thấy hứng thú, hơn nữa nếu không có gì bất ngờ xảy ra thì hắn là ập tức có người mua!”

Tiếp đãi viên nhìn thấy bộ dáng tự tin của hắn bán tín bán nghi nói: “Được rồi, cuối cùng là tin tức gì người nói xem.”

“Là một người”

“Người nào? nếu như không phải trên đại lục rất nổi danh thì tin tức đó giá trị sẽ rất thấp.”

Cổ Diêu lấy ra một vật, nhét vào tay tiếp đãi viên trong: “chính người xem xét giá trị của nó đi.”

Tiếp đãi viên nghi hoặc, nhìn thoáng qua sau đó sắc mặt đột nhiên đại biến.

Đó chính là một cái bra màu đen.

Cổ Diêu chậm rãi nói: “Hắn là rất ít người nghĩ đến, tiếp đãi viên số mười hai của Đạo tặc công hội lại là một kẻ biến thái có sở thích với nội y, điên cuồng sưu tầm nội y của nữ nhân, không biết tin tức này có giá trị không đây, hắc hắc!”

Tiếp đãi viên này đúng là số mười hai, sắc mặt hắn trở nên rất khó coi, tựa như vừa ăn shit vậy.

Cổ Diêu nói xong không sai, hắn quả thật là kẻ biến thái, đối với nội y của nữ nhân có niềm yêu thích không cách nào khống chế, lúc mặc trên người cảm giác vô cùng thư sướng, tựa như hít thuốc phiện vậy, khi làm việc cũng phải mang theo mới thấy tự tin. (lão tác giả quả nhiên rất am hiểu về các thể loại biến thái =)))

Trước khi Cổ Diêu bước vào hắn còn đang đem cái bra này ra nắn bóp ngửi hít, thấy Cổ Diêu lập tức bỏ vào không gian giới chỉ, thế nào mà trong nháy mắt đã vào tay đối phương.

Nói cách khác, đối phương vốn là lấy trong lúc nói chuyện.

Có thể ở Đạo tặc công hội làm việc, dù là chỉ thành viên cấp thấp nhất cũng là đạo tặc có danh, rất nhạy cảm với đạo kỹ, nhưng đối phương không coi hắn vào đâu lấy vật phẩm từ trận pháp áp súc trong không gian giới chỉ trộm đi!

Trình độ như vậy, chỉ là đạo tặc ăn cắp tiền trong tay bộ binh sao?

Tiếp đãi viên phát hiện chính mình hoa mắt rồi, hơn nữa hoa mắt phi thường nghiêm trọng, thanh niên trước vừa mới đăng ký địa đạo tặc này chính thức thực lực sợ rằng ít nhất đã đạt tới A cấp!

“Thế nào?” Cổ Diêu cười hỏi: “Tiếp đãi viên tiên sinh, người nhận thức vì tin tức này có giá trị không, có thể giao dịch luôn được không?”

Qua một hồi lâu tiếp đãi viên mới lau mồ hôi lạnh trên trán, sắc mặt cực kỳ khó coi: “Có thể, có thể, cho người hai ngàn thủy tinh tệ mua tin tức này, cộng thêm năm mươi một tích phân!”

“Tiền thì không cần, bắt quá tích phân” Cổ Diêu hình như không hài lòng: “Năm mươi một hình như quá ít, như vậy đi, để ta công bố tin tức này ra ngoài vậy.”

“Đừng! Đừng!” tiếp đãi viên vội vàng nói:” Cho người một trăm tích phân, cái này là cực hạn trong chức trách của ta rồi!”

“Ha ha, xong!”

“Mong người nhớ kỹ, một tin tức không thể bán hai lần, cũng không thể cho người khác biết, nếu không sẽ phạm vào quy củ! Nếu như công hội tìm được chứng cứ sẽ tước bỏ toàn bộ tích phân cùng cấp bậc của người! Cho nên chuyện này người phải thay ta giữ bí mật!” tiếp đãi viên dặn dò, đồng thời ngữ khí đã cùng tốt hơn nhiều. Cổ Diêu vừa giở thủ đoạn lôi đình, tiếp đãi viên không còn dám khinh thị hần nữa.

Muốn được người khác kính sợ, phương thức hữu hiệu nhất là trực tiếp biểu lộ thực lực.

“Đương nhiên, ta là một người tuân thủ quy củ, người cứ yên tâm đi.” Cổ Diêu cười cười, mục đích của hần đã đạt được, tự nhiên không quan tâm tới nội y nội iếc gì nữa, lập tức muốn cấp đất bỏ đi.

Yêu cầu đến sơ cấp đạo tặc thấp nhất là một trăm tích phân, hần vừa vận đạt tới, nhảy vọt qua đạo tặc học đồ cùng kiến tập đạo tặc, lên ngay hai cấp.

Nhanh chóng giúp Cổ Diêu làm tốt thủ tục, tiếp đãi viên đem một tiểu huân chương màu xanh biếc đưa cho Cổ Diêu:” Đây là sơ cấp đạo tặc huân chương của người, tốt lắm, bây giờ nơi này đã không còn nhiệm vụ cho người rồi, người lên tầng tiếp nhận nhiệm vụ cấp cao hơn đi!”

Hần bây giờ rất muốn nhanh chóng tránh xa ôn thần này đi.

Đem huân chương gắt gao nắm chặt, Cổ Diêu nói:”Hắc, cảm ơn, được rồi, người hần tính là người mua tin tức đầu tiên của ta đi? Rất vui được hợp tác!”

Mẹ kiếp, lão tử không vui vẻ tí nào, tốt nhất vĩnh viễn không có cơ hội hợp tác với người nữa!

Tiếp đãi viên ở thầm mắng đồng thời không nhin được lại dặn dò:” Nhớ kỹ, một bí mật chỉ có thể bán một lần, người phải giữ bí mật!”

Nếu như chuyện nội y này truyền ra, vậy hần không còn mặt mũi gì ở lại công hội nữa rồi.

Nhìn thân ảnh Cổ Diêu đi xa, tiếp đãi viên mơ hồ dự cảm - vừa lại có một vị nổi tiếng, không, xú danh đạo tặc sắp dẫn sinh rồi!

118. Chương 6: Di Hóa Tử Đản

Nhiệm vụ hôm nay hần xử lý, đã không phải loại vớ vẩn như thông gian hối lộ rồi, nơi này là phòng làm việc C cấp của Đạo Tặc công hội, nhưng phạm là nhiệm vụ sau D cấp, toàn bộ do cán bộ của công hội tiếp nhận.

Lôi quang kết vốn là một kiện bảo vật điện thuộc tính, đối với ma pháp sư tu tập điện hệ có trợ giúp rất lớn, nhưng nó thuộc về một tiểu gia tộc trên đại lục.

Gia tộc này không có ma pháp sư, nhưng Lôi quang kết là truyền gia chi bảo của bọn họ, cho dù bao nhiêu điện hệ ma pháp sư thêm thuồng, đặt giá cao hoặc lấy bảo vật khác trao đổi đều không được. Vì vậy một vị ma pháp sư phải nhờ Đạo Tặc công hội.

Mặc dù chỉ là tiểu gia tộc, bất quá đã là truyền gia chi bảo, bọn họ tự nhiên đem Lôi quang kết cất giấu kỹ ở nơi phi thường bí mật, cũng thiết lập rất nhiều bẫy rập, thủ vệ cực kỳ sâm nghiêm.

Nói thật, Lôi quang kết rất trân quý, nhưng không phải là bảo vật đỉnh cấp, cho nên thù lao ma pháp sư kia trả chỉ so với giá trị của Lôi quang kết cao hơn chút, so với mức độ khó khăn của nhiệm vụ không cân xứng tí nào, mặc dù tiền ít nhưng Lôi quang kết nhiệm vụ tích phân lại rất cao.

Thăng cấp cố nhiên trọng yếu, nhưng đạo tặc bình thường sẽ nghĩ đến tiền đầu tiên. Cho nên ba năm qua, cũng không có đạo tặc nào nguyện ý tiếp nhận nhiệm vụ này, cho đến khi Cổ Diêu đến.

Cổ Diêu căn bản là không cần thù lao, thứ hần cảm thấy hứng thú chỉ là tích phân, nhiệm vụ càng khó khăn, tích phân cũng càng cao. Ngoài ra hần cũng chọn nhiệm vụ không cách nhau và cách Địa Hạ thành

quá xa để tiết kiệm thời gian đi lại. Vì vậy khi Cổ Diêu thấy nhiệm vụ này phù hợp cả hai yêu cầu, hắn không suy nghĩ tới một phút mà đồng ý ngay.

Các nhiệm vụ khác mức độ khó khăn cũng không thấp, tỷ như trác tuyệt quyền sáo vốn là thuộc về một vị quyền sư nổi tiếng đại lục, ngay cả ăn ngủ tắm rửa cũng trên tay, nhưng Cổ Diêu cũng toàn bộ hoàn thành rồi.

Cho dù thân ở Đạo Tặc công hội cao tầng, đã thấy không ít đạo tặc phát triển, vị cán bộ này vẫn cảm thấy giật mình vì tốc độ thăng cấp của Cổ Diêu.

Bốn tháng trước, hắn là người mới, bây giờ đã thành là C cấp đạo tặc rồi, tất cả các nhiệm vụ hắn tiếp nhận đều rất khó khăn, tích phân nhiều hơn tiền thưởng. Mà lần nào cũng hoàn thành, chưa có nhiệm vụ nào thất bại, hơn nữa tốc độ hoàn thành cũng rất kinh người.

Như đám Lô quang kết nhiệm vụ này hắn chỉ dùng một tháng đã xong. Trở thành A cấp đạo tặc xem ra chỉ là vấn đề thời gian, chính là S cấp cũng không phải là không phải không có cơ hội.

Nhưng Cổ Diêu cảm giác được vẫn không đủ, xa xa không đủ. Muốn trở thành cán bộ tiếp nhận giao dịch của Đạo Tặc công, ít nhất phải trở thành A cấp đạo tặc.

C cấp đạo tặc cùng A cấp đạo tặc chỉ chênh lệch 2 cấp, nhưng cấp bậc càng cao, muốn lên cấp lại càng khó khăn. Cho nên hắn vẫn đang tiếp tục cố gắng.

Sau khi giúp Cổ Diêu làm tốt thủ tục, cán bộ lại nói: "682 Lô quang kết nhiệm vụ cổ chủ cung cấp rồi năm loại thù lao bằng hiện vật, người muốn chọn loại nào đây?"

Đối với cao minh đạo tặc mà nói, tiền tài giống như cát bụi mà thôi, bọn họ muốn bao nhiêu là có bấy nhiêu, nên cổ chủ khi ủy thác nhiệm vụ khó khăn thì thù lao tính bằng hiện vật, tỷ như bảo bối xa xỉ v.v Cũng có người cho đạo tặc tự chọn thù lao trong mấy thứ có sẵn, Cổ Diêu chính là đang chọn thù lao loại này.

Cổ Diêu không thèm để ý địa nói: "Như cũ, loại thứ hai đi."

Khi nào phải chọn lựa thù lao, Cổ Diêu đều đã chọn thứ hai, khi còn học ở Thần thánh học viện, Hạ Hầu Cẩn và Tạp La đều gọi hắn là lão Nhị, hắn chọn như vậy cũng để tưởng nhớ chút tình cảm chân thành đó.

Đại ca cùng lão Tam bây giờ không biết thế nào rồi. Hắn là cũng vui vẻ đi.

"79516, vì ích lợi của người, chỗ này ta phải nhắc nhở một chút," cán bộ cắt đứt ý nghĩ của Cổ Diêu: "Loại thù lao thứ hai, vốn là một viên dẫn (trứng)."

Cổ Diêu cảm giác kỳ quái: "Đẫn gì?"

"Sủng vật dẫn, nhưng là loại sủng vật dẫn kỳ quái, lai lịch không rõ. Theo như cổ chủ nói thứ này vốn là hắn trong lúc vô ý có được, vỏ trứng cực kỳ cứng rắn, người biết, sủng vật thực lực càng cao thì vỏ trứng càng cứng. Như vậy đây hẳn là một loại trân quý cao cấp sủng vật dẫn."

Cán bộ nói đến đó ngừng lại chuyển: "Nhưng là, cổ chủ đã mời rất nhiều tuấn thủ sư chuyên nghiệp tới, sử dụng đủ loại phương pháp cũng không thể ấp nở trứng này được, thậm chí trong trứng còn không có ba động của sự sống, mà đập cũng không vỡ. Qua phân tích của công hội, nguyên bốn sủng vật bên trong tính mạng lực rất dồi dào, vì nguyên nhân nào đó mà tất cả tánh mạng lực chuyển hết vào vỏ, trở thành một cái tử dẫn (trứng chết). Trên cơ bản là không còn giá trị gì, người vẫn muốn chọn sao?"

"oh, là như thế này sao?" Cổ Diêu nhún vai nói: "Không quan hệ, thế là được rồi."

Đối với hắn mà nói, cho dù nhiệm vụ này không có thù lao cũng không sao cả, chỉ cần tích được giảm bớt là được.

Sau khi nghe hắn nói vậy, cán bộ cũng không nhiều lời: "Tốt, chúng ta bây giờ đem vật phẩm của nhiệm vụ đi xem xét, nếu như không có vấn đề gì, lát nữa công hội sẽ phái người đem thù lao cho người. 79516, bây giờ người muốn tiếp nhận nhiệm vụ mới không?"

"Đương nhiên, xin mời cho ta xem nhiệm vụ có tích phân cao nhất mà C cấp đạo tặc có khả năng tiếp nhận!"

Nghe đại khẩu khí của Cổ Diêu cán bộ đã chẳng có gì lạ rồi, hắn cũng không phải là cuồng vọng, mà quả thật có năng lực như vậy. Chỉ là không rõ hắn liều mạng thăng cấp để làm gì, đạo tặc khác buôn bán lấy tích phân thăng cấp, chỉ là vì để có thể tiếp nhận nhiệm vụ cấp cao hơn, cuối cùng mục đích là đạt được bảo vật làm thù lao. Mà 79516 hình như thuần túy là vì thăng cấp, thù lao mỗi lần đều không để ý.

Loại tình huống này, mấy năm trước hắn từng thấy qua trên người một vị nữ đạo tặc, nhưng cán bộ không biết chính là nữ đạo tặc kia cùng 79516 vốn là sư tỷ đệ quan hệ.

Cổ Diêu cẩn thận quan sát nội dung từng nhiệm vụ, sau đó chọn ra bảy tám nhiệm vụ ở khu tây nam, Địa Hạ thành nằm ở phía tây nam Tập Địch đại lục, khoảng cách tới nhiệm vụ càng gần càng có thể tiết kiệm nhiều thời gian.

Đạo tặc công hội vĩnh viễn không thiếu tiền, cung cấp cơm miễn phí cho cao cấp đạo tặc, thức ăn còn rất phong phú, rượu ngon, rau, hoa quả làm điểm tâm cùng thịt các loại tùy tiện hưởng dụng, trong Địa Hạ thành thế là rất xa xỉ rồi.

Sau khi dùng hết bữa cơm, Đạo Tặc công hội cũng phái người đem thù lao lần này đến cho Cổ Diêu.

Tất cả đều là hiện vật, mà mỗi loại đồ vật đều có ghi rõ ràng tư liệu về nó. Trong Đạo Tặc công hội có giám định sở, tập trung các cao cấp giám định sư có thâm niên để xác định giá trị thù lao so sánh với vật phẩm cổ chủ yêu cầu.

Tùy tiện nhìn qua một lượt, Cổ Diêu liền đem tất cả bỏ vào Tiêu dao gói chỉ, chỉ để lại một vật, chính là thứ cán bộ đã nói qua, tử dẫn kia.

Nói không sai, quả trứng này quả thật rất kỳ quái, nó không có màu vàng hay trắng bình thường mà lóng lẫy như kim loại, giống như sắt, lại có điểm giống như đồng, như bạc, như vàng.. bất cứ kim loại gì cũng có một chút giống, nhưng lại không giống thứ nào.

Đối với dị hóa của sủng vật dẫn Cổ Diêu cũng có nghe qua, đem sinh mệnh lực lượng của sủng vật bên trong dồn ra vỏ trứng, cải tạo nó thành loại vật chất không biết tên.

Cổ Diêu ném quả trứng xuống đất, trứng không vỡ, nhưng sàn nhà bằng đá lại thủng một lỗ, quả trứng chính là đang nằm trong lỗ đó.

Quả thật là cứng a!

Đây là tử dẫn không có giá trị, bất quá Cổ Diêu đối với nó lại có chút tò mò, lấy trứng trong sàn nhà ra, Cổ Diêu vận khởi đầu khí muốn bóp vỡ vỏ trứng, bất quá lần này hắn thất bại.

Cổ Diêu kinh ngạc, hắn đối với thực lực chính mình bây giờ rất tự tin, vừa rồi dùng cừu dương dương khí bóp, lực đạo ít nhất một ngàn cân, nếu là trứng bình thường khác đã vỡ vụn từ lâu rồi.

Hắc, có ý tứ!

Nguyên bốn Cổ Diêu chỉ là có một chút hứng thú mà thôi, bây giờ hứng thú đã tăng lên nhiều.

Ném quả trứng lên không trng, Cổ Diêu tay phải ngón trỏ đưa ra, sau đó một đạo hắc tuyến mãnh liệt từ ngón tay hắn phóng ra.

Thuần ngục chỉ năng lực xuyên thấu rất mạnh, nhưng cũng không thể xuyên qua vỏ trứng.

Lúc này Cổ Diêu từ kinh ngạc đã chuyển thành giật mình, cho dù là cao thủ ngành kháng một chỉ này sợ rằng cũng có điểm ăn không tiêu. Sủng vật dẫn biến dị có thể chống cự Thuần ngục chỉ quả nhiên khó có thể tưởng tượng.

Hơn nữa, năng lượng của Thuần ngục chỉ không bị triệt tiêu, mà như nước sông đổ ra biển, trực tiếp thâm nhập vào vỏ trứng, sau đó vỏ trứng chợt sáng lên một chút.

Lúc quả trứng rơi xuống lại bị Cổ Diêu bắt lại, hắn nhú mày.

Không phải nói đây là một quả trứng chết, không có tánh mạng phản ứng sao, vậy mới vừa rồi là cái gì?

Cổ Diêu đem trứng thu vào trong gói chỉ, xem ra lần này trên đường đi làm nhiệm vụ có việc để làm.

119. Chương 7: Tiểu Sủng Vật Ngoan Cường

Phản ứng lần trước cũng không phải là ngẫu nhiên, chỉ cần dùng thuần ngục chỉ tác động lên trên trứng liền phát ra quang hoa, đây chính là phản ứng của tiểu sinh vật bên trong trứng phát ra tín hiệu cứu.

Chỉ có thể dùng thuần ngục chỉ, nguyên tử bạo liệt quyền hoặc các kỹ năng trên thiên ma quyết mới có thể có được phản ứng như thế, cũng khó trách các tuần thú sư cho dù có là chuyên nghiệp cũng không có biện pháp nào đối với nó. Tuần thú sư thường không am hiểu việc lợi dụng đấu khí một cách trực tiếp, trong số bọn họ người có thể sử dụng loại kỹ năng mạnh mẽ như thuần ngục chỉ rất ít, hơn nữa theo lẽ thường cũng không ai lại đi sử dụng một kỹ năng mạnh mẽ như thế tác động lên trứng để làm nhiệm vụ ấp trứng.

Cổ Diêu cũng không biết là đã phát ra bao nhiêu chiêu thuần ngục chỉ với nguyên tử bạo liệt quyền, nhưng vẫn cứ là đá rơi xuống biển vậy, cái trứng nhỏ này, lực hấp thụ quả thật là dị thường.

Nhưng theo sự hấp thụ lực lượng, màu sắc lộng lẫy của tử dần dần chuyển đổi, từ từ chuyển sang màu hoàng bạch, cuối cùng thì không khác trứng bình thường nhiều lắm.

Sau khi tiếp tục kích thêm một chiêu thuần ngục chỉ, trên trứng đột nhiên tản ra một màn bạch quang.

Cổ Diêu ngừng tay, không tiếp tục đưa năng lượng vào trong nữa, bởi vì loại tình huống này giống với việc trứng sắp nở.

Sau khi bạch quang tan đi, từ trong trứng truyền đến một thanh âm yếu ớt.

“Đốc đốc đốc ...”

Một tia liệt ngân từ trên trứng lan ra, sau đó nhanh chóng có thêm nhiều tia. Sau đó trên trứng xuất hiện một lỗ hồng, một cái móng vuốt lộ ra, đang cố hết sức mà phá vỡ phần còn lại của cái trứng.

Cổ Diêu thấy thế thì có chút thất vọng, nếu như là một sinh vật cường đại thì khi phá trứng ra sẽ là dứt khoát và lưu loát, sớm đã chấn nát vỏ trứng thành nhiều mảnh nhỏ rồi, chứ không cần phải lao lực như thế.

Sủng vật này ban đầu có thể là cao cấp, nhưng đáng tiếc, lực lượng tinh hoa đã bị vỏ trứng cướp đi mất rồi, khiến cho tình trạng của nó trở nên suy nhược như thế.

Sau khi mất đi tinh hoa thì sủng vật có cao cấp đến đâu cũng sẽ không khác gì một sủng vật bình thường.

Nhưng sức sống của sủng vật này đúng là đáng nể, nhiệm vụ Lôi Quang Kết đã tồn tại ở công hội nhiều năm rồi, nói cách khác thì quả trứng này cũng đã có chừng ấy thời gian, thậm chí có thể là dài hơn, sau khi bị vỏ trứng tước đoạt tinh hoa mà vẫn ương ngạnh bảo trì một tia sinh cơ, nếu đổi lại là sủng vật khác mà nói thì khó có thể sống sót qua hai ba tháng.

Vỏ trứng cuối cùng cũng vỡ hết, tiểu sủng vật bất hạnh cuối cùng cũng lộ ra nguyên hình.

Là một tiểu tử cả người bóng loáng không có lông, đầu hơi giống chim, đôi mắt to tròn chiếm gần 1/3 khuôn mặt, cái miệng nhỏ nhắn, cái bụng tròn tròn, hai chân đứng thẳng trên đất, trên vai gồ lên hai khối thịt tựa hồ như là hai cái cánh, hoặc cũng có thể là hai cánh tay, đang buông thẳng xuống chân.

Bộ dáng rất đáng yêu và cũng rất tức cười, tựa như một con thiên nga nhỏ nhắn xấu xí, mỗi bước đi đều có gắng cuộn cuộn cái bụng,

“Ba! Ba!”

Sủng vật do đấu khí của Cổ Diêu nên nở ra, vừa phá vỡ vỏ trứng liền nhận ra chủ nhân. Kỳ quái là khi kêu lên thì đôi mắt của nó lại chuyển thành hình Nguyệt Nha, tựa như là đang tươi cười với chủ nhân.

Một đôi mắt to như thế lại có thể biến thành Nguyệt Nha thật đúng là hi hân

Cổ Diêu đối với sủng vật không hiểu rõ lắm, nên không thể nào đoán ra được tiểu tử ‘chim không ra chim, thú không ra thú’ này thuộc loại gì, nghĩ lại một lúc rồi đưa nó vào lòng bàn tay.

Cứ như vậy đến một thành thị, Cổ Diêu tạm thời gác nhiệm vụ sang một bên, tìm một sủng thú hành, để cho tuần thú sư xem xét.

Kết quả rất nhanh chóng được xác định, tuần thú sư tiếc nuối nói: "Tiên sinh, loại sủng vật này của ngài ta chưa từng thấy qua, nhưng ta có thể khẳng định, thực lực của nó rất thấp, trụ cột có thể nói là bạc nhược, sợ rằng sự trợ giúp của nó đối với ngài là vô cùng hạn hẹp."

Những lời này đã là rất khéo rồi, nếu như nói rõ ra thì chính là: nó chính là một phế vật.

Cổ Diêu đã sớm đoán được kết quả rồi, sủng vật bị vô trứng cướp lấy hết tinh hoa có thể sống được đã là vạn hạnh rồi, khả năng của nó hiện nay có thể nói là gần như bằng không.

Loại sủng vật này không thể giúp đỡ gì cho chủ nhân được ngược lại còn có thể liên lụy cho chủ nhân, giữ lại hoàn toàn không có giá trị gì.

Sau khi rời khỏi thành thị, đi đến một nơi hoang dã Cổ Diêu đem nó để xuống mặt đất: "Xin lỗi, hy vọng người có thể ở nơi này sinh tồn!"

"Ba!Ba!"

Tựa hồ như hiểu được ý của Cổ Diêu, tiểu sủng vật mở to đôi mắt lộ rõ vẻ cầu khẩn, nó hy vọng chủ nhân có thể lưu nó lại.

Đáng tiếc chính là một sinh vật không có thực lực thì vô luận là loài người hay là sủng vật đều có hoàn cảnh bi ai như nhau, Cổ Diêu không để ý đến sự cầu khẩn của nó, liền bước đi.

"Ba!Ba!"

Tiểu sủng vật khẩn trương, di động thân thể, lung lay lúc lắc đi theo phía sau Cổ Diêu, nhưng nó quả thật là quá chậm, chẳng bao lâu sau thân ảnh của Cổ Diêu đã biến mất khỏi tầm mắt của nó.

Trong mắt tiểu sủng vật hiện lên vẻ mất mát không thể nào che giấu được, nó cúi đầu xuống như một tiểu hài tử chịu ủy khuất, sau đó nó ngẩng đầu lên, trong ánh mắt lại hiện lên vẻ kiên định.

Sủng vật cũng có lòng trung thành, nếu như chủ nhân làm cho nó cảm thấy trái tim trở nên băng giá thì nó có thể rời bỏ chủ nhân, tự đi trên con đường của mình.

Nhưng mà tiểu sủng vật này lại không hề vì việc mới sinh ra đã phải chịu nỗi thống khổ bị vứt bỏ mà chỉ gian nan bước đi tiếp, cố hết sức đi về phương hướng mà Cổ Diêu đã rời đi.

Được đầu khí của Cổ Diêu ấp cho trứng nở, nó đối với chủ nhân có được cảm ứng rất là vi diệu, cho dù chủ nhân có đi đến chân trời góc biển thì nó cũng có thể biết được chính xác địa phương để tìm đến.

Nhưng cho dù có biết rõ được chủ nhân ở địa phương nào thì tiểu sủng vật cũng không thể nào trở lại bên người chủ nhân được bởi vì nó thật sự là quá yếu ớt.

Lần đầu tiếp xúc với thế giới này, tiểu sủng vật bước đi cũng không có thuần thục lắm, thậm chí còn tệ hơn một con vịt nhỏ.

"Phắc!" vấp phải một tảng đá, thân thể của nó ngã xuống, nhưng nó nhanh chóng cố đứng dậy, không lâu sau lại té ngã.

Không đến nửa dặm, chỉ là một đoạn đường ngắn nhưng nó lại đi mất đến hơn hai canh giờ, té ngã đến mấy chục lần, nhưng sau mỗi lần ngã nó đều cố nhịn đau mà đứng lên, cố gắng đi tiếp về phía trước, mặc dù chậm nhưng nó tuyệt đối không bỏ cuộc, có thể cả đời nó cũng không thể tìm được chủ nhân nhưng ánh mắt kiên định của nó khiến cho người ta thấy được niềm tin.

Tiểu sủng vật này đúng là có ý chí vô cùng ngoan cường, có lẽ nguyên nhân chính là do nó bị vô trứng cướp đi hết tinh hoa.

Nhưng đáng tiếc, có ý chí kiên định không chắc là có thể thực hiện được nguyện vọng.

Một dã hung không biết từ đâu chui ra, nó đã hai ngày không có thức ăn, đói đến nỗi muốn bất tỉnh, nhìn thấy tiểu sủng vật thì mắt liền sáng lên, tiểu sủng vật này mặc dù không thể đủ cho nó nhét kẽ răng nhưng dù sao cũng có thể cho nó được chút gì đó.

Đi đến trước mặt của tiểu sủng vật, cự trảo của dã hung vươn lên chộp đến tiểu sủng vật.

Đối mặt với quái vật lớn như thế thì tiểu sủng vật căn bản là không có năng lực để bảo vệ bản thân mình, nó dùng đôi nhục sí che kín hai mắt, hoảng sợ kêu to: "Ba!Ba!" bộ dáng bất lực vô cùng đáng thương.

Chính vào lúc này một đạo quyền kinh từ bên sườn của dã hùng bay đến trúng vào cơ thể nó, thân thể của nó văng ra xa hơn mười trượng trong tiếng kêu thảm của nó.

Dã hùng da thịt có thể nói là thô vừa dày, hoặc là người công kích muốn tha cho cái mạng nhỏ của nó, nên nó không chết ngay tại chỗ, nhưng trong lòng nó biết là đã đụng phải đối thủ không thể nào trêu chọc đến được, đành phải buông tha mĩ thực mà chạy trốn chết.

Trái tim của tiểu sủng vật nhảy loạn, sau một hồi lâu mới dám mở mắt ra, chỉ thấy chủ nhân đang đứng trước mặt.

Đem tiểu sủng vật từ dưới đất lên, Cổ Diêu cười nói: "Người là một tiểu tử có nghị lực, ta thích, hắc hắc!"

"Ba!Ba!" tiểu sủng vật vui sướng kêu lên hoan hỉ.

Cổ Diêu cười nói: "Người thích kêu như vậy sao? Vậy ta sẽ gọi người là Ba Ba, thế nào?"

"Ba!Ba!" sủng vật cùng chủ nhân có thể thông qua ý niệm mà giao tiếp, tiểu tử kia hiểu được ý của Cổ Diêu, tựa hồ như rất là hài lòng với tên này, lập tức gật đầu liên tục.

Cổ Diêu vỗ vỗ lên cái đầu nhỏ của nó: "trước kia ta cũng yếu nhược như mi vậy, nhưng bây giờ đã không còn như trước nữa rồi. Nào, chúng ta cùng nhau cố gắng, một ngày nào đó người cũng sẽ trở nên mạnh mẽ như ta vậy!"

Vừa rồi chỉ là khảo nghiệm của Cổ Diêu đối với tiểu sủng vật, hẳn có thể tiếp nhận một sủng vật yếu nhược nhưng không chấp nhận sủng vật không có nghị lực.

Chỉ cần cố gắng thì tất cả đều có khả năng!

Tuần thú sư có thể sử dụng lực lượng để tạo ra không gian cho sủng vật, để cho sủng vật ở trong đó phát triển.

Cổ Diêu không có năng lực đó của tuần thú sư, nhưng tiêu dao giới của hắn có thể thành không gian cho sủng vật, vì vật liền đem tiểu sủng vật thả vào.

Nghe nói không gian sủng vật vốn là một không gian mô phỏng, ở bên trong đó tiểu sủng vật có thể thông qua các khó khăn gặp phải mà ma luyện, nhưng sẽ không có chết. Theo như lời của Philip thì không gian sủng vật của Tiêu Dao Giới rất là tốt, có sự trợ giúp của nó thì Ba Ba rất nhanh sẽ phát triển.

Trên lộ trình tịch mịch của Cổ Diêu từ nay về sau đã có thêm một thành viên.

120. Chương 8: Tông Giáo Tài Phán Sở (i)

Hôm nay cũng không phải là ngày lễ, nhưng ngã tư đường này của Tần Hoài thành luôn luôn náo nhiệt, bởi vì nó vốn nổi danh là Phố Hoa.

Chỉ cần là người có lịch duyệt giang hồ thì đều biết là Phố Hoa cũng không phải là nơi chuyên bán hoa, mà chính là khu đèn đỏ, là nơi tập trung các thanh lâu, kỹ viện.

Ngõ hẻm này có một cái tên rất là dễ nghe, Nhạc Viên, Nhạc Viên của nam nhân.

Nửa đêm chính là lúc nhiều nam tử tìm các khoái hoạt, rất nhiều người sau khi uống rượu thì sẽ trở nên hưng phấn, không thể nhịn được mà tìm nơi phát tiết, giống như là giống đực được uống thuốc kích thích.

Vì vậy mỗi thanh lâu đều có rất nhiều nữ tử xinh đẹp mặc đủ loại hoa phục để hấp dẫn khách nhân, oanh thanh yến ngữ, mĩm viên xuân sắc.

“Ôi, đại gia, vào đây chơi đùa một chút đi!”

“Suất ca, trông có vẻ tịch mịch, cần có người bồi tiếp không vậy?”

“Hà đại hộ, ngài đã lâu không tới rồi, nhân gia rất là nhớ người!”

Vì câu khách, kỹ nữ sử dụng hết nhưng khả năng có được của mình, công nhiên khiêu khích, hoặc dùng mĩ nhân, có người còn ‘lúc lắc’ hai ‘ánh trăng rằm’, uốn éo thân thể để khoe vóc người bốc lửa, tận lực hấp dẫn sự chú ý của phương khách.

Những tay lão luyện sẽ chậm rãi đi bộ trên đường, ánh mắt không hề để ý này nọ mà chỉ chăm chăm thưởng thức các kỹ nữ, âm thầm đánh giá các kỹ nữ cho đến khi tìm được đối tượng hài lòng mới thôi.

Mà những người lần đầu tiên đi đến Phố Hoa thì mặt nộ ra, chỉ dám len lén ngắm vài lần, hoặc có nhiều người thiếu kiên nhẫn nhanh chóng tiến vào một thanh lâu nào đó, cũng không mặc kệ giá cả liền thẳng lên phòng action.

Còn có một số cá biệt là thường ngày bị vợ cấm cửa, giống như lo sợ gì đó hết nhìn đông đến nhìn tây, sợ con cái trong nhà đột nhiên xuất hiện.

Các thiên đường của sự sung sướng khoái lạc cũng có cấp bậc khác nhau, các nơi thấp kém thì chỉ có thể như chỗ giết heo mà thôi, còn những nơi tốt hơn thì chính là các kỹ viện, kỹ nữ phần lớn có chút nhan sắc, nhưng đó lại là những nơi xa hoa cực điểm nếu không phải là người có danh vọng tiền bạc thì không cách nào đặt chân vào được, kỹ nữ ngoài kỹ năng trên giường ra còn giỏi ca múa, tài mạo xuất chúng, khí chất thượng giai, đương nhiên ‘tiền nào của nấy’ <@chỉ sợ=“” tiền=“” nấy=“” mà=“” không=“” phải=“” của=“” nấy=“” thui=“”>, đối với những địa phương cực kỳ cao cấp này thì những người không có tiền chỉ có thể đứng vọng từ xa mà thôi.

Tử Vận Các là một thanh lâu xa hoa nhất trong nhạc viên, nó cũng không phải là nằm trên đường mà là ở giữa sông Tần Hoài, bởi vì Tử Vận Các chính là một chiếc thuyền.

Nếu như trên đầu thuyền không có treo vài cái đèn lồng màu đỏ chỉ rất khó có thể xem nó như một thành viên của Nhạc Viên.

Trên Tử Vận Các tỏa ra các mùi hương thơm mát, trang trí thanh nhã, càng làm cho văn nhân tao khách thoải mái luận đàm, nữ tử ở nơi này cũng không rêu rao giống như các kỹ nữ ở các kỹ viện khác, các nàng luôn cố ý hay vô tình mà lộ diện trên khoang thuyền nhưng lại nhanh chóng biến mất vào bên trong, làm cho người khác sinh ra cảm giác thoáng qua, nhưng lại có thể câu dẫn khách hiệu quả hơn.

Cho dù dùng thân thể để kiếm sống, nhưng đó cũng chính là một nghệ thuật.

Cho dù là một nơi vô cùng sang quý, nhưng mỗi tối khách nhân đều đóng hết tất cả các cửa sương phòng của Tử Vận Các. Đây chính là một thanh lâu vô cùng thành công!

Cho đến nửa đêm, tử vận các có thêm một vị khách nhân.

Vị khách nhân này vốn là một thiếu niên khoảng chừng 20 tuổi, kiếm mi anh mục, vóc người cao, thân mặc hoa phục, tay cầm thiết phiến, bộ dáng tiêu sái.

Tử Vận Các không phải là nơi mà mọi người đều có thể ra vào tự do, đứng đầu thuyền có hai thủ vệ mang đao, bọn họ sẽ tổng cổ những người không có đủ tư cách để lên tàu.

Thủ vệ đã quen nhìn quý nhân nên ánh mắt nhanh nhẹn, từ y phục trên người của thiếu niên cùng với trang sức thì có thể đoán được là hầu bao không cạn, mặc dù khuôn mặt của hắn rất lạ nhưng Tử Vận Các vốn nức tiếng ở các thành thị phụ cận nên có không ít người bên ngoài cũng vì ‘mộ danh’ mà đến, nên không quen cũng không có gì lạ.

Hai thị vệ đeo đao không dám ngăn trở, để thanh niên tùy ý đi vào đại môn.

Khi đi ngang qua người bọn họ thì thanh niên đưa tay vào trong, lấy ra vật gì đó phóng vào tay của một người: "Cầm lấy mà uống trà."

Vật nằm trong lòng bàn tay có vẻ nặng, thị vệ nhìn xuống, chính là bốn thủy tinh tề.

Khách nhân vào cửa có thưởng cho cũng không phải là không có, nhưng bình thường chỉ có một hai kim tệ mà thôi, còn thanh niên này vừa ra tay đã xuất ra thủy tinh tề, mà còn lại là bốn khối nữa, đúng là chưa có ai làm thế bao giờ.

Hai thị vệ vui mừng khôn xiết: "Cám ơn, cám ơn công tử, chúc ngài được nhiều niềm vui!"

Thanh niên vuốt vuốt cằm sau đó đi thẳng vào trong đại sảnh, liền có một quy công đi đến tiếp đón, vẻ mặt tươi cười: "Xin hỏi thiếu gia, phải xưng hô thế nào?" "Lương!" thanh niên vừa nói vừa thưởng cho hai thủy tinh tề, làm cho đôi mắt của quy công đang cười híp lại cũng mở to hết cỡ, vô cùng ân cần: "Lương thiếu gia, trên lầu có một gian phòng trang nhã, xin mời!"

Trong mắt các nữ tử ở Tử Vân Các, tầm phương khách cũng được chia ra thành vài loại.

Trong đó không được hoan nghênh nhất chính là thương nhân.

Bởi vì thương nhân hầu hết đều tính toán rất cẩn thận cho nên thường thì họ cũng rất là keo.

Thậm chí là còn thấp hơn cả những người có tướng mạo xấu xí, coi thường kỹ nữ.

Trong số đó thì được hoan nghênh nhất chính là các thiếu gia đại phú, các thiếu gia này xài chính là tiền trong nhà, rất coi trọng mặt mũi, không giống như các thương nhân tính toán chi li, tiêu xài rất hoang phí, cũng chính là các đối tượng lý tưởng để chọn làm khách.

Mà vị khách này vừa lại giống như loại hình này, nếu như hắn có thể nhìn trúng mình thì có thể có thu hoạch không tệ rồi, hơn nữa hắn lại anh tuấn tiêu sái, cho dù là tiền có ít đi đôi chút nhưng các nàng cũng rất vui.

Bởi vậy khi thanh niên vừa đi vào cửa lập tức có nhiều nữ tử vây quanh.

Bất quá các nàng này so với các kỹ nữ ăn mặc hở hang để câu dẫn khách nhân hoàn toàn khác nhau, các nữ tử này vận y phục trang nhã, không có khoe khoang cơ thể, cũng không có dây dưa với thanh niên, mà chỉ là cùng hắn bắt chuyện vài câu.

Đều là buôn bán thân xác, nhưng các nữ tử này được gọi là nghệ linh chứ không phải là kỹ nữ.

Nghệ linh chính là những người từ nhỏ đã thông qua huấn luyện bồi dưỡng đặc biệt, cầm kỳ thi họa, đều có một tuyệt kỹ riêng và phần lớn khách nhân đến tử vận các đều muốn hưởng thụ, bọn họ không chỉ muốn là thời khắc nhục dục nhất thời trên giường, mà là cả một quá trình, có tổ chất có kỹ nghệ các nghệ linh có thể làm cho bọn họ như một xuân phong, ngay cả tinh thần cũng cảm thấy thoải mái thư sướng, cảm giác này so với việc đi vào các kỹ viện khác vừa vào cửa xong đã thương lượng giá cả rồi tiến thẳng lên giường hoàn toàn khác nhau.

Các nghệ linh biểu diễn có cũng chính là giới thiệu mình, có người nhiệt tình nóng bỏng, có người cuồng nhiệt, có người lạnh như băng sương, thanh thuần đáng yêu, bộ dáng xấu hổ, thành thực quyến rũ ... các lão bản thông qua các loại hình bất đồng mà bồi dưỡng các kỹ nghệ khác nhau như thế thì mới có thể làm cho khách nhân có cảm giác mới mẻ.

Xá tử yên hồng, loạn hoa tiệp dục mê nhân nhãn, bất luận là ai khi đã vào trong hồng phấn đại trận này cũng tán tẩn thiên kim.

Nhưng thanh niên chỉ sờ vuốt một chút trên người của nghệ linh rồi phe phẩy chiết phiến, cười ha ha nói: "Thật là vô ý quá, thiếu gia ta đã nhìn trúng một người, đó là Ny Khả."

Ny Khả chính là sóng phách của Tử Vân Các, nhưng không phải kim bài nghệ linh. Tiêu chuẩn của Các nữ tử ở Tử Vân Các không phải là vóc người cùng dung mạo, bởi vì hầu như mỗi nghệ linh đều có dung mạo và vóc người thượng đẳng, mà chính là các nghệ linh có tài nghệ trác tuyệt mới chính là người được khách nhân quan tâm nhất.

Trong số nghệ linh có một người che miệng cười nói: “Lương Thiếu giam chỉ sợ người phải thất vọng rồi, Ny Khả hiện giờ đã có ước rồi!”

Có ước thật ra chính là tiếp khách, nhưng nói như thế thì có vẻ văn nhả hơn nhiều, cũng coi như là một điều đặc sắc của Tử Vận Các, các nghệ linh nghe được thanh niên chỉ danh Ny Khả thì thầm nghĩ vị công tử gia này cũng có sở thích riêng.

Thanh niên vừa nghe liền khản trương: “Là trường ước hay là đoản ước?”

Đây cũng là thuật ngữ, trường ước chính là bao trọn nguyên đêm, mà đoản ước thường là vài giờ, nghệ linh thường bồi tiếp khách nhân uống rượu hoặc đạn xướng khiêu vũ rồi cuối cùng mới đến thời khắc xuân tiêu.

Chúng nữ nói: “Là đoản ước!”

Thanh niên nghe thế thì yên tâm: “không sao, ta có thể thông thả đợi!”

Trong đó một cô gái có thân hình đầy đặn khoảng 17 18 tuổi vận hồng y vốn là thuộc loại hào sảng, kéo lấy bả vai của thanh niên nói: “Lương thiếu gia, Ny Khả ít nhất còn phải đến hơn hai giờ mới có thời gian rảnh, cần gì phải chờ lâu như thế? Tử Vận Các của chúng ta không phải chỉ có mỗi mình nàng là mỹ nữ mà thôi!”

Vừa nói chuyện nàng vừa cố ý dùng hai cái ‘bánh bao’ của mình cọ xát vào trên vai của thiếu niên, nhiệt lực xuyên thấu qua y phục truyền đến cho thanh niên, kỳ thật ý tứ của nàng chính là: “Tử Vận Các của chúng ta không phải chỉ có mỗi mình nàng là ‘mỹ nữ bánh bao’ mà thôi!”

Được ăn đậu hủ miễn phí dĩ nhiên thanh niên sẽ không từ chối: “Uh, tên nàng là gì?”

Nữ hài vừa nghe xong liền vui mừng: “Lương thiếu gia, ta gọi là Kha Lạp!”

“Kha Lạp? Tên rất đẹp!” thanh niên vỗ một cái lên phong đồn của nàng, sau đó nói: “Nhưng ta từ xa đến, đêm nay nhất định phải nhìn thấy Ny Khả!”

Kha Lạp vô cùng thất vọng, nàng có thể rõ ràng đêm nay khó có thể mà tiếp vị công tử gia này rồi.

“Được rồi các mỹ nữ không nên như thế, sớm muộn gì cũng đến phiên các nàng mà, cầm lấy để mua y phục đi.”

Thanh niên lại xuất ra một đồng thủy tinh tệ, phân cho các nghệ linh.

Mặc dù số tiền này so ra thì kém hơn so với việc tiếp khách, nhưng đây vốn là phần thưởng, không cần làm gì mà có thể có được vài thủy tinh tệ, các nghệ linh đầu tam hoa nô phóng, đối với vị công tử gia hoang phí này có thêm chút hảo cảm, ‘chúng tính cũng nguyệt’ thiếu niên đến phòng nghỉ của khách mà chờ.

121. Chương 8: Tông Giáo Tài Phán Sở (ii)

Đối tượng của nhiệm vụ là Vi Ân, có danh hiệu là Phi Thiên Thủ, Cổ Diêu muốn chôm chính là phong thần châu trên người hắn, là một bảo vật có thể hỗ trợ cho người tu luyện phong đấu khí không ít.

Căn cứ theo tư liệu mà công hội cung cấp thì Vi Ân cũng là một cao thủ am hiểu phong đấu khí, cảm ứng vô cùng nhanh nhạy, nhưng lại vô cùng sợ chết, điểm này chứng tỏ rằng hắn luôn luôn cẩn thận, trộm lấy phong thần châu trên người hắn cũng không phải là chuyện dễ.

Nhưng Cổ Diêu không thèm để ý, hắn đã trải qua rất nhiều nhiệm vụ khó khăn, hầu như mỗi nhiệm vụ đều rất khó giải quyết, nhưng tất cả những nhiệm vụ đó đều thành công, nên có thêm kinh nghiệm và tự tin.

Đương nhiên tự tin phần lớn chính là dựa vào thực lực.

Trong thời gian ba năm qua, tiêu dao vô ảnh của hắn đã đột phá Lục Tục “Tật, biến, ngưng, bạo, tục, ảnh”, tiến vào tầng thứ bảy “Luyện”.

Thông qua việc thực lực tăng lên, khiến cho lực lượng trở nên vô thanh vô tức, không chỉ nhanh đến cực điểm mà mắt thường khó có thể nhìn thấy, mà khi sử dụng đấu khí cũng không có sinh ra sự dao động của lực lượng, như thế thì cho dù là cao thủ cũng không cảm giác được.

Tiến nhập “Luyện”, cũng chính là cho thấy môn nhân của Tiêu Dao Môn đã tiến vào cảnh giới siêu cấp đạo tặc, hơn nữa hẳn còn học được Phục Chế từ Philip, đạo kỹ cao cấp Thâu Thiên Hoán Nhật, nên Cổ Diêu chưa bao giờ thất thủ.

Không chế thời cơ xuống tay cũng là nhân tố ảnh hưởng đến xác suất thành công của việc đạo thiết, và đó chính là lý do Cổ Diêu đi đến Tử Vận Các này.

Phi Thiên Thử - Vi Ân đam mê rượu chè gái gú, Tử Vận Các là nơi hẳn thường ghé thăm, Cổ Diêu đã thăm dò qua lúc này chính là thời gian hẳn ở Tử Vận Các, cùng ở chung với hẳn hiện tại chính là người Cổ Diêu chỉ đích danh Ny Khả.

Vi Ân rất cẩn thận, nhưng lão bản của Tử Vận Các có hậu thuẫn rất vững chắc, rất ít người dám đến nơi này để nháo sự, bởi vì tâm lý của loài người bị ảnh hưởng bởi cảm tính, nên ở nơi này sự phòng bị của Vi Ân cũng sẽ giảm xuống, mặc kệ là giảm xuống nhiều ít bao nhiêu nhưng đối với nhiệm vụ thì chỉ có lợi chứ không có hại.

Hơn nữa Vi Ân cũng đam mê tửu sắc, khi có rượu vào sẽ khiến cho thần kinh chậm chạp hơn, hơn nữa loài người sau khi ‘hành sự’ thì bất luận là tinh thần hay là thân thể đều sẽ có chút cảm giác ‘đuối’ trong thời gian ngắn.

Vi Ân thường rời khỏi tử vận các sau khi ‘hành sự’ xong, đây cũng là một thói quen của hẳn, Cổ Diêu đã điều tra rất rõ ràng, cho nên khi Phi Thiên Thử sau khi đạt đến đỉnh cao của sự khoái lạc thì vẫn chưa tỉnh rượu, thân thể lại có cảm giác ‘đuối’, lúc đó chính là thời điểm rat ay tốt nhất, trong khi chờ đợi con mồi xuất hiện Cổ Diêu đành đợi ở trong phòng khách quý.

Từ sau khi rời khỏi Thập Lý Trấn hẳn chưa từng vào thanh lâu, nhớ tới trước kia cả ngày đều kiếm cơ hội để lén chạy vào Thiên Hương Lâu nhìn trộm, hẳn đột nhiên có cảm giác ảm áp.

Là trung tâm, được vô số mỹ nữ vây quanh bên cạnh nên cũng không có cảm giác buồn chán. Các nghệ linh cảm giác được vị công tử gia này ngoại trừ phong lưu ra thì ngôn từ cũng rất là khôi hài, thường xuyên nói đùa khiến các nàng cười đến run rẩy cả người.

Bồi tiếp một khách nhân như thế thì đúng là một việc sung sướng nhất trong đời, nếu như sau này có thể được hẳn ưu ái thì càng tuyệt vời hơn.

Chỉ tiếc là thời gian vui vẻ luôn trôi qua rất nhanh, hai giờ nhanh chóng trôi qua, quy công lúc trước được Cổ Diêu thưởng cũng liền nhanh chóng đến báo cho Cổ Diêu biết về tin tức của Ny Khả ở sương phòng bên cạnh.

Đến lúc làm chính sự rồi, Cổ Diêu đứng dậy trong ánh mắt lưu luyến không rời của chúng nữ: “Hắc, các mỹ nữ, lần sau ta sẽ trở lại tìm các người!”

“Lương thiếu gia, nhất định phải nhớ kỹ chúng ta đó!”

“Lương thiếu gia, chúc ngài có một đêm vui vẻ!”

Kha Lạp vẫn chưa từ bỏ ý định, liền nói: “Lương thiếu gia, hay là một đấu hai đi? Để cho ta cùng Ny Khả bồi tiếp ngài, kỹ năng ‘Thối Tiêu’ <@> của ta nổi danh nhất ở Tử Vận Các này.”

Nàng nói rất là mập mờ, nên không biết thối tiêu dùng nhạc khí làm bằng gì.

“Lần sau đi, lần sau!” Cổ Diêu cười ha ha, trực tiếp đi ra khỏi phòng chờ của khách quý.

Lúc này một tiểu lão đầu vừa từ trên lầu đi xuống, người thì gầy teo, có một đôi mắt nhỏ màu lục, má thì hóp lại mặt dài ra, còn có hai hàng râu mép nhìn qua quả thực giống như là một lão thử.

Tiểu lão đầu này chính là con mồi của Cổ Diêu hôm nay, Phi Thiên Thử Vi Ân.

Quả nhiên đúng như tư liệu, Vi Ân đúng là một người cẩn thận, từ trên lầu đi xuống hắn luôn chú ý quan sát nhất cử nhất động xung quanh.

Nhưng cho dù hắn có tập trung chú ý thế nào đi nữa thì linh giác của hắn cũng đã giảm xuống rồi.

Cổ Diêu đi theo phía sau một lúc, sau khi đi ngang qua người của lão thì đồ vật đã rơi vào tay.

Chôm lấy phong thần châu được mang trên người đúng là có nhiều khó khăn, trong khi Thâu Thiên Hoán Nhật, thì phải trong nháy mắt mô phỏng ra một viên Phong Linh Châu phát ra khí tức tương đương nhưng chỉ là đồ dỏm, nếu không sẽ lập tức bị phát hiện, nhưng kỹ xảo này không đủ để làm khó Cổ Diêu.

Đạo tặc có thể chuẩn bị cho việc trộm cắp vài ngày, một tháng thậm chí là vài tháng, nhưng khi xuống tay thì chỉ trong nháy mắt.

Khi Cổ Diêu mang theo phong thần châu rời đi thì tâm tình cũng tốt đẹp hơn, nhiệm vụ phong thần châu này vốn là nhiệm vụ cuối cùng, mục tiêu mà hắn hướng đến đã tiến gần thêm một chút.

Không có ở lại tử vận các lâu, đạo tặc sau khi hành động xong sẽ rời khỏi hiện trường trước tiên, hơn nữa lúc này Cổ Diêu cũng không có nhã hứng kia.

Vì không muốn trì hoãn thời gian cho nên Cổ Diêu đi suốt đêm để trở về Địa Hạ Thành.

“Hôm nay ta thật là cao hứng, còn người Ba Ba!”

Ở trong không gian sủng vật hơn một tháng, nhưng Ba Ba so với lúc mới sinh ra cũng không có khác nhau nhiều lắm, hai mắt của nó mở to phùng lên tựa như là cũng cảm thấy vui cho chủ nhân: “Ba! Ba!”

“Dựa theo tiến độ này thì chỉ cần hai nhiệm vụ nữa thôi là đã trở thành đạo tặc Cấp B rồi, Ba Ba người cũng phải cố gắng lên!”

“Ba! Ba!”

Có Ba Ba, con đường đạo tặc của Cổ Diêu không còn tịch mịch nữa, vô luận là đêm dài, mưa giông, cuồng phong, núi rừng hoang vắng, sâm lâm chiếu trạch, bất cứ là ở nơi nào, đều có một tiểu sủng vật trung thành làm bạn với hắn.

Một người một thú đi suốt cho đến canh ba, lúc này đã vào trong một khu rừng rậm.

Cổ Diêu có một cái la bàn, cái la bàn chỉ phương hướng đến địa hạ thành, vì tiết kiệm thời gian Cổ Diêu sẽ không đi đường lớn như những người khác, để rút ngắn hành trình hắn thường lựa chọn lối đi ngắn hơn nhưng lại hoang dã, chỉ cần không lệch khỏi quỹ đạo của la bàn là được.

Ma thú có thể làm cho đa số người sợ hãi nhưng đối với hắn thì không có gì là đáng sợ cả.

Sau khi tiến vào rừng, Ba Ba cũng có chút ủ rũ, gục đầu xuống ngủ gật, xem ra nó ở trong không gian sủng vật rất là khắc khổ nên mới mệt mỏi như thế.

Cổ Diêu thấy thế thì thu nó vào tiêu dao giới, triển khai thân pháp như quỷ mị, mặc cho bụi gai hay cây cối chạm vào, chạy cũng là một phương pháp tu luyện, khinh công, thân pháp và quỷ bộ đều có thể nâng cao.

Sau hơn nửa canh giờ di chuyển với tốc độ cao, Cổ Diêu đột nhiên loáng thoáng nghe được tiếng đánh nhau.

Ở cách đó không xa. Có người đang chiến đấu!

Không phải là bằng hữu luận bàn với nhau bởi vì sát khí rất là trầm trọng.

Nếu như những người khác gặp phải cừu sát giang hồ nhất định sẽ tránh xa để không bị liên lụy, rước họa vào thân, nhưng Cổ Diêu thì hoàn toàn khác bởi vì hắn chính là đạo tặc.

Ân oán giang hồ, cừu sát lẫn nhau đều có một bí mật đằng sau, đối với đạo tặc mà nói thì nó cũng đáng giá để mà đạo.

Song phương chiến đấu cũng không có che dấu thực lực, Cổ Diêu liền có thể dễ dàng nhận ra được cả hai bên đều là cao thủ.

Bí mật của cao thủ càng có giá trị !

Nói không chừng bí mật này đủ cho mình đổi lấy mấy trăm điểm. Vì thế Cổ Diêu không ngần ngại mà tiến về phía có tiếng đánh nhau.

Tiếng đánh nhau càng lúc càng gần, Cổ Diêu càng giảm tốc độ xuống, đồng thời dùng tiêu dao vô ảnh tâm pháp để thu liễm khí tức.

Nếu như người khác thu liễm khí tức như hần thì không thể nào sử dụng khinh công được, nhưng sau khi đạt đến tầng thứ bảy “Luyện”, Cổ Diêu có thể dễ dàng duy trì tốc độ nhanh.

Mà lúc này hần đã có thể nắm bắt được tính chất của song phương, khiến cho hần kinh ngạc chính là khí tức của một bên làm cho hần có cảm giác quen thuộc, cũng vô cùng thân thiết và cũng khiến cho hần rất mong chờ.

Không lâu sau hần đi đến hiện trường ẩn sau một đại thụ.

Nhìn thấy một bên, Cổ Diêu thất kinh.

Hai vị tể ti, hơn mười kỵ sĩ, bất kể là pháp bào của tể ti hay là khôi giáp của kỵ sĩ đều có chung một dấu hiệu: một đôi bàn tay đang cầm quang cầu màu trắng.

Dấu hiệu này trên đại lục không ai là xa lạ, ngay cả tiểu hài tử ba tuổi cũng không ngoại lệ, bởi vì nó là dấu hiệu của tông giáo tài phán sở! Dấu hiệu của thánh điện!

Đôi bàn tay cầm quang cầu biểu thị bọn họ đối với quang minh thần tận tụy tín ngưỡng và phụng dưỡng.

Không có ai nguyện ý gặp tông giáo tài phán sở và thánh điện, cho dù là đạo tặc cũng không ngoại lệ, đối với sự tình này trước tiên nên tránh xa ra, không nên cố gắng tìm kiếm cái bí mật chó má gì, toàn bộ bỏ mịa nó đi, cái mạng nhỏ mới là quang trọng nhất.

Nhưng Cổ Diêu cũng không có dời đi, bởi vì một bên chính là người mà hần biết – La Thi Mị!

Nói ra có chút mất thể diện, tối hôm qua nhận được điện thoại của một người bạn thân, là sinh nhật của hần, gọi đạo tặc đi ra ngoài để ăn mừng. Vốn định uống vài ly rồi trở về tiếp tục viết, nhưng trong đại sảnh thì thấy người bạn gọi ra một ‘em’ mà đạo tặc không biết, ‘em’ đó sau khi biết đạo tặc là một người viết truyện thì sinh ra hứng thú, còn đưa ra lời khiêu chiến.

Mọi người chắc cũng biết là trong tình huống này thì là nam nhân thì không thể từ chối được, huống hồ đạo tặc đối với tử lượng của mình rất có tự tin, nhưng kết quả lại bị nài hạ gục, nửa đêm khi về đến nhà liền ngã lên giường ngủ suốt một ngày, nên không thể nào lên mạng được đành phải xin lỗi huynh đệ.

Đối với đạo tặc mà nói thì hôm qua đúng là đại sỉ nhục, ta thề sớm muộn gì cũng hạ được nài, nếu không thì sẽ đem bút danh đổi thành Thuần Khiết Đạo Tặc.

122. Chương 9: Vong Linh Pháp Sư

Hai đại tể ti, mười hai quang minh kỵ sĩ, đây là một lực lượng rất mạnh!

Thi Mị tỷ tỷ sao lại ở chỗ này? Hơn nữa lại còn trêu chọc vào người của tông giáo tài phán sở?

Cổ Diêu cũng không rõ chuyện phát sinh giữa hần và La Thi Mị, nhưng bởi vì dấu khí hấp dẫn lẫn nhau, La Thi Mị luôn làm cho hần có cảm giác thân thiết, cảm giác này còn hơn cả cảm giác của hần đối với Phí Thân, người hần luôn coi như là một người cha đỡ đầu, sư phụ Philip, đây là cảm giác của máu mủ tình thâm.

Cho nên hần không thể nào khoanh tay đứng nhìn chuyện này, cho dù có phải đối mặt với tông giáo tài phán sở, cơ cấu tổ chức phụ của thánh điện, có thể lực cường đại nhất toàn đại lục.

Nơi này là một bãi tha ma, có chút hỗn loạn, tại sao lần nào gặp La Thi Mị cũng là ở loại địa phương ảm đạm quỷ quái như thế?

Hắc khí dày đặc tràn ngập trong rừng, trong phạm vi trăm thước xung quanh, đại thụ, cây cỏ, bụi rậm đều đã héo úa, vạn vật điêu linh, thanh oa, lão thụ, côn trùng, nhện cùng với các động vật nhỏ khác đều im hơi lặng tiếng, tất cả đều đã bị hắc khí đoạt đi tính mạng, cảm giác lạnh sâu tận đến tâm hồn làm cho người ta không khỏi phải run rẩy.

Đây chính là lần đầu tiên Cổ Diêu thấy La Thi Mị thi triển võ kỹ, không thể ngờ được nàng lại chính là một cao thủ, hơn nữa lại sử dụng một loại lực lượng rất quỷ dị. Nếu như là một đối thủ không có dũng khí thì đối với loại khí âm hàn và hoàn cảnh nơi này thì chưa chiến đã tử rồi.

Trong khi còn học ở học viện thì Cổ Diêu cũng đã tiếp xúc qua không ít đệ tử có Hắc Ám đầu khí, đầu khí của bọn họ có điểm giống với La Thi Mị, làm cho tâm lý và thân thể của đối thủ sinh ra dị trạng không tốt. Nhưng trong số bọn họ không có ai có thể làm ảnh hưởng đến tận sâu trong tâm hồn như La Thi Mị. trách không được tông giáo tài phán sở lại cử nhiều người như thế để đuổi bắt.

Đối mặt với lực lượng đáng sợ của La Thi Mị, quang minh kỵ sĩ không hề sợ hãi, khái giáp trên người bọn họ, trường mâu cùng kỵ mã đều được bao phủ trong một màn bạch quang thánh khiết, không ngừng phát ra các tiếng kêu 'két két', bạch quang đang chống lại sự xâm thực của hắc đầu khí, hai bên 'thủy hỏa bất dung' bốc lên từng làn khói nhẹ, sau đó tan vào hư vô.

Dưới sự bảo vệ của màn bạch quang, kỵ sĩ vẫn có thể duy trì được lực chiến đấu tốt nhất.

La Thi Mị đã bị bọn họ vây quanh, sắc mặt ngưng trọng.

Mười hai quang minh kỵ sĩ tụng niệm thần thuật chú ngữ, không ngừng bổ sung thánh lực đã tổn thất lên người. trường mâu mang theo bạch quang, xuất về phía nàng mãnh liệt. Mâu ảnh đầy trời, phong tỏa hết không gian xung quanh.

Thánh Kỵ Phong Mã trận vang danh thiên hạ của Tông giáo tài phán sở quả nhiên phi thường cường đại.

Nhìn tình huống như thế, Cổ Diêu có chút thiếu kiên nhẫn, nhưng vào lúc này thì La Thi Mị ra tay, song chưởng nàng vẽ lên không trung, mười hai đạo long quyền phong hướng về phía mỗi quang minh kỵ sĩ.

Tiếng kêu thê lương và điếc tai vang lên trong đêm, nếu như chú ý quan sát thì sẽ phát hiện ra được các long quyền phong này chính là các khô lâu xoay tròn với tốc độ cao, tiếng kêu cũng chính là xuất ra từ các khô lâu đó.

Dưới sự chấn nhiếp của ma âm, động tác của các kỵ sĩ bị kiềm hãm, xu thế cũng giảm bớt.

Long quyền phong mang theo cự lực va chạm với trường mâu của kỵ sĩ, sau đó long quyền phong bị tan rã. Nhưng chiêu này của La Thi Mị không chỉ là công kích vật lý, sau khi long quyền phong tan đi thì một khô lâu hiện ra môn phê về phía các kỵ sĩ.

Khô lâu chạm vào màn bạch quang bên ngoài kỵ sĩ thì tựa như thủy bát liệt hỏa, từng làn khói dày đặc xuất hiện, màn bạch quang trên người kỵ sĩ liền ảm đạm đi nhiều, và khô lâu tiếp tục tiến tới.

Mắt thấy các kỵ sĩ có thể sẽ bị khô lâu làm cho bị thương bạch quang từ trên người bọn họ dâng lên mãnh liệt, chống đỡ với khô lâu.

Bên ngoài vòng vây của mười hai kỵ sĩ chính là hai đại tể ti, mười ngón tay của bọn họ hợp lại, từng tia bạch quang xuất ra, chuyển đến trên người các kỵ sĩ.

Quang minh kỵ sĩ cũng am hiểu thần thuật nhưng dù sao bọn họ cũng chủ tu võ kỹ, thần thuật chỉ là phụ, đối với các lực lượng tà ác thì đành phải nhờ vào các tể ti.

Các long quyền phong đã tiêu tan hết, nhưng xu thế của mười hai kỵ sĩ cũng không còn, bọn họ cũng không rối loạn, giữ vững dây cương, tiếp tục duy trì thế trận, chuẩn bị cho lần tấn công tiếp theo.

Kỵ sĩ đều là những người có kỷ luật nghiêm minh, bọn họ không có dễ dàng bị xúc động. nếu như đơn độc thì bọn họ hoàn toàn không phải là đối thủ của La Thi Mị, phải phối hợp với trận pháp và sự chỉ huy của tể ti mới có thể hoàn thành nhiệm vụ lần này.

Kỵ sĩ đã được thông qua huấn luyện rất tốt, phối hợp rất thuần thục làm cho La Thi Mị rất đau đầu, nếu như nàng dùng toàn lực công kích một kỵ sĩ thì thế trận nhất định sẽ vỡ nhưng các kỵ sĩ còn lại sẽ điên cuồng tấn công nàng, hai mặt thụ địch, nếu như có thể giết chết vài người nhưng cũng không thể may mắn thoát chết được.

Phương châm chiến lược của các kỵ sĩ rất rõ ràng – Tiêu Hao, mặc dù lần lượt các đợt công kích đều không thành nhưng sức lực của nàng lại bị tổn thất không nhỏ, nhiều hơn nhiều so với kỵ sĩ. Mặc dù biết rõ ý đồ của đối phương nhưng La Thi Mị lại không có cách nào giải quyết.

Nếu như không có hai tên tể ti đáng chết kia thì mọi chuyện đã dễ dàng xử lý hơn nhiều.

Một tể ti mở miệng nói: "Tử Vong Phong Bạo của người đối với sự che chở của Quang Minh Thần ban cho chúng ta đã trở thành vô dụng! Vong linh tà ác dị đoan hãy mau thúc thủ chịu trói, tiếp nhận phán xét đi!"

Vong linh dị đoan? Cổ Diêu nghe tể ti nói thế thì kinh ngạc.

La Thi Mị chính là một vong linh ma pháp sư!?

Chuyện về quan linh ma pháp sư, thì trên đại lục ngay cả một tiểu hài nhi cũng quen thuộc: bọn họ sử dụng các chú ngữ cổ xưa làm cho các thi thể đã hư thối rửa nát từ trong các phần mộ đứng dậy, tấn công ngược lại chính đồng đội của mình, bạn hữu, thậm chí là cả thân nhân!

Ở vào thời kỳ xa xưa, vong linh pháp sư không được gọi là vong linh ma pháp sư như bây giờ mà được gọi là Hắc Ám thần quan.

Cùng có khả năng là chữa trị nhưng hình tượng của Hắc Ám thần quan lại không được tốt lắm, lực lượng mà bọn họ sử dụng hoàn toàn trái ngược với các thần quan hiện nay chính là Hắc Ám năng lượng, nhưng nó cũng có thể trợ giúp cho người bị thương giống như quang minh năng lượng, thậm chí là còn nhiều hơn.

Độc dịch trong răng của độc xà đôi khi cũng có thể trở thành thuốc bổ, nguyên lý này đối với Hắc Ám năng lượng cũng thế.

Bọn họ nghiên cứu các thi thể, và các nội tạng, thông qua sự nhận thức về kết cấu của nội tạng làm tăng lên tác dụng của Hắc Ám năng lượng, và sự nghiên cứu của họ cũng điên cuồng không khác gì luyện kim thuật sư.

Quả thật, chức nghiệp Hắc Ám thần quan đã có nhiều cống hiến trác tuyệt, nhưng đến năm ngàn năm trước thì đã có một thay đổi.

Trước khi La Áo đế quốc lần đầu tiên thống nhất đại lục trong lịch sử loài người, Tạp Địch đại lục cũng không có quận thành gì, mà được phân ra thành nhiều quốc gia lớn nhỏ không giống nhau, các quốc gia lúc đó hỗn chiến với nhau so với các cuộc chiến hiện nay thì kịch liệt hơn nhiều.

Lúc ấy ở phía bắc có một tiểu quốc gia có tên là Lang Gia, quốc gia này đối với Hắc Ám thần quan vô cùng tôn sùng và bồi dưỡng, địa vị của Hắc Ám thần quan ở quốc gia này cơ hồ là vô cùng cao quý, còn vượt hơn cả ma pháp sư.

Nhược nhục cường thực, các tiểu thế lực luôn luôn không thể tồn tại một cách yên bình, Lang Gia cũng không thể nào thoát khỏi quy tắc đó, cùng ở phương bắc với Lang Gia, quốc gia láng giềng lại là một cường quốc, vì muốn phát triển thế lực mà vương ma chú hướng về phía Lang Gia.

Trước mặt binh lực viễn chinh hùng mạnh của địch nhân, Lang Gia hoàn toàn không có khả năng phòng thủ, chỉ có một con đường là thất bại, dưới sự bức bách của tình thế lúc đó, đã phát động ra một chiến dịch kinh thế, địa điểm chiến đấu chính là một bình nguyên gọi là Khiêu Lạp.

Trong lịch sử các thế lực lớn hơn thôn tóm các thế lực nhỏ hơn chỉ trong một trận chiến cũng không có gì là ngạc nhiên, nhưng vong linh ma pháp sư xuất hiện đã thay đổi tất cả.

Vừa mới bắt đầu trận chiến thì cũng không có gì là kịch liệt, bởi vì binh lực của Lang Gia không thể nào chống cự nổi, bị đại quân của Khoa Hàn đế quốc cán quét, mặc dù binh lực của Khoa Hàn cũng có tổn thất nhưng binh lực cường đại của Khoa Hàn đối với sự tổn thất đó căn bản là không đáng kể. Thống soái chỉ huy quân đội tiếp tục tiến lên.

Lúc sắp tới được Lang Gia quốc thì vào phút cuối bọn họ phát ra một lực lượng – hơn một ngàn Hắc Âm thần quan.

Hắc Âm thần quan am hiểu Hắc Âm lực lượng nhưng dù sao bọn họ cũng chỉ là thần quan, lực công kích không hề mạnh mẽ, hơn nữa số lượng cũng rất là thưa thớt, trước đại quân của Khoa Hàn đế quốc đúng là không đáng nhắc đến.

Nhưng bọn họ lại chính là cơn ác mộng của binh lính Khoa Hàn.

Một ngàn Hắc Âm thần quan cùng đồng thời đọc ra một tràng chú ngữ kỳ quái.

Thanh âm chú ngữ trầm thấp giống như là thanh âm đến từ địa ngục sâu thẳm, như là tiếng kêu gọi của tử vong, những binh lính đã chết trận đột nhiên tất cả đều mở mắt ra, từ trên mặt đất đứng dậy.

Trong số các binh lính đó có người đã bị loạn tiền biến thành một con nhím, trái tim bị moi ra, phúc tràng lộ ra bên ngoài, bị độc chết, từ Lang Gia cho đến quân đội của Khoa Hàn đế quốc, chỉ cần là không bị cắt ra thành bảy tám khối đều đồng loạt đứng dậy.

Tướng sĩ của Khoa Hàn nhìn thấy tình cảnh quỷ dị này kinh hãi gần chết, nhưng chuyện không chỉ dừng lại ở đó.

Các binh lính đã chết rồi sống lại lại, kể cả các chiến hữu, tất cả đều giống như là dã thú, hướng về phía bọn họ tấn công.

Không hiểu rõ được chuyện gì nên quân lính của Khoa Hàn đế quốc chỉ có thể dung dao thương mà tấn công vào các tử thi này, hoặc phải gọi là vong linh.

Vong linh vốn không sợ chết, bởi vì bọn họ căn bản là không có tính mạng, cho dù có bị đao kiếm quét qua thân thể cũng không có cảm giác, bọn họ đã mất đi cảm ứng từ thần kinh, nên cũng không có cảm giác đau nhức.

Đối mặt với đội ngũ vong linh không hề sợ hãi đao thương này quân lính của Khoa Hàn phải hứng lấy sự đau khổ, bọn họ rất nhanh phát hiện ra các vong linh kia vô cùng khó đối phó.

Trừ khi chặt đứt thủ cấp hoặc là phân thây ra thành từng mảnh, nếu không thì không có cách nào giết chết hoàn toàn được.

Dưới sự kích thích của Hắc Âm năng lượng, các vong linh có được thực lực còn mạnh hơn cả khi sống, tựa như hổ xông vào giữa bầy sói, tiến vào trong trận hình của Khoa Hàn đế quốc, dùng răng mà xé từng khối thịt trên người binh lính Khoa Hàn, hoặc là dùng tay trực tiếp đâm vào bụng, móc tim phế phủ tạng ra, cầm lấy các thứ đầu máu đó đưa vào miệng.

Ngoài sự kích thích của Hắc Âm năng lượng các vong linh cũng cần phải tiến hành bổ sung lực lượng, vì vậy thịt tươi của binh lính đã biến thành thực vật của bọn họ.

Đây chính là một tràng chiến đấu nguyên thủy, dã man, đầm máu nhất, nỗi sợ hãi tột cùng bao trùm lên tất cả quân lính của Khoa Hàn, bọn họ thống khổ kêu lên thảm thiết khi bị vong linh ăn tươi nuốt sống, các binh lính vừa chết, thân thể chỉ cần coi như là đầy đủ thì liền đứng lên, gia nhập vào đội ngũ vong linh, trở thành một thành viên trong đó, ác tính tuần hoàn.

Quân lính Khoa Hàn ruột gan phát lạnh, bọn họ thậm chí mất đi cả dũng khí để chiến đấu, ngay lúc thống soái sắp ra lệnh rút quân thì các vong linh hung hãn đột nhiên ngã xuống, bởi vì các Hắc Âm thần quan hầu như đã tiêu hao toàn bộ lực lượng.

Khoa Hàn đế quốc cuối cùng cũng giành được thắng lợi, nhưng lại tổn thất trầm trọng, bọn họ mất đi gần mười vạn tinh binh, mà tuyệt đại đa số trong mười vạn tinh binh này đều chết dưới tay vong linh khô lồi của các Hắc Âm thần quan.

Một ngàn thần quan mà giết gần mười vạn quân binh, đây chính là một chiến tích bực bực nhất trong lịch sử!

Sau chiến dịch này, lực lượng của Hắc Âm thần quan đã chấn kinh toàn bộ đại lục. Hắc Âm thần quan của Lang Gia, trên thực tế đã không còn là Hắc Âm thần quan bình thường, bọn họ đã nghiên cứu ra một biện

pháp làm cho người chết tạm thời sống lại, nhưng những người sống lại đó đã mất đi ý chí, chỉ biết được cách sinh tồn nguyên thủy nhất, đó chính là đem thịt tươi đưa vào miệng.

Vì thế cho nên những Hắc Ám thần quan nắm giữ được phương pháp làm cho người chết sống lại được gọi là vong linh pháp sư!

Thực lực mạnh mẽ của vong linh đã không thể nghi ngờ, loại lực lượng này quả thật có thể nói là diệt tuyệt nhân tính, khinh nhờn người chết, khinh nhờn linh hồn.

Bởi vậy lúc này thánh điện phát ra lệnh cấm, nghiêm cấm tất cả các Hắc Ám thần quan tiến thành nghiên cứu về tử vong, nếu vi phạm sẽ phải chịu sự phán xét!

Các tông giáo tài phán sở ở các nơi toàn bộ xuất động, không để lọt lưới bất kỳ một vong linh pháp sư nào.

Mất đi quyền nghiên cứu thì thể thì Hắc Ám thần quan trở nên yếu hơn nhiều, hơn nữa lại bị thánh điện chèn ép nên chức nghiệp này nhanh chóng trở thành lịch sử, mà vong linh ma pháp sư lại trở thành chức nghiệp cấm kỵ, độ cấm kỵ của chức nghiệp này còn vượt qua cả cấm kỵ của đạo tặc!

Coi như là đạo tặc, chỉ cần không bại lộ thân phận thì tông giáo tài phán sở cũng mặc kệ, nhưng nếu như là tin tức về vong linh ma pháp sư thì tông giáo tài phán sở sẽ tận lực đuổi bắt.

Cách đây mấy ngàn năm, vong linh ma pháp sư cơ hồ đã tuyệt chủng trên đại lục rồi, không thể ngờ được La Thi Mị lại chính là một vong linh ma pháp sư!

Trách không được, nàng lại luôn xuất hiện ở các bãi tha ma.

Hừ lạnh một tiếng, La Thi Mị dùng hành động thay cho câu trả lời, một khô lâu thật to xuất hiện trong tay nàng, phát ra thanh âm thê lương bay về phía tế ti nói chuyện.

Nhưng thần thuật đúng là khắc tinh của vong linh, tế ti xuất ra một cột sáng, đánh cho khô lâu tiêu tán: "gian ngoan bất linh, như thế, chỉ có thể thông qua vũ lực mà khuất phục ngươi rồi!"

Khi tế ti nói ra những lời này thì trong lòng cũng có kinh ngạc.

Tông giáo tài phán sở đối với vong linh ma pháp sư tận lực đuổi bắt, mấy năm trước tông giáo tài phán sở ở địa phương khác biết được có một vong linh ma pháp sư tồn tại đã phái người đi bắt, nhưng cuối cùng lại để cho nàng đào thoát, sau đó không thể tìm được.

Từ tư liệu của các tông giáo tài phán sở khác thì có thể khẳng định đó chính là vị nữ vong linh ma pháp sư này, nhưng thực lực của nàng lại tăng lên rất nhiều, mà trong tử khí âm hàn lại ẩn chứa tính chất chí cương chí dương, khiến cho thần thuật suy giảm nhiều. Vốn hấn nghĩ rằng lần này xuất ra nhiều người cường đại là có thể nhanh chóng bắt nàng về, không nghĩ rằng nàng có thể ngoan kháng lâu như thế.

Tế ti vung tay lên, quang minh kỵ sĩ lại tích tụ đầu khí, muốn tiến hành thêm một đợt công kích nữa.

"Tay sai của thánh điện, chính là bọn ngươi bức ta!" La Thi Mị lạnh lùng nói, sau đó đọc một chú ngữ cổ quái.

Chú ngữ trầm thấp, khiến cho người ta mơ màng buồn ngủ.

Các kỵ sĩ tự hồ như biết La Thi Mị muốn gì, liền xuất ra mâu ảnh đầy trời, hướng về phía La Thi Mị xuất ra các thể công cường đại.

Cổ Diêu vốn định ra tay nhưng lại nhẫn nại xuống, bởi vì xem bộ dáng của La Thi Mị thì còn chưa đến tình trạng sơn cùng thủy tận, mà hấn cũng muốn tìm thời cơ, hai tế ti, mười hai quang minh kỵ sĩ không thể dễ dàng đối phó, chỉ có một biện pháp duy nhất đó chính là đánh lén.

Đối mặt với đợt tấn công mãnh liệt của mười hai thanh trường mâu, nhưng La Thi Mị lại rất bình tĩnh, phát tay một cái một bức tường hình trụ xuất hiện chắn trước người, bức tường này toàn bộ đều là do các khô lâu và khớp xương tạo thành.

Kỹ năng phòng ngự của vong linh ma pháp sư – Vong Linh Chương Bích!

Mười hai thanh trường mâu chạm vào cốt tường, không thể đâm thủng, trái ngược lại còn có một khô lâu dọc theo trường mâu mà tiến tới.

Kỵ sĩ rừng mình, không thể không lùi về lần nữa, dùng thần thuật đem khô lâu đánh tan.

Lúc này chú ngữ của La Thi Mị cũng đã đình chỉ, lúc này các huyết mộ đột nhiên đồng thời bạo khai, một cỗ thi thể từ trong mộ chui ra.

Thi thể trước khi chết là một người có thực lực mạnh thì sau khi tử vong thân thể sẽ hư thối rửa nát chậm hơn rất nhiều, cỗ thi thể này phần lớn vẫn còn nguyên vẹn chỉ bị thối rửa chưa đến phân nửa, giò bọ thỉnh thoảng bò ra, trên mặt có thể thấy được vài khớp xương đầu, hốc mắt lõm sâu, ở địa phương âm trầm như thể này càng đáng sợ thêm.

Tràng cảnh của mấy ngàn năm trước đã được La Thi Mị tái hiện!

Vong Linh Khôi Lỗi thuật, đúng là cấm thuật đã được sử dụng trong Lạp Chiến Dịch!

123. Chương 10: Ác Linh Khôi Lỗi

Tác dụng lớn nhất của vong linh pháp sư thể hiện trong các đại chiến dịch quy mô, bọn họ có thể làm cho hàng ngàn thi thể sống lại tạo thành vong linh quân đoàn, hơn nữa làm cho những người chết trận không ngừng mạnh hơn.

Số người chết ở nơi này dù sao cũng có hạn, không đến một trăm, La Thi Mị không tiếc sức lực sử dụng vong linh khôi lỗi thuật, nhưng trong mắt của hai đại tể ti lại là hành vi ngu xuẩn.

Không có lệnh của đại tể ti, quang minh kỵ sĩ chỉ vây quanh La Thi Mị tìm cơ hội bắt nạt, về phần các tang thi, đại tể ti sẽ tự ra tay xử lý, đối phó với tà ác chính là sở trường của tể ti.

Các tang thi từ trong phần mộ bò ra hành động mau lẹ kinh người, quả thật là linh mãnh tựa như lang hổ, hoàn toàn nhìn không ra đó chỉ là những sinh vật chịu sự tổn thương nghiêm trọng về thân thể.

Dưới sự kích thích của tử khí, thân thể vốn đã bị vô số vi khuẩn kịch liệt phân hóa, những tế bào đã chết dưới tác động của vi khuẩn lại một lần nữa phát ra sức sống, thân thể hư thối rửa nát trở nên cứng cõi hơn thân thể của người thường nhiều lần.

Bây giờ tang thi không phải do đại não chỉ huy, thân thể đã biến thành những sinh vật có sinh mệnh bình thường, nhưng quyền chỉ phối thân thể đã chuyển đến các sinh khuẩn trên người, bởi vậy các tang thi đã hoàn toàn không có lý trí, ngoài năng lực cơ bản ra thì không còn năng lực nào là của con người.

Vị tể ti lúc trước nói chuyện với La Thi Mị quay sang đồng bọn: "Hoắc Bá Đặc, những người bất hạnh này giao cho người!"

Hắn cho rằng La Thi Mị triệu gọi các tang thi này chính là nhiễu loạn sự chú ý của mọi người để tìm cơ hội đào tẩu, nên lập tức đưa ra quyết định, giao số tang thi này cho một người khác đối phó, tổng khoảng thời gian này chính mình sẽ bổ sung thánh lực cho các quang minh kỵ sĩ.

"Vâng, Lan Đặc đại tể ti!" tể ti được gọi là Hoắc Bá Đặc lên tiếng, bắt đầu niệm kinh văn.

Số tang thi nhanh chóng tiếp cận vòng chiến. hoắc bá đặc không chút hoang mang, bởi vì thần thuật của hắn đã sắp hoàn thành: "Quang minh thần vĩ đại, xin hãy dùng lực lượng của người, trấn an những linh hồn đã bị khinh nhờn xao động, tịnh hóa tất cả các tội nghiệt – Thánh Quang Phổ Chiếu!"

Sau khi niệm xong chú ngữ, hoắc bá đặc giơ tay chia thẳng lên trên và giang ra, từ lòng bàn tay xuất ra hàng ngàn hàng vạn các tia bạch quang.

Bạch quang trúng vào người các tang thi, nhưng các tang thi cũng không có bị tịnh hóa giống như trong dự đoán mà chỉ là bị đình trệ một chút mà thôi chứ không có lập tức bị ngã xuống đất.

Hoắc bá đặc chưng hững. trong các cuộc chiến tàn khốc thì bất kỳ một sai lầm nào cũng có thể sẽ phải trả giá bằng cả tính mạng, bởi vì hắn quá tự tin vào thực lực của mình nên bây giờ phải trả giá bằng cả tính mạng!

Một tiểu tang thi ở gần hắn đột nhiên tăng tốc, nhanh như tạt phong, trong tay xuất ra lục quang chói mắt. Tia lục quang này nhắm vào hai mắt của hoắc bá đặc, và đó cũng chính là hình ảnh cuối cùng là hắn chứng kiến được.

Đầu lâu của hoắc bá đặc bắn lên cao, máu tươi từ cổ điên cuồng phun ra, mà thi thể vẫn duy trì tư thế đưa hai tay lên như cũ, nhưng thánh quang đã biến mất.

Tang thi giết chết hắn mặc một bộ dạ hành phục, xem ra khi còn sống hắn là một thích khách.

Nhưng cho dù là có là chức nghiệp gì đi nữa thì hiện tại hắn cũng chỉ là một tang thi mà thôi, đã không cần phải phân biệt chức nghiệp nữa, nguyên nhân chính là do hoắc bá đặc khinh thường nên phải ném mùi đắng cay.

Trong tay tang thi không biết từ lúc nào đã xuất hiện một trủy thủ màu xanh biếc, hơn nữa hắn chỉ vừa mới thi triển, rõ ràng đó chính là tuyệt kỹ tất sát của thích khách!

Đây không phải là một tang thi bình thường mà là một tang thi có thể sử dụng các kỹ năng khi còn sống!

Tể ti Lan Đặc vốn đã nắm thế cục trong tay cũng không ngờ sẽ phát sinh ra biến cố như thế, đồng tử của hắn co rút lại: "Ác Linh Khôi Lỗi!"

Có một loại vong linh khôi lỗi đặc thù, dưới sự kích thích của tử khí, ngoài cường hóa ra thì đại não cũng sẽ được kích hoạt, trong thời gian ngắn ngủi khôi phục sinh cơ, mặc dù không thể nào có được cảm tình và tính chất nhưng các vũ kỹ được tu luyện ngày qua ngày đã trở thành bản năng của thân thể, khiến cho chúng có thể sử dụng các vũ kỹ mà khi sinh tiền luyện tập.

Loại vong linh khôi lỗi đặc thù này chính là Ác Linh Khôi Lỗi.

Không thể nghi ngờ, chúng nó cường đại hơn so với vong linh khôi lỗi, thậm chí là rất nhiều! Ngay cả thánh quang phổ chiếu của đại tể ti cũng chỉ có thể làm cho nó bị thương bên ngoài mà thôi, chứ không có trực tiếp đánh bại được.

Nhưng đây chính là kỹ năng thần bí nhất trong các vong linh kỹ năng, trong lịch sử của tạp địch đại lục chỉ mới xuất hiện có ba lần mà thôi.

Mất thấy một đại tể ti chết đi, mà ác linh khôi lỗi lại tiến đến với một khí thế hung hãn, các quang minh kỵ sĩ cho dù có thông qua huấn luyện cũng không thể nào trấn định được, thánh kỵ phong ma trận rốt cục xuất hiện một sơ hở.

Tâm thần các kỵ sĩ đại loạn, La Thi Mị sẽ không bỏ qua cơ hội như thế, trong lúc chiến đấu nàng đã sớm dò xét ra được một kỵ sĩ có thực lực yếu nhất, xuất ra một khô lâu tấn công sau đó liền hướng đến kỵ sĩ đó.

Kỵ sĩ yếu nhất này chính là điểm đột phá của nàng.

Đáng tiếc, một cột ánh sáng và phút cuối lại vượt qua trước mặt, ngăn cản đường đi của nàng.

"Bảo trì đội hình!" Một tiếng quát uy nghiêm làm cho các kỵ sĩ như từ trong mộng tỉnh lại, Lan Đặc tể ti sắc mặt ngưng trọng: "Tuyệt không thể nào buông tha cho dị đoan, vong linh tà vật sẽ do ta xử lý!"

Cấp bậc trong tông giáo tài phán sở vô cùng nghiêm, bọn kỵ sĩ không dám cãi lệnh, đem toàn lực chú ý vào La Thi Mị, nhưng dù sao thì khí thế hung bạo của các ác linh cũng tạo thành uy hiếp cho bọn họ.

Lan Đặc cấp tốc đọc chú ngữ, một cột sáng có đường kính ít nhất năm mươi thước từ trên trời giáng xuống, bao quang bãi tha ma – Thánh Quang Diệt Ma!

Từ điểm này có thể thấy được thánh quang phổ chiếu và thánh quang diệt ma là hai loại kỹ năng bất đồng, kỹ năng sau bá đạo hơn, vứt bỏ đi sự nhân từ, Lan Đặc xem các 'người bất hạnh' này như các 'vong linh tà vật' nên xuống tay không hề lưu tình.

Dưới thánh quang phổ chiếu, ác linh đã bị trọng thương, nay thêm một kích của Lan Đặc, thân thể hóa thành bụi, chỉ còn lại mỗi bộ xương khô trụi lủi, dĩ nhiên cũng đã mất đi lực chiến đấu.

Lan Đặc dùng tay xuất ra một đạo bạch quang, đánh chết ác linh thích khách may mắn còn sống.

Đối với La Thi Mị mà nói, đây không phải là một tin tốt, bởi vì đa số các người chết này thì khi sống cũng không phải là cao thủ, lợi hại nhất chính là thích khách vừa ám sát ba đặc, cho dù là đã thành ác linh nhưng cũng không thể kháng cự lại được hai cao cấp thần thuật của đại tể ti, phải biết rằng thần thuật đối với lực lượng tà ác thì hiệu quả tăng lên rất nhiều.

Thấy đồng đội chết thảm, Lan Đặc vốn hữu biến bất kinh cũng trở nên tức giận: "Vong linh dị đoan, tội của người càng nặng thêm rồi, sẽ vĩnh viễn không thể nào có được sự khoan dung của quang minh thần, địa ngục đang đợi người."

La Thi Mị không có lên tiếng, trong mắt nàng, đám tông giáo tài phán sở này luôn thích nói nhảm.

Nhưng, thần thuật của lão gia hỏa kia quả thật là khó giải quyết, không ngờ chỉ một lúc là có thể tiêu diệt tất cả các vong linh khôi lỗi, vất vả lắm mới tạo ra được một cơ hội, không ngờ lại bị hấn phải hỏng.

Trong chiến đấu nguyên bản của La Thi Mị đã tiêu hao không ít, khu động ác linh cần từ khí nhiều hơn so với vong linh, hắc khí trên người nàng đã dần dần giảm xuống.

Lan Đặc cũng nhìn ra được La Thi Mị đã yếu đi, vung tay lên: "Đến địa ngục chuộc tội đi!"

Vừa ra lệnh, mười hai quang minh kỵ sĩ lập tức cầm trường mâu phát động một đợt tấn công mãnh liệt về phía La Thi Mị.

Dưới sự công kích của thánh kỵ phong ma trận, La Thi Mị chỉ có cách nào khác ngoài việc thúc dục tử vong long quyền để phòng ngự.

Nhưng cho dù sức lực của La Thi Mị đã giảm nhiều nhưng các chiêu thức của các quang minh kỵ sĩ cũng không thể nào chiếm được thượng phong, trường mâu của bọn họ bị đẩy ra, một khô lâu từ bên trong hắc long quyền hiện ra tấn công, bạch quang trên người các quang minh kỵ sĩ dần dần yếu đi.

Hai tay Lan Đặc đã chuẩn bị xuất ra thần thuật, viện trợ cho bọn kỵ sĩ.

Nhưng chính vào lúc này, một cảm giác lạnh lẽo lướt qua yết hầu, thần lực của Lan Đặc rút đi như thủy triều, hai mắt hấn mở to, chỉ mơ hồ thấy có một bóng đen, vô thanh vô thức hướng đến phía các kỵ sĩ.

Thích Khách!

Không phải ác linh, mà là thích khách chân chính!

Hắn vĩnh viễn cũng không nghĩ ra, còn có người âm thầm mai phục, lại còn dám ra tay che chở cho một kẻ dị đoan chống lại tông giáo tài phán sở.

Lan Đặc muốn nhắc nhở bọn kỵ sĩ chú ý nhưng yết hầu đã đứt, không thể nào phát ra được thanh âm, lập tức thân thể mềm nhũn ngã xuống đất.

Tể ti không kịp viện trợ, long quyền phong sau khi thả ra khô lâu thì không ngừng xâm nhập vào thân thể khiến cho bọn kỵ sĩ cực kỳ hoảng sợ.

Từ khi âm hàn cực kỳ, máu của bọn họ cơ hồ cũng muốn đóng lại, lập tức bị thương, thân thể cũng dừng lại.

Sau đó một bóng đen xuất hiện từ phía sau bọn họ như quỷ mị, chủ thủ trong tay xẹt qua yết hầu của một vị kỵ sĩ một cách vô tình.

Việc này quá đột ngột, các kỵ sĩ không hề phòng bị nên không thể nào tránh thoát vận rủi, đều được mời đi dùng trà với tử thần, chết một cách không minh bạch.

Ngay cả La Thi Mị cũng thấy ngây dại, nàng cũng nghĩ giống như Lan Đặc, nàng chưa bao giờ có người sẽ ra tay cứu mình.

Trước mắt là một người xa lạ, La Thi Mị có thể khẳng định là nàng cũng không có nhận ra, nhưng nàng lại có một cảm giác thân thiết dị thường.

Tháo mặt nạ bên ngoài xuống, thì ra là có mang mặt nạ, “Hắc, đã lâu không gặp, Thi Mị tỷ!”

124. Chương 11: Tái Kiến

Mặc dù có rất nhiều thay đổi nhưng La Thi Mị vẫn nhận ra chính là thực tập sinh của thần thánh học viện, người mà ba năm trước, tại Ngã Trách Lạp Tư đã cưỡng bạo nàng.

Nhưng bây giờ hẳn đã không phải là một thiếu niên thấp gầy nữa, vóc người cao ngất, đã cao hơn mình nửa cái đầu, những nét ngây thơ đã được thay thế bằng sự chững chạc.

Từ việc ám sát đại tể ti cùng với mười hai quang minh kỵ sĩ vừa rồi, thì hẳn thành thực không chỉ có diện mạo mà thôi, còn có vũ kỹ và tâm lý.

Người này đương nhiên chính là Cổ Diêu rồi, hẳn ẩn nấp ở một nơi bí mật gần đó, tựa như một con báo săn mồi, chờ đợi thời cơ tốt nhất.

Đạo tặc cùng với thích khách có nhiều điểm tương tự, cùng am hiểu ẩn mình, khinh công, lai vô ảnh khứ vô tung, khi có việc cần thiết, Cổ Diêu tạm thời có thể trở thành một sát thủ.

“Tại sao lại cứu ta?” La Thi Mị không giống như là cảm kích, lạnh lùng nói: “Người bây giờ chắc hẳn là đã biết ta là một vong linh ma pháp sư!”

Cổ Diêu sờ sờ cái mũi nói: “Thi Mị tỷ, bởi vì tỷ đã cứu đệ, hơn nữa, đệ cũng chỉ là một đạo tặc mà thôi.”

La Thi Mị nhún mày: “Ta nhấn mạnh lại một lần nữa, không phải là ta cứu người!”

“HA ha, Thi Mị tỷ, nếu như lúc đó tại Ngã Trách Lạp Tư, đệ hôn mê mà không có người bên cạnh thì ở giữa bãi tha ma đó đã sớm bị ma thú ăn tươi rồi, cho nên, tỷ quả thật là có ân cứu mạng đối với đệ.”

“Nên biết, người vừa giết chính là người của tông giáo tài phán sở!”

Cổ Diêu nhún vai: “không có cách nào khác, ai bảo bọn chúng gây bất lợi cho Thi Mị tỷ, bất kỳ là ai làm như thế đi chăng nữa cũng chỉ có hai kết quả, không phải hẳn chết thì đệ vong.”

Hắn nói không phải là khoa trương, không biết tại sao, Cổ Diêu đối với La Thi Mị hoàn toàn không có nửa điểm cảnh giác. Cho dù là ngay cả thân phận đạo tặc cũng không cố kỵ mà nói thẳng ra, mặc dù hai người chỉ gặp nhau có hai lần ngắn ngủi. Nhưng địa vị trong lòng của nàng lại có thể sánh cùng với Philip, Hàn Đan những người chí thân của hắn, mặc dù Cổ Diêu cũng không rõ lắm cảm giác này từ đâu mà có.

Nhờ thiên ma quyết tạo nên xảo ngộ, chí dương cương khí cùng chí âm tử khí, hai người tu luyện theo hai hướng trái ngược cực đoan với nhau kết hợp, khiến cho khí tức của hai người tương liên, không chỉ có Cổ Diêu mà cả La Thi Mị.

Cổ Diêu tránh được việc tẩu hỏa nhập ma, thành công khống chế được cửu dương cương khí tảo bạo. La Thi Mị cũng đồng dạng thoát khỏi sự nguyên rửa của vong linh pháp sư là không thể vượt qua bốn mươi tuổi, trở thành người có thể nắm giữ được ác linh khô lỗi thuật, chỉ có thể đếm trên đầu ngón tay trong lịch sử của đại lục.

La Thi Mị lặng im hồi lâu: “Học viên ưu tú của thần thánh học viện tại sao lại trở thành một đạo tặc suy bại?”

Khi nàng nói những lời này thì ngữ khí đã hòa hoãn rất nhiều.

Đối với nam tử đã cướp đi sự trong sạch của nàng, La Thi Mị vẫn không cách nào tiêu tan được hận ý, nhưng lực lượng đồng nguyên của song phương lại khiến cho nàng không thể nào xuống tay với Cổ Diêu, mà

ngược lại càng quan tâm đến hắn, tạo nên một loại mâu thuẫn tình cảm phức tạp. Mà bây giờ, hận ý của nàng đang từ từ lãnh đạm, sự quan tâm thì lại vô hình trung dần dần tăng lên.

Cổ Diêu cười nói: "Rất đơn giản, bởi vì chỉ có đạo tặc công hội mới có thể cung cấp được cho đệ tin tức cần thiết!"

Song phương tựa hồ như đã đạt đến trình độ tư tưởng liên thông nhất định, La Thi Mị nhanh chóng hiểu được ý của Cổ Diêu, đôi mắt mở to: "Người vẫn không từ bỏ chuyện về Thất Lạc đại lục sao?"

"Không vĩnh viễn sẽ không!" Cổ Diêu thản nhiên nói nhưng lại mang theo một sự kiên định không cách nào dao động: "Nếu như đệ bỏ qua chuyện này tức là đệ bỏ rơi muội muội của mình, chuyện này tuyệt đối không có khả năng!"

"Cho dù có là cấm kỵ cấp S, cũng không từ bỏ?"

Cổ Diêu mỉm cười: "Thi Mị tỷ, tỷ cho rằng sát hại đại tể ti cùng với mười hai quang minh kỵ sĩ của tông giáo tài phán sở tội danh sẽ nhẹ hơn so với việc điều tra về cấm kỵ cấp S?"

"Đúng rồi, Thi Mị tỷ, sao tỷ lại trở thành một vong linh pháp sư?"

Tình cảnh của vong linh pháp sư so với đạo tặc còn tệ hơn, bất kỳ thời khắc nào cũng lo sợ sự đuổi bắt của tông giáo tài phán sở, hơn nữa vong linh pháp sư cũng là người bị nguyên rửa.

Liệt đại vong linh pháp sư, cũng chính là số hắc ám thần quan cả Lang Gia quốc trong 'Lập Chiến Dịch' vẫn chưa nhận ra được điều này, nhưng các vong linh pháp sư sau này lại dần dần phát hiện ra, tất cả các tiền bối của họ không ai có thể sống quá bốn mươi tuổi.

Hiện tượng quái dị này được cho rằng chính là một lời nguyền, là một chức nghiệp nghịch thiên, vong linh pháp sư thông qua phương pháp không nhân đạo có được lực lượng đản sự từ tử thân, đồng thời cũng sẽ trả giá bằng thọ mệnh của chính mình.

Nếu như người viết thiên ma quyết còn sống thì chắc sẽ có một giải thích hợp lý. Người sau khi chết thì dương khí sẽ lập tức thoát ly thân thể, trở về với tự nhiên, mà âm tính thì tiếp tục ở lại cùng với thân xác, cho đến khi hoàn toàn hủ bại.

Lúc này lực lượng còn lại của người chết chính là tử khí, bởi vì thiếu đi dương khí, ngoài tính chất chỉ âm chỉ hàn, cô âm bất trường, người hấp thu sẽ bị mất đi sự cân bằng về âm dương trầm trọng, vì thế vong linh pháp sư mới đoản thọ như thế.

Nhưng cho dù là gì đi nữa thì mọi người đều nhận định rằng vong linh pháp sư là bị nguyên rửa.

Bất kỳ là ai khi dẫn thân vào chức nghiệp cấm kỵ này đều là muốn có được sức mạnh đến điên cuồng, và đã không còn cách nào lựa chọn, dù sao tính mạng cũng quý giá cho dù có tránh được sự truy đuổi của tông giáo tài phán sở cũng không cách nào tránh được sự nguyên rửa.

Cho nên đại đa số vong linh pháp sư đều có một quá khứ không muốn ai biết, trong lòng bọn họ đều có một mục tiêu, vì muốn thực hiện điều đó mà không tiếc nỗ lực đại giới, vứt bỏ bản thân, dấn thân vào ma đạo.

Khi nói đến đề tài này, La Thi Mị đột nhiên trầm mặt, khôi phục lại sự lạnh lùng: "Đừng xen vào chuyện của người khác, việc này người không cần biết!"

"Xin lỗi, Thi Mị tỷ, đệ chỉ hy vọng có thể trợ giúp tỷ một chút mà thôi!"

"Không cần, chuyện này ta không muốn ai nhúng tay vào, bất kỳ là ai cũng không ngoại lệ!"

Nhìn thấy thái độ kiên quyết của La Thi Mị, Cổ Diêu cũng không hỏi nữa, trong lúc nhất thời cả hai đều trầm mặc.

La Thi Mị giơ tay, mười mấy tia lửa màu đen rơi vào các thi thể trên mặt đất.

Khi tia lửa chạm vào thi thể thì liền bốc cháy hừng hực, ngọn lửa cũng có màu đen, trong đêm phiêu hốt bất định.

Nghe nói đây chính là dùng tử khí để thôi phát hắc hỏa, minh diễm đến từ địa ngục, ngay cả hòn đá, kim loại cũng có thể thiêu đốt, nhưng minh diễm không giống như ngọn lửa bình thường có nhiệt độ cao, mà là âm hàn thấu cốt, kỹ năng của vong linh pháp sư quả nhiên là tà dị đến cực điểm.

Tể ti và kỳ sĩ đều lca cao thủ, nhưng bọn họ khi còn sống đều tu luyện thần thuật, hấp thu tử khí này đối với vong linh pháp sư chỉ có hại không có lợi, bởi vậy La Thi Mị mới bỏ qua.

Người của tông giáo tài phán sở khi chấp hành nhiệm vụ mà chẳng may gặp nạn có thể trước khi chết sẽ lưu lại dấu tích, cho nên biện pháp tốt nhất chính là hủy diệt luôn cả thi thể của bọn họ để diệt tuyệt hậu hoạn.

Sau khi xử lý hết hiện trường, La Thi Mị nói:”Ta đi.”

Sau khi đi được hơn mười thước, La Thi Mị đột nhiên quay đầu lại:”Người rất tín nhiệm người khác, thế giới này ghê tởm hơn so với người nghĩ nhiều, đôi khi bất luận là ai cũng có thể ở sau lưng đâm cho người một dao, kể cả là người chí thân. Nếu như người cho rằng ta đã cứu người thì bây giờ chúng ta coi như không ai nợ ai!”

Nàng nói đến đó thì ngữ khí thay đổi, sát khí hiện lên:”Có lẽ, sau này ta sẽ trở thành người giết chết người! Cho nên người đừng có ngây thơ, cũng không nên đối với ta quá tốt như vậy nếu không người sẽ hối hận!”

“Không đệ không cho là như vậy.”

Cổ Diêu cũng đã từng cho rằng thế giới này vốn là vô cùng ghê tởm, vì muốn bảo vệ mình không bị thương tổn, hắn đã cô lập nội tâm của mình, nhưng sau này cách nhìn của hắn đã thay đổi, bởi vì Philip, Dương Phong, Hàn Đan, Hạ Hầu Cẩn, Tạt La...

Cổ Diêu thản nhiên nói:”Có những người, đáng để cho đệ dùng cả tính mạng của mình để tín nhiệm, Thi Mị tỷ, tỷ cũng chính là một trong số đó.”

La Thi Mị nghe vậy thì thân thể mềm mại run rẩy một chút, trong mắt lộ ra vẻ phức tạp, nhưng lúc này nàng xoay người chỗ khác, không cho Cổ Diêu chứng kiến tâm tình của chính mình.

“Tái kiến!”

Sau khi bỏ lại hai tiếng La Thi Mị liền bay đi, tựa như u mị đi vào trong rừng sâu.

‘Tái kiến’ những lời bình thường này khi phân biệt đã trở nên không bình thường rồi, bởi vì người nói chính là La Thi Mị, điều này nói rõ rằng nàng cũng không có bài xích việc gặp lại lần sau của hai người, từ đó có thể thấy được đó là một sự biến hóa vi diệu về tình cảm.

Ít nhất, nàng đã bắt đầu thử mở rộng nội tâm đã được cô lập của mình để tiếp nạp Cổ Diêu. Tiếp nạp người khác ngoại trừ bản thân mình.

Nhìn bóng lưng của La Thi Mị biến mất Cổ Diêu mới tiếp tục lên đường.

Từ những gì La Thi Mị nói, vị vong linh pháp sư cô độc hơn cả đạo tặc này có quá khứ rất có thể còn thê thảm hơn cả mình, hơn nữa tào ngộ của nàng có thể là do bị thân nhân hoặc bạn tốt phản bội, nên mới phong bế nội tâm của chính mình như thế.

Hy vọng nàng có thể được sống vui sướng hơn một chút, Thi Mị tỷ, Tái Kiến!

Bởi vì sự trì hoãn ngoài ý muốn này nên Cổ Diêu trở lại địa hạ thành trễ hơn một chút.

Không có đi đến nơi giao nhiệm vụ trước, dựa theo thói quen Cổ Diêu đi đến nơi liên lạc để nhìn, sau đó phát hiện có thêm vài ký hiệu.

Oh, sư tỷ đã trở về?

125. Chương 12: Vạn Sự Thông

Hai mặt trăng của địa hạ thành nằm ở phía chân trời, ở dưới địa hạ thành đã gần nửa năm, Cổ Diêu đã có thể nhận ra được, Khải Tất lớn hơn còn Thụy Mạn thì nhỏ hơn một chút.

Cổ Diêu đã thích ứng cuộc sống ở nơi này, hơn nữa hắn đã bắt đầu thích cuộc sống ở thành thị này, nó tuy hắc ám và bạo lực nhưng đồng thời nó cũng rất tự do, không bị bất kỳ quy tắc nào ước thúc.

Thế giới của cường giả, một thế giới mạnh được yếu thua.

Cổ Diêu cầm lấy ly rượu uống một hớp, khi vừa đến cổ thì vô cùng chua, cứ tưởng trong quá trình vận chuyển thương nhân tiếc của mà không có bảo vệ chu đáo nên nó biến thành một sản phẩm kém chất lượng.

Nhưng vị chua chỉ tồn tại một chút sau đó dần dần chuyển sang ngọt, vị ngọt lưu lại ở trong miệng còn có thêm cả thanh hương.

Mỹ tửu này có tên gọi là ‘Hi Vọng’, một cái tên rất có thi ý, mỗi vị khách nhân uống hi vọng đều có thể khổ tận cam lai, tràn ngập niềm hi vọng.

Cổ Diêu sau khi thử qua một lần liền yêu thích hương vị đặc biệt này, tựa như là đang phẩm thưởng nhân sinh.

<@phẩm thưởng=“” mà=“” dịch=“” thành=“” nhắm=“” nháp=“” thì=“” nghe=“” kỳ=“” kỳ=“” quá,=“” nên=“” để=“” vậy,=“” bà=“” con=“” cô=“” bác=“” có=“” gì=“” góp=“” ý=“” cho=“” em=“” dzí=“”>

Loại rượu này chính là độc quyền của Bạch Hạc Lâu, không nơi nào có, nghe nói chính là do dấu khí tạo ra, nên trân quý hơn nhiều so với các loại rượu khác.

Bỏ lại hai thủy tinh tệ, Cổ Diêu nói:”Lão bản nương, tay nghề của người lại tiến thêm một bậc rồi, thêm một ly nữa.”

“Đã quá khen.” Nói chuyện chính là một mỹ nữ với mái tóc dài màu trà<@nâu đen=“”>, tuy không phải là một người còn trẻ nhưng xem ra lại càng có ý vị, so với các thiếu nữ thì có lực ‘sát thương’ hơn hẳn ở sự thành thực.

Nàng chính là chủ nhân của nơi này, lão bản nương của Bạch Hạc Lâu, người làm ra ‘Hi Vọng’. Tô San, nhưng rất có thể chỉ là tên giả, sau khi đến địa hạ thành rất nhiều người đã bỏ đi cái tên khi còn ở đại lục.

Tô San gơ bầu rượu lên không trung, một chất lỏng màu xanh da trời vẽ nên một ‘dòng suối’ chảy xuống ly thủy tinh, sau đó cổ tay khẽ động, một ly rượu đầy nhưng bình ổn di chuyển đến trước mặt Cổ Diêu.

Nhất định là thuộc hàng cao thủ, chỉ cần thông qua vài động tác nhỏ cũng có thể phán đoán được thực lực, từ những biểu hiện vừa rồi cho thấy Tô San là một cao thủ thâm tàng bất lộ.

Điều này cũng không kỳ quái, địa hạ thành ngọa hổ tàng long, bất kỳ ai cũng có thể đã từng là một nhân vật phong vân trên tạp dịch đại lục.

Cũng giống như vô số người, Cổ Diêu đối với Tô San cũng cảm thấy tò mò, một mỹ nữ thành thực, một mình ở địa hạ thành làm chủ Bạch Hạc Lâu.

Đương nhiên Cổ Diêu cũng chỉ là tò mò thôi, hắn cũng rất rõ quy củ ở địa hạ thành, tốt nhất là không nên để ý đến quá khứ của người khác, nơi này mỗi người đều có quá khứ không vinh dự gì cho lắm cho nên bọn họ cũng không muốn nhắc tới.

“Tiểu sư đệ, thật là có nhã hứng.”

Một thanh âm truyền đến, một mỹ nữ lặng yên đi đến bên cạnh Cổ Diêu ngồi xuống.

“Sư tỷ, thử một ly hi vọng?”

“Không, lão bản, cho một ly Thanh Nguyệt Lộ.”

Thanh nguyệt lộ cũng là một loại rượu hạnh, vốn không trong suốt, nhưng ở giữa lại hình thành một vòng nguyệt nhá. Cũng không có ai biết tại sao lại có được như thế.

Thanh nguyệt lộ vốn là một loại đặc sản khác của Bạch Hạc Lâu, cũng là do Tô San làm ra, ngoài Bạch Hạc Lâu ra, cả địa hạ thành cũng Tập Dịch đại lục đều không có.

Nên muốn mua được cũng không phải là dễ. Thanh quả lộ mùi vị cay nồng, khiến cho người ra thoải mái đến tận tâm can.

“Đã lâu không gặp, Tiểu sư đệ?” Chrisite dừng một chút: “Ta nghĩ bắt đầu từ hôm nay nên gọi là sư đệ rồi, người đã trưởng thành không ít rồi.”

Christie xuất hiện cũng không khiến cho Cổ Diêu có cảm giác kỳ quái, bởi vì hần ước hẹn với nàng ở Bạch Hạc Lâu, nghe vậy cười nói: “Ha ha, con người phải trưởng thành chứ.”

Mỹ diện của Christie vốn là mộng ảo, rõ ràng trước mắt nhưng cũng rất khó có thể nhìn được mặt nàng, đây chính là “Ảnh Huyền Thuật” trong đạo hành bách biến.

Sau khi uống một ngụm thanh nguyệt lộ, Christie nói: “Sư đệ, ta đã biết chuyện của đệ rồi, đạo tặc cấp C, quá trình tấn cấp của đệ còn nhanh hơn cả sư tỷ lúc trước nhiều.”

Cổ Diêu sờ sờ mũi: “Có thể là do vận khí cũng không tệ, đúng rồi, sư tỷ đã có tin tức gì chưa?”

Lúc này hần đang sử dụng truyền âm thuật trong tiêu dao vô ảnh để trò chuyện, những người khác không thể nghe thấy.

Christie lắc đầu: “Xin lỗi sư đệ, không có.”

Lần gặp mặt trước Cổ Diêu đã làm phiền sư tỷ về việc tìm hiểu về Thất Lạc Đại Lục.

Lúc này nghe nàng nói thế Cổ Diêu cũng không cảm thấy thất vọng, hoặc thất vọng đã sớm trở thành thói quen của hần: “không có gì, sư tỷ, thật là đã làm phiền người rồi!”

“Sư đệ, nhất định phải điều tra sao? Đắc tội với thánh điện là chuyện rất phiền toái, những người có thể lực mạnh quả thật không phải dễ thổi đi.”

Cổ Diêu thản nhiên cười: “Bất luận là ai, cũng không thể ngăn đệ tìm kiếm Đan Đan.”

Thánh điện thì sao, hần vừa mới giết một đại tể ti cùng với mười hai quang minh kỵ sĩ của tông giáo tài phán sở.

Thấy được sự kiên quyết của Cổ Diêu, Christie thở dài nói: “Được rồi, ta có thể cung cấp cho đệ một đầu mối!”

Cổ Diêu nghe thế thì tinh thần rần rần lên: “Thật sao? Sư tỷ xin hãy nói cho đệ biết.”

“Đừng có gấp, nghe ta nói hết đã.” Chrisite cười nói: “Trước tiên ta muốn nói, đầu mối này cũng không phải là chắc chắn lắm.”

“Không sao, tỷ cứ nói đi!”

Cho dù là không chắc chắn, nhưng dù sao cũng có đầu mối, so với không có còn tốt hơn.

Lúc này Christie mới nói: “Trên thế giới này có một người có thể biết về Thất Lạc Đại Lục.”

“Ai?”

“Người này được gọi là Vạn sự thông, đây cũng không phải là tên của người đó, nhưng tất cả mọi người đều xưng hô như thế.”

Vạn sự thông? Cho dù có là người có kiến thức uyên bác, cũng không dám nói là không có chuyện gì mình không biết, cho dù có là đạo tặc công hội nơi tập trung tin tức của toàn bộ đại lục, cũng không có khẩu khí lớn như vậy.

Christie nhanh chóng bổ sung: “Đương nhiên, người này thật sự không có khả năng biết được mọi việc, nhưng cũng không ai dám phủ nhận hoàn toàn lời nói của người này, bởi vì người này vốn là một người Chiêm Bặc Sư!”

Cổ Diêu nghe vậy thì ngẩn ra, hẳn cũng đã nghe qua về chiêm bặc sư, đây là một nghề nghiệp có sắc thái vô cùng thần bí.

Chiêm bặc sư có được khả năng thần kỳ, bọn họ có thể thông qua các quân bài và thủy tinh cầu làm trung gian để tính ra cát hung họa phúc và tiền đồ, vận mệnh của một người, về các bói toán sư hàng đầu thậm chí còn có thể dựa vào sự di chuyển của nhật nguyệt tinh tú để đoán ra được vận mệnh của một quốc gia thậm chí là cả đại lục.

Bói toán sư có được một khả năng vượt quá sự giải thích của loài người, nhưng nghề nghiệp này cũng không phải chỉ là giả danh lừa gạt, bọn họ quả thật là có điểm độc đáo.

Sau khi La Áo đế quốc thống nhất toàn bộ đại lục thì có một vị chiêm bặc sư Khiếu Đặc Lạc Y đưa ra một lời tiên đoán, cho rằng đế quốc không sẽ bị diệt vong trong vòng hai trăm năm.

Phải biết rằng vào lúc đó La Áo đế quốc đang ở vào thời kỳ toàn thịnh, quân chủ hiền minh, thể chế kiện toàn, các chính sách đều hợp với lòng dân, sức sống mãnh liệt, cho nên lời tiên đoán như thế được cho là lừa đảo, chiêm bặc sư nọ cũng bị xem như là phạm tội truyền bá tà thuyết, bị quân đội đuổi bắt, nhưng cuối cùng lại không rõ được tung tích của người này.

Nhưng sau đó sự thật đã chứng minh lời tiên đoán của chiêm bặc sư. La Áo đế quốc nhanh chóng giải thể, và cho đến nay cũng không có nhà sử học nào có thể đưa ra được giải thích hợp lý.

Chiêm bặc sư cũng không nhất định là tiên đoán cũng không chắc là chuẩn xác trăm phần trăm, bọn họ chỉ có thể đoán trước được một phần của sự việc mà thôi, nhưng trong quá trình cũng sẽ bị nhiều nhân tố cả trong lẫn ngoài ảnh hưởng làm lệch khỏi quỹ đạo ban đầu.

Bất luận thế nào, chức nghiệp vốn có từ ngàn xưa này chưa từng bị ai kinh thị, thậm chí không ít người còn tìm đến chiêm bặc sư để tìm hiểu về vận mệnh cùng tương lai của chính mình, sau đó sẽ tìm mọi biện pháp cố gắng tránh cho các sự việc không tốt phát sinh.

“Vị vận sự thông gia là do ta vô tình nghe nói đến trong quá trình chấp hành nhiệm vụ.” Chrities tiếp tục nói: “người biết đến người này không nhiều, nhưng nghe nói người này vốn là một thiên nhân chiêm bặc sư!”

Các chiêm bặc sư đều giống nhau, chỉ có thể thông qua các quân bài và thủy tinh cầu làm trung gian để đoán trước vận mệnh của một người, nhưng nếu như là thiên nhân chiêm bặc sư thì có thể dựa vào sự di chuyển của nhật nguyệt tinh tú để đoán trước vận mệnh của quốc gia, cũng chính là chiêm bặc sư cao cấp.

Thiên nhân chiêm bặc sư, xem ra có khả năng biết được tin tức liên quan đến Thất Lạc đại lục, hơn nữa chiêm bặc sư cũng không phải như thánh điện, trong mắt họ căn bản không tồn tại thứ gì gọi là cấm kỵ, điểm đặc biệt này có thể từ Đặc Lạc Y không hề e sợ họa sát thân mà nói ra tiên đoán cả mình về La Áo đế quốc.

“Vị vận sự thông gia, đang ở nơi nào?”

“Việc này ta cũng không rõ lắm, sư đệ, hẳn là đệ cũng biết, bói toán sư hành tung luôn bất định, thần long kiến thủ bất kiến vĩ, đặc biệt là các chiêm thuật sư cao cấp càng khó tìm hơn, nhưng mà, tìm tung tích của người này hẳn là dễ dàng hơn nhiều so với điều tra về Thất Lạc đại lục.”

“Cảm ơn sư tỷ đã cung cấp cho đệ một tin tức rất hữu dụng!”

Vô luận thế nào, thì việc điều tra về thất lạc đại lục cũng đã có tiến triển rồi, so với việc ở đạo tặc công hội ôm cây đợi thỏ thì tốt hơn nhiều, càng có nhiều tiến triển thì hy vọng lại càng lớn.

Lúc này dưới đường cái đột nhiên truyền đến những tiếng động ồn ào, nhìn qua cửa sổ thì thấy một đám đông, nhưng ở giữa lại có một khoảng trống lớn.

Quyết đấu?

Sự việc này ở địa hạ thành cũng không phải là hiếm thấy, phải biết rằng ở cái nơi của tội ác này, hầu như mỗi ngày đều phát sinh các sự kiện lưu huyết.

Một bên quyết đầu là một Độc Nhân Long, đầu bóng lưỡng, trên mặt toàn thịt, thân thể to lớn mập mạp nhưng cường tráng, cánh tay còn to hơn bắp đùi của người người, xem bộ dáng đúng là hình tượng điển hình của phường ác nhân.

Mà bên kia là một đại hán, mặc dù cũng rất khôi ngô nhưng lại nhỏ hơn so với Độc Nhân Long nhiều.

“Phì Bư! Giết hắn!”

“Dùng kỹ năng am hiểu nhất của ngươi là hùng phác, xé hắn ra thành nhiều mảnh nhỏ đi!”

“Mau lên, nghĩ đến tình cảnh máu tanh đó là đã thấy hưng phấn rồi!”

Người ở địa hạ thành cũng không có đồng tình gì với ai, bọn họ chung quy chỉ đứng ở một bên để xem ai mạnh hơn, đứng bên ngoài xem kẻ mạnh hiếp đáp kẻ yếu, quá trình này cũng được coi như là một loại tiêu khiển.

Phì Bư chính là cái tên độc nhân có cái đầu bóng lưỡng, hắn là một giác đấu sĩ, vốn có xú danh trên tạp dịch đại lục, có danh hiệu đồ phụ, am hiểu nã thuật <@bắt hay=“” là=“” không=“” chết=“” như=“” cầm=“” nã=“” thủ=“”>, thích nhất là dùng hai tay chế trụ địch nhân, sau đó dùng hai tay kéo ra hai bên, từ từ hưởng thụ máu tươi từ trên đầu đổ xuống, đó chính là sở thích của hắn, hắn vốn là một người cực kỳ bạo lực nên cũng rất nổi tiếng ở địa hạ thành.

Người xem hoan hô làm cho Phì Bư cảm giác thích thú, hắn giơ tay lên tựa như là người chiến thắng trên lôi đài vậy, hoàn toàn không để ý gì đến đại hán kia, cứ như trong mắt hắn đại hán kia đã chết, không mà là một đồng thịt vụn. Chắc không bao lâu sau sẽ biến thành như thế.

Đại hán thì có vẻ trầm mặc, Phì Bư thấy thế thì tưởng đối phương đã khiếp đảm nên đắc ý, giơ tay ra hướng về phía đại hán khiêu khích.

“Ngươi là người từ bên ngoài đến sao? Ha ha, vậy ta sẽ cho ngươi biết được thế nào là sự tàn khốc ở địa hạ thành, nhưng có hối hận thì cũng đã vô dụng rồi, ta đã không thể chờ đợi được nữa rồi, ta muốn máu của ngươi chảy xuống đầu của ta! Thật đáng thương, sao phát run à, thế thì hãy quay về bú vú mẹ đi, ha ha ha!!!”

Những người ở địa hạ thành lâu sẽ bị dị lực ở nơi này ảnh hưởng, cho nên bọn họ có thể dễ dàng nhận ra người nào là vừa mới từ bên ngoài đến, Phì Bư đã ở địa hạ thành hơn ba mươi năm cho nên hắn dễ dàng nhận ra đối thủ đối với địa hạ thành không hiểu hết.

Mọi người đều cười rộ lên sau lời nói của hắn, bọn họ cũng thấy đại hán đang run, cảm giác bất lực, run sợ của kẻ yếu làm cho bọn họ cảm thấy hưng phấn.

“Hắc hắc, thật là tốt, địa hạ thành quả là một địa phương tốt, vừa mới đến đã tìm được một tên hiệu chiến như ta, ha ha, máu toàn thân ta cũng đã sôi trào lên rồi, ta không thể không chế được rồi!”

Hắn nói làm cho Phì Bư chưng hững một chút, ý gì đây, chẳng lẽ người này phát run là do hưng phấn?

Quả thực hắn không để mình trong mắt, nộ hỏa của Phì Bư lập tức bốc lên, hắn cảm thấy vô cùng khó chịu.

“Đến đây nào, cùng tạo ra một trận chiến thống khoái!” Đại hán giơ tay lên không trung, xuất ra thanh cự kiếm ở phía sau.

Dùng từ thật lớn để miêu tả thanh kiếm này cũng không quá, nó thậm chí vượt quá chiều cao của đại hán này, nó đã bằng một nửa của Phì Bư.

Có thể huy động thanh cự kiếm này làm vũ khí, xem ra người này cũng có khí lực rất lớn.

Tô San thấy thế nói: “Tên Phì Bư này xui xẻo rồi!”

Cổ Diêu ngạc nhiên nói: “Bà chủ, người biết đại hán cầm cự kiếm kia sao?”

Tô San cười nói: “Suất ca, nếu như ta nói ra tên của hắn thì người cũng không cảm thấy xa lạ đâu, Cuồng Thân – Chiến Thiên!”

126. Chương 13: Cuồng Thần

Nếu như nói Phì Bưu thích khi dễ những kẻ yếu hơn mà chiến đấu thì cuồng thần Chiến Thiên lại là một cuồng nhân, chỉ thuần túy vì chiến nhi sinh.

Hắn là một cuồng chiến sĩ, trong huyết dịch của hắn lưu động nhân tử cuồng hóa. Đối với chiến đấu vô cùng yêu thích, Chiến Thiên đã đạt đến trình độ ‘điên cuồng’, hắn tìm kiếm những cao thủ xung quanh để cầu chiến, hắn cũng có thực lực rất mạnh, ở tập dịch đại lục, ai thấy hắn cũng cảm thấy sợ, đã gặp hắn là không thể nào cự tuyệt được yêu cầu chiến đấu của hắn, nếu không thì chỉ có chết.

Chỉ có khi Chiến Thiên đạt được sự thống khoái hắn mới bỏ qua cho đối thủ.

Phì Bưu lần này quả thật là đã đâm đầu vào đá, chết ở chỗ lại đụng phải Chiến Thiên.

Thanh cự kiếm trong tay chạm xuống đất, các viên đá lát đường liền bị hãm xuống, mặt đất chấn động, ngay cả Bạch Hạc lâu cũng chấn động, có thể thấy được thanh cự kiếm đó còn nặng hơn so với tưởng tượng nhiều.

Nếu không có bất ngờ, nghe nói Chiến Thiên đã đạt đến cấp bậc Thiên Giai.

Đây không thuộc vào bất kỳ thể lực nào, cũng không phục vụ cho công hội mà chỉ là một võ sĩ tự do, cũng sẽ không được thưởng huân chương, người trên đại lục chỉ dựa vào thực lực của họ mà phân chia ra thành: nhân giai, địa giai, thiên giai.

Sự phân chia này cũng không rõ ràng, khiến cho người cùng địa giai mạnh yếu lẫn lộn, còn ở nhân giai thì lại được chia theo các tính nghề nghiệp thông thường chỉ thành kiến tập, sơ cấp, trung cấp, cao cấp, còn địa giai thì có thể tương đương với bốn loại của các chức nghiệp có huân chương, thiên giai chính là cấp bậc cuối cùng.

Tỷ như bốn cấp bậc lớn của chiến sĩ là Phỉ THúy, Lam Ngọc, Hồng Toàn, Chiến Thần, mỗi một cấp bậc đã là có sự chênh lệch không nhỏ rồi, một chiến sĩ có thực lực là Phỉ THúy so với Chiến Thần thì cách biệt lại càng lớn, Chiến Thần trên đại lục là vô cùng ít, mà Phỉ THúy thì có số lượng khá nhiều.

Bởi vì không có công hội bình phán, rất khó có thể biết được trình độ chuẩn xác của võ sĩ tự do, nhưng nghe nói Chiến Thiên đã tiến vào bậc trung của thiên giai.

Phì Bưu đã ở lại địa hạ thành hơn ba mươi năm, mà Chiến Thiên thì chỉ mới quật khởi trong khoảng mười năm gần đây, nên cũng không có nhận ra.

Độc nhãn long tuy cuồng vọng nhưng cũng không phải là người ngốc nghếch, nhìn thanh vũ khí siêu trọng này thì cũng có thể đoán ra được thực lực của đối phương thuộc vào hàng ngũ khó giải quyết, nên không còn khinh thường.

Chiến Thiên một tay nhắc cự kiếm, tựa như là nhắc một thanh gỗ lên vậy, hết sức đơn giản, chỉ về phía trước:”Nào đến đây!”

Cho dù biết được đối thủ có thực lực mạnh mẽ thì lúc này Phì Bưu đã không thể lùi bước, mặt mũi ở địa hạ thành cũng có thể coi như là tính mạng, thậm chí còn quan trọng hơn, nếu như trước mặt bao nhiêu người mà hắn yếu thế thì sau này không thể sống yên ổn ở đây, và lại hắn đối với mình cũng có sự tự tin.

Giác đấu sĩ am hiểu nhất chính là cận chiến, độc nhãn long hét lên một tiếng chấn tĩnh tinh thần, chân đạp mạnh, nhanh chóng tiến đến trước, nhìn qua có chút vụng về nhưng mỗi bước đều là bốn năm thước, tốc độ rất nhanh. Ngàn vạn lần không thể nhìn qua bề ngoài mà khinh thường được.

Đối diện với cuộc chiến, Chiến Thiên lại tĩnh xuống, nhìn Phì Bưu đang điên cuồng xông đến từ từ nói:”thanh kiếm này có tên là Phá Thiên, Vô Phong, do ô kim, huyền thiết, ái tinh, khoa khắc, cùng với 76 loại kim loại nặng nhất thế gian có cùng tính chất, dùng thêm thiên thạch để áp súc, dùng tam vị chân hỏa đã luyện một trăm lẻ tám ngày, nặng tổng cộng hai ngàn ba trăm tám mươi lăm cân, hãy chú ý!”

Trước khi chiến đấu tiết lộ tư liệu về chính mình cho đối thủ đúng là một cử chỉ không khôn ngoan nhưng Chiến Thiên là người như thế, hẳn không hề có ý định vui đùa, chỉ có thể hy vọng đối thủ phát huy toàn lực, cùng mình đánh một trận vô cùng ác liệt.

Đáng tiếc hảo ý của hắn đã bị hiểu lầm, độc nhãn long lại coi là đối thủ thị uy, cả giận nói: “Đừng có khoa trương, người định dọa lão tử sao?”

Những người tinh ý đã không còn ồn ào nữa, bắt đầu lo lắng cho Phì Bưu. *** nhưng người ở địa hạ thành đã hơn mười năm cũng không thể nhận ra vũ khí kia: Vô Phong Chi Nhận — Phá Thiên.

Là một danh binh của đại lục, vũ khí của cuồng thần Chiến Thiên, cũng chính là vũ khí nặng nhất trên đời.

Chiến Thiên mới xuất đạo đã vô cùng mạnh mẽ, được liệt vào cao thủ hạng đầu, sau nhiều năm như thế thì trình độ đã đạt đến mức khó tưởng.

Giơ cự kiếm lên cao, dùng chiêu thức cơ bản nhất của chiến sĩ lực phách đại sơn, bổ xuống Phì Bưu.

Phì Bưu thấy cự kiếm của đối phương không có mũi nhọn, cũng có chủ tâm đáp lễ hắn đã hạ uy của mình, nên cũng không có tránh, giờ song chưởng hướng về phía cự kiếm đón nhận.

“Pa!”

Cự kiếm bị song chưởng của độc nhãn long hợp trụ, giác đấu sĩ quả nhiên là có kỹ xảo cận chiến cao minh, chỉ dùng một chiêu đã chế trụ được vũ khí của đối phương.

Nhưng Phì Bưu chưa kịp đắc ý, một cổ cự lực không thể nào chống đỡ truyền đến, thân hình mập mạp và đầu gối của hắn tiếp xúc với mặt đất của đường cái.

Thực lực thật mạnh, hẳn quả nhiên cũng không phải khoa trương.

Đây chính là ý nghĩ lúc này của Phì Bưu, nhưng hắn cũng không phải là hư danh, hai chân phát lực chấn các chuyên thạch xung quanh thành mảnh nhỏ, đẩy thân mình lên, đem thanh cự kiếm giữa hai tay hạ sang một bên, sau đó năm ngón tay liền mở ra hướng đến vị trí trái tim của Chiến Thiên.

Hùng Phác Thuật – Tê Tâm Liệt Phế, chiêu này nghe nói uy lực có thể khiến cho sắt thép cũng nứt ra, người bị đánh trúng thì trái tim sẽ bị xé thành nhiều mảnh nhỏ vô cùng tàn nhẫn.

Ngay lúc tay của Phì Bưu sắp chạm vào ngực của Chiến Thiên thì có một vật chắn ngang, đó chính là thanh cự kiếm.

Tê Tâm Liệt Phế có thể bóp nát cả sắt thép, nhưng lại đối với thanh kiếm được làm từ bảy mươi sáu loại vật chất cứng nhất và nặng nhất ngưng luyện thành hoàn toàn vô hiệu.

Thoát hiểm Chiến Thiên nhảy ra sau vài thước, không kinh sợ mà còn mừng, cười ha hả nói: “Tốt lắm, đối thủ đầu tiên ở địa hạ thành không làm cho ta thất vọng!”

Thật đúng là một chiến đấu cuồng nhân, đối thủ càng mạnh thì chiến ý của hắn càng cao.

Nếu so với Chiến Thiên thì Phì Bưu lúc này đã thu liễm không ít, vừa mới so chiêu, đối thủ đã khiến cho hắn rất ấn tượng, ngoại trừ thực lực mạnh mẽ ra thì phản ứng cũng vô cùng linh hoạt, vốn là một người đã trải qua hơn trăm trận, kinh nghiệm phong phú.

Phì Bưu cũng không hổ là một người cường hãn, đối mặt với cường địch không hề yếu thế, hồng lên một tiếng rồi lại hướng đến Chiến Thiên phát động tấn công thủ chưởng của Phì Bưu bành trướng lên vài lần, giống như là một chiếc quạt lớn, đây chỉ là giả tượng do đấu khí huyền hóa ra thành, nhưng có tác dụng chấn nhiếp.

Hùng chưởng có lực rất mạnh, có thể đánh chết một con trâu ngay tức khắc, Cự Linh Thần Chưởng trong Hùng Phác Thuật lại có lực còn bá đạo hơn nhiều, đây chính là kỹ năng thành danh của Phì Bưu.

Huy vũ cự chưởng, độc nhãn long đánh về phía Chiến Thiên, mà kiếm kỹ của Chiến Thiên thiên thì vẫn rất đơn giản, chiêu thức hoành tảo thiên quân cơ bản của chiến sĩ, chặt ngang phía Phì Bưu.

“Ầm!”

Trong tiếng động lớn, mặt đất lại một lần nữa chấn động, hỏa tinh do sự va chạm phát ra xung quanh khiến cho có không ít người đang quan sát phải lùi về mấy chục bước để tránh bị ương cấp trì ngư.

Lực trên cự chưởng cùng cự kiếm đồng thời bị triệt tiêu, không hề có một chút tàn lực nào, xem ra không ai chiếm được lợi thế.

Phi bưu khơi dậy hung tính, dậm chân một cái, lại xuất ra cự linh thần chưởng.

“Ha ha, tốt, thật là tốt quá, đánh như thế mới thống khoái chứ!” Chiến Thiên ngửa đầu cuồng tiếu, cự kiếm lại tiếp đón cự linh thần chưởng đang đánh đến.

Đây là trận đấu chỉ dùng lực lượng thuần túy, có thể xem ra được ai mạnh hơn.

Song phương nhanh chóng vượt hơn chục chiêu, mỗi lần giao kích đều khiến cho mặt đất chấn động, khiến cho tim của người xem đường như cũng muốn nhảy ra ngoài.

Một trận chiến đặc sắc, người dân của địa hạ thành đã vứt bỏ ý nghĩ đứng xem kẻ mạnh hiếp đáp kẻ yếu ra khỏi đầu, cũng không chú ý đến thắng bại, chỉ còn lại cảm giác thưởng thức cuộc chiến của hai cao thủ.

Cự chưởng của Phi Bưu càng lúc càng lớn, phát huy đến cực hạn của hùng phác thuật, sau một lần giao kích đã đánh bật cự kiếm ra.

Độc nhãn long thấy thế thì trong long vui vẻ, song chưởng đồng thời xuất ra, nhưng ngoài dự liệu là đánh về phía bản thân mình.

Đương nhiên Phi Bưu không phải là tự tàn, hấp thu chưởng lực của cự linh thần chưởng hần liền biến thành một con cự hung. Gầm lên một tiếng mang theo khí thế vạn quân về phía Chiến Thiên.

Đây chính là kỹ năng mạnh nhất của hùng phác thuật, thân hóa dị thú, trong nháy mắt sức lực sẽ tăng lên vài phần.

Nhưng Chiến Thiên với chiến ý cao ngất lại không hề sợ hãi, hét lên một tiếng thân hình biến hóa, thân hình vốn khô ngô giờ lại cao thêm nửa thước, giống như là một pho tượng thiết giáp, cánh tay, ngực đều trở nên cứng rắn như đá.

Mọi người thấy thế không tự chủ được mà kinh hô: “Cuồng hóa!”

“Ha ha, quá sướng, đã lâu rồi ta không cuồng hóa!” trong lúc nói chuyện thì hần ngồi chồm hổm xuống, hai tay cầm cự kiếm vất ngang phía sau lưng, sau đó chém mạnh ra, đây là lần đầu tiên hần sử dụng kỹ năng không thuộc các chiêu thức cơ bản của chiến sĩ.

“Cuồng Lam!” Chiến Thiên thích thông qua các tiếng hô thể thổ lộ tâm tình của chính mình, thanh cự kiếm trong tay từ phía sau vòng ra trước, vẽ nên một hình cung 270 độ.

Phi Bưu sau khi thi triển tuyệt kỹ mạnh nhất của hùng phác thuật thì sự tự tin tăng lên nhiều, nhưng khi thấy Chiến Thiên cuồng hóa thì lại có cảm giác như bị đè nén, khí thế nhất thời giảm bớt, chiêu số của song phương đều là dùng lừa hóa ra, sau khi tiếp giáp, thân hình của cự hung bỗng nhiên thu nhỏ.

Dưới sự chấn động mãnh liệt, cự kiếm đánh văng cự hùng ra xa, cự hùng rơi vào đúng thật thể của phi bưu.

Một kích này có lực rất lớn, cho dù cự hùng có kinh khí hộ thể cũng khó có thể chống đỡ, Phi Bưu văng đi như một viên đạn vào trong đám đông.

Độc nhãn long cực kỳ ương ngạnh, chịu một đòn nghiêm trọng như thế mà vẫn đứng lên, nhưng máu tươi lại từ trong miệng chảy ra không ngừng, phệ bộ cũng bị tổn thương khiến cho hần ho khan vài tiếng: “Khụ, khụ, tiếp nào, ta còn chưa có thua, đến đây đi, để xem ngươi có thể giết được ta không!”

Người ở địa hạ thành đều có ác danh vang xa, nhưng cũng không thể thừa nhận bọn họ cũng rất cường hãn.

“Ha ha!” Chiến Thiên không ngừng thở hổn hển, không phải là do mệt mỏi mà là do hưng phấn, cuồng huyết của cuồng chiến sĩ trong cơ thể sôi trào, hần muốn chém đôi tất cả những người trước mắt.

Nhưng cuối cùng Chiến Thiên đã đè nén chiến ý xuống, thân thể khôi phục nguyên trạng, giải trừ trạng thái cuồng hóa, gơ tay lên, thanh cự kiếm biến mất trong hư không.

“Không, người đã thua!” Chiến Thiên ngang nhiên nói: “Tất nhiên, hiện giờ người không phải là đối thủ của ta, nhưng ta sẽ cho người cơ hội, khi nào người tiến bộ hãy đến tìm ta để khiêu chiến mà báo thù, ta sẽ chờ người, bất kỳ lúc nào! Nhớ kỹ, tên của ta là Chiến Thiên!”

Chiến Thiên vô cùng yêu thích chiến đấu, mà không phải là chiến thắng, hắn hưởng thụ chính là quá trình chiến đấu, nếu như lưu lại tính mạng của đối thủ thì sau này nếu như trở nên mạnh mẽ hơn thì sẽ khiến cho hắn cảm thấy thú vị hơn.

Lời nói này cực kỳ cuồng ngạo, nhưng xuất ra từ miệng của Chiến Thiên thì đó lại có hào mại chi tình nhất cổ trùng thiên, không hổ danh là cuồng thần.

Ngay cả Phì Bưu cũng không thể không hạ tâm tình: “Hảo, ta thừa nhận thất bại, hơn nữa cũng tâm phục khẩu phục, người mạnh hơn ta rất nhiều. Chiến Thiên, ta nhớ kỹ, sau khi thực lực tăng lên, ta sẽ tìm người đánh một trận!”

Nói không Phì Bưu cũng nhanh chóng biến mất trong đám đông.

Chiến Thiên ngửa mặt lên trời cười dài: “ha ha, địa hạ thành quả là một địa phương tốt, xem ra ta thật sự muốn ở lại đây một thời gian rồi!”

Tô San cười nói: “Xem ra bắt đầu từ hôm nay, địa hạ thành sẽ rất náo nhiệt đây.”

Thành thị hắc ám và bạo lực này sau khi xuất hiện một người mà ngay cả ác nhân cũng sợ khiến cho có thêm nhiều trò hay.

Cuồng thần Chiến Thiên, một người xem chiến đấu còn quan trọng hơn tính mạng mình, hắc, thật thú vị.

Cổ Diêu trong lòng chợt động, quay sang nói với Christie: “Sư tỷ, đệ có chút việc gấp phải lập tức đi, gặp lại sau.”

Christie cười nói: “Thật sao? Thật đáng tiếc, ta cũng nên đi chấp hành nhiệm vụ mới thôi, gặp lại!”

Hai người chia tay nhau ở bạch hạc lâu, Cổ Diêu cũng không có trở về đạo tặc công hội.

Đang đi trên đường, Chiến Thiên đột nhiên chuyển vào một con hẻm nhỏ, sau khi đi một lúc, hắn dừng bước, cũng không có quay đầu lại nói: “bằng hữu, theo ta lâu như vậy hẳn là cũng đến lúc ra rồi chứ? Ta không thấy dấu đầu lòi đuôi!” từ trong bóng tối xuất hiện ra một cười, chính là Cổ Diêu, hắn không có cố gắng thu liễm khí tức hết mức nên dĩ nhiên là bị Chiến Thiên nhận ra.

“Hey, cũng không có quen mặt lắm. Có chuyện gì sao? Hình như ta cũng không có quen biết người, bằng hữu?”

Cổ Diêu thản nhiên nói: “Biết hay không không quan hệ, nhưng ta có thể mang đến cho người một ít tin tức mà người muốn, cuồng thần Chiến Thiên!”

“Ta muốn cái gì hẳn là người đã rất rõ ràng, đó chính là chiến đấu!”

Chiến ý của Chiến Thiên vừa mới hạ xuống lại bốc lên, nhảy lên, cực kiếm cuồng phách: “Trước tiên hãy cho ta cảm nhận được khoái cảm của một trận chiến đi rồi có chuyện gì bàn sau!”

Trước khí thế tuyệt luân của cuồng kiếm, hơi thở của Cổ Diêu trở nên gấp hơn, còn có cảm giác hít thở không thông, thân thể như bị giam hãm vào trong bùn, di động khó khăn.

Mạnh, thật sự rất mạnh!

Lúc ở bạch hạc lâu quan chiến so với tự bản thân cảm thụ quả nhiên là có cách biệt một trời một vực, khi đứng trước mặt Chiến Thiên mới có thể cảm nhận được hắn đáng sợ đến cỡ nào, chiêu số đã đạt đến đại xảo nhược chuyết chi cảnh, trách không được Phì Bưu cũng là bại tướng dưới tay hắn.

“Ha ha, quả nhiên là một người hiếu chiến.”

Trên thực tế Cổ Diêu cũng là một người yêu thích chiến đấu, chỉ là sau khi trở thành đạo tặc thì đã thu liễm rất nhiều, bây giờ bị khí thế của Chiến Thiên làm cho hào tình dâng lên, đấu khí bùng phát, nắm tay liền xuất ra một quyền lên thân cự kiếm.

Phá Thiên vốn là Vô Phong Chi Nhận, cũng không có lợi hại, nhưng người thúc dục, chủ nhân là Chiến Thiên thì

Chiến Thiên hiển nhiên là không nghĩ đến Cổ Diêu sẽ dùng quyền để đối kháng, nên hơi ngây người chút.

Kiểm quyền chưa va chạm đã phân ra, giống như có một quả lựu đạn ở giữa nổ vậy, hai người đồng thời bị lực chấn lùi lại phía sau hơn mười thước.

“Tiểu tử, ngươi là người thứ hai sử dụng quyền mà sánh ngang với Phá Thiên của ta, thú vị, thật là thú vị, ta vốn nghĩ ngươi chỉ là một thích khách, xem ra ta đã đoán sai! Ngươi quả thật là một cao thủ, ha ha ha!”

Trong tiếng cười của Chiến Thiên ẩn chứa áp lực lẫn vui mừng “không nghĩ đến vừa đặt chân đến địa hạ thành đã gặp được hai đối thủ không làm cho ta thất vọng, người sau lại mạnh hơn người trước, kỳ vọng của ta đối với địa hạ thành càng lúc càng nhiều rồi!”

Vừa rồi khi thấy đối phương dùng quyền để ngăn kháng với kiếm của mình thì hắn đã thu lực bớt hai thành, và nghĩ là đã có thể chiếm thượng phong, nhưng Cổ Diêu đã vượt qua ngoài dự liệu của hắn. Chiến ý không cách nào áp chế được, cự kiếm trong tay lại bỏ ra.

Quyền lúc trước của Cổ Diêu chính là Nguyên Tử Bạo Liệt Quyền, nhưng đã được cải tiến và linh hoạt hơn, khi công kích thì đem năng lượng được phóng thu giữ lại ở trong lòng bàn tay.

Nguyên tử bạo liệt quyền chính là chiến kỹ cơ sở, lấy sự bá đạo làm chủ, nhưng cũng khó khăn lắm mới có thể kháng trụ được một kiếm của Chiến Thiên, nên lực phản chấn mới mạnh như thế.

Song phương giao kích lần hai vẫn với thế lôi đình vạn quân, lần này Chiến Thiên không có lưu lực nên thắng nửa phần, nhưng cũng không thể chiếm được lợi thế được nhiều.

Sau đó là các lần giao chiêu thứ ba, thứ tư ... đảo mắt đã vượt qua hơn mười chiêu, Chiến Thiên ngày càng phần khởi, nhưng chính lúc này, Cổ Diêu thi triển bộ cước quỷ dị lui về phía sau.

Hắn nhận ra được, nếu như tiếp tục đánh tiếp thì Chiến Thiên sẽ hưng phấn mà cuồng hóa, đến lúc đó thì sự tình sẽ khó mà giải quyết êm đẹp được.

Hắn muốn giao chiến với Chiến Thiên chỉ là vì muốn dò xét thực lực, cuồng thần quả là danh bất hư truyền.

Mặc dù mình cũng không có sử dụng toàn lực, nhưng nếu cho dù có sử dụng toàn lực sợ rằng cũng sẽ có chênh lệch. Mới vừa rồi khi Chiến Thiên chiến đấu cùng Phì Bư, chỉ mới sử dụng nhất cấp cuồng hóa của cuồng chiến sĩ, Chiến Thiên khẳng định không chỉ có thế.

Nhưng Chiến Thiên càng mạnh thì Cổ Diêu lại càng cao hứng, hắn cần là một cường giả không phải là nhược giả!

“Hắc, ta nghĩ hay là tạm dừng ở đây!”

“Không được, tiếp tục đấu với ta vài chiêu nữa!” Chiến Thiên vốn càng đánh càng hăng say, loại cuồng nhân này tựa như là có một nguồn sức lực bị nghiền lại trong cơ thể không thể nào phát tiết, đối với hắn mà nói là chuyện vô cùng thống khổ, lập tức cầm kiếm vọt đến phía Cổ Diêu.

“Ta mang đến một tin tức, sẽ làm cho ngươi cảm thấy hứng thú vô cùng, có thể cảm nhận được sự vui sướng vô cùng trong chiến đấu!”

Nghe những lời này của Cổ Diêu, Chiến Thiên dừng cước bộ, hai tay nắm cự kiếm phát run, hiển nhiên là do không chế xúc động, một lúc lâu sau mới bình tĩnh lại: “Nói đi, hy vọng ngươi không làm cho ta thất vọng.”

Cổ Diêu chậm rãi nói: “Trên đời này có một nơi, cao thủ vô số, hơn nữa mỗi người lại cực kỳ hiếu chiến! Cuồng thần Chiến Thiên, đối với ngươi mà nói thì nơi đó còn tuyệt vời hơn cả thiên đường!”

Chiến Thiên nghe vậy thì hai mắt sáng lên: “Là nơi nào?”

“Thất lạc đại lục!”

“Thất lạc đại lục! Đúng, đối với danh từ này chắc ngươi đã nghe qua!”

“Đương nhiên đó chính là nơi thống trị của ma tộc cường đại, đối với ta mà nói thì đó chính là thiên đường, nhưng nó ở nơi nào thì đó vẫn là một điều bí ẩn!” tay cầm cự kiếm của Chiến Thiên chợt run rẩy lên do hưng phấn: “Chẳng lẽ ngươi biết chỗ đó?”

“Không, tạm thời còn chưa biết, nhưng hiện tại ta đang tận lực điều tra, có lẽ sẽ tốn không ít sức lực! ta chỉ hy vọng, nếu như có thể tìm được thất lạc đại lục thì ngươi có thể đồng hành cùng ta!”

“Không thành vấn đề!” Chiến Thiên không hề do dự mà lập tức đáp ứng: “Ta có thể chờ, vài năm, vài chục năm, chỉ cần trước khi ta chết, bất kỳ lúc nào ngươi biết được Thất Lạc Đại Lục ở nơi nào cứ đến báo cho ta biết!”

Chiến Thiên không nghĩ đến Cổ Diêu xuất phát từ mục đích gì mà dám coi thường cấm kỵ cấp S của tông giáo tài phán sở về Thất Lạc Đại Lục, cũng không cần biết vì lý do gì mà hắn giúp cho mình, đối với hắn mà nói, trên đời này hắn chỉ có một mục tiêu duy nhất chính là chiến đấu, tìm người cường đại để chiến đấu!

“Ta sẽ ở địa hạ thành nghỉ ngơi một thời gian, sau này cách hai tháng sẽ trở về một lần, nếu có tin tức gì cứ báo cho ta biết!”

Cổ Diêu cười nói: “Không thành vấn đề, bây giờ ta phải đi điều tra về thất lạc đại lục, không thể cùng ngươi đánh một trận!”

“Nhưng trận chiến này trước sau cũng phải diễn ra, ngươi là một đối thủ thú vị, ha ha ha!”

Chiến Thiên cười lên, hắn đã tìm được mục tiêu trước mắt của mình, địa hạ thành, hiện tại chính là thiên đường của hắn.

Nhìn hắn biến mất sâu trong con hẻm, khoe miệng Cổ Diêu lộ ra một nụ cười, Ở Thất Lạc Đại Lục, tất cả sinh vật đều là khác loài muốn tìm Hàn Đan vốn là một chuyện khó khăn, có thể có được một đồng đội cường đại thì hành trình có thể sẽ thoải mái một tí.

Bất luận là có tìm được thất lạc đại lục hay không thì hắn cũng phải chuẩn bị tốt.

Cuồng thần Chiến Thiên, một cuồng nhân vì chiến mà sinh, chính là đồng đội thứ nhất trên hành trình Thất Lạc Đại Lục.

Quả là một đồng đội rất tốt, hắc!

127. Quyển 10 : Bạo Phong Thiết Vệ – Chương 1: Huyết Tảo Thôn Trang

Lúc trước hắn toàn lực tìm kiếm thất lạc đại lục, nhưng lại quên đi một điểm quan trọng – đồng đội.

Nếu như hôm qua không phải ở địa hạ thành đụng phải cuồng thần Chiến Thiên thì hắn cũng vẫn sẽ không nghĩ đến vấn đề này.

Cho dù có một ngày may mắn tìm ra được thất lạc đại lục, nhưng đại lục kia cũng rộng lớn như là tạp dịch đại lục. Trong thế giới rộng lớn đó tìm kiếm một người chẳng khác nào mò kim đáy biển, cứ nghĩ đến tạp dịch đại lục là biết đại lục kia rộng lớn cỡ nào.

Hơn nữa ở thất lạc đại lục thì loài người chính là dị loại, ma tộc có thể đối với nhân loại như là đạo tặc ở tạp dịch đại lục. Cho nên, tất cả hành động cũng chỉ có thể là len lén mà thôi, không thể đường đường chính chính tìm người mà hỏi, như vậy thì khó khăn lại tăng thêm không ít.

Còn nữa, người bắt Hàn Đan đi là một ác ma cường đại, đối với tên ác ma đó Cổ Diêu hoàn toàn không biết gì cả, hắn có thể có nhiều đồng bọn cường đại như thế, đây cũng là một vấn đề cần phải lo lắng.

Bất luận là từ góc độ nào thì cũng cần phải có đồng đội.

Nhưng là, đồng đội thì không phải là dễ kiếm, vả lại phải thỏa vài điều kiện.

Thứ nhất, phải đủ mạnh.

Những cái khác không nói, đây chính là điều kiện tiên quyết, ở một nơi mà còn bạo lực, dã man hơn cả địa hạ thành, người yếu đối với Cổ Diêu không có tác dụng gì ngược lại còn trở nên vướng víu.

Thứ hai, không để ý đến cảm kị cấp S.

Cao thủ trên đại lục thật sự không ít, nhưng điều kiện này liền loại ra tuyệt đại đa số người. từ xưa đến nay, trên đại lục không ai đại đột đặc tội thánh điện, trừ khi hấn chán sống. ngay cả la áo đế quốc thống nhất cả đại lục cũng đối với thánh điện cung kính, thế lực khác thì không phải nói rồi.

Thứ ba, thất lạc đại lục phải đối với hấn có lực hấp dẫn rất mạnh.

Nếu như không thì cho dù có biết thất lạc đại lục ở nơi nào thì cũng sẽ không đi đến nơi quỷ quái đó.

Thứ tư, chịu ước thúc.

Cao thủ đa số đều là cao ngạo, khiến bọn họ vào thất lạc đại lục đã là chuyện lạ rồi, với thực lực của Cổ Diêu hiện nay rất khó có thể thao túng để bọn họ phục vụ cho mình, trừ khi có lợi ích hoặc mục tiêu của bọn họ cùng với mình.

Thứ năm, hiện tại vẫn chưa nghĩ ra.

Điều kiện cũng không nhiều nhưng hiện tại xem ra, cả đại lục cũng rất khó tìm người thích hợp.

Chiến Thiên một cuồng nhân chỉ yêu thích chiến đấu không để ý đến hết thấy đương nhiên là người rất thích hợp, nếu như có thể dẫn hấn đến thất lạc đại lục, thì trao đổi điều kiện là cùng hợp tác với mình hấn là không thành vấn đề, nhưng trên đời lại có được mấy cuồng nhân như thế.

Điều này làm cho Cổ Diêu rất là đau đầu, cũng may là hấn có thời gian.

Sữa bò rồi sẽ có, bánh mì rồi cũng sẽ có, chỉ cần từ từ nghĩ biện pháp thì sẽ tìm được thôi. Cổ Diêu tự an ủi chính mình như thế.

Trong khi nghĩ đến làm thế nào để tìm được một đồng đội thích hợp thì hai chân của hấn cũng không nhàn rồi, lướt trên mặt đất nhanh như gió hướng về phía A Lang Đa thành.

Hấn đã sớm luyện thành nhất tâm nhị dụng, trong lúc thi triển khinh công cũng có thể nghĩ đến chuyện khác, tỷ như là kế hoạch cho nhiệm vụ. Phân tâm cũng không ảnh hưởng đến tu luyện, trái lại quỹ bộ ngày càng thuần thục, gần như là biến thành một bộ phận của quân thể.

Cuối cùng sự trầm tư của Cổ Diêu bị cắt đứt, cũng không phải là đụng phải ma thú hay tiểu động vật, mà là tiếng người.

Phía trước cách đó không xa có người?

Nhân số lại không ít, bởi vì thanh âm dường như rất ồn ào.

Cổ Diêu đã xem qua bản đồ về lộ tuyến của mình, gần đây hấn là không có thành thị hoặc thôn trấn nào.

Thanh âm được gió mang đến cũng không có hài hòa, trong đó bao gồm cả tiếng kêu thảm thiết, cầu khẩn, cuồng tiếu, nhục mạ, còn có tiếng kim loại va chạm, hình như là có xung đột.

Chẳng lẽ là thương nhân gặp nạn?

Hắc, lại là một người có một bí mật giá trị.

Cổ Diêu tạm thời dẹp phiền não về đồng đội sang một bên, đẩy nhanh tốc độ, chạy đến hiện trường, sau đó thì phát hiện ra mình đã phán đoán sai.

Đó không phải là một thương đội mà là một tiểu thôn.

Trên bản đồ, tiểu thôn nhỏ hơn nhiều so với trấn cho nên sẽ không được ghi lại, vì thế cũng sẽ không có tư liệu về thôn.

Một thôn trang cũng có khoảng mấy ngàn người, mà tiểu thôn này ở nơi hẻo lánh vô danh cho nên thành viên càng ít, địa thế bằng phẳng, chỉ cần liếc mắt một cái là có thể thấy chỉ có khoảng bảy tám mươi hộ, tính ra chỉ khoảng ba bốn trăm người.

Sự yên tĩnh của tiểu sơn thôn đã bị người từ bên ngoài đến phá hủy, trở thành một đồng hỗn độn.

Hơn mười gian nhà bốc cháy, khói đen cuộn cuộn, giữa thôn có một đồng thi thể, bọn họ chỉ vừa chết không bao lâu, máu vẫn chưa đông lại, vẫn còn một màu đỏ tươi.

Hung thủ rất tàn nhẫn, đa số tử thi đều không nguyên vẹn, tứ chi tách rời, trong tay các tử thi chỉ là sừ đầu hoặc cung tên sẵn bắn, những vũ khí thô thiển hiển nhiên là không thể nào giúp bọn họ tự vệ được.

Chỉ cần nhìn qua là biết bọn họ chỉ là những thôn dân bình thường.

Cổ Diêu nhíu mày, đến tốt cùng là ai, lại tàn nhẫn hạ độc thủ đối với các thôn dân vô tội không hề biết vũ lực, lại còn huyết tẩy cả thôn? Quả đúng là không còn nhân tính.

Cổ Diêu liền nhanh chóng phát hiện ra những kẻ này, chính giữa thôn có một đám người, xem ra không phải là thiện nam tính nữ gì, bọn họ la hét reo hò xông vào các gian nhà, giết người phóng hỏa, tựa như đó là một trò chơi giải trí cho vui.

Cách đó không xa còn có mười hai con ngựa, tất cả đều có móng sắt, không phải là của thôn dân, khẳng định là của người bên ngoài đến.

Mã tặc!

Cùng đều có một chữ tặc nhưng mã tặc và đạo tặc hoàn toàn bất đồng.

Đạo tặc nói trắng ra chính là trộm, bọn họ rất tuân thủ quy tắc, chỉ thông qua phương thức ‘đạo’ để lấy đồ vật mà mình muốn hoặc là tiền chứ ít khi nào dùng vũ lực để giết người.

Mà mã tặc cùng thổ phỉ, cường đạo thì không khác nhau, đều là dùng kỳ mã để hành động, đến nhanh rút cũng nhanh.

Bên cạnh mấy chục thước có một gian nhà tranh, từ trong đó truyền ra tiếng kinh hô của một nữ tử.

Còn có người còn sống? Cổ Diêu không chút do dự lao đến gian nhà tranh đó.

Người phát ra tiếng kinh hô đó là một cô gái khoảng mười sáu tuổi, thôn tử sơn linh thủy tú, sinh ra một tiểu mỹ nữ thanh lệ thoát tục.

Dung mạo thanh lệ mang đến cho thiếu nữ niềm kiêu ngạo nhưng nó cũng hấp dẫn các ánh mắt bất thiện.

Mã tặc, không chuyện ác nào không làm dĩ nhiên là không buông tha cho một cô gái xinh đẹp như thế, xiêm y của thiếu nữ rối loạn, chiếc váy còn bị xé rách một mảng to, lộ ra một bắp đùi trắng nõn.

Trước mặt nàng là một tên mã tặc lưng hùm vai gấu, trên mặt có một vết sẹo dài thể hiện sự hung ác không cần tả bằng lời.

Tên mã tặc nở nụ cười dâm dăng, khuôn mặt đầy thẹo nhìn chăm chăm vào chỗ da thịt bị lộ của thiếu nữ một cách ướm át:”Hé hé, ta quả nhiên là có diễm phúc, ở một nơi mà đi ị cũng ra không này không ngờ lại có thể có được một tiểu cô nương xinh đẹp.”

Đối mặt với trên mã tặc đang từng bước tiến đến, thiếu nữ tựa như chim sợ cành cong, loay hoay che vẩy, từng bước lui về phía sau, cho đến khi không thể thối lui được nữa, bởi vì phía sau chính là một bức tường.

Từ những trang sức lãnh đạm trang nhã của gian phòng thì có thể nhận ra được đây chính là phòng ngủ của thiếu nữ.

Nhìn giữa phòng có một chiếc giường được làm từ da thú già mặt sẹo cười càng dâm dăng hơn:”Tiểu cô nương, quả thật là biết điều, biết chọn một nơi thật tốt! He he, ta sẽ làm theo sự mong muốn của cô!”

Nói xong hắn tựa như không thể chờ đợi thêm nữa lập tức đi tới, nếu như trễ một chút, đồng bọn đến đây thì ‘miếng thịt’ này chưa chắc đã được ném.

Lúc này hần đột nhiên cảnh giác, mã tặc cũng là một người sống dưới lưỡi gươm cho nên khứu giác của hần cũng rất là nhạy cảm.

Lập tức quay đầu lại, chỉ thấy phía sau có một thiếu niên, sài đao trong tay được giơ lên, đao phong the thé dường như có dấu khí.

Chiếc tử quần áo ở giữa phòng mở ra, thì ra thiếu niên vừa rồi ẩn nấp ở trong đó.

“Hắc! Thì ra còn có một tiểu tạp chủng, lại có biết được dấu khí!”

Tên mặt thẹo miệng thì la nhưng căn bản là không thềm để đối phương trong mắt, xuất ra một cước như chớp, đá văng thiếu niên lên, rơi xuống đụng vào vách tường, máu tươi từ trong khóe miệng tràn ra, giấy giụa muốn đứng lên nhưng lại bị té ngã, trong miệng hô lên: “Mau thả tỷ tỷ ta ra, tên khốn!”

Mặc dù có chút dấu khí, nhưng dù sao cũng chỉ là một tiểu hài tử, kinh nghiệm lâm trận không đủ, nhưng cũng có dũng khí, đối mặt với mã tặc mà mặt cũng không đổi sắc.

“Vẫn chưa chết? Xem ra người cũng may mắn, chờ ta chơi đùa với tỷ tỷ người rồi sẽ thu thập người! Người hãy chậm rãi mà xem, trước khi chết còn có thể chiêm ngưỡng được mỹ cảnh, chưa thấy qua tỷ tỷ người lửa thể sao? Yên tâm, sẽ nhanh chóng được thấy thôi, hé hé!”

Đao ba quay đầu đi, trước mắt đột nhiên lóe lên hàn quang, tiếp theo một cảm giác đau nhức truyền đến, trước mặt bỗng nhiên tối sầm.

Một con mắt của hần đã bị đâm mù.

Thiếu nữ nhu nhược lúc này bây giờ nét mặt đầy vẻ băng lãnh, trong tay cầm một cây trâm cài tóc, đao ba lúc này mới phát hiện mắt mình đã mất một mắt, một thiếu nữ nhìn qua tựa như không có lực phản kháng không ngờ lại cũng có thể tàn nhẫn như thế.

Trên chiếc trâm cài tóc cũng ẩn hiện dấu khí, chứng tỏ nàng cũng có vũ kỹ, mặc dù không mạnh mẽ hơn đệ đệ bao nhiêu.

Cô gái ngây người, trong dự tính thì một cái đâm này có thể giết chết mã tặc, không nghĩ đến dấu khí của mình chỉ có thể chọc mù một mắt của hần.

Khi mã tặc phá cửa vào nhà thì nàng bảo đệ đệ trốn vào tử quần áo, thừa dịp đánh lén, nếu như đệ đệ không thành công thì cũng có thể thu hút sự chú ý của hần tạo một cơ hội cho mình.

Kết hoạch rất hoàn mỹ, đáng tiếc là thiếu kinh nghiệm cho nên không thể như dự tính được.

Tên mặt thẹo bị mất một mắt một cách lằng nhằng như thế thì thú khí công tâm, không thềm để ý đến sắc đẹp nữa, giận dữ hét lên: “Lão tử giết chết người, tiểu tiện nhân!”

Rút đại đao bên hông ra chém về phía thiếu nữ.

Thiếu nữ không biết làm sao, khi thấy đại đao hạ xuống, nghĩ đến sẽ bị ‘hương tiêu ngọc vắn’ thì vào lúc này cánh tay của tên mặt thẹo bị bắt lại.

“Lão huynh, vui dập một đóa hoa như thế thì không phải là chuyện tốt đâu!”

Cơn giận của tên mặt thẹo lúc này đã lên đến đỉnh điểm: “Mẹ nó, đừng nói nhảm, không thấy lão tử bị mất một mắt sao? Con tiểu tiện nhân này không thể lưu ...”

Nói đến đây hần đột nhiên có cảm giác không đúng, bởi vì thanh âm của người này cũng không phải là của đồng bọn.

Ngạc nhiên quay đầu lại thì chỉ thấy một người xa lạ ở phía sau.

“Nếu như ta muốn lưu lại thì sao?” vừa dứt lời, người đó liền nhẹ nhàng đưa một ngón tay ra.

Lần này thì không phải chỉ đơn giản là bị mất một con mắt, cái đầu của đao ba tựa như một quả dưa hấu bị nổ tung, não tương bắn tung tóe khắp nơi, thi thể cũng không có lập tức ngã xuống mà co giật liên hồi.

Mặc dù người đó cứu mình nhưng thiếu nữ lại bị hành động tàn nhẫn đó dọa khiếp.

Mùi máu tươi nồng nặc, thiếu niên nhin không được phải nôn mửa.

Lúc này bên ngoài vang lên tiếng người: "Tên Dao Ba kia, sao lâu vậy còn chưa chịu ra nữa hả?"

"Tám phần là hắn đã tìm được thú vui rồi, ***, còn hưởng thụ một mình nữa chứ!"

"Chúng ta nhanh lên một chút nào, tên hỗn đản đó là hứng lên giết chết cả người thì chúng ta ngay cả đồ thừa cũng không còn!"

Người này hiển nhiên chính là Cổ Diêu, đóng cửa phòng ngủ lại, ánh mắt hắn lướt qua hai người: "không được nói chuyện, cũng không được làm gì, mọi chuyện để ta xử lý, rõ không?"

Thiếu nữ lúc này đã thất thần, chỉ theo tiềm thức mà gật đầu.

Giọng nói càng ngày càng gần, bên ngoài sảnh đã nghe được cước bộ.

Không phải chỉ có một mã tặc đến, ít nhất là có bốn năm người, hắn có thể đối phó với nhiều người như thế sao?

Thiếu nữ khẩn trương hẳn lên nhưng cũng không dám lên tiếng hỏi.

Cánh cửa phòng ngủ rốt cục cũng bị phá ra.

"Hắc, đao ba, chúng ta đến đây."

Bọn mã tặc nhìn thấy đầu tiên chính là thiếu nữ, hai con mắt sáng ngời, nhưng tâm niệm nhanh chóng biến mất, bởi vì trên mặt đất có nằm một người, mà người đó chính là đồng bọn của bọn hắn.

"Đao Ba, người làm sao thế?"

Thi thể vốn không thể nào trả lời được, nhưng đã có người thay hắn trả lời, quyền kinh dày đặc từ bên sườn cửa bay đến.

Cao thủ!

Đây chính là ý niệm trong đầu các mã tặc, chỉ tiếc là tình cảnh hiện tại giống như lúc trước bọn họ hành hạ các bình dân không hề có sức kháng cự vậy.

Dưới các quyền kinh, tiếng kêu răng rắc của xương gãy vang lên, đám mã tặc thậm chí không kịp kêu lên một tiếng thảm thiết đã bị biến thành một đồng thịt vụn, đầu khớp xương toàn bộ đều nát bấy.

Đối với đám mã tặc chỉ biết ức hiếp các thôn dân bình thường, một đám ô hợp này có trình độ nhiều nhất cũng chỉ tương đương với trung cấp vũ giả mà thôi, thực lực so với Cổ Diêu có cách biệt một trời một vực.

Có thể nói Cổ Diêu căn bản không cần mai phục, trực tiếp đánh chết đám mã tặc này, nhưng như thế thì sẽ có chút phiền toái, chi bằng đợi bọn họ tập trung lại một chỗ cho tiện.

Một, hai, ba, bốn, năm, sáu, bảy, cộng thêm đao ba nữa là tám, ngựa có tổng cộng mười hai con, vậy còn lại bốn người.

Cổ Diêu nhanh chóng tính ra số còn lại.

Lần này hắn đã không còn phải ôm cây đợi thỏ nữa.

Lập tức ra khỏi gian nhà tranh, đi đến chỗ trung tâm của thôn.

Lại có hai mã tặc đang hướng về phía này, vừa đi vừa oán giận nói: "mẹ nó, đầu tiên là đao ba, sau đó là lão thất cùng với bọn sơn hổ cũng không biết là đi đâu, giờ còn chưa về, chắc hẳn là đang lạc thú!"

"Đúng, nhanh lên một chút, nếu như để cho bọn chúng giết chết hết nữ nhân thì chúng ta còn gì để chơi đùa!"

Mã tặc trong miệng phun ra những lời thô tục đột nhiên phát hiện Cổ Diêu đang đi đến trước mặt, không khỏi ngấy người một chút, người này tựa hồ như bất đồng với thôn dân, hắn rất bình tĩnh, hơn nữa trên người hắn có khí tức nguy hiểm, cho nên bọn họ cũng không có lập tức động thủ: "Người là ai?"

Trả lời cho bọn chúng là một đôi thiết quyền, trực tiếp đánh vào mặt hai tên mã tặc.

Thật sự là quá nhanh, khoảng cách mấy trượng nhưng lại đến trước mặt trong nháy mắt, thật giống như là khoảng cách bị rút ngắn vậy.

Hai tên mã tặc căn bản là không có phản ứng, binh khí còn chưa rút ra thì đầu đã rời khỏi cổ, hóa thành một màn huyết vụ trên không.

Cổ Diêu đã động nộ, nếu không thì đối với đám mã tặc này hẳn vốn không cần phải dùng đến nguyên tử bạo liệt quyền.

Đang ở bên cạnh các tuần mã tính toán chiến lợi phẩm, hai tên mã tặc đối với phụ nữ vốn không có hứng thú thấy thế thì thất kinh.

Không thể nghi ngờ được, đó chính là một cao thủ mà bọn họ tuyệt đối không thể trêu chọc được!

Các đồng bọn khác không thấy trở lại phỏng chừng là đã gặp nạn rồi.

Hai tên mã tặc lập tức nhảy lên ngựa chạy gấp, ngay cả chiến lợi phẩm trên mặt đất cũng bỏ đó, phải biết rằng cái gì cũng không thể so được với cái mạng nhỏ của chính mình.

Tuần mã chạy chưa được mười thước thì đã có hai đạo hắc tuyến từ phía sau bay đến, xuyên thủng yếu hầu bọn chúng.

Tuần mã chấn kinh hí vang vút hai thi thể xuống đất, sau đó điên cuồng phi nước đại rời khỏi thôn. Toàn bộ đám mã tặc xâm nhập thôn trang đã bị diệt.

Cổ Diêu nhanh chóng kiểm tra tất cả các ngôi nhà còn lại của thôn, không hề có người nào sống, ngay cả gà vịt heo chó cũng không may mắn thoát khỏi kiếp nạn, lũ mã tặc hung ác này đúng là chém giết để tìm vui.

Trở lại giữa thôn, thiếu niên đã được tỷ tỷ dìu đi đến, bọn họ thù người ra mà nhìn thôn trang, cơ hồ như không dám tin vào chính đôi mắt của mình.

Chỉ một giờ trước, những hàng xóm thân thiết của họ vẫn còn sống khỏe mạnh, thôn trang tràn ngập sức sống, nhưng tất cả đều đã bị phá hủy.

“Cám ơn đã cứu chúng ta!”

Nhìn thấy Cổ Diêu thiếu nữ lập tức tạ ơn, nhưng trong lòng lại vô cùng khiếp sợ, thủ đoạn của Cổ Diêu gây cho thiếu nữ ấn tượng mạnh hơn sự cảm kích, người này quả giống như một ma thần, giết người không chớp mắt, còn hơn cả đám mã tặc.

“A, Sơn Mỗ đại thúc!”

Thiếu niên nhìn quanh đột nhiên phát hiện điều gì đó, liền lão đảo chạy về phía xa, ngã xuống trước một người: “Sơn Mỗ đại thúc! Sơn Mỗ đại thúc! Người làm sao vậy?”

Người kia, hoặc phải nói đúng hơn là cổ thi thể vì người đó đã ko còn hô hấp, Cổ Diêu rất dễ dàng nhận ra được, càng hướng chỉ ở vị trí trái tim có một vết thủng lớn loang lổ máu, người nào cũng ko thể nào sống nổi với vết thương chí mạng như thế.

Thiếu niên cũng nhanh chóng nhận ra điều này, hắn nằm lên thi thể khóc rống lên.

Thi thể chính là người duy nhất trong thôn trang có võ trang, áo giáp, chỉ là tuổi đã già, mặt đầy nếp nhăn, thủy chung ko địch lại mã tặc, xem ra có lẽ là thân nhân của hai tỷ đệ này.

Thiếu nữ đứng yên bên cạnh, hai hốc mắt đỏ bừng, không có khóc rống lên như đệ đệ, chỉ là hai hàm răng phía sau đôi môi anh đào cắn chặt lại.

Cổ Diêu có chút kinh ngạc, đi đến bên cạnh nàng: “Tại sao cô lại không khóc?”

“Trước khi chính tay giết chết kẻ thù, ta sẽ không rơi lệ!” Giọng nói của thiếu nữ trầm thống nhưng lại ẩn chứa ý chí kiên định không thể dao động.

Cổ Diêu chỉ vào thi thể của đám mã tặc: “Mối thù của các người ta đã báo giúp rồi!”

“Không, vẫn chưa!” thiếu nữ nghiêng rằng nói: “Bọn chúng chỉ là đám tiểu tốt, người sai khiến đám mã tặc kia mới chính là người đã khiến cho thôn của ta diệt vong, chính là hung thủ chính thức khiến cho chúng ta mất đi thân nhân!”

Thật không nghĩ đến, một thiếu nữ thuần khiết lớn lên ở một sơn thôn lại có được tâm tư như thế, đúng là đã xem thường nàng rồi.

Thiếu nữ nói không sai, Cổ Diêu kiểm tra qua thi thể của đám mã tặc thì phát hiện bọn chúng có đeo huy chương chứng minh thân phận –Hắc Phong Mã Tặc Đoàn.

Bọn chúng vốn hoạt động ở phía tây bắc của Đạt Lạp Tư Quận, xú danh vang xa, bởi vì hung tàn bạo lệ, nửa năm trước rốt cục cũng khiến cho thống lĩnh của Đạt Lạp Tư quận phản nộ, phái ra đại quân tiêu diệt.

Hắc Phong Mã Tặc đoàn thể lực tuy lớn nhưng dù sao cũng kém hơn so với quân đội, nguyên khí đại thương, bị đuổi đến phía tây, và cũng mang đến đại họa cho tiểu sơn thôn này.

Đương nhiên, đám mã tặc này chỉ là một tiểu đội trong Hắc Phong Mã Tặc đoàn mà thôi, nên nhân số mới ít như thế. Cổ Diêu nói: “Được rồi, có lẽ cô nói đúng, nhưng có một vấn đề, cho dù sau lưng đám mã tặc này còn có thủ lĩnh, các người yếu như thế thì dựa vào cái gì để báo thù?”

Thiếu nữ không nói nhiều lời, lập tức quỳ xuống trước mặt Cổ Diêu: “Tiên sinh, xin hãy dạy cho ta võ kỹ!”

Nàng vốn là một thiếu nữ thông tuệ, vừa rồi nhìn thấy thân thủ của Cổ Diêu, giết chết đám mã tặc như giết chết một con kiến, trong lòng đã biết là gặp được cao thủ hàng đầu. Nếu như được người này dạy võ kỹ thì sẽ có hy vọng báo thù.

“Không, tỷ tỷ, là chúng ta!” thiếu niên cũng chạy đến quỳ xuống trước mặt Cổ Diêu: “Xin ngài hãy dạy vũ kỹ cho chúng ta!”

Hắn liều mạng dập đầu, hơn nữa còn rất mạnh, viên đá lót đường cũng run lên, cho dù máu tươi tuôn ra cũng không màng đến, hoàn toàn không hề giả dối.

Cổ Diêu giơ tay, một cỗ lực lượng làm cho hai người không tự giác được mà đứng lên.

Trước ánh mắt mong chờ của hai người, Cổ Diêu thần nhiên nói: “Thôi được rồi, bây giờ các người tạm thời đi theo ta!”

128. Chương 2: Sắc Dụ

Dọc đường đi hần vẫn duy trì cước bộ không nhanh không chậm, nhưng đó là đối với vũ giả, còn đối với người thì đó chẳng khác nào chạy.

Hai tỷ đệ thiếu nữ cũng là người có căn cơ về đấu khí, ở trong tiểu sơn thôn cũng từng săn bắn đốn củi nên cũng chịu khổ được, nên dùng tốc độ như thế đi theo Cổ Diêu suốt một ngày đường.

Lúc mới bắt đầu thì cảm thấy dễ dàng, dần dần thì cảm thấy khó khăn, cuối cùng là đã không thể nào cất bước nổi.

Hôm qua hai người bọn họ đã mai táng thi thể của những người trong thôn, nên hao tổn không ít sức lực, không những không trợ giúp mà Cổ Diêu còn lập tức lên đường, sau đó là đi suốt một ngày một đêm, cũng không có nghỉ ngơi một chút nào, cho dù chỉ là dừng lại một chút.

Hôm nay cước bộ của hai tỷ đệ đã rất nặng nhọc, đôi chân đã mềm nhũn chỉ có thể lê từng bước, bản năng của thân thể muốn bọn họ nghỉ ngơi nhưng bọn họ lại không thể ngừng lại.

Nhìn bóng lưng phía trước, một người lãnh khốc mà hôm qua đã giết chết đám mã tặc. Hai tỷ đệ đều nghĩ rằng chỉ cần dừng chân thì người kia cũng sẽ rời đi mà không thèm nhìn lại.

Cho nên bọn họ cũng chỉ có thể nhẫn nại.

Phía trước xuất hiện một thị trấn, trong lòng cô gái dâng lên một tia sáng, đã là giữa trưa rồi, hẳn chắc sẽ dừng lại. Ở lại trấn dùng cơm rồi mới lên đường.

Đáng tiếc là nàng đã đoán sai. Cổ Diêu trực tiếp xuyên qua đường cái không hề có ý định dừng lại.

Giờ này cũng chính là giờ dùng cơm, các khách điểm hai bên đường đều tràn ngập các mùi thơm, lan tỏa ra cả đường cái.

Hai tỷ đệ từ khi rời khỏi thôn trang cũng chưa có ăn bất cứ thứ gì, ở khu rừng phụ cận thôn có thể lấy được vài quả dại để lót dạ, thiếu niên muốn hái quả dại để ăn thì bị tỷ tỷ cản lại, bởi vì nơi đó xa nơi bọn họ sống, không biết bên trong quả có độc hay là không.

Suốt một ngày một đêm không có ăn bất kỳ thứ gì, lại còn phải chạy liên tục, thể lực không ngừng tiêu hao, sớm đã đói đến mức không chịu nổi, mùi thơm của thức ăn đối với cái đói đang hành hạ bọn họ quả là có sức hấp dẫn cực lớn. Hai tỷ đệ đều hy vọng có thể hưởng thụ một bữa cơm ngon lành, không chỉ cần vài bát cơm trắng cũng đã là tốt lắm rồi!

“Bánh bao đây, bánh bao mới ra lò đây, bánh bao nóng hổi đây!”

Nghe được tiếng rao của người bán hàng rong hai tỷ đệ mừng khôn xiết, mua mấy cái bánh bao để trên đường ăn cũng được.

Thôn trang đã bị diệt vong, tiền tài để lại trong nhà cũng vô dụng, bọn họ lấy đi toàn bộ, mặc dù họ vốn nghèo nhưng tiền để mua mấy cái bánh bao cũng không phải là chuyện lớn.

Thiếu niên vọt đến bên cạnh người bán hàng rong, lấy ra một ngân tệ vội vàng nói: “Ông chủ, bán cho ta mười cái bánh bao!”

Người bán hàng rong nhận lấy ngân tệ: “Không thành vấn đề!”

Nhưng vào lúc này, Cổ Diêu đang đi phía trước đột nhiên tăng nhanh cước bộ.

Thiếu niên khẩn trương nói: “Lão bản, nhanh lên một chút, ta đang rất gấp!”

“Chờ một chút, xong ngay, xong ngay đây!”

Thiếu nữ suy nghĩ một chút, đột nhiên nói: “Xin lỗi lão bản, chúng ta không cần nữa.” nói xong liền kéo đệ đi tới.

“A, tỷ tỷ, bánh bao chưa lấy mà, tiền cũng không có thanh toán! Tỷ làm gì vậy?”

“Đừng ăn, nghe lời!”

Thiếu niên mặc dù cảm thấy khó hiểu nhưng hẳn biết tỷ tỷ vốn thông minh hơn mình rất nhiều, quyết định của nàng luôn có nguyên nhân, vì vậy cũng không hỏi tới, nuốt nước miếng, lưu ý nhìn về phía mấy cái bánh bao một cái, khẽ cắn môi đem ý niệm trong đầu vứt bỏ.

Cứ như vậy lại đi tiếp mười hai giờ, trong khoảng thời gian này có thể nói là vô cùng thống khổ, mỗi một giây bọn họ đều chịu sự hành hạ từ thân thể lẫn tinh thần, vừa phải chống lại sự mệt mỏi lại vừa phải tự nhủ bản thân mình kiên trì hơn.

Sau khi qua một trấn nhỏ, đi đến nửa đêm, ba người đến trước một cái trấn.

Từ đầu này của trấn đi đến đầu kia, cho đến khi gần ra khỏi thoon, xem ra Cổ Diêu cũng không muốn dừng lại.

Hai tỷ đệ lúc này cũng đã không có thất vọng như lúc trước, trên đường đi, họ lần lượt đi qua một tiểu trấn rồi lại một tiểu trấn, mỗi lần đều bùng lên hy vọng rồi phải nhận lấy thất vọng, bọn họ đã dần dần tiếp nhận chuyện này.

Nhưng, bọn họ đã đạt đến cực hạn, khí lực trong cơ thể hầu như đã không còn, nếu chỉ có ý chí kiên trì không thì không biết còn có thể chịu được bao lâu nữa?

May mắn chính là, chuyện ngoài ý muốn luôn có thể phát sinh. Cổ Diêu đột nhiên dừng ở trước một khách sạn cuối trấn: “Được rồi, đêm nay chúng ta sẽ nghỉ ngơi ở đây!”

Hai tỷ đệ như được đại xá, tâm tình nhẹ nhõm hẳn lại, một điểm khí lực cuối cùng cũng tan biến đi, thiếu chút nữa là đã té ngã trên đất.

Tiểu khách điểm của tiểu trấn không thể so với thành thị được, hơn nữa cũng đã khuya rồi nên thức ăn trong phòng bếp còn lại cũng không còn nhiều lắm, hết sức mộc mạc, thịt thì chỉ có thịt heo rừng, hên là một vài món ăn khác vẫn còn khá khá, đủ cho năm sáu người ăn.

Hai tỷ đệ đã đói đến cực điểm, hơn nữa bọn họ xuất thân thôn dã, đâu để ý thức ăn đạm bạc, vừa thấy thức ăn đưa lên hai mắt liền tỏa sáng, thiếu niên lập tức cầm đũa lên, nhưng ở phía dưới chân thì đã bị tỷ tỷ đá cho một cước, thiếu niên cũng không phải là ngốc, chỉ ngạc nhiên trong chốc lát liền hiểu rõ ý tứ của tỷ tỷ, vội vàng bỏ tay xuống, ngồi lại ngay ngắn, bởi vì Cổ Diêu vẫn chưa có bắt đầu, Cổ Diêu thấy thế nói: "Ăn đi!"

Hai người lúc này mới chính thức bắt đầu. thiếu niên quả thực chính là đang nuốt ngấu nghiến, vị tỷ tỷ cũng cực kỳ đói nhưng ăn vẫn văn nhã hơn rất nhiều.

Rau đều được bỏ sang một bên, những người đói đến cực điểm thường chọn lựa đầu tiên chính là các loại thịt. vì vậy thiếu niên liền đem ánh mắt tập trung lên đĩa heo rừng, sau hai ba lần gấp đã gần nửa đĩa, thiếu nữ thấy thế thì lại đá thêm một cước, thiếu niên liền chuyển đũa sang đĩa rau ở giữa bàn.

Sau khi dùng cơm thì Cổ Diêu hỏi bọn họ một vài vấn đề, sau đó biết được, thiếu nữ tên là Ngã Vi Nhi mười sáu tuổi, thiếu niên là Duy Khắc mười lăm tuổi, tiểu sơn thôn nơi bọn họ ở có tên là Tác Tháp.

Cha mẹ của hai tỷ đệ đã mất trong một lần săn bắn khi họ còn nhỏ, sau đó bọn họ được một người trong thôn là Sơn Mỗ đại thúc, cũng chính là lính đánh thuê đã giải nghệ dạy cho bọn họ đấu khí, thôn dân khác cũng rất chiều chuộng họ.

Tác Tháp thôn cũng không thuộc bất cứ một thế lực nào, hoặc có thể nói là không có một thế lực nào muốn quản lý nó bởi vì nó quá nhỏ, lại còn hẻo lánh, đối với các thế lực thì lợi ích chẳng bao nhiêu, nên không cần thiết, vì thế nên bọn họ cũng không cần đóng thuế nhưng cũng không có được sự bảo hộ.

Tất cả mọi người đều rất thuần phác, sống dựa vào vào nhau, nơi này vốn rất yên tĩnh, cuộc sống bình thản, cho đến khi Hắc Phong Mã Tặc đoàn đến.

Rồi người dân trong thôn ngã xuống từng người từng người dưới lưỡi đao của bọn mã tặc. Trong lúc nghe Cổ Diêu chỉ lắng lắng à nghe, nhìn không ra vẻ mặt.

Mặc dù để cho bọn họ đi theo nhưng Cổ Diêu lại không có xác định là có truyền thụ vũ kỹ cho bọn họ không, thái độ này làm cho Ngã Vi Nhi và Duy Khắc có chút bất an.

"Cũng tốt rồi, nghỉ ngơi đi!" Cuối cùng Cổ Diêu thản nhiên nói.

Lời nói của hắn làm cho hai tỷ đệ càng chờ mong và lo lắng hơn, nhưng cũng không dám hỏi.

Cổ Diêu thuê ba gian phòng, mỗi người một gian.

Trước khi đi ngủ đều tu luyện đấu khí một lúc đã trở thành thói quen của Cổ Diêu. Đêm nay cũng không ngoại lệ. Sau khi tu luyện một lúc, đấu khí sung mãn, hơn một ngày hành tẩu không làm cho hắn cảm thấy mệt mỏi chút nào, tốc độ bổ sung của thiên ma quyết hơn xa các loại đấu khí khác.

Nhưng tinh thần mệt mỏi thì phải nghỉ ngơi mới được. Cổ Diêu vừa định nằm xuống, đột nhiên trong lòng chợt động, không bao lâu bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa.

Cổ Diêu mở cửa, thiếu nữ Ngã Vi Nhi đứng ở bên ngoài: "Tiên sinh, ta có thể vào không?"

Cổ Diêu gật đầu nói: "Có thể, nhưng đã trễ thế này rồi có chuyện gì sao?"

Ngã Vi Nhi đi vào phòng, nàng tựa như vừa tắm xong, trên người mang theo một mùi thơm ngát, mặc dù chỉ là quần áo đơn giản nhưng lại khó có thể che giấu được vẻ đẹp của nàng. Quả thật đúng là một tiểu tinh linh do thiên địa linh khí sinh ra, khí chất tuyệt không kém cạnh những khuê nữ quyền quý.

Đột nhiên, Ngã vi nhi tháo đai lưng, quần áo của nàng liền rớt xuống, bên trong hoàn toàn không còn gì, thân thể của thiếu nữ không chút tì vết hiện ra trước mặt Cổ Diêu.

Da thịt của nàng trắng nõn, lại vô cùng mịn màng, quả thật là trời cao ưu ái, rất khó tưởng tượng nổi một thiếu nữ sơn thôn sống cuộc sống khổ cực lại có được làn da mịn màng như thế.

Ngã Vi Nhi còn có một cặp đùi thon dài và rất đẹp, điều này khiến cho thân thể của nàng càng gần đến mức hoàn mỹ. Song đỉnh ngọc phong ngẩng cao ngạo nghễ, hai nụ hoa chúm chím sắp nở đỏ tươi càng làm tăng sự hấp dẫn lên dữ dội.

Dọc xuống là một vòng eo thon nhỏ, chiếc rốn xinh xắn đáng yêu, xuống chút nữa là một cánh rùng thưa, một khe cổ thần bí thoáng ẩn thoáng hiện, một vùng thánh địa vẫn chưa nhiễm bụi trần đang chờ có người đến khai phá.

Tình cảnh này khiến cho người khách huyết mạch sôi trào, không thể tự chủ được.

Khuôn mặt xinh xắn thanh lệ thoát tục mỉm cười. giờ phút này Ngã Vi Nhi chẳng khác nào từ một thiên thần thuần khiết biến thành một ma nữ dâm dăng, câu hồn nhiếp phách: "Tiên sinh, xin ngài hãy truyền dạy vũ kỹ cho ta, sau này, ta chính là của người."

Vừa nói chuyện nàng vừa di chuyển về phía Cổ Diêu. Ngọc thủ của nàng để lên ngực Cổ Diêu rồi từ từ vuốt ve, thỉnh thoảng còn dùng ngón tay day day, đối với sự hấp dẫn như thế thì nam nhân khó mà có thể cự tuyệt nổi.

Nhưng thật đáng tiếc, Cổ Diêu cũng không có bất kỳ hành động nào, hắn chỉ nói: "Mặc quần áo vào!"

Ngã Vi Nhi chưng hửng, nàng tưởng rằng mình đã nghe lầm, hoặc là vị tiên sinh này vì thể diện nên nói thế, vì thế ngọc thủ của nàng lại tiếp tục, và từ từ chuyển xuống dưới, muốn thám hiểm 'điểm yếu' của Cổ Diêu.

"Mặc quần áo vào!" cũng là một câu nói đó nhưng thanh âm của Cổ Diêu đã trở nên lạnh lùng.

Ngã Vi Nhi lại càng hoảng sợ, cuống quýt nhặt quần áo dưới đất lên rồi nhanh chóng mặc vào không dám lên tiếng.

Cổ Diêu cũng không nói gì, hai người trầm mặc hồi lâu, Ngã Vi Nhi thấy Cổ Diêu sắc mặt không hề thay đổi, chỉ sợ hấn nổi giận, nên thành khẩn xin lỗi: "Xin lỗi, tiên sinh. Ta chỉ vì muốn nhanh chóng báo thù, nên mới mạo phạm đến người!"

Nàng cũng không phải là một người dâm dăng, chỉ là đã đi cùng với Cổ Diêu suốt hơn một ngày mà không rõ được thái độ của Cổ Diêu, trở về phòng tự hỏi một hồi lâu, thỉnh cầu một cao thủ truyền thụ vũ kỹ quý giá cho một người bình thủy tương phùng quả thật là một chuyện vô cùng mạo muội.

Trên đời này đa số mọi việc đều được kiến lập dựa trên quan hệ lợi ích.

Mà nàng, một thiếu nữ đến từ một tiểu sơn thôn, cũng không có gì để trao đổi, có lẽ chỉ có thân thể.

Ngã Vi Nhi biết mình xinh đẹp và có vóc dáng khiêu người, đây là vốn luyện duy nhất của nàng, sau khi đắn đo suy nghĩ, nàng mới hạ quyết tâm mà đến phòng Cổ Diêu.

Chỉ là Cổ Diêu lại cự tuyệt, Ngã Vi Nhi có chút thất vọng đồng thời cũng cảm thấy như được giải thoát, đến tột cùng nam tử này suy nghĩ gì đây? Chẳng lẽ hắn đã từng gặp qua mỹ nữ còn đẹp hơn cả mình nên đối với mình hoàn toàn không để trong mắt.

Cổ Diêu cau mày nói: "Nghe đây, ta đối với người không nghe lời hoàn toàn không có hứng thú."

Hai tay của Ngã Vi Nhi buông lỏng: "Vâng, tiên sinh!"

Thanh âm của Cổ Diêu cũng hòa hoãn xuống: "Từ ngày mai, ta sẽ bắt đầu truyền dạy vũ kỹ cho hai người."

"Di?" Ngã Vi Nhi mở to song nhãn.

Trên thực tế Cổ Diêu vẫn luôn quan sát hai người họ, hắn cũng am hiểu tương nhân chi thuật, trong một thời khắc cũng có thể có quyền của trưởng môn Tiêu Dao Môn, đồng thời cũng có nghĩa vụ và trách nhiệm tìm kiếm người kế thừa cho môn phái, cho nên tương nhân chi thuật cũng là một môn học không thể không học.

Khi mới gặp hai tỷ đệ Ngã Vi Nhi và Duy Khắc, Cổ Diêu cũng phát hiện ra được bọn họ có căn cốt là rất tốt, sau đó trong đầu chợt có một ý tưởng.

Khi đến thất lạc đại lục thì khó khăn không ít, nhưng hẳn có thể bồi dưỡng ra một ít thủ hạ, những thủ hạ này phải là những tử sĩ tuyệt đối nghe lệnh hẳn, muốn thu nhận cao thủ làm thủ hạ là chuyện không dễ, nhưng đối với các thiếu niên vốn đơn thuần này thì mọi việc đơn giản hơn.

Hai người đều có mong muốn báo thù mãnh liệt, mà hai tỷ đệ đều có thiên phú rất tốt, chính là người thích hợp để lựa chọn.

Dọc theo đường đi Cổ Diêu chú ý quan sát Ngã Vi Nhi và Duy Khắc, trong đó vị đệ đệ đôn hậu thành thật hơn, nhưng cũng là ‘sơ sinh nguời độc bất phạ hổ’ <@nghe con=“” mới=“” sinh=“” không=“” sợ=“” hổ=“”>, lại cũng có ý chí cầu tiến. từ trên người hẳn Cổ Diêu thấy được bóng dáng của Hạ Hầu Cẩn.

Còn thiếu nữ thì cực kỳ thông tuệ, nhìn qua thì có vẻ nhu nhược nhưng lại có tâm tình còn cứng cỏi hơn cả đệ đệ. Vì đạt được thành công thì không từ thủ đoạn, thậm chí cả việc hy sinh thân thể của mình, so với những người cùng tuổi thì thành thực hơn nhiều, rất khó có thể tưởng tượng được là nàng xuất thân từ một tiểu sơn thôn, lại còn là một thiếu nữ mới mười sáu tuổi một tháng, chỉ có thể kết luận đây chính là do thiên sinh, như thế thì chỉ cần điều giáo một chút thì nhất định sẽ trở thành cánh tay đắc lực.

Quan trọng hơn chính là, Ngã Vi Nhi cùng Duy Khắc đều rất là kiên cường, trên đường đi chỉ là một chút khảo nghiệm, nếu như hai người không có ý chí thì trên đường đã bỏ cuộc từ lâu. Nếu như thế thì cũng không có gì đáng để nói nữa.

Kết quả cuối cùng của hai tỷ đệ làm cho Cổ Diêu hết sức hài long, cho nên hẳn quyết định bồi dưỡng hai người thành thủ hạ.

Mặc dù trong khoảng thời gian ngắn không thể nào phát triển nhanh được, nhưng biết đến khi nào mới có thể tìm được thất lạc đại lục, vì thế hẳn có thời gian để chờ đợi hạt giống khai hoa kết trái.

Ngã Vi Nhi có chút không tin vào lỗ tai của mình:”Tiên sinh, người nói thật sao?”

Cổ Diêu gật đầu:”Đương nhiên!”

“Cám ơn, cám ơn ngài, tiên sinh!” Ngã Vi Nhi không hiểu sao thái độ của Cổ Diêu lại biến hóa một trăm tám mươi độ như thế, vội càng khom người tạ ơn.

“Chậm đã, không cần cám ơn ta, bởi vì ta có một điều kiện!”

Ngã Vi Nhi ngạc nhiên nói:”Điều kiện?” nàng cho rằng mình ngoại trừ thân thể ra thì đã không còn gì khác có thể hấp dẫn đối phương nữa.

Cổ Diêu chậm rãi nói:”Nàng phải hoàn toàn thuộc về ta, bất kể ta muốn nàng làm chuyện gì thì nàng cũng phải làm, nghe rõ chứ, bất kể là chuyện gì! Mỗi một câu nói của ta đều trở thành mệnh lệnh để cho nàng chấp hành, tuyệt đối không thể kháng lại! Nếu được như thế thì ta sẽ truyền dạy vũ kỹ cho các người! Nếu không thì từ ngày mai các người không cần phải đi theo ta nữa.”

Điều kiện này vô cùng ngặt nghèo. Cổ Diêu muốn không chỉ là thân thể của nàng, mà còn cả tôn nghiêm, nhân cách, tự do, tính mạng và cả linh hồn!

Có thể nói, nếu như đáp ứng thì nàng đã mất đi tất cả, tất cả đều bị đối phương thao túng, nhưng đồng thời nàng cũng có thể có trở nên cường đại, Ngã Vi Nhi chính mắt nhìn thấy vũ kỹ đáng sợ của Cổ Diêu, loại vũ kỹ nàng cơ hồ không có cơ hội để học được từ nơi khác.

Nhưng nàng hiện nay chỉ có một mục tiêu để sống trên đời đó chính là báo thù cho sơn mỗ đại thúc cùng những thôn dân, đối với mình chẳng khác nào người thân, máu của mấy trăm thôn dân không thể chảy không như thế được.

Ngã Vi Nhi dù sao cũng chưa từng rời khỏi Tác Thập thôn, trong lòng nàng ngoại trừ Duy Khắc ra thì tiểu sơn thôn chiếm vị trí quan trọng nhất, mỗi một thôn dân chẳng khác nào thân nhân của nàng, sơn thôn bị diệt, mối thù này tựa như là thù diệt tộc vậy, mối thâm thù nàng trở thành gánh nặng của nàng, và nó đã trở thành việc được nàng quan tâm nhất.

Nếu như không thể báo thù được thì sống cũng chẳng còn ý nghĩa gì. Hơn nữa, nếu rời khỏi người này thì mình cùng đệ đệ có thể sinh tồn ở đại lục này là cũng là một vấn đề, nàng thường nghe sơn mỗ đại thúc kể về thế giới bên ngoài, rất là ghê tởm và hung hiểm, khắp nơi đều là ‘người ăn thịt người’.

Vì vậy Ngã Vi Nhi khẽ cắn môi, liền quỳ một chân xuống: “Tiên sinh, bắt đầu từ hôm nay, ngài có thể sai bảo ta làm bất cứ chuyện gì, bất cứ sự tình gì!”

Cổ Diêu hài lòng gật đầu, mặc dù rất tàn khốc nhưng hắn muốn có được một tử sĩ tuyệt đối đáng tin.

“Không cần gọi là tiên sinh, bắt đầu từ hôm nay, gọi là chủ nhân!”

“Vâng, chủ nhân!”

Cổ Diêu gật đầu: “Tốt lắm, làm rất tốt!”

Nghe Cổ Diêu tán thưởng tâm tình của Ngã Vi Nhi cũng cảm thấy cao hứng, đồng thời cũng có cảm giác bi ai.

Mình đã bắt đầu trở thành một nữ nô rồi.

Khóe miệng của Cổ Diêu hiện lên một tia mỉm cười, kết quả hắn muốn chính là thế này.

Trước tiên phải độc lập tư tưởng của Ngã Vi Nhi trước, phải tàn nhẫn diệt đi nhân tính cùng tôn nghiêm của nàng, làm cho nàng nhận định rằng mình chính là một nữ nô, mà nhận định này sẽ trở thành bản năng của nàng. Sau đó sẽ thỉnh thoảng thưởng nàng, khiến cho nàng cảm thấy cũng không phải là cực khổ gian nan, Ngã Vi Nhi sẽ vui mừng lẫn sợ hãi mà cảm kích, đến lúc đó thì nàng sẽ càng trung thành hơn.

Chỉ dùng uy bách cũng không khiến cho một người chính thức phục tùng, ân uy mới có thể đạt được kết quả tốt nhất.

Bắt đầu từ hôm nay, sẽ quần thúc song song. Vừa không ngừng quán thâm tư tưởng của Ngã Vi Nhi đồng thời giúp cho nàng có được nhiều ích lợi, nàng sẽ nhanh chóng luân hãm toàn diện.

Ngã Vi Nhi về cảm tình vốn đơn thuần như một tờ giấy trắng. Nhưng về phương diện khác thì hơn hẳn các thiếu nữ khác chẳng khác nào một khối bảo thạch chưa tạo hình, người nào tạo ấn ký cho nàng trước nhất định sẽ có được giá trị của nàng, tuyệt đối không thể để cho người khác giành mất.

Nhưng mà, Cổ Diêu à Cổ Diêu, người lúc nào đã trở nên không từ thủ đoạn thế này rồi. Ngay cả một thiếu nữ đáng thương như thế mà người cũng lợi dụng?

Nhưng cho dù không làm như vậy thì sau khi rời khỏi tiểu sơn thôn thì nàng có thể sẽ gặp phải tình cảnh bi thảm hơn, thứ mình cho nàng chưa chắc ít hơn thứ nàng đã mất.

Cổ Diêu tự nói với mình như thế, giảm bớt cảm giác tội lỗi trong lòng. Thấy Ngã Vi Nhi vẫn quỳ như cũ thì nói: “Đứng lên đi!”

“Vâng, chủ nhân!”

Cổ Diêu phát tay: “Nếu như không có chuyện gì thì hãy lui ra đi nghỉ đi. Sáng mai ta sẽ bắt đầu dạy võ kỹ cho nàng!”

Sau khi thi lễ thì Ngã Vi Nhi liền lui ra khỏi phòng Cổ Diêu. Nhẹ nhàng đóng cửa lại.

Sau khi hạ quyết tâm thì tâm tình của nàng nhẹ nhàng hơn rất nhiều, ít nhất mục tiêu của mình đã có cơ sở để thực hiện, cho dù là có bị bắt buộc nhưng ít ra còn hơn một con ruồi không đầu không thể phân biệt được phương hướng.

Nhìn thân ảnh của Ngã Vi Nhi biến mất, Cổ Diêu quay về giường.

Trong lần thực hiện nhiệm vụ này có được thu hoạch ngoài ý muốn làm cho chấn mừng rỡ, công việc chuẩn bị cho thất lạc đại lục lại tiến thêm một bước.

Đối với chuyện bồi dưỡng Ngã Vi Nhi là chuyện cần thiết, nhưng bây giờ Cổ Diêu lại mơ hồ có cảm giác chờ mong.

Nhìn hạt giống của mình gieo trồng từ từ phát triển rồi sau đó khai hoa kết trái, tựa hồ cũng có được một cảm giác đạt được thành tựu.

Quá trình giảng dạy này xem ra cũng rất là thú vị đây!

129. Chương 3: Điều Giáo

Vì vậy, hai người đã trở thành những thủ hạ đầu tiên của Cổ Diêu. Sở dĩ gọi là đầu tiên vì Cổ Diêu cho rằng vẫn còn chưa đủ, vẫn còn lâu mới đủ, tác dụng của hai người dù sao cũng có hạn, hẳn muốn có nhiều hơn.

Một ý niệm đột nhiên nảy ra trong đầu Cổ Diêu, kế hoạch tìm kiếm người của Cổ Diêu lại có thêm một phần nữa.

Sau khi mang theo hai người, Cổ Diêu bắt đầu đại kế dưỡng thành tử sĩ.

Nếu như ngại phiền toái thì hẳn có thể đưa hai tỷ đệ đến thần thánh học viện.

Từ lúc sáu bảy tuổi bọn họ đã được sự chỉ dạy của sơn mô đại thúc, mặc dù lão dong binh kia vũ kỹ cũng không phải là cao siêu, nhưng đã dạy cho họ căn cơ từ nhỏ, hơn nữa Ngã Vi Nhi và Duy Khắc đều rất nỗ lực, sau mười năm tu luyện đã đạt đến cảnh giới chất hóa, có chăng cũng chỉ là thiếu kinh nghiệm.

Chỉ cần bồi dưỡng họ một chút thì muốn vào thần thánh học viện cũng không phải là chuyện khó, nhưng đây không phải là sự lựa chọn sáng suốt.

Cuộc sống trong học viện có thể giúp một người có thể học được cách sống tự lập, kể cả tư tưởng, Cổ Diêu không muốn bọn họ thoát khỏi sự khống chế.

Hơn nữa, nếu có thể đi vào thần thánh học viện thì Ngã Vi Nhi và Duy Khắc cũng chỉ là những học viên bình thường, không có được sự chú ý của đạo sư thì muốn thành tài cũng rất khó khăn. Chi bằng giữ họ bên người, do chính mình tự bồi dưỡng.

Cổ Diêu tin tưởng vào thực lực hiện nay của mình, tuyệt không dưới đạo sư của thần thánh học viện, còn nữa so với các đạo sư trong học viện cùng phải dạy mấy chục người thì hiệu quả phải hơn rất nhiều.

Có hơn hai lý do để Cổ Diêu từ bỏ ý niệm đưa hai tỷ đệ Ngã Vi Nhi vào thần thánh học viện, nếu như muốn có được những thủ hạ tốt nhất thì phải nỗ lực và có tâm huyết, không sợ phiền toái.

Vũ kỹ được dùng để truyền dạy cho Ngã Vi Nhi và Duy Khắc cũng là một vấn đề cần phải lo lắng.

Trước hết, tiêu dao vô ảnh là không thể rồi, hẳn phải tuân thủ sư huấn, ngoại trừ truyền nhân của tiêu dao môn ra thì tuyệt không thể truyền cho người khác. Cổ Diêu dĩ nhiên là không muốn bồi dưỡng Ngã Vi Nhi và Duy Khắc thành đạo tặc, hơn nữa bọn họ cũng không có đủ các điều kiện ngặt nghèo trong việc thu nhận đồ đệ của tiêu dao môn.

Thiên ma quyết lại càng không có khả năng, hàn đại hộ đã cảnh cáo, đây là một kỳ công có thể mang đến đại họa, thậm chí có thể dẫn đến phụ tử phản mục, huynh đệ tương tàn. Cổ Diêu không muốn thủ hạ được mình tỉ mỉ bồi dưỡng đến một ngày nào đó sẽ vì sự hấp dẫn của thiên ma quyết mà rút đao ra đâm mình.

Như vậy, chỉ còn lại công pháp quen thuộc ‘Linh Động’.

Lúc mới vừa có được công pháp của linh động, Cổ Diêu mừng như điên, bởi vì lúc đó hẳn chỉ là một mao đầu tiểu tử.

Linh động cũng có thể coi là một môn công pháp cao cấp, nhưng nếu như so với công pháp tiêu dao vô ảnh nổi tiếng khắp đại lục thì quá tầm thường rồi, sau đó Cổ Diêu còn học thiên ma quyết, lại ở tầng chín của thần thánh học viện mấy năm, linh động đã trở thành công pháp hạ đẳng trong mắt hắn rồi.

Nhưng công pháp này vốn là do Dương Phong, một người đối với mình chẳng khác nào huynh trưởng, đối với Cổ Diêu mà nói thì điều đó có giá trị nhiều hơn tác dụng của công pháp.

Huynh đệ Dương Phong cũng đều là cô nhi, Cổ Diêu không thể để cho công pháp của họ thất truyền.

Cũng may thiên ma quyết vốn là một tuyệt thế kỳ công. Khi bắt đầu tu luyện trụ cột, càng lên cao, càng hệ thống, càng tiến đến được một cảnh giới mới thì sẽ có được một cơ sở lý luận hoàn toàn mới. Hôm nay kiến giải của Cổ Diêu đối với bốn nguyên lực lượng, sự vận dụng, tu luyện có thể nói là đã vượt qua được sự phụ Philip.

Vì vậy hần đã cải tiến linh động, khiến cho nó trở thành công pháp cao minh hơn. Cổ Diêu đối với linh động rất tinh tường, thời gian cải tiến công pháp cũng không mất nhiều thời gian lắm, một môn công pháp mới đã được ra đời, nhưng nó vẫn được giữ nguyên tên cũ là Linh Động, nhưng nó so với linh động cũ thì linh hoạt và hoàn thiện hơn.

Về phương diện khác, một số người có thể nhận ra được linh động cũ, nhưng điểm đặc thù của nó có thể khiến cho người khác nhận ra được mình và tỷ đệ Ngã Vi Nhi có quan hệ, lo lắng ở góc độ này xem ra là cũng cần phải có.

Cổ Diêu tự mình thử, từng bước từng bước cải tiến. Cho đến khi công pháp mới đã mất đi bóng dáng của công pháp cũ sau đó mới bắt đầu truyền nghề.

Làm cho công pháp của Dương Đại ca và đệ đệ của huynh ấy lưu lại sẽ được phát dương quang đại trong tay thủ hạ của mình.

Cổ Diêu đem một ít nguyên lý của thiên ma quyết vào linh động, có thể giúp cho hai tỷ đệ dễ dàng lý giải, hơn nữa tự thân truyền dạy có thể kịp thời chỉ ra các sai lầm, khắc phục các điểm yếu, Ngã Vi Nhi và Duy Khắc đều vui mừng vì có được tiến bộ. Duy Khắc khắc rất thuần phác nhưng không phải là ngọc, hần và Hạ Hầu Cẩn đều cùng thuộc một loại đại trí giả ngu, Ngã Vi Nhi thì lại càng thông tuệ hơn người, hai người vốn có thiên tư lại thêm cố gắng làm cho Cổ Diêu rất hài lòng.

Vì bồi dưỡng cho hai tỷ đệ, tốc độ tăng cấp đạo tặc của Cổ Diêu chậm lại, nhưng hần có cảm giác là thu hoạch lại càng được nhiều hơn.

Có câu nói thế này: "Ma đạo bất ngộ khảm sài công!"

Cổ Diêu bây giờ chín là đang khảm sài.

Trong lúc chấp hành nhiệm vụ Cổ Diêu cũng mang theo hai người, để dọc đường đi có thể chỉ dạy.

Trong hành trình Cổ Diêu cũng rèn luyện cho họ khinh công và nghị lực, sau khi đến tám giờ tối mới bắt đầu truyền thụ vũ kỹ, sau đó là luyện tập rồi đến mười hai giờ tiếp tục lên đường.

Hôm nay, ba người đến Tát Đạt Duy Á thành ở bên cạnh Trầm Thụy Sâm Lâm.

"Linh tùy ý động, bảo nguyên quy nhất, sau đó khí tang vu phủ ..."

Cổ Diêu đang truyền khẩu quyết của linh động, lúc này Duy Khắc đột nhiên nói: "Chủ nhân, khí tang vu phủ có nghĩa là gì?"

Cổ Diêu lạnh lùng liếc mắt nhìn hần và nghiêm mặt nói: "Lập tức đi luyện tập khảm bổ, nếu như trước mười hai giờ mà không thể chém ngã năm mươi tráng thụ thì đêm nay không được ăn cơm."

"Vâng!" Duy Khắc nghi vấn đầy bụng, cũng không biết vì sao mình bị phạt nhưng hần không dám cãi lệnh Cổ Diêu, yên lặng mà cùng Ngã Vi Nhi đứng dậy đi đốn cây.

Tráng thụ vốn là một loại cây thô và to trong Trầm Thụy sâm lâm, muốn đốn ngã nó cũng không phải là dễ. Vì bữa cơm nên Duy Khắc và Ngã Vi Nhi cơ hồ gần như là liều mạng, mười phút trước khi kết thúc thời gian của nhiệm vụ là mười hai giờ bọn họ mới có thể hoàn thành.

Nhìn thấy Duy Khắc trở về, sắc mặt Cổ Diêu không chút thay đổi nói: "Đã hiểu ra được gì chưa?"

"Xin lỗi chủ nhân!" Duy Khắc xấu hổ: "Căn cứ theo điều năm mươi sáu của bạo phong pháp tắc, trong lúc chủ nhân nói chuyện vì bất kỳ là tính huống nào nếu không được cho phép thì không được ngắt lời!"

Cho dù là tại thần thánh học viện, các học viên có đưa ra nghi vấn như thế thì cũng không bị trách cứ, duy khắc chỉ vì thế mà bị trừng phạt, thật sự có thể nói là quá ngặt nghèo.

Nhưng Cổ Diêu muốn không phải là đệ tử mà là một tử sĩ luôn luôn nghe lệnh.

Mấy ngày nay, Cổ Diêu không ngừng thông qua các thủ đoạn để quán thâm tư tưởng phục tùng, vừa rồi chỉ là hành động bình thường mà thôi, có không ít những lần trừng phạt nghiêm ngặt hơn.

Hắn thậm chí còn nghĩ ra việc kết hai người lại với nhau, một người phạm sai lầm thì hai người cùng chịu tội, như vậy thì Duy Khắc và Ngã Vi Nhi đều sẽ vì đối phương mà cẩn thận suy nghĩ, và phục tùng.

Cổ Diêu thản nhiên nói: "Ta hy vọng lần sau sẽ không có sai phạm như vậy nữa!"

"Vâng!"

Cổ Diêu cau mày nói: "Duy Khắc, có phải bởi vì không ăn một bữa cơm mà hữu khí vô lực. Nếu như thế thì người không thể trở thành một dũng sĩ được!"

"Vâng! Chủ nhân!" Hiểu rõ được ý tứ của Cổ Diêu, Duy Khắc thẳng mình, thanh âm cũng lớn hơn rất nhiều.

"Tốt lắm!" Cổ Diêu lấy ra hai viên đan dược đưa cho Ngã Vi Nhi và Duy Khắc nói: "Các người hãy dùng nó!"

Tỷ đệ không dám kháng lệnh, bây giờ cho dù Cổ Diêu bắt họ uống thuốc độc họ cũng không dám cãi lời.

Đương nhiên Cổ Diêu sẽ không đưa thuốc độc cho bọn họ dùng, đan dược sau khi vào cổ họng lập tức tan ra, cảm giác mát lạnh tràn ngập toàn thân, vô cùng thoải mái.

Mấy ngày qua Ngã Vi Nhi cùng duy khắc tiến hành tập luyện ở cường độ cao, bọn họ không giống như Cổ Diêu có được Tiêu Dao Vô Cực đan cải tạo cơ thể mà có được sự khôi phục kinh người. Bọn họ có chỉ là ý chí cứng cỏi, chống đỡ thân thể mệt mỏi rồi, đêm nay lại phải chịu phạt khiến cho toàn thân đau nhức.

Nhưng sau khi uống viên đan dược kia vào, cảm giác đau đớn liền giảm bớt rất nhiều, hai bàn tay cũng không còn cảm giác đau rất nữa.

"Đây là Bích Ngọc Phục Linh đan, có thể xúc tỉnh sinh cơ, có thể giúp cho cơ thể nhanh chóng khôi phục thể lực hao tổn, duy trì tiến hành tập luyện."

Hai tỷ đệ mặc dù xuất thân từ sơn thôn nhưng cũng biết đây là linh đan trân quý, nhưng Cổ Diêu lại có thể cho hai tùy tùng hưởng dụng, đủ để cho bọn họ cảm kích đến rơi nước mắt.

Chỉ dùng thủ đoạn cường ngạnh tuyệt đối không thể khiến cho thủ hạ hoàn toàn phục tùng. Vì vậy Cổ Diêu thỉnh thoảng cũng phải ban chút ân huệ, cây gậy và kẹo đường, chính là sách lược quan trọng của hắn.

Dưới thủ đoạn này, Ngã Vi Nhi và Duy Khắc đáng thương hoàn toàn bị mê hoặc.

Sâu tận trong thâm tâm của bọn họ đã khắc sâu một ý niệm: mỗi câu nói của chủ nhân đều là chân lý, không thể nghi ngờ, ân tình của chủ nhân phải vĩnh viễn khắc sâu trong lòng, chủ nhân có đi đại tiện cũng phát ra mùi thơm, thậm chí có thể là giống như kẹo đường. <@qe>

Cổ Diêu lại lấy ra hai đồ vật đưa cho Ngã Vi Nhi và Duy Khắc: "Đây là không gian giới chỉ, các người mỗi người một cái."

Không gian giới chỉ?

Nếu như nói Bích Ngọc Phục Linh đan xa lạ với bọn họ nên không biết được giá trị trân quý của nó thì không gian giới chỉ cũng đủ làm cho bọn họ rung động.

Theo Sơn Mỗ đại thúc nói, đó là một vật rất rất rất quý giá, là một vật có thể nói là thuộc hàng vô cùng xa xỉ, nếu như có không gian giới chỉ thì có thể lên rừng đốn củi rồi đưa vào đó mà không cần phải gánh trên lưng!

Sau khi rời khỏi sơn thôn Ngã Vi Nhi và Duy Khắc vẫn chưa thoát khỏi lối suy nghĩ của một thôn dân, nếu như có được không gian giới chỉ thì bọn họ cần phải đi gánh củi sao?

Ngay cả Ngã Vi Nhi luôn bình tĩnh cũng lộ ra vẻ kinh ngạc, Duy Khắc lại càng khó khăn mở miệng nói: "Cái ... cái ... này, chủ nhân, ngài thật sự là cho chúng ta sao?"

"Duy Khắc ngươi lại muốn đi khám năm mươi cây sao?"

Duy Khắc ngẩn ra, sau đó mới nhớ là Cổ Diêu đem giới chỉ này cho hắn, đây cũng coi như là một mệnh lệnh không thể nài kháng lại.

Cũng may là Cổ Diêu cũng không có ý muốn trách phạt, hắn nhìn vẻ mặt của Ngã Vi Nhi và Duy Khắc cũng không cảm thấy kỳ quái.

Nghĩ đến năm đó, khi Philip đem không gian giới chỉ tặng cho hắn, thì hắn cũng giật mình không thua kém hai tỷ đệ lúc này.

Giá trị trân quý của không gian giới chỉ có thể ví như là chức nghiệp ma pháp sư vậy, nhất là trong mắt bình dân thì bọn họ có thể không nghe qua tên các bảo vật khác nhưng không gian giới chỉ lại không hề xa lạ.

Không gian giới chỉ quả thật là rất trân quý, cho dù là không gian giới chỉ cấp độ kém nhất cũng có thể bán được hơn mười vạn thủy tinh tệ, nhưng đối với một đạo tặc như Cổ Diêu mà nói thì chỉ cần vật đó có thể dùng tiền mua được thì nó đã không còn trân quý nữa rồi.

Hơn nữa hắn không cần dùng tiền, không gian giới chỉ và Bích Ngọc Phục Linh đan đều là thù lao của nhiệm vụ.

Nếu như không có tỷ đệ Ngã Vi Nhi thì sợ rằng hắn vẫn để những thứ đó trong tiêu dao giới, trong quá trình thực hiện nhiệm vụ hắn có được rất nhiều bảo vật, hai cái không gian giới chỉ này chỉ là bình thường trong số đó mà thôi.

Bây giờ dùng tiền để mua lòng người là thích hợp quá rồi.

Nếu là một đạo tặc thì nên phát huy ưu thế của nghề nghiệp.

Đương nhiên, ngoại trừ tiêu dao môn ra thì làm gì có người nào dám dùng những thứ xa xỉ này mà bồi dưỡng cho thủ hạ chứ.

Sau khi đi thực hiện nhiệm vụ thì Cổ Diêu theo thói quen đi đến địa điểm liên lạc của tiêu dao môn trong thành, sau đó hắn vui mừng lần sợ hãi phát hiện, sư phụ và sư mẫu cũng đã đến nơi này và vẫn chưa rời đi.

Dừng chân ở một dãy sĩ khách sạn, bên trong khách sạn có đầy đủ các dụng cụ kể cả sân huấn luyện, Ngã Vi Nhi và Duy Khắc có thể tiếp tục khổ tu.

Sau ba ngày hắn thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ.

Trở lại khách sạn, đã hơn mười hai giờ, lúc này Ngã Vi Nhi và Duy Khắc vẫn đang luyện tập, mồ hôi như mưa, xem ra bọn họ rất là siêng năng, nhìn thấy Cổ Diêu bọn họ mới dừng lại thở hổn hển nói: "Chủ nhân, ngài đã về!"

Mỗi khi đến một thành thị thì Cổ Diêu luôn mất tích vài ngày, đương nhiên bọn họ sẽ không dám hỏi đến.

Cho đến bây giờ hai tỷ đệ cũng không biết chủ nhân của họ vốn là một đạo tặc.

Gật gật đầu, Cổ Diêu nói: "Ngã Vi Nhi, lập tức đi tắm, thay y phục, cùng ta đi đến một địa điểm ước hẹn."

"Vâng!"

Mặc dù trong lòng cảm thấy kỳ quái Ngã Vi Nhi cũng không dám nói ra.

Đây là ước hẹn gì đây?

130. Chương 4: Trạch Đồ

Vị chủ nhân này rất thần bí. Ngã Vi Nhi không biết thân phận của hắn, tên, hắn mất tích mấy ngày là vì lý do gì, hoàn toàn không thể biết được, bây giờ hắn lại muốn cùng mình đi phó ước, khó tránh nội tâm bất ổn, tâm tình hơi loạn. Nhưng nàng nghĩ rằng Cổ Diêu sẽ không hại mình, nếu không thì hắn đã không tận tình bồi dưỡng mình, không tiếc linh dược và vật trân quý.

Đi đến một gian trà lâu bình thường trong thành, Cổ Diêu quay sang nói với Ngã Vi Nhi đang suy nghĩ miên man: "Lát nữa chúng ta sẽ gặp hai người, đến lúc đó thì phải nhanh trí một chút, đừng có thất lễ đó, biết chưa?"

Chẳng lẽ là đại nhân vật? Ngã Vi Nhi nghe xong lại cảm thấy khẩn trương, nàng mơ hồ cảm nhận được lần ước hẹn này có ảnh hưởng đến tương lai của mình.

Nhưng lệnh của Cổ Diêu thì nàng lại không thể làm trái nên Ngã Vi Nhi gật đầu: "Vâng, chủ nhân!"

Cổ Diêu đột nhiên nhớ đến chuyện gì đó: "Đúng rồi, ước hẹn chỉ trong một giờ, tạm thôi đừng gọi ta là chủ nhân, nếu cần xưng hô thì gọi bằng đại ca là được rồi, đến lúc đó thì thái độ cũng phải thay đổi, đừng có khúm núm quá."

"Vâng!"

Nói xong Cổ Diêu bước vào trà lâu, dưới sự chỉ dẫn của nữ bồi bàn hai người đi lên nhĩ gian ở trên lầu.

Nhĩ gian vốn là nơi tuyệt mật, bên trong chỉ có hai người, trong đó có một người béo nhưng săn chắc, xuyên kim đá ngân, bộ dáng của một tài chủ giàu sang phú quý, bên cạnh hắn là một quý phụ, tựa hồ là thể tử của tài chủ.

"Lỗ Tân thúc thúc, Tái Lạp thăm thăm, rất vui khi gặp lại hai người!"

Đương nhiên tài chủ và quý phụ cũng không phải là Lỗ Tân hay là Tái Lạp gì đó, mà họ chính là Philip và Ngã Mã.

Sau khi phát hiện sư phụ đã đến nơi này và chưa có rời đi nên Cổ Diêu liền làm dấu hiệu để ước hẹn gặp mặt.

Khi có người ngoài thì người trong tiêu dao môn sẽ dùng danh tự giả.

Sau đó Cổ Diêu chỉ vào Ngã Vi Nhi bên cạnh nói: "Đây là Ngã Vi Nhi, là nghĩa muội vừa mới nhận."

Ngã Vi Nhi liền hành lễ: "Lỗ Tân thúc thúc, Tái Lạp thăm thăm."

Ngã Vi Nhi đến làm cho hai người Philip có chút ngoài ý muốn, nhưng hai người vẫn bắt chuyện và bảo ngồi xuống.

Philip cười hắc hắc nói: "Cái gì mà nghĩa muội, tiểu tử, người tưởng sư phụ là lão hồ đồ hay sao?"

Nhưng lời này lão dùng truyền âm thuật để nói với Cổ Diêu, Ngã Vi Nhi không hề nghe thấy được.

Cổ Diêu mỉm cười, hắn cũng biết sư phụ của hắn vốn là một lão hồ ly, làm sao mà lừa lão được.

"Uhm, mặc kệ người chơi đùa gì, thành tích của người tại đạo tặc công hội sư phụ đã tra qua, rất tốt, sắp tấn cấp thành B cấp đạo tặc rồi, tốc độ tăng lên của người so với sư tỷ người năm đó còn nhanh hơn!"

Cổ Diêu cười nói: "Cũng đều là do sư phụ biết dạy."

"Đừng có vuốt mông ngựa nữa, hảo đồ nhi, người còn không từ bỏ việc điều tra về thất lạc đại lục sao?"

"A, thất lạc đại lục có lẽ sẽ có không ít bảo vật hơn so với Tạp Dịch đại lục, cùng với nhiều điều huyền bí, đang đợi chúng ta vào thám hiểm. Sư phụ, người không cảm thấy điều đó đối với một đạo tặc là một lực hấp dẫn rất lớn sao?"

Cổ Diêu không có trực tiếp trả lời nhưng ý tứ của hắn thì đã quá rõ rồi.

Philip biết rõ tâm tư của Cổ Diêu, hẳn nói những lời này chỉ là nói cho qua thôi, thực ra ý định chính của hắn vẫn là Hàn Đan.

Tiểu cô nương đáng yêu kia mấy năm trước bị mất tích cũng khiến cho Philip cảm thán không thôi.

Philip biết rõ thất lạc đại lục rất nguy hiểm. Thế giới của ma tộc, bạo lực và hắc ám chắc chắn sẽ vượt xa Tạp Dịch đại lục, nhưng Philip không có ngăn cản, hẳn rất rõ bản tính của đồ đệ mình, hẳn đã quyết định rồi thì tuyệt đối sẽ không có ai ngăn cản được. Hơn nữa nếu như sợ gặp nguy hiểm thì không nên trở thành đạo tặc.

“Tiểu tử nhà ngươi chỉ nguy biên, được rồi, ta thừa nhận ý của ngươi cũng rất có lý. Nếu như có một ngày ngươi phát hiện ra thất lạc đại lục, thì cũng nên làm cho các khớp xương của lão già này hoạt động một chút!”

‘Thâu’ đã trở thành một bộ phận trọng yếu của Philip, hứng thú của lão đối với bảo vật đã giảm đi nhiều rồi, mà hiện giờ kích thích duy nhất của lão là quá trình đi ‘Thâu’.

Thật không may là lão đã trở thành đạo tặc tuyệt đỉnh, trên đại lục này sự việc có thể làm cho lão có được sự kích thích ngày càng ít, những chuyện quá dễ dàng làm được cũng sẽ không có tính chất kích thích. Nên Philip mấy tháng nay chưa từng ‘gây án’, lời nói của Cổ Diêu làm cho lão nhất thời có chút ngứa tay.

Địa phương mới, con người mới, bí mật mới, sự khiêu chiến mới, tất cả đều hết sức mới lạ, không biết càng làm tăng thêm yếu tố kích thích.

Cổ Diêu nghe thế thì mừng như điên, nếu như sư phụ cũng muốn đi đến thất lạc đại lục, như thế thì sẽ có thêm một siêu cấp cao thủ giúp đỡ, không sẽ là hai, sư mẫu chắc chắn sẽ không rời khỏi sư phụ.

Thật sự là không nghĩ đến, lần gặp mặt này lại có được thu hoạch ngoài ý muốn!

“Tốt lắm, vào chuyện chính đi, hảo đồ nhi, đêm nay ngươi muốn gặp mặt lão gia hỏa này chắc cũng không phải chỉ có thể thôi, có ‘mắc’ thì cứ trực tiếp ‘phóng’ ra, không phải là có liên quan đến nữ oa bên cạnh chứ?”

Cổ Diêu tâm tình đang tốt đẹp, nghe sư phụ vậy thì bội phục nói: “Sư phụ người đúng là anh minh, là thế này, đệ tử muốn cho nàng theo sư mẫu, nhờ sư mẫu chỉ dạy cho nàng một chút.”

Cổ Diêu vẫn rất coi trọng tiềm chất của Ngã Vi Nhi, nhất là tiềm chất về tâm lý, nàng tuy mới mười sáu tuổi nhưng đã rất thành thực, vì đạt được mục đích có thể không từ thủ đoạn, phải biết rằng nàng xuất thân là từ một tiểu sơn thôn, nếu như có thể ma luyện tốt thì sẽ càng lợi hại hơn.

Thích khách cũng là một loại nghề nghiệp cần có sự ẩn nhẫn rất cao, mà Ngã Vi Nhi vô luận là căn cốt hay là tính cách đều rất thích hợp, vì vậy Cổ Diêu mới có ý nghĩ cho nàng trở thành một thích khách, mà người có thể bồi dưỡng nàng tốt nhất thì cũng chỉ có thích khách cao cấp nhất chính là Ninja mà thôi, đây cũng chính là lý do hắn muốn gặp Philip lần này.

Philip do dự một chút rồi mới nói: “Ngã Mã có đồng ý dạy nàng hay không thì ta cũng không dám cam đoan, người trực tiếp nói với sư mẫu của ngươi đi.”

Cổ Diêu nói: “Ngay cả sư phụ cũng không thể chắc được thì đệ tử lại càng khó, hay là lão nhân gia ngài thử ra mặt xem, xác xuất thành công chắc sẽ cao hơn.”

Đây chỉ là một trong các nguyên nhân, còn một nguyên nhân nữa chính là Cổ Diêu đối với Ngã Mã có chút kính sợ, lần ám sát nọ, bóng ma đó vẫn còn mãi trong lòng của Cổ Diêu cho đến nay vẫn chưa tan biến.

“Được rồi, để ta thử.” Philip nói xong liền quay sang nói với Ngã Mã vài câu.

Trên thực tế thì ánh mắt của Ngã Mã vẫn luôn chú ý đến Ngã Vi Nhi, khiến cho Ngã Vi Nhi cảm thấy không tự nhiên, có cảm giác như mình là một vật phẩm được trưng bày để người khác thưởng thức.

Sau khi nghe Philip nói thì ánh mắt của Ngã Mã chuyển sang Cổ Diêu: “Nàng chính là muội muội của ngươi?”

Cổ Diêu không chút do dự liền gật đầu: “Đúng vậy, Tái Lạp thẩm thẩm! Ngã Vi Nhi là một cô gái đáng thương, không lâu trước đó đã mất hết thân nhân, trở thành cô nhi.”

Bảo Ngã Vi Nhi là muội muội của mình cũng chính là dụng ý của Cổ Diêu, nếu như nàng chỉ là một thủ hạ của mình thì ngã mã nhất định sẽ không có hứng thú, nhưng nếu như có liên quan đến mình, có lẽ nàng sẽ nể mặt của Philip.

Hốc mắt của Ngã Vi Nhi, cũng không phải là vì phối hợp với Cổ Diêu mà là nhớ tới những thôn dân đã bị tàn sát, tất cả thân nhân đều đã không còn, nàng cảm thấy đau buồn, vẻ mặt hoàn toàn chân thật, tự nhiên so với diễn trò dĩ nhiên hơn hẳn.

Ngã Mã gật đầu, khó mà không thể tươi cười được: "Quả thật là một cô gái đáng thương, được, ta sẽ nhận nàng làm đồ đệ?"

"A?" Cổ Diêu cảm thấy kinh hãi, hẳn nghĩ sư mẫu cũng chỉ nể mặt sư phụ một chút thôi không ngờ nàng lại muốn nhận Ngã Vi Nhi làm đồ đệ.

"Ngã Vi Nhi vốn là muội muội của người, ta nhất định sẽ dạy nàng võ kỹ tốt nhất, huống hồ nàng cũng là một người rất thích hợp với nghề nghiệp này!" ngã mã liếc mắt nhìn Cổ Diêu một cái: "Người có ý kiến gì sao?"

Sự việc vượt quá dự tính của Cổ Diêu, việc này quả thật là làm khó cho Cổ Diêu: "Cái này ..."

Ngã mã nhận nàng làm đồ đệ dĩ nhiên là rất tốt nhưng thế thì nàng có thể nhanh chóng tiến bộ hơn, thành tựu cũng sẽ cao hơn, nhưng nếu như nàng trở thành đồ đệ của sư mẫu thì sẽ trở thành ngang hàng với mình, muốn nắm giữ nàng trong tay hoàn toàn sẽ rất khó khăn, đây là việc mà Cổ Diêu không muốn gặp.

Ngã mã không hề để ý đến Cổ Diêu, chuyển ánh mắt sang người Ngã Vi Nhi: "Cô có muốn theo ta học võ hay không?"

Nàng cũng là một người biết nhìn người, khi Ngã Vi Nhi vừa bước vào phòng thì nàng đã chú ý rồi, căn cốt của cô gái này rất tốt, sống mũi thẳng, ánh mắt kiên nghị, đôi môi anh đào ... các phương diện này nói lên một điều nàng là một người rất có khả năng 'nhẫn'.

Ngã Vi Nhi sau khi do dự một chút nói: "Đại ca đã thu lưu tôi rồi, đối với tôi ân trọng như núi, nếu có chuyện gì thì huynh ấy sẽ quyết định."

Cổ Diêu thầm khen, Ngã Vi Nhi trả lời rất là hợp ý hẳn, lúc này hẳn cũng đã có được đối sách: "Thân nhân của Ngã Vi Nhi trước khi chết đã dặn nàng một việc, có thể sẽ mất khoảng một tháng mới có thể hoàn thành, xem ra ..."

"Ta sẽ chờ một tháng!" ngã mã nói như chém đinh chặt sắt cắt ngang câu nói của Cổ Diêu: "Một tháng sau ta sẽ ở nơi này chờ các người, đến lúc đó hẳn là không có vấn đề!"

"Vâng, đã không còn vấn đề gì!"

Trên mặt Cổ Diêu hiện lên một tia cười, thậm chí là trong đó có chút tà ác.

Một tháng, cũng đã đủ để củng cố lòng trung thành của Ngã Vi Nhi rồi!

131. Chương 5: Chinh Phục

Bên cạnh hẳn chính là ngã vi nhi , đêm nay nàng mặc một bộ váy ngắn, khuất tất nửa quỳ nửa ngồi, bấp dùi trắng nõn từ trong váy lộ ra, xuân quang xạ tiết.

Ngọc thủ của nàng khẽ động trên thân Cổ Diêu, lúc mạnh lúc nhẹ, đúng nơi đúng chỗ mà dùng lực, xóa đi những căng thẳng trong thân thể.

Cổ Diêu trước kia vốn ít yêu cầu nàng phục vụ, chỉ là từ sau ước hẹn ngày đó trở về mới bắt đầu.

Bất quá ngã vi nhi cũng không cảm thấy kỳ quái, là một nữ nô đã bán thân cho chủ, chuyện này với nàng là điều đương nhiên.

Trước kia, Cổ Diêu ngoại trừ ngoài mặt nghiêm khắc, nhưng cũng chưa từng bắt nàng phải làm qua trách nhiệm của một nữ nô, quá mức khoan dung, như vậy ngược lại có chút không bình thường.

“Tốt lắm!”

Nghe được Cổ Diêu nói, ngả vi nhi dừng tay lại.

Nhưng Cổ Diêu không cho nàng rời đi ngay như bình thường, mà nói: “Cởi y phục.”

Thanh âm của hắn cũng không to, nhưng trong tai của ngả vi nhi lại mang theo một cỗ uy nghiêm không thể kháng cự, khoảng thời gian dài bị quán thân tư tưởng trung trinh phục tùng đã đem lại hiệu quả, mỗi câu nói của Cổ Diêu, cho dù là hơi hợt cũng trở thành mệnh lệnh đối với nàng.

Ngả vi nhi không kháng nghị chỉ đứng dậy đem quần áo cởi ra.

Bộ ngực cao vút, vòng eo nhỏ nhắn trong suốt, còn có cặp chân thon dài hơn xa các nữ tử bình thường, nhìn thế nào cũng không giống như một thiếu nữ mới mười sáu tuổi.

Từ ngày trở thành nữ nô, ngả vi nhi đã chuẩn bị tâm lý cho ngày này. Bởi vậy nàng không lùi bước mà trái lại thân thể mềm mại như rắn áp sát trên người Cổ Diêu, mũi nhăn như tơ, hơi thở gấp gáp, tạo nên sự dụ hoặc nói không nên lời.

Thân là nữ nô, phải nghĩ mọi phương pháp lấy lòng chủ nhân, ý nghĩ này đã thành bản năng khắc sâu vào sâu thẳm đáy lòng nàng.

Thiếu nữ thanh lệ mà thoát tục này thật sự trời sinh mị cốt, khi nàng muốn câu dẫn một nam nhân thì thật là đơn giản.

Cổ Diêu đã lâu không có phóng túng một phen, dù sao cũng là người tuổi trẻ khí thịnh, dưới sự câu dẫn của tiểu yêu tinh ngả vi nhi làm sao có thể nhẫn nại được?

Hắn cơ hồ lập tức đem ngả vi nhi ấn ngã xuống giường, sau đó mặc kệ cái gì là bước khởi đầu, tiến nhập vào thân thể của nàng.

Rất chặt, ấm áp đó là những cảm giác mà thân thể ngả vi nhi truyền đến cho Cổ Diêu.

‘Kinh nghiệm đầu đời’ bao giờ cũng khiến cho thiếu nữ rất thống khổ, ngả vi nhi cũng không ngoại lệ.

Từng cơn đau thấu tận tâm can truyền đến. Nhưng ngả vi nhi vẫn cố nén lại, khuôn mặt vẫn như cũ mang theo nét quyến rũ cùng nụ cười phóng đảng, nàng không thể làm chủ nhân khó chịu.

Cũng may cơn đau nhanh chóng suy giảm, thay vào đó là cảm giác tê và ngứa, cảm giác đó ngày càng mãnh liệt khiến cho ngả vi nhi theo bản năng mà động dẩy vòng eo để nghênh đón, hi vọng có thể làm phong phú thêm loại cảm giác vừa khó chịu lại thoải mái không thể tả này.

Cổ Diêu vỗ mạnh một cái trên bờ mông căng đầy tròn trịa của nàng: “Người thật sự là một tiểu yêu tinh dâm tiện, hắc!”

Vừa đau nhức lại mang theo khoái cảm mãnh liệt, ngả vi nhi hoàn toàn đắm chìm trong dục vọng, không nhận được rên rỉ lên tiếng: “Đúng vậy, trước mặt chủ nhân ngả vi nhi chính là một tiểu yêu tinh dâm tiện.”

Làm cho một xử nữ nói ra những lời tục tĩu dâm tà này, đối với nam nhân mà nói là một loại kích thích khó tưởng.

Động tác của Cổ Diêu càng lúc càng gấp, khi mà hắn đem bí pháp trong Cực Lạc Quyết thi triển ra, thì ngả vi nhi đã hoàn toàn mê đi, vừa giống như đặt mình trong đám mây, lâng lâng phiêu nhiên bất định, lại giống như bị từng cơn sóng lớn đánh vào liên miên không dứt, từng đợt từng đợt, phảng phất vĩnh viễn không có điểm dừng.

Nàng không nghĩ tới trong cuộc sống lại có được điều khoái lạc như vậy, làm cho người ta dục tiên dục tử, không cách nào tự kiềm chế.

Cho đến khi mây tan mưa tạnh, ngã vi nhi nằm ở trên giường đã hoàn toàn xụi lơ, mồ hôi đầm đìa, khắp người vô lực, ngay cả nhúc nhích một ngón tay cũng không được. Da thịt toàn thân nàng tựa như một đóa hồng diễm lệ.

Nàng muốn lẳng lẳng mà hưởng thụ chút khoái cảm còn lại, nhưng lại còn một số việc phải làm.

Vì vậy nàng gian nan vượt qua sự mệt mỏi sau cơn phong cuồng cùng với hạ thể đau rát, nỗ lực đứng lên, dùng khăn lông giúp Cổ Diêu vệ sinh thân thể đồng thời đem uest vật sót lại trên giường lau đi.

Chứng kiến trên giường một dấu vết hình hoa mai màu đỏ, mặt nàng không khỏi đỏ lên, nhớ lại sự việc vừa rồi, quả thật là đáng nhớ.

Cổ Diêu nhìn ánh mắt mê ly của nàng, cười đắc ý.

Vốn hấn không muốn cướp đi thân xử nữ của ngã vi nhi, ít nhất không phải bây giờ, bởi vì hấn sợ ảnh hưởng đến việc tu luyện của nàng.

Nhưng Ngã Mã quyết định muốn nhận ngã vi nhi làm đồ đệ, mới khiến cho việc đêm nay phát sinh.

Dù sao ngã vi nhi mới đi theo bên người mình không lâu, nếu như nàng trở thành đồ đệ của Ngã Mã, thân phận với mình ngang nhau, trường kỳ không bên người, không cách nào quán thâu tư tưởng phục tùng, làm cho lòng tự tôn đã bị phá hủy của nàng dần dần khôi phục, lòng trung thành với mình có khả năng theo thời gian trôi qua mà yếu bớt, dao động thậm chí một lần nữa độc lập.

Cho dù là có thể thoát ly khống chế một chút, Cổ Diêu cũng tuyệt đối không cho phép, hấn không thể nhìn tử sĩ tốt nhất mình tỉ mỉ bồi dưỡng ra mất đi.

Bởi vậy, trước khi đem ngã vi nhi giao cho sư mẫu bồi dưỡng, phải tiến thêm một bước chinh phục nàng, vô luận là tư tưởng hay thân thể.

Lần đầu tiên của thiếu nữ có một ý nghĩa quan trọng, nam nhân cướp đi lần đầu tiên của nàng cũng sẽ chiếm được vị trí trọng yếu trong trái tim nàng. Nếu như trên giường có thể làm cho ngã vi nhi nói thần phục thì càng làm cho địa vị chính mình được củng cố thêm.

Thế nên, Cổ Diêu định ra kế hoãn binh, dùng thời gian một tháng làm cho ngã vi nhi trầm luân càng sâu hơn.

Cổ Diêu phải làm cho ngã vi nhi rõ ràng, nàng trước tiên phải là nữ nô của mình, sau đó mới là đồ đệ của Ngã Mã.

Sau khi rửa sạch xong, ngã vi nhi nói: “Chủ nhân, xin hỏi còn có chuyện gì không ạ?”

“Không có gì.”

“Vâng, ta...”

Cổ Diêu thản nhiên nói: “Đêm nay ngươi ngủ ở đây đi.”

Ngã vi nhi lấy làm kinh hãi: “Vâng ...”

Trong lúc đang phục vụ? cùng chủ nhân tôn quý ngủ trên một chiếc giường là điều mà ngã vi nhi không dám tưởng tượng đến, nàng cho rằng mình chỉ là một nữ nô bé nhỏ hèn kém mà thôi.

“Có ý kiến gì sao? Ngươi là thủ hạ trọng yếu nhất của ta, có tư cách được ở bên người ta.”

“Vâng, chủ nhân.” Ngã vi nhi vội nói.

Đi tới bên người Cổ Diêu nằm xuống, ngã vi nhi trong lòng tràn ngập kích động.

Thủ hạ trọng yếu nhất?

Trong lòng chủ nhân, mình cũng rất quan trọng sao?

Muốn chinh phục một người trừ thủ đoạn mạnh mẽ bên ngoài, cũng phải tăng thêm cảm tình.

Một nô lệ không được quán thâu tư tưởng, một nữ nhân tự thấy chính mình phi thường thấp kém hèn hạ, một điểm cảm tình này sẽ làm cho nàng càng trung thành đến chết.

Mấy ngày kế tiếp, việc Cổ Diêu lo lắng ngả vì nhi đắm chìm trong ái tình mà bỏ bê tu luyện cũng không phát sinh. Trong việc học tập nàng vẫn duy trì tiến bộ ban đầu, điều này làm cho Cổ Diêu phi thường hài lòng.

Ban ngày nàng nỗ lực nâng cao bản thân, tối thì vì Cổ Diêu mà thị tẩm, cuộc sống cứ như vậy ngày ngày trôi qua.

Buổi tối, Đức Lan thành, Phỉ Nguyệt khách sạn, trong phòng, một nam một nữ, hai thân thể xích lõa dây dưa một chỗ, tiến hành hoạt động tiêu khiển nguyên thủy nhất của loài người.

Nữ tử ngồi trên người nam tử, vòng eo thon gọn liễu mạng giấy dựa, đồng thời một mái tóc dài cuồng dã vung lên, lâm vào trong vòng xoáy điên cuồng.

Tiếng rên rỉ của nữ tử càng lúc càng lớn, thậm chí không thể khống chế mà cao giọng la lên, may mắn là khách phòng cách âm rất tốt không làm cho người cách vách nghe được.

“Ôi.” Theo một tiếng rên rỉ cao vút, thân thể mềm mại của nữ tử cong lại, không nhịn được mà co quắp, giằng co gần một phút đồng hồ nữa mới dừng lại mà hạ xuống.

“Tiểu yêu tinh, dường như đêm nay nàng đặc biệt hưng phấn?” Cổ Diêu vừa nói, vừa dùng sức xoa bóp bộ ngực căng tròn của nàng.

Ngả vì nhi khê rên lên một tiếng, cũng không biết là thống khổ hay là khoái lạc, xoay nhẹ vòng eo thon: “Đó là vì ngả vì nhi sắp phải tạm biệt chủ nhân rồi, mới phóng túng như vậy.”

Đức Lan thành chính là thành thị lần trước Cổ Diêu cùng vợ chồng Philip gặp mặt, bây giờ kỳ hạn một tháng đã kết thúc, bắt đầu từ ngày mai ngả vì nhi phải giao cho Ngả Mã bồi dưỡng.

Bây giờ, ngả vì nhi đã được huấn luyện trở thành một vưu vật trên giường, cùng với thiếu nữ ban đầu cách biệt một trời một vực. Đương nhiên, bộ dáng này của nàng chỉ có buổi tối trên giường của Cổ Diêu mới có hiện ra, đến lúc tu luyện lại biến hóa nhanh chóng trở thành kẻ báo thù kiên nhẫn.

“Nàng là đồ đệ của đại thẩm?”

“Không!” Ngả vì nhi lập tức trả lời: “Muội là nô lệ của chủ nhân, vĩnh viễn là nô lệ của chủ nhân.”

Cổ Diêu vỗ một cái vào cặp mông đầy đặn của nàng tưởng thưởng. Sau đó ngữ khí đột nhiên lại chuyển: “Nếu một ngày, vì đạt được mục đích, ta muốn nàng bồi tiếp nam nhân khác, nàng có nguyện ý không?”

Ngả vì nhi nghe xong thất thần một chút, nhưng nàng lại cắn môi anh đào nói: “Muội nguyện ý, chủ nhân!”

Hôm nay, nàng đã hoàn toàn mang bộ dáng một nữ nô. Sự coi trọng của chủ nhân với nàng là sự cổ vũ lớn nhất, bởi vậy sau khi nghe Cổ Diêu nói những lời vô tình, tâm hồn thiếu nữ không khỏi có chút đau khổ.

Trong mắt chủ nhân, mình thủy chung chỉ là công cụ thôi sao?

Đáp án của ngả vì nhi khiến cho Cổ Diêu rất hài lòng, hân mĩm cười nói: “Yên tâm, nàng sẽ không phải bồi tiếp bất cứ nam nhân nào, bởi vì nàng là nữ nhân của ta, không ai có thể cùng hưởng!”

Ngả vì nhi tâm tình đang mất mát chuyển thành mừng rỡ, nàng cũng không phải nữ tử dâm đãng sớm ba chiều bốn, hơn nữa sau khi bị Cổ Diêu chinh phục cả thể xác lẫn tâm hồn lại càng không muốn cho nam tử khác động đến thân thể mình.

Nghe Cổ Diêu nói như vậy, chỉ cảm thấy cả người như được giải thoát, cảm kích biến thành nhu tình, ngả vì nhi lại bắt đầu cảm thấy khô nóng muốn tiếp tục.

Cổ Diêu rất nhạy cảm trước biến hóa của nàng, cười gian tà: “Tiểu yêu tinh, lại hưng phấn rồi sao?”

“Vâng!”

Ngả vì nhi cúi đầu, ngoại trừ khát vọng được coi trọng bên ngoài, nàng cũng rất muốn được chủ nhân an ủi.

“Vâng, không nên đợi nữa!”

Cổ Diêu xoay người dậy, đoán thương tiến thẳng, bắt đầu một đợt kích tình mới.

Hôm sau, Cổ Diêu gặp mặt hai người Philip tại địa điểm ước định.

Ngã Mã cảm thấy ngã vi nhi rõ ràng không giống với lần gặp trước, lúc ấy nàng chỉ là một nụ hoa đang đợi ngày nở rộ, một thiếu nữ ngây thơ. Nhưng bây giờ lại nhiều hơn vài phần phong tình quyến rũ, thành thực ngọt ngào, người tinh mắt đều đoán được ở nơi này trong một tháng đã xảy ra chuyện gì.

Ngã mã nhú mày nhưng lại không nói gì.

Ở Tập Dịch đại lục này, trong thế giới nam quyền, nam tử có tiền có tam thê tứ thiếp là chuyện rất bình thường. Tiêu Diêu môn truyền nhân đều là những người có vũ kỹ mạnh mẽ, chỉ cần nguyện ý mà nói, tiền tài càng có thể dùng đến từ vô số để hình dung. Ngã vi nhi bị Cổ Diêu làm thành thế này cũng không có gì là lạ, dù sao không phải ai cũng giống như Philip chỉ hứng thú với đạo kỹ, lại bị nàng quản gắt gao.

Trước lúc phân li, Cổ Diêu nói với ngã vi nhi: “Đi theo Ngã Mã đại thẩm chuyên tâm học tập vũ kỹ, như vậy mới có thể sớm thực hiện mục tiêu của mình, rõ chưa?”

“Vâng, chủ... đại ca!” ngã vi nhi thiếu chút nữa nói nhầm, trong lòng cảm thấy chua xót.

Không biết bắt đầu từ lúc nào, tình cảm của ngã vi nhi đối với vị chủ nhân thần bí này, lúc đầu có vài phần kháng cự, vài phần kính sợ, đến bây giờ sự kháng cự đã biến mất, thay vào đó là lưu luyến không tên.

Hắn có mị lực nam tính của một kẻ bá đạo, khi thì nghiêm khắc ngất ngèo, nhưng lại có khi biểu hiện ra làm cho lòng người ấm áp, khiến cho trái tim của ngã vi nhi bất tri bất giác mà bị chinh phục. Sắp ly biệt, trong thâm tâm lại cảm giác không muốn.

Lúc trước nhiệm vụ của nàng chỉ có một: vì thôn dân báo thù.

Hiện tại, sinh mệnh của nàng lại có thêm một mục tiêu mới hơn: trở nên mạnh mẽ, không ngừng tăng thực lực, như vậy mới có thể nhận được sự chấp nhận của chủ nhân, nhận được sự coi trọng của chủ nhân.

Hai mục tiêu, đều trở thành động lực để nàng không dừng lại tiếp tục tiến lên.

Nhìn ngã vi nhi theo hai người Philip đi xa, cho đến khi biến mất trong biển người mờ mịt, Duy Khắc mắt hồ cũng hồng,

Cổ Diêu lạnh lùng nói: “Đại nam nhân khóc cái gì, không được than vãn, cũng không phải sanh ly tử biệt, các ngươi hai tháng còn có ba ngày thời gian gặp mặt!”

Cổ Diêu cùng sư mẫu nói thì hay lắm, mỗi hai tháng gặp mặt một lần, đương nhiên trên miệng vốn nói là cho hai tỷ đệ gặp mặt, nhưng trên thực tế hẳn muốn cách một đoạn thời gian củng cố uy nghiêm của mình với ngã vi nhi, mà ba ngày gặp mặt hai tháng một lần chính là cơ hội tốt nhất.

Duy Khắc cũng biết, nhưng hắn lớn như vậy rồi, đây là lần đầu cùng tỷ tỷ chia ly, không khỏi có chút thương cảm.

“Nghe lời lắm!” Cổ Diêu nói với hắn: “Bắt đầu từ hôm nay, ngươi phải càng thêm cố gắng, không nên để tỷ tỷ kéo dài khoảng cách, làm mất mặt ta.”

“Vâng, chủ nhân.” Duy Khắc lau hai tròng mắt, ưỡn ngực lớn tiếng trả lời.

Cổ Diêu nhìn vào trong mắt hắn gạt đầu, cùng ngã vi nhi chia ly, trở thành động lực của Duy Khắc, hẳn sẽ liều mạng mà tu luyện, hẳn cùng với tỷ tỷ mạnh mẽ giống nhau.

Uh, bây giờ đến phiên mình rồi, đạo tặc được tăng cấp nhanh hơn mới được.

132. Chương 6: Đấu Giá

Trên thực tế người có thiên phú cả đại lục cũng không ít, trong tầng lớp dân nghèo hoặc cô nhi cũng không thiếu những hài tử như vậy. Bọn họ chỉ vì xuất thân thấp hèn mà đánh mất cơ hội trở nên nổi bật mà thôi.

Tiêu chuẩn tuyển đồ đệ của Tiêu Diêu Môn rất nghiêm khắc, ngặt nghèo, cách nhìn người được lưu truyền từ xưa đến nay cực kỳ cao minh, Cổ Diêu thân làm chủ môn cũng được bồi dưỡng ra nhãn quang độc đáo, hần tựa như Bá Nhạc, từ trong từ trong căn bả lọc ra được vàng.

Trải qua một quá trình tuyển chọn, cũng có trên trăm hài tử có tố chất không tồi may mắn được hần để mắt tới, sau đó Cổ Diêu còn đặt ra lớp lớp khảo nghiệm, quan sát trong một khoảng thời gian, trong đó mười hài tử có tố chất thân thể tốt, ngộ tính cao, ý chí cứng cỏi, nghị lực kinh người, trung thành phục tùng, không có dã tâm được hần thu làm thủ hạ.

Tinh tế tuyển chọn, mười hài tử hợp yêu cầu nhất trong đó có bảy nam ba nữ, tuổi từ mười bốn đến mười sáu không đều nhau. Kể cả ngả vi nhi cùng duy khắc mà nói tổng cộng có mười hai người, vừa đủ thành một tiểu đội mà các thế lực trên đại lục hiện nay đều dùng.

Lực lượng của mười hai người này có hạn, nhưng bọn họ sẽ trở thành những con gà đẻ trứng vàng, mang đến ngày càng nhiều lực lượng.

Nếu như một lần thu nhận quá nhiều, đến những một trăm người, đồng thời dạy dỗ bọn họ, thì Cổ Diêu cũng nể đủ, phương pháp truyền thụ số lượng lớn cùng với cuộc sống ở học viện không khác lắm, nói chung được đằng này thì mất đằng kia, chất lượng tất nhiên khó có thể chắc chắn được.

Bởi vậy, kế hoạch của Cổ Diêu là bồi dưỡng mười hai người này trước, sau khi họ phát triển tới một trình độ nhất định có thể thay thế mình, mỗi người lại bồi dưỡng một tiểu đội mười hai người, như thế thì sẽ có từng đợt nhân tài mới.

Mười hai tiểu đội sau khi bồi dưỡng, sẽ là một trăm bốn mươi bốn, thêm cả mười hai người ban đầu, tổng cộng là một trăm năm mươi sáu.

Nếu như bồi dưỡng một lần nữa thì sao?

Tính toán một chút, được ngay một đáp án kinh người, Có thể coi là khổng lồ, được hơn một vạn.

Đương nhiên, tính toán thì rất đơn giản. Nhưng Cổ Diêu còn không ngại thơ tới mức cho rằng mình có năng lực quản lý một thế lực cả vạn người.

Cơ sở của hần hiện tại phi thường yếu kém, hơn nữa một khi hình thành một đoàn thể vạn người, tất nhiên sẽ hấp dẫn sự chú ý của các thế lực khác. Thế lực mới ra đời luôn phải chịu nhiều áp bức và uy hiếp. Đến lúc đó có thể rước thêm cái họa gì khó thì mà nói trước được.

Bởi vậy, hần cảm giác được một trăm năm mươi tư sĩ tạm thời có thể coi là đủ, thà ít còn hơn rước thêm phiền phức, nếu như những tử sĩ này tất cả đều là tinh anh, tập trung lại cùng hành động cũng có tác dụng không nhỏ. Cổ Diêu thậm chí đã đặt tên cho đoàn thể này là – Bạo Phong Thiết Vệ.

Hy vọng, bọn họ đều là tử sĩ ‘thép’, có thể giống như bạo phong, quét sạch tất cả chướng ngại trước mặt mình.

Một trăm năm mươi sáu tử sĩ chỉ là Cổ Diêu tưởng tượng ra sau này, bây giờ hần cũng mới có mười hai người mà thôi.

Trong đó tố chất cao nhất chính là hai tỷ đệ ngả vi nhi cùng Duy Khắc, tự nhiên trở thành đội trưởng đội phó của tiểu đội.

Các hài tử không được chọn khác cũng chia thành hai bộ phận, trong đó một bộ phận được cho một món tiền, vô cùng hoan hỉ rời đi. Còn một bộ phận hài tử lão thành tinh minh nhưng thiếu nghị lực được giữ lại, bởi vì Cổ Diêu tìm được một kế hoạch mới mà trong đó những hài tử này sẽ trở nên vô cùng hữu dụng.

Bất quá trước khi chấp hành kế hoạch mới, hần cần phải chuẩn bị trước vài việc.

Phòng đấu giá địa hạ thành vốn là phòng đấu giá lớn nhất trên toàn đại lục.

Nói nơi này lớn không chỉ vì quy mô của nó, mà còn vì giá trị của vật phẩm đấu giá.

Một phòng đấu giá cho dù diện tích lớn nhưng chỉ đấu giá một chút vật phẩm nhỏ giá trị hữu hạn mà nói, vậy thì thủy chung không thể trở thành phòng đấu giá có tiếng được

Bởi vậy, danh khí của phòng đấu giá luôn có quan hệ trực tiếp tới vật phẩm đấu giá.

Tại đại lục chủ vị diện, cho dù vật phẩm của người ủy thác giá trị rất cao, phòng đấu giá có dám tiếp nhận hay không cũng là một vấn đề.

Rất nhiều bảo vật là đồ có lai lịch bất minh, có thể là thông qua mạnh mẽ cưỡng đoạt, âm thầm lấy đi, thậm chí không tiếc giết người cướp của mà lấy. Nếu như phòng đấu giá tiếp nhận ủy thác mà nói, cũng rất có thể đắc tội với chủ nhân thật sự.

Bởi đủ loại nguyên nhân hạn chế, vật phẩm của phòng đấu giá tại chủ vị diện bối cảnh phần lớn đều sạch sẽ, làm cho giá trị cũng rất đồng đều, ít nhất không có chút hấp dẫn nào đối với khát vọng có được bảo vật chân chính của cường giả.

Nhưng phòng đấu giá địa hạ thành lại không giống vậy, nơi này là một mảnh đất không ai quản lý, phòng đấu giá cũng không để ý đến bối cảnh của vật phẩm, ngoại trừ thánh điện ra, bất kể là ai, ở bên ngoài có bao nhiêu thế lực to lớn chống lưng, khi tới địa hạ thành cũng phải tuân thủ quy củ nơi này, nếu không thì chẳng những không kiếm được gì mà ngược lại phải lo cho bản thân.

Mới đầu trọng điểm của phòng đấu giá địa hạ thành là hắc hóa(hàng không rõ nguồn gốc), sau đó hắc hóa rất nhanh khiến cho những người quyền thế của chủ vị diện chú ý, khiến cho ngay cả người có vật phẩm đang đấu giá cũng tình nguyện ủy thác cho hội đấu giá địa hạ thành, bởi vì nơi này mỗi người mua đều là phú hào, dễ dàng được trả giá cao.

Phòng đấu giá này có thể nói là cái gì cũng có, trang bị, vũ khí, ngọc thạch, tinh hạch, linh đan, tài liệu, đạo cụ luyện kim, độc dược, trứng sủng vật... Vô luận là thứ gì li kì, cổ quái đến đâu cũng có thể tìm thấy, thậm chí kể cả bảo vật của hào môn đại tộc, chủ nhân quận thành, siêu cấp cường giả, hấp dẫn đến mức nào cũng có thể tưởng tượng.

Nếu như chỉ trị giá vài ba trăm thủy tinh tệ gì đó, căn bản không thể đưa lên lầu của hội đấu giá địa hạ thành.

Mỗi tháng một lần, trong khi hội đấu giá mở ra, sẽ có số đông người từ Tập Địch đại lục đến địa hạ thành tìm kiếm bảo vật, hy vọng có thể thông qua đấu giá mà đạt được thứ mình cần.

Số 13 vốn bị người đại lục cho là con số không may mắn nhưng tại phòng đấu giá địa hạ thành lại rất được xem trọng.

Lần này cũng không ngoại lệ, phòng đấu giá vẫn như cũ kín người hết chỗ, đến cả vé vào cửa cũng là hai trăm thủy tinh tệ, cho dù đối với những phú hào đến đây thì chỉ là cửu ngư nhất mao thì cũng có thể biết được mị lực của phòng đấu giá này.

Phòng đấu giá chia làm hai loại phòng khách quý cùng phòng phổ thông, trong đó phòng khách quý đấu giá toàn là những bảo vật không thể đổi bằng tiền, chỉ có thể lấy vật đổi vật, trao đổi những vật có giá trị ngang nhau hoặc cao hơn.

Thao tác của phòng khách quý, giá trị trao đổi hơn xa bình thường nên quy tắc cũng phức tạp hơn nhiều.

Mà phòng phổ thông thì lại không có gì khác, lấy tiền tài làm tiêu chuẩn đấu giá duy nhất.

“Hắc cân, đây là gân đen của ma thú, cứng rắn vô cùng, dao sắc cũng khó mà chặt đứt, mà trên sợi gân mang theo kịch độc, giá khởi điểm là ba nghìn thủy tinh tệ.”

Đây là cảnh đấu giá một kiện đồ vật tại phòng đấu giá phổ thông, nhân viên đấu giá đứng ở giữa sân đang giới thiệu đơn giản về vật được đem ra đấu giá. Mà đạo cụ thanh quang nghi do luyện kim thuật sĩ tạo ra lại đem tư liệu chi tiết thành hình phóng to lên vách tường, làm cho người mua có thể hiểu rõ hơn một chút.

Giới thiệu của nhân viên đấu giá với khách phải làm theo nguyên tắc. Phù hợp với đặc tính của bản thân vật phẩm, nhưng cũng không tránh khỏi việc dùng tới các kỹ xảo nâng cao giá tiền mà không đi ngược lại nguyên tắc đấu giá.

Kiểu như trong đoạn giới thiệu hắc cân, “dao sắc cũng khó mà chặt đứt” biểu hiện của những lời này nhìn như hắc cân rất là cứng chắc. Nhưng ngầm nghĩ sâu thêm một tầng của nó, thì cũng có nghĩa là có thể bị dao sắc chặt đứt, nếu như gặp thần binh lợi khí mà nói thì càng đứt dễ dàng. Tiếp theo “kịch độc” cũng đáng xem xét, cái này cùng với kiến huyết phong hầu (thấy máu là die) vốn là hai việc hoàn toàn khác nhau.

Nếu như người mua lão luyện, cho dù không biết vật đấu giá, cũng có thể từ trong lời giới thiệu của nhân viên đấu giá mà đoán ra giá trị của vật phẩm.

Ví dụ như hắc cân, cao nhất cũng chỉ bốn ngàn thủy tinh tệ vậy.

Song cũng không phải tất cả người mua đều là tay lão luyện, một kẻ sử dụng roi là người mua non tay đã bị lừa, cuối cùng lấy giá tám ngàn thủy tinh tệ mua hắc cân về.

Sau khi bán vật phẩm vừa rồi, ngay khi những tay lão luyện oán giận đấu giá hội lần này không làm cho người ta hưng phấn, nhân viên đấu giá đột nhiên cao giọng nói: “Phía dưới sàn đấu giá, là một kiện trang bị gọi là Hy Sinh chi y (áo Hy Sinh). Nó do tơ của hy sinh thiên tằm làm tài liệu dệt thành. Đông ẩm hề mát, mặc trên người nhẹ như không có gì. Đó đều là thứ yếu, mấu chốt nhất chính là, nó có thể hấp thu thương tổn ngoại lực. Hệ số hấp thu khoảng 2.63!”

Giới thiệu của nhân viên đấu giá làm cho cả phòng đang trầm muộn nhất thời sôi trào hẳn lên, trang bị dạng hấp thu bình thường cũng rất trân quý, nó có thể cho người mặc sự bảo hộ hoàn toàn khác với ngành giáp(giáp cứng)

Hệ số hấp thu là thuật ngữ của trang bị loại bảo vệ, hệ số 2.63 cũng bình thường, nhưng chiêu bài trang bị dạng hấp thu ngay lập tức khiến cho mọi người điên cuồng.

Nhân viên đấu giá thấy mọi người sôi trào, hưng phấn nói: “Giá khởi điểm, mười vạn thủy tinh tệ!”

Kiện vật phẩm này hoàn toàn có tư cách đưa đến phòng đấu giá cho khách quý. Không biết tại sao người ủy thác lại muốn dùng để đổi thành tiền.

Đây chính là cơ hội tốt khó kiếm. Nhân viên đấu giá vừa dứt lời, liền dẫn khởi tranh đoạt.

“Mười vạn năm nghìn thủy tinh tệ!”

“Mười một vạn ba nghìn thủy tinh tệ!”

“Mười ba vạn thủy tinh tệ!”

“Mười lăm vạn bốn nghìn thủy tinh tệ!”

Chưa có người nào tăng giá ít hơn một ngàn thủy tinh tệ. Dưới sự dụ hoặc của bảo vật, bọn họ đã không tính đến chút tiền nhỏ nhỏ ấy rồi.

“Hai mươi sáu vạn bảy nghìn thủy tinh tệ!”

“Hai mươi tám vạn ba nghìn thủy tinh tệ!”

Ngay khi việc báo giá càng ngày càng kịch liệt, đột nhiên một thanh âm truyền đến: “Năm mươi vạn thủy tinh tệ!”

Lần tăng giá rất nhiều này lập tức chấn trụ những người khác, gần gấp hai lần giá cũ.

Tuy nói Hy Sinh chi y rất trân quý song cũng không tính là chí bảo, năm mươi vạn thủy tinh tệ có chút dọa người rồi, hơn nữa có thể nhìn ra người báo giá nhất định phải có nó, sẽ không dễ dàng buông tha, nếu tranh đoạt cũng chỉ dẫn tới lưỡng bại câu thương.

Cân nhắc vài lần, ngừng người khác trước cái giá trên trời kia đều lùi bước.

Ví vậy sau khi nhân viên đấu giá hỏi ba lần mà không có ai ra giá cao hơn, Hy Sinh chi y liền do người khách số 463 mua được với cái giá trên trời năm mươi vạn thủy tinh tệ.

Phổng chừng tên kia là một ma pháp sư, thể chất yếu ớt, năng lực phụ trọng thấp, kiện trang bị này quả thật chính là vì khả năng thân thể của họ mà chế tạo ra thật tốt, mới có thể bỏ vốn lớn như vậy.

“Một kiện đồ đấu giá nữa đây, Liệt Hỏa Chi Trắc <@vòng tay=”>“, bởi vì lấy tinh hạch của mã viêm thú có thể hấp thu hỏa nguyên tố trong không gian vào hạch tâm, kết hợp với không gian áp súc trận pháp mà thành! Trang sức công kích dạng tích lũy, người đeo có thể thông qua cơ quan phóng ra ba quả hỏa diễm lưu tinh đạn, sau khi phóng thích, trải qua mười ngày, hai trăm bốn mươi giờ tích lũy hỏa năng lượng lại có thể lần nữa khởi động. Hỏa diễm lưu tinh đạn hệ số công kích là 3.81!”

Mọi người vừa mới vì không mua được Hy Sinh chi y mà tiếc nuối, tâm tình lại một lần nữa sôi trào.

Trang sức dạng tích lũy, cũng là dạng bảo vật hiếm có.

Hỏa diễm lưu tinh đạn vốn là một trong những kỹ năng mạnh mẽ của ma pháp sư, nói không chừng có tác dụng vào thời khắc cứu mạng.

Lần này tại đấu giá hội xuất hiện một lúc hai kiện vật phẩm bình thường tiền tài khó có thể mua được, điều này làm cho mọi người hưng phấn không thôi.

Đấu giá hội có thể mang đến vui mừng lẫn sợ hãi không tưởng, chính là chỗ kích thích của nó, làm cho nhiều người không biết chán.

Một vòng đấu giá mới đã lại bắt đầu, lần này cạnh tranh so với lần trước còn thảm liệt hơn, kiện bảo vật này cuối cùng bán ra với giá bốn mươi ba vạn thủy tinh tệ.

Điên cuồng còn chưa chấm dứt, tiếp sau đó lại là một kiện rồi lại một kiện bảo vật ngày thường khó gặp tại phòng phổ thông, gây cho mọi người một lần rồi lại một lần kinh hỉ.

Cuối cùng, người hữu tâm tính được, tổng cộng hai mươi ba kiện cũng không ngoại lệ đều bán được với giá tốt.

Trong lòng mọi người ở đây đều có một nghi vấn, người bán những bảo vật này, đến tột cùng là ai?

Ngồi ở một góc phòng chính là Cổ Diêu đang dặc ý cười, hẳn chính là người ủy thác dẫn khởi oanh động kia.

Những bảo vật làm cho mọi người thèm thuồng không thôi này, chỉ là một bộ phận trong phần thưởng nhiệm vụ.

Nhét vào trong không gian giới chỉ cũng vô dụng, hơn nữa bây giờ hẳn lại đang cần tiền gấp, một món tiền phi thường lớn, không phải chỉ thông qua trộm cắp cái túi tiền mà có được.

Nhìn quá trình đấu giá hai mươi ba kiện vật phẩm, Cổ Diêu có điểm ngoài ý muốn, không nghĩ mấy món đồ này lại giá trị đến vậy, so với tưởng tượng đúng là nhiều hơn không ít.

Tính toán một hồi, trừ nửa thành cho phòng đấu giá, còn lại chẳng phải hơn bảy trăm vạn thủy tinh tệ sao?

Có chừng đó tiền, kế hoạch mới cũng có thể triển khai rồi, hắc!

133. Chương 7: Trại Tin Tức

Khu Ngũ Tinh Tam Giác, vốn là khu vực hoàng kim của Thương Vân Đô, đơn vị địa phương phồn hoa nhất trong những nơi phồn hoa.

Tại khu Ngũ Tinh Tam Giác, cho đến giờ chưa từng xảy ra chuyện âm ỉ, bởi vì nơi này bất cứ lúc nào đều là người đến người đi, nối liền không dứt, cho dù là canh ba nửa đêm cũng không ngoại lệ.

Lượng người qua lại khổng lồ đã mang lại cho thương nhân Ngũ Tinh Tam Giác sinh ý rất tốt.

“Bát Dạ Thiên” chính là một tửu quán trong khu Ngũ Tinh Tam Giác, có được ưu thế khu vực tuyệt đối, ông chủ cho tới bây giờ cũng chưa bao giờ thân xuất hiện, hắn chỉ cần đợi ở trong quán, tâm tình khoái trá mà gõ bàn tính, tính toán mỗi khoản thu vào cũng với chỉ huy bọn tiểu nhị làm việc.

“Động tác nhanh lên một chút, Lý Tư Đặc, cái thằng ngu xuẩn này, khách nhân bàn thứ hai mươi ba thúc dục ba lần rồi, lập tức đem thịt nướng lên!”

“Anna, người không thể pha rượu nhanh hơn một chút sao? Xem kìa, thùng bách hoa nhường lại sắp cạn đến đáy rồi.”

“Lao Ân, đi thu dọn bàn mười một, khách nhân bên kia đã đi nửa phút đồng hồ rồi, đúng là tay chân vụng về, tức chết ta mà!”

Ông chủ Ngõa Phật Nhĩ của Bát Dạ Thiên chính là một con quỷ keo kiệt điển hình, vì giữ gìn hầu bao, hắn thuê số lượng tiểu nhị còn xa mới có thể phục vụ cho số lượng khách nhân. Đến nỗi bọn tiểu nhị trong quán bận tới mảy mòi mắt, cơ hồ không có một khắc thời gian nghỉ ngơi. Hắn vẫn chưa hài lòng, lại còn không ngừng lăm nhăm từ đầu bếp, pha chế, bồi bàn, người vệ sinh cũng đều không ngoại lệ mà bị hắn thúc giục như con nhặng xanh.

Trong con mắt Ngõa Phật Nhĩ, bọn tiểu nhị làm việc vĩnh viễn không đủ, bọn chúng còn có thể làm nhiều hơn, nhiều hơn nữa!

Ngõa Phật Nhĩ tất phải vắt sạch tất cả sức lực của bọn họ, đổi thành tiền bạc của mình, nếu không thì sẽ có lỗi với chính mình mỗi tháng mất cho bọn chúng năm kim tệ tiền lương rồi.

Vừa nghĩ đến tiền lương, trái tim hắn lại bắt đầu mơ hồ nhói lên vài cái.

Quán rượu tính cả hai ban tiểu nhị, mỗi ban mười người, thì đã là mười thủy tinh tệ, ôi, đây quả là một khoản tiền không nhỏ mà!

Nếu như trên thế giới này có tiểu nhị miễn phí không cần trả tiền thuê thì thật là tốt quá.

Đương nhiên cái này chỉ là vọng tưởng, càng làm cho Ngõa Phật Nhĩ thêm rầu rĩ chính là hắn còn phải bao bọn tiểu nhị ăn một bữa, mặc dù thức ăn không nhiều lắm, nhưng bọn kia mỗi kẻ lại đói khát điên cuồng như dã thú, cơm trắng cũng có thể ăn năm sáu bát, ngay cả Anna nữ sinh này cũng có thể ăn ba bát. Gần đây vùng phụ cận Thương Vân đô giá cả lại tăng thêm.

Không được, lượng cung cấp cơm trắng cũng phải có biện pháp khống chế hữu hiệu mới được.

Ngõa Phật Nhĩ cho rằng trả thù lao so với mất nhiều máu còn đau đớn hơn, trên thực tế tại Thương Vân đô đó cũng đã là tiền lương cơ bản nhất của người lao động tầng thấp rồi, đừng quên mỗi tên tiểu nhị làm việc mỗi ngày mười hai giờ, không ngừng bận rộn, mệt gần chết.

Đáng tiếc bọn họ đến từ khu dân nghèo tìm được một công việc không phải là dễ, cũng chỉ có thể yên lặng nhẫn nại mà chịu đựng.

Nếu như không phải pháp luật của Thương Vân đô quy định tiền lương cơ bản của ngành giải trí không thể thấp hơn năm kim tệ, thời gian làm việc không thể dài hơn mười hai giờ chỉ sợ Ngõa Phật Nhĩ lại càng ngặt nghèo hơn.

Một khách nhân đi tới trước quầy, Ngõa Phật Nhĩ dừng ngay việc trách mắng tiểu nhị, nhanh chóng thay bằng khuôn mặt tươi cười: “Xin chào khách nhân tôn quý. Xin hỏi ngài đi một mình sao?”

Câu này chính là câu đón khách thường dùng nhất nhưng kỳ thật lại có không ít hàm lượng kỹ thuật, nếu như khách nhân chỉ có một vị mà nói, tiêu phí chung quy có hạn, như vậy hắn chiếm dụng hẳn một cái bàn, cho dù là bàn bé nhất trong quán cũng không có lời. Nếu như hắn còn có bạn thì lại khác.

Nếu như tại địa phương khác mà nói, lão bản đối với khách nhân tự nhiên là ai đến cũng không cự tuyệt.

Nhưng nơi này là khu Ngũ Tinh Tam Giác khu vực choàng kim chưa bao giờ lo lắng về sinh ý. Kể cả khách nhân, cũng có điều kiện để lựa chọn. Như vậy mới có thể thu được lợi nhuận lớn nhất.

Khách nhân là một thanh niên, y lắc đầu nói: “Không, hai người.”

Ngõa Phật Nhĩ nghe vậy mới phát hiện đi sau thanh niên là một thiếu niên mới mười lăm mười sáu tuổi, hần mặc quần áo cực kỳ mộc mạc, dung mạo cũng không xuất chúng, Ngõa Phật Nhĩ thiếu chút nữa quên luôn hần rồi.

Tiểu hài tử thối này trên cơ bản có thể quên luôn rồi, hần mới được bao nhiêu tuổi? Nói không chừng còn chưa biết uống rượu, vì vậy hần lập tức đưa ra phán đoán sáng suốt nhất: “Thật là tiếc, khách nhân tôn quý, ngài xem quán của chúng ta đã kín chỗ rồi, ta không thể không biểu lộ sự hối lỗi.”

Bên ngoài mặt tiền quả thật đã kín chỗ, nhưng trong phòng số mười một trang nhã phía sau vừa có người thanh toán xong rồi đi ra, bất quá Ngõa Phật Nhĩ cảm giác được vì hai vị khách nhân tiêu phí có hạn mà cung cấp một trong những phòng trang nhã nhất thì quả thật là rất không đáng.

Thanh niên thần nhiên mà nói: “Ta không phải là đến đây uống rượu.”

Y nói làm cho Ngõa Phật Nhĩ nhú mày, người đến quán rượu không uống rượu, vậy thì muốn làm gì?

Giọng nói của y nghe ra không phải người địa phương, chẳng nhẽ chỉ là người từ ngoài đến hỏi đường.

Phải biết rằng thời gian là vàng bạc, phi thường quý giá nha, còn phải vội vàng đốc thúc bọn tiểu nhị đang làm việc tại đây, không thể ở nơi này lãng phí nhiều công phu trên một kẻ không thể mang lại cho mình lợi nhuận, Ngõa Phật Nhĩ khẩu khí nhất thời lãnh đạm hần đi, đem hai chữ “tôn quý” vẫn đọng ở miệng vứt đi luôn: “Khách nhân, nếu như người muốn tìm địa phương nào đó của Thương Vân đô mà nói, người vệ sinh ngoài kia phi thường quen thuộc đô thành, ta nghĩ bọn họ có thể trợ giúp người rất nhiều.”

“Ta cũng không phải hỏi đường, ha ha.” Thanh niên cười cười: “Người là lão bản của quán rượu này sao?”

Hử, không phải khách nhân đến để uống rượu, cũng không phải người hỏi đường, Ngõa Phật Nhĩ nghĩ không ra ý định của y, bất quá hần vẫn gật đầu: “Đúng vậy, là ta, xin hỏi ngài...”

“Tốt lắm, ta muốn thu mua quán rượu của người.” Thanh niên đi thẳng vào vấn đề, mà nói ra mục đích của y.

“Mua lại quán rượu?” Ngõa Phật Nhĩ hiển nhiên lấy làm kinh hãi.

Phải biết rằng quán rượu này là cây tiền của hần, hần đã đem tất cả tâm huyết cùng tài chính của mình dồn vào đây.

Nhưng mà không có thương nhân nào từ chối sinh ý, nói cho cùng là tại vấn đề giá tiền không thích hợp.

Thanh niên vươn năm ngón tay ra: “Lão bản, đây là giá ta đưa ra, người xem coi thế nào?”

“Năm nghìn thủy tinh tệ?”

Tại các tiểu thành, năm nghìn thủy tinh mua một gian tửu quán hạng trung, giá này đã rất là hấp dẫn rồi.

Nhưng đừng quên, nơi này là Thương Vân đô, đô thành phồn hoa, hơn nữa Bất Dạ Thiên nằm tại giải đất trung tâm Thương Vân đô.

Ngõa Phật Nhĩ trong lòng cười lạnh, thật là đồ nhà quê không hiểu biết, hần tưởng rằng chút tiền ấy là có thể mang đi cây tiền của mình? Ngây thơ!

Ngõa Phật Nhĩ hồ hững nói: “Xin lỗi, tiên sinh, ta không có ý bán tửu quán này, huống chi ta đã đặt cả đời tinh lực vào Bất Dạ Thiên. Nó trọng yếu như hài tử của ta vậy, không phải tiền tài có thể cân nhắc được!”

Thanh niên mỉm cười nói: “Ông chủ, người hình như hiểu nhầm ý ta, ta nói là năm vạn, năm vạn thủy tinh!”

“Năm, năm vạn thủy tinh?” Ngõa Phật Nhĩ ngừng thở, lập tức bắt đầu tính toán.

Quán này giá trị khoảng một vạn thủy tinh tệ, đối phương lấy năm vạn thu mua thì hần phải lời được bốn vạn.

Căn cứ vào tình huống trước mắt, khấu trừ tiền lương, nạp thuế, vật phẩm cũ cùng phí sử dụng, quán mỗi tháng có thể đem lại lợi nhuận hơn tám mươi thủy tinh tệ. Hàng năm đại khái có thể thu vào một ngàn thủy tinh tệ.

Muốn kiếm được bốn vạn thủy tinh tệ, là chuyện của bốn mươi năm sau, lấy tuổi của chính mình bây giờ, có thể sống được thêm bốn mươi năm không cũng là một vấn đề.

Nói cách khác, đây tuyệt đối là một vụ giao dịch đáng giá.

Bất quá trước hết, Ngõa Phật Nhĩ phải xác định một việc: “Tiên sinh, người không phải nói đùa chứ?”

Cho dù thương nhân tâm địa nhẫn nại có dư, cũng không thể kiên nhẫn kinh doanh đến bốn mươi năm sau mới bắt đầu thu lợi.

Thanh niên mỉm cười nói: “Lão bản, người thấy ta có ý nói đùa sao?”

“Không thành vấn đề!” Ngõa Phật Nhĩ cơ hồ lập tức nói, sợ đối phương đổi ý.

Thanh niên cười nói: “Lão bản, người không phải nói, tửu quán này trọng yếu như hài tử của người, không phải tiền tài có thể cân nhắc sao?”

Ngõa Phật Nhĩ cười: “Tiên sinh, ta phải bổ sung thêm một câu, chỉ cần giá tiền hợp lý, không có gì không thể bán. Kể cả con ruột ta đang ở bên trong!”

“Như vậy, tiên sinh, chúng ta lúc nào có thể đến công hội ký khế ước chuyển nhượng?”

“Càng nhanh càng tốt”

“Tốt. Chúng ta lập tức đi thôi, còn chờ gì nữa.”

Ngõa Phật Nhĩ so với người thanh niên còn muốn sốt ruột hơn, việc trông nom các nhân viên cũng mặc kệ, quản làm gì, dù sao bắt đầu từ hôm nay tửu quán cũng không phải là của mình nữa rồi.

Khế ước chuyển nhượng ký kết thuận lợi, sau đó tiểu hài tử thối mười lăm mười sáu tuổi mà thanh niên kia mang đến thành chủ quản tửu quán.

Tất nhiên hắn còn chưa có năng lực quản lý quán, bởi vậy thanh niên lấy ba trăm thủy tinh tệ mỗi tháng thuê Ngõa Phật Nhĩ trong ba tháng, trong thời gian đó nhiệm vụ của hắn chính là đem toàn bộ kinh nghiệm quản lý truyền thụ cho tiểu tử kia.

Đương nhiên Ngõa Phật Nhĩ nhận ngay việc làm thuê kia, tiền lương so với lợi nhuận hắn kinh doanh tửu quán cao gấp vài lần, sao có thể không làm chứ?

Thanh niên tự nhiên chính là Cổ Diêu, thu mua tửu quán, chính là kế hoạch mới của hắn.

Nếu như nói đạo tặc công hội là nơi tập trung tin tức lớn nhất thế giới, như vậy tửu quán chính là dịch trạm tin tức đơn lẻ, trong miệng của kẻ say chung quy có thể thu nhiều tin tức bình thường không chiếm được.

Thiếu niên là một thành viên từ trong những hài tử lão thành tinh minh mà hắn tuyển ở khu ổ chuột, hắn nhận phụ trách quản lý tửu quán, cũng được một nửa lợi nhuận, bất quá điều kiện đầu tiên là thu thập tin tức trong tửu quán, mỗi tin thu được thông qua bồ câu đưa thư gửi cho Cổ Diêu.

Nếu như bọn họ lười biếng không cách nào cung cấp tin tức hữu dụng, cũng có thể bị cắt chức chủ quản.

Đây chính là công việc phi thường đơn giản, hài tử thoát khỏi biển khổ, thu được công việc có thù lao cao ngoài ý muốn tự nhiên là ngàn vạn cảm ân, toàn tâm toàn ý mà làm tốt.

Tin tức của một tửu quán thì ít ỏi, bất quá thêm mấy chục gian mấy trăm gian mà nói thì lại không thể coi thường nữa.

Trong mấy tháng kế tiếp. Cổ Diêu thu mua tại mười quận đô trong đại lục, cực kỳ bí mật tiếp thu trăm gian tửu quán nằm trên các địa khu phồn hoa, dựa theo phương pháp lúc trước đem từng hài tử sắp đặt vào.

Như vậy mạng lưới tin tức của hắn cũng khá quy mô rồi, ngoại trừ đạo tặc công hội, đã có được thêm nhiều đường tắt thu hoạch tin tức.

Trong đoạn thời gian này Cổ Diêu cũng tiến lên A cấp đạo tặc, cũng đã ngồi trên chức vị cán bộ công hội.

Mọi việc đã sẵn sàng, còn lại chỉ là ngồi yên mà đợi gió đông thổi tới thôi!

134. Chương 8: Tình Lang

Rất nhiều đạo tặc lớn tuổi cảm giác thân thủ phản ứng đều bắt đầu chậm chạp thoái hóa, đều lựa chọn bước chân ra khỏi dòng nước xiết.

Nhưng, với một ít đạo tặc mà nói, trộm cắp đã trở thành một bộ phận sinh mệnh của họ, bọn họ mê luyện cái quá trình kích thích kia tựa như nghiện thuốc phiện vậy.

Tâm lý này phi thường mâu thuẫn và thống khổ, thích trộm cắp mà lại không thể không ly khai.

Bộ phận đạo tặc khuya khuya đắm chìm trong ‘Đạo’, không cách nào tự kiềm chế được đạo tặc sẽ lựa chọn vì công hội mà gắng sức, như vậy cho dù sau khi kim bồn tẩy thủ (rửa tay chậu vàng- ý nói quy ẩn) bọn họ cũng có thể tiếp xúc với bảo vật cùng bí mật, cho dù không có cách nào tự mình ra nhưng cũng qua đó mà đỡ vất vả hơn.(đối thuốc mà ^^)

Cán bộ đạo tặc công hội chỉ là danh xưng rất dễ nghe, trên thực tế thù lao ít đến đáng thương, công hội trả tiền lương là 5 thủy tinh, đối với một A cấp đạo tặc mà nói, quả thực có thể nói là mang tính tượng trưng, thuần túy để thỏa mãn cơn nghiện trộm cắp của đạo tặc về hưu.

Như Cổ Diêu tuổi còn ít mà tấn thăng A cấp đạo tặc cũng không nhiều, mà tuổi còn trẻ rời khỏi tiền tuyến đảm nhiệm vai trò cán bộ lại càng ít, tâm tuổi này của đạo tặc là lúc khí huyết cương phương, không sợ trời cũng chẳng sợ đất.

“Hắc, tiểu tử, ngươi mới có hai mươi tuổi đầu, sao lại không muốn xông xáo nữa? Thật là đánh tiếc!”

Cùng Cổ Diêu nói chuyện chính là một nữ đạo tặc đã hơn năm mươi tuổi, trên mặt trát một lớp phấn dày, trên tóc cài một đóa hồng hoa, nhìn thật có điểm chương mất. Thích đẹp không phải là sai, vấn đề là lão nhân gia nàng phải biết tuổi của mình, trang phục phải thích hợp thân phận mới được, nữ nhân năm mươi tuổi lại làm cái bộ dáng ngây thơ thì thật là chẳng ra gì.

Cổ Diêu mỉm cười nói: “Đại tỷ, ngươi không phải cũng trên dưới ba mươi đã không còn hành nghề nữa sao?”

“Cái gì? Đại tỷ ta cũng hơn bốn mươi rồi!” Sư nữ đạo tặc giống như thiếu nữ, che miệng cười đến run rẩy cả người, phấn sáp trên mặt từng mảng từng mảng rơi thẳng xuống.

Tình hình này có thể làm rất nhiều nam nhân mất hứng. Nhưng Cổ Diêu lại không giống vậy, ngược lại kinh hô: “Cái gì? Đại tỷ, tỷ không nói đùa chứ? Tỷ mà hơn bốn mươi thì thiếu phụ ba mươi tuổi trên đại lục chả phải muốn đi nhảy lầu hết hay sao?”

“Tiểu huynh đệ, mồm miệng thật là ngọt, trách không được nhanh như vậy đã thành A cấp đạo tặc rồi.” Sư nữ tâm hoan nộ phóng nếp nhăn trên mặt tựa hồ cũng ít đi mấy cái, hiển nhiên lời nói của Cổ Diêu làm cho nàng phi thường khoan khoái, xưng hô cũng sửa lại, càng thêm thân thiết.

Muốn nịnh một người phụ nữ, từ góc độ tuổi tác mà ra tay đúng là không có cách nào tốt hơn.

Không có việc gì Cổ Diêu cũng sẽ không vượt mong ngựa như vậy, hần khẳng định có dụng tâm khác, thấy thời cơ đã chín muồi, hần hỏi: “Đại tỷ, không phải hôm nay tỷ nhận được tin tức nhiệm vụ sao?”

Bởi vì vừa mới vào công hội lịch duyệt chưa lâu, hôm nay Cổ Diêu mới chỉ là sơ cấp cán bộ mà thôi, nói trắng ra là làm chân sai vặt, chỉ được phân phối toàn là nhiệm vụ phi thường phổ thông, tin tức trọng yếu được tiếp nhận cũng rất có hạn.

Mà vị sư nữ này lại khác, đừng nhìn bộ mặt phần son ngồn ngộn, nàng chính là S cấp siêu cấp đạo tặc. Trong công hội đảm nhận chức vụ cán bộ cao cấp cấp bậc nguyên lão, thông tin tiếp nhận được tự nhiên cũng rất nhiều, vì vậy mà Cổ Diêu đành mặt dày mà nịnh nọt.

Trong nội bộ đạo tặc công hội thường xuyên tiến hành trao đổi tin tức. Vì bảo vệ chính mình, đạo tặc không thường xuyên tiếp xúc với đồng bạn, nhưng sau khi quy ẩn liền bắt đầu sinh ra lăm mòm, có lẽ là vì phát tiết buồn bực lúc trước, mới có thể cực đoan như vậy.

Công hội có nhiều Đại lão gia là đàn ông lười dài, tám rất nhiều, nữ cán bộ thì càng không phải nói.

Làm cho phụ nữ vui vẻ rồi, nan đề gì cũng có thể giải quyết. Sư nãi đạo tặc bây giờ chính là ví dụ tốt nhất.

“Ai nha, nhiều chuyện lắm, nghe nói thiếu tá đô úy Lam Phong quận bị nhiễm bệnh hoa liễu, hào môn đảng nữ (cô gái nhà giàu mà dâm đảng) của Cách Nạp thành vừa câu dẫn được một tên gian phu mới, đừng nhìn đại công tước đất Tư Thân đô Ai Đức Mông làm ra bộ dạng thân sĩ chánh nhân quân tử , thực ra hắn là kẻ điên có xu hướng bạo dâm, còn có ... “

Sư nãi đạo tặc thao thao bất tuyệt, đáng tiếc đều là chút chuyện không đâu, hơn nữa sư nãi hình như thích tin tức loại này, nói không biết chán, có lẽ trong lòng các nàng loại tin này so với tin tức khác có lực hấp dẫn hơn, hơn nữa những tin tức nàng mang tới cũng có chút liên hệ.

Đều nói phụ nữ ba mươi như hổ, bốn mươi như lang, năm mươi như báo đốm, xem ra không phải là giả.

Cổ Diêu nhẫn nại nghe xong, sau đó phát hiện cũng không có gì đáng giá lưu ý, vừa định mượn cớ lên đi, sư nãi đạo tặc đột nhiên nói: “ Ưc, được rồi, còn có một tin nữa, cũng là có liên quan đến tiểu thư nhà giàu.” Kháo, chẳng lẽ lại là chuyện tình tươi mát của đảng nữ nữa sao?”

“Hả, đại tỷ, ta có việc phải đi...”

“Tiểu thư nhà giàu có kia vốn là tiểu thư của Đông Phương gia tộc trong bát đại tộc Đông Phương Lộ...”

Hai người cơ hồ là đồng thời nói ra khỏi miệng, sau đó sư nãi đạo tặc vẻ mặt tiếc nuối nói: “Thật đáng tiếc, vậy lần sau nói tiếp đi.”

“Cái gì, Đông Phương Lộ?”

Cổ Diêu đột nhiên hiểu ra sư nãi đang nói cái gì, dừng bước hỏi.

Nữ hài tóc đỏ mạnh mẽ hỏa bạo kia, không phải nói là nữ tử, hẳn cũng đã lâu không được thấy rồi.

Lại nói, Đông Phương Lộ cùng mình có chút điểm quan hệ, bởi vậy Cổ Diêu đối với tin tức có liên quan đến nàng cũng không khỏi có chút hứng thú, không nhịn được nói:“ Đông Phương Lộ làm sao?”

“Tiểu huynh đệ, người không phải nói có việc sao?”

“À, không quan hệ, sự việc kia có thể chờ, làm sao ta có thể không nghe đại tỷ nói hết được?”

“Ha ha, tiểu đệ, người thật là, được rồi, ta nhân tiện cùng người nói một chút. Hôm nay có một người tới ủy thác công hội hỗ trợ tìm kiếm một vị nam tử!”

“Ừa, Đại tỷ, điều này cũng có quan hệ tới Đông Phương Lộ sao?”

“Đương nhiên có, bởi vì người ủy thác nói nếu như có thể tìm được nam tử đó, chuyển cho hắn một câu: Lập tức đi Đông Phương gia tộc Linh Tiểu quận tìm Đông Phương Lộ, nếu không sau này người sẽ hối hận! Câu này thật là ái muội mà, ta xem nam tử kia tám phần là tình lang của Đông Phương Lộ !”

Mỗi lần nói tới đề tài dính dáng đến loại chuyện này, sư nãi đạo tặc liền đặc biệt hưng phấn.

Hắc, Đông Phương Lộ cũng có tình lang rồi? Nữ nhân như nàng cũng có thể tìm được bạn trai sao? Thật là nghĩ không ra!

Xem ra nam nhân kia cũng là nhất thời bị vẻ xinh đẹp bề ngoài của nàng che đậy, dần dần phát hiện ra tính tình nàng rất xấu, rốt cục không nhịn được len lén bỏ đi, nhất định là vậy.

Cổ Diêu cảm thấy buồn cười liền thuận miệng hỏi một câu: “Nam tử kia là ai?”

“Tên của hắn , hình như gọi là Cổ Diêu “

“Cái gì?”

Cổ Diêu bị dọa đến nhảy lên, thanh âm không để ý mà đề cao mấy chục đề xi ben (nguyên tác: phân bối), người Đông Phương Lộ muốn tìm lại là mình?

Sư nãi đang lúc triển khai sức tưởng tượng phong phú, phán đoán quan hệ ái muội của Đông Phương Lộ cùng nam tử thần bí, như vừa tỉnh mộng che miêng nói: "Ai nha, cổ chủ nói chuyện này phải được giữ bí mật, tiểu huynh đệ, ta và người hợp ý mới nói cho người, người ngàn vạn lần nhớ giữ bí mật nha!"

"Ta sẽ giữ bí mật, người yên tâm đi." Cổ Diêu gật đầu.

Hắn đầy bụng nghi vấn không nhịn được hỏi: "Đại tỷ, Đông Phương Lộ tìm Cổ Diêu làm gì?"

Dù sao cũng đã lỡ miệng rồi, Hơn nữa cứ để trong lòng cũng khó chịu, vì vậy sư nãi đạo tặc dứt khoát nói ra: "Cụ thể nguyên nhân cổ chủ không nói đến, bất quá căn cứ tư liệu cung cấp, nam tử gọi là Cổ Diêu kia vốn là tốt nghiệp sinh ban chín, tự do hệ, vũ áo bộ thần thánh học viện, cùng khóa Đông Phương Lộ. Ta nghĩ bọn họ trong học viện nảy sinh tình cảm (Bùn cười thật. "sát xuất liễu ái tình đích hỏa hoa" bản dịch phiên âm đại ý là "cọ xát tình yêu tóe lửa". Haha, mạnh vậy ta! Ta hâm mộ- nder), sau đó không biết vì sao mà lại phải li khai, rồi Đông Phương Lộ không chịu nổi nhớ mong, nhờ công hội đi tìm kiếm tình lang ở nơi nào! Ai, nếu như không tìm được nam tử kia hay là nam tử kia không nguyện ý đến, Đông Phương Lộ có khả năng tự sát không nhỉ?"

Xem ra nàng đem chuyện này suy đoán theo phương hướng phim truyền hình rồi, đây là bệnh chung của các sư nãi.

Bất quá nếu đổi lại thành những người khác, chỉ sợ cũng đều nghĩ vậy, Đông Phương Lộ lấy danh nghĩa cá nhân tiến hành ủy thác, Đông Phương gia tộc giống như là không biết chuyện, hơn nữa nàng để cho người khác chuyển cáo nói thật rất dễ làm cho người khác tưởng tượng.

Đương nhiên Cổ Diêu tuyệt đối không giống thế, bởi vì hắn là người trong cuộc.

Tuyệt đối không có khả năng, quỷ mới có thể cùng ác nữ này nảy sinh tình cảm.

Trong lòng nghĩ vậy nhưng Cổ Diêu lại nói: "Ha ha, đại tỷ, tỷ phán đoán rất có đạo lý, ta nghĩ nhất định là như vậy rồi."

Dừng lại một chút hắn lại nói: "Ừm, đại tỷ, trong công hội còn cần tỷ chiếu cố nhiều hơn, mỗi lần nhìn thấy tỷ, ta thấy thân thiết như thân tỷ tỷ của mình vậy."

Trên mặt sư nãi liền xuất ra nụ cười như hoa nở: "Từ sau hôm nay, người chính là đệ đệ của ta rồi, hai ta còn khách khí làm gì?"

Sau khi cùng với vị "tỷ tỷ" hơn năm mươi tuổi phấn son đầy mặt kia cáo biệt, Cổ Diêu trong lòng vẫn nghĩ tới lời nói của nàng.

Đông Phương Lộ như thế nào lại đột nhiên tìm mình? Hơn nữa còn công bố nếu không đi sẽ hối hận.

Xem ra là chuyện rất là khẩn cấp trọng yếu đây!

Đông Phương Lộ vẫn có thành kiến với mình, hai người cũng chỉ có quan hệ đồng học không rõ ràng, nếu như nghĩ sâu hơn thì nhiều nhất cũng chỉ là bốn năm tiến hành thực tập nhiệm vụ cùng tổ, trừ cái đó ra thật sự không nghĩ ra điều gì khác, bởi vậy tin tức này làm cho Cổ Diêu rất là nghi hoặc.

Bất quá, sau khi cân nhắc mãi, Cổ Diêu quyết định đến Linh tiểu quận một chuyến.

Hắn thật sự rất tò mò, đến tận cùng là chuyện gì khiến cho Đông Phương Lộ khẳng định nếu mình không đi sẽ hối hận?

135. Chương 9: Ác Ma Đảo

Linh Tiểu quận hơi lệch về phía nam trung bộ của đại lục, địa hình bình nguyên là chính, vừa tiến vào cảnh nội, đưa mắt không thấy vật cản, có thể nhìn xa vô cùng, làm cho lòng người không khỏi cảm thấy trống trải.

Bình nguyên là nơi thích hợp nhất cho loài người sinh sống, nhờ mảnh đất phì nhiêu này nuôi dưỡng mà dân chúng Linh Tiểu quận có được cuộc sống giàu có sung túc, cho dù sơn dã thôn dân trên mặt cũng lộ ra vẻ an nhàn vui vẻ.

Cổ Diêu khi nhìn thấy Linh Tiểu quận thì cảm giác đầu tiên là kinh thán, kinh thán sự giàu có của nó, sau đó là kinh thán quận thành tốt đẹp như vậy lại có thể nuôi dưỡng ra loại nữ nhân tính tình nóng nảy như Đông Phương Lộ, thật đúng với câu — một loại gạo nuôi đến trăm dạng người.

Càng đi tới giải đất thành thị trung tâm Linh Tiểu quận lại càng thêm phần phần hoa náo nhiệt, mật độ dân cư cao phi thường, thậm chí có điểm chật chội, căn cứ khẩu âm phán đoán, người bên ngoài không ít, tỉ lệ còn có thể nhiều hơn cả người bản địa.

Chỉ có địa phương có người thống trị giàu có, mạnh mẽ, nhân từ, trí tuệ mới có thể hấp dẫn được lực lượng bên ngoài vì mình phục vụ nhiều đến vậy.

Người thống trị Linh Tiểu quận chính là Đông Phương gia tộc, xem ra Đông Phương gia tộc cũng không phải mỗi người đều táo bạo ngốc nghếch như Đông Phương Lộ, nếu không Linh Tiểu quận khẳng định kém hơn rất nhiều.

Tìm được phủ đệ của Đông Phương gia tộc cũng không phải chuyện khó khăn, chỉ cần tùy tiện tìm một thương nhân hỏi đường cũng biết đi như thế nào rồi, nếu như ngay cả phủ đệ của Đông Phương gia tộc ở đâu mà cũng không biết, như vậy cũng không cần phải lẫn lộn kiếm ăn tại Linh Tiểu quận nữa.

Sau mấy lần hỏi đường, Cổ Diêu đã tìm được Đông Phương gia tộc phủ đệ, nó nằm trên một tòa núi nhỏ tại trung tâm thành.

Trên bình nguyên xuất hiện một ngọn núi như vậy cho dù không lớn nhưng cũng phi thường hiếm thấy, đây cũng là một trong những biểu hiện quyền uy của Đông Phương gia tộc.

Hoành phi trên đại môn, vốn là bốn chữ lớn như rồng bay phượng múa “Đông Phương Gia Tộc”, hai bên dòng chữ là các ngôi sao xếp thành hình cây lao, hiển lộ rõ nét đặc sắc của Đông Phương gia tộc - - - Thiên Tinh Đẩu Khí cùng với Âm Khí.

Đương nhiên không phải là bất cứ ai cũng có thể tùy tiện ra vào Đông Phương gia tộc, tại đại môn Cổ Diêu bị thủ vệ ngăn cản.

“Xin dừng bước, các hạ tìm ai?”

Thủ vệ phi thường khách khí nhưng trong mắt bọn chúng tinh quang bắn ra bốn phía, vóc người khôi ngô, thất lưng đeo lưỡi đao sắc bén, làm cho người ta thấy cảm giác bị chấn nhiếp, nếu như người nào mưu đồ làm loạn, lập tức sẽ bị thủ vệ rút đao xử lý.

“Ta muốn tìm Đông Phương Lộ tiểu thư.”

“Tam tiểu thư?” Mấy vị thủ vệ liếc mắt một cái, có chút kinh ngạc bởi vì người tìm Đông Phương Lộ không nhiều lắm, nhất là nam tử tuổi còn trẻ.

“Xin hỏi ngài có hẹn trước chưa?”

Cổ Diêu suy nghĩ qua rồi nói: “ Không có.”

Đông Phương Lộ nếu thông qua danh nghĩa cá nhân ủy thác, hẳn là không muốn cho gia tộc biết.

Hắn lại nói “Ta là bạn học cũ tại Thần Thánh học viện của Đông Phương Lộ tiểu thư, đi ngang qua Linh Tiểu quận liền thuận tiện tới thăm nàng. Thật ra không có hẹn trước. “

Trên mặt thủ vệ hiện lên vẻ khó khăn, tam tiểu thư Đông Phương Lộ đã man đảo loạn, từ nhỏ đã khiến cho gia tộc trên dưới gả chó không yên, ngay cả thủ vệ cũng đã bị nàng chinh qua, từ sau khi tam tiểu thư học tập thành tài trở về cũng đã thành thực hơn một chút, nhưng mỗi khi hung tính nổi lên lại làm người ta ăn không tiêu, nhất là mấy ngày gần đây, tâm tình của nàng dường như không được tốt.

Linh tiểu quận có một tên hái hoa tặc đơn độc gây ra vài vụ án, hành tung bại lộ, sau khi tam tiểu thư tự mình ra tay diệt trừ, tên xui xẻo ấy bị bắn thành con nhím, trông như khối đại tiên nhân chướng <@môt

cây=“” xương=“” rồng=“” lớn=“”>, sau khi người đi theo trở về kể lại, tất cả những người khác đều kinh hoàng run sợ.

Bởi vậy, trong khoảng thời gian này tốt nhất là tận lực tránh cùng tiểu thư tiếp xúc. Không có việc gì thì tốt nhất đừng gặp mặt.

Bạn học cũ tới thăm, đi thông báo một tiếng, cũng không phải là sai, nhưng tam tiểu thư tâm tình không tốt, không thể nói đạo lý với nàng, nếu như thanh niên trước mắt là người nàng không muốn thấy. Vậy thì không xong rồi, nói không chừng có thể bị trút giận.

Thật sự là người có tên cây có bóng, Cổ Diêu đối với ‘danh uy’ của Đông Phương Lộ trong gia tộc cũng đã được nghe qua, nhìn các thủ vệ sắc mặt bất hảo, cảm thấy buồn cười: “ Yên tâm đi, Đông Phương Lộ tiểu thư nhất định muốn gặp ta. Ta dám cam đoan.”

“Được rồi, ta đi thông báo cho tam tiểu thư.” Vị thủ vệ ngăn cản Cổ Diêu lúc trước khể坎 môi đành tiếp nhận chuyện phiền não này, lộ ra bộ mặt so với ăn mười thùng khổ qua còn muốn đau khổ hơn. Trong lòng bồn chồn bất an.

Ai, thế có chết không ,đụng phải chuyện này vừa vặn đến phiên mình thông báo, hơn nữa chỉ là đồng học đến thăm, nếu là việc công mà nói, tam tiểu thư kia ít nhất cũng không nói được gì.

Qua một lúc, thủ vệ kia nét mặt nhẹ nhàng, như trút được gánh nặng mà trở về, xem bộ dáng cũng biết là mang đến tin tức tốt.

“Tam tiểu thư rảnh rồi, mời vào trong.”

Cổ Diêu theo thủ vệ vào trong phủ, cứ địa của đại gia tộc quả nhiên bất đồng, độ hùng vĩ có thể so với hoàng thành, người không quen tiến vào, sợ rằng sẽ lạc đường.

So với ngoại viện hùng vĩ, nội viện nơi tộc nhân sinh sống càng thêm tinh xảo, đình đài lầu các, giả sơn nước chảy, đường ngang ngõ dọc, ngẫu nhiên thấy được vài tiểu động vật như sóc ,thỏ chạy khỏi bụi rậm, xuyên qua con đường nhỏ lát đá trứng ngỗng , sau khi nghe được tiếng bước chân thì ôm đầu che mắt mà nhìn lén, làm cho khoảng sân tăng thêm không ít sức sống.

“Tam tiểu thư gần đây tâm tình không tốt, khách nhân, ngài là bạn học của nàng, hẳn là biết tính tình của tiểu thư nhà chúng ta, cho nên....., hắc!”

Thủ vệ không nói rõ, bởi hẳn không tiện nói về tính cách của Đông Phương Lộ, bất quá Cổ Diêu hiểu được ý tốt của hắn. Nói cách khác khi nhìn thấy Đông Phương Lộ, hành động lời nói tốt nhất là nên cẩn thận một chút , tránh gây ra hậu quả không đáng có.

Cổ Diêu không thể nói là có giao tình với Đông Phương Lộ nhưng lại hiểu nàng rất rõ, nghe vậy cười nói: “Ha ha, ta biết rồi.”

Thăm nghĩ tâm tình nàng sao lại không tốt, chẳng lẽ là đại di mục tới? Hay là có liên quan tới việc làm cho mình lần này tới Linh Tiểu quận?

Không lâu sau, hai người tới trước một tòa tiểu tạ (tạ- nhà xây trên đài)

Tiểu tạ cực kỳ u nhã, bốn phía trồng đầy hoa hồng đỏ tươi, tranh nhau khoe sắc, mùi thơm theo gió tràn ngập từng góc tiểu tạ như thấm vào gan ruột.

Có vẻ Đông Phương Lộ rất thích hoa hồng, bản thân nàng cũng giống như hoa hồng, xinh đẹp, nhưng lại đậm bị thương người muốn hái.

Dừng bước trước cửa tiểu tạ, thủ vệ nói: Bên trong chính là khuê cư của tam tiểu thư rồi, ta chỉ có thể đưa ngài tới đây thôi.”

“Cám ơn!” Cổ Diêu trả lời, đồng thời đánh giá tiểu tạ, trong lòng có chút buồn bực, Đông Phương Lộ này chẳng lẽ là người hiểu được cách hưởng thụ sao, phong cách của gian đình viện này cùng tính tình hoàn toàn trái ngược.

“Tiểu Thúy, Lan Tâm, các người mang khách quý đi gặp tiểu thư.”

Hai nữ tỳ đang đùa nghịch trong sân vội vàng chạy lại đón khách, mà thủ vệ thì trái lại đợi ở ngoài bậc thềm tiểu tạ, không dám vào. Hắn còn phải chờ mang Cổ Diêu rời đi, nói cách khác khách nhân vốn không thể tìm được đường đi tới nội viện, trải qua chín đoạn mười tám khúc quanh, lần đầu đến Đông Phương phủ mà rất nhiều người đã quên lộ tuyến.

Trên đường đem Cổ Diêu tiến vào tiểu tạ, hai nữ tỳ thỉnh thoảng trộm ngắm Cổ Diêu vài lần, tựa hồ bộ dáng phi thường hiếm kỳ.

Cổ Diêu sờ sờ cái mũi: “Các mỹ nữ, chẳng lẽ trên mặt ta nở hoa sao?”

Nữ tỳ bị hắn nói đùa liền vui vẻ há miệng mà cười ra thành tiếng.

Trong đó có một nữ tỳ nhanh miệng hồi đáp: “Không phải vậy, nhưng tiên sinh là nam khách nhân đầu tiên đặt chân tới Hồng Hoa tiểu tạ.”

Cổ Diêu giả bộ kinh ngạc cười toe: “Úc, trời ạ. Ta không nghe lầm chứ?”

Một vị nữ tỳ khác ngắt lời nói: “Tuyệt đối không sai! Chúng ta theo tiểu thư cả chục năm rồi, ngài là người đầu tiên đến đây.”

Cổ Diêu cười cười nói: “Vậy chẳng phải là ta rất may mắn sao?”

Xem ra chuyện này rất bí ẩn và trọng yếu, Đông Phương Lộ lại không có lựa chọn ở phòng tiếp khách của gia tộc mà gặp mặt.

“Đúng vậy, tiên sinh, ngài có quan hệ gì cùng tiểu thư đây?” Ngay sau đó, một nữ tỳ khác hỏi, xem ra sự quản giáo của Đông Phương Lộ với các nàng không nghiêm ngặt lắm, hai nữ tỳ mới có thể lớn gan như vậy.

“Hắc, bạn học trong học viện!” nói xong Cổ Diêu lại thêm một câu: “Bạn học bình thường mà thôi.”

“Ồ, vậy sao?” trong khẩu khí nữ tỳ tràn ngập sự nghi ngờ, ánh mắt cũng hết sức mập mờ. Biểu tình rõ ràng là: “Ngài muốn lừa ai vậy?”

Trong lòng các nàng vì Đông Phương Lộ tiểu thư mà cao hứng, bởi hôn sự của tam tiểu thư, gia tộc đã có phiên lòng rất lâu.

Mặc dù Đông Phương Lộ tính xấu nổi danh, bất quá dung mạo gia thế vũ kỹ đều tốt, người theo đuổi vẫn như cá diếc qua sông, vấn đề là nàng đối với quý tộc thế gia lớn nhỏ mà gia tộc giới thiệu đều là một cỗ khinh thường, gia tộc lại không dám bức hôn, không thể làm gì khác hơn là trì hoãn.

Trong các gia đình quyền quý tại Tập Dịch, nữ tử hơn hai mươi tuổi còn chưa xuất giá là rất có vấn đề, dễ bị người khác dị nghị. Không kể Đông Phương Lộ vừa mới tốt nghiệp học viện trở về, kỳ hạn có thể dẫn ra một chút, vấn đề là nàng ngay cả đối tượng giới thiệu cũng không muốn thấy mặt, cho đến mấy năm sau cũng chưa chắc đã tìm được ý trung nhân.

Ưu sầu Đông Phương gia tộc ngày càng tăng, sau đó gia chủ Đông Phương Tổ thậm chí tuyên bố với bên ngoài, Đông Phương Lộ chọn người nào hắn cũng mặc kệ, vô luận giàu nghèo xấu đẹp, gia cảnh nhân phẩm, môn đăng hộ đối, chỉ mong nhanh nhanh chóng chóng gả được nàng ra ngoài.

Xem ra gia chủ đã quá lo rồi, hai nữ tỳ thầm nghĩ. Bây giờ, vừa mới nói không quản điều kiện nhà trai, lập tức đã có một người tới rồi. Xem ra không phải tiểu thư không có ý trung nhân, chỉ là lúc trước hắn không phù hợp với yêu cầu của gia tộc.

Nam tử trước mắt này hẳn chính là cô gia tương lai, cũng là người các nàng phải phụng thị ngoài tiểu thư ra.

Nữ tỳ không nhìn được đánh giá hắn, uh, cũng đẹp trai, người cũng hòa khí, đối với các nàng mà nói vốn là một tin tức tốt, chỉ sợ rằng hắn sẽ bị hổ cái tam tiểu thư bắt phải phục dịch thôi.

Nghĩ đến bộ dáng hắn ba ngày hai bữa lại bị tam tiểu thư đánh mắng. Nữ tỳ không nhìn được buồn cười, cô gia đáng thương, hi vọng hắn không thường xuyên bị tiểu thư đá xuống giường.

Đi tới tiểu tạ trong lầu các, ấn tượng có chút thay đổi vì hoàn cảnh ưu nhã lập tức bị phá hỏng hoàn toàn.

Loạn , thật sự rất loạn!

Tập vật đầy đất, loạn thất bát tao, hỗn độn đến cực điểm, trên trời treo vài thứ, mặt đất đặt vài thứ, trên tường dán vài thứ, khắp nơi đều có , tựa như đồng đổ nát sau khi gió bão đi qua.

Cảnh này mới cùng tính cách Đông Phương Lộ tương xứng.

Hai nữ tỳ tạm thời lú lẫm, vừa sửa lại không bao lâu, lại bị tiểu thư biến thành như vậy rồi, xem ra tâm tình nàng không phải ác liệt bình thường.

Nữ tỳ hướng Cổ Diêu nháy mắt ra dấu, ý là ngài tự cầu phúc đi, sau đó liền lui ra.

Nhìn thấy Cổ Diêu, Đông Phương Lộ trước mắt sáng ngời:“Quả nhiên là người, hiệu suất của đạo tặc công hội đúng là có thể trông cậy được!”

Đông Phương Lộ một đầu tóc đỏ thay đổi không nhiều, cùng với khi ở học viện không sai biệt lắm.

Cổ Diêu không trả lời, mục quang lướt qua bốn phía: “Khuê cư của Đông Phương Lộ tiểu thư, thật là vô cùng đặc biệt nha, sách sách!”

Đông Phương Lộ biết hấn chế giễu, bắt quá mặt cũng lần đầu tiên đỏ lên, khuê cư của nữ tử mà làm loạn thành như vậy, quả thật có điểm không thể nào nói nổi.

Đông Phương Lộ dù sao cũng không phải phụ nữ tầm thường có thể sánh nổi, nàng rất nhanh khôi phục nguyên trạng, hung hăng nói:“Ai cần người lo!”

Đã gần một năm không gặp, tên này lại ra vẻ đàn anh, trông càng đáng ghét, vừa gặp mặt đã làm mình tức giận.

Cổ Diêu không muốn cùng nàng đấu võ mồm, nói: ”Hắc, Đông Phương Lộ tiểu thư, tìm ta có chuyện gì sao?”

“Nói nhảm, đương nhiên là có rồi, nếu không ta vô duyên vô cớ tìm người làm gì?” Đông Phương Lộ chậm rãi nói: “Tiểu Tình mất tích rồi!”

“Cái gì?”

Cổ Diêu cơ hồ là nhảy dựng lên, lời của Đông Phương Lộ như quả thuốc nổ hạng nặng, làm cho tâm hấn vốn bình tĩnh như nước hồ thu lần nữa cất lên sóng gió động trời.

Hấn muốn tận lực bình tĩnh lại, nhưng không thể nào khống chế được tâm tình của chính mình, chuyện cũ lần lượt hiện về, Cổ Diêu phát hiện chính mình cho tới giờ vẫn chưa quên được nữ hài ôn nhu động lòng người ấy.

Đông Phương Lộ lại nói tiếp: “Chính xác mà nói nàng không tính là mất tích, bởi vì rất có thể ta biết nàng ở nơi nào!”

Biết hành tung của Đoan Mộc Tình, điều này còn tốt.

Cổ Diêu vội vàng hỏi: “Nàng ở địa phương nào?”

Đông Phương Lộ hừ lạnh một tiếng, không đáp mà hỏi ngược lại:“Làm sao vậy, người cũng quan tâm đến nàng sao? Tên bạc tình bạc nghĩa!”

Cổ Diêu hít một hơi thật sâu, đè nén kích động: “Được, Đông Phương Lộ, ta không cùng cô cãi lộn, lập tức nói cho ta biết, nàng ở nơi nào!”

Nhìn thấy Cổ Diêu sắc mặt bất thiện, Đông Phương Lộ cũng không muốn đùa nữa.

Nàng gần từng chữ một: “Ác – Ma – Đảo!”

“Ác Ma Đảo!?”

136. Chương 10: Thù Canh Trọng Yếu

Cổ Diêu đương nhiên là có nghe nói qua, chỉ cần là người có kiến thức về đại lục thì hiển nhiên sẽ không xa lạ với danh từ này.

Ác Ma Đảo, là một hòn đảo nhỏ nằm ở giữa biển Tác Lạp Nặc ở phía tây nam của đại lục, đó là một nơi thần bí và đáng sợ.

Đầu tiên, phụ cận của ác ma đảo là ác ma hải vực vô cùng hung hiểm, quy luật của nó không thể nào đoán trước được, đang sóng êm gió lặng nó có thể xuất hiện một cơn sóng siêu cấp, gió bão, hoàn toàn không hề có một chút tín hiệu nào. Ngay cả những người có kinh nghiệm đi biển phong phú nhất cũng không thể nào đoán được.

Tiếp theo, các hải quái ẩn nấp ở dưới biển thường xuyên xuất hiện ở phụ cận ác ma hải vực, chúng nó có thể bóp nát chiếc thuyền kiên cố nhất trên đại lục, đó chính là cơn ác mộng của những người sống trên biển.

Tiếp sau đó chính là nơi khiến cho người ta cảm thấy rợn người, là một nơi vô cùng nổi tiếng – Ám Ma Đảo, các chiếc thuyền ở khu vực cách ác ma đảo khoảng hơn một ngàn hải lý thường xuyên biến mất vô cớ.

Có vài người cùng xuất hành chung với nhau, vừa mới nhìn thấy đồng đội kế bên mình, trên biển cũng không có gió hay sương gì, nhưng đồng đội đột nhiên lại biến mất không thấy tăm hơi, sinh tử không rõ, mà sự tình phát sinh luôn là ở gần ác ma đảo.

Từ xưa đến nay không biết có bao nhiêu người đã chứng kiến các sự việc mất tích kỳ dị đó, vì thế nên lời đồn dần dần xuất hiện và vang xa, ở dưới ác ma hải vực có ma quỷ, và không gì không thể làm được, chỉ cần đi ngang qua hải vực, người nào bị chọn sẽ không thể nào phản kháng được và trở thành bữa điểm tâm.

Lời đồn về ma quỷ có thể không tin nhưng ác ma hải vực quả thật là đã nuốt chửng không biết bao nhiêu đội thuyền, trong đó có không ít cao thủ vốn tự tin về khả năng của mình, nổi tiếng nhất trong số đó sự biến mất hoàn toàn của là Hải Cốt Hải Tặc đoàn.

Mấy ngàn năm trước Hải Cốt Hải Tặc đoàn hoành hành ở Tác Lạp Nặc Hải, cùng hung cực ác, trong một lần khai hoàn sau một phi vụ bọn họ đi ngang qua ác ma hải vực, rồi từ đó Hải Cốt Hải Tặc đoàn đã trở thành lịch sử, mà thương đội lúc đó bị họ cướp chính mất chứng kiến bọn hải tặc đi vào ác ma hải vực.

Mặc dù ác ma hải vực khiến cho người khác nghe thấy phải biến sắc, nhưng vẫn có không ít mạo hiểm giả đi vào, nguyên nhân là do nghe nói trên ác ma đảo có vô số kỳ trân dị bảo.

Đối với những người này mà nói thì vàng bạc còn quan trọng hơn cả tính mạng của họ, nếu như có thể may mắn kiếm được một vài thứ trên ác ma đảo thì cũng đủ sống cả đời, tỷ lệ người bị mất tích cũng không phải là cao, nên có thể cũng sẽ không phát sinh trên người họ.

Bọn họ chính là những dong binh đoàn, trang bị các trang bị hàng hải tốt nhất, rồi khởi hành ra biển, thẳng hướng ác ma đảo.

Nhưng ngày nay số lượng các thương đội ngày càng ít, bởi vì càng gần ác ma đảo thì hải quái càng nhiều và hung bạo hơn, các báu vật ở gần bờ cũng đã bị khai thác hết, dần dần ác ma hải vực trở thành cấm địa, không còn ai lui tới.

“Đông Phương Lộ người xác định là Đoan Mộc Tình đi ác ma đảo?”

“Đúng vậy, tám chín phần là thế!”

“Tại sao nàng lại muốn đến địa phương quỷ quái đó?”

Nhắc đến vấn đề này thì sắc mặt của Đông Phương Lộ bắt đầu mất tự nhiên, hối hận, tự trách, mờ mịt, Cổ Diêu cảm thấy kỳ quái.

Sau một lúc nàng mới bắt đầu nói: “Là như thế này, người cũng biết ta với tiểu tình vốn rất thân, cứ cách hai tháng đều gặp nhau một lần, cho đến lần trước, trong lúc trò chuyện nàng đã đề cập đến người, đây cũng không phải là lần đầu tiên, lần nào cũng thế, đã tốt nghiệp được gần một năm nhưng nàng căn bản là không có quên được người, một mực tìm kiếm tung tích của người!”

Cổ Diêu nghe thế thì trong lòng nóng lên, Đông Phương Lộ tiếp tục nói: "Ta không ngừng khuyên nàng, một tên nam nhân bạc tình bạc nghĩa đó không đáng để lưu luyến, nhưng tiểu tình vẫn chấp mê bất ngộ, lúc ấy ta thật sự đã phát hỏa, ta nghĩ tiểu tử nhà ngươi chưa từng lộ tung tích, nếu như ngươi đã dấu đầu lòi đuôi thế thì đừng có trách ta."

Đông Phương Lộ dừng lại một chút rồi tiếp: "Vì vậy ta đã nói với tiểu tình là sở dĩ không tìm được tung tích của ngươi là do sau khi tốt nghiệp ngươi đã đi đến ác ma đảo, sợ rằng lạnh ít dữ nhiều, đã trở thành vong hồn lênh đênh trên biển rồi."

"Sau khi nghe ta nói thì sắc mặt của tiểu tình không còn một tí huyết sắc, thất hồn lạc phách, thấy bộ dáng của nàng ta mặc dù cảm thấy khổ sở nhưng lúc đó ta cho rằng đó mới là biện pháp tốt nhất, chỉ khi ngươi biến mất vĩnh viễn khỏi thế gian này thì nàng mới có thể không sống trong hồi ức nữa, vứt bỏ nó mà sống một cuộc sống mới, nhưng ... ta đã mắc sai lầm!"

Nói đến đó thì Đông Phương Lộ vô cùng ảo não: "Sau khi ta rời khỏi Lan Tư quận thì tiểu tình cũng đi, nàng nói với gia tộc là đi đến Ngu Nặc quận của Độc Cô gia tộc thăm bạn cũ là Độc Cô Phượng, và có thể ở đó vài ngày rồi về, gia tộc thấy nàng từ sau khi tốt nghiệp về thì luôn buồn chán, nên nghĩ rằng cho nàng ra ngoài cũng tốt nên đã chấp thuận. Hai nhà chúng ta rất thân với nhau nên ta nhanh chóng biết được tin tức này, nhưng ta cảm giác là không đơn giản như thế nên lập tức liên hệ với Độc Cô Phượng, quả nhiên tiểu tình căn bản là không có đến nơi đó! Cô nàng quả là ngốc nghếch, nhất định là đã tin theo lời của ta mà đến ác ma đảo tìm người rồi!"

Nàng nói đến đây thì sắc mặt của Cổ Diêu đã tái mét, võ xuống bàn một cái: "Ngu ngốc! Người vốn biết rõ nàng vốn là một người đơn thuần, vậy mà ngươi ***!"

Quan tâm tác thiết, Cổ Diêu không nhịn được nên nói xuất ra những lời thô tục, chẳng những thế mà còn sử dụng luôn bản lãnh đã được Hạ Hầu Cẩn chân truyền, một cái bàn bị biến thành nhiều mảnh nhỏ.

Đông Phương Lộ từ nhỏ đến nay chưa từng bị người nào mắng qua như thế, khuôn mặt xinh xắn đỏ bừng lên, thét to: "Người mắng ai?"

"Ta mắng ..." Cổ Diêu nhẫn nhịn, đem chữ 'người' nuốt lại trở vào.

"Có chuyện gì thế, tam tiểu thư, ngươi định làm gì tam tiểu thư?" vị thị vệ vừa đưa Cổ Diêu vào nghe được tiếng vang, nghĩ rằng hẳn định gây hại đến Đông Phương Lộ, vội vàng chạy đến, sắc mặt tràn đầy địch ý.

Sự ân cần của hắn được đáp lại chính là sự băng lãnh và thanh âm lạnh lùng của Đông Phương Lộ: "Đây là chuyện riêng của chúng ta, kẻ nào nhúng tay vào thì đừng trách ám khí vô tình!"

Thủ vệ hoảng sợ vội vàng nói: "Vâng! Vâng!"

Nói xong liền lập tức vội vã rời đi, sợ gặp phải tai vạ, lại nghe được tiếng của hai tỷ nữ.

"Ay nha, xem ra chuẩn cô gia chắc là đã tức lắm rồi đây nên mới có hành động như thế trước mặt tiểu thư!" Nữ tỷ cũng không cảm thấy tình thế nghiêm trọng lắm, nhưng dù sao thì không để ý đến vẫn là hay nhất.

"Không biết ai mới chính là kẻ ngốc, có được một nữ hài tử tốt như thế mà không biết quý trọng, đợi khi mất đi rồi mới tự trách mình!" Đông Phương Lộ không cam lòng mà phản kích một cách mỉa mai, trả lại một kích trước đó của Cổ Diêu.

Cổ Diêu trừng mắt nói: "Mất cái gì, tam tiểu thư, ta van ngươi có thể nói rõ ra được hay không?"

"Đúng rồi, ta quả thật là ngốc quá, sao lại nói những lời không tốt này chứ!" Đông Phương Lộ miệng tuy nói cứng nhưng cũng tự trách mình nói điều không tốt.

"Được rồi, là ta sai, là ta quá xúc động, nói không suy nghĩ, ta nghĩ bây giờ chuyện quan trọng nhất chính là sinh tử của tiểu tình. Vì thế đừng có nói nhảm nữa, bàn vào việc chính đi!" Hắn phải biết được sự việc rõ ràng mới có thể biết được tiếp theo phải làm gì.

Đông Phương Lộ hừ lạnh một tiếng: "Người biết là tốt rồi!"

"Từ lúc nàng rời khỏi gia tộc đến nay đã được bao lâu rồi?"

“Hai tháng ba ngày!”

Hơn hai tháng?

Cổ Diêu nhú mào, nếu tính thời gian thì dmt có lẽ đã sớm lên ác ma đảo rồi.

“Đoan Mộc gia tộc có biết được sự việc không?”

Đông Phương Lộ gật đầu: “Biết đại khái, ngoại trừ lý do tại sao dmt lại đi ác ma đảo, ây, người không cần phải như thế, quả thật ta cũng rất áy náy, không có mặt mũi nào mà đối mặt với Đoan Mộc gia tộc để nói ra sự thật. Nhưng người đừng quên, người mới chính là nguyên nhân chính, nếu như không phải tại người, tiểu tình căn bản là không phải như ngày hôm nay, người là một tên hỗn đản, căn bản là không nên xuất hiện trong đời nàng!”

Cổ Diêu nhất thời im lặng, quả thật, là hắn đã ảnh hưởng đến cuộc đời của dmt, trong đó còn có cả những sự việc mà ngay cả Đông Phương Lộ cũng không biết được.

“Nếu như người không thích tiểu, chỉ có một mình nàng đa tình cũng không sao, nhưng người rõ ràng là thích nàng, nhưng tại sao người lại nhẫn tâm như thế, tại sao? Nếu thích tại sao lại muốn cự tuyệt nàng? Đừng nói với ta là người không xứng cái tào lao gì đó, mặc dù ta rất khinh bỉ người nhưng cũng phải thừa nhận, với khả năng hiện nay của người thì hoàn toàn có chỗ đứng trên đại lục, ở Lan Tư quận nếu muốn lấy được sự tôn kính, địa vị, chức tước hoàn toàn đều được, lúc đó thì người có còn không xứng với nàng không! Cho nên người vốn là đang trốn tránh!”

Cổ Diêu mở to miệng nhưng lại không thể nào phản bác lại được, mỗi một câu của Đông Phương Lộ đều đâm sâu vào tận nội tâm của hắn.

Cuối cùng Cổ Diêu chán nản nói: “Đoan Mộc tình đã có hành động gì?”

“Bọn họ đã phái người lập tức đến bờ biển Tác Lạp Nặc canh giữ tất cả các bến tàu, chú ý đến từng chiếc thuyền nhưng vẫn không có tin tức, có lẽ ...”

“Có lẽ nàng đã sớm đi ác ma đảo rồi!” Cổ Diêu bổ sung.

“Đúng thế, hoàn toàn chắc chắn!”

“Nếu thế thì hành động tiếp theo của Đoan Mộc gia tộc là gì?”

Đông Phương Lộ lắc đầu: “Người hắn cũng rõ ác ma đảo là nơi nào, tiểu tình đối với Đoan Mộc gia tộc rất quan trọng, nhưng bọn họ cũng không thể vì tiểu tình mà phải khiến cho nhiều người mạo hiểm ra biển!”

Sau khi nghe Đông Phương Lộ nói thì Cổ Diêu lại một lần nữa lâm vào trầm mặc.

Nữ hài kia, không ngờ chỉ vì một câu nói không đáng tin mà lừa dối cả gia tộc, một mình xông vào hiểm cảnh!

Từ lúc Hàn Đan bị bắt đi, hắn vẫn nghĩ rằng việc quan trọng nhất trong đời của hắn chính là tìm kiếm nàng, mọi chuyện khác đều có thể bỏ qua.

Nhưng bây giờ dmt đã mất tích, khiến cho cán cân trong lòng của hắn một lần nữa bị mất cân bằng.

Đan Đan, Đoan Mộc Tình, ai quan trọng hơn?

Hai khuôn mặt xuất hiện trong đầu hắn, Cổ Diêu hoàn toàn mất phương hướng.

Chẳng lẽ ta, chỉ là một kẻ dễ thay đổi sao?

Đứng phắc dẫy, Cổ Diêu tiến ra cửa như lưu tinh.

“Chờ chút!” Đông Phương Lộ lập tức đuổi theo: “Người đi đâu đấy?”

Cổ Diêu dừng chân, sắc mặt không thay đổi: “Ta có chút việc, phải đi làm.”

“Đừng gạt ta!” Đông Phương Lộ nói: “Ta biết người muốn làm gì, khả năng của một người dù sao cũng có hạn, ta sẽ đi theo, chuyện của tiểu tình ta cũng có một phần trách nhiệm!”

Cổ Diêu nhìn nàng một cái, không nói gì, tương đương với chấp nhận.

Ác ma đảo không phải là một nơi nghỉ mát, nó còn hung hiểm hơn cả Ngã Trạch Lạp Tư bội phần, nguy cơ tứ phía.

Đúng như Đông Phương Lộ nói, một người thì dù sao sức lực cũng có hạn, hẳn muốn có được những người cường đại giúp đỡ.

Những thủ hạ được bồi dưỡng vẫn chưa thành thực, nếu mang theo bọn họ đi đến ác ma đảo thì chỉ vướng víu thêm mà thôi, thậm chí còn có thể tang thân nơi biển rộng, đến lúc đó thì tâm huyết tài bồi cũng tan thành bọt nước.

Nhưng Đông Phương Lộ thì lại hoàn toàn khác, tính khí của nàng mặc dù không tốt, nhưng cũng không thể phủ nhận nàng cũng là một nữ trung hào kiệt, cao thủ nhất lưu, sẽ rất có ích.

Suốt bốn năm trong học viện, hai người chưa bao giờ hợp ý nhau, luôn cãi nhau không ngừng.

Nhưng vì cùng một mục tiêu không thể không hợp tác, một đôi oan gia lần đầu tiên cùng đi với nhau.

Nhưng bọn họ thật sự có thể đồng tâm hiệp lực, cùng giải quyết khó khăn này sao? Đó là một vấn đề lớn.

Nhưng bất luận thế nào, trên hành trình đến ác ma đảo có lẽ sẽ phát sinh một vài chuyện thú vị!

137. Quyển 11 : Ác Ma Đảo – Chương 1: Lạn Đồ Quỷ

Duyên hải thành thị cảnh sắc cũng rất khác biệt nên không thiếu du khách từ lục địa tới đây du lịch nghỉ dưỡng.

Đông Phương Lộ đang ở một gian phòng trong một khách sạn phụ cận Ái Cẩm cảng gọi là "Hải ngọc tuyến", từ ban công nhìn ra có thể thấy biển rộng mênh mông cùng bờ cát vàng rực rỡ, lại thêm gió biển đem mùi muối thoải vi vu làm cho con người tinh thần phấn chấn, tâm tình sáng khoái.

Đáng tiếc Đông Phương Lộ không phải đến du lịch, nàng cũng không tâm tình hưởng thụ cảnh sắc đó.

Sau khi rời Linh Tiểu quận, Cổ Diêu đã một mình chuồn mất rồi, hẳn nói muốn đi làm chút công việc chuẩn bị, cũng nói cho nàng phương pháp liên lạc để gặp nhau khi đến Tư Thản Lộ Đức.

Song, ở đây đợi ba ngày, Cổ Diêu vẫn chưa lộ diện.

Đông Phương Lộ không phải một phụ nữ có tính kiên nhẫn, chờ đợi làm cho nàng tâm tình không ổn định, luôn đi đi lại lại trong phòng.

"Đốc, đốc." tiếng gõ cửa vang lên.

"Đã nói không cần quét dọn, cũng không cần đổi lại nước trà, đừng đến làm phiền ta!"

Nhưng bên ngoài lại truyền đến một thanh âm trầm thấp: "Là ta!"

Đông Phương Lộ cơ hồ dụng khinh công tiến đến mở cửa, tức giận nói: "Người chết ở đâu rồi?"

Ngoài cửa đứng đúng là Cổ Diêu: "Xin lỗi, đã làm cho người đợi lâu, đến chỗ này, ta muốn giới thiệu với người một thành viên mới!"

Thành viên mới?

Theo Cổ Diêu đi tới ngoại ô, Đông Phương Lộ phát hiện ra thành viên mới vốn là một vị đại hán.

Người này thân thể cực kỳ khôi ngô, giống như một pho tượng thiết thép, long hành hổ bộ, trạng thậm dũng cảm.

"Chúng ta cần nhiều người giúp đỡ, hẳn chính là một trong số đó." Cổ Diêu chỉ vào đại hán đó nói.

“Hắn?” Đông Phương Lộ nhíu mày, trong ánh mắt tràn ngập hoài nghi, trên thế giới này đồ con không nhất định là cường giả.

“Đúng vậy!” Cổ Diêu mỉm cười, đối với đại hán bên cạnh hắn tựa hồ cực kỳ tin tưởng.

Cảm nhận được ánh mắt hoài nghi của Đông Phương Lộ. Đại hán có điểm khó chịu, tiếng xé gió như hồng chung nói: “Cô nương, cô hoài nghi ta sao?”

Nói xong tay hắn trong không trung huy động cánh tay rồi hạ xuống, trong lòng bàn tay đã cầm một thanh đại kiếm. Thanh kiếm này thật sự là rất lớn, so với thân thể của hắn còn dài hơn. Kỳ quái nữa là kiếm không có cạnh sắc. (sao giống Dương Quá với Huyền thiết trọng kiếm thế)

Đại hán dễ dàng múa cự kiếm, người bình thường cho dù có dùng hai tay sợ rằng cũng không thể nâng kiếm nhẹ nhàng như hắn được, sau đó đem kiếm bỏ xuống mặt đất.

“Ầm ầm!” tiếng vang lớn. Đá sỏi văng khắp nơi. Trên mặt đất kiên cố đã có thêm một cái hố sâu.

Khí lực thật mạnh! Đông Phương Lộ thấy vậy đã có cái nhìn khác về người này. Chỉ là một kích hời hợt mà có lực lượng như thế, đại hán này tuyệt đối không đơn giản như vẻ bên ngoài!

Đại hán hạ tay xuống, cự kiếm cũng thất tung :”Hắc, cô nương, còn vấn đề gì không?”

Đông Phương Lộ không nói gì, bằng vào chiêu thức ấy hoàn toàn có thể đặt chân tại cường giả chi lâm rồi. (Ý nói đã là cường giả rồi)

Không cần Cổ Diêu giới thiệu nàng đã nhận ra đại hán, khi hắn ra tay trong nháy mắt triển lộ khí phách điên cuồng, cùng với cự kiếm đặc biệt, tất cả đều ứng với rồi một người - Cuồng thần Chiến Thiên.

Nhưng Đông Phương Lộ không rõ Chiến Thiên như thế nào lại đi cùng Cổ Diêu? Phải biết rằng Cuồng thần vốn là kiệt ngạo bất tuân, chỉ đam mê chiến đấu.

“Này, người như thế nào mà tìm được Chiến Thiên trợ giúp?” Trên đường, Đông Phương Lộ không nhịn được đến gần Cổ Diêu, thấp giọng hỏi.

Cổ Diêu hỏi ngược lại: ”Làm sao vậy, đối với hắn không hài lòng sao?”

“Đương nhiên không phải!” có một cuồng chiến sĩ thực lực sâu không lường được như thế hỗ trợ, nàng tự nhiên là không có ý kiến gì.

“Ta hỏi là hắn như thế nào lại nghe lời người nói mà tới đây?”

Cổ Diêu chỉ vào đầu mình mỉm cười nói: “Sử dụng trí thông minh, sẽ luôn có biện pháp.”

Nhìn thấy hắn thừa nước đục thả câu,. Đông Phương Lộ tức giận nói:” Không nói thì thôi, ta cũng không cần biết.”

Kỳ thật Cổ Diêu thuyết phục Chiến Thiên cũng rất đơn giản, đầu tiên hắn nói dối gọi lần này hành động quan hệ tới tin tức về Đại lục Thất lạc, tiếp theo, trong Ác Ma hải vực có thể gặp được rất nhiều hải quái hung ác so với cường giả trên đại lục còn có thể mạnh hơn.

Trong Địa Hạ thành đợi nửa năm, những ai đáng khiêu chiến đều đã bị Cuồng thần khiêu chiến hết rồi, Chiến Thiên gần đây đang tìm kiếm đối tượng mới, vừa vặn nghe Cổ Diêu nói đến hải quái như vậy, không nghĩ ngợi gì lập tức đáp ứng.

Mặc dù bất mãn vì Cổ Diêu bắt nàng phải chờ, nhưng có thêm một cường giả trợ giúp cũng làm Đông Phương Lộ cực kỳ cao hứng nên nàng bỏ qua cho hắn.

Đối với hành trình tới Ác Ma đảo, nàng đã có thêm vài phần hi vọng: ”Có thể xuất phát rồi sao?”

“Không, ta còn phải tìm một người nữa!”

“Người nào?”

“Ha ha, rồi người sẽ biết!”

“Không nói thì thôi, ta không quan tâm!”

Đông Phương Lộ đi theo Cổ Diêu đi tới một cái hẻm nhỏ hẻo lánh, nhưng trong hẻm này lại cực kỳ náo nhiệt, tiếng người ồn ã.

Cái này không hề kỳ quái, bởi vì nơi đó có một sông bạc.

Đông Phương Lộ nhú mày: ” người bây giờ còn có tâm tình đi đánh bạc?”

Cổ Diêu mỉm cười: ”Người chúng ta muốn tìm, nhân tiện đang ở chỗ này.”

Loại người chung quy là có ham muốn không làm mà hưởng, sông bạc cũng vì vậy mà sinh ra.

Đi vào bên trong, tiếng gọi ầm ĩ rung trời cơ hồ muốn đem nóc nhà ném đi.

Rất nhiều người đang vây quanh một bàn bạc, khàn giọng mà hò hét, cực kỳ cuồng nhiệt.

Bọn họ tư thế khác nhau, người thẳng mặt đầy xuân phong, hết sức phấn khởi, kẻ thua đấm ngực dậm chân, uể oải không thôi.

Đông Phương Lộ vì xuất thân cổ tộc, để tránh việc có người nhận ra nên cải trang đôi chút.

Bất quá chính là cho dù không cải trang, ở chỗ này phổng chừng cũng không có ai chú ý tới nàng, mọi người đều đem hết tâm sức vào việc đánh bạc, ngay cả cha mình họ gì hỏi có khi cũng phải mất một lúc mới trả lời được, mà trả lời có khi cũng là đáp án bừa do nhớ mãi không ra.

Mang theo Đông Phương Lộ đi tới bên cạnh bàn đồ .

“ Mua đại hay mua tiểu, muốn mua thì nhanh lên một chút!” nhà cái lớn tiếng hét, người đánh bạc cũng hét lên theo: ” Đại, năm kim tệ!”

“Tiểu, hai kim tệ!”

“Tiểu, ba kim tệ!”

Trong đám người đột nhiên truyền ra một thanh âm vang dội: ”Đại, một trăm thủy tinh tệ!”

Đây là số tiền cực lớn nhất trên chiếu bạc rồi, nhưng cũng không có ai cảm thấy kỳ quái, phảng phất sớm đã tập mãi thành quen rồi.

Người hô là một vị lão giả hơn sáu mươi, khô khô gầy gầy, mũi nhọn hàu má, trang phục cực kỳ cũ kỹ, một thân vải thô thóa y, cùng ngư dân Ái Cầm cảng hoàn toàn không giống, nếu như đến gần hần, còn có thể ngửi thấy được hần trên người nồng đậm mùi cá.

Ngư dân chỉ là người lao động dưới đáy xã hội, bình thường không phải là kẻ có tiền, có thể như hần đặt lớn như vậy thật hiếm thấy.

lão giả một chân dẫm lên ghế, hần hình như đã thua đỏ mắt, hung tợn mắng:”Cách lão tử, ta không tin, liên tục mở ba lần tiểu, lần này khẳng định là đại! Đại! Đại! Lão tử toàn bộ tiền đã đem đặt rồi, nhanh lên một chút!”

“ Đại hay tiểu, đại hay tiểu?” nhà cái vừa hô hai tiếng, sau đó chậm rãi mở bát ra.

Mọi người vừa mới ầm ĩ ngất trời nhất thời nín thở, ánh mắt bình tĩnh nhìn động tác của nhà cái, lão giả lại càng khẩn trương nói lẩm bẩm, lòng bàn tay xuất đầy mồ hôi.

Giờ khắc này rất kích thích, vô luận là lão giả đánh bạc lớn, hay mấy kẻ đánh vài xu, bọn họ đều nắm chặt tay, có lẽ đây là mị lực của đánh bạc, một khi hăm vào rồi, sẽ không có cách nào kháng cự.

Đông Phương Lộ lắc đầu, nàng vĩnh viễn không hiểu tại sao loại hoạt động này lại hấp dẫn như vậy, có thể làm cho nhiều người như vậy điên cuồng, thậm chí táng gia bại sản cũng không tiếc.

“ một... Hai... sáu, tiểu!”

Kết quả nói ra, mọi người hoặc vui sướng điên cuồng hô, hoặc mở miệng mắng to.

Đánh bạc kết quả chỉ có hai loại, thua hoặc thắng, nên đảm bảo sẽ có kẻ vui người buồn, đây là chuyện không thể tránh được.

Vừa thấy tiểu, lão giả thiếu chút nữa ngất xỉu, nhìn một trăm thủy tinh tẹ vào túi tiền nhà cái, nếp nhăn trên nét mặt già nua so với lúc thấy lão bà của mình đi theo người khác còn khó coi hơn.

“Mua đại mua tiểu, muốn mua nhanh lên một chút!” nhà cái lại bắt đầu hét.

Bên cạnh có người thúc dục: “Người có đặt không, không thì đứng ra chỗ khác cho ta đặt, đừng chiếm chỗ như vậy!”

Nhìn bát và đĩa trong tay nhà cái, lão giả khó khăn nuốt nước miếng, cuối cùng cúi đầu ủ rũ mà ra ngoài chiếu bạc, bởi vì hắn hết tiền rồi. Sòng bạc sẽ không cho người nợ, đó là qui tắc.

“Không có khả năng, như thế nào có thể đây, mở ba lần tiểu, phong thủy luân lưu chuyển, nói như thế nào cũng có thể luân đến đại rồi chứ!” lão giả cúi đầu thì thào hướng bên ngoài đi đến, vẫn có chút không cam lòng.

Lão giả đang đi lại đụng phải một thanh niên, nguyên bản là lỗi của hắn, nhưng kẻ thua bạc vốn là không kể gì đạo lý, tâm tình ác liệt tới cực điểm hắn nhất thời mắng: “Lão cẩu này, không có mắt à?”

Người hắn đụng vào đúng là Cổ Diêu, hoặc nói đúng hơn là Cổ Diêu có ý ngăn cản hắn.

Lạ đồ quỷ này chính là người hắn muốn tìm.

“Hiên Viên Tam Quang, ta muốn cùng người đánh bạc một hồi!”

138. Chương 2: Thần Phong

Mà trong lúc đó Đông Phương Lộ ở phía sau Cổ Diêu thì lại kinh hãi: Hiên Viên Tam Quang?

Cho dù không nhận ra người này, nhưng vô luận người nào cũng sẽ không xa lạ với hai chữ “Hiên Viên”.

Từ xưa đến nay gia tộc được coi là đứng đầu bát đại cổ tộc chính là Hiên Viên gia tộc. Gia tộc này cho tới bây giờ cũng chưa từng xuống dốc mà duy trì liên tục cường thịnh, nhân tài tầng tầng lớp lớp.

Hiên Viên gia tộc mỗi người đều có ngạo khí, chảy trong bọn họ là huyết thống ưu tú nhất đại lục. Mỗi người trong gia tộc vì vinh dự mà cố gắng đều trở thành kỳ tài ngút trời tài, trong quảng sáng bao phủ gia tộc, rất khó tìm một kẻ làm bại hoại thanh danh đó.

Cho nên vô luận người nào nhìn thấy lạ đồ quỷ trước mắt này cũng có họ là “Hiên viên” đều vạn phần giết mình.

Cổ Diêu lắc đầu mỉm cười nói: “Không, người còn, đánh cuộc không nhất định là tiền!”

Hiên Viên Tam Quang trong mắt phóng ra tinh quang: “Như vậy người muốn đánh cuộc gì?”

“Ta cá là người không thể theo ta đi Ác Ma đảo rồi an toàn mà trở về. Thứ chúng ta đánh cuộc là sinh mệnh, sinh mệnh của người và ta!”

Hiên Viên Tam Quang nghe được ba chữ “Ác Ma đảo” đột nhiên sắc mặt đại biến, không nói một lời quay đầu đi ngay.

Cổ Diêu cũng không đuổi theo. chỉ là ở đằng sau truyền âm nói: “Sách sách, Hiên Viên Tam Quang đại danh鼎鼎 dĩ nhiên suy bại đến mức chỉ dám bài bạc mấy thứ tiền bạc nhỏ nhoi, người đã đã không còn hào khí dũng khí cùng quyết tâm để đánh cuộc nữa rồi. Càng không xứng với danh hào “Lạ đồ quỷ”, ra biển bắt cá, sau đó đem tiền bán cá năm xu một hào này đi đánh bạc đi! Ha ha!”

Nhìn Hiên Viên Tam Quang không quay đầu lại mà biến mất, Đông Phương Lộ hoài nghi nói: “Người kia thực sự là thành viên của Hiên Viên gia tộc?”

Cổ Diêu gật đầu nói: “Không sai, hắn quả thật như vậy, bất quá phải nói là từng là một thành viên. Bởi vì hắn sớm đã bị đuổi ra khỏi gia tộc, chỉ cho hắn mang họ Hiên Viên thôi! Người này thích đánh cuộc như

mạng, si mê đến cực điểm, trên đời có 'Thiên quang, nhân quang, tài quang', bởi vậy hắn mới gọi là Hiên Viên Tam Quang. Hiên Viên gia tộc kiêu ngạo không thể chứa chấp một kẻ bại hoại như vậy, chỉ còn cách đuổi đi thôi."

Đông Phương Lộ khó hiểu nói: "Như vậy, hắn có quan hệ gì với hành trình tới Ác Ma đảo của chúng ta?"

"Đương nhiên là có quan hệ, đầu tiên, vô luận hắn say mê đánh bạc thế nào thì cũng là thành viên của Hiên Viên gia tộc, hơn nữa còn là bào đệ của Hiên Viên gia chủ Hiên Viên Biên Độ, nguyên danh của hắn là Hiên Viên Biên Mân, có thực lực không tầm thường, nhưng điểm trọng yếu nhất là hắn cực kỳ xuất sắc trong nghề hàng hải, sáu lần tới Ác Ma đảo, là người có nhiều kinh nghiệm nhất đại lục trong chuyện này, người nói hắn có trọng yếu không?"

"Vậy chúng ta sao không trực tiếp thuê hắn mà đánh cuộc làm gì đây?"

Cổ Diêu nhún vai nói: "Chuyện này cũng không còn cách nào khác. Từ tám năm trước, sau lần thứ sáu cũng là cuối cùng trở về từ Ác Ma đảo, không biết vì nguyên nhân gì Hiên Viên Tam Quang tuyên bố không đi Ác Ma đảo nữa!"

Đông Phương Lộ không nhịn được nói: "Chuyện này người từ đâu biết được?"

Cổ Diêu cười nói: "Ta nói rồi, dùng đầu óc chung quy sẽ nghĩ ra biện pháp!"

Đạo Tặc công hội tụ tập tin tức linh thông mà chuẩn xác nhất toàn bộ đại lục, Cổ Diêu muốn thu thập một chút thông tin hữu dụng cũng không khó, đây cũng là một trong những công việc chuẩn bị hắn làm mấy ngày nay.

Sau khi bị trục xuất ra khỏi Hiên Viên gia tộc, Hiên Viên Tam Quang liền đi tới Tư Thẩn Lộ Đức, bởi vì nơi này có nhiều sông bạc nhất đại lục, không khí đánh bạc tràn lan khắp nơi.

Hắn cũng không hối cải, ngược lại hoàn toàn trầm mê trong đó, đánh bạc càng ngày càng lớn, tiền tài của hắn đã không đủ để đáp ứng nhu cầu, vì vậy hắn bắt đầu đánh cuộc sinh mạng mình!

Hắn luôn đánh cá xa bờ, đi tới nơi biển sâu hiểm ác mà các ngư dân khác không dám đến gần để bắt cá, bởi vậy thu hoạch cực kỳ phong phú, càng quan trọng là mỗi lần đi đánh cá nguy hiểm như vậy cũng kích thích hắn như đánh bạc.

Vô số lần một mình ra biển sâu bắt cá, rồi may mắn mà trở về. Trong đó có phần của vận khí, nhưng chủ yếu là thực lực của hắn, Hiên Viên Tam Quang quả thật thực lực mạnh mẽ. Nếu như không đắm chìm trong cờ bạc, thành tựu của hắn nói không chừng còn cao hơn đại ca Hiên Viên Biên Độ.

Nhưng là bởi vì nhiều lần đưa thuyền tới nơi biển sâu, cùng biển dữ và thủy quái tranh đấu cũng là một loại ma luyện, khiến cho hắn lực lượng cũng không vì trầm mê đánh bạc mà đình trệ, ngược lại ngày càng tăng trưởng.

Khi lực lượng đột ngột tăng mạnh, cùng với kinh nghiệm hàng hải so với ngư dân có thâm niên nhất còn muốn phong phú hơn, biển sâu đối với hắn đã không còn nguy hiểm quá lớn.

Phần lớn kẻ đánh bạc đều hy vọng mình là người thắng, nhưng Hiên Viên Tam Quang không phải là kẻ bình thường, thứ hắn hưởng thụ chính là quá trình đánh bạc chứ không phải kết quả. Nếu như nói rằng ai đó đánh bạc luôn thắng, vậy người đó cũng mất đi thứ kích thích đặc thù của đánh bạc.

Vì vậy Hiên Viên Tam Quang đem ánh mắt ngắm hướng về phía sông bạc lớn hơn - ác ma hải vực!

Đây là phiên hải vực làm cho người ta nghe nói đến là biến sắc, mức độ hung ác viễn siêu những nơi biển sâu khác, người khiêu chiến vốn rất dễ dàng bị thua. Coi như là đánh cuộc, ít nhất cũng phải có vài phần nắm chắc mới được. Bởi vậy Hiên Viên Tam Quang trước sau cùng sáu đơn vị thương đội bước trên hành trình tới Ác Ma đảo. Cho đến tám năm trước sau chuyến cuối cùng mới từ bỏ, từ đó về sau tiếp tục sống cuộc sống như trước.

Đối với Hiên Viên Tam Quang như vậy mà nói, thứ hắn thích chỉ có đánh cuộc càng lớn, rất hiếm khi hắn đánh cuộc nhỏ nhất.

Cổ Diêu biết, một lần hành trình tới Ác Ma đảo cuối cùng khẳng định xảy ra chuyện đáng sợ mới có thể khiến cho Hiên Viên Tam Quang thay đổi thái độ bình thường.

Đừng nhìn vào trạng thái hưng phấn lúc này khi Hiên Viên Tam Quang tại sông bạc mà tưởng lầm, trên thực tế đánh cuộc sinh mệnh mãi thành quen, đánh cuộc mấy thứ tiền bạc ngoại thân đó hẳn vốn đã không để ý rồi, căn bản là không cách nào mang đến nửa điểm kích thích. Chỉ là Lạn đồ quỷ không muốn thừa nhận mà thôi.

Bất quá, kẻ đánh bạc, nhất là kẻ cuồng mê đánh bạc như hắn mà nói, chỉ cần hơi gia tăng kích thích là có thể kích khởi sự cuồng nhiệt trong đáy lòng hắn.

Câu nói lúc này của Cổ Diêu vốn huyền cơ là ở chỗ này! Đông Phương Lộ thở hổn hển nói:” Không nói thì thôi. Ai cần người!” trong lòng thầm thì quyết không nói chuyện với thứ vô lại này hai canh giờ, coi như trừng phạt hắn, nhưng là sau khi đi ra khỏi sông bạc, Đông Phương Lộ lại bắt đầu mở miệng hỏi han, làm phụ nữ im lặng thật không phải chuyện dễ.

“ Bây giờ Hiên Viên Tam Quang không bị kích động, bước tiếp theo nên làm cái gì bây giờ?”

“ Yên tâm. hắn nhất định sẽ tự tìm tới ta, hắn so với bất luận kẻ nào khác cũng đam mê đánh bạc hơn. Bây giờ đối với hắn đã có rất ít thứ đánh cuộc có thể mang lại cảm giác hưng phấn rồi! Nếu như hắn không đến, như vậy không phải Hiên Viên Tam Quang. Chỉ là một kẻ đánh cuộc nghiệp dư thôi!”

“ Đương nhiên đánh cuộc!” Cổ Diêu vừa dứt lời, Hiên Viên Tam Quang đã từ ngõ nhỏ nhảy ra, nét mặt già nua đỏ bừng:” Có đánh cuộc hay mà không đánh thì là con rùa con!”

Cổ Diêu cười nói:” Ha ha, đây mới là Hiên Viên Tam Quang chân chính!”

Theo Hiên Viên Tam Quang đi tới Ái Cầm cảng đi lên một chiếc thuyền.

Chiếc thuyền này thân mình tương đương rách nát, đi ở boong tàu cũng có thể nghe được tiếng gõ kéo kẹt dưới chân tựa như lão thái thái sắp lâm chung.

Bất quá Cổ Diêu chú ý boong tàu vốn là do thối mộc làm thành. Đây là tài liệu tốt nhất với nghề đi biển: cứng cỏi, phòng ngự tốt, đối với ăn mòn của nước biển có tác dụng chống cự phi thường tốt. Bất quá thối mộc rất thừa thớt, hơn nữa cây lớn đến mức có thể chế thành boong tàu lại càng trân quý. Xem ra Hiên Viên Tam Quang đã bỏ không ít công phu với chiếc thuyền này.

Trên cột buồm có khắc ba chữ to - Thần Phong hào.

Đi tới khoang thuyền, chỉ thấy một cô gái ngồi chồm hổm trên mặt đất, phía trước đặt một chiếc chén bể.

“ Chí tôn bảo!”

Theo tay nàng ném ra, ba con xúc xắc quay tròn trong cái chén, sau một lúc ngửa lên ba điểm đỏ.

“ Hả. Ba điểm, tại sao có thể như vậy!”

Nàng lầm bầm lầu bầu có vẻ rất buồn nản, hoàn toàn không chú ý tới mấy người đi vào.

Hiên Viên Tam Quang thấy thế cả giận nói: ”Linh Vân!”

“ Hả. sư phụ, người đã trở về!” nữ hài tử vốn tên là Linh Vân luống cuống tay chân dọn dẹp đồng xúc xắc với cái bát.

Hiên Viên Tam Quang bình tĩnh nói:”Linh Vân, ta đã bảo người không nên đánh bạc, không nên đánh bạc nếu không sớm muộn cũng thua sạch, bị bán làm kỹ nữ!”

Cổ Diêu nghe vậy mỉm cười, thật sự là gần mực thì đen, Lạn đồ quỷ Hiên Viên Tam Quang thu đồ đệ cũng là một tiểu đánh cuộc quỷ, càng làm cho người buồn cười chính là Hiên Viên Tam Quang còn cấm đồ đệ đánh bạc. Cái này tựa như sư phụ là đạo tặc lại không cho phép đồ đệ đi trộm đồ.

“ Vâng... Sư phụ!” Linh Vân cúi đầu trong lòng có điểm ủy khuất, thầm nghĩ sư phụ người khi nhàm chán cả ngày bảo ta cùng người chơi xúc xắc, ngay lúc đó ta đã nhàm rồi, sao người có thể trách ta.

Nhìn thấy đám người Cổ Diêu, Linh Vân tâm trạng có chút kinh ngạc, nguyên nhân là sư phụ nàng rất ít khi cho người khác lên thuyền.

“Linh Vân. Thu thập quần áo, chúng ta chuẩn bị đi rồi!”

Hiên Viên Tam Quang hiển nhiên cũng không thích hợp làm cái gì mà nghiêm sư, trách qua loa vài câu rồi... quên luôn.

Linh Vân ngạc nhiên nói: “Đi đâu vậy?”

“Ác Ma đảo!”

“Ác Ma đảo?”

Nghe danh từ đó Linh Vân không giống những người khác mặt biến sắc, trái ngược lại hai mắt sáng lên, phảng phất cực kỳ hưng phấn, nóng lòng muốn đi ngay.

“Hảo. Ta lập tức đi chuẩn bị!” Linh Vân nhanh như chớp chạy đi, đột nhiên nhớ tới cái gì: “Sư phụ, chúng ta không dùng Thần Phong ra biển sao?”

“Không cần!” Hiên Viên Tam Quang vuốt ve khoang thuyền, cảm khái địa nói: “Hôm nay địa Thần Phong đã không thể kháng cự ác ma hải vực trùng kích rồi, chúng ta tìm đội thuyền khác!”

Chiếc thuyền này đã làm bạn với hắn vài thập niên, lịch kinh mưa gió, sớm hán đã có cảm tình rất sâu đậm.

Trong cuộc đánh bạc kích thích nhất này lại không thể cùng bạn già mạo hiểm, Hiên Viên Tam Quang cảm giác sâu sắc tiếc nuối cùng áy náy.

“Không, hay là dùng Thần Phong đi!” Cổ Diêu cười nói: “bởi vì chúng ta có thể cải tạo nó thành chiếc thuyền tốt nhất toàn bộ đại lục!”

139. Chương 3: Linh Vân

Đương nhiên, tiền còn phải không ít!

Cổ Diêu nhân tiện lại thuộc về kiểu người không thiếu tiền, vì vậy khi hắn đầu tư năm mươi vạn thủy tinh tệ, cam kết sử dụng thợ cả tốt nhất, công tượng tốt nhất, mua sắm tài liệu tốt nhất, cuối cùng sau ba ngày, chiến thuyền Thần Phong trông rực rỡ hán lên.

Vừa trước đây trông như một lão thái thái sắp lâm chung, bây giờ một lần nữa lại hoán phát thanh xuân, đây rõ ràng là một chiến thuyền có sức sống vô hạn.

Trong vòng 3 ngày, mọi người cũng mua sắm rất nhiều thực vật cho chuyến đi: nước ngọt, thức ăn, một số loại đồ uống tăng lực như Red Bull, Samurai... tóm lại là những thứ sẽ ăn trong mấy ngày lênh đênh trên biển sắp tới, ngoài ra còn có tinh thạch ma thú để làm nhiên liệu cho thuyền đi khi không có gió. Sau khi tắm rửa thay quần áo, tế bái Hải thần, đoàn người dong buồm ra khơi.

Ở Ái Cầm cảng mỗi đội thuyền đánh bắt cá trước khi ra khơi đều tắm rửa thay quần áo để tế bái Hải thần, cầu mong thần linh phù trợ mình, tập tục truyền thống này ảnh hưởng cả tới Hiên Viên Tam Quang.

Nhìn Tư Thẩn Lộ Đức thành cùng Ái Cầm cảng dần dần mờ hồ, Cổ Diêu quay lại nhìn về phía trước.

Mặc dù rất lo lắng cho sinh tử của Đoan Mộc Tình nhưng Cổ Diêu phải chuẩn bị sẵn sàng, nếu không có khi chưa tới Ác Ma đảo hắn đã nằm trong bụng cá rồi. (Cái này đúng thật, tác giả nói cấm có sai)

“Ha ha, Ác Ma đảo, ta tới đây!”

Hiên Viên Tam Quang đứng ở đầu thuyền có vẻ rất hăng hái, hắn phảng phất cùng Thần Phong khôi phục lại thời thanh xuân, nếp nhăn trên trán phảng phất cũng ít đi vài đường.

Hơn nữa, lần này mới là chân chính đánh bạc, làm cho hấn một lần nữa bốc cháy lên ngọn lửa nhiệt huyết. Cổ Diêu sở dĩ tổn tâm tư thời gian cải tạo Thần Phong mà không trực tiếp mua thuyền mới, tự nhiên có ý của nó.

Thần Phong mặc dù rách nát, nhưng có thắc mộc làm tâm thì cho dù trải qua thời gian vẫn chịu được trùng kích ở Ác ma hải vực.

Muốn nhất thời tìm được một số lớn thắc mộc để làm thuyền như vậy không hề dễ dàng, hơn nữa Thần Phong đã làm bạn với Hiên Viên Tam Quang vài thập niên, hấn đối với con thuyền này rất quen thuộc, điều khiển dễ dàng, hơn nữa còn có tình cảm đậm sâu. Muốn ra Ác ma đảo an toàn sao lại không làm hấn tận tâm hết sức chứ?

Vừa rời Ái Cầm cảng không xa, hải vực vẫn còn gió êm sóng lặng, Hiên Viên Tam Quang để cho Linh Vân lái. Còn hấn cầm hồ lô rượu đi tới bên người Cổ Diêu, vẻ mặt hồng quang nói:” Tiểu huynh đệ, thật sự rất cảm tạ ngươi, ta lại có thể cùng ông bạn già sống vai tác chiến rồi!”

Cổ Diêu cười nói:” Không cần phải cảm ơn ta, ta cũng chỉ là vì mình thôi, chỉ có cho ngươi trang bị tốt nhất, mạng nhỏ của ta mới có thể đảm bảo!”

“ Hắc hắc, vô luận như thế nào, tâm tình của ta đã thật lâu không sáng khoái như vậy. Đến đây, chúng ta uống đi!”

Cổ Diêu cũng không khách khí, tiếp hồ lô rượu, ngửa cổ uống sạch.

“ Có hào khí, ta thích, ha ha!” Hiên Viên Tam Quang càng nhìn Cổ Diêu, càng có cảm giác thuận mắt.

Cho đến tận bây giờ, hấn còn chưa biết tên cùng thân phận của Cổ Diêu, còn cả mục đích đi Ác Ma đảo của hấn nữa.

Không giống sáu lần trước là thương đội đi tìm tài bảo, nếu hấn chắc chắn sẽ mua đội thuyền lớn hơn, mang theo cả một đội ngũ khổng lồ.

Nhưng Hiên Viên Tam Quang chưa từng hỏi qua, hấn chỉ có hứng thú với đánh bạc, nhân tiện làm Thần Phong khôi phục lại còn hơn xưa, ai có thể cung cấp điều kiện đánh cuộc tốt như vậy đây?

Bất quá Hiên Viên Tam Quang có thể cảm giác được, người tuổi trẻ này thực lực tuyệt không kém kẻ ma luyện với biển dữ như hấn. Còn có đại hấn cùng kiểu nữ kia, cũng đều là hảo thủ không thể xem thường.

Một cuồng chiến sĩ, một lạn đồ quỷ, một tiểu lạn đồ quỷ, một đạo tặc, một đại tiểu thư, họ hoài bão mục tiêu bất đồng, nhưng lại vì nguyên nhân kỳ diệu mà tụ tập cùng nhau. Có lẽ đây là duyên phận.

Chiến Thiên đang nhắm mắt dưỡng thần, ngoại trừ lúc chiến đấu ra, còn lại lúc khác hấn đều phô ra bộ dáng này, nhìn không ra phong thái của Cuồng thần.

Mà Đông Phương Lộ thì nhìn xa xa, không biết đang suy nghĩ gì.

“Trước giữa trưa, trên biển đều là gió tây, chúng ta chỉ cần giương buồm mượn phong lực là tốt rồi, không cần tiêu hao tinh thạch.”

Hiên viên Tam Quang là chuyên gia hàng hải chậm rãi nói:” Chúng ta sẽ duy trì tốc độ này, đại khái ba ngày mới có thể đi vào ác ma hải vực cảnh nội. Dù sao thuyền cũng là vừa mới cải tạo qua, cần thời gian ma hợp, trong lúc đó ta còn phải kiểm tra công việc cải tạo của công tượng, thiên hạ không có thuyền nào không tỳ vết, nhưng tận lực hoàn thiện vẫn tốt hơn.”

Cổ Diêu gật đầu:” Trên thuyền ngươi chính là chỉ huy cao nhất, không cần trưng cầu ý kiến của ta!”

Nói đến hàng hải, kể cả hấn, Đông Phương Lộ cùng Chiến Thiên đều là thường dân, tự nhiên sẽ để Hiên Viên Tam Quang quyết định rồi.

Đông Phương Lộ đột nhiên nói:”Hiên Viên Tam Quang, tại sao ngươi lại tuyên bố không đi Ác Ma đảo nữa?”

Nữ nhân là loài động vật có lòng hiếu kỳ lớn nhất thế giới, để bất cứ vấn đề gì trong lòng so với giết các nàng còn khó chịu hơn, nên đa phần đều chọn lập tức nói ra, còn có liên lụy đến ai không thì mặc kệ.

Hiên Viên Tam Quang nghe vậy biến sắc, sau đó khôi phục như thường, hấn xốc mạnh thoa y.

Chỉ thấy trên thân thể gãy trơ xương của hắn, có một vết sẹo dài uốn lượn nhìn mà giật mình, vết sẹo từ ngực trái tới bụng.

“ Đây là kỷ niệm một lần cuối ta đến Ác Ma đảo, chỉ cần vết sẹo này lệch 2cm tới vị trí của tim là ta không đứng đây ngày hôm nay nữa rồi.

Nhớ lại chuyện cũ, Hiên Viên Tam Quang kinh hồn chưa thôi, giống như mới phát sinh ngày hôm qua.

Hắn thở dài nói:” khi đi vẫn rất thuận lợi, nhưng là hành trình về chúng ta gặp một con hải quái, nó to chừng một quả núi, có xúc tu rất dài. Ta lúc đó là cường giả mạnh nhất trên thuyền, nhìn thấy xúc tu của nó liền lập tức công kích, chỉ là bị xúc tu đó lướt qua một chút, bụng bị cắt ra như thế này luôn, mà cả chiến thuyền cũng gãy làm đôi.

mọi người nghe được kinh tâm động phách, thân thủ của Hiên Viên Tam Quang lại không thể ngăn cản một kích của hải quái, mà thuyền lớn cũng bị cắt làm đôi, đây là quái vật gì?

Biển rộng mênh mông, quả nhiên thứ gì cũng có.

Hiên Viên Tam Quang tiếp tục nói:” Đó là hải quái đáng sợ nhất Ác ma hải vực, có lẽ là thượng cổ ma thú ở biển sâu!”

“Cuồng thần Chiến Thiên đang nhắm mắt dưỡng thần đột nhiên mở hai tròng mắt, nắm chặt nắm tay:” Hắc hắc, thật tốt quá, tốt lắm! Thật hy vọng có thể gặp nó a!”

Hiên Viên Tam Quang kỳ quái hướng hắn liếc mắt một cái, nhớ tới một người trên đại lục.

“ Một điểm cũng không tốt!” Đông Phương Lộ lo lắng nói:” nếu như, ta nói vạn nhất đụng phải loại hải quái này, chúng ta nên làm gì?”

“ Chạy trốn chết, còn có trốn được hay không thì xem người số tốt đến đâu!”

Hiên Viên Tam Quang đưa ra đáp án rất đơn giản, nhưng làm cho Đông Phương Lộ trong lòng trợn trợn lạnh cả người. Ý tứ của câu sau vốn là bọn họ không có bất cứ năng lực gì chống lại, chỉ có thể nghe theo mệnh trời.

Nhìn thấy Đông Phương Lộ sắc mặt khó coi, Hiên Viên Tam Quang an ủi nói:” Yên tâm, Ác ma hải vực hải quái không ít, nhưng loại thượng cổ ma thú thì cực kỳ hiếm thấy, ngay cả ta, tới lần thứ sáu ra Ác Ma đảo mới đụng phải!” Trong ngôn từ lại có chút đắc ý kiêu ngạo.

Cổ Diêu có thâm ý nói:” Lạn đồ quý, đây không phải chính thức lý do của ngươi!”

Hiên Viên Tam Quang bất đắc dĩ nói:” Quả thật, ta vốn không phải người sợ chết, mãi cho đến lần thứ sáu cũng cho rằng như vậy, nhưng là, khi vô danh hải quái đó xé tung bụng ta ra, ta đột nhiên cảm thấy vô cùng sợ hãi, đó là bởi Linh Vân!”

“Linh Vân?” mọi người nghe vậy không tự chủ được mà quay đầu nhìn về nữ hài tử xa xa trong khoang lái.

“ Đúng vậy, nàng là cô nhi ta thu dưỡng trước khi ra Ác ma đảo lần thứ sáu đó, lúc ấy nàng mới tám tuổi. Lúc bị trọng thương, ta nghĩ thầm, nếu như ta chết đi Linh Vân làm sao bây giờ? Nàng nhỏ tuổi như vậy, có thể tự chiếu cố mình không? Có thể không bị người khác khi dễ không?” Vì vậy lần đánh bạc đó ta hối hận, cũng là lần duy nhất hối hận. Khi ta liều mạng thoát khỏi Ác ma hải vực thì cũng không chống nổi nữa, cũng may vận khí không tệ lắm, gặp được một thương thuyền ở vùng phụ cận Ác ma hải vực. Nếu không gặp họ, các người cũng vĩnh viễn không thấy Lạn đồ quý ta rồi!”

Nguyên lai trong đó lại có nguyên khúc như vậy, trách không được Hiên Viên Tam Quang lại cự tuyệt tất cả thương thuyền muốn tới Ác Ma đảo, Đông Phương Lộ rất kinh ngạc, không nghĩ lạn đồ quý lại là một người có trái tim như vậy.

Phụ nữ chính là thích tìm hiểu bằng được, Đông Phương Lộ nói:” Như vậy, bây giờ tại sao ngươi lại đáp ứng chúng ta?”

“ Cũng là bởi Linh Vân!” Hiên Viên Tam Quang cười khổ nói: ”Sau khi thu dưỡng nàng, ta dạy nàng võ kỹ, đồng thời không cần thận ngay cả đánh bạc cũng dạy cho nàng, cô gái nhỏ này si mê đánh bạc tuyệt không dưới ta... Các ngươi cũng nhìn thấy nàng mấy ngày nay hứng phân thể nào rồi. Nàng cũng thích mạo hiểm, thích đánh bạc, vốn là căn bản không cách nào ngăn trở! Cho dù ta bây giờ ngăn cản, một ngày nào đó nàng cũng sẽ nghiện tới mức không cách nào ức chế được. Cho nên, lần này hết thấy cũng nghe theo thiên mệnh đi!”

Hiên Viên Tam Quang cười dài, lại giơ hồ lô lên uống một hớp lớn.

Đông Phương Lộ nghe vậy không còn gì để nói, một già một trẻ đều là quái thai, cuộc sống tốt đẹp không thích lại muốn đánh bạc với tính mạng của mình, thật sự là không nghĩ ra.

140. Chương 4: Hải Khiếu

=====

Thần Phong Hào đã khởi hành được ba ngày, dựa theo kinh nghiệm của Hiên Viên Tam Quang thì đã đến gần ác ma hải vực.

Mấy ngày nay đồ quý đã trang bị cho mọi người không ít kiến thức về hàng hải, nhân thủ của Thần Phong Hào chỉ có năm người nên lúc cần thiết tất cả phải hợp lực.

May là nhóm người của Cổ Diêu toàn là cao thủ, cho nên học tập cũng nhanh chóng, nhưng rất tiếc chỉ toàn là lý thuyết, vẫn chưa tiến hành thực tế bao giờ.

Chiến Thiên thì vẫn nhắm mắt dưỡng thần như cũ, hẳn phải luôn thông qua tu luyện để điều hòa trạng thái, để có thể chiến đấu bất cứ lúc nào.

Cổ Diêu cũng học theo, nhắm mắt dưỡng thần giống như Chiến Thiên, nhưng chưa bao lâu đã bị đánh thức.

“Này, tiền của ngươi ở đâu mà ra?”

Mở mắt ra thì đã thấy Đông Phương Lộ trước mặt.

“Tiểu thư, nếu ta nhớ không lầm thì cô đã hỏi ta chuyện này năm lần rồi!”

Đông Phương Lộ gật đầu nói:”Đúng thế, nhưng ngươi chưa lần nào nói cho ta biết!”

Nếu như không thể ‘thỏa mãn’ lòng hiếu kỳ của nàng thì chỉ sợ sẽ không được yên tĩnh, Cổ Diêu bất đắc dĩ nói:”Bởi vì đây chẳng phải là sự tình hay ho gì, cho nên ta mới khó nói.”

Đông Phương Lộ lấy làm kinh hãi:”Chuyện gì?”

Những người tốt nghiệp của thần thánh học viện ra, cho dù có may mắn giữ được địa vị cực tốt cũng không thể nào giàu như hắn được. Tiểu tử này mắt tích gần một năm, sau đó bên người đột nhiên xuất hiện một món tiền khổng lồ không rõ lại lịch. Bỏ năm mươi vạn để cải tiến Thần Phong Hào mà không hề nhăn mặt.

Nếu như tính luôn cả tiền mua sắm tinh hạch, ma pháp quyền trục, luyện kim đạo cụ và các trang bị khác thì ít nhất cũng là chín mươi vạn thủy tinh.

Là chín mươi vạn đó. Không phải là chín ngàn, mà lại là Thủy Tinh chứ không phải là Kim Tệ!

Cổ Diêu vội ho một tiếng nói:”Là như thế này, trong suốt một năm qua, ta đi khắp đại lục, bắt cóc nhi tử của các đại phú hào, sau đó tổng tiền, tính ra cũng được một trăm vạn thủy tinh?”

“Tổng tiền?” Đông Phương Lộ thiếu chút nữa té xỉu:”Chuyện như thế mà ngươi cũng làm được à?”

Cổ Diêu cười nói:”Sao kinh ngạc thế, cô không phải vẫn cho rằng nhân phẩm của ta rất tệ sao? Nếu đã như thế thì ta có chuyện gì mà lại không dám làm chứ?”

Đông Phương Lộ suy nghĩ hồi lâu: "Không, ta không tin, tuy rằng người rất vô lại, nhưng cũng sẽ không làm những chuyện bỉ ổi thế, hơn nữa người cũng sẽ không có đủ can đảm làm thế."

"Tin hay không tùy cô, ta cần phải luyện công, kẻ không phận sự chớ làm phiền!" Cổ Diêu bắt đầu nhắm mắt lại, không để ý đến nàng nữa.

Những hấn chẳng thể nào tĩnh tâm được, bởi vì Đông Phương Lộ vẫn đang ngồi trước mặt hắn, nhím chăm chăm vào hắn, khiến hắn không thể nào tập trung tinh thần được, Cổ Diêu đành phải mở mắt ra: "Này, Đông Phương Lộ tiểu thư, mặc dù khi lớn lên ta rất là đẹp dzai, nhưng cô cũng không cần phải nhìn ta đắm đuối như thế chứ?"

"Ta nhỏ. Đồ lưu manh không biết xấu hổ, người cho rằng mình là trăn châu bảo bối sao? Ta có si mê ai cũng sẽ không si mê mi!" Đông Phương Lộ chợt cười châm biếm: "Này, người đừng có nhìn ta như thế, như vậy rất dễ khiến cho 'người ta' hiểu lầm đó, nói không chừng ta sẽ tố cáo người tội quấy rối tình dục!"

"Ta quấy rối tình dục cô hồi nào!"

Thấy được sắc mặt của Cổ Diêu, Đông Phương Lộ lộ ra vẻ tươi cười chiến thắng: "Nếu như người trả lời ta vài vấn đề, ta sẽ không làm phiền người nữa."

"Đông Phương Lộ tiểu thư, hành động bây giờ của cô được gọi là uy hiếp!"

"Người nói thế nào cũng được, ta đã quyết định rồi, nếu như người không chịu nói thì ta sẽ quần lấy người không rời, người đi đâu ta sẽ theo đến đó!"

"Thế sao?" Cổ Diêu vừa nói vừa đứng dậy.

Vì tỏ rõ quyết tâm của chính mình. Đông Phương Lộ lập tức đuổi theo, nhưng nàng phát hiện ra mục tiêu của Cổ Diêu – Nhà Vệ Sinh.

"Nếu như Đông Phương Lộ tiểu thư muốn xem một xú nam nhân như ta đi vệ sinh thì ta không sẽ không khách sáo đâu, he he!"

"Tên vô lại, khốn nạn, lưu manh, dê tiện, vô sỉ, bỉ ổi, hạ lưu, bại lộ cuồng!" Đông Phương Lộ tức giận giậm chân.

Cổ Diêu cười nói: "không phải cô nói nhất định sẽ theo đến cùng sao?"

Ngay lúc hắn chuẩn bị đóng cửa lại thì Đông Phương Lộ liền đưa tay ra cản lại, sau đó nghiêng răng nói: "Được thôi, đi đi, nếu người có gan thì đi trước mặt ta đi, dù sao đây cũng không phải là lần đầu tiên."

Cổ Diêu không nghĩ đến Đông Phương Lộ lại lớn mật như thế, nhất thời trở mặt nhìn, lão tử phục rồi, ***, nữ tử này đúng là cực phẩm mà!

Hiển nhiên là hắn không có khả năng thật sự có thể giải quyết trước mặt Đông Phương Lộ, hơn nữa hắn muốn đi vào nhà vệ sinh chỉ là muốn tránh sự dây dưa của Đông Phương Lộ thôi.

Câu nói 'Dù sao cũng không phải lần đầu tiên' làm cho Cổ Diêu nhớ đến chuyện cũ, Cổ Diêu đành phải giương cờ trắng: "Được rồi, rất cường đại, rất là bạo lực, Đông Phương Lộ tiểu thư, đối với nghị lực của cô, tại hạ tâm phục khẩu phục rồi!"

Biết rõ Cổ Diêu đang châm chọc mình nên mặt của Đông Phương Lộ cũng ửng đỏ lên nhưng lại rất là đắc ý, nhìn thấy bộ dáng của Cổ Diêu như thế thì nàng rất là vui vẻ.

Nhưng cuối cùng nàng cũng không thể từ trong miệng của Cổ Diêu lấy được tin tức gì, bởi vì mỗi câu Cổ Diêu đều trả lời vòng vòng bên ngoài, không thể nào phân biệt được.

Cổ Diêu lúc ngâm trong nước nóng cũng cảm thấy rất là buồn bực. Bà nương này lúc trong học viện luôn không thêm để ý đến mình, suốt mấy năm học chung nói được cũng chỉ vài câu, sao bây giờ lại nói nhiều thế nhỉ?

Còn nữa, sắc mặt của Đông Phương Lộ có chút tái nhợt, từ lúc lên thuyền Cổ Diêu đã phát hiện ra điều này rồi nhưng vẫn không có nói ra.

Thần Phong Hào đang vững chãi đột nhiên nghiêng ngã, tiếp theo sau đó vang lên tiếng cười của Hiên Viên Tam Quang: "Mỗi người đều có vị trí và cương vị riêng, ván bài của chúng ta đã bắt đầu rồi, đây chỉ mới là khởi động thôi, ha ha!"

Nhóm người Cổ Diêu không hề nghĩ đến, màn khởi động mà Hiên Viên Tam Quang nói lại mãnh liệt đến thế.

Bầu trời đang trong xanh đột nhiên bị mây đen bao phủ, phong vân cuộn cuộn, giống như yêu ma.

Đại dương bắt đầu thét gào, sóng biển điên cuồng. Hiện thị ra thiên uy mà không thể nào kháng cự được.

Thần Phong Hào giữa đại dương tựa như vô cùng bé nhỏ, bị các con sóng lớn đập vào, tựa hồ như có thể vỡ tan bất kỳ lúc nào.

Nếu như bản thân không tới ác ma hải vực thì tuyệt đối sẽ không biết được nó hiểm ác thế nào.

Mỗi lần sóng vỗ vào thuyền đều có cảm giác như là thuốc nổ bạo liệt, kinh tâm động phách <@chấn động="> lòng="> người=">, phải ngưng tụ đầu khí mới ngăn những tiếng ồn đó truyền vào tai.

Hiên Viên Tam Quang ở đầu thuyền cầm lái, còn linh vân, Chiến Thiên, Cổ Diêu và Đông Phương Lộ phân biệt đứng ở bốn góc.

Giữa Thần Phong Hào có một cái trận pháp tổ hợp, chỉ cần truyền đầu khí vào nó là có thể gia trì phòng ngự cho thuyền.

Trận hình này là do Hiên Viên Tam Quang dùng bí trận của Hiên Viên gia tộc cải tiến lại, so với các hải trận bình thường thì vượt trội hơn hẳn, mọi việc không những dễ dàng hơn mà Thần Phong Hào cũng sẽ có được sự hỗ trợ tốt hơn.

Nhưng đầu khi đưa vào phải thích hợp, đồng bộ, bốn người ở bốn góc phải phối hợp với nhau nếu không sẽ bị mất cân bằng.

Mặc dù đây chỉ là lần đầu tiên phối hợp, nhưng dù sao thì mọi người cũng đều là cao thủ cho nên có thể dễ dàng khống chế được lực của mình, đạt được hiệu quả rất tốt.

Thần Phong Hào trước biển cả tựa như là một người say rượu bước đi nghiêng ngã nhưng thủy chung vẫn không bị chìm xuống.

"Hô hô, đến đây đây, đấu với lão tử!" Hiên Viên Tam Quang ở đầu thuyền cười ha hả, cầm hồ lô lắc lắc. Rượu không làm cho hắn không tỉnh táo mà ngược lại còn có thể làm bùng cháy cảm xúc mạnh mẽ.

Đã bao lâu rồi chưa có được thử lại, cảm giác kích thích của ác ma hải vực, nhưng dù sao thì hắn cũng không thể nào quên được.

Thực lực của linh vân là yếu nhất nhưng kinh nghiệm đi biển của nàng chỉ đứng sau Hiên Viên Tam Quang, nàng thường theo lão đồ quỷ ra khơi bắt cá, nên không phải là chưa từng phải sử dụng trận hình này, nhưng nàng lại hoàn toàn không sợ hãi mà ngược lại còn cảm thấy rất là kích thích.

Đây chính là ác ma hải vực? Quả thật là một canh bạc rất kích thích, so với đồ xúc xắc còn kích thích hơn nhiều!

Máu của Chiến Thiên chiến thiên cũng bắt đầu sôi trào, thì ra trận hình này cũng có thể mang đến cho hắn cảm giác thống khoái phi thường như đang chiến đấu!

Nét mặt của Cổ Diêu bình tĩnh không dao động. Không ai biết được tâm tình của hắn.

Mọi người đều không hề sợ hãi, tất cả đều đang khiêu chiến với thiên uy, chỉ có Đông Phương Lộ là sắc mặt ngày càng tái, cắn chặt đôi môi anh đào không còn huyết sắc, mặc bất tác thanh. <@lặng yên="> không="> lên="> tiếng=">>

Một con sóng lớn đột nhiên vỗ đến, nâng Thần Phong Hào lên cao hơn hai mươi thước rồi rơi xuống!

Cảm giác không trọng lực xuất hiện, Hiên Viên Tam Quang đã từng nói qua với mọi người là sẽ gặp phải khi đương đầu với sóng lớn, Cổ Diêu cảm thấy cực kỳ khó chịu, lực phủ ngũ tạng như rơi bởi.

Ở trong trung tâm của trận pháp Hiên Viên Tam Quang chợt hô lớn: "Không ổn!" bởi vì hần cảm nhận được trận pháp đột nhiên mất cân bằng, như thế có nghĩa là có một người có vấn đề.

Hần vừa dứt lời thì Đông Phương Lộ cũng bị rút ra khỏi thân tàu.

Nếu như biển cả thì cho dù là cao thủ cũng gặp phải khó khăn không nhỏ, hơn nữa lúc này biển cả đang nổi lên cơn cuồng nộ.

Biển cả sẽ không thương hương tiếc ngọc, nhất là khi nó đang cuồng nộ, nó có thể nuốt chửng bất cứ kẻ nào.

Cổ Diêu đứng ở vị trí trung tâm tàu, cũng là nơi gần Đông Phương Lộ nhất, không chút suy nghĩ liền bay đến, động tác cực kỳ nhanh, giống như là tên rời cung, khi Đông Phương Lộ sắp rơi xuống biển thì hắn đã ôm lấy thân thể mềm mại của nàng.

Lúc này một cơn sóng cũng đang đánh đến, chỉ chớp mắt thôi Cổ Diêu sẽ bị nó nuốt lấy, nhưng thân hình của hắn lại bắn trở về với một tốc độ cực nhanh như khi lao đến, vô cùng gọn gang, điều này có chút khác với quy luật vật lý thông thường bởi vì đó chính là Trục Tuyến Bộ trong Quỷ Bước.

Mất đi hai người giữ trận, Thần Phong Hào bắt đầu lệch sườn.

Hiên Viên Tam Quang quả không thẹn là tay lão luyện, quen với sóng gió, lâm nguy bất loạn, lập tức ra lệnh: "Toàn bộ trận điểm thu hồi lực!"

Linh vân kinh nghiệm phong phú, cùng với Hiên Viên Tam Quang phối hợp không biết bao nhiêu lần, thầy trò sớm ăn ý, không cần hắn nhắc nhở đã làm rồi. Chiến Thiên phản ứng cũng vô cùng nhanh nhẹn, thu hồi lực của mình, như thế Thần Phong Hào do một mình Hiên Viên Tam Quang khống chế.

Bây giờ mới chỉ mới vừa tiến vào ác ma hải vực cho nên Hiên Viên Tam Quang có thể một mình lèo lái được, cho đám Cổ Diêu người gia nhập chỉ là để có thể có được sự phối hợp ăn ý về sau, dù sao khi tiến vào sâu bên trong ác ma hải vực thì không phải chỉ dựa vào sức của một người là có thể sinh tồn.

Nhưng bây giờ có việc xảy ra ngoài ý muốn nên Hiên Viên Tam Quang đành phải một mình lèo lái, trước tiên vượt qua cửa ải này đã.

Chờ cho sóng to gió lớn qua đi, Hiên Viên Tam Quang lớn tiếng hỏi: "Nàng thế nào rồi?"

Cổ Diêu cúi đầu nhìn Đông Phương Lộ trong lòng, sắc mặt của nàng vô cùng khó coi, thân thể mềm mại phát run, hai mắt nhắm, đôi mi dài run rẩy, lộ vẻ cực kỳ sợ hãi, hai tay ôm chặt lấy Cổ Diêu, tựa như là phao cứu sinh, vô cùng đáng thương, hình tượng của một Đại Tiểu thư mạnh mẽ đã mất, không hề sợ hãi điều gì hoàn toàn tan biến.

Hướng về phía Hiên Viên Tam Quang Cổ Diêu làm ra một động tác là không thể nào cùng khởi động trận pháp nữa, Cổ Diêu nhú mày cảm thấy khó hiểu, Đông Phương Lộ không phải là một người nhất gan sợ chết.

Một mình cầm lái cũng không thể làm khó Hiên Viên Tam Quang được, hơn nữa cũng cho Cổ Diêu thấy được hiệu quả của việc trang bị tốt.

May mà có thể tìm được người có khả năng nếu không hành trình đến ác ma đảo có lẽ là đã rất gian nan, thậm chí nếu như là thường dân thì đã hoàn toàn không có khả năng hoàn thành nhiệm vụ.

Sóng thần đến nhanh mà đi cũng nhanh, chỉ có mười phút đồng hồ, vân thu vũ tán, nộ lãng không còn chút tăm hơi, mặt biển mênh mông bất giác lại trở nên yên ả, chiếu sáng lấp lánh, biển thiên nhất sắc, vô cùng xinh đẹp. Vô số đàn cá từ trong biển bơi đến, nhàn nhã lướt đi, nó đùa càn làm tăng thêm vẻ yên tĩnh.

Đột biến gầm vừa rồi tựa hồ chỉ như là một cơn ác mộng?

Cuồng bạo? Hay là ôn nhu?

Không ai có thể hiểu rõ được, tính tình của biển cả đúng là hỉ nộ vô thường.

Ánh nắng ấm áp rơi xuống đại dương, Thần Phong Hào và nhóm người Cổ Diêu, cảm giác ấm áp lan tỏa.

Nhưng mà trong lòng mọi người hầu như đều ẩn chứa sự lo lắng không thể nào xua tan được, bởi vì một đồng đội của họ đã có vấn đề, xem ra đoạn đường phía trước rất là gian nan.

141. Chương 5: Khủng Thuỷ Chứng

=====

“Oe!”

Đông Phương Lộ điên cuồng mưa vào thau rửa mặt, mặc dù nàng đã nôn vài lần nhưng trong bụng vốn trống rỗng nên cũng không có nôn ra thứ gì.

Từ trong yết hầu chỉ có thể chảy ra toan thủy, khắp người không còn chút sức lực, đây chính là tình trạng lúc này của Đông Phương Tam Tiểu Thư. Hải khiêu đã trôi qua hơn hai giờ nhưng nàng cũng không thể hồi phục.

Khó chịu, thật sự là vô cùng khó chịu, đến nỗi nếu như có thể thổ được dạ dày ra thì may ra mới thoải mái tí!

Một bàn tay vỗ nhẹ lên lưng của nàng: “Tốt hơn chưa?”

Đông Phương Lộ quay đầu lại thì thấy Cổ Diêu đang ở phía sau, tình huống của nàng lúc này quả thật là không xong rồi, ngay cả Cổ Diêu đi đến phía sau mà cũng không biết.

Đây là lần đầu tiên Cổ Diêu nói chuyện với nàng một cách ôn nhu như thế, nhưng Đông Phương Lộ cũng không cảm kích, bởi vì nàng không muốn Cổ Diêu chứng kiến bộ dáng chật vật của nàng lúc này.

“Ra ngoài, nhanh lên, còn nữa, đừng có chạm tay vào!”

Đông Phương Lộ định hung bạo lên nhưng lại nói không ra hơi, nên diễn đạt không thể nào có hiệu quả như mong muốn được.

Cho dù nàng hung bạo cỡ nào, cũng không đuổi Cổ Diêu đi được, Cổ Diêu không muốn đứng lên thì ai cũng không có biện pháp.

“Cho ta biết, có chuyện gì?” Cổ Diêu dứt khoát ngồi xuống giường của nàng.

Đôi chân mày của nàng cau lại: “Bốn tiểu thư là lần đầu tiên đối đầu với sóng dữ, được chưa?”

“Say sóng? Sợ rằng không phải đơn giản như thế!”

“Ta nói say sóng chính là say sóng!”

“Người quả thật là ngốc, lúc này mà còn sính cường!”

Cổ Diêu cũng có chút nóng lên, thanh âm cũng lớn hơn: “Theo như hvtq nói thì đây chỉ mới là một đợt tiểu hải khiêu của ác ma hải vực mà thôi. Nếu như đụng phải những đợt hải khiêu hung hiểm hơn thì sao đây? Ta chỉ có thể cứu cô một lần chưa chắc là đã cứu được lần hai, lần ba! Có chuyện gì tốt nhất là nên nói ra, cùng nhau nghĩ biện pháp giải quyết, chúng ta bây giờ là một chỉnh thể, nếu một chỗ xảy ra vấn đề thì sẽ ảnh hưởng đến toàn bộ, gây hại đến những người khác, có biết không?”

Đông Phương Lộ lớn tiếng nói: “Yên tâm, ta sẽ không liên lụy mọi người, mà hơn nữa cũng không cần người cứu!”

Cổ Diêu nhìn nàng một lúc lâu sau đó cười lạnh nói: “Tốt lắm, xem ra cô không phải đến tìm Đoan Mộc Tình mà đến tìm cái chết!” Nói xong liền đi ra cửa.

“Chờ chút!”

Cổ Diêu quay đầu lại, sắc mặt vẫn không thay đổi: “Còn có chuyện gì sao, tam tiểu thư?”

Đông Phương Lộ trừng mắt nhìn mắt gần giọng:”Đối với nữ hài tử, thì người không thể ôn hòa hơn một chút sao?”

“Ta sẽ làm.” Cổ Diêu mỉm cười:”Nếu như đối phương là một nữ hài tử bình thường.”

“Nói thế thì ta không phải là một nữ hài bình thường sao?”

Cổ Diêu cười nói:”Nếu nói thật ra thì ta thấy cô không khác nam nhân mấy!”

“Người!” đôi chân mày của Đông Phương Lộ dựng thẳng lên, lập tức muốn bạo phát.

“Được rồi, không đùa nữa.” ngữ khí của Cổ Diêu đã nhu hòa xuống:”Cuối cùng là có chuyện gì, nói cho ta biết nào, Đông Phương Lộ.”

Nàng vừa rồi tự nhủ với bản thân là không thể chịu thua được.

Bị Cổ Diêu chọc thề, mặc dù rất là tức giận nhưng sau khi chú ý lại thì nàng phát hiện ngực và bụng không còn khó chịu như lúc này nữa.

Khuôn mặt xinh xắn của nàng chợt tối sầm lại, tựa như là có chuyện gì rất khó quyết định, cuối cùng mới cắn răng nói:”Ta, ta bị bệnh sợ nước!”

“Bệnh sợ nước?”

“Đúng vậy!” Đông Phương Lộ gật gật đầu, còn lén lúc xem xét phản ứng của Cổ Diêu.

Cổ Diêu cau mày nói:”Mặc dù đây có chút khó khăn, nhưng cũng không phải là chuyện không thể nói ra mà?”

Hắn đột nhiên nhớ đến lúc còn ở học viện, trong những nhiệm vụ thực tập, mỗi lần có nhiệm vụ liên quan đến nước thì nàng sống chết cũng nhất định không chịu xuống nước, còn các nhiệm vụ khác thì nàng hoàn toàn không sợ, thì ra là như thế.

Đông Phương Lộ nghe thế thì thở phào nhẹ nhõm. Lúc trước nàng không nói với Cổ Diêu là lo lắng hắn không mang nàng theo.

Hơn nữa, Đông Phương Tam Tiểu Thư không sợ trời không sợ đất nếu như nói cho người ta biết là bị mắc bệnh sợ nước thì không phải khiến cười ta cười đến rụng răng sao. Nhất là trước mặt tên lưu manh này nàng lại càng không thể nói ra, nếu không thì hắn nhất định sẽ trào phúng mình.

Đây căn bản đều là do tự tôn của nàng, thấy phản ứng của Cổ Diêu cũng không có kịch liệt gì, tảng đá lớn trong lòng nàng cuối cùng cũng buông xuống, cả người nhẹ nhõm.

“Ta sợ người không cho ta đi theo mà!”

“Đừng có như thế chứ, thật là nổi da gà!” lông mày của Cổ Diêu cơ hồ tất cả đều dựng đứng lên.

Đông Phương Lộ sống sót sau đại nạn tựa hồ như là nữ tính hơn một chút, nhưng Cổ Diêu có chút không thích ứng được.

“Hừ, ta thích, liên quan gì người!”

“Lúc này mới bình thường.”

Nhìn thấy khói thuốc súng bay lên Cổ Diêu không dám tiếp tục kích nàng nữa:”Đây chính là nguyên nhân cô đầu chúng ta? Uhm, quên đi, dù sao cũng đã qua rồi, ta sẽ tìm hvtq thương lượng, cô nghỉ ngơi đi!”

Rời khỏi khoang thuyền, trở lên sàn tàu, nói lại tình hình của Đông Phương Lộ cho những người khác.

“Bệnh sợ nước? Có chút phiền toái đây.” Hvtq đã xông pha trên biển hơn mười năm hiển nhiên đối với việc này sẽ không lạ:”Đây là một loại tâm bệnh, được vật không thể chữa trị được, hèn gì lúc mới lên thuyền ta đã có cảm giác cô nương ấy có chút không ổn!”

Linh vân lè lưỡi:”Tỷ tỷ có ý chí thật là kiên cường, trên người có chứng bệnh sợ nước vậy mà dám vượt biển để đến ác ma đảo!”

“Kiên cường cái rắm!” Cổ Diêu tức giận nói: “Ta thấy ngu ngốc thì đúng hơn, biết rõ bệnh của mình mà còn muốn đi tìm cái chết!”

Cổ Diêu và Đông Phương Lộ là một đôi oan gia, ở trên thuyền vài ngày họ thường xuyên đấu khẩu với nhau, cho nên ngay cả Hiên Viên Tam Quang cũng nhận ra được: “Ha ha, tiểu huynh đệ, người xem thường nàng rồi, hay là chúng ta cá một ván đi, ta cho rằng nàng có thể cầm cự được!”

Căn bệnh của lão đồ quỷ lại tái phát rồi.

Chiến Thiên không hề có ý kiến vẫn nhắm mắt dưỡng thần như cũ, đối với hấn thì ngoài chiến đấu ra thì không có gì là hứng thú.

Cổ Diêu gật đầu nói: “Đồ quỷ, có biện pháp sao? Nếu như cứ tiếp tục thế này thì không ổn, sớm muộn gì cũng sẽ gặp chuyện không may!”

Hiên Viên Tam Quang suy nghĩ một hồi rồi nói: “Có thể khi gặp phải hải khiêu thì dùng được vật để tạm thời ổn định tâm tình, tạm thời khống chế bệnh tình, muốn vượt qua được thì chỉ có bản thân của cô ta thôi, hơn nữa được vật cũng không thể sử dụng thường xuyên được, nếu không thì hiệu quả sẽ giảm đi.”

Cổ Diêu gật đầu, bắt đầu nói: “Xem ra không còn biện pháp nào nữa rồi!”

“Còn nữa, tiểu huynh đệ, thân pháp của người quả thật là cao minh!” Hiên Viên Tam Quang dù sao cũng là xuất thân từ một trong bát đại cổ tộc, ánh mắt tinh tường, mặc dù đang lái thuyền cũng chú ý được điều đó.

Cổ Diêu thản nhiên nói: “Xem như là thế.”

Hiên Viên Tam Quang cũng không có truy hỏi đến cùng, dù sao thì vũ kỹ của người khác cũng là việc riêng tư.

Trong khi đi lại trên biển, trong đội có được một người có khinh công thuộc hàng cao thủ có thể nói là cực kỳ quan trọng. biển cả không giống như đất liền, nếu như hành động linh hoạt thì rất tốt. thanh niên trước mặt khinh công nhanh, bình, ổn, trước cuồng phong bão táp mà vẫn hành động tự nhiên như trên đất liền, hèn chi có gan khiêu chiến với ác ma đảo, càng quan trọng hơn chính là hấn kinh biển bất loạn, quả nhiên là anh hùng xuất thiếu niên!

Hiên Viên Tam Quang vốn đánh giá Cổ Diêu không thấp, bây giờ lại cao thêm một bậc.

Còn thân phận của cuồng thần Chiến Thiên thì hấn cũng biết rồi, chỉ là có chút ngoài dự kiến, cuồng thần Chiến Thiên đam mê chiến đấu so với hấn mê cờ bạc không kém, vậy mà lại cam tâm nghe sai khiến.

Bất quá, với hấn mà nói thì biển cả cũng là một đối thủ tốt, có lẽ đây mới chính là mục đích của hấn.

Vài ngày sau đó, Cổ Diêu không có việc gì ngoài ý muốn. Được vật có được tác dụng nhất định, còn nữa, quả đúng như linh vân nói nàng đúng là một cô gái kiên cường.

Hành trình ngày càng chậm, bởi vì số lần đụng phải hải khiêu ngày càng nhiều, thời gian kéo dài lại càng lâu hơn, một lần hải khiêu có thể kéo dài suốt hai giờ.

Lúc này đã không thể chỉ dựa vào một mình hvtq nữa, cũng may mọi người phối hợp ngày càng thuần thục, mỗi lần đều hữu kinh vô hiểm, nói chung là có thể coi như thuận lợi.

Các loại hải quái cũng đã lần lượt xuất hiện, điểm chết người chính là bọn chúng lựa đúng lúc hải khiêu mới tấn công cho nên mọi người vừa phải khống chế thân phong hào vừa phải đối kháng với bọn hải quái, cực kỳ phiền toái.

Hải quái cũng không cần biết tại sao lại có hải khiêu, chúng nó là chủ nhân ở đây nên chúng biết khi có hải khiêu là thời điểm tốt nhất để săn mồi.

Theo như lời của Hiên Viên Tam Quang thì họ đã đến trung tâm của ác ma hải vực.

Đây chỉ mới là ở giữa của ác ma hải vực thôi mà đã lợi hại như thế thì càng đi sâu vào sẽ thế nào đây?

Cổ Diêu trong lòng cảm thấy lo lắng, nhưng không phải lo cho mình mà là lo cho Đoan Mộc Tình.

Một nữ hài yêu kiều, nàng lại không có kinh nghiệm nếu như gặp phải cơn bạo nộ của đại dương ...

Cổ Diêu không dám suy nghĩ tiếp, không cần biết kết quả thế nào, hần nhất định phải đi lên đảo, chưa biết được tin tức của Đoan Mộc Tình hần nhất định sẽ không bỏ cuộc giữa chừng.

Chỉ hy vọng nàng có thể cát nhân thiên tướng! Một nữ hài từ thiện lương như nàng thì chắc ông trời cũng sẽ không nhẫn tâm mà cướp đi tính mạng của nàng!

142. Chương 6: Ác Ma Nhị Trùng Xương

Trung bình cứ cách hai giờ là lại phải đổi mặt với một đợt hải khiêu, thậm chí còn gặp phải vòi rồng kinh khủng, cái thứ xui xẻo đó tuyệt không phải là dễ chơi, nếu như bị nó cuống vào thì thần phong hào cho dù có tồn tại mười vạn thủy tinh để nâng cấp cải tạo cũng sẽ chẳng khác nào một tờ giấy.

Hai khiêu ngày càng lợi hại, không ngừng sử dụng sức lực làm hao tổn thần phong hào, thời gian nghỉ ngơi bị rút ngắn dần mọi người đều cảm thấy cổ hết sức, nếu như bọn họ không phải cao thủ thì sớm đã sụp đổ.

May là Cổ Diêu trong quá trình làm nhiệm vụ hần đã đổi được không ít linh đan diệu dược, cho nên số lượng tích trữ cũng không ít, phân phát cho mọi người, nhất là Linh Vân và Đông Phương Lộ, hai người yếu nhất.

Sau khi tiến vào sâu trong biển, sự yếu kém của Linh Vân bắt đầu biểu hiện ra, nàng không thể duy trì liên tục như những người khác, cũng may nàng có kinh nghiệm bù đắp vào cho nên có thể miễn cưỡng cầm cự được.

Đông Phương Lộ là cao thủ về ám khí, ở giữa biển cả bao la thế này thì lại có cảm giác anh hùng không đất dụng võ. Hiên Viên Tam Quang vốn rất hiểu rõ về biển cả cho nên đó cũng là một ưu thế của lão, lúc nào cũng có thể đem lực lượng phát huy khả năng tối đa.

Chiến Thiên là một tráng niên, thân thể đang vào giai đoạn sung sức nhất, sau khi cuộn hóa thì sức lực tựa hồ như không hề cạn kiệt.

Mà Cổ Diêu với sự cải tạo của Tiêu Dao Vô Cực đan, cộng thêm tu luyện thiên ma quyết cho nên tốc độ khôi phục vô cùng kinh người.

Sau khi ba người sử dụng đan dược mà tốc độ cũng chẳng nhanh lên được, Linh Vân cùng với Đông Phương Lộ thì không có biện pháp nào khác, chỉ có thể kiên cường sử dụng.

Nhưng linh đan này vô cùng trân quý. Đó đều là trân phẩm mong ước của các vũ giả, tốc độ khôi phục của nó so với các đan dược bình thường hơn gấp bội lần, nhưng bây giờ thì nó được dùng như ăn cơm.

Đối với việc Cổ Diêu xuất ra một số lượng lớn linh đan, Đông Phương Lộ có chút cảm giác kỳ quái, cái túi của tên gia hỏa này chắc là bách bảo, bất cứ thứ gì cũng có thể có được.

Nhưng nàng cũng không có muốn truy hỏi. Thời gian nghỉ ngơi lúc này là vô cùng ít ỏi, mỗi một khắc rảnh rỗi bọn họ đều dùng để nghỉ ngơi, nếu như không phải cần thiết thì họ cũng sẽ không nói chuyện, cố gắng giữ sức, tận dụng thời gian khôi phục thể lực.

Lại trải qua một đợt hải khiêu. Mọi người lập tức tiến hành điều tức.

Cổ Diêu đến bên cạnh Hiên Viên Tam Quang nói: "Đồ quý, khoảng cách đến ác ma đảo còn xa không?"

Hiên Viên Tam Quang thấy hần tinh thần vẫn thanh tỉnh, không có cảm giác mệt mỏi. Không khỏi nhún mày, thanh niên này, ngày càng thú vị.

Những vũ kỹ mà Cổ Diêu thi triển. đa số đều là những chiêu thức mà trước đó hần chưa từng thấy, thể nhưng uy lực lại rất cường đại.

Thoáng suy tính lão đáp: "Chiều theo lộ tình và số lần hải khiêu thì chúng ta đang ở sâu trong ác ma hải vực, khoảng cách đến ác ma đảo khoảng chừng năm trăm km?"

"Năm trăm km?" tinh thần của Cổ Diêu phấn chấn hẳn lên.

Đông Phương Lộ và Linh Vân cũng tiến đến, bọn họ cũng chú ý đến vấn đề này giống Cổ Diêu.

Chỉ có Chiến Thiên vẫn nhắm mắt dưỡng thần, hiện tại tâm tình của hắn đang ở vào trạng thái tốt nhất, liên tục chiến đấu, còn có thể khiêu chiến với siêu cấp cường giả, còn về việc lúc nào đến được ác ma đảo thì hắn không quan tâm.

Đông Phương Lộ vô cùng vui vẻ nói: "Vậy chúng ta không phải sắp đến rồi sao?"

Nàng đã bị hải khiêu hành hạ sắp điên lên rồi, sắc mặt của nàng lúc này không thể nào tốt được, được vật được phục dùng để chống lại chứng bệnh sợ nước đã được nàng dùng quá nhiều, hiệu quả đã giảm đi rất nhiều, cho nên bất kỳ lúc nào cũng có thể sẽ không còn tác dụng nữa, Cổ Diêu cũng rất là quan tâm đến vấn đề này.

Linh Vân nghe thế thì nói: "Tỷ tỷ, không đơn giản thế đâu."

Đi theo Hiên Viên Tam Quang đã lâu, nàng cũng đã biết phân tích tình hình.

"Linh Vân nói không sai! Mặc dù không muốn đả kích các người nhưng đừng đoạn đường năm trăm km này!"

Hiên Viên Tam Quang nói: "Quả thật, nếu như là một đường biển thông thường thì hơn năm trăm công lý cũng không tính là bao nhiêu, tính theo tốc độ của thần phong hào thì chỉ cần bảy giờ là có thể đạt được, nhưng mà đó chỉ là tính dựa trên một hải vực yên tĩnh!"

Hiên Viên Tam Quang dừng lại một chút rồi nói tiếp: "Hiện tại chúng ta phải kháng cự với hải khiêu, dưới sự cản trở của hải khiêu thì tốc độ của thần phong hào sẽ bị chậm lại rất nhiều, điểm đó chắc các người cũng biết, nhưng vẫn còn hai dị tượng hẩn các người chưa biết, đó chính là đặc tính của các ma hải vực."

Đông Phương Lộ vội vàng nói: "Là dị tượng gì?"

"Đầu tiên, sau mỗi lần hải khiêu, thì phương hướng của thần phong hào với ác ma đảo sẽ bị lệch đi, đối với chúng ta mà nói đó chính là nghịch lưu, điều đó có ảnh hưởng rất lớn đối với tốc độ của thần phong hào, bởi vì ở giữa biển cả thì không có thứ gì hoàn toàn đứng im."

"Thứ hai, các người có nhận ra không, càng đến gần thì hải khiêu càng nhiều?"

Cổ Diêu gật đầu xác định, quả đúng là như thế, cho nên tốc độ bổ sung cũng không kịp với tiêu hao."

Hiên Viên Tam Quang nói: "Đây chỉ là một trong các nguyên nhân, ngoài ra, nước ở sâu thẳm bên trong ác ma hải vực còn có tính kết dính?"

"Dính?"

"Đúng vậy, nước ở đây không giống với nước thông thường, nước ở sâu trong ác ma hải vực giống như là mỡ vậy nó tính chất kết dính."

Đông Phương Lộ lẩm bẩm nói: "Chẳng trách, ta có cảm giác cả người rích rích rất là khó chịu."

Hiên Viên Tam Quang cười nói: "KHó chịu chỉ là vấn đề phụ, vấn đề chính là nó sẽ ngăn cản tốc độ của thần phong hào rất nhiều, thử nghĩ xem, một chiếc thuyền chạy trên nước và trên mỡ thì có điểm gì khác nhau?"

"Còn nữa, nếu như nước có dính lại với nhau thì hải khiêu so với hải khiêu thông thường có gì khác, đó là lực phá của nó sẽ tăng lên rất nhiều."

Cổ Diêu nhú mày nói: "Nếu nói như thế, trước khi đến ác ma đảo, chúng ta phải di chuyển trên thứ nước đáng ghét này?"

"Thứ nước đáng ghét" Hiên Viên Tam Quang cảm thấy câu nói của Cổ Diêu có chút thú vị, "Ha ha, không sai, quả là một thứ nước đáng ghét, nếu như không có chúng thì chúng ta tựa như là một loài chim cất cánh bay trên trời cao rồi!"

Nói đến đây thì ngữ khí của Hiên Viên Tam Quang thay đổi: “Đáng nói hơn chính là, thứ nước này ngoài việc cản trở tốc độ của chúng ta nó còn ảnh hưởng đến tinh thần của sinh vật đi ngang qua nó! Nếu như là người bình thường đi ngang qua thì sẽ có cảm giác buồn ngủ, tinh thần không thể thanh tỉnh được, ví dụ như loài chim có tinh thần lực kém xa con người, khi bay trên mặt biển, mà hạ thấp xuống gần thì sẽ bị ảnh hưởng đặc biệt của thứ nước này mà rơi xuống biển!”

Đông Phương Lộ nói: “Chẳng lẽ chúng nó không thể bay cao được một chút hay sao?”

Hiên Viên Tam Quang lắc đầu nói: “Đó là không thể, ảnh hưởng của thứ nước này làm cho khí trời mất cân đối, tạo nên các đợt gió lốc, cô nương, cô biết tại sao mỗi lần có hải khiêu thì mây đen đều kéo đến cuộn cuộn không? Biết tại sao ác ma hải vực lại xuất hiện nhiều đợt hải khiêu đến thế không? Tất cả đều là do sự mất cân đối của khí trời do bị ảnh hưởng của thứ nước này, rồi tạo nên các đợt hải khiêu, nếu như các loài chim mà trực tiếp bay lên cao vào lúc này thì ...”

Hiên Viên Tam Quang chưa nói xong nhưng mọi người cũng đã hiểu được ý tứ: “Bất luận là người hay vật thì ngay cả cận bã cũng không còn.”

Đi ác ma đảo chỉ có hai con đường, nếu đi bằng đường biển thì cử tử nhất sinh, còn con đường kia chính là chết, chính vì thế cho nên nó mới tạo cho Hiên Viên Tam Quang cảm giác kích thích.

“Tất nhiên, nếu đi sâu vào trong ác ma hải vực thì mật độ của thứ nước này còn tăng lên, ta đã tính qua, mật độ của tử thủy lúc này so với bình thường có thể là 2.6, nếu đi tiếp thì có thể tăng lên đến gấp 5, đó là lần cuối cùng ta đi đến ác ma đảo tính được. Có điều mật độ của nước có thể tăng lên theo từng năm, mỗi năm tăng lên một chút!”

“Được rồi được rồi!” Cổ Diêu ngăn Hiên Viên Tam Quang nói tiếp, các số liệu kia khiến cho hắn rối loạn đầu óc: “Được rồi, đồ quỷ, lão tử tính xem với tình hình trước mắt của chúng ta thì còn bao lâu nữa mới đến được ác ma đảo?”

“Uh, nếu không tính hải khiêu, thì chúng ta có thể sẽ đạt được tốc độ hai mươi mốt km/h, nếu như tính thêm sự cản trở do hải khiêu, rồi thêm mấy thứ khách nữa, thì ít nhất cũng phải bốn ngày nữa, ở đây ta tính theo tình hình thuận lợi nhất rồi.”

“Chậm nhất thì sao?”

“Vĩnh viễn không thể đến được!”

Nếu như xảy ra chuyện ở giữa biển thì cũng chẳng khác nào vĩnh viễn không thể đến ác ma đảo được.

Nhanh nhất cũng phải bốn ngày, Cổ Diêu tự tin với khả năng của mình hoàn toàn không có vấn đề, nhưng còn Đông Phương Lộ?

Ngẩng đầu nhìn về phía Đông Phương Lộ, hôm nay mái tóc đỏ của nàng đã rối bời, quần áo không chỉnh tề, khuôn mặt thiếu sức sống, trong mắt đều là tơ máu, gần như đã kiệt sức.

Trong các lần đối kháng với hải khiêu, nàng còn phải đấu tranh với tâm bệnh của mình, cho nên áp lực vô cùng lớn, nhưng Đông Phương Lộ vẫn có thể cầm cự được cho đến bây giờ, Cổ Diêu cũng phải xác nhận nàng là một nữ hải rất kiên cường.

Đi đến bên người nàng, Cổ Diêu quan tâm nói: “Cô ổn chứ?”

Đông Phương Lộ nghe thế thì mở to mắt ra: “Đương nhiên, bốn tiểu thư không có vấn đề gì, yên tâm đi!”

“Sắp chết rồi mà còn ngang ngạnh!” Cổ Diêu đưa tay nhét một vật vào tay nàng: “Cầm lấy đi!”

Đó là một viên đan dược nhỏ màu xanh, Đông Phương Lộ nhíu mày hỏi: “Cái gì đây?”

“Thanh Ngọc Hộ Nguyên Đan, đối với cô rất là hữu dụng!”

Đông Phương Lộ nghe thế thì cảm thấy kinh hãi, nàng xuất thân từ một đại gia tộc hiển nhiên biết cũng có chút kiến thức.

Thanh ngọc hộ nguyên đan, do mười loại linh dược quý hiếm luyện thành, ngoại trừ tác dụng nâng cao tốc độ phục hồi thể lực còn có khả năng thanh tỉnh tinh thần, giảm cảm giác mệt mỏi vô cùng công hiệu.

Đan dược có khả năng giúp cho người dùng tăng khả năng phục hồi thể lực cũng không hiếm, nhưng có thể thanh tĩnh tinh thần thì lại vô cùng hiếm có, vì vậy có thể nói là vô cùng quý.

Mấy ngày nay, Cổ Diêu liên tục đưa ra các loại dược vật cho mọi người sử dụng để phục hồi thể lực, mà các nữ hài sử dụng lại càng nhiều, nhưng lần này Cổ Diêu chỉ đưa cho một mình Đông Phương Lộ.

Bởi vì thanh ngọc hộ nguyên đan lúc trước là do Philip đưa cho hắn, có tác dụng cứu mạng, chỉ có một viên, cho nên hắn chỉ có thể đưa cho người cần thiết nhất trong đội.

Đông Phương Lộ phải đấu tranh với tâm bệnh của mình cho nên tiêu hao có thể nói là nghiêm trọng nhất, thanh ngọc hộ nguyên đan có thể hồi phục tinh thần đối với nàng là vô cùng hữu ích.

Đông Phương Lộ không phải là dạng người ẻo lả, lễ mễ này nọ, nhưng cũng có chút do dự: "Cái này ..."

Nhưng nàng chưa kịp nói hết đã bị Cổ Diêu cắt ngang: "Đừng có nghĩ lung tung, ta đưa cho cô chính là muốn cô không có bị chuyện gì, làm ảnh hưởng đến mọi người!"

Nếu như là trước kia thì chắc chắn đối với giọng điệu lúc này của Cổ Diêu thì nàng nhất định sẽ trả lời lại một cách mỉa mai. Nhưng lúc này trong lòng nàng lại có cảm giác ảm ảm, chỉ yên lặng tiếp lấy viên đan dược.

"Ta nói này, cái túi của mi là túi bách bảo hay sao thế, sao có thể chứa được nhiều thứ trong đó thế?"

Cổ Diêu có cảm giác đau đầu: "Lại nữa rồi?"

"Không nói thì thôi, ai mà thèm, nhưng người đừng mong sẽ được yên, cho dù có đi vào nhà vệ sinh thì ta cũng sẽ đi theo!"

"Được được rồi, ta nói, là do người ta tặng cho ta, có được chưa?"

"Hừ, người tượng ta là con nít chắc, làm như đây là kẹo vậy, nói cho là cho?"

"Có gì mà kỳ quái chứ, lúc này không phải ta cũng cho cô sao?"

Cổ Diêu đối với sự quấy nhiễu của Đông Phương Lộ đã không còn sự nhẫn nại nữa, sau những 'kinh nghiệm' có được, Cổ Diêu nhận thấy nàng tuy hành động không cẩn thận, nhưng thật chất cũng là một nữ hài yêu kiều, cũng muốn được người khác quan tâm.

Sở dĩ nàng luôn luôn chủ động cãi nhau với mình đều là do chứng bệnh sợ nước của nàng, dưới tâm bệnh thần kinh của nàng lúc nào cũng căng thẳng, chịu đựng áp lực rất lớn. Thần kinh nếu như căng thẳng quá sẽ có thể bị đứt bất cứ lúc nào.

Ngồi tán dóc với Đông Phương Lộ hai ba phút cũng chẳng phí phạm thời gian nghỉ ngơi nhiều lắm, lại còn có thể giảm bớt áp lực cho nàng, sau mỗi lần trêu chọc nàng thì nàng dường như linh hoạt hơn không ít.

Tiếp tục đi suốt bốn giờ cũng không thấy xuất hiện hải khiếu, đây cũng là lần mọi người có được thời gian nghỉ ngơi dài nhất, nhưng về mặt của Hiên Viên Tam Quang lại hết sức âm trầm, ở sâu trong ác ma hải vực lại yên tĩnh như thế thì đúng là không bình thường, thứ nhất là do vận khí tốt, còn khả năng kia chính là nó đang chuẩn bị cho một đợt hải khiếu mới.

"Kỳ quái, lâu như vậy mà cũng chưa đụng phải hải khiếu!" Đông Phương Lộ từ tỉnh lại sau khi tỉnh tọa, sau bốn giờ điều tức thì khí sắc của nàng đã tốt hơn rất nhiều, khuôn mặt xinh xắn đã hồng nhuận trở lại, xinh đẹp động lòng người.

Cổ Diêu vừa định nói thì có một âm điệu truyền đến.

Âm điệu liên tục không dứt, tạo nên một nhạc khúc, bên trong âm điệu trầm thấp dường như còn ẩn chứa những tiếng nói không liên mạch, nghe có cảm giác thấm thiết, nghẹn ngào.

Thanh âm vừa thấm thiết vừa có cảm giác nghẹn vào họng cùng một chỗ, tựa hồ như có chút kỳ lạ, tựa như hai thanh âm trùng xuống.

Ở giữa ác ma hải vực ngay cả một bóng ba cũng không có vậy mà lại có được lại thối nên hai tiết tấu này thật là ly kỳ!

Đây là một tác phẩm có tác dụng thôi mien, mọi người nghe xong đều có cảm giác mệt mỏi, có cảm giác như muốn nằm xuống ngay tại sàn tàu mà ngủ, chợt có một giọng nói vang lên như sấm truyền vào tai của mỗi người: "Mọi người vào vị trí!"

Mọi người như từ trong mộng tỉnh lại, vội rùng mình, vội trở lại vị trí của mình trong trận.

Sắc mặt của Hiên Viên Tam Quang vô cùng khó coi, nguy hiểm mà hắn luôn lo lắng sẽ phải đối mặt đã trở thành sự thật: "Ác Ma Nhị Trùng Xương, chúng ta đã đối mặt với khảo nghiệm lớn nhất rồi! Thanh âm mà lúc này mọi người nghe được chính là ma âm, nhất định phải tập trung tinh thần, nếu không sẽ lập tức bị chìm vào giấc ngủ!" Sắc trời lại bắt đầu đen lại, Cổ Diêu và mọi người đều đã có kinh nghiệm cho nên biết là sắp phải đối mặt với hải khiếu.

Mây đen cực kỳ dày, có cảm giác như bầu trời được kéo lại gần vậy, thiên địa u ám, cảnh vật ở cũng trở nên mờ ảo, cũng may là thần phong hào có khắc nhiều dạ minh châu, cho nên trong khu vực xung quanh ba mươi thước có thể nhìn thấy được, chưa đến nỗi giống như bị lạc vào mây mù.

Lần này cực kỳ gay gắt, hơn tất cả những lần trước, mọi người vừa vào vị trí thì thần phong hào bắt đầu lung lay dữ dội.

Ngẩng đầu nhìn lên đã thấy một con sóng cao hơn ba mươi thước đang ùn ùn kéo đến, giống như một con cự thú.

Cổ Diêu hít một hơi, lầu bầu nói: "Chỉ mới là đợt sóng đầu tiên thôi mà đã cao như thế rồi, không phải là muốn chơi lão tử chứ?"

Đông Phương Lộ lại chỉ về phía sau lưng, sắc mặt tái nhợt: "Người xem!"

Cổ Diêu quay đầu lại nhìn, bây giờ thì hắn hiểu được nguyên nhân khiến Đông Phương Lộ hoa dung thất sắc, bởi vì sắc mặt của hắn so với Đông Phương Lộ không tốt hơn bao nhiêu.

Một con sóng cũng cao như con sóng kia đang đánh đến từ phía sau.

Cổ Diêu thiếu chút nữa bất tỉnh nhân sự, hắn không thể nói ra lời.

Hai con sóng khổng lồ, với cùng một khí thế đánh vào nhau, loại hiện tượng lạ này đúng là một 'Kỳ Quan', Cổ Diêu nghĩ rằng cũng chỉ có ở ác ma hải vực mà thôi.

Đây chính là ác ma nhị trùng xương sao? Mẹ nó thật là ghê gớm mà!

Tử thủy đáng chết, ác ma hải vực đáng chết!

Tiền Lãng hậu hử, nếu như thần phong hào bị ép giữa hai con sóng thế này thì sẽ ra sao?

Biến thành bột?

Cổ Diêu đột nhiên cảm giác rằng hoàn toàn không có chút cảm giác buồn cười nữa.

143. Chương 7: Minh Vương Trảm

"Mau, giúp ta lấy tinh hạch bỏ vào để nhanh chóng đạt tốc độ đến cực hạn mà tiến về phía trước!"

Nghe Hiên Viên Tam Quang hô to những người khác có chút kinh ngạc, dùng tốc độ cao nhất đi tới, như thế thì chẳng phải là Thần Phong Hào sẽ trực tiếp va chạm với con sóng lớn đó sao?

Nhưng ở giữa biển thì Hiên Viên Tam Quang dù sao cũng là người có quyền nhất, nếu hắn bảo làm thế thì hắn nhiên là có lý do, mọi người đối với sự chỉ huy của lão không hề nghi ngờ, mặc dù rất là kinh ngạc nhưng mọi người vẫn đứ đứ đi vào trong trận, Thần Phong Hào nhất thời như được thần lực trợ giúp, đập gió rẽ sóng.

Cứ như thế, khoảng cách với sóng lớn càng được rút ngắn, con sóng trước mặt cũng không có giảm tốc độ mà tiến đến trước mặt.

Con sóng cao hơn ba mươi thước tựa như là một con mãnh thú, trước mặt nó, Thần Phong Hào chẳng khác nào một con châu chấu, mọi người đều cảm nhận được một khí thế không thể kháng cự, trong lòng dâng lên cảm giác vô lực.

Nhưng Hiên Viên Tam Quang không phục, đối với một ma cò bạc mà nói thì trước khi mở bài thì tuyệt đối không thể nhận thua.

“Để ta xem, đến tột cùng là chí tôn bảo hay là biết tam ba!”

Trong tiếng cười cuồng tiếu, hai bàn tay của hắn trong không trung run run, sau đó hét lớn một tiếng: “Khai!”

Ba viên xúc xắc bay ra, hợp thành một hàng ngang bay đến trước con sóng, càng lúc càng to ra, cuối cùng không ngờ lại hóa thành một con xúc xắc hơn mười thước.

Hiên Viên Tam Quang quả nhiên là có cá tính, đem tuyệt học của Hiên Viên gia tộc cải tạo lại thành chiêu thức có liên quan đến cuộc sống của mình.

“Ầm!” Vô kiên bất tới <@đánh đâu=“” thắng=“” đó=“”> cự lẫm. Phần dưới bị chặn lại, bị mất đi sự chống đỡ nên phần trên hạ xuống, khí thế hung hăng của con sóng lớn nhất thời giảm đi nhiều không còn như lúc nãy.

Xúc xắc cũng không thể chống đỡ được lâu lắm, nhanh chóng bị vỡ, nhưng nó đã hoàn thành nhiệm vụ.

Một con sóng lớn cao hơn ba mươi thước đã bị nó làm đứt đoạn thành hai luồng thủy triều cao khoảng mười lăm thước, một với một không nhất định bằng hai, uy hiếp đã giảm đi rất nhiều.

“HA ha, xem ra ta cũng khá là may mắn!”

Hiên Viên Tam Quang vô cùng vui vẻ, Thần Phong Hào từ từ tiến đi, lướt qua các dòng nghịch lưu.

Linh Vân cô cũng hẩn trương, trái tim như muốn nhảy ra ngoài, nhưng cũng hết sức kích thích, canh bạc lần này đã giành được chiến thắng, một chiến thắng đẹp.

Đôi tay nhỏ bé của nàng vỗ lên, tiếng cười trong như chuông bạc vang lên: “Sư phụ, chí tôn bảo! Người đã đỡ được chí tôn bảo!”

Hiên Viên Tam Quang đắc ý nói: “Khà khà, nếu đánh cuộc với số mệnh thì trước giờ không ai thắng được sư phụ cả!”

Di chuyển nghịch lưu khoảng trăm thước thì Thần Phong Hào bắt đầu di chuyển xuôi dòng.

Những người có kinh nghiệm đều biết, khi di chuyển dọc xuống theo trường lưu với tốc độ nhanh rất nguy hiểm vì bất kỳ lúc nào mũi tàu cũng có thể chúi xuống, lao thẳng xuống biển sâu, vạn kiếp bất phục.

Ngực của Đông Phương Lộ đập liên hồi, hai mắt nhắm lại không dám xem nữa, có cảm giác như là kinh phong đập vào mặt.

Kỹ thuật của Hiên Viên Tam Quang có thể gọi là ‘Nghệ Thuật’, khi Thần Phong Hào sắp chuối hẳn xuống thì nó vòng một đường cong hoàng mỹ, thay đổi phương hướng, vững vàng hướng ra xa.

Một thanh âm lớn vang lên ở phía sau diếc cả tai. Đó chính là do hai con sóng lớn va chạm với nhau. Hai bên không bên nào chiếm phần hơn, đồng thời tiêu tán. Mặt biển nổi lên vô số bọt khí, vô cùng xinh đẹp, mà ở nơi giao nhau tạo nên một dòng xoáy có đường kính gần một km, các bọt nước trên mặt biển dần dần bị cuốn vào trong dòng xoáy.

Mọi người cảm thấy da đầu tê dại, nếu như vẫn còn ở chỗ đó thì Thần Phong Hào khẳng định là tan không còn manh giáp. Bên trong ác ma hải vực đã có rất nhiều chiếc thuyền cũng đã bị tan biến như thế.

“Ác ma chi khẩu!” Hiên Viên Tam Quang chỉ vào vùng nước xoáy nói: “Hành trình đầu tiên của ta cũng đã đụng phải nó, lúc đó có ba chiến thuyền buôn, lúc ấy có một chiếc gần vùng nước xoáy lập tức bị cuốn vào, hai chiếc thuyền khác lúc đó phải lập tức đưa tinh hạch vào để gia tăng tốc độ, khó khăn lắm mới có thể

thoát nạn! Nếu như chúng ta đi chậm thì có thể thoát được con sóng lớn nhưng cũng sẽ bị ác ma chi khẩu nuốt trọn.”

“Mja!” Cổ Diêu không nhìn được mà mắng một câu, ác ma hải vực đúng là điều cổ quái gì cũng có, khó có thể đề phòng được.

Dòng xoáy kia đến cũng nhanh mà đi cũng nhanh, nổi lên vào tiếng rồi chìm vào trong biển cả.

Lúc này con sóng thứ hai cũng kéo đến, Hiên Viên Tam Quang vẫn dùng phương pháp trước cho Thần Phong Hào tiến lên phía trước với tốc độ nhanh nhất.

Đến lúc cách con sóng không xa, Cổ Diêu lớn tiếng nói:”Lần này đến phiên ta!”

Hiên Viên Tam Quang là người lái tàu, đòi hỏi phải có được sức lực tốt nhất, nếu mỗi lần gặp phải con sóng lớn đều phải để hấn ra tay nữa thì không thể nào chịu thấu.

Thần Phong Hào tiến về phía trước một các vững vàng, Cổ Diêu tạm thời ngưng truyền đấu khí, nhảy lên cao, trong tay cầm một cây gậy màu đen.

Cây gậy kia nhìn không được đẹp mắt cho lắm, hay nói khó nghe hơn thì nó chẳng khác nào một thiêu hỏa côn bình thường, nhưng có điểm khác với bình thường là nó hơi cong hơi giống đao, nhưng ai ai cũng biết độ cong của đao quá ít cũng sẽ ảnh hưởng đến lực khảm của đao.

Khi có đấu khí đưa vào thì cây hắc côn này liền khác hẳn.

Hắc mang nồng đậm xuất ra, không khí có chút ngưng trệ, Chiến Thiên có cảm giác cây thiêu hỏa côn kia so với Vô Phong Chi Nhận của mình còn trầm trọng hơn.

Đây là lần đầu tiên hấn thấy Cổ Diêu dùng vũ khí, Bất kể là Hiên Viên Tam Quang, Chiến Thiên, Linh Vân, thậm chí là Đông Phương Lộ đã cũng học chung với hấn nhiều năm cũng mới thấy lần đầu.

Sự việc mới mẻ luôn hấp dẫn sự mong chờ của người khác, mọi người đều muốn biết Cổ Diêu khi sử dụng cây thiêu hỏa côn kia sẽ xuất ra chiêu thức gì.

Hắc mang ngày càng dài, cầm Khốn Long trong tay, trong lòng Cổ Diêu nổi lên một cảm giác hăng hái, cho dù trước mặt có là núi cao cũng phải bỏ nó ra làm hai chứ đừng nói chỉ là một con sóng.

Kình lực tràn ngập toàn thân, không nhanh không chậm, Cổ Diêu hét lớn một tiếng, giờ cao khốn long chém xuống với khí thế vạn quân.

Cảm giác huyết mạch tương liên từ khốn long truyền đến Cổ Diêu, Cổ Diêu có cảm giác cây thiêu hỏa côn quái dị đao không phải đao này vô cùng thuận tay, thậm chí có thể nói là vũ khí vô cùng thuận tay, nó hiểu rõ ý định của mình, và trung thành chấp hành, đem nội lực của mình phát huy một cách tốt nhất.

Một đao mang hắc sắc hình bán nguyệt từ Khốn Long xuất ra, mang theo những thanh âm khó diễn tả bằng lời, tựa như là tiếng kêu của vô vạn ma quỷ, triệu bá minh vương, Ác Ma Nhị Trùng Xướng đang hung hấn lập tức bị ép xuống.

Một con sóng lớn bị hắc mang cắt ngang như cắt đậu hủ, hiện ra một lỗ hổng hình chữ V.

Hiên Viên Tam Quang thấy thế thì ánh mắt sáng ngời, lập tức điều khiển Thần Phong Hào tiến qua Thủy Hạp Cốc nhân tạo.

Nước bên cạnh Thủy Hạp Cốc dần dần tu bổ vào khôi phụ lại khoảng trống, nhưng chúng nó đã quá chậm, Thần Phong Hào đã xuyên qua nó đi đến một chỗ khác.

Nhảy xuống Thần Phong Hào Cổ Diêu hô lên:”Đồ Quỷ, rượu!”

Hiên Viên Tam Quang lập tức cầm hồ lô đưa cho hấn, Cổ Diêu tiếp nhận, ngửa đầu uống một hơi sau đó cười nói:”Sang khoái, sáng khoái, hà hà!”

Hiên Viên Tam Quang hướng về phía hấn gơ ngón tay cái lên cảm thán nói:”Tiểu tử nhà ngươi, rất tốt, so với lão đồ quỷ ta năm đó mạnh hơn nhiều!”

Tâm hồn thiếu nữ của Đông Phương Lộ cũng run động, Cổ Diêu hiện tại hào khí trùng thiên, hoàn toàn không còn bóng dáng của một tên bạo ngược cuồng xông vào nhà vệ sinh nữ năm nào.

“Lão chiến, người cũng làm lòi hóp đi!” Mắt thấy Hiên Viên Tam Quang và Cổ Diêu lần lượt biểu diễn, máu của Chiến Thiên đã sôi sục trào, hắn không thể để cho hai người giành hết phần được.

Rượu cũng là một vật xúc tác rất tốt với việc cuồng hóa, Chiến Thiên sau khi làm vài hóp cũng tiến vào tình trạng cuồng hóa, kéo cự kiếm bổ về phía con sóng lớn.

Còn Cổ Diêu thì lại vuốt ve hỏa côn trong tay: “Khốn long a khốn long, hãy làm cho chúng ta cùng nhau trở nên mạnh mẽ!”

Chiêu thức vừa rồi là một trong nhữn chiêu thức của Thiên Ma Quyết – Minh Vương Trảm.

Chiêu này nhất định phải sử dụng đao để thi triển, lúc vừa mới ngộ ra Minh Vương Trảm, Cổ Diêu không biết phải nên sử dụng vũ khí gì, bèn sử dụng khốn long để thử, phát hiện được uy lực vô cùng lớn.

Tiếp theo sau đó Cổ Diêu tìm các thanh đao khác để thử thì phát hiện, chúng nó không thể nào chịu đựng nổi sức lực của minh vương trảm, dễ dàng bị hủy, cho dù có là bảo đao tốt cũng không thể nào chịu đựng nổi, nhưng Khốn Long lại hoàn toàn vô sự, cho nên nó trở thành vũ khí duy nhất của Cổ Diêu để sử dụng Minh Vương Trảm.

Còn nữa, khi hắn thi triển minh vương trảm thì hắn lại nghe được thanh âm khó hiểu kia: “Thả ta ra!”

Từ lúc sau khi ‘hợp thể’ với La Thi Mị giải trừ tẩu hỏa nhập ma thì Cổ Diêu không hề nghe được thanh âm đó nữa, Cổ Diêu cũng đã sớm quên nó đi.

Một ý nghĩa trong đầu hắn hiện ra — Chẳng lẽ Khốn Long thật sự vây khốn long?

Không có khả năng, Cổ Diêu lắc đầu cho rằng đó là ý nghĩ hoang đường.

Long chính là thượng cổ thần thú, ngao du cửu thiên, không ai có thể khống chế làm sao bị nguy khốn trong hỏa côn nho nhỏ này?

144. Chương 8: Độc Hi Ác Cáp

Linh Vân và Đông Phương Lộ lần này không thể giúp được gì. Nên chỉ có thể ở nguyên vị trí trên trận.

Song trọng hải khiếu diễn ra gần nửa giờ, cự lãng cao nhất cũng hơn bốn mươi thước, nhưng rồi cũng dần dần hạ xuống, điều này chứng tỏ khảo nghiệm thứ nhất cũng sắp kết thúc.

Thời gian cũng không lâu lắm, nhưng sức lực mà mọi người tiêu hao là không hề ít.

Thần Phong Hào nhìn quá rất là thuận lợi, nhưng chỉ cần bị một lần giáp công của ác ma nhị trọng thì nhất định sẽ bị hủy, mai táng đám người Cổ Diêu dưới lòng biển, nếu như không phải kỹ thuật lái của Hiên Viên Tam Quang cao siêu thì sớm đã đại nạn lâm đầu rồi.

Ác ma hải vực quả thật là hiểm ác, Ác Ma Nhị Trùng Xướng này đến trùng trùng điệp điệp, hơn nữa nói đến là đến không hề có gì báo trước, căn bản là không cho người khác thời gian chuẩn bị, trốn cũng không thoát.

Sắc trời cũng đã không còn tối, từ đợt sóng cuối cùng bị phá tan thì mơ hồ có thể thấy được sự yên tĩnh ở phía xa xa rồi, phía sau cũng không có sóng lớn đuổi theo, tiếng gió thét gào cũng đã biến mất, tuyên bố Ác Ma Nhị Trùng Xướng cuối cùng cũng đã không còn dấu vết.

Mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, Linh Vân hân hoan cười nói: “Sư phụ, ván này chúng ta đã thắng!”

Hiên Viên Tam Quang không nói gì chỉ là gật đầu.

Đối phó với đợt sóng thần này thì hắc và Cổ Diêu cùng Chiến Thiên khá là tốn sức, bởi vì mỗi lần phá cự lãng là phải sử dụng chiêu thức cực mạnh, nếu như ác ma nhị trọng có thể duy trì thêm nửa giờ nữa thì có thể nói là phiền toái rất lớn.

Mặc dù thiên ma quyết có khả năng khôi phục kinh người nhưng Cổ Diêu cũng không khỏi có chút mệt mỏi. Nhưng ánh mắt của hắc đầu tiên là hướng về phía Đông Phương Lộ.

Hồng phát mỹ nữ mím chặt đôi môi anh đào không có lên tiếng, Khuôn mặt xinh xắn tái nhợt, cũng may là thể lực của nàng tiêu hao rất ít, với lại nàng lại có được bốn giờ nghỉ ngơi hắc là không có vấn đề gì.

Thấy được Cổ Diêu đang nhìn mình, Đông Phương Lộ mở to mắt, nhớ đến khí phách của Cổ Diêu khi rút đao đoạn thủy thì có chút ngẩn người.

Tên lưu manh này, xem ra cũng có chút khí phách!

Cổ Diêu đang định nói gì đó, đột nhiên cảm giác được gì, nói lớn tiếng với Đông Phương Lộ: "Cẩn thận!"

Đông Phương Lộ từ trong huyền tường tỉnh lại, ngẩn người, không biết Cổ Diêu có ý gì.

Chính vào lúc này, một cái lưới từ dưới biển vươn lên.

Đúng vậy, chính là một cái lưới, dài hơn mười thước, hơn nữa lại cực kỳ linh hoạt. Nó nhanh chóng quấn lấy Đông Phương Lộ, sau đó nhanh chóng co rút lại.

Giữa biển, bởi vì bị say sóng cho nên Đông Phương Lộ chỉ có thể phát huy được hơn phân nửa khả năng của mình, lúc này vừa trải qua sóng dữ khiến cho hoa dung lại càng thất sắc, toàn thân cũng có cảm giác nhũn ra, không còn khí lực để giãy dụa, huống hồ chỉ cái lưới kia còn chặt hơn cả gân bò, khiến cho Đông Phương Lộ không thể nào nhúc nhích được tay chân.

"A!" Đông Phương Lộ cho dù to gan lớn mật cũng không nhịn được mà phải kinh hô lên.

Biến cố xảy ra bất thành linh lại cho mọi người sợ ngây người, Hiên Viên Tam Quang và Chiến Thiên đều có kinh nghiệm, lập tức có phản ứng, tấn công về phía cái lưới kia. Hiên Viên Tam Quang quay sang nói: "Linh Vân, tạm thời cầm lái!"

"Vâng! Sư Phụ!"

Linh Vân lập tức chạy đến vị trí buông lái. Nàng cũng đã đi biển nhiều lần đã có năng lực thay thế sư phụ tạm thời điều khiển thần phong hào.

Cổ Diêu phát hiện sớm nhất, khoảng cách cũng gần nhất, hơn nữa kinh công lại hơn hẳn mọi người, khi nhìn thấy Đông Phương Lộ bị quấn đi thì lập tức thì triển thật phong bộ đuổi theo phía sau tuyền qua <@vòng xoáy=" "> kinh khí xuất hiện trong tay của hắc, đánh về phía cái lưới kia: "Buông ra cho ta!"

Một đòn nguyên tử bạo liệt quyền đánh trúng đầu lưới, nhưng không thể đánh nó vỡ tan mà chỗ bị đánh trúng chỉ bị lõm sâu vào, mặt ngoài lưới xuất hiện nước chảy nhộn nhạo, chỗ bị lõm vào lập tức khôi phục lại bình thường.

Thấy kết quả không như dự tính, Cổ Diêu kinh ngạc, cái lưới này cứng cỏi vô cùng, kỹ năng phòng ngự quả thật là rất tốt, đem kinh lực của nguyên tử bạo liệt quyền phân tán đều khắp lưới.

Mất thấy Đông Phương Lộ bị kéo vào trong nước, mười ngón tay của Cổ Diêu chỉ ra, mười tia hắc tuyến bắn ra.

Thuấn ngục chỉ là kỹ năng có khả năng xuyên thấu mạnh nhất, lúc này thì cái lưới cũng không có biện pháp phòng lực, mặc dù thương tổn không lớn nhưng thần kinh nối với đầu lưới vô cùng linh mẫn, cảm giác đau nhức làm cho nó phải thả Đông Phương Lộ ra, chủ nhân của đầu lưới đã nổi giận, chuyển hướng sang người gây tổn thương cho nó.

Khi chống đỡ Ác Ma Nhị Trùng Xương Cổ Diêu đã tiêu hao không ít sức lực, vừa rồi dưới tình thế cấp bách nên không hề lưu lại gì àm toàn lực xuất ra một chiêu nguyên tử bạo liệt quyền và mười chiêu thuấn ngục chỉ, quả là chịu không thấu, cho nên không thể kịp thời tụ khí liền bị đầu lưới quấn lấy kéo vào trong nước, trong nháy mắt liền mất đi bóng dáng.

Đông Phương Lộ thấy thể liền la lên: "Đồ lưu manh!"

Hiên Viên Tam Quang không biết đã đến phía sau từ khi nào, sắc mặt ngưng trọng nói: "Tiểu thư, hãy lập tức quay về thần phong hào chờ đợi!"

Dùng sức tiến Đông Phương Lộ, thân thể của nàng liền bay lên từ từ rơi xuống sàn tàu của thần phong hào.

Đông Phương Lộ biết rằng ở dưới nước thì nàng căn bản là không giúp ích được gì, nên trong lòng rất khẩn trương.

Ây, cái tên lưu manh kia, cuối cùng thể nào rồi?

"Oa!" Một tiếng kêu khó nghe vang lên, một quái vật từ dưới biển nhô lên.

Có lớp vỏ lớn, khắp cả người đều lai gai nhọn, một đôi mắt to, cực kỳ giống lưới liềm, nhưng lại lớn hơn cả trăm lần.

"Độc Hi Ác Cáp!" Hiên Viên Tam Quang thấy thể thì cau mày lại.

Đây là một loại quái vật đến từ biển sâu, đối với nhân loại, đó là con mồi mà nó yêu thích, có thể kháng đầu khí, lại có cảm ứng với ma pháp vô cùng nhạy cảm.

Nếu như có thể ăn tươi một cao thủ thì khả năng của nó cũng gia tăng theo. Tên gia hỏa này vô cùng xảo hoạt, bởi vì con mồi của nó đều là những cao thủ trong nhân loại, chứ không phải là các tiểu sinh vật nhỏ khác, vì vậy sau khi phát hiện con mồi thì nó cũng không có lập tức công kích mà âm thầm theo sau, từ từ chờ đợi thời cơ.

Trước đó mọi người vì chống lại hải khiêu mà tổn hao khá nhiều sức lực, lúc này Độc Hi Ác Cáp mới xuất hiện gây khó dễ.

Nó đang liếm láp đầu lưới, có thể dễ dàng nhận ra được là Cổ Diêu đã bị nó nuốt.

Nó đột nhiên nhìn chằm chằm những người khác, Độc Hi Ác Cáp lộ vẻ thèm thừng, nhỏ dãi, thật hiếm lắm mới có được một bữa tiệc lớn, thoáng cái xuất hiện nhiều cường giả của nhân loại như thế.

Hiên Viên Tam Quang lập tức la lên: "Đánh nhanh thắng nhanh, dạ dày của Độc Hi Ác Cáp có tính hủ thực rất mạnh, ngay cả đầu khí cũng bị nó ăn mòn!"

Nói cách khác, thì Cổ Diêu đã bị nó nuốt sẽ không chịu được bao lâu.

Điều này không thể được, lão tử còn phải nhờ tiểu tử kia mang đến cho ta niềm vui sướng khi chiến đấu.

Chiến Thiên là người đầu tiên lên tiếng, lập tức cầm cự kiếm bay đến, toàn thân xương cốt vang lên răng rắc, so với cuồng hóa thì có chút bất đồng, thân hình của hắn chợt nhỏ lại, một Chiến Thiên cao lớn khôi ngô đột nhiên trở thành một tên lùn.

Siêu cấp cuồng hóa!

Đây chính là cuồng hóa cao cấp nhất của cuồng chiến sĩ!

Một người lùn cao chừng một thước cầm theo một thanh cự kiếm khổng lồ, nhìn qua có chút tức cười, nhưng nếu như là người biết rõ đặc điểm của siêu cấp cuồng hóa sẽ không cảm thấy tức cười.

Đem lực áp súc vô cùng vô tận của cuồng hóa đưa vào trong cơ thể, hiện nay trong cơ thể của Chiến Thiên mỗi một phần đều ẩn chứa lực lượng.

Hơn nữa, bởi vì thân thể rút nhỏ, Chiến Thiên khắc phục được khiếm khuyết của cuồng chiến sĩ, thân hình cực kỳ nhanh nhẹn.

Ngay cả Hiên Viên Tam Quang cũng nhìn mở to mắt, không ngờ một Chiến Thiên yêu thích chiến đấu đã đạt đến trình độ này!

Độc Hi Ác Cáp lại một lần nữa đưa cái lưới dài ra, hướng về phía chiến thiên.

Uh, nhân loại này hẳn là rất tuyệt.

Quả thật không sai. Nhưng trước hết là phải đưa Chiến Thiên vào bụng.

Xem thường địch thủ thì kết quả là vô cùng nghiêm trọng, Độc Hi Ác Cáp đã quá tự tin với cái lưỡi của mình, vả lại nó cũng không biết cường chiến sĩ sau khi siêu cấp cuồng hóa sẽ có sức lực mạnh mẽ như thế nào.

Bổ vào đầu lưỡi, thanh cự kiếm không có mũi nhọn đánh nát đầu lưỡi, thuận thế tiếp tục vỗ xuống.

Huyết quang văng lên tung tóe, cự kiếm bổ sâu vào lưng của hải quái.

“Oa!” Độc Hi Ác Cáp đau đớn vô cùng, lúc này nó mới ý thức được nhân loại trước mắt không phải dễ dụng vào.

Mà Chiến Thiên cũng kinh ngạc, hắn vốn nghĩ rằng với lực bổ của mình thì có thể chém đôi hải quái này và cứu Cổ Diêu ra không ngờ chỉ có thể tạo thành thương thế cho nó.

Máu tươi của Độc Hi Ác Cáp có màu xanh biếc, dính đầy mặt và đầu cổ của Chiến Thiên, vô cùng hôi thối, hơn nữa khi chạm vào máu của nó Chiến Thiên có cảm giác như da bị liệt hỏa thiêu đốt, vô cùng đau đớn, nên lập tức tránh khỏi.

Hiên Viên Tam Quang là người đưa ra chủ ý công kích độc hi ác cap, thấy thế thì lập tức xuất ra một chưởng lên phía sau lưng của Chiến Thiên. Một chưởng bất thành linh này làm cho Chiến Thiên giận dữ hét lên: “Đồ Quỷ, ngươi làm gì thế?”

Lúc này hắn đột nhiên cảm thấy có một tia lực khí từ trên da tay bay lên, cảm giác như bị liệt hỏa thiêu đốt cũng biến mất.

Hiên Viên Tam Quang trầm giọng nói: “Máu của nó cũng có tính ăn mòn rất mạnh, so ra chẳng kém với dạ dày!”

Chiến Thiên chỉ bị máu của Độc Hi Ác Cáp dính lên da thịt thôi mà trong vài giây đã có cảm giác như thế rồi, thâm tâm không khỏi hoảng sợ.

Sau khi siêu cấp cuồng hóa thân thể của hắn có thể nói dẻo dai chẳng thua kém hợp kim, mà cũng không thể nào chống lại sự ăn mòn, mà Hiên Viên Tam Quang nói dạ dày của nó còn có tính ăn mòn cao hơn cả máu của nó, vậy Cổ Diêu bị nó nuốt vào bụng ...

Nghĩ đến đó thì Chiến Thiên lập tức ngưng trọng, ở giữa biển cả, quả nhiên là ẩn chứa không biết bao nhiêu quái vật.

Nếu như bình thường đúng với hải quái hung ác thì Chiến Thiên sẽ rất là cao hứng, càng hung ác càng tốt, nhưng bây giờ Chiến Thiên không có lòng dạ đó bởi vì đồng đội của hắn đã bị tên gia hỏa kia nuốt lấy.

“Oa!”

Độc Hi Ác Cáp quát to một tiếng, phun ra một làn chất lỏng màu xanh biếc.

“Linh Vân, chạy mau!”

Hiên Viên Tam Quang ném ra ba con xúc sắc, sau đó kéo Chiến Thiên lui về.

“Xuy xuy”, có thể ngăn cản được sóng lớn nhưng không thể nào ngăn cản được chất lỏng này, không đến hai giây đồng hồ ba viên xúc sắc đã bị vụn nát.

Linh Vân sớm đã toàn lực phát động tinh hạch trợ giúp đẩy hích, thừa dịp các viên xúc sắc ngăn cản trong hai giây, Hiên Viên Tam Quang đã trở lại lên thuyền, cùng hợp lực khu động thân phong hào, tiến về phương xa, chất lỏng màu xanh kia chạm vào đuôi tàu rồi rớt xuống biển.

Bức lui được hai người xong Độc Hi Ác Cáp cũng không có truy kích, chất lỏng màu xanh kia chính là dịch trong dạ dày của nó, đồng thời cũng là tinh hoa lực lượng của nó, nếu như không phải vì bảo vệ sinh mạng nó tuyệt đối sẽ không dễ dàng mà phun ra.

Người ban nãy nó định bắt sống quá lợi hại, vượt quá khả năng liệt sát của nó, vì khinh thường mà bị đối phương đánh cho bị thương.

Cho dù có thể ăn tươi được hấn thì cũng phải trả giá rất là đắt.

Vì vậy Độc Hi Ác Cáp quyết định bỏ qua, oán độc trừng mắt nhìn mấy người một cái rồi chậm chậm chìm xuống biển.

Hiên Viên Tam Quang và Chiến Thiên kiêng kỵ chất dịch trong dạ dày của nó nên chỉ có thể trơ mắt mà nhìn nó chìm vào trong nước.

Hơn nữa, Cổ Diêu chắc đã lành ít dữ nhiều.

“Đồ lưu manh!”

Nhìn Độc Hi Ác Cáp chìm xuống, ám khí của Đông Phương Lộ bay đến mưa mưa, nhưng ngay cả Chiến Thiên dùng đến cả siêu cấp cuồng hóa rồi toàn lực xuất kích cũng không thể khiến cho nó bị thương nặng được thì đừng nói chi là ám khí, chẳng khác nào gãi ngứa cho nó.

Cuối cùng, nó chìm hoàn toàn vào trong nước.

Nhìn biển cả bao la, tựa như có thể nuốt chửng bất cứ thứ gì, từ trong tận đáy lòng của Đông Phương Lộ dâng lên một cảm giác sợ hãi khó hiểu.

Nhưng Đông Phương Lộ cắn răng, xoay người lao mình xuống biển.

145. Chương 9: Thiên Ma Kim Thân

Nước biển bao phủ toàn thân, trong nháy mắt Đông Phương Lộ cảm giác như là tiến vào một không gian khác.

Ở giữa không gian này nàng hoàn toàn bị cô lập, không nghe được không nhìn thấy, bên cạnh chỉ có sự băng lãnh của hải dương, hoàn toàn đoạn tuyệt nàng với bên ngoài.

Cảm giác vô cùng tuyệt vọng, khủng hoảng và bất lực, Đông Phương Lộ thậm chí mất đi ý chí muốn sống, sức lực toàn thân đột nhiên biến mất, không còn bóng dáng.

Đây chính là tâm bệnh, điều đáng sợ nhất của con người, cho dù là có người vũ kỹ cường thịnh cũng khó có thể thiên thắng được tâm ma, thậm chí còn bị nó gây hại.

Đã không còn sức lực, Đông Phương Lộ thậm chí không thể động đậy chân tay, trực tiếp chìm xuống đáy biển.

Mặt thấy nàng sẽ biến thành thức ăn cho các sinh vật trong đại dương mệnh mông, lúc này quần áo của nàng đột nhiên căng ra, cơ thể nàng dần tiến ngược lên lại mặt biển.

Ra tay cứu nàng chính là Hiên Viên Tam Quang, hấn kéo nàng về thuyền, lạnh lùng nói: “Cô nương, cô muốn tìm cái chết sao?”

Đông Phương Lộ không nói gì, ngơ ngác nhìn về phương xa, đột nhiên té xuống, lệ châu từ đôi mắt nàng không ngừng chảy xuống, khóc không thành tiếng: “Đồ lưu manh, ngươi thật là ngu ngốc, đúng là một ngốc tử siêu cấp!”

Mọi người không nói gì, nhất là linh vận, bình thường vẫn luôn thấy Đông Phương Lộ và Cổ Diêu khẩu chiến, tựa như là không vừa mắt nhau vậy, thật không nghĩ rằng Cổ Diêu lại có thể vì Đông Phương Lộ mà không tiếc hy sinh, Đông Phương Lộ lại có thể vì Cổ Diêu mà không để ý đến chứng bệnh sợ nước của nàng.

CHuyện tình của nhân gian đúng là không thể nào làm cho người ta hiểu được!

“Này, tiểu thư, trời còn có lúc phong vân ...” Hiên Viên Tam Quang vốn muốn an ủi Đông Phương Lộ, nhưng hấn cũng không giỏi về vấn đề này nên cuối cùng cũng đành thở dài: “So với đánh bạc cũng giống nhau, có đôi khi đành phải trông vào ý trời, ai cũng không có biện pháp, ài!”

Mất đi một đồng đội , tâm tình của những người khác cũng trầm xuống, cho dù là Hiên Viên Tam Quang và Chiến Thiên đã quen với việc sinh tử cũng không ngoại lệ.

Cổ Diêu là người đã đưa mọi người lại cùng một chỗ với nhau, cũng coi như là người lãnh đạo trong mấy ngày qua, ngay cả Hiên Viên Tam Quang cũng thấy thiếu niên này có khí phách của bậc lão thành. Đã không còn hấn thì hành trình cũng đã mất đi rất nhiều niềm vui thú, canh bạc này cũng trở nên vô vị.

Nhưng, cho dù có ra sao thì đoạn đường này cũng phải đi tiếp.

Hải khiêu lúc nào cũng có thể xuất hiện, nên đợi ở chỗ này cũng không phải là ý kiến hay, hơn nữa bọn họ mất đi một đồng đội, nên hành trình càng gian nan hơn.

Mặc dù không đành lòng nhưng Hiên Viên Tam Quang vẫn quay sang nói với Đông Phương Lộ vẫn còn đang ngơ ngác nhìn về phía xa:”Tiểu thư, chúng ta đi ...”

Chữ ‘Thôi’ này còn chưa ra khỏi miệng thì mặt biển đang yên ả đột nhiên lại chớp động, điều này hoàn toàn ngoài dự liệu của Hiên Viên Tam Quang, bởi vì theo kinh nghiệm nhiều lần khiêu chiến với ác ma hải vực của hắn thì sau khi xuất hiện ác ma nhị trọng xướng thì ít nhất mấy giờ cũng sẽ không có xuất hiện nữa.

Như vậy, đây là chuyện gì!?

“Rầm!”

Một cột nước bắn lên, một hắc sắc quái thú bay lên.

Điều khiến mọi người kinh hãi chính là, quái thú đó chính là Độc Hi Ác Cáp lúc trước đã chìm xuống nước.

Nó đi rồi quay lại, chẳng lẽ nó quyết tâm đuổi theo các con mồi?

Nhưng mọi người nhanh chóng phát hiện ra mình đã sai, Độc Hi Ác Cáp phóng lên cao nhưng mà sắc mặt của nó lại xanh như nước biển, bụng cũng bị lõm ra.

Mặc dù không rõ là có chuyện gì xảy ra, nhưng đây chính là một cơ hội tốt, phần bụng chính là điểm yếu của Độc Hi Ác Cáp, Chiến Thiên siêu cấp cuồng hóa, cầm chặt cự kiếm.

“Chờ một chút, Chiến Thiên!” Hiên Viên Tam Quang nắm lấy cánh tay Chiến Thiên:”Hình như có chuyện, chúng ta bình tĩnh quan sát đã!”

Đầu tiên, đây có thể chính là quỷ kế của độc hi ác cáp, loài này giữa biển sâu đã sống một thời gian này, mà sống càng lâu thì lại càng xảo quyệt, nó đã có trí lực nhất định, có thể đây chính là quỷ kế của nó không chừng. Nhưng mà bộ dáng của nhìn trông có vẻ vô cùng thống khổ của so với người bình thường hoàn toàn bất đồng, cho nên khó có thể nhận ra được.

Tiếp theo , nếu như không phải Độc Hi Ác Cáp gian trá thì nhất định là có nguyên nhân gây ra chuyện này, nhưng ngoại trừ Độc Hi Ác Cáp thì bọn họ lại không nhìn thấy thủy quái khác, như thế thì úy hiếp là đến từ một nơi không thể nhìn thấy, mà một trong các địa phương không thể nhìn thấy chính là ... bụng của nó!

Phân tích đến đây thì Hiên Viên Tam Quang dâng lên một tia hy vọng, mà ánh mắt của Đông Phương Lộ cũng sáng ngời, nàng và Hiên Viên Tam Quang đều có suy luận như nhau.

Độc Hi Ác Cáp trên biển kêu lên thống thiết:”Oa! Oa!” , mà tiếng kêu có vẻ như là đang liều mạng vật lộn, nếu như nó đang biểu diễn thì hẳn là trình độ của nó đã vượt qua khả năng của một diễn viên chân chính.

Độc Hi Ác Cáp ngày càng kêu lên thống khổ, sống lưng của nó đột nhiên nứt ra, máu tươi màu xanh biết văng khắp nơi, một vật thể từ trong cơ thể nó bay ra, tựa như là một long quyển phong, kim quang chiếu ra tứ phía, hết sức chói mắt.

Mà lúc này Độc Hi Ác Cáp cũng đã ngừng giãy dụa, cái bụng trắng đã phơi ra giữa biển, thân thể không ngừng co quắp, cuối cùng hoàn toàn im lặng không một tiếng động.

Kim quang nọ bay đến thần phong hào, lộ ra nguyên hình, là một người, đó chính là người đã bị Độc Hi Ác Cáp nuốt lấy – Cổ Diêu.

Quang mang màu vàng trên người hắc biến mất, Cổ Diêu dường như là không có việc gì xảy ra, cười nói: "Con đại thiên thừa này dạ dày của nó đúng là cứng thiệt!"

Hiên Viên Tam Quang nói không ra lời, Độc Hi Ác Cáp há chỉ là cứng cõi, cho dù là thần binh lợi khí cũng khó có thể cắt được nó, hơn nữa dạ dày của nó lại có chứa tinh hoa của nó cũng là nơi lợi hại nhất của nó.

Người bị nuốt vào, cho dù có là Hiên Viên Tam Quang toàn lực thi triển đấu khí hộ thể chỉ sợ cũng sẽ không thể không chế được nửa phút, đó chỉ là chống lại sự ăn mòn của dạ dày thôi, chứ đừng nói là thoát ra được.

Nhưng mà thanh niên này lại bình yên vô sự ở trong đó gần năm phút, hơn nữa còn phát bụng chui ra, quả thật là rất khó tin, rất là khó tin!

Còn nữa, quang mang màu vàng lúc này là gì? Đó cũng không phải là kim hệ đấu khí.

Cùng ở chung với Cổ Diêu càng lâu, Hiên Viên Tam Quang càng cảm giác hắc càng thần bí, luôn có những biểu hiện hơn người, còn có Chiến Thiên luôn mang đến cho hắn vui mừng lẫn sợ hãi.

Có hai đồng đội như thế thì khả năng thắng cạnh bạc này có thể tăng thêm ba phần!

Cổ Diêu thật ra là không có cảm nhận được sự lợi hại của dịch vị của Độc Hi Ác Cáp, khi vừa bị Độc Hi Ác Cáp nuốt vào bụng hắn đã sử dụng kỹ năng phòng ngự Thiên Ma Kim Thân trong Thiên Ma Thủ Hộ, sau đó các dịch vị cũng như là nước rơi trên lá sen, không cách nào tổn thương đến hắn.

Nhưng mà dạ dày của Độc Hi Ác Cáp lại vô cùng kiên trì, Cổ Diêu vất vả lắm mới dùng thuận ngực chỉ tạo được một lỗ hồng, sau đó dùng tuyệt kỹ Thiên Trung Độc Long trong Thiên Ma Quyết để phá bụng nó mà chui ra.

Trên thực tế dạ dày của Độc Hi Ác Cáp là do lực lượng tinh hoa luyện thành, là một loại chất lỏng đặc biệt, chỉ cần có thời gian là có thể phân giải các nguyên tố trong không gian ra thành các hạt nhỏ, phân ra từ từ như thế, cho dù là đấu khí cũng không ngoại lệ, cho nên dạ dày của nó có thể nói là khắc tinh của tất cả các đấu khí trên đời.

Nhưng thật đáng tiếc là nó lại đụng phải Cổ Diêu, căn bản của Thiên Ma Quyết lại chính là nguyên tử, nó đã không thể phân giải ra được nữa, vì thế ưu thế lớn nhất của Độc Hi Ác Cáp đã trở nên vô dụng, không thể nào không chế được Cổ Diêu, ngược lại tự dày vò dạ dày của mình.

Linh vân cao hứng nói: "Đại ca ca, huynh không sao chứ?"

Cổ Diêu nói với nàng là không sao, và nói là thường xuyên dùng những linh đan diệu dược được thưởng đẳng cho nên mới có thể chống cự lâu như thế, linh vân nghe thế thì vô cảm giác vô cùng kích thích.

Cổ Diêu nói: "Tiểu đồ quỷ, yên tâm, ta còn muốn cùng các người đánh đến khi nào mãn cuộc mới thôi!"

Nhìn thấy Chiến Thiên, hắn mở to hai mắt, dường như không tin vào mắt mình: "Lão Chiến, mới có vài phút không thấy sao ngươi lại rút lại thành thế này rồi!"

Chiến Thiên nghe thế thì ngẩn ra, sau đó mắng: "!!@#\$\$%^&*("

Chiến Thiên dùng cách đó để chào mừng Cổ Diêu quay về, tiếp đó thân thể hắn kêu lên răng rắc, không bao lâu lại trở thành một đại hán khô ngô.

Cổ Diêu lầm bầm nói: "Ái chà, Lão Chiến, không ngờ ngươi còn biết cả xúc cốt công!"

"Ta đi ngủ đây!" Chiến Thiên chẳng thèm giải thích, quay đầu đi vào trong khoang thuyền.

Một người có khí lực tựa hồ không hề tiêu hao hết như Chiến Thiên lại muốn đi nghỉ ngơi, hơn nữa mọi người còn nhìn thấy bước chân của hắn đi không vững như thường.

Sử dụng siêu cấp cường hóa, vượt quá giới hạn của thân thể, ngay cả Chiến Thiên cũng không thể cầm cự lâu được.

Đại dương dần dần nuốt lấy thi thể của Độc Hi Ác Cáp, nó dần dần chìm xuống biển sâu, dịch vị màu xanh biếc trong dạ dày của nó ngàn khắp biển.

Hvtq thấy thế liền vội vàng điều khiển thần phong hào rời khỏi nơi đó, cho dù dịch vị đã loãng đi nhiều nhưng nếu như để thấm vào thì chưa chắc Thắc Mộc đã chịu nổi.

Gặp lại Cổ Diêu, lệ châu của Đông Phương Lộ lại tuôn rơi nhưng lần này là kích động, vui mừng.

Cổ Diêu vô cùng ngạc nhiên, nữ nhân mạnh mẽ, quật cường này cũng biết khóc?

146. Chương 10: Thủy Doanh Châu

“Tại sao lại nhảy xuống biển, bộ muốn tự sát sao?”

Cổ Diêu từ miệng linh vân mà biết được hành ‘động vĩ’ đại lúc này của Đông Phương Lộ, trong lòng có chút rung động, đối với nàng mà nói thì hành động này có thể gọi là ‘vĩ đại’.

“Hừ, người mới tự sát! Ta thiếu người ta một ân tình, nhất là tên lưu manh nhà ngươi, cho nên mới định đi cứu ngươi!”

“Cứu ta?” Cổ Diêu thở dài nói: “Người ta nói phụ nữ ngực to thì ngốc nghếch, quả thật là không sai, cô nhất định là một kẻ ngốc, một người mắc bệnh sợ ngược vậy mà lại nhảy xuống biển cứu người!”

Hai câu nói của hắn đã khiến cho sự cảm động của Đông Phương Lộ bay lên tận chính tầng mây, Đông Phương Tam Tiểu Thư giống như một con mèo bị giẫm lên cái đuôi, phát điên lên: “Người, người sao lúc này không chết đi, còn quay về làm gì!?”

Hai người quả nhiên là oan gia, vừa nảy còn liều chết để cứu nhau, khóc lóc khi phải chết đi sống lại, vậy mà bây giờ lại khẩu chiến.

Cổ Diêu cười nói: “Thật là ngại quá, một tên lưu manh như ta thì sẽ sống dai lắm, giống như là một con gián vậy, mạng ta lớn lắm.”

Hai người đấu khẩu vài câu, Đông Phương Lộ đột nhiên yên lặng, khó khăn mở miệng nói: “Đồ lưu manh, người nói xem, có phải ta rất vô dụng không?”

“Đúng vậy, ta cũng có cảm giác như thế, cô nhìn xem, là một nữ nhân, mà ngay cả việc nấu ăn cũng không biết, hãy xem, linh vân mới chỉ là một thiếu nữ 16 tuổi thôi mà chỉ với cá thôi đã làm được biết bao nhiêu là món ngon.”

“Ta không phải là muốn nói điều đó, ý ta muốn nói chính là, khi ở trên biển thì ta không thể giúp được gì, ngược lại chỉ toàn liên lụy đến ngươi.”

Cổ Diêu nhìn sắc mặt của nàng, ho một tiếng: “Ngoài điểm đó ra thì cô còn có chút dã man, bạo lực, mạnh mẽ, thích gây sự vô cớ.”

Thấy sắc mặt của Đông Phương Lộ ngày càng khó coi hắn lại bổ sung thêm: “Còn nữa thích truy hỏi người khác mà không thêm suy nghĩ, ngoài những điểm đó ra thì các mặt khác coi như tạm ổn! Hắc!”

Đông Phương Lộ im lặng một lúc rồi chợt nói: “Người có biết tại sao ta lại bị mắc chứng bệnh sợ nước này không?”

“Nói thử xem?” Cổ Diêu thật ra cũng có chút hiếu kỳ.

“Từ bé ta đã là một cô gái rất bướng bỉnh!”

Cổ Diêu lập tức bổ sung: “Hiện tại cũng thế!”

Đông Phương Lộ trừng mắt nhìn Cổ Diêu mới im lặng.

“Khi đó ta luôn chơi đùa khắp nơi, gia tộc cũng không quản nổi, lúc ta bốn tuổi, ta cùng một cô gái khác cùng chạy đến bờ sông lan du quận mà chơi đùa, sau đó ...”

Đôi mắt đẹp của Đông Phương Lộ chợt đỏ lên: "Tiếp đó, dãy đá giữa sông có một viên bị lõm, cả hai chúng ta đều rơi xuống sông, chúng ta liều mạng kêu cứu, ta may mắn hơn được một người qua đường cứu kịp, nhưng còn cô gái kia bị dòng sông cướp đi tính mạng, ánh mắt sợ hãi và bất lực của nàng đã in sâu trong tâm trí của ta khiến ta không thể nào quên được!"

Sắc mặt của Đông Phương Lộ tái nhợt: "Sau đó mỗi lần gặp sông hồ không biết tại sao ta luôn có một cảm giác sợ hãi không thể nào kiềm chế được!" nói đến đây thì Đông Phương Lộ ôm đầu, thống khổ: "Ta thật là vô dụng, chỉ mới một lần gặp bất trắc mà đã không thể nào chịu được, không thể nào vượt qua được nỗi sợ hãi!"

Rất nhiều tâm bệnh chỉ là do một khoảnh khắc lưu lại trong đầu, khi đó tâm hồn của con người vẫn là một tờ giấy trắng, bất kỳ một sự tình quá kích đều có thể sẽ lưu lại trên tờ giấy trắng đó vĩnh viễn không phai mờ.

"Không, cô sai rồi!" Cổ Diêu ôn nhu nói, hần cầm một vật nhét vào tay Đông Phương Lộ: "Kể từ hôm nay, cô sẽ không còn sợ nước nữa!"

Đông Phương Lộ mở lòng bàn tay ra xem, đó là một viên minh châu màu xanh và trong suốt, Trông giống như là giọt nước, rất là mềm mại, dùng sức ép thì nó sẽ biến dạng nhưng không hề bị vỡ ra.

"Cái gì thế?"

Cổ Diêu cười nói: "Thủy Doanh Châu."

"Cái gì, Thủy Doanh Châu?" Đông Phương Lộ nhìn hạt châu xinh đẹp trong tay mình mà không thể nào tin nổi.

Sau khi Đông Phương Lộ mắc chứng bệnh sợ nước thì Đông Phương Lộ gia tộc đã tìm hầu như tất cả các biện pháp để giải quyết.

Nhưng mà đây là tâm bệnh, được vật không thể nào chữa trị tận gốc được. Có mời đến thần quan tâm lý cũng đành thúc thủ.

Sau đó có một vị thần quan thâm niên tra tìm tư liệu, cuối cùng đã tìm ra được một biện pháp. Và có lẽ đó cũng chính là biện pháp duy nhất để chữa chứng bệnh sợ nước, đó chính là nhờ vào cực phẩm bảo vật thủy hệ - Thủy Doanh Châu.

Thủy Doanh Châu ngoài việc có thể hỗ trợ rất tốt cho người tuy luyện đấu khí hệ thủy ra còn có thể không chế chứng bệnh sợ nước.

Hai ngàn năm trước có một vị Đại Ma Đạo Sư tên là Khế Bố Mạn, cũng có chứng bệnh sợ nước như Đông Phương Lộ, nhưng bệnh tình của lão còn nghiêm trọng hơn nhiều, mỗi khi chiến đấu với một người hệ thủy thì cho dù có là thua kém lão đến vài cấp thì lão cũng bị đánh cho tơi bời, cho nên điều đó đã trở thành trò cười cho thiên hạ.

Nhưng sau đó, chứng bệnh sợ nước của Khế Bố Mạn đã được chữa khỏi một cách thần kỳ, đó chính là nhờ vào Thủy Doanh Châu.

Trường hợp này cũng được viết vào trong y điển của thần quan, nhưng bởi vì người mắc chứng bệnh sợ nước này cũng không nhiều cho nên số người biết được chuyện này cũng không nhiều.

Nếu như có thể tìm được một viên thủy doanh châu thì có thể chữa được tâm bệnh của Đông Phương Lộ, nhưng đó chính là chí bảo, có thể dễ dàng tìm kiếm sao, thậm chí là có thể dùng tinh hạch của ma thú hệ thủy nào để tạo ra thủy doanh châu cũng không có sách nào ghi lại, cho nên Đông Phương gia tộc tìm khắp cả đại lục cũng không thể tìm được một viên.

Cổ Diêu cười nói: "Cô rất may mắn, đụng phải tên quái vật kia, hơn nữa nó cũng đã sống rất lâu, ít nhất cũng đã hơn 1500 năm, nếu không thì cũng không thể kết thành viên tinh hạch này!"

"Sao ngươi lại biết được tinh hạch của Độc Hi Ác Cáp chính là Thủy Doanh Châu!"

Cổ Diêu nghe thế thì xoay mắt một cái rồi nói: "Nói nhảm, nếu không thì ta chui vào bụng của nó để làm gì? Chẳng lẽ đi vô đó du lịch?"

Đạo tặc công hội đã tồn tại hàng vạn năm trước rồi, tin tức tích lũy vô số, trong đó cũng có được thông tin về nơi có thể tìm được Thủy Doanh Châu.

Càng may mắn chính là trong đạo tặc công hội cũng có một người có chứng bệnh sợ nước, vị sư nãi, siêu cấp đạo tặc kia cũng chính là một người ‘chém gió’ siêu cấp, lúc nói chuyện với Cổ Diêu nàng cũng nói luôn cho Cổ Diêu biết là có thể kiếm được thủy doanh châu từ Độc Hi Ác Cấp hơn 1500 tuổi.

Đông Phương Lộ nghe thế thì chút nữa là đã làm rơi thủy doanh châu: “Người cố ý chui vào trong bụng của nó?”

Cổ Diêu thần nhiên nói: “Đó là dĩ nhiên, với kinh công của ta thì làm có thể bị một cái lưỡi cuốn lấy được.”

“Người mắc bệnh ‘down’ hả, nếu lỡ chết ở trong bụng nó thì sao? Người có biết là dịch vị trong dạ dày của nó lợi hại thế nào không?”

“Ặc, cái này ta không có nghĩ đến, nhưng với khả năng của ta thì có thể không sao?” Cổ Diêu đắc ý nói. Sau đó hắn để tay lên ngón trỏ của Đông Phương Lộ điểm một cái.

Một cảm giác lạnh lạnh tràn đến, đầu ngón tay chảy ra một giọt máu tươi, Đông Phương Lộ cau mày nói: “Người làm gì thế?”

“Trong vòng nửa giờ sau khi rời khỏi cơ thể của Độc Hi Ác Cấp thì Thủy Doanh Châu cần phải có được một giọt máu tươi mới có thể phát huy được tinh hoa.” Cổ Diêu vừa nói vừa đem giọt máu tươi trên ngón tay của Đông Phương Lộ nhỏ lên trên Thủy Doanh Châu.

Hạt châu mềm mại kia bắt đầu cô đọng lại, Cổ Diêu thấy thế thì di chuyển mười ngón tay nhanh như gió.

Sau khi hạt châu hoàn toàn đọng lại thì nó đã biến thành một chiếc vòng tay màu lam.

Đông Phương Lộ thấy Cổ Diêu hiểu rõ hạt châu này như thế thì đã tin tưởng tám phần, nhưng vẫn chần chừ nói: “Ta không thể lấy được, đây chính là do người dùng tính mạng mạo hiểm mới lấy được!”

“Trời ơi, nói chuyện với kẻ ngốc đúng là mệt thật!” Cổ Diêu nhú mày nói: “Nghe đây, hạt châu này đã hấp thu máu của cô cho nên ngoài cô ra thì không ai có thể sử dụng nó được nữa, cho dù ta giữ nó thì cũng chẳng khác nào giữ một phế vật!”

Nếu như là lúc bình thường mà bị Cổ Diêu chế nhạo như thế thì Đông Phương Lộ sớm đã nổi trận lôi đình rồi, nhưng lúc này thì trong lòng nàng vô cùng âm áp, chỉ yên lặng mà tiếp nhận.

“Nghe này, cô không có nợ ta! Tất cả chỉ là vì tìm kiếm Đoan Mộc Tình, ta không muốn có một đồng đội không hữu ích, cho nên mới tặng cho cô thủy doanh châu này, coi như là ta xui xẻo đi!” hắn vừa nói vừa nắm lấy cổ tay trắng trẻo của Đông Phương Lộ, đeo chiếc vòng vào, mặc dù có chút thô bạo.

Sau khi đeo chiếc vòng cho Đông Phương Lộ, Cổ Diêu nhìn ngắm cẩn thận một hồi rồi nói: “Uhm, thật là vừa vặn, công phu của ta cũng không tệ!”

Cánh tay của Đông Phương Lộ giống như là một con rắn, lập tức rút lại, nhìn chiếc vòng tay được làm bằng thủy doanh châu trên cánh tay trái, rất là vừa vặn, không lớn không nhỏ, trên mặt còn có nhiều hình điêu khắc tinh xảo và đẹp, không hề thua kém một bậc tông sư đích thân ra tay.

Bên ngoài còn có lam quang gờn gợn, di chuyển không ngừng, đó chính là tinh hoa của nước.

Đông Phương Lộ càng nhìn càng thích: “Này, Lưu manh, so người lại làm được thế, người từng học qua điêu khắc sao?”

Lúc này, chế tạo chiếc vòng tay kia chính kỹ năng ‘đạo’ của hắn, các hình vẽ kia chính là dựa vào các đồ vật mà hắn đã từng ‘đạo’ hợp lại, với trình độ của hắn bây giờ thì dĩ nhiên là nhìn cũng không tệ rồi.

Hiển nhiên là Cổ Diêu sẽ không nói ra, nếu không thì chẳng khác nào thừa nhận hắn chính là một đạo tặc, hắn cười ha hả: “Đúng vậy, có phải là cô cảm thấy tên lưu manh này ngày càng có nhiều tài nghệ phải không, tam tiểu thư, cô cũng không cần phải hâm mộ ta đâu, đó chỉ là những tài vật thôi!”

Đông Phương Lộ trợn mắt nhìn hắn: “Đừng có đắc ý, người còn tự thổi phồng bản thân mình nữa thì ta sẽ thổi cho thủng lỗ da trâu của mi.”

“Được rồi, ta ra ngoài xem tình hình một chút, nghỉ ngơi đi!”

Nhìn thân ảnh của Cổ Diêu biến mất, khuôn mặt xinh xắn của Đông Phương Lộ đỏ ửng lên, bởi vì nàng nhớ đến một câu nói của mẫu thân.

“Lộ Lộ, tuyệt đối không được tiếp nhận vòng tay do nam nhân tặng, bởi vì nó có ý nghĩa là con sẽ bị hãm bắt giữ, trừ khi nam nhân kia chính là người con yêu!”

147. Chương 11: Ác Ma Đảo Trong Truyền Thuyết

Lần hải khiếu này xem ra thì kém hơn ác ma nhị trùng xướng nhưng bọn người cd lần này đụng phải là đợt sóng thần dài nhất, giằng co suốt sáu giờ, mà vẫn chưa có dấu hiệu nào cho thấy đợt hải khiếu sắp kết thúc, tựa như là vô cùng vô tận.

Không sai, lần hải khiếu này sẽ ko đình chỉ, vĩnh viễn ko đình chỉ.

Đây là một đoạn hải vực gần Ác Ma Đảo, được gọi là “Thâm Uyên Vô Tận”, toàn bộ hành trình nam mười km, nó có được kỳ danh như thế đã lâu, từ xưa đến nay nó chưa bao giờ yên tĩnh một lúc nào, hải khiếu ko bao giờ dừng.

Cho nên, nhóm người của cd ko thể chờ đợi được, bọn họ vừa phải đối đầu với hải khiếu vừa phải tiến tới, nếu ko thì sẽ bị cầm chân ở “Thâm Uyên Vô Tận”, vĩnh viễn ko thể đến được miền đất hứa!

Đây là một cuộc chiến mà ko thể nào tránh khỏi được, cho nên chỉ có hai kết quả là thắng hoặc bại!

Từng vùng nước xoáy xuất hiện xung quanh thâm uyên vô tận, từng đợt sóng vỗ vào thuyền vang lên những thanh âm đinh tai nhức óc.

Tinh hạch hỗ trợ đầu khí cho thần phong hào đã sắp đạt đến cực hạn, bình thường ở mức nước động gấp năm lần bình thường là đã khiến cho tàu thuyền giống như là lạc vào bùn, mặc dù chỉ là năm mươi km thôi nhưng muốn vượt qua nó là vô cùng khó khăn.

Mọi người ko ngừng sử dụng đan dược để khôi phục, ngay cả Hiên Viên Tam Quan và ct cũng ko ngoại lệ.

Một con nhện từ trong biển xuất hiện hướng về phía Linh Vân.

Linh Vân là người có thực lực yếu nhất, nhưng nàng có được kinh nghiệm phong phú để bổ khuyết vào, nhưng lúc này nàng đã quá mệt gặp phải quái vật tám chân trước mặt khiến cho hoa dung thất sắc.

Phải biết rằng nữ nhân vốn có tính sợ nhện, đây là do trời sinh. Thể lực của nàng đã tiêu hao quá nhiều cho việc chống lại hải khiếu cho nên lúc này nàng ko có đủ lực để ứng phó.

Mà những người khác lúc này thì đang ở vào vị trí trên trận, bọn họ ko thể nào phản ứng kịp, vả lại con quái vật này xuất hiện quá đột ngột, nhất là lúc này thần phong hào đang bị sóng lớn nâng lên cao hơn mười thước. Tình thế lúc này vô cùng căng thẳng.

“Chi! Chi!”

Tám cái chân của nó mở ra, để lộ hàm răng nhọn đáng sợ.

Chính vào lúc này, một tụ tiễn bay thẳng vào trong miệng của nó.

Con quái vật tám chân chưa kịp kêu lên một tiếng nào đã ngã vật ra sàn tàu, co giật rồi thăng thiên.

Nhanh! Chuẩn! Tàn Nhẫn! Nhất Kích Tắt Sát! Đây là những từ có thể dùng để miêu tả tụ tiễn, ko nhanh ko chậm bay ra đúng lúc quái vật đang há miệng ra, để lộ ra điểm yếu của nó.

Tiếp theo là vang đến tiếng cười của dpl:”Nếu như người che cái mặt lạ thì ko sao, còn nếu như lộ mặt thì người đã mắc sai lầm, dám dè dặt tiểu muội muội của ta sao.”

Hiên Viên Tam Quan vô cùng kinh ngạc, lúc đầu người mà lão lo lắng nhất ko phải là Linh Vân mà là dpl. Đối với cô gái có chứng bệnh sợ nước này thì “Thâm Uyên Vô Tận” chẳng khác nào là ác mộng.

Nhưng mà biểu hiện của dpl lại vô cùng linh hoạt, tinh thần thanh tỉnh.

Vứt bỏ được bóng ma trong tâm, thì tự tin đã trở về với nàng. Âm khí của dpl đã trở thành màn bảo vệ vô cùng hữu hiệu đối với mọi người.

Trên người nàng đã có chuyện gì phát sinh?

Chẳng lẽ ngày đó nàng ko ngần ngại lao mình vào biển khơi khiến cho chứng bệnh sợ nước của nàng đã được chữa khỏi? Hiên Viên Tam Quan chỉ có thể đưa ra được lí do này, nhưng mà tự bản thân mình có thể vượt qua được tâm bệnh này thì trong lịch sử chưa từng có.

Nhưng lúc này thì dpl lại có cảm nhận khác.

Đại dương mênh mông xung quanh tựa như vô cùng thân thiết đối với nàng, những con sóng cuồn cuộn cũng ko phải là lãnh đạm vô tình, chúng nó vô cùng thân thiện chỉ là cách thức tiếp đón có phần hơi quá mức.

Đây chính là cảm nhận mà lần đầu tiên dpl có được từ khi mắc chứng bệnh sợ nước, sự thay đổi này cũng khiến cho tâm lý sợ sệt của nàng hoàn toàn ko cánh mà bay, tất cả đều là nhờ vào chiếc vòng tay được làm bằng thủy doanh châu trên tay của nàng.

Ánh mắt của nàng chuyển đến chiếc vòng trên tay, tần suất chuyển động của lam quang càng nhanh, thủy tinh hoa ở bên trong đã cảm giác được đồng bạn của nó ở bên ngoài cho nên có cảm giác thân thiện, và điều này cũng ảnh hưởng đến luôn cả chủ nhân của nó.

Đối với một người, ngoài nội lực ra thì lòng tự tin cũng có ảnh hưởng đến thực lực. Trong lòng vô cùng tự tin khiến cho khả năng của dpl tăng lên rõ ràng.

Hơn nữa, thủy doanh châu khiến cho uy hiếp của sóng lớn đối với nàng giảm bớt, thậm chí còn có thêm khả năng giúp cho tinh thần của dpl nhạy bén hơn, nàng có thể cảm nhận được động tĩnh trong nước cách nàng mấy chục thước, vì thế cho nên có bị sóng lớn quấy nhiễu thì nàng cũng có thể sớm phát hiện ra sự tồn tại của quái vật tám chân kia.

Thoát khỏi tâm bệnh, tâm tình của dpl vô cùng thoải mái, nhớ đến tình cảnh cd làm cho nàng chiếc vòng tay này, khuôn mặt xinh xắn của nàng đỏ lên. Ánh mắt ko thể tự chủ được mà nhìn về phía cd, và cũng thấy được cd đang nhìn về phía nàng, trong mắt hiện lên vẻ tán thưởng.

Khuôn mặt xinh xắn của dpl càng đỏ hơn, một cảm giác khác thường từ trong tận đáy lòng hiện lên, cảm giác này và cảm giác do thủy doanh châu mang lại cũng có điểm giống nhau là vô cùng kỳ diệu.

Tâm tình thiếu nữ của dpl giống như là con nai bị lạc trong rừng, ay, ta bị sao thế này?

“Tỷ tỷ, cảm ơn tỷ!”

Khi thanh âm của Linh Vân truyền vào tai nàng thì nàng mới ngừng suy nghĩ miên man, hồi phục tinh thần: “Đừng khách khí! Đúng rồi, tiểu muội muội, cái này cho muội, bắt lấy!” Tay của nàng run lên, một viên đan được màu xanh từ từ rơi xuống lòng bàn tay của Linh Vân.

Linh Vân nhìn viên tiểu đan được trong lòng bàn tay của mình ngạc nhiên: “Tỷ tỷ, đây là gì thế?”

Dpl cười nói: “Dùng đi, nó sẽ rất có ích cho muội đó.”

Viên đan được kia chính là thanh ngọc hộ nguyên đan mà cd đã cho nàng, có được sự trợ giúp của thủy doanh châu cho nên nàng đã ko cần đến nó nữa, nàng đưa nó cho Linh Vân ắt hẳn tên lưu manh kia sẽ ko tức giận.

Linh Vân ko chút do dự mà nuốt thanh ngọc hộ nguyên đan vào, nàng tuyệt đối tin tưởng dpl.

Một cỗ nhiệt lưu từ khắp nơi trong cơ thể nàng tuôn ra, tinh thần trở nên phấn chấn.

Ko hề nghi ngờ, đây chính là một viên linh đan vô cùng trân quý. Nhưng đồng thời cũng có chút kỳ quái, trước đây linh đan đều là do cd đưa cho nàng, sao lần này lại là do tỷ tỷ?

Bốn giờ tiếp tục trôi qua mà cơn hải khiếu này vẫn chưa hề lui bước.

Khả năng chịu đựng của cd, Hiên Viên Tam Quan và chiến thiên cũng sắp đạt đến cực hạn.

Thủy doanh châu chính là chí bảo trong các bảo vật hệ thủy, nhưng dù sao thì tác dụng của nó cũng ko thể nào vô cùng vô tận được, mồ hôi của dpl cũng đổ đầy người.

Mà nghiêm trọng nhất chính là Linh Vân, sau khi tác dụng của thanh ngọc hộ nguyên đan giảm đi thì thân thể mềm mại của Linh Vân cũng lung lay như muốn ngã, đã sắp chịu ko nổi nữa.

Mỗi người trong đội đều là tinh anh, nhưng đáng tiếc là không phải ai cũng như Hiên Viên Tam Quang và Chiến Thiên khi đối đầu với nguy hiểm mới có cảm giác kích thích.

Năm mươi km, đoạn đường này tốn ít nhất phải là hơn mười giờ, bởi vì tốc độ của thuyền vô cùng chậm.

Vào lúc này, một điểm đen lại xuất hiện ở phía chân trời.

Hiên Viên Tam Quang thấy thế thì vô cùng vui mừng: "Ác Ma Đảo, ha ha, các người xem, đó chính là Ác Ma Đảo!"

Linh Vân vô cùng vui vẻ nói: "Thật sao? Sư phụ chúng ta sắp đến rồi sao?"

Hiên Viên Tam Quang nói: "Dĩ nhiên, sư phụ có thể khẳng định trăm phần trăm, bên trong ác ma hải vực tuyệt đối không hề có một hòn đảo nào khác!"

Hi vọng luôn mang đến sức mạnh, thành công trước mắt mang lại cho mọi người sức mạnh và làm cho tinh thần thêm hưng phấn, đem dấu khí truyền vào thần phong hào, khiến cho tốc độ của nó tăng lên rõ rệt.

Không bao lâu một hòn đảo xuất hiện trước mắt mọi người.

Từ trên thần phong hào nhìn về phía nó, một làn khói dày, vây quanh hòn đảo, vụ lý khán hoa, mông lung, vô cùng khó xác định, nhưng có thể khiến cho người thấy nó có được cảm giác vô cùng tuyệt vời.

Ở vào trung tâm của ác ma hải vực, Ác Ma Đảo vô cùng xinh đẹp, giống như tiên cảnh, không dính bụi trần.

Hải khiếu phía sau lưng khi đến gần Ác Ma Đảo cũng đã trở nên rất là ôn nhu, dịu dàng đầm thấm tựa như là một xử nữ trước đêm xuất giá.

Hải âu bay lượn, một vài con cá nhỏ thỉnh thoảng nhảy ra khỏi mặt nước, toàn cảnh thật là thanh bình.

Mọi người đều chìm đắm trong bức tranh thiên nhiên tuyệt mỹ, có lẽ chỉ sau khi trải qua gian nan hiểm trở thì người ta mới có thể cảm nhận được hoàn toàn vẻ đẹp của Ác Ma Đảo.

Bất kể là ai, khi gặp được Ác Ma Đảo cũng sẽ cảm thấy rung động, cảm giác ưu phiền trong lòng hoàn toàn tan biến.

Mặt nước yên tĩnh, đã không cần phải truyền dấu khí cho thần phong hào nữa, chỉ cần năng lượng của tinh hạch cũng đủ để cho nó lướt nhanh như gió.

Thuyền dừng lại ở bên bờ biển, lớp cát trên bờ biển chiếu sáng lấp lánh giống như vàng.

Hiên Viên Tam Quang nhảy xuống thuyền, lão là người hiểu Ác Ma Đảo nhất trên đại lục, nhưng hành động của lão lại giống như là một người mạo hiểm lần đầu phát hiện được vùng đất mới vậy, vô cùng kích động quý xuống bờ biển, cúi cầu hôn xuống đất, miệng thì thào: "Ta thắng, đã thắng bảy lần, ha ha!"

Tới rồi, cuối cùng cũng tới rồi!

Cổ Diêu và Đông Phương Lộ vô cùng kích động, nơi đây chính là Ác Ma Đảo trong truyền thuyết?

148. Chương 12: Bất Năng Thâu Đích Đổ Cục

Chạy được một vòng thì quay lại ôm lấy Đông Phương Lộ cười nói: "Tỷ tỷ, chúng ta đến rồi, chúng ta đã đến rồi!"

Cũng giống như Hiên Viên Tam Quang, máu cờ bạc đã thấm sâu trong cõn người của nàng, ác ma đảo chính là nơi nàng luôn mơ ước được đến, ao ước đã lâu, hôm nay lại thắng cuộc, đã đặt chân lên được ác ma đảo, tam tình của nàng kích động nói không nên lời.

Buông Đông Phương Lộ ra sau đó nàng ôm lấy Cổ Diêu: "Ca ca, cảm ơn huynh đã chiếu cố muội trên đường!"

Nói xong thì nàng cũng chu cái miệng nhỏ nhắn của mình mà hôn thoáng lên má của Cổ Diêu, nụ hôn cũn không có ẩn chứa ý tức đặc biệt gì, đó chỉ là một cách để biểu hiện tình cảm thôi, Linh Vân là một cô gái hồn nhiên, nàng được Hiên Viên Tam Quang 'khai tâm', cho nên ngoài sinh mạng của nàng ra thì điều quan trọng nhất đó chính là đánh bạc.

Đối với Chiến Thiên thì nàng cũng không có tỏ vẻ gì bởi vì hấn rất là lãnh khốc, suốt hành trình nàng và hấn chỉ nói được vài câu, chứ không có ân cần như Cổ Diêu.

Sau đó Linh Vân vội chạy ra biển, ở địa phương này có rất nhiều loại cá nhỏ kỳ quái, tiểu đồ quỷ thấy thể liền chạy ra vui đùa với chúng, tâm trí hoàn toàn vui vẻ, trong đầu chỉ còn lại những kỷ niệm tuổi thơ.

Đông Phương Lộ đi đến bên cạnh Cổ Diêu: "Thấy sao?"

Cổ Diêu mỉm cười: "Một hòn đảo không tệ!"

Đông Phương Lộ nhìn hấn một cái rồi nói: "Ý ta muốn nói là được một thiếu nữ xinh xắn dễ thương hôn thì có cảm giác gì?"

Cổ Diêu dở khóc dở cười, ý nghĩ của Đông Phương Tam Tiểu Thư này thật là kỳ quái. Vất vả lắm mới có thể đến được ác ma đảo, cứ tưởng nàng sẽ hỏi về cảm nhận về chuyến đi, không ngờ nàng lại nói về chuyện khác.

Loại vấn đề nhảm chán này, cũng chỉ có thể nữ nhân nói nhiều như nàng mới hỏi được.

Từ trước đến nay Cổ Diêu chưa từng coi Đông Phương Lộ là nữ nhân, nhưng gần đây thì hấn có cảm giác nàng ngày càng giống nữ nhân rồi, Đông Phương Lộ luôn rất bộc trực nhưng bây giờ có nhiều lúc không thể nào biết được tâm tư của nàng, có lúc nàng lại còn thẹn thùng nữa.

Thật là kỳ quái, chẳng lẽ Thủy Doanh Châu lại ảnh hưởng đến tính cách của con người?

Hấn nhún vai nói: "Có gì chứ, nàng cũng chỉ là một tiểu hài mà thôi!"

Đông Phương Lộ lập tức nói: "Hứ, khẩu thị tâm phi, ta thấy trong lòng ngươi chắc là đang rất sướng khoái!"

Cổ Diêu cười hắc hắc nói: "Ta không phải là người đói quá cái gì cũng có thể ăn, ít nhất đáng người phải chuẩn, song đỉnh ngọc phong phải cao lớn ngạo nhân, eo nhỏ, hai cái ánh trắng rằm phải vểnh lên, một nữ nhân thành thực mới được!"

Nói xong hấn chuyển ánh mắt sang Đông Phương Lộ nhìn nàng từ trên xuống dưới, không ngờ nữ nhân này lại hoàn hảo như ví dụ của hấn, chỉ có điều là nàng hơi bị bạo lực một chút.

"Lưu manh!" Phun ra một câu. Có điều đó không giống như là tiếng mắng, ngược lại giống như là đang bị 'ăn hiếp' vậy.

Nàng cúi đầu xuống, khuôn mặt bắt đầu ửng hồng.

Ay dad a, lại nữa rồi!

Nhìn thấy bộ dạng này của Đông Phương Lộ thì Cổ Diêu đưa tay lên trán của nàng: "Này, không phải là bị sốt chứ?"

"Hứ, cái miệng quạ đen, có nhà mi mới bị sốt!"

"Vậy ... Tam Tiểu Thư, sao mặt của cô lại đỏ lên thế?"

“Ai cần người lo. Tránh xa ra một chút!”

Nữ nhân tâm, hải để châm!

Cổ Diêu bây giờ mới phát hiện, cho dù Đông Phương Lộ có bạo lực cỡ nào đi nữa thì nàng cũng là một phụ nữ, tâm tư của nàng cũng khó có thể đoán được giống như là khí hậu của ác ma hải vực vậy.

Khi đến ác ma đảo thì mới biết được nó cũng không phải là một hòn đảo nhỏ, mà là một vùng đất rộng mênh mông, bờ biển kéo dài đến tận chân trời diện tích của nó có thể bằng với một thành thị.

Bởi vì số người có thể đến đây được vô cùng ít ỏi cho nên ác ma đảo vẫn còn giữ được khung cảnh nguyên sơ.

Cổ mộc tham thiên, già thiên tế nhật, có nhiều mạn đặng có đường kính hơn nửa thước, trông giống như xác của một con đại mãng xà, cũng không biết là đã bao nhiêu năm tuổi.

Kỳ hoa dị quả khắp nơi, có nhiều tiểu động vật không biết tên từ trong các bụi cỏ thò đầu ra, tò mò quan sát nhóm người Cổ Diêu.

“Tám năm rồi, chớp mắt thôi mà đã tám năm!” Hiên Viên Tam Quang cảm thán: “Lần trước ta đến ác ma đảo thì Linh Vân vẫn còn rất nhỏ, không đến bả vai của ta!”

“Sư phụ, con không còn nhỏ nữa rồi!” Linh Vân nghe thế thì ưỡn ngực, tựa như muốn chứng minh rằng nàng đã không còn nhỏ nữa rồi, mà đã là một thiếu nữ, đã có đủ khả năng để đi theo Hiên Viên Tam Quang mạo hiểm.

Cổ Diêu nói: “Đồ quỷ, lão hiểu rõ nơi đây, có thể nói cho chúng ta sơ qua một chút về nó không? Ý ta muốn hỏi là ở đây có ma thú nguy hiểm hoặc là các cạm bẫy của thiên nhiên?”

Kinh nghiệm có được từ những lần thực tập ở thần thánh học viện đã bồi dưỡng cho Cổ Diêu có một thói quen. ĐÓ là đi đến bất kỳ địa phương xa lạ nào cũng phải tìm hiểu về nó trước như thế thì sẽ tránh được nguy hiểm.

“Quả thật là không có, ít ra sáu lần trước ta cũng không có gặp qua.” Hiên Viên Tam Quang nói: “Trên đảo đa số đều là các tiểu động vật, cũng có một vài ma thú hung mãnh, nhưng nếu chúng ta không trêu chọc đến nó thì chúng nó cũng không dễ dàng công kích chúng ta.”

Cổ Diêu nghe thế thì thở phào nhẹ nhõm: “Thật không? Thế thì đỡ!”

Nếu như trên đảo an toàn thì việc truy tìm sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Hiên Viên Tam Quang dò hỏi: “Tiểu huynh đệ, cuối cùng là người muốn đến ác ma đảo để làm gì?”

Cùng làm bạn với Cổ Diêu cho đến giờ lão vẫn chưa biết được mục đích của thanh niên này là gì.

Dừng một chút rồi lão tiếp: “Có lẽ, chúng ta cũng có thể giúp được một chút.”

Linh Vân cũng phụ họa: “Đúng đó, ca ca, nhiều người thì sẽ có hiệu quả hơn!”

Lần này thì Cổ Diêu cũng không có giấu diếm: “Ta muốn tìm một người!”

“Tìm người?” những lời này nếu như được nói ở một địa phương khác thì không có gì là kỳ quái, nhưng nơi này có dùng câu ‘Nhân Tích Hân Chí’ cũng không đủ để nói lên tính chất của ác ma đảo, vì thế cho nên câu nói này ở đây hoàn toàn khác hẳn.

Cổ Diêu gật đầu nói: “Đúng vậy, một cô gái bằng tuổi ta.”

“Nàng chỉ có một mình?”

“Nếu như không có gì ngoài ý muốn thì đúng thế.” Cổ Diêu thật sự là không tin khả năng Đao Mộc Tình sẽ tìm được người cùng đi.

“Oh, hóa ra là như thế!” vẻ mặt của Hiên Viên Tam Quang có chút kỳ quái.

Một người một mình đi đến ác ma đảo, lão có thể khẳng định là cô gái kia đã lành ít dữ nhiều. Nhưng xem ra cô gái kia có vẻ như là rất quan trọng đối với thanh niên này cho nên Hiên Viên Tam Quang cũng không muốn đả kích hắn.

Linh Vân chợt chen vào: "Ca ca, huynh chắc là rất thích tỷ tỷ kia?"

"Cái này ..." câu hỏi của nàng khiến cho Cổ Diêu không biết phải trả lời thế nào.

"Muội nghĩ nhất định là thế rồi, nếu không thì làm sao huynh lại phải đến ác ma đảo chứ!" hai mắt của Linh Vân chợt mơ mộng: "Thật là lãng mạng, nếu như có một nam nhân vì muội mà làm như thế thì thật là tốt quá!"

Cổ Diêu dở khóc dở cười, hắn vốn nghĩ rằng Linh Vân chỉ là một tiểu hài mà thôi, không nghĩ đến nàng lại mơ mộng như thế, thật là một tiểu quỷ mà.

Linh Vân dường như nhớ đến chuyện gì đó, quay đầu sang phía Đông Phương Lộ: "Tỷ tỷ, tỷ cũng rất thích ca ca phải không?"

"Hả?" lần này đến phiên Đông Phương Lộ ngây người.

"Nếu không thì tại sao tỷ lại đi theo ca ca đến tận ác ma đảo chứ?"

"Quý ... quý mới thích hắn!" khuôn mặt của Đông Phương Lộ ửng đỏ lên, cực lực chối.

"Tỷ tỷ, tỷ nói cà lăm rồi, chứng tỏ là tỷ đang chối, muội nghe các đại thẩm ở bến cảng nói như thế!" Linh Vân lại chăm chăm nói tiếp: "Ngày đó tỷ vì ca ca mà liều mình lao xuống biển, đó cũng là một chứng minh tốt nhất!"

"Đừng có nói bậy, chỉ là vì ta thấy hắn đã từng cứu ta."

"Được rồi, được rồi, chúng ta tìm cái gì ăn đã." Cổ Diêu vội lên tiếng cắt đứt vấn đề này.

Đông Phương Lộ thích mình? Khả năng này còn khó xảy ra hơn là việc leo mệ biết leo cây nữa.

Trên biển suốt ngày đều phải ăn lương khô, miệng của mọi người đều đã nhạt như nước rồi, cho nên lập tức đi tìm thú rừng nướng ăn.

Dã vị trên ác ma đảo này vô cùng ngon, thịt tươi ngon, vô cùng ngon miệng, nếu như một quán ăn nào trên đại lục có được nhất định sẽ vô cùng nổi tiếng, nhưng rất tiếc đây là điều không thể.

Sau khi ăn no nê, mọi người cùng nghỉ ngơi một chút. Hiên Viên Tam Quang đưa ra vấn đề cần bàn bạc: "Như vậy đi, hòn đảo này rất lớn, tìm một người cũng không phải là dễ, hay là chúng ta chia thành hai nhóm, đi dọc theo bờ biển, đến khi gặp lại nhau, nếu như có người khác cũng lên ác ma đảo thì nhất định sẽ có thuyền ở bên bờ biển, như thế thì có thể kết luận sơ bộ là người muốn tìm có lên ác ma đảo hay không. Nếu như không thấy thuyền bè nào thì lúc đó sẽ tính tiếp."

Cổ Diêu đồng ý: "Uh, như vậy cũng tốt, hiệu suất sẽ cao hơn nhiều."

Chiến Thiên cũng không có ý kiến, để cho bọn họ an bài.

Vì vậy Hiên Viên Tam Quang liền phân tổ, hắn cùng với Chiến Thiên và Linh Vân cùng một tổ phụ trách một bên, còn Cổ Diêu và Đông Phương Lộ sẽ tìm theo hướng ngược lại.

Mang theo hy vọng đến ác ma đảo, nhưng trải qua bao gian nan mới đến được vùng đất này, trong lòng Cổ Diêu đột nhiên lại dâng lên một cảm giác sợ hãi.

Trên thực tế thì hắn vốn không có nhiều hy vọng, nhưng dù sao đi nữa thì hắn cũng phải chứng thật được sự thật, nếu như tìm không được Đoan Mộc Tĩnh, vậy thì sẽ thế nào đây?

Nếu như đây là một lần đánh cuộc thì hắn tuyệt đối không thể thua được, nhưng mà khả năng của hắn lại không cao, bởi vì tỷ lệ thắng của hắn gần như là bằng 0!

149. Chương 13: Thất Khứ Liễu, Tài Đồng Đắc Trân Tích

Lửa cháy hừng hực, gió biển thổi vào mặt, mùi thơm của thịt nước lan tỏa, khiến cho người khác phải thêm nhỏ dãi.

ở một địa phương ngăn cách với thế giới bên ngoài, không có tranh chấp, đấu đá với nhau, tâm tình hoàn toàn thả lỏng, thông thả mà hưởng thụ cảnh đẹp của thiên nhiên, đây là một cuộc sống tuyệt vời.

Nhưng mà trong lòng của Cổ Diêu lại vô cùng nặng nề, hần ngồi lẳng lặng trên bờ biển, nhìn ánh trăng chiếu sáng lấp lánh trên mặt biển, suy nghĩ miên man.

Chẳng mấy chốc mà đoàn người đã đến đến ác ma đảo đã được nửa tháng, nhưng lại hoàn toàn không thể nào tìm được một bóng người, và dĩ nhiên là cũng không thể tìm được Đoan Mộc Tình.

Hôm đó sau khi chia ra thành hai nhóm đi hai đường, đi suốt một vòng quanh đảo nhưng không có phát hiện một chiếc thuyền nào, lúc đó tâm của Cổ Diêu đã lạnh hơn một nửa, nhưng trái tim của hần vẫn chưa chết, hần vẫn còn mang theo một niềm hi vọng, cho nên đi tìm quanh đảo.

Hơn mười ngày, với năng lực của mọi người thì hoàn toàn có thể tìm kiếm trên đảo bảy tám lần, nhưng lại không có kết quả gì.

Cuối cùng Cổ Diêu cũng đành phải chấp nhận sự thật, dù sao bọn họ cũng không thể ở trên đảo tìm kiếm mãi, lúc đầu bọn họ quyết định là hôm trước sẽ trở về, nhưng cuối cùng đã kéo dài đến tận ba ngày rồi.

Cổ Diêu đưa ra lý do là có lẽ Đoan Mộc Tình đến sau.

Tiếc ngay chính bản thân hần cũng biết, đây chỉ là một cái cớ thôi, chỉ là một hy vọng hư ảo mà hần tự nghĩ ra để an ủi chính bản thân mình.

Hiên Viên Tam Quang cũng hiểu rõ tâm tình của hần lúc này cho nên cũng không có thúc giục, hơn nữa cảnh sắc của ác ma đảo cũng rất đẹp, ở lại thêm vài ngày cũng không sao.

Mùi thơm bay vào mũi, Đông Phương Lộ đã đến bên cạnh hần từ lúc nào, ngồi xuống, đưa đến một miếng thịt nướng: "Ăn chút đi!"

Cổ Diêu cũng không quay đầu lại: "Cám ơn, ta không đói!"

Thực tế thì sau khi tu luyện thiên ma quyết thì sức ăn của hần cũng không thua kém gì Hạ Hầu Cẩn, nhưng căn bản là bây giờ hần không muốn ăn.

Đông Phương Lộ hiển nhiên cũng biết tâm tư của hần, thở dài: "Nhưng, đã nhiều ngày rồi người vẫn chưa ăn gì, nếu không thì ăn trái cây đi, quả đại trên ác ma đảo này cũng rất ngon."

"

Cổ Diêu không đành cự tuyệt hảo ý của nàng, vì vậy tiếp nhận một quả, hần cắn một cái, có cảm giác mùi vị vô cùng đáng và chat.

Thật ra đó không phải là do quả đại có mùi vị như thế mà là do tâm tình của hần, khi một người mang theo một nỗi buồn đến cùng cực ở trong lòng thì ăn bất cứ thứ gì cũng không thể có được mùi vị ngon ngọt.

"Này, lưu manh. Sau khi rời khỏi học viện thì người đã đi đâu? Ta chưa từng nghe qua tin tức của người."

Cổ Diêu cố gắng nuốt phần quả đại kia xuống cổ họng, sắc mặt vẫn không thay đổi: "Ta đi làm một việc mà lúc đó ta cho rằng đó là việc quan trọng nhất đối với ta."

Đông Phương Lộ không nhịn được nên hỏi: "Chẳng lẽ việc đó so với tiểu tình còn quan trọng hơn?"

Cổ Diêu ném một hòn đá xuống biển, đợt sóng gợn lan ra: "Lúc đó ta cho rằng như thế. Nhưng bây giờ thì ... ta không biết!"

Đông Phương Lộ đột nhiên là nhớ đến chuyện gì đó: "Đúng rồi, lúc đầu các người có quen biết nhau sao? Ta nhớ khi vừa vào học viện thì các người từng gặp mặt nhau một lần ở trước cửa học viện!" Đông Phương

Lộ nói đó chính là lần đầu tiên hai người gặp lại nhau sau khi rời khỏi Lan Tư quận, hành động lúc đó của Đoan Mộc Tình làm cho Đông Phương Lộ vẫn nhớ kỹ đến bây giờ.

Cổ Diêu chần chừ: "Không, không có quen biết!"

Việc cưỡng gian Đoan Mộc Tình và thân phận đạo tặc của mình hẳn không muốn để lộ.

"Chẳng lẽ đây là do duyên số?" Đông Phương Lộ cũng không nghi ngờ, cảm than: "Nhưng bất kể thế nào thì ta biết người rất là thích tiểu tình, tại sao vậy, tại sao người lại muốn cự tuyệt nàng, người có biết không? Trong bốn năm ở học viện, nàng luôn dính chặt lấy người, lúc nào cũng yên lặng đứng ở một chỗ khuất để quan sát người, suốt bốn năm không ngừng."

Cổ Diêu nghe thế thì cơ thịt trên mặt co giật liên hồi.

Đông Phương Lộ lại nói tiếp: "Thực ra lúc đó ta cực lực phản đối quyết định của nàng. Nàng là một thiếu nữ ưu tú như thế, tại sao lại thích một tên lưu manh như mi?"

Liếc mắt nhìn Cổ Diêu một cái, nàng vội ho một tiếng rồi nói: "Chỉ có điều, lúc này thái độ của ta đã thay đổi hẳn, người đúng là một tên lưu manh, nhưng là một tên lưu manh có bản lĩnh."

Cổ Diêu mỉm cười nói: "Đừng có khích lệ!"

Đông Phương Lộ mở to mắt ra: "Người tưởng là ta khích lệ người sao?"

"Dù sao chẳng nữa, có thể được Tam Tiểu Thư đồng ý thì đó là việc tốt."

Đông Phương Lộ ảo não nói: "Người đừng có xưng hô với ta là Tam Tiểu Thư có được không?"

Cổ Diêu gật đầu nói: "Vậy được rồi, Đông Phương Lộ Tiểu Thư."

"Tiểu Thư! Tiểu Thư!"

"Được rồi, được rồi, bạn Đông Phương Lộ." Với khả năng của Cổ Diêu thì nàng không phải là đối thủ, nhưng hẳn vẫn nói: "Cô thấy ta kêu thế được chưa."

Cổ Diêu cười nói: "Ta cũng muốn hỏi, nếu lúc đầu cô ghét ta như thế thì tại sao sau đó lại muốn cho ta và Đoan Mộc Tình ở cùng một chỗ?"

Đông Phương Lộ nhún vai: "Không còn cách nào khác, tiểu tình là một người rất quật cường, đừng thấy bề ngoài của nàng nhu nhược mà phán đoán, nếu như chuyện gì nàng đã quyết định rồi thì sẽ không thay đổi. ta thấy nàng ngày càng tiêu tụy đi, cho nên mới không phản đối nữa."

"Đúng vậy, nàng thuộc loại người ngoài mềm trong cứng, đúng là rất ngốc, một cô gái rất ngốc!" Sắc mặt của Cổ Diêu vô cùng buồn bã, cũng không có nói gì thêm nữa.

Thật ra tâm tình của Đông Phương Lộ cũng không tốt, Đoan Mộc Tình cũng chính là bạn hữu thân thiết nhất của nàng: "Người thật sự xác định là tiểu tình đã ra biển?"

Cổ Diêu gật đầu: "Đúng vậy, ta đã điều tra, thương nhân ở Ái Cầm cảng đã xác nhận là có một cô gái đi một mình mua một chiếc thuyền ở chỗ của hắn, bất kể là tuổi diện mạo hay là những đặc thù của nàng đều hoàn toàn giống với Đoan Mộc Tình, hơn nữa thời gian cũng trùng khớp!"

Nếu như không phải đã tra ra rõ ràng thì Cổ Diêu cũng sẽ không kích động như thế. Nhưng hẳn thà nghĩ rằng là mình đã phán đoán sai, hoặc là thương nhân kia đã sai.

Nếu như Đoan Mộc Tình đã ra biển nhưng vẫn chưa đến được ác ma đảo, điều này chứng tỏ nàng đã ...

Cổ Diêu không có dừng khí nghĩ thêm.

"Tiểu tình cát nhân thiên tướng, nhất định sẽ không có chuyện gì, có lẽ trên đường nàng đã gặp phải chuyện gì đó nên đã quay đầu lại rồi!"

Tuy nói thế nhưng Đông Phương Lộ cũng có cảm giác như tự mình lừa dối bản thân mình, cá tính của Đoan Mộc Tình nàng hiểu rất rõ, cho dù có phát sinh chuyện gì thì cũng không thể ngăn cản nàng.

“Có lẽ là như thế!” Cổ Diêu cũng thì thào nói, dù cho Đông Phương Lộ có đoán sai nhưng Cổ Diêu cũng đồng ý, nếu không thì hẳn còn có thể làm được gì đây chứ.

Hai người nói chuyện một hồi, sau đó quay lại chỗ đồng lửa.

“Ca ca, huynh đến thật là đúng lúc, con cá này nướng cũng vừa chín!” Linh Vân vừa nói vừa đưa đến.

“Cám ơn, Linh Vân.” Cổ Diêu nhận lấy cá nướng, mặc dù không muốn nhưng hẳn cũng phải cố gắng ăn một chút, bởi vì hẳn đã quyết định một việc.

Sau khi cắn hai cái, hẳn nói với mọi người: “Ngày mai chúng ta trở về thôi.”

“Quay về?” mọi người đều kinh ngạc.

Cổ Diêu nhắc lại: “Đúng vậy, chúng ta đã ở lại trên đảo không ít thời gian rồi, cũng cần phải đi.”

Hắn đã suy nghĩ thông suốt, bất kể là kết quả ra sao hẳn cũng phải tiếp nhận sự thật.

Nhưng đây không có nghĩa là hẳn từ bỏ Đoan Mộc Tình.

Có lẽ từ một người khác hẳn có thể biết được tin tức về sinh tử của nàng, người đó chính là vạn sự thông, một Thiên Nhân, thông thiên hiểu địa, một chiêm bặc sư không gì không biết.

“Ca ca, không cần phải gấp thế chứ, hòn đảo này quả thật là xinh đẹp, muội còn muốn ở lại đây vhowi vài ngày!” Linh Vân cũng biết được người mà Cổ Diêu muốn tìm rất quan trọng đối với hẳn, cho nên mới khiến hẳn lưu luyến không rời, chần chừ kéo giãn thời gian quay về. Nàng là một thiếu nữ cũng thông minh, nàng nói thế để tránh cho Cổ Diêu phải cảm thấy ngại vì chỉ vì hẳn mà mọi người phải ở lại trên ác ma đảo.

Cổ Diêu hiển nhiên là cũng biết được ý nghĩ của nàng nên cười nói: “Tiểu đồ quỷ, ham chơi như thế không tốt đâu, đã đi lâu như thế rồi, không chừng các đại thẩm thức thức ở cảng Ái Cẩm đều nhớ đến muội rồi đó.”

Linh Vân nghe được một tiếng tăng hắng, Hiên Viên Tam Quang nói: “Người đã quyết định?”

“Đúng vậy!”

Từ ngữ khí của Cổ Diêu hẳn cũng nhìn ra được sự Cổ Diêu đã quyết định thế, Hiên Viên Tam Quang cũng không khuyên nữa: “Được rồi, sáng mai chúng ta sẽ lên đường.”

Vì có thể quay về, mọi người đều nghỉ ngơi sớm để lấy sức.

Ác ma đảo là một nơi yên bình, hạ trại ở bên bờ biển nghỉ ngơi cũng không cần có người phải gác.

Cổ Diêu nằm ở trong lều vải, hẳn không ngủ được, trước mắt của hẳn chính là khuôn mặt, nụ cười của Đoan Mộc Tình. Thời gian ở cùng nàng, từng chi tiết trên người nàng đều hiện ra rõ ràng trong đầu hẳn, đồng thời đó cũng giống như là một con dao đâm từng nhát vào trái tim của hẳn, đau đớn không thể thốt nên lời.

Hàn Đan và Đoan Mộc Tình, cuối cùng thì ai quan trọng hơn?

Khi Hàn Đan mất tích, Cổ Diêu cho rằng nàng quan trọng hơn tất cả mọi thứ, nhưng khi nhận được hung tin về Đoan Mộc Tình thì hình ảnh của cô gái ôn nhu kia luôn hiện ra trong tâm trí của hẳn, vượt qua cả Hàn Đan.

Vấn đề này luôn quấy nhiễu hẳn, đến nay cũng không có lời giải.

Hay là, bất kể là thứ gì, chỉ sau khi mất đi mới có thể biết được sự trân quý của nó?

Cứ như thế cho đến nửa đêm, Cổ Diêu chợt nghe thấy một thanh âm lạ. Vừa lao ra khỏi lều liền thấy Hiên Viên Tam Quang và Chiến Thiên cũng lao ra, rồi đến Đông Phương Lộ.

Tất cả mọi người đều là cao thủ trên đại lục, linh giác nhạy bén, cho dù là đang ở trên ác ma đảo cũng không hề lơ là cảnh giác.

Linh Vân xuất hiện cuối cùng, thực lực của nàng là thấp nhất, kinh nghiệm cũng ít hơn so với mọi người.

Thanh âm lạ đến từ phía ác ma hải vực, mặc dù nơi đó luôn có hải khiếu nhưng mọi người đều có thể nhận ra được thanh âm này và thanh âm của hải khiếu khác nhau.

Vì là ban đêm và khoảng cách quá xa cho nên không thể biết được bên kia có chuyện gì.

Cổ Diêu quay đầu sang Hiên Viên Tam Quang: “Đồ quỷ, là cái gì thế?”

Trên biển, lão là người có kinh nghiệm nhiều nhất.

“Người! Có người đến.”

150. Chương 14: Chi Phối Giả

Không cần biết người đến có phải là Đoan Mộc Tình hay không, ít ra là hắn có quyền hy vọng.

Đông Phương Lộ cũng vội vàng đi đến: “Thật sao, lão không lầm chứ?”

“Đúng vậy! Ta có thể khẳng định!”

Hiên Viên Tam Quang giơ chiếc ống nhòm lên, đây chính là đạo cụ do luyện kim thuật sư làm ra, trong hàng hải vô cùng hữu dụng, có thể phát hiện được nguy hiểm như quái vật và đá ngầm.

Cổ Diêu tiếp tục nói: “Là ai vậy, có bao nhiêu thuyền?”

Khi hỏi vấn đề này thì Cổ Diêu cũng không khoi khẩn trương, ngàn vạn lần đừng có là người đến Ác Ma Đảo để tâm bảo.

Sắc mặt của Hiên Viên Tam Quang vô cùng cổ quái, nói không nên lời: “Là hai người, nhưng không có thuyền!”

“Không có thuyền?” lời nói của Hiên Viên Tam Quang làm cho mọi người cảm thấy khó hiểu.

“Quả thật là không có!” Hiên Viên Tam Quang khẳng định một lần nữa, mọi người cũng có thể xác nhận được là mình không có nghe lầm.

Linh vân nói: “sư phụ, không có thuyền thì bọn họ đến Ác Ma Đảo bằng cách nào?”

“Một người ngự thủy, còn một người thì đang bay!” Hiên Viên Tam Quang tựa như là không tin vào chính mắt của mình vậy, nhưng thật sự, những gì lão thấy là một tình cảnh ly kỳ.

Lão đưa ống nhòm cho Cổ Diêu: “Người tự xem đi!”

Nhìn xuyên qua ống nhòm, cảnh vật lập tức được kéo lại gần, Ác Ma Hải Vực tựa như trước mặt, đạo cụ của luyện kim thuật sư quả nhiên là huyền diệu.

Nhưng mà hình ảnh mà Cổ Diêu thấy được càng khiến cho người ta phải rung động còn hơn tác dụng của ống nhòm.

Đúng như miêu tả của Hiên Viên Tam Quang, quả thật là không có một chiếc thuyền nào, ở trên mặt nước, thấp thoáng hai bóng người mờ nhạt.

Tuy không thể nhìn thấy được rõ ràng nhưng từ hình dáng có thể khẳng định đó là bóng người, mà hai người kia không dùng bất kỳ một chiếc thuyền nào, và đang đối đầu với Ác Ma Hải Vực!

Trong hai bóng người trước mặt thì một người được sóng lớn rẽ ra làm đôi nhường đường cho mà đi, không dám ngăn cản hắn, còn một người nữa thì ngự phong mà phi hành.

Nếu như bọn họ đi lại trên giang hồ cũng không phải là chuyện lạ, nhưng nơi này là đại dương, hơn nữa là đại dương hung hiểm nhất, có thể nuốt lấy tất cả trong chớp mắt – Ác Ma Hải Vực!

Mọi người ở trên đảo đã hơn nửa tháng, mỗi ngày đều vào đảo tìm kiếm, có thể khẳng định trên đảo không có ai, hơn nữa theo như lời của Hiên Viên Tam Quang thì trong Ác Ma Hải Vực tuyệt không có hòn đảo thứ hai.

Nói cách khác thì hai người kia không phải người trên đảo và cũng không phải từ một hòn đảo khác đến.

Chỉ còn có một khả năng — bọn họ vượt Ác Ma Hải Vực!

Cổ Diêu cũng ngay người như Hiên Viên Tam Quang, trên đời có người như thế sao? Hoặc có thể nói cách khác là bọn họ còn là người sao?

Trong số bọn họ tuyệt đối không có Đoan Mộc Tình, Đoan Mộc Tình không thể có được khả năng kinh khủng như thế.

Chiến Thiên đoạt lấy ống nhòm trong tay Cổ Diêu, sau khi xem xong thì một người bất động thanh sắc như cuồng thần Chiến Thiên cũng lộ ra cùng hoảng sợ.

Nếu như là trước kia mà nói thì khi đụng phải loại cao thủ thế này thì hẳn nhất định sẽ vô cùng hưng phấn, nhưng lúc này thì sự hoảng sợ đã vượt qua sự hưng phấn của hắn.

Đông Phương Lộ và linh nhi cũng lần lượt lấy ống nhòm nhìn. Cũng không thể nào tin nổi.

Trong lúc mọi người còn đang trầm mặc không một thanh âm vang lên, tình cảnh trước mắt khiến cho thâm tâm họ vô cùng rung động.

“Ha ha ha ha ha ha, tới rồi, cuối cùng cũng tới rồi, lão thủy quái. Phong và Thủy ở nơi này vô cùng sung túc. Đối với chúng ta mà nói là rất công bằng, quả nhiên là không phụ kỳ vọng. Hay là chúng ta bắt đầu ở đây đi!”

Bóng ảnh đang bay trên không quay sang nói chuyện, thanh âm của hắn từ xa truyền đến vào tai của bọn người Cổ Diêu nhưng lại có lực xuyên thấu hết sức kinh khủng, hơn nữa nghe ngữ khí của hắn thì cũng không phải là hắn dùng toàn lực thi triển kỹ năng Thanh Ba Tượng Quan.

“Hắc hắc, tốt, nơi này cũng không có người quấy rầy, Phong Lão Quái, chúng ta hãy ở chỗ này đánh hai ba tháng, không, ít nhất cũng phải nửa năm!” Thân ảnh đang ngự nước mà đi giờ tay lên, sau đó hơn bốn người con sóng dữ hiện lên hướng về phía trước cuồng áp.

Lấy sức lực của bản thân khổng lồ chế hải khiếu, thậm chí còn lợi hại hơn cả hải khiếu!

Nếu như là một ma pháp sư hệ thủy thì cũng có thể phát động ra kỹ năng ma pháp cao cấp để làm như thế, nhưng thân ảnh ngự thủy này lại hoàn toàn không có dùng chú ngữ gì hết, cho nên sự khác biệt không chỉ có đơn giản như thế, mà là trên trời dưới đất!

Chỉ cần hơi xuất một kích có thể tạo nên sóng thần!

“Ha ha ha ha, Thủy lão quái, thật là mạnh mẽ, vậy thì đến phiên ta rồi, đến đây nào, bạo phong!” Thân ảnh ngự phong phi hành vừa dứt lời thì một hải long quyền hắc sắc từ trong không khí sinh ra mang theo thanh âm rít gào kinh khủng nghênh đón sóng thần.

Đôi bên giống như là hai thanh kim loại va với nhau tạo ra các tia lửa, một thanh âm tựa như sấm nổ vang lên, thanh âm chấn động tứ phía, bọt nước bắn tung tóe, trong đó có một ít rơi xuống gần bờ biển, từ đó có thể thấy rằng va chạm vô cùng mãnh liệt.

Ác Ma Hải Vực vốn đã hung bạo giờ lại càng gầm thét dữ dội hơn, tựa như là đang trợ uy cho hai người giao thủ.

Hải long quyền và cự lãng đồng thời biến mất, xem ra lực tương đương nhau.

“Đã quá, thật sự là quá đã! Thủy Lão quái, tiếp tục đi!” Người ngự phong nói xong lại xuất ra một hải long quyền đánh đến người ngự thủy, chỉ có điều đón tiếp nó lại cũng là một con sóng lớn.

Đám người Cổ Diêu hoàn toàn im lặng, quái vật, chu cha mẹ ơi đúng là quái vật!

Chiến Thiên nắm chặt tay, gân xanh nổi lên!

Cho đến nay hấn vẫn luôn rất là tự phụ, cho dù có là đối đầu với đối thủ cường đại thì sự tự tin của hấn cũng không mất đi.

Nhưng, trước hai lão quái vật này hấn đột nhiên mất hết tự tin.

Khoảng cách chênh lệch thật sự là rất xa, giống như là huỳnh quang so với nguyệt quang vậy.

Hấn thậm chí còn nghĩ rằng, với thực lực hiện nay của hấn thì ngay cả tư cách làm đối thủ của hai lão quái vật kia cũng không có.

Nhưng dù sao cường thần cũng không giống người thường, sau giây phút sa sút tinh thần ngắn ngủi, cuồng huyết của hấn lại sôi trào.

Đây mới là một cuộc chiến mà hấn luôn ao ước, nhiệt huyết mêng mêng, một cuộc chiến phong cuồng!

Dùng từ phong cuồng cũng không thể nào đủ để hình dung được trận chiến này.

Qua một hồi lâu, Cổ Diêu mới nuốt nước miếng hỏi: "Họ, là ai?"

Khi nói ra câu này thì Cổ Diêu cảm thấy dùng từ có chút không đúng.

'Họ', đó còn là người sao?

Hấn vốn nghĩ rằng sư phụ Philip, sư mẫu Ngã Mã đã là những cao thủ đứng đầu đại lục rồi, những cao thủ siêu cấp. Nhưng nếu như so với hai lão quái vật này, thì kém hơn không ít, mặc dù hấn rất kính trọng sư phụ mình nhưng điều này cũng không thể nào không thừa nhận được.

Hvtq thở một hơi, tựa như muốn đem nỗi sợ hãi trong lòng xuất ra ngoài thông qua hơi thở vậy: "Chi Phối Giả!"

"Chi Phối Giả!"

"Đúng vậy, hấn là các người cũng đã nghe nói qua, trên cấp bậc cao nhất của các chức nghiệp còn có những người mạnh hơn, những người này được xưng là Nghịch Thiên Cường Giả. Nghịch Thiên Cường giả nắm trong tay sức mạnh kinh khủng, bọn họ đã không thể dùng cách phân chia cấp bậc thông thường mà tính được. Chi Phối Giả, chính là một loại Nghịch Thiên Cường Giả, bọn họ là những người đạt được sức mạnh từ việc tu luyện một loại nguyên tố, ví dụ như thủy nguyên tố ma pháp sư, hoặc là thổ hệ đấu khí vũ giả. Đến khi đạt được cấp bậc Chi Phối Giả thì có thể hô phong hoán vũ, có khả năng chi phối các nguyên tố trong tự nhiên!"

Hiên Viên Tam Quang dừng lại một chút rồi nói: "Cự Lăng và Long Quyển Phong, đó là hiện tượng tự nhiên, nếu như ta đoán không sai thì hai người bọn họ tu luyện ứng với thủy hệ và phong hệ!"

Linh Vân le lưỡi: "Sư phụ, nếu nói thế thì các nghịch thiên cường giả cũng không lợi hại như thế!"

"Nghịch Thiên Cường Giả cũng có mạnh yếu, chỉ có điều là không thể phân cao thấp, bởi vì bọn họ quá cường đại, không ai tìm được tiêu chuẩn thích hợp cho họ. Nhưng có thể biết được là những Nghịch Thiên Cường Giả như hai người này thì không nhiều, mà hai người này cũng chỉ vì những đặc thù của Ác Ma Hải Vực cho nên mới hùng mạnh như thế!"

Đông Phương Lộ dù sao cũng xuất thân từ một đại gia tộc, cũng có nghe nói qua về chi phối giả, nên nói: "Năng lực của chi phối giả chịu ảnh hưởng của điều kiện xung quanh rất nhiều!"

Hvtq gật đầu nói: "không sai, tử thủy và cuồng phong của Ác Ma Hải Vực vô cùng thích hợp đối với chi phối giả tu luyện thủy hệ và phong hệ, bởi vậy bọn họ mới có thể phát ra được sức phá hoại kinh khủng như thế, nếu đổi thành nơi khác thì nhất định sẽ yếu hơn nhiều. Nhưng, cũng có thể xác định, nếu ở trong một nơi thích hợp thì bọn họ là vô địch!"

Có lẽ thực lực của họ là tương đương, cùng có được ưu thế về nguyên tố cho nên hai chi phối giả này không có phân được cao thấp.

Hai bên mỗi lần giơ tay nhắc chân đều xuất ra các chiêu thức mạnh mẽ, trận chiến kinh hãi thế tục này giằng co suốt một giờ, sau đó bọn họ cũng thu liễm, cuồng phong sóng lớn cuối cùng cũng giảm.

Thủy hệ chi phổi giả nói: "Này, Phong Lão Quái, nếu cứ đánh tiếp thì xem ra không phân được thắng bại. Chúng ta đến Ác Ma Đảo thì cũng đã tiêu hao không ít thể lực rồi, chúng ta lên đảo nghỉ ngơi trước, sáng mai sẽ tiếp tục!"

Phong hệ khổng chế giả nói: "Tốt, với tình trạng hiện tại thì có đánh nữa cũng không có ý nghĩa!"

Sau khi thỏa thuận hai người lại đạp gió rẽ sóng mà bay đến.

Mọi người bắt đầu có cảm giác không yên, đối mặt với hai lão gia hỏa biến thái này sao đây? Hay là tìm một nơi khác trên đảo để trốn?

151. Chương 15: Phong Điền Nhị Quái

Phong hệ chi phổi giả nói: "Thủy lão quái, ngươi không thấy mình ngu sao? Ở đây là ác ma đảo, làm sao mà có người được?"

"Ngươi mới ngu, ngươi nhìn bên kia xem!"

Nhìn theo hướng chỉ của thủy hệ chi phổi giả, phong hệ chi phổi giả phát hiện thần phong hào ở gần bờ biển, cùng với ánh lửa ở trên bờ biển, ngạc nhiên: "Thật sự có người?"

Dừng lại một chút, lão cười nói: "Hắc, thật là hay, chúng ta đến đó xem đi!"

Nói xong thì thân thể của lão giống như một cơn gió bay đi, nhanh đến nỗi mắt thường không thể nhìn thấy được, tốc độ của chi phổi giả quả nhiên là kinh người, thủy hệ chi phổi giả cũng theo sát.

Không bao lâu, bọn họ đã đến trước mặt nhóm người Cổ Diêu.

Nhìn gần thì có thể thấy được đó là hai người râu tóc hoa râm, hai lão giả hạc phát đồng nhan, tướng mạo lại cực kỳ giống nhau, tựa như được 'đúc' ra từ một khuôn.

<@em dùng=" từ=" hơi=" thô=" mong=" bà=" con=" cô=" bác=" anh=" chị=" em=" thông=" cảm=">

Một người mặc trang phục màu xanh da trời, tràn đầy sức sống, một người thì mặc trường bào màu xám, hai ống tay áo không gió mà tự động.

Vừa chứng kiến một cuộc chiến kinh thiên, biết được hai người trước mặt đều là nghịch thiên cường giả trong truyền thuyết, đám người Cổ Diêu không khỏi khấn thưng, không biết phải là thể nào.

Lão giả mặc trang phục màu xanh da trời nói: "Khà khà, Phong Lão Quái, thật sự là không ngờ có người còn nhanh chân hơn cả chúng ta nữa!" Nghe thanh âm của lão, thì có thể đoán được, lão chính là thủy hệ chi phổi giả, hơn nữa màu sắc trang phục của lão cũng có liên quan đến nước.

Vậy người còn lại hẳn nhiên là phong hệ chi phổi giả rồi, chân mày của lão cau lại: "Ay da, đến tận nơi này mà vẫn có người, thật sự là không thể ngờ được mà, làm sao bây giờ?"

Thủy hệ chi phổi giả tỏ vẻ khó khăn nói: "Vậy, Phong Lão Quái, ngươi nói phải làm sao mới tốt đây!"

Phong hệ khổng chế giả vỗ tay một cái: "Có rồi, ta nghĩ ra được một biện pháp rất đơn giản!"

Thủy hệ khổng chế giả nói: "Là cách gì?"

"Rất đơn giản, người chết thì không tính là người nữa phải không?"

Một cổ sát khí lập tức dâng lên, chèn ép tất cả mọi người.

Lời nói của phong hệ khổng chế giả làm cho mọi người hoảng sợ, không thể ngờ được một chi phổi giả lại hỉ nộ vô thường như thế.

Bọn họ chính đều cao thủ của đại lục. Nếu như ở nơi khác thì còn có thể có khả năng đấu một trận, không thì còn có thể chạy trốn.

Nhưng nơi đây lại là ác ma đảo, không có chỗ trốn, hơn nữa hai vị chi phối giả này lại có được thiên thời địa lợi, bọn họ muốn giết người thì chẳng khác nào bóp chết vài con kiến.

Tròng mắt của Cổ Diêu xoay chuyển, từ trong đi ra, hai tay ôm quyền thi lễ: "Hai vị tiền bối có phải là phong điền nhị tiên trong truyền thuyết. Lam Đạo Phu và Thái Luân Tư?"

Hai người ngẩn ra, sát khí bớt đi, thủy hệ chi phối giả kêu lên: "Tiểu tử, sao ngươi lại biết được bọn ta?"

"A, trời ơi, quả nhiên là hai vị tiền bối!" Bộ dáng của Cổ Diêu lúc này là hết sức kinh hãi: "Tiểu bối làm sao không nhận ra hai vị tiền bối đây, hoặc có thể nói là, trên đại lục ai lại không biết được thanh danh Phong Điền Nhị Tiên chứ? Trừ khi kẻ đó bị mù! Hai chi phối giả có tựa như hai ngọn núi sừng sững trong giới võ đạo!" Sát khí hoàn toàn tan biến, hai lão giả híp mắt cười. Thủy hệ khổng chế giả nói: "Này Phong Lão Quái, xem ra ta đã hỏi một vấn đề rất là ngốc, khắp thiên hạ này có ai không nhận ra chúng ta chứ?"

Phong hệ khổng chế giả cũng cười ha hả phụ họa: "Đúng vậy, thủy lão quái, ngươi quả thật là đưa ra một vấn đề quá ngu?"

Cổ Diêu nói tiếp: "Tiểu bối từ lâu đã ngưỡng mộ đại danh, như sấm bên tai, hai vị tiền bối là người trong truyền thuyết, thực lực thông thiên, dời sống lấp biển, chỉ có điều tiểu bối không tin lắm, bởi vì dù sao cũng chỉ là lời đồn. Trong thiên hạ làm sao lại có người có khả năng như thế chứ?"

Hai vị lão giả nghe thế thì cau mày lại, Cổ Diêu thấy thế thì tiếp tục thẳng tiến: "Nhưng đến hôm nay, thì tiểu bối mới biết được là mình quả là ếch ngồi đáy giếng, không biết trời cao rộng lớn. Lời đồn cũng không phải là thổi phồng, ngược lại còn có chút giảm bớt đi sự thật, có thể may mắn được chứng kiến trận chiến của hai vị tiền bối, quả nhiên là Kinh Thiên Động Địa, Quỷ Khiếp Thần Sầu, quả nhiên không thẹn là siêu cấp cao thủ của đại lục!"

"Dĩ nhiên, dĩ nhiên, tiểu tử ngà người quả nhiên là có cặp mắt tinh tường, ha ha ha ha ha!" Hai vị chi phối giả cười đắc ý.

Cổ Diêu bỗng nhiên uể oải nói: "Tiểu bối tưởng rằng mình đã có được một chút thành tựu rồi, nhưng nếu như so sánh với hai vị tiền bối thì xem ra không bằng cả một ngón tay!"

Phong hệ chi phối giả cười nói: "Ha ha, tiểu tử, ngươi cũng không nên tự ti, ta thấy, võ kỹ của ngươi cũng không tệ, tuổi còn trẻ mà có được như thế đã là hiếm thấy lắm rồi."

Thủy hệ chi phối giả vội vàng bổ sung: "Tuy rằng không bằng chúng ta khi xưa!"

Phong hệ khổng chế giả tròn to mắt nhìn lão một cái: "Nói nhảm, những điều này còn cần phải nói ra sao? Thủy lão quái, ngươi thật là ngày càng hồ đồ! Chẳng trách luôn đứng dưới ta!"

Thủy hệ khổng chế giả đỏ mặt: "Cái gì, ngươi nói là ai thua ngươi? Đến đây, chúng ta lập tức đấu nào!"

"Ai sợ ai!"

Hai vị khổng chế giả đều đã già khú để rồi, nhưng mà tính tình lại hết sức dễ bị kích động.

Nhưng trước khi đấu võ thì thủy hệ khổng chế giả chợt nhớ đến một việc: "Còn bọn họ?"

Khi nói đến câu này thì sát khí đột nhiên bao phủ lên hòn đảo, hai lão giả này quả nhiên là hỷ nộ vô thường.

Cổ Diêu thở dài: "Hai vị tiền bối có thể nói là võ kỹ cường đại, nhưng mà lại có phần hữu danh vô thực, khiến cho tiểu bối vô cùng thất vọng."

Hai vị khổng chế giả lập tức nổi giận: "Cái gì?"

"Tiểu bối nghe nói hai vị đức cao vọng trọng, rất được tôn kính, thật không thể ngờ là hôm nay lại ỷ thế hiếp người, cho dù tất cả ở đây gộp lại cũng không bằng một phần mười của các vị, vậy mà các vị lại hạ độc thủ, vấn đề này trong võ đạo có thể nói là rất tệ, hữu danh vô thực, ài, đúng là hữu danh vô thực!"

Cổ Diêu bèn nói thêm: "Có thể chết trong tay của siêu cấp cao thủ cũng không tính như uổng mạng, nhưng nếu như chuyện này mà truyền ra ngoài thì hình tượng của hai vị xem ra nhất định sẽ giảm rất nhiều, khi mọi người nhắc đến Phong Điền Nhị Tiên, không chừng nhất định sẽ nói thêm: hai người đó vô cùng mạnh, nhưng võ đức lại thấp kém. Chỉ thích khi dễ kẻ yếu, già cả bệnh hoạn, nếu như đụng phải cao thủ chắc sẽ bị dọa cho tè ra quần, nói không chừng còn ..."

"Nói vậy! Nói vậy!"

Cổ Diêu còn chưa hết lời thì hai vị khổng chế giả đã vội vàng gầm lên: "Chúng ta bắt nạt kẻ yếu hồi nào, lại sợ kẻ mạnh khi nào! Ấc, dĩ nhiên trên thế giới này không ai có thể mạnh hơn so với chúng ta!"

Cổ Diêu nghi hoặc nói: "Vậy lúc trước không phải hai vị có nói là người chết thì sẽ không quấy rầy hai người sao?"

Thủy hệ chi phối giả cười hô hô: "Tiểu tử, chúng ta chỉ muốn đùa chơi với các người thôi, với thân phận của chúng ta, thì làm sao lại chấp nhất với bọn tiểu bối chứ?"

Phong hệ chi phối giả gật đầu nói: "Đúng vậy, chẳng lẽ người không thấy việc này rất vui sao?"

"Thì ra là như thế!" Cổ Diêu dường như chợt hiểu: "Xem ra sau này khi đề cập đến hai vị tiền bối thì không chỉ nói là hai tuyệt thế cao thủ mà còn là hai người vô cùng thú vị!"

Thủy hệ khổng chế giả vui vẻ: "Đương nhiên, chúng ta luôn luôn rất hài hước!"

Hai lão giả kẻ xướng người họa. Điền điền khùng khùng, danh hiệu của bọn họ quả thật là có hai chữ 'Phong Điền' nhưng cũng không phải là 'Phong Điền Nhị Tiên' như lời của Cổ Diêu.

Trên đại lục, người ta gọi bọn họ là 'Phong Điền Nhị Quái'

Người có y phục màu lam là Lam Đạo Phu, Thủy hệ khổng chế giả, còn lão giả mặc trường bào là Thái Luân Tư, phong hệ khổng chế giả.

Hai người này vốn là huynh đệ song sinh, nhưng không phải là huynh đệ thông thường, mà là do huynh muội loạn luân.

Chuyện loạn luân của phụ mẫu họ bị người trong thôn biết được, cho nên bị thôn dân đánh chết, Lam Đạo Phu và Thái Luân Tư đáng lý ra cũng không thể thoát chết. Cũng may là có hai người đi ngang qua lúc đó nên đã cứu họ, hai người đó đều là khổng chế giả.

Loạn luân sinh ra hài tử thì trời sinh đã có khuyết điểm. Lam Đạo Phu và Thái Tư Luân cũng không ngoại lệ, đầu óc của bọn họ từ nhỏ đã thiếu căn huyền, khả năng suy nghĩ kém, có thể nói là bị ngu dần.

Nhưng thể chất lại vô cùng tốt, tuy suy nghĩ kém nhưng lại vô cùng thích hợp cho việc suy nghĩ một sự việc theo một lối duy nhất, hơn nữa bọn họ lại còn có thiên phú vô cùng tốt về thủy nguyên tố và phong nguyên tố. Hai người cứu họ lại vừa đúng là Thủy Hệ và Phong hệ chi phối giả. Cho nên liền nhận họ làm đồ đệ.

Sau khi sư phụ của họ qua đời thì các cuộc chiến của họ cũng được truyền sang Lam Đạo Phu và Thái Luân Tư.

Hai người là huynh đệ. Nhưng đồng thời cũng là hai người luôn đối đầu với nhau, đánh nhau từ bé đến già, chẳng ai nhường ai. Có điều bọn họ khác Chiến Thiên ở chỗ Lam Đạo Phu và Thái Luân tư chỉ chọn đối phương làm đối thủ, rất ít khi quyết đấu với người khác.

Đối với một người mê võ như mạng lại may mắn luyện võ từ nhỏ và có được đối thủ rất tốt, thêm sự chỉ dạy nghiêm khắc cho nên hai huynh đệ tuy có ngốc nhưng cuối cùng cũng có thể trở thành chi phối giả, đây có thể nói là một trong các kỳ tích của đại lục.

Bởi vì lối tư duy khiếm khuyết cho nên Lam Đạo Phu và Thái Luân Tư không có phân biệt thiện ác nặng nhẹ, hành động không thể nhận thức như bình thường, tùy tâm sở dục.

Vì vậy lúc trước họ muốn giết chết nhóm người Cổ Diêu cũng không phải hoàn toàn là chuyện giỡn chơi, không cần biết lý do gì, chỉ cần có ý định là bọn họ liền làm.

Lối tư duy khiêm khuyết cho nên phong điền nhị quái rất ít tiếp xúc với người khác, vì thế hành tung của họ luôn rất thần bí, luôn ẩn cư ở những nơi hẻo lánh trong đại lục, hầu như không có tiếp xúc với thế giới bên ngoài, cho nên số người biết đến họ cũng không nhiều.

Những tư liệu mà Cổ Diêu có được đều là đến từ đạo tặc công hội, mặc dù trên đại lục có không ít người biết đến phong điền nhị quái, nhưng có thể nói là đạo tặc công hội lại có được tư liệu về họ nhiều nhất.

Mà Lam Đạo Phu và Thái Luân Tư cũng có một đặc trưng: bọn họ luôn rất coi trọng mặt mũi.

Nếu như bọn họ không phải là người coi trọng mặt mũi thì có lẽ rất khó giải quyết vấn đề.

Bọn họ tự xưng là những người mạnh nhất thiên hạ, chữ ‘nhất’ tỏ rõ ý nghĩa độc nhất vô nhị, vì lý do cho đó cho nên Lam Đạo Phu và Thái Luân Tư đánh nhau không ngừng.

Cảm tích của phong điền nhị quái và lối tư duy của họ cũng không khác nhau mấy, bọn họ cũng có một điểm rất đặc trưng là rất chú trọng đến mặt mũi, Cổ Diêu lợi miệng lưỡi của mình, nói gần nói xa, vừa nịnh bợ vừa châm biếm, khiến cho phong điền nhị quái rơi vào bẫy, nên có thể tránh được nguy hiểm.

Thấy sát ý của phong điền nhị quái đã tiêu tan mọi người mới thở phào nhẹ nhõm.

Lam Đạo Phu nói: “Này, tiểu tử, ngươi đến ác ma đảo để làm gì, để tầm bảo?”

Cổ Diêu lắc đầu: “Không phải.”

Thái Luân Tư lại nói: “Này, tiểu tử, có thể đến được ác ma đảo xem ra các ngươi cũng không tệ.”

Cổ Diêu cười nói: “Tiền bối, quá khen, đoàn người của chúng ta nhiều lần phải đối diện với khốn khó, cử tử nhất sinh, vất vả lắm mới lên được đảo, mà hai người, đi đến ác ma đảo chẳng khác gì là đi tẩn bộ cả, làm sao có thể so sánh chứ, thật là tức chết mà!”

Lúc trước hắn làm tiểu nhị ở khách điểm, vì để có được tiền thưởng, cho nên tuyệt kỹ võ móng ngựa đã luyện đến cảnh giới lô hỏa thuần thanh.

Thiên xuyên vạn xuyên, mã thí bất xuyên. Võ nhiều không bao giờ sai, hơn nữa cũng không có mất tiền.

Phong điền nhị quái được võ móng ngựa cho nên trong lòng rất thoải mái, ngay cả lỗ chân lông cũng giãn ra, càng nhìn Cổ Diêu càng thấy hợp nhãn.

Lam Đạo Phu nói: “Vây, ngươi đến ác ma đảo để làm gì? Lão nhân gia đang cao hứng, không chừng có thể giúp cho các ngươi.”

“Ay, thật sự là quá tốt.” Cổ Diêu lộ ra nụ cười giả hoạt: “Tiểu bối nghĩ, không có nạn đề gì trên đời này có thể làm khó nhị vị tiền bối được.”

Thái Luân Tư vỗ ngực nói: “Đó là đương nhiên!”

Thấy đã đạt được mục đích, Cổ Diêu nói: “Thực ra, tiểu bối đến để tìm một người.”

“Tìm người, tìm ai?”

“Một thiếu nữ rất đẹp, bằng tuổi với tiểu bối, tiểu bối vốn nghĩ nàng ở trên đảo, nhưng lại không thấy, nói không chừng nàng vẫn còn chưa đến, bây giờ có thể đang ở trên biển, hai vị tiền bối có thể giúp cho tiểu bối không?”

“Cái này ...”

Phong điền nhị quái cũng cảm thấy khó khăn, tìm một người trên biển, chuyện này hết sức khó khăn, nhưng đã lỡ miệng rồi nếu như không đáp ứng thì không phải thật là mất mặt sao.

Thái Luân Tư đột nhiên nhớ đến một việc: “Đúng rồi, có phải đó là một nữ hài có mái tóc màu xanh biếc?”

152. Chương 16: Nhất Túy Giải Thiên Sầu

Mái tóc màu xanh biếc, đó chính là đặc trưng của Đoan Mộc gia tộc.

Cổ Diêu liền lập tức hỏi đến cùng: "Cái gì, Thái Luân Tư tiền bối, ngài đã từng gặp nàng!"

Lam Đạo Phu cũng lập tức nói theo kế hoạch: "Ta cũng nhớ ra rồi, đó chính là người mà chúng ta vừa vào Ác Ma Hải Vực không lâu đã gặp phải!"

Vừa vào Ác Ma Hải Vực? Nói thế thì cũng không đúng lắm, chẳng lẽ có việc gì khiến cho Đoan Mộc Tình ra biển trở.

Cổ Diêu trầm ngâm một chút rồi nói: "Tiền bối, các người đã lên biển bao lâu?"

Thái Luân Tư đưa tay lên đếm tựa như sắp quên: "Hình như cũng đã là hai tháng rồi."

Cổ Diêu cau mày nói: "Vậy sao hai người lại đến Ác Ma Đảo trở thế?"

"Chúng ta đánh đắm suốt dọc đường đi nên mới tốn không ít thời gian, nếu không thì đã sớm đến rồi, chứ không phải là sợ ác ma phải vực!" Lam Đạo Phu vội vàng nói, sợ Cổ Diêu hiểu lầm.

Hai tháng, nếu tính thời gian thì nữ hài kia hẳn chính là Đoan Mộc Tình.

"Hai vị tiền bối, nữ hài kia thế nào rồi?" Cổ Diêu khẩn trương lên, Đông Phương Lộ cũng cố gắng kìm chế cảm xúc, trầm cay nghìn đắng tìm kiếm trên đảo nhưng không hề có một chút tin tức nào của Đoan Mộc Tình, ngược lại hai lão quái vật này lại có được tin tức của nàng.

Thái Luân Tư xụ mặt nói: "Đã chết!"

Cổ Diêu và Đông Phương Lộ suýt tí nữa là đã ngất đi, Đông Phương Lộ run rẩy nói: "Chết, đã chết, không có khả năng, chết như thế nào?"

Lam Đạo Phu tiếp lời: "Bị chúng ta giết!"

"Lão ..." không thể nào tưởng tượng được đáp án này, Đông Phương Lộ sửng sốt, sau đó nộ hỏa từ từ dâng lên. Với tính cách của bọn họ thì vô duyên vô cớ giết chết đoan mộc tình cũng không có gì là khó hiểu.

Yên lặng, không một tiếng động, Đông Phương Lộ lấy ra tất cả mai hoa châm, đồng thời bắt đầu vận Thiên Tinh Đẩu Khí.

Sắc mặt của Cổ Diêu cũng trầm xuống. Trong lòng không biết nghĩ đến vấn đề gì.

Thái Luân Tư thấy thế thì cười sằng sặc: "Hà hà, xem sắc mặt của bọn họ kìa!"

Cổ Diêu và Đông Phương Lộ ngăn người ra, lời nói này của lão là có ý gì.

Lam Đạo Phu cũng cười đến mèm ngã người xuống: "Chúng ta chỉ lừa các người thôi, Phong Điền Nhị Tiên chưa bao giờ giết nữ nhân, trừ khi người đó cố ý muốn đụng đến bọn ta!"

Thái Luân Tư đắc ý nói: "Chúng ta quả thật là những người rất hài hước, hắc hắc."

Vì an nguy của Đoan Mộc Tình nên bị hai lão điên này lừa cho một vỏ khiến cho bọn họ dở khóc dở cười.

"Hai vị tiền bối quả là thú vị!" Cổ Diêu cũng cố gắng nở một nụ cười: "Đúng rồi, vị nữ hài tử kia sau đó thế nào?"

Lam đạo phu nói: "Khi vừa mới gặp thì chúng ta cũng rất là tức giận, vốn định giết nhưng khi thấy đó là một nữ tử lại thôi." Thái luân tư tiếp lời: "Chúng ta thấy nàng tiến vào Ác Ma Hải Vực, người nghi trình độ của nàng so với chúng ta thế nào? Chỉ trong chớp mắt thì đã không còn thấy bóng dáng của chiếc thuyền!"

"Nàng cũng chỉ có một mình một thuyền mà thôi. Chắc chắn là đã chết trên biển rồi, không phải ai cũng có được khả năng như bọn ta!"

Tâm tình của Cổ Diêu và Đông Phương Lộ lại trầm thêm, Phong Điền Nhị Quái nói không sai, bọn họ cũng đã phải trải qua vô số hung hiểm mới đến được Ác Ma Đảo, mà bọn họ lại toàn là cường giả, còn có thêm

cả Hiên Viên Tam Quang có kinh nghiệm phong phú đối với Ác Ma Hải Vực. Còn Đoan Mộc Tình thì chỉ có một mình.

Theo như lời của Phong Điền Nhị Quái. Có thể xác định là Đoan Mộc Tình thực sự đã lãnh ít dữ nhiều. Ngay cả một tia hy vọng cuối cùng cũng tan biến.

Lam đạo phu thấy thế thì ngạc nhiên nói: "Nữ hài kia là người yêu của người à?"

Cổ Diêu không biết phải trả lời thế nào, tâm tình của hắn trước nay chưa từng kịch liệt như thế, hoàn toàn giống với lần Hàn Đan bị bắt đi vậy.

Hắn yên lặng đứng ngây ra.

Lại thêm một người có quan hệ thân thiết với mình gặp bất hạnh!

Tại sao?

Tại sao lại như thế?

Chẳng lẽ, đây chính là lời nguyên của Thiên Ma Quyết?

Hàn đại hộ đã hủy đi nửa bộ thiên ma quyết, lời nguyên của nó không ứng lên bản thân mình mà lại chuyển đến những người thân của mình.

Muội muội Hàn Đan, cùng người mà hắn yêu nhất là Đoan Mộc Tình, từ lúc luyện Thiên Ma Quyết đến giờ lúc này Cổ Diêu mới cảm thấy ân hận.

Thấy sắc mặt sa sút của Cổ Diêu, Thái Luân Tư nói: "Chết thì cũng đã chết rồi, vợ thôi mà, trên đại lục còn nhiều mà, chỉ cần tìm là sẽ có thôi!"

Phong Điền Nhị Quái nói rất nhiều nhưng không lời nào có hiệu quả.

Tâm tình của Cổ Diêu trùng xuống, đến nỗi hắn không còn cảm thấy hứng thú với bất cứ thứ gì.

Trở nên mạnh mẽ, tử sĩ, bảo vật, tất cả mục tiêu trong cuộc sống của hắn lúc này toàn toàn tan biến.

Đã không còn Đoan Mộc Tình, Cổ Diêu đột nhiên cảm thấy mọi thứ đều trở nên ảm đạm thất sắc.

Nếu như Phong Điền Nhị Quái không mang đến tin tức này thì còn tốt ít nhất hắn vẫn còn ôm hy vọng, nhưng lúc này, ngay cả một lời tự an ủi mình hắn cũng không thể nào nghĩ được.

Hắn đến trước Phong Điền Nhị Quái: "Tiền bối, ta phải đi."

Lam Đạo Phu vào Thái Luân Tư cũng không có ngăn cản nên đoàn người quay về.

Sóng thần của Ác Ma Hải Vực luôn hướng lưng về phía Ác Ma Đảo cho nên khi trở về dễ dàng hơn rất nhiều.

Nhưng tâm tình của Cổ Diêu và Đông Phương Lộ còn trầm trọng hơn cả lúc đi, mãi cho đến khi rời khỏi Ác Ma Hải Vực, bọn họ cũng rất ít nói chuyện, bộ dáng của họ cũng ảnh hưởng đến tâm tình của nhóm người linh vân.

Canh bạc của bọn họ thì thắng, nhưng đồng đội thì lại thua. Thua rất thảm, trở lại cảng, thì cũng là lúc phải chia tay.

Cổ Diêu miễn cưỡng thanh tỉnh tinh thần: "Đồ Quỷ, cảm tạ lão đã giúp chúng ta."

Hiên Viên Tam Quang cười nói: "Phải là ta nên cảm ơn người mới đúng, giúp cho ta có thể lần nữa thực hiện giấc mộng, tìm lại được cảm giác mãnh liệt mà đã mất từ lâu."

Linh Vân cũng nói: "Đúng vậy, ca ca, muội đã sớm muốn đi Ác Ma Đảo rồi nhưng trước giờ sư phụ vẫn không cho!"

Hiên Viên Tam Quang nói: "Nhân sinh tựa như một ván bài, có thua, có thắng, có một số việc chúng ta không thể nào tự mình quyết định được!"

Cổ Diêu biết hắn muốn nói đến Đoan Mộc Tình nên thở dài, gật đầu: "Ta biết rồi."

“Nếu như còn có ý định chơi thêm một ván nào nữa thì hãy kêu ta, lão đồ quỷ ta nhất định sẽ phung bồi. Ha ha!” Hiên Viên Tam Quang là người phóng khoáng, bọn họ không phải là loại người hay ngại ngùng, sua khi chào từ biệt lập tức rời đi.

Có thể ở cùng một chỗ là duyên số, đây đã trở thành một phần trong cuộc sống của họ. Vì mục tiêu của bản thân mà cùng nhau trải qua một đoạn hành trình, việc này không phải rất đáng nhớ sao?

Chiến Thiên ở lại Ái Cầm bên cạnh, hắn còn phải tiếp tục đi khiêu chiến, khiêu chiến càng nhiều người hắn càng mạnh mẽ hơn.

Đây là lần đầu tiên chiến thiên thách đấu với một nghịch thiên cường giả, trước mặt Phong Điền Nhị Quái, chiến thiên căn bản là không có đủ tư cách thách đấu, đây là một liều kích thích mạnh mẽ đối với chiến thiên, hắn thấy rằng mình vẫn còn chưa mạnh mẽ, vẫn còn xa lắm ...

Cổ Diêu và Đông Phương Lộ cùng đi, dù sao đi nữa thì Cổ Diêu cảm thấy rằng cần phải đưa nàng về Linh Tiểu quận, dấu sao nàng cũng là một nữ hài.

Hơn nữa, hai người đều cùng bị mất mát, một người mất đi bạn hữu thân thiết nhất, một người mất đi người yêu, nên có cảm giác đồng bệnh tương liên.

Trong lòng vô cùng buồn bã, suốt đường đi hai người cũng không có nói chuyện nhiều, mãi cho đến tối muộn vào trọ ở một khu phố trong một tiểu thành thị.

Sắc trời âm u. dấu hiệu của mưa gió sắp đến.

Khí trời trước khi có bão luôn rất áp ức, hơn nữa Cổ Diêu cũng đang rất buồn phiền, chuyện của Đoan Mộc Tình giống như một tảng đá lớn ép trước ngực hắn khiến hắn hô hấp không thông.

Năm nhân khi gặp phải sự tình này bao giờ cũng tìm một nơi — Tử Quán.

Bên cạnh nhà trọ không bao giờ thiếu quán rượu, bởi vì bọn họ dựa vào nhau mà phát triển, luôn luôn đồng hành cùng nhau.

“Ông chủ, mau đem cho ta mười bình rượu mạnh, phải là loại mạnh nhất!”

Cổ Diêu vừa vào quán đã kêu một câu như thế.

Nhìn bộ dáng có lẽ là một thiếu niên bị người yêu phụ tình, ông chủ quán lập tức nhìn ra được vấn đề, nhưng loại khách nhân này lão cũng rất là hoan nghênh, chỉ cần có thể mang lại tiền cho lão là được rồi, chuyện khác không quan trọng.

Lúc này, cho dù có là loại rượu xa hoa nhất hắn cũng sẽ không để ý, chủ quán cười tươi: “Được, khách nhân xin chờ một chút, sẽ có ngay!”

Khách nhân ở hai bàn bên cạnh vốn nhất gan liền lập tức rời khỏi vị trí chuyển sang chỗ khác, vì người nghiện rượu sau khi say thường quá tháo và gây sự với người kế bên, nếu không muốn bị ương cật thì tốt nhất là tránh xa ra một chút. Rượu vừa đưa lên thì Cổ Diêu liền cầm lấy một bình uống cạn, thấy thế thì lại có thêm khách nhân của một bàn khác thay đổi vị trí.

Nhưng cũng không phải là tất cả mọi người đều kiêng kỵ Cổ Diêu.

“Anh đẹp trai, hay là cùng uống một chén nha?”

Một nữ tử mặt đầy phấn son, đi đến vẻ mặt tươi cười – quyến rũ.

Nữ tử mà chủ động đi đến chỗ nam nhân ở giữa quán rượu thì chỉ có một loại người — Lưu Oanh <@đứng đường=>

Quán rượu cũng không có tẩy chay lưu oanh, bởi vì những người này vốn không có thể lực, hơn nữa còn có thể thu hút thêm nhiều nam nhân khác đến quán.

Lưu oanh này có vẻ cũng là một người có kinh nghiệm phong phú, chỉ cần nhìn qua một cái là biết Cổ Diêu hắn là người bị phụ tình, mà loại người này thường cần phải phát tiết, giá cả chỉ trả cũng rất xa hoa, vì vậy liền đến để mua bán.

Lưu oanh này cũng có chút quyền rũ nên nàng cũng rất tự tin, nhưng Cổ Diêu ngửi thấy mùi hương trên cơ thể nàng thì nhớ đến Đoan Mộc Tình tình ôn nhu động lòng người, bị thương trong lòng dâng lên, không biết vì nguyên nhân gì mà cảm thấy bức tức: "Cút, biến khỏi mắt ta!"

Cổ Diêu rất ít khi thô bạo với nữ nhân, bất luận là nữ nhân thuộc hạng người nào, nhưng hiện nay hấn không thể nào kiềm chế được nổi khỗ trong lòng.

Nét tươi cười trên mặt lưu oanh kia biến mất, thay vào đó là sự xấu hổ, liền rời đi sau đó miệng còn lầm bầm chửi rủa Cổ Diêu.

Cổ Diêu lại giơ bình rượu thứ hai lên, rượu lại chui vào bụng hấn.

Trước kia hấn nghĩ rằng những ma men là những người không có tiền đồ, nhưng hôm nay, hấn lại muốn làm một người không có tiền đồ. Nhất túy giải thiên sầu, rượu là thứ tốt nhất có thể giúp cho người ta quên rất nhiều chuyện không vui, mặc dù chỉ là trong một thời gian tạm thời.

Sau khi hạ bình rượu xuống. Cổ Diêu thấy trước mặt lại có một nữ tử, nhưng không phải là lưu oanh ban này.

Cổ Diêu không có đuổi nàng đi bởi vì hấn biết nữ nhân này.

Sắc mặt của Đông Phương Lộ trầm xuống: "Đồ Lưu Manh, đi uống rượu tại sao lại không kêu ta?"

Cổ Diêu cũng không có nói nhiều, lập tức cầm một bình rượu đưa đến trước mặt nàng: "Cạn!"

"Được, Cạn!"

Hai người cùng giơ bình rượu lênm giữa mặt lên trời.

"Ặc, Ặc!"

Đông Phương Lộ ho lên, trước kia nàng cũng không có uống rượu, mặc dù có được đấu khí chống đỡ nhưng một cò rượu mạnh cũng làm cho khuôn mặt xinh xắn của nàng đỏ ửng lên, đầu cũng cảm thấy hơi choáng.

"Quả thật là sảng khoái, nào tiếp tục!"

"Được, ai sợ ai?"

Cổ Diêu lại cầm một bình rượu đưa đến trước mặt nàng, chính mình cũng cầm lấy một bình.

Họ không phải là đang hưởng thụ, họ muốn chính là có thể nhanh chóng say, để quên đi tất cả mọi chuyện.

Chuyện của ngày mai, thì hãy để ngày mai tính!

Hai người điên cuồng uống, khiến cho người khác thấy cũng phải sợ, cứ như thể không biết là qua bao lâu.

Ngay cả cơm chiều cũng không có muốn ăn, trong bụng của hấn hoàn trống rỗng, hơn nữa tửu lượng của Cổ Diêu không phải là cao, nên hấn cũng nhanh chóng say. Cũng không biết là hấn làm sao trả tiền rượu, rồi trở về phòng. Khi ngã người trên giường Cổ Diêu bất thành linh bật dậy.

Đau đầu quá, đầu đau như muốn nổ tung, thiên địa hoá chuyển, cảnh vật lung lay.

Đây là lần đầu Cổ Diêu uống rượu say, cảm giác rất khó chịu, nhưng hấn lại rất vui vẻ.

Trong cơn mơ màng hấn thấy Đoan Mộc Tình đang đi về phía mình.

153. Chương 17: Chỉ Là Một Giấc Mơ

Ôm người ngọc vào trong lòng, tinh thần Cổ Diêu vô cùng thoải mái.

Cổ Diêu cảm nhận mùi hương từ cơ thể nàng, thần hồn điên đảo, thì thào: "Nàng là tiểu bảo bối của ta, đừng đi, đừng rời khỏi ta!"

Những lời này cũng chính là những lời mà hấn đã nói với Đoan Mộc Tình trước khi phân ly ở Lan Tư quận, nhưng khi đó Đoan Mộc Tình vẫn còn sống, còn có cơ hội gặp lại, nhưng hôm nay, hấn đã vĩnh viễn mất đi nàng.

Nhưng hiện tại Đoan Mộc Tình đang ở trong lòng hấn, đây là sao, chẳng lẽ là nàng cảm nhận được nỗi niềm của hấn mà tìm đến với hấn trong giấc mộng?

Nhưng lúc này thân thể của nàng lại vô cùng ảm áp và tràn đầy sức sống, rõ ràng là người sống.

Cảm giác mộng lung nên Cổ Diêu cũng không suy nghĩ nhiều lắm, nếu như là một giấc mộng thì đây đúng là một giấc mộng đẹp và hấn hy vọng sẽ vĩnh viễn không tỉnh lại.

Chỉ ôm không thì không thể nào thỏa mãn được, Cổ Diêu theo tiềm thức mà hôn lên đôi môi anh đào của Đoan Mộc Tình.

Thân thể mềm mại của Đoan Mộc Tình hơi run lên, đôi tay muốn đẩy hấn ra nhưng Cổ Diêu đã ôm chặt lấy nàng.

Dần dần thân thể nàng không còn phản kháng nữa mà ngược lại vòng tay ôm lấy Cổ Diêu, đáp lại nụ hôn của Cổ Diêu, tuy rằng còn có chút vụng về.

Y phục trên cơ thể hai người không biết đã thoát ly khỏi cơ thể từ lúc nào, Cổ Diêu ôm Đoan Mộc Tình đặt nàng lên giường, sau đó đôi tay tham lam vuốt ve cơ thể mềm mại của nàng.

Láng mịn nõn nà, săn chắc đàn hồi, da thịt vô cùng mềm mại.

Cổ Diêu rời khỏi cánh môi anh đào của Đoan Mộc Tình từ từ chuyển sang ngọc cảnh của nàng, rồi đến vai, hai đóa hoa, khiêu khích hai khối tiểu anh đào một chút rồi tiến xuống vùng đồng bằng phía dưới, vùng trung xinh đẹp giữa đồng bằng, rồi chuyển sang đôi chân thon dài, và cuối cùng là vùng đào nguyên sâu thẳm thần bí.

Hấn lướt qua toàn bộ các kỳ quan của tạo hóa, nơi nào cũng làm cho hấn yêu thích vô cùng, không hề có một chút cảm giác chán ghét.

Một làn mật hoa chảy ra, Đoan Mộc Tình tựa như không chịu nổi kích thích, khẽ giãy dụa vùng thất lưng, nàng đã bị kích thích đến tột đỉnh, đã muốn tiến hành bước cuối cùng.

Khi Cổ Diêu xâm nhập vào cùng hoa viên thần bí của Đoan Mộc Tình thì có cảm giác như bị cản lại, nhưng hấn cũng không để ý lắm mà vẫn tiến quân thẳng vào.

“Ư!” Đoan Mộc Tình kêu lên một tiếng, hàm răng cắn chặt đôi môi anh đào.

Cổ Diêu thấy thế thì động tác nhẹ nhàng ôn nhu hơn, và dùng đến các kỹ xảo của cực lạc quyết.

Hấn tiếp tục như thế suốt vài phút đồng hồ, nét mặt của nàng giãn ra, khoe miệng khe khẽ, phát ra thanh âm rên rỉ khiến cho người khác phải sôi trào huyết mạch.

Động tác của Cổ Diêu cũng bắt đầu nhanh hơn, thanh âm của nàng lại càng lớn thêm, trong thanh âm mang theo cảm giác đau đớn niềm lẫn khoái lạc.

Bão táp triền miên liên tục suốt cả tiếng đồng hồ, song phương liên tục vuốt ve cơ thể đối phương. Kích thích cơ thể lẫn tinh thần của đối phương, khi cảm xúc của cả hai thăng hoa đến cực đỉnh thì họ mới ngừng lại, sóng gió tan biến, trời yên biển lặng.

Cổ Diêu ôm lấy thân thể đầm đìa mồ hôi nhưng mềm mại chìm sâu vào giấc ngủ.

Đây chỉ là một giấc mộng thôi sao?

Khi Cổ Diêu tỉnh lại thì trời cũng đã sáng.

Đầu đau kịch liệt. Đây là di chứng của việc say rượu.

Khi Cổ Diêu đang định ngồi dậy thì phát hiện có một cánh tay mềm mại đang đặt trước ngực của mình.

Ý, có người bên cạnh?

Cổ Diêu theo quán tính nhìn sang bên cạnh, thiếu chút nữa là hồn phi phách tán.

Một nữ nhân xích lỏa đang nằm nghiêng, song phong bạo măn đang đè lên bả vai của mình, song đỉnh ngọc phong bị đè ép tạo thành hình thù kỳ quái, nhưng lại làm tăng thêm sự kích thích.

Thân thể của nàng vô cùng tuyệt vời, chỗ cần lớn thì lớn, cần nhỏ thì nhỏ, có đầy đủ những đặc điểm khiến cho nữ nhân cảm thấy vì nó mà kiêu ngạo.

Một thanh niên trai tráng. Có một nữ nhân ngủ bên cạnh cũng không có gì là kỳ quái.

Nhưng vấn đề ở đây chính là, nữ nhân này có một mái tóc dài màu đỏ. Tên của nàng là Đông Phương Lộ.

Cổ Diêu sợ đến nỗi mồ hôi lạnh ứa ra, cảm giác đau đầu do say rượu ‘Flying Without Wings’, hoàn toàn tỉnh táo.

Chuyện gì đã xảy ra, mja nó cuối cùng là có chuyện gì?

Cổ Diêu bị tình cảnh trước mắt làm cho chấn động tinh thần. Thân thể nhúc nhích làm cho Đông Phương Lộ cũng tỉnh lại. Nàng vẫn còn mơ màng: “Là tên nào mới sáng sớm đã ồn ào gây mất trật tự thế, muốn chết à?”

Động tác của nàng càng làm cho xuân quang sạ tiết, Cổ Diêu thấy thế thì hai mắt mở to. Hắn không thể không thừa nhận, một người bạo lực và dã man như nàng quả thật vẫn là một nữ nhân.

Nhưng tình huống bây giờ ...

“A!” Một thanh âm chấn động cả khách điểm vang lên.

Đông Phương Lộ chỉ vào Cổ Diêu, lắp bắp: “Ồ, đồ lưu manh, ngươi đã làm gì?”

“Ta ...” Cổ Diêu định giải thích nhưng lại không tìm được bất cứ lý do gì, bởi vì trước lúc hắn tỉnh lại thì hắn vẫn tỉnh tỉnh mê mê không biết là đã có chuyện gì xảy ra.

“Biến! Lập tức biến mất khỏi mắt ta, mau!” Đông Phương Lộ cầm lấy cái gối ném vào người Cổ Diêu.

“Được! Được! Ta lập tức đi ngay!” Cổ Diêu hoảng sợ té cả xuống giường lập tức chạy ra cửa, nhưng chưa ra khỏi cửa thì hắn lập tức dừng lại vì cảm giác có chút gì đó không ổn — hắn hoàn toàn nguyên thủy.

Nếu như đi ra ngoài như thế thì sẽ trở thành tin sốt dẻo nhất trong thành.

Vì vậy Cổ Diêu xoay người lại, vì thế Đông Phương Lộ lại được nhìn thấy thứ không nên thấy lần thứ hai, thân dài có nhiều tóc. =))

“A!” Nàng cũng đồng thời phát hiện ra thân thể của mình cũng hoàn toàn nguyên thủy, hơn nữa nơi hạ thể còn có cảm giác đau và nóng.

Trên giường vô cùng hỗn loạn, có thể thấy được một vết máu cùng với nhiều vết bẩn ở bên ngoài tiết khó.

Cô nam quả nữ trên cùng một chiếc giường, suốt một đêm, củi khô lửa cháy, cho dù là người không có kinh nghiệm cũng những chỉ cần dựa vào những cảm giác do thân thể mang lại cũng có thể biết được đêm qua có chuyện gì xảy ra.

Cổ Diêu và Đông Phương Lộ cùng ngây người không biết phải nói gì và làm gì.

Đây là một buổi sáng không bình thường.

Khi hai người tiếp tục lên đường thì đầu óc của Cổ Diêu rối loạn, sự việc ngoài ý muốn xảy ra làm cuộc sống của hắn thay đổi. Suy nghĩ hồi lâu, Cổ Diêu cuối cùng cũng có kết luận - - - đêm qua hắn đã ‘cưỡi’ Đông Phương Lộ.

Ngay cả chính Cổ Diêu cũng không thể tin được điều này, nhưng chuyện này đã xảy ra mặc dù nó có hơi kỳ kỳ, nhưng tướng đi của Đông Phương Lộ hôm nay có chút kỳ quái, đây chính là chứng cứ rõ ràng nhất.

Nhưng mà, nó đã phát sinh như thế nào?

Cổ Diêu nghĩ tới nghĩ lui, sau đó nhớ đến đêm qua hẳn có một giấc mộng, trong mộng hẳn đã gặp được Đoan Mộc Tình, sau đó không thể tìm chế được những nỗi nhớ triền miên của mình.

Đó là một đêm tuyệt vời, nhưng sau khi tỉnh lại thì mọi thứ hoàn toàn thay đổi, bởi vì Cổ Diêu biết đó cũng không phải là một giấc mộng, hơn nữa người nằm trong lòng của mình không phải là Đoan Mộc Tình, mà chính là bạn thân nhất của Đoan Mộc Tình – Đông Phương Lộ!

Mặc dù Đông Phương Lộ cũng là một mỹ nữ, nhưng cho đến bây giờ Cổ Diêu cũng không nghĩ đến là sẽ cùng nàng có phát sinh quan hệ gì, một chút cũng không có, vì thế những gì xảy ra quả là có chút khôi hài.

Ngày hôm qua Cổ Diêu còn có cảm giác rượu quả thật rất tốt, nhưng hôm nay hẳn lại cô cùng hận nó.

Cảm giác xấu hổ đi theo hai người suốt dọc đường, hai người không hề nói chuyện dù là nửa câu, tâm tư của cả hai vô cùng phức tạp.

Cổ Diêu tạm thời đặt chuyện của Đoan Mộc Tình sang một bên, đang tìm cách xử lý vấn đề trước mắt.

Nếu cứ như thế thì cũng không phải là biện pháp tốt, hẳn nhất định phải làm gì đó.

Đây có lẽ là do trời cao vô tâm mà an bài ra trò khôi hài này, nhưng đối với Đông Phương Lộ thì lại hoàn toàn khác, bởi vì trình tiết của nàng đã bị tước đoạt vào đêm qua.

Nghĩ đến đây thì Cổ Diêu liền bước nhanh đến trước, cùng Đông Phương Lộ sánh vai mà đi, ho một tiếng: "À, Đông Phương Lộ!"

Đông Phương Lộ dừng chân, nghiêm mặt nói: "Có chuyện gì?"

Thấy sắc mặt âm trầm của nàng, Cổ Diêu cảm giác trong lòng không yên, nhưng cũng cố lấy dũng khí mà nói: "Xin lỗi, tất cả đều là lỗi của ta!"

Đông Phương Lộ nhu mày: "Xin lỗi ai? Người đã làm sai chuyện gì?"

Cổ Diêu cảm thấy tức cười, hẳn tưởng Đông Phương Lộ phát hỏa.

Quả thật, mất đi thứ quý giá nhất thì một câu xin lỗi sao có thể đền bù.

Nhưng ngoài những lời này thì hẳn có thể nói cái gì nữa?

"Ta muốn nói, là chuyện tối qua!" Cổ Diêu cúi đầu, hẳn đã hạ quyết tâm, nếu như Đông Phương Lộ có bạo nộ mà muốn giết hẳn thì hẳn cũng không có phản kháng.

Đông Phương Lộ trừng mắt nói: "Tối hôm qua, tối hôm qua có chuyện gì? Tối qua chúng ta uống rượu suốt đêm, sau đó thì tự về phòng nghỉ ngơi, sáng sớm lại tiếp tục lên đường, chỉ có thể thôi, ta ngủ rất ngon, có quỷ mới biết người đã làm trò gì!"

"Oạch?" Cổ Diêu ngẩn người ra, những lời này của Đông Phương Lộ là có ý gì?

"Bất luận đêm qua người có nằm mộng thấy gì thì hãy nhớ đó chỉ là một giấc mộng mà thôi, hãy quên nó đi, truyện đối không được nhớ đến nó, một chút cũng không được!" nói đến đó thì khuôn mặt của Đông Phương Lộ hơi đỏ lên, không biết là liên tưởng đến điều gì.

"Uhm." Cổ Diêu cố gắng gạt đầu, đồng thời cũng hiểu được dụng ý của Đông Phương Lộ.

Nàng không muốn chỉ vì lần kết hợp ngoài ý muốn này mà sau này hai người luôn cảm thấy xấu hổ, bởi vậy nên nàng muốn bản thân mình quên điều đó đi, xem như đó chỉ là một giấc mộng.

Nhưng, vấn đề là Cổ Diêu có thể quên được không?

Chẳng lẽ Đông Phương Lộ thật sự có thể xem như là chưa từng có chuyện gì xảy ra sao?

154. Chương 18: Tin Tức Tốt

Cổ Diêu đưa Đông Phương Lộ trở lại Linh Tiểu quận, trên đường đi nàng đã khôi phục lại bộ dáng lúc trước, sự việc ngày đó, tựa hồ như chỉ là một giấc mộng Nam Kha.

Nhưng Cổ Diêu vẫn cảm giác được, Đông Phương Lộ là cố gắng khống chế tâm tình, thực tế thì nàng vẫn nhớ đến, chỉ có điều không muốn nhắc đến mà thôi.

Dù sao chẳng nữa, sau đêm đó thì hai quan hệ của hai người cũng đã có chút vi diệu rồi, ít ra là trên đường đi thì tâm lý cũng không đẽ tự nhiên.

“Không cần, ta còn có việc phải làm, cảm ơn ý tốt của cô!” Cổ Diêu từ chối yêu cầu của Đông Phương Lộ, hẳn nghĩ rằng không nên ở cùng một chỗ, nếu không sẽ làm cho cả hai thêm xấu hổ.

Hay phải nói rằng là hẳn cảm thấy xấu hổ, phải biết rằng hẳn chưa bao giờ nói chuyện với Đông Phương Lộ khách khí như thế, nên không được tự nhiên.

Có lẽ hẳn và Đông Phương Lộ cần phải có một thời gian để quên đi sự việc đó.

Cổ Diêu không biết quên đi là đúng hay sai, nhưng Đông Phương Lộ thì lại khẳng khái bảo hẳn phải làm thế, đành phải nghe theo lời của nàng. Dù sao thì trong sai lầm ngoài ý muốn đó thì nàng chính là người bị hại cho nên phải nghe theo lời của nàng thôi.

Đông Phương Lộ cũng cảm giác được bầu không khí có chút không bình thường, nàng tình nguyện để cho Cổ Diêu gọi nàng là Tam Tiểu Thư như trước và đấu khẩu với mình, còn hơn là kêu bằng Đông Phương Lộ đồng học như hiện nay.

Song phương đồng thời im lặng, qua một lúc lâu Cổ Diêu mới tăng hắng một tiếng rồi nói: “Ta đi.” Nói xong liền xoay người rời đi.

Vừa đi được vài bước thì nghe được thanh âm của Đông Phương Lộ ở phía sau: “Chờ một chút!”

Cổ Diêu quay đầu lại: “Có chuyện gì sao?”

Đông Phương Lộ ‘Hành Hạ’ góc áo, nhìn bộ dáng của nàng lúc này hoàn toàn giống với một thiếu nữ thông thường, có chút ngại ngùng: “Này, xú Lưu Manh. Nếu như ta muốn tìm người, thì làm sao liên lạc được, ý ta muốn nói nếu như có chuyện gấp cần tìm người thì phải làm sao, hành tung của người luôn bất định.”

Cổ Diêu nói: “Đến quán rượu ở trung tâm quận, chủ quán là bằng hữu của ta, chỉ cần nói với hẳn: Cho hai chén mạch tửu, thêm đường thì hẳn sẽ hiểu.”

Linh Tiểu quận là một địa phương lớn. Quán rượu mà Cổ Diêu đã mua lại cũng là một trong những trạm tin tức, trên thực tế thì hẳn mới chính là người đứng phía sau quản lý, còn chủ quán trên danh nghĩa hiện nay chính là một trong những hài tử nghèo khổ mà hẳn tìm được.

“Còn có ám ngữ, thần thần bí bí!” Đông Phương Lộ thầm nói: “Lưu Manh, không phải những việc người làm đều là đen tối đó chứ?”

Cổ Diêu cười nói: “Tam Tiểu Thư, ta đã sớm nói qua rồi chỉ tại cô không tin thôi!”

“Thôi được rồi, có được một bằng hữu của người thì ta nghĩ sau này tìm người cũng dễ dàng hơn!”

“Ha ha, không thành vấn đề!”

Cười nói thế này một lúc thì bầu không khí đã trở lại bình thường.

Khi thân ảnh của Cổ Diêu sắp biến mất thì Đông Phương Lộ hô lên: “Này, đồ lưu manh, có thời gian thì đến Linh Tiểu quận tìm ta đó!”

Cổ Diêu quay đầu lại mỉm cười: “Được, không thành vấn đề! “

Khuông mặt xinh xắn của Đông Phương Lộ nóng lên, thấy thân ảnh của Cổ Diêu đã biến mất thì thần sắc phức tạp.

Nàng như người mất hồn mà đi vào trong tiểu tạ, hai nữ tỳ nháy mắt với nàng: "Ay da, tiểu thư và chuẩn cô gia lưu luyến không rời, thật khiến cho người khác phải ngưỡng mộ mà!"

Khuôn mặt xinh xắn của Đông Phương Lộ lại bắt đầu nóng lên, nàng giơ tay lên tựa như muốn đánh: "Nói bậy bạ cái gì đó, ai là chuẩn cô gia?"

Hai nữ tỳ cười hì hì né tránh: "Tiểu thư, tiểu thư đừng có chối nữa, lần trước sau khi người đó đến thì tiểu thư mất tích. Đảo mắt cũng đã hơn một tháng rồi, khiến cho lão gia còn tưởng rằng các người đã bỏ trốn rồi chứ, người đó không phải là chuẩn cô gia thì còn là ai chứ?"

"Đúng đó, tiểu thư, người đó cũng rất đẹp trai, tính cách cũng rất ôn hòa!"

"Đẹp cái gì mà đẹp, đen muốn chết! Tính cách ôn hòa, cái tên Lưu Manh kia không biết là xấu xa đến cỡ nào, các người đừng có nhìn vào vẻ bề ngoài của hắn mà bị mắc lừa!"

"Ay da, nếu như vậy thì tiểu thư à, hắn có phải đã Lưu Manh với tiểu thư rồi phải không?"

Vốn hai nữ tỳ chỉ là nói đùa thôi nhưng khi Đông Phương Lộ nghe được thì lại lộ vẻ thất thần.

Nàng quả thật bị cái tên Lưu Manh kia Lưu Manh rồi, nhớ đến cái đêm điên cuồng kia, Đông Phương Lộ không biết đó là tư vị gì.

Thống khổ? Vui Sướng? hay là vừa thống khổ vừa vui sướng?

"Đúng rồi, tiểu thư. Lão gia có nói là nếu người quay về thì lập tức đi gặp lão gia!"

Đông Phương Lộ đi vào một lúc. Nàng có vẻ như là rất mệt mỏi: "Uh, ta đi ngủ trước đã, chút nữa sẽ đi!"

Nằm ở trên giường, Đông Phương Lộ không thể nào ngủ được, trước mắt luôn hiện ra hình ảnh của Cổ Diêu.

Cái khuôn mặt của tên Lưu Manh xấu xa kia, tại sao lại không biến mất đi chứ?

Nhớ đến Đoan Mộc Tình, trái tim của Đông Phương Lộ lại cảm thấy đau nhói.

Suốt đường đi nàng không hề nhắc đến Đoan Mộc Tình, ngoại trừ hung tin kia, Đông Phương Lộ có cảm giác là mình có lỗi với bạn tốt của mình, mặc dù chỉ là một lần ngoài ý muốn, và có thể Đoan Mộc Tình có thể đã tạo ngộ bất hạnh, nhưng Đông Phương Lộ vẫn có cảm giác áy náy.

Vuốt ve chiếc vòng tay màu lam được làm bằng thủy doanh châu, Đông Phương Lộ cảm thấy mờ mịt.

Cổ Diêu tốn hai ngày để trở lại địa hạ thành, trước khi đi hắn cũng không có xem qua nhóm người Duy Khắc.

Bất luận là tình hình của Đoan Mộc Tình thế nào thì việc tìm kiếm Hàn Đan vẫn phải được tiến hành.

Duy Khắc và mười tử sĩ khác được đưa đến một thành nhỏ ở phụ cận địa hạ thành, Cổ Diêu đã mua nơi này để cho bọn họ ở đây tu luyện, ở đây có nội trí tu luyện trận, có trọng lực trận, cơ quan thất mà ở thần thánh học viện chỉ có học viên ưu tú mới có thể hưởng thụ được, vì bồi dưỡng cho bọn họ trở thành những tinh anh cho nên Cổ Diêu không hề keo kiệt trong việc đầu tư.

Điều khiến cho hắn cảm thấy vui chính là những thuộc hạ của hắn cũng không vì hắn xuất ngoại một tháng mà chậm trễ tu luyện, mà ngược lại rất là cố gắng, tiến bộ không ít.

Có lẽ chỉ cần tiến bộ chút nữa là có thể đưa bọn họ đi thực tập rồi.

Phương pháp huấn luyện của Cổ Diêu chính là mô phỏng theo thần thánh học viện, bởi vì hắn thấy rằng mô hình của học viện quả thật là rất tốt, nhưng mà hắn cũng đã tinh giản bớt, để có thể rút ngắn thời gian và làm cho bọn họ tiến bộ nhanh nhất.

Việc bồi dưỡng thủ hạ thuận lợi, các trạm tin tức ở các quán rượu cũng hoạt động tốt đẹp, tất cả đều như trong kế hoạch.

Nhưng mà tinh thần của Cổ Diêu lại không thể nào phấn chấn nổi, bởi vì Đoan Mộc Tình.

Hung tin của Đoan Mộc Tình đối với hần chính là một đả kích trầm trọng, mỗi lần nhớ đến trước ngày lễ tốt nghiệp nàng đã đưa ra yêu cầu với mình thì Cổ Diêu cảm thấy rất là hối hận, nếu như lúc trước đáp ứng nàng thì tốt rồi, sự tình hôm nay nhất định sẽ không phát sinh, hần sẽ cùng với Đoan Mộc Tình ở Lan Tư Quận sống cuộc sống vui vẻ và hạnh phúc.

Nhưng nếu như trời cao cho hần một cơ hội nữa, để cho hần lựa chọn lại thì liệu hần có thay đổi lựa chọn không?

Cổ Diêu tin rằng nhất định là sẽ không, theo tính cách của hần. Hần nhất định sẽ không thể không để tâm đến sinh tử của Hàn Đan.

Còn nữa, ‘Đông Phương Lộ’, điều này cũng khiến cho Cổ Diêu tâm phiền ý loạn, nàng tựa như là một viên đá rơi xuống mặt nước hồ thum tạo nên một đợt sóng gợn, nhưng mà làn sóng gợn này lại tản ra thật lâu, cho đến bây giờ vẫn chưa biến mất. Dù sao thì tâm tình của con người vẫn khác hoàn toàn với mặt nước.

Mang theo tâm tình buồn phiền đi về đạo tặc công hội, Cổ Diêu bắt buộc bản thân mình phải trở về với cuộc sống bình thường.

“Ay nha, tiểu huynh đệ, mấy ngày nay ngươi đã đi đâu thế?” Vị sư nãi đạo tặc đã lâu không gặp Cổ Diêu nên rất là vui vẻ.

“Ha ha, đại tỷ, trong nhà có chút chuyện, cần phải trở về xử lý. Cũng không còn cách nào khác!” Mặc dù tâm tình không tốt nhưng Cổ Diêu vẫn phải quan hệ thật tốt với nàng, bởi vì điều này rất tốt đối với tiền đồ của hần ở đạo tặc công hội, có sự hỗ trợ của nàng thì có thể có được nhiều tin tức vượt quá cấp bậc của hần, và quá trình tăng cấp cũng nhất định sẽ thuận lợi hơn rất nhiều.

“Hình như tâm trạng của ngươi không tốt lắm!” Trực giác của sư nãi đạo tặc vô cùng nhạy bén, những nữ nhân 8 siêu cấp hình như rất là linh mẫn.

Cổ Diêu gật đầu: “Vâng, là có vài chuyện không vui phát sinh!”

“Thế sao?” Sư nãi đạo tặc cũng không có truy hỏi đến cùng, xuất thân và gia đình chính là chuyện tuyệt mật, cho dù sư nãi đạo tặc này có nhiều chuyện đến mấy thì nàng cũng sẽ không dò hỏi.

“Nhưng mà, trong thời gian ngươi xin nghỉ thì đã có một tin tức rất tốt!”

Cổ Diêu cố gắng đè tĩnh tinh thần: “Tin tức tốt?”

“Vạn sự thông, không phải ngươi vẫn luôn muốn biết tin tức về vạn sự thông sao?”

“DI? Đại tỷ, người có tin tức về vạn sự thông?”

Cổ Diêu đã từng thông qua người ủy thác ở công hội để yêu cầu mua tin tức về vạn sự thông, nhưng khi hần lên làm cán bộ của đạo tặc công hội thì mới biết được, không phải sự ủy thác nào cũng được công hội coi trọng.

Bởi vì người ủy thác cho đạo tặc công hội thật sự là quá nhiều. Vì thế cho nên công hội phải phân ra thành hai loại nhiệm vụ là bị động và chủ động.

Trong đó nhiệm vụ chủ động là xác định được mục tiêu, có thể lên kế hoạch hành động được, ví dụ như là ‘đạo’ một đồ vật từ tay một người nào đó hoặc là của một thế lực.

Mà nhiệm vụ bị động chính là những nhiệm vụ không có đầu mối, ví dụ như nhiệm vụ tìm vạn sự thông.

Vạn sự thông này có thể nói là thần không kiến thủ bất kiến vĩ, hơn nữa lại luôn tránh xa những người khác. Không có ai biết được hần ở nơi nào, không thể trực tiếp hành động được cho nên được xếp vào nhiệm vụ bị động, chờ cho đến khi các đạo tặc tình cờ phát hiện được tung tích của hần thì mới coi như là tin tức bán ra trong công hội.

Bị động nhiệm vụ chính là như thế, hoàn toàn trông vào vận khí của cô chủ, nếu như không thì cũng không biết là đến năm nào tháng nào mới có thể hoàn thành được.

Nhưng cũng có một số nhiệm vụ bị động đặc thù, chúng được đưa lên trên bảng nhật trình, nên tuyệt đại đa số các đạo tặc khi tiếp nhận nhiệm vụ đều biết được.

Cho dù là nhiệm vụ bị động nhưng đã có được sự chú ý hơn nhiều, hơn nữa một khi có đầu mối thì công hội sẽ tiến thêm một bước nữa, tình hình sẽ lại được cải thiện thêm.

Số người được phép ủy thác nhiệm vụ như thế này chỉ giới hạn trong nguyên lão của công hội mà thôi.

Vì vậy Cổ Diêu mới trăm phương ngàn kế cố gắng phát triển quan hệ với vị sư nãi này, nàng chính là một trong các nguyên lão của công hội, có nàng ra mặt thì tốt hơn một thái điều như hần nhiều.

“Đại tỷ, hần đang ở đâu?”

“Tiểu huynh đệ đừng nóng vội, từ từ rồi đại tỷ cũng sẽ nói.” Sau đó sư nãi lại nói một câu mập mờ: “Ày da, thật là khát nước!”

Mặc dù trong lòng rất khẩn trương nhưng Cổ Diêu vẫn cố gắng kiềm chế, nhanh chóng nói: “Đại tỷ, để đệ lấy cho tỷ một chén long tinh trà!”

Sau khi uống một ngụm trà, sư nãi chậm rãi nói: “Ba ngày trước, một trong các thành viên của công hội khi chấp hành nhiệm vụ tại Thiên Phương Trấn đã phát hiện ra tung tích của hần!”

“Tin tức chính xác không?”

“Chính xác, hoàn toàn chính xác, vạn sự thông là một chiêm bặc sư vô cùng kỳ quái, khi hần không muốn xem thì cho dù có uy bức lợi dụ thế nào cũng vô dụng, con khi hần muốn bói toán cho người đó thì có cự tuyệt cũng không được. Ngày đó tại mộ tiểu trấn gặp phải một nữ tử, hần nhất quyết phải xem về tình duyên cho cô gái kia kết quả là cô gái kia không những không cảm kích còn tặng cho hần một cái tát!”

Sư nãi nói đến đây thì nhấn mạnh hơn và khòe miệng nở nụ cười, dường như là việc cô gái kia tặng cho vạn sự thông một cái tát là chuyện rất vui vậy: “Nhưng người kia quả thật là một chiêm bặc sư, hơn nữa còn có thủy tinh cầu, và lại thủy tinh cầu của hần lại là Thiên, trên toàn đại lục này thì chỉ có một mình vạn sự thông mới có mà thôi, không còn ai khác! Phát hiện ra hần chính là một đạo tặc cấp A, cho nên hần sẽ không dễ dàng mất dấu đâu!”

Cổ Diêu hứng phấn nói: “Hắc, thật là tốt quá, đại tỷ, người thật sự là người tốt!”

Sau khi chỉ lại cho Cổ Diêu dấu hiệu để liên lạc thì sư nãi đạo tặc lại chuyển đề tài: “Đúng rồi, mấy ngày trước, con gái của viện trưởng Hàn Lâm Ma Khí học viện là Cát Tạ Nhĩ chưa kết hôn mà đã có thai, khiến cho viện trưởng La Đức Lý Khắc nổi trận lôi đình, thật sự là không biết của ai, ta đoán là chính là của đệ tử trong học viện, thật sự là đáng xấu hổ mà, một chút gia giáo cũng không có, tiểu huynh đệ, người nói có đúng không? Ha ha ha ...”

Sư nãi cười đến mức tiền phủ hậu ngưỡng, những chuyện như thế này chính là lý do khiến cho nàng đến đạo tặc công hội hàng ngày, không biết chán.

Khi nàng ngẩng đầu lên thì tiếng cười bỗng ngưng lại.

Trước mặt trống trơn, Cổ Diêu chẳng biết đã đi đâu.

155. Chương 19: Bói Toán

Phượng Thiên trấn là một tiểu trấn ở nhạc tán đô, Cổ Diêu dựa vào dấu hiệu nên dễ dàng tìm được đạo tặc cấp A kia.

“Hần ở trong tường vân khách điểm phòng số 303, mấy ngày nay không có ra khỏi trấn, lúc này vừa đi dùng cơm, nếu tính thời gian thì cũng đã đến lúc trở về phòng rồi!”

Chỗ hẹn của song phương chính là một quán ăn đối diện với tường vân khách điểm, ở nơi này có thể quan sát được rõ ràng.

Cổ Diêu gật đầu nói: “Tốt quá, đã làm phiền!”

Gật đầu một cái, sau đó đạo tặc liền đi khỏi, nhiệm vụ của hắn đến lúc này đã hoàn thành.

Song phương trao đổi cũng không nhiều, cho dù có cùng là đạo tặc nhưng vẫn khá dè chừng, bởi vậy sau khi truyền tin cho Cổ Diêu xong thì hắn lập tức rời đi.

Nhiệm vụ này có điểm số không tệ, đây quả là thu hoạch ngoài ý muốn.

Đi đến trước cửa phòng trọ số 303, Cổ Diêu có chút chần chừ, khi gặp vận sự thông thì hắn phải làm sao đây?

“Vào đi, người trẻ tuổi, cửa không có khóa!”

Một thanh âm trầm thấp truyền qua cửa phòng khiến cho Cổ Diêu kinh ngạc.

Thứ nhất Cổ Diêu có chút tự tin đối với khinh công là ẩn thuật của mình, không ngờ lại bị đối phương phát hiện, quan trọng hơn chính là đối phương còn biết mình tuổi còn trẻ. Tuổi không thể nào dựa vào hơi thở để phán đoán được, cho dù có là cao thủ cũng không thể có được bản lĩnh đó.

Cổ Diêu cảm thấy hoảng hốt nhưng cũng cảm thấy tự tin hơn rất nhiều, chiêm bặc sư, chức nghiệp này quả thật là thần bí khó lường!

Vận sự thông chính là một chiêm bặc sư đạt đến cấp bậc thiên nhân, nếu như thế thì bói toán của hắn sẽ rất chính xác.

Đẩy cửa đi vào. Cổ Diêu nhìn thấy một người đang ngồi ngay ngắn trên một cái bồ đoàn bên cạnh bàn gỗ giữa phòng.

Một chòm râu nhẹ nhàng bay, có bộ dáng tiên phong đạo cốt, hai mắt nhắm chặt, ngồi khoanh chân, vẻ mặt điềm đạm bình tĩnh.

Trên bàn có hai chén trà nóng, đối diện lão giả cũng có một cái bồ đoàn.

Người này hẳn chính là vận sự thông.

Chứng kiến tình cảnh này Cổ Diêu càng cảm thấy lão cao thâm khó lường, tựa như là đã sớm biết hắn sẽ đến.

“Đại sư.” Dấn đo hồi lâu, hắn mới tìm được từ thích hợp để xưng hô: “Nếu như ngài biết trước là ta sẽ đến vậy tại sao lại không rời đi trước?”

Vận sự thông thần nhiên cười: “Thiên hạ tuy lớn nhưng mà có một số người không thể tránh khỏi được, cậu và ta hữu duyên, nhất định sẽ gặp nhau trong biển người mệnh mỏng này thôi, nếu như đã tránh không khỏi thì cần gì phải trốn chứ? Có bằng hữu từ phương xa đến, không bằng cùng ngồi xuống thưởng thức một chén trà.”

Những lời này rất là huyền hồ, nếu như xuất phát từ trong miệng của người khác thì nhất định Cổ Diêu sẽ cho rằng đó là một lão thần côn. Nhưng người này lại là vận sự thông, hơn nữa tiên đoán của lão cũng đã chấn trụ Cổ Diêu.

Nghe nói đa số các chiêm bặc sư đều có tính cách rất là kỳ quặc, cho nên Cổ Diêu cũng cảm thấy không có gì là kì quái.

Đi đến bồ đoàn đối diện với vận sự thông, hắn khoanh chân ngồi xuống: “Nếu đã có duyên thì xin đại sư hãy coi giúp dùm một quẻ, không biết có được không?”

“Đương nhiên là có thể, một quẻ này cũng không phải gọi là quá!” Vận sự thông nói xong thì bất thành linh mở mắt ra.

Cổ Diêu khẽ rung lên, hai mắt của vận sự thông không giống với người thường, hai ánh mắt của hắn trông giống như một hồ nước, thu toàn bộ hình ảnh của Cổ Diêu đang ngồi đối diện vào.

Cảm giác kỳ quái không thể tả được từ trong tận đáy lòng dâng lên, Cổ Diêu có cảm giác như lão tiến vào trong thế giới của hắn vậy, tất cả những suy nghĩ của hắn đối phương đều biết hết.

Cổ Diêu đã gặp qua đủ loại người, kể cả hai nghịch thiên cường giả phong điền nhị quái cũng không thể khiến cho hắn có được cảm giác kỳ dị này.

Hơn nữa, Cổ Diêu cảm giác ánh mắt này hình như nhất là quen thuộc, chỉ là cho dù có nghĩ thế nào thì cũng không nhớ được nơi đã gặp qua, nhưng ít nhất là hình dáng của vạn sự thông không hề giống như bất kỳ người nào mà hắn quen biết.

Nhưng cảm giác thân thiết này vẫn ko hề mất đi, Cổ Diêu nghi hoặc nói:” Đại sư, chúng ta đã từng gặp nhau?”

Khóe miệng của vạn sự thông hiện ra một nụ cười đầy ý vị:”Hoa nở hoa tàn, duyên đến duyên đi, sắc tức thị không, không tức thị sắc, nhân sinh vốn là một giấc mộng.”

Vạn sự thông trả lời tựa như không trả lời, nhưng lại giống như là đã trả lời vấn đề của Cổ Diêu, chỉ là thông qua một triết lý sâu xa nào đó, ý tại ngôn ngoại.

Cổ Diêu nhận thấy rằng nếu cứ tiếp tục vấn đề này thì cũng không hay lắm, hắn đành phải cho rằng có thể là hắn đã từng vô tình thoáng gặp qua lão trong biển người mênh mông này nên mới có được cảm như thế.

Bây giờ vấn đề quan trọng không phải là quen biết hay không quen biết mà là hắn cần phải tìm được một đáp án.

“Chàng trai trẻ, ngươi biết ngươi cần gì không, nhưng thật là tiếc, ta chỉ có thể giúp cho ngươi xem một quẻ!”

“Một quẻ?”

“Tất nhiên, trước đó rất lâu, linh hồn của cậu bị vây khốn giữa các nơi giao nhau của nhân sinh lộ, chỉ có thể chọn một đường để đi, ngươi hoang mang, không biết làm thế nào, phải chọn hướng đi nào, bởi vậy cho nên vẫn cứ loay quanh ở đó mà không cất bước đi được, ngươi vẫn chỉ đứng ở chính giữa nó!”

Cổ Diêu thoáng trầm mặc, giao lộ mà vạn sự thông nói chẳng phải chính là Hàn Đan và Đoan Mộc Tình sao? Hắn quả thật là đang rất muốn xem hai quẻ.

Thứ nhất, đường vào Thất Lạc Đại Lục.

Thứ hai, sinh tử của Đoan Mộc Tình.

Cổ Diêu cau mày nói:” Đại sư, có thể xem cho ta hai quẻ không?”

“Ha ha, một quẻ này có thể ảnh hưởng đến nhân sinh lộ, ngươi cho rằng một người có thể cùng lúc đi hai hướng khác nhau trong cuộc đời sao?” Những lời này của vạn sự thông tương đương với việc cự tuyệt yêu cầu của hắn rồi.

“Hãy quyết định đi chàng trai trẻ, ngươi không thể để cho linh hồn của mình cứ vướng mãi ở giao lộ kia, nếu không ngươi sẽ bị lạc vĩnh viễn! Ta sẽ cho ngươi một phút để suy nghĩ, sau đó hãy tìm ta mà đưa ra quyết định!” Sau khi vạn sự thông nói xong thì cầm một cái đồng hồ cát để lên bàn rồi nhắm hai mắt lại.

Đây cũng chính là thói quen của vạn sự thông, trước khi xem quẻ cho ai thì lão đều cho người ấy một phút để suy nghĩ cho dù người đó đã sớm có đáp án trong lòng.

Nhưng nếu sau một phút mà không đưa ra quyết định thì coi như là mất tư cách xem quẻ.

“Sa, sa, sa ...” Cát trong chiếc bình từ từ chảy xuống. Tuyên bố rằng thời gian cũng đang từ từ trôi qua một cách vô tình.

Trái tim của Cổ Diêu nhảy loạn cả lên, đã lâu rồi hắn không có khẩn trương như thế, bởi vì quyết định sau một phút này có thể ảnh hưởng đến vận mệnh của chính hắn, thậm chí là cả Hàn Đan và Đoan Mộc Tình.

Hắn đã biết là vạn sự thông khi coi thì chỉ coi một quẻ, không hề phá lệ, nhưng hai vấn đề này lại vô cùng quan trọng trong lòng của Cổ Diêu. Hắn vẫn không thể nào lựa chọn được. Có lẽ đúng như vạn sự thông nói, nếu cứ tiếp tục như thế này, thì sẽ không có kết quả gì, linh hồn của hắn cũng sẽ tiếp tục bị lạc lối ở giao lộ đó cho đến khi sinh mạng của hắn kết thúc.

Nếu như có thể thì Cổ Diêu đương nhiên muốn có thể đi đồng thời trên hai con đường. Nhưng, điều này hoàn toàn không có khả năng.

Cát trong bình đã chảy xuống hơn phân nửa, mồ hôi của Cổ Diêu cũng chảy ra như mưa.

Đan Đan, Đoan Mộc Tình , Đan Đan, Đoan Mộc Tình ,Đan Đan, Đoan Mộc Tình ,Đan Đan, Đoan Mộc Tình. Hai khuôn mặt khả ai không ngừng hiện lên trong đầu hấn. Cứu Đan Đan hay là cứu Đoan Mộc Tình?

Khi hạt cát cuối cùng trong bình rơi xuống thì trong đầu của Cổ Diêu cũng hiện lên hình ảnh của “Đoan Mộc Tình”.

Đây chính là ý trời? Nếu vậy thì cứ nghe theo!

Mặc dù biết rằng Đoan Mộc Tình đã lành ít dữ nhiều, quả này nếu dùng để xem cho Đan Đan thì sẽ có nhiều hi vọng hơn, nhưng không hiểu vì sao Cổ Diêu vẫn đưa nạng vào phạm vi cân nhắc.

“Đã đến giờ rồi.” Vạn sự thông xuất ra một câu nói.

Sắc mặt của Cổ Diêu chợt trắng bệch, cuối cùng cũng thở dài:” Ta muốn biết một thiếu nữ hiện đang ở nơi nào? Nạng tên là Đoan Mộc Tình!”

Câu hỏi này của hấn là hoàn toàn có ẩn ý. Nếu như Đoan Mộc Tình không chết thì vạn sự thông sẽ nói cho hấn biết nơi ở của Đoan Mộc Tình. Còn nếu như nạng đã tạo ngộ bất hạnh thì không còn gì để nói nữa rồi, hỏi như thế thì sẽ tốt hơn trực tiếp hỏi về sinh tử Đoan Mộc Tình rất nhiều.

Nghe được ba chữ ” Bưng mộc tình ” Sắc mặt của vạn sự thông cũng không thay đổi, trong mắt của lão thì sinh mạng của tất cả mọi người đều như nhau, không phân cao thấp sang hèn, cho dù có là người của bát đại cổ tộc hay là bình dân thì toàn bộ đều như nhau.

“Tín vật?”

Khi muốn xem một quả về tình trạng của một người thì cần phải có tín vật, và đó phải là một vật trên người của người đó ví dụ như là tóc, móng tay hay là trang sức đeo trên người như vòng, kẹp tóc hoặc các đồ vật khác, thời gian mang những thứ đó trên người càng lâu càng tốt.

Cổ Diêu đã sớm tìm hiểu về việc này cho nên đã chuẩn bị sẵn, tín vật.

Hấn lấy từ trong không gian giới chỉ ra một cái vòng tay nhỏ màu xanh biếc, đây chính là vật mà Đoan Mộc Tình đã đưa cho Đông Phương Lộ trước khi rời đi, có lẽ nạng cũng đoán được hành trình của nạng khó có thể trở về cho nên nạng đã tặng chiếc vòng tay này cho bạn hữu thân nhất của mình để làm kỷ niệm.

Trong khoảng thời gian ở ác ma đảo, Đông Phương Lộ đã từng nói qua chuyện này, Cổ Diêu liền lấy chiếc vòng này từ Đông Phương Lộ.

Trong một tháng sống chung với Đoan Mộc Tình thì Cổ Diêu cũng đã từng thấy qua chiếc vòng tay này, nếu tính theo thời gian thì nạng đã đeo nó hơn năm năm, dùng nó để làm tín vật quả thật là rất tốt.

Vạn sự thông lấy ra một thủy tinh cầu, quả nhiên là ‘Biển’, khác với các thủy tinh cầu bình thường.

“Một tay nắm tín vật trong lòng bàn tay, một tay đặt lên trên thủy tinh cầu, sau đó suy nghĩ về người muốn tìm, tất cả về nạng, dung mạo, tính cách, các lần gặp gỡ ... Càng tỉ mỉ càng tốt, nên nhớ trong lúc đó thì người phải hoàn toàn mở rộng tâm hồn, nếu không thì quả bói sẽ không chính xác!”

“Được!” Cổ Diêu liền cầm chiếc vòng để vào lòng bàn tay, một tay để lên trên thủy tinh cầu, nhắm mắt lại bắt đầu tưởng tượng.

Cổ Diêu liền nghĩ đến khoảng thời gian hai người ở Lan Tư Quận, nhớ đến việc tái ngộ ngoài ý muốn ở Thần Thánh học viện khiến cho hấn vừa vui mừng vừa sợ hãi, khoảng thời gian thực tập cùng nhau, rồi đến khi tốt nghiệp nạng đưa ra yêu cầu với hấn và bị hấn từ chối, hình ảnh nạng buồn bã rời khỏi thần thánh học viện khiến hấn tan nát cõi lòng.

không biết là do hấn chuyên chú hay là cho thủy tinh cầu công hiệu, Cổ Diêu hoàn toàn chìm đắm trong hồi ức, khuôn mặt của hấn biến hóa theo tâm tình, khi thì mỉm cười, khi thì nhíu mày, khi thì thờ dài. Cuối cùng là lệ rơi đầy mặt, bởi vì hồi ức cuối cùng của hấn chính là - Đoan Mộc Tình đã chết!

Ánh mắt, nụ cười của Đoan Mộc Tình hiện rõ lên trong đầu hấn, nàng đang tiến về phía hấn, nàng vẫn ôn nhu động lòng người như trước.

Nàng trực tiếp đi đến trước mặt của Cổ Diêu, lấy khăn tay ra lau nước mắt trên mặt hấn.

“Đoan mộc tình!” Cổ Diêu lập tức ôm lấy nàng. Đúng là người sống, mùi hương cơ thể quen thuộc, trong lòng hấn chính là thân thể ấm áp mềm mại, lần này không phải là Đông Phương Lộ mà rất chân thật!

Đoan Mộc Tình trong lòng hấn chợt nhẹ bỗng, sau đó biến thành một làn khói, Cổ Diêu kinh hãi:” Đoan Mộc Tình! Đoan Mộc Tình!”

“Két!” Cổ Diêu bừng tỉnh lại từ trong mộng cảnh, người đầy mồ hôi, và phát hiện ra rằng tất cả những gì xảy ra lúc này chỉ là hư ảo.

Nhưng tại sao cảm giác rất thật, chuyện này không thể làm được, tuyệt đối không làm!

Trong lòng Cổ Diêu vô cùng mừng rỡ, thanh âm run rẩy:” Đoan Mộc Tình chẳng lẽ nàng chưa chết? Vẫn chưa chết?”

Mặc dù lúc này chỉ là ảo cảnh nhưng không hiểu sao Cổ Diêu lại có một niềm tin mãnh liệt là Đoan Mộc Tình vẫn chưa chết, chỉ là đang ở một nơi nào đó mà thôi, đó là một cảm giác huyền diệu rất khó giải thích, không có ngôn từ nào có thể diễn tả được.

Chỉ trong nháy mắt, khí tức của hấn và Đoan Mộc Tình được một lực lượng thần bí kéo đi, mặc dù cách xa vạn dặm nhưng lại có thể tiếp xúc với nhau chỉ trong chớp mắt!

Lúc này Cổ Diêu mới phát hiện là cả gian phòng đều tối đen, khi hấn vào phòng thì khoảng giữa trưa, tại sao chỉ vài phút thôi mà màn đêm đã phủ xuống rồi.

Chiếc vòng trong lòng bàn tay của hấn đã bị biến thành một đồng bột từ lúc nào.

Sắc mặt của vạn sự thông tái nhợt.

Mặc dù Cổ Diêu rất nóng lòng biết kết quả nhưng hấn vẫn nhẫn nại ngồi đó chờ.

Một lúc sau, sắc mặt của vạn sự thông mới đỡ hơn, mở miệng nói:” Ác thủy thâm uyên, nội tạng ẩn mật; xuyên thấu hắc huyết, thiên chi bỉ ngạn!”

Mấy câu nói này còn thâm ảo khó hiểu hơn mấy câu mà lão nói trước đó, hơn nữa nó lại là đáp án mà Cổ Diêu muốn biết. Cổ Diêu nói:” Đại sư, có thể nói rõ hơn một chút được không?”

Vạn sự thông nhìn hấn một cái:” Ta rất mệt, chàng trai trẻ, xin hãy về đi.”

“Vâng, đa tạ đại sư!” Cổ Diêu đứng dậy, thi lễ rồi hướng ra ngoài.

Đáp án của chiêm bặc sư lúc nào cũng mơ hồ, nghe nói bọn họ tiết lộ ra chính là thiên cơ, cho nên để tránh bị trời phạt họ luôn đưa ra các vấn đề để đương sự từng bước giải bí ẩn, tự mình tìm hiểu chân tướng.

Nhưng dù sao đi nữa thì biết được Đoan Mộc Tình không chết đã là một thu hoạch rất lớn.

Ra khỏi cửa phòng, ngoài cửa khoáng đãng, Cổ Diêu đột nhiên cảm giác được trong lòng mình cũng thông tỏ, hấn đâm một cái vào ngực của mình kích động hô to:” Thật là tốt quá!”

Nắm đầm của hấn chạm vào một vật, Cổ Diêu cúi đầu xuống, đó là một cây tiểu ngọc trụ có hình một con gà rất khéo léo, phía trên của ngọc có hắc nhiều hình thù kỳ lạ, nửa giống văn tự nửa giống đồ án. Người chế tác vô cùng khéo léo, phù điêu trên ngọc vô cùng phức tạp nhưng nó lại liên mạch như mạch máu và không hề rời.

Cổ Diêu nhìn thấy thanh tiểu ngọc trụ này thì tâm tình đang hưng phấn bỗng trầm xuống.

Đây chính là vật mà Hàn Đan đã đưa cho hắc khi còn ở Duyệt Lại khách điểm, thanh âm non nớt, ngây thơ vang lên bên tai của Cổ Diêu:” Cổ Diêu ca ca, ngày mai muội phải đi rồi, có thể sẽ đi đến một nơi rất xa, muội sợ sau này khi gặp lại huynh sẽ không nhận ra muội, cho nên thanh tiểu ngọc trụy này muội tặng cho huynh, đây là vật mà muội đã mang từ nhỏ, chỉ cần nhìn thấy nó là muội có thể nhận ra huynh.”

Sau lần xem bói này thì tin tức của Hàn Đan sẽ càng khó biết được hơn, bởi vì vạn sự thông chỉ coi cho mỗi người một quẻ, tuyệt không có lần hai, hơn nữa cho dù có là tìm người khác thay mặt cũng không được, bởi vì lão có thể biết được nhìn thấu nhân tâm.

Sau một thời gian quanh co ở giao lộ cuối cùng hắc cũng đã chọn được một con đường để đi, đó chính là Đoan Mộc Tình, nhưng như thế thì hắc càng ngày càng cách xa Hàn Đan.

Chỉ dựa vào công hội thì biết khi nào mới biết được lối vào thất lạc đại lục? Có lẽ là vĩnh viễn cũng không thể biết được!

Lựa chọn này có hắc có đúng không?

Hàn Đan đã ở rất xa rất xa, nhưng khi đứng trước sự lựa chọn thì mình lại bỏ qua cơ hội có thể tìm được nàng!

Khi nghĩ đến đó thì trong lòng Cổ Diêu đau đớn tựa như bị dao cắt.

Đan Đan, Cổ Diêu ca ca xin lỗi muội!

Đúng lúc này thanh âm của vạn sự thông từ trong truyền ra:” Chàng trai trẻ, không nhất thiết phải khổ sở, nhân sinh vốn có nhiều lộ khẩu, đôi khi chúng bất đồng nhưng đều đi về một đích!”

156. Chương 20: Cái Chết Của Lặc Tư

Trước tiên chính là câu nói liên quan đến tin tức của Đoan Mộc Tình:”Ác thủy thâm uyên, nội tàng ẩn mật; xuyên thấu hắc huyết, thiên chi bỉ ngạn!”

“Ác thủy thâm uyên ”, bốn chữ này tương đương với việc ám chỉ một địa phương nào đó rồi, đây cũng có thể chính là mấu chốt của cả câu.

Hầu như là không cần phải cân nhắc Cổ Diêu liền nghĩ đến ác ma đảo.

Nếu đổi lại là ở lúc khác thì hắc nhất định sẽ đoán là các địa phương khác trên đại lục nhưng hiện nay hắc vừa từ ác ma đảo trở về.

Nơi đó cũng có một địa phương có chữ “Ác” - Ác ma hải vực, cực kỳ hung hiểm.

“Nội tàng ẩn mật ”, có thể là ám chỉ việc mất tích kỳ trên ác ma hải vực, sự việc này cho đến nay vẫn là bí mật mà con người vẫn chưa biết được.

“Xuyên thấu hắc huyết, thiên chi bỉ ngạn ” Nửa đoạn sau thì khó mà giải thích được.

Cổ Diêu trầm tư hồi lâu, sau đó đột nhiên linh quang thiểm hiện.

Hắc huyết, chẳng lẽ chính là một không gian liệt phùng?

Muốn từ tạp dịch đại lục đi đến địa hạ thành phải đi qua một không gian liệt phùng giống như huyết động hắc ám.

Thường sau khi đi ngang qua một không gian liệt phùng thì bên kia chính là một thế giới khác, chẳng lẽ đó chính là ‘thiên chi bỉ ngạn’, bởi vì nó cùng với tạp dịch đại lục hoàn toàn khác nhau về không gian, bầu trời, nếu nói nó là ‘bỉ ngạn’ cũng không phải là sai.

Xem xét lại toàn bộ câu nói trên thì có thể đưa ra một kết luận chính là: những đội thuyền mất tích trên ác ma hải vực thật ra là không có chết mà là bị hút vào một không gian liệt phùng, và được đưa đến một thế giới khác!

Có lẽ ác ma hải vực cũng có một không gian liệt phùng giống như địa hạ thành vậy!

Ở phụ cận các không gian liệt phùng thường có các hiện tượng quái dị, hèn chi khí hậu của ác ma hải vực lại khác thường như thế, ngay cả những ngư dân lâu năm nhất cũng không thể nào đoán được thời tiết của nó!

Cổ Diêu càng suy nghĩ càng thấy khả năng này là rất lớn, câu nói đó của vạn sự thông so với tình hình ở ác ma đảo rất phù hợp.

Có lẽ Đoan Mộc Tình quả thật là đã tiến vào ác ma hải vực nhưng không phải bị táng thân nơi biển rộng mà cũng bị hút vào không gian liệt phùng và trở thành một thành viên trong các vụ mất tích ly kỳ.

Hơn nữa nàng vẫn chưa chết, trong khoảnh khắc song phương tiếp xúc với nhau, Cổ Diêu có thể cảm nhận được sinh khí của nàng, có thể nàng đang ở không gian bên kia.

Cho dù có là ở thế giới khác thì dấu sao nàng cũng không có tao ngộ bất hạnh.

Còn câu nói sau của vạn sự thông:” Chàng trai trẻ, người cũng không cần phải khổ sở, bởi vì một người có rất nhiều nhân sinh lộ, đôi khi chúng đi về các hướng khác nhau nhưng lại cùng đi về một đích!”

Những lời này Cổ Diêu quả thật là không rõ, chẳng lẽ sau khi lựa chọn Đoan Mộc Tình thì vẫn còn cơ hội để tìm Hàn Đan. Nói không chừng có thể là ở đạo tặc công hội có thể tìm được tin tức liên quan đến thất lạc đại lục.

Ý nghĩ này có chút miễn cưỡng nhưng dù sao cũng thấp lên cho Cổ Diêu một tia hy vọng. Tinh thần cũng phần chấn hơn.

Còn nữa, Cổ Diêu luôn có cảm giác vạn sự thông rất quen, người này cũng không phải chỉ là một người mà hần thoảng gặp qua trong biển người mệnh mông, mà lão nhìn qua có chút quen mắt. Nhất là ánh mắt. Đôi mắt chính là cửa sổ tâm hồn của con người, ánh mắt của lão dường như có thể giao tiếp với tâm hồn của người đối diện vì thế Cổ Diêu không thể nào quên được.

Nhưng, cuối cùng đó là ai?

Cổ Diêu suy nghĩ hồi lâu, đột nhiên vỗ tay một cái.

Đúng rồi, Lặc Tư!

Chính là lão nhân quét dọn ở tầng chín của Thần Thánh Học Viện.

Mặc dù dung mạo, vóc người, thanh âm của Lặc Tư và vạn sự thông không giống nhau nhưng dung mạo của một người có thể đổi được. Thanh âm cũng có thể biến đổi, vóc dáng thì có thể thông qua các kỳ công khiến cho khác đi nhưng cảm giác của lão tạo cho người khác thì không thể thay đổi được.

Nhưng Lặc Tư và vạn sự thông có một điểm rất giống nhau, đó chính là ánh mắt, ánh mắt của Lặc Tư mặc dù không lợi hại như vạn sự thông nhưng lại có thể giống như vạn sự thông là dường như có thể quan sát hết thủy thế gian, dường như ẩn chứa rất nhiều tri thức.

Nhớ đến lúc trước mỗi lần có vấn đề gì thì chỉ cần tìm lão thì lão đều đưa ra những vấn đề hết sức mới mẻ, nhưng lại ẩn chứa triết lý sâu sắc, tính ra thì Lặc Tư và vạn sự thông quả thật là có chút tương tự.

Nhưng một người trí giả như thế tại sao lại làm một nhân viên quét dọn nho nhỏ?

Lặc Tư đã làm việc ở Thần Thánh học viện hơn mười năm, suốt khoảng thời gian đó luôn phụng hiến cho thư viện, điểm đó thì mọi người trong Thần Thánh học viện có thể chứng nhận.

Vì thế lão không thể là vạn sự thông được.

Có lẽ, do điển tịch của thư viện phong phú, thời gian qua đi, khiến cho một lão nhân quét dọn có thể trở thành một trí giả.

Trên đường đi ngang qua thánh vực, Cổ Diêu liền vào Thần Thánh học viện. Từ sau khi tốt nghiệp hẳn chưa từng trở về đây.

Thần thánh học viện vẫn có phong mạo như xưa, dù sao nó cũng đã tồn tại cả ngàn năm rồi, không thể trở nên già nua chỉ trong vài năm được.

Nhìn các học viên đi tới đi lui trên đường, bọn họ dường như kiêu ngạo vì được làm học viên của một học viện thiên cổ kỳ danh.

Nhìn thấy các học viên đệ muội, Cổ Diêu không khỏi nhớ đến khoảng thời gian sống tu luyện và phấn đấu, tình nghi huynh đệ của Hạ Hầu Cẩn, Tập La, nhớ đến Đoan Mộc Tình tuy gần mà xa ... Tất cả đều hiện rõ lên trong đầu.

Hắn vào thần thánh học viện chính là vì Đoan Mộc Tình, lúc đó nguyện vọng đó đối với hắn quả thật là xa xỉ, nhưng cuối cùng nó cũng đã trở thành cơ hội thực sự, nhưng cuối cùng hắn đã bỏ qua.

Cổ Diêu thở dài, chuyện trên đời này đúng là không thể nào đoán trước được.

Cổ Diêu đã không còn là một người đa sầu đa cảm như trước nữa, hắn nhanh chóng khôi phục lại như thường, đi đến thư viện.

Đã lâu rồi chưa thấy Lặc Tư, Cổ Diêu cũng muốn đến thăm lão một chút, hơn nữa, nhưng lời bói toán của vạn sự thông, nếu có thể hỏi ý kiến một người có tuệ trí như lão chắc nhất định sẽ có được thêm những kiến giải mới mẻ.

Người ngoài không thể tiến vào thư viện được, Cổ Diêu đã tốt nghiệp nên cũng không tính là người trong học viện nữa.

Chỉ có điều, “đôi khi” Cũng có “Ngoại lệ”.

Cổ Diêu mới chỉ tốt nghiệp có một năm, chỉ có một năm nên đa số các người quản lý thư viện đều nhớ mặt hắn, hơn nữa Cổ Diêu còn cho hắn vài thủy tinh cho nên cũng có thể cảm thông được.

Lặc Tư là một người trông coi thư viện mẫu mực, hằng ngày lão đều quét dọn sàn lâu , lau sạch các kệ để văn thư, điển tịch không dính một hạt bụi.

Nhưng Cổ Diêu đã đi đến lâu chín, nhưng cũng không thấy Lặc Tư, thay vào đó là một vị sư nữ đang nửa ngồi nửa nằm, hai chân bắt chéo.

Cổ Diêu tìm quanh một vòng nhưng cũng không có phát hiện ra bóng dáng của Lặc Tư.

Sàn của thư viện rất bẩn, văn thư điển tịch đều có một lớp bụi dày.

“A di, cho chửi Lặc Tư đâu?”

Sư nữ cầm một cái hạt dưa đưa lên miệng cắn một cái, thanh âm đom đóp vang lên, đây đúng là coi nhẹ quy định của thư viện, bộ dáng lơ đãng:“Lặc Tư? Ai là Lặc Tư?”

Cổ Diêu sờ sờ cái mũi:” Nếu như ta nhớ không lầm thì lão bá đó chính là người quản lý của thư viện.”

Sư nữ phun phần xác của hạt dưa trong miệng ra:” Ấy, vậy ngươi muốn nói chính là người quản lý tiền nhiệm?”

Cổ Diêu kinh ngạc nói:” Tiền nhiệm?”

” Đương nhiên, ta hiện tại chính là quản lý của thư viện, cho nên lão hiển nhiên là người tiền nhiệm!”

Cổ Diêu cau mày nói:” Lặc Tư lão bá tại sao lại không làm nữa?”

“Tại sao ư, đã chết rồi, dĩ nhiên phải có người lên thay chứ!”

Cổ Diêu thất kinh:“Đã chết!?”

“Đã chết chính là đã chết, có cái gì mà kỳ quái chứ?”

Cổ Diêu nhất thời không cách nào tiếp nhận chuyện này:” Chết như thế nào? uh, ta nhớ kỹ, một năm trước lão bá tinh thần vẫn còn rất tốt địa!”

“Tinh thần tốt thì thế nào? Người đã già thế rồi, coi như là đã bước một chân vào phần mộ rồi, lúc nào cũng có thể ra đi cả!” Sư nãi bắt đầu nóng lên rồi:” Người rốt cuộc có phải là đến tìm tư liệu hay không? Ta rất bận, không rảnh tán dóc với người!” Nói xong thì nàng lại lấy một hạt dưa khác đưa lên miệng, đây chính là công việc của nàng.

Cổ Diêu buồn bã rời khỏi thư viện, sau đó hần hỏi qua một vài đệ tử thì xác nhận đúng như lời sư nãi kia.

Lặc Tư quả thật là đã chết, tháng trước trong lúc quét dọn, đột nhiên chột chân té xuống, lúc đó các học viên đang ở tầng chín lập tức đi tìm thần quan, thần quan sau khi xem xét đã đưa ra kết luận là vị lão nhân cô độc đã làm việc cho học viện hơn mười năm nay đã tuyệt khí, mặc dù có chút không rõ ràng nhưng quả thật là lão đã chết.

Cổ Diêu sụt sịt mãi mới giảm bớt thương cảm, thật không ngờ một vị trí giả lại ra đi như thế.

Lúc trước Cổ Diêu từng cùng Lặc Tư từng có bàn qua về sinh tử, Lặc Tư có nói một câu khiến cho Cổ Diêu nhớ mãi.

Sinh mạng của một người cũng giống như là lưu tinh bay qua phía chân trời, rất là ngắn ngủi, nhưng mà trong sát na đó nó rất là sáng, phải gọi là sáng vô cùng, chỉ cần từng sống qua một lần, một lần tinh quang phát sáng, thì cuộc đời này vĩnh viễn không cần phải hối tiếc.

không nhất thiết mỗi người đều trở thành anh hùng, phải sống oanh oanh liệt liệt mới được tính là chiếu sáng, có lẽ lão nói đúng, cuộc sống của lão ở thư viện quả là tinh quang phát sáng. Lão đã soi sáng Cổ Diêu.

Tư tưởng của Cổ Diêu so với những năm trước thành thực hẳn lên, trong đó ảnh hưởng của Lặc Tư là vô cùng sâu sắc. Hần đã không còn là một thiếu niên xúc động, biết được suy nghĩ về một vấn đề ở nhiều góc độ để đưa ra lựa chọn sáng suốt nhất.

Nhưng, Cổ Diêu vẫn cảm giác được, cái chết của Lặc Tư có chút ly kỳ.

157. Chương 21: Tâm Bệnh

“Đúng vậy, có lúc nhìn về nơi xa xăm mà ngẩn người, rồi có khi vô duyên vô cớ ngồi cười một mình, rồi lại nghiêng rằng nghiêng lợi!”

“Ay da, không phải là bị trúng tà chứ?”

“Phi phi phi, đừng có ăn nói bậy bạ, ta đoán chắc là có liên quan đến chuẩn cô gia, từ sau khi hần người khỏi thì tiểu thư cả ngày mất hồn, chắc chắn là đang nhớ đến chuẩn cô gia rồi!”

“Uh, đúng, nhất định là thế, người xem chiếc vòng tay trên tay của tiểu thư kia, trước đây chúng ta chưa từng thấy nó, nhưng từ sau khi trở về là đã có, đây nhất định là tín vật đính ước của tiểu thư và chuẩn cô gia rồi!”

“Hi hi, không sai, ta cũng nghĩ thế, đúng rồi, chuẩn cô gia làm gì? Hần định lúc nào mới đến rước tiểu thư đây? Nếu hần trở về thì hần sẽ làm gì?”

” Ta cũng không phải là chuẩn cô gia thì làm sao mà biết được! Nhưng theo tính cách của tiểu thư thì chỉ cần nàng thích ai thì sẽ không để ý đến chức nghiệp của người đó!”

Ở trong môn côi tiểu tạ, hai tỳ nữ tiểu Thúy và lan tâm đang ngồi khua môi mua mép.

Còn lúc này thì Đông Phương Lộ đang ngồi ở trong khuê phòng, đang ngồi nhìn vào chiếc vòng tay đến nỗi xuất thần.

Cũng không biết là đã qua bao lâu nàng mới thanh tỉnh lại.

Như vậy là sao? Ngay cả Đông Phương Lộ cũng cảm thấy giật mình về tình huống khác thường của mình, cái đồ lưu manh kia, hắn đi rồi mà bóng dáng của hắn vẫn còn mãi, đuổi cũng không đi.

Lúc đầu Đông Phương Lộ vốn tưởng rằng tình huống như vậy chỉ duy trì một hai ngày mà thôi, nhưng chớp mắt đã bảy tám ngày rồi, tình hình vẫn không hề cải thiện chút nào.

Tâm lý của nàng vừa phiền não vừa là bối rối, lại mang theo một chút ngọt ngào, đó là một loại cảm tình phức tạp nói không nên lời, Đông Phương Lộ cho tới bây giờ chưa từng nếm thử qua, nàng luôn là một nữ hài rất thẳng thắn.

Khuôn mặt Cổ Diêu đột nhiên lại hiện lên trước mặt, khóe miệng nhếch lên tựa như đang mỉm cười.

Nếu như là lúc trước thì nụ cười này sẽ được Đông Phương Lộ xem như là hành vi vô lại, hạ lưu. Sắp chuẩn bị làm chuyện bất lương, nhưng lúc này thì nàng lại rất muốn chứng kiến chủ nhân của nụ cười này.

Đông Phương Lộ vuốt mái tóc màu hồng của mình, đột nhiên nổi trận lôi đình, vỗ mạnh lên bàn tựa như là muốn xé tan bóng ảnh của Cổ Diêu: “Đồ lưu manh, tránh xa ta ra một chút, đừng có quấy rầy ta!”

Nhưng bóng dáng kia vẫn hoàn hảo như cũ, bởi vì hắn không phải ở trước mặt nàng. Mà là ở trong lòng của nàng, không ai có thể dễ dàng xóa bỏ đi hình bóng trong lòng mình.

Nữ tỳ tiểu thúy thấy thế thì lo lắng nói: “Người xem, tiểu thư lại thế nữa rồi, nếu như cứ tiếp tục như thế thì chắc tiểu thư sẽ phát điên quá!”

Lan Tâm cũng nói: “Đúng vậy, chuẩn cô gia lúc nào mới trở lại đây!”

” Các mỹ nữ đang nói chuyện chi chi?”

Đột nhiên một thanh âm của nam tử vang lên bên tai khiến các nàng giật mình. Theo phản ứng tự nhiên mà quay đầu lại, chỉ thấy Cổ Diêu đã đứng đó.

Bởi vì lần trước Đông Phương Lộ trực tiếp đưa Cổ Diêu vào trong môn cô tiểu tạ cho nên các thủ vệ bên ngoài cảm giác người này và tam tiểu thư có quan hệ không tầm thường, nói không chừng chính là thừa long khoái tể, cho nên lần này cũng không ngăn trở tiếp cho hắn đi vào.

Vỗ vỗ ngực, tiểu thúy tựa hồ như còn chưa bình tĩnh lại: “Ay da, chuẩn cô gia, thật là dọa người mà, coi chừng dọa chết người đó!”

Lan Tâm tiếp lời: “Nhưng mà chuẩn cô gia người đã đến rồi, tốt rồi, tiểu thư nhớ người đến phát điên rồi đấy, chúng ta cũng rất lo lắng!”

Cổ Diêu như lạc vào sương mù: “Chuẩn cô gia, ai là chuẩn cô gia?”

Tiểu thúy chớp chớp mắt: “Ôi chao, chuẩn cô gia. Người còn...”

Nói tới đây tiểu thúy ngừng lại. Bởi vì Lan Tâm nháy mắt ra hiệu cho nàng, nếu chuẩn cô gia không muốn thừa nhận thì cũng đã nói lên bọn họ còn muốn giữ bí mật, ngàn vạn lần đừng nhiều lắm miệng, để tránh chọc giận tiểu thư, nếu không thì sẽ phiền toái đây.

Sắc mặt của tiểu thúy liền biến đổi: “Xin mời vào, tiểu thư đang chờ ở bên trong.”

Ánh mắt mập mờ của hai tỳ nữ làm cho Cổ Diêu có cảm giác khó hiểu, nhưng hắn cũng không có suy nghĩ nhiều, thông thả đi vào phòng Đông Phương Lộ.

Sau khi rời thánh vực, hắn liền lập tức đến Linh Tiểu quận, Đông Phương Lộ chính là một trong những người hắn tìm kiếm sự giúp đỡ, lần này đi ác ma đảo, hiển nhiên không thể thiếu nàng rồi.

Đến đi đến phía sau nàng, Đông Phương Lộ cũng không cảm giác được, Cổ Diêu nhíu mày, tính cảnh giác của nàng vốn không kém như thế.

Hắn vỗ nhẹ lên vai nàng một cái: “Uy!”

Đông Phương Lộ đỡ đầu quay đầu lại, khi nhìn thấy Cổ Diêu thì ánh mắt chợt tập trung lại, lui về sau vài bước, chỉ vào hắn run giọng nói: “Người, người.”

“Ta thì sao?” Biểu tình tựa hồ như là gặp quỷ của nàng khiến cho Cổ Diêu nghi hoặc, nữ tỳ kỳ quái còn đỡ, không ngờ chủ nhân cũng như thế.

Đông Phương Lộ có chút khấn trương: “Người sao lại ở chỗ này!?”

” Cô không phải đã nói, lúc rảnh rồi đến linh tiểu quận tìm cô sao? Bây giờ ta rảnh rồi, bởi vậy liền lại đây rồi, bất quá - - ” Cổ Diêu nói đến đây thì ngữ khí gấp lại nói: “Xem ra ta không giống như là rất được hoan nghênh!”

Đông Phương Lộ lúc này mới như ở trong mộng mới tỉnh: “Không có, chỉ là người làm ta giật mình thôi, ai kêu người vô thanh vô tức mà tới!”

Lời nói tuy có chút tức giận, nhưng lại bao hàm cả sự ngạc nhiên và mừng rỡ.

Cổ Diêu nói: “Cái gì mà vô thanh vô tức hả? Ta vào phòng không có dùng đến khinh công, cô hẳn là phải biết chứ, đang nghĩ cái gì mà xuất thần vậy?”

“Không cần người quản!” Khuôn mặt xinh xắn của Đông Phương Lộ chợt nóng lên, nàng dĩ nhiên không thể nói là vừa rồi ta đang nhớ đến người, có đánh chết nàng cũng không thể nói ra như thế.

Cổ Diêu thấy thế thì lại càng cảm thấy khó hiểu, có cần kịch liệt vậy không? Xem ra không thể nào hiểu được phụ nữ.

“Ta mang tới một tin tức tốt!” Cổ Diêu cười nói: “Cô nhất định sẽ cảm thấy hứng thú!”

Bây giờ tâm tình của hắn rất tốt, bởi vì biết được Đoan Mộc Tình vẫn còn sống, nhờ vào quả bói của vạn sự thông.

Lão chính là một chiêm bặc sư cấp bậc thiên nhân, hơn nữa Cổ Diêu cũng đã tự chứng kiến sự thần kỳ của vạn sự thông.

Nếu như lão đã đoán như thế thì nhất định sẽ có ngày mình và Đan Đan sẽ gặp lại.

A, lại là cái bộ dáng tươi cười thế này! Đông Phương Lộ cắn môi anh đào: “Này, lưu manh, người có thể đừng cười nữa được không?”

Nữ nhân này đúng là vô cớ gây rối, Cổ Diêu không biết nên khóc hay cười: “Cười hay không là quyền của ta mà Tam Tiểu thư, chẳng lẽ cô e ngại điều này sao?”

“Ta mặc kệ, tóm lại người không được cười, tuyệt đối không được cười!” Đông Phương Lộ nói xong liền tiếp: “Tin tức gì mà tốt?”

” Đoan Mộc Tình vẫn chưa chết!”

Đông Phương Lộ nhất thời đá văng ảo não trong lòng lên tận chín tầng mây: “Cái gì, người nói gì?”

“Ta nói, Đoan Mộc Tình không chết!” Cổ Diêu nhấn mạnh từng chữ, lặp lại một lần nữa.

“Người làm sao biết được?”

Cổ Diêu mỉm cười nói: “Không cần biết tại sao ta lại biết được, tóm lại ta có thể khẳng định, cô cũng biết ta luôn luôn đều là thần thông quảng đại mà!”

Đông Phương Lộ lập tức nói: “Vậy nàng đang ở đâu?”

“Địa điểm cụ thể ta cũng không rõ lắm, nhưng đó hẳn phải là một không gian khác, ý ta nói là nơi đó và tạp dịch đại lục là hai không gian khác nhau, giống như là địa hạ thành vậy, mà cửa vào của nó hẳn phải là ở trong ác ma hải vực!”

” Người nói chính là các sự kiện mất tích kỳ của ác ma hải vực, tất cả đều là do bị không gian liệt phùng kia hút vào?” Đông Phương Lộ cũng không phải là ngốc, nàng lập tức hiểu được ý của Cổ Diêu.

Cổ Diêu gật đầu nói: “Đúng thế, những đội thuyền lúc trước bị mất tích ở ác ma hải vực hẳn là đã bị hút vào không gian không biết tên kia!”

” Nếu thế thì còn chờ gì nữa?” Đông Phương Lộ còn sốt ruột hơn cả Cổ Diêu, nàng là một cô gái dễ xúc động, Doan Mộc Tình bỏ đi cũng chỉ vì nàng, trong lòng nàng vô cùng áy náy, nghe được tin này nàng không thể nào chờ được nữa.

” Đừng có gấp, trước hết, cô phải biết rằng, những người đi vào không gian kia chưa từng có người trở về!”

Cổ Diêu từ từ nói:” Sau khi đi vào đó, có lẽ chúng ta cũng sẽ giống như họ không thể trở về được, từ nay về sau cô không thể gặp lại thân nhân, bằng hữu của mình được nữa, chỉ có thể sống ở thế giới kia, cho đến chết! Ta chỉ là một cô nhi không cha không mẹ, không cần phải lo lắng chuyện gì, nhưng cô thì lại khác, có cần phải cân nhắc không?”

Cổ Diêu hy vọng có được sự giúp đỡ của Đông Phương Lộ nhưng cũng không muốn bắt buộc nàng.

“Không cần!” Đông Phương Lộ hít sâu một hơi nói:” Cứ nghĩ đến việc một mình tiểu tình ở bên kia là ta không thể yên tâm được! Còn nữa, không phải người đã nói là cho dù có gặp phải sự tình gì đi nữa thì chỉ cần suy nghĩ cẩn thận là có biện pháp giải quyết sao? Có lẽ chúng ta sẽ tìm được đường quay về, đồ lưu manh xấu xa, người đừng nghĩ là có thể bỏ ta lại đó!”

Đáp án của nàng so với dự đoán của Cổ Diêu giống nhau, nếu như Đông Phương Lộ sợ hãi, vậy nàng sẽ không phải là Đông Phương Lộ .

Cổ Diêu cười nói:“Tốt lắm, Đông Phương Lộ chúng ta bắt đầu một hành trình mới nào!”

Nhìn Đông Phương Lộ cùng Cổ Diêu rời đi, hai vị nữ tỷ lại chỉ chỉ tra tra.

“Người xem, chuẩn cô gia vừa xuất hiện là tinh thần của tiểu thư lại phấn chấn hẳn lên, quả nhiên là tâm bệnh thì phải có tâm dược chữa trị!”

” Họ lần này đi bao lâu mới về đây?”

” Ta thấy chắc không lâu nữa tiểu thư sẽ lập gia đình thôi!”

158. Chương 22: Thiêu Bát Ly Gian

Hiên Viên Tam Quang đứng ở đầu thần phong hào, vẻ mặt cực kỳ vui vẻ.

Linh vân cũng đặc ý chạy tới chạy lui trên boong tàu, trông giống như là một con chuột túi vậy. Miệng thì ngâm nga một điệu hát, thanh âm trong như chuông bạc, nghe rất êm tai.

Tâm tình của hai sư đồ vô cùng tốt.

Từ sau khi ở ác ma đảo trở về thì Hiên Viên Tam Quang vẫn thường xuyên đến sông bạc để tiêu khiển, nhưng lại có cảm giác rất là vô vị. Bởi vì nếu như so với việc đem sinh mạng mình ra để đặt cược thì tiền tài quả là chẳng đáng gì.

Linh Vân sau khi hoàn thành được giấc mộng của mình thì luôn nhớ mãi không quên, cả ngày liên tục hỏi sư phụ khi nào mới ra biển lần nữa khiến cho Hiên Viên Tam Quang vô cùng phiền lòng.

Đánh cuộc tựa như là một thứ gì đó kích thích tốt cùng, khi đặt cược càng lớn thì càng khó thu tay lại.

Thật không ngờ chỉ chưa đến nửa tháng là đã tái ngộ Cổ Diêu, hơn nữa hắn còn mang đến một tin tức tốt.

Có gì còn kích thích hơn cả việc đến ác ma đảo!? Đáp án đó chính là đi đến một nơi không biết trước.

Thử tưởng tượng xem, đó là một vị diện khác, trong bọn họ không ai biết rõ về vị diện đó, cách một lớp diện sa, vụ lý khán hoa, vị diện đầy thần bí kia đúng là vô cùng hấp dẫn, điều đó khiến cho máu cờ bạc của Hiên Viên Tam Quang và Linh Vân sôi trào. Cổ Diêu không cần phải mở miệng thuyết phục bọn họ, dưới sự hấp dẫn trí mạng này họ không chút chần chừ, do dự cùng tiến bước trên một lộ trình mới.

Thầy trò hai người quả là đặc biệt, đến tính mạng cũng đem ra để đặt cược.

Cũng như Hiên Viên Tam Quang nói, có đổ mà không dám đổ thì chính là con rùa con.

Trong cuộc hành trình này dĩ nhiên là không thể chiếu được Chiến Thiên. Một không gian mới, có lẽ sẽ có nhiều cao thủ và sinh vật, đó đều là những đối tượng mà hắn muốn khiêu chiến.

Vì vậy đoàn người lại một lần nữa tiến đến ác ma hải vực. Lần này trong dự tính của Cổ Diêu cũng có thêm hai đồng đội mới - Phong Điền Nhị Quái.

Hai vị tuyệt thế cường giả, tuy tinh thần có chút vấn đề nhưng nếu như không lợi dụng thì chẳng khác nào là kẻ ngốc.

Phong điền nhị quái có nói bọn họ sẽ lấy ác ma đảo làm nơi chiến đấu một thời gian, do đó có lẽ họ còn chưa rời đi.

Ác ma hải vực vẫn hiểm ác như cũ, nhưng tất cả mọi người đều có kinh nghiệm. Hơn nữa tâm lý cũng đã sớm thích ứng, bởi vậy cho nên hành trình cũng không có gian nan như lần đầu.

Hơn nữa tháng, mọi người cuối cùng cũng đến được thế ngoại tiên cảnh.

Ở hải vực gần đảo thượng kinh đào nô lãng, lam đạo phu và thái luân tư đang kịch chiến.

Nhóm người Cổ Diêu không dám đến gần, cuộc chiến ở đẳng cấp này bọn họ không có khả năng để quấy nhiễu, nếu như bị dính vào thì đúng là đã gặp phiền toái lớn, tốt nhất là nên đứng ở đằng xa mà chờ.

Cuộc chiến giằng co hơn nửa giờ mới chấm dứt. Đứng ở trên bờ mọi người vẫn nghe được cuộc khẩu chiến của phong điền nhị quái. "Thủy lão quái, lần này là ta chiếm thượng phong, ngươi phải chấp nhận!"

"Phi, Phong lão quái, ngươi chiếm thượng phong cái gì, rõ ràng là cân tài cân sức, không, tính ra thì ta chiếm phần hơn, đừng quên chính là ngươi đưa ra yêu cầu tạm dừng trước. Rõ ràng là khí lực đã tiêu hao nhiều!"

"Ta không có khí lực. Ngươi không nhận thấy mình ngu quá sao? Bộ ngươi không thấy bạo phong liên hoàn của ta sao, không có khí lực mà có thể lợi hại như vậy sao? Thiếu chút nữa là ngươi đã không chống đỡ được rồi!"

"Đó chính là dụng ý của ta. Sau khi ngươi sử dụng chiêu thức đó thì khí lực nhất định sẽ giảm! Cho nên ta mới cố ý yếu thế khi tiếp chiêu đó, sau đó sẽ phản kích lại, ai ngờ ngươi vừa sử dụng chiêu thức đó xong thì bảo tạm dừng, nếu không thì cũng chẳng thắng thế được như vậy!"

Lam đạo phu và thái luân tư từ trên chiến trường đi xuống vẫn tiếp tục khẩu chiến không ngừng, không ai nhường ai.

Nhìn thấy đám người của Cổ Diêu thì phong điền nhị quái kinh ngạc: "Này, tiểu tử, ngươi lại đến nữa?"

Cổ Diêu cười nói: "Nhị vị tiền bối, chúng ta lại gặp nhau."

Song phương gặp nhau lần đầu thì Cổ Diêu đã thi triển công phu vô mông ngựa đã được tu luyện đến mức lô hỏa thuần thanh cho nên có thể nói phong điền nhị quái cũng có hảo cảm đối với hắn.

Thái Luân Tư nói: "Này, tiểu tử, ngươi lại đến ác ma đảo làm gì?"

Lam nói phu cũng nói: "Đúng vậy, đến đây lúc nào? nhìn thấy chúng ta mới vừa rời địa quyết đấu rồi không, tiểu tử, ngươi nói xem vừa rồi chính là ta thắng nhưng là Phong lão quái lại không chịu nhận thua!"

Thái Luân Tư vừa nghe xong lúc này phản bác nói: "Sai sai sai, rõ ràng lúc này chính ta đã đánh cho Thủy lão quái đến nỗi không chống đỡ được, tiểu tử, ngươi nói xem?"

Lam đạo phu nói: "Sư phụ của ta nói qua, chiêu thức cuối cùng của ai mạnh mẽ hơn thì cuối cùng người có có quyền cười!"

Thái Luân Tư không cam lòng yếu thế: "Sư phụ của ta cũng nói qua, song phương chiến đấu thì ai có thể đoạt được tiên cơ thì có thể giành được thắng lợi!"

"Kiến giải của sư phụ ngươi quả là sai lầm, khí lực cuối cùng quan trọng hơn, nếu như chiếm được tiên cơ mà chỉ sau hai ba chiêu đã mệt muốn chết rồi thì làm sao có thể cùng người khác đánh tiếp?"

” Sự phụ của người mới là sai lầm, nếu như không ngăn cản được công kích của người khác thì khí lực có nhiều cũng vô dụng, còn nói chỉ đến cái khác, khi chiếm được tiên cơ phải một chiêu mà hạ gục đối thủ không cho hấn cơ hội phản công!”

Phong và Thủy là hai nguyên tố hoàn toàn khác nhau.

Phong rất nhanh, có lực sát thương rất lớn, bạo phong trong nháy mắt có thể phá hủy vạn vật.

Thủy ôn nhu, nhưng liên tục không dứt, trứu đao diệp bất năng đoạn.

Một có lực công phá mạnh, một có sức bền, mỗi bên đều có sở trường riêng, khó phân cao thấp.

Sự phụ của Lam đạo phu cùng Thái Luân Tư cũng đều là chi phối giả, từ nhỏ họ đã được ý niệm của sự phụ quán thâm, thâm căn cố đế, không ai muốn yếu thế, tranh cãi đến đỏ mặt tía tai.

Cứ tiếp tục khẩu chiến thế này cũng không có kết quả, cuối cùng ánh mắt của bọn họ tập trung lên người Cổ Diêu, chờ đợi kết luận của hắn.

Cổ Diêu vội ho một tiếng:” Nhị vị tiền bối, ai mạnh ai yếu, văn bối có ánh mắt thiện cận không dám vọng động kết luận, nhưng có thể kết luận một điều chính là nhị vị chính là tuyệt đại cao thủ của toàn bộ đại lục.”

Cổ Diêu đương nhiên sẽ không đại đột gì mà đắc tội một bên, nên xảo diệu né tránh vấn đề, hơn nữa còn đề cao bọn họ.

Lam đạo phu và thái luân tư nghe thế thì mới chịu dừng, hoàn toàn quên đi việc đang chờ Cổ Diêu nhận xét xem ai cao ai thấp, vui vẻ cười ha hả:” Tiểu tử, quả nhiên là rất tinh mắt, tốt, tốt, rất tốt!”

” Đáng tiếc ... ” Cổ Diêu nói đến đó thì ngữ khí thay đổi:” Trên đời này cũng có người không phục nhị vị tiền bối.”

Lam đạo phu và thái luân tư nghe thế thì nhú mày, đồng thanh nói:” Là ai?”

” Là một cao thủ vô danh, hấn không những không xem nhị vị tiền bối là thiên hạ đệ nhất mà lại còn khẩu xuất cuồng ngôn!”

Phong điên nhị quái nhú mày càng sâu hơn:” Cuồng ngôn như thế nào?”

Cổ Diêu tỏ vẻ khó khăn, ấp a ấp úng:” Cái này, lời nói của hắn có chút khó nghe, không nên đến tai nhị vị tiền bối.”

Phong điên nhị quái bị hấn dẫn đi như thế rồi thì làm sao lại không nóng lòng muốn biết đây, lập tức thúc giục:” Tiểu tử không cần để ý, cứ nói đi, không sao?”

Cổ Diêu nói:” Hắn nói, nhị vị tiền bối trong mắt của hắn chẳng khác nào hai con kiến, bất kỳ lúc nào cũng có thể bóp chết. Cái gì mà Phong hệ chi phối giả, chỉ cần hấn thổi một hơi thôi là chẳng khác nào một con diều bay về phương trời nao, Thủy hệ chi phối giả là cái vật gì, chỉ cần phun một bãi nước bọt thôi cũng đủ chìm chết rồi!”

“Tức chết ta rồi! tức chết ta rồi!” Phong điên nhị quái đều là những người cực kỳ coi trọng mặt mũi, làm sao có thể chịu được sự chế nhạo như thế chứ. Nghe thế thì râu dựng mắt trừng, cơn giận lên đến đỉnh điểm, hận không thể lập tức đem cái tên “Cao Thủ Vô Danh” Kia xé thành nhiều mảnh nhỏ.

Cảm nhận được cơn giận của hai chi phối giả, ác ma đảo cũng không bình tĩnh, cuồng phong bạo phát, sóng dữ quay cuồng, tình cảnh khiến cho người khác nhìn thấy phải khiếp sợ.

Chỉ có thịnh nộ mới có thể tạo ra được thanh thế như thế, thực lực của chi phối giả cũng không phải chỉ là thổi phồng.

Cổ Diêu cũng không quên đổ thêm dầu vào lửa, càng làm cho lửa giận của hai người càng tăng thêm:” Đúng rồi, tên kia còn nói là nhị vị tiền bối đều là những người không có đầu óc, hoàn toàn không xứng đáng với thanh danh, xem ra thanh danh đó chẳng qua cũng chỉ là hư danh!”

Phong điền nhị quái gần như giống với người ngốc, nhưng cả đời họ cảm hận nhất chính là người khác nói đầu óc của mình có vấn đề, nghe thế thì lại càng cuồng nộ, bão táp, sóng lớn ngoài khơi càng mãnh liệt, một con sóng thần nổi lên ở gần ác ma đảo.

Cổ Diêu thở dài:” Ài, đáng tiếc là văn bối quá kém cỏi, không thể nào giáo huấn được cái tên không biết trời cao đất rộng kia, nhưng tuyệt đối không thể nào để cho người khác xúc phạm đến thần tượng của mình cho nên mới lập tức đến ác ma đảo để tìm nhị vị tiên bối.”

Thái Luân Tư không thể nhịn nổi, bị người khác xem thường như thế chính là sỉ nhục lớn nhất mà lão nhận được từ lúc đào chồi đến giờ:” Thật là đáng chết, mau, tiểu tử, lập tức đưa chúng ta đi tìm hần, ta nhất định phải cho bạo phong xé hần thành ngàn mảnh!”

Lam đạo phu cũng phẫn nộ:” Ta muốn cho hần trầm mình dưới nước, để cho hần biết thế nào là sức mạnh của nước!”

Cổ Diêu nghe thế thì không thể nào không lộ ra một nụ cười đắc ý được, hiển nhiên là “Cao Thủ Vô Danh” kia hoàn toàn không tồn tại.

Hần khiêu khích hai người phong điền nhị quái chính là muốn có được sự giúp sức của bọn họ.

Ai cũng có khuyết điểm, phong điền nhị quái rất chú trọng đến mặt mũi, đây cũng chính là nhược điểm của họ, chịu phải kích thích này bọn họ chắc chắn là đã bị cắn câu.

Có được sự tương trợ của họ thì tỷ lệ thành công của hành trình này tăng lên rất nhiều.

Hai vị chi phối giả có thực lực cường đại, quá tuyệt vời!

Đoan Mộc Tình, hãy chờ ta, nhất định chúng ta sẽ gặp lại!

159. Chương 23: Lĩnh Vực

Chưa từng có ai biết được là trên đường đến ác ma đảo mình sẽ bị mất tích, mà người muốn mất tích thì cũng không biết phải làm sao mới bị mất tích.

Bởi vì thông đạo đến không gian kia không giống như cửa hạ thành, nó không phải là cố định, vị trí của nó luôn biến đổi, nếu không thì làm sao thời tiết của ác ma hải vực luôn biến đổi liên tục chứ.

Bởi vậy nhóm người của Cổ Diêu chỉ có thể trông chờ vào vận khí mà thôi, nhưng vận khí cũng phải có kỹ xảo, căn cứ theo kinh nghiệm của Hiên Viên Tam Quang, trong ác ma hải vực có một nơi thường xuyên xảy ra các vụ mất tích nhất. Hay nói một cách khác thì tỷ lệ xuất hiện của thông đạo ở đó là nhiều nhất.

Đó là một tam giác có diện tích khonarg hai trăm km vuông, được gọi là A Tu La tam giác tử, cho dù có là những người tham lam đến ác ma đảo để tầm bảo cũng không dám đến gần.

Từ khi cái tên A Tu La xuất hiện thì mấy trăm năm nay không có một thương thuyền nào dám đến gần, nhưng bây giờ nó lại là mục tiêu của Cổ Diêu.

Hải khiếu của A tu la cũng rất dị thường, ác ma nhị trùng xương, dương xuân tam điệp, cách lý tư tổng hợp chứng, cửu trọng luyện ngục xuất hiện còn nhiều hơn ở ác ma hải vực, cũng may là có phong điền nhị quái trấn thủ cho nên những uy hiếp đó có thể quên đi.

Đầu óc của Phong điền nhị quái quả thật là thiếu huyền căn, chỉ bị Cổ Diêu khiêu khích một chút thôi mà đã quyết tâm đi tìm cái tên “Cao Thủ Vô Danh” Kia để xé xác, căn bản là không suy nghĩ đến tính hợp lý của vấn đề, không cần biết là kẻ kia sao lại ở một vị diện khác, bọn họ tự xưng là Tuyệt Thế Cường Giả, cho nên không cần biết đó là người của vị diện nào, nhất quyết không thể bỏ qua chuyện này được.

Cổ Diêu may mắn được sự giúp sức của hai người bọn họ, nếu không khi đối mặt với Tam Giác Tử A Tu La chắc sẽ gặp không ít phiền toái.

Bây giờ, hẳn có thể nhàn nhã mà nằm ở boong tàu để nghỉ ngơi. Cho dù có là sóng thần, hay là ” Cửu trọng luyện ngục ” Đi nữa thì thần phong hào vẫn yên tĩnh như đất bằng.

“Wow, phong cảnh thật là đẹp!”

Nhìn cửu trọng luyện ngục ở phía xa đang tầng tầng lớp lớp đánh đến, giống như đang giương nanh múa vuốt, Cổ Diêu cảm thán trong lòng.

Xem ” Cửu trọng luyện ngục ” Là một cảnh đẹp để ngắm, quả thật là không còn gì để nói.

Có điều không tốt chính là bọn họ đã đợi năm ngày rồi mà vẫn không có đụng phải không gian liệt phùng. Khuyết điểm của việc ôm cây đợi thỏ chính là luôn ở thế bị động.

Đông Phương Lộ ngồi bên cạnh Cổ Diêu:” Đồ lưu manh, bộ ngươi không sợ sau này hai lão quái vật kia sẽ xé xác ngươi sao?”

Cổ Diêu ung dung nói:” Sợ cái gì, đợi đến khi sang bên vị diện kia tìm đại một tên nào đó chết thay là được.”

Đông Phương Lộ nói:” Lỡ như bên kia không có người thì sao?”

Cổ Diêu vẫn ung dung:” Chắc chắn là có. không phải trước kia đã có rất nhiều người mất tích sao. Hơn nữa, cho dù không gặp được họ cũng không sao. Ta sẽ nói, nhị vị tiền bối, tên kia khẳng định chỉ là một tên bốc phét, nghe nói nhị vị đến cho nên đã tề ra quần rồi trốn mất xác. Mặc kệ con rùa rụt cổ đó đi! Bọn họ sẽ cao hứng và bỏ qua chuyện này thôi.”

Đông Phương Lộ không nhịn được nói:”Ta nói này, lưu manh, ngươi thật đúng là biết lừa đảo. Đây, có phải trước kia ngươi cũng gạt tiểu tình như thế phải không. Nếu không thì làm sao nằng nặt thích một tên gia hỏa như ngươi chứ.”

“Ta thì sao? Thành tích tốt nghiệp của ta ở thần thánh học viện là đứng thứ năm đó. Hơn nữa ta còn đoạt được học bổng hằng năm nữa, là một học viên ưu tú, chăm chỉ cần cù, xem ra ta cũng có thể đứng vào hàng ngũ những thanh niên kiệt xuất của đại lục đây, he he!”

Sau khi biết được Đoan Mộc Tình vẫn chưa chết và vẫn còn hy vọng tìm đc Hàn Đan thì tâm tình của hắn tốt hơn rất nhiều, cho nên mới có thể nhàn nhã vui đùa.

Đông Phương Lộ phì một cái:” Tự sướng! Đứng thứ năm trong số các học viên tốt nghiệp của thần thánh học viện sao lại biến thành một tên bất cóc tổng tiền, lại chỉ hoạt động trong bóng tối? Đây, ngươi không phải thật sự là kẻ chuyên bất cóc trẻ em để tổng tiền chứ?”

“Có gì mà không dám, ngay cả chi phối giả ta cũng dám lừa gạt, huống hồ chỉ mấy tiểu hài tử.” Cổ Diêu cười nói:” Cô xem, bây giờ ngay cả Tam Tiểu Thư cũng bị ta lừa đi, nói không chừng Đông Phương gia tộc đang nổi trận lôi đình, cho lệnh truy nã ta khắp nơi!”

” Hừ, chỉ bằng ngươi!” Đông Phương Lộ khinh thường nói.

Cổ Diêu nhún vai:” Chỉ vào ta thì đương nhiên là không dám rồi, với uy danh của tam tiểu thư ở linh tiểu quận, trẻ con nghe đến thì sợ đến nỗi không dám khóc, thì ta làm sao mà có gan làm chuyện đó được.”

Đông Phương Lộ nhún mày lại:” Ngươi nói là ta rất hung dữ?”

Cổ Diêu cười nói:” Cái này, cũng không phải là như thế, Tam Tiểu Thư nhiệt tình bôn phóng, không hề thua kém đáng mài râu, ta rất là bội phục, hắc hắc!”

Đông Phương Lộ đột nhiên nói:” Lưu manh, có phải ngươi thích những thiếu nữ có tính cách ôn nhu, giống như là Đoan Mộc Tình?”

“Oạch?” Cổ Diêu không biết nàng hỏi như vậy là có ý gì, nhưng vẫn nói:” Đó là đương nhiên, một cô gái ôn nhu luôn khiến cho người ta có cảm giác như một cơn xuân phong, tam tiểu thư, nếu dựa theo đó mà nói thì xem ra cô quả thật là một cơn bão.”

Sắc mặt của Đông Phương Lộ trầm xuống:” Ta biết ta không được ôn nhu như tiểu tình, nhưng đó là bản tính của ta!”

Nói xong khuôn mặt của nàng tựa như phủ một lớp sương, không tiếp tục nói chuyện với Cổ Diêu nữa.

Nữ nhân thật đúng là mạc danh kỳ diệu, thái độ thay đổi còn nhanh hơn so với trở mình, vừa rồi không phải chỉ là đùa một chút thôi sao? Cổ Diêu cũng cảm thấy có chút buồn bực.

Chiến Thiên chạy đến đầu mũi thần phong hào, cửu trọng luyện ngục, hải khiếu siêu cấp này có thể nói là đối thủ rất tốt của hắn.

Hiên Viên Tam Quang cùng linh vân đang chơi đồ đại tiểu, Đông Phương Lộ lại không để ý tới mình, cũng không còn hứng thú để ngắm phong cảnh nữa, Cổ Diêu cảm thấy nhàm chán, trong lòng niệm lên vài câu chú ngữ, một tiểu động vật xuất hiện trong lòng bàn tay hắn.

Đó là một tiểu tử không có lông mao, cả người bóng loáng, có một đôi nhục sí, đôi chân ngắn và nhỏ, cái bụng tròn, bước đi khệnh khạng nhìn qua rất mà tức cười.

Đó chính là tiểu sủng vật kỳ quái nở ra từ trong tử đàn của Cổ Diêu, ngày thường Cổ Diêu đưa nó vào trong không gian sủng vật ở trong tiêu giao giới chỉ, để cho nó luyện tập.

Mấy tháng trôi qua nhưng bộ dáng của Ba Ba vẫn như thế, không có thay đổi gì, điều này cũng khiến cho Cổ Diêu cảm thấy kỳ quái.

Các sủng vật thường sau khi sinh thì trong mấy tháng đầu sẽ phát triển rất nhanh, còn Ba Ba thì lại hơi đặc biệt.

Bởi vì hình thể không thay đổi cho nên hành động của Ba Ba vẫn còn rất vụng về, nhưng dù sao cũng đã vững hơn trước rất nhiều.

Cái đầu nhỏ của nó xoay quanh, nhanh chóng phát hiện ra chủ nhân, nó lay động đôi nhục sí, rồi nhảy vào lòng bàn Cổ Diêu, nhưng lực lại không đủ cho nên suýt tí nữa là đã té xuống sàn tàu, nhưng xem ra nó đã có tiến bộ, trước kia nó hoàn toàn không thể nhảy được.

Trong ác ma hải vực, vì tránh gặp phải sự cố ngoài ý muốn cho nên Cổ Diêu vẫn để nó ở trong không gian giới chỉ. Nhưng hiện giờ xem ra thần phong hào rất là an toàn, cho tiểu tử kia ra hít thở chút không khí cũng không sao.

Cổ Diêu đưa nó đến trước mặt: “Ay, Ba Ba, quả nhiên là người không có lưỡi biếng?”

“Ba. Ba!” Nó vội lắc lắc cái đầu, tựa như muốn nói là nó rất chuyên cần. Trên người của nó vẫn còn mồ hôi, xem ra khi Cổ Diêu triệu nó ra thì nó vẫn đang ở bên trong tiêu giao giới chỉ luyện tập.

“Được rồi, ta tin mi! Ba Ba, chúng ta chơi oẳn tù tì nè, kéo búa bao!”

Cổ Diêu đưa bàn tay ra còn Ba Ba thì đưa đôi nhục sí thẳng lên lên, coi như là một nắm đấm.

“Hà hà, ta thắng, làm lại nào!”

Một người một thú chơi oẳn tù tì. Mấy phút sau. Đông Phương Lộ đang hờn dỗi bên cạnh cũng không thể nào nhịn được nữa, muốn làm cho một nữ nhân yên lặng là việc hết sức khó khăn. Nàng lại gần: “Này, lưu manh, đây chính là sủng vật của người?”

Cổ Diêu gật đầu nói: “Đúng vậy, tên của nó là Ba Ba, rất đáng yêu phải không?”

Cá tính của Đông Phương Lộ hoàn toàn khác với các thiếu nữ khác, thường rất thích các tiểu sủng vật: “Đáng yêu thì có ích lợi gì, cũng không thể làm cơm ăn, vóc đáng thấp bé, sức chiến đấu lại không bằng các sủng vật khác, không thể giúp được gì!”

Ba Ba vừa nghe xong thì lập tức trợn to đôi mắt vốn đã chiếm gần một phần ba khuôn mặt của nó lên: “Ba! Ba!”

Nó nhìn qua rất là không vui, lên tiếng phản ứng lại lời khinh thị của Đông Phương Lộ.

Đông Phương Lộ thấy thế cũng thấy thích: “Ui, lại còn rất cáu kỉnh nữa.”

Cổ Diêu cười nói:” Vóc dáng nhỏ thì sao, năm đó vóc dáng của ta không phải cũng rất là thấp bé sao, năm đó còn thấp hơn cả Đông Phương Lộ tiểu thư nữa, nhưng bây giờ, he he! Người có thể phát triển thì sủng vật cũng thế, nói không chừng sau này Ba Ba sẽ trở thành sủng vật lợi hại nhất của cả đại lục!”

Ba Ba nghe thế thì ưỡn ngực, kiêu hãnh.

Đông Phương Lộ cười nhạt:”Sủng vật lợi hại hay không lợi hại thì còn khó nói, chứ chủ nhân của nó đã là một tên lưu manh ba hoa nhất của đại lục rồi!”

Cổ Diêu nói:” Ta ba hoa thế sao, Ba Ba chỉ mới nở được mấy tháng thôi, mà đã có thể nghe được tiếng người rồi, còn nữa, cô đã thấy qua sủng vật nào biết chơi oẳn tù tì chưa?”

Đông Phương Lộ ghen lời:” Ay, cái này ...”

Cổ Diêu đắc ý nói:”Chưa từng thấy đúng không, điều này chứng tỏ Ba Ba rất thông minh!”

Ngoài ra, còn có một điều làm cho Cổ Diêu kinh ngạc, sau khi tiến vào ác ma hải vực thì tinh thần của các loài động vật sẽ yếu đi, luôn có cảm giác uể oải, và muốn ngủ.

Cổ Diêu vốn chỉ định đem Ba Ba ra ngoài cho nó hít thở không khí một chút rồi đưa nó vào trong để tránh bị ảnh hưởng của dị lực. Nhưng mà đã hơn mười phút rồi mà tinh thần của nó vẫn rất linh lợi, không hề có dấu hiệu mệt mỏi.

Chỉ có những sinh vật có tinh thần lực cường đại, ví dụ như con người mới có thể chịu được, từ đó có thể thấy tinh thần lực của Ba Ba cũng không giống với các sủng thú khác, chỉ mới ở thời kỳ ấu nhi mà đã rất cao, hèn chi nó có thể tồn tại được ở trong trứng suốt mấy năm.

Lại tiếp tục trêu chọc nó một hồi, Ba Ba vẫn còn rất là cao hứng, Đông Phương Lộ rốt cục cũng cảm nhận được, không thể không thừa nhận tiểu sủng vật này hoàn toàn không giống với các sủng vật bình thường.

Tên lưu manh này là mtooj quái nhân, sủng vật lại quái dị, quả là chủ nào tởm đó!

Phong điền nhị quái vốn vẫn nhắm hai mắt, không biết là do điều tức hay là làm cái gì, đột nhiên mở mắt.

Bởi vì bọn họ cảm nhận được một điểm lực lượng dao động rất nhỏ, mà lực dao động này lại không đến từ nhóm người Cổ Diêu, cũng không phải là của hải vực, mà là một nơi không biết tên, hơn nữa nó xuất hiện đột ngột, không hề có điều gì báo trước.

Chi phối giả có thể thông qua không gian xung quanh để có thể nắm bắt được tình hình xung quanh vài dặm.

Thủy, Phong đã trở thành một phần tinh thần của Lam Đạo Phu và Thái Luân Tư.

Dao động này rất nhỏ, nếu đổi lại là người khác chắc sẽ không phát hiện được, nhưng đáng tiếc nó không thể trốn thoát được linh giác của chi phối giả.

Lam nói phu cùng Thái Luân liếc mắt nhìn nhau, sau đó cùng nhảy khỏi thần phong hào, đứng ngoài biển.

Một con sóng lớn và một long quyển phong đồng thời xuất hiện tấn công về phía đối phương, hành động quái dị của họ lập tức thu hút sự chú ý của mọi người.

Cổ Diêu thấy thế thì lập tức đưa Ba Ba vào Tiêu giao giới chỉ, ay, chẳng lẽ hai lão gia hỏa này lại ngứa tay. Muốn đánh nhau nữa sao? Nếu thế thì ít nhất họ cũng phải tránh xa thần phong hào chứ!

Nếu như đánh cho thuyền chìm xuống thì mệt mỏi đây, bọn họ không có được bản lãnh như khổng chế giả.

Nhưng cho dù lúc này Hiên Viên Tam Quang có thúc dục thần phong hào cũng đã không kịp rồi.

Cự lăng và long quyển phong đều vô cùng lớn, mọi người chưa từng thấy phong điền nhị quái thi triển chiêu thức mạnh như thế, nhưng chúng cũng không có va chạm vào nhau, mà ngược lại, không hề phát ra một tiếng động, cự lăng và long quyển phong đồng thời yên diệt.

Sau đó một tình cảnh kỳ dị xuất hiện, ở không gian chính giữa lam đạo phu và Thái luân tư xuất hiện một không gian khác.

không gian này vẫn có gió có song. Nhìn qua cũng không khác ác ma hải vực nhưng mọi người đều có thể cảm nhận được đó rõ ràng là một không gian khác.

Có thể nói, đây là một vị diện.

Mặc dù diện tích không lớn, nhưng đây lại chính là do con người tạo ra. Quả thực là một việc khó tin.

Nghịch Thiên Cường giả, quả nhiên là Nghịch Thiên!

Hiên Viên Tam Quang kiến thức rộng rãi. Nhanh chóng hiểu được. Xuất ra hai chữ: “Lĩnh vực!”

Trên đại lục có lưu truyền một truyền thuyết, khi thực lực của một người đạt đến một cảnh giới không thể nào tưởng tượng được thì có thể tạo ra được một vị diện, không gian này được gọi là “Lĩnh vực”. Người tạo ra lĩnh vực có thể tùy ý thay đổi không gian pháp tắc.

Đây là năng lực kinh người cỡ nào, thay đổi không gian pháp tắc, vận hành định luật, đây vốn là sức mạnh của thần. Nhưng loài người lại có thể đạt được.

Từ trên người phong điền nhị quái. Nhóm người Cổ Diêu đã được chứng kiến điều trong truyền thuyết.

Nhưng lĩnh vực này lại được cả phong điền nhị quái liên thủ tạo ra, chiêu thức này tựa hồ như đã vượt qua được sự phụ của bọn họ.

Suốt một đời Thủy Phong chi phối giả cũng đều là bạn hữu thân thiết. Bọn họ quả thật rất là mạnh nhưng vẫn không thể nào dựa vào khả năng của bản thân để tạo ra lĩnh vực, sau đó song phương đã dùng trí tuệ của mình sáng chế ra chiêu thức này.

Một hắc động đột xuất hiện trong lĩnh vực, giống như là hiện tượng sau nguyệt thực. Cổ Diêu thường xuyên ra vào địa hạ thành cho nên lập tức nhận ra nó - không gian liệt phùng!

không gian liệt phùng của ác ma hải vực và địa hạ thành không giống nhau, nó rất là bí mật, bởi thể cho nên những người mất tích luôn rất là ly kỳ.

Nhưng ở trong lĩnh vực thì nó đã không thể trốn, bởi vì phong điền nhị quái có năng lực cải biến không gian.

Hắc động vẫn đang di động, nhưng là di chuyển về phía xa thần phong hào, hơn nữa lại đang thu hẹp lại.

Lam nói phụ cùng Thái Luân tư đã biến mất, dung nhập vào trong lĩnh vực, nhưng thanh âm của họ cũng truyền đến tai của mọi người: “Mau, đó chính là cửa vào!”

Cảm thấy được dị trạng Chiến Thiên đã trở lại trên thuyền, Hiên Viên Tam Quang đứng ở vị trí dầm thủ, nghe vậy lập tức khu động thuyền, mọi người phối hợp thần phong hào như tiễn rời cung bắn vào trong lĩnh vực.

Lúc này bọn họ đã không cần phát lực nữa rồi, bởi vì thần phong hào trực tiếp “Biến” Vào trong động khẩu của hắc động.

Lĩnh vực phút chốc tán vụn, hắc động biến mất, ngoài khơi khôi phục như thường.

Mà mọi người thì tiến nhập một thế giới hoàn toàn hắc ám, không có một tia sáng, thiên địa rung chuyển, bọn họ trầm mạnh xuống tựa như rơi xuống một vực sâu không đáy.

Câu đầu tiên trong mê ngữ của Vạn Sự Thông lúc này đã ứng nghiệm “Ác Thủy Thâm Uyên”.

Nhưng mọi người không phải thật sự chìm xuống đáy biển, trong không gian liệt phùng quái dị này thì phương hướng đã không còn đúng nữa.

Mất không thể thấy vật, há miệng cũng không thể phát ra thanh âm, cực kỳ quái dị, không thể dùng ngôn từ để tả được.

không gian liệt phùng của địa hạ thành giống như một thông đạo, cần phải có tác động mới di chuyển đến chỗ khác, còn không gian liệt phùng này thì lại không thể nào khống chế được, đành phải nghe theo mệnh trời.

Có chút khấn trương, ngay cả phong điền nhị quái cũng không ngoại lệ, nhưng bọn họ lại cảm nhận được một kích thích lớn lao.

Đông Phương Lộ theo bản năng mà nắm lấy tay của Cổ Diêu, trong lúc hỗn loạn như thế này thì trong tâm lý của nàng, người duy nhất có thể dựa vào chính là tên siêu cấp lưu manh này.

Dưới chân từ từ trầm xuống, trầm xuống, tất cả mọi người có một cảm giác không biết ở tận đáy vực sâu này như thế nào?

160. Quyển 12 : Thất Lạc Đại Lục – Chương 01: Địa Tinh

Lòng bàn tay của Đông Phương Lộ đã đầm mồ hôi, Cổ Diêu nhanh chóng cảm nhận được, bởi vì từ sau khi tiến vào không gian liệt phùng thì nàng liền nắm lấy tay của Cổ Diêu không buông.

Xem ra, nàng có vẻ khấn trương.

Đừng nói là nàng, cho dù là Phong Điền Nhị Quái, Chiến Thiên, Hiên Viên Tam Quang và Linh Vân cũng không khác biệt lắm.

Cũng không phải là họ sợ chết, mà chỉ là tiến nhập vào một không gian kỳ quái, cả thị giác và thính giác đều bị hạn chế thì nỗi sợ hãi nguyên thủy trong tận đáy lòng của con người rất dễ trỗi dậy.

Ngay cả Đông Phương Tam Tiểu Thư cũng khấn trương như thế, Cổ Diêu cảm giác có chút buồn cười, nên hấn định hí lộng, nhéo bàn tay của nàng một cái.

Xúc giác thì hoàn toàn không bị gì, Đông Phương Lộ giật bắn cả người, nhéo mạnh lên tay của Cổ Diêu, nàng dùng lực không nhẹ, khiến Cổ Diêu đau đến nỗi phải la lên, nhưng thanh âm của hắn không thể truyền vào tai của mọi người, ngay cả chính bản thân của hắn.

Nếu như có thể nhìn thấy được thì có thể thấy Đông Phương Lộ đang trừng mắt nhìn Cổ Diêu một cách khó chịu, vẻ mặt của nàng thể hiện quyết tâm không bỏ ra.

Nhưng Cổ Diêu ngược lại dùng sức nắm lấy bàn tay của nàng, khiến cho Đông Phương Lộ không thể giãy giụa bàn tay được, Đông Phương Lộ không thể nào rút ra được, hoặc có thể nói là nàng hoàn toàn không có dùng sức để làm việc đó, hành động giãy giụa của nàng chỉ là cho có mà thôi.

Nhìn không thấy cảnh vật, nghe không được âm thanh, ngửi không được mùi, thậm chí sức lực cũng bị cắt đoạn, không ai dám tùy ý di động, vì thế cho nên không thể biết được những người khác có ở xung quanh mình không.

Cùng trên một chiếc thuyền nhưng mọi người lại vô tình bị phân cách, không thể cảm nhận được sự tồn tại của người khác.

Hiên Viên Tam Quang ở vị trí đầu thuyền, Linh Vân và Chiến Thiên thì đứng ở đầu và đuôi thân phong hào, cách nhau khá xa. Tính ra ở giữa thân thuyền cũng chỉ có Cổ Diêu và Đông Phương Lộ bên cạnh. Trong một hành trình khó khăn, bên cạnh có được một bạn hữu cũng khiến cho tâm tình an định không ít, vì thế Cổ Diêu mới có thể từ thế bị động trở thành chủ động.

Cảm nhận được bàn tay mịn màng. Cổ Diêu rung động trong lòng, nhớ đến đêm trên đường từ ác ma đảo trở về.

Lúc đó biết được hung tin về Đoan Mộc Tình, tâm trạng của hai người đều rất là trầm trọng, đêm đó lại ở một thành thị mượn rượu giải sầu, cả hai đều say mềm, sau đó có một việc không nên xảy ra đã xảy ra.

Đông Phương Lộ có một thân hình bốc lửa, phong cuồng lên thì cực kỳ ..., Cổ Diêu cũng phải thừa nhận, sau khi lên giường Đông Phương Lộ rất là ‘nữ tính’.

Đông Phương Lộ cũng tỉnh xuống. Bàn tay cũng không có động tác gì nữa. không có phải là nhớ đến cái đêm điên cuồng ấy không.

Một cô gái có quan hệ với mình, cùng với mình đi tìm một cô gái khác, Cổ Diêu cảm giác có chút hoang đường, nếu như có thể tìm được Đoan Mộc Tình, ba người đối mặt thì phải làm sao đây?

Sau việc đó Đông Phương Lộ đã yêu cầu là phải quên hết tất cả mọi chuyện, tuyệt đối không được nhắc đến, có lẽ là nàng không thích mình.

Nhưng cũng phải nói lại, đêm kết hợp đó chỉ là ngoài ý muốn. Chứ thực ra cảm tình của hai người cũng không phải là nước chảy hợp lại thành sông, ài, cần gì phải suy nghĩ nhiều như vậy đây. Thuyền đến đâu cầu tự nhiên thẳng.

không biết lúc nào mới có thể ra khỏi không gian liệt phòng này, Cổ Diêu kéo Đông Phương Lộ ngồi xuống.

Lại tiếp tục qua không biết bao lâu, cơn buồn ngủ ập đến., Cổ Diêu vươn vai ngáp một cái, đại não mệt mỏi, hai mi mắt cũng sụp xuống.

Với khả năng của hắc hiện nay thì có thể mấy ngày mấy đêm không ngủ cũng không thể mệt như thế.

Không gian này tựa hồ như cũng hút đi tinh thần lực của con người, hơn nữa còn lợi hại hơn cả ác ma hải vực.

Đông Phương Lộ nắm lấy bàn tay của hắc hạ xuống.

Cổ Diêu hiểu được ý của nàng, do hai bàn tay mười ngón đan xen với nhau cho nên càng chặt hơn, song phương ít khi hiểu nhau như thế.

Có lẽ Đông Phương Lộ cũng rất là mệt mỏi rồi, nhưng lại sợ trong giấc ngủ sẽ đánh mất Cổ Diêu cho nên nàng mới nắm chặt hơn.

Không lâu sau thì đầu của nàng cũng gục xuống vai của Cổ Diêu, hai người tựa sát vào nhau.

Hô hấp ổn định, hoàn toàn không nhúc nhích, Đông Phương Lộ tựa hồ như đã ngủ.

Vài sợi tóc bay bay va vào mặt Cổ Diêu gây ra cảm giác nhột nhột, nhưng cũng rất là thoải mái.

Mi mắt của hắc cũng hợp lại, chìm vào giấc ngủ.

Trong mộng, Cổ Diêu gặp lại Đông Phương Lộ một lần nữa.

Hồng phát nữ tử thân thể xích lửa, khuôn mặt xinh xắn ửng đỏ hiện lên vẻ ngượng ngùng đôi mắt phượng lại giống như lửa cháy hừng hực.

Cổ Diêu tin chắc nàng không phải là Đoan Mộc Tình, nhưng cứ như là bị ma xui quỷ khiến mà đi đến, song phương tiếp xúc với nhau hòa thành một thể, Đông Phương Lộ rên rỉ, hơi thở gấp gáp.

Khi hai người sắp lên đến đỉnh thì đột nhiên có một thanh âm tựa như sấm rền đánh thức.

“Bắt lấy, nhanh lên!”

Mở mắt ra, vẫn là ở trên thân phong hào, vừa rồi chỉ là hư ảo.

Sao lại có giấc mộng như thế chứ? Cổ Diêu tự giễu.

Đầu của Đông Phương Lộ cũng đã từ vai của Cổ Diêu di chuyển xuống ngực của hắc, nàng ngủ say trong lòng hắc, một tay vẫn nắm chặt bàn tay của hắc, còn tay kia thì có một hành vi hơi bất nhã, đây cũng chính là nguyên nhân khiến cho Cổ Diêu có được một giấc xuân mộng, bởi vì bàn tay của nàng đang nắm chặt lấy vận mệnh các con của Cổ Diêu.

Không một nam nhân nào có thể chịu được kích thích như thế, đoan thương của Cổ Diêu đã trở thành nhất trụ kinh thiên, có chút xấu hổ, vội vàng kêu nàng:” Uy, dậy đây!”

“Ày, làm gì mà ồn ào thế, để ta ngủ ngon một chút không được sao?” Đông Phương Lộ mở mắt ra nhưng vẫn còn mơ ngủ, khi nhìn thấy động tác của mình thì giật mình kinh hãi, lập tức vội vàng buông tay ra, cắn chặt đôi môi anh đào, khuôn mặt xinh xắn đỏ lên.

” Đồ xấu xa, trong đầu của ngươi chứa cái thứ gì thế!” Nàng liếc Cổ Diêu một cái, giống như là đang trách hấn, nhưng thanh âm của nàng lại có chút kiều nị.

Cổ Diêu dở khóc dở cười, mình không nói thì thôi chứ, nàng dường như lại trở thành người bị hại vậy, dưới tình huống này nếu như nam nhân đó không có phản ứng thì hẳn có còn là nam nhân nữa không?

Đây là một chuyện khá xấu hổ, Cổ Diêu cũng không muốn tiếp tục tranh biện nữa nên đành phải ngậm bồ hòn.

Ay, rốt cuộc là ai lời ai lỗ đây?

Đúng rồi, còn những người khác!

Cổ Diêu và Đông Phương Lộ đồng thời bừng tỉnh, nhìn nhau.

Chẳng lẽ, họ đã rời khỏi không gian liệt phùng rồi?

Chiến Thiên và Hiên Viên Tam Quang cũng đã tỉnh lại, chỉ có Linh Vân thực lực yếu nhất nên vẫn còn mơ màng chưa tỉnh.

Người vừa đánh thức Cổ Diêu khỏi xuân mộng chính là phong điên nhị quái, lúc này lên tiếng:” Các người thật là kém, ngủ lâu như thế, xem ra còn kém hơn cả hai lão già này!”

Đến rồi, mọi người vừa vui mừng vừa sợ hãi!

Đến một không gian khác. Mọi người liền có cảm giác tốt hơn. Lập tức đi tìm hiểu hoàn cảnh xung quanh.

Đưa mắt nhìn bốn phía, vẫn là ở trên thần phong hào, phía dưới vẫn là đại hải, nhưng khác với ác ma hải vực, vẫn có sóng gió nhưng hoàn toàn không thể sánh được với ác ma hải vực về sự hung mãnh.

Nhưng mà nước biển ở đây không phải là màu xanh, biển ở đây có màu đỏ, khiến người khác nhìn thấy phải giật mình, lại còn mùi tanh nồng nặc, gây cho người khác cảm giác muốn ói.

” Thứ gì mà thối quá vậy!” Linh Vân cũng đã tỉnh lại, xoa xoa mắt và đứng dậy. Sau đó kinh hô:” A, đây là nơi nào thế?”

Đây cũng chính là nghi vấn của mọi người, rất hiển nhiên, đây là một thế giới bất đồng với tạp dịch đại lục.

Bầu trời trầm thấp, trắng bạch tựa là bụng của một con cá chết, vàng thái dương đỏ sậm treo tại phía chân trời, trông giống như mà một huyết khối, không hề có chút đẹp đẽ nào cả.

Áp lực, trầm muộn, đây chính là ấn tượng đầu tiên mà nơi nàng mang lại cho mọi người. không khí tựa hồ cũng ngưng trọng hơn cả tạp dịch đại lục. Mọi người hít thở cũng khó khăn hơn. ” Thật đáng chết, đây là địa phương quỷ quái gì thế?” Hiên Viên Tam Quang cũng lên tiếng.

Xem ra đây có lẽ là một vị diện hiểm ác. Cái vị diện này rất là buồn bực, buồn bực đến cực điểm, ngay cả máu cờ bạc cũng bị nó gây cho một áp lực rất lớn.

Nếu như sống ở đây một thời gian dài chắc sẽ nổi điên mất.

Tất cả mọi người đều là lần đầu tiên đến địa phương kỳ quái này, không biết là đang ở đâu. Nhưng nếu cứ tiếp tục ở trên biển thể này cũng không phải là ý kiến hay, tốt nhất là nên tìm lục địa.

Hiên Viên Tam Quang lấy la bàn ra, vẫn còn có thể sử dụng bình thường, liền chọn ra một hướng, cho thuyền đi về phía đó, chỉ cần đại hải này không phải là vô cùng vô tận thì nhất định sẽ đến được bờ biển.

Lam đạo phu thử chỉ phối nước biển nhưng mọi việc lại không được như ý, sự tình đồng dạng cũng phát sinh trên người của Thái Luân Tư, phong của thế giới này không dễ điều khiển.

Có lẽ vật chất cấu tạo của thế giới này so với tạp dịch đại lục khác biệt, nhưng thế nào đi chăng nữa thì nó cũng chỉ rõ một điều, uy lực của chi phối giả đã bị giảm bớt.

Thần phong hào đã di chuyển được hai ngày, sau đó thấy được một bình tuyến ở phía xa, mọi người vô cùng mừng rỡ, ở trên đại hải này vài ngày đứng là buồn bực khó tả.

” Hình như là một thành trấn, có kiến trúc!”

Hiên Viên Tam Quang dù sao cũng là một người đi biển nhiều năm, khi đi đến một lục địa, nhất là lục địa không biết thì đều có thói quen dùng ống nhòm quan sát tình huống.

“Cái gì?” Mọi người nghe thế thì kinh ngạc. Thành trấn không phải tự dưng mà mọc lên, có thành trấn thì tự nhiên cũng sẽ có người.

Thần phong hào càn đến gần bờ thì cảnh vật cũng được nhìn thấy rõ ràng hơn, sắc mặt của Hiên Viên Tam Quang đột nhiên vô cùng cổ quái, nói không nên lời:” Đó là cái gì vậy, là người sao?”

Những lời này rất khó hiểu, có phải là người hay không còn phải đoán sao, chẳng lẽ là quái thai?

Cổ Diêu lấy ống nhòm, đứng vào vị trí của Hiên Viên Tam Quang để quan sát, sau đó hắn đã minh bạch lời nói của Hiên Viên Tam Quang.

Trong ống nhòm chính là một sinh vật kỳ lạ, chỉ cao có một thước, da màu xanh, hai tai dài, có một cái đầu to không cân đối với thân hình, mặt thì vừa già vừa trẻ, đầu hói, lưng còng.

Chẳng lẽ sinh vật khó cói đó chính là nhân loại của đại lục này?

Đúng rồi, ngoại hình của họ có chút đặc thù, nhìn có chút quen quen.

Một danh từ xuất hiện trong đầu Cổ Diêu — Địa Tinh!

Không sai nhất định chính là địa tinh!

Trong lúc tìm hiểu về ma tộc, Cổ Diêu có đọc qua tư liệu có nói địa tinh chính là một phụ chúc chủng tộc trong ma tộc, là một chi hạ đẳng!

Địa tinh xuất hiện ở nơi này, điều này chứng tỏ cái gì?

Cổ Diêu vừa mừng vừa sợ, hắn đã minh bạch được đoạn cuối trong mê ngữ của vạn sự thông ” Thù Đồ Đồng Quy ” .

Nơi mọi người đang đứng chính là Thất Lạc Đại Lục!

161. Chương 02: Mỹ Nữ Xà

Nhưng mà mục tiêu này bởi vì Đoan Mộc Tình nên đã thay đổi, trước đó hắn đã vô cùng thống khổ khi phải lựa chọn một trong hai, nhưng lúc này hắn phát hiện ra cá và tay gấu không ngờ lại có thể có được cả hai.

Đoan Mộc Tình và Hàn Đan đều ở trong đại lục này, như thế thì quá tốt rồi.

Nhưng một vấn đề lập tức hiện ra trong đầu hắn, cũng là vấn đề mà Cổ Diêu không thể nào giải quyết được.

Theo như tư liệu mà hắn có được thì vài thời kỳ viễn cổ, loài người và ma tộc đã ở vào thế bất lưỡng lập. Ma tộc vì muốn làm chúa tể đại lục nên đã phát động chiến tranh với nhân loại, tuy đã bị quang minh thần đưa vào trong phiên đại lục này, nhưng có lẽ thù hận vẫn còn truyền tới ngày nay, có lẽ cũng giống như thánh điện cấm loài người nhắc đến Ma Tộc vậy.

Nếu như ma tộc xuất hiện tại đại lục thì nhất định sẽ bị tông giáo tài phán sở và thánh điện truy bắt.

Đồng dạng, ở thất lạc đại lục thì nhân loại cũng là dị loại, nói không chừng còn bị liệt sát.

Nói như vậy, thì không thể quang minh chính đại lộ diện, chỉ có thể len lén hành động.

Nhưng mà ở trong một thế giới hoàn toàn xa lạ, muốn tìm Hàn Đan và Đoan Mộc Tình chẳng khác nào mò kim đáy biển, hơn nữa còn bị bó tay bó chân, như thế lại càng khó khăn thêm.

Hơn nữa, Đoan Mộc Tình làm sao có thể sinh tồn ở thất lạc đại lục, có thể hay không nàng bị ma tộc phát hiện và bị tấn công?

Nghĩ đến đó thì niềm vui mừng của Cổ Diêu nhất thời biến mất không còn bóng dáng, chỉ còn lại nỗi lo lắng.

Có được vài người hỗ trợ. Lại có thêm hai chi phối giả trợ giúp nhưng nếu như đối kháng lại với cả một chủng tộc, thì vẫn còn quá nhỏ bé.

Cổ Diêu di chuyển kính viễn vọng sang chỗ khác, sau đó thì biến sắc, sắc mặt so với Hiên Viên Tam Quang còn khó coi hơn.

Bởi vì hắn thấy một người.

Nếu như ở nơi khác có nhìn thấy người thì cũng không có gì đáng kinh ngạc.

Nhưng đây chính là thất lạc đại lục, giữa nhân loại và ma tộc có một mối thù bất động đái thiên.

Di chuyển kính viễn vọng vào giữa thành trấn thì Cổ Diêu thiếu chút nữa là ngất xỉu.

không chỉ có một người. Tùy tiện nhìn quanh, có thể nhìn thấy hơn mười người, lại có thêm vô số sinh vật không biết tên, đang đi lại trên đường.

không sai, bọn họ quả thật là nhân loại, so với người ở tạp dịch đại lục hoàn toàn không có gì khác nhau.

Tên hấp huyết quái khách đã bắt Hàn Đan đi ở Ngã Trạch Lạp Tư, khi ở trong tửu quán thì nhìn qua hắn cũng rất giống với nhân loại, nhưng căn cứ theo tư liệu mà Cổ Diêu đã tra rõ, họ chính là chủng loại cao cấp nhất của ma tộc - Ác Ma.

Một số ác ma có thể huyền hóa thành hình dáng của nhân loại, mất các đặc tính ban đầu, nhưng chỉ giới hạn trong các ác ma cường đại, không phải là ác ma nào cũng có năng lực như thế.

Ác ma có số lượng không nhiều. Mà số người đi trên đường thì quá nhiều, có thể dễ dàng nhìn thấy một nhóm lớn, bọn họ không thể là ác ma hết được.

Ngoại trừ các ác ma ra, thì trong số các chủng loại khác của ma tộc không có chủng loại nào giống với nhân loại, ít nhiều đều có khác biệt.

Nói như thế thì chỉ có một nguyên nhân để giải thích - Bọn họ chính là nhân loại.

Nhưng mà, nhân loại sao lại cùng ma tộc qua lại chứ? Thật là không thể nào nghĩ ra được.

Đông Phương Lộ thấy ánh mắt bất thường của Cổ Diêu thì vội hỏi:” Này, lưu manh, ngươi thấy được gì thế?”

Cổ Diêu vội hạ kính viễn vọng xuống:” Nếu như ta đoán không sai thì thì lão đồ quỷ vừa nhìn thấy chính là địa tinh!”

Mọi người kinh ngạc nói:” Địa tinh!”

Linh Vân và Đông Phương Lộ đều lộ vẻ mờ mịt, bởi vì các nàng chưa từng nghe qua danh từ này.

Hiên Viên Tam Quang nhíu mày:” Địa tinh? không phải là một phụ chức chủng tộc của ma tộc trong truyền thuyết sao?”

Trong mắt của Chiến Thiên bắn ra tinh quang, ma tộc, so với nhân loại còn mạnh mẽ hơn. Là một chủng tộc của các cường giả. Có thể dễ dàng tìm được các cao thủ để khiêu chiến, giấc mộng sống trong thiên đường của Chiến Thiên đã hoàn thành sự thật.

“Ma tộc!” Đông Phương Lộ dù sao cũng xuất thân từ một trong bát đại cổ tộc, nên nói ra những gì mình biết:” Nghe nói trong cuộc chiến ở thời kỳ viễn cổ, dã tâm của ma tộc đã chọc giận quang minh thần, cho nên người đã phong ấn Áo Lai Đại Lục vào một không gian không biết tên.”

Cổ Diêu gật đầu nói:” Đúng vậy, nơi này chính là Áo Lai Đại Lục, bây giờ nó được mọi người gọi là thất lạc đại lục.”

” Thật sự là thất lạc đại lục?” Đông Phương Lộ kinh ngạc nói không nên lời, không ngờ được lại xui xẻo đến nỗi đi vào chỗ của ma tộc.

Chuyện này hoàn toàn không phải là chuyện tốt, theo truyền thuyết thì ma tộc rất cuồng bạo, cường đại, bọn họ khinh thường nhân loại yếu đuối, nếu như Đoàn Mộc Tình lạc đến đây thì xem ra sẽ rất là phiền toái.

Khi Đông Phương Lộ nhìn thấy ánh mắt vừa mừng vừa lo của Cổ Diêu thì cảm thấy rất là khó hiểu.

Sầu lo cũng là đúng thôi, tại sao tên lưu manh này còn có điểm vui mừng nhỉ?

” Cần gì phải quản đó là cái chủng tộc gì chứ, chúng ta cứ bắt lấy mấy tên gia hỏa đáng chết đó giáo huấn một trận trước rồi hãy tính, trước tiên lên bờ trước rồi hãy nói!”

Mặc dù phong điền nhị quái là chi phối giả nhưng kiến lực lại vô cùng thiển lậu, nói xong liền điều khiển thủy và phong bay đến thành trấn phía trước, không cần biết những người phía sau có ngăn cản không.

Cổ Diêu có chút đau đầu, ày, hai lão gia hỏa này quả thật là rất mạnh, nhưng lại không thể sử dụng tốt được, khó quản thúc.

” Đây, chúng ta phải làm gì bây giờ?” Hiên Viên Tam Quang quay sang nhìn Cổ Diêu, lão tuy là người có kinh nghiệm lịch duyệt nhiều nhất ở đây, nhưng về chuyện của ma tộc thì xem ra Cổ Diêu hiểu rõ hơn, vì vậy hắn mới hỏi ý kiến hắn.

Cổ Diêu suy nghĩ một chút rồi nói:” Chúng ta cũng theo sau.”

Hiên Viên Tam Quang khó khăn nói:” Nhưng ...”

Lão cũng có nghe nói qua về mối thâm thù của nhân loại và ma tộc, cứ như thế mà xông thẳng vào địa bàn của ma tộc xem ra không hay lắm.

Cổ Diêu cũng hiểu rõ sự lưỡng lự của Hiên Viên Tam Quang cho nên mới đem chuyện hắn nhìn thấy nhân loại qua kính viễn vọng nói ra.

Hiên Viên Tam Quang nghe thế thì cũng trầm tư, trong địa bàn của ma tộc lại có nhân loại sinh sống, quả thật là rất khó tưởng tượng.

Cổ Diêu nói:” Cỡ lẽ, có một số việc so với dự đoán của chúng ta không giống nhau, những người đó nếu có thể ở cùng ma tộc thì xem ra chúng ta cũng sẽ không sao đâu. Nhưng dù sao đi nữa thì chúng ta cũng cần phải vào bờ, khi lên bờ mới có thể tìm hiểu tình hình mà tìm biện pháp.”

” Được rồi!” Hiên Viên Tam Quang cũng tán đồng ý kiến của Cổ Diêu, hơn nữa lão cũng không nghĩ là có biện pháp nào tốt hơn.

Cứ đến đó, ắt hẳn sẽ không sao. <@ký lai=“ chi=“ tác=“ an=“ chi=“ ba=“ -=“ dịch=“ thế=“ không=“ biết=“ đúng=“ hay=“ sai=“ bà=“ con=“ cho=“ em=“ tí=“ ý=“ kiến.=“>

Nghĩ đến đó thì Hiên Viên Tam Quang khu động thần phong hào, nhanh chóng cập vào bờ.

Phong điền nhị quái đã sớm đến nơi, bực tức nói:” Đây, các người đúng là chậm quá, chúng ta sắp không chờ được nữa rồi đây!”

Các địa tinh ở bến tàu cũng đã phát hiện ra mọi người nhưng lại coi như không thấy, điều này chứng tỏ nhân loại trong mắt chúng cũng không có gì là kỳ quái.

Nhìn ở khonarg cách gần thì quái vật này càng xấu xí, da màu xanh thẫm, mặt rộng, hai mắt to và lộ ra như mắt ếch, mũi dẹp, miệng rộng, hàm răng thì lộ nhỏ, di chuyển bằng hai chân, tay thì rủ xuống, dài đến gối, móng tay dài.

Địa tinh chính phân chi hạ đẳng nhất trong ma tộc, cá tính tham lam ti tiện. Đầu óc ngu dốt, lực chiến đấu thì yếu cho nên bọn chúng mới bị đứng ở vị trí thấp nhất trong ma tộc, nhưng khả năng sinh sản thì rất mạnh, nhưng hầu như tất cả đều sống cuộc sống cực khổ, không có thuộc tầng lớp cao.

Trên bến tàu còn có không ít sinh vật có thân người đầu trâu, mặc dù Cổ Diêu sớm đã xem qua tư liệu về ma tộc nên biết được bọn họ chính là ngư đầu nhân, nhưng hắn vẫn giật mình.

Bất kỳ là ai cũng thế đột nhiên chứng kiến một người với một cái đầu trâu bước đi trên đường thì cũng khó có thể tiếp nhận ngay lập tức được.

Ngưu đầu nhân này lưng hùm vai gấu, nhưng nhìn qua quả thật là rất giống với một con trâu, so với địa tinh còn ngu ngốc hơn nhưng lại có được khí lực vô cùng lớn, dễ dàng di chuyển các rương đồ lớn từ bến tàu ra thuyền. Từ sự rung động do các rương va chạm vào nhau có thể thấy được rằng hàng hóa bên trong là vô cùng nặng.

Khác hẳn với loài người yếu ớt. Nghe nói mỗi chủng tộc trong ma tộc đều có một năng lực đặc thù, ví dụ như ngưu đầu nhân thì nổi tiếng về khí lực. Còn địa tinh thì có móng tay vô cùng sắc bén, trực tiếp dùng nó để đánh dấu lên mặt các rương gỗ, gỗ vụn rơi xuống, xem ra những thứ đó có thể xem như là vũ khí để tấn công.

Chỉ là hai sinh vật hạ đẳng nhất trong ma tộc thôi mà đã có sức mạnh hơn hẳn người bình thường, các ma tộc cao cấp hơn càng có được năng lực đặc thù hơn, xem ra ma tộc hung hãn cũng dễ hiểu.

Nếu như lúc đầu Quang Minh thần không ra tay với ma tộc thì nói không chừng bọn họ đã thật sự trở thành chúa tể của đại lục.

Linh Vân hiển nhiên là vô cùng hiếu kỳ, nhỏ giọng hỏi:” Ca ca, bọn họ là người sao, sao lại kỳ quái thế?”

Cổ Diêu suy nghĩ một chút rồi nói:” Uh, hẳn là có thể xem như thế!” Có thể đi bằng hai chân, có năng lực tự lo bản thân, có thể sử dụng ngôn ngữ, thì hẳn cũng được xem là ‘nhân’. (Tác giả, vì để tiện miêu tả, nên ma tộc cũng gọi là nhân, mà người ở tạp dịch đại lục cũng là nhân)

Đông Phương Lộ cũng nói:” Bọn họ hình như không để ý đến chúng ta!”

Cổ Diêu cười nói:” Ha ha, bất luận thế nào thì đây cũng là một chuyện tốt, phải không?”

Đi trên đường cái của trấn Cổ Diêu phát hiện ra thế giới này quả thật rất là mới mẻ, ngoại trừ địa tinh và ngưu đầu nhân ra thì còn có rất nhiều sinh vật kỳ quái.

Có ba mắt, thị lực rất tốt, thân có lân giáp, cánh dài, có thể lướt đi như phi hành, khiến cho người khác phải hoa mắt, nhìn không rõ, ngay cả phong điền nhị quái cũng không nhận được mà nhìn, reo lên:” Cái gì thế, sao lại dài thế?”

Bọn họ đều có hình dáng rất là kỳ quái, đương nhiên đây chỉ là ở góc độ của con người, có lẽ trong mắt ma tộc, nhân loại mới là xấu xí.

Thành trấn cũng hoàn toàn khác với tạp dịch đại lục, đường rộng hơn ở tạp dịch đại lục, nhưng lại được bày trí thô kệch hơn.

Hai bên đường là các phù điêu thể hiện văn hóa, do các chủng tộc bất đồng cho nên tín ngưỡng cũng bất đồng, thạch điêu cũng thế. Đa số là các sinh vật có cánh dài như dơi, hồng quang của đôi mắt là do kỳ thạch khảm lên, hình dáng dữ tợn, đáng sợ, hình ảnh này so với quái khác mà Cổ Diêu đã gặp ở Ngã Trạch Lạp Tư rất là giống nhau.

Pho tượng này chính là chủng tộc chương khổng thất lạc đại lục, là giai cấp cao nhất trong ma tộc - ác ma.

Ác ma có thân thể cường hãn, năng lực tà dị đặc thù, trí tuệ cũng không kém nhân loại, bọn họ quả thật là một thế hoàn mỹ, bởi thế cho nên cũng chính là biểu tượng của sức mạnh.

Ngẫu nhiên có thể nghe được vài ma tộc sinh vật nói chuyện với nhau, sinh vật của ma tộc nói chuyện cũng không khác ngôn ngữ của tạp dịch đại lục là mấy, chỉ có điểm khác biệt là khẩu âm mà thôi, cho nên muốn giao tiếp cũng không phải là một vấn đề lớn.

Ma tộc đi lại xung quanh không hề đồ kị nhân loại khiến cho Cổ Diêu rất là kinh ngạc.

Là nguyên nhân gì khiến cho ma tộc và nhân loại vốn chẳng khác gì nước và lửa có thể chung sống, không xâm phạm lẫn nhau?

Nhưng như thế thì lại càng tốt, ma tộc không có địch ý đối với nhân loại thì việc tìm kiếm Hàn Đan và Đoan Mộc Tình sẽ dễ dàng hơn nhiều, không cần phải lén lút.

Nhưng trước hết xem ra là phải cần tìm hiểu địa phương này mới được.

Nơi này cũng có quán rượu giống như tạp dịch đại lục, nơi để tiêu khiển cũng như chính là nơi để thu thập tin tức.

Đi vào một quán rượu, lúc này đang là ban ngày nhưng xem ra sinh ý của quán khá là tốt, xem ra ma tộc cũng giống như nhân loại rất thích uống rượu.

Phục vụ của quán rượu so với nữ nhân của tạp dịch đại lục cũng không khác nhau lắm, nhưng nếu như chú ý thì sẽ thấy phần dưới thân của nàng có một cái đuôi rắn, khi nói chuyện thì chiếc lưỡi rắn từ trong miệng nhô ra.

Nhưng không thể không thừa nhận, nàng tuy có bộ dáng kỳ quái nhưng lại có một loại mị lực yêu dị, rất dễ khơi lên dục vọng của nam nhân, đây cũng là một phân chi trong ma tộc - Mỹ Nữ Xà.

Trước khi tiến vào quán rượu thì Cổ Diêu cũng thuận tay dắt dê mà lấy đi túi tiền của một ma tộc đang đi trên đường, bởi vì hấn sợ tiền ở nơi này so với tạp dịch đại lục không giống nhau.

Nhưng lo lắng của hấn đã dư thừa, bởi vì tiền ở trong túi chỉ có vài thủy tinh và vài kim tệ, so cho nên tiền của hấn mang đến nơi này cũng có thể sử dụng được. Sau khi làm vài ly, Cổ Diêu hỏi: "Mỹ nữ, nơi là nơi nào thế?"

162. Chương 03: Ma Giới

Cổ Diêu cười nói: "Đương nhiên là không thành vấn đề."

"Thế thì, đa tạ." Nữ phục vụ tự rót cho mình một ly rượu trái cây, sau đó mới trả lời: "Mị Chi Thành, nơi này chính là Mị Chi Thành. Đúng rồi, nếu như theo ta đoán thì các người đến từ Huyết Hải, đúng không?" Huyết Hải?

Cổ Diêu nhớ đến lúc vừa rời khỏi không gian liệt phùng thì tiếp xúc với một đại dương đỏ tươi, có lẽ đó chính là Huyết Hải, vì thế nên gật đầu.

Nữ phục vụ cười nói: "Nếu thế thì xin hoan nghênh các vị, các vị vừa đến Ma Giới!"

Nàng nói như thế khiến cho Cổ Diêu giật mình, nhưng bộ dáng của nữ phục vụ cũng không có gì là khác thường, tâm tình hấn hạ xuống, nghi hoặc: "Tiểu thư, làm sao cô biết chúng ta là người mới đến?"

Nữ phục vụ nói: "Mị Chi Thành tuy là khá hẻo lánh, nhưng mà nó nằm bên cạnh Huyết Hải cho nên cũng phải là có ít người biết đến, hơn nữa trang phục và mùi trên cơ thể khác người so với người ở Ma Giới không giống nhau."

"Thì ra là như thế." Cổ Diêu chợt tỉnh ngộ: "Nhưng mà, tiểu thư, đối với thân phận nhân loại của chúng ta hình như cô không hề ngạc nhiên, có thể nói cho ta biết là tại sao không?"

"Có gì mà phải ngạc nhiên?" Nữ phục vụ hỏi lại: "Các người chỉ bất quá là một bộ phận trong số nhân loại đến Ma Giới mà thôi."

Xem ra ma tộc gọi tạp dịch đại lục là nhân giới còn Thất Lạc Đại Lục là Ma Giới, tạp quán có chút bất đồng.

Cổ Diêu kinh ngạc nói: "Nếu nói thế thì không lẽ thường xuyên có người đến đây sao?"

"Đúng thế, nhân giới và Ma Giới có vài thông đạo, mà một trong các thông đạo lớn nhất cũng chính là nơi các người vừa đi qua, chính là nằm ở giữa Huyết Hải, đây là nguyên nhân khiến cho Huyết Hải nổi danh, ta làm việc ở đây cũng đã vài chục năm rồi, đã từng gặp qua trên trăm dạng người, người nghĩ ta còn phải ngạc nhiên sao?"

Nàng không kỳ quái, nhưng Cổ Diêu mới là kỳ quái, thứ nhất có rất nhiều người đi vào áo lai đại lục. Hắn còn tưởng rằng mấy người bọn hắn đã là rất hiếm rồi, thứ hai, nữ xà yêu này đã làm việc ở đây hơn vài chục năm nhưng bề ngoài của nàng so với thiếu nữ bình thường không khác lắm.

Hiểu biết của Cổ Diêu đối với mỹ nữ xà không nhiều, bây giờ xem ra đã hiểu thêm chút ít. Các nàng có khả năng trụ nhan nổi tiếng trong ma tộc.

Còn có chút khó hiểu, vì vậy Cổ Diêu nói:” Nhưng số lượng người ở đây tự hồ cũng không thể nào đều là người từ bên ngoài đi vào.”

” Rất đơn giản.” Nữ phục vụ nói:” Bởi vì đa số họ đều là những người sống ở đây.”

” Cái gì? Ta không hiểu rõ ý của cô, mỹ nữ, có thể giải thích rõ hơn một chút không?”

Mỹ nữ xà sắc khoái nói:” Dĩ nhiên là không thành vấn đề, tổ tiên của những người đó từ hàng ngàn năm trước đã sống ở đây rồi, một số trong bọn họ là bị ruồng bỏ cùng với Ma Giới, còn một bộ phận là thông qua không gian liệt phùng mà vào.”

Cổ Diêu cau mày nói:” Theo như ta được biết thì từ thời viễn cổ thì ma tộc và nhân loại đã có xung đột. Như thế thì tại sao nhân loại có thể tiếp tục ở áo lai đại lục sinh tồn?”

” Xem ra ngươi đã hiểu lầm. Hoặc có thể nói là tư tưởng của các người đã bị Quang Minh thần và thánh điện quán thấm rồi.”

Mỹ nữ xà cười đến mức run rẩy cả người:” Cho tới bây giờ thì ma tộc và nhân loại không hề có thù hận gì, chúng ta chỉ có một tiêu chuẩn đó chính là ai mạnh hơn là được, người nào mạnh hơn thì có thể không chế kẻ khác! Có rất nhiều nhân loại ưu tú, tuy số lượng ít ỏi, nhưng chỉ cần nắm nắm đủ cứng thì bọn họ có thể có được địa vị cao hơn hẳn một số ma tộc ở đây!”

Đầu óc của Cổ Diêu đã rối loạn, bởi vì những điều mà hắn biết được từ trước đến giờ đã hoàn toàn lung lay sụp đổ.

Nhân loại ở ma tộc mà có đủ khả năng thì hoàn toàn có thể trở thành nhân vật trọng yếu, điều này hoang đường cỡ nào.

Mỹ nữ xà thấy thế thì nói:” Không cần hoài nghi, ở chỗ này một thời gian đi rồi ngươi sẽ biết được lời nói của ta là đúng hay sai.”

Cổ Diêu đem số tiền mà lúc nãy hắn thuận tay dắt dê đưa đến trước mặt mỹ nữ xà:” Được rồi, tôi tin cô, còn nữa, cô có thể nói cho tôi biết thêm vài chuyện nữa.”

Mỹ nữ xà cũng không có từ chối, đem số tiền đó cất vào túi, từ miệng của nàng Cổ Diêu hiểu rõ thêm về áo lai đại lục.

Nơi này cũng giống như tạp dịch đại lục, là một thế giới khổng lồ, đầy rẫy ác ma, ma quỷ, tinh linh, yêu quái, thái thần, địa tinh, dực nhân và nhiều chủng tộc khác, đương nhiên đó đã bao gồm cả con người.

Trong đó ác ma và ma quỷ có huyết thống ma tộc thuần nhất, các ma tộc khác chỉ là các chi hoặc là phụ chúc chủng tộc.

Ma Giới, cũng chính là áo lai đại lục là nơi mạnh được yếu thua, tư tưởng này ở đây còn mạnh hơn cả tạp dịch đại lục, chính như xà yêu nói, tiêu chuẩn duy nhất ở đây để xác định địa vị chính là nắm nắm.

Ác ma và ma quỷ có địa vị cao quý là do bọn họ trời sinh đã có thân thể cường hãn và thực lực rất mạnh, nhưng cũng có một số ít ma quỷ yếu kém sẽ bị rơi xuống dưới đáy xã hội, đồng dạng, trong địa tinh, cũng có một số có được năng lực cường đại, nên có được địa vị cao cấp.

Nhân loại, chẳng những không phải là kẻ thù của ma tộc mà ngược lại còn chiếm được địa vị cao ở nơi này, bởi vì họ có được một cái đầu thông minh, mà đại đa số ma tộc đều dường như rất ngu dốt.

Trong đó, thái độ của ma tộc đối với nhân loại hoàn toàn trái ngược hẳn với lịch sử của tạp dịch đại lục.

” Vậy, thông đạo giữa Ma Giới và nhân giới ở đâu?” Đây là vấn đề mà Cổ Diêu quan tâm nhất, nếu như tìm được Hàn Đan và Đoan Mộc Tình thì trước tiên điều hắn muốn làm là rời khỏi nơi quỷ quái này.

Xà yêu nói:” Không biết, hoặc ít ra là ta chưa từng nghe nói qua, tại sao phải đi khỏi chứ? Tất cả nhân loại đến nơi này đều không muốn rời khỏi, đây là một thế giới hoàn toàn tự do, chỉ cần có sức mạnh thì có thể làm gì tùy thích. Muốn làm gì cứ làm, thoát khỏi xiềng xích của đạo đức, vứt bỏ cái thứ được gọi là lương tâm, lại có được nhiều khoái hoạt. Ta dám cam đoan, ngươi sẽ nhanh chóng thích nơi này thôi, hi hi!”

Dừng lại một chút xà yêu nói:” Đúng rồi, anh đẹp dzai, ta rất thích các nam nhân cường tráng, nếu như ngươi có ý định ở lại Mị Chi Thành thì nói cho ta biết địa chỉ, ban đêm nói không chừng ta sẽ mang đến cho ngươi nhiều ngạc nhiên lẫn khoái hoạt.”

Nàng chống má. Ba đào mãnh liệt tựa như muốn phá y xuất ra. Đôi mị nhãn không hề kiêng kỵ gì mà nhìn chăm chăm lên người Cổ Diêu đáng giá, cái lưỡi của nàng liếm một vòng trên đôi môi đỏ mọng, bộ dáng tựa như là muốn lập tức ‘Nuốt’ <@> lấy Cổ Diêu vậy.

Mỹ nữ xà chính là hạ đẳng trong yêu tộc, họ có được dung mạo xinh đẹp và mị lực. Tính dâm, thích câu dẫn nam tử. Hơn nữa đều là những nam tử hùng mạnh. Bởi vì tình dịch của họ chính là thuốc bổ đối với nàng, đó cũng chính là bí phương trụ nhan của mỹ nữ xà.

Mỹ nữ xà quả thật là vưu vật, có thể khiến cho nam nhân có được những niềm khoái hoạt đến lạ thường ở trên giường, nhưng nếu như cùng nàng dâm nhạc thì sẽ bị tổn thất sức lực, mặc dù cũng ít nhưng mà ở Ma Giới này thì thực lực là quyết định, có thể nói nó còn quan trọng hơn cả tính mạng, vì thế ít ai lại hoang phí cho một lần truy hoan.

Bởi vì bị hạn chế về thể chất. Mỹ nữ xà phải thông qua phương pháp khác để tăng cường thực lực, bởi vì tốc độ tăng cường của bản thân quá chậm. Mà việc giao chiến với nam nhân trên giường thì thu được kết quả rất là khả quan, nhưng dưới tình huống bình thường thì các nàng chỉ có thể dẫn dụ được các ma tộc ngốc nghếch như Ngưu đầu nhân. Nữ phục vụ thấy Cổ Diêu lần đầu đến áo lai đại lục, nên tưởng hắn là một thái tử, nên nổi lên tham niệm.

Đông Phương Lộ thấy xà yêu lả lơi nên trong lòng rất là khó chịu, hừ một tiếng.

Cổ Diêu đương nhiên cũng không bị xà yêu làm cho thần hồn điên đảo, chỉ vừa đến Ma Giới, hành động và lời nói của hắn phải cẩn thận, để tránh gặp phải rắc rối.

” Ha ha, thật là tiếc qua, ta còn bận việc, phải đi ngay.”

Mất đi cơ hội hấp thu tinh hoa của một người, mỹ nữ xà cảm thấy chán nản:” Thật sao? Thế thì tiếc quá?”

Trong mắt của ma tộc thì nhân loại là sinh vật rất là kỳ lạ, bọn họ có thể chết rất là yếu ớt, cho dù là những người giỏi nhất cũng thế, tổ chất cơ thể của họ thậm chí còn yếu hơn hẳn so với địa tinh.

Thân thể của họ tuy yếu nhưng lại có được năng lực tiềm tàng không thể tưởng tượng được, chỉ cần được ma luyện thì thậm chí họ có thể sánh ngang với ác ma, đây cũng chính là lý do trước giờ ma tộc không khinh miệt nhân loại, điều này hoàn toàn trái ngược với việc trong sách sử ghi lại là ma tộc coi khinh loài người.

Cường giả của nhân loại, tình dịch vô cùng bổ dưỡng. Hơn nữa trong mắt của xà yêu, thì nhân loại so với ngưu đầu nhân thấp kém thì tuần tú hơn nhiều, có nữ nhân nào mà không muốn bạn tình của mình để coi một chút chứ.

Cổ Diêu nói tiếp:” Đúng rồi, không lâu trước kia cô có từng gặp qua một nữ tử nhân loại không? Tuổi của nàng so với ta cũng không khác, dung mạo rất là mỹ lệ, có một mái tóc dài màu xanh biếc.”

” Không có, ta nghĩ ngươi nên đến bến tàu mà hỏi, nếu như nàng cũng đến từ Huyết Hải thì chắc người ở bến tàu nhất định sẽ biết.”

” Tốt, xin cảm ơn, gặp lại.”

Tuy không thể ‘ăn’ được ‘khối thịt béo’, nhưng xà yêu vẫn chưa từ bỏ:” Anh đẹp dzai, ta tên là Lysa, nếu rảnh thì đến tìm ta vui đùa.”

Cổ Diêu cười và khoát tay nói:” Đương nhiên không thành vấn đề, này tiểu thư xinh đẹp, ta làm sao có thể quên được cô chứ phải không?”

Sau hi đi ra khỏi quán rượu, Cổ Diêu thấy Đông Phương Lộ dùng ánh mắt rất là kỳ quái để nhìn mình:” Này Tam Tiểu Thư, cô sao thế?”

” Này, lưu manh, không phải ngươi thật sự có ý định cùng với quái vật nửa người nửa xà kia quan hệ chứ?”

Thì ra chính là vấn đề vô cùng ngây thơ này, Cổ Diêu trợn mắt nói:” Nhảm nhí, cô nghĩ thử xem?”

Đông Phương Lộ cười nhạt nói:” Sao lại không có khả năng được? không biết là tên nào lúc này còn lưu luyến không muốn rời, còn nữa cái gì mà, Tiểu Thư xinh đẹp, ta làm sao có thể quên được cô chứ, thật là nổi da gà!”

” Xã giao, đây chỉ là những lời nói xã giao thôi mà!” Cổ Diêu vội ho một tiếng:” Ta van cô, Đông Phương Lộ tiểu thư, chuyện như thế mà cô cũng quan tâm đến, thật đúng là ngốc thật.”

Đôi mày lá liễu của Đông Phương Lộ chau lại:” Ngươi mới là đồ ngốc, ta chỉ là vì cảm thấy tiểu tình bị đối xử bất công mà thôi, trăm cay nghìn đắng mới đến được nơi này, mà ngươi thì lại không chịu đi tìm tiểu tình trước, lại đi khắp nơi tán gái!”

” Ta không phải vì tìm kiếm Đoan Mộc Tình mà chuẩn bị sao?” Cổ Diêu dở khóc dở cười, cãi nhau với phụ nữ đúng là lao lực mà, cho dù có là Đông Phương Lộ khi nóng lên là cũng không nói lý.

” Tìm nàng không phải là chuyện một sớm một chiều, chúng ta ít nhất phải biết được về nơi này, nếu không đến lúc đó lỡ như chọc vào những người không nên chọc thì chết cũng không biết tại sao. Khi đến một nơi nào đó không rõ tình hình thì trước tiên phải tìm hiểu về nó, đây là những điều mà huấn luyện viên đã chỉ dạy trong các nhiệm vụ thực tập, hình như cô cũng có học mà phải không, Tam Tiểu Thư?”

Bị Cổ Diêu nói như thế thì Đông Phương Lộ đã đuối lý nhưng ngoài miệng vẫn không thừa nhận:” Có quỷ mới biết là ngươi nghĩ gì, nói không chừng lại là ‘túy ông chỉ ý bất tại tửu’!”

Tranh biện với một nữ nhân chính là việc làm ngu xuẩn nhất, biện pháp tốt nhất chính là giữ yên lặng. Vì thế Cổ Diêu không nói gì nữa.

Đến bến tàu tìm hiểu tin tức cũng không phải là chuyện khó khăn gì. Các địa tinh này vô cùng tham lam chỉ cần và thủy tinh là chúng sẽ đem hết mọi chuyện mà chúng biết được nói ra.

Chỉ có vài thủy tinh mà bọn chúng đã vô cùng thỏa mãn, cũng không khó hiểu tại sao chúng lại trở thành ma tộc hạ cấp nhất ở áo lai đại lục.

Đáng tiếc Cổ Diêu cũng không thể có được tin tức nào từ trong miệng của các địa tinh, tất cả các địa tinh đều chưa từng gặp qua Đoan Mộc Tình.

Nói lại, khi vừa tiếp xúc với Huyết Hải thì bọn họ lựa chọn đại một phương hướng để đi nên đến được Mị Chi Thành, cho nên khả năng đi cùng hướng với Đoan Mộc Tình là vô cùng nhỏ.

Dù sao đi nữa thì cũng đã có được một vài hiểu biết về áo lai đại lục rồi, có tin xấu và cũng có tin tốt. Tin tốt chính là ma tộc cũng không phải thù oán nhân loại như trong tưởng tượng, như thế thì hành động tiện hơn nhiều.

Tin xấu chính là, ác ma bắt đi Đan Đan chính là chủng tộc cao cấp nhất trong ma tộc. Muốn tìm ác ma kia để cứu Hàn Đan quả không phải là chuyện dễ dàng.

Hiện tại không thể tìm được thông đạo trở về tập địch đại lục, nhưng khẳng định là sẽ có người biết nếu không thì Hấp Huyết Ác Ma kia không thể nào tiến vào Tập Địch Đại Lục được.

Sau khi bị Cổ Diêu thiêu bát thì Phong Điền Nhị Quái rất là nóng lòng:” Này, tiểu tử, có tìm được tên gia hỏa kia không?”

Bọn họ luôn nghĩ là khi chạm đất là sẽ dùng gió xé xác tên kia hoặc là trầm hấn xuống dưới biển sâu, căn bản không hề nghĩ đến tính hợp lý của vấn đề, bị lừa mà cũng không biết. Nhưng nếu như họ không phải ngốc nghếch thì Cổ Diêu làm sao dám thao túng bọn họ chứ, nếu không thì chẳng khác nào thiêu thân.

” Vẫn đang dò hỏi” Cổ Diêu lập tức ba hoa:” Xem ra tên gia hỏa kia biết được hai vị tiên bối đến nên đã trốn đi rồi, vẫn bối cần phải có chút thời gian để tìm hấn. Đúng rồi, tiên bối, hai người ngàn vạn lần đừng

tùy tiện thi triển vũ kỹ, hai người đều là những cao thủ tuyệt thế của đại lục, cho dù là ở một vị diện khác nhưng cũng dễ dàng được nhận ra, nếu như tên gia hỏa kia đã nghe được tin hai vị tiền bối chắc chắn sẽ chuồn êm, như thế thì khó mà tìm hần.”

Được võ mông ngựa như thế thì Phong Điền Nhị Quái rất là đắc ý, danh dương toàn vũ trụ, có mấy người có thể đạt đến cảnh giới này chứ?

Lam đạo phu nói: “Tiểu tử, vậy ngươi nói làm sao bây giờ?”

Thái Luân Tư tiếp lời: “Chẳng lẽ cứ ngồi chờ thế này sao?”

” Ha ha, hay là như vậy đi, nhị vị tiền bối cứ giao việc này cho vân bối, thời gian của nhị vị làm sao có thể để lãng phí được, vân bối nghĩ nhị vị có thể ra biển để tiếp giao đấu trong lúc chờ, nhị vị thấy thế nào?”

Phong Điền Nhị Quái đều là những người không có kiên nhẫn, hơn nữa bọn họ không quen sống gần người khác, ở trong thành đã sớm buồn bức rồi, tay chân ngứa ngáy, nghe thế thì mừng rỡ: “Tốt lắm, tiểu tử, toàn bộ giao cho ngươi, tìm được hần sau lúc lập tức cho chúng ta biết!”

Bọn họ phi thường cao hứng, thầm nghĩ tiểu tử này thật đúng là biết điều, tránh được không ít phiền toái. Đánh nhau thì dễ dàng, tìm người, thật là đau đầu.

Cổ Diêu cười nói: “Đúng rồi, tiền bối, hai vị nên tiến vào giữa biển, nếu như lỡ có gặp phải người nào, ặc, ý vân bối là bất kỳ sinh vật nào thì tốt nhất là biến bọn họ thành thi thể, tránh cho thanh danh hiển hách của nhị vị loan truyền ra bên ngoài, đến được tai của tên gia hỏa kia.”

Phong Điền Nhị Quái cười ha ha nói: “Yên tâm, việc này thì đơn giản?”

Xem ra ma tộc sắp gặp phiền toái rồi, Cổ Diêu cười thầm trong lòng, tạm thời vẫn chưa cần đến Phong Điền Nhị Quái, hai chi phổi giả này cũng không phải là tử sĩ, giữ lại ở bên người có chút phiền toái, không bằng cho họ đi vào Huyết Hải đánh nhau, khi nào cần thì kiểm về.

Phong Điền Nhị Quái đi rồi, Cổ Diêu bắt đầu chuẩn bị cho hành động tiếp theo.

Hiểu biết của hần về Thất Lạc Đại Lục tất cả đều đến từ sử sách, rất là phiền diện, hơn nữa những quyển sách đó đã có từ hàng ngàn năm trước rồi. Trải qua biết bao nhiêu tuế nguyệt, có thể Thất Lạc Đại Lục đã có những biến đổi nghiêng trời lệch đất rồi, bởi thế cũng không thể nào không thay đổi kế hoạch được.

Nhưng khi đến nơi này rồi thì nhất định phải tìm hiểu rõ về nó.

Mục tiêu dĩ nhiên chính là tìm Đoan Mộc Tình và Hàn Đan, sau đó tìm đường trở về tạp dịch đại lục.

Nhưng phải tìm Đoan Mộc Tình trước hay là Hàn Đan đây?

Cổ Diêu suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng cũng có quyết định.

Hàn Đan đã có được đầu mối, Hấp Huyết đại ác ma kia rất mạnh, ở Ma Giới nhất định là sẽ có danh tiếng, muốn tìm hần hần sẽ không phải là khó khăn lắm.

Ác ma kia sẽ trở thành “Cao Thủ Vô Danh”, cho dù hần có cường đại cũng khó có thể thắng được Phong Điền Nhị Quái liên thủ, chỉ cần bắt được hần, cứu Hàn Đan sau đó tra hỏi đường ra khỏi Ma Giới.

Nhưng nếu như sớm cứu Hàn Đan thì nhất định sẽ đắc tội với thế lực sau lưng hần, muốn tiếp tục ở lại Ma Giới tìm kiếm Đoan Mộc Tình nhất định sẽ khó khăn hơn rất nhiều, vì thế cho nên tốt hơn là tìm Đoan Mộc Tình trước.

Mặc dù Cổ Diêu rất muốn cứu Hàn Đan trước, nhưng hần đã có thối nản nại nhiều năm rồi, thì cũng không ngại chờ thêm một thời gian.

Tìm kiếm Đoan Mộc Tình thì lại khá phiền toái, bởi vì căn bản là không biết nàng ở nơi nào.

Muốn tìm nàng, hiện có ba biện pháp.

Thứ nhất số lượng, với khả năng của vài người muốn tìm một người trong Ma Giới quả thật chẳng khác nào mò kim đáy biển, đây là hạ sách. Nếu như là vào vài năm trước, thì nhất định Cổ Diêu có thể đã ngu ngốc

mà tìm kiếm xung quanh nhờ vào vận may, nhưng bây giờ hắn đã không còn là một mao đầu tiểu tử nữ rồi, hắn hiểu được cần phải động não suy nghĩ để có thể đạt được hiệu quả tốt hơn.

Cổ Diêu thông qua xà yêu ở quán rượu đã biết được Ma tộc không hề có Đạo Tặc công hội, như thế thì kế hoạch nhờ đạo tặc công hội giúp đỡ đã phá sản.

Mặt khác, các quán rượu ở đây cũng bị sự khống chế của các thế lực lớn, nên cũng không thể thông quan đó mà tìm được tin tức gì.

Nghĩ tới nghĩ lui cũng không có được biện pháp nào hiệu quả.

Thứ hai chính là bị động chờ đợi, biện pháp này cũng có kỹ xảo, đó chính là phải đề cao tên tuổi của mình ở Ma Giới, danh tiếng càng cao càng tốt, như thế thì mới có thể truyền đến khắp nơi ở Thất Lạc Đại Lục, và đến tai của Đoan Mộc Tình, như thế thì nàng sẽ tìm đến.

Nhưng mà Thất Lạc Đại Lục rộng mênh mông, cho dù là thành chủ của Mị Chi Thành cũng không dám nói là danh tiếng vang vọng Ma Giới, nhiều lắm cũng chỉ là trong phạm vi thế lực và vùng phụ cận mà thôi. Còn Cổ Diêu thì chỉ là một người vừa đặt chân đến Ma Giới mà thôi. Biết lúc nào mới có thể nổi danh đây?

Thứ ba, trường này là ngoài ý muốn, nếu như có một sự việc kinh thiên động địa gì phát sinh trên người của Đoan Mộc Tình thì Cổ Diêu có thể biết được nàng đang ở nơi nào, nhưng Đoan Mộc Tình không phải là một cô gái thích bộc lộ tài năng, cho nên trường hợp này còn khó xảy ra hơn việc heo mẹ leo cây, hoặc là một xà yêu dâm dăng đột nhiên biến thành trinh nữ.

Ba biện pháp trên, biện pháp thứ ba thì không thực tế, nên không tính, còn hai biện pháp kia thì đòi hỏi không ít thời gian.

Mặc kệ thế nào đi nữa thì xem ra cũng phải ở lại nơi này một thời gian, nếu thế thì cứ từ từ hưởng thụ! —

163. Chương 04: Hấp Huyết Quỷ

Đội ngũ hôm nay đã tạm thời chia ra, chỉ còn lại hai người Cổ Diêu và Đông Phương Lộ.

Tất cả đều là vì mục đích của bản thân mà cùng đi đến thất lạc đại lục, Cổ Diêu đương nhiên không thể nào trời buột được những người khác.

Phong điền nhị quái thì bị gạt ra giữa huyết hải mà đánh nhau, Chiến Thiên thì bị hấp dẫn bởi đấu trường đẫm máu của Ma Giới nên đến đó để khiêu chiến, Hiên Viên Tam Quang và Linh Vân thì bắt đầu đánh cuộc với thế giới xa lạ này. Nhưng bọn họ cũng đã đáp ứng Cổ Diêu là khi nào cần thì họ sẽ giúp.

Đông Phương Lộ và Cổ Diêu có cùng một chí hướng, do đó tự nhiên tiếp tục sáng vai cùng đi.

Sau khi cùng những người khác định ra phương thức liên lạc, Cổ Diêu liền rời khỏi mị chi thành và đi về phía bắc.

Đông Phương Lộ dường như cảm nhận được hắn đã có mục tiêu, không nhận được nên đưa ra nghi vấn: “Chẳng lẽ người biết tiểu tình ở đâu sao?”

Cổ Diêu lắc đầu nói: “Không, tạm thời vẫn chưa biết, có lẽ chúng ta cần phải tốn một ít thời gian mới tìm được nàng.”

Đông Phương Lộ nhíu mày nói: “Vậy bây giờ chúng ta làm gì?”

“Tìm người.”

“Tìm người, tìm ai?” Đông Phương Lộ không hiểu, nơi này chính là Ma Giới, ngoại trừ nhóm người Hiên Viên Tam Quang ra thì tên Lưu Manh này còn định tìm ai đây?

Cổ Diêu cười nói: “Ta nghĩ cô hẳn là nhớ kỹ, tại thần thánh Học viện, ta từng có một muội muội!”

” Vấn đề này, ta có nghe nói là khi đi thực tập vào năm nhất thì nàng đã gặp phải tao ngộ ngoài ý muốn.” Đông Phương Lộ không có nói hết, bởi vì nàng nghe nói cô gái kia bị một Hấp Huyết Quỷ bắt đi, xem chừng là lành ít dữ nhiều, chuyện này chính là nỗi đau trong lòng của Cổ Diêu.

Nhưng, tên Lưu Manh này lại nhắc chuyện đó vào lúc này để làm gì?

Khi đó huấn luyện viên Áo Bố Lý phát hiện ra được quái khách theo miêu tả của của diêu có đặc thù của ma tộc, chính là cấp kỵ cấp S của thánh điện thì đã cấm ngôn luận, cho nên những người khác đều nghĩ rằng Hàn Đan đã sớm ngộ nạn. Nhưng thật ra là đã bị che giấu, Đông Phương Lộ hiển nhiên cũng không biết.

Cổ Diêu nói tiếp:” Hấp huyết quỷ bắt Hàn Đan đi chính là một thành viên của ma tộc, nếu như không có gì ngoài ý muốn thì chắc chắn hắn đã trở lại Ma Giới.”

Đông Phương Lộ nghe thế thì hết hồn:” Cái gì?”

” Sau khi tốt nghiệp thì ta đã tìm kiếm Hàn Đan suốt hơn một năm, cô hẳn cũng biết, điều tra về cấp kỵ cấp S của thánh điện khá là phiền toái, không thể đường đường chính chính mà điều tra được, vì thế cho nên ta mới mất tích lâu như thế!”

Nhưng đã đến được thất lạc đại lục rồi thì Cổ Diêu cũng không có ý định giấu kín nữa:” Đó cũng chính là nguyên nhân ta cự tuyệt yêu cầu cả Đoan Mộc Tình, bởi vì nếu như có tìm được thất lạc đại lục thì ta cũng không biết rằng mình còn có thể trở về hay không, cho nên ta không thể để nằng cứ chờ đợi mãi được.”

Đông Phương Lộ im lặng hồi lâu mới nói:” Người quả thật là lớn mật. Cấm kỵ cấp S mà cũng dám điều tra, không ngần ngại xúc phạm với thánh điện, Lưu Manh, nếu như để cho tông giáo tài phán sở bắt được thì chắc chắn người sẽ bị xem là một kẻ dị đoan và sẽ phải chịu phán quyết!”

Cổ Diêu mỉm cười nói:” Ha ha, ta cũng là một người sợ chết. Nhưng đáng tiếc người bị bắt đi chính là muội muội của ta, không phải cũng vì Đoan Mộc Tình mà thân mang chứng bệnh sợ nước cô cũng đi ra ác ma đảo đấy sao? Chuyện này không có gì là kỳ quái cả.”

Dừng một chút hắn lại nói:” Không ngờ đường vào thất lạc đại lục lại chính là ác ma hải vực, điều này hoàn toàn ngoài dự liệu của ta, thật sự là quá tốt, hà hà!”

” Nhưng mà muội muội của người đã rơi vào tay của hấp huyết quái khách.” Đông Phương Lộ dò xét:” Có thể nằng đã...”

Ý tứ của Đông Phương Lộ rất rõ ràng, bởi vì sự tình tương tự cũng đã phát sinh trên người tình nhân của Hách Liên Kiếm. Một nữ học viên cùng thực tập tại Ngã Trạch Lạp đã bị hút hết máu.

” Không. Đan Đan có thể vẫn chưa chết.” Cổ Diêu nói như chém đinh chặt sắt:” Nguyên nhân cụ thể thì tạm thời ta chưa thể nói cho cô biết được, nhưng ta tin rằng nằng vẫn còn sống!”

Lúc đó hấp huyết quái khách đã từng nói vài câu rất là kỳ quái về Hàn Đan. Cổ Diêu cũng không hiểu rõ lắm, nhưng quái khách tựa hồ như không có địch ý đối với Hàn Đan, vì thế cho nên hắn mới tin rằng nằng vẫn còn sống.

Đoan Mộc Tình hiện tại vẫn chưa có đầu mối gì, vì thế Cổ Diêu có ý định đi tìm Hàn Đan trước.

Nếu như có thể lén cứu nằng trở về thì quá tốt.

Cổ Diêu không phải không có lo lắng qua về ý tưởng này, xuất phát từ ý tưởng nghề nghiệp, hắn liền nghĩ đến vấn đề này. Nhưng hắn nhanh chóng nhận ra rằng ý tưởng này vô cùng khó thực hiện, bởi vì đối thủ lần này hắn xuống tay không phải là người thường mà là một ác ma cường đại.

Nếu như ở đạo tặc công hội thì nhiệm vụ này nhất định sẽ được xếp là cấp S. Đến thất lạc đại lục vài ngày, Cổ Diêu cũng đã tương đối hiểu rõ về nơi này, bọn họ rất là cường hãn, ngay cả ma tộc hạ đẳng nhất là Ngưu đầu nhân cũng đã có thực lực tương đương với cao cấp chiến sĩ, ác ma thì không cần phải nói.

Ác ma có hai loại, một chính là ác ma trời sinh, được con là thuần nhất, có huyết thống ác ma cao quý.

Nếu như ở tạp dịch đại lục, ma pháp sư chính là sủng nhi của thần thì ở Ma Giới ác ma chính là sủng nhi của ma thần.

Bởi vì nguyên nhân liên quan đến thể chất cho nên tuyệt đại đa số ma tộc không thể nội tu như nhân loại, nếu có thì kết quả cũng rất thấp, nhưng bọn họ trời sinh có được thân thể mạnh mẽ, bọn họ dễ dàng kích

thích tiềm năng hơn so với nhân loại, cho dù địa tinh hạ đẳng cũng không ngoại lệ, mà chỉ có thông qua chiến đấu mới có thể nhanh chóng đề cao năng lực, bởi thế cho nên phần lớn ma tộc đều rất hiếu chiến, khiến cho người ta có ấn tượng dã man và bạo lực.

Về phần ác ma có huyết thống thuần nhất, thì quả thật là dị đường, cho dù bọn họ cả ngày không làm gì, chỉ nhàn nhà ăn chơi thôi thì sau khi thành niên cũng có thể đạt được khả năng tương đương với Huân Chương Cường Giả của nhân loại.

Loại ác ma thứ hai chính là do ma quỷ tiến hóa thành, rất nhiều ma tộc sau khi đề cao năng lực cũng tiến hóa, đó là sau khi thực lực đã đạt đến một trình độ nhất định thì thân thể của họ sẽ biến đổi để có thể có được năng lực mạnh mẽ hơn, điểm này là hoàn toàn khác với nhân loại.

Không ngừng đề cao, không ngừng tiến hóa, rồi tiếp tục tăng lên, tiến trình tuần hoàn này chính là lịch trình võ đạo của ma tộc.

Cổ Diêu không nghĩ rằng thực lực của mình có thể sánh bằng một ác ma cường đại, hơn nữa cho dù có thể thành công cứu được Hàn Đan ra thì ác ma kia cũng sẽ cảnh giác, sau này nếu muốn bắt hấn để tra hỏi về thông đạo đến nhân giới sẽ rất khó khăn, cân nhắc đủ loại kết quả, Cổ Diêu đành phải nhẫn, đành để cho Hàn Đan tiếp tục có cuộc sống ủy khuất.

Nhưng mà nhiều năm như thế, hấn quả thật là rất muốn nhìn thấy Hàn Đan.

Ác ma không phải chỉ có một loại hình, trong số đó có một loại được gọi là Hấp Huyết Quỷ.

Hấp Huyết Quỷ chính là một hình thức tiến hóa của ác ma, bởi vì ảnh hưởng bởi tiến hóa cho nên Hấp Huyết Quỷ có khát vọng cực kỳ mãnh liệt, hơn nữa đa số các Hấp Huyết Quỷ, nam thì tuấn mỹ, phong độ còn nữ thì cực kỳ yêu kiều.

Quái khách bắt Hàn Đan đi có những đặc điểm hoàn toàn giống với Hấp Huyết Quỷ, lúc đó hấn hút máu nữ học viên nhưng lại hoàn toàn kinh thường không để ý đến Hách Liên Kiếm, đây cũng là một thói quen của hấn.

Bởi vì nam Hấp Huyết Quỷ rất thích hút máu các nữ tử xinh đẹp, còn các nữ Hấp Huyết Quỷ thì lại thích xuống tay với các mỹ nam tử.

Hấp Huyết Quỷ luôn chọn các con mồi rất kỹ, phải là các con mồi hoàn mỹ nhất, và ứng với đó chính là Tinh Linh. Tinh Linh cũng là một phụ chủng chủng tộc trong ma tộc, bọn họ có dung mạo không khác so với nhân loại, nhưng lại có đặc thù chính là cực kỳ tuấn mỹ, và đôi tai thì dài.

Tinh linh có thiên phú ma pháp trời sinh, hơn nữa lại là những thiện xạ bẩm sinh, và vô cùng đoàn kết, nếu như bọn họ họp lại thành một tổ có cả cung tiễn thủ và ma pháp sư thì cho dù có là Hấp Huyết Quỷ cũng không dám trêu vào.

Hầu như tất cả tinh linh đều tập trung bên trong Tinh Linh sâm lâm ở phía bắc, hoàn toàn ngăn cách với thế giới bên ngoài, nếu không có việc gì thì rất ít khi ra khỏi sâm lâm, là một trong số ít các chủng tộc của ma tộc ôn hòa, và rất gần gũi với thiên nhiên.

Hấp Huyết Quỷ chính là thiên địch của Tinh Linh, cho nên chắc các Tinh Linh sẽ hiểu rõ về Hấp Huyết Quỷ, vì thế cho nên Cổ Diêu định đi đến Tinh Linh sâm lâm để nhờ giúp đỡ, có lẽ sẽ có được một vài tin tức hữu dụng.

Đông Phương Lộ hiển nhiên cũng hiểu được bên phía Đoan Mộc Tinh không thể cấp bách được, hơn nữa Hàn Đan lại vô cùng quan trọng đối với Cổ Diêu nên cũng không có kháng nghị.

Tinh Linh sâm lâm và Mị Chi Thành không phải ở cùng một nơi, hành trình tiêu tốn không ít thời gian, đêm đó hai người dừng chân ở một tiểu thành.

Bởi vì bài học kinh nghiệm lần trước cho nên hai người không dám uống rượu, để không phải ‘học bài’ lần nữa, hơn nữa tâm tình của họ cũng không tệ như lúc rời khỏi ác ma đảo.

Tìm Đoan Mộc Tinh tuy có chút phiền toái nhưng hy vọng thì luôn có, nhất là Cổ Diêu, đi bữa mà đến được Thất Lạc đại lục nên hấn càng mừng rỡ.

Vừa ngồi xuống thì trong phòng ăn lại xuất hiện một nhóm người đi vào.

Ở thời kỳ viễn cổ, có không ít nhân loại cũng bị ruồng bỏ cùng với thất lạc đại lục, khả năng sinh sản của loài người lại không hề thua kém địa tinh cho nên ở đây có thấy nhân loại cũng không cảm thấy kỳ quái.

Nhưng Cổ Diêu lập tức chú ý đến một người trong số đó, đó là một nữ tử có y phục thanh sắc.

<@thấy gái="” là="” thể="” đó="”>

Cũng không phải bởi vì nàng xinh đẹp, nữ tử này dùng khăn trắng che mặt, không thể nhìn thấy dung mạo.

Nhưng nàng lại khiến cho Cổ Diêu có cảm giác rất quen, càng nhìn càng cảm thấy quen.

Hình như hắn đã từng gặp qua, ánh mắt này, hơn nữa đã là rất lâu trước kia.

164. Chương 05: Tái Ngộ Ma Nữ

Nhưng khi Đông Phương Lộ nhìn thấy thức ăn trong đĩa thì hoàn toàn mất hứng.

Cái này mà là thức ăn sao, đó là một khối thịt không biết tên, lồi lên, nhìn là không muốn ăn.

Đông Phương Lộ mở to hai mắt nhìn kỹ, cơ hồ như muốn nôn ra.

Đây là món ăn được gọi là danh giá nhất của quán, hai người liền tò mò dùng thử, nhưng bây giờ thì lại cực kỳ hối hận.

Nhưng khách nhân trong quán lại dùng một cách ngon lành, xem ra khẩu vị ở ma tộc và nhân loại có rất nhiều khác biệt.

Điều khiến Cổ Diêu khó hiểu chính là Cổ Diêu cũng giống như những khách nhân kia, dùng nĩa đâm vào một miếng thịt và đưa vào miệng.

Đông Phương Lộ thấy thế thì dựng tóc gáy:” Này, lưu manh, thứ này mà ngươi cũng ăn được sao?”

Cổ Diêu lại không trả lời, Đông Phương Lộ ngẩng đầu, thì thấy rằng ánh mắt của hắn không tập trung lên thức ăn mà là đang hướng về một cái bàn ở trong góc.

Trong bàn khách nhân đó, thì làm cho người khác chú ý nhất chính là nữ tử che mặt, mặc dù không nhìn thấy mặt nhưng nàng lại có một loại khí chất nói không nên lời, cho dù là đi bất kỳ đâu thì cũng có thể khẳng định nữ tử này nhất định sẽ trở thành tiêu điểm.

Đông Phương Lộ hung hăng giẫm một cước lên chân hắn, Cổ Diêu đau nhức mới khôi phục tinh thần:” Này, làm gì thế?”

Khi nhìn lại khối ác nhục trong đĩa thì hắn đột nhiên phun hết thức ăn trong miệng ra:”Ặc, đây là cái quái gì thế!”

Đông Phương Lộ trợn mắt nhìn hắn, tức giận nói:”Chỉ biết nhìn gái, ngay cả ăn cái gì cũng không biết, nơi này không phải là tạp dịch đại lục, ít sinh sự một chút đi, đồ sắc lang đáng chết!”

Cổ Diêu xấu hổ nói:”Hắc. Cái này ...”

Hắn không phải là loại người thấy mỹ nữ là tâm hồn điên đảo. Chỉ là nữ nhân này thực sự là dường như hắn đã từng quen biết.

Ở nơi khác thì không soa, nhưng nơi này chính là ma giới, nên nếu thấy được người quen thì mới là kỳ.

Vừa đúng lúc nữ tử kia cũng nhìn sang bên này, nàng có một đôi mắt đan phượng vô cùng xinh đẹp. Nàng nhìn xung quanh một cách kiêu mị, ánh mắt kia quả thật là vô cùng đẹp. Bất kỳ là ai cũng chỉ cần nhìn qua là vĩnh viễn không thể nào quên được, nó lập tức nổi lên từ sâu tận trong trí nhớ của Cổ Diêu.

Không sai, là nàng, quả thật là nàng!

Bất Cổ Diêu rời khỏi Thập Lý trấn, hoàn toàn thay đổi cuộc đời của hắn. Nữ tử đó làm sao hắn có thể quên được đây chứ!

Tiểu ma nữ Diệp Lâm!

Hay nói chính xác hơn thì phải gọi nàng là Ma Nữ. Đã đến lúc phải bỏ chữ ‘Tiểu’ đi rồi, nàng đã không còn là thiếu nữ nữa rồi, không chỉ thể đôi mắt của nàng lại còn câu hồn nhiếp phách, mê hoặc đến tận xương tủy.

Ánh mắt của Diệp Lâm dừng ở trên người của Cổ Diêu một chút rồi di chuyển sang chỗ khác, bởi vì Cổ Diêu đang mang mặt nạ, hơn nữa cho dù có nhìn thấy thì chưa chắc Diệp Lâm đã có thể nhận ra được hẳn, trong mắt của nàng thì Cổ Diêu chẳng khác nào một con kiến. Sợ rằng nàng đã sớm quên mất rồi.

Nữ tử này có lai lịch quả thật là thần bí, còn nhỏ mà đã bị Hắc Ám Căn truy đuổi, đến tận Thất Lạc Đại Lục cũng gặp được nàng.

Nhưng nơi có Diệp Lâm thì luôn luôn không yên tĩnh. Sự tình đã cách đây nhiều năm nhưng bóng ma trong lòng Cổ Diêu vẫn không thể nào tan biến.

Tâm cơ của nàng, sự quỷ quyệt, độc ác, lại còn có Cửu Chuyển Phệ Hồn đan khiến người khác nghe thấy phải biến sắc.

Nếu như không phải may mắn gặp được Philip thì nói không chừng mình đã sớm bị thuốc độc phát tán và đi đoàn tụ ông bà rồi, hơn nữa trước khi chết còn phải chịu sự hành hạ vô cùng bi thảm và vô nhân đạo.

Tại sao Diệp Lâm lại ở Ma Giới?

Cổ Diêu lập tức quyết định, hẳn sẽ không quan tâm, tốt nhất là không nên dây dưa với Ma Nữ này, cơn nước xong xuôi thì lập tức rời đi, coi như là chưa từng gặp được nàng, đó mới là quân tử phòng thân chi đạo.

Do đó Cổ Diêu lập tức cúi cầu ‘bào’, Đông Phương Lộ thấy phản ứng của hắn biến đổi như thế thì lại trợn mắt:” Này, ngươi là quỷ đói đầu thai hay sao thế, sao không nhìn mỹ nữ nữa đi?”

Cổ Diêu đành nói:” Mau ăn nhanh một chút, sau đó tìm một khách điểm dừng chân, ngày mai còn phải đi tiếp!”

Đông Phương Lộ cũng không quan tâm nữa, bị khối thịt nàng làm cho không còn hứng thú ăn uống, nàng chỉ ăn vài miếng rồi dừng.

Đang lúc Cổ Diêu chuẩn bị tính tiền thì quán ăn lại có thêm ba người đi vào.

Lộc Nhân, cũng là một bộ phận của thú nhân, so với ngư đầu nhân thì thông minh hơn, có vị trí trung đẳng ở ma giới.

Ngoài ra, Lộc Nhân cũng có tâm tính, có thể so với mỹ nữ xà, bọn họ rất là tham sắc dục.

” Ông chủ, lấy ba phần Yêm Quang, nhanh lên một chút!”

Lộc Nhân sau khi ngồi xuống thì ánh mắt liền đảo quanh quán ăn, khi nhìn thấy Diệp Lâm thì ánh mắt sáng ngời.

Một nữ nhân quá đẹp, thậm chí còn hơn cả tinh linh!

Đám Lộc Nhân không hẹn mà cùng nuốt nước miếng, tâm tính kích thích khiến cho nước bọt của chúng không thể nào áp chế được, tuôn ra như mưa.

Mĩ thực trên bàn đã mất đi sức quyến rũ của nó bởi vì nó đã bị sức quyến rũ của Diệp Lâm áp đảo hoàn toàn.

Tú sắc khả xan, cơn đói của bọn Lộc Nhân hoàn toàn bị dục niệm thay thế.

Dưới đề nghị của Cổ Diêu Đông Phương Lộ cũng đã cải trang, dung mạo cũng chỉ được xem là thanh tú, chứ không mỹ diệu như lúc trước, hơn nữa Diệp Lâm lại là một viên ngọc rực rỡ phát quang tứ phía, hấp dẫn ánh mắt của mọi người, vì thế các Lộc Nhân không có chú ý đến Đông Phương Lộ.

Đôi mắt đan phượng kia quả thật là câu hồn, khiến cho đám Lộc Nhân lập tức mất đi lý trí, thú nhân có trí tuệ tương đối thấp, Lộc Nhân có thể xem như là có chút thông minh nhưng mà lại bị sắc dục thúc đẩy

khiến cho trở nên ngu ngốc, bọn họ nhìn nhau, sau đó đi đến chỗ Diệp Lâm, mê đắm nói:” Mỹ nữ, uống vài ly cùng chúng ta?”

Đương nhiên mời rượu chỉ là cái cớ, ý đồ của bọn Lộc Nhân mọi người đều biết rõ ràng.

Những người đồng hành cùng với Diệp Lâm nhất thời giận dữ, muốn phát tác nhưng lại bị ánh mắt của Diệp Lâm ngăn lại.

Ánh mắt của ma nữ lưu chuyển trên người của ba tên Lộc Nhân:” Tốt quá, nhưng mà tiểu tử chỉ thích những người có tửu lượng mạnh, làm sao bây giờ?”

Lộc Nhân bị ánh mắt của nàng làm cho tâm hồn điên đảo, quên cả trời đất. Nữ tử nhân loại trước mắt này chính là nữ tử đẹp nhất mà hắn đã từng chứng kiến qua, những nữ tử khác chẳng đáng so sánh với nữ tử này, vội vàng nói:” Mỹ nữ, nếu thì thì nàng đã tìm đúng người rồi, tửu lượng của huynh đệ bọn ta rất cao, năm sáu vò rượu chẳng tính là gì!”

Đôi mắt của Diệp Lâm chuyển thành hình Nguyệt Nha. Nở nụ cười:” Thế sao? Tieru nữ nhất định phải nhìn thấy mới được.”

Nàng rót ra ba ly rượu rồi đưa đến trước mặt ba tên Lộc Nhân:” Thế này đi, mấy vị anh hùng, hay là dùng trước ba chén rượu này đi.”

Một tên Lộc Nhân muốn thể hiện trước mặt nàng cho nên nói:” Mỹ nữ, chỉ là một ly nhỏ thế nào thì làm sao đủ chứ. Như thế này còn chưa ướt răng của chúng ta nữa là.”

Diệp Lâm cười nói:” Các người gấp gấp làm gì? Thời gian còn nhiều mà.”

Thanh âm thánh thót của nàng khiến cho trái tim của đám Lộc Nhân tựa như nhũn đi, một tên Lộc Nhân khác vội nói:” Đúng thế, người ta là thích sự lãng mạn, đêm dài thì phải từ từ chứ, người làm gì thế? Một chút kiên nhẫn cũng không có!” Thực tế hắn nhìn thấy Diệp Lâm thì hỏa dục đã cháy rừng rực rồi. Hắn không thể lập tức cùng nàng xuân tiêu, nhưng đành phải cố gắng nhịn.

Tên Lộc Nhân thứ ba nói:” Nào nào, chúng ta cùng uống!”

Hắn giơ ly rượu lên, uống một hơi cạn sạch:” Thơm, Thật là thơm, mỹ nữ châm rượu đúng là mùi vị có khác.”

Diệp Lâm tự tiểu phi tiểu:” Thơm thì đúng là thơm đó. Nhưng trong đó có độc!”

Ba tên Lộc Nhân ngẩn người một chút. Một tên trong số đó nói:” Mỹ nữ, nàng đúng là biết nói đùa, nhưng mà cho dù rượu của nàng rót thì cho dù có độc thì chúng ta cũng sẽ bồi tiếp, đúng không, các huynh đệ?”

Một tên Lộc Nhân khác nói:” Đúng thế, chết dưới hoa mẫu đơn thì thành quỷ cũng phong lưu!”

Diệp Lâm thản nhiên nói:” Thế thì tốt, các người cứ việc đi chết đi!”

Nàng vừa dứt lời thì đám Lộc Nhân liền cảm giác được da mặt ngứa lên, cảm giác này khó có thể diễn tả bằng lời, cứ giống như là có hàng ngàn con kiến bò trên đó vậy, ngứa đến tận xương tủy, một vết xanh hiện lên trên mặt.

Bọn họ không thể chịu nổi mà gãi lên vết xanh mới hiện lên trên mặt, càng gãi càng mạnh, đến nổi đổ máu.

Lộc Nhân dường như không cảm nhận được đau đớn, lúc này bọn họ dường như là đang hưởng thụ, bởi vì bọn họ đang áp chế cơn ngứa kinh người trên cơ thể.

Bọn họ gãi điên cuồng, khuôn mặt cũng nhanh chóng hủ lạn, một miếng thịt trên mặt rơi xuống, lộ ra một phần xương trắng, nhưng bọn họ cũng không phát hiện ra.

Những người trong quán đều nhìn thấy được tình cảnh đáng sợ đó, không tự chủ được mà dừng đùa, trợn mắt há mồm mà nhìn.

Diệp Lâm nói:” Ta đã nói là có độc rồi tại sao các người không chịu tin?”

Lộc Nhân đã không thể thốt nên lời được, bởi vì thanh ban đã lan ra khắp toàn thân của họ, bọn họ nằm lăn trên đất, gãi điên cuồng, lớn tiếng rên rỉ, sống không bằng chết.

Tình trạng như thế kéo dài suốt gần một giờ, đám Lộc Nhân phải chịu đau đớn đầy dọa cho đến chết, ‘Chết’, lúc này đã trở thành sự giải thoát cho bọn họ. Thân thể của bọn họ lúc này đã lở loét hoàn toàn, khai thang phá đổ, lục phủ ngũ tạng, thậm chí cả ruột non cũng lòi ra ngoài, một cái chết vô cùng thảm.

Diệp Lâm lắc đầu, khoe miệng lộ nụ cười tàn khốc:” Ngay cả một ly rượu cũng không chịu nổi thế thì cần gì sinh cường chứ?”

Giết người trong khi miệng vẫn nói cười, đây chính là phong cách của Diệp Lâm, nàng quả nhiên vẫn là một ma nữ tàn nhẫn, so với lần đầu gặp thì còn ác độc hơn nhiều, thậm chí có thể nói là ác ma của ác ma, khiến kẻ khác phải sợ hãi.

Thân thể của Lộc Nhân vẫn tiếp tục bị thổi rửa, thanh âm ” két két ” vang lên cũng là lúc các bộ phận khác như khớp xương, da, răng cũng từ từ bị biến thành nước, thoáng chốc chỉ còn lại một vũng huyết thủy màu đen.

Một mùi tanh hôi tràn ngập cả quán ăn, thậm chí ngay cả ông chủ quán ở bên trong cũng muốn nôn mửa huống chi là các khách nhân đang dùng cơm ở giữa quán.

Chỉ có nhóm người Diệp Lâm và Cổ Diêu, Đông Phương Lộ là không có nôn mửa.

Mùi tanh này không chỉ đơn giản là mùi xác bị phân hủy, mà còn bao hàm cả độc tố, và chất độc này không chỉ đi vào người bằng hơi thở mà còn có thể thâm nhập qua da, mặc dù không có tạo ra ảnh hưởng nghiêm trọng gì cho người bị trúng nhưng nó cũng khiến cho sức lực của họ sẽ bị giảm đáng kể.

Có thể chống trụ được thì khẳng định là cao thủ, vì vậy ánh mắt của Diệp Lâm hướng đến chỗ hai người Cổ Diêu.

Đông Phương Lộ nhú mày, thấp giọng nói:” Nữ nhân này quả thật là ghê gớm!”

Cổ Diêu không nói gì, hắn đã ném mùi đau khổ từ tay của Diệp Lâm từ khi còn là một thiếu niên rồi, nên hiểu khá rõ tình hình của ma nữ này, đám Lộc Nhân đó tự đi đến chỗ nàng thì không thể trách ai được.

Ma giới cũng không khác địa hạ thành mấy, bất kỳ người nào chết cũng chỉ là chuyện bình thường mà thôi, hơn nữa đám Lộc Nhân kia là chủ động trêu vào người khác, nên không thể trách ai được.

Một tên tiểu nhị địa tinh khó khăn lắm mới ngừng nôn mửa, dưới sự thúc dục của ông chủ mới cố gắng đi đến quét dọn huyết thủy, khi đến gần thì mùi thối càng nồng nặc, lại tiếp tục nôn mửa.

Các khách nhân lúc đầu bị vẻ đẹp của Diệp Lâm thu hút đều thu hồi ánh mắt lại, không dám lơ mãng nữa, mỹ nữ không thể nào quan trọng bằng tính mạng được. Các khách nhân đều lập tức tính tiền rồi rời đi, trong tình cảnh này thì còn ai có thể ăn được chứ.

Nhóm người đi cùng với Diệp Lâm cũng không còn muốn ăn nữa, vì thế Diệp Lâm đi đến bên cạnh chủ quán để lại hai thủy tinh rồi cười nói:” Ông chủ, không cần thôi.”

Nụ cười của nàng rất đẹp <@thắc mắc=“” tí=“” bít=“” mặt=“” sao=“” biết=“” cười=“” đẹp=“” hay=“” không?>=“” ,=“” nhưng=“” lão=“” lại=“” có=“” cảm=“” giác=“” ón=“” lạnh=“” lông=“” mao=“” cũng=“” dựng=“” đứng=“” lên=“” lão=“” cũng=“” không=“” dám=“” oán=“” hận=“” chỉ=“” vội=“” vàng=“” miễn=“” cưỡng=“” cười=“” nói:=“”” đa=“” tạ=“” quý=“” khách=“” đi=“” thông=“” thả=“” đi=“” thông=“”>

Bàn tay to tướng của lão di chuyển đến chỗ hai thủy tinh nhưng lại không dám chạm vào, sau cùng mới dùng một cái muỗng để khuấy hai thủy tinh đó, sợ rằng trên đó cũng dính độc.

Diệp Lâm nhẹ nhàng bước đi ra đến cửa, vừa chuẩn bị bước ra ngoài thì nàng bỗng nhiên quay đầu lại, không biết cố tình hay là vô tình mà liếc Đông Phương Lộ một cái:” Nói xấu sau lưng người khác không phải là hành động hay ho gì.”

Đông Phương Lộ rùng mình, rõ ràng Diệp Lâm nói chính là nàng, vừa rồi khi nói chuyện với Cổ Diêu thì nàng đã dùng đầu khí để ngăn chặn thanh âm khuếch tán nhưng nàng lại có thể biết được, nữ nhân này quả thật là thành thông quảng đại!

Cũng may Diệp Lâm chỉ cảnh cáo rồi lập tức rời đi cùng với mọi người trong nhóm, cũng không có làm khó hai người, điều này làm cho Đông Phương Lộ thở phào nhẹ nhõm, đúng gặp phải nữ nhân kia, quả thật là rất phiền toái.

Cổ Diêu trong lòng vừa động thì Đông Phương Lộ cũng nói:” Chúng ta cũng đi thôi.”

Hắn đã thay đổi chủ ý, bởi vì ma nữ kia chắc chắn là rất hữu dụng!

165. Chương 06: Thuần Vu Tuyền

Cổ Diêu thấy thế thì lập tức đi theo, Đông Phương Lộ nhanh chóng phát hiện ra:” Đây, Lưu Manh, người định đi theo nữ nhân kia sao?”

Cổ Diêu gạt đầu:” Đúng thế, có vấn đề gì sao?”

” Vấn đề? Phải gọi là vấn đề lớn!” Đông Phương Lộ như muốn phát hỏa:” Lưu Manh, người bị điên sao? Lúc này người cũng đã thấy rồi đó, nàng ta lợi hại thế nào, người cho dù có háo sắc thì cũng nên tìm nữ nhân khác chứ!”

<@nói thế=“” là=“” có=“” ý=“” gì=“” đây=“” nhỉ=“” ;))=“”>

Cổ Diêu cười nói:” Đường có suy nghĩ thái quá như thế, chẳng lẽ ta không phân biệt được nặng nhẹ sao. Ta biết nàng, nữ tử kia cũng không phải là nhân loại ở ma giới, nhiều năm trước, nàng vẫn còn ở tạp dịch đại lục, cô hiểu chưa?”

Đông Phương Lộ mờ mịt:” Hiểu cái gì?”

Cổ Diêu lại định nói ra câu hung đại vô não, nhưng đành nén lại thở dài:” Thử nghĩ xem, có ai lại khơi khơi muốn đi đến ma giới? Cô không cảm thấy nàng có ý đồ riêng sao?”

” Vậy thì sao?”

Cổ Diêu đành phải giải thích rõ hơn:” không phải ai cũng đều lỗ mãng như chúng ta chui đại vào trong không gian liệt phùng mà không biết nó dẫn đến đâu, nàng ta chú ý đến đây thì ắt hẳn sẽ biết đường ra.”

Đông Phương Lộ bình tĩnh:” Thì ra là như thế, ta còn tưởng người thấy gái là ngu chứ!”

Cổ Diêu trợn mắt lên nhìn nàng:” Cô tưởng rằng ta suốt ngày chỉ nghĩ đến mỹ nữ thôi sao?”

Đông Phương Lộ trịnh trọng gạt đầu:” Quả thật là ta nghĩ thế.”

Cổ Diêu đành im lặng, nói chuyện với phụ nữ đúng là ‘lao lực’.

Đông Phương Lộ lo lắng:” Đúng rồi, Lưu Manh, nữ nhân này không phải thuộc loại người thường, sợ rằng chúng ta khó có thể quan hệ với nàng được!”

” Chúng ta có lựa chọn sao, nói thế nào đi nữa thì cũng đều là nhân loại, tóm lại là tốt hơn việc làm quen với một tên ác ma!” Cổ Diêu thở dài. Nếu như có thể thì hắn cũng muốn tránh xa Diệp Lâm, càng xa càng tốt.

Đông Phương Lộ cảm thấy hắn nói cũng đúng, nên cũng không phản đối nữa, lại có chút tò mò về thân phận của Diệp Lâm:” Đúng rồi, Lưu Manh, nàng là ai thế?”

Cổ Diêu thần nhiên nói:” Cũng là một thành viên trong bát đại cổ tộc của các người, là người của Thuần Vu gia tộc!”

Cửu chuyển phê hồn đan chính là độc dược nổi danh của Thuần Vu gia tộc, lúc trước khi Philip giải độc cho Cổ Diêu đã nhắc qua.

Đông Phương Lộ cảm thấy kinh hãi:”Thuần Vu gia tộc!”

Tại tạp dịch đại lục, Thuần Vu gia tộc chính là đệ nhị gia tộc trong bát đại cổ tộc chỉ đứng sau Hiên Viên gia tộc, đó là một gia tộc rất thần bí, tựa như có một tầng diện sa, người ngoài không thể nhìn thấu được, nhưng lại vô cùng nổi danh.

Nói đến Thuần Vu gia tộc thì người ta nghĩ ngay đến dấu khí đặc trưng của Thuần Vu gia tộc chính là “Linh Huyền Cửu Chuyển”, và độc thuật đáng sợ.

Đông Phương Lộ đột nhiên nhớ đến gì đó:” Đúng rồi, nàng ta chắc chính là Thuần Vu Tuyền!”

Diệp Lâm hiển nhiên là không phải họ Diệp, họ của nàng hiển nhiên là Thuần Vu, sau khi tiến vào đạo tặc công hội thì việc tra tìm tư liệu về nàng không khó nhưng Cổ Diêu vẫn luôn e ngại nàng nên không có tìm hiểu lai lịch của nàng nên cũng không biết tên thật của nàng.

“Thuần Vu Tuyền?”

Một người rất đẹp, tên cũng đẹp, nhưng không ngờ một mỹ nữ hoàn mỹ như thế lại có nhiều thủ đoạn tàn khốc như thế.

” Ta nghĩ là thế. Thuần vu gia tộc nếu như là nữ thì chỉ có ba người, mà nữ tử kia luận về phong cách hay cá tính đều hoàn toàn phù hợp với Thuần Vu Tuyền. Nên ta chắc chắn như thế.” Đông Phương Lộ ngạc nhiên nói:” Người làm sao mà biết được nàng?”

Cổ Diêu cười nói:” Cũng không thể nó là có quen biết, chỉ là từng gặp mặt một lần mà thôi. Đúng rồi, nàng là người thế nào?”

” Là một thiên tài!” Đông Phương Lộ nói:” Nghe nói Thuần Vu Tuyền năm mười ba tuổi đã tu luyện Linh HUYỄN Cửu CHUYỂN đến tầng thứ sáu, còn độc thuật thì đến tầng thứ bảy! Hơn nữa nàng cũng là một người thông minh tuyệt đỉnh, tâm cơ thâm sâu, hỉ nộ vô thường, hoàn toàn giống như người lúc này.”

” Người của thuần vu gia tộc trước khi xuất đạo phải thông qua khảo nghiệm của gia tộc. Mà Thuần Vu Tuyền trước khi xuất đạo thì một mình lên vào trong Hắc Phong Trại ở Ác Nhân Cốc. Độc chết hơn sáu trăm ác phi, thành tích này của nàng tuyệt đối là có thể đứng trong năm hạng đầu của lịch sử gia tộc. Mà cần phải biết rằng lúc đó nàng mới chỉ có mười lăm tuổi!”

Mười lăm tuổi, mà đã đạt được thành tích như thế? Còn chưa vào học viện mà thuần vu tuyền đã bắt đầu giết người, hơn nữa lại còn là rất nhiều người.

Đông Phương Lộ nói đến đây thì có chút do dự:” Lưu Manh, chúng ta thật sự phải đi theo nàng sao?”

Nữ tử đó, sợ rằng còn ác hơn cả ác ma.

Cổ Diêu suy nghĩ một chút:” Đúng thế, chúng ta cần thận một chút là được.”

Hai người đi theo sau Thuần Vu Tuyền, cho đến khi nàng đi vào một khách điểm, xem ra nàng cũng không có ý định đi suốt đêm.

Cổ Diêu và Đông Phương Lộ cũng đi vào, dù sao bọn họ cũng muốn dừng chân, cùng ở chung một khách điểm với Thuần Vu Tuyền cũng có thể dễ dàng tra xét.

” Ông chủ, cho hai gian phòng.”

Ông chủ của khách điểm là mộ Vưu Ni Tư Ma, sức lực mạnh hơn so với địa tinh một chút, nhưng lại là một chủng tộc rất có khả năng tính toán trong ma tộc, nên thường làm thương nhân.

” Quý khách, thật là ngại quá, chúng tôi chỉ còn lại có một phòng mà thôi, đoàn khách nhân vừa rồi đã thuê hết rồi.” Vưu Ni Tư Ma xoa xoa tay:” Hai vị trai tài gái sắc, nhất định là một đôi tình nhân rồi, hay là ở chúng một phòng đi?”

Cổ Diêu khó khăn:” Cái này ...”

Ánh mắt của hắn chuyển sang Đông Phương Lộ:” Thế nào?”

Muốn theo sát Thuần Vu Tuyền thì ở chung một khách điểm hiển nhiên là rất tốt rồi.

Mặt của Đông Phương Lộ thoáng ửng đỏ nhưng cũng không có lên tiếng.

Cổ Diêu vội ho một tiếng:” Vậy thế này đi, đêm nay cô ngủ trên giường còn ta ngủ trên ghế.”

Hai tròng mắt của Vưu Ni Tư Ma xoay tròn, rất nhiều nam nhân đều dùng những lời này để lừa nữ nhân ở chung một phòng, nói thì hay lắm, nhưng đến nửa đêm thì lại ... Đương nhiên là lão sẽ không nói trắng ra, và cũng vì sinh ý cho nên lão cũng uốn nắn cái lưỡi của mình:” Khách điểm của chúng ta hoàn cảnh thanh u tao nhã, lại rất là tiện nghi, ta cam đoan các người không thể tìm được nơi nào tốt hơn đâu!”

Vì vậy dưới sự ‘trợ giúp’ của Vưu Ni Tư Ma, hai người họ quyết định ở chung một gian phòng.

Vưu Ni Tư Ma cũng không có khoa trương, gian phòng quả thật không tồi, cách phòng khoảng năm mươi mét thì có một ôn tuyền.

Sau khi vào phòng thì không khí lập tức trở nên rất là kỳ quái, hai người đều nhớ đến chuyện của đêm hôm đó.

Giường rất lớn, đây là giường tiêu chuẩn dành cho các cặp tình nhân, chăn đệm lại có màu hồng phấn, rất dễ khơi nên cảm xúc nguyên thủy của con người.

Khuôn mặt của Đông Phương Lộ lại đỏ ửng lên, nàng cắn đôi môi anh đào của mình:” Này, Lưu Manh, là người đã nói, đêm nay ta sẽ ngủ trên giường, còn người ngủ trên ghế đó!”

” Uh.” Cũng đành phải thế thôi, Cổ Diêu không thể bảo Đông Phương Lộ ngủ trên ghế, như thế thì chẳng phải là không có phong độ sao.

Đông Phương Lộ dừng lại một chút:” Nếu như nửa đêm mà người dám bò lên thì ta sẽ ...” Nói đến đó thì nàng nghẹn lại, tìm kiếm hồi lâu cũng không tìm được từ nào thích hợp, đành phải nói:” Ta sẽ thiên mi.”

<@nguyên văn=“” là=“” ta=“” sẽ=“” giết=“” mi=“”>

Cổ Diêu cười khỏ nói:” Yên tâm đi, ta cũng không có cam đảm như thế đâu.”

Đông Phương Lộ liếc hắt mắt một cái:” Ta đi tắm, Lưu Manh, nếu như người mà dám nhìn lên thì ta sẽ móc hai mắt của người ra!”

Cổ Diêu lấy từ trong không gian giới chỉ ra một sợi dây xích sắt:” Hay là cô trói ta lại luôn đi!”

Sau khi Đông Phương Lộ đi vào suối nước nóng thì trong đầu của Cổ Diêu không kiềm chế được mà hiện lên một bức xuân cung đồ, trong miệng cảm thấy rất khô.

Cùng với một mỹ nữ ở chung một gian phòng mà không có nghĩ gì mới là chuyện lạ, huống hồ chi không lâu trước kia bọn họ đã phát sinh quan hệ không tầm thường.

Cổ Diêu cố gắng đè nén các ý nghĩ ‘tươi đẹp’ của mình xuống, ra khỏi phòng.

Đi đến giữa sảnh, chỉ cần tốn chút tiền là có thể từ trong miệng của Duy Lợi mà biết được phòng của Thuần Vu Tuyền, sau đó dặn hần, nếu như nữ tử kia mà có rời đi thì thông báo cho hần.

Làm xong mọi chuyện thì hần trở về phòng, chỉ mất gần mười phút cho nên Đông Phương Lộ vẫn còn ở trong ôn tuyền chưa ra.

Nữ nhân đúng là phiền mà, Cổ Diêu lầm bầm, chạy đến nhà tắm gõ cửa:” Này, nhanh lên một chút, cô tắm sao mà lâu thế?”

<@tên này=“” vô=“” duyên=“” ác=“” luôn=“”>

Không có trả lời.

Hần cau mày gõ cửa lần nữa nhưng vẫn không nghe thanh âm của Đông Phương Lộ mà chỉ có tiếng nước chảy.

Hần đã la lớn thế thì không có khả năng nàng không nghe thấy. Cổ Diêu cảm giác có chút không ổn, nên không hề do dự đập mạnh cửa phòng tắm xông vào.

Bên trong hơi nước dày đặc, Cổ Diêu lại được chiêm ngưỡng thân thể tuyệt diệu của Đông Phương Lộ, ngọc phong bạo mãn, vòng eo thanh mảnh, một cặp chân rất đẹp, còn có một vùng hoa viên hắc sắc thoáng ẩn thoáng hiện, chỉ thế thôi đã đủ để khiến cho nam nhân phải tổn ít máu.

Nhưng mà Cổ Diêu lại không hề có chút dục vọng nào, bởi vì Đông Phương Lộ đang nằm, tựa vào tường nhà tắm, hai mắt nhắm nghiền, đã ngất đi.

Đã có chuyện gì xảy ra?

Cổ Diêu lập tức tiến lại gần nàng:” Này, cô làm sao thế?”

Hơi nước xông vào mũi khiến cho Cổ Diêu có cảm giác khác thường, tay chân như nhũn ra, đầu óc trì trệ, lập tức ngừng hô hấp, vận khởi thiên ma khí, lúc này trạng thái kia mới biến mất.

Trong nước nhất định là có độc! Cổ Diêu lập tức ôm lấy Đông Phương Lộ lao ra khỏi phòng tắm, nhưng hần liền phát hiện.

Trong phòng tắm không biết từ lúc nào đã có thêm một người, nàng che mặt bằng lụa trắng, chỉ lộ ra một đôi mắt đẹp.

Dưới lớp bạch sa, không thể nhìn rõ được vẻ mặt của Thuần Vu Tuyên, nàng nói:” Chúng ta, lại gặp nhau!”

166. Chương 07: Đảo Hành Nghịch Thi

Nếu như theo lời nói của nàng thì cũng đúng vì lần đầu gặp mặt là ở quán ăn, nhưng Cổ Diêu cảm giác được không đơn giản như thế.

Nói không chừng nàng muốn nói chính là chuyện ở Duyệt Lai khách điểm hoặc là lần nàng bị sư phụ bắt làm tể phẩm.

Cổ Diêu tuy đã nguy trang, nhưng mà nữ nhân này cũng có thể nói là thần thông quảng đại, ai mà biết được nàng có được phương pháp đặc biệt nào đó nhận ra không.

Đắn đo một chút, Cổ Diêu lựa chọn giả thành hồ đồ, sợ sệt nói:” Cô nói gì, sao cô lại ở chỗ này? Đây là phòng của chúng ta, cô đã làm gì bạn của ta rồi!”

Thuần Vu Tuyên vỗ tay cười nói:” Quả nhiên là đóng kịch rất giỏi, nhưng thật đáng tiếc đối với ta thì quá tệ. Nói, theo dõi ta làm gì?”

Ay, chuyện theo dõi bị nàng biết rồi?

Cổ Diêu vẫn tiếp tục không có biểu tình gì khác thường:” Ta không rõ cô đang nói gì, chúng ta cũng chỉ là vừa đúng lúc dừng chân ở nơi này mà thôi.”

Thuần Vu Tuyên thở dài nói:” Vậy sao? Vậy thì cũng chẳng còn cách nào, ta không thích nói chuyện với kẻ không thành thật, vậy thì thế đi.”

Thuần Vu Tuyên đi ra khỏi cửa, quay đầu lại nói:” Đúng rồi, cũng nói cho người biết, bạn hữu của người trúng chính là chất độc Đảo Hành Nghịch Thi. Loại độc này rất là kỳ diệu, người trúng thì máu sẽ chảy chậm dần, sau đó thì ngừng hẳn, nhưng như thế cũng chưa phải là hết, máu của nàng sau đó sẽ lưu chuyển trở lại, chỉ có điều là lưu chuyển ngược lại so với lúc trước, sau đó thì máu sẽ chảy ra từ ngũ quan thất khiếu*, và cả lỗ chân lông trên da thịt. Đương nhiên người cũng có thể thử cứu nàng, nhưng ta cũng nhắc nhở người một chút, nếu như lỗ đó gì đó không tốt thì có thể khiến cho độc tố phát tác càng nhanh! Hi hi ...”

<* thất=“” khiếu=“” gồm=“” hai=“” tai,=“” hai=“” mắt,=“” hai=“” lỗ=“” mũi=“” và=“” miệng=“”>

Nàng vừa cười vừa duỗi tay ra để đẩy cánh cửa, sau đó nghe được một câu nói như trong dự tính của nàng.

“Chờ một chút!”

Thuần vu tuyên quay đầu:” Có chuyện gì sao?”

Cổ Diêu cười ha hả:” Ta vừa rồi chỉ là muốn đầu chút thôi mà, ta nghĩ chúng ta nên tốt nhất là cùng ngồi xuống rồi nói chuyện một cách thẳng hần.”

Thuần Vu Tuyền lộ ra nụ cười đắc ý. Nàng thích nhất là không chế người khác trong tay, dùng ngôn ngữ để kích phá ý chí của đối phương, bất chiến nhi khuất nhân, đó là một cảm giác rất tuyệt.

Dừng một chút rồi nàng lại nói:” Đúng rồi, tốt nhất là người đừng nên vọng động, trừ khi người có thể một chiêu đánh bại ta, nếu không thì hậu quả không tốt đâu.”

Tiêu dao vô ảnh đầu khí mà Cổ Diêu âm thầm ngưng tụ phút chốc tan biến, ***, lại bị ma nữ này phát hiện!

Hần quả thật là có ý định không chế nàng để lấy thuốc giải, đáng tiếc là vũ kỹ của Thuần Vu Tuyền cũng thâm sâu khôn lường, mười ba tuổi thôi mà đã có thể luyện Linh Huyền Cửu Chuyển đến tầng thứ sáu, lại còn có kỹ năng hạ độc xuất thần nhập hóa, đương nhiên là không thể dễ dàng bắt được nàng.

Huống chi Cổ Diêu còn cảm giác được bên ngoài còn có vài cao thủ nữa, xem ra chắc chính là đồng bọn của nàng, vì thế nên hần bỏ qua ý nghĩ không sáng suốt đó, đành phải gơ tay đầu hàng:” Đúng là nói đùa, trước mặt cô ta sao dám có can đảm thế chứ.”

Thuần Vu Tuyền cũng rất là giật mình, mặc dù nàng biết được ý đồ của Cổ Diêu. Nhưng mà chỉ trong một thời gian ngắn mà hần có thể ngưng tụ đầu khí khiến cho nàng cảm thấy ngưng trọng, nên nàng cũng không xem thường hần. Người này thực lực so với tướng tượng của nàng thì mạnh hơn nhiều.

Hơn nữa, hần còn có thể miễn dịch với Đảo Hành Nghịch Thi, điều này cũng là ngoài ý muốn của nàng. Đảo Hành Nghịch Thi là một loại chất độc vô cùng lợi hại. Chỉ cần trúng phải một chút hoặc hít vào một ít thôi là đã toàn thân tê liệt, mất đi tri giác.

Đương nhiên sự kinh ngạc của nàng sẽ không hiển thị lên mặt, Thuần Vu Tuyền không thích làm cho người khác chứng kiến được tâm tình của nàng, nàng thản nhiên nói:” Được rồi, vậy hãy nói cho ta biết, tại sao lại muốn đi theo chúng ta?”

” Chờ chút, trước tiên để ta mặc y phục vào cho bạn của ta trước đã. Cứ thế này thì không tốt lắm.” Cổ Diêu cười cười. Thực ra là hần chỉ mượn cớ để trì hoãn thời gian mà thôi, đang tìm biện pháp. Động tác của hần cũng không nhanh lắm.

<@ta nghĩ=“” hần=“” còn=“” có=“” dụng=“” ý=“” khác=“” lắm=“”>

Thuần Vu Tuyền không biết có phải là không nhìn ra ý định của Cổ Diêu hoặc là không muốn phá hần không, chỉ mỉm cười:” Nam nhân các người không phải đều rất thích nữ nhân không mặc y phục sao?”

” Hắc hắc, cô nói không sai, nhưng đó phải là ở những nơi đặc biệt.” Tâm của Cổ Diêu xoay chuyển, cuối cùng cũng quyết định là không nên hồ lộng nàng, ma nữ này không phải dễ lừa.

Kết cấu y phục của nữ nhân quả thật là rắc rối, Cổ Diêu loay hoay một hồi mà cũng không thể mặc vào cho Đông Phương Lộ được, nên đành ‘đưa nàng lên giường’ rồi dùng chân quần lại, dù sao thì mục đích trì hoãn của hần cũng đã đạt được rồi.

” Là thế này.” Cổ Diêu vội ho một tiếng nói trắng ra:” Chúng ta quả thật à theo dõi cô.”

Thuần Vu Tuyền lạnh nhạt:” Đừng có nói nhảm, ta chỉ muốn biết nguyên nhân, hy vọng đáp án của người có thể làm cho ta hài lòng.”

” Được rồi, ta và bạn hữu của ta trong lúc vô ý bị đưa đến phiên đại lục quỷ quái này.” Cổ Diêu đau khổ nói:” Chúng ta muốn tìm đường ra khỏi nơi này, nên muốn nhờ Thuần Vu Tuyền tiểu thư hỗ trợ.”

Bị một câu nói của Cổ Diêu chỉ rõ thân phận, khuôn mặt xính xắn của Thuần Vu Tuyền dưới lớp diện sa khẽ biến sắc:” Người nhận ra ta?”

Trên thực tế thì Cổ Diêu vừa rồi cũng đã đặt bẫy trong câu nói của mình, hần muốn dò xét xem Thuần Vu Tuyền có nhận ra mình chính là tiểu nhị ở Thập Lý trấn hay không, hay là đồ đệ của đạo tặc đã bắt nàng lúc trước, nếu như nàng biết rồi thì sẽ không nói ra câu nói dư thừa kia.

Thấy nàng không nhận ra mình Cổ Diêu cũng thở phào nhẹ nhõm, phải biết bất luận là lúc làm tiểu nhị ở Duyệt Lai khách điểm hay là lúc được Philip nhận làm đệ tử thì cũng có ấn tượng không đẹp về ma nữ này, hơn nữa trong sự việc tế phẩm, sau khi nàng đào thoát còn tuyên bố sẽ giết chết mình. Nếu theo cá tính của nàng thì nhất định nàng sẽ làm đến cùng, ba tên Lộc Nhân kia chính là bằng chứng xác thật nhất.

Thân phận không bị bại lộ, tâm tình của Cổ Diêu cũng thoải mái hơn, nói chuyện cũng linh lợi hơn:” Vài năm trước, ta đã từng may mắn gặp qua Thuần Vu Tuyền tiểu thư, đương nhiên cô hẳn sẽ là không nhận ra ta, ta chỉ là một tên vô danh tiểu tốt mà thôi, Thuần Vu Tuyền tiểu thư có thể nói là khuynh quốc khuynh thành, ngọc dung của nàng đã in sâu trong trí nhớ của ta không thể nào phai, bởi vậy lần trước, trong quán ăn khi nhìn thấy ánh mắt của cô ta liền nhận ra được nhưng không dám xác định hoàn toàn, sau đó lại thấy độc thuật của cô thì đã không còn nghi ngờ gì nữa. Còn có ai có thể sử dụng độc xuất quỷ nhập thần như thế chứ?”

Cổ Diêu bắt đầu ba hoa, nhưng những gì hắn nói thì đa số đều là sự thật, chỉ có điều đến các điểm trọng yếu ví dụ như thân phận thì lại lờ đi:” Ta đang nghĩ, nếu Thuần Vu Tuyền tiểu thư có thể từ nhân giới đến đây thì chắc sẽ có biện pháp trở về. Vì thế nên mới đi theo đến đây, xem ra đã có chút mạo phạm, mong tiểu thư thông cảm!”

Thuần Vu Tuyền nói gì, chỉ nhìn chằm chằm vào Cổ Diêu, tựa như là đang kiểm lại xem khả năng đáng tin trong lời nói của Cổ Diêu.

Một lúc sau, mặt của nàng mới giãn ra:” Đúng vậy, ta biết đường ra khỏi nơi này.”

” Thật sao?” Cổ Diêu nghe thế thì mừng rỡ, đây không phải là hấn giả vờ mà là phát ra từ nội tâm.

Vô luận thế nào thì cũng đã có phương hướng.

Đương nhiên, mọi chuyện sẽ không hề dễ dàng gì.

Thuần Vu Tuyền chậm rãi nói:” Nhưng tại sao ta lại phải giúp ngươi? Chúng ta không quen không biết, huống hồ gì tính mạng của bạn ngươi đang nằm trong tay ta.”

Sắc mặt Cổ Diêu lộ vẻ khó xử:” Vậy cô muốn gì?”

Mỹ mục của Thuần Vu Tuyền lại mỉa mai:” Giao dịch, là trao đổi điều kiện, hiểu không? Ta có thể nói cho ngươi biết thông đạo trở về nhân giới nhưng ta muốn ngươi làm cho ta một việc.”

Chút việc của ma nữ này chắc hẳn là không phải chuyện đơn giản gì, nhưng mà Cổ Diêu cũng không còn sự lựa chọn nào khác:” Làm chuyện gì?”

Thuần Vu Tuyền nói:” Chuyện này tạm thời ta vẫn chưa nghĩ ra, ta còn có việc phải làm, thế này đi, một tháng sau, ngươi đến Ba Tái Đông để tìm ta.”

Cổ Diêu giả vờ suy nghĩ một hồi lâu, sau đó mới chán nản nói:” Được, hy vọng cô không nuốt lời!”

Thuần vu tuyền cười nói:” Nhất định, ta có thể dùng danh nghĩa của Thuần Vu gia tộc để cam đoan.”

Cái cam đoan này có giá trị sao, Cổ Diêu thầm nghĩ, Thuần Vu gia tộc vốn đều là lừa người, một gia tộc quỷ quyệt, cả thiên hạ đều biết, nếu như tin tưởng một người của Thuần Vu gia tộc thì chết cũng không biết tại sao.

Tuy trong lòng nghĩ thế nhưng Cổ Diêu cũng đành nói:” Được, ta tin cô, đúng rồi, bây giờ có thể giải độc cho bạn của ta chưa?”

Thuần Vu Tuyền ném cho hắn một viên tiểu dược hoàn màu trắng:” Cho nàng dùng, chất độc của Đảo Hành Nghịch Thi sẽ tự tiêu tan.”

Cổ Diêu cầm lấy viên đan dược đó nhét vào trong miệng Đông Phương Lộ, nhưng mà không bao lâu sau thì ở vị trí trái tim của nàng đột nhiên xuất hiện một mạng nhện hắc khí.

Loại bệnh trạng này hắn đã quá quen thuộc, Cổ Diêu đã từng gặp qua, tức giận nói:” Đây là sao, cô không phải nói là cho nàng thuốc giải sao?”

Thuần Vu Tuyền che miệng cười:” Ay da da, ta quên mất bỏ luôn cả chất độc được chế của gia tộc là Cửu Chuyển Phệ Hồn đan vào trong bình giải được rồi, phải làm sao đây?”

Cổ Diêu nghe thế thì đột nhiên biến sắc:” Cái gì!? Cửu Chuyển Phệ Hồn đan?”

Thuần Vu Tuyền cười nói, trong lời nói không thể che dấu được sự giảo hoạt:” Thật là ngại quá, ta cũng không có mang theo giải được của Cửu Chuyển Phệ Hồn Đan, cũng may là chất độc của nó phát tán rất chậm, tính ra cũng phải hơn nửa năm, xem ra cũng không cần gấp lắm, có phải không?”

Chỉ cần nghĩ một chút là có thể biết được rõ ràng, nàng không phải không có thuốc giải mà căn bản là không muốn giao ra thôi, dù sao thì lời nói miệng cũng không đáng tin, Thuần Vu Tuyền hiển nhiên cũng không tin. Vì thế nàng mới lại thi triển tiếp thủ đoạn của mình.

Sắc mặt của Cổ Diêu tuy là giận dữ nhưng thật ra đó chỉ là giả vờ, trong lòng hắn còn mừng thầm, hắn đã sớm đoán được thủ đoạn này của Thuần Vu Tuyền, cũng may là sau khi trúng Cửu Chuyển Phệ Hồn đan thì Cổ Diêu đã rất kiêng kỵ đối với chất độc này, nên đã lẫn lộn Philip cho hắn một ít phòng thân, hơn nữa thuốc giải lại cho chính gia chủ của Thuần Vu gia tộc bào chế, hiển nhiên là hiệu quả không thể nghi ngờ được.

Vì thế, hắn âm thầm chuyển sang thế chủ động, chứ không còn ở thế bị động, bị người khác khống chế.

” Vậy đi, một tháng sau chúng ta sẽ gặp lại.” Thuần Vu Tuyền nói xong liền quay đi.

Cổ Diêu nhìn thân ảnh của nàng từ từ biến mất khóe miệng mỉm cười.

Tiểu ma nữ ơi tiểu ma nữ, ta không phải là một con chuột bạch cho cô chơi đùa!

167. Chương 08: Đồng Sàn Cộ Chấm

Thuần Vu Tuyền đối với người đó rất là cung kính, hướng về người đó và xin ý kiến:” Bà bà, người thấy thế nào?”

Từ cách xưng hô của nàng thì có thể đoán được đó là một nữ nhân và đã có tuổi.

Thanh âm khàn khàn già nua của nàng càng chứng tỏ rõ điều đó:” Là một tiểu tử giảo hoạt, thực lực cũng không tệ.”

Thuần Vu Tuyền vô cùng hiểu rõ nàng, mặc dù hắc bào lão bà chỉ nói có một câu nhưng ngoài tính cách ra cũng đã giánh giá Cổ Diêu rất là cao rồi.

Dừng lại một chút hắc bào lão bà lại nói:” Tiểu tử này không phải dễ khống chế thế đâu, con có ý định khống chế hắn thật sao?”

Thuần Vu Tuyền đáp lời:” Cũng không còn cách nào khác, chúng ta có quá ít người, huống hồ con cũng biết cân nhắc.”

Hắc bào lão bà lại nói:” Nếu như hắn thật sự giúp cho chúng ta hoàn thành công việc rồi con có ý định nói cho hắn biết thông đạo đến nhân giới không? Việc này xem ra không phải là ý hay.”

” Đúng vậy, bởi vì con cũn là một người rất là thủ tín, nhưng ...” Thuần Vu Tuyền mỉm cười, nụ cười của nàng khiến người khác phải phát lạnh:” Con chỉ nói cho thi thể của bọn họ biết thôi, người chết thì không thể nào tiết lộ bí mật được, hì hì.”

Lúc này Cổ Diêu đang ở trong phòng, hoàn toàn không biết gì về ý định của Thuần Vu Tuyền.

“Ay!” Thuần Vu Tuyền vừa rời đi không lâu thì Đông Phương Lộ cũng tỉnh lại, chất độc của Đảo Hành Nghịch Thi đã được giải trừ, nhưng máu vẫn chưa lưu chuyển bình thường được, nên không đủ cung ứng cho cơ thể vì thế đầu của nàng vẫn còn hơi choáng tí.

Sau khi thanh tỉnh lại thì nàng lập tức nhìn thấy Cổ Diêu đang ngồi ở bên cạnh trầm tư, rồi phát hiện ra mình đangỏa thể và nằm trên giường, trên mình chỉ có mỗi một cái chăn.

Đông Phương Lộ thiếu chút nữa là bất tỉnh nhân sự, lập tức cầm lấy cái gối ném về phía Cổ Diêu.

Nàng xuất thân từ một ám khí thế gia, tuy là sử dụng gối để ném nhưng cũng có mang theo chút khí thế, nhất thời khiến cho Cổ Diêu nhìn thấy bầu trời đầy sao.

Đông Phương Lộ cắn đôi môi anh đào của mình. Cố gắng kềm chế cơn tức giận:” Người đứng là hồn đản, đã nói là không được lên giường, thế mà lại đối xử với ta như thế, ta thật là muốn giết người!”

Ý tứ nàng chính là Cổ Diêu đã dùng thủ đoạn để mê gian nàng, khiến cho nàng cảm thấy rất là buồn bực.

” Này, chờ một chút, không phải như cô nghĩ đâu, nghe ta nói đã!” Cổ Diêu vội vàng né tránh các vật hỗn tạp bay đến như mưa, vừa vội vàng lên tiếng giải thích.

Liên nói một lèo chuyện vừa xảy ra cho Đông Phương Lộ nghe. Nghe xong nàng mới dừng động tác của mình lại:” Thật chứ người không gạt ta chứ?”

” Ta lừa cô làm gì?” Cổ Diêu cười khổ:” Hơn nữa, ngoại trừ nàng ra thì còn ai có đủ khả năng để hạ độc cô chứ?”

Đông Phương Lộ đột nhiên khấn trương hẳn lên:” Ngoại trừ Thuần Vu Tuyên ra thì còn có ai khác nữa không? Ý ta muốn hỏi là nam nhân.”

“Có!”

Đông Phương Lộ vừa nghe xong thì gần như là muốn phát khóc, xấu hổ gần chết, phải biết rằng lúc đó nàng hoàn toàn nguyên thủy. Nghĩ một chút rồi nàng cắn răng nói:” Là ai, ta sẽ giết hẳn!”

Cổ Diêu xấu hổ, nữ nhân này hễ chút là muốn giết người. Xem ra cũng có điểm giống với Thuần Vu Tuyên.

” Nam nhân kia chính là ... Ta!” Cổ Diêu liền lập tức nói tiếp:” Lúc ấy ta đứng bên ngoài nhà tắm kêu một hồi cũng không thấy cô trả lời, nên nghĩ là có chuyện vì thế mới xông vào. Đây là sự cố ngoài ý muốn, ta cũng chỉ là quan tâm cô thôi, không thể trách ta được!”

Tuy nói chuyện nhưng Cổ Diêu vẫn giữ nguyên tư thế chống đỡ, sẵn sàng ứng phó với một đợt ám khí hỗn tạp công kích đến.

Đông Phương Lộ truy hỏi:” Người? Chỉ có mình người thôi, không còn ai nữa chứ?”

” Hết rồi, không còn ai nữa.”

” Vậy là tốt rồi!” Đông Phương Lộ thở phào nhẹ nhõm.

Thấy nàng không có phát hỏa tiếp Cổ Diêu cũng yên tâm chút, nhưng lại có chút bực tức:” ‘Vậy là tốt rồi’ là sao, chẳng lẽ ta không phải là nam nhân sao?”

Tâm lý của nữ nhân thật đúng là kỳ quái. Sau khi có quan hệ đặc thù với Cổ Diêu thì bị hắn xem một chút cũng không cảm thấy là vấn đề gì lớn lao.

Trước ngực hơi lạnh, Đông Phương Lộ cúi đầu nhìn xuống, vừa rồi nàng liên tục ném hỗn tạp vật về phía Cổ Diêu cho nên tấm chăn mỏng kia đã sớm rách xuống, lộ ra một phần xuân quang. Đôi bạch thổ ngạo nghệ khêu thiên, trên đỉnh còn có hai khối anh đào màu hồng tươi sáng.

“A!”

Đông Phương Lộ hét ầm lên, không phải vì xuân quang ngoại tiết, mà là vì trên làn da trắng nõn của một đỉnh ngọc phong xuất hiện một mạng nhện hắc khí, trung tâm của mạng nhện chính là tim của nàng, cực kỳ đáng sợ.

” Cái này, là có chuyện gì xảy ra!?” Đông Phương Lộ sợ hãi mà chỉ vào mạng nhện trước ngực, thanh âm run rẩy, hoàn toàn quên đi ý định dùng chăn che lại.

Vừa rồi Cổ Diêu vẫn chưa nói cho nàng biết là nàng đã trúng Cửu Chuyển Phệ Hồn đan cho nên Đông Phương Lộ mới hỏi thế.

Khi một mỹ nữ xích lõa trước mặt người và chỉ vào ngực nàng rồi hỏi người, thì người có cảm nhận thế nào.

Cổ Diêu nuốt nước miếng, tình hình này làm cho hắn cảm thấy cực kỳ nóng, vừa rồi bởi vì có Thuần Vu Tuyên cho nên hắn cũng không có tâm tình thưởng thức thân thể tuyệt mỹ của Đông Phương Lộ, bây giờ thì khác rồi, ánh mắt của hắn lập tức bị hấp dẫn, nhím chăm chăm không chớp mắt.

Mặc dù hành vi này không hợp với đạo đức nhưng mà quỷ thần thiên địa ơi, xin hãy tha thứ cho con!

Khó khăn lắm Cổ Diêu mới kiềm chế được các ý nghĩ ‘đẹp đẽ’ trong đầu của mình, Cổ Diêu đem chuyện Thuần Vu Tuyên giải Ngã Hành Nghịch Thi nhưng lại hạ Cửu Chuyển Phệ Hồn đan nói cho nàng biết.

Vẻ hoảng sợ trên mặt Đông Phương Lộ biến mất, nàng bình tĩnh lại:” Là như thế à!”

Cổ Diêu ngạc nhiên nói:” Cô không sợ sao, vậy sao cô la hét om sòm thế?”

” Cái gì mà la hét, có mi mới la hét om sòm!” Nàng liếc Cổ Diêu một cái, rồi mới giải thích:” Bởi vì ta thấy nó rất là khó coi, còn tưởng là da của mình bị bệnh gì đó.”

Cổ Diêu không nói gì, cửu chuyển phệ hồn đan, kỳ độc nổi tiếng khắp thiên hạ mà nàng không cảm thấy gì, ngược lại chỉ lo lắng cho làn da của mình, phụ nữ đúng là quan tâm đến sắc đẹp là số một!

Nếu như nàng biết được hậu quả khi bị cửu chuyển phệ hồn đan phát tác thì chắc sẽ bị dọa chết quá!

Sau khi nói cho nàng biết là hắn có giải được thì Đông Phương Lộ cảm thấy an tâm, thấy ánh mắt của Cổ Diêu sáng quắc đang nhìn chăm chăm vào mình thì, lấy chân che lại:” Sắc lang đáng chết, nhìn cái gì? Nếu còn nhìn nữa ta sẽ móc mắt người ra, mau ra ngoài, ta phải thay quần áo!”

Cổ Diêu đành phải thu hồi ánh mắt đang lưu luyến không rời lại, thầm nghĩ, vóc dáng của cô nàng này quả thật là mê người mà.

” Đúng là đồ đàn!”

Nhìn Cổ Diêu rời đi, khuôn mặt đẹp của Đông Phương Lộ lại đỏ ửng lên, đột nhiên tức giận.

Đi ra ngoài phòng khách, Cổ Diêu nằm lên trên ghế, tưởng rằng đêm nay sẽ ngủ ở đây, nhưng hắn vừa mới đặt lưng xuống thì nghe được thanh âm của Đông Phương Lộ:” Lưu manh, người vào đây.”

Mang theo nghi vấn hắn đẩy cửa đi vào, cửa không có khóa, trong phòng tối đen, đèn đã tắt.

Cổ Diêu vừa định lên tiếng thì Đông Phương Lộ đã nói trước:” Nghĩ lại thì dù sao hôm nay người cũng đã cứu mạng ta cho nên bốn tiểu thư phá lệ cho người ngủ chung trên giường.”

” Cái gì? Ta không nghe lầm chứ?” Cổ Diêu dường như không tin vào chính đôi tai của mình.

Đông Phương Lộ hung hăng nói:” Nếu như người không muốn thì mau lăn ra ngoài!”

không đúng, có gì đó không đúng, tuy nghĩ thế nhưng Cổ Diêu vẫn leo lên giường.

Giường rất lớn, đủ cho hai người nằm, hắn nói như thế tự thuyết phục chính mình.

Trong bóng tối không thể thấy được nét mặt của Đông Phương Lộ, nhưng từ thanh âm của nàng có chút run rẩy thì có thể biết được nàng cũng có chút khản trương:” Này sắc lang, nghe đây, đừng có mà được voi đòi tiên, nếu không thì ta sẽ đã người xuống giường!”

“Tuân mệnh, Tam Tiểu Thư!” Vừa đáp ứng đồng thời Cổ Diêu cũng vừa thầm nghĩ, cô cho ta là sắc lang mà còn kêu ta vào ngủ chung một giường, thế này không phải gọi là dẫn sói vào nhà sao?

Từng làn hương truyền vào mũi, nghĩ đến một thân thể tuyệt đẹp, nóng bỏng kề bên, chỉ cần khẽ nhích một chút là có thể chạm vào, tâm tình của Cổ Diêu có chút bay bổng, suy nghĩ miên man.

Nhịn nào, nếu không sẽ phát sinh chuyện gì đây, giống như lần trước sao?

Đêm đó Cổ Diêu mất ngủ, hần đường như đã đánh giá thấp sức quyến rũ của Đông Phương Lộ, nếu nói đúng ra thì ngoài tính dã man và hung hăng ra thì nàng quả thật rất là ‘nữ nhân’.

Trong cơn mơ màng hần cũng nghe được tiếng trần trọc của Đông Phương Lộ, dường như nàng cũng mất ngủ cả đêm.

Hừng đông, sau khi rời khỏi giường thì cả hai đều nhìn thấy vành mắt của đối phương có chút thâm quầng, không khí có chút xấu hổ.

Sau khi trả phòng thì ông chủ của khách điếm cũng nói cho Cổ Diêu biết là nhóm người của Thuần Vu Tuyền cũng vừa rời đi, nhưng mà tin tức này hần đã không cần nữa.

Sau khi dùng cơm thì hai người tiếp tục đi, thời gian ước định với Thuần Vu Tuyền chỉ có một tháng, hần cần phải nắm bắt thời gian mà đến tinh linh sâm lâm.

Dựa theo bản đồ, hần đi đường nhỏ, sau bốn ngày thì đến được một thành trấn, qua khỏi đó, vượt qua một ngọn núi thì một khu rừng rậm âm u đã xuất hiện trước mắt, từ trên núi nhìn xuống thì có thể thấy được một ‘đại dương’ mênh mông bát ngát, trải dài đến tận phía chân trời.

Tinh Linh sâm lâm mà khu rừng lớn nhất ở ma giới, diện tích bạt ngàn.

Trong rừng có cổ thụ chọc trời, các dây leo to lớn, kỳ hoa dị thảo vô số, rất là yên tĩnh, khác hẳn với sự ồn ào của bên ngoài, nơi này rất yên tĩnh, chính là nơi ở tốt nhất của Tinh Linh.

Các tinh linh đều tụ họp lại ở sâu trong rừng, bọn họ rất thân cận với tự nhiên, đều là những sinh vật không có tranh giành, rất ít khi đi ra ngoài rừng, cho nên ở nơi khác khó có thể gặp được tinh linh, Cổ Diêu và Đông Phương Lộ cùng thi triển kinh công đi vào sâu bên trong.

Khu rừng này quả thật là rất rộng lớn, kinh công của hai người có thể nói là trác tuyệt, nhưng mà đi đến tận hoàng hôn cũng không đạt được mục đích, nhưng mà cây cối ở đây đã vô cùng to lớn, già thiên tế nhật, ít ra cũng hơn mấy trăm năm tuổi.

Nhìn thấy cây cối um tùm thế thì xem ra khoảng cách đến nơi cư trú của tinh linh tộc cũng không còn xa nữa.

Lúc này hai người đột nhiên nghe được tiếng đánh nhau.

168. Chương 09: Tinh Linh Thiếu Nữ

Sau một hồi do dự, Cổ Diêu liền đi đến chỗ phát ra tiếng đánh nhau, sau đó nhanh chóng biết được những bên đánh nhau.

Chỉ có ba người, trong đó một bên là hai thiếu nữ khoảng mười tám mười chín tuổi, rất giống với nhân loại, nhưng ngũ quan lại tinh xảo hơn rất nhiều, hai mắt giống như lam bảo thạch, quỳnh tị anh thần, quả thật chính là tác phẩm được thượng đế điêu khắc tỉ mỉ, không hề có một chút tỳ vết.

Ngoại trừ những điểm đó ra nàng còn có một đôi tai dài, đây chính là đặc điểm rõ ràng nhất của Tinh Linh.

Hai Tinh Linh cực kỳ xinh đẹp, tựa như là được đúc từ cùng một khuôn, giống nhau như đúc, cao thấp cũng không hơn kém nhau mấy, nếu như không phải trang phục khác nhau thì ắt hẳn là rất khó phân biệt.

Khuôn mặt xinh đẹp của hai nàng đều lộ vẻ kinh hoàng, vừa thi triển ngự phong thuật để chạy vừa liên tục phóng ra ma pháp để bắn về kẻ đang đuổi theo phía sau.

Tinh Linh có được thiên phú về ma pháp rất là ưu tú, rất nhiều Tinh Linh sau khi trải qua tu luyện đều trở thành những ma pháp sư xuất sắc. Hai Tinh Linh này cũng có được trình độ ma pháp rất tốt, các nàng vừa chạy vừa thi triển ma pháp nhưng tốc độ vẫn rất nhanh uy lực cũng rất mạnh, Băng Bào Hạo, Phong Thần Chi Vũ đều là các Ma pháp cao cấp, các cổ thụ chọc trời cũng liên tục ngã xuống ầm ầm.

Nhưng Cổ Diêu chỉ cần liếc mắt một cái là có thể nhìn ra được kinh nghiệm chiến đấu của hai nàng rất là ít, về khả năng chọn thời điểm công kích của các nàng chỉ có thể nói là ngang với một ma pháp sư mà thôi. Nhưng nói sao đi nữa với thực lực của hai nàng như thế thì cho dù có thiếu kinh nghiệm chiến đấu đi nữa nhưng dưới các đòn ma pháp loạn xạ của các nàng thì thực lực thấp hơn không thể dễ dàng đỡ được, mà hai nàng còn phải chạy trốn chết, khẳng định đối thủ rất là mạnh.

Khi Cổ Diêu nhìn thấy người đuổi theo phía sau thì đã hiểu được tại sao hai Tinh Linh này lại hoảng sợ như thế rồi, bởi vì các nàng đã gặp phải thiên địch – Hấp Huyết Quỷ!

Một Ác Ma có đôi cánh dài. Diện mạo dữ tợn, hai mắt màu đỏ, mũi ưng, bốn cái răng nanh trong miệng lòi ra, rất dài, hân có hai chân như ngựa, hai tay giống như móng vuốt đại bàng, khô gầy chỉ có da bọc xương.

Nói đúng hơn chỉ có một nửa phẩm chất của Hấp Huyết Quỷ, vừa tiến hóa từ ma quỷ. Vẫn chưa tiến hóa thành Hấp Huyết Quỷ hoàn toàn, nên cũng không có được dung mạo tuấn mỹ, hình dáng hoàn toàn giống với một ma quỷ, chỉ khác là có thêm một đôi cánh.

Các Ma quỷ sắp tiến hóa thành Hấp Huyết Quỷ đều chọn lựa các con mồi xinh đẹp. Vì ngoài máu ra thì hình dáng cũng rất quan trọng, bởi vì nếu như con mồi của họ chính là Tinh Linh thì sau khi tiến hóa sẽ hoàn toàn mất đi bộ dạng xấu xí của ma quỷ, trí tuệ là thực lực cũng tăng lên rất là nhiều. Vì thế rất nhiều chuẩn Hấp Huyết Quỷ đều đến Tinh Linh dân lâm đến săn mồi.

Hiếm khi gặp được một Tinh Linh thiếu nữ, gặp được đã là may mắn rồi, mà lại là một đôi nữa, mắt thấy có thể hoàn toàn tiến hóa một cách tốt đẹp thì tên chuẩn Hấp Huyết Quỷ này làm sao có thể bỏ qua được.

Đôi cánh dài của hân nhẹ nhàng vỗ trong không trung, né tránh các đòn công kích của hai Tinh Linh thiếu nữ, tránh những đòn mạnh, dùng điều tra để đỡ những đòn yếu hơn, không nhanh không chậm mà đuổi theo hai Tinh Linh thiếu nữ. Xem ra đúng là một tên gia hỏa có nhiều kinh nghiệm.

Phương pháp nâng cao thực lực của ma quỷ chính là chiến đấu, cho nên khi sắp tiến hóa thành Ác Ma thì hân khẳng định là đã thân kinh bách chiến.

Nếu cứ theo tình huống này thì hai Tinh Linh thiếu nữ sẽ nhanh chóng tiêu hao hết ma lực như ngọn đèn dầu sắp cạn, rơi vào tay của tên chuẩn Hấp Huyết Quỷ, trở thành vật hi sinh cho quá trình tiến hóa của nó.

” Hé hé, đừng mong chạy thoát. Tiểu bảo bối của ta, các người quả thật là xinh đẹp. Nhất định máu cầu hai người sẽ vô cùng tuyệt vời, đến đây nào, để ta ôm hôn một cái nào!”

Trong lúc truy đuổi Chuẩn Hấp Huyết Quỷ cũng không quên dùng lời lẽ để nhiễu loạn tâm tình hai Tinh Linh thiếu nữ.

Nếu như là những người đã quen với sóng gió thì đương nhiên sẽ không ảnh hưởng gì, nhưng hai Tinh Linh thiếu nữ này đều còn rất trẻ, bị tên ma quỷ ghê tởm này nhiễu loạn nhất thời luống cuống, tên Chuẩn Hấp Huyết Quỷ lại nhân cơ hội tiến lại gần thêm.

Nhưng lúc này mắt của hai nàng sáng ngời, bởi vì cách đó không xa có một nam tử.

Tinh Linh thiếu nữ tựa như là bắt được phao cứu mạng vội la lên:” Cứu, xin hãy cứu!”

Các nàng dù sao cũng không có nhiều kinh nghiệm, không biết rõ đối phương và thực lực mà đã tùy tiện kêu cứu.

Nếu như người kia chính là đồng bọn của tên Chuẩn Hấp Huyết Quỷ thì xem như hai nàng xong đời rồi.

Cũng may là vận khí của các nàng cũng không tệ, đến khi hai nàng dùng ngự phong bay qua thì hân cũng không có hành động gì.

Chuẩn Hấp Huyết Quỷ cũng phát hiện ra, hô lên:” Nhân Loại, đừng xen vào chuyện của người khác, không thấy rằng ta đã là một chuẩn Ác Ma rồi sao, chỉ cần hút máu của hai Tinh Linh kia sẽ tiến hóa thành Ác Ma, ta nghĩ chắc người không muốn cùng với một Ác Ma cao cấp đối địch, đúng không?”

Bình thường nhất định hân sẽ không có nói nhảm như thế, nhưng bây giờ khó khăn lắm mới tìm được hai Tinh Linh đơn độc, nên không thể phạm vào bất cứ sai lầm nào được, cho dù tên này không mạnh nhưng

nhất định cũng sẽ gây trở ngại cho hấn, để hai Tinh Linh này có cơ hội chạy sâu vào rừng thì coi như hấn mất công vô ích, ở sâu bên trong có nhiều Tinh Linh, hấn không có gan để một mình vào đó.

Nam tử ki kinh sợ.” Đương nhiên rồi Ác Ma đại nhân tôn quý, ta làm sao lại vì hai Tinh Linh này mà đắc tội với người chứ, các nàng cũng không là gì của ta cả!”

Chuẩn Hấp Huyết Quỷ cười đắc ý:” Tốt lắm, biết thế là tốt, thức thời mới là tuấn kiệt, người đứng là một người thông minh, khé khé!”

Hai Tinh Linh thấy thế thì không khỏi thất vọng, xem ra nam tử nhân loại này sợ hãi Ác Ma nên không muốn viện thủ.

Chuẩn Hấp Huyết Quỷ huy động đôi cánh bay ngang qua người nam tử, đuổi ma quỷ ra hướng đến hai Tinh Linh:” Đến đây nào, các tiểu bảo bối xinh đẹp, trò chơi kết thúc rồi, sẽ rất êm ái, ta sẽ không làm cho các người đau đầu!”

Đúng vào lúc này thì một đạo kinh khí từ phía sau bay đến, Chuẩn Hấp Huyết Quỷ quay đầu lại nhìn, vô cùng kinh hãi, chính là nhân loại lúc nãy nhưng hấn đã bay đến phía sau nhanh như gió, tay phải của hấn đã trở nên đen thui, giống như là một cục xoáy màu đen.

Bất kể là tâm lý hay là thân thể thì căn bản cũng đã chậm trễ, Chuẩn Hấp Huyết Quỷ chỉ đành trơ lưng ra đón nhận chiêu thức đó, điều duy nhất hấn có thể làm chính là đưa hai cánh về để đỡ lấy đòn công kích kia.

” Rắc!”

Tiếng khớp xương gãy vang lên trong gió, đôi cánh dơi bị gãy, một cái cánh không chịu nổi mà rút vào thân thể. Chuẩn Hấp Huyết Quỷ bị đánh văng vào các đại thụ, làm ngã vài cây rồi mới rớt xuống.

Nhanh, chuẩn, tàn nhẫn, mạnh hoàn toàn hơn hấn hai Tinh Linh thiếu nữ kia. Hơn nữa lại còn rất là âm hiểm, đầu tiên là dối gạt hấn khiến cho mình tưởng rằng hấn chỉ khoanh tay đứng nhìn, nên sẽ buông lỏng cảnh giác, trong tích tắc chớp lấy thời cơ phát ra một đòn chí mạng.

Đây chính là ý nghĩ trong đầu của Chuẩn Hấp Huyết Quỷ lúc này, hấn biết mình đã đụng phải một cao thủ của nhân loại.

Phun ra một ngụm máu tươi, hấn cố nhịn đau từ từ đứng dậy, phe phẩy đôi cánh đã gãy, chập vạt bay lên trên không trung, chuẩn Hấp Huyết Quỷ hét lên:” Tên đáng chết kia, người đứng là gian trá!”

” Ay da da, xin lỗi nha!” Cổ Diêu mỉm cười:” Ta chỉ là muốn thử xem người có phải là Ác Ma hay không mà thôi, ta nghe nói Ác Ma rất cường đại, cho dù là chuẩn Ác Ma thì cũng rất mạnh!”

Dừng lại một chút rồi hấn thở dài:” Nhưng quả thật là đáng thất vọng, xem ra người không phải là Ác Ma. Cũng không đáng được tính là chuẩn Ác Ma, nhất định là giả mạo, lừa bịp. Dám giả danh một Ác Ma cao quý, xem ra ta không thể không giáo huấn người!”

Chuẩn Hấp Huyết Quỷ biết là Cổ Diêu đang châm chọc hấn, nên phẫn nộ và phun ra thêm một ngụm máu tươi. Dùng đôi mắt đỏ hung hăng nhìn Cổ Diêu:” Chờ đó, nhân loại, người nhất định sẽ hối hận, cả gan ám toán ta, Ta Nặc Á sẽ khiến cho người hối hận vì hành động của ngày hôm nay!”

Trong miệng mặc dù ngán nhưng nặc á cũng không dám lập tức trả thù Cổ Diêu, bởi vì hấn nhận ra được nhân loại này rất mạnh, đừng nói là hấn chỉ mới là chuẩn Ác Ma, cho dù có là Ác Ma chân chính cũng chưa chắc là đối thủ của hấn. Ma quỷ vừa tiến hóa thành Ác Ma sẽ có thân thể tốt hơn rất nhiều nhưng thực lực thì cần phải có thời gian ma luyện mới được.

Ít nhất là tạm thời hấn không thể trâu vào nhân loại này được, vì thế nặc á bắt đầu lui dần, hai mắt của hấn nhìn về phía hai Tinh Linh ở đằng xa, trong mắt hiện lên vẻ tham lam, không muốn buông tha cho hai con mồi hoàn hảo cho việc tiến hóa, thật sự là rất thống khổ.

Khẽ cắn môi, hấn đành phải đè nén dục niệm trong lòng xuống, nặc á phát cánh bay về phía xa, nhưng đúng vào lúc này thì một cơn mưa ám khí tựa như một chiếc lưới bao gọn lấy hấn.

Chính là đồng bọn của tên nhân loại đáng chết kia!

Ám khí thật sự quá nhiều, muốn tránh cũng không được, nặc á liền dùng hai cánh bao lấy toàn thân, ám khí tạo ra vô số vết thương trên người hắn, hơn nữa sau khi ám khí đáng trúng thì trong đó dường như có ẩn chứa tinh lực, xâm nhập vào người của chuẩn Hấp Huyết Quỷ một cách điên cuồng.

Nặc á không thể chịu nổi nữa nên té xuống đất lần hai, nhưng nghênh đón hắn không phải là đất mẹ thân yêu mà là một hắc sắc đao mang có hình bán nguyệt, mang theo vô càn thanh âm rít khào, tựa như có hàng vạn quỷ lệ đồng thời kêu gào, triều bá Minh Vương.

Nặc Á thấy đao mang kia từ từ lớn lên thì nỗi sợ hãi từ trong tận đáy lòng bùng lên dữ dội.

Hắn không cam lòng, trải qua thiên tân vạn khổ, mắt thấy chỉ còn chút nữa là đã có thể tiến hóa thành Ác Ma rồi, nhưng không ngờ lại thua trong tay của một nhân loại.

Nhưng hắn lại không có được năng lực để thay đổi vận mệnh, một tiếng hét thảm thiết vang lên, thân hình của Nặc Á bị tách ra làm đôi tính từ giữa trán, hai tay của hắn ôm chặt, tựa như muốn ôm lấy thân thể không cho chúng tách ra, nhưng đáng tiếc khi thân thể của hắn rơi xuống và chạm vào một cành cây thì đã bị phân làm hai, một phần vương lại trên cây còn một phần thì tiếp tục trở về với đất mẹ.

” Nhân loại, người sẽ không được chết tử tế đâu, ta nguyện rửa người, lấy danh nghĩa của Ác Ma!”

Ác Ma có sức sống cực kỳ ngoan cường, nếu như là nhân loại thì giờ này chắc đã lên tàu về đoàn tụ ông bà rồi, mà hắn vẫn có thể tiếp tục nói chuyện, hai phần thân thể đồng thời mở miệng, thanh âm truyền đi một trước một sau, vì lưỡi cũng đã bị cắt thành hai đoạn cho nên thanh âm ậm ờ không thể nghe rõ được.

Cổ Diêu thu hồi khốn long lại, đi lại kể bên phân nửa thân thể ở trên mặt đất, sợ hãi:” Ta rất sợ đó, nhưng đáng tiếc, người không phải là Ác Ma, cho nên lời nguyện của người vô hiệu.”

Đây chính là nỗi đau của Nặc Á, hắn chỉ còn một chút nữa thôi, chỉ một chút nữa thôi, tại sao?

Hắn há mồm ra định nói gì đó, nhưng đáng tiếc là hắn không còn cơ hội, bởi vì Cổ Diêu đã cho hắn thêm một cước, giẫm nát phần đầu của hắn, đầu hủ văng tùm lum.

Đầu lâu cũng không còn dĩ nhiên Nặc Á đã ‘lên tàu’, phân nửa thân thể ở trên cây cũng không còn tiếng động.”

Cổ Diêu giẫm chân lên vài cái lên cỏ để tẩy đi uế vật:” Muốn trách thì hãy trách người, bởi vì người là một chuẩn Hấp Huyết Quỷ.”

Vài năm trước hắn chỉ có thể trở mặt ra mà nhìn một Hấp Huyết Quỷ bắt Hàn Đan đi, cho nên ác cảm của hắn đối với Hấp Huyết Quỷ là rất lớn.

Đông Phương Lộ vừa rời mai phục trong rừng cũng đi ra, đợt ám khí vừa rồi chính là do nàng phóng ra.

Cổ Diêu cười hắc hắc:” Tam tiểu thư, chúng ta quả thật là ăn ý.”

Đông Phương Lộ hừ một cái:” Có quỷ mới ăn ý với người.”

Cổ Diêu quay sang hướng hai Tinh Linh thiếu nữ:” Tiểu muội muội, các người ổn chứ!”

Từ sợ hãi tên Ác Ma cho đến khi đánh chết hắn, thái độ biến đổi quá nhanh, các Tinh Linh thiếu nữ không thể cảm nhận kịp, các nàng hiểu được Cổ Diêu là giúp các nàng nhưng tại sao trước đó hắn lại lừa gạt tên Ác Ma kia, hai thiếu nữ đơn thuần không thể nào hiểu được.

Hơn nữa thủ đoạn của Cổ Diêu quá ác độc, phản phúc vô thường, liệu hắn có trở mặt như đối với tên Ác Ma kia không? Nghĩ đến đó thì hai Tinh Linh sợ hãi, lùi về vài bước.

” Mau tránh ra nào, người hù dọa người ta rồi kìa!” Đông Phương Lộ đẩy hắn ra một bên, đi tới.

Cổ Diêu vuốt vuốt mũi:” Chẳng lẽ ta rất hung ác sao?”

Đông Phương Lộ thì lại ôn hòa nói:” Tiểu muội muội, không cần sợ, tên kia mặc dù hơi xấu dzai một chút nhưng cũng không phải là người xấu.”

Cổ Diêu nghe thế thì rất là tức, tức đến nỗi nội tiết mất cân đối <-.’> mình tuy không đợt dzai nhưng ít ra cũng không xấu mà.

Tinh Linh thiếu nữ nghe thế thì mới bớt khấn trương.

Đông Phương Lộ lại nói:” Được rồi, các người là Tinh Linh à?” Cổ Diêu nghe thế thì lại càng tức giận, đúng là nói nhảm, các nàng không phải là Tinh Linh thì là gì chẳng lẽ là địa tinh sao?

Tinh Linh thiếu nữ gật đầu, coi như là đáp lại câu hỏi nhảm nhí của Đông Phương Lộ.

Đông Phương Lộ cười dài nói:” Thật là tốt quá, Tinh Linh và nhân loại có quan hệ rất tốt, vậy chúng ta cũng coi như là bạn hữu rồi, đúng không?”

Một Tinh Linh thiếu nữ nói:” Đúng vậy, tỷ tỷ, cảm ơn tỷ đã cứu muội.”

169. Chương 10: Thiên Huyền Đại Trận

Cổ Diêu đứng một bên lại cảm thấy tức rồi. Rõ ràng là lão tử ra tay cứu trước, sao hai tiểu mỹ nữ này chỉ cảm ơn có mỗi bà nương kia thôi?

Tinh Linh thiếu nữ kia cũng lên tiếng:” Đúng đó, nếu không thì bọn muội đã bị tên Hấp Huyết quỷ kia bắt đi rồi!”

không chỉ có diện mạo, thần thái, động tác, mà thanh âm của hai nàng cũng giống nhau như đúc, không thể nào phân biệt được.

Đông Phương Lộ khiến cho người khác có ấn tượng là vừa hung bạo lại vừa dã man, nhưng không ngờ lại lừa gạt trẻ em như Pro như thế, nhanh chóng làm tiêu tan địch ý của các nàng.

Sau khi nói chuyện thì biết được hai thiếu nữ này tên là Tạp Lạc Nhi và Khắc Lai Nhi, là tử muội sinh đôi, Tạp Lạc Nhi sinh sớm hơn một chút nên là tỷ tỷ, các nàng lần này là trốn ra ngoài chơi.

Tinh Linh thích do do và yên tĩnh, nhưng các thiếu nữ luôn đều thích vui chơi, tuổi còn trẻ mà suốt ngày ở trong bộ lạc thì rất là buồn, nên mới len lén trốn ra ngoài, không ngờ lại đụng phải thiên địch - Hấp Huyết Quỷ, suýt tí nữa là đã chết rồi, cũng may là gặp được Cổ Diêu và Đông Phương Lộ.

Trải qua sự việc lần này thì Tạp Lạc Nhi và Khắc Lai Nhi không dám đi lung tung nữa, có ý định quay về bộ lạc.

Đông Phương Lộ ôn nhu nói:”Tiểu muội muội, chúng ta cũng có việc muốn đi đến Tinh Linh bộ lạc, muội có thể dẫn chúng ta theo không?”

Hai tỷ muội vui vẻ nói:” Tốt quá, tỷ tỷ, chúng ta cùng nhau đi!”

Tạp Lạc Nhi và Khắc Lai Nhi rất hoạt bát, họ nói không ngừng suốt đường đi, chi chi tra tra giống như là hai con Bách Linh vậy.

Đông Phương Lộ rất thích hai thiếu nữ xinh đẹp này, nên cùng trò chuyện với các nàng không ngừng, Tinh Linh đối với thế giới bên ngoài rất là hiếu kỳ, còn Đông Phương Lộ thì lại muốn biết thêm nhiều về thế giới ở bên trong rừng.

Cổ Diêu thì bị ném sang một bên, trong lòng rất là buồn bực, mình cũng là ân nhân cứu mạng họ vậy, tại sao lại phân biệt đối xử thế?

Đột nhiên hắc cảnh giác hắc lên. Bởi vì phía trước có người đến. Và không phải là ít.

Đông Phương Lộ cũng nhanh chóng phát hiện ra, không lâu sau thì có một nhóm Tinh Linh đến, khoảng hơn ba mươi Tinh Linh.

Đi đầu chính là một lão Tinh Linh, tóc đã hoa râm, nhưng sắc mặt vẫn hồng hào, da tay vẫn còn rất đẹp, bộ dáng uy nghiêm.

Mà các Tinh Linh khác thì đa số là thanh niên, mặc áo khoác dài. Tay cầm cung tên.

Sống trong thâm lâm đã lâu cho nên các Tinh Linh cũng là những tiền thủ xuất sắc, phối hợp với thiên phú ma pháp của mình, trở thành những ma xạ thủ.

“Bố Lỗ Tư* trưởng lão!” Tập Lạc Nhi và Khắc Lai Nhi vui mừng chạy đến nghênh đón.

<*bố lỗ=“” tư:=“” bruce=“”>

Bố Lỗ Tư hừ một tiếng, nghiêm mặt nói:” Tập Lạc Nhi, Khắc Lai Nhi, hai đứa thật là vô kỷ luật, hai tiểu quỷ nhỏ không nghe lời. Mau trở về chịu phạt!”

Hai tỷ muội song sinh cúi đầu lè lưỡi:” Vâng!”

Xem ra các nàng không phải là sợ lắm, Bố Lỗ Tư tuy trông có vẻ nghiêm khắc nhưng thực tế thì rất hiểu chuyện.

Sau khi răn dạy hai tỷ muội thì ánh mắt của Bố Lỗ Tư chuyển sang người của Cổ Diêu và Đông Phương Lộ, nghi hoặc:” Các người là ...”

Cổ Diêu còn chưa kịp lên tiếng thì Tập Lạc Nhi đã cướp lời hấn:” Tỷ tỷ là người tốt. Vừa rồi bọn con bị một tên Hấp Huyết Quỷ tập kích, cũng may là có tỷ ấy ra tay cứu giúp!”

Khắc Lai Nhi cũng nói:” Đúng đó, tỷ tỷ rất là lợi hại, chỉ một chiêu thôi đã oánh chết tên hấp huyết quỷ ghê tởm kia rồi!”

Cổ Diêu lại được xem như người vô hình, chỉ có thể âm thầm buồn bực, mà trong mắt của Đông Phương Lộ thì lại thấy được sự vui vẻ.

” Hấp Huyết Quỷ?” Bố Lỗ Tư và các Tinh Linh khác nghe thế thì cũng giật mình, bàn tán.

Hai tỷ muội Tập Lạc Nhi trốn đi không được bao lâu thì mọi người trong tộc đã phát hiện ra rồi. Cũng phải người đi tìm. Trên đường đi thì nghe được tiếng đánh nhau nên cũng lập tức chạy lại đây. không ngờ các nàng đụng phải lại chính là hấp huyết quỷ.

Đối với thiên địch của mình các Tinh Linh vô cùng quen thuộc, nghe được rằng Đông Phương Lộ chỉ một chiêu đã tiễn tên hấp huyết quỷ lên tầu về đoàn tụ ông bà thì đều kinh ngạc, Bố Lỗ Tư đánh giá Đông Phương Lộ một hồi lâu mới nói:” Bằng hữu nhân loại, cảm ơn hai người đã cứu tộc nhân của ta.”

Đông Phương Lộ cười nói:”Không cần, tên hấp huyết quỷ kia quả thật là ghê tởm, lại xuống tay với hai tiểu muội muội nên chúng ta không thể nào nhìn được.”

Nàng cũng không có một mình độc chiếm công lao, chia cho Cổ Diêu một phần.

Tập Lạc Nhi cũng nói:” Tỷ tỷ cũng có việc muốn tìm đến bộ lạc của chúng ta đó trưởng lão!”

Trời cao ban cho Tinh Linh một vẻ đẹp mà không ai có thể sánh được, nhưng vẻ đẹp này cũng mang đến cho họ tai họa.

Ngoại trừ hấp huyết quỷ coi họ là con mồi tốt nhất ra còn có rất nhiều đại hào ở ma giới cũng muốn có được một tiểu Tinh Linh làm người hầu hạ. Vì để bảo vệ cho tộc nhân khỏi thương tổn, Tinh Linh Tộc bình thường không hoan nghênh ngoại nhân.

Nhưng Đông Phương Lộ vừa cứu Tập Lạc Nhi và Khắc Lai Nhi, lại còn giết chết một tên hấp huyết quỷ nữa, xem ra cũng không có ác ý, Bố Lỗ Tư trầm ngâm một chút rồi nói:” Nếu thế thì xin mời hai vị đến bộ tộc của chúng ta, rồi nói chuyện sau.”

Hai người cũng không chối từ, lập tức theo các tinh đi vào sâu trong rừng.

Không lâu sau, một mảng đào lâm hiện ra trước mắt, trong khu rừng rậm âm u thế này thì thật là đặc biệt.

Bố Lỗ Tư quay đầu lại nói:” Quý khách, đây chính là Huyền Chương Lâm bảo vệ của bộ tộc, bên trong chính là Thiên Huyền kỳ trận, xin hãy theo chúng ta, không nên tùy tiện rời khỏi đội ngũ, nếu không thì có thể bị lạc vào trận, trúng phải công kích.”

Cổ Diêu cùng Đông Phương Lộ gật đầu, theo các Tinh Linh đi vào đào lâm.

Trước mắt đột nhiên hoa lên, cảnh vật xung quanh thay đổi, bên ngoài nhìn thấy chính là một mảng đào hồng phấn, nhưng vào bên trong thì chẳng có cây đào nào, chỉ có một sa mạc vô tận, ánh mặt trời chói chang, cát vàng đá tảng khắp nơi, nóng nực vô cùng, tựa như là ở bên trong lò lửa, miệng lưỡi đều khô.

không chỉ có cảnh vật mà cảm nhận của người ở bên trong trận cũng biến đổi, căn bản là không thể biết được ảo tượng của trận pháp.

Cổ Diêu âm thầm cảm thấy kỳ, trận pháp quả nhiên là có chỗ huyền diệu, trong bát đại gia tộc thì chỉ có Gia Cát gia tộc mới am hiểu về lĩnh vực này, Cổ Diêu khi ở tại học viện cũng đã từng chứng kiến qua cơ quan thuật của được các học viên dùng trong thi đấu. Nhưng nếu so với trận pháp này thì còn lâu mới bằng. Khi vừa vào trận thì quay đầu lại chỉ thấy được cửa ra rồi.

Tinh Linh Tộc rất thiện lương, vì không muốn gây hại cho những người lỡ đi vào nên để lại đường ra.

Nhưng nếu như là kẻ không có ý tốt mà đi vào thì không thể nào thấy được cửa ra.

Trong sa mạc căn bản là không có đường ra, la bàn cũng không chuyển động. không thể xác định được phương hướng, bất luận là đi đâu cũng thấy ánh mặt trời chói chang treo ở trên đỉnh đầu, không thể dựa vào bất cứ thứ gì để phán đoán phương hướng.

Nếu như không có các Tinh Linh dẫn đường thì đừng nói là có cơ quan, cho dù không có thì người lạc vào trận cũng bị nhốt ở đây cho đến chết.

không biết là đã qua bao lâu, cảnh vật lại thay đổi, sa mạc biến mất, thay vào đó là một băng nguyên. Thiên địa mờ mịt, khắp nơi đều trắng hóa, lạnh cóng cả người, hơi thở cũng biến thành sương trắng.

Tiếp theo chính là một nơi hoang dã như thời thượng cổ, ao đầm trải dài, còn có vô số các loại mãnh thú, quái thú kỳ lạ, bay trên trời, di chuyển dưới đất, mọi người còn nhìn thấy hai con quái vật khổng lồ đang chiến đấu. Phi sa tẩu thạch, chấn động kịch liệt, cây cối ngã xuống liên tục.

Đông Phương Lộ không nhịn được nên hỏi hai tỷ muội Tinh Linh đang đi phía trước:” Những quái vật này đều là huyền cảnh phải không?”

Mặc dù đã được Bồ Lô Tư nói qua về trận pháp, nhưng mà cảnh vật và sinh vật đều quá chân thật, có thể mô phỏng đến trình độ này có thể nói là dĩ giả loạn chân.

Khắc Lai Nhi cười nói:”Tỷ tỷ, đương nhiên là giả rồi.”

Đông Phương Lộ lại nói:”Như vậy. Cho dù chúng nó công kích ta, cũng sẽ không có nguy hiểm phải không?”

Tạp Lạc Nhi liền lập tức bổ sung:” Không phải thế, mặc dù chúng đều là huyền cảnh nhưng nếu như người ở bên trong trận pháp bị công kích thì sẽ bị thương thậm chí là tử vong.”

Rất nhiều quái thú đang nằm trên đường kế bên đường đi của mọi người nhưng bọn chúng lại xem như không thấy, Đông Phương Lộ thấy thế thì ngạc nhiên:” Tại sao chúng nó lại không công kích chúng ta thế?”

Khắc Lai Nhi nói:”Bởi vì chúng ta đang đi trên sinh lộ của trận pháp, nếu như rời khỏi sinh lộ thì cũng tương đương với việc trêu chọc đến các quái thú ở đây, lần đầu tiên muội ra khỏi sinh lộ là bị một con ma lang tấn công, suýt tí nữa là chết rồi, cũng may là có Sam đại thúc cứu. Tỷ tỷ, xem này, ở đây vẫn còn lưu lại theo này, đã hơn mười năm rồi mà vẫn không hề tan biến!”

Nàng liền kéo áo lên, trên da thịt trắng nõn của nàng quả nhiên có một vết hồng, xem thì quả đúng là do móng vuốt của động vật lưu lại, từ tiểu phúc kéo dài cho đến ngực.

<@tiểu phúc:="" bụng="" dưới="">

Ngoài vết thương đó ra thì còn có một chiếc áo lót màu đỏ, cùng với hai đóa hoa vừa mới phát dục cũng khiến cho người khác chú ý.

Tạp Lạc Nhi đột nhiên nhớ đến gì đó, liền kéo muội muội lại:” Mẫu thân có nói không thể để cho nam nhân nhìn thấy thân thể của chúng ta được!”

Khắc Lai Nhi nghe vậy liền kéo vạt áo xuống, bởi vì Cổ Diêu ở phía sau các nàng cho nên nàng chu cái miệng nhỏ nhắn của mình ra:” Mẫu thân còn nói, nam nhân mà nhìn chăm chăm vào thân thể của mình thì không phải là người tốt!”

Trong lúc nói chuyện nàng còn liếc mắt nhìn Cổ Diêu một cái, tựa như muốn nói hắn không phải là người tốt.

Cổ Diêu không biết nên khóc hay cười, hắn quả thật thấy được, bất quá chỉ là một chút mà thôi. Thực ra hắn cũng muốn nghe chuyện liên quan đến Thiên Huyền trận, ai mà ngờ được, đột nhiên nàng lại kéo áo lên, sau đó còn quay đầu lại nữa, không nhìn sao được chứ.

Tạp Lạc Nhi còn trực tiếp hơn:” Đúng vậy, vừa rồi còn mở to hai mắt ra nữa, vừa nhìn là đã biết là người xấu mà!”

Cổ Diêu tức muốn học máu, nếu như ta mà hung ác thì hai con cừu non các người đã sớm bị sói ăn thịt rồi!

Trời ơi, oan quá, cứu người không được cảm kích mà lại còn bị xem là người xấu nữa, dzậy là sao chứ!

Các nàng chỉ là hai thiếu nữ không hiểu thế sự, làm sao mà phản bác được chứ. Lần này đành phải ngậm bồ hòn thôi.

Đụng phải hai Tinh Linh này đúng là xui xẻo mà. Việc mà Cổ Diêu muốn làm nhất vào lúc này chính là đánh vào mộng của các nàng, đương nhiên là hắn chỉ nghĩ thế thôi.

Đông Phương Lộ quay đầu lại, nhìn thấy vẻ mặt khổ sở của hắn thì nói:” Nghe chưa, sắc lang, ta kêu người như thế quả thật là không sai mà!”

Ặc, lại còn ném đá xuống giếng. Cổ Diêu nghiêng răng ken két.

Tạp Lạc Nhi ngắt lời:” Tỷ tỷ, tỷ cũng nói thế à, chẳng lẽ hắn đã chiếm ngưỡng thân thể của tỷ tỷ rồi sao?”

Đông Phương Lộ hoan toàn không nghĩ là nàng sẽ nói ra câu này, nhất thời khuôn mặt của nàng đỏ ửng lên, ấp úng:” Cái ... Cái này ...”

Tạp Lạc Nhi vô tâm nói trúng sự thật rồi, thân thể của nàng đã bị Cổ Diêu thu hết vào trong não rồi, thậm chí nàng còn bị hắn ‘Tiết Độc’ nữa chứ, nàng vốn định phủ nhận nhưng trước mặt hai Tinh Linh thiếu nữ hồn nhiên ày nàng không biết nói thế nào.

Hai tỷ muội Tinh Linh cũng không phải là chuyện gì cũng không biết, nghe thế thì cũng đã hiểu được ba phần rồi, lại càng tránh xa Cổ Diêu, xem như là gặp phải một ân nhân cứu mạng quá xấu xa.

Nhìn thấy bộ dáng xấu hổ của Đông Phương Lộ thì Cổ Diêu cuối cùng cũng có chút thoải mái, thầm nghĩ, lão tử xem xem người còn hã hê được không, thời thế không phải thay đổi rồi sao.

Cảnh vật lại biến đổi. Trước mặt lúc này là một chiến trường kinh thiên!

Nhiều đến nỗi không thể nào tưởng tượng được. Có vô số các chủng tộc có trí tuệ, cỡi đủ loại quái thú, hoặc phun lửa, hoặc phóng ra điện, hoặc là xuất ra phong nhận, khắp chiến trường, chiến đấu kịch liệt.

Trong đó có một bên là Ma Tộc, ác ma thì vỗ vỗ đôi cánh bay trên trời. Ma quỷ thì dùng móng vuốt liên tục tấn công vào đầu đối phương, Thái Thần khổng lồ thì chỉ cần dùng một cước là đã có thể giẫm nát một người bình thường, lang nhân thì ngửa mặt lên trời tru dài, một bộ của ngư đầu nhân là đã biến đổi thủ thành thì thế không đầy đủ.

Đối đầu với ma tộc chính là nhân loại, ma pháp sư thì cao giọng ngâm xướng chú ngữ, liên tục phóng ra Sơn Băng Địa Liệt, Điện Thiểm Lôi Minh, các kỹ năng khủng bố, xạ thủ thì bắn liên tiếp các đầu khí tiễn vào chiến trường, các cơn mưa tên liên tục từ trên trời rơi xuống. Thần thánh kỳ sĩ được thần thuật bảo hộ mà xông pha lên trước, cuồng chiến sĩ cầm cự kiếm trong tay mà huy vũ, phong cuồng chi huyết sôi trào, thích khách thì ẩn nấp như quỷ mị, lựa chọn thời điểm thích hợp mà tiến địch nhân về với cội nguồn.

Trống trận vang lớn, đao quang kiếm ảnh, ma pháp cùng khiêu vũ với vũ kỹ. Phong vân biến sắc, thi thể chất cao như núi, máu chảy thành sông.

Thảm, trận chiến này chỉ có thể dùng từ Thảm để mà hình dung, ngoài ra thì không còn từ nào để hình dung được nữa!

Cuộc đại chiến của các chủng tộc từ thời thượng cổ được tái diễn ở bên trong Thiên Huyền Đại Trận, Đông Phương Lộ và Cổ Diêu cũng trọn mắt há mồm mà cảm nhận trận chiến kinh tâm động phách này, nhất thời cảm nhận được bản thân mình vô cùng nhỏ bé.

Đúng vậy. Bất kể là ai nếu như bị cuốn vào trong trận chiến này thì đều không thể một mình chống lại được, nhất định sẽ bị cuốn vào trong cuộc chiến bị hồng lưu thôn phệ. Trở thành một thi thể trong chiến trường.

Nếu như một người mà lọt vào một chiến trường như trong trận pháp này thì sẽ cảm nhận được điều đó, hay nói cách khác nếu như bị cuốn vào trong chiến trường này, phải thật sự đối mặt với thiên quân vạn mã, hơn nữa lại không có đồng đội nào và cũng không thuộc về phe nào, trong lúc hỗn chiến thì cả hai bên đều sẽ cùng khởi phát công kích, thử nghĩ xem điều đó kinh khủng cỡ nào!

Cho dù có là thiên quân vạn mã nếu như lọt vào trong chiến trường này thì sợ rằng cũng không ai có thể sống sót.

Tập Lạc Nhi và Khắc Lai Nhi đã từng gặp qua trận pháp này vài lần rồi nhưng cũng ngừng hô hấp, không dám thở mạnh, sợ rằng sẽ bị các cườn giả trong chiến trường để ý đến.

Đây chính là cửa ải cuối cùng của Thiên Huyền Đại Trận, sau khi đi qua chiến trường thì anh âm chém giết cũng biến mất, tất cả trở lại như thường, quay đầu nhìn lại chỉ thấy một đào lâm xinh đẹp. Nếu như chưa từng đi qua thì không thể nào biết được nó kinh khủng cỡ nào.

Sự rung động từ trong đáy lòng của Cổ Diêu vẫn chưa hoàn toàn tiêu biến. Cuộc đại chiến của các chủng tộc vẫn còn lưu lại trước mắt.

Cho dù có là ác ma hải vực cũng không xứng để so sánh với nó.

Đối cơ quan trận pháp thì Cổ Diêu cũng có chút kiến thức, nó được gọi là " Tiểu lĩnh vực ".

Trận pháp đạt đến một trình độ nhất định có thể thay đổi không gian pháp tắc, ví dụ như người bố trí trận pháp thì ở bên trong trận có thể sử dụng sức lực gấp 1.3 lần, 1.5 lần, 2, 3 thậm chí là nhiều hơn, và không gian cũng có thể kéo dài hơn hàng chục, hàng trăm, thậm chí là hàng ngàn lần, hoặc có thể cải biến pháp tắc, dựa vào thực lực của người thao túng.

Đương nhiên trận pháp so với lĩnh vực thật sự thì khác biệt, nó không thể thay đổi không gian pháp tắc bất kỳ lúc nào, bất kỳ ở đâu, nó có giới hạn về địa điểm, mà người tạo ra lĩnh vực cũng có thể nói là chúa tể.

Nhưng có thể nói tóm gọn lại là, trận pháp này vô cùng huyền bí.

<-.' bắt=" ta=" dịch=" nguyên=" cả=" chương=" cho=" đã=" rồi=" tóm=" lại=" có=" 1=" câu=" ">

Bất kể là không gian được mở rộng, thực lực được tăng lên, mô phỏng trông như thật, làm cho người khác có cảm giác áp bách, chỉ với những công năng đó thôi thì có thể khẳng định được rằng Thiên Huyền Đại Trận là một trận pháp huyền ảo, cao cấp nhất, cũng không biết là do kỳ quan cao nhân nào thiết lập nên, trở thành lá chắn cho Tinh Linh tộc.

Có sự tồn tại của nó, Tinh Linh tộc trăm ngàn năm nay có thể ở bên trong sâm lâm này yên hưởng hòa bình, ngăn cản được uy hiếp từ bên ngoài đến.

Muốn thông qua đào lâm đi vào nơi cư trú của Tinh Linh tộc quả nhiên là không dễ.

Nếu như cẩn thận quan sát thì có thể phát hiện ra được chướng khí đang bay lên từ bên trong đào lâm, hội tụ lại thành một lớp màng trên không, trông giống như là một cái nồi ở trên mặt đất, chỉ có điều là mắt thường không thể nhìn thấy mà thôi.

Trên thực tế Thiên Huyền Đại Trận là một không gian chướng khí hoàn toàn phong kín, có thể tạo ra được trận pháp như thế này thì cơ quan sư đương nhiên là không để lại nhưng sơ hở ngáy thơ như thế được.

Nếu như không phải trùng hợp gặp được hai tỷ muội thì khó mà có thể vào được bộ lạc của Tinh Linh.

Mặt trời vẫn chưa xuống, chứng tỏ chỉ mới có một thời gian ngắn mà thôi, nhưng ở bên trong Thiên Huyền Đại Trận thì lại tựa hồ như rất là lâu, một lần nữa chứng minh suy đoán của Cổ Diêu, trận pháp có thể thác loạn cả thời gian thì tuyệt đối chính là cao cấp nhất.

Sau đó lại đi thêm một chút, cây cối thưa thớt hơn, đã có thể nhìn thấy được khói bay lên ở phía xa.

Nơi có khói thì dĩ nhiên là cũng có người – đã đến bộ lạc của Tinh Linh.

170. Chương 11: Bá Tước Dracula

Có lẽ rất ít khi có ngoại nhân đến nơi này làm khách cho nên khi Cổ Diêu và Đông Phương Lộ đến khiến cho rất nhiều Tinh Linh chú ý, nhô đầu ra ngoài cửa sổ nghị luận, có vài tiểu Tinh Linh thậm chí còn góp vui bằng cách đi theo phía sau đoàn người.

Đi đến giữa bộ lạc của tinh thì mới phát hiện ra lời đồn về tất cả các Tinh Linh đều đẹp tuyệt trần quả thật là có thời phong, bởi vì Tinh Linh cũng có xấu, đẹp. Nhưng mà Tinh Linh xấu nhất cũng tương đương với nhân loại, không có làm cho người ta có cảm giác xấu xí. Hơn nữa làn da của các nàng cũng rất là láng mịn, xuất thân từ rừng rậm, cho nên trên cơ thể các nàng cũng có một làn hương thanh tú, vì thế xàng xem càng thấy thuận mắt, do có gọi Tinh Linh là chủng tộc đẹp nhất cũng ko phải là quá.

Tạp Lạc Nhi và khắc Lai Nhi đúng là hai tỷ muội song sinh, dung mạo của hai nàng cũng rất là nổi bật ở đây.

Sau khi đi gần mười phút, thì đến trước một gian mộc lâu không tề, vừa nhìn là có thể nhận ra được nó khác hẳn so với các mộc lâu bình thường, xem ra nơi này chính là nơi mà bộ lạc dùng để tiếp khách.

” Các tiểu quý, mau trở về ăn cơm, đừng có ở chỗ này vui đùa!” Bồ Lỗ Tư phát tay, các tiểu Tinh Linh đang lon ton chạy theo sau liền giải tán.

Đi lên mộc lâu, mới phát hiện ra bên trong không hề đơn giản, mặc dù mộc mạc nhưng không sơ sài, mộc trác trúc y(*), được các Tinh Linh khéo léo cải tạo đã trở thành những tác phẩm nghệ thuật, trên tường treo các vật phẩm nhỏ nhắn tinh xảo, bên ngoài song cửa sổ thì có vài chậu cảnh, hương thơm của các đóa hoa bạch sắc thấm động lòng người, so với mùi hương thanh tân của trúc thì rõ ràng hơn, khiến cho con người cảm thấy vui vẻ thoải mái. Tinh thần sảng khoái.

<@mộc trác=” trúc=” y=” bàn=” gỗ=” ghế=” trúc=”>

Tinh Linh không giống như những người giàu có ở bên ngoài thường trang hoàng phòng hết sức sa hoa tráng lệ, tuy trang bày đơn giản nhưng lạ khiến cho người khác cảm thấy rất dễ chịu.

“Khách nhân, xin mời ngồi.” Bồ Lỗ Tư nói xong thì quay sang nói với một nam Tinh Linh.” Y Nặc Khắc, đi gọi các vị Đại Trưởng Lão đến đây, nói là có khách quý!”

Tinh Linh không dùng những lời khoa trương, dối trá, hay lộ vẻ tươi cười nhiệt tình, mà dùng chính hành động để chứng minh họ rất coi trọng khách. Ngay cả đại trưởng lão cũng mời đến, điều này khiến cho Cổ Diêu và Đông Phương Lộ đều cảm thấy ‘Thụ Sủng Nhược Kinh’.

<@thụ sủng=” nhược=” kinh:=” đợc=” yêu=” thương=” quá=” mà=” vừa=” mừng=” lại=” vừa=” lo=”>

Bọn họ vốn chỉ muốn tìm hiểu về Hấp Huyết Quý, không nghĩ đến Bồ Lỗ Tư lại ‘Lao Sư Động Chúng’, nên tâm trạng có chút bất an.

<@lao sư=” động=” chúng:=” ở=” đây=” chắc=” tác=” giả=” muốn=” nói=” là=” kinh=” động=” đến=” nhiều=” người.=”>

Sau khi Bồ Lão Tư và khách đều ngồi xuống thì lập tức có một nữ Tinh Linh đưa lên một chén trà thơm mát, nhấp thử một ngụm, thanh hương mãn khang. Vị ngọt lưu lại trong lưỡi, đây chính là loại lá trà tốt nhất, là Trúc Trà do chính Tinh Linh tộc dùng ma lực của bản thân để trồng, quả nhiên là danh bất hư truyền.

Một lúc sau, có tám Tinh Linh đi vào một lều. Có cả nam lẫn nữ, đều đã lớn tuổi, nhưng tất cả đều da vẻ hồng hào, mắt vẫn sáng, tinh thần minh mẫn giống như Bồ Lão Tư vậy.

Bồ Lão Tư lập tức giới thiệu cho hai người, tính luôn cả lão, tám vị Tinh Linh này đều là đại trưởng lão của tộc, kiến thức uyên bác, đức cao vọng trọng. Được các tộc nhân tôn kính.

Trong đó Bồ Lão Tư cũng là trưởng lão, thấp hơn so với Đại Trưởng Lão một bậc, nhưng thân phận cũng rất là tôn quý. Nhưng lại tự mình dẫn các Tinh Linh ra ngoài tìm kiếm Tật Lạc Nhi và khắc Lai Nhi, xem ra thân phận của hai nàng cũng không kém.

Sau khi hàn huyên, một vị đại trưởng lão nói:” Không biết là Tinh Linh tộc có thể giúp được gì cho hai vị quý khách?”

Cổ Diêu liền đi thẳng vào vấn đề:” Chúng tôi muốn tìm một tên Hấp Huyết Quỷ!”

Các đại trưởng lão nghe thế thì động dung, từ Y Nặc Khắc bọn họ đã biết là hai người vừa giết chết một tên Hấp Huyết Quỷ.

Cổ Diêu liền nói tiếp:” Thật sự thì chúng ta cũng vô cùng cảm hận Hấp Huyết Quỷ như Tinh Linh tộc vậy, nhưng vì một người bạn của ta đã bị một tên Hấp Huyết

Một vị đại trưởng lão khạc nghe thế thì nhíu mày:” Quý khách. Không phải là ta cố ý ‘tặng’ cho cậu một bát nước lạnh. Hấp Huyết Quỷ là ác ma hung tàn, người bạn của cậu bị hắn bắt đi. Sợ rằng ...”

Lão cũng không có nói hết câu, nhưng ý tứ thì ai cũng hiểu rõ.

” Không, ta cho rằng nàng vẫn còn sống.” Cổ diêu giải thích:” Do một số nguyên nhân đặc biệt cho nên tên hấp huyết quỷ kia không có xuống tay với nàng, vì thế cho nên ta mới tìm đến các vị hỏi thăm một chút về tên hấp huyết quỷ kia!”

Mặc dù không biết là lý do gì nhưng các trưởng lão cũng không có hỏi đến cùng.

Vì thế Cổ Diêu kể lại cho họ những đặc điểm của tên hấp huyết quái khách kia kể lại rõ ràng, kể cả diện mạo, vóc người, và cả vũ kỹ kì quái dùng huyết bóng công kích.

Sau khi Cổ Diêu nói xong thì sắc mặt của cá trưởng lão rất là kỳ quái, thấp giọng bàn luận với nhau, không bao lâu thì một vị trưởng lão nói:” Nếu như không có gì ngoài ý muốn thì tên Hấp Huyết quỷ kia chính là Đức Cổ Lạp!”

<@đức cổ=”” lap:=”” dracula=””>

“Dracula?”

Bởi vì hấp huyết quỷ chính là thiên địch của Tinh Linh cho nên các trưởng lão biết rất rõ về bọn chúng, nhất là về vũ kỹ của chúng, khi Cổ Diêu vừa nhắc đến là họ đã đoán ra được.

Đông Phương Lộ nói:” Các vị có thể nói rõ hơn về tên Dracula này không?”

Một đại trưởng lão nói:” Đương nhiên là có thể, hắn chính là Hấp Huyết Quỷ cường đại nhất của ma giới, được gọi là Huyết Ma, là thủ hạ của Thâm Uyên ma vương Tà Khôi, chức vị bá tước!”

Ma giới cũng đang ở trong trạng thái hỗn loạn, mặc dù không giống như ở Tật Lạc đại lục, quần hùng tịnh khởi, cát địa vì vương, nhưng vẫn phân ra thành nhiều thế lực lớn nhỏ khác nhau.

Trong đó có bảy đại Ma Vương thống lĩnh cả ma giới, thủ hạ của họ có rất nhiều ác ma, ma quỷ, các chủng tộc khác trong ma tộc, các kỳ nhân dị sĩ, cũng có các thế lực bên ngoài thế lực của bảy đại ma vương như Tinh Linh tộc, nhưng các thế lực này đối với các đại ma vương quá yếu, cho nên bọn họ mới có thể sinh tồn được.

” Dracula nổi tiếng với Hấp Huyết Đại Pháp, là một tên gian trá, nham hiểm!”

” Nhưng không biết vì sao Dracula đột nhiên biến mất một thời gian, cách đây bốn năm mới xuất hiện lại.”

Có được các tư liệu về Dracula từ các Tinh Linh trưởng lão Cổ Diêu vừa vui mừng vừa lo lắng. Vui là vì việc hấn đến đây nhờ trợ giúp quả nhiên là có hiệu quả, thời gian Hàn Đan bị bắt đi tính đến nay cũng là bốn năm, trùng hợp với thời gian mà Dracula xuất hiện lại, hơn nữa trước đó hấn đột nhiên biệt tích, có thể là bởi vì đi tập dịch đại lục, còn nữa Hấp Huyết Đại Pháp, cái tên này có vẻ cũng có liên hệ với Hấp Huyết Quái Khách đó.

Lo chính là Dracula lại là một bá tước, đứng đầu giới quý tộc của ma tộc, chỉ thấp hơn Ma Vương mà thôi, chức vị quan trọng, sau lưng lại có thể lực khổng lồ và cả ma vương, Hàn Đan rơi vào trong tay người này, quả thật là phiền toái rồi.

Nhất thời Cổ Diêu trầm mặc:” Không biết quý khách còn có chuyện gì không?”

Cổ Diêu vội nói:” Không có, cảm ơn các vị Đại Trưởng Lão.”

Hấp huyết quý chính là thiên địch của Tinh Linh, hơn nữa cũng không thể vì Đan Đan mà khiến cho Tinh Linh tộc đắc tội với Ma Vương, các Tinh Linh rất nhiệt tâm, thậm chí còn mời đến cả các Đại Trưởng Lão, chỉ điều này thôi thì hấn đã rất cảm kích rồi.

” Nếu vậy, chúng ta đi trước, quý khách, nếu đã đến bộ lạc, xin mời ở lại nơi này vài ngày.”

Cổ Diêu cũng không chối từ, hơn nữa lúc này cũng đã tối rồi, đi suốt đêm ra khỏi rừng cũng không tiện nên gật đầu nói:” Thế thì xin quấy rầy.”

“Bồ Lỗ Tư, việc tiếp đãi đành giao cho người!”

” Vâng, Đại trưởng lão!”

Sau khi dặn dò thì các đại trưởng lão liền rời đi.

Đang cùng Cổ Diêu hàn huyên thì đột nhiên Bồ Lỗ Tư nói:” Vào đi!”

Tạp Lạc Nhi và khắc Lai Nhi thò hai cái đầu vào cửa, ngại ngùng nói:” Ày, Bồ Lỗ Tư trưởng lão, bị ngài phát hiện rồi.”

Bồ Lỗ Tư nghiêm mặt:” Hai tiểu quý này, lén lén lút lút trốn ở bên đó làm gì?”

Tạp Lạc Nhi lè lưỡi, trông rất khả ái:” Bồ Lỗ Tư trưởng lão, chúng con không có lén lén lút lút, chỉ là sợ làm phiền các người đang nói chuyện.”

khắc Lai Nhi tiếp lời:” Chúng con đến đây là có chính sự chứ bộ!”

Bồ Lỗ Tư mỉm cười:” Các người đó, có chuyện gì mà là chính sự chứ?”

” Là thế này!” Tạp Lạc Nhi nói:” Mẫu thân bảo chúng con đến để cảm ơn tỷ tỷ.”

khắc Lai Nhi bổ sung thêm:” Còn nữa, còn tìm ca ca có chút việc.”

Bồ lỗ tư nói:” Được rồi, hai tiểu quý, ta không quản nữa, hai đứa ở lại cùng với khách. Ta đi xem công việc chuẩn bị cho vũ hội, hôm nay vì chuyện của các người mà đã trì hoãn không ít thời gian rồi.”

Lão quay sang Cổ Diêu nói:” Thật xin lỗi, ta không thể tiếp cậu, đêm nay chính là vũ hội hàng tháng của Tinh Linh tộc, ta cũng đại diện cho các Tinh Linh trong tộc, mời hai người tham gia!”

Chủ nhà nhiệt tình mời, hai người dĩ nhiên là không thể nào chối từ được, nên gật đầu đáp ứng.

” Nếu như cần gì cứ việc nói cho Tạp Lạc Nhi và khắc Lai Nhi.” Sau khi nói xong thì Bồ Lỗ Tư liền đi, để lại hai người Cổ Diêu.

Nhìn thấy hai tỷ muội thì Cổ Diêu lại cảm thấy đau đầu, các nàng tìm Đông Phương Lộ thì không nói gì, tìm mình để làm gì chứ?

” Ca ca, mẫu thân nói ...”

Cổ Diêu nghe đến đây thì đột nhiên cảm thấy hồi hộp, chẳng lẽ các nàng đem chuyện ‘vén áo’ nói cho mẫu thân các nàng nghe, nếu thế thì toi rồi!

171. Chương 12: Ải Nhân Thiết Tượng

Cổ Diêu vừa nghe thế thì sút một phát nổi lo lắng bay lên tận chín tầng mây, ngạc nhiên:” Xin lỗi, xin lỗi cái gì?”

Tạp lạc nhi ngại ngừng nói:” Bọn muội sau khi trở về thì đã nói lại cho mụ mụ nghe chuyện về tên Hấp huyết quỷ, còn nói với mẫu thân là ca ca rất hung ác, không phải người tốt, kết quả là bị mẫu thân mắng cho một trận, người nói ca ca là người tốt, còn bảo bọn muội đến để xin lỗi ca ca.”

Khắc lai nhi cũng cúi đầu nói:”Ca ca, thật sự là xin lỗi, bọn muội tưởng rằng ca ca là người xấu.”

Oh Yeah, cũng may là các nàng không có nói đến chuyện ‘vén áo’ nếu không thì chắc mình đã biến thành một ‘Người Tốt Háo Sắc’.

Cổ Diêu lau mồ hôi lạnh nhưng vẫn cười nói:” Không có gì, các người không cần để ở trong lòng.”

Tạp lạc nhi nói:” Thật sao, ca ca, thật sự là không giận sao?”

Khắc lai nhi nói:” Đúng đó, bọn muội đã rất là lo lắng.”

Mặc dù lúc trước có chút hiểu lầm nhưng Cổ Diêu không hề so đo với các tiểu hài tử, tinh linh có tuổi thọ là hai trăm tuổi, tạp lạc nhi và khắc lai nhi năm nay mới có mười chín tuổi, mặc dù đã trở thành thiếu nữ rồi nhưng tâm trí thì chẳng khác các tiểu nữ hài mười hai mười ba tuổi của nhân loại.

” Đương nhiên, ca ca xấu tính thế sao?”

” Nếu thế thì tốt quá rồi, ca ca quả nhiên là người tốt!”

Hai tỷ muội đã yên tâm cho nên tiếp tục chỉ chỉ tra tra như hai con chim nhỏ. Ngồi tán dóc cùng với Cổ Diêu và Đông Phương Lộ, cho đến khi trời tối, xem sắc trời thì có lẽ đã tám giờ tối, các nàng kéo tay hai người:” Ay da, vũ hội sắp bắt đầu rồi, ca ca tỷ tỷ, chúng ta mau đi thôi!”

Suốt cả ngày sống trong rừng rậm. Cho dù các tinh vốn yêu thích sự yên lặng cũng sẽ cảm thấy có chút buồn, bọn họ cũng muốn có việc gì đó để vui vẻ, để giảm bớt sự nhàm chán, vì thế mỗi tháng đều tổ chức một lần vũ hội.

Vũ hội của tinh linh tộc vô cùng long trọng, ngoại trừ những người có nhiệm vụ ra thì tất cả thành viên đều tham dự lễ hội này.

Nếu như là vũ hội thì đương nhiên nhảy múa không thể không có được. Nhưng không chỉ có thế, trong vũ hội còn có rất nhiều tiết mục khác như ca hát, binh tửu, các trò chơi, thậm chí còn có cả thi đấu với nhau, có nhiều tinh linh trong vũ hội này mà tìm được một nửa của mình, đây cũng là một truyền thống đặc sắc của tinh linh tộc.

Mọi người nhanh chóng đến được nơi tổ chức. Ở giữa bộ lạc có một bãi đất trống rất rộng.

Nhưng lúc này nó đã không trống nữa mà đã có rất nhiều tinh linh, ngồi vây quanh một ngọn lửa lớn, các điệu nhạc của tinh linh vang lên, lưu chuyển khắp trong không gian, mùi thơm của rượu hòa lẫn với mùi thịt nướng theo từng làn gió mà lan tỏa khắp nơi, vũ hội vô cùng náo nhiệt.

Nhóm người Cổ Diêu vừa vào đến nơi là đã được các tinh linh nhận ra, trong tộc rất ít người được thấy qua nhân loại.

Chuyện hai người Cổ Diêu đánh chết một Hấp Huyết Quỷ sớm đã lan truyền khắp tộc, thực lực luôn được xem trọng, nhìn thấy bọn họ thì các tinh linh cũng nhìn họ với ánh mắt bội phục, vẫn an họ, lòng nhiệt

tình của họ đã vượt xa dự tính của Cổ Diêu. Cổ Diêu thậm chí cảm giác được mình không phải là người xa lạ mới đến nơi này lần đầu, mà dường như là bạn hữu lâu năm không gặp vậy.

Cổ Diêu và Đông Phương Lộ được coi là khách quý, nên dĩ nhiên là được xếp cho chỗ ngồi ở vị trí trung tâm. Cùng ngồi với Bồ Lão Tư và các Đại Trưởng Lão khác.

Bồ Lão Tư giới thiệu mọi người cho Cổ Diêu biết, Cổ Diêu và Đông Phương Lộ kinh ngạc phát hiện ra rằng, bọn họ cũng không phải là những người duy nhất khác chủng tộc, còn có một người không phải là tinh linh.

Đó là một ả nhân có thân hình chỉ cao bằng phân nửa nhân loại. Cổ rất ngắn, thân hình khỏe mạnh, trên mặt đầy râu quai nón. Hàm răng hơi vàng.

Ả nhân chính là chủng tộc vô cùng hào sảng, hơn nữa nếu như là trên bàn rượu thì có thể lập tức trở thành bạn tốt với một người mà trước đó chưa hề quen biết, điểm này thì Cổ Diêu nhanh chóng được nhận thức.

” Nào nào nào, các bằng hữu nhân loại, ngồi đây này, chúng ta uống vài ly nào!” Ba Khắc Lợi vỗ vỗ xuống chỗ ngồi ở kế bên, vô cùng nhiệt tình bắt chuyện với Cổ Diêu.

Thình thình khó từ chối, huống hồ sự chân thành của Ba Khắc Lợi cũng đã động Cổ Diêu, vì thế hắn liền đi đến đó.

Ba Khắc Lợi dường như không chờ đợi được mà giơ chén rượu lên:” Bằng hữu, rất vui khi quen biết người, ta tên là Ba Khắc Lợi, là thợ rèn của tinh linh tộc.”

Cổ Diêu cũng giơ chén rượu lên:” Ta tên là Diêu Cổ, cũng rất vui khi quen biết ngài.”

Vốn hắn muốn vang danh ở nơi này, để cho Đoan Mộc Tình có thể biết được tin tức về hắn, dùng tên thật là tốt nhất nhưng lúc ở Ngã Trạch Lạp Tư thì Đan Đan đã từng nhắc qua tên của hắn trước mặt tên quái khách kia, còn thêm chuyện của Thuần Vu Tuyên, vì thế không thể không sửa lại. Diêu Cổ, chính là tên của Cổ Diêu được đọc ngược lại, hơn nữa mình lại đến từ Huyết Hải.

Còn Đông Phương Lộ thì sửa lại thành Lộ Tình, đó chính là tên của nàng và Đoan Mộc Tình hợp lại, hai người đều đến từ biển máu và tên đều có liên quan đến Đoan Mộc Tình, nên chỉ cần nàng nghe được là có thể đoán ra được.

Vừa uống vào một ly rượu, cảm giác giống như là uống nhung nham vậy, trong bụng nóng hổi lên. Cổ Diêu chưa từng uống qua loại rượu nào mạnh như thế cả, rượu do ả nhân điều chế quả nhiên là danh bất hư truyền.

Ba Khắc Lợi buông chén rượu nói:”Diêu cổ, cảm ơn cậu đã cứu tạp lạc nhi và khắc lai nhi, ta tận đã nhìn các nàng lớn lên, hai hài tử này tuy rất tinh nghịch nhưng cũng rất thiện lương.”

” Không có gì, chúng ta chỉ là vô tình gặp thôi, lúc đó sao có thể khoan tay đứng nhìn chứ.” Cổ Diêu liền nói vài câu khách sáo, sau đó nói:” Ba Khắc Lợi tiên sinh, nếu nói thế thì ngài đã ở lại tinh linh tộc một thời gian dài rồi?”

Hắn nhìn thấy Ba Khắc Lợi và các tinh linh khác rất quen thuộc, hắn không phải là người mới đến bộ lạc.

” Ha ha, đúng vậy.” Ba Khắc Lợi vuốt râu cười sang sảng:” Ta nghĩ xem, xem ra cũng đã hơn ba mươi năm rồi, ta nhớ lúc đó ta còn rất trẻ, thật không ngờ chỉ chớp mắt cái mà hai tiểu quỷ kia đã lớn như thế rồi, thời gian quả thật là tàn khốc!”

Hắn cảm thán xong thì nói tiếp:” Đúng rồi, Diêu Cổ, không cần kêu ta bằng tiên sinh gì đó. Nghe không tự nhiên gì hết, gọi Ba Khắc Lợi là được rồi.”

Nếu như một ả nhân xem ai đó là bạn hữu thì họ thích được đối phương gọi bằng tên, không phân biệt tuổi tác, bởi vì như thế thì có cảm giác thân thiết hơn.

”Ba mươi năm?” Cổ Diêu có chút kinh ngạc.

Ả nhân cũng là chủng tộc rất đoàn kết giống như tinh linh tộc vậy, họ không gia nhập bất kỳ phe cánh nào, nhưng họ không giống tinh linh tộc là cả tộc đều sống ở trong rừng rậm. Đa số họ sống chung với nhau ở trong núi, thỉnh thoảng cũng có vài ả nhân sống trong thành thị nhưng số lượng rất ít.

Một ả nhân thoát ly tộc nhân của mình, đến ở cùng với tinh linh tộc mấy chục năm, quả là chuyện rất hiếm thấy.

Tựa như biết được nghi hoặc của Cổ Diêu cho nên Ba Khắc Lợi lập tức giải thích:” Là như thế này, ba mươi năm trước, ta chỉ là một thợ rèn, chỉ yêu thích công việc của mình. Nhưng bởi vì có một nguyên liệu đặc biệt chỉ có ở tại Tinh Linh sâm lâm cho nên ta mới một mình đi đến nơi này. Nhưng mà lại gặp phải một tên ác ma, bị hắn tập kích, lúc ấy ta vẫn còn rất trẻ, thiếu chút nữa là đã táng thân dưới tay của hắn rồi, nhưng mà may mắn cho ta là lúc đó có một tinh linh đi ngang qua. Tinh linh đó vốn có thể không để ý đến chuyện này, nhưng vẫn ra cứu giúp. Tên ác ma kia rất mạnh, tinh đó sau khi giết chết ác ma thì cũng đã mất luôn thứ quý giá nhất, đó chính là sinh mạng của mình.”

Ba Khắc Lợi nói đến đây thì có chút thương cảm:” Ta rất xấu hổ, nhất là khi biết Tinh Linh kia còn là một người cha, vẫn còn hai hài nhi, khi đó trong lòng ta càng thêm bất an, ta bị vị tinh linh kia làm cảm động, không thể để cho hài tử của hắn chịu khổ được, vì thế ta quyết định không trở về sơn động nữa mà ở lại tinh linh bộ lạc để chế tạo vũ khí, chiếu cố hai hài tử kia. Các nàng chính là Tạp Lạc Nhi và Khắc Lai Nhi.”

không ngờ, trong đó lại có một câu chuyện như thế, Cổ Diêu cảm thán.

Tinh linh quả thật là đáng yêu. Một chủng tộc và nhiệt tình thiện lương, hữu hảo, nhiệt tình, ả nhân cũng rất có tình nghĩa, ma giới cũng có nhiều chủng tộc rất tốt, ở nơi này càng lâu thì Cổ Diêu càng cảm giác được thế giới này so với những điều mà hắn biết được từ các cổ thư ở tạp địch đại lục hoàn toàn khác xa nhau, bởi vì các cổ thư đó đều chỉ ra rằng ma giới, cũng chính là thất lạc đại lục, rất là ghê tởm, bạo lực và hỗn loạn. Xem ra lịch sử đã bị bẻ cong, ma giới cũng có mặt tốt đẹp của nó.

Phụ nữ luôn rất cảm tính. Sau khi nghe xong câu chuyện thì hốc mắt cũng đỏ lên.

“Ba Khắc Lợi đại thúc!” Một giọng nói trong như chuông bạc vang đến, Tạp Lạc Nhi và Khắc Lai nhi tựa như hai con bướm nhẹ nhàng tung tăng bay lại:” A, ca ca tỷ tỷ, hai người cũng ở nơi này?”

Nhìn thấy hai tỷ muội không nhắc đến đề tài kia nữa, nét mặt cũng tươi cười trở lại:” Đây, hai tiểu quý, lai đến trộm rượu của đại thúc nữa phải không?”

Tạp lạc nhi lắc đầu nói:” Không có đâu, ba khắc lợi đại thúc!”

Khắc lai nhi nói tiếp:” Chúng con đến là để nhờ đại thúc làm ma pháp trượng cho chúng con, hôm nay là sinh nhật mười tám của tụi con rồi.”

” Còn dám nói nữa!” Ba khắc lợi nghiêm mặt:” Vẫn còn chưa có ma pháp trượng mà đã cả gan trốn ra khỏi thiên huyền đại trận, nếu như có thêm ma pháp trượng thì ai có thể cản được các ngươi chứ? Ma pháp trượng à? Quên đi, ai bảo không chịu nghe lời!” Tạp lạc nhi nghe thế thì buồn bã:” Ba khắc lợi thúc thúc, tụi con sau này sẽ nghe lời mà, tụi con cũng đã mười tám tuổi rồi mà vẫn chưa ra khỏi bộ lạc nên có chút tò mò, nên mới trốn ra ngoài ngắm cảnh một chút thôi mà, chỉ một chút mà thôi.”

Khắc lai nhi cũng nói:”Đúng đó, tụi con không dám nữa đâu!”

Bởi vì tuổi thọ của tinh linh khá dài, mười tám tuổi cũng như hài tử mười hai tuổi của nhân loại, thể chất và tâm trí sẽ phát triển rất nhanh, đây là giai đoạn trọng yếu của nhân sinh, sinh nhật mười tám tuổi của tinh linh cũng có ý nghĩa như thế.

Nhìn thấy bộ dáng của hai nàng ba khắc lợi thở dài nói:” Ma trượng thì để sau đã, vài hôm trước hai khối tinh thạch trung tâm của thiên huyền đại trận có vấn đề cho nên đại thúc đã lấy hai khối tinh thạch để tạo ma pháp trượng cho hai đứa đi tu bổ đại trận rồi, mấy ngày nay công việc lại rất là bề bộn, tạm thời đại thúc không thể ra ngoài tìm tinh hạch tốt cho hai đứa được.”

” Hay quá, con biết đại thúc là tốt nhất mà!” Tạp lạc nhi nghe thế thì hoan hô.

Khắc lai nhi cũng tươi cười:” Không sao, không sao, thiên huyền đại trận liên quan đến sự an toàn của tộc, so với quà sinh nhật của tụi con thì quan trọng hơn nhiều!”

Mặc dù các nàng vẫn còn đơn thuần những cũng rất hiểu chuyện, nếu như không phải sinh nhật lần thứ mười tám rất quan trọng thì các nàng cũng không có trốn ra ngoài để cho mọi người trong tộc phải lo lắng.

Cổ Diêu ngắt lời:” Này này, tạp lạc nhi, khắc lai nhi, hôm nay là sinh nhật lần thứ mười tám của hai muội sao?”

Hai tỷ muội gật đầu:” Vâng ạ, ca ca, từ hôm nay trở đi thì bọn muội đã trưởng thành rồi!”

” Vậy à, vậy sau này các người phải hiểu chuyện hơn đó!” Cổ diêu cười nói:” Sinh nhật lần thứ mười tám của hai muội, ca ca cũng không có lễ vật gì chỉ có hai vật này tặng cho hai muội thôi!”

Hắn đưa tay ra, trong lòng bàn tay của hắn có hai vật, đó chính là hai tinh thể trong suốt có hình củ ấu, ánh sáng trong đó không ngừng chiếu ra tựa như là bầu trời đêm có đầy sao vậy, rất là xinh đẹp.

Nữ tử hầu như đều thích các vật xinh đẹp, tạp lạc nhi và khắc lai nhi cũng bị nó hấp dẫn. Yên lặng nhìn hai khối tinh thể, mặc dù không biết chúng là gì nhưng vẫn không thể kiềm chế được:” Thật là đẹp!”

Ba Khắc Lợi kinh ngạc nói:” Ma Lực Chi Nguyên, đây là Ma Lực Chi Nguyên!”

Ma lực chi nguyên là tinh hạch tốt nhất để làm ma pháp trượng, nó không phải là tinh hạch cao cấp nhất nhưng lại vô cùng thích hợp cho hai tỷ muội tạp lạc nhi và khắc lai nhi sử dụng, bởi vì hai tỷ muội đều tu luyện đồng thời nhiều ma pháp, mà ma lực chi nguyên chính là tinh thể có tính năng của tất cả các loại ma pháp.

Tinh thể có nhiều thuộc tính ở ma giới đã rất là hiếm thấy rồi đừng nói chi là toàn bộ, nhưng mà ở tạp dịch lại lực thì ngược lại, tuy không phải là dễ kiếm nhưng cũng không khó hơn ở ma giới. Vật hiếm thì quý, bất kể là thể nào, ở tại ma giới thì ma lực chi nguyên là vô cùng trân quý, hơn nữa nó lại vô cùng xinh đẹp, hiển nhiên các nữ ma pháp sư đều rất thích.

Ba khắc lợi vui vẻ nói:” Hắc hắc, có hai khối ma lực chi nguyên này thì ngày mai đại thúc có thể làm ma pháp trượng cho hai đứa rồi, tiểu quý, còn không mau cảm ơn ca ca đi!”

Hai tỷ muội vui mừng khôn xiết, lập tức nói:” Cảm ơn ca ca, ca ca quả nhiên là người tốt!” Hai nàng lập tức ôm lấy Cổ Diêu, chu cái miệng xinh xắn của mình ra, hai tỷ muội mỗi người một bên, hôn lên mặt của Cổ Diêu cùng một lúc.

Ba Khắc Lợi bất mãn la lên:” Đã rất lâu rồi các người không có thân đại thúc!”

Tạp lạc nhi nói:” Tại râu của đại thúc cứng quá chứ bộ!”

Khắc lai nhi cũng vội nói:” Đúng đó, nó làm tụi con thấy đau.”

Ma Lực Chi Nguyên chính là phần thưởng của công hội, vốn hắn định dùng nó để bồi dưỡng cho các thuộc hạ là Ma Pháp Sư. Nhưng trước khi các tử sĩ thành thực thì hắn đã đi đến thất lạc đại lực rồi, vì thế hắn mới tặng cho hai tỷ muội.

Đông Phương Lộ có chút xấu hổ, trong lòng chợt oán giận Cổ Diêu, tên lưu manh này, cái túi của hắn đúng là túi bách bảo mà, lấy ra toàn là bảo bối, mình không thể có được bản lãnh đó.

Đêm nay chính là ngày sinh nhật quan trọng nhất của hai tỷ muội, tên lưu manh này thì tốt rồi, còn mình thì lại không có vật gì, trước đó lại không hề biết trước, bất chợt thế này thì lấy ra được cái gì đây chứ.

Đang lúc đắn đó thì đột nhiên trong tay của nàng có thêm một vật gì đó. Mở ra thì thấy được hai tấm khăn lụa.

Thấy Cổ Diêu nháy mắt với nàng thì nàng hiểu được là do Cổ Diêu lén đưa cho nàng, nhưng nàng cũng có chút lo lắng, chỉ là vì hai chiếc khăn này quá bình thường, liệu có thể làm quà sinh nhật hay không?

Nhưng nàng không còn sự lựa chọn nữa nên chỉ có thể đưa ra:” Tạp lạc nhi, khắc lai nhi, đây coi như là quà tỷ tỷ tặng cho hai muội.”

”Cảm ơn tỷ tỷ!” Hai tỷ muội cao hứng mà tiếp nhận, sau đó ngạc nhiên nói:”Tỷ tỷ, đây là cái gì thế?”

Các nàng mở tấm khăn lụa ra, càng lúc càng lớn, sau đó tấm khăn lụa biến thành hai cánh y phục bó sát người. Đông phương lộ cũng không có nói cho bọn họ nghe tên của tấm lụa đó cho nên bọn họ cũng không biết được.

Ba Khắc Lợi dù sao cũng là một thợ rèn, kiến thức rộng rãi, xem xét một chút rồi nói:” Đây chính là La La Tầm Ti, là nguyên liệu để chế tạo y phục, mặc lên người rất là dễ chịu, sau khi đưa ma lực vào thì có thể tăng hiệu quả của ngự phong thuật, tiểu quý, cái này rất là quý đó!”

Hai tỷ muội vừa nghe vậy là cuống quýt nói cảm ơn, liên tục có được hai món quà sinh nhật tốt như thế khiến cho các nàng rất là vui vẻ.

Đông Phương Lộ lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, thầm nghĩ tên lưu manh này xem ra cũng ‘chơi đẹp’ lắm chứ, không khiến cho mình bị lâm vào cảnh khó coi.

Ba Khắc Lợi nói:” Nghe này, hai tiểu quý, nếu như hai đứa còn dám lên ra khỏi Thiên Huyền Đại Trận nữa thì ta sẽ thu hồi Ma Trường lại!”

Tạp lạp nhi le lưỡi:” Không có đâu, Ba Khắc Lợi đại thúc, con hứa mà!”

Khắc lai nhi nói:” Chúng con sẽ ngoan ngoãn nghe lời mà!”

” Ay, chúng con phải quay về chỗ của mẫu thân rồi, Ba Lợi Khắc đại thúc, ca ca, tỷ tỷ, gặp lại!” Hai tỷ muội lại chạy mất.

Nhìn hai thân ảnh hoạt bát, Ba Khắc Lợi lắc đầu nói:” Đúng là hai tiểu quý mà, khiến cho người ta phải nhức cái đầu lâu!”

Lời tuy thế nhưng ai cũng nhận thấy được Ba Khắc Lợi vô cùng yêu thương hai nàng, nếu như lúc đầu hắn chỉ là muốn báo ân thì lúc này hắn đã hoàn toàn xem hai tỷ muội như là nhi nữ của mình vậy.

Ải nhân chính là chủng tộc chế tạo vũ khí tốt nhất, vũ khí do họ chế tạo ra là vô cùng tốt, mà khả năng đánh giá vũ khí cũng thế, vì vậy lúc này Ba Khắc Lợi chỉ cần nhìn sơ qua là biết được Ma Lực Chi Nguyên và La La Sa Y.

Cổ Diêu chợt động, lấy Khốn Long ra, đưa ra trước mặt:” Ba Khắc Lợi, có thể giám định nó dùm ta không?”

172. Chương 13: Giám Định Khốn Long

” Đây là cái gì, hỏa côn?” Phản ứng của Ba Khắc Lợi hoàn toàn giống với Cổ Diêu và những người khi lần đầu chứng kiến nó, mà quả thật thì nó cũng giống hỏa côn thật, vừa đen vừa cũ, không có mũi nhọn, vì thế nơi thích hợp nhất dành cho nó chính là nhà bếp.

Cổ Diêu vuốt vuốt mũi:” Ta nghĩ không phải thế, ít nhất thì nó không phải là thanh hỏa côn bình thường, hắc!”

Đương nhiên, một thanh hỏa côn bình thường thì làm sao có thể chịu nổi cự áp của Minh Vương Trảm chứ.

Ba Khắc Lợi quan sát nó, rồi tán đồng:” Đúng vậy, quả là có chút cong, nhưng là độ cong của nó quá ít, cũng không thể nói nó là đao được, vì độ cong của nó không có lợi cho việc bổ ra.”

Hắn dùng tay cầm lấy Khốn Long để cảm nhận, có cảm giác tự thạch phi thạch, cũng không phải là kim loại, từ từ nói:” Chất liệu này quả thật là kỳ quái, ta chưa từng nhìn thấy qua lần nào.”

Nói đến đây thì Ba Khắc Lợi chợt hưng phấn hẳn lên, dùng một nguyên liệu không biết đến để tạo ra một loại vũ khí, việc này đối với các ả nhân thiết tượng thì vô cùng hấp dẫn.

” Được rồi, ta sẽ tìm hiểu kỹ càng về nó.”

Ba Khắc Lợi nói xong thì trong tay cũng xuất hiện một mảng kim quang, làn kim quang đó rất là mềm mại, giống như là chất lỏng, từ từ rơi vào Khốn Long, sau đó thì thẩm thấu vào.

Đây chính là năng lực đặc biệt của ả nhân - Nguyên Tố Tham Trắc, bọn họ có thể đưa năng lực của bản thân truyền vào trong vật chất để thăm dò tính chất của nó khả năng này có thể giúp cho các ả nhân biết rõ được tỉ lệ nguyên tố của vật phẩm dùng cho việc rèn, chế tạo trang bị, chính nhờ vào khả năng này mà khiến cho khả năng chú tạo của ả nhân vang danh.

<@tham trắc:=“” thăm=“” dò=“”>

Nhưng thật đáng tiếc là đòn sát thủ này đã mất đi hiệu nghiệm, chất lỏng màu vàng chỉ thấm vào hai ba giọt thì không thấm vào nữa mà chỉ dính vào bề mặt.

Ba Khắc Lợi thấy thế thì càng kinh ngạc:” Kết cấu rất là tinh vi, rất là chắc chắn, xem ra nó rất là cứng rắn. Nhưng mà nó lại hoàn toàn trái ngược với trọng lượng của nó. Điều này quả thật là không có khả năng!”

Cổ Diêu tuy không thể nghe được các thuật ngữ nhưng hẳn có thể khẳng định được, Khôn Long quả thật là rất đặc biệt, ngay cả ả nhân thiết tượng cũng gặp khó khăn với nó.

Lúc này Ba Khắc Lợi không chỉ là hứng thú nữa mà là muốn hoàn toàn hiểu rõ Khôn Long.

“Điều Cổ, ta nghĩ rằng cần phải mang nó về, dùng thêm dụng cụ mới có thể giám định nó được, không biết như thế được không?”

Cổ Diêu cười nói:” Đương nhiên là có thể. Làm phiền ngài rồi.”

” Đừng có khách khí.” Ba Khắc Lợi cười nói:” Ta còn sợ như thế thì lại không tiện cho huynh đệ, nếu như không thể giám định được nó thì chắc đêm nay ta không thể ngủ được!”

Ngoại trừ thiên phú trời cho ra thì sự chuyên chú của các ả nhân thiết tượng cũng góp phần vào thành công của họ, đây cũng giống như là một môn nghệ thuật vậy, giống như là điêu khắc hay hội họa. Có nhiều người rất là đam mê, và Ba Khắc Lợi cũng chính là một trong số đó.

Lúc này thì tiếng nhạc đột nhiên vang lên cao, các Tinh Linh thì cũng đứng dậy đi thành đôi tiến lại gần đồng lửa. Đi đến giữa để bắt đầu khiêu vũ, đây cũng chính là tiết mục không thể thiếu của vũ hội - Khiêu Vũ Tập Thể.

Tinh Linh thì trời sinh có khiếu khiêu vũ. Bọn họ có vóc dáng uyển chuyển, động tác thanh nhã, bọn họ bước theo tiết tấu, phối hợp với từng bộ vị trên toàn thân, khiến cho người khác bị hấp dẫn.

Tạp Lạc Nhi và Khắc Lai Nhi lại không biết từ đâu chui ra, chạy đến trước mặt Cổ Diêu:” Ca ca, chúng ta khiêu vũ nha?”

”Ặc! Khiêu vũ?” Cổ Diêu vội lắc đầu:” Ta không được đâu, hai muội tìm Ba Khắc Lợi đại thúc đi.”

Cái này cũng không phải là từ chối, nói đến khiêu vũ thì Cổ Diêu chẳng khác nào ‘Supper Chicken’, chưa từng học qua. Nếu như ra đó nhảy chẳng khác nào ra làm trò, nhiều khi còn khiến cho người khác cười đến rụng cả răng, biết thân biết phận là tốt nhất.

Tạp Lạc Nhi reo lên:” Không được, Ba Khắc Lợi đại thúc luyện tập mấy chục năm rồi mà vẫn không được!”

Khắc Lai Nhi nói:” Đó là do đại thúc thường xuyên giẫm lên chân của người khác!”

” Này này này, hai tiểu quỷ kia, nói xấu gì đại thúc đó hả!”

Ba Khắc Lợi rất là bất mãn, nhưng mà cũng phải công nhận rằng ả nhân quả thật là không giỏi về vũ đạo, vóc người của bọn họ chính là nhược điểm trí mạng, bất kể là luyện tập thể nào đi chăng nữa thì động tác cũng không có đẹp như các Tinh Linh được.

Cũng may cho là lúc này sự hứng thú của hắn hoàn toàn tập trung vào Khôn Long, không để ý đến hai tỷ muội, nếu không thì chắc lúc này hắn đã phải chịu đả kích rồi.

Hắn mỉm cười nhìn Cổ Diêu nói:” Khả năng khiêu vũ của Tạp Lạc Nhi và Khắc Lai Nhi rất nổi tiếng trong bộ lạc đấy, nhưng ánh mắt của hai nàng cũng rất cao đó, cho đến bây giờ vẫn là hai tỷ muội cùng nhảy cả, chưa từng mời người khác đó, Điều Cổ, người quả thật là may mắn, ha ha ha ...”

Tạp Lạc Nhi vội nói:” Ca ca không phải là người ngoài, ca ca là ân nhân cứu mạng của tụi con mà!”

Khắc Lai Nhi cũng nói thêm:” Đi nào, ca ca, dễ lắm, bọn muội sẽ dạy ca ca nhảy.”

Hai tỷ muội không đợi Cổ Diêu lên tiếng đã kéo Cổ Diêu vào sân, tất cả các tổ khác đều là một cặp cả chỉ có ba người Cổ Diêu là đặc biệt nhất, gồm cả ba người, nhưng mà vấn đề này cũng không có là gì, Tạp Lạc Nhi và Khắc Lai Nhi hỗ trợ cho Cổ Diêu, chỉ dẫn cho hắn từng động tác, hai ý muội xuyên hoa dẫn điệp, đứng hai bên của hắn bắt đầu nhảy.

Lúc đầu Cổ Diêu còn cảm thấy có chút khó khăn, nhưng rồi từ từ cũng thả lỏng.

Khi tu luyện Quỷ Bộ thì hẳn phải học qua các động tác có thể nói là vô cùng biến thái, so với vũ đạo thì xem ra điều này vô cùng đơn giản.

Hầu như là không cần tốn chút sức nào, Cổ Diêu đã có thể nắm được động tác và âm luật, có thể phối hợp ăn ý với hai tỷ muội Tạp Lạc Nhi và Khắc Lai nhi. Hoàn toàn không giống như người vừa mới bắt đầu học nữa, mà giống như người có kinh nghiệm lão luyện, thậm chí là không thua kém hai tỷ muội.

Nhạc khúc vừa kết thúc thì hai tỷ muội thở ra một hơi thật đã, Tạp Lạc Nhi nói:” Ca ca còn nói là không biết khiêu vũ sao, xem ra còn hơn cả bọn muội nữa!”

Khắc Lai Nhi nói:” Đúng đó, ca ca khiêm nhường quá rồi đó!”

Trở lại chỗ ngồi thì thấy Đông Phương Lộ đang ngồi một mình, có chút tích tịch, Cổ Diêu trêu nàng:” Tam tiểu thư, không có ai mời khiêu vũ sao?”

Đông Phương Lộ cười nhạt nói:” Hừ, có ít nhất là mười nam Tinh Linh đến mời ta!”

Nàng không phải là thổ phồn, mặc dù sau khi cải trang thì nàng không xinh đẹp như trước nhưng dung mạo vẫn rất là thanh tú, hơn nữa nàng lại là người đánh chết một tên Hấp Huyết Quỷ, cho nên không ít nam Tinh Linh đến mời nàng khiêu vũ.

Cổ Diêu cười nói:” Vậy tại sao lại cự tuyệt thế?”

Đông Phương Lộ hừ lạnh:” Không cần người xen vào, bốn tiểu thư không có hứng thú với việc nhảy múa.”

” Ta nghĩ chắc là cô nhảy không đẹp, nói cũng đúng, người như cô mà nhảy đẹp mới là lạ!”

” Hừ, người mới nhảy xấu đó!” Đông phương lộ nhún mày lại.

Lúc này tiếng nhạc lại vang lên. Cổ Diêu vươn tay ra:” Không có cách nào khác, đừng nó mạnh miệng nữa, nào, ta dạy cho cô nhảy.”

Vừa rồi có thể học được vũ điệu của Tinh Linh nhanh như thế Cổ Diêu cũng có chút đắc ý, tự biên tự diễn.

” Có quỷ mới cần người dạy!” Đông phương lộ liếc hắt một cái, nhưng cũng đưa tay ra cho hắn nắm. -.-’

Tiến vào sân. Hai người khiêu vũ theo điệu của các quý tộc ở tạp dịch đại lục, Đông Phương Lộ xuất thân từ một trong bát đại cổ tộc, từ nhỏ đã được các vũ sư chuyên nghiệp chỉ dạy, nhưng sau này Đông Phương gia tộc phát hiện ra, muốn cho Đông Phương Lộ khiêu vũ là một việc cơ hồ là không có khả năng làm được, hơn nữa nàng cũng không thích cùng nam nhân ôm ôm nhảy nhảy.

Cũng may là nàng vẫn còn nhớ một ít động tác cơ bản nên có thể nhảy được, nhưng người chủ đạo nhanh chóng chuyển thành Cổ Diêu. Người luyện thành Quỷ Bộ thì muốn tập khiêu vũ quả thật là rất dễ dàng, Cổ Diêu nhanh chóng nắm được các tinh túy của khiêu vũ. Cổ Diêu nhanh chóng bắt đầu di chuyển dễ dàng hơn. Sau đó thì ngày càng thuần thục, rồi dần dần chiếm thế chủ đạo của Đông Phương Lộ.

Động tác của hắn lấy cơ sở là Quỷ Bộ. Quỷ dị khoa trương, có thể xuất hiện ở bất kỳ phương vị nào, ẩn chứa cảm giác yêu dị nói không nên lời, tao nhã nhưng lại cũng rất cuồng dã, tinh tế rồi lại bạo dạn, bình ổn rồi lại kỳ dị, hai phong cách hoàn toàn khác biệt, nhưng nó lại hợp lại cùng nhau. Khiến cho những người khó tính nhất cũng không thể chê được.

Ba Tinh Linh cất cao giọng hát của mình lên. Bên trong sân đột nhiên xuất hiện một khoảng trống, các nàng tạm thời không dùng đến vũ điệu của mình nữa mà bắt đầu theo phong cách mới. Bọn họ không ngờ rằng hai nhân loại này còn có vũ điệu hay như thế, nếu như bọn họ biết được Cổ Diêu chỉ là người mới lần đầu khiêu vũ thì nhất định sẽ cười đến trời long đất lở.

Khi âm thanh cuối cùng của điệu nhạc vang lên cũng là lúc Đông Phương Lộ thuận thế nghiêng người ngã xuống hợp với mặt đất một góc bốn mươi lăm độ, còn cổ tay của Cổ Diêu cũng ôm ngang cổ của nàng, đó là một tư thế rất là mập mờ nhưng lại cũng rất là kích thích, và đồng thời cũng làm cho điệu nhảy trở nên vô cùng hoàn mỹ.

Cổ Diêu không thể không thừa nhận được rằng vũ đạo quả thật là có một mỹ lực không thể nào tả được bằng lời, thông qua ngôn ngữ của cơ thể, tâm tình của hai người có thể dễ dàng trao đổi với nhau.

Đông Phương Lộ cũng hoàn toàn hòa vào vũ điệu, sau khi tiếng nhạc dừng hẳn gần mười giây hai người mới có ý thức nhìn lại tư thế của mình.

Vội vàng nghiêng đầu rời khỏi cánh tay của Cổ Diêu, mặt của Đông Phương Lộ ửng hồng:” Uy, lưu manh, còn không mau đỡ ta đứng lên!”

Cổ Diêu cũng cà lăm:” A, đư.. được!”

Sau khi rời khỏi lồng ngực của Cổ Diêu thì Đông Phương Lộ lập tức đi về chỗ ngồi.

Ay da, động tác vừa rồi có vẻ hơi quá rồi, nàng có giận mình không ta?

Cổ Diêu trong lòng có chút lo lắng, nhưng đột nhiên nhớ đến vòng eo co dãn đầy sức sống của Đông Phương Lộ thì lại nóng lên.

Trở lại chỗ ngồi, thì thấy hai đôi tay nhỏ của Tập Lạc Nhi và Khắc Lai Nhi cũng đỏ lên vì vỗ tay, hưng phấn hỏi:” Ca ca, ca ca và tỷ tỷ nhảy thật là đẹp, đó là điệu gì thế?”

Thực ra vừa rồi vốn không phải là vũ điệu giao tiếp bình thường, Cổ Diêu do tâm tình hưng phấn nên vận dụng thêm Quý Bộ vào vài nhịp, cho nên vũ điệu có thêm vài phần vững vàng, nhưng lại cũng có thêm chút tình cảm mãnh liệt.

Suy nghĩ một chút, Cổ Diêu mới nói tên vũ điệu:” Đó là Vũ Điệu Diêu Lộ!”

Hai tỷ muội đều kinh ngạc:” Vũ Điệu Diêu Lộ?”

Đông Phương Lộ đang ngồi một bên không lên tiếng cũng quay sang nhìn hần, bởi vì tên của vũ điệu này chính là dùng tên của nàng và hần hợp lại.

Lúc này bọn họ cũng không nghĩ đến, và cũng không biết rằng, sau này Diêu Lộ vũ đã nổi tiếng khắp Tinh Linh tộc và còn truyền khắp cả Ma Giới, hơn nữa còn rất được yêu thích.

Tập Lạc Nhi vội nói:” Ca ca, dạy cho muội có được không?”

Cổ Diêu cảm thấy khó nói:” Ắch, cái này.”

Khắc Lai Nhi thì ôm lấy cánh tay của Đông Phương Lộ:” Đúng đó, tỷ tỷ, bọn muội rất muốn học, ca ca và tỷ tỷ dạy cho muội đi!”

Đông Phương Lộ liếc sang Cổ Diêu một cái, không nói gì.

Tập Lạc Nhi thấy thế thì nói:” Mẫu thân có nói, nếu như hỏi người khác một vấn đề gì mà không có trả lời thì đó chính là mặc nhận!”

Khắc Lai Nhi nói:” Nếu nói thế thì xem như ca ca và tỷ tỷ đã đồng ý rồi, chúng ta bắt đầu học từ ngày mai nha.”

không chờ cho hai người lên tiếng thì hai nàng đã lập tức tung tăng đi mất.

Cổ Diêu nhìn bóng lưng của hai nàng mà cười khổ, hai tiểu Tinh Linh này thật là, nhưng mà nếu như cự tuyệt hai thiếu nữ đơn thuần như thế thì quả thật cũng khó.

Dù sao thì thời gian ước định với Thuần Vu Tuyên cũng còn khá lâu, thế thì ở lại đây vài ngày cũng không sao.

Đúng rồi, cùng Đông Phương Lộ dạy cho hai nàng vũ điệu này, như thế chẳng phải là lại có thể chiếm cái mà chiếm tiện nghi của nàng nữa sao?

Ặc, không được, không được, Đông Phương Lộ chính là bạn tốt nhất của Đoan Mộc Tình.

Không biết tại sao, mấy ngày gần đây trong đầu của Cổ Diêu chút vài ý nghĩ kỳ quái, điều này khiến cho hần có chút phiền não.

Vũ hội vẫn tiếp tục rất là cuồng nhiệt, mãi cho đến tận nửa đêm mới chấm dứt, rượu của ả nhân quả nhiên là mạnh, Cổ Diêu được Ba Khắc Lợi và các Tinh Linh tộc mời uống không ít, hắn cũng không biết làm sao hắn trở lại được nơi nghỉ của mình, nhưng sáng sớm hắn đã bị đánh thức bởi một tiếng ồn.

Việc này quả thật là không hợp phong cách viếng thăm của Ba Khắc Lợi, hai mắt của hắn đầy tơ máu, xem ra đêm qua hắn không được ngon giấc, thực ra thì đêm qua hắn thức cả đêm để nghiên cứu Khốn Long.

Cổ Diêu cũng rất là bội phục tử lượng của hắn, ả nhân này tối qua cũng uống không ít rượu nhưng lại cứ như là không có uống vậy, hơn nữa hắn còn nói, nếu như không phải vì có việc thì hắn còn uống nhiều hơn nữa.

Vẫn còn sớm thế này mà hắn đến đây làm gì nhỉ?

Đúng rồi, là chuyện Khốn Long!

Cổ Diêu lập tức nhớ đến chuyện hôm qua hắn đưa Khốn Long cho ba khắc lợi mang về giám định, xem ra hắn đã thức suốt đêm vì việc này.

Ba Khắc Lợi rất là hỉ hửng, xem ra là đã có kết quả rồi, nếu không thì hắn cũng không chạy đến đây sớm thế này. Quả nhiên đúng như Cổ Diêu dự đoán, Ba Khắc Lợi vừa đến trước cửa là đã lên tiếng:” Diêu Cổ, ta đã biết nó là gì rồi!”

Cổ Diêu đang ngáp dài, nghe thế thì tinh thần thanh tỉnh hẳn, cảm giác văng đầu do rượu cũng biến mất:” Thật sao, nó là gì thế?”

Ánh mắt của Ba Khắc Lợi có chút kỳ quái:” Nói ra chắc ngươi không tin, đây chính là một cái chìa khóa!”

173. Chương 14: Tự Ngã Tu Phục

Hắn là một đạo tặc, mở khóa chính là kỹ năng không thể thiếu của hắn, hắn đã từng thấy qua và sử dụng vô số loại chìa khóa kỳ quái, nhưng chìa khóa có hình dáng như Khốn Long thì hắn chưa từng thấy qua, thậm chí là nghe nói còn chưa từng nghe nữa là.

Hơn nữa, bề mặt của Khốn Long quá trơn nhẵn, không hề giống như các chìa khóa khác.

” Đúng vậy, nó chính là một cái chìa khóa!” Ba Khắc Lợi khẳng định lại một lần nữa, ngoại trừ vũ khí và khôi giáp thì hắn còn chế tạo ra rất nhiều loại chìa khóa, cho nên kinh nghiệm cũng có thể nói là phong phú.

” Nếu như ta không đoán sai thì nó nhất định chính là một cái chìa khóa của một khóa nguyên tố.”

Khóa Nguyên Tố cũng không phải là xa lạ đối với Cổ Diêu, Khóa Nguyên Tố khác với các loại khóa thông thường, khi mở khóa phải đưa vào trong khóa nguyên tố cần thiết, hơn nữa nguyên tố đưa vào phải theo tỉ lệ, trình tự, tốc độ, vô cùng khó khăn, chỉ cần sai một chút là sẽ thất bại, thậm chí các khóa cao cấp còn phát ra lệnh báo.

Đa số các Khóa Nguyên Tố đều có một cái chìa khóa riêng, trong chìa khóa có tạo một cái tiểu trận tinh vi, bất kể là nó được truyền vào bao nhiêu loại nguyên tố, nhiều hay ít, tốc độ như thế nào thì nó cũng tự chuyển đổi sang tỉ lệ hợp lý phù hợp với khóa nguyên tố.

Nhưng nếu như Khốn Long là một cái chìa khóa thì nó có quá lớn, hơn nữa nó số với các chìa Khóa Nguyên Tố khác thì xấu hơn rất nhiều.

” Kết cấu của cái chìa khóa này vô cùng phức tạp, có thể nói là một mê cung khổng lồ, vô cùng vô tận, chỉ cần đi vào là sẽ bị mất phương hướng, ta đã thăm dò rất lâu nhưng vẫn không có kết quả gì đành phải từ bỏ!”

Ba Khắc Lợi cảm thán địa đồng thời cũng có chút uể oải. Đối với một thiết tượng mà nói thì nếu như không thể tìm hiểu rõ được một vật phẩm mới thì chẳng khác nào chịu một sự thất bại cả, hơn nữa vật này khiến

cho hấn rất có hứng thú mà hấn buộc phải từ bỏ nhanh như thế nữa. Hấn có thể nghiên cứu một đồ vật vài ngày, thậm chí là cả tháng, nhưng chiếc chìa khóa trước mặt này thì lại không thể. Nếu như muốn hiểu rõ được kết cấu của nó thì tốn ít nhất cũng phải vài năm, vài chục năm thậm chí là cả đời cũng không thể biết được, Ba Khắc Lợi cũng không muốn mình chỉ vì tìm hiểu chiếc chìa khóa này mà uống phí cả đời.

Dừng một chút rồi hấn lại nói:” Nhưng có thể khẳng định chính là chiếc khóa phù hợp với chiếc chìa khóa này có chứa một vật vô cùng quan trọng có thể là một bảo tàng giá trị liên thành. Hoặc là thần binh lợi khí, một cuốn bí kiếp tuyệt thế ...”

Nói đến đây thì hấn chăm chú nhìn vào thanh hỏa côn này:” Cũng rất có thể là nó vậy khốn một con rồng, hắc!”

Cổ Diêu cũng cười nói:” Ba khắc lợi, ngài quả thật là biết nói chơi.”

Long chính là thần thú trong truyền thuyết, có thể là cho đến bây giờ vẫn chưa có ai thấy qua nó, nhưng nó tồn tại có lẽ còn trước khi tạp dịch đại lục và thất lạc đại lục bị chia cắt thành hai đại lục hoàn toàn khác nhau.

Ba Khắc Lợi cũng thấy mình nói có hơi ngu, cười nói:” Nhưng mà dù sao đi nữa thì ta có thể khẳng định đó là một thứ tốt. Diêu Cổ, người tìm được nó ở đâu? nếu như có thể biết được địa điểm nhiều khi có thể tìm được ổ khóa kia.”

” Chính là ở trong một tiệm vũ khí nhỏ, ta đã mua nó với giá năm ngàn tệ.”

Ba Khắc Lợi vừa nghe xong thì trợn trừng cả mắt:” Lão đệ, ta không nghe lầm chứ, chỉ có năm ngàn tệ? Với số tiền này thì thậm chí còn không mua nổi phế thiết!”

Cổ Diêu cười nói:” Đúng vậy, lúc đó thì nó chẳng khác nào là đồ bỏ đi trong mắt của chủ tiệm.” Nghe nói Khốn Long chính là đồ chơi của hấn khi còn bé, không chỉ có hấn mà còn là đồ chơi của tầng tổ phụ hấn, sau này chủ tiệm không còn hứng thú với nó nên ném vào trong kho, nếu như không phải Cổ Diêu đến tìm hấn hỏi mua vũ khí với giá năm ngàn tệ thì có lẽ Khốn Long vẫn tiếp tục nằm ở đó rồi.

” Nếu nói thế thì chắc ông chủ tiệm vũ khí đó cũng không biết lại lịch của nó chỉ là vô tình có được mà thôi.” Ba Khắc Lợi tiếc nuối:” Thật là tiếc, không biết khóa ở đâu, bất kể là trong đó có chứa thứ gì giá trị đi chăng nữa, mà chỉ có chìa khóa mà không có khóa cũng vô dụng.”

” Độ cứng của nó thế nào?” Cổ Diêu cũng không để ý quá, chỉ cần Khốn Long có thể trở thành vũ khí để hấn thi triển minh vương trảm là tốt rồi, hấn cũng không cần biết trong khóa kia có cái bảo bối gì, hấn chỉ quan tâm đến việc Khốn Long có thể dùng để làm vũ khí không thôi.

” Vô cùng cứng, khó có thể tưởng tượng nổi!” Ba Khắc Lợi khẳng định:” Tối qua ta đã từng thử qua cường áp, cao ôn, nghiêm hàn, kịch độc, hủ thực và vô số các biện pháp khác nhưng nó không hề bị ảnh hưởng gì, chỉ duy nhất dùng lời kích mới có chút tác dụng mà thôi, nhưng sau đó ta lại phát hiện ra nó có một tính chất không thể nào tưởng tượng nổi!”

“Là tính chất gì?”

” Sau khi dùng lời kích với nó thì kết cấu nguyên tố của nó chỉ cần vài giây đã khôi phục lại như bình thường rồi, Diêu Cổ, người biết điều này có nghĩa là gì không?”

Cổ Diêu thành thật gật đầu, hấn quả thật là không hiểu các thuật ngữ của thiết tượng.

” Kết cấu nguyên tố khôi phục lại như trước, hay nói cách khác chính là nó trở lại hình dạng ban đầu, đó chính là đặc tính - Tự Ngã Tu Phục! Nó có thể tự mình chữa trị một cách cực nhanh, cho dù có bị tổn hại thì chỉ cần không phải là quá nghiêm trọng thì chỉ cần trong thời gian ngắn nó có thể hấp thu nguyên tố trong không gian để khôi phục lại như bình thường?”

Ba Khắc Lợi nói đến đây cũng không khỏi kích động:” Phải biết rằng đây chính là năng lực đặc biệt của sinh vật, nhưng nếu như trang bị cũng có đặc tính này thì có thể khẳng định đó là một tính chất đặc biệt nhất, thật không biết là thanh hỏa côn này do nguyên liệu gì tạo thành!”

Dừng lại một chút hần lại nói:” Người chế tạo ra nó khẳng định là một tên ‘Nã Bì Ẩm’, một nguyên liệu cực phẩm như thế nếu như chế tạo thành vũ khí thì chắc chắn nó sẽ là một tuyệt thể thần binh. Nhưng mà hần lại chế tác thành một thứ vừa giống vừa không giống như chiếc chìa khóa, đao không ra đao, côn không ra côn, không phải thương cũng không phải kiếm, ngay cả mũi nhọn cũng không có, cho dù có muốn chế tác lại cũng không được, ày, thật là phí của trời, phí của trời mà!”

Ba Khắc Lợi nắm lấy cổ tay, thở dài, còn Cổ Diêu thì vuốt ve khốn long, thật là không nghĩ đến, cái thanh hỏa côn đen thui đen thui này lại được làm từ nguyên liệu cực phẩm mà đến cả ả nhân thiết tượng cũng mong muốn có được.

Cổ Diêu lại không cảm thấy đáng tiếc, hần thì không cho rằng một thanh vũ khí tốt không nhất thiết phải là sắc bén, hoặc là có thêm bao nhiêu thuộc tính hỗ trợ.

Cầm Khốn Long trong tay, hần dường như có cảm giác huyết nhục tương liên, cảm giác này thể hiện rõ trong lòng, tựa như là hiểu rõ mình chẳng khác nào một huynh đệ thật tốt, có thể khống chế nó tùy tâm sở dục, phát huy được toàn bộ thực lực của mình mới chính là vũ khí tốt nhất, đó cũng chính là nguyên nhân mà Cổ Diêu không cần tìm kiếm các thần binh lợi khí, bởi vì khi cầm vũ khí khác trong tay thì hần lại không có được như khi cầm khốn long.

Trở lại phòng, Cổ Diêu nhìn kỹ khốn long, đột nhiên hần giờ tiêu giao giới lên, một ý nghĩ hoang đường hiện ra trong đầu hần.

Khốn Long, có khi nào chính là chìa khóa của Tiêu Dao Giới không?

Nghe nói Đa Minh Ni Khắc tổ sư đã từng triệu hồi được hai Cửu Vĩ Hồ, hơn nữa cũng đã phong ấn hai con vào hai chiếc Tiêu Dao Giới, hơn nữa trong lần thực tập nhiệm vụ đầu tiên tại học viện thì hần đã từng nghe được thanh âm kêu gọi quái dị ” Thả ta ra ngoài”.

Chẳng lẽ đó chính là tiếng kêu của cửu vĩ hồ?

” Ay da?” Một cảm giác đau truyền đến từ dưới chân khiến Cổ Diêu hồi phục lại tinh thần, Đông Phương Lộ đang nghiêng răng nói:” Người làm gì thế?”

“Làm gì? Người giẫm lên chân ta năm cái rồi, ta chỉ mới giẫm lên chân người một cái thôi!” Đôi mắt của Đông Phương Lộ mở to ra, rất là bất mãn:” Lưu manh, người đang suy nghĩ gì thế?”

Đáp ứng thỉnh cầu của Khắc Lai Nhi và Tạp Lạc Nhi, hai người dạy cho các nàng vũ điệu Diêu Lộ, nhưng Cổ Diêu lại hoàn toàn không hề tập trung, liên tục phạm nhiều sai lầm khiến cho Đông Phương Lộ vô cùng tức giận.

” A, ay ay, ta có thể sao?” Cổ Diêu xấu hổ đành phải cười trừ.

Tạp Lạc Nhi đang ở một bên quan sát để học nói:” Ca ca, ca ca cảm thấy bọn muội ngốc quá phải không?”

Khắc Lai Nhi cũng cảm thấy khổ sở:” Ca ca cũng có nói là nếu làm thế thì sẽ làm chậm trễ thời gian của ca ca, nhưng mà bọn muội rất muốn học được vũ điệu Diêu Lộ.”

Cổ Diêu vội khoát tay nói:” Không, không phải thế đâu, đừng có nghĩ lung tung.”

Thực ra, từ ngày trong đầu hần nổi lên ý nghĩ Khốn Long chính là chìa khóa của Tiêu Dao Giới thì ý niệm đó cứ hiện lên trong đầu của hần suốt.

Cổ Diêu nhiều lần muốn dùng phương pháp mở Khóa Nguyên Tố để mở tiêu giao giới nhưng cuối cùng lại thôi.

Hần không phải là thần thông quảng đại như là Đa Minh Ni Khắc tổ sư, trong tiêu giao giới không phải phong ấn một chú cún hay là một con miu miu, mà là một con Cửu Vĩ Hồ, cho dù nó là một yêu vật thích trộm cắp, nhưng dù sao nó cũng có từ thời thượng cổ, có thực lực rất mạnh, nếu như Khốn Long quả thật là chìa khóa thì Cửu Vĩ Hồ sẽ thoát ra được bên ngoài, lúc đó thì sẽ có hậu quả gì?

Ngoài việc nói lại cho hậu nhân biết là trong hai chiếc tiêu giao giới có phong ấn hai con Cửu Vĩ Hồ ra thì Đa Minh Ni Khắc tổ sư cũng không có lưu lại bất cứ tư liệu gì về nó, bởi vậy cho nên cũng không có ai biết khi triệu hồi nó ra sẽ có tình huống gì xảy ra.

Có lẽ, nó sẽ nghe lời trở thành một thủ hạ đắc lực.

Có lẽ, nó sẽ trốn đi.

Hai cái lo lắng kia thì quá tốt rồi, Cổ Diêu lo nhất chính là giả thuyết thứ ba.

Có lẽ, vì bị nhốt suốt một thời gian dài như thế thì nó sẽ nổi giận mà xé xác người triệu hồi nó ra thành nhiều mảnh nhỏ.

Hấp dẫn và nguy hiểm cùng tồn tại, những chuyện như thế thường khiến cho người ta do dự.

Do dự nhiều lần, Cổ Diêu cuối cùng lùi bước, bởi vì hắn không thể mạo hiểm như thế được. Nếu như giả thuyết thứ ba mà đúng thì hắn nhất định sẽ mất mạng!

Hơn nữa một người duệ trí như Đa Minh Ni Khắc tổ sư khi đã ném đi tín vật sau khi phong ấn hắn là có lý do.

Ày, tốt nhất là không nên suy nghĩ nhiều nữa, có lẽ Khốn Long không phải là chìa khóa của Tiêu Dao Giới, nếu thế thì không cần phải lo lắng chi nữa.

174. Chương 15: Ma Giới Tranh Phách Chiến

Tiền bọn họ chính là ba người Bồ Lỗ Tư, Tạp Lạc Nhi, Khắc Lai Nhi.

Bởi vì chỉ có người của Tinh Linh tộc mới biết được sinh lộ của thiên huyền đại trận, nếu không thì sẽ bị lạc vào trong trận.

Khi rời khỏi thì họ cũng thấy được chiến trường cổ, hùng vĩ và hoành tráng, kinh tâm động phách và vô cùng chân thật, mặc dù đã chứng kiến lần thứ hai nhưng Cổ Diêu vẫn cảm thán không thôi:” Trận pháp này quả thật là kỳ diệu, không biết là do Cơ Quan cao thủ nào sáng tạo ra, quả thật là thần kỳ!”

Trên mặt của Bồ Lỗ Tư hiện lên vẻ tôn kính:” Người thiết lập ra trận pháp này là một cơ quan thánh thủ, vị tiền bối đó được gọi là Chung Ly!”

Cổ Diêu bật thốt lên:” Chung Ly tổ sư?”

Đồng Phương Lộ cau mày:” Cái gì thế, lưu manh, người kêu cái gì mà tổ sư?”

Cổ Diêu biết mình lỡ lời nên vội vàng nói lấp cho qua chuyện, nhưng trong lòng hắn thì vô cùng kinh ngạc.

Chương môn đời thứ mười lăm của Tiêu Dao Môn cũng là một ‘Cơ Quan Thánh Thủ’ và có tên là Chung Ly, trận pháp trong tiêu dao giới chính là do đích thân hắn chế tạo.

Thật không tưởng tượng nổi lão nhân gia cũng đi đến thất lạc đại lục, còn lại giúp Tinh Linh tộc tạo ra một tuyệt thế kỳ trận?

Bồ Lỗ Tư cũng không có hoài nghi, bởi vì tâm tình của lão cũng đang kích động:” Đúng vậy, Chung Ly tiền bối chính là một cơ quan sư kiệt xuất nhất, ngoài ra người còn là một đại trí giả, nhờ có người trợ giúp cho nên tộc của ta mới có được một lá chắn an toàn, ngăn cản nguy hiểm đến từ bên ngoài!”

Mỗi Tinh Linh đều không hề xa lạ với chung ly, từ hi hiểu chuyện thì bọn họ đã được các trưởng bối chỉ dạy về lai lịch của thiên huyền đại trận, sau đó mới chỉ dạy đến các kỹ năng khác của tinh linh. Tất cả Tinh Linh đối với chung ly đều cảm thấy mang ơn.

Cổ Diêu cũng có chút tự hào, mặc dù chỉ là đạo tặc, nhưng các tổ sư của tiêu dao môn như Chung Ly, Đa Minh Ni Khắc, và còn có các các tổ sư khác, đều là những người vô vùng vĩ đại được nhiều người kính ngưỡng. Đồng thời hắn cũng cảm thấy xấu hổ. So với các đại tổ sư thì hắn chỉ là kẻ vô tích sự.

Nếu như có thể an toàn cứu được đan đan và Đoan Mộc Tình ra thì mình có nên làm một vài việc gì đó không nhỉ?

Sau khi rời khỏi thiên huyền đại trận, cũng là lúc phải chia tay, hai tỷ muội lưu luyến nói:” Ca ca, tỷ tỷ, hai người không ở chơi thêm vài ngày sao?”

Cổ Diêu nhún vai nói:” Không thể khác được. Ca ca còn có việc cần phải làm.”

Đông Phương Lộ cũng rất thích hai Tinh Linh hoạt bát khả ái này:” Tạp Lạc Nhi, Khắc Lai Nhi, nếu như chúng ta có thời gian rảnh thì đến tìm hai muội có được không?”

Hai tỷ muội vô cùng cao hứng:” Tốt quá, tỷ tỷ. Tỷ nhớ đó, chúng ta ghé tay nào.”

Đông Phương Lộ dở khóc dở cười, nhưng vì thỏa mãn nguyện vọng của hai tỷ muội cho nên đành móc nghéo.

Ba Khắc Lợi thì cười nói:” Hắc hắc, điều cổ, hoan nghênh người đến so tửu lượng với ta!”

Cổ Diêu cười nói:” Đương nhiên, trên đời này làm gì có loại rượu nào ngon hơn rượu của ả nhân chứ, Ba Khắc Lợi nghe thế thì rất là cao hứng, ả nhân thích nhất là được người khác khen ngợi kỹ năng rèn và nấu rượu của mình. Hắn đưa một cái hồ lô cho Cổ Diêu:” Đây là Bích Lạc Chi Tuyền, ta đã cất hơn mười năm rồi. Cầm lấy! Nhưng nhớ đừng có uống quá nhiều một lần. Nó là loại rượu mạnh nhất ở ma giới!”

Cổ Diêu cũng không khách khí, tiếp nhận lấy. Nếu như trước mặt ả nhân mà khách sáo này nọ thì sẽ bị xem như là người chậm chạp, lè mề.

” Đúng rồi, điều cổ, nếu như các người có cơ hội đến Tác Nhĩ Sơn Mạch, thôn trang của ả nhân, thì hãy chuyển lời thăm của ta đến các lão bằng hữu của ta.” Ba Khắc Lợi nói đến đây thì cũng có chút tưởng nhớ, hẳn ly khai sơn mạch, định cư ở Tinh Linh bộ lạc, chớp mắt đã hơn chục năm rồi, bây giờ cũng không biết các lão bạn hữu thế nào rồi.

Tạp Lạc Nhi mở to mắt:” Ba Khắc Lợi đại thúc, nếu người nhớ đến các thúc thúc, cô cô ả nhân thì tại sao lại không tự mình trở về?”

Khắc Lai Nhi cũng hết sức khó hiểu:” Đúng đó, Ba Khắc Lợi đại thúc, công việc bên này cũng không còn bẽ bộn nữa mà!”

Ba Khắc Lợi nói:” Ày, đại thúc đã già rồi, bốn ba xa xôi thế thì mấy cái khớp xương già này làm sao mà chịu nổi chứ?”

Tạp Lạc Nhi vội nói:” Ai nói đại thúc già, đại thúc là một chiến sĩ cường đại, những thanh niên trong tộc nhắc đến người đều rất là kính nể!”

Khắc Lai Nhi cũng nói:” Đúng đó, đại thúc còn rất trẻ mà!”

Đương nhiên là các nàng không hiểu rõ sự tình bên trong, chỉ có ba khắc lỗ, Cổ Diêu và những người trưởng thành trong Tinh Linh tộc hiểu rõ, hẳn quả thật là rất nhớ cố hương, nhớ bằng hữu, nhưng chính vì thế hẳn lại càng không thể trở về, vì nếu về thì hẳn sợ rằng mình sẽ không thể trở lại Tinh Linh bộ lạc được nữa.

Cáo biệt bố lỗ, tư Ba Khắc Lợi và hai tỷ muội, bản tính thiện lương, hiếu khách của Tinh Linh tộc vẫn lưu mãi trong lòng hai người.

Trên đường đi Đông Phương Lộ nói:” Này, lưu manh, người có cảm giác là ma giới cũng không phải rất là đáng sợ không?”

Cổ Diêu mỉm cười nói:” Đúng vậy, bất kỳ việc gì cũng ẩn dấu thứ gì đó đằng sau mà chúng ta không thể thấy được, chỉ có tự thân trải qua mới có thể cảm nhận được, cũng như Tam Tiểu Thư, trước đây ta chưa từng nghĩ rằng cô cũng có lúc rất ôn nhu.”

Đông Phương Lộ nghe thế thì nghiêm mặt:” Ý người nói là ta rất hung hăng.”

” Không.” Cổ Diêu lắc đầu, chăm chú nhìn nàng và nói:” Nói đúng ra thì cô chính là một con cạp cái, ay da ...”

Hắn còn chưa hết lời là đã bị Đông Phương Lộ nhéo một cái lên trên cánh tay rồi.

Cổ Diêu chỉ chỉ vào vết bầm trên cánh tay, đau khổ nói:” Này cô xem, ta đau có nói sai, sự thật là thế mà.”

Đôi chân mày của Đông Phương Lộ dựng thẳng, hai tay chống nạnh:” Đúng vậy, ta rất là hung dữ, hơn nữa còn phải nói là vô cùng hung dữ, thế thì sao, người có thắc mắc gì không?”

Cổ Diêu lầm bầm:” Thật ra thì ta không có ý kiến, nhưng chỉ có một thắc mắc thay cho gia tộc của cô thôi, cô dữ như thế thì làm sao mà gả cho ai được chứ!”

Đông Phương Lộ dường như muốn phát điên:” Ai cần người lo, dù sao thì bốn tiểu thư cũng sẽ không gả cho người, yên tâm chưa!”

“Thật sao? Thế thì ta yên tâm rồi!” Cổ diêu vượt ngực tựa như là buông bỏ được một tảng đá lớn trên người vậy, Đông Phương Lộ thấy thế thì tức muốn xui.

Hai người quả thật là một đôi oan gia trời sinh, đầu khẩu không ngừng.

Suốt đường đi Đông Phương Lộ vẫn cứ hầm hừ, hẳn có chộc ghẹo nàng thế nào nàng cũng không lên tiếng.

Mặt thì nóng mà mông thì lạnh, điều này làm cho Cổ Diêu rất là buồn bực, chỉ là giỡn chơi chút xíu thôi mà, làm gì mà giận dai thế?

Suy nghĩ của nữ nhân quả thật là khó hiểu, trở mặt còn nhanh hơn trở mình nữa.

Thẳng cho đến khi ra khỏi sâm lâm, sau khi vào thành thì Đông Phương Lộ vẫn còn chưa trở lại như thường.

Bữa trưa, Cổ Diêu kêu một bàn đầy thức ăn, sau đó hết sức ân cần:” Tam Tiểu Thư, thử một miếng thịt chiên này đi, rất là thơm đó.”

” Cái gì, thịt chiên, người không thấy bốn tiểu thư đang nóng trong người sao?” Đông phương lộ cuối cùng cũng chịu mở miệng nhưng mà sắc mặt thì lại không được tốt lắm.

Cổ Diêu nghe nàng nói xong thì cứng cả họng:” Ấc, vậy hay là dùng dưa leo với nấm được không? Hai cái này rất là mát đó.

Đông Phương Lộ vẫn tỏ ra bất mãn như trước:” Một chút nước béo cũng không có, ta là cạp cái, không có ăn chay.”

Cổ Diêu biết là nàng vẫn còn đang canh cánh trong lòng chuyện của vài ngày trước, cười trừ nói:” Đâu nào, cô nói đùa sao, Tam Tiểu Thư ôn nhu, hiền lành, đoan trang, thùy mị, nét na, hòa ái, dễ gần, làm sao có thể là cạp cái chứ?”

” Hứ” Đông phương lộ cười nhạt:” Thật là tốt thế sao, thế thì thì kẻ nào nói là ta không thể xuất giá đây.”

Cổ Diêu nghe thế thì nổi giận:” Ai nói thế, ta sẽ tìm hắc tính sổ, ta tiểu thư của ta ưu điểm vô số thế này thì làm sao có thể không ai dám cưới chứ, là thằng nào, nói đi ta sẽ băm vằm hắc ra!”

“Khì khì!” Đông phương lộ rốt cục cũng cười, cơm trong miệng tí nữa là phun cả ra ngoài:” Hay lắm, lưu manh, người còn không mau tìm một cái chuồng heo để tự sát đi!”

Thấy Đông Phương Lộ nói ra từ “Lưu Manh” Thì Cổ Diêu cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm, biết là nàng đã khôi phục lại như thường rồi, tiếp tục nói:” Hay là thôi đi nha, mặc dù da thịt của ta mềm và mịn, nhưng mà da mặt thì lại rất là dai, chỉ sợ các trư lão huynh ghen chết thôi.

Đông Phương Lộ liếc hắc hắc một cái rồi nói:” Người cũng còn tự biết mình, da mặt quả nhiên là không thể xuyên thủng được.”

Cổ Diêu cười ha hả:” Da mặt dày thì mới có thể dễ dàng theo đuổi nữ nhân chứ.”

” Tiểu tình bị người hạ gục là nhờ vào da mặt của người dày quá sao? Ta đã sớm nói với nàng là người là tên vô lại mà nàng lại không chịu tin!”

Đông Phương Lộ cũng không còn tức giận nữa, không khí trở nên hòa hợp hơn nhiều, Cổ Diêu cũng cảm thấy thoải mái hơn, tâm tình tươi tốt, cảm thấy thức ăn cũng ngon hơn.

Đang nói chuyện vui vẻ thì có thêm mấy người đi vào phòng ăn, ngồi xuống ở gần hai người.

Một người trong đó có cánh, nói:” Hay, Ma Giới Tranh Phách Chiến cuối cùng đã sắp bắt đầu rồi.”

Người có cánh khác nói:” Hy vọng lần sơ khảo này không gặp phải đối thủ quá mạnh, lần trước ở vòng hai ta gặp phải một ma quỷ, cũng may là ta thông minh, sớm bỏ cuộc, nếu không là bị hắc giết chết rồi!”

” Không đâu, sao lại gặp xui xẻo liên tiếp như thế chứ!”

” Hy vọng là thế, chúng ta nhất định sẽ đạt được kết quả tốt, khổ tu bấy lâu sẽ không bị uổng phí đâu!”

Hai người bị những lời nói của hai dực nhân khơi dậy sự hứng thú, Ma giới tranh phách chiến, nó là cái chi chi?

175. Quyển 13 : Ma Giới Tranh Bá – Chương 01: Thiên Tứ Lương Ky

Cổ Diêu và Đông Phương Lộ đến đây cũng đã được vài ngày, nhưng đa số thì ở bên trong tinh linh tộc, cho nên đối với ma giới hoàn toàn không hiểu rõ, bởi thế nên không có nghe nói qua.

Cổ Diêu suy nghĩ một chút, đi đến chỗ một vị khách ở cách đó không xa, cũng không có khách khí mà đặt mông ngồi xuống.

Những địa tinh này đang chờ đợi, rượu và thức ăn vẫn chưa được đưa lên, thật ra thì bọn chúng đến sớm hơn Cổ Diêu và Đông Phương Lộ, nhưng mà địa tinh lại là chủng tộc yếu kém nhất ở ma giới, trí tuệ thì chỉ hơn được ngu ngốc nhân mà thôi, cho nên đành phải chịu bị kỳ thị, các phục vụ trong quán ăn sau khi phục vụ hết khách mới đến phiên họ.

Nhìn thấy Cổ Diêu, vị khách không mời, các địa tinh khấn trương hẳn lên, không biết đối phương có ý định gây hại cho mình không, nên có chút sợ hãi:” Nhân loại, người muốn gì? Đây là chỗ ngồi của chúng ta mà!”

Mặc dù trông có vẻ hung ác nhưng thật ra các địa tinh đã sớm chuẩn bị đánh trống lui binh. Nhân loại ở ma tộc được xem là chủng tộc vô cùng kỳ quái, bọn họ trời sinh vô cùng yếu đuối, còn yếu hơn cả địa tinh, nhưng nhân loại lại có được tiềm lực vô cùng vô tận, có vài người thậm chí sau khi tu luyện còn đạt được đến trình độ ngang hàng với cả ác ma.

Nhân loại trước mắt này không biết thực lực ra sao, nhưng mà hắn dám có dũng khí đến chiếm chỗ ngồi thì chắc hẳn là phải có bản lĩnh, các địa tinh cũng không ngu đến nỗi không biết suy nghĩ đến khả năng này, hơn nữa bọn chúng lại vô cùng sợ chết, cái gì mà thể diện chứ, so với tính mạng thì chẳng là gì!

Ngoài ý muốn chính là vị khác không mời này lại nở một nụ cười:” Các bằng hữu địa tinh, ta thật là có chút mạo muội, ta và bằng hữu của ta có chút bất cẩn cho nên đã gọi ra một bàn đầy thức ăn, bọn ta cũng không phải là thái thân. Nhiều thức ăn như thế thì không thể nào ăn hết được, nhưng nếu bỏ đi thì quá lãng phí, mà ta lại là một người thích náo nhiệt, cho nên ta muốn mời các người qua bên đó dùng bữa cùng chúng ta đó mà, được không?”

Địa tinh đều là những tên gia hỏa tham lam. Hẹp hòi nhưng lại thích chiếm lợi, nghe thế thì vui mừng, đây quả thật là bánh rơi từ trên trời xuống mà!

Chúng nó nhìn rượu thịt trên bàn Cổ Diêu, tất cả đều là các món ngon, so với các bữa ăn của chúng thì phong phú hơn gấp mấy lần, nếu như là cự tuyệt thì chắc chắn bọn chúng sẽ phải hối hận đến nỗi muốn nhảy lầu.

Một lực hấp dẫn không thể nào chống cự nổi xuất hiện, bọn chúng không do dự mà gật đầu, cũng không quan tâm là có bẫy hay không, hơn nữa ai lại đi bày mưu tính kế hãm hại địa tinh, chủng tộc thấp kém nhất chứ?

Vừa ngồi vào ghế là các địa tinh liền lập tức ‘bào’, tận hưởng bữa trưa miễn phí. Sợ rằng nếu như ăn chậm là có lỗi với bản thân mình.

Nhìn Cổ Diêu dẫn theo một đám quỷ đói đầu thai về, ăn uống với tốc độ chóng mặt, Đông Phương Lộ nhieu mày, đến bên cạnh Cổ Diêu thấp giọng:” Này, lưu manh, người làm gì thế?”

Cổ Diêu cười nói:” Rồi cô sẽ biết.”

” Lại giả thần giả quỷ!” Đông phương lộ bất mãn nói, nàng ghét nhất là hành vi kiêu này của Cổ Diêu. Khơi dậy lòng hiếu kỳ của người khác, rồi lại không cho đáp án.

Trong nháy mắt bàn thức ăn đã bị các địa tinh tiêu diệt hoàn toàn, thậm chí là một chút thức ăn thừa cũng không có, mà mấy đĩa thức ăn dường như còn sạch hơn rửa, người nào mà không biết cứ tưởng là vừa được rửa.

Sau khi hưởng thụ một bữa trưa ngon lành, một địa tinh lấy tay quẹt miệng:” Tiên sinh, ngày đúng là người tốt nhất mà từ hồi cha sinh mẹ đẻ đến giờ ta mới thấy!”

Từ ‘Nhân Loại’ Biến thành ‘Tiên Sinh’, thái độ của các địa tinh thay đổi một trăm tám mươi độ, chỉ một bữa cơm thôi mà bọn chúng chấp nhận làm tù binh.

“Tiên sinh. Đại ân đại đức của ngài chúng ta sẽ vĩnh viễn không quên!”

“Tiên sinh, người không những là người tốt, mà còn là một người đẹp trai nhất ở ma tộc, các mỹ nữ bị ngài chinh phục chắc hẳn là không ít đúng không?”

Sau khi cơm no rượu say, các địa tinh không ngừng ca ngợi, nịnh hót, đưa Cổ Diêu lên một tầm cao mới, một người cực kỳ tốt bụng, đẹp trai nhất ma giới, là người lương thiện nhất ma giới.

Đông Phương Lộ nghe như muốn dựng tóc gáy. Chỉ một chút thức ăn thừa thôi mà bọn chúng đã xem như là cha mẹ tái sinh vậy.

Cổ Diêu cười nói:” Không có gì, không cần khách khí, chúng ta là bằng hữu mà.”

“Đúng, đúng, chúng ta là bằng hữu, tiên sinh, ngài là bằng hữu tốt nhất của chúng ta!” Địa tinh nói không ngừng, Nhân Loại này quả thật là đồ ngốc, lấy tiền túi của mình ra để mời người không quen biết dùng cơm, nếu như mình không kết giao với hắn thì còn ngu hơn. Nói không chừng sau này còn có các bữa trưa miễn phí, nghĩ đến đây thì các địa tinh đều mở cờ trong bụng, đừng nói là bạn hữu, bọn họ thậm chí còn muốn xưng huynh gọi đệ nữa là.

Thấy thời cơ đã chín mùi, Cổ Diêu đi vào vấn đề chính:” À này, các vị bằng hữu, các người cũng đến đây tham gia Ma Giới Tranh Bá Chiến sao?”

Các địa tinh vốn đang vui vẻ, nghe thế thì có chút buồn bã.

“Tiên sinh, ngài thật là biết nói đùa, chúng ta là địa tinh, có tư cách tham gia Ma Giới Tranh Bá Chiến sao!”

“Đúng đó, Ma Giới Tranh Bá Chiến là nơi của các cao thủ!”

“Nếu như chúng ta đến báo danh, chỉ sợ khiến cho người khác cười đến rụng răng quá!”

Các địa tinh mỗi người một câu, Cổ Diêu cũng đã có thể hiểu được phần nào về Ma Giới Tranh Bá Chiến, xem ra đó là một loại thi đấu nào đó.

Đông Phương Lộ cũng đã hiểu được ý định của Cổ Diêu, hắn nói bóng nói gió là để thăm dò về ma giới tranh phách chiến, nếu như trực tiếp hỏi thì không định sẽ bị phát hiện là người mới đến. Xà nữ ở mị chi thành gần huyết hải đã từng nhắc nhở qua, sự việc này tốt nhất là đừng nên để người khác biết được, cho nên Cổ Diêu đành phải sử dụng chút thủ đoạn.

Đương nhiên là các địa tinh ngu xuẩn này không thể nhìn ra được, cho dù có nhìn ra được thì bọn họ cũng mặc kệ, có thể cho bọn họ lợi lộc thì cho dù là ai đi nữa cũng biến thành cha mẹ tái sinh hết.

Từng bước dẫn dụ các địa tinh, cuối cùng hai người đã biết được tin tức cần biết về Ma Giới Tranh Bá Chiến.

Quả nhiên là giống như Cổ Diêu suy đoán, danh như ý nghĩa, Ma Giới Tranh Bá Chiến cũng là một cuộc thi giống như kỳ thi đấu hằng năm của thần thánh học viện, nhưng khác ở chỗ là phạm vi của nó rất rộng, đó là toàn bộ cả ma giới.

Ma giới không có học viện, tất cả đều là thông qua hình thức nguyên thủy nhất chính là chiến đấu để nâng cao thực lực, cho nên cơ chế tuyển chọn nhân tài không có tốt lắm. Nhưng Ma Giới Tranh Bá Chiến thì đã cung cấp cho các cao thủ một cơ hội để vang danh.

Đây chính là cuộc thi đấu lớn nhất của ma giới, Ma Giới Tranh Bá Chiến có ý nghĩa vô cùng quan trọng, và tầm ảnh hưởng rất lớn.

Mỗi năm vào ngày mồng một tháng ba, đó chính là thời gian bắt đầu của Ma Giới Tranh Bá Chiến, các nơi ở ma giới thiết lập vô số các lôi đài lớn nhỏ để tiến hành thi đấu, những người xuất sắc nhất đều có khả năng gây được sự chú ý đến các thủ hạ của ma vương, để có thể nâng cao được thân phận của mình. Quyền lợi, không chỉ có nhân loại ở tạp dịch đại lục yêu thích mà nó còn rất là hấp dẫn đối với các sinh vật có trí tuệ cao.

Có ai mà không muốn nắm trong tay vạn quân, có ai lại không muốn rung trời chuyển đất?

Các cao thủ ẩn danh ở ma giới ít hơn ở tạp dịch đại lục rất nhiều, tuyetddaij đa số đều thích chứng minh thực lực cường đại của mình, có được quyền lực, địa vị tôn kính, tài phú và mỹ nữ, vì thế không tiếc hết thảy mà thượng đài. Do đó trước ngày mồng một tháng ba hàng năm, những nơi có lôi đài tổ chức Ma Giới Tranh Bá Chiến đều có cao thủ tụ họp, chờ đợi thi triển thân thủ.

Đây là một nơi để cất cánh ước mơ, nhưng cũng chính là một nơi tàn khốc, Ma Giới Tranh Bá Chiến không giống như là thi đấu ở thần thánh học viện, không có trang bị kết giới, người trên lôi đài tự do chiến đấu, dã man, bạo lực, tanh máu, đó là những từ có thể dùng để hình dung về nó. Đối với đối thủ mà nhân từ thì đó chẳng khác nào là tự sát cả.

Nếu như thực lực song phương chênh lệch quá nhiều thì có thể bỏ cuộc trước trận đấu, giống như là địa tinh đấu với ma quỷ, trước trận đấu địa tinh khẳng định sẽ bỏ cuộc, để tránh khỏi đi uống trà với tử thần, đương nhiên trong lịch sử, số lượng địa tinh tham gia Ma Giới Tranh Bá Chiến còn ít hơn cả số lông mao trên đầu con cóc.

Nếu như thực lực của song phương ngang nhau thì phải trông chờ vào thời khắc quyết định để phân thắng bại, song phương không ai hạ thủ lưu tình. Vì thế cho nên thương vong là không thể tránh khỏi được.

Song phương đối chọi, đều là giẫm lên thi thể của đối thủ để bước lên cao hơn. Đây là Ma Giới Tranh Bá Chiến, dùng tính mạng để đánh cược.

“Tiên sinh. Người cũng muốn tham gia Ma Giới Tranh Bá Chiến phải không?”

” Vấn đề này còn phải hỏi sao? Chỉ cần nhìn qua là có thể biết được tiên sinh có thực lực cao cường. Chỉ cần dùng một ngón tay thôi là đã đủ khiến cho đối thủ thấy được bầu trời đầy sao!”

” Bá chủ của Ma Giới Tranh Bá Chiến năm nay, khẳng định không ai ngoài tiên sinh rồi!”

Các địa tinh lại bắt đầu vỗ mông ngựa, Cổ Diêu tự nhận rằng công phu vỗ mông ngựa của mình đã thuộc hàng cao thủ rồi, nhưng nếu như so với các địa tinh thì xem ra có chút mặc cảm. Nếu như các địa tinh này ở tạp dịch đại lục thì chắc địa vị sẽ được xếp cao hơn hẳn ở nơi này, bởi vì có rất nhiều người thích nhất là được nịnh nọt.

“Tiên sinh, hay là chúng ta đi theo cỗ vũ cho ngày nha!” Các địa tinh âm thầm tính toán. Nếu như đi theo đại tài chủ này thì có thể tiếp tục được ăn uống miễn phí. Đó là một chuyện vô cùng tốt, chúng nó quả thật là chỉ có được một ít trí tuệ, rất dễ bị dụ dỗ, tự tư tự lợi, khi thấy tiền tài trước mắt là không còn suy nghĩ được gì nữa. Bởi thế cho nên bọn chúng so với ngư đầu nhân chẳng hơn được bao nhiêu.

Đã đạt được mục đích rồi, Cổ Diêu đương nhiên là không cần đến đám phở vật chỉ biết nịnh hót này, lập tức nói:” Không, ta không có ý định tham gia Ma Giới Tranh Bá Chiến.”

“Thật sao? Thật là đáng tiếc.” Các địa tinh đều cảm thấy tiếc nuối, cũng không biết là cảm thấy tiếc vì Cổ Diêu không tham gia thi đấu hay là tiếc cho các bữa ăn miễn phí của mình.

Sau khi đuổi đám địa tinh đi, hai người tính tiền và tiếp tục lên đường. Đông phương lộ đối với việc làm lúc này của Cổ Diêu có chút khó hiểu:” Này lưu manh, đang nghĩ gì thế, chẳng lẽ ngươi định tham gia cái Ma Giới Tranh Bá Chiến chó má kia sao?”

Cổ Diêu không có trực tiếp trả lời:” Tam Tiểu Thư, ta nói này, dù sao thì cô cũng là nữ hài tử, có thể nói năng văn nhả một chút được không?”

” Hừ, ta thích, không cần người xen vào!” Đông phương lộ lần này không có truy cứu việc Cổ Diêu châm chọc mình, bởi vì nàng đang nghĩ xem Cổ Diêu có ý định gì.

” Ấy, chỉ là ta muốn tham gia thôi!” Cổ diêu cũng học theo.

Đông Phương Lộ cảm thấy chán nản, nàng đương nhiên biết là Cổ Diêu sẽ không làm chuyện không đâu.

“Người tốt cục có nói hay là không? Nếu không thì bốn tiểu thư sẽ ‘xử đẹp’ người!”

” Ấy da, được rồi, ta nói là được chứ gì!” Cổ diêu giơ hai tay đầu hàng, hẳn không sợ Đông Phương Lộ phát ra bản năng cộp cái của mình, mà chỉ sợ nàng lại im lặng không nói như lúc vừa ra khỏi tinh linh sâm lâm, nếu thế thì trên đường đi sẽ rất là buồn chán.

” Chúng ta đến đây, có hai mục tiêu, thứ nhất là tìm Đoan Mộc Tình, thứ hai chính à tìm được đường về, đúng không?”

Đông Phương Lộ hất mắt:” Nói nhảm!”

” Đương nhiên, cũng phải cứu muội muội của ta nữa, nhưng trước hết phải tìm được Đoan Mộc Tình và đường ra. Kế hoạch này ta đã nói với cô rồi.”

Đông Phương Lộ gật đầu:” Nhưng, việc này thì có quan hệ gì với Ma Giới Tranh Bá Chiến chứ?”

” Đương nhiên là có, cô còn chưa hiểu sao?” Cổ diêu thở dài, ngậm thiết bất thành cương. ” Đường ra khỏi nơi này đã có đầu mối rồi, chuyện của Đoan Mộc Tình tốt nhất cũng nên tiến hành đồng thời, cô nghĩ xem, ma giới tranh phách chiến là hoạt động lớn nhất của ma giới, nếu như chúng ta thể hiện thực lực của mình ra, nổi danh ở ma giới thì Đoan Mộc Tình có thể biết được chỗ của chúng ta và tìm đến.”

Đông Phương Lộ bưng tỉnh:” Oh, thì ra là thế, nói sớm một chút không tốt sao, cứ thần thần bí bí, ta còn tưởng người có âm mưu quỷ kế gì!”

Cổ Diêu cảm thấy đau đầu:” Ta cảm thấy việc này khá dễ nhận ra, nếu cô chịu khó suy nghĩ chút là được thôi, ày!”

Đôi chân mày của Đông Phương Lộ lại nhíu lại:” Người nói là ta rất ngu!”

Chính là cô tự nhận đó.

Cổ Diêu trong lòng thì nghĩ thế nhưng mà ngoài miệng thì lại không dám nói ra.

Đông Phương Lộ đưa ra nghi vấn:” Còn chuyện của Thuần Vu Tuyên thì sao, chúng ta không đi phó ước à?”

Cổ Diêu cười nói:”Không, đi xem trước một chút sau đó mới quyết định!”

176. Chương 02: Ánh Xạ

Thời gian ước hẹn với Thuần Vu Tuyên còn lại vài ngày, khi vù vào thành thì Đông Phương Lộ liền nói:” Này lưu nh, mấy ngày này chúng ta làm gì đây?”

Cổ Diêu cười nói:” Yên tâm, sẽ không nhảm chán đâu, có vài sự kiện cần phải làm!”

Đông Phương Lộ nghi hoặc:” Chuyện gì?”

“Báo danh!”

“Báo danh, báo danh gì?”

” Còn phải hỏi sao, đương nhiên là báo danh tham gia Ma Giới Tranh Bá Chiến rồi!”

Đông Phương Lộ ngạc nhiên:” Nhưng đi nơi nào báo danh?”

” Chính là nơi này, Ba Tái Đông.” Cổ diêu thở dài nói:” Nếu như Áo Bố Lý biết là đã dạy ra được một đệ tử như cô chắc là tức quá mà chết rồi, trước khi đến một nơi xa lạ nào đó thì cần phải tìm hiểu về nó, Tái Ba Đông, cũng vừa trùng hợp là một địa điểm tổ chức Ma Giới Tranh Bá Chiến.”

” Hừ, ta mới chính là niềm kiêu ngạo của huấn luyện viên!” Đông phương lộ kháng nghị lại lời chế nhạo của Cổ Diêu.

không phải ai cũng có thể đi lên lời đài của Ma Giới Tranh Bá Chiến, trước tiên là phải báo danh, rồi sau đó còn phải tiến hành sàng lọc.

Tuyển chọn lại cũng không phải là thi đấu mà là thi kiểm tra, thông qua kiểm tra thể chứng minh thực lực của mình xứng đáng để tham dự, nếu như không thể vượt qua được tiêu chuẩn thì sẽ bị loại.

Cổ Diêu tiếp tục giải thích cho Đông Phương Lộ. Lựa chọn địa điểm thi đấu cũng phải có kỹ xảo, những thành thị lớn thì có được sự chú ý nhiều hơn nhưng vì thế mà số lượng cao thủ cũng nhiều hơn, vì thế có nhiều người tình nguyện đến các thành thị nhỏ hơn để tiến hành thi đấu, như thế thì khả năng phải thi đấu những trận chiến ác liệt cũng giảm bớt.

Đông Phương Lộ có chút buồn bực, tên Lưu Manh này đồng hành cùng với mình, ngoại trừ hỏi qua các địa tinh một ít tin tức về Ma Giới Tranh Bá Chiến ra thì hẳn cũng không có tìm hiểu thêm về nó, tại sao lại biết nhiều như thế chứ.

Nàng nghi hoặc:” Lưu Manh, nếu như Ba Tái Đông là một thành thị lớn, số lượng cao thủ rất nhiều, chúng ta chọn nó làm nơi bắt đầu không phải là rất đại đột sao?”

” Ha ha, đúng là như thế.” Cổ diêu cười nói:” Nhưng mà đừng quên, sân khấu càng lớn thì người xem sẽ càng nhiều, chúng ta lại càng dễ nổi tiếng, đối với kết hoạch của chúng ta lại càng có lợi, nếu như chỉ giết chết vài tên tiểu lâu la ở một nơi khỉ ho cò gáy nào đó thì chỉ sợ người khác chẳng thêm chú ý đến, Tam Tiểu Thư, cô sợ sao?”

Đông Phương Lộ khịt mũi:” Hừ, ta mà sợ sao? Bốn tiểu thư chỉ lo lắng cho người mà thôi!”

” Nếu thế thì chúng ta còn do dự gì nữa chứ?”

Ba Tái Đông lại vừa lúc cũng chính là nơi của một trong bảy đại ma vương, và cũng nơi thống trị của Huyết Ma Dracula, thủ hạ của Thâm Uyên Ma Vương Tà Khôi, người thống trị khu vực Ánh Xạ.

Trên thực tế thì chủ vị diện của Thất Lạc Đại Lục không phải là không gian vô cùng rộng lớn, so với tạp dịch đại lục thì nhỏ hơn nhiều, chỉ cần dựa vào hành trình của Cổ Diêu từ Huyết Hải đi đến tinh linh sâm lâm ở phương bắc là đã có thể chứng minh được, nhưng điều đó không có nghĩa là Thất Lạc Đại Lục nhỏ hơn nhiều so với tạp dịch đại lục, bởi vì vẫn còn có không gian rộng lớn hơn.

Theo truyền thuyết từ thời thượng cổ thì lúc thần tách hai khối đại lục ra thì tạp dịch đại lục dường như là nguyên vẹn, chỉ có mỗi địa hạ thành là biến thành một không gian vị diện khác mà thôi. Còn Thất Lạc Đại Lục lại không được may mắn như thế. Nó bị chia ra thành bảy tám phần cộng với số lượng không gian liệt phùng nhiều như tổ ong vô vẽ, các vị diện lớn nhỏ phân bố khắp nơi.

Trong đó vu phong là không gian vị diện trung tâm, cũng không phải là nó có diện tích lớn nhất. Mà bởi vì nó tiếp xúc với nhiều vị diện khác, vì thế cho nên mới được gọi là chủ vị diện.

Bảy đại ma vương chiếm cứ bảy vị diện lớn nhất, đồng thời bọn họ cũng xây dựng một thành trì tương ứng ở vị trí của không gian liệt phùng nối với chủ vị diện cho nên được gọi là Ánh Xạ.

Muốn đi vào trận doanh của bảy đại ma vương thì cần phải thông qua Ánh Xạ thành mới có thể đi vào không gian liệt phùng được, nhưng không phải ai cũng có đủ tư cách để đi vào, bảy đại ma vương chỉ thu nhận những người có thực lực cực mạnh, vì thế Ma Giới Tranh Bá Chiến có thể gọi là vé vào cửa.

Chủ vị diện là nơi sinh tồn của các chủng tộc yếu kém, những người có thực lực mạnh mẽ đa số đều ở trong trận doanh của bảy đại ma vương, đương nhiên là cũng không thiếu những người cá biệt vẫn lông bông ở chủ vị diện. Ví dụ như tên chuẩn Hấp Huyết Quỷ xui xẻo ở Tinh Linh sâm lâm.

Người ở Thất Lạc Đại Lục có quan niệm là, nếu là thành viên của bảy đại trận doanh thì mới được xem như là công dân chính thức của ma giới, còn những người khác thì không được thừa nhận.

Ai cũng muốn chứng minh mình có thực lực cường đại, vì thế mỗi kỳ Ma Giới Tranh Bá Chiến đều có vô số người tham gia, cho dù là có phải mạo hiểm tính mạng cũng không quản. Nếu như trong Ma Giới Tranh Bá Chiến có chiến bại mà không chết thì bọn họ cũng sẽ quyết tâm tu luyện để tham gia lần tiếp theo.

Đây là một thế giới cường giả chí tôn, ai cũng đều có khát vọng được tôn kính, được thừa nhận, không ai muốn là một dân du mục, bị người khác kỳ thị. Đương nhiên đối với những chủng tộc yêu thích hòa bình như tinh linh tộc và ảo nhân tộc là ngoại lệ.

Nếu như muốn tìm được Đan Đan thì cần phải đến vị diện do Thâm Uyên Ma Vương thống trị - Thâm Uyên, từ góc độ này, xem Cổ Diêu không thể không tham gia Ma Giới Tranh Bá Chiến, hần không muốn phải đợi thêm hai năm nữa mới tham gia.

Là Ánh Xạ thành của Thâm Uyên, Ba Tái Đông tập trung vô số chủng loại trong Ma Tộc, nhân loại cũng có, thành tuy lớn nhưng xem ra vẫn có vẻ hơi chật chội.

Một số lượng lớn người tham gia thi tuyển, mặc dù có hơn mười điểm thi kiểm tra, nhưng hai người phải chờ đến tận trưa mới đến phiên mình, có thể thấy được số lượng đông thể nào.

Thi kiểm tra rất đơn giản, có thể dùng bất cứ phương pháp nào, chỉ cần có thể chứng minh được thực lực của mình.

Cổ Diêu dùng chân nâng một tảng đá hơn trăm cân lên xuống vài cái rồi biến nó thành vô số các viên đá vụn, tư cách thi đấu của hần không cần phải lo lắng nữa.

Người kiểm tra của Thâm Uyên đưa cho Cổ Diêu một viên Ngọc Thạch để chứng minh thân phận, sau khi nhỏ máu xác nhận xong thì không ai có thể giả mạo hần được.

Đông Phương Lộ cũng dễ dàng có được Ngọc Thạch.

Vài ngày sau, hai người gặp được Thuần Vu Tuyền.

“Ta muốn các người làm chính là thông qua Ma Giới Tranh Bá Chiến để tiến vào Thâm Uyên!”

Cổ Diêu nghe thế thì mừng rỡ, lúc trước hần còn lo lắng là tham gia Ma Giới Tranh Bá Chiến sẽ xung đột với Thuần Vu Tuyền, không nghĩ đến tình cờ lại trùng khớp như thế, thật sự là quá tốt.

À mà phải nghĩ lại, Thuần Vu Tuyền muốn tiến vào Thâm Uyên để làm gì?

Ma nữ này xuất hiện, ma giới chắc sẽ bị náo loạn!

177. Chương 03: Nhất Minh Kinh Nhân

Lôi đài thi đấu của Ba Tái Đông chỉ có hai ngàn mét vuông, đây chính là một không gian thiên nhiên, nên sử dụng để làm lôi đài là quá tốt, không sợ bị hư hại, nếu quả thật bị hư hại gì thì cũng không cần phải tu sửa cho nó.

Một rừng người đang chen chúc nhau để đi xem, đông đến nỗi nước cũng khó chảy lọt.

Ma Giới Tranh Bá Chiến không chỉ là kỳ thi đấu long trọng nhất, mà còn là hoạt động giải trí thịnh hành nhất, máu tươi, bạo lực và chết chóc đều là những thứ mà ma tộc thích nhất vì thế nó hấp dẫn vô số người.

Trong số người đến xem thì có một số ít là những người tham gia thi đấu, còn có một vài người lại yêu thích mùi tanh của máu mà đến, chỉ có ở nơi này bọn họ mới có thể dễ dàng nhìn thấy kẻ mạnh chà đạp kẻ yếu, những cái chết tàn khốc, đó đều là những điều vô cùng kích thích.

Ngoài các trận chiến hấp dẫn ra thì Ma Giới Tranh Bá Chiến còn có một tiết mục rất là hấp dẫn - Đánh Bạc.

Cá cược cũng rất là đa dạng, cá thắng thua chỉ là hình thức đơn giản nhất mà thôi, còn có cá xem là trong thời gian bao lâu trận đấu sẽ kết thúc, kẻ bại trận có bị chết hay không, thi thể có toàn vẹn hay không hay là bị biến thành nhiều mảnh nhỏ. Tóm lại là bất kỳ thứ gì có liên quan đến trận đấu đều có thể cá được, chỉ có người không nghĩ đến thôi chứ không có gì không thể cá được.

Ở trung tâm của vị diện, trận đấu đã bắt đầu.

Một bên là thạch tượng quỷ, bề ngoài giống như một mãnh thú.

Nếu như sinh vật này ở tạp dịch đại lục thì sẽ trở thành những cao thủ ngoại công.

Thân thể của Thạch Tượng Quỷ là do một khối nham thạch tạo thành. Vô cùng cứng rắn, đao thương bất nhập, lại có một cái đuôi vừa dài vừa to, trên đó lại có rất nhiều đá lởm chởm như gai nhọn, nếu như là người có hiểu biết về thạch tượng quỷ thì có thể biết được cái đuôi chính là vũ khí tốt nhất của nó.

Đối thủ của thạch tượng quỷ là một dị nhân, dị nhân có năng lực phi hành, đôi cánh phối hợp một cách linh hoạt với cơ thể. Từ trên không trung tiến công, vũ khí của bọn họ thường là trường mâu, thương hoặc là các vũ khí dài, còn phương thức công kích thì cũng giống như các kỵ sĩ, vì thế bọn chúng có danh xưng là "Không trung kỵ sĩ".

Đây là cuộc chiến giữa hai đối thủ có tính chất hoàn toàn khác nhau, thạch tượng quỷ có thân thể cường hãn và sức lực mạnh, nhưng tốc độ thì chậm, còn dị nhân có được tốc độ nhanh như gió, nhưng thân thể lại yếu nhược.

Dị nhân sử dụng hiển nhiên chính là vũ khí sở trường, một thanh trường thương, hấn phách động cánh, từ trên không trung lao xuống, từ trên cao lao xuống, khí thế hoàn toàn áp đảo đối phương.

Đối với các cao thủ ngoại công thì thân thể của họ chính là vũ khí tốt nhất.

Đối mặt với khí thế như cầu vòng của trường thương hấn không hề hoang mang, mà lại vươn hai tay ra.

Động tác của thạch tượng quỷ không chậm, nhưng nếu so với đối thủ thì quả thật kém rất nhiều, thanh trường thương của dị nhân quay nhanh, đánh vào thân thể của thạch tượng quỷ. Trọng kích đắc thủ, dị nhân mừng rỡ, nhưng mà một kích có thể nói là có đủ thiên thời địa lợi của nó lại không hề đả động được gì đến thạch tượng quỷ, tính ra thì chỉ có thể làm rớt một viên đá nhỏ từ trên người của thạch tượng quỷ xuống mà thôi.

Dị nhân rung mình, hấn chưa từng giao thủ với một thạch tượng quỷ bao giờ. Thạch tượng quỷ cường hãn hơn so với trong tưởng tượng của hấn rất nhiều, chẳng những không thể gây tổn thương cho thạch tượng quỷ mà lực phản chấn còn khiến hai tay của hấn tê dại.

Cùng lúc đó, một đợt kinh phong đánh vào mặt, cái đuôi dài của thạch tượng quỷ đánh đến.

Dị nhân phách động đôi cánh, né được cái đuôi trong tình cảnh ngàn cân treo sợi tóc. Đôi cánh của hấn thật sự cũng không thể giúp cho hấn phi hành được, nhưng lại có thể giúp cho hấn điều khiển được phong nguyên tố. Như thế thì hấn sẽ dễ dàng sử dụng thuật phi hành hơn nhiều so với ma pháp sư.

"Đương đương đương đương đương....."

Dị nhân liên tiếp tấn công chỉ có thể tạo ra được những thanh âm giống như hai thanh kim loại va chạm với nhau.

Thạch tượng quỷ thân cường lực tráng, nhưng hành động của nó thì lại không có gì đặc biệt. Nó lấy đà nhảy lên không quá được bốn mét, xem ra còn thấp hơn cả một chiến sĩ trung cấp của nhân loại, trong chiến đấu thì quả thật là vô cùng bị động, nếu như hấn có thể bắt được trường thương của dị nhân thì trận chiến đã có thể kết thúc rồi, nhưng đáng tiếc là hấn không thể.

Tình hình thì dị nhân đang chiếm thượng phong nhưng hấn lại không có dám kinh thường, hầu như các đòn công kích của hấn đều trúng đối phương, nhưng rất tiếc là không thể khiến cho đối thủ trọng thương,

mà nếu như chỉ cần sơ ý bị hấn quất đuôi trúng thì coi như là tiêu. Vì thế dực nhân khá là dè dặt, không dám tham công, trước tiên phải tự bảo vệ mình trước rồi mới tìm cơ hội thủ thắng.

Thạch tượng quỷ không có nhược điểm trí mạng, muốn đánh bại nó thì chỉ có một cách chính là phá hủy thân thể của nó.

” Này, tên gia hỏa nhất gan kia, mau xuống ứng chiến đi chứ, đừng để lão tử xuất một quyền đánh nát ‘Trúng’ của nhà ngươi, à mà loại người như người thì cần gì đến nó chứ!”

<@trúng gì=“” thì=“” tự=“” hiểu=“” nhá!=“”>

Thạch tượng quỷ không phải là chủng tộc có tính kiên nhẫn, song thủ của nó đánh liên tục lên không, có lực mà không có chỗ dùng khiến cho tâm tình của nó rất là bức tức, đứng ở dưới không ngừng chửi mắng, nhưng dực nhân lại không hề bị nó khiêu khích, vẫn tiếp tục chiến thuật như cũ, cực kỳ thận trọng.

Những người đặt cược cho thạch tượng quỷ cũng lên tiếng mắng chửi, mắt thấy thời gian ngày càng kéo dài, tiền đặt cược giống như nước chảy về biển đông, tâm trạng của bọn họ cũng không được tốt.

” Cái tên điểu nhân kia, nếu như sợ chết thì mau lăn xuống lòi đài rồi nhận thua đi!”

” Lão tử đặt cược lên người của người đó, mau lên một chút đi!”

“Thạch tượng quỷ, bay lên cho nó một trận đi!”

Dực nhân xem ra cũng rất là kiên nhẫn, cho dù có bị thạch tượng quỷ và người xem mắng chửi, nhưng hấn vẫn bị ảnh hưởng gì, vẫn rất là tỉnh táo mà chiến đấu.

Mà những người đặt cược cho hấn thì lại lên tiếng ủng hộ.

” Tốt lắm, cứ thế đi, tên thạch tượng quỷ kia sẽ sớm đầu hàng thôi!”

” Chiến đấu là phải nhờ kỹ xảo, ý vào sức mạnh thì được gì chứ!”

Cho dù chỉ là những vết thương nhỏ nhưng tích tiểu thành đại, sau nhiều lần bị dực nhân công kích, trên thân của thạch tượng quỷ đã có hàng trăm vết thương, không thể đếm nổi.

Những vết thương đó thì hấn có thể tự phục hồi lại được, nhưng cần phải tiêu hao không ít sức lực, nếu như hấn chữa trị các vết thương đó thì coi như là nắm chắc phần thua rồi.

Thạch tượng quỷ vốn có thực lực cao hơn hấn so với dực nhân. Nhưng dực nhân lại có khả năng khổng chế phong nguyên tố không tồi, rất nhiều người đặt cược cho thạch tượng quỷ đã bắt đầu hối hận, mà những người mạo hiểm đặt cược cho dực nhân thì đang mừng thầm.

Thấy thắng lợi đã nằm trong tầm tay dực nhân phần chấn, tiếp tục trùng kích, từng bước từng bước làm hao mòn thân thể của thạch tượng quỷ.

Sau một đòn tấn công, dực nhân lại bay lên trời lại, ngay khi hấn đang chuẩn bị cho đòn tấn công tiếp theo thì có cảm giác được đôi cánh của hấn chọt cứng lại.

Cũng không phải là do hấn bay nhiều nên mệt, phi hành đã trở thành bản năng của dực nhân, đừng nói là chỉ có vài chục phút, mà thậm chí bay vài giờ liền cũng không có cảm giác như thế.

Cảm giác khác thường này khiến cho hấn vô cùng kinh ngạc, quay đầu lại nhìn thì thấy đôi cánh của mình không biết từ lúc nào đã biến thành một màu xám trắng, lớp da ngoài bao phủ một lớp đá.

Lớp đá đó không ngừng lan ra các vị trí khác trên người hấn, dực nhân không thể tiếp tục khổng chế đôi cánh nữa, từ trên không té xuống.

” Hắc hắc hắc, xem ra thạch hóa đã có tác dụng!” Thạch tượng quỷ cười gằn, từng bước tiến lại dực nhân đang cố giãy dụa.

Thạch hóa là kỹ năng đặc biệt của thạch tượng quỷ, nhưng có giới hạn rất nhỏ, thạch tượng quỷ không phải là không có phần đòn lại, mà hấn thông qua các lần giao kích ngăn ngừa mà từ từ đưa lực thạch hóa xâm nhập vào đôi cánh của dực nhân, lúc này này chính là giờ khắc mà hấn mong đợi.

Hơn phân nửa thân thể của dực nhân đã bị thạch hóa. Tê tê, không thể cử động, cũng không thể nào rời khỏi lôi đài được, trong mắt hần lộ ra vẻ hoảng sợ, chỉ có thể miễn cưỡng nói:” Ta, ta nhận thua!”

” Nhận thua, tùy tiện thế sao, sao vừa rồi ngươi không nhận thua?” Thạch tượng quỷ nộ hỏa đã dâng đầy, bây giờ là lúc để hần phát tiết ra, làm sao có thể dễ dàng buông tha cho đối thủ chứ.

Không để ý đến lời cầu khẩn của dực nhân, thạch tượng quỷ nâng chiếc đuôi dài lên, nện xuống, tiếng kêu thảm thiết vang lên. Dực nhân đã bị biến thành một đồng thịt vụn, nội tạng lẫn lộn.

“Ngao!” Thạch tượng quỷ giơ hai tay lên cao, hống lên một tiếng với tư cách của người chiến thắng, không chỉ có hần mà còn có những người đánh bạc cũng hô hào theo.

Huyết tinh, tàn nhẫn, vô tình, đó là đánh giá của Cổ Diêu đối với trận đấu này, biết rõ đối phương đã không còn sức lực phản kháng nhưng lãnh khốc vẫn hạ độc thủ. Không phải chỉ là một hai trận đấu mà thôi. Hầu như tất cả người thắng đều không từ thủ đoạn để diệt tuyệt.

Đây là Ma Giới Tranh Bá Chiến, uy hiếp của tử vong như bóng với hình, nếu so sánh với nó thì Kỳ Thi đấu của học viện chẳng khác nào chỗ để cho con nít chơi đùa.

Vài con chó ba đầu chạy vào trong lôi đài, cắn xé thi thể của dực nhân, không lâu sau thì lôi đài đã sạch sẽ, cả máu tương cũng không còn, tựa như là xác của dực nhân chưa từng xuất hiện ở đó vậy, các ma thú tham lam này chính là người dọn vệ sinh của lôi đài, không ai rảnh để đi nhặt xác, loại chuyện tình vô nghĩa này tốt nhất là để dành cho ma thú.

Người chủ trì của lôi đài bước lên, sắc mặt cũng không có chút thay đổi gì:” Trận đấu tiếp theo, Nhân Loại Cổ Diêu đấu với Dã Man Nhân Đế Mỗ!”

Cổ Diêu đứng lên:” Hắc, đến phiên mình rồi!”

” Lưu Manh, cẩn thận một chút!” Thấy tràng cảnh máu tanh như thế thì Đông Phương Lộ cũng bất tri bất giác mà lo lắng cho Cổ Diêu.

Vừa đi đến lôi đài, Cổ Diêu vừa quay đầu lại nói:” Yên tâm đi, Tam Tiểu Thư!”

Đối thủ của Cổ Diêu là một chủng tộc hàng trung trong ma tộc Dã Man Nhân, da thịt thô dày, tay dài đến gối, bên ngoài đều là lông mao, nhìn qua thì giống như một con tinh tinh. Dã man nhân trời sinh thần lực, am hiểu cảm nã thuật, trong chiến đấu bọn chúng thích nhất chính là dùng đôi tay bắt lấy đối thủ giơ lên rồi từ từ xé thành hai mảnh, không thẹn với tên của chủng tộc.

” Nhân loại, nhìn bộ dáng nhỏ bé của ngươi kia, không phải là ngươi đang vãi ra quần đấy chứ?” Vừa lên lôi đài thì Đế Mỗ đã châm chọc đối thủ, mặc dù vóc người của Cổ Diêu trong nhân loại cũng thuộc loại khá rồi nhưng đứng trước mặt tên dã man nhân này thì đúng là có vẻ tử thân thiệt.

Dã man nhân tiếp tục nói:” Ta là một người nhân từ, mau mau nhận thua rồi xuống đi, như thế thì ít ra còn có thể giữ được cái mạng.”

Cổ Diêu thở dài:” Quả nhiên là đầu óc ngu si, tứ chi phát triển, đừng có lắm nhảm nữa, để sức để chiến đấu đi.”

Trí lực của Dã man nhân so với người đầu nhân thì chẳng hơn được bao nhiêu, nhưng bọn chúng thì lại ghét nhất là bị người khác chửi là ngu, nghe Cổ Diêu nói thế thì lập tức rống lên giận dữ:” Tên nhân loại đáng ghét kia, ta xé mi ra thành hai mảnh!”

Tranh phách chiến không có quy tắc, khi vừa bước lên lôi đài thì trận đấu coi như đã bắt đầu, chỉ kết thúc khi một bên nhận thua hoặc là tử vong mới thôi.

Đế mỗ lao đến như một chiếc xe tăng, bàn tay mở ra, hai cánh tay dài duỗi thẳng.

Đối mặt với khí thế hung hãn của đế mỗ, Cổ Diêu chỉ đơn giản là xuất ra một quyền.

Người xem thấy thế thì rất là xôn xao, dã man nhân am hiểu nhất chính là cận chiến, tên nhân loại này nếu không bị điên thì cũng là ngu hơn cả dã man nhân, bọn họ hầu như đều dự đoán được rằng, chỉ trong vài giây, Cổ Diêu sẽ bị dã man nhân bắt được, giơ lên, rồi từ từ xé thành hai mảnh còn có nhiều người thậm

chỉ là hối hận tại sao lại không đặt là Cổ Diêu sẽ thua trong vòng một phút, như thế thì có thể kiếm được chút vốn rồi.

“Bịch!” Nắm tay của Cổ Diêu đánh tránh vào ngực của dã man nhân, tình hình hoàn toàn trái ngược với dự đoán, thân thể to lớn của dã man nhân tựa như một viên đạn bắn ngược ra ngoài, cũng không kêu lên được tiếng nào là đã bất tỉnh.

Cả lòi dài lạnh ngắt như tờ, cặp mắt của khán giả tựa như muốn nhảy ra ngoài, bọn họ quả thật là không thể tin được, chỉ một đám, một đám tùy tiện như thế thôi mà ẩn chứa thực lực thật là kinh khủng.

Gian nan nuốt nước miếng xuống, ma tộc lại một lần nữa chứng kiến sự thần kỳ của nhân loại, nhân loại quả thật là trời sinh vô cùng yếu đuối, nhưng lại có tiềm lực lớn vô cùng, một quyền vừa rồi của hắn thậm chí còn mạnh hơn nhiều ác ma!

Dưới ánh mắt chăm chú của mọi người, Cổ Diêu thông thả xoay người đi xuống đài.

Tại Ma Giới, không cần ẩn dấu thực lực, chỉ có thi triển ra thực lực của người mới có thể có được sự tôn kính của người khác! Huống hồ gì Cổ Diêu đang muốn nhanh chóng nổi tiếng, phương thức này chính là biện pháp tốt nhất.

Cổ Diêu đã đạt được mục đích, trong mắt của khán giả lộ ra một vẻ kính sợ, trong lòng của bọn họ đều có cùng một ý nghĩ.

Lại có thêm một siêu cấp cao thủ xuất hiện ở Ma Giới!

178. Chương 04: Ác Ma Nữ Tước

Vốn Đông Phương Lộ còn có chút lo lắng cho hắn, nhưng giờ thấy bộ dáng của Cổ Diêu thì lại nói:” Chết đi, cầu trời cho gió vào làm cứng luôn cái lưỡi của người đi!”

Tuy là nói thế nhưng, Đông Phương Lộ quả thật là đã thừa nhận thực lực của Cổ Diêu, tên lưu manh này đúng là một quái thai mà, không biết tu luyện vũ kỹ gì, lực đạo của quyền có thể mạnh đến thế, chiêu này cũng giống như chiêu thức mà hắn đã dùng để đánh bại Hách Liên Kiếm trong kỳ thi đấu ở thần thánh học viện vào năm nhất.

Đông Phương Lộ thậm chí còn hoài nghi Cổ Diêu đã ẩn giấu thực lực trong những lần tham gia thi đấu ở học viện, nếu như so về lực lượng thuần túy thì xem ra hắn đã có thể so sánh với người chuyên tu luyện nội công như Hạ Hầu Cẩn.

Đông Phương Lộ đoán không sai, chiêu thức vừa rồi Cổ Diêu dùng để đánh bại dã man nhân chính là nguyên tử bạo liệt quyền, cũng chính là chiêu thức căn bản trong Thiên ma Quyết, nhưng có cải tiến một chút, khi đánh ra vốn là ngoại phát đã biến thành nội liễm, uy lực thì vẫn như cũ. Đã đạt đến cảnh giới ‘Ảnh’.

Bắt đầu từ hôm nay, cái tên Diêu Cổ đã bắt đầu dần dần vang dội khắp ma giới!

Những người xem đều đang xôn xao thảo luận, trong số đó có một cặp mắt đặc biệt chú ý đến Cổ Diêu.

Đôi mắt đó rất là mê người, mị lực còn hơn cả đôi mắt của mỹ nữ xà, nhưng nàng chỉ là một nhân loại.

Ngoài đôi mắt ra thì cả khuôn mặt đều được che một lớp diện sa, nhưng có thể chắc chắn rằng nàng là một mỹ nữ tuyệt đẹp.

Nữ tử này chính là Thuần Vu Tuyền, bên cạnh nàng là một người mặc hắc bào, áo choàng khoác qua đầu, không thể nhìn thấy mặt.

“Bà bà, người nhìn ra gì không?”

Thuần Vu Tuyền là một người độc lập. Nhưng nàng vẫn hỏi ý kiến của lão bà, xem ra nàng rất tôn kính nàng, đồng thời cũng chứng minh được thân phận của hắc bào lão bà không phải tầm thường.

Hắc bào lão bà cũng không có trả lời, mà nhắm mắt suy tư, tct cũng không quấy rầy, lẳng lặng ngồi đợi.

Một lúc sau, lão bà mới mở mắt:” Trong ấn tượng của ta thì ta chưa từng thấy qua quyền pháp này.”

Thuần Vu Tuyền lộ ra vẻ kinh ngạc:” Bà bà. Ngay cả người của chưa từng thấy qua sao?”

” Đúng vậy, không thể nào dựa vào quyền vừa rồi để phán đoán ra thân phận của hắc, nhưng có thể khẳng định là quyền pháp này có đặc điểm là có thể thuận phát, người cũng thấy được, trước đó tiểu tử đó không có dấu hiệu sức lực, chỉ trong phút chốc có thể phát ra uy lực kinh người!”

Nghe thế thì Thuần Vu Tuyền vung nhủ mày, nàng xem ra rất là tín nhiệm vị lão bà.

” Đối với chúng ta mà nói thì tiểu tử này quả thật là một thanh lợi khí, nhưng điều kiện tiên quyết phải là hắc không phải là một thanh kiếm hai lưỡi!”

Thuần Vu Tuyền hiểu rõ lão bà đang nhắc nhở chính mình. Thanh kiếm có hai lưỡi, có thể đả thương người nhưng cũng có thể đả thương mình, đó còn tùy vào thực lực của người nắm nó trong tay.

Thuần Vu Tuyền hiển nhiên là có điểm để tin tưởng tuyệt đối vào bản thân mình, nàng cười yêu kiều:” Bà bà cứ yên tâm, dù sao thì nhược điểm của hắc chúng ta đã biết.”

Nghe Thuần Vu Tuyền nói thế thì lão bà cũng không nói gì nữa, thực ra nàng cũng rất tin tưởng vào năng lực của Thuần Vu Tuyền, không chỉ về vũ kỹ, độc thuật mà âm mưu nàng cũng rất là lợi hại, từ nhỏ đến lớn, người nào bị nàng coi là mục tiêu nàng cũng không cần dùng đến cả năm ngón tay cả.

Thật là đáng tiếc cho thanh niên kia. Đáng lý ra thành tựu của hắc có thể nói là vô hạn, nhưng lại không may mắn đụng phải Thuần Vu Tuyền, xem ra chỉ có thể trách hắc xui xẻo mà thôi.

” Hi hi, đúng là một nam hài đáng yêu, ta rất muốn cùng hắc chơi đùa!” Ở tận sâu trong một góc xuất hiện một tiếng cười yêu kiều, chủ nhân của tiếng cười là một phụ nữ có một vẻ đẹp mê hồn.

Nếu như nói mỹ lực của Thuần Vu Tuyền chính là đôi mắt của nàng thì nữ nhân này hấp dẫn ở toàn bộ phương vị, bất kỳ vị trí nào trên người nàng cũng rất là mê hồn. Cánh mũi của nàng thật đẹp, đôi môi mọng đỏ, cổ ngọc tựa thiên nga, song phong hùng vĩ, vòng eo thon nhỏ, hai ánh trắng rằm vàng vạc, làn da màu tiểu mạch săn chắc, một mái tóc đỏ hồng, móng tay dài và trơn bóng, chiếc rốn nhỏ xinh xinh, tất cả đều có lực sát thương rất lớn.

Mỗi một nụ cười, tư thái của nàng đều có thể khiến cho nam nhân cảm thấy kích thích vô cùng, chỉ muốn rằng sẽ được lập tức đưa nàng lên giường, làm cho vòng eo của nàng di chuyển nhịp nhàng và miệng thì rên rỉ không ngừng.

Nữ nhân này quả thật là tuyệt diệu, cũng chỉ có thể dùng từ này để hình dung nàng, một nữ nhân có thể khiến cho hàng nghìn hàng vạn nam nhân điên cuồng, nơi nào có nàng thì không khí nơi đó chứa đầy tính chất dục vọng.

Nhưng mỹ nữ tuyệt đẹp này cũng không phải là nhân loại, mặc dù bề ngoài cực kỳ giống, hoàn toàn không khác gì nhân loại, thậm chí cả con người cũng là màu đen, nhưng trên người nàng phát ra khí tức tà ác không thể nào che dấu được, chính điều này đã tố cáo thân phận của nàng. Trong ma tộc chỉ có một chủng tộc có ngoại hình giống với nhân loại, đó chính là ác ma, mà còn là ác ma cao cấp.

Một số ác ma có thể thu liễm sừng trên đầu của mình, đồng tử chuyển sang màu đỏ, hóa thành hình người, nhìn bề ngoài thì không thể nào biết được đó không phải là nhân loại. Cũng giống như tên Dracula đã bắt đi Hàn Đan vậy.

Đụng với ác ma này thì phải cẩn thận, bởi vì ác ma có thể hóa thành hình người đều là thượng vị ác ma, thực lực cường hãn, không dễ trêu chọc vào.

Xem ra hồng phát nữ ác ma này cũng là một thượng vị ác ma, trang phục nàng vô cùng nóng bỏng, nàng chỉ mặc mỗi một chiếc áo lót, chỉ có thêm một vài lớp phụ trang tinh xảo để che đi những vị trí quan trọng, khiến chúng nó mờ mờ ảo ảo, càng tăng thêm sự hấp dẫn.

Nàng đang ngồi sương phòng dành cho khách quý, hơn nữa không phải là phòng khách quý bình thường, mà là phòng của chủ nhân, nữ ác ma này chính là sứ giả đặc biệt của Ma Giới Tranh Bá Chiến.

Sứ giả đặc biệt có đặc quyền hơn hẳn những người chủ trì, bình thường, Ma Giới Tranh Bá Chiến chỉ dựa vào thắng thua để lấy kết quả, nhưng nếu như trong chiến đấu cả hai bên đều có thực lực mạnh mẽ, quyết đấu với nhau đến khi chỉ còn một người. Và nếu như người bị thua có được thực lực rất mạnh, là một nhân tài hiếm có, thì lúc này sứ giả đặc biệt có thể sử dụng đặc quyền của mình, làm cho người bị thua gia nhập vào trận doanh vô điều kiện. Ngoài ra các sứ giả còn có được những quyền lực khác.

Nữ ác ma nửa nằm nửa ngồi trên chiếc ghế được lót bằng da thú nói:” Nam hài nhân loại kia tên là gì?”

Sương phòng còn có hơn mười thị vệ ma tộc, lập tức có một người báo lại:” Thưa Địch Lệ Nhã nữ tước, tên của hắn là Diêu Cổ!”

Ma giới là một nơi nam quyền, so với nam nhân thì nữ nhân không được coi trọng, mà nữ ác ma lại có tước vị là bá tước, chức vị bá tước không có phân biệt nam hay nữ, có thể đạt được tước vị này thì có thể khẳng định được nữ ác ma này có thực lực thuộc hàng siêu cấp.

“Diêu Cổ? Một cái tên thật thú vị! Hi hi!” Nữ ác ma cười phóng dăng, hai chân bắt chéo, không biết là vô ý hay là cố tình mà lộ ra ‘Cảnh Xuân Tươi Đẹp’, một vùng âm u và thần bí thoáng ẩn thoáng hiện khiến cho mắt của tất cả các thị vệ đường như biến thành hình trụ, ” Ừc Ừc” Tiếng nuốt nước bọt không ngừng vang lên.

<@ em=“” chẳng=“” biết=“” cười=“” phóng=“” dăng=“” phải=“” dùng=“” từ=“” gì=“” nữa,=“” nên=“” ghi=“” đại=“” hi=“” hi=“” thôi.=“”>

Các ngón chân của nàng mượt mà như ngọc, nếu như có cơ hội thì khẳng định nhất định sẽ có người không ngần ngại mà cúi xuống trước mặt nàng, nâng bàn chân nàng lên và núp lấy các ngón chân của nàng.

Các ngón tay ngọc ngà của Địch Lệ Nhã gõ nhịp nhàng nâng chiếc ly thủy tinh lên, trong ly là một chất lỏng màu trắng sữa, nhưng lại hơi trong suốt như pha lê, và có một mùi hương nhàn nhạt. Địch Lệ Nhã nâng ly lên nhưng không có uống mà dùng chiếc lưỡi thơm tho của mình quét một vòng quanh đôi môi mọng đỏ rồi mới nhấp một tí chất lỏng từ trong chiếc ly.

Động tác mập mờ vừa rồi khiến cho các nam thị vệ không thể nào kiềm chế được các ý nghĩ ‘đen thui’ trong đầu, mặc dù bọn họ đều là tinh anh của ma giới, nhưng hai chân vẫn bần rần như muốn nhũn ra, sức quyến rũ của Địch Lệ Nhã quả là không ai có thể chống cự nổi.

Thị vệ đang báo cáo vấp vả lắm mới không chế được các ý nghĩ ‘Tươi Đẹp Nhưng Đen Thui’ của mình:” Địch Lệ Nhã nữ tước, ngài muốn thu nhận hắn sao?”

” Không cần, cứ để cho nhân loại này tiếp tục chiến đấu, hắn nhất định là sẽ đem lại cho ta nhiều kinh hỉ, hi hi, thật sự là muốn cùng hắn ‘Chiến Đấu’, hắn cường tráng như thế chắc chắn sẽ mang lại cho ta rất nhiều niềm vui, khi khi khi ...” Tiếng cười của Địch Lệ Nhã vang lên khắp phòng.

Các thị vệ nghe được lời nói của nàng thì không những không hâm mộ nam tử kia có được diễm phúc ngất trời, mà ngược lại cảm thấy tội nghiệp cho nam nhân kia, một nam nhân cường tráng đã bị Địch Lệ Nhã ngấm trúng.

Địch Lệ Nhã ngưng cười, đôi mắt của nàng quét một vòng quanh các thị vệ:” Mạc Nhĩ, chẳng lẽ ngươi không muốn cùng ta lên giường sao?”

Đối mặt với sự khiêu khích ‘Trần Trụi Trụi’ này thì nam thị vệ run rẩy, xem ra đang cố gắng không chế tâm tình của mình, thở hổn hển vài cái rồi mới nói:” Rất muốn, nhưng thưa nữ tước, thuộc hạ còn muốn sống thêm vài năm nữa.”

Địch Lệ Nhã nở nụ cười đắc ý, cười đến nỗi run rẩy cả người, song đỉnh ngọc phong kích thích dục vọng nguyên thủy run run:” Mạc Nhĩ, ngươi sợ gì chứ? Ta đâu có ăn người chứ.”

Không ăn? Ta nghĩ là ngay cả cận bã cũng không còn! Các nam nhân biết Địch Lệ Nhã đều nói, nàng ‘ăn’ nam nhân không chừa cả cái đầu lâu.

Mặc dù trong lòng nghĩ như thế nhưng hắn không thể nào cầm lòng trước sự hấp dẫn của Địch Lệ Nhã được, Mạc Nhĩ cảm thấy mình không thể ngăn cản được mị lực của nàng mà từ từ luân hãm, hai chân của

hắn không tự chủ mà tiến về phía nữ ác ma, Mạc Nhĩ cắn mạnh đầu lưỡi, cố gắng vận dụng tia lý trí cuối cùng:” Dịch Lệ Nhã nữ tước, xin người hãy tha cho thuộc hạ!”

“Biến xa một chút, tên tiểu quỷ nhát gan!” Dịch Lệ Nhã phát tay, áp lực trên người Mạc Nhĩ lập tức biến mất, lý trí tỉnh táo lại, té nhào xuống đất, vội vàng lộn đi.

Dịch Lệ Nhã nhìn Mạc Nhĩ chật vật rồi đi thì khoe miệng mỉm cười, nàng thích cảm giác này, khiến cho nam nhân phải vừa thương vừa sợ.

Ánh mắt của Dịch Lệ Nhã lại quay sang Cổ Diêu đang ngồi ở phía xa, Dịch Lệ Nhã vuốt ve hai cái bánh phở của mình, không chịu nổi kích thích mà rên rỉ. Ta không đợi được nữa rồi, nam hài cường tráng kia, ư ... ư ..., đêm nay có cần đến thăm hắn một chút không nhỉ?

179. Chương 05: Xà Hạt Độc Nữ

Không lâu sau thì cũng đến phiên Đông Phương Lộ lên đấu, nàng đã cải trang, che dấu dung mạo thật sự của mình nhưng mà mái tóc đỏ của nàng thì lại không có cải biến, mái tóc của nàng tung bay tựa như một ngọn lửa cháy hừng hực.

Màu tóc này không phải là nhiều nên lập tức hấp dẫn nhiều sự chú ý.

” Hì hì, cũng là một mái tóc màu đỏ giống ta.” Ác ma nữ tước Dịch Lệ Nhã cũng cảm thấy hứng thú, hơn nữa cô gái này hình như chính là bạn của Cổ Diêu, vì thế nàng cũng chú ý.

“Isaac, tiểu nữ hài nhân loại kia so với ta thì ai xinh đẹp hơn?”

Một thị vệ từ trong đám người đi ra nhưng hắn lại không dám nhìn xuống Dịch Lệ Nhã, sợ rằng sẽ bị ma lực của nàng hấp dẫn.

“Dịch Lệ Nhã nữ tước, cần gì phải so sánh chứ, nhân loại kia chỉ là một tiểu hài tử còn chưa dứt sữa mà thôi, có được một phần mười vị của một người phụ nữ đã là tốt lắm rồi, nếu so sánh với ngài thì chẳng khác nào ánh lửa so với ánh trăng cả, ngài chính là Thâm Uyên đệ nhất mỹ nữ, à không Ma Giới đệ nhất mỹ nữ!”

Ngã Tát Khắc đương nhiên sẽ không đại đột đắc tội Liya, nếu không hắn sẽ có kết quả rất tệ hại, và quả thật thì hắn cũng không có nói dối, so với Đông Phương Lộ thì Dịch Lệ Nhã quyến rũ hơn rất nhiều, giống như là mặt trăng, bất kỳ nam nhân nào nhìn thấy cũng muốn cắn một cái.

Dịch Lệ Nhã cười đắc ý, những câu nói loại này nàng nghe mãi mà vẫn không thấy chán.

” Xem ra có chút đau đầu đây, cô gái kia đi cùng diêu cổ, có thể là bạn gái của hắn hay không?”

Ngã Tát Khắc không bỏ qua cơ hội nịnh nọt:” Dịch Lệ Nhã nữ tước, chuyện này thì không cần phải lo lắng, với sức quyến rũ của ngài, thì không nam nhân nào có thể kháng cự lại được, nhất định kẻ đó sẽ tình nguyện quỳ gối dưới váy của ngài thôi!”

Dịch Lệ Nhã nghe vậy thì cười rộ lên, lúc này thì trận đấu ở giữa sân cũng đã bắt đầu.

Đông Phương Lộ đấu với một tên ma tộc có bốn tay. Chủng tộc này có đặc điểm vô cùng dễ nhận ra, là một chuyên gia sử dụng vũ khí trời sinh. Vì sao? Đơn giản hắn có bốn tay, gấp đôi so với người bình thường, cho dù là dùng vũ khí gì cũng khiến cho đối thủ chống đỡ khó khăn hơn.

Làm chiến sĩ bốn tay có thể đồng thời huy vũ hai thanh hoặc bốn thanh đao kiếm, làm xạ thủ, hai tay cầm cung hai tay cầm tên có thể bắn ra liên hoàn tiễn, làm kỵ sĩ đồng thời có thể sử dụng hai thanh trường mâu hoặc trường thương.

Nhưng tên tham gia thi đấu này không sử dụng đao thương kiếm côn, cũng không phải là cung tên, mà là ám khí.

Vừa lên lời dài là bốn tay của hắn đã liên tiếp phóng ra vô số ám khí, bắn về phía đối thủ.

Tội nghiệp, đối thủ của hắn chính là thành viên của gia tộc nổi tiếng khắp Tập Địch đại lục về ám khí, sử dụng ám khí trước mặt Đông Phương Lộ chẳng khác nào múa búa trước mặt Lỗ Ban.

Đông Phương Lộ chỉ có hai tay nhưng khi vung lên thì từng đạo ám khí bay ra, đánh rớt toàn bộ ám khí của đối phương, còn tên bốn tay xui xẻo kia thì đã biến thành một con nhím. Cả lời dài lại oanh động, đây lại là một cao thủ của nhân loại, nhưng mà nàng đi chung với người lúc này đánh bại tên dã man nhân kia nên cũng không kỳ quái lắm.

“Mãn Thiên Tinh đầu khí, gia tộc Đông Phương, nữ hài này chính là Đông Phương Lộ.” Hắc bào lão phụ lập tức đưa ra phán đoán.

Thuần vu tuyền nhíu mày:” gia tộc Đông Phương cũng có người đi đến ma giới, xem ra có chút phiền toái.”

Nàng sớm nhìn ra Đông Phương Lộ không phải là người bình thường. Nhưng không thể nào ngờ được Đông Phương Lộ cũng là một thành viên trong bát đại cổ tộc. Đông Phương Lộ lại là ‘cục cưng’ của gia tộc Đông Phương, hạ độc trên người nàng chẳng khác nào dắc tội với cả gia tộc Đông Phương, Thuần Vu Tuyền lâm vào trầm tư.

Ma Giới Tranh Bá Chiến là nơi tụ họp của cửa cường giả, lại có được phần thưởng là lời mời chào của các phe cánh, Cổ Diêu và Đông Phương Lộ nhất kích hạ địch khiến cho sự chú ý lên người họ càng tăng thêm nhiều, với thực lực của họ thì chắc chắn là tên phải có trong danh sách chiêu mộ rồi, nhưng kỳ quái chính là chủ sự cũng không có đưa ra tư cách trúng tuyển, thế nên bọn họ vẫn tiếp tục chiến đấu.

Đến phiên Thuần Vu Tuyền ra trận thì khán giả lần nữa kinh diễm. Nàng xuất ra quang mang ngũ sắc, quang mang bao quanh bên ngoài khiến cho nàng tựa như là tiên nữ giáng trần, nhưng ẩn ở bên trong của vẻ đẹp mê người này chính là sát khí đáng sợ.

Đối thủ bị thổi hà quang mang bao phủ kêu lên thảm thiết, đang sống sờ sờ mà bị tan thành một đồng huyết thủy hôi thối, khán giả chứng kiến quá trình như thế thì lông mao cũng dựng đứng.

Sợ rằng ngay cả chủng tộc sử dụng độc thuật tốt nhất của ma giới là Troy, khi đứng trước mặt nàng cũng cảm thấy mặc cảm.

Thuần vu tuyền. Quả thật là một nữ nhân ngoan tâm thủ lật. Độc Nhược Xà Hại!

” Thật là một đôi mắt đẹp!” Địch Lệ Nhã ngồi trong sương phòng của khách quý cảm thán, nhưng nàng cảm thán lại chính là đôi mắt của Thuần Vu Tuyền. Nữ tước thở dài, nói ra một câu khiến cho bọn thị vệ ớn lạnh:” Thật là muốn đoạt lấy cặp mắt kia quá!”

Địch Lệ Nhã trước đây đều hoàn toàn tự tin đối với bất kỳ vị trí nào trên cơ thể mình, nhưng khi chứng kiến đôi mắt của Thuần Vu Tuyền thì nàng cũng cảm thấy tự ti.

Thật sự ở người phụ nữ, đẹp nhất không phải là ngực, hông, tay, chân hoặc là các vị trí bí ẩn, mà là đôi mắt.

Một đôi mắt đẹp có thể cho nữ nhân nội hàm, mang đến khí chất, nó có thể nhấn nhủ được các sắc thái tình cảm phức tạp mà các vị trí khác đều không thể diễn tả được, đôi mắt chính là bộ phận quan trọng nhất của nữ nhân.

Không thể thấy được dung mạo sau lớp diện紗 nhưng Địch Lệ Nhã có cảm giác được mình đã bại trận dưới đôi mắt kia rồi.

Bộ phận đẹp nhất, quan trọng nhất đã bị người khác chiếm thượng phong một cách tuyệt đối, điều này khiến cho Địch Lệ Nhã nổi lên cảm giác ghen ghét từ tận đáy lòng, hận không thể cướp lấy làm của riêng. Nàng có thể bỏ qua cho người nào thực lực mạnh mẽ hơn mình, nhưng lại tuyệt đối không thể bỏ qua cho người nào đẹp hơn và có sức quyến rũ hơn nàng.

Có thể khiến cho ma giới đệ nhất mỹ nữ ghen ghét, xem ra cũng chỉ có mỗi Thuần Vu Tuyền.

Tiếp theo vị hắc bào lão phụ được Thuần Vu Tuyền gọi là bà bà càng khiến cho khán giả kinh hãi hơn, nàng căn bản chỉ đứng yên nhưng đối thủ lại ngã gục xuống, sống chết không rõ, và giành được phần thắng.

Những người đi cùng Thuần Vu Tuyền cũng thể hiện thực lực, khán giả kinh ngạc không ngừng, trong lời đài này tại sao lại xuất hiện nhiều cao thủ của nhân loại như thế chứ, đây quả là một hiện tượng hiếm thấy vô cùng.

Sau khi Thuần Vu Tuyền đấu xong thì không còn ai khiến cho Dịch Lệ Nhã cảm thấy hứng thú, cho đến khi trận đấu cuối cùng trong ngày kết thúc, Dịch Lệ Nhã đứng dậy:” Ngày mai, an bài cho Diêu Cổ và nữ nhân dùng độc kia quyết đấu!”

180. Chương 06: Nữ Đồng

Sau khi người chủ trì lời đài thông báo về thông tin của trận đấu thì cả lời đài lập tức xôn xao hẳn lên.

Diêu Cổ hiển nhiên là Cổ Diêu rồi, còn Diệp Lâm chính là tên giả của Thuần Vu Tuyền, và đó cũng là tên nàng đã dùng khi gặp Cổ Diêu ở Duyệt Lại khách sạn mười năm trước.

Quy tắc của Ma Giới Tranh Bá Chiến là tuy nói là sắp xếp theo một cách ngẫu nhiên, nhưng không ai ngờ được thực ra chính là do dịch lệ nhã đã ở sau lưng gỡ trò, đến lúc này thì động cơ của nữ tước cũng không ai rõ ràng, nhưng có thể khẳng định được một điều là người xem sẽ được chứng kiến một cuộc đại chiến đặc sắc.

Trong trận đấu ngày hôm qua Cổ Diêu và Thuần Vu Tuyền đều khiến cả lời đài phải khiếp sợ và tạo tạo cho họ một ấn tượng khó phai, trận quyết đấu của hai cao thủ nhân loại không phải là dễ dàng được chứng kiến.

Trận đấu của các cường giả khiến cho người xem vô cùng kích thích, trước khi trận đấu bắt đầu các tỷ lệ cược được đưa ra liên tục, và cuối cùng tỷ lệ cược là một ăn một!

Nói cách khác, trong mắt nhà cái thì thực lực của song phương ngang nhau.

Bởi vì trong trận đấu ngày hôm qua thì Cổ Diêu và Thuần Vu Tuyền chẳng khác nào đi dạo cả, thực lực thâm sâu khó lường, bọn họ lại cùng đến từ tạp dịch đại lục cho nên không có một chút tư liệu nào để làm chuẩn.

Hoặc có thể nói, đánh cuộc trong trận đấu này hoàn toàn trông vào may mắn, vì thế nhà cái mới cho ra tỷ lệ một ăn một!

Các trận đấu có tỷ lệ cược đồng nhau đều khiến cho khán giả rất là cuồng nhiệt, cho dù thực lực không mạnh, không thể tham gia Ma Giới Tranh Bá Chiến nhưng bọn họ có thể thông qua đánh cuộc để có thể gián tiếp có được cảm giác của các cường giả tham gia thi đấu, và đây cũng có thể nói là cách tốt nhất.

Sau khi người chủ trì thông báo bắt đầu thì không đến một phút đồng hồ toàn trường đều lặng xuống, hơn nữa tất cả đều rất chăm chú, có thể thấy được tầm ảnh hưởng của trận chiến này.

Đông Phương Lộ thấy thế thì cũng không biết nên làm thế nào:” Lưu manh, chúng ta phải làm sao bây giờ?”

Trong trận đấu này phải đối đầu với Thuần Vu Tuyền, đây là điều mà Cổ Diêu không thể nào ngờ đến được.

Thật là đau đầu, tại sao lại ‘may mắn’ đụng phải tiểu ma nữ này chứ?

Cổ Diêu cũng không phải là sợ nàng mà là lâm vào thế khó xử.

Vì có thể nhìn thấy được Hàn Đan, hẳn phải vượt qua tất cả những chương ngại để tiến vào trong, nhưng muốn rời khỏi ma giới quay về tạp dịch đại lục thì không thể không chu toàn với Thuần Vu Tuyền.

Đáng tiếc chính là cá và tay gấu không thể có cả hai được, nếu đã không còn biện pháp nào toàn vẹn thì chỉ có thể lựa chọn điều quan trọng hơn thôi.

Bỏ hết những lo lắng ra khỏi đầu, hít sâu một hơi:” Ta nhất định phải tìm được Đan Đan, không ai có thể ngăn cản được!”

Nhưng lời này tương đương với quyết tâm của hắn, hiển nhiên, trong lòng của hắn thì Hàn Đan quan trọng hơn, hắn không muốn phải chờ thêm hai năm nữa để tham gia Ma Giới Tranh Bá Chiến lần tiếp theo.

Về phần lối ra thì có thể từ từ tìm, ít nhất cũng có đầu mối chính là Dracula. Chứ không phải là hoàn toàn không còn biện pháp.

Đông Phương Lộ lại có chút nóng nảy:” Nhưng con mắe kia không phải là dễ nuốt đâu!”

Cổ Diêu cười nói:” Tam tiểu thư, cô cũng lo lắng cho ta sao?”

” Giờ là lúc nào rồi mà còn nói linh tinh nữa hả?” Đông phương lộ cắn chặt môi, tức giận.

Tìm kiếm Hàn Đan chính là quyết tâm của Cổ Diêu, còn Thuần Vu Tuyền chỉ là một độc nhược xà hạt, một ma nữ giết người không nháy mắt, vì có thể đạt được mục đích mà nàng có thể không từ thủ đoạn tiêu diệt tất cả các chương ngại. Đây là một hồi long tranh hổ đấu, nhất định phải có một bên ngã xuống và vĩnh viễn không thể nào đứng lên được nữa, Đông Phương Lộ làm sao có thể yên tâm được chứ, tim nàng đập nhanh hơn bình thường gấp mấy lần.

” Ta sẽ không sao đâu, bởi vì ta là một tên lưu manh háo sắc, hèn hạ, vô sỉ, hạ lưu, tam tiểu thư không phải cả ngày cô đều nói thế sao? Cô chắc cũng biết người tốt thì mau chết sớm, người xấu thì sống ngàn năm mà phải không, he he!” Dừng lại một chút hắn kín đáo đưa cho nàng một cái bình:” Đây là thuốc giải kỳ độc trên người cô, cô giữ nó dùm ta.”

Vì không để cho Thuần Vu Tuyền nghi ngờ, nên hắn vẫn chưa giải độc cứu chuyển phệ hồn đan cho Đông Phương Lộ, nhưng trước trận chiến, hắn có cảm giác là đã đến lúc phải đưa cho nàng rồi.

” Người, người ... đúng là đồ ngốc mà?” Đông phương lộ vốn nghe Cổ Diêu nói câu đầu thì còn yên tâm một chút, nhưng Cổ Diêu tiếp theo lại đưa giải dược cho nàng, hành động này giống như là lưu lại hậu sự vậy, điều này chỉ rõ được Cổ Diêu cũng không có tin tưởng chắc là sẽ trở về được, vì thế nàng càng thêm lo lắng hơn.

” He he, không sợ nhất vạn, chỉ sợ vạn nhất, cô cũng biết, tỷ lệ của vạn nhất rất là thấp!”

Cổ Diêu vừa định đi lên lôi đài thì túi đột nhiên trầm xuống, đó chính là chiếc bình cứu chuyển phệ hồn đan, Đông Phương Lộ đã dùng thủ pháp phóng ám khí để ném nó vào.

Sắc mặt của Đông Phương Lộ trở nên lạnh như băng:” Nghe này, lưu manh, người nhất định phải trở về, ta không biết sử dụng thuốc này thế nào.” Cổ Diêu sẽ vượt vượt cái mũi và nói :“Đơn giản thôi, bỏ vào miệng và nuốt thôi là được.”

Đông Phương Lộ lắc đầu sang một bên, bộ dáng tựa như không thềm nghe:” Ta mặc kệ, tóm lại là ta không biết gì hết!”

Cổ Diêu cười nói:” Thật là, ta sẽ cố hết sức, nếu như, ta chỉ nói là nếu như ta có tào ngộ bất hạnh thì cô hãy lấy giải dược từ trong thi thể của ta!”

Nói xong thì Cổ Diêu liền lập tức đi lên lôi đài, còn Đông Phương Lộ thì đứng đó dậm chân.

Thuần Vu Tuyền đã đứng ở trên lôi đài, nàng thiên tính vạn tính cũng không ngờ là phải đối đầu với Cổ Diêu.

Nàng muốn lợi dụng Cổ Diêu, nhưng xem ra kế hoạch đã thất bại rồi, Thuần Vu Tuyền thở dài nói:” Thật là không ngờ, chúng ta phải đối đầu với nhau trong trận đấu này, Diêu Cổ, ước định của chúng ta kết thúc, người hãy bỏ cuộc đi.”

Cổ Diêu cười nói:” Thật đáng tiếc, ta cũng muốn tiến vào trong Thâm Uyên tham quan một chút.”

Thuần Vu tuyền cau mày nói:” Nhưng giữa hai chúng ta chỉ có một người có thể đi vào, phải làm sao đây?”

” Đơn giản, quy tắc thế nào thì làm thế đó!”

” Nói vậy thì người muốn đối địch với ta?” Ngữ khí của nàng biến chuyển:” Đừng quên, bạn gái của người đang trúng độc của ta.”

” Sinh tử hữu mệnh, ai cũng không thể can thiệp được.”

Khuôn mặt xinh xắn của Thuần Vu Tuyền trở nên âm trầm, hôm nay tâm trạng của nàng quả thật là không tốt, hai chuyện vốn nằm trong tầm tay nay đã không còn khống chế được nữa. Đầu tiên là đừng phải đối thủ ngoài ý muốn, tiếp theo chính là Cổ Diêu không hề e sợ nàng.

Nàng chỉ cần nói về sinh tử của Đông Phương Lộ là Cổ Diêu liền không thể nào không nghe theo, nhưng mà lúc này đối phương lại tựa như là không có chuyện gì vậy, hẳn vốn lãnh khốc hay là trong lòng đã có dự liệu?

Nếu như trở thành đối thủ của hắn thì Thuần Vu Tuyền chẳng muốn nói nhiều làm gì, điều này cũng chứng tỏ nàng cũng có chút kiêng kỵ Cổ Diêu.

” Thật đáng tiếc, xem ra chúng ta chỉ có thể phải dùng thực lực để giành lấy chiếc vé đi vào Thâm Uyên.”

Đứng trước mặt Thuần Vu Tuyền, trong lòng Cổ Diêu đột nhiên rất là kích động, từ sau khi trưởng thành cho đến nay hắn rất ít khi có cảm giác này.

Bởi vì hắn nhớ đến năm năm trước, lần đầu tiên hắn gặp được Thuần Vu Tuyền ở Duyệt Lai khách điểm, một tiểu khách điểm trong một tiểu trấn hẻo lánh.

Lúc đó hắn chỉ là một thằng nhóc lông bông, kính thán trước thực lực cường đại của Thuần Vu Tuyền, vừa hâm mộ cũng vừa ganh tỵ, nhưng hôm nay, hắn đã có thể đứng trên lôi đài, đối mặt với người mà ngày xưa hắn chỉ có thể ngược nhìn - Thuần Vu Tuyền.

Bất tri bất giác hắn đã không còn là một kẻ yếu nhược nữa, đã bước lên vũ đài của cường giả, quay đầu nhìn lại thì cảm thấy chỉ thấy thoáng như là ngày hôm qua.

Trưởng thành. Thật là kỳ diệu!

Trong lòng của hắn dâng trào lên cảm giác hăng hái, Cổ Diêu khát vọng chính là trận chiến này, Thiên Ma Khí từ cơ thể hắn phát ra, y phục không gió vẫn tự bay:” Đến đây này, ta đang có hứng thú!”

Thuần Vu Tuyền thật ra là không thể nào từ hai chữ Diêu Cổ liền tưởng được đến chuyện ở Duyệt Lai khách điểm trước kia. Tên tiểu nhị kia đối với nàng cũng chỉ là một người qua đường vội vã mà thôi, có lẽ nàng đã sớm quên mất rồi, huống hồ nàng không thể nào nghĩ đến được thiếu niên ngày xưa nàng có thể tùy ý đùa bỡn, lại có thể trở thành một cao thủ như ngày hôm nay chỉ trong mấy năm thời gian ngắn ngủi.

Cảm nhận được chiến ý và khí thế của Cổ Diêu, khuôn mặt xinh xắn của Thuần Vu Tuyền ngưng trọng hẳn lên. Giám sát quan và khán giả cũng không dám thở mạnh, bởi vì bọn họ biết được hai cao thủ nhân loại này tựa như là hai Hỏa Tinh sắp va chạm với nhau, bọn họ vô cùng trông chờ vào kết quả.

” Hì hì, thật là đặc sắc, ta an bài trận đấu này quả thật là hay quá!” Từ trong sương phòng của khách quý truyền ra tiếng cười đắc ý, địch lệ nhĩ đang rất hưng phấn, nàng thậm chí còn tự dùng tay xoa bóp cặp nhũ hoa của mình, đôi môi căng mọng của nàng thì rên rĩ:” Tiến lên đi, nam hài đáng yêu, cho ta thấy thực lực của người đi!”

” Địch lệ nhĩ nữ tước, hai người kia đề là nhân tài khó cầu, hoàn toàn có thể phá luật mà thu nhận. Tại sao lại muốn bọn họ phải quyết đấu với nhau?”

Người nói là một vị mỹ nữ tóc vàng, dùng mạo cũng cực kỳ diễm lệ. Vóc người nóng bỏng, ngực to mông nở, xem hình dáng thì là một nhân loại. Bởi vì hai người trên lôi đài đều là đồng tộc cho nên nàng mới không nhận được và lên tiếng.

Đương nhiên, có thể ở trước mặt địch lệ nhĩ đề nghị thì người này hẳn là phải có chút phân lượng, người này cũng là đặc sứ phó quan đến từ Thâm Uyên như địch lệ nhĩ, cũng có quyền hành đặc biệt.

Địch lệ nhĩ cười nói:” Bối Lạp, việc này thì cô không cần xen vào, tự ta có chủ trương!”

” Vâng, thưa nữ tước!” Sau khi trả lời thì khuôn mặt xinh xinh của bối lập cũng tựa như hoa đào, ngay cả vùng cổ và ngực cũng ửng hồng hân lên, hơi thở tựa hoa lan.

Ma lực của dịch lệ nhã không chỉ ảnh hưởng đến nam nhân mà thôi, rất nhiều nữ nhân cũng không thể cưỡng lại nổi.

Dịch lệ nhã ngoắc ngoắc tay về phía mỹ tử tóc vàng, nhẹ nhàng nói:” Bối Lập, lại đây nào!”

Bối lập nghe thế thì đi lại trước người nàng, hai thân thể nóng bỏng và vô cùng co dãn quấn lấy nhau như hai con rắn, tiếp theo là một cảnh diễm tình khiến cho người ta phải huyết mạch sôi trào.

Dịch lệ nhã không chỉ thích nam nhân mà thôi, nam nữ gì nàng cũng đều ‘ăn’, bối lập là phó quan của nàng và cũng chính là tình nhân của nàng.

Tất cả các nam thị vệ trong phòng đều lén lút đi ra ngoài, bức xuân cung đồ rất là tuyệt, nhưng tuyệt đối không thể nhìn được. Nếu thấy hai người đó giao hoan thì bọn họ nhất định sẽ bị dục vọng khống chế, thất hồn lạc phách, không tự chủ được mà tiến lên gia nhập, nhưng dịch lệ nhã sẽ không ôn nhu như là đối với bối lập, nàng biến người đó thành một tấm thảm thịt.

Cái gì mà ‘chết dưới hao mầu đơn thì làm quỷ cũng phong lưu’, tào lao, câu nói vô cùng vớ vẩn, bọn họ chỉ muốn giữ lại cái mạng nhỏ, có thể vui chơi với nhiều mỹ nữ khác, còn hơn là phải sau một lần vui vẻ là mất đi cái mạng nhỏ nhảnh xinh xắn của mình.

Trên đài, trận chiến đã bắt đầu.

Thuần Vu Tuyền giơ tay một ngũ sắc quang mang bang đến chỗ Cổ Diêu.

Động tác của nàng rất là đẹp mắt, mờ mờ ảo ảo tựa như là hình ảnh khi một tiên tử đang bay đến, nhiều người bị động tác của nàng hấp dẫn, thậm chí là quên mất là nàng đang chiến đấu.

Nhưng Cổ Diêu lại không dám khinh thường, bởi vì, đối thủ đẹp tựa tiên nữ này thực tế lại là một ma nữ với các thủ đoạn lãnh khốc vô tình.

Thuần Vu Tuyền gia tộc nổi tiếng với Độc Thuật - Luân Hồi Cửu Chuyển và Đấu Khí - Linh Huyền Cửu Chuyển, nếu như người có chút hiểu biết về gia tộc này thì có thể nhận ra chiêu thức này của Thuần Vu Tuyền có tên là Thái Hồng Chi Mộng, cũng là chiêu thức được các nữ nhân của gia tộc Thuần Vu yêu thích nhất, bởi vì phụ nữ trời sinh thích đẹp, mà Thái Hồng Chi Mộng khi sử dụng thì tạo nên một cảnh đẹp không thể nào tả xiết.

Ngàn vạn lần đừng xem độc thuật của gia tộc Thuần Vu giống như các loại độc bình thường. gia tộc Thuần Vu có thói quen là phế bỏ địch nhân trong thời gian ngắn nhất nếu có thể, vì thế bất kỳ độc được nào cũng có tác dụng rất đáng sợ, chỉ cần không cẩn thận một chút là coi như tiêu, đối thủ ngày hôm qua cũng chính vì thế mà chết thảm.

Cổ Diêu đánh ra một chiêu, đấu khí biến thành một cơn gió lớn, muốn phá giải độc thuật thì phương pháp tốt nhất chính là xua chất độc đi.

Nhưng khi cơn gió thổi đến Thái Hồng thì nó không hề bị cản trở gì mà tiếp tục bay về phía Cổ Diêu, tựa như là một chiếc cầu vồng không có thật thế vậy.

Độc thuật của gia tộc Thuần Vu quả nhiên là có điểm độc đáo, nếu như có thể sử dụng phương pháp bình thường để phá giải thì nó đã không nổi danh khắp Tạp Dịch đại lục.

Cổ Diêu vừa định tránh đi thì đột nhiên có cảm giác hoa mắt, tựa hồ như là bị thiếu dưỡng khí, lồng ngực cảm thấy buồn nôn, toàn thân vô lực, chân tay bị tê liệt.

Trúng độc!

Hiển nhiên. Đây chính là dấu hiệu của việc trúng độc, nhưng Cổ Diêu cũng không biết là mình đã bị trúng độc như thế nào, không khỏi cảm thấy sợ, hắn đã rất chú ý rồi, nhưng vẫn không thể tránh được việc bị trúng độc, mà lại là trong lần đầu giao thủ.

Vô ảnh độc của gia tộc Thuần Vu quả nhiên là danh bất hư truyền!

Cũng may là cảm giác hoa mắt nhanh chóng bị đầu khí của Cổ Diêu tiêu trừ.

Vô ảnh độc có ưu khuyết rất rõ ràng, ưu điểm là vô thanh vô tức, rất khó phòng bị. Khuyết điểm chính là không thể chắc chắn là gây ảnh hưởng đến cho đối thủ, nhất là đối với cao thủ thì lại càng không thể sử dụng phân lượng quá nhiều, đặc điểm này cũng giống như Tiêu Dao Vô Ảnh, chất và lượng không thể có cả hai được.

Nhưng có thể làm cho Cổ Diêu bị trúng độc mặc dù hắn đã đề cao cảnh giác thì đã rất là giỏi lắm rồi, huống hồ vô ảnh chi độc chỉ là hỗ trợ công kích mà thôi, chiêu thức chính là Thái Hồng Chi Mộng.

Cuộc chiến của hai cao thủ, thắng thua chỉ phân trong gang tấc.

không còn cảm giác tê liệt, Cổ Diêu liền lập tức lùi về sau, mặc dù hắn đã rất nhanh nhưng Thái Hồng vẫn chạm vào người của hắn.

“A!” Đông phương lộ thấy thế thì kinh hô, trái tim tựa như muốn nhảy khỏi lồng ngực.

Khi vừa chạm vào da thì thái hà liền lập tức thấm vào. Cổ diêu cảm thấy thân thể nóng như lửa đốt, không thể nào chịu nổi. Kinh hãi, hắn liền vận thiên ma đầu khí, cảm giác nóng lúc này mới bị áp chế, và rút lui như thủy triều.

Thái Hồng Chi Mộng kích trúng khoảng không thì rơi xuống đất, vị trí tiếp xúc của nó với mặt đất thì bị nung chảy giống như thép ở trong lò, cuối cùng thì bị biến thành bột phần lõi dài xuất hiện một cái rãnh.

Người xem đều kinh sợ, loài người thật sự là sinh vật kỳ quái vô cùng, lúc mới sinh thì vô cùng yếu đuối, nhưng sau đó thì lại phát triển mạnh mẽ, có người thì thực lực chẳng thua kém gì ác ma, có người thì có thể sử dụng ma thuật như tinh linh vậy, còn có người lại phi hành như là dực nhân vậy.

Nữ nhân loại trước mặt thì độc thuật vô cùng đáng sợ, uy lực của nó thì cho dù là cao thủ dùng độc của tộc Troy sợ rằng cũng cảm thấy mặc cảm.

Ở tạp dịch đại lục, độc được sử dụng phân thành hai loại, một loại là độc được sử dụng bình thường, bọn họ sử dụng phòng thí nghiệm, tài liệu để điều chế ra độc được, sau đó mới dùng nó để chiến đấu. Còn một loại khác là Ma độc sư, ngoại trừ sử dụng nguyên liệu để điều chế độc được thì bọn họ còn có thể sử dụng đầu khí để bồi dưỡng các bệnh khuẩn, khiến cho chúng nó nảy sinh nhanh chóng, khi số lượng bệnh khuẩn đạt đến số lượng nhất định thì sẽ trở thành kịch độc.

Vì có thể khiến cho tốc độ sinh sản của các bệnh khuẩn, phải tìm hiểu kỹ về tính chất của chúng, phải cung cấp cho chúng nơi ở lý tưởng nhất, rồi các vấn đề liên quan đến sự sinh sản của chúng như độ ẩm, ánh sáng, và còn phải tuân theo tỉ lệ nguyên tố một cách nghiêm khắc, thiếu một thứ cũng không được.

Linh Huyền Cửu Chuyển của gia tộc Thuần Vu có thể mô phỏng ra chín loại nguyên tố cơ bản là kim, mộc, thủy, hỏa, thổ, phong, điện, quang minh, hắc ám, có thể tùy lúc biến hóa và khống chế, vì thế nó trở thành công cụ tốt nhất để bồi dưỡng bệnh khuẩn.

Nhất là Tam Chuyển cuối cùng, Điện Chuyển, Quang Minh Chuyển, Hắc Ám Chuyển, là ba Chuyển quan trọng nhất, ba loại nguyên tố này vô cùng cần thiết cho hầu hết các loại bệnh khuẩn trong tự nhiên, có được sự bổ sung đầy đủ thì các bệnh khuẩn có lực phá hoại cực mạnh, có ba loại nguyên tố này làm ranh giới, khiến cho gia tộc Thuần Vu trở thành độc trung bá chủ của Tạp Dịch đại lục.

Nghe nói gia chủ đời thứ mười sáu của gia tộc Thuần Vu là Thuần Vu Phong, từng điều chế ra được on dịch, trở thành Độc Chi Chi Phối Giả duy nhất tự cổ chí kim.

Bởi vì trong tự nhiên có vô số các bệnh khuẩn, hàng ngàn hàng vạn, vì thế ma độc sư vô cùng khó chơi, không cần thận một chút là sẽ bị ám toán ngay.

Thuần Vu Tuyền hiển nhiên cũng là một ma độc sư, nghe nói linh huyền cửu chuyển của nàng đã đạt đến đệ thất chuyển, có khả năng mô phỏng điện nguyên tố, đã có thể bồi dưỡng ra được một vài bệnh khuẩn đặc biệt rồi.

Vài giọt chất lỏng đặc sệt và đen chảy xuống từ ngón tay của Cổ Diêu, mặt đất nơi chất lỏng tiếp xúc thì khói xanh bốc lên, hơn mười mấy cái lỗ nhỏ xuất hiện. Thuần Vu tuyền thấy thế cũng rung mình, nàng

không mong là Thái Hồng Chi Mộng có thể hạ gục được Cổ Diêu, nàng vốn định thừa dịp Cổ Diêu dùng đấu khí để bức độc ra khỏi cơ thể mà xuống tay. Nhưng Cổ Diêu lại có thể nhanh chóng bức độc ra khỏi cơ thể ngoài dự liệu của nàng, kế hoạch của nàng xem như cũng bị biến thành pháp lép lửng.

Lần trước khi sử dụng Đảo Hành Nghịch Thi với Đông Phương Lộ thì Cổ Diêu lại bình yên vô sự, Thuần Vu Tuyên biết hẳn có khả năng kháng độc rất mạnh nhưng cũng không ngờ là mạnh mẽ đến thế này.

Bà bà đánh giá tiểu tử này quả nhiên không phải là quá cao!

Nhưng nàng không biết, thật ra khả năng kháng độc của Cổ Diêu là do Tiêu Dao Vô Cực đan, sau khi sử dụng thì thân thể hẳn thuần tịnh, khả năng miễn dịch đối với bệnh, độc cao hơn người thường rất nhiều. Hơn nữa, đấu khí của hắn Thiên Ma Khí lấy cơ sở là nguyên tử, đối với bệnh độc lại có hiệu quả diệt sát rất cao.

Đừng nói là Thuần Vu Tuyên, thậm chí là ngay cả Cổ Diêu cũng không biết nguyên nhân này, nhưng hắn thấy được chất độc đã được bức ra khỏi cơ thể tình phần chấn tinh thần. Nếu tiếp tục thế này thì không được rồi, rất là bị động!

Nghĩ đến đó là Cổ Diêu liền hành động, người xem cũng không thể nào thấy được động tác của hắn ra sao thì đã thấy hắn hướng đến chỗ Thuần Vu Tuyên tựa như tên rơi cung vậy, hoàn toàn không có bất kỳ quá tình lấy đà nào, trực tiếp đạt đến tốc độ tối đa, nhãn lực của người bình thường thì chỉ có thể thấy được một cái bóng xẹt qua mà thôi.

Đối diện cường địch, Cổ Diêu đã sử dụng toàn lực.

Nhanh! Đây chính là ý nghĩ duy nhất trong đầu Thuần Vu Tuyên.

Ý nghĩ trong đầu vừa xuất hiện là Cổ Diêu đã đến gần rồi.

Thuần Vu Tuyên kinh hãi nhưng không loạn, bàn tay nhỏ nhắn khẽ động, lại là một phiến thái hồng được xuất ra, nhưng màu sắc thì lại sáng hơn lúc này. Hiển nhiên độc tính của Thái Hồng Chi Mộng lần này nặng hơn.

Hơn nữa, phạm vi của nó cũng lớn hơn, tựa như là một bức tường, bao trùm một khoảng không gian lớn phía trước, tốc độ của Cổ Diêu lúc này lại trở thành nhược điểm, bởi vì nếu như hắn tiến lên thế này thì sẽ hưởng trọn niềm vui, ảm hết Thái Hồng Chi Mộng.

Đông Phương Lộ lại lo lắng hẳn lên, cắn môi, đôi mắt của nàng rất chăm chú.

Nếu như đối thủ của nàng là người khác thì lúc này chắc hẳn sẽ có chín phần là sẽ trúng chiêu, nhưng đáng tiếc đối thủ của nàng lại là truyền nhân của Tiêu Dao Môn.

Cổ Diêu lại di chuyển sang ngang với tốc độ khó tin được, toàn bộ xu thế của hắn đều hướng sang ngang, thoát khỏi phạm vi bao phủ của Thái Hồng Chi Mộng, rồi lại tiếp tục hướng về phía Thuần Vu Tuyên, quỹ tích di chuyển của hắn tựa như một chữ Z, đặc biệt là trong quá trình di chuyển thì tốc độ của hắn không hề chậm lại.

Khán giả thấy thế thì đều hoa mắt, chóng mặt, như cái đầu lâu, các động tác của Cổ Diêu, chỉ cần một trong số đó thôi là đã khó vô cùng rồi, bọn họ đa số đều có thực lực bình thường, cơ hồ là chưa ai từng chứng kiến qua, cho nên bọn họ vốn nghĩ đó là điều không thể, nhưng lúc này thì lại biết được rằng mình quả thật là ếch ngồi đáy giếng.

Lại một lần nữa mọi chuyện ngoài dự liệu của Thuần Vu Tuyên, khi nàng phản ứng thì nắm đấm của Cổ Diêu cũng đã gần đến trước mặt nàng.

Không có quyền phong mãnh liệt, nhưng Thuần Vu Tuyên biết rằng không thể nào xem thường được, ngày hôm qua Cổ Diêu cũng sử dụng một quyền như thế để đánh bay tên dã man nhả.

Đây là một loại quyền pháp rất là quái dị, trong nháy mắt là có thể xuất ra lực rất lớn.

Nếu như có thể thì Thuần Vu Tuyên thích sử dụng độc để chiến đấu hơn, nhưng lúc này nàng không còn sự lựa chọn.

Khẽ kêu lên một tiếng, trong lòng bàn tay của Thuần Vu Tuyền xuất hiện một lực đạo tựa như kẹo bông gòn(*), dưới sự kích thích của mười ngón tay của nàng thì khối lực hình cầu đó không ngừng biến hóa, nghênh đón.

<(*): xem=“” rõ=“” hơn=“” ở=“” đây=“”>

Khi nắm tay của Cổ Diêu tiếp xúc với quả cầu thì tựa như là đánh vào một khối bông vậy, sức lực súc tích không thể nào phát ra được, một cảm giác khó chịu khổ sở.

Càng kỳ quái hơn chính là sau khi rút tay về thì quả cầu nổ tung mà một cổ lực cũng bắn ngược trở về từ tâm của quả cầu, và nó lại chính là Nguyên Tử Bạo Liệt Quyền!

Công kích phản hồi!

181. Chương 07: Bào Tử Phong Bạo

Tuyệt kỹ này của Thuần Vu Tuyền Cổ Diêu đã từng chứng kiến, nàng đã từng dùng tuyệt kỹ này để chặn một kích của Clark và chạy trốn, không thể ngờ rằng nó còn có tác dụng phản đạn.

Khó có thể tưởng tượng được, không ai có thể bắn ngược công kích của nguyên tử bạo liệt quyền được, Linh Huyền Cửu Chuyển quả thật là thần kỳ!

Cũng may là nguyên tử bạo liệt quyền thực sự là rất mạnh, nên quả cầu lực kia chỉ có thể phản lại được phân nửa mà thôi, còn một nửa thì Thuần Vu Tuyền đành phải hứng lấy.

Sau khi giao kích, thân thể song phương cũng có chút cứng lại, nhưng mà Thuần Vu Tuyền sẽ không vì thế mà bỏ qua, nàng khẽ hé hai cánh môi của mình, hướng về phía Cổ Diêu thở dài một hơi.

Trong mắt của người khác, tình cảnh này giống như là cảnh một thiếu nữ đa tình, đang hôn gió chào tạm biệt tình lang.

Hương thơm thoang thoảng bay vào mặt, nhưng làn hơi này không hề đơn giản, bởi vì nó có một cái tên rất là quý dị — Nụ Hôn Tử Vong.

Hôn là một hành động dzất là lãng mạn là tuyệt vời, nhưng mà nó và tử vong hợp lại thì không thể nào tuyệt vời được nữa.

Mặt là một trong những vị trí yếu ớt nhất, huống hồ lúc này Cổ Diêu đang phải chống lại lực phản chấn của nguyên tử bạo liệt quyền, khó có thể giữ vẹn toàn, trong làn hơi này có ẩn chứa chất độc, nói không chừng sẽ biến hắn thành một người mù, hoặc là xâm nhập vào não, kết quả không thể nào tưởng tượng nổi.

Trong lúc nghìn cân treo sợi tóc Cổ Diêu lập tức hoán đổi tâm pháp, chuyển thiên ma quyết thành tiêu dao vô ảnh, ” Tục ” Trong Tiêu Dao Vô Ảnh có thể giúp cho sức lực sau khi bị tiêu hao sẽ lập tức được bổ sung, hắn vận dụng tạt phong bộ nhanh chóng lùi về phía sau, mặc dù thể hắn vẫn trúng phải một ít làn hơi đó. Một cảm giác vừa ngứa vừa tê dại, giống như là có hàng ngàn hàng vạn con kiến đang di chuyển trong đầu hắn vậy.

Mỗi loại độc của Thuần Vu Tuyền đều có tác dụng khác nhau nhưng đều là cực độc. Nếu như lúc này mà chậm một chút thì chắc chắn là sẽ bị biến thành ngu ngốc rồi.

Sau khi dùng đầu khí bức chất độc ra thì phần eo lại có cảm giác tê như bị ong đốt. Vận dụng đầu khí để bức độc khiến cho tốc độ của hắn bị chậm lại.

Vô ảnh độc, lại là vô ảnh độc! Thật đúng là đi đâu cũng gặp nó, dai như đĩa!

Loại độc này của Thuần Vu Tuyền có được gọi là Phong Vương Chập, tuy không phải là độc kỹ có khả năng hủ thực nhưng lại vô cùng âm hiểm, kỹ năng có thể phá vỡ phòng bị của người khác.

Chỉ trong chốc lát mà thôi. Nhưng đối với cao thủ mà nói thì nhiều đó cũng đủ phân thắng bại rồi.

Trước mắt chợt hoa lên, một tia bích lục trong suốt. Có thể nhìn xuyên qua nó mà thấy được một ngón tay ngọc ngà đã tiến gần đến trán.

Thuần Vu Tuyền sử dụng Phong Chuyển trong Linh Huyền Cửu Chuyển để thúc dục khinh công, mặc dù so ra thì kém hơn tạt phong bộ nhưng cũng rất là nhanh, lại phối hợp với vô ảnh độc, nên tạo ra được một cơ hội rất tốt.

Cổ Diêu đã từng chứng kiến Bích Ngọc Chỉ của nàng, năm năm trước lúc nàng thân mang trọng thương, vẫn có thể dễ dàng sử dụng đó xuyên qua một bức tường, thực lực của Thuần Vu Tuyền bây giờ so với năm năm trước đương nhiên là không thể so sánh được, hơn nữa lúc này nàng cũng không có bị thương, nếu bị trúng chiêu này của nàng thì chắc chắn là sẽ tan nát đầu lâu.

Bị ảnh hưởng của Phong Vương Chập, hành động của Cổ Diêu có chút khó khăn. Quý bộ không thể vận dụng linh hoạt được. Xem ra không thể nào tránh được Bích Ngọc Chỉ của Thuần Vu Tuyền.

Cổ Diêu hừ lạnh một tiếng, không tránh thì không tránh. Hắn xuất một quyền ra hướng về phía mặt của Thuần Vu Tuyền.

Không sai, Bích Ngọc Chỉ của Thuần Vu Tuyền quả nhiên là chiếm được tiên cơ, nhưng nếu như nàng có thể giết được mình thì cũng lãnh một kích chí mạng và chôn cùng mình, nếu không thì cũng phải bị trọng thương.

Thuần Vu Tuyền hiển nhiên là hiểu rõ tuyệt kỹ của Cổ Diêu, nhưng nào không còn cách nào khác, cái mạng nhỏ của Cổ Diêu không thể nào so sánh với nàng, ít nhất Thuần Vu Tuyền cho là thế.

Trên thực tế nếu như lưỡng bại câu thương thì Cổ Diêu chết chắc rồi, còn nàng thì có cơ hội sống sót. Nhưng chỉ là có thể, Thuần Vu Tuyền không muốn mạo hiểm, dưới tình huống bất đắc dĩ nàng không thể làm gì hơn là thu lại Bích Ngọc Chỉ, phi thân lùi lại một khoảng.

Toàn bộ quá trình giao phong lúc này diễn ra nhanh như sao băng, toàn bộ quá trình tính ra vẫn chưa đến 30 giây <@ta dịch=" là=" cả=" tiếng=" đồng=" hồ=" đấy=" nhé=" -.-=">, nhưng lại có thể nói là kinh tâm động phách, hai người đấu trí đấu dũng, người gian ta trá, đem khả năng của mình kết hợp với trí tuệ vận dụng vô cùng nhuần nhuyễn. Khán giả thấy thế thì cũng hô to kinh hãi, nếu như đổi lại là chính mình thì chỉ cần đối mặt với bất kỳ một người nào trong song phương thì chưa chắc sống sót được sau thời gian đó.

Trống ngực của Đông Phương Lộ lại nhanh chóng đình chỉ, cũng may là nàng không có mắc bệnh tim, nếu không thì chắc chắn nàng không chịu được kích thích cao độ như thế.

Trong sương phòng của khách quý, hai thân thể nóng bỏng đang quấn lấy nhau cũng tạm dừng lại không nhúc nhích.

“Bối lạp, nam hài kia thế nào?” Khuôn mặt xinh đẹp của địch lệ nhã nữ tước trong lúc đang kích tình thì lại càng diễm lệ không gì có thể sánh được. Phó quan bối lạp thở ra từng làn hơi mang theo mùi hương của hoa lan, bộ ngực cao vút không ngừng phập phồng:” Nữ tước, ngài coi trọng tiểu tử kia rồi sao?”

” Hì hì, bối lạp, cô không cảm thấy hắn rất thú vị sao? Nhân loại mà còn trẻ như hắn thì không có nhiều người có thực lực như thế, hơn nữa hắn lại có một loại khí chất hấp dẫn ta, tiểu bảo bối, mau biểu lộ sự cường tráng của mi, ta sẽ càng thích ngươi hơn.”

Bối Lạp cũng không có lo lắng:” Nữ hài dụng độc Diệp Lâm kia tựa hồ là mạnh hơn, hơn nữa lại có lòng dạ độc ác, lỡ như nàng biến Diêu Cổ thành một con cá khô thì sao?”

” Giết chết được hắn thì cũng tốt” Địch lệ nhã làm như không có gì xảy ra:” Ta đối với những bại tướng không có hứng thú.”

Trong mắt của ác ma nữ tước, tất cả nam nhân đều chỉ là một món đồ chơi, ngàn vạn lần đừng để từ ” Thích ” Xuất phát từ miệng của nàng đánh lừa, từ thích này chứng tỏ nàng xem nam nhân đó như là một món đồ chơi được nàng chú ý đến mà thôi, cho dù nó có bị hủy thì cũng không có gì, dù sao thì đồ chơi loại này vẫn còn nhiều.

Ngay lúc hai người đang nói chuyện với nhau thì ở giữa lồi đài lại có biến hóa.

Kim sắc đầu khí từ từ xuất ra ngoài thân thể của Cổ Diêu, tạo thành một quầng có bao quanh có thể Cổ Diêu có hình một cái trứng – Đầu Khí Hộ Thể.

Bởi vì vô ảnh độc của Thuần Vu Tuyên có uy hiếp quá lớn, Cổ Diêu không thể nào không sử dụng đến hộ thể đầu khí được, mặc dù như thế sẽ tiêu hao nhiều đầu khí hơn nhưng ít ra vẫn có thể phòng ngừa tình huống như lúc này tái diễn, một người không thể nào có thể may mắn như thế hai lần liên tiếp.

Triển khai Thiên Ma Thủ Hộ, Cổ Diêu liền lập tức hướng đến Thuần Vu Tuyên, lần này thì Phong Vương Chập đã mất đi tác dụng, bởi vì cần phải đảm bảo tính bí ẩn cho nên không thể hạ độc quá nặng, do đó nó không thể nào xuyên qua được Thiên Ma Thủ Hộ.

Cổ Diêu bay trên không trung và thân mình xoay theo hình xoắn ốc, càng chuyển càng nhanh, thân thể của hắn không thể nhận ra được nữa, chỉ thấy được một long quyển phong có hình mũi khoan.

Kim toàn mang theo liệt phong và thanh âm rít gào bay đến chỗ Thuần Vu Tuyên, đây chính là kỹ năng là lần trước ở Ác Ma Đảo Cổ Diêu đã dùng để chui ra khỏi bụng của Độc Hi Ác Cáp - Độc Long Toàn.

La y của Thuần Vu Tuyên không gió tự bay, một mùi tinh hôi bay đi, lan đến chỗ của khán giả khiến cho người ta có cảm giác buồn nôn.

Hiển nhiên là chất độc này cũng khác với Phong Vương Chập vô sắc vô vị, Nụ Hôn Tử Vong thơm mát, Thái Hồng Chi Mộng xinh đẹp, độc thuật vừa rồi vũng rất đẹp, ít nhất là không khiến cho người có ác cảm với nó.

Đây chính là lần đầu tiên Thuần Vu Tuyên thi triển độc kỹ có tác dụng kinh tởm như thế, và điều này cũng chứng tỏ độc được cũng vô cùng lợi hại.

Một thủy tiễn đen đặc từ ngón trỏ của Thuần Vu Tuyên bắn ra, bay đến Kim Toàn.

” Xuy!” Một thanh âm nhẹ nhàng vang lên, Kim Toàn cùng với Thủy Tiễn tiếp xúc xuất hiện một làn khói xanh, kim quang nhất thời mờ đi.

Thủy tiễn này cũng có tính chất ăn mòn đầu khí như dịch vị trong dạ dày của Độc Hi Ác Cáp!

Quả thật, hắc sắc thủy tiễn của Thuần Vu Tuyên là chất độc có tên là Hi Dịch, là chất độc được đầu khí áp súc để kết lại thành tinh hoa tựa như là dịch vị của Độc Hi Ác Cáp, là một trong các đòn sát thủ của gia tộc.

Đáng tiếc Thuần Vu Tuyên hoàn toàn không biết thiên ma khí chính là khắc tinh của dịch vị của Độc Hi Ác Cáp, đừng nói chỉ chỉ là mô phỏng của nó, hiệu quả của độc hi dịch so với dịch vị của Độc Hi Ác Cáp càng yếu hơn.

Ngay lúc nàng còn đng kinh ngạc thì kim tỏa đã tiến đến, trong lúc hoảng hốt nàng chỉ có thể tạo ra một cây ‘kẹo bông gòn’ để che chắn trước mặt.

“Không xong!” Đang xem cuộc chiến hắc lão lão phụ đột nhiên hô lên.

Kim toàn va chạm với quả cầu lực thì bị hãm lại, tiếp đó là bị phản ngược lại.

Nhưng tính chất của long quyển phong và nguyên tử bạo liệt quyền hoàn toàn khác nhau, tính chất ‘Phá’ của nó là duy trì liên tục, kim toàn triệt tiêu đi năng lượng bị phản hồi, tiếp tục đẩy về phía Thuần Vu Tuyên.

Quả bóng lực càng ngày càng to lên, cuối cùng thì một tiếng nổ vang lên, hai người văng ra cách nhau hơn mười thước.

Kim toàn biến mất, Cổ Diêu khôi phục lại nguyên hình, mà Thuần Vu Tuyên thì có vẻ chật vật hơn, trâm cài tóc của nàng rối loạn, khuôn mặt xinh xắn trắng bệch.

Độc hi dịch mà nàng vô cùng tin tưởng đã mất đi hiệu lực, nàng đã quá tự tin khi chống lại chiêu vừa rồi của Cổ Diêu, nên không kịp sử dụng linh huyền cứu chuyển để ngăn cản lại, chấp nhận yếu thế hơn.

Cổ Diêu thấy thế thì lại hóa thành kim toàn, tiếp tục đánh về phía Thuần Vu Tuyên, trước mặt ma nữ này hắn không thể nào thương lương tiếc ngọc được, nếu không thì nhất định sẽ chết thảm.

Gió nổi lên, thân hình của Thuần Vu Tuyền lóe lên rồi biến mất, khi kim toàn đánh tới chỗ lúc nảy của nàng thì mặt đất xuất hiện thêm một cái hố sâu, có thể thấy được lực ‘phá’ của Độc Long Toàn.

Còn có một mảnh la y nhỏ, lúc Thuần Vu Tuyền né tránh rớt lại, nhanh chóng bị tan nát.

Khi xuất hiện lại thì Thuần Vu Tuyền đã ở cách đó hơn mười thước, đây là lần đầu tiên nàng yếu thế trước đòn công kích của Cổ Diêu, không có tiền lên nghênh địch mà lợi dụng Phong Chuyển để né tránh.

” Đã bao lâu rồi mình không có bị thương nhỉ, cũng rất lâu rồi thì phải?” Thuần vu tuyền trầm ngâm, nàng nhặt một miếng thịt còn sót lại trên lồi đài do tam đầu khuyển bỏ sót:” Diêu Cổ, người chọc giận ta rồi!”

Nàng hợp hai bàn tay lại, rồi mở ra, bên ngoài của miếng thịt giống như là bị nổi mốc, đều là một màu xanh biếc giống như lông mao.

Nàng há miệng thổi một hơi lên miếng thịt, lớp lông màu xanh trên thịt, bay lên tựa như hoa bồ công anh tung bay đầy trời, càng ngày càng nhiều, cuối cùng miếng thịt cũng không còn chỉ còn lại bầu trời đầy lục sắc mao cầu.

Thuần Vu Tuyền lạnh lùng nói:”Bắt đầu đi, Bào Tử Phong Bạo!”

182. Chương 08: Thân Phận Bại Lộ

Mô cầu ngày càng nhiều, chúng nó tựa hồ như có tính mạng, nhanh chóng sinh sôi, khuếch trương thể lực của mình, cuối cùng là tràn ngập khắp từng góc ngách của lồi đài, không chỗ nào không có.

“Bịch!” Một mô cầu ở trong không trung tự nổ, bột phấn màu xanh biếc bay ra.

Quả cầu thứ hai, rồi thứ ba tiếp tục nổ ...

Các mô cầu trong không trung liên tục bị hủy, đều tạo ra một lượng lớn bột phấn, cả lồi đài nhất thời biến thành một hải dương xanh biếc.

Một đồng chó ba đầu đang đứng ở một bên góc của lồi đài chờ đợi một bữa ăn ngon bị các bột phấn bao trùm lấy, trên người chúng không ngừng nổi lên các mục nước trông rất là kinh tởm, từ trong các mục đó mủ xanh trào ra không ngừng, chúng lăn lộn dưới đất kêu lên những tiếng thê lương, sau đó thì thi thể của chúng cũng nổi mốc xanh lên, và chúng cũng tự bay lên trời.

Những người ngồi xem ở gần thì ruột gan phát lạnh, vội vàng lùi ra sau, tránh bị ương cạp trì ngư.

Lớp phấn màu xanh chạm lên vòng đầu khí của Thiên Ma thủ hộ thì vòng bảo hộ cũng rung động, Cổ Diêu thấy thế thì kinh hãi, các bột phấn kia hẳn chính là các bệnh độc, và có tác dụng rất mạnh đối với đầu khí.

Quá trình phá hủy của các mô cầu liên tục không ngừng, các bột phấn này khi chạm vào nhau hợp lại nhiều sẽ tạo thành lại mô cầu, sau đó lại tự phá hủy biến thành bột phấn, cứ thế mà tự duy trì.

Đây là một quá trình tuần hoàn. Bản thân ở trong đó cho nên Cổ Diêu cảm giác được thiên ma khí của mình đang bị bào tử ăn mòn rất nhanh.

Bào Tử Phong Bạo, cơn lốc bệnh độc này đã tràn ngập khắp lồi đài. Muốn tránh cũng không được, cách duy nhất có thể làm chính là hạ gục người khởi xướng ra. Như thế thì mới có thể làm cho nó chấm dứt.

Nghĩ đến đó thì thân hình của Cổ Diêu lai xoay tròn, hóa thân thành một kim toàn xông đến Thuần Vu Tuyền.

Song thủ của Thuần Vu Tuyền vung lên, các mô bóng trong không trung lập tức bay về phía Cổ Diêu, mang theo thanh âm xé gió, kim toàn bị cản trở rất nhiều. Thiên ma kính bên ngoài bị một luồng lớn bào tử làm cho suy yếu, cộng thêm Thuần Vu Tuyền dùng Linh Huyền Cửu Chuyển chặn nó bay ngược trở về.

Một lượng lớn mô cầu lập tức bay đến, Cổ Diêu vội vàng sử dụng “Tục” Trong Tiêu Dao Vô Ảnh để vận khởi đầu khí hộ thể.

Cổ Diêu không cam lòng mà tiếp tục công kích mấy lần, nhưng vẫn không có được kết quả gì, bị số lượng lớn mô cầu ăn mòn cho nên công kích của hắn không còn sắc bén và dễ dàng bị ngăn chặn.

Chiếm được thượng phong, trên mặt Thuần Vu Tuyên lộ vẻ đắc ý, nàng nghĩ rằng thắng lợi đã nằm trong tay của mình rồi. Trong lần khảo nghiệm xuất đạo của gia tộc, nàng đã sử dụng Bào Tử Phong Bạo này để giết chết hơn sáu trăm ác phi của Hắc Phong Trại ở Ác Nhân Cốc, vì thế nàng mới nổi tiếng khắp thiên hạ. Nhưng chiêu thức này đã lâu rồi nàng chưa sử dụng lại, nhất là nhằm vào một người.

Nếu như những chiêu thức lúc trước của Thuần Vu Tuyên chỉ gây cho người khác cảm giác là nham hiểm độc tàn nhẫn, thì Bào Tử Phong Bạo này mới khiến cho người khác thấy được thực lực của nàng, bất kể là ai sợ rằng lúc này đã sinh ra cảm giác tuyệt vọng, không còn hy vọng thắng nữa.

Nhưng Cổ Diêu không vì thế mà bỏ cuộc, quyết tâm của hắn không dễ gì bị lay động.

Kim sắc quang mang dần dần ảm đạm, cuối cùng là biến mất. Nhưng hắn lại rất là bình tĩnh, điều này có vẻ như có chút đột ngột.

Nhưng khí thế của hắn thì lại không hề giảm bớt, mà ngược lại có một cổ áp lực vô hình hiện ra, các mô cầu đều bị cản lại.

Nhìn thấy ánh mắt của Cổ Diêu thì Thuần Vu Tuyên lại càng kinh ngạc hơn, lúc này ánh mắt của đối thủ sắc bén như dao, cứ như là một con diều hâu đang chăm chăm nhìn vào con mồi, mà con mồi đó chính là mình. Loại cảm giác kỳ dị này khiến cho nàng có chút bất an.

Áp lực vô hình ngày càng nặng. Giống như là có một ngọn núi đè trước ngực vậy <@em cóa=“” 2=“” rồi=“” thì=“” phải=“” ;))=“”>, hít thở cũng trở nên khó khăn.

Bào tử vẫn điên cuồng oanh kích mục tiêu. Nhưng vẫn không thể nào lại gần Cổ Diêu được.

Hắc sắc đầu khí cuộn cuộn xuất ra, lớp da ngoài của Cổ Diêu cũng được nhuộm thành một màu đen nhánh, cả người giống như là vừa mới chui ra từ một hồ mực vậy, tóc của hắn dựng thẳng đứng lên, hai mắt lạnh băng.

“Dừng lại!”

Ngay lúc song phương đang chuẩn bị cho đợt công kích tiếp theo thì có một bóng người bay vào lôi đài.

Lúc này, khắp lôi đài đều là bào tử, người có thể vào được hiển nhiên thực lực không thể nào yếu được.

Người đến có một mái tóc màu vàng óng ánh, vóc người đầy đặn, cân đối vô cùng bốc lửa, nàng đứng ở giữa Thuần Vu Tuyên và Cổ Diêu.” Trận chiến này ta tuyên bố đến đây là chấm dứt!”

Nàng chính là nhân tình của Dịch Lệ Nhã, Bối Lạp, nàng tiến vào giữa sân vào lúc này hiển nhiên là có chỉ dụ của nữ tước, nhưng không hiểu sao Dịch Lệ Nhã lại cho hai người dừng trận đấu vào thời khắc mấu chốt phân định thắng thua.

Cổ Diêu nghe thế thì mái tóc đang dựng đứng rơi xuống, ánh mắt sắc bén cũng khôi phục lại như thường, thở dài một hơi.

Chiêu thức vừa rồi hắn vẫn chưa có hoàn thành, nếu như miễn cưỡng thi triển thì cũng không biết là có tác dụng phụ gì, cũng may là mỹ nữ tóc vàng kia ngăn cản kịp thời.

” Hai người đều được Thân Uyên thu nhận!” Vừa nói chuyện Bối Lạp cũng đồng thời đánh giá Cổ Diêu, dù sao thì hắn cũng là người mà Dịch Lệ Nhã nữ tước cảm thấy hứng thú, yêu ai yêu cả đường đi, vì thế nàng hiển nhiên cũng chú ý đến hắn.

Tướng mạo rất bình thường, sau khi thu liễm đầu khí thì nhìn qua chỉ là một nam hài bình thường của nhân loại mà thôi, nhưng ai có thể ngờ được, trong thân thể hắn có thể ẩn chứa thực lực mạnh như thế chứ, nhất là chiêu số cuối cùng hắn vẫn chưa có thi triển, nàng cũng là hành gia, nên cũng nhìn ra được chiêu đó không hề tầm thường, và có thể khẳng định đó là sát chiêu.

Thật không ngờ, trận Long Tranh Phượng Đấu này lại có được một kết thúc vô cùng tốt đẹp, cả hai đều được Thâm Uyên xem trọng.

Thuần Vu Tuyền không nói một lời nào đã đi xuống đài, có vẻ như không phải rất là cao hứng. Đến khi ngồi xuống nàng mới nói với hắc bào lão phụ ở bên cạnh:” Bà bà, sao rồi, lần này người có nhìn ra được không?”

Hắc bào lão phụ gật đầu:” Người này mang trong người ít nhất là hai loại đấu khí, một trong số đó có khả năng bộc phát lực vượt xa người thường, xem như là đấu khí chính của hắn, đem lực lượng kỳ quái kia tinh luyện để nâng cao thực lực bản thân, không động thì thôi, đã động là long trời lở đất, là kỹ năng vô cùng nguy hiểm.”

Từ trong miệng nàng, Thuần Vu Tuyền cũng đã kiểm chứng, khí thể Thương Ưng Phác Thở đó quả thật là không phải giả.

” Về đấu khí còn lại“, lão phụ dừng một chút rồi nói:” Tiêu Dao Vô Ảnh, chắc chắn là thật, đó là đấu khí đặc trưng của Tiêu Dao Môn!”

Ánh mắt của nàng quả thật là lợi hại, trong quá trình chiến đấu Cổ Diêu đa số là sử dụng Thiên Ma khí, chỉ có mấy lần ngăn ngừa đối sang đấu khí khác nhưng hắc bào lão phụ vẫn nhìn ra được.

Thuần vu tuyền nghi hoặc nói:” Tiêu Dao Môn?”

Nàng cũng là người có kiến thức rộng rãi, nhưng chưa từng nghe nói qua môn phái này. Có thể bồi dưỡng ra được một cao thủ xuất sắc như thế thì hẳn phải là một môn phái nổi danh mới đúng.

Lão phụ cũng nhìn ra được nghi vấn của nàng:” Không cần cảm thấy kỳ quái, bởi vì Tiêu Dao Môn là Đạo Môn, nên không hề nổi tiếng, mặc dù đó là môn phái nổi tiếng nhất trong giới đạo tặc. Quy mô của môn phái này cũng không có lớn, đúng ra phải gọi là vô cùng ít ỏi. Thông thường đều là nhất mạch đơn truyền, nhiều nhất cũng chỉ là có được hai truyền nhân mà thôi, nhưng ...”

Lão phụ nói đến đây thì ngữ khí cũng thay đổi:” Phạm là người của Tiêu Dao Môn thì đều là những đạo tặc kiệt xuất nhất của thế gian, nếu gọi bọn họ là Đạo Biển Thiên Hạ cũng không phải là quá. Trước đây gia tộc Thuần Vu từng mất không ít bảo vật, thì có hơn phân nửa là do bọn họ ra tay.”

” Bọn họ, có trộm người hay không?”

” Bình thường thì không, nhưng mỗi một trưởng môn thì đều có một lần, hơn nữa đối tượng xuống tay đều là những tiểu mỹ nhân, bởi vì Tiêu Dao Môn có một quy tắc vô cùng cổ quái mà tất cả các môn đồ đều phải tuân thủ, nếu như chuẩn trưởng môn là một xử nam thì trưởng môn phải tìm cho hắn một nữ nhân để hắn không còn là xử nam nữa, nghi lễ này được người của Tiêu Dao Môn gọi là Lễ Thành Nhân, còn nữ tử kia thì được gọi là Tế Phẩm.”

Lão phụ tựa hồ như biết rất rõ về Tiêu Dao Môn, chậm rãi nói:” Nếu như không có gì ngoài dự đoán thì nam nhân này chính là chuẩn trưởng môn của Tiêu Dao Môn, không biết là cô gái nào xui xẻo trở thành tế phẩm của hắn nữa, ày, tiểu thư, sao thế?”

Lúc này nàng mới chú ý đến, sắc mặt của Thuần Vu Tuyền vô cùng khó coi, hai tay nắm chặt, hai mắt suýt tí nữa là phun ra lửa.

Lão phụ nhìn Thuần Vu Tuyền lớn lên, nên vô cùng hiểu rõ nàng, nàng là một người hỉ nộ không lộ ra ngoài, nàng chưa từng nhìn thấy Thuần Vu Tuyền phẫn nộ đến mức như thế này lần nào.

Tế phẩm!

Thuần Vu Tuyền liền nhớ đến một sự việc của năm năm trước, hoặc có thể nói là nàng chưa bao giờ quên chuyện đó.

Từ nhỏ đến lớn, đều là nàng đem người khác đùa giỡn trong lòng bàn tay, chỉ có lần đó là duy nhất, lúc đó nàng không có sức phản kháng, suýt tí nữa còn thất thân dưới tay tên đạo tặc kia, chuyện này là một bóng ma trong lòng của nàng, đến nay nó vẫn không thể nào biến mất được.

Tên đạo tặc đáng chết, cái lễ thành nhân đáng chết, tế phẩm!

Những năm gần đây nàng cũng không ngừng tìm kiếm tên đạo tặc kia nhưng không hề có kết quả, nàng từng thề là sẽ giết chết hắn, đây không phải là lời nói suông của nàng.

Thật không ngờ, đi mòn gót sắt tìm không thấy, vô tình có được không tốn chút công sức!

Nhìn bóng lưng của Cổ Diêu, thì trong đầu nàng dần dần rõ ràng, nếu so với năm năm trước thì hắn có rất nhiều biến hóa, nhưng nếu cẩn thận quan sát thì vẫn tìm được bóng dáng năm nào.

Thuần Vu Tuyền từ từ buông lỏng hai bàn tay đang nắm chặt, một nụ cười lãnh khốc hiện lên trên khóe môi của nàng.

Tiểu đạo tặc iu vấu của ta ui, đúng là oan gia ngõ hẹp, thời điểm để ta trả thù đã sắp đến rồi!

183. Chương 09: Thâm Uyên

Ngoại trừ Cổ Diêu và Thuần Vu Tuyền được chọn ra từ trận đấu trước thì còn có Đông Phương Lộ, hắc bào lão phụ Mã Hi (đương nhiên, hoàn toàn có khả năng đây chỉ là tên giả), cùng với những người đi chung với Thuần Vu Tuyền, biểu hiện trên lời đài của bọn họ đều là cực kỳ kinh diễm.

Có thể nói, đoàn người của Thuần Vu Tuyền có nhân số không nhiều lắm nhưng tất cả đều rất mạnh.

Ba tái đông không phải là thành thị có nhiều cao thủ tham gia Ma Giới Tranh Bá chiến nhất nhưng có thể khẳng định là nơi có chất lượng tốt nhất, bởi vì có Cổ Diêu và nhóm người Thuần Vu Tuyền tham gia, khiến cho chủ quán rất là kiêu ngạo, phải biết rằng tiền đồ của họ ở Thâm Uyên có liên quan rất lớn đến những người này.

Cổ Diêu đợi mười ngày nhưng vẫn không thấy bóng dáng của Đoan Mộc Tình, mà lúc này thì thời gian tiến vào Thâm Uyên cũng đã đến, nên không thể làm gì khác hơn là rời đi, dù sao thì sau này trở thành người của Thâm Uyên rồi thì có thể trở lại vị diện trung tâm bất kỳ lúc nào.

Lần này vị trí thi đấu ở Ba Tái Đông có được hơn hai trăm ba mươi người, đa số là ma tộc, tên thạch tượng quỷ đánh bại dục nhân kia cũng bất ngờ có tên, hắn đã tiến hóa đến Thạch Tượng Quỷ có khả năng thạch hóa, xem ra cũng đã là rất cường đại, thuận lợi vượt qua được các chương ngại mà lấy được tư cách tiến vào Thâm Uyên. Trên lời đài thì tên thạch tượng quỷ có chút kiêu ngạo, mỗi lần hắn chiến đấu để giết chết đối thủ, nhưng mà sau khi tiến vào Thâm Uyên thì đã thu liễm lại, bởi vì trong số những cao thủ ở đây thì hắn có thể được gọi là cóc ké mà thôi, nhiều người trong số này có thể dễ dàng bóp chết hắn như bóp chết một con kiến.

” Diêu Cổ, hiệp định giữa chúng ta có phải vẫn còn hiệu lực phải không?” Sau khi biết được Cổ Diêu chính là tên đạo tặc mà năm năm trước suýt tí nữa đã cướp đi trình trắng của mình, thì suốt mấy ngày qua Thuần Vu Tuyền lại dường như là không có phản ứng gì, hơn nữa lúc nói chuyện với Cổ Diêu thì vẫn còn mỉm cười. Không biết là trong lòng nàng có chủ ý gì.

Cổ Diêu vẫn ngây thơ không biết rằng thân phận của mình đã bị bại lộ.” He he, đương nhiên rồi.”

Nếu như mục đích của hai người không có xung đột thì hiển nhiên Cổ Diêu cũng không có ý cự tuyệt.

Thuần Vu Tuyền vỗ tay cười nói:” Thế thì thật sự là quá tốt, trên lời đài chúng ta là địch nhân, nhưng đó đều là do sự an bài của trận đấu mà thôi, hy vọng người không để ý.”

” Đành thế thôi, thật ra lúc đó cũng đã mạo phạm cô.”

Hai người đều có tâm tư, nghĩ một đằng nói một nẻo.

Cổ Diêu vẫn không hiểu tại sao Thuần Vu Tuyền lại không ở Tạp Dịch đại lục tươi đẹp mà đi đến ma giới này để làm gì, nhưng hắn cũng không có hứng thú, chuyện quan trọng nhất đối với hắn lúc này là tìm được Hàn Đan và Đoan Mộc Tình, sau đó rời đi.

Mà Thuần Vu Tuyền cũng biết được Cổ Diêu tham gia Ma Giới Tranh Bá cũng không phải vì hợp tác với mình mà là có ý đồ khác.

Ngoài ra, việc hắn không bị mình áp chế thì đã rõ rồi, bởi vì tám năm trước, gia chủ của gia tộc Thuần Vu, cũng là pa pa của nàng, từng bị mất một lọ giải được của Cửu Chuyển Phệ Hồn đan. Ngoài người của Tiêu Dao Môn ra thì còn có ai có thể lấy trộm được đồ của gia tộc Thuần Vu chứ?

Hắn đã là chuẩn chủ môn của tiêu dao môn, vậy thì chắc hẳn là cũng có giải được của cửu chuyển phệ hồn đan, do đó hắn không ngại việc bạn gái của hắn bị trúng độc là cũng đúng.

Tam tiểu thư của gia tộc Đông Phương lại đi cùng với một tên đạo tặc, đúng là quái dị thật!

Sau khi đi qua một không gian liệt phùng thì trước mắt đã rõ ràng hơn, là một vùng đất mới.

Nếu so sánh với bầu trời không có sinh khí, chỉ một màu trắng dã như cái bụng của con cá chết thì, nơi này hoàn toàn tươi đẹp hơn rất nhiều, cảnh sắc tươi đẹp hơn, một vầng thái dương ở trên cao đang tỏa ra quang hoa chiếu rọi khắp nơi.

Cái nóng đập vào mặt, nhiệt độ tăng lên một cách đột ngột khiến cho mồ hôi tuôn ra như tắm.

Mặt đất thì nhiều vết nứt nẻ, đất đai cũng một màu đỏ giống như vầng thái dương. Đưa mắt nhìn quanh, toàn là sỏi đá, bóng dáng của một tiểu động vật cũng không có.

Chẳng lẽ, nơi có hoàn cảnh ác liệt đến nỗi một con chim cũng không có gì để mà ‘ ị ’ ra này chính là Thâm Uyên sao? Điều này so với trong tưởng tượng của Cổ Diêu thì khác biệt rất nhiều, so với vị diện trung tâm thì ở nơi đó tốt hơn nhiều.

” Đây là tầng thứ nhất của Thâm Uyên, Tiêu Thổ Luyện Ngục!” Người dẫn đường nói:” Thâm Uyên do nhiều không gian vị diện nối với nhau, mỗi một nơi đều có đặc điểm khác nhau.”

Cổ Diêu lúc này mới hiểu, hắn tới ma giới không được bao lâu, nên không có thời gian để hỏi thăm qua rõ ràng về chi tiết của nơi này, cứ tưởng nơi này cũng giống như là một đại lục. Đông phương lộ lên nói với hắn:” Hay quá. Ta cứ tưởng là phải ở trong cái lò lửa này một thời gian chứ, nếu thế thì thật là thảm, lúc này người cũng đầy mồ hôi, thật là muốn giết người mà!”

Cổ Diêu cười nói:” Đúng vậy, Đông Phương Tam Tiểu Thư thơm ngát mà lại bị biến thành hôi thối, quả thật là không được hay ho.”

Đông Phương Lộ liếc hắn:” Đúng vậy, ta là người hôi thối, người ngại sao?”

Trong khi hai người đang bắt nháo thì cả đoàn cũng bắt đầu đi vào trung tâm của Tiêu Thổ Luyện Ngục. Sau đó thì cũng thấy được sinh vật.

Các sinh vật đó tập trung lại một chỗ, chúng nó có hai sừng, hốc mắt sâu, không có lông mi, mũi ưng, cằm dài, xem bộ dáng thì có chút hung hãn, hai chân giống như vó ngựa, mặc đồ da thú, chỉ che đủ những vị trí quan trọng.

Theo hình dáng mà phán đoán thì chúng nó cũng là ma quỷ, các Ma Quỷ này tay cầm các công cụ như đục, chày, các tiếng đình đình diệc diệc vang lên khi chúng gõ xuống, một số thì đào hố, một số thì mang đá vụn chuyển đi.

Ở ma giới, Ma Quỷ là chủng tộc đứng thứ hai chỉ sau Ác Ma, nhiều Ma Quỷ tập trung ở chỗ này sống khổ cực, thật là khiến cho người khác không thể tưởng tượng nổi.

” Tiêu Thổ Luyện Ngục hoàn cảnh ác liệt, nhưng lại có vô số khoáng sản, vàng bạc.” Người dẫn đường lại giải thích:” Các người nhìn thấy chính là các tiểu Ma Quỷ đang được tôi luyện, chúng nó không cần phải thông qua Ma Giới Tranh Bá chiến, mà chính là công dân trời sinh của ma giới, nhưng cũng không cần phải hâm mộ, hôm nay bọn chúng vô cùng non nớt, nhưng sau khi trải qua ma luyện, đạt đến một trình độ nhất định thì mới có thể tiến vào sâu bên trong vị diện.”

Hèn chi bên ngoài lại có rất ít ma quỷ, thì ra đều tập trung ở bảy thế lực, nhưng xem ra chúng cũng không được ưu đãi. Nếu như không có thực lực thì xuất thân cao quý cũng uống công, các tiểu Ma Quỷ này được đưa đến Tiêu Thổ Luyện Ngục để làm thợ mỏ để ma luyện.

Tốc độ của cả đoàn rất nhanh, chưa đến nửa giờ đã đến cánh cửa tiến vào tầng thứ hai, lại đi qua một cái không gian liệt phùng, và tiến vào một vị diện khác.

Nơi này hoàn toàn trái ngược với Tiêu Thổ Luyện Ngục, bầu trời đầy sương, tuyết hoa nhẹ nhàng bay lượn, mọi người phải vận dấu khí để chống đỡ lại cái lạnh thấu xương, khắp nơi đều mờ mịt, mặt đất toàn là tuyết, cây cỏ và thực vật không thích hợp sinh sống trong hoàn cảnh ác liệt như thế này.

“Băng Thiên Tuyết Địa!” Người dẫn đường lại giải thích một cách đơn giản, cái tên của vị diện này cũng đã nói rõ lên ý nghĩa rồi.

Vẫn giống như cũ, có không ít Ma Quỷ hoạt động ở Băng Thiên Tuyết Địa, công việc của chúng là bắt các loại cá ở dưới sâu của các lớp băng, nghe nói Băng Thiên Tuyết Địa vốn là một đại dương, không có đất đai, cá tôm sống được ở đây đều là do hoàn cảnh mà biến hóa cho nên mới tồn tại được, và thịt của chúng vô cùng ngon, chúng được bắt đưa vào sâu trong vị diện để làm thực vật.

Đương nhiên, dưới biển cũng có không ít các hải thú nguy hiểm, nếu như Ma Quỷ nào đụng phải chúng thì coi như là số phận xui xẻo thôi, ma luyện của Thâm Uyên không phải cái lương giống như là ở Thần Thánh học viện, nếu chết một vài Ma Quỷ cũng không có ảnh hưởng gì, dù sao vẫn còn nhiều. Tiếp theo chính là Vẫn Thạch Chi Vực, vị diện này có trăm ngàn lỗ hổng vì thế tạo ra hiện tượng Thiên Thạch.

Ở vị diện này, tỷ lệ xuất hiện thiên thạch cực kỳ cao, các Ma Quỷ được phân đến đây để lấy quặng mỏ trong các thiên thạch để tạo vũ khí và áo giáp có tỷ lệ tử vong cũng rất cao.

Thiên thạch từ trên trời rớt xuống không có bất kỳ dấu hiệu gì, nhỏ thì cũng bằng nắm tay, lớn thì giống như là một cái gò nhỏ, khi rớt xuống đất nhiều khi còn gây nổ, khiến cho một số Ma Quỷ lập tức táng mạng.

Tầng tiếp theo của Thiên Thạch Chi Vực cuối cùng cũng xuất hiện thực vật, vị diện này có tên là Phệ Ma Chiếu Trạch, trong đây hiển nhiên là không thiếu các loại ác quỷ chiếu trạch có thể nguy trang như lần đầu tiên Cổ Diêu gặp phải trong lần thực tập của học viện, các Ma Quỷ ở đây thì có nhiệm vụ là săn thú để làm thức ăn cho người ở Thâm Uyên sử dụng.

Sau khi đi qua Phệ Ma Chiếu Trạch thì tiếp đó là cánh đồng kịch độc, danh như ý nghĩa, khắp nơi trên cánh đồng hoang này đều là độc vật, chướng khí, xà, bò cạp, rắn, ong, đều mang theo kịch độc.

Đi qua tầng tầng vị diện, tựa như là vô cùng vô tận, Thâm Uyên, cái tên này cũng do đó mà có.

Số lượng Ma Quỷ ở các vị diện về sau càng ngày càng ít, cũng dễ hiểu, trong hoàn cảnh ác liệt, nhiều Ma Quỷ đều bị loại khỏi cuộc chơi. Nhưng Cổ Diêu vẫn cảm thấy có chút kinh hãi, Nhiệt, hàn, thiên thạch, ao đầm, độc ... Tầng tầng địa ngục, các Ma Quỷ được huấn luyện ở đây tốt hơn ở học viện rất nhiều, vì thế những Ma Quỷ có thể tồn tại được nhất định đều có thực lực rất mạnh.

Khi mọi người tiến vào vị diện thứ mười hai thì thấy được hoàn cảnh nơi này hoàn toàn khác so với cảnh hoang vu của các tầng trước, nơi này là một bình nguyên rộng lớn, khí hậu rất tốt, hoàn cảnh tự nhiên, ma thú, thiên tượng cũng không có uy hiếp đến tính mạng, hơn nữa họ còn thấy được kiến trúc.

Điều này nói rõ một việc, bọn họ đã đến được thành thị của Thâm Uyên.

184. Chương 10: Ma Giới Đệ Nhất Mỹ Nữ

Dừng một chút hần lại nói:” Chúng ta sẽ đến cơ quan địa phương để tiến hành đăng ký hộ tịch, các người sẽ nhanh chóng trở thành công dân chính thức của Thâm Uyên, nhưng ta cũng một lần nữa nhắc lại rõ ràng, làm công dân của Thâm Uyên, thì có được quyền lợi của công dân, nhưng cũng phải thực hiện nghĩa vụ của công dân, nếu chỉ muốn hưởng lợi mà không làm thì xin mời bước ra khỏi hàng, sẽ có người đưa các người trở về vị diện trung tâm!”

Đương nhiên là không có ai dị nghị, bọn họ phải trải qua thiên tân vạn khổ mới đi đến được Thâm Uyên làm sao có thể từ bỏ chứ.

Quan viên cũng chỉ là nói cho có lệ mà thôi, kết quả đều nằm trong dự đoán của hần, hần hài lòng gật đầu:” Được rồi, nếu như không còn vấn đề gì thì chúng ta lập tức đi đăng ký. Ngoài ra, liên quan đến tiền đồ và cuộc sống sau này của các người, các người có hai chọn lựa.”

” Thứ nhất, chấp nhận sự an bài của chúng ta, dốc sức vì Thâm Uyên, dốc sức cống hiến, các người có thể từng bước đi lên, có được càng nhiều quyền lực.”

” Thứ hai, làm một công dân bình thường, các người có thể ở lại Thâm Uyên để tiếp tục lịch lãm, nâng cao thực lực của bản thân, hoặc có thể thử vận may của mình bằng cách kinh doanh hoặc làm việc gì khác cũng được, nhưng nếu như nhận được lời kêu gọi của Ma Vương Tà Khôi thì phải lập tức hưởng ứng, đây cũng là một nghĩa vụ của công dân! Nếu không thì các người sẽ bị tước quyền công dân, trục xuất khỏi thâm uyên, đối với ma vương, người có ý đồ làm loạn thì sẽ bị xử phạt tội nặng nhất, là tử hình, hy vọng mọi người hiểu rõ và nhớ kỹ!”

Mặc dù là cao thủ được chọn ra từ Ma Giới Tranh Bá, nhưng không hần là ai cũng có thực lực như các ma quỷ đã được ma luyện qua, vì thế đa số đều được an bài chức vị rất thấp, có thể nói là ‘Pháo Hôi’ hoặc là ‘Cu Li’, nhưng hầu hết đều chấp nhận.

Cũng có một số ít lựa chọn tiếp tục tu luyện, nâng cao thực lực.

Cổ Diêu căn bản không phải vì tiền đồ của mình mà đến, ngay khi hần chuẩn bị ‘dắt’ Đông Phương Lộ rời đi thì quan viên dẫn đường lại kéo hần sang một bên:” Diêu Cổ, người không muốn nghe về nghề nghiệp mà chúng ta an bài cho người sao?”

Biểu hiện của nhân loại này trên lời đài để lại cho hần ấn tượng rất là sâu sắc cho nên hần mới nhớ rõ tên được.

Cổ Diêu cười nói:” Ta là người không thích bị câu thúc, chỉ thích có một cuộc sống tự do.”

” Ha ha, ta có thể hiểu được, người như người thì nhất định là có hùng tâm tráng khí, đối với các chức vị thấp không có hứng thú, nhưng người hãy nghe ta nói trước đã, chỉ một phút thôi.”

“Được thôi.”

” Là như thế này, nữ tước Dịch Lệ Nhã đã nhìn trúng người.”

” Nữ tước Dịch Lệ Nhã?” Có được tước vị thì đều là những cao thủ của Ma Giới, điều này khiến cho Cổ Diêu có chút cảm giác ngoài dự liệu, và vấn đề là hần cũng chưa từng nghe qua về nữ tước này.

” Đúng vậy, nàng chính là người giám sát ở Ba Tái Đông. Phá cách mà thu nhận người và Diệp Lâm chính là chủ ý của nàng.” Sứ giả nói:” Được nữ tước xem trọng, ủy nhiệm thì nghề nghiệp nhất định không phải tầm thường, tiền đồ của người có thể nói là không thể đoán trước được! Thế nào, có muốn nghĩ một chút không?”

Quan viên mặc dù nói thế nhưng trong lòng lại âm thầm cầu nguyện thay cho Cổ Diêu, nếu như bị các tước sĩ khác nhìn trúng thì tốt, chết ở đây người đó lại chính là nữ tước Dịch Lệ Nhã, nhân loại này tuổi còn rất trẻ, tướng mạo cũng được, rơi vào tay của Dịch Lệ Nhã, sợ rằng kết cục cũng không khác gì những người trước đây.

Đương nhiên chuyện liên quan đến Dịch Lệ Nhã hần sẽ không dám nhắc đến, chỉ là đưa ra ý kiến của nữ tước, về phần vận mệnh của Cổ Diêu thì hần không thể nào quản được.

Cổ Diêu vuốt mũi:” Thế sao? Đúng rồi, nữ tước Dịch Lệ Nhã là người như thế nào?”

Quan viên sau một hồi suy nghĩ mới nói:” Đó là một phụ nữ xinh đẹp, đúng hơn phải gọi là Ma Giới Đệ Nhất Mỹ Nữ!”

Những lời này hoàn toàn trót quớt, Cổ Diêu muốn biết không phải là dung mạo của nàng mà là tính cách và phẩm hạnh. Đó mới chính là điều mà hần quan tâm nhất.

Nhưng mà quan viên lại không dám nói ra vì nói ra các ‘chiến tích’ của nữ tước Dịch Lệ Nhã thì chẳng khác nào hù dọa nam nhân này, nên hần chỉ nói ra những ưu điểm của nàng, quả thật thì hần không có nói dối, sắc đẹp của Dịch Lệ Nhã áp đảo khắp Ma Giới, điểm này hoàn toàn chính xác.

Mặc kệ là thế nào, chỉ cần lừa hắn đến được chỗ của nữ tước là đã hoàn thành nhiệm vụ được giao rồi.

Hai mắt của Cổ Diêu sáng ngời:” Hử, mỹ nữ, xem ra cũng không tệ đó.”

Quan viên âm thầm nhẹ nhõm, thầm nghĩ, người trẻ tuổi đúng là háo sắc, xem ra hắn cũng không biết tại sao lại chết ở giữa hai chân của Dịch Lệ Nhã, nhưng mà quan viên vẫn thừa cơ hội bổ sung:” Đó là đương nhiên rồi, nữ tước cũng là một người rất tốt, đối đãi với thuộc hạ như bằng hữu vậy.”

Những lời này cũng không sai, nữ tước quả thật là đối với các nam thuộc hạ rất tốt, thậm chí có thể nói là hơi quá nhiệt tình, người khác không thể nào không nhận thấy được.

” Ngoài ra, phục vụ cho nữ tước cũng rất thoải mái, hầu như là không cần làm chuyện gì, điều này thì người có thể yên tâm, ngoại trừ mỗi tháng người gọi về vài lần thì thời gian còn lại người có thể làm việc khác.”

Cổ Diêu cũng cảm thấy hơi khó tin:” Đơn giản thế sao?”

Xem ra hắn đã động tâm rồi, quan viên nói tiếp:” Về điều này thì ta có thể cam đoan!”

” Ấy, nếu nói thế thì điều kiện quả là quá hấp dẫn, ta hầu như không tìm được lý do nào để cự ..., ay da!”

Đông Phương Lộ ở bên cạnh hắn âm thầm véo đùi hắn một cái, Cổ Diêu vội nói:” Vậy thì bạn gái của ta thì sao?”

” À, nữ tước có nói qua, người có thể cùng đi với nàng. Ngoài ra, người có thể thử việc ở phủ của nữ tước hai tháng, nếu như cảm thấy không hợp thì có thể rời đi.”

Quan viên tuy nói thế nhưng thầm nghĩ, chỉ sợ sau hai tháng tiểu tử nhà người đã bị nữ tước Dịch Lệ Nhã bắt làm tù binh, không thể thoát khỏi ngũ chỉ sơn của nàng, bạn gái của người xem ra cũng xui xẻo thật, còn trẻ thế mà đã phải thủ tiết rồi.

Cổ Diêu cũng không cảm thấy trong đó có âm mưu gì, gật đầu :” Được rồi, đề nghị của ngài ta sẽ cân nhắc, hiện tại ta muốn dạo chơi vài vòng quanh Thâm Uyên.”

”Không sao, người có thể tùy tiện đi dạo, chỉ cần có thực lực, Thâm Uyên chính là thiên đường.” Quan viên tươi cười, hắn đưa một cái huy chương màu đỏ cho Cổ Diêu:” Điều Cổ, cầm lấy huy chương này, người dùng nó để đến thành Ngân Nguyệt tìm phủ đệ của nữ tước Dịch Lệ Nhã.”

Cổ Diêu cầm lấy huy chương:” Được.”

Quan viên cũng không nói nhiều, tiếp tục an bài những người khác.

Đông Phương Lộ thấy hắn đi xa rồi mới cau mày nói:” Này, lưu manh, người định đi đến nữ tước phủ quỷ quái gì đó sao?”

Cổ Diêu nhún vai nói:”Tại sao lại không chứ?”

Đông Phương Lộ cả giận:”Người không phải nói, tới nơi này chỉ là tìm kiếm muối muối Hàn Đan của người sao? Trước đó còn tuyên bố cái gì là không có hứng thú làm thủ hạ của ai nữa chứ!”

”Là như thế này.” Cổ Diêu giải thích:” Tên hấp huyết quỷ bắt đi muối muối của ta chính là Dracula, Bá Tước của Thâm Uyên, mà Dịch Lệ Nhã cũng là nữ tước, cùng chức vị, khẳng định bọn họ cũng có lui tới, như vậy thì ta có thể thông qua nàng mà tìm hiểu về Dracula, như thế thì sẽ rất tiện cho hành động sau này.”

Dừng một chút hắn lại nói:” Hơn nữa, cô cũng nghe hắn nói rồi đó, thủ hạ của Dịch Lệ Nhã cũng khá là rảnh rỗi. Căn bản là không cần làm việc gì, chúng ta rất là tự do.”

Đông Phương Lộ không thể nào phản bác, một lát sau mới nói:”Chẳng lẽ người không cảm thấy trong đó có chút kỳ hoặc? Ở phủ nữ tước mà không cần phải làm việc, làm gì có công việc tốt thế chứ?”

” Sao lại không có, hay là nói về Linh Tiểu quận của cô đi, người có tiền, có địa không phải là lấy được từ mồ hôi xương máu của dân nghèo hay sao, có gì mà ngạc nhiên chứ?”

Đông Phương Lộ không nói gì, quả thật loại hiện tượng này rất là phổ biến.

“Đừng nghĩ nhiều như vậy. Có thực lực, chuyện gì cũng có khả năng, nói không chừng là do nữ tước nhìn trúng chúng ta nhờ vào thực lực của ta được biểu hiện trên lời đài, cô cũng biết đó, cho dù không cần nhưng các quý tộc vẫn luôn muốn chiêu nạp càng nhiều cao thủ.”

Đông Phương Lộ rất cục bị thuyết phục:” Được rồi, tùy người định đoạt!”

Cổ Diêu vuốt cằm nói:” Thế thì tốt rồi. Dịch Lệ Nhã dù sao cũng là một nữ nhân. Chẳng lẽ nàng có thể ăn ta sao?”

Đông Phương Lộ lạnh hừ nói:” Phụ nữ thì sao, đừng có xem thường phụ nữ. Có vài phụ nữ có thể nuốt chửng người khác thậm chí không chừa lại cái đầu lâu!”

Cổ Diêu cười nói:” Đúng đúng, thiếu chút nữa là ta đã quên mất, tam tiểu thư đây cũng là một phụ nữ!”

“Người muốn chết!”

“Ay da da!”

Đông Phương Lộ trong lúc vô ý đã nói đúng, Dịch Lệ Nhã là một nữ nhân ăn thịt người mà không chừa cả cái đầu lâu, hơn nữa nàng lại rất là yêu thích các nam tử cường tráng.

Nhóm người của Thuần Vu Tuyền cũng là đối tượng để mời chào của quan viên, cao thủ trong nhân loại ở Ma Giới rất là nổi tiếng, bởi vì bọn họ có thể so sánh được với ác ma.

Nhưng Thuần Vu Tuyền quả quyết cự tuyệt, sau đó đoàn người nhanh chóng biến mất ở phía xa, trước đó Thuần Vu Tuyền còn quay đầu lại nhìn về phía Cổ Diêu mỉm cười, ý nhắc nhở đừng quên ước định.

Trên đường nàng và Cổ Diêu đã thỏa thuận, chuyện nàng muốn làm thì thời cơ vẫn chưa chín mùi cho nên nàng sẽ quay lại tìm Cổ Diêu sau.

Trong thời gian này, chắc nên đi đến phủ của nữ tước Dịch Lệ Nhã ở thành ngân nguyệt.

Cổ Diêu cũng có chút tò mò, Ma Giới Đệ Nhất Mỹ Nữ, cuối cùng là đẹp đến mức nào.

Từ sau khi tiến vào thâm uyên, Cổ Diêu nhanh chóng có thêm nhận thức về nơi này. Nếu như dùng kính vĩ để định vị thì có thể tưởng tượng được.

Vĩ độ bằng với hướng đi, còn kinh độ thì chiếu thẳng xuống.

Từ thành Ánh Xạ ở vị diện trung tâm đi vào thì là đi xuống dọc theo kinh độ, và đi qua mười một tầng vị diện thì mới đến được thành thị.

Mỗi thành thị đều có vĩ độ không kém gì nhau mấy, hay nói cách khác thì chúng có thể được coi như là cùng một mặt phẳng, chỉ có điều là bị ngăn cách với nhau bởi các không gian liệt phùng.

Nghe nói tất cả thành thị lớn nhỏ của mười hai tầng hợp lại với nhau thành một hình tròn, mà ở vòng tròn này là không gian vị diện lớn nhất và độ sộ nhất, chính là ma đô của Thâm Uyên Pháp La Tư, và cũng là nơi ở của Ma Vương Tà Khôi.

Mặc dù đều cùng một vĩ độ nhưng nhiều thành thị không phải là ở cùng một thế giới như nhau, điều này hoàn toàn có thể thông qua thiên tượng mà nhận thấy.

Mượn thành Ngân Nguyệt để nói, ánh trăng trên cáo có màu bạc, hoàn toàn khác hẳn với những nơi khác, vì thế nên nó mới có tên là thành Ngân Nguyệt.

Cổ Diêu và Đông Phương Lộ đến thành Ngân Nguyệt thì trời cũng đã tối, cảnh vật đều được một lớp nguyệt quang màu bạc bao phủ, kiến trúc, cây cối, thậm chí ngay cả nước cũng giống như là thủy ngân, đi lại ở trong thành có cảm giác giống như mộng ảo.

Đây là một tòa thành xinh đẹp, mà chúa tể của nơi này là một nữ nhân được cho là đẹp nhất Ma Giới.

Pủ của nữ tước nằm ở trung tâm của thành nên muốn tìm cũng không phải là khó.

“Đứng lại, nhân loại, các người tìm ai?”

Tại cửa, Cổ Diêu bị hai chiến sĩ ngư đầu nhân cản lại.

“Ta có việc tìm nữ tước của các người.” Cổ Diêu vừa nói vừa lấy huy chương màu hồng phấn đưa ra.

Chiến sĩ ngự đầu nhân nhìn qua huy chương, sau khi xác nhận được nó là tín vật của nữ tước thì nói: “Người chờ một chút, ta vào báo lại cho nữ tước.”

Cũng không lâu lắm, ngự đầu nhân đã trở lại: “Nữ tước cho mời.”

Hai người cất bước đi vào phủ nhưng Đông Phương Lộ thì bị cản lại, ngự đầu nhân chỉ vào Cổ Diêu nói: “Nữ tước chỉ cho hấn vào mà thôi.”

” Cái gì!?” Đông phương lộ vừa nghe xong thì phát hỏa, liền muốn nổi trận lôi đình.

Cổ Diêu thấy thế thì vội vàng ngăn nàng lại: “Yên tâm đi, cô cứ ở bên ngoài chờ ta một chút.”

Đông Phương Lộ lo lắng nói: “Nhưng ...”

Cổ Diêu cắt lời nàng: “Ta sẽ trở lại, nhanh thôi!”

Đông Phương Lộ do dự một chút rồi nói: “Lưu Manh, cẩn thận một chút!”

Cổ Diêu cười nói: “Yên tâm đi, ta biết rồi.”

Nhìn Cổ Diêu đi vào trong Đông Phương Lộ có một cảm giác bất an mơ hồ.

Còn ngự đầu nhân nhìn bóng lưng của Cổ Diêu thì thần sắc rất là kỳ quái, có hăm một, còn có một chút cảm thán.

Nữ tước Dịch Lệ Nhã kia, cuối cùng là một phụ nữ như thế nào?

185. Chương 11: Hồng Phấn Hãm Tịnh

Dọc đường đi có không ít thị nữ, ánh mắt các nàng cũng rất quái lạ, chỉ chỉ trỏ trỏ Cổ Diêu không biết bàn luận với nhau chuyện gì.

Còn có chút đặc biệt khác là, mặc dù nhiều người như vậy nhưng trừ ngự đầu nhân dẫn đường ra không thấy bóng dáng một nam nhân nào.

Cổ Diêu trong lòng có chút nghi hoặc nhưng hấn cũng không hỏi.

Qua vài cửa, Cổ Diêu đến trước một tòa phủ đệ cách chỗ hấn một cái sân rộng.

Ngự đầu nhân chỉ hướng đó nói: “Nữ tước đang ở bên kia, người tự mình đến đi.” Nói xong liền quay người bước đi ngay.

Nơi này cuối cùng cũng xuất hiện nam nhân, phần lớn là loài người nhưng cũng có cá biệt vài Ma tộc.

Những người này cũng đều có chút đặc thù, tuổi còn trẻ, tướng mạo anh tuấn, Cổ Diêu còn cảm nhận được thực lực bọn họ không hề tầm thường, nhưng những người này không có chút phong phạm cường giả nào, ai ai cũng hai mắt đờ ra, lực thần cô chủ, đi đi lại lại không có mục đích trong sân. Cho dù là cường giả ẩn nặc vũ kỹ cũng có loại khí chất trầm ổn, nhưng những người này, nói một cách khó nghe thì chỉ như là cái bóng biết đi, Cổ Diêu hoài nghi họ có phải là U linh tộc trong Ma tộc hay không.

Trong phủ nữ tước nhìn thấy nhiều cao thủ như vậy cũng không có gì kỳ quái, kỳ quái là bọn họ không hề có sức sống.

Một người vô tình quay đầu lại, nhìn Cổ Diêu với ánh mắt đờ đẫn làm Cổ Diêu cực kỳ không thoải mái.

Người nọ rất nhanh nhìn sang chỗ khác, xem chừng Cổ Diêu đến cũng không khiến hấn hứng thú chút nào, thậm chí có thể nói không có gì làm hấn thấy hứng thú.

Chuyện lạ à nha, xem ra Đông Phương Lộ lo lắng cũng không có thừa, Cổ Diêu thầm nói rồi đi qua đám người như u linh này, tới trước cửa phòng, tay hấn gờ lên rồi lại dừng lại, do dự không biết có nên gõ cửa hay không.

Đúng vào lúc này, bên trong truyền ra tiếng nói: “Vào đi.”

Một câu nói rất đơn giản, song có sức mị hoặc tới tận xương tủy, chỉ nghe một thanh âm thôi mà toàn thân yếu mềm, hồn phách cơ hồ bay mất. Cổ Diêu không tự chủ được mà bước tới, cánh cửa không khóa, hấn nhẹ nhàng đẩy cửa rồi bước vào.

Đây là một gian phòng huy hoàng lộng lẫy, sàn nhà mã não, đèn treo làm bằng thủy tinh, bàn ghế làm bằng phi thủy, đồ dùng làm bằng vàng bạc, tóm lại là hết sức xa hoa.

Giữa phòng có một chiếc ghế dài bọc da thú, trên đó là một vị mỹ nữ nửa nằm nửa ngồi. Thoạt nhìn vào mắt nàng, Cổ Diêu đã bị hấp dẫn.

Gợi cảm, phong tao, đậm mị, đây là tuyệt thế vũ vật mà trời cao ban cho nam nhân. Mỹ nữ có đôi mị nhãn câu hồn đoạt phách, so với ánh mắt lạc hồn của đám nam tử bên ngoài, ánh mắt nàng cực kỳ biểu cảm, giống như nam châm làm người khác phải bị hút vào. Ngũ quan của nàng so với quỷ mị còn tinh xảo hơn, vô luận nhìn từ góc độ nào cũng không thấy nửa điểm tỳ vết, nói là hoàn mỹ cũng không quá đáng. Rồi một đôi môi mọng đỏ gợi tình tựa như điểm nhấn trên gương mặt tuyệt mỹ.

Dưới tấm voan nửa kín nửa hở, khi tỏ khi mờ là một thân thể mượt mà, tay mịn như ngọc, hai quả tuyết phong kiều ngạo vươn lên, trắng trắng tròn tròn, ngón tay búp măng nhỏ mà gợi cảm, trên người nàng bất cứ bộ vị gì cũng làm người ta thấy mà mê mết, một thân thể bốc lửa dụ người ta phạm tội. (dịch xong ta cũng muốn phạm tội a, dịch đoạn này ghê quá)

Cho dù là kẻ keo kiệt háms tài như thế nào, sau khi bước vào phòng khăng định ngay lập tức sẽ chú ý đến nàng mà không phải đám tài bảo giá trị liên thành kia, những thứ vàng ngọc đó giờ phút này như không còn ánh sáng rực rỡ vốn có nữa mà thất sắc bởi ánh sáng từ mỹ nữ tỏa ra. Nếu như người nào kiểm chế kém, sợ rằng sẽ lập tức quỳ rạp xuống đất, xem việc có thể liếm ngón chân nàng mà cảm thấy vinh quang.

Còn chưa nói chuyện với nhau nhưng Cổ Diêu lập tức có thể đoán được thân phận nữ tử này, Ma Giới đệ nhất mỹ nữ Dịch Lệ Nhã, quả nhiên danh bất hư truyền! Trừ nàng ra Cổ Diêu thật sự không nghĩ ra ai có thể có danh hào này.

Người vừa mới lên tiếng khăng định cũng là nàng rồi, chỉ có loại thanh âm trong như ngọc đó mới xứng đáng với thân thể hoàn mỹ này.

“Nữ tước Dịch Lệ Nhã, ta đã theo yêu cầu của ngài tới Ngân Nguyệt thành.”

“Ta biết, Diêu Cổ, ta đã chờ ngươi rất lâu.” Thân thể của Dịch Lệ Nhã tỏ mờ theo từng bước chân, nàng đã tới trước mặt Cổ Diêu.

Từng động tác và vẻ mặt của nàng cũng biến hóa phong tình vạn chủng, mùi thơm phả vào mặt, bụng dưới Cổ Diêu có chút nóng bức, hấn muốn bế xốc Dịch Lệ Nhã rồi đặt lên giường, tùy ý tiết mạn, có thể “cuối” lên mỹ nữ như vậy khăng định là giấc mộng của từng nam nhân. Hấn lúc này xúc động phi thường mãnh liệt, khó chịu không nói nên lời, đây là hấp dẫn song trọng cả sinh lý cả tâm lý. Cổ Diêu thầm hít thở một hơi, thúc dục Thiên ma kính mới đem niềm xúc động đè nén xuống.

Nụ cười xinh đẹp hiện lên, Dịch Lệ Nhã chậm rãi nói: “Đã vào Ngân Nguyệt thành, vậy ngươi là khách của ta, khách nhân đường xa mà đến, không bằng hãy uống chén rượu tẩy trần này đi.”

Không đợi Cổ Diêu trả lời đã có nữ hầu đi vào phòng, trên bàn có thêm hai chén rượu màu tím.

Dịch Lệ Nhã tự mình cầm lấy một chén, đưa chén còn lại cho Cổ Diêu.

Nhìn cổ tay trắng như ngọc của nàng, Cổ Diêu mắt hoa thần trí mê man, từng bộ phận trên cơ thể Dịch Lệ Nhã đều có thể tản phát ra lực hấp dẫn vô cùng, rượu chưa uống mà người đã say.

Không nam nhân nào có thể cự tuyệt yêu cầu của nàng, cho dù là rượu độc, rất nhiều người lúc này chỉ sợ uống ngay không chút do dự.

“Có rượu ngon, há có thể không có giai nhân.” Địch Lệ Nhã vỗ vỗ ngọc chuông, một đoàn nữ tử không biết từ chỗ nào đi ra.

Các nàng so với Địch Lệ Nhã dung mạo cùng khí chất kém hơn, nhưng cũng là mỹ nữ hiếm có, mỗi người đều mang vẻ thanh xuân xinh đẹp, dáng điệu thướt tha.

Tiếng nhạc thanh tân vang lên, các mỹ nữ bắt đầu múa, dáng điệu uyển chuyển, động tác ưu nhã như hồ điệp, thông qua ngôn ngữ cơ thể mà kể ra chuyện xưa.

Cổ Diêu thấy hoa mắt, người như đang ở tiên cảnh, vũ nữ như biến thành một đội cửu thiên thần nữ, các nàng xuất trần thoát tục, ánh mắt thánh khiết không thể xâm phạm.

Tiếng nhạc nhẹ nhàng dần, thần sắc các nàng cũng bắt tri bắt giác mà biến hóa, như ngưng đọng, lại như giãn nở, giống như cửu thiên thần nữ động phàm tâm, lại càng thêm thanh cao xinh đẹp.

Nhạc đột nhiên đổi nhịp, mập mờ mà kích động, tràng cảnh biến ảo tựa như nơi này là địa ngục, khắp nơi xương cốt, lúc này xiêm y các nàng phút chốc tuột ra, chỉ còn nội y bằng lụa mỏng. Theo vũ điệu các bộ phận như ẩn như hiện, lại thêm đôi môi đỏ của các nàng khê mím, hơi thở gấp gáp, trong ánh mắt tràn đầy khát vọng, hai tay không kiềm chế được mà tự xoa xoa hai bộ vị mẫn cảm, thậm chí như hôn mãnh liệt vào đám khô lâu, lại như đem những chiếc xương thật dài dút vào... (!!!), uyển chuyển yêu kiều, thân thể uốn éo giãy dụa như rắn, toát ra vẻ khao khát mãnh liệt.

Tình cảnh này thật sự làm cho người ta huyết mạch sục sôi, không thể kiềm chế.

Vũ nữ đứng thành một vòng, ở giữa chỉ còn lại một nàng dâm mị nhất, nàng lấy ngón tay đưa lên miệng, lưỡi nhẹ nhàng liếm quanh rồi mút, ánh mắt mơ màng nhiếp hồn.

Thánh khiết thần nữ bây giờ đã hoàn toàn trở thành ma nữ dâm đãng, các nàng như mời mọc, chỉ mong được ở dưới thân kẻ khác.

Người, còn do dự cái gì? Đây là ý cảnh mà vũ đạo muốn biểu đạt. Nó đầu độc linh hồn người, làm người rơi xuống vạn trượng vực sâu, vĩnh viễn không thể quay đầu.

Cổ Diêu chỉ cảm thấy đáy lòng có một ngọn lửa bùng cháy, cước bộ không tự chủ được mà tiến về phía trước, trong đầu hần chỉ còn một ý niệm, là nằm lên người các thần ma nữ này, làm cho các nàng rên rỉ dưới thân mình.

Ngay lúc Cổ Diêu cơ hồ sắp vô lý nữ tử đẹp nhất, huyễn cảnh vỡ thành nhiều mảnh nhỏ. Làm gì có địa ngục, làm gì có đạo lạc thần nữ, trước mặt chỉ có đám vũ nữ kia và Địch Lệ Nhã thôi.

Đã đi tới sát Địch Lệ Nhã, Cổ Diêu vội vàng lùi lại hai bước, lau mồ hôi ướt đẫm trên trán.

Nguy hiểm thật! Đây là yêu thuật gì mà có thể làm người ta trúng tà.

“Nữ tước Địch Lệ Nhã, thời gian đã không còn sớm, ta còn có bằng hữu đợi bên ngoài, cáo từ.” Cổ Diêu buông chén rượu ra, đi một mạch ra khỏi phòng không quay đầu lại.

Bốn phía ngoài phòng đám nam nhân vẫn đi lại vô ý thức như cũ, bọn họ tự như đám đàn độn, chỉ khác là đám đàn độn có thực lực không tầm thường.

Thật quỷ dị!

Cổ Diêu đáy lòng dâng lên một cỗ lãnh ý, bộ dạng bây giờ của bọn họ, khẳng định có quan hệ với Địch Lệ Nhã, hần thậm chí cảm thấy nếu như vừa rồi không kiềm chế được không chừng cũng sẽ gia nhập vào đoàn du hồn này.

Phủ lệ sang trọng xa hoa, ma nữ dâm đãng, nam nhân lạc hồn, địa phương cổ quái này tốt nhất nên rời đi sớm. Nghĩ đến đó Cổ Diêu không chút do dự bước nhanh đi ra sân. Mà Địch Lệ Nhã ở trong phòng mắt hiện lên vẻ kinh ngạc, đã tận mắt thưởng thức ma nữ tiêu hồn vũ mà nhân loại này không bị hấp dẫn, có thể dừng lại trước bờ vực. Ý chí của hần thật kiên cường a.

Trên thực tế ngay lúc vừa rồi, hai người đã tiến hành một cuộc chiến ngầm.

Nam nhân Ma giới đối với Địch Lệ Nhã vừa yêu vừa sợ, bởi nàng là nữ yêu nổi tiếng vì mị thuật.

Mị thuật vốn là một loài kỹ năng cùng loại với huyền thuật để tác động vào lòng người, thông qua tinh thần công kích phá hủy ý chí đối phương, dụ phát ma chương, sự thất bại ấy không đơn giản là bị thương hoặc tử vong, mà thậm chí sẽ bị biến thành nô lệ. Đây vốn là kỹ thuật không đánh mà thắng!

Mị thuật của Dịch Lệ Nhã đáng sợ nhất là ở chỗ nó có thể làm cho tâm lý đối phương hoàn toàn sụp đổ, trở thành công cụ của nàng, cho dù là cường giả thực lực cao đến mấy, khi đã quyền uy sắc đẹp cùng thân thể của Dịch Lệ Nhã, liền giống như người nghiện thuốc phiện vậy, tâm lý cùng sinh lý đều bị đầu độc, không có đường quay về. Những người này chính là đuổi cũng không đi, dù là cắt chân cũng sẽ bò trở về, kết cục một đời thật đáng buồn.

Nghe nói Dịch Lệ Nhã vốn là dị chủng, là Ác Ma có huyết thống tinh khiết và hồ yêu kết hợp mà thành. Ác Ma có huyết thống trực hệ sau khi giao hợp cùng các chủng tộc ma quỷ khác, tỉ lệ thụ thai thấp tới một phần triệu, bất quá loại con lai này sẽ có năng lực đặc dị, tỷ như Dịch Lệ Nhã, kế thừa ưu điểm của cả hai chủng tộc, nàng có thân thể cường hãn của Ác Ma, đồng thời cũng có mị hoặc của hồ yêu, còn có thể thông qua giao hợp mà thực hiện “hấp tinh đại pháp”.

Huyết thống Ác Ma làm nàng thực lực nhanh chóng tăng lên, lại thêm mị thuật hồ yêu trời sinh hấp dẫn rất nhiều cường giả, khiến cho nàng thực lực không ngừng tăng lên sau mỗi lần ‘ây ấy’, cuối cùng đạt được tước vị, trở thành nữ tước hiếm hoi của Ma Giới.

Đám nam nhân lạc hồn bên ngoài chính là đám “thức ăn” cho hồ yêu. Danh từ này có điểm khó nghe, bất quá đúng thật như vậy. Dịch Lệ Nhã là một nữ nhân thông minh, nàng sẽ không như hồ yêu khác làm chuyện giết gà lấy trứng, mà mỗi lần giao hợp nàng chỉ hấp thụ một bộ phận tinh lực, chờ hãn khôi phục đến một trình độ nhất định lại hấp thụ tiếp.

Tuy sức lực có thể dần dần hồi phục, nhưng tinh nguyên lại rất khó bổ sung trong thời gian ngắn, nguyên khí đại thương sẽ làm cơ thể suy yếu, sớm già đi, khi Dịch Lệ Nhã mất hứng thú thì tử kỳ của bọn họ cũng đã đến.

Khác với mỹ nữ xà thông sát, hồ yêu hấp thu tinh nguyên có chọn lọc, chỉ có cường giả có loại lực lượng, huyết mạch thích hợp mới hữu dụng, mà Cổ Diêu vừa vặn có đủ cả hai điều kiện. Nữ tước thấy hãn, lập tức hoan hoan hỉ hỉ muốn đem hãn biến thành đối tượng cho mình hấp thụ, may mà Cổ Diêu đã chịu qua ma luyện của Cực Lạc Quyết, từ trong mị thuật thoát ra vào thời khắc cuối cùng.

Dịch Lệ Nhã mong muốn chưa toại nhưng nàng nhìn qua cũng không tức giận, rất nhiều cường giả lúc mới bắt đầu cũng cảnh giác với nàng, nhưng cuối cùng đều quy dưới váy nàng hết, dù đuổi cũng không đi.

Nàng coi Cổ Diêu bây giờ như một món đồ chơi cứng đầu, chơi đùa sẽ càng vui. Tiếng cười phóng đảng của Dịch Lệ Nhã truyền ra như mang theo một ám hiệu nào đó.

Đám du hồn bên ngoài mắt sáng lên, không thể chờ đợi lũ lượt kéo vào phòng, bởi bọn họ biết rằng thời khắc ân sủng của nữ tước sắp tới rồi.

Dịch Lệ Nhã đại triển mị thuật không thể câu dẫn Cổ Diêu, trái lại khiến cho dục hỏa trong mình tăng vọt, nhu cầu cấp bách cần được giải quyết.

Đám du hồn lạc phách giờ phút này đột nhiên biến đổi, tựa như long tinh hổ mãnh biểu hiện mình trước mặt nữ tước.

Trong lúc nhất thời, các loại âm thanh rung động hồn người, tiếng rên rỉ trầm thấp vang lên, một màn xuân động bắt đầu diễn ra...

186. Chương 12: Quái Thai

Ngưu đầu nhân chiến sĩ thủ vệ mắt nhìn nàng, nhưng đáy lòng lại âm thầm cười lạnh, người không cần chờ đợi, cho dù đợi đến sáng cũng không ích gì đâu. Dịch Lệ Nhã nữ tước chuyên “ăn thịt” nam nhân, những

thanh niên bị nàng triệu đến phủ, tám chín phần mười sẽ ở lại phủ nữ tước, vĩnh viễn không thể quay về.

Bắt đầu từ hôm nay, Ma giới có lẽ lại có thêm một vị oán phụ rồi.

Đang trong lúc ngưu đầu nhân suy nghĩ, Đông Phương Lộ mắt sáng ngời, sau đó bất mãn la lớn: “Lưu manh, sao lại đi lâu như vậy?”

Ngưu đầu nhân quay đầu lại kinh ngạc nhìn Cổ Diêu từ xa bước tới, như thế nào hôm nay nữ tước đại nhân lại có thiện tâm buông tha thanh niên này, chẳng lẽ bởi hắn không đủ đẹp trai?

Quả thật, nếu nói về anh tuấn tiêu sái hay vóc người khôi ngô hùng tráng, Cổ Diêu đều không thể gọi như vậy, ngưu đầu nhân cũng chỉ có thể bảm lấy lý do đó.

Tiểu tử thôi, coi như ngươi vận khí tốt, đã vào phủ nữ tước mà còn có thể bình yên vô sự đi ra!

Hai vị ngưu đầu nhân có chút hâm mộ, nữ tước mỗi ngày đều đi ra đi vào, nhưng bọn hắn căn bản không có dũng khí gần nàng, chỉ cần liếc mắt một cái, mị độc sẽ bắt tri bắt giác xâm lấn, cho đến khi người quyền luyến, mất tự chủ vì sắc đẹp của nàng mới thôi. Nhưng chúng biết nữ tước cũng không có hứng thú gì với bộ dáng xấu xí của mình, đây đưa đưa đẩy đẩy với nàng sẽ bị một cước đá văng ra ngay. Vì tấm thân “ngàn vàng”, ngưu đầu nhân chỉ có thể đè nén dục vọng bành trướng này xuống, căng thẳng mà làm tròn chức vụ, như vậy chúng mới có thể sinh tồn tới hôm nay. Nhưng càng khó hiểu hơn là thanh niên này không có đến nửa điểm thần hồn điên đảo, hắn nhìn qua rất thanh tỉnh, hoàn toàn không có bộ dáng bị mê hoặc.

Cổ Diêu rất nhanh đã tới cửa: “Không phải chỉ một lúc thôi sao, thế mà cũng không chờ được?”

Đông Phương Lộ nổi giận dưng dưng nói: “Một lúc cái gì, đã một giờ rồi!”

“Cái gì? Một giờ? Cô có nói giỡn không?” Cổ Diêu hiển nhiên rất kinh hãi, vào phủ nữ tước, kể cả lúc dừng lại trong sân, tựa hồ không tới hai mươi phút, ai ngờ lại lâu như vậy.

Xem ra là có liên quan tới vũ điệu vừa rồi, dĩ nhiên không biết thời gian trôi qua bao lâu.

Bất quá nói thật, ngắm được nhiều mỹ nữ như vậy, lại còn là mỹ nữ không mặc quần áo, phong tao đậm đàng, không phải nơi nào cũng có thể chứng kiến được. Mới nghĩ đến đó Cổ Diêu nước miếng chảy xuống thành dòng, có chút hối hận tại sao không ở lại thêm chút nữa, ngắm no mắt thêm chút nữa cũng tốt mà.

Nhìn Cổ Diêu thể hiện ra vẻ mặt hèn mọn, bỉ ổi như vậy, Đông Phương Lộ bất mãn nói: “Sắc lang, đang suy nghĩ xấu xa gì đó?”

“Không có gì!” Cổ Diêu vội mở miệng phủ nhận, nhưng trong đầu lại hiện ra hình ảnh kiều diễm đậm mị vừa rồi.

Đông Phương Lộ nguyệt một cái: “Vừa nhìn đã biết là không thật lòng!”

Bởi vì hai người bọn họ tới vội vàng, trước đó cũng không chào hỏi, nên đêm đó bị an trí tạm thời ở khu khách quý của thành Ngân Nguyệt.

Có lẽ chịu ảnh hưởng của Dịch Lệ Nhã cùng ma nữ tiêu hồn vũ, tâm tình Cổ Diêu không hề bình tĩnh như bình thường mà có chút xao động, đêm đó không cách nào ngủ được, cầu nhàu một tiếng rồi leo xuống giường, phi thân lên mái.

Lấy hai tay để sau gáy làm gối, hắn nằm xuống nhìn bầu trời đêm, trăng sáng màu bạc, nguyệt quang cũng vo cùng nhu hòa, gió khe khẽ thổi qua, nhất thời cảm giác được lòng trống trải, thư sướng không ít.

“Này sắc lang, đang suy nghĩ gì đó?” thanh âm Đông Phương Lộ vang lên bên tai.

Cổ Diêu cũng không quay đầu lại, chậm rãi nói: “Ta đang suy nghĩ, nếu như trên trời đột nhiên rơi xuống một đại mỹ nữ thì thật là tốt biết bao. Không ngờ rằng cầu được ước thấy, thật tốt quá!”

“Ngươi, muốn chết!”

Kết quả của việc trêu đùa Đông Phương Lộ vốn là thâm hiểm, Cổ Diêu lập tức bị đập một cước, bất quá xem sắc mặt Tam tiểu thư của chúng ta lại như cười như không, không hề có bộ dáng tức giận, không biết có phải bởi Cổ Diêu khen nàng là “đại mỹ nữ” hay không.

Đông Phương Lộ dù sao cũng là con gái, rất dễ bị lừa.

“Hừ, nói không thật lòng, ta cũng không tin ta là Ma giới đệ nhất mỹ nữ!” Đông Phương Lộ hiển nhiên đối với chuyện vừa rồi vẫn suy nghĩ trong lòng.

Cổ Diêu vừa bị đá, buồn bực nói: “Ai, nói thật thì không tin, xem ra ta phải nói: ngàn vạn lần đừng đột nhiên nhảy ra một xú nữ nhân dọa ta chết, không nghĩ tới cơn ác mộng đã thành sự thật rồi, ay da ...” lời còn chưa dứt, lập tức lại ăn thêm một cước nữa.

‘Vuốt mông’ không được, hạ thấp hình tượng của nàng cũng không được, nữ nhân này thật là khó chiều a.

Cổ Diêu liền đánh trống lảng: “A ha, đêm nay ánh trăng thật là đẹp, nếu như Tam tiểu thư không chê...” hần vồ vồ bên người nói: “Không bằng cùng nhau nằm xuống ngắm trăng đi, đứng mãi cũng mỏi chân mà.”

Đông Phương Lộ mở to mắt nhìn Cổ Diêu, sau khi xác nhận hần không có ý đồ xấu mới cẩn thận học theo bộ dáng của hần lấy hai tay gối sau đầu nằm xuống.

Một tiểu thư quý tộc bình thường sẽ không giống sơn thôn dã dân mà làm ra cái tư thế mất hình tượng thực nữ như thế này, nhưng Đông Phương Lộ cũng không quan tâm gì tới phong độ thực nữ, cho nên cũng không có gì kỳ quái.

Hai người nằm kề nhau, từng làn hương thơm bay tới mũi, Cổ Diêu tham lam hít lấy. Đông Phương Lộ thấy thế khuôn mặt xinh xắn hơi ửng đỏ lên: “Sắc lang, người làm gì đó?”

“Thơm quá!”

Đông Phương Lộ nghe câu nói đó trong lòng có chút thích thú, ai dè Cổ Diêu còn bỏ nhỏ thêm một câu: “Tam tiểu thư, đừng dùng nhiều nước hoa như vậy, nghe nói không tốt với da tay đâu.”

Đông Phương Lộ nghe vậy nộ hỏa bùng lên: “Đây là chuyện của ta, không cần người quan tâm!”

Nói xong nàng quay người, không hề để ý gì tới Cổ Diêu nữa.

“Tam tiểu thư, cô cũng không ngủ được sao?”

Thấy Đông Phương Lộ không trả lời Cổ Diêu cũng không hỏi thêm, tựa hồ nàng trong lòng đang giận dữ, cũng không nên hỏi nhiều.

Chỉ là hảo ý khuyên nhủ một chút mà thôi, nàng sao lại tức giận? Đúng là phụ nữ tâm tư khó dò.

Thấy Cổ Diêu không nói gì nữa, một lát sau Đông Phương Lộ không nhịn được nói: “Trong phòng có chút bức bối, mở cửa sổ vừa vặn nhìn thấy một con cú đêm mò lên nóc nhà, ta cũng đi theo xem nó muốn làm gì” – “Cú đêm” Cổ Diêu không thể nhịn cười.

Lưu manh, vô lại, sắc lang, bệnh hoạn, bây giờ hần lại “được” Tam tiểu thư cấp thêm một danh hiệu nữa.

Đông Phương Lộ tiếp tục nói: “Nói thật, người đến tột cùng đang suy nghĩ gì? Nửa đêm canh ba leo lên đây, đừng bảo là vì ngắm trăng đó.”

“Đương nhiên không phải, ta cũng không có nhiều nhã hứng đến thế.” Cổ Diêu cười nói: “Chỉ là đột nhiên có chút cảm xúc thôi.”

Đông Phương Lộ nghi hoặc nói: “Cảm xúc gì?”

“Đi tới Ma giới một đoạn thời gian rồi, người có cảm giác được nó cùng Tập Địch đại lục có điểm gì phân biệt không?”

“Đương nhiên là có phân biệt rồi, Ma tộc bạo lực dã man, người cũng thấy được.”

“Tất nhiên, biểu hiện là như thế, nhưng cũng là bởi sinh tồn, bởi ý muốn leo cao, vì nắm giữ lực lượng cùng quyền thế, điểm ấy không khác gì người trên Tập Địch đại lục, chỉ là phương thức có chút bất đồng thôi. Ma tộc cũng có cảm tình, cũng có Ma tộc không tà ác, tỷ như tinh linh và ả nhân đều là chủng tộc thiện lương. Tập Địch đại lục có rất nhiều nhân loại dối trá giả từ giả bi, lúc nào cũng ra vẻ đạo mạo mà vì đạt được mục đích không từ thủ đoạn, thậm chí hơi một tí phát động chiến tranh, hy sinh vô số tính mạng, làm cho vô số hài tử mất cha mẹ, trôi dạt khắp nơi.”

Đông Phương Lộ không rõ Cổ Diêu đêm này vì sao khác như vậy, thoáng cái đã có nhiều suy nghĩ sâu sắc như vậy. Đột nhiên nàng nhớ tới tư liệu về Cổ Diêu mà mình đã điều tra lúc trước, hẳn là một cô nhi. Nhớ đến đó, Đông Phương Lộ nói: “Lưu Manh, cha mẹ người ...”

“Đã chết!” Cổ Diêu trả lời rất kiên quyết, ngữ khí cũng rất bình thản. Hắn đã chứng kiến rất nhiều người chết, sớm đã nhìn thấu hết rồi. Cho dù bên người không có ai thân thiết hắn cũng không làm cái chuyện tự tử ngu ngốc.

“Ta có một nghi vấn, nếu thần thực sự tồn tại, vậy tại sao trên đại lục vẫn chiến tranh không ngừng, tại sao Thánh điện và Tông giáo tài phán sở ra tay đối với kẻ độc thần dị đoan, nhưng lại mặc kệ chiến tranh của nhân gian, không lấy thần uy mà mang lại hòa bình cho nhân loại?”

“Cái này...” Đông Phương Lộ cũng không biết trả lời ra sao.

Cổ Diêu hít sâu một hơi: “Liệu đúng hay không, thần cũng có dục vọng, hẳn cũng có thân thể không khác biệt lắm với nhân loại? Mọi việc làm của hắn cũng đều xuất phát từ lợi ích?”

Đông Phương Lộ giật mình nói: “Người sao lại nghi ngờ thần thánh? Quan điểm nghịch thiên như vậy sẽ bị Tông giáo tài phán sở coi là dị đoan đó!”

Cổ Diêu lặng lẽ cười: “Không quan hệ, dù sao nơi này là Ma giới, Ma tộc cho tới bây giờ cũng không tin ngưỡng Quang Minh thần.”

“Thần lấy thông thiên lực, đem Tập Dịch đại lục cùng Thất Lạc đại lục phân cách ra, khiến cho loài người không bị Ma tộc tàn sát, đây không phải biểu hiện lớn nhất của lòng nhân từ sao?” Dù sao tín ngưỡng thần trong lòng mỗi người ở Tập Dịch đại lục đều đã thâm căn cố đế, Cổ Diêu cũng không thể thay đổi cái nhìn của Đông Phương Lộ.

Cổ Diêu thản nhiên nói: “Có lẽ chuyện này xung đột với lợi ích nào đó của hắn? Huống hồ, chỉ cần có thực lực, nhân loại tại Ma giới cũng có thể có một cuộc sống tốt, mà nhược tiểu nhân loại thì ở Tập Dịch hay Ma giới đều thê thảm như nhau.

Đông Phương Lộ cau mày nói: “Có thể xung đột cái gì chứ?”

Nhìn thấy sắc mặt nàng, Cổ Diêu trong lòng biết Đông Phương Lộ khẳng định rất khó tiếp nhận ý kiến của mình, hắn cũng là cảm thán mới bộc lộ ý kiến đó thôi.

Song phương trầm mặc một hồi, sau đó Đông Phương Lộ nói: “Người leo lên nóc nhà, chính là muốn suy nghĩ về vấn đề này?”

Cổ Diêu lắc đầu nói: “Không, còn có Đan Đan và Đoan Mộc Tình.”

Nghe được ba chữ Đoan Mộc Tình, trên mặt Đông Phương Lộ hiện ra một tia buồn bã rất khó nhận ra.

Cổ Diêu nói tiếp: “Ngoài ra còn có người.”

Nét buồn bã trên mặt Đông Phương Lộ lập tức biến mất, thay thế vào đó là vẻ ngưng ngung: “Nghĩ về ta? Nghĩ gì về ta, bây giờ ta không đang bên cạnh người sao, còn muốn nghĩ gì nữa?”

“Ta đang suy nghĩ, người hung ác như vậy, nhất định sau này rất khó lấy chồng!”

Đông Phương Lộ nghe vậy hận không thể khâu miệng Cổ Diêu lại, đồ lưu manh này câu trước nói coi như lấy lòng, câu sau làm người ta tức chết.

“Bất quá ...” Cổ Diêu ngữ khí đột nhiên thay đổi: “người xinh đẹp như vậy, sớm muộn cũng sẽ xuất giá, ta nghĩ công tử thế gia tới Linh Tiểu quận nhà người cầu hôn hẳn không ít?”

“Đó là đương nhiên, không một trăm ít nhất cũng có mấy chục!” Đông Phương Lộ kiêu ngạo ưỡn ngực: “Nếu không người nghĩ không ai muốn ta chắc?”

Đã sớm đoán được đáp án, bất quá từ chính miệng Đông Phương Lộ nói ra, Cổ Diêu không hiểu sao có cảm giác không thoải mái.

“Tại sao ta lại có cảm giác kỳ quái này, chẳng lẽ là bởi lần ngoài ý muốn lúc say rượu đó?”

Nhưng đó chỉ là ngoài ý muốn mà thôi, Đông Phương Lộ cũng bắt mình phải quên, cần gì phải lo lắng đây?

Hắn thử dò xét hỏi: “Vậy người có ý tứ gì với bọn họ không?”

Đông Phương Lộ bĩu môi:” Hừ, bọn ăn chơi trác táng đó có gì tốt?”

Cổ Diêu nghe đến đó, tâm tình không lý do mà thoải mái hơn không ít, cố ý làm bộ vô tình hỏi:“Như vậy, Tam tiểu thư thích loại nam nhân nào?”

Đông Phương Lộ cẩn thận đánh giá Cổ Diêu, qua một hồi lâu mới thận trọng nói: “Đây là bí mật, nói xem tại sao ta phải nói cho người?”

Cổ Diêu nói thầm: “Cái này tính là bí mật gì chứ, đằng sau bí mật của người không phải là một người với vài khối thịt sao, chẳng lẽ người thích loại quái thai dị hình nên không dám nói ra?”

Đông Phương Lộ nhìn vào mắt Cổ Diêu, lớn tiếng nói: “Không sai, ta thích chính là loại quái thai, loại vô cùng thô lỗ, luôn làm người ta chán ghét!”

Cổ Diêu lại càng hoảng sợ: “Không phải chứ, Tam tiểu thư, người khi còn bé chẳng lẽ gặp phải kích thích gì rất mạnh, loại người như vậy có gì tốt?”

(thằng ngơ không biết ng ta đang tỏ tình sao)

Thanh âm Đông Phương Lộ đột nhiên trở nên nhu hòa: “Loại người này quả thật thân đầy khuyết điểm, nhưng hắn cũng có lúc rất ôn nhu ân cần, rất dễ làm nữ hài tử cảm động.”

Cổ Diêu gãi đầu khó hiểu nói: “Tình yêu của cô xem ra thật kỳ quái, thích kẻ ngẫu nhiên tốt với mình, mà người lúc nào cũng tốt với người thì người lại không thích, thế có ngược đời quá không?”

Đông Phương Lộ thở dài: “Trên thực tế ta cũng không hiểu tại sao mình lại như vậy” lòng của nữ nhân đầy biến khó dò. Cổ Diêu không hỏi sâu hơn nữa mà nói: “Đêm rồi, quay về ngủ đi.” nói xong từ nóc nhà nhảy bắn lên, như phi điều lượn thẳng vào trong phòng.

Đông Phương Lộ nhìn bóng lưng hắn, thở dài nói: “Người không phải một quái thai, mà là đồ dần, dần siêu cấp!”

187. Chương 13: Án Sát Sử

Mặc dù cũng là tước vị bá tước nhưng Dracula lại không thống trị một thành thị riêng như Dịch Lệ nhã, hắn là tâm phúc của ma vương Tà Khôi, cho nên hắn cũng ở trong ma cung ở trong ma đô của Thâm Uyên, Pháp La Tư.

Đó là một tin tức vô cùng xấu, nếu như Dracula chỉ là một thành chủ thì còn dễ dàng tính toán.

Phải biết rằng ma cung là nơi ở của Ma vương tà khôi và các tâm phúc của hắn, ngọa hổ tàng long, cao thủ vân tập, đừng nói chi là thủ vệ, chỉ riêng một mình ma vương tà khôi và các thủ hạ tâm phúc của hắn thôi là đã đủ một rồi.

Quý tộc ở ma giới khác với tạp dịch đại lục, ở nơi này chức vị có được là dựa vào thực lực của bản thân, vì thế những người đó đều là cao thủ hàng đầu, nếu nói ma cung là nơi ngọa hổ tàng long thì cũng không phải là quá đáng.

Cổ Diêu đối với khả năng đạo tặc của mình rất có lòng tin nhưng biết được Dracula ở trong ma cung thì bắt đầu lo lắng.

Phải tìm hiểu rõ về ma cung, kết cấu của nó, phòng ngự ra sao, đây là những yếu tố cần thiết phải nắm được trước khi ra tay của một đạo tặc.

Muốn biết được tư liệu chính xác nhất về ma cung thì tốt nhất chính là đích thân xem xét, nhưng không phải ai cũng có thể tùy tiện ra vào nơi đó, vì thế Cổ Diêu muốn tìm một thân phận.

Thân phận này, hẳn hy vọng có thể kiếm được từ thành ngân nguyệt.

Cùng lúc đó, Cổ Diêu lại bị địch lệ nhả tiếp kiến.

Để tránh đi vào vết xe đổ của lần trước, Cổ Diêu đã đề cao cảnh giác.

Ngoài dự liệu chính là lần này địch lệ nhả cũng không có tính ‘xâm lược’ như lần trước, không hề có chút mị lực nào, nàng nhìn qua chỉ giống như một phụ nữ đặc biệt xinh đẹp mà thôi, chứ không có làm người khác phải rơi vào tình trạng mất khống chế.

Nữ trước tìm Cổ Diêu lần này cũng là vì chính sự chứ không phải là vì ***, nơi gặp mặt là phòng khách, mà không phải là gian phòng xa hoa kia, vì thế Cổ Diêu cũng không có gặp lại cái đám hành thi tẩu thịt, và các vũ lang xinh đẹp kia.

Chính sự chính là an bài chức vị co Cổ Diêu, sau một loạt các thủ tục linh tinh, Cổ Diêu trở thành án sát sử của thành ngân nguyệt, còn Đông Phương Lộ thì trở thành trợ thủ của hắn.

Án sát sử. Thực ra nhiệm vụ chính là trở thành người giám sát cho mỗi lần ma giới tranh bá, tìm kiếm nhân tài. Ở địa phương thì cũng có thể đưa ra đề nghị đề bạt nhân tài.

Bởi vì rất nhiều người được thu nhận ở Ma Giới Tranh Bá là do án sát sử đề bạt, cho nên chức vị này có quan hệ rất rộng, cũng có thực quyền.

Nhưng mà ở tại thành ngân nguyệt thì quả thật là có chút xấu hổ.

Mọi người ở đây đều biết mỗi kỳ Ma Giới Tranh Bá thì nữ tước địch lệ nhả đề tự mình đi giám sát, lấy có là kiếm mồi.

Hơn nữa, việc thay đổi nhân sự ở thành ngân nguyệt nằm trong tay của thành chủ Duy Cương Ngự Sử Thái Lặc <@taylor>, hai người là tay trái và tay phải của địch lệ nhả, nhưng đều có tư tâm. Vì tranh quyền đoạt thế nên không ngừng bồi mở rộng vây cánh. Căn bản là không cần quan tâm đến việc hắn có thực lực thật sự hay không chỉ cần hắn là người biết điều là được, vì thế kiến nghị của án sát sử bị trôi nổi giữa đại dương bao la, không biết chừng nào mới đến nơi cần đến được.

Hai loại quyền lực đều hữu danh vô thực, vì thế án sát sử của thành ngân nguyệt cuối cùng lại trở thành thùng rỗng kêu to, chỉ là có tiếng mà thôi.

Nhưng, Cổ Diêu chắc chắn không thể chỉ là một thùng rỗng kêu to được, như thế thì hắn sẽ không có tư cách tiến vào ma cung.

Cho dù là nắm giữ chức vị không có thực quyền như án sát sử thì hắn cũng muốn cho người khác phải coi trọng.

Quan mới nhậm chức giống như tay cầm lửa, ngày đầu tiên nhậm chức Cổ Diêu liền tập hợp tất cả bộ hạ, ít ra có thể cho bọn họ biết được mình.

Cả án sát bộ cũng chỉ có hơn mười người mà thôi, thật là đáng thương, chất lượng thì tốt xấu không đều, cũng có một vài người có tính toán, dựa vào quan hệ mà kiếm sống ở ma giới.

Đối với lời triệu tập của Cổ Diêu thì các bộ hạ không hề để ý, dựa theo kinh nghiệm thì hầu hết các án sát sử đều đoản mệnh, chỉ là con mồi mà tạm thời nữ tước địch lệ nhả không thể chinh phục mà thôi, nhanh thì vài ngày, lâu thì vài tháng, cuối cùng rồi cũng trở thành đồ chơi cho nữ trước mà thôi, nên không cần phải nịnh hót hắn làm gì.

” Các vị đồng liêu, ta tên là Diêu Cổ, bắt đầu từ hôm nay ta sẽ là án sát sử mới của thành ngân nguyệt.”

Tiếng vỗ tay vang lên, nhưng ai cũng có thể thấy được, chẳng có một chút ý tứ hoan nghênh nào trong đó.

Các ma tộc này thì lại nghĩ, tập hợp cái dek gì, nói không chừng chỉ cần vài ngày nữa thôi là tên ma cà bông này sẽ biến mất không còn thấy dấu tích nữa.

Có thời gian thì tốt hơn là đi xem giác đấu còn hay hơn, đúng rồi đêm nay có “Tiễn Dao Thủ” đại chiến với “Vô Diện Nhân”!

Nghĩ đến đó thì tên bộ hạ đó liền có cảm giác như ngồi trên một cây đinh ắt ko thể nào yên được, từ trong tận đáy lòng hấn mắng Cổ Diêu liên tục, loài người này đúng thật là phiền toái, không có việc gì mà cũng họp, quả thật là nhàm chán!

Bọn họ hy vọng Cổ Diêu mau chóng nói xong, rồi giải tán, như thế thì có thể đi xem giác đấu hoặc về nhà ôm tiểu thiếp.

Cổ Diêu chậm rãi nói:” Ta nghe nói án sát bộ là nơi không thích nhân nhã, là nơi của những người thích náo nhiệt, ta không thể để cho bộ của chúng ta lạnh lẽo như thế được, vì thế bắt đầu từ hôm nay, chúng ta sẽ làm một số việc có ý nghĩa!”

Hấn vừa nói xong thì ở dưới lập tức sôi nổi nghị luận, hầu như tất cả đều rất là bất mãn.

Án sát bộ là nơi để giết thời gian, tiểu tử nhà ngươi định là chuyện gì?

Nếu như tên thượng cấp mới này mỗi ngày đều tập họp thì coi như tiêu rồi!

Cổ Diêu vươn tay ra hiệu yên lặng, sau đó nói tiếp:” Dù sao cũng là nhân rồi không có chuyện gì để làm, hay là chúng ta gây sóng đi.”

Cái gì? Hấn muốn làm chính là chuyện này?

Mặc dù trước kia cũng đã từng có rất nhiều án sát sứ có tính tình kì quái nhưng mà người như thế này quả đúng là lần đầu tiên xuất hiện.

Cổ Diêu ho khan hai tiếng nói:” Có vấn đề gì sao?”

” Không có vấn đề gì!” Lần này trả lời hết sức chỉnh tề.

Đánh bạc đối với các tên này quả nhiên là có lực hấp dẫn rất lớn, hơn nữa càng khiến cho bọn chúng vui vẻ chính là thượng cấp của chúng làm cái và rất là đen, có thể nói là tiền chỉ có ra chứ không có vào, đối với một mỏ vàng thế này thì ai lại chẳng muốn đào. Vì thế hầu như bọn họ càng đánh càng hăng, từ sáng sớm cho đến tận tối cũng không muốn dừng.

Thượng cấp loại này quả là một mỏ vàng, nếu như không đào thì chẳng khác nào là đồ thừa.

Chỉ tiếc là bữa tiệc nào cũng có lúc phải tàn, sau khi thua thêm một ván, Cổ Diêu nhìn sắc trời nói:” Xem ra cũng không còn sớm nữa, ta thấy ...”

Hấn còn chưa nói xong thì đã bị các thủ hạ ngắt lời.

” Án sát sứ đại nhân, gấp gì chứ, còn sớm mà!”

” Đúng đó, án sát sứ đại nhân, chúng ta chơi tiếp chút nữa cũng không có muộn đâu, dù sao thì chúng ta đâu còn việc gì khác để làm đâu.”

” Án sát sứ đại nhân, ngài đang chuyển vận, nhất định là có thể kiếm lại mà!”

Thuộc hạ của Cổ Diêu ăn đã quen miệng thì làm sao có thể nhả ra được chứ, bọn họ còn hận không được oánh liên tiếp ba ngày ba đêm, vì thế ra sức khuyến khích.

Cổ Diêu cười cười, đẩy các quân bài trên bàn ra:” Quên đi, cơn nghiện bài đã được thỏa mãn, giờ cần phải tìm thuốc cho cơn nghiện khác mới được!”

” Nghiện cái gì?”

” Nam nhân đều nghiện một thứ.” Cổ Diêu cười thâm.

Hấn không có nói rõ ràng nhưng ai cũng hiểu được, cười rộ lên, án sát đại nhân thật đúng là có “Tính” Trong người!

” Ta là người mới đến cho nên đối với thành ngân nguyệt cũng không có quen thuộc, các người có biết chỗ nào tốt không?”

Hầu như là tất cả đều trả lời cùng một lúc:” Vạn Hoa Lâu!”

Ma giới cũng không thiếu nam nhân cần tìm địa phương để kích thích, vui chơi khoái hoạt như ở tạp dịch đại lục, nhưng phần lớn kỹ nữ không phải là tình nguyện, đa số đều là bị bắt đến từ vị diện trung tâm, cũng có một số trường hợp là các nữ công dân bị tước quyền công dân, không còn được các phe cánh bảo vệ, nên bị biến thành kỹ nữ.

Vì để thỏa mãn nhu cầu của các loại khách, các kỹ nữ của ma tộc cũng không phải là cùng một chủng tộc, ngư đầu nhân, yêu tộc, ma quỷ, thậm chí là các thái thần cao lớn cũng có, còn có cả nam kỹ để cho các nữ nhân ở ma tộc hưởng lạc. Vì thế có thể nói được phe cánh bảo vệ là vô cùng quan trọng, nếu như mất đi sự bảo vệ thì nhất định sẽ rơi xuống vực sâu vạn trượng.

Vạn Hoa Lâu chính là kỹ viện, nơi nam nhân tìm vui, nổi danh là vì có rất nhiều kỹ nữ của các chủng tộc khác nhau.

Cổ Diêu thẳng đứng dậy nói:” Tốt, chúng ta còn chờ gì nữa mà không lập tức xuất phát chứ?”

“Chúng ta?”

” Đúng vậy, ta sẽ bao trọn Vạn Hoa Lâu đêm nay, các người cứ việc vui chơi!”

Cả đám nhất thời hoan hô, tâm thượng cấp thật là hào sảng, thua nhiều như thế mà sắc mặt vẫn không đổi, ngược lại còn mời mọi người dự tiệc, làm sao có thể kiếm được một thượng cấp nào tốt như thế nữa chứ!

Chỉ trong thời gian một ngày ngắn ngủi thôi mà hình tượng của Cổ Diêu ở trong lòng của mọi người đã thay đổi 180 độ.

Cổ Diêu thấy thời cơ đã đến nên hỏi:” Các người có thấy ngày nào cũng như thế thì cuộc sống có nghĩa không?”

Tất cả đều đồng thanh trả lời:” Rất là có ý nghĩa!”

Cổ Diêu nghe thế thì hiện ra vẻ đắc ý.

Muốn ngồi trên cao thì phải thu phục lòng người, dung nạp tập thể là bước đầu tiên, tiếp theo chính là chờ thời cơ.

188. Chương 14: Thanh Lâu Phong Vân

Bọn họ nhanh chóng hiểu rõ thêm về thượng cấp mới, là một người vô cùng hoang phí nhưng lại biết cách hưởng thụ, và quan trọng nhất là luôn cùng mọi người cùng nhau hưởng thụ.

Chỉ cần vài ngày Cổ Diêu đã chiếm được lòng người, ngôn từ của thuộc hạ đối với hắn cũng thay đổi, cả ngày đều đi theo sau Cổ Diêu.

Ban đêm, ở thành ngân nguyệt, sau khi qua ba tuần rượu, ăn uống cũng đã no nê, Cổ Diêu dẫn theo mọi người đến vạn hoa lâu như thường lệ.

Má mì của kỹ viện là một nữ tử nhân loại, thực lực không cao, nhưng mà là người biết ăn nói, biết tính toán, thận trọng, cho nên làm ăn ở thành ngân nguyệt cũng rất là phát đạt và có được chút địa vị.

Nhìn thấy nhóm người của án sát bộ lại đến nơi này để mua vui thì má mì rất là cao hứng, mấy ngày gần đây bọn họ thường xuyên đến vạn hoa lâu để vui chơi, mà người dẫn đầu, án sát sử, kia quả thật là một tiểu thần tài.

” Đại nhân, vẫn là Hương Hương sao?” Má mì cố làm ra vẻ quyến rũ nhất.

” Nói nhảm, không phải bà không biết đại nhân của bọn ta, không đến tìm hương hương chẳng lẽ đi tìm bà sao?” Người lên tiếng chính là một thủ hạ của Cổ Diêu, là một ma quỷ có tên là Long Đa, là đội trưởng của

án sát bộ, có thể nói là người có quyền phát biểu, hơn nữa thượng cấp mới tính tình cũng rất dễ, nên hẳn cũng không kiêng nể gì mà buôn lời trêu đùa.

Hắn vừa nói xong thì mọi người lập tức cười rộ lên, không khí cũng náo nhiệt hẳn lên.

” Ta thì không có sao nhưng mà đại nhân thì còn trẻ lại phong lưu, sao lại để ý đến một lão bà đã hoa tàn bại liễu như ta!” Nói xong nàng còn liếc Cổ Diêu một cái khiến cho hắn nổi cả da gà.

Mja, bà đã lão thể rồi mà vẫn còn lằng lơ thế à!

Tuy nói là lão thể nhưng từ hình dáng của nàng thì có thể bieset được khi còn trẻ cũng là một đóa tiên hoa, nhưng đáng tiếc Cổ Diêu không thể nào có được chút hứng thú.

Nhưng trong số thuộc hạ của Cổ Diêu lên tiếng:” Đại nhân của chúng ta không nhìn trúng nàng, nhưng ta thì lại khác, hay là hầu hạ ta đi?”

Má mì nhìn sang người nói chuyện phát hiện ra đó là một trư nhân, lập tức nói:” Hừ, đồ đầu heo nhà người không biết xem lại chính mình sao, tốt nhất là đi tìm một con heo mẹ nào đó đi!”

Mọi người lại cười rộ lên. Còn trư nhân thì lại ngượng ngùng không lên tiếng.

Đoàn người tiến vào trong chọn kỹ nữ cho mình, rồi vào phòng ‘làm việc’.

Hương Hương là một kỹ nữ nhan loại, là người được má mì bồi dưỡng, tư sắc xuất chúng. Cầm ca tinh thông, không chỉ thể công phu trên giường của nàng cũng đã đạt đến lô hỏa thuần thanh.

Nhưng mà sau khi Cổ Diêu tiến vào phòng thì hắn lại không có làm công việc của một khách làng chơi mà chỉ nằm trên ghế hưởng thụ cảm nghệ của Hương Hương, nhắm mắt dưỡng thần.

Không chỉ là ngày đầu đến Vạn Hoa Lâu, những ngày liên tiếp sau đó Cổ Diêu đều như thế. Điều này làm cho Hương Hương có chút tò mò. Đến Vạn Hoa Lâu để tìm nàng mà không muốn ‘làm việc’ mà chỉ nghe đàn, khách nhân như thế là lần đầu tiên nàng gặp phải.

Sau khi thanh toán tiền thì Cổ Diêu còn kín đáo đưa cho nàng không ít tiền bo, chỉ có yêu cầu một điều duy nhất là không nói ra mọi chuyện trong phòn mà thôi.

Hương Hương chỉ có một kết luận duy nhất đó chính là Cổ Diêu không có khả năng trong việc chứng tỏ bản lĩnh đàn ông, nhưng lại sợ mất mặt với thuộc hạ cho nên mới thế. Hương Hương cảm thấy rất là tiếc, người khách này quả thật cũng rất là tốt, không giống như những người khác rất là thích hành hạ người khác, luôn thích đưa ra các yêu cầu quái đản. Chỉ đáng tiếc là lại bị mất khả năng đó. Nếu không thì nàng nhất định là sẽ cam tâm hầu hạ hết mình.

Đương nhiên chuyện của Cổ Diêu nàng cũng biết. Là án sát sử của thành ngân nguyệt, mặc dù chức quan này chỉ là thùng rỗng kêu to nhưng với thân phận kỹ nữ của nàng thì cũng không thể nào trêu vào được.

Bình thường thì nàng đàn tấu xong năm khúc thì những người kia cũn ‘chiến đấu’ xong, nhưng đêm nay nàng chỉ vừa đàn xong hai khúc là thì đã có tiếng ồn ào bên ngoài truyền vào, tiếp đó là tiếng đánh nhau, nghe thanh âm thì dường như là của Long Đa, Cổ Diêu đứng dậy, đi ra khỏi phòng.

Đi theo hướng thanh âm truyền đến, khi hắn đến phía sau hành lang thì trận đánh đã kết thúc, Cổ Diêu nhìn thấy chình là Long Đa bị biến thành Đầu Heo, còn có các thủ hạ khác cũng từ trong phòng đi ra, có người còn đang luống cuống mặc quần lót nữa, xem ra vẫn còn đang hăng hái làm việc, do nghe được tiếng của đồng bạn mới chạy ra.

Nhìn thấy bộ dáng chật vật của Long Đa thì Cổ Diêu cau mày nói:” Có chuyện gì thế, không phải ta đã nói là có thể vui chơi thoải mái nhưng không được sinh sự sao?”

” Đại nhân, là Bồ Đức của thành thủ bộ, hắn tìm đến trước cửa phòn của thuộc hạ, lúc đó thì thuộc hạ đang cùng Mạn Đế vui vẻ, hắn phá cửa xông vào và nói là đêm nay hắn muốn bao trọn Mạn Đế. Thuộc hạ dĩ nhiên là không thể nào nhịn được nên mới cùng hắn đánh một trận!” Long Đa nói đến đây thì vừa có vẻ cảm hận lại vừa có chút xấu hổ, bị người khác cướp lấy kỹ nữ mà mình đang cười thì còn mặt mũi nào nữa chứ.

Mọi người nghe thế thì thần sắc đều biến đổi, thành ngân nguyệt có hai thể lực lớn nhất, hai nhân vật hô phong hoán vũ, là thủ thành Duy Cương và ngự sử Thái Lặc <@taylor>, trong đó Duy Cương là quản lý của thành thủ bộ, nắm trong tay binh lực của thủ vệ trong thành, trọng quyền trong tay, vì thế thuộc hạ của hắn vô cùng kiêu ngạo và ngang ngược vô cùng.

Nếu so sánh thì án sát bộ với vài móng le que quả thật là vô cùng đáng thương, mỗi khi có xung đột với người của thành thủ bộ thì chỉ đành phải nhẫn nhịn mà nuốt cục tức vào trong bụng mà thôi.

Bố Đức là phụ tá của thủ lĩnh thủ thành bộ, cấp bậc còn cao hơn cấp đại đội trưởng của Long Đa, hơn nữa thủ hạ của hắn lại có hơn ba trăm người, và quan trọng hơn chính là cấp bậc của án sát bộ quá thấp, đừng nói là chức hàm của đối phương cao, cho dù là thấp hơn đi chăng nữa thì hắn cũng không được coi ra gì.

Đêm nay Long Đa cũng uống hơn hai chén, tửu kính thượng nháo, hơn nữa Bố Đức cũng thật sự là quá đáng, nếu như cứ thế mà nhẫn nhịn thì làm sao còn có thể đặt chân ở thành ngân nguyệt nữa chứ, phải biết rằng ma giới không hề tôn kính nhục phư.

Cổ Diêu nghe thế thì nheo hai mắt:” Oh, rất là kiêu ngạo? Vậy để ta xem thử mới được!”

Những người này đối với thành thủ bộ thì có chút kiêng kỵ, nhưng giờ thấy Cổ Diêu ra mặt thì dũng khí cũng nổi lên, hơn nữa dưới sự kích thích của rượu, nên cũng hăng hái theo sau.

<@hăng hái=“ ” ->=“ ” theo=“ ” sau=“ ” -.’=“ ”>

Bố Đức vừa mới đánh bại Long Đa trước mặt thủ hạ, rất là uy phong, bây giờ hắn đang rất là đắc ý.

Mạn Đế quả nhiên không hổ là một kỹ nữ đúng nghĩa, chuyện vừa xảy ra nàng xem như là không có gì, mà còn lộ vẻ ngưỡng mộ:” Bố Đức đại nhân, người thật là cườn tráng, thật là lợi hại!”

Được mỹ nhân tán dương, Bố Đức đắc ý, cười dâm nói:” Tiểu bảo bối, ta sẽ cho nàng biết bản lãnh thực sự của ta!”

” Ay da, Bố Đức đại nhân, người thật là xấu quá đi!”

Nữ ma quỷ này quả thật là vô cùng lăng lợ, hèn chi Bố Đức phải dùng đến vũ lực để chiếm đoạt nàng, nhìn thấy bộ dáng phóng đảng của nàng thì trái tim của Bố Đức như muốn nhũn ra:” Cái đám tạp nham của án sát bộ kia cũng dám tranh giành nữ nhân với ta, không đánh cho chúng thành tàn phế đã là may lắm rồi!”

Vừa định đi đến thì chợt nghe có tiếng nói:” Người là cái giống gì, ngay cả huynh đệ của ta cũng dám ức hiếp?”

Cánh cửa lúc này đã bị Bố Đức đánh cho nát vụn nên lúc này chỉ là khép hờ lại mà thôi, hơn nữa hắn cũng không ngờ đến là có người lại có gan xông vào, sắc mặt hắn trầm xuống, quay đầu lại định phát tác.

Nhưng khi hắn nhìn thấy người đến thì lập tức kinh hãi.

Bởi vì từ cửa tiến vào có khá nhiều người, ít nhất là năm sáu người, mà người nào cũng khí thế hùng hùng, hơn nữa trong đó còn có kẻ mà hắn vừa giao thủ Long Đa.

Xem ra tên này bị ức hiếp nên mới tìm cứu binh đến.

Bố Đức nhú mày, hắn không ngờ rằng lại có nhiều người của án sát bộ đến vạn hoa lâu như thế, nhưng hắn dĩ nhiên là không hề sợ hãi, tại thành ngân nguyệt thì thành thủ bộ một tay che trời, nên hắn có được hậu thuẫn vững chắc hơn nữa thực lực của hắn cũng không phải là thấp.

Nhưng mà người của án sát bộ trước nay nhìn thấy người của thành thủ bộ thì giống như là chuột thấy mèo, hôm nay lại dám phản kháng, xem ra là có chút không ngờ. Mã đề vội vàng lấy chân che thân thể lại, lúc này nàng cũng cảm giác được là có chút không ổn rồi, nhưng mà không biết nên ở hay nên đi, có chút xấu hổ.

Dẫn đầu là một nam tử trẻ tuổi, cũng chính là người vừa nói chuyện.

Bố Đức lập tức nhớ ra, mấy ngày trước án sát bộ đã có một vị án sát sử mới nhậm chức, xem ra chính là hắn.

Quần long vô thủ, không, phải nói là đám rắn rít ô hợp này đã tìm được một chỗ dựa, hèn chi dám chống đối với mình!

Nhưng mà Bồ Đức căn bản là không để Cổ Diêu trong mắt, ở trong thành ngân nguyệt này thì trong mắt của hắn ai cũng chỉ là tiểu tốt mà thôi, cho dù có là án sát sử đi chăng nữa, dù sao thì tên kia cũng chỉ là con mồi của nữ tước địch lệ nhĩ mà thôi, chỉ là một con thỏ trắng mà thôi, không lâu sau thì hắn cũng sẽ biến thành đồ chơi cho nữ tước mà thôi, người như thế thì có gì mà phải sợ chứ.

Vừa nghĩ đến đó thì Bồ Đức liền bước đến trước, ưỡn ngực nói:” Là ta đã thương hắn, thế thì sao, những kẻ không biết tự lượng sức mình cần được giáo huấn như thế.

” Vậy sao? Nói thật ta cũng rất đồng ý với ngươi!” Cổ Diêu vừa nói chuyện, thì cũng phi thân đến như chớp, khụy tay đâm vào ngực của Bồ Đức.

Bồ Đức không thể nào ngờ được Cổ Diêu vừa nói vừa hành động như thế, hơn nữa hắn lại nhanh như quỷ mị, nên hắn căn bản không có thời gian để phản ứng.

Đòn thế này lại có lực đạo vô cùng mạnh, thân thể cường tráng của Bồ Đức bị đánh văng đi, té lên trên giường.

Một tiếng rắc vang lên, cả cái giường lớn đều bị nát vụn, ngay cả Mạn Đế cũng bị văng đi, kêu lên thất thanh.

Cổ Diêu lạnh lùng nói:” Do đó ngay cả một tên không biết tự lượng sức mình như ngươi mà cũng dám động đến huynh đệ của ta, nên cũng phải chịu giáo huấn!”

Người của án sát bộ nghĩ rằng Cổ Diêu chỉ đến để đòi lại chút mặt mũi mà thôi không ngờ rằng hắn lại ra tay, khiến cho bọn họ ngáy cả người.

189. Chương 15: Thành Thủ Duy Cương

Huynh đệ, thượng cấp mới không ngờ xem họ như là huynh đệ, hơn nữa còn dùng hành động để chứng minh. Mấy ngày trước còn nghĩ rằng hắn vô cùng hoang phí nên mới theo cùng, nhưng bây giờ họ phát hiện ra hắn là một người rất có nghĩa khí, hình tượng của Cổ Diêu nhất thời thay đổi, có được sự tôn kính của mọi người.

Một kích bất thành linh kia cũng không thể đánh gục Bồ Đức được, hắn nhảy lên từ mặt đất, hống lên, tức giận, đánh về phía Cổ Diêu.

Nghênh đón hắn chính là nắm đấm của Cổ Diêu, sau khi song phương giao kích thì Bồ Đức lúc này còn thê thảm hơn trước nhiều, tiếng xương gãy vang lên rõ ràng, bay ngược về sau như viên pháo, những tiếng ầm ầm do vách tường bị văng vào và xuyên thủng vang lên chói tay, hắn bay vào một gian phòng khác, đôi ‘uyên ương’ đang cạm cùi đóng gạch hăng say trong phòng hoảng sợ la lên.

Có thể bò lên được chức vị tá lĩnh thì thực lực hiển nhiên là không thể kém cỏi được, Bồ Đức cũng là cao thủ nhất lưu, đương nhiên thực lực của hắn so với Cổ Diêu thì có chênh lệch không nhỏ, hơn nữa trước đó hắn còn đối phương tấn công bất ngờ, thụ thương không nhẹ, chỉ là vì sĩ diện cho nên mới cố gắng cầm cự. Nhưng sau khi trúng thêm một đòn nguyên tử bạo liệt quyền thì hắn đã không chịu nổi nữa, phun ra một ngụm máu tươi, cũng không bò dậy nổi.

” So về chức hàm thì ta cùng cấp bậc với thành thủ duy cương, ngươi là cái thá gì mà dám ở trước mặt ta giương oai!” Cổ Diêu lạnh lùng phát tay :” Đánh cho ta, giữ lại cho hắn một hơi thở, đừng đánh chết hắn!”

Người của án sát bộ vốn đang rất háng hái, lại có được Cổ Diêu làm chỗ dựa, nên người nào người nấy tựa như là lang hổ, giờ cao nắm đấm xông lên, quyền đấm cước đá, trong cơn hỗn loạn Bồ Đức không biết bị trúng bao nhiêu đòn, bị hành hạ, đánh cho đến bán sống bán chết, hắn lúc này đúng như Cổ Diêu nói chỉ còn lại một hơi thở.

Không lâu sau thì bên ngoài có nhiều người chạy đến, đó là do có vài người của thành thủ bộ cùng với Bồ Đức đến vạn hoa lâu để hưởng lạc, nghe được tiếng ồn liên lập tức chạy đến, nhưng vừa vào cửa chưa kịp biết được là có chuyện gì xảy ra đã thấy có mười mấy người hùng hùng hổ hổ đi đến. Và kết quả là Bồ Đức đầu rơi máu chảy, mũi gãy mắt sưng, nằm một đống trên mặt đất rên rỉ. Bình thường chỉ có bọn họ ức hiếp người của án sát bộ thôi, không ngờ hôm nay phong thủy lại thay đổi rồi. Đụng phải sát tinh là Cổ Diêu.

Người của án sát bộ hô to sảng khoái, cho đến khi ngoài cửa truyền đến tiếng bước chân thì mới ra nhìn thấy có rất đông nhân mã, ít nhất là có mấy trăm người đang hướng về đây, tác dụng của rượu lúc này cũng đã giảm bớt, bọn họ bắt đầu cảm thấy khiếp đảm, nhưng người này xem ra đều là người của thành thủ bộ. Nếu như xung đột với nhau thì chết chắc! Vừa rồi chỉ muốn đánh cho thống khoái thôi, nhưng lại không nghĩ đến hậu quả.

Bọn họ chỉ còn cách là đem tất cả hy vọng ký thác lên người của Cổ Diêu, dù sao thì hắn cũng là thủ lĩnh.

Cổ Diêu cười cười, ra dấu cho mọi người định thần:” Yên tâm đi, tất cả đã có ta!”

Mấy trăm người của thành thủ bộ cảm vũ khí, thoáng cái đã bao vây vạn hoa lâu, đó là do trong số những người kia có người thấy đối phương người đông thế mạng nên đã nhanh trí lên chạy về báo tin, nhưng vẫn không thể nào đến kịp.

Một người trong đó đi ra. Trầm mặt:” Đã xảy ra chuyện gì?” Hắn là một ác ma. Ánh mắt âm hiểm, vừa nhìn là biết là kẻ có lòng dạ hẹp hòi.

Nhìn thấy hắn, người của án sát bộ lộ vẻ sợ hãi, thành thủ Duy Cương, Duy Cương tự mình đến!

Đây chính là người nắm trong tay mấy ngàn binh lực, mà lần này lại tự mình ra mặt, xem ra đêm nay là hắn có ý đồ rồi. Bọn người của án sát sử không ngừng hồi hặn.

Nhưng ánh mắt của Cổ Diêu thì lại rất là tự nhiên:” Đưa hắn ra cho họ.”

Mấy người thu hết can đảm nâng Bồ Đức đã bất tỉnh nhân sự ném ra mặt đất.

Nhìn thấy bộ dáng của hắn thì Duy Cương đột nhiên biến sắc, các thủ vệ cũng xông vào, bọn họ hoành hành tại thành ngân nguyệt này ngoại trừ người của Ngự Sử ra thì không hề kiêng kỵ ai, không ngờ một án sát bộ nhỏ nhoi hôm nay lại lớn mật như thế, người nào cũng nắm chặt vũ khí, chỉ cần Duy Cương ra lệnh là bọn họ sẽ xông lên.

Người của án sát bộ âm thầm đổ mồ hôi lạnh, đều lo lắng, không biết lát nữa khi có xung đột thì làm sao mà thoát thân được.

Giương cung bạt kiếm, không khí đầy mùi hỏa dược.

Đối mặt với tình thế hết sức căng thẳng này Cổ Diêu ho khan một tiếng, thu hút sự chú ý của mọi người rồi mới nói:” Vị này chính là Duy Cương đại nhân?”

Duy Cương chỉ hừ một tiếng chứ không nói gì.

Cổ Diêu cũng không thèm để ý, tiếp tục nói:” Là thế này, ta và các huynh đệ đến vạn hoa lâu để chơi đùa.”

Nói đến đây thì hắn dừng lại một chút:” Chắc ngài cũng biết, án sát bộ của chúng ta nhân viên rất ít, công việc hằng ngày thì lại nhiều vì thế không thể nào tránh khỏi áp lực được, vì thế nên mới thư giãn một chút ...”

Duy Cương và các thủ vệ của hắn nghe thế thì thầm mắng trong lòng, trong thành ngân nguyệt ai lại không biết án sát bộ là nơi nhân nhân nhất, ngày nào không có việc thì cũng chỉ có đánh bạc, gần đây vị án sát sử mới nhậm chức còn bật đèn xanh cho họ vui chơi thoải mái, ở trong bộ thì cờ bạc cả ngày, tối thì ra ngoài tìm vui, thế mà lại dám nói là công việc vô số, áp lực trăm trọng, mẹ nó đúng là không biết xấu hổ mà!

Nhân loại là chủng tộc thông minh nhất, điểm này có thể nhận biết dựa vào miệng lưỡi, sắc mặt của Cổ Diêu vẫn không đổi, tiếp tục vô sỉ:” Khó khăn lắm mới có được một chút thời gian để thư giãn, giảm bớt áp lực, không ngờ lại đụng phải nhóm người này xông vô, muốn cướp đi kỷ nữ của chúng ta, chuyện này đương nhiên là không thể nào bỏ qua được, hơn nữa bọn họ lại không coi ai ra gì, không biết là nhà ai nuôi cho

mà không biết dạy dỗ, để chúng chạy rong cắn người, ta không thể làm gì khác hơn là đành phải thay gia chủ giáo huấn một chút.”

” Thật là ngại quá, đây là chó nhà ta nuôi!” Sắc mặt của Duy Cương càng âm trầm hơn, tựa như bầu trời trước cơn giông bão. Đám chó chết này hẳn cũng không để ý, vấn đề là đối phương muốn đánh cho thì cũng phải nể mặt chủ, làm như thế thì hoàn toàn không nể mặt mũi của mình. Nếu truyền ra ngoài, đường đường thành thủ bộ lại yếu thế hơn so với án sát bộ, vậy không phải khiến cho người khác phải cười đến nổi rụng răng sao.

” Oh, thật sao?” Cổ Diêu tựa hồ như rất kinh hãi:” Nghe nói thành thủ bộ có kỷ luật rất là nghiêm minh, không ngờ lại có những người như thế này, nhưng mà cũng dễ hiểu thôi, cho dù là đội ngũ ưu tú nhất thì cũng không thể nào tránh khỏi có lẫn vài con sâu, Duy Cương đại nhân, người cũng không cần phải để ý đâu.”

Nghe thì có vẻ giống như là hắn đang an ủi nhưng thực tế thì đó là hắn đang châm chọc, Duy Cương vừa tiến hóa thành ác ma, trí lực cũng không thấp, đương nhiên là hiểu được ẩn ý trong lời nói của Cổ Diêu, cơ mặt của hắn co giật vài cái, hai tay của hắn cũng nổi lên đầy gân xanh, hiển nhiên là đang cố gắng khống chế tâm tình, một lúc sau hắn mới thả lỏng hai tay ra:” Không sai, Cổ Diêu đại nhân, thành thủ bộ của thành ngân nguyệt tuyệt đối không chấp nhận những con sâu thế này!”

Hắn nói xong thì mở rộng lòng bàn tay, vẽ trong không trung vài cái, chỉ nghe được vài tiếng vang, Bồ Đức đang bất tỉnh nhân sự trên mặt đất liền nổ tung, đầu hủ tương chao văng tung tóe.

Song phương đều sợ ngây người trước hành động này của hắn, Duy Cương ra tay mà không có dấu hiệu gì báo trước, giết chết thuộc hạ của mình một cách tàn khốc.

Giống như là giết chết một con kiến vậy, sắc mặt của Duy Cương vẫn không thay đổi:” Biến thi thể của tên rác rưởi này thành cát bụi là đúng, thành thủ bộ có người như thế thì đúng là một sự sỉ nhục! Ngoài ra, ta còn phải cảm ơn Cổ Diêu đại nhân đã giúp ta chinh đồn quân kỷ!”

Cổ Diêu cười nói:” Không cần, giữ gìn trật tự của thành ngân nguyệt là trách nhiệm của mỗi người mà!”

” Chúng ta đi!” Duy Cương cũng không có nói nhiều, hắn đã không thể khống chế được tâm tình của mình, hắn đã định ra tay nhưng sau khi cân nhắc thì hắn vẫn phải nhẫn nhịn.

Bởi vì hai ngày trước, dịch lệ nhã đã từng ám chỉ rằng nhân loại tên Cổ Diêu này khiến cho nàng cảm thấy rất là hứng thú, nếu như giết chết con mồi của nàng thì nhất định nữ tước sẽ giận dữ, đến lúc đó thì phiền toái rồi. Hơn nữa, người của án sát sử mặc dù vô dụng, nhưng ít ra bọn họ vẫn có gốc rễ dựa, nếu không thì làm sao có thể làm được công việc nhân nhã như thế chứ, nếu như giáo huấn bọn họ thì nhất định sẽ đắc tội với rất nhiều người quyền quý của thành ngân nguyệt. Nhưng cục tức này quả thật là không thể nào nuốt được, vì thế Bồ Đức liền bị biến thành vật để cho hắn xả xì chét, ngoại trừ việc đó ra thì chiêu thức của hắn còn có ẩn ý là cảnh cáo, đối phương không phải là người rất thức thời.

Lần xung đột này hắn không cần biết ai đúng ai sai, mấu chốt chính là Cổ Diêu đã mạo phạm uy tín của hắn.

Một con chó dựa uy của nữ tước, cáo mượn oai hùm, cả ngày chỉ biết ăn chơi trác táng, nếu như biết an phận thủ thừa thì thôi, lại còn đụng chạm đến mình, nếu như có cơ hội thì nhất định sẽ làm cho hắn thật thảm!

Nhìn Duy Cương dẫn theo hộ vệ rời đi, người của án sát bộ lúc này mới như là người vừa tỉnh dậy từ trong mộng, dùng tay lau mồ hôi lạnh trên trán, như tới hoàn cảnh lúc này, vẫn không hết sợ hãi, tiếng ác của Duy Cương dù sao cũng đã có từ lâu rồi. Nhưng mà mọi người cũng có chút hưng phấn, cuối cùng cũng có thể thở dài một hơi, không ai có thể ngờ được thành thủ bộ lại không hề phát tác, rời đi với sắc mặt xám xịt, quả thật là khiến người ta cảm thấy sáng khoái.

Lần xung đột này cũng không có ảnh hưởng đến tâm tình của mọi người, nên họ lại tìm một tửu quán để uống tiếp, cho đến tận nửa đêm Cổ Diêu mới mang cơ thể đầy mùi rượu trở về chỗ ở.

Vừa đến trước cửa thì gặp phải một người xa lạ, mà hắn cũng không phải là ngẫu nhiên đi ngang qua mà là đứng chờ có mục đích.

Thấy cổ diêu thì người đó nói:” Diêu Cổ đại nhân, thật xin lỗi vì đã tới thể này rồi mà còn quấy rầy người, nhưng chủ nhân của chúng ta mời ngài sáng mai gặp mặt một chút, không biết đại nhân có rảnh không?”

Cổ Diêu nghi hoặc:” Chủ nhân của các người?”

Người kia nói:” Đúng vậy, chủ nhân của chúng ta tên gọi là Thái Lặc.”

Hắc hắc, thì ra là ngự sử của thành ngân nguyệt, thái lặc, tử địch của thành thủ duy cương!

Cơ hội mà mình chờ đợi rốt cục cũng đến.

190. Chương 16: Vũ Hội

Mỗi ngày bọn họ đều ăn uống, chơi bời, cờ bạc, cho dù không có Cổ Diêu thì cuộc sống của bọn họ cũng đã bê tha thể rồi, nhưng Cổ Diêu mang đến cho bọn họ chính là tinh thần thoải mái, trước kia những thăng trầm của thành thủ bộ đều rất là kiêu ngạo, nhưng hôm nay gặp phải người của án sát bộ thì cũng rút đầu không dám làm càn, tình thế hoàn toàn đổi ngược.

Dù sao cũng là một ác ma, Duy Cương có thể chịu đựng được, chỉ cần Cổ Diêu không chủ động tìm mình gây sự thì cứ coi như là không biết, nếu như đổi thành những người khác thì Duy Cương sớm đã biến hẳn thành một con khờ rồi.

Người của thành thủ bộ không ngẩng đầu lên được, Thái Lặc lại ra lệnh cho người của ngự sử bộ và án sát bộ bảo trì quan hệ hữu hảo, hai thế lực cực mạnh của thành Ngân Nguyệt đã như thế rồi thì các thế lực khác càng không cần phải nói, sự hãnh diện của án sát bộ lại càng dâng cao, tâm tình tốt đẹp vì địa vị của mình tại thạn Ngân Nguyệt được tăng lên không ít.

Mọi chuyện cứ thế cho đến vũ hội của thành ngân nguyệt, mọi người lúc này mới cảm nhận được nguy cơ.

Bất kể là nhân giới hay ma giới, các thượng tầng quý tộc đều hay tổ chức vũ hội, ngoại trừ tiêu khiển ra thì còn có một ý nghĩa quan trọng là giao tiếp, cùng nhau kéo đẳng kết phái để kiếm lợi, nếu như quý tộc muốn phát triển thì nhất định phải tham dự hoạt động này, bất luận là do người khác tổ chức hay là do mình tổ chức. Nói tóm lại, đây là một hoạt động không thể thiếu, cũng giống như là bình dân thích đến các quán rượu vậy.

Vũ hội của thành Ngân Nguyệt do nữ tước Dịch Lệ Nhã quản lý, và cũng chính là vũ hội lớn nhất của thành, chỉ có những người có địa vị cao trong thành mới có thể tham dự được, nếu chỉ là quý tộc bình thường thì cũng không có tư cách tham dự.

Bởi vì Ngân Nguyệt vũ hội chỉ tổ chức mỗi tháng một lần, mà lại do đích thân nữ tước Dịch Lệ Nhã chủ trì, tầm quan trọng của nó không cần nói thì cũng có thể biết được, những người được mời là vô cùng vinh hạnh, trừ khi gặp phải trường hợp bất khả kháng nếu không thì họ nhất định sẽ tham dự vũ hội.

Vũ hội còn có một tác dụng rất quan trọng mà không thể nào thiếu được, đó chính là ‘Liệp Diễm’, bởi vì vũ hội tụ tập số lượng lớn các công tử quý tộc anh tuấn tiêu sái, và các thiên kim tiểu thư xinh đẹp động lòng người. Nên khó tránh khỏi hấp dẫn lẫn nhau. Nói không chừng sẽ phát sinh một lần diễm ngộ khó quên, trở thành một hồi ức đẹp trong cuộc đời.

Ma giới thì phóng khoáng hơn, bất kể là nam hay nữ, tình một đêm đối với họ chỉ là chuyện bình thường, hơn nữa trong giới thượng lưu lại càng rối loạn hơn, điều này hoàn toàn trái ngược với tập dịch đại lục. Tập dịch đại lục thì bình dân thì phóng khoáng nhưng mà các tiểu thư quý tộc thì lại khác, các nàng từ nhỏ đã được giáo huấn, phải theo quy củ, đừng nói là hành vi, ngay cả các hoạt động ngày thường cũng phải chú ý, Đoan Mộc Tình cũng nằm trong phạm vi đó. Đông Phương Lộ đáng lẽ ra cũng thế nhưng có thể nói nàng là một trường hợp ngoại lệ.

Người của án sát bộ lo lắng nhất chính là, Ngân Nguyệt vũ hội cũng chính là thời gian mà nữ tước Dịch Lệ Nhã săn bắn. Rất nhiều người lúc đầu cũng không bị nữ tước mê hoặc, nhưng càng tiếp xúc lâu thì càng bị

nàng hấp hân, cuối cùng là luân hãm, mà Ngân Nguyệt vũ hội lại chính là thời điểm mà tất cả các con mồi của nàng đều bị khuất phục.

Nếu như Cổ Diêu trở thành tù binh của nàng thì cuộc sống tươi đẹp của người ở án sát bộ coi như cũng kết thúc, nhưng mà họ lại không dám mở miệng nhắc nhở, vì sợ sẽ làm cho nữ tước nổi giận, hậu quả càng kinh khủng hơn, bởi vậy bọn họ âm thầm cầu khẩn cho Cổ Diêu, và cũng chính là cầu khẩn cho chính mình, hi vọng hẳn có thể tránh khỏi được cạm bẫy của nữ tước.

Ngân Nguyệt vũ hội được tổ chức vào ngày mười lăm. Lúc mà ánh trăng sáng nhất cũng chính là thời điểm bắt đầu vũ hội.

Người phục vụ sẽ bắt đầu đưa thức ăn và rượu lên và đi xuyên qua mọi người. Thảm đỏ trải ra hấp dẫn ánh mắt của mọi người.

Đây chính là nơi khiêu vũ của thượng tầng danh lưu. Quý tộc trong thành Ngân Nguyệt tập hợp, thân sĩ quý phụ, tiểu thư thiếu gia, than mặc hoa phục, đeo vàng đội bạc, trang điểm sao cho thật đẹp để dự vũ hội, giờ phút này chỉ cần đưa mắt nhìn là thấy được các sắc màu rực rỡ khiến cho người ta phải hoa mắt.

Mà trong số đó hấp dẫn người khác chính là một gốc hoa, cũng chính là diễn viên chính của vũ hội, chủ nhân của thành Ngân Nguyệt - Địch Lệ Nhã. Khi nàng xuất hiện thì hầu như là toàn trường đều ngừng hô hấp.

Địch Lệ Nhã dường như là khác với thường ngày, không có mặc trang phục gợi cảm, thay vào đó là một bộ lễ phục vào xanh da trời, sự tương phản mãnh liệt đó càng tạo được thêm khả năng rung động lòng người.

<@trời tối="" mà="" mặc="" đồ="" xanh="" da="" trời,="" nổi="" thật="" -.='="">

Cao quý, trang nhã, quyến rũ, xinh đẹp khiến cho người khác không dám nhìn kỹ, sợ rằng sẽ không thể khống chế được bản thân, không có ngôn từ nào có thể diễn tả được vẻ đẹp của nàng lúc này, nếu như ngày thường Địch Lệ Nhã là một ma nữ khiến khiến người khác phải tự nguyện đi xuống địa ngục, thì lúc này nàng lại là giống như là một thánh nữ dẫn dắt người ta đi lên thiên đường.

Bất kể là đóng vai nào đi chăng nữa thì Địch Lệ Nhã cũng xinh đẹp vô cùng. Nàng chính là ánh trăng giữa bầu trời đêm nay, nàng khiến cho tinh tú phải buồn bã thất sắc, các tiểu thư quý tộc cũng cúi đầu không còn cao ngạo nữa, tất cả các nam nhân đều mê mẩn hoa mắt. Đây chính là đệ nhất mỹ nữ của ma giới, không nam nhân nào có kháng cự lại sắc đẹp của nàng.

Sức quyến rũ của Địch Lệ Nhã thấm vào đến tận xương tủy của người khác, bất cứ một vị trí nào trên cơ thể của nàng cũng có thể trở thành vũ khí 'sát' nhân, cho dù nàng không cần thi triển mị thuật thì sức quyến rũ của nàng cũng chấn động tâm hồn. Bị ảnh hưởng bởi nét đẹp kinh hồn này, sau vũ hội có vài nam tử trẻ tuổi thần hồn điên đảo gần cả mười ngày, cơm nước không màng, còn các nữ tử thì tự ti mặc cảm, suốt một thời gian dài mới có thể khôi phục lại được.

<@kinh thế="">

Vũ hội của thành Ngân Nguyệt có thể nói là vừa độc vừa kích thích đối với các người trẻ tuổi, đây là vũ hội cao cấp nhất, đồng thời cũng là nơi bị trúng độc của nữ tước.

Địch Lệ Nhã đi lên sân khấu, mỉm cười, nụ cười của nàng giống như trăm hoa đua nở, một giọng nói nhẹ nhàng và dễ nghe truyền vào tai của mọi người: "Các vị, hy vọng mọi người có thể có được một đêm vui vẻ!"

Mọi người lúc này mới giống như là từ trong mộng vừa tỉnh, lật đặt vỗ tay.

Câu nói đơn giản kia đã trở thành lời tuyên bố bắt đầu buổi tiệc, ngón tay của các nhạc sĩ nhẹ nhàng và uyển chuyển, tiếng nhạc du dương vang lên, mọi người bắt đầu tìm mục tiêu của mình.

Chủ đề của vũ hội đương nhiên là vũ đạo rồi, người với người trong lúc này trao đổi giao tiếp với nhau qua phương thức đặc biệt, nhưng mà trong số này cũng có một số trường hợp đặc biệt, không tìm người để khiêu vũ mà tự lại một chỗ mà bàn luận.

Bởi vì Địch Lệ Nhã cho nên có nhiều thanh niên lâm vào tình trạng mâu thuẫn, vừa muốn mời nữ tước khiêu vũ, lại vừa sợ hãi. Cũng không phải là sợ hãi, bình thường Địch Lệ Nhã không có từ chối các anh

chàng đẹt dzai và có chút phong độ, ngoại trừ Cổ Diêu là trường hợp đặc biệt, những người khác đều là có gia thế, bối cảnh tại thành ngân nguyệt, nữ tước sẽ không vươn ma trảo của mình đến bọn họ.

Cho dù là như thế thì chỉ cần tiếp xúc một thời gian ngắn ngủi nhưng cũng bị Dịch Lệ Nhã làm ảnh hưởng không nhẹ, mặc dù không phải là nghiêm trọng nhưng ít nhất là trong một thời gian ngắn thì trong mắt của hắn ngay cả bồ nhí xinh đẹp nhất cũng chẳng khác nào một con heo mẹ, vô cùng khó coi. Hoàn toàn mất đi đam mê, thậm chí có người còn nôn mửa ra tại chỗ khi thấy kiều thể trước đây mà mình ưu ái, và nghe nói có nhiều người còn không thể nào đứng thẳng lên được nữa. <@tự hiểu=“” nhòa=“” ;))=“”>

Việc này cũng giống như là một ả nhân sau khi uống cực phẩm Hắc Trân Châu xong thì liền cảm thấy Mạch Tửu chẳng khác nào là nước lã, vô vị.

Cùng Dịch Lệ Nhã khiêu vũ một bản thì phải hy sinh thời gian mấy tháng để khôi phục lại tinh thần, đây chính là lý do khiến cho các công tử phong lưu kia chần chừ.

Đây là một quyết định rất là gian nan, nhưng lại có rất nhiều thanh niên cuối cùng vẫn vươn tay ra mời nàng khiêu vũ, biết rõ là sẽ bị trọng thương nhưng vẫn cam tâm tình nguyện, đây là sức hút chết người của đệ nhất mỹ nữ của ma giới.

Cổ Diêu cầm một ly rượu Kê Vĩ, lẳng lặng ngồi chơi ở một bên, hắn đến đây đương nhiên không phải là vì nhảy múa hay là liệp diễm, mà là có ý định khác.

” Cổ Diêu đại nhân, cuối cùng ta cũng tìm được ngài rồi.” Cổ Diêu quay đầu lại thì thấy một bộ xương khô đang đứng, ay da, miêu tả có chút vô lễ rồi. Phải nói là ngự sử đại nhân của thành ngân nguyệt.

Mặc dù là trong vũ hội nhưng hắn vẫn mặc một bộ trường bào màu đen, đứng ở nơi này thì có vẻ không hợp. Nhưng thực tế ra thì không phải mặc lễ phục đã là tốt, chỉ cần nghĩ một chút là có thể hiểu được, ai lại muốn khiêu vũ với một bộ xương khô chứ?

Thực tế đã chứng minh, hắn không thể hấp dẫn được mỹ nữ, nhưng mà hắn cũng rất là thức thời, trong các lần vũ hội ở thành Ngân Nguyệt chưa bao giờ hắn mời người khác khiêu vũ. Hắn còn thâm trầm hơn cả thành thủ. Tự biết mình cũng là một ưu điểm.

Cổ Diêu cười nói:” Thì ra là Thái Lặc đại nhân!”

” Ta đã tìm Cổ Diêu đại nhân lâu rồi. Cổ Diêu đại nhân trẻ tuổi lại anh tuấn, chỉ cần mời một cái là có biết bao nhiêu là mỹ nữ đồng ý, thế sao lại không đi khiêu vũ.” Sau khi ngồi xuống bên cạnh Cổ Diêu thì Thái Lặc lại biểu lộ ra vẻ hài hước nhưng vô vị của mình.

Thật ra hắn cũng rất rõ ràng, cho dù Cổ Diêu có chủ động yêu cầu thì đối phương cũng nhất định sẽ khéo léo từ chối. Nguyên nhân thì khác với lão, bởi vì mọi người đều biết Cổ Diêu chính là con mồi của nữ tước, có nữ nhân nào lại dám đi cướp người với nữ tước chứ, điều này chẳng khác nào đi tự sát.

” Ha ha, Thái Lặc đại nhân thật là biết nói đùa.” Cổ Diêu cũng cười đại hai tiếng, coi như là cho Thái Lặc vui chút. Sau đó, hai thẳng đực, một không ai mời nhảy, một thì mời cũng không ai dám nhảy ngồi kế bên nói chuyện với nhau.

Đề tài cũng không có gì đặc biệt, đơn giản chỉ là mỹ nữ của thành Ngân Nguyệt và vài thứ linh tinh, chứ không có đề cập đến công sự, đó là quy định của vũ hội.

Bởi vì mấy ngày trước Cổ Diêu đã dùng hành động của mình để chèn ép lại thành thủ bộ, trở thành một công cụ vô cùng tốt mà Thái Lặc muốn sử dụng, hắn rất là muốn đầu tư vào đây.

Hắn quả thật là một người thú vị, hiền lành, mà lâu lâu lại biết pha trò nên rất dễ khiến cho người khác sinh ra hảo cảm, trong thành ngân nguyệt, lại có quan hệ rất tốt với mọi người vì thế cho nên mặc dù là quan văn nhưng lại có địa vị ngang hàng với thành thủ duy cương.

Rất nhiều người lần đầu tiên nhìn thấy bộ xương khô này thì đều có cảm giác rằng hắn là một kẻ âm trầm đáng sợ, nhưng sau khi tiếp xúc thì biết được hắn là một người rất tốt, đối xử với người rất chân thành, nhưng nếu như là người tinh ý, có thể nhìn xuyên qua lớp mây mù kia thì có thể nhận ra được hắn quả thật là một tên nham hiểm.

Nhưng nếu như không có xung đột về lợi ích thì Cổ Diêu có thể trở thành bạn hữu của hắn.

Hai người nói chuyện đang vui vẻ thì đột nhiên cảm giác được có một ánh mắt mang đầy địch ý hướng đến họ, ánh mắt đó không xuất phát từ giữa sân khấu, nơi mọi người khiêu vũ mà là ở một chỗ khác, và chủ nhân của nó là thành thủ duy cương.

Trong khoảng thời gian này phải nhẫn nhịn khiến cho tâm tình của Duy Cương rất là không tốt, nhìn thấy Cổ Diêu và tử địch của mình nói chuyện vui vẻ khiến cho sắc mặt của hắn càng khó coi hơn, các quý phụ, tiểu thư vừa định đến mời hắn khêu vũ, vừa thấy sắc mặt của hắn thì liền lập tức bật ra lại.

Nhìn thấy ánh mắt của Duy Cương thì Thái Lặc lại lơ đãng, nói chuyện vui vẻ hơn trước, nếu như không phải ngại thân phận ngự sử của mình là phải cần giữ hình tượng thì hắn đã khoác tay nói chuyện với Cổ Diêu thân mật hơn rồi.

<@có khi="” nào="” tên="” này="” không="” được="” gái="” thích="” nên="” chuyển="” sang="” dạng="” kia="” không="” nhỉ="”>

Mẹ kiếp, hèn chi tên tiểu tử kia lại luôn thích gây sự với mình thì ra là có thằng đực kia đứng đằng sau giật dây! Trong lòng rất là buồn bực, Duy Cương vừa uống rượu vừa mắng mủi tám đời tổ tông của thái lặc.

Nói chuyện một hồi, thấy thời cơ cũng đã đến Cổ Diêu nói:” Đúng rồi, Thái Lặc đại nhân, ta có một chuyện muốn nhờ ngài giúp.”

Thái Lặc không chút do dự:” Diêu Cổ đại nhân quá lời, với giao tình của chúng ta thì chỉ cần có thể giúp được thì nhất định ta sẽ giúp ngài hết mình!”

Những lời này nghe có vẻ rất là chân thành, nếu không biết thì cứ tưởng họ là sinh tử chi giao, nhưng nếu như phân tích kỹ thì sẽ thấy ở phần sau của câu nói, nếu như yêu cầu của Cổ Diêu tổn hại đến lợi ích của hắn, sau khi cân nhắc nặng nhẹ mà có nhiều nguyên nhân khiến hắn không thể nào giúp đỡ được thì hắn sẽ không làm. Cái miệng trơn như mỡ của lão có được qua giao tiếp đã luyện đến cảnh giới tối cao rồi.

” Là thế này, ta rất là muốn phấn đấu tiến vào ma cung, hoặc có thể nói là ta là một công dân của ma giới nên rất muốn tiến vào ma cung một lần cho biết, nhưng mà thân phận của ta thì thấp kém, không có tư cách để vào ma cung, không biết Thái Lặc đại nhân có cách nào giúp ta thỏa mãn tâm nguyện này không?”

Cổ Diêu làm cho Thái Lặc chủ động tìm đến mình cũng chính là vì mục đích này.

Thái Lặc vừa nghe xong thì cười nói:” Chuyện này cũng không phải là đơn giản, đúng rồi, nửa tháng sau chính là sinh nhật lần thứ hai mươi của yêu nguyệt công chúa, ta thì lại may mắn có thể tham dự, đến lúc đó ta sẽ dẫn theo Diêu Cổ đại nhân là được.” Đưa một người vào cung đối với Thái Lặc đơn giản như phát tay nên hắn không hề cự tuyệt.

Đối với Cổ Diêu mà nói, câu trả lời của hắn rất quan trọng, có thể quang minh chính đại đi vào và lén lút đi vào là hai chuyện có khác biệt rất lớn, quang minh chính đại đi vào cũng tương đương với có thể dễ dàng thăm dò hơn, còn trường hợp sau thì nguy hiểm hơn nhiều, nghe thế thì hắn mừng rỡ:” Thật là cảm ơn Thái Lặc đại nhân.”

Thái Lặc cười ha hả:” Ha ha, cần gì thế chứ, ta và ngài mới quen đã thân, còn cần gì phải khách khí thế chứ?”

Nói đến đây thì hắn đột nhiên chớp chớp mắt, đó là một động tác rất là đáng yêu, nhưng mà nó xuất phát từ một bộ xương khô thì có vẻ vô cùng không đẹp, nhưng mà mặc kệ nó đẹp hay không chỉ cần biết một điều là nó ám chỉ một tin tức.

Cổ Diêu quay đầu lại, chỉ thấy Địch Lệ Nhã đang đi tới.

Giờ phút này thì trong đầu của Thái Lặc chỉ có một ý nghĩ, Cổ Diêu ơi Cổ Diêu, điều kiện của người thì hoàn toàn không có vấn đề gì, nhưng mà quan trọng nhất là người có thể sống sót qua đêm nay hay không

...

191. Chương 17: Khiêu Chiến

” Diêu Cổ, ở thành ngân nguyệt được mấy ngày rồi, cảm giác thế nào?” Nữ tước Dịch Lệ Nhã tươi cười như hoa.

Hai người nhảy theo điệu giao tiếp, hai tay nắm chặt, người dán sát vào nhau, Cổ Diêu cảm nhận được thân thể gọi cảm và mềm mại của nàng đang truyền sang cơ thể hần một cảm giác nóng ấm, rất là nhiệt, thân thể lồi lõm đầy đặn kia có một sức hút rất là mãnh liệt đối với đoản thương của Cổ Diêu, khiến cho thứ đó muốn quật khởi.

Cổ Diêu cảm thấy miệng lưỡi đều khô, nuốt nước miếng cũng khó nữa:” Uhm, rất tốt, cảm tạ nữ tước đã quan tâm.”

Dịch Lệ Nhã cười duyên rữ:” Gọi ta là Dịch Lệ Nhã, đây là quy định của vũ hội.”

Lời của nàng luôn luôn không thể nào kháng cự, Cổ Diêu bất tri bất giác mà nói:” Được, dịch lệ nhã.”

Xưng hô như thế thì khoảng cách của song phương đã thu hẹp lại không ít, mà đây cũng chính là hiệu quả mà Dịch Lệ Nhã mong muốn, muốn bắt Cổ Diêu làm tù binh thì trước hết phải vứt bỏ đi cấp bậc ngăn cách, vũ hội chính là thời điểm tốt nhất, đây cũng chính là một trong các nguyên nhân nàng thường ra tay vào các lần vũ hội.

Dịch Lệ Nhã cũng không có nôn nóng, nàng bước từng bước nhẹ nhàng, cùng nhảy với Cổ Diêu một điệu.

Động tác khiêu vũ của nàng đẹp mắt vô cùng, ngay cả một động tác nhỏ cũng có thể diễn đạt được cảm tình phong phú, nếu nói nàng là người có vũ đạo đẹp nhất của ma giới thì chắc chắn sẽ không có ai phản đối.

Ngoài sự đẹp mắt ra thì kỹ thuật của Dịch Lệ Nhã còn rất là hoàn mỹ, hoàn mỹ đến mức khiến cho người ta sinh ra ảo giác, nếu như không di động theo nhịp của nàng thì sẽ phá tan cảm giác đó, làm mất đi phong cảnh tươi đẹp.

Vì thế Cổ Diêu không tự chủ được mà di chuyển theo tiết tấu của nàng, hơn nữa khi di chuyển như thế thì có được một cảm giác rất là thoải mái, tinh thần và thể xác đều thả lỏng ra. Ngoại trừ hần ra thì tất cả những người khác cũng di chuyển theo nhịp điệu của nàng, một điều kỳ diệu xảy ra. Những người ở đây không cần phải thông qua huấn luyện lại có thể nhảy cùng một nhịp, không sai một nhịp nào, so với những người luyện tập với nhau cả chục lần còn muốn nhuần nhuyễn hơn!

Bởi vì, bọn họ đều bị Dịch Lệ Nhã huyền hoặc!

Vũ điệu của Dịch Lệ Nhã cũng không đơn giản. Đó cũng là một loại mị thuật, có tên gọi là Ma Nữ Cuồng Tượng.

Mị thuật có thể thông qua các phương pháp khác nhau để làm cho người khác lơ đãng đi, nếu như Cổ Diêu bị hấp dẫn và hòa nhịp cùng với nàng thì sẽ dễ dàng trúng phải.

Chiến trường của mị thuật chính là thế giới tinh thần, dùng phương pháp đặc biệt khiến cho Cổ Diêu mở rộng nội tâm của mình ra, không còn cảnh giác, như thế thì việc xâm nhập vào thế giới tin thần của hần càng dễ dàng hơn.

Nhìn thấy thời cơ đã chín mùi. Ánh mắt của Dịch Lệ Nhã phơi phới, tựa cười mà cũng không phải cười:” Diêu Cổ, người có thấy ta xinh đẹp không?”

” Đẹp, rất đẹp!” Giờ phút này Cổ Diêu hoàn toàn không thể nào nói ra lời trái với lương tâm của mình, trước mặt Dịch Lệ Nhã, hần đột nhiên nghĩ về mối tình đầu của mình.

Trên đời này có gì có thể tuyệt vời hơn so với mối tình đầu hồn nhiên chứ, nó có thể kích động tâm tình của con người một cách mạnh mẽ. Cổ Diêu cũng không còn là một thằng nhóc lông bông nữa rồi, đã từng có kinh nghiệm với mấy nữ nhân rồi, lúc này đây hần lại phảng phất trở về thời điểm là một nam hài ngây thơ, sau đó trước mắt đột nhiên thay đổi.

Thân thể ở một vùng quê mông lung, bầu trời xanh thẳm có vài cụm mây đang phiêu dạt, ánh nắng tươi đẹp, cây cỏ tỏa mùi thơm ngào ngạt. Các con sâu giòn và ngon, các con chim nhỏ thấy thế thì ca hát vui vẻ, thỉnh thoảng còn có vài con vật nhỏ chạy nhảy. Ở nơi này tràn đầy sức sống, có một thiếu nữ với mái tóc dài màu xanh, khoảng mười lăm mười sáu tuổi đang mỉm cười, nụ cười của nàng còn sáng hơn cả ánh mặt trời, tiếng cười thì trong như chuông bạc, vài con bướm nhỏ nhẹ nhàng bay lên từ tay của nàng.

Đoan Mộc Tình?

Tiểu mỹ nữ ôn nhu động lòng người này chính là mối tình đầu của hắn, cũng là người mà hắn yêu nhất. Cổ diêu trong lòng nóng lên, vội vã đuổi theo. Đoan Mộc Tình vui cười và né tránh, hai người đuổi bắt nhau trên cỏ huyền ảo cả lên. Cuối cùng Cổ Diêu cũng bắt được Đoan Mộc Tình, mỹ nữ thuận thế ngã xuống bãi cỏ mềm mại, thở gấp từng hơi, hương thơm như hoa.

Nhìn đôi môi anh đào hồng nhuận và ướt át của nàng Cổ Diêu không nhịn được, tình đầu quả thật rất trong sáng, nhưng là lúc này thiếu niên ngây ngô kia quả thật là không thể nào cưỡng lại được sức hấp dẫn chết người kia.

Cổ Diêu lập tức hôn lên đôi môi anh đào mềm mại của Đoan Mộc Tình, ai lại không thích đầu miệng, nàng chỉ chống cự cho có vài cái rồi cũng thôi, thân thể mềm mại nằm vào trong lồng ngực của Cổ Diêu.

Hai chiếc lưỡi ẩm ướt của song phương quấn lấy nhau, tìm hiểu lẫn nhau, dính chặt vào nhau dường như muốn hòa thành một thể. Thân thể mềm mại của Đoan Mộc Tình rung lên, hiển nhiên là nàng đã động tình. Cổ diêu thấy thế lại càng bị kích thích, hôn không còn thỏa mãn được nữa rồi, hắn muốn thăm dò sâu hơn, khu vực bí ẩn thâm sâu luôn có sức hấp dẫn rất lớn.

Vì vậy bàn tay của Cổ Diêu bắt đầu tìm kiếm xung quang vật áo của Đoan Mộc Tình mà tìm đường vào, di chuyển xung quanh, cảm nhận được làn da mịn màng và trắng nõn của nàng, cuối cùng hắn xuyên qua tầng tầng lớp lớp phòng thủ bên ngoài mà tìm đến được song đỉnh ngọc phong, không ngừng vuốt ve nó, cảm nhận kiệt tác của trời cao.

Tới lúc này thì đã là thời điểm rất thích hợp rồi, y phục của hai người nhanh chóng chuyển từ trên người sang chỗ bãi cỏ, hai thân thể xích lửa quấn lấy nhau.

Gương mặt của Đoan Mộc Tình ửng đỏ, trong ánh mắt của nàng vừa hiện lên sự hi vọng lại có chút lo lắng, đây vốn là tâm tình rất phức tạp của một thiếu nữ trước kinh nghiệm đầu đời, nhưng chính điều đó lại kích thích dục vọng của Cổ Diêu hơn.

Tên đã gắn vào cung, không thể không bắn được, nhưng ngay lúc mà Cổ Diêu vừa định tấn công thì dung mạo của Đoan Mộc Tình trong chớp mắt chợt thay đổi, hoàn toàn khác, mặc dù khuôn mặt này xinh đẹp và quyến rũ hơn Đoan Mộc Tình rất nhiều, nhưng đó không phải là nàng.

Cổ Diêu hoảng hốt, lập tức tỉnh táo lại, huỷ cảnh bị phá tan, không còn bầu trời trong xanh, cũng không có ánh nắng, bãi cỏ không còn, muôn thú cũng không có, Đoan Mộc Tình thì biến mất, trước mắt chỉ còn lại sân khấu hoa lệ và Địch Lệ Nhã xinh đẹp.

Lúc này thì bản nhạc cũng vừa dứt, Cổ Diêu liền buông tay của Địch Lệ Nhã ra, cáo từ rồi đi xuống, trong lòng thâm nghĩ.

Thật là kỳ quái, mỗi lần gặp Địch Lệ Nhã là luôn bị phát sinh ảo giác, không còn nghi ngờ gì nữa, điều này có liên quan đến mị thuật của nàng.

Philip từng nói, sau khi được luyện tập qua Cực Lạc Quyết thì sẽ có khả năng miễn dịch nhất định đối với mị thuật, chính nhờ thế hắn mới có thể hai lần dừng cương trước bờ vực, thoát khỏi cái chết, lúc đầu hắn còn cho rằng tổ sư của hắn quá hoang đường khi đưa ra cái quy định kia, nhưng lúc này xem ra nó quả thật là rất đúng! Ay, sau này trở về cần phải tiếp tục tu luyện Cực Lạc Quyết, trước mặt cao thủ về mị thuật như Địch Lệ Nhã chỉ cần định lực kém một chút là tiêu chắc.

Duy Cương và Thái Lặc cũng bất ngờ, tâm tình của bọn họ đương nhiên là hoàn toàn khác nhau, Duy Cương thì hy vọng Địch Lệ Nhã nhanh chóng khuất phục Cổ Diêu, trong khoảng thời gian này hắn thật sự là ghen tỵ với Cổ Diêu, nhưng mà không ngờ là hắn lại có thể bình an vô sự. Còn Thái Lặc thì lại rất là

cao hứng, Cổ Diêu có thể tránh được ma trảo của Dịch Lệ Nhã thì có thể tiếp tục lợi dụng hắn để đả kích Duy Cương.

Lúc này Dịch Lệ Nhã lợi dụng lúc thân thể hai người tiếp xúc với nhau mà đưa mị độc xâm nhập vào cơ thể Cổ Diêu.

Không chỉ sử dụng mị thuật mà Dịch Lệ Nhã còn có thể nắm bắt được tâm lý của đối phương, nắm được nhược điểm của con mồi, triển khai công kích tinh thần, khiến cho hắn sinh ra ảo cảnh, nếu như Cổ Diêu trong ảo cảnh thật sự cùng Đoan Mộc Tình giả kia phát sinh quan hệ thì nhất định sẽ bị nàng khống chế. Nhưng đáng tiếc là lại bị thất bại trong gang tấc, cũng giống như là lần trước vậy, nỗ lực của nàng đến phút cuối lại bị một cỗ lực lượng thần bí phá tan.

Điều này khiến cho Dịch Lệ Nhã có chút ảo não, không còn hứng nhảy nhót, sau khi cự tuyệt vài yêu cầu của vài thanh niên khác thì rời đi.

Sau khi trở lại phòng thì Dịch Lệ Nhã cảm thấy buồn bực không chịu nổi, dùng đến cả thân thể để thi triển mị thuật, dục vọng của nàng cũng sẽ bị khơi dậy mãnh liệt, nhu cầu cấp bách cần phải được giả quyết, vì vậy nàng vỗ tay mấy cái.

Những đồ chơi của nàng đang du dương bên ngoài nghe được hiệu lệnh của nàng thì lập tức nhanh chóng tiến vào thực hiện sứ mạng của bọn họ.

Nhưng là lần này thì Dịch Lệ Nhã lại không hề có chút khát vọng nào. Vì vậy tên đồ chơi của nàng có thể nói là xui xẻo, khi hắn vừa định cởi áo của nàng ra thì nàng nhú mào, bóp cổ của hắn, một tiếng rắc vang lên, mặt của tên kia chuyển ra sau lưng, tuyệt khí bỏ mạng.

Những người khác thấy hành động của Dịch Lệ Nhã thì dừng bước, ngập ngừng không dám tiến lên.

Dịch Lệ Nhã đã phủ thêm áo ngoài, bước qua thì thể khí tựa như không thấy. Đây là đồ chơi mà nàng vừa có được không lâu, tuổi còn trẻ, anh tuấn, bởi vì hắn bị nàng hấp thu tinh nguyên cũng không nhiều nên thân thể vẫn còn rất là cường tráng, tràn đầy sức sống, có thể nói hiện đang là nam sủng của Dịch Lệ Nhã, nhưng bây giờ lại bị bẻ cổ mà chết.

Một nam sủng bị mất đi tính mạng như thế này thì đối với Dịch Lệ Nhã là rất lãng phí, nhưng sau khi nhìn thấy khuôn mặt đờ đẫn của hắn thì lại sinh ra phản cảm.

Một món đồ chơi không có cảm giác, cho dù có là đồ mới chỉ chẳng nữa thì cũng không thể nào so được với một nam nhân chân chính được.

Đây là lần đầu tiên Dịch Lệ Nhã có ý nghĩ như thế, tâm tình bị dao động là điều tối kỵ đối với người tu luyện mị thuật, người tu luyện mị thuật phải coi tất cả các con mồi là công cụ để mình tăng thực lực.

Dịch Lệ Nhã nhận ra được lúc này bởi vì dùng mị thuật đối với Cổ Diêu không có tác dụng, cảm thấy tổn thương nên tâm tình mới dao động.

Bất quá Dịch Lệ Nhã nhanh chóng khống chế lại được, sẵn bản thất bại cũng không khiến nàng cảm thấy bực tức, mà ngược lại còn cảm thấy vui.

Khiêu chiến, có khi cũng có thể mang đến niềm vui thú.

Trò chơi này thật sự là càng ngày càng vui.

192. Quyển 14 : Yêu Nguyệt Công Chúa – Chương 01: Khánh Điện

Mà Pháp La Tư nằm ở trung tâm của thành đứng sừng sững, chiếm diện tích hơn mấy trăm héc ta, một cung điện hùng vĩ, nó rộng bao la bát ngát, cho dù là nó độc lập một mình thì cũng có thể tạo thành một thành thị, người lần đầu đến đây nếu như không có người dẫn đường thì rất dễ bị lạc, không tìm được lối ra.

Đây chính là ma cung, là cung điện của ma vương Tà Khôi, là thánh địa trong mắt của người ở thâm uyên.

Ngoại trừ Tà Khôi ra thì còn có rất nhiều Ác Ma cư ngụ ở đây, bọn họ đều là thân tín hoặc là trợ thủ đắc lực của ma vương Tà Khôi, có huyết thống cao quý, trời sinh ra đã là Ác Ma, mà bá tước Dracula, người bắt Hàn Đan đi cũng là một trong số đó, nên có thể nói ma cung là một nơi ngoạ hổ tàng long, cường giả vân tập.

Đi theo Thái Lặc đến đây, sau khi nhìn thấy tình huống của ma cung, Cổ Diêu cảm thấy may mắn là không có hành động tùy tiện, nếu không thì phiền roài.

Ngay cả thị vệ bình thường cũng có thực lực không tệ, cho dù hắn là một đạo tặc cao siêu, nếu như không biết được kết cấu của ma cung và thực lực của những người ở đây thì việc lén lút tìm kiếm Hàn Đan cũng cực kỳ khó khăn.

Bây giờ thì tốt rồi, có thể danh chính ngôn thuận ra vào, việc này đối với việc thăm dò rất có lợi, chỉ tiếc một điều duy nhất chính là trong ma cung có rất nhiều trọng địa, ví dụ như là tẩm cung của ma vương hoặc các đại quý tộc thì không được phép vào.

Cũng may vì để chuẩn bị chu đáo cho lễ mừng sinh nhật lần thứ hai mươi của Yêu Nguyệt công chúa, để làm cho không khí đặc sắc và náo nhiệt hơn nên ma cung cũng bắt nghiêm ngặt hơn so với bình thường không ít. Trước kia, theo như Thái Lặc nói, khi hắn tiến vào ma cung để làm việc thì nơi này vô cùng nghiêm cẩn. Không thể tùy ý đi lại, hầu như là đi đến đâu cũng đều có thị vệ đi theo.

Cho nên, Cổ Diêu phải cảm kích Yêu Nguyệt công chúa Katherine, vì nàng đã gián tiếp giúp hắn không ít.

Ác Ma thiếu nữ vừa tròn hai mươi tuổi kia theo như hắn biết thì là cháu gái của ma vương Tà Khôi, được Tà Khôi sủng ái cực kỳ, từ việc tất cả các nhân vật trọng yếu của thâm uyên đều được mời đến dự sinh nhật lần thứ hai mươi của nàng là có thể nhận ra được, có thể được xem như là một buổi tiệc lớn nhất của thâm uyên.

Ít nhất cũng phải ở cấp bậc của Thái Lặc cùng với duy cương thì mới có thể được mời, Cổ Diêu chỉ là thân phận tùy tùng mà thôi, tuy được đi vào ma cung nhưng không có tư cách tham gia các tiết mục quan trọng.

Nếu như làm lễ long trọng như thế thì sẽ không thể nào kết thúc trong một ngày được. Tiệc sinh nhật lần thứ hai mươi của Katherine có thể cần đến ba ngày mới kết thúc.

Vì tôn trọng Katherine, cũng chính là tôn trọng ma vương Tà Khôi, hầu như toàn bộ người được mời đều đến ma cung rất sớm.

Thái Lặc đã sớm xử lý công sự ở thành ngân nguyệt. Rồi giao lại công việc cho cấp dưới, trước lễ mừng sinh nhật một ngày đã đến pháp la tư.

Ăn ở thì không cần phải quan tâm, ma cung đã sớm chuẩn bị tốt cho các vị khách mời.

Sau khi dùng một bữa cơm thịnh soạn. Khi màn đêm buông xuống thì Cổ Diêu có ý định ra ngoài thăm dò một phen, thời gian hắn ở lại ma cung có thể chỉ là ba ngày, mà ma cung này thì lại có thể nói là khổng lồ, không thể nào trong một khoảng thời gian ngắn này thăm dò hết được, vì thế mỗi một thời khắc đều vô cùng quý giá, không thể lãng phí được.

Khi vừa ra cửa thì lại đụng ngay thái lặc, trên danh nghĩa, Cổ Diêu chính là tùy tùng của Thái Lặc nên được an bài ở cùng một chỗ.

Nhìn thấy Cổ Diêu thì Thái Lặc liền tươi cười nhiệt tình, nhưng mà bởi vì cơ thể không trọn vẹn cho nên nụ cười của một bộ xương khô khó mà rõ ràng được. Cổ Diêu chỉ là thông qua xương miệng của Thái Lặc mà phán đoán thôi.

” Chào buổi tối, Diêu Cổ đại nhân, nguyện vọng của ngài đã được thực hiện rồi, giờ phút này ngài có cảm tưởng thế nào?”

Cổ Diêu làm ra bộ dáng vô cùng kích động:” Nhờ phúc của ngài. Thái Lặc đại nhân, ta cuối cùng có thể nhìn thấy ma cung. Nó còn hùng vĩ hơn trong tưởng tượng của ta rất là nhiều. Từ lúc tiến vào ma cung đến nay, tâm trạng của ta lúc nào cũng hưng phấn, thậm chí là còn hưng phấn hơn cả thời gian ta say đắm trong mối tình đầu! Ày, xin tha thứ cho việc ta dùng từ có vẻ quá khoa trương, nhưng quả thật là cảm xúc của ta lúc này khó có thể dùng từ ngữ để mà hình dung!”

” Việc này ta cũng biết, Diêu Cổ đại nhân.” Thái Lạc tỏ vẻ hiểu:” Lần đầu tiên ta đến được ma cung thì cảm giác cũng không khác gì ngài lúc này, nói thật, lúc đó ta còn nghĩ là muốn hôn lên mỗi tấc đất, còng cổ ở nơi này, thậm chí là cả nhà vệ sinh nữa!”

<@-.-’>

‘Sự hài hước’ của Thái Lạc khiến cho Cổ Diêu mún bất tỉnh nhân sự, hần tưởng rằng lời nói của mình đã khiến cho người khác phải nổi da gà rồi, nhưng nếu như so với bộ xương khô này thì còn thua kém rất nhiều, quả nhiên là nhân ngoại hữu nhân, thiên ngoại hữu thiên!

Sau khi không còn xấu hổ Cổ Diêu liền nói tiếp:” Nếu như đêm nay ta ở lại trong phòng thì chắc chắn sẽ hối hận, vì thế ta muốn đi dạo quanh đây một vòng, để có thể biết thêm được về phong cảnh của ma cung.”

Thái Lạc gật đầu:” Diêu Cổ đại nhân, tâm tình của ngài ta có thể hiểu được, nhưng mà ...”

Hần nói đến đó thì ngữ khí thay đổi:” Trong ma cung có rất nhiều khu vực không cho phép người ngoài vào, ví dụ như là tẩm cung của ma vương hoặc là của các bá tước, nơi cúng tế, bảo khố, hy vọng ngài có thể chú ý một chút, nếu như có hiểu lầm gì xảy ra thì hậu quả sẽ rất là nghiêm trọng.”

Thái Lạc nhìn thấy Cổ Diêu chỉ là một án sát sử, một chức vụ chỉ là thùng rỗng kêu to mà lại dám trêu chọc đến duy cương, nên đoán rằng hắn là một người không biết nặng nhẹ, sợ hắn gây chuyện ở trong ma cung, mà hắn thì lại là người mang Cổ Diêu vào cho nên lúc đó sẽ không thể tránh khỏi được.

Cổ Diêu cười nói:” Yên tâm đi Thái Lạc đại nhân, ta chỉ là đi dạo mà thôi, sẽ không gây phiền toái cho ngài đâu, nơi này là nơi mà ma vương điện hạ tọa trấn, ta có ăn gan hùm ruột báo cũng không dám làm càn đâu. Nếu như Thái Lạc đại nhân không yên tâm thì có thể đi dạo cùng ta.”

Lời tuy là thế nhưng mà Cổ Diêu khẳng định là Thái Lạc cũng không có nhân rồi như thế, với tính cách của hắn thì sẽ không thể nào bỏ qua cơ hội bái phỏng với các nhân vật trọng yếu của thâm uyên đã tập trung ở đây để tạo nên quan hệ tốt. Hơn nữa, cho dù Thái Lạc có đi theo thì cũng không sao, dù sao thì hắn cũng chỉ có ý định đi quan sát kết cấu của ma cung mà thôi, không cần phải lén lút.

” À, không cần đâu Diêu Cổ đại nhân, ta còn có việc, không thể nào đi cùng với ngài được, ngài cứ thông thả đi dạo, nhưng nên sớm trở về, nếu như ở bên ngoài quá trễ thì có khả năng sẽ bị thị vệ nghi ngờ.” Hoàn toàn đúng như là Cổ Diêu dự đoán, Thái Lạc cự tuyệt yêu cầu.

Cổ Diêu gật đầu nói:” Được, ta biết rồi.”

Thái Lạc lại nói:” Đúng rồi, Diêu Cổ đại nhân, ngày mốt chính là sinh nhật của công chúa Katherin, theo quy tắc thì mỗi người tiến cung phải dâng lên một phần lễ vật, vấn đề này thì ngài không cần phải lo lắng, ta đã giúp ngài chuẩn bị rồi.”

Quà sinh nhật của Yêu Nguyệt công chúa hiển nhiên là phải có chút phân lượng mới được, Thái Lạc lo lắng Cổ Diêu dâng lên món quà không có giá trị, vì thế thay hắn chuẩn bị một phần, coi như là giúp hắn một lần.

” Nếu thế thì thật là tốt quá, nhưng mà dù sao thì cũng là sinh nhật của công chúa, ta dù sao cũng phải tổ chức thành ý, Thái Lạc đại nhân, ta có một cây trâm, ngài giúp ta tặng lên cho nàng.” Cổ Diêu chắc chắn là không thể tham dự lễ sinh nhật của công chúa Katherine nên chỉ có thể nhờ thái lạc.

Thực ra thì tặng hay không cũng không quan trọng, nhưng dù sao thì Cổ Diêu cũng cảm thấy nên cảm ơn vị Yêu Nguyệt công chúa kia đã tạo cho mình cơ hội tốt này nên cũng muốn biểu đạt một chút tâm ý.

Thái Lạc tiếp nhận hộp gấm trong tay của Cổ Diêu, không biết nó là gì, nếu như chỉ là một lễ vật tầm thường thì tốt nhất là quên nó đi, và thay vào lễ vật do mình chuẩn bị. Dù sao thì Yêu Nguyệt công chúa nhận được không biết bao nhiêu là lễ vật, cho dù không nhận được thanh ngọc trụ này thì Cổ Diêu cũng không biết.

Nhưng mà khi mở hộp gấm ra thì hắn liền thay đổi chủ ý.

Đó là một thanh ngọc trụ có hình con gà ở trung tâm, nó cũng không có hoa lệ, xem ra thì cũng không có gì đặc biệt, nhưng nó có ưu điểm là rất tinh khiết, không hề có chút tì vết, giống như là một xử nữ thuần

kiết, hẳn dùng vu thuật để đưa năng lượng vào dò xét và quan sát thì cũng không tìm được một chút tạp chất nào.

Thái Lặc cũng là một người có kiến thức, không có tạp chất hiển nhiên là ngọc tốt, có thể nói là trân quý. Đối với nam nhân ở ma giới, nơi mà sức mạnh là tất cả thì thanh ngọc trụ này không có nghĩa gì cả, nhưng mà đối với phụ nữ thì lại khác, một vật phẩm có giá trị hay không thì ngoài khả năng hữu dụng ra còn phải xinh đẹp, nữ nhân đều thích vật đẹp, cho dù có là sử dụng hay không.

Bỏ đi lo lắng, Thái Lặc quyết định sẽ dùng nó làm lễ vật tặng lên cho Yêu Nguyệt công chúa, ngọc trụ tinh khiết này dù nàng không thích đi chăng nữa thì ít ra nàng cũng không có ghét nó.

Thanh ngọc trụ đó có tên gọi là “Thiếu Nữ Đích Tâm”, là vật Cổ Diêu có được do làm nhiệm vụ, bởi vì thanh thiếu nữ đích tâm này có hình dáng khá giống với thanh ngọc trụ do Hàn Đan tặng hẳn lúc còn ở duyệt lai khách sạn, cho nên khi thấy nó thì Cổ Diêu liền nhớ đến Hàn Đan, nàng cũng là một thiếu nữ hồn nhiên ngây thơ, nên phá lệ không lấy phần thưởng cao cấp hơn mà chọn nó.

Nếu như không ngoài ý muốn thì cũng đã sắp thấy được Hàn Đan rồi, vì thế Cổ Diêu mới đem nó tặng, vì hy vọng nó có thể giúp cho mình có thêm chút may mắn, có thể thuận lợi gặp được Hàn Đan, trở thành một hồi ức tốt sau này.

Thật ra thì ở Tập Địch đại lục, Thiếu Nữ Chi Tâm cũng không phải là vô cùng quý giá, Cổ Diêu có được là do thực hiện một nhiệm vụ cấp thấp mà thôi, nhưng mà ở Ma Giới thì ngọc tinh khiết rất là hiếm, mà hiếm thì quý, vì thế giá trị của nó được tăng lên rất nhiều, vì thế mới hợp mắt của thái lặc.

Lúc này Thái Lặc còn không biết được rằng thanh ngọc trụ này đem đến cho hắn những gì ...

193. Chương 02: Huyết Bảo

Cổ Diêu ở bên trong không ngừng đi lại, làm một đạo tặc, hiển nhiên là hắn có biện pháp để nhanh chóng ghi nhớ lại đường đi, mỗi lần đi qua một nơi thì hẳn phải tính ra được thời gian đi qua khu vực này tốn mất bao nhiêu và các vấn đề liên quan đến nơi này, đó là một năng lực không được phép thiếu của đạo tặc.

Có lẽ bởi vì ma cung là nơi ngọa hổ tàng long, thủ vệ cường đại, hoặc là bọn họ chỉ tin tưởng vào thực lực của bản thân nên bọn họ không có nhờ vào ngoại vật để ngăn cản, vì thế Cổ Diêu cũng không có gặp nhiều các cơ quan bảo vệ như ở tập địch đại lục. Cho dù có thì cũng chỉ là các cơ quan đơn giản, với khả năng của Cổ Diêu thì có thể dễ dàng vượt qua.

Vấn đề chính là, trong bóng đêm truyền đến khí tức như có như không của một chủng loại chuyên về hoạt động trong bóng đêm của ma tộc là Ám Tộc, nếu như Cổ Diêu không tu luyện Thiên Ma Quyết, không có linh giác nhạy bén thì rất khó có thể phát hiện ra được.

Bởi vì sinh nhật của yêu nguyệt công chúa nên rất nhiều thủ vệ được phái ra để tuần tra, tránh việc gây ảnh hưởng đến không khí của buổi lễ, vì thế có rất nhiều ám tộc ẩn nấp trong bóng đêm, muốn tránh khỏi bọn họ là có chút khó khăn.

Càng đau đầu hơn chính là bởi vì thân phận của Dracula vượt ngoài dự kiến của hắn cho nên kế hoạch ban đầu hoàn toàn bị rối loạn, vốn hắn tưởng rằng Dracula chỉ là một cao thủ nổi danh ở ma giới mà thôi nhưng không ngờ hẳn lại là thân tín của Thâm Uyên Ma Vương, ở trong ma cung, cho dù Phong Điền Nhị Quái có được năng lực thông thiên thì ‘song quyền nan địch tứ thủ’!

Xem ra, kế hoạch cần phải thay đổi, cần phải lén lút cứu Hàn Đan từ tay của Dracula rồi sau đó thông qua Thuần Vu Tuyên mà tìm đường ra khỏi Ma Giới, nhưng mà trên đường về có thể tránh thoát được sự chú ý của Dracula hay không cũng là một vấn đề.

Nhưng mà lúc này chưa chắc Đan Đan đang ở trong ma cung, nếu như không tìm được nàng thì chắc phải ép hỏi Dracula mới được, nếu thế thì không thể nào tránh khỏi việc phát sinh xung đột.

Ày, thật là khó quá đi!

Các khách nhân đến từ các nơi ở thâm uyên đêm nay cũng ở ma cũng nên đi bái phỏng lẫn nhau là không ít, vì thế Cổ Diêu cũng gặp phải một vài người, đều là những cao thủ danh chấn một phương của thâm uyên, có điều Cổ Diêu đối với ma giới thì kiến thức thô thiển, căn bản không thể nào nhận ra bọn họ được.

Cổ Diêu cúi đầu suy nghĩ, cho đến khi phía trước truyền đến tiếng chân.

Đoàn người phi như bay trên đường. Ở bên trong là một chiếc xe, to lớn và xa hoa, từ trang trí của chiếc xe có thể nhận biết được chủ nhân có thân phận rất cao quý, còn có hai hàng thị vệ cưỡi ma thú mở đường.

Cổ Diêu cảm thấy rất là kỳ quái, cuối cùng là ai. Thật là phô trương.

Vì tỏ vẻ tôn trọng đối với Ma Vương, cho nên các khách nhân đến đây đều để thú cưỡi lại ở bên ngoài, chỉ đi bộ bên trong ma cung, hơn nữa mỗi người chỉ mang theo vài thị vệ, chiếc xe kia thì có hơn mười mấy người hộ giá, ở bên trong ma cung mà thế thì quá là huênh hoang.

Suy nghĩ một chút, Cổ Diêu liền nhận định đó chính là quý tộc ở trong ma cung, ngoại trừ việc bọn họ là chủ nhân ở đây ra thì hẳn là không còn ai lại làm cần như thế cả.

Xe chạy ngang qua người, nhìn qua tấm rèm che lấp, có thể thoáng nhìn thấy được bên trong là một thiếu nữ, nhưng chưa kịp nhìn rõ thêm thì xe thú đã chạy qua.

Cổ Diêu kinh ngạc, mặc dù chỉ trong một khắc ngắn ngủi nhưng hẳn vẫn có thể nhận ra thiếu nữ đó là nhân loại. Trước khi biến thân thì đa số các đại Ác Ma có bề ngoài rất giống với nhân loại, nhưng trang phục thì lại khá là khác nhau, các nữ Ác Ma thì đa số là hào sảng. Tóc ít khi nào cài thoa hoặc trâm, đây có thể nói là một điểm đặc biệt.

Ngoại trừ việc đó ra thì khí chất của nhân loại và Ác Ma cũng có chút khác nhau, bởi vì các nữ Ác Ma rất là cường hãn, nên khiến cho người khác có cảm giác rất là mạnh mẽ, cho dù mà đệ nhất mỹ nữ của ma giới là địch lệ nha cũng không có ngoại lệ, mà đa số nữ tử của nhân loại đều rất là nhu hòa, ngoại trừ một số trường hợp đặc biệt như Đông Phương Lộ ra mà thôi.

Ở ma giới mấy tháng, Cổ Diêu dường như cảm thấy Ác Ma và nhân loại đã dễ dàng phân biệt hơn, không còn nhầm lẫn nữa, trừ phi là Ác Ma đó ngụy trang.

Mà thiếu nữ trong xe lúc nãy thì mặc trang phục rất giống nhân loại. Tuy nói là nhân loại ở ma giới cũng có được các vị trí quan trọng nhưng dù sao cũng không phải là ma tộc, có thể có được tước vị đã là hi hãn lắm rồi, hơn nữa những người bên cạnh Ma Vương đều là thân tín của hắn nên nhất định là người cùng tộc. Vì thế ở trong ma cung xuất hiện một thiếu nữ nhân loại thì là rất đặc biệt.

Đoàn người dần dần đi xa. Cổ Diêu có cảm giác là thiếu nữ vừa nhìn thoáng qua kia rất quen, hình như là đã gặp qua ở đâu rồi, nhưng Cổ Diêu không thể nào nhớ ra được, nên cũng không muốn suy nghĩ tiếp. Phải biết rằng hắn đã đến ma giới được hai ba tháng rồi, còn đối phương lại là một nhân vật lớn ở trong ma cung, làm sao hắn có thể biết được chứ.

Lại mấy giờ trôi qua, trăng đã sắp lên trên đỉnh đầu, người đi lại trong ma cung cũng thưa thớt nhiều, thái lặc đã từng nhắc là nếu đi lại trong ma cung khuya quá thì có thể thủ vệ sẽ hỏi han, vì thế Cổ Diêu chuẩn bị đánh trống thu binh.

Mặc dù đã dùng đến tốc độ và hiệu suất nhanh nhất để hành động nhưng Cổ Diêu tính ra bây giờ chỉ là thăm dò được một phần tư của ma cung mà thôi, cũng may là còn 3 ngày thời gian, nhân dịp trí nhớ còn rõ ràng tốt nhất là nên về vẽ lại.

Cổ Diêu đang định quay trở về thì nghe được tiếng nói:” Bá tước điện hạ, ngài đã trở về.”

Ngẩng đầu nhìn về phía trước, trong lòng của Cổ Diêu chấn động.

Phía trước là một tòa thành, tựa hồ đã rất là lão rồi, hoang tàn vô cùng, cả tòa thành là một màu máu, nhìn thấy cũng phải giật mình, cả tòa thành không có một ngọn đèn, quá mức yên tĩnh, cho dù là có ánh trăng chiếu xuống thì cũng không làm giảm bớt cảm giác âm trầm của nó.

Trước cửa có mấy người đang đứng, ngoại trừ số thủ vệ đó ra thì còn lại một trung niên nam tử mặc một chiếc áo đuôi én màu đen, cổ áo dựng thẳng, cả người được bao phủ trong áo.

Quái khách ở Ngã Trạch Lạp Tư, nơi làm nhiệm vụ thực tập, đã bắt đi Hàn Đan, cũng chính là Huyết Ma của Thâm Uyên bá tước Dracula, cuối cùng cũng gặp lại hân!

Dracula không có thay đổi gì nhiều, có thể nói là so với lần trước gặp mặt ở Nhã Trạch Lạp Tư hoàn toàn giống nhau, Cổ Diêu liếc mắt một cái là có thể nhận ra được.

Chuyện cũ tràn về, Cổ Diêu phải cố gắng kềm chế kích động trong lòng mình, vì ngày hôm nay, hân đã chuẩn bị mấy năm rồi, nếu như không phải do may mắn đi vào được ma giới, là mục tiêu lớn nhất của đời hân, thì thậm chí thời gian chuẩn bị còn lâu hơn nữa. Bây giờ, Dracula đang đứng ngay trước mắt làm sao mà hân không kích động được cơ chứ!

Cổ Diêu hít sâu một hơi, tâm tình đang mất khống chế bình tĩnh lại.

Dracula gật đầu: "Uh, hôm nay có vị khách nào đến không?"

"Bấm báo điện hạ, tạm thời không có!"

"Được rồi, nếu như có thì cứ nói là ta có việc nên ra ngoài rồi, hiểu chưa?"

"Vâng, điện hạ!"

Dracula đi vào cổng, quay sang nhìn Cổ Diêu một cái.

Đừng nói bây giờ diện mạo của Cổ Diêu đã thay đổi, Dracula không thể nhận ra được, nam hài ở Ngã Trạch Lạp Tư kia chỉ là một trong vô số người mà hân đã gặp qua, có lẽ hân đã sớm quên đi mất rồi. Dracula chỉ cảm thấy kỳ quái chính là tại sao Cổ Diêu lại đứng ở phía xa để nhìn mình, đến làm khách ở ma cung đều là những cao thủ mà hân đã từng gặp qua, loại hành vi này hình như rất là hiếm.

Mặc dù cảm thấy kỳ quái nhưng Dracula cũng không thêm để ý, hân quay lưng lại đi vào trong.

Dracula mặc dù không nói gì nhưng thủ vệ lại thấy được một động tác nhỏ của hân nên liền đi đến vặn hỏi: "Này, người đứng đây làm gì?"

"Ay, ta đến tham dự khánh điển của Yêu Nguyệt công chúa, đang đi dạo trong ma cung, nên đi ngang qua đây, không biết nơi này là nơi nào?" Cổ Diêu vừa nói vừa chuyển sang hỏi lại.

Dù sao thì nơi này hiện đang có rất nhiều quyền quý, không chú ý mà đắc tội thì sẽ rất phiền, khẩu khí của thủ vệ cũng hòa hoãn hơn nhiều: "Xin lỗi, thật là thất lễ, đây là Huyết Bảo của bá tước Dracula, bá tước điện hạ thích thanh tĩnh, không muốn bị quấy rầy, nếu như không có chuyện quan trọng thì xin ngài vui lòng quay lại."

Quả nhiên là nơi ở của Dracula!

Tâm tình của Cổ Diêu vừa bình tĩnh xuống lại lập tức phức tạp hân lên, phải biết rằng, rất có thể Đan Đan đang ở bên trong!

Hân đã từng chính miệng đáp ứng Hàn đại hộ là sẽ chiếu cố cho Đan Đan, hơn nữa Cổ Diêu đã xem Hàn Đan như là thân muội của mình, nhưng nàng lại bị người khác bắt đi, hân cảm thấy rất là xấu hổ, tự trách bản thân, hân hận không thể lập tức xông vào trong dò xét tình hình.

Nếu như là vài năm trước, khi còn là một tên nhóc thì chắc chắn là hân sẽ làm như thế, nhưng mà lúc này hân đã trưởng thành, hiểu được tính chất của sự việc, vì thế hân mới cố gắng kềm chế xúc động mãnh liệt.

Bất luận là từ góc độ nào đi chăng nữa thì lúc này lên vào trong là một hành động không sáng suốt.

Dù sao thì cũng đã đợi nhiều năm rồi, thêm vài ngày nữa cũng không tính là nhiều.

Lập tức rời khỏi tầm mắt của các thị vệ, Cổ Diêu quay đầu lại nhìn Huyết Bảo, trong đêm tối nó vô cùng tĩnh mịch.

Mấy năm nay, chẳng lẽ Đan Đan cô tịch trong toàn thành không hề có chút sinh khí này sao?

Cổ Diêu cảm thấy trong lòng đau xót, tình cảm trong lòng dâng trào, không cách nào khống chế, cũng hạ quyết tâm, hai ngày tiếp theo, toàn thành này chính là mục tiêu để hắn thăm dò.

Dan Đan, chờ một chút, Cổ Diêu ca ca sắp đến rồi!

194. Chương 03: Ma Vương

Sinh nhật lần thứ hai mươi của Ác Ma là vô cùng quan trọng, nó cũng giống như là lễ thành nhân khi tròn mười tám tuổi của nhân loại vậy.

Ác Ma là sinh vật có trí tuệ cao, tuy có kém hơn loài người một chút, vì thế quá trình phát dục cũng chậm hơn một chút, cho nên hai mươi tuổi mới coi như là thành thực. Nhưng mà một ác ma thiếu nữ có được một lễ mừng sinh nhật thứ hai mươi long trọng như thế này sợ rằng là chưa từng có ai như thế.

Buổi sáng của hôm đó là nghi thức cúng tế ma thần, lễ thành nhân hai mươi tuổi của quý tộc ở a giới đều cũng tế ở điện ma thần, hy vọng có thể được ngài che chở, cũng giống như là nhân loại ở tạp dịch đại lục khi tổ chức lễ thành nhân khi mười tám tuổi thì mời tế ti đến để tẩy lễ, và hướng về quang minh thần để cầu nguyện, đây là đấng chỉ thuộc về tầng lớp quý tộc, bình dân không thể nào có được.

Nghi thức cúng tế do hắc ám tế ti chấp chương, Cổ Diêu thì không thể tham dự nghi thức long trọng này, trong khánh điển của yêu nguyệt công chúa địa vị của hắn quá thấp, có thể đến được ma cung đã là vinh hạnh lắm rồi. Đương nhiên Cổ Diêu cũng không có tí hứng thú nào đối với cô công chúa kia, hắn đến đây là vì Hàn Đan, nếu như không có việc thì gì hắn không cần đến đây, tốt nhất là để dành thời gian chuẩn bị cho hành động của mình.

Cả buổi sáng Cổ Diêu đã tìm được không ít thông tin về HUYẾT bảo, bởi vì Dracula là một hấp huyết quỷ cô tịch và lãnh ngạo, cho nên trong huyết bảo của hắn ngoại trừ hắn ra thì chỉ có được vài thủ vệ, quả gia và các hạ nhân mà thôi, Dracula thậm chí là không có bất kỳ người thân nào.

Tối hôm qua Cổ Diêu phát hiện ra được các thủ vệ cũng chỉ có thực lực tầm thường mà thôi, hạ nhân thì càng không cần phải nói đến rồi, nói cách khác, uy hiếp chính thức trong huyết bảo chỉ là một mình Dracula mà thôi.

Dracula nổi tiếng khắp ma giới với Hấp Huyết Đại Pháp, Cổ Diêu cũng đã từng chứng kiến qua sự lợi hại của nó, vì thế, nếu có thể tránh được hắn là quá tốt.

Cũng giống như các hấp huyết quỷ khác, Dracula cũng thích ẩn náu ban ngày, ban đêm mới xuất đầu lộ diện. Có khi khi màn đêm vừa buông xuống là hắn ra khỏi cửa, đến chừng nửa đêm là về, cũng có khi là đến gần bình minh mới về. Có thể nhận ra được hắn là một người tâm tình tĩnh lặng. Tóm lại, tám chín phần mười là Dracula sẽ ở huyết bảo vào ban ngày, tốt nhất là không nên đi vào lòng những vô đó vào thời gian này.

Mà thời cơ tốt nhất cũng chính là ngày cuối cùng của khánh điển. Đó cũng là đêm yến hội trong sinh nhật của Katherine, là phần quan trọng nhất của khánh điển. Dracula dù rất cô tịch, không thích giao thiệp với người cũng nhất định sẽ đến. Hơn nữa khánh điển sẽ bắt đầu từ tám giờ và duy trì liên tục đến tận hai giờ đêm mới chấm dứt, tổng cộng có hơn năm giờ, đủ thời gian để hành động.

Giữa trưa là lúc các tân khách dâng lễ vật lên để chúc phúc, thời gian của yến hội vừa là thời gian để bọn họ đến phải phỏng yêu nguyệt công chúa và cũng là cơ hội để giao tiếp với nhau.

Sáng ngày thứ hai, tất cả khách nhân lại một lần nữa tập trung trong hội trường lớn của ma cung. Lần tập trung này vốn không được an bài trước, tất cả mọi người đều không rõ nguyên nhân. Đang thảo luận sôi nổi, chỉ chấm dứt thảo luận khi có một người đến.

Đó là một người tản ra khí tức tà ác khắp thân thể, là một ác ma khiến cho người khác hít thở khó khăn, đường nét của khuôn mặt sắc bén mà kiên nghị, ánh mắt lạnh lùng, lợi hại như ưng, thần thái không gian

mà uy, hần không tính là cao lớn nhưng khiến cho người ta có cảm giác như bị núi đè, không thể nào tránh khỏi cảm giác này được.

Tiếng bàn luận chấm dứt, trong hội trường mỗi người đều không hện mà cùng im lặng, ngay cả tiếng kim rơi cũng có thể nghe được, bọn họ cảm nhận được một áp lực vô hình, một cảm giác kính sợ dâng lên từ trong tận đáy lòng.

Phải biết rằng tất cả những người ở đây đều là cao thủ một phương, quen với sóng to gió lớn, có thể khiến cho bọn họ tôn kính và e ngại như thế thì không còn ai khác ngoài một người - Ma Vương!

Người này chính là đế quân của thâm uyên, là người nắm giữ quyền sinh tử của vô số người, Ma Vương Tà Khôi!

Tại Thâm Uyên, hần chính là biểu tượng của quyền lực, không ai dám khiêu chiến quyền uy.

” Cảm tạ các vị đã đến đây để tham dự khánh điển tròn hai mươi tuổi của Katherine.” Tà Khôi từ từ mở miệng, thanh âm của hần trầm thấp và khàn khàn, lại đầy ắp từ tính, và có một sự uy nghiêm không thể kháng cự được.

” Trong số lễ vật của ngày hôm qua Katherine có nhận được một vật này.” Vừa nói chuyện hần vừa mở lòng bàn tay ra, trong đó là một thanh ngọc trụ có hình con gà. Đó là một thanh tiểu ngọc trụ rất là tinh khiết, bóng loáng, không có chút tì vết, ngay cả ánh phản quang cũng rất là nhu hòa.

Nhưng đáng tiếc là ngoại trừ xinh đẹp ra thì nó không có bất kỳ công dụng nào, tất cả mọi người đều nhìn qua nhiều loại bảo vật cho nên có thể nói là hành gia, nên có thể dễ dàng kết luận được nó không phải là bảo vật có công dụng đặc thù gì.

Thái Lặc hơi ngẩng người một chút, rồi đột nhiên khần trương, thanh ngọc trụ đó không phải là lễ vật mà Cổ Diêu đưa cho hần sao?

Sắc mặt của Tà Khôi không có chút thay đổi, hoàn toàn không nhìn ra được suy nghĩ trong đầu hần lúc này, trước sau không thể nhận ra được là hỉ hay nộ. Thái Lặc thấy thế thì càng bất an, chẳng lẽ yêu nguyệt công chúa cũng là một nữ nhân hiện thật, nhìn thấy lễ vật này nên cho rằng đây là một đại sỉ nhục, báo lên cho ma vương.

Nói cũng đúng, nàng đường đường là một công chúa, đã từng gặp qua vô số trang sức vừa xinh đẹp vừa hữu dụng, thì làm sao lại có thể để vào mắt thanh tiểu ngọc trụ này chứ.

Thái Lặc phát hiện ra mình đã phạm phải một sai lầm lớn là đã xem yêu nguyệt công chúa như là một quý tộc bình thường để đánh giá.

Ma vương rất thương yêu công chúa, điều này thì ai ai cũng biết, nếu đúng như dự đoán, Katherine báo lên cho ma vương thì hành vi này chẳng khác nào là xem thường ma vương, hậu quả thật là không thể nào tưởng tượng được.

Bởi vì lúc đầu hần căn cứ vào tâm lý của phụ nữ để phân tích, có cảm giác thanh tiểu ngọc trụ này cũng rất tốt, Katherine hần là sẽ thích, vì vậy nổi lên dã tâm, nói là thanh tiểu ngọc trụ này là do mình tặng, nên bây giờ muốn quy trách nhiệm cho Cổ Diêu cũng không được nữa rồi.

Thái Lặc vốn nghĩ rằng, nếu như Katherine không thích nó thì cũng chỉ thuận tay ném đi thôi ai ngờ nàng lại nói lại cho ma vương điện hạ, bây giờ quả thật là đại họa lâm đầu rồi, nghĩ đến đó thì mồ hôi lạnh trên trán hần tuôn ra như suối, nói không nên lời.

Muốn điều tra ra ai là người tặng lễ vật cũng không có khó khăn, hơn nữa lúc này đang ở trước mặt của ma vương thì Thái Lặc làm sao mà dám phủ nhận, hơn nữa lúc này đang trong thời gian khánh điển, cho dù ma vương có tức giận thì cũng không có muốn thấy máu trong ngày này, nhiều nhất cũng chỉ là phạt nặng hoặc là tước chức mà thôi. Nghĩ đến đó thì Thái Lặc thu hết can đảm bước ra:” Ma vương điện hạ, đây là do hạ quan dâng lên.”

Tà Khôi nhìn Thái Lặc một cái, ánh mắt của hần tựa hồ như là vật chất, đâm thẳng vào sâu trong linh hồn của thái lặc:” Tốt lắm, thái lặc, ngươi quả thật là biết chọn lễ vật!”

Mặc dù nghe như thế nhưng đa số những lời này đều là châm chọc, hầu như tất cả mọi người đều cho là như thế, mà lúc ma vương nói ra những lời này thì cũng đừng nghĩ là hấn tán dương người khác, bởi vì hấn hầu như là không có tán dương người khác.

Tất cả mọi người đều nghĩ rằng Thái Lặc quá ngu xuẩn, tại sao lại dâng lên một vật vô giá trong một khánh điển quan trọng như thế này chứ. Sắc mặt của nữ tước Dịch Lệ Nhã cũng rất là khó coi, Thái Lặc là thủ hạ của nàng, hấn làm thế là cũng ảnh hưởng đến thành ngân nguyệt.

Hai chân Thái Lặc mềm nhũn, quỳ rạp xuống đất, cũng không ngại trước mặt có bao nhiêu người, run rẩy cầu xin:” Xin lỗi ma vương điện hạ, là hạ quan đáng chết, hạ quan đáng chết!”

Diêu Cổ ơi Diêu Cổ, ngươi hại chết ta rồi!

Duy Cương thấy thế thì hả hê, lão gia hỏa Thái Lặc kia không phải rất là khôn khéo sao, sao lần này lại ngu như thế chứ, nếu như ma vương giáng tội cho hấn thì không cần phải tốn sức mà vẫn diệt được tử địch, thật là quá tốt mà.

Một cổ lực nhu hòa từ dưới đất truyền đến, Thái Lặc bị nâng đứng dậy, Tà Khôi vẫn không nhanh không chậm nói:” Đáng chết cái gì, ta đang muốn thưởng cho ngươi đây, Katherine nói là nàng rất thích lễ vật này!”

” Hả?” Thái Lặc không biết là mình có nghe nhầm không nữa, nhưng mà thấy khoe miệng của Tà Khôi có chút tiểu ý, mới biết được là hấn đang đùa.

Phải biết rằng sắc mặt và thần thái của ma vương luôn không thay đổi, cho dù là người trong ma cung cũng rất ít khi nào thấy được hấn cười, điều này chứng tỏ hấn rất là hài lòng.

Mọi người cũng có cảm giác kỳ quái, nghe nói là công chúa Katherine sống trong cung không hề vui vẻ. Ma vương vất hết óc ra cũng không thể nào làm nàng vui vẻ lên được, trong ma cung có vô số bảo vật, mà Katherine chưa từng dòm ngó qua lần nào, không ngờ rằng lễ vật này của Thái Lặc có thể làm cho nàng vui.

Câu nói trước đó của ma vương không phải là châm chọc, mà quả thật là hấn cao hứng vì Katherine vui vẻ.

Tâm tình của Thái Lặc đang từ dưới địa ngục bay vèo một cái lên tận thiên đường, vẫn còn có chút hồi hộp trong lòng, mồ hôi lạnh vẫn còn trên sống lưng.

Tâm tình của Tà Khôi hiển nhiên là vô cùng tốt đẹp, khẩu khí của hấn nhu hòa hiếm thấy:” Thái lặc, ngươi nghĩ thế nào khi tặng lễ vật này cho Katherine?”

Tránh khỏi tai kiếp rồi nên đầu óc của Thái Lặc cũng linh hoạt trở lại, nhanh chóng đáp:” Ma vương điện hạ, là thế này, thanh ngọc trụ kia không hề có chút tỳ vết nào, cũng giống như là công chúa Katherine xinh đẹp và hồn nhiên, vì thế hạ quan nghĩ rằng thanh tiểu ngọc trụ kia rất phù hợp để làm lễ vật.”

” Nói hay lắm!” Tà Khôi đại duyệt, vuốt cằm nói:” Thái lặc, ngươi quả là người tinh mắt, Dịch Lệ Nhã, thuộc hạ của ngươi quả thật là làm tốt lắm.”

Thuộc hạ của mình được chính miệng ma vương tán dương, sắc mặt của Dịch Lệ Nhã rạng ngời, mà sắc mặt của Duy Cương thì lại vô cùng khó coi.

Thái Lặc vội khiêm nhường vài câu, nhưng trong lòng vô cùng mừng rỡ, có thể được ma vương ưu ái, tiền đồ say này nhất định sẽ vô cùng thuận lợi, một bước lên mây rồi, nếu như may mắn thì còn có thể được phong tước nữa.

Hắc, thật là một thu hoạch ngoài ý muốn, lúc này Thái Lặc lại cảm thấy cảm kích Cổ Diêu.

195. Chương 04: Mật Thất

Tân khách cũng mặc trang phục long lẫy, cùng với lễ vật, để tham dự yến hội long trọng trong ma cung. Đây là tiết mục duy nhất là Cổ Diêu có thể tham gia được, vì để cho khách điển có thể đạt đến trình độ long trọng nhất có thể cho nên mọi người trong ma cung đều có thể tham gia, kể cả tân khách có địa vị thấp kém, dù sao đi nữa thì đây cũng là sinh nhật của Katherine, người ta đến chúc mừng mà không thêm liếc mắt nhìn một cái thì cũng không được cho lắm. Hơn nữa dù sao thì tẩm cung của ma vương cũng rất là lớn có thể chứa được hơn cả vạn người.

Đây cũng là một cơ hội để có thể chiêm ngưỡng vẻ đẹp của công chúa Katherine, và đây cũng chính là nguyên nhân chính của tân khách đến tham dự yến hội, nghe nói công chúa Katherine đã là một mỹ nhân từ khi còn trong bụng mẹ, hơn nữa lại có thân phận tôn quý, ai ai cũng muốn được chiêm ngưỡng, vì thế yến hội vô cùng náo nhiệt.

Các cầm sư của tộc bốn tay đều tạo nên những điệu nhạc tuyệt vời, các giọng ca vàng của Mị Âm Tộc cất lên tiếng hát của mình, mỹ nữ xà cùng với điệu yêu thì nhảy múa, ma pháp sư thì dùng ma pháp bắn lên không trung tạo nên một tràng pháo hoa rực rỡ, hết sức xa xỉ.

Khách quý của buổi tiệc ngoại trừ các nhân vật trọng yếu của Thâm Uyên ra thì còn có không ít người của sáu phe cánh còn lại đến để chúc mừng, Thâm Uyên là một trong các thế lực lớn nhất của Ma Giới, bất luận là ai cũng muốn có được mối quan hệ tốt đẹp.

Địch Lệ Nhã thì vẫn như thế, sức quyến rũ của nàng tỏa khắp tứ phía, nàng mặc một chiếc đầm dạ hội dài màu olive, phía dưới chiếc đầm có hàng trăm nếp xấp đều nhau, đôi găng tay của nàng đeo được làm từ tơ tằm thượng hạng, và có dạng lưới, không có gì bất ngờ khi nàng là chính là tâm điểm ở giữa sân. Phải biết, Địch Lệ Nhã không chỉ đơn giản là đệ nhất mỹ nữ của Thâm Uyên mà là đệ nhất mỹ nữ của Ma Giới. Bất kể là trong trường hợp nào đi chăng nữa thì tuyệt thế mỹ nữ luôn có một sức hút mãnh liệt đối với nam nhân.

Nhưng mà hầu hết tất cả các nam khách nhân đều nghe nó qua về vẻ đẹp và sự lợi hại về mị thuật của nàng, bọn họ chỉ đành đứng đó mà thưởng thức vẻ đẹp của nàng mà thôi chứ không dám có một ý nghĩ tươi đẹp nào hết, nhưng cũng có một số các khác nhân từ ngoài Thâm Uyên đến, lần đầu tiên được chứng kiến vẻ đẹp diễm đảo tâm hồn của nàng liền bắt đầu bám lấy mà tán tỉnh. Không còn biết đây là đâu nữa mà chỉ cố dính chặt vào hông của nàng mà thôi.

<@he he=" ngai=" quá,=" ở=" đây=" đúng=" ra=" là=" bám=" đuôi=" nàng,=" nhưng=" mà=" hem=" thấy=" tả=" nàng=" có=" đuôi=" nên=" chắc=" là=" không=" có=" đuôi=" để=" bám=">

Cũng may là Địch Lệ Nhã không có xuống tay với số khách quý này, nếu không thì bọn họ chắc chắn là trở thành đồ chơi cho nàng rồi.

Các thanh niên bị mê hoặc mà đi cùng với trưởng bối thì đành ngậm ngùi bị kéo đi chỗ khác, bởi vì trưởng bối của họ cảm thấy hành động của họ không được đẹp cho lắm. Còn những thanh niên mà một mình đi đến đây thì vẫn tiếp tục bám theo Địch Lệ Nhã không muốn rời.

Trong lúc bị vây quanh bởi vô số người, Địch Lệ Nhã thấy được Cổ Diêu. Hai mắt sáng ngời, lập tức bỏ qua đám ‘cuồng phong lãng điệu’, nhẹ nhàng uyển chuyển đi đến bên cạnh Cổ Diêu:” Diêu Cổ, thật là vui khi thấy cậu ở chỗ này.”

Địch Lệ Nhã đã sớm biết là Cổ Diêu đi theo thái lặc tới ma cung để tham gia khánh điển mừng sinh nhật lần thứ hai mươi của Katherine, nhưng suốt mấy ngày nay nàng không thấy hắn.

Cổ Diêu cười nói:” Ta cũng thế, nữ tước, bất kể là ở đâu đi chăng nữa thì nữ tước vẫn xinh đẹp vô cùng.”

” Diêu Cổ, dường như cậu lại quên mất quy củ rồi!” Địch Lệ Nhã oán giận nói với Cổ Diêu, thần thái của nàng lúc này rất là hút hồn, khiến cho hai mắt của các thanh niên quý tộc bám theo nàng như muốn nhảy ra ngoài luôn. Cổ Diêu biết quy củ nàng nói ở đây là không xưng hô theo quan hàm nên vội vàng nói:” He he anh quên mà Pé.”

” Chỉ xin lỗi không thôi thì không được. Diêu Cổ, ta muốn trừng phạt cậu.” Giọng điệu của nàng rất là mập mờ, điều này khiến cho đám cuồng phong lãng điệp phía sau dường như muốn tan nát tâm hồn, trừng phạt, nghe giọng điệu của nàng thì hẳn phải là rất sung sướng, ày, tại sao, tại sao, người bị nữ tước Dịch Lệ Nhã trừng phạt không phải là mình chứ!

” Ay da, trừng phạt thế nào?”

” Ta vẫn chưa nghĩ ra. Khi nào nghĩ ra rồi sẽ nói lại cho nhà ngươi nghe, hì hì ...” Dịch Lệ Nhã nói xong thì tung tăng rời đi. Nàng biết, muốn chinh phục trái tim người thanh niên trước mắt này thì không thể nào dùng phương pháp cấp bách như hai lần trước được, phải từ từ mà nung thiêu đốt mới được, thông qua nhiều lần tiếp xúc, mỗi lần từ từ bồi dưỡng tình cảm, từ từ mà thu hút hẳn, đến lúc đó thì hẳn sẽ không thoát khỏi lòng bàn tay của mình được.

Khi chuẩn bị khuất khỏi tầm mắt của Cổ Diêu là nàng liền quay đầu lại hướng về phía Cổ Diêu mỉm cười rồi mới biến mất trong rừng người ở đây. Phương pháp này của nàng quả thật là rất hiệu nghiệm, nó khiến cho trái tim của Cổ Diêu cảm thấy ngứa ngứa, hầu như là muốn đuổi theo nàng, vất vả lắm mới kềm chế nổi xúc động. Nữ ác ma này quả là biết ‘hấp’ dẫn người khác mà!

Sau đó hắn đi dạo xung quanh, chờ cho đến tám giờ, Katherine sắp xuất hiện, tất cả mọi người bắt đầu trông ngóng.

Cổ Diêu đối với Yêu Nguyệt công chúa kia cũng có chút hứng thú, nhưng mà lúc này là lúc mà Dracula không có ở Huyết Bảo, tên Huyết Ma kia không thích giao tiếp vì thế phải đến lúc sắp bắt đầu yến tiệc thì hắn mới đến. Hắn vừa đặt chân đến cửa thì từ phía xa đã truyền đến tiếng hoan hô, không cần nghĩ cũng biết là diễn viên chính của đêm nay đã đến.

Cổ Diêu thầm kêu đáng tiếc, mặc dù không tốn nhiều thời gian lắm là có thể nhìn thấy được Yêu Nguyệt công chúa nhưng mà hắn quyết định bỏ qua cơ hội hiếm thấy này. Bởi vì nếu so sánh thì cái cô công chúa Katherine không thể nào quan trọng bằng Đan Đan được, hắn cần phải tranh thủ từng giây để tìm kiếm trong Huyết Bảo. Hắn nhanh chóng đi ra khỏi nơi đó, ở giữa đại sảnh có mấy ngàn người nên cũng chẳng có ai chú ý đến mất đi một người cả.

Khi gần đến Huyết Bảo thì Cổ Diêu nhanh chóng thay đổi y phục dạ hành, mặt nạ cũng thay đổi, thân phận này hiện nay vẫn còn được bảo vệ tốt, lỡ như có chuyện gì ngoài ý muốn xảy ra thì vẫn còn có thể dùng nó được.

Sau vài ngày quan sát thì Cổ Diêu cũng đã có chút hiểu biết về Huyết Bảo, kể cả tình huống xung quanh và thị vệ. Tìm một chỗ bí mật, dùng phương pháp đặc biệt của Tiêu Dao Môn mà phá vỡ tầng kết giới của Huyết Bảo rồi lên vào, sau đó phục hồi lại vị trí bị hao tổn của Kết giới, không để lại một chút sơ hở nào.

Đêm nay trời rất đẹp, trăng rất sáng, nhưng đó lại là tình huống bất lợi đối với đạo tặc, nhưng Cổ Diêu lại không thèm để ý, đầu khí phát ra, thân hình của hắn trở nên mờ ảo, cuối cùng là hoàn toàn dung nhập vào trong bóng đêm, nếu như chỉ dùng mắt thường để quan sát thì cho dù có đứng kề bên cũng không nhìn thấy được. Đây là tuyệt kỹ ẩn thân cao cấp trong Tiêu Dao Vô Ảnh, cần phải luyện vô ảnh đầu khí đến tầng thứ bảy ‘Luyện’ mới có thể thi triển được.

Cổ Diêu không chỉ ẩn đi hình thái mà thôi, còn có hơi thở, vô ảnh đầu khí của hắn đã tu luyện rất là thuần thực rồi, bây giờ hắn hầu như là có thể dung nhập vào trong không gian, nếu như không đụng phải cao thủ ở cự ly gần thì hầu như không ai có thể phát hiện ra được.

Sau khi thi triển thuật ẩn thân, hơn nữa bọn thị vệ của Huyết Bảo không có tư cách thể tham dự khánh điển mừng sinh nhật của Katherine nên cảm thấy rất là buồn chán, nên tụ lại một chỗ nói chuyện phàm với nhau, do đó hoàn toàn không nhận biết gì về việc Cổ Diêu lên vào trong.

Với thực lực hiện giờ của Cổ Diêu thì khi thi triển ẩn thân thuật vẫn có thể sử dụng khinh công mà không bị phát hiện. Vì thế tốc độ của hắn rất là nhanh, không đến nửa phút là đã đến trước Huyết Bảo.

Càng đến gần thì tòa thành huyết sắc này càng âm u, bên cửa có điêu khắc hai hấp huyết quỷ đang giương nanh múa vuốt, bộ dáng hung tợn. Cửa lớn cũng không phải là hình chữ nhật mà có hình như là một cái miệng đầy máu đang mở to, giống như là đang muốn nuốt chửng người khác, trên đỉnh của cánh cửa có hai

viên hồng bảo thạch, phát ra hồng quang âm đạm, giống như là đang nhìn thẳng vào người đối diện vậy, khiến cho người ta cảm thấy sợ hãi.

Nhưng những hình ảnh này không thể nào dọa Cổ Diêu được, tục ngữ có câu Nghệ Cao Đảm Đại, hơn nữa kiếp đạo tặc là phải xông pha cổ mộ, hình ảnh trước mắt hắn cũng chẳng có gì là xa lạ hay ghê gớm cả, sau khi quan sát một chút thì hắn tiến vào trong.

Trước mặt là một đường vòng, dài thăm thẳm, không biết là nó dẫn về đâu, hai bên có các thạch điêu hấp huyết quỷ, trong bảo vô cùng u ám, không có đèn, trên thạch điêu phát ra hồng quang từ hai mắt của hấp huyết quỷ, và đó cũng chính là ánh sáng duy nhất của nơi này.

Trong Huyết Bảo tĩnh mịch khó tả, tĩnh lặng đến nỗi khiến cho người ta có cảm giác không thoải mái, cho dù chỉ là một cây kim rớt xuống thì người ta cũng có thể nghe được tiếng vang của nó, bởi vì ngoại trừ tiếng vang đó ra thì không có bất kỳ thanh âm nào quấy nhiễu nữa cả, vì thế Cổ Diêu càng chú ý hơn, bởi vì chỉ cần phát ra một tiếng động thì sẽ không ổn.

Huyết Bảo chỉ tĩnh lặng không thì còn đỡ, mà nó lại không có bất kỳ một tia sinh khí nào nữa chứ, nếu như có người sinh sống thì nhất định sẽ có một tia sinh khí. Cổ Diêu đi dọc theo con đường, đi sâu vào trong mà chưa từng đụng phải một người nào, kể cả chó ba đầu, là sủng vật thường thấy ở Ma Giới cũng không có.

Xem ra tin tức kiếm được là không có sai, Dracula quả nhiên là rất cô tịch, cả một cái Huyết Bảo to lớn thế này mà trống rỗng, như thế thì tốt rồi, đỡ phải đổ kị quá nhiều.

Tất cả các phòng trong Huyết Bảo đều mở cửa, hay nói đúng hơn là không có cửa, nên dễ dàng tìm hiểu, Cổ Diêu nhanh chóng đi dạo vài vòng, lục soát khắp nơi. Ngoại trừ một lão quản gia với cái miệng đầy răng và luôn khoe ra, hai mắt thì mờ, xem ra có thể xuống lỗ bất cứ lúc nào, cùng với hai nha hoàn với sắc đẹp không thẹn với tên của chủng tộc 'Dạ Xoa', và mấy vệ binh ở ngoài thì Cổ Diêu không còn phát hiện gì khác.

Trái tim của Cổ Diêu nhất thời nhói lên, chẳng lẽ Hàn Đan không bị nhốt trong Huyết Bảo? Như thế thì đêm nay chẳng khác nào công cóc, và quan trọng hơn hết là nàng không có vấn đề gì. Thái độ của Dracula ngày hôm đó ở Ngã Trạch Lạp Tư cho thấy hắn sẽ không hút máu của Hàn Đan nhưng mà không thể loại trừ khả năng này ra được.

Chuẩn bị kế hoạch lâu như thế cuối cùng lại có kết quả giống như ngày hôm nay, mọi cố gắng đều uổng phí, chỉ là cố gắng níu kéo hy vọng mà thôi, bất kể là ai tổng trưởng hợp như thế thì cũng không thể nào tính toán được, tâm tình của Cổ Diêu lúc này loạn cả lên.

Đan Đan, cuối cùng thì muội ở đâu?

Á, đúng rồi, mật thất! Cổ Diêu vỗ đầu một cái, dường như là nhớ ra cái gì đó.

Trước khi tìm kiếm xung quanh thì hắn phát hiện tại tầng cao nhất có một gian mật thất, nhưng mà hắn vốn có ý định tìm kiếm xung quanh trước, nếu như không tìm được Hàn Đan thì mới đi vào đó sau. Quan tâm tắc thiết, với trình độ đạo tặc như hắn mà còn phạm phải sai lầm như thế nữa thì nếu như Philip có biết chắc sẽ gõ đầu u đầu luôn.

Các nơi khác đều đã tìm rồi, chỉ có gian mật thất đó là chưa mà thôi, hơn nữa nó còn là gian phòng duy nhất trong Huyết Bảo bị khóa lại.

Mặc dù Dracula không có bất kỳ lý do gì để nhốt Hàn Đan trong một gian mật thất nhưng mà hắn là một người cô tịch, nói không chừng suy nghĩ cũng khác thường, ví dụ như là nhốt nữ nhân vào phòng tối rồi từ từ lãng nhục, đương nhiên, Cổ Diêu không hề hy vọng là chuyện như thế sẽ phát sinh trên người của Hàn Đan.

Mặc kệ, chỉ cần có hy vọng là không thể bỏ qua được, phải đi xem xem thế nào.

196. Chương 05: Dracula Thật Giả

Cổ Diêu đi đến trước một bức tường, nhìn từ bên ngoài thì nó hoàn toàn giống với các bức tường khác, nhưng với một đạo tặc cao cấp như Cổ Diêu thì hiển nhiên là hắn có phương pháp để phân biệt, ví dụ như vách tường trống, tiếng gió ở nơi này cũng có khác biệt, nhưng người thường thì không thể nào phát hiện ra được, chỉ có đạo tặc mới có bản lãnh này.

Đứng trước vách, Cổ Diêu vươn tay phải, xuất ra đầu khí, nhưng không có hình dạng gì cả, đây là tầng thứ tám ‘Nghĩ(*)’ trong Tiêu Dao Vô Ảnh, là trụ cột của tiêu ẩn thân thuật, dùng đầu khí để mô phỏng đến mức gần như hoàn mỹ tỉ lệ nguyên tố của không gian xung quanh, vì thế cho dù là cơ quan cảnh báo tinh vi thế nào đi chăng nữa cũng không thể nào phát giác được, ngay cả khi có người ở bên trong cũng không cảm giác được sự dao động của nguyên tố.

(*) - Nghĩ : Mô phỏng

Có thể tu luyện Tiêu Dao Vô Ảnh đến tầng này thì đã có thể đứng vào hàng ngũ đạo tặc hàng đầu.

Sau khi đem vô ảnh đầu khí xâm nhập vào bức tường thì hắn nhanh chóng tìm được một cái khóa, đó là một cái khóa nguyên tố tinh vi, nhưng mà trong mắt hắn thì chẳng là gì, đạo tặc võ Ma giới vô cùng thừa thớt vì thế chức nghiệp mở khóa và tạo khóa cũng không có phát triển, cái khóa này nếu như ở tạp dịch đại lục thì chỉ vào bậc trung mà thôi, nhưng ở ma giới thì nó lại thuộc vào hàng thượng đẳng.

Cổ Diêu nhắm hai mắt, bắt đầu tính toán. Khoảng chừng ba phút sau thì một tiếng rắc vang lên, sau đó thì bức tường tự tách thành hai và hướng ra hai bên.

” He he, đại công cáo thành!” Cổ Diêu cười đắc ý, đã lâu rồi không có gây án, xem ra tay chân cũng có chút cứng rồi. Cẩn thận đi vào bên trong mật thất, bên trong vô cùng rộng lớn, giống như là đi đến một thế giới mới vậy, nó thậm chí là còn to lớn cả Huyết Bảo nữa, điều này có vẻ không hợp lý lắm. Nhưng mà Cổ Diêu đã ở ma giới một thời gian rồi nên cũng không xem là kỳ quái bởi vì đây cũng chỉ là một trong vô số các không gian liệt phùng ở ma giới mà thôi.

Các vị diện nhỏ rất là nhiều và được sử dụng rất tốt, ví dụ là là lôi đài thi đấu. Nhưng mà một tiểu vị diện ở tại Thâm Uyên, thậm chí là cả Ma Giới được sử dụng như là một phòng tư nhân quả thật là quá xa xỉ, xem ra địa vị của Dracula ở Thâm Uyên rất là cao.

Tiểu vị diện này cũng là một màu đỏ tươi, Cổ Diêu có cảm giác như là bị chìm vào một huyết hải vậy, và ở nơi này cũng rất là u ám như huyết bảo, không có ánh trắng, không có ánh sáng, cũng không có bất cứ vật gì chiếu sáng, cũng may là một đạo tặc cao cấp như Cổ Diêu đã quen với hoàn cảnh này nên có được năng lực nhìn ban đêm, ngưng tụ đầu khí ở hai mắt, quét một lượt xung quanh.

Đột nhiên, một bóng đen ở phía xa rơi vào trong tầm mắt, xem ra là nhân loại. Cổ Diêu nhất thời mừng như điên, Dracula đã đến tham dự khánh điển của yêu nguyệt công chúa, nhất định không thể là hắn được. Vậy người đó là ai?

Chẳng lẽ Đan Đan thật sự ở đây sao?

Cổ Diêu cảm thấy trong lòng nóng lên, nhưng cũng không dám tùy tiện có hành động lỗ mãng vẫn sử dụng ẩn thân thuật từ từ đi vào.

Khoảng cách ngày càng gần, cuối cùng Cổ Diêu cũng thấy được dung mạo của bóng đen kia, sợ hết hồn!

Dracula!

Cổ Diêu sợ đến nỗi là suýt tí nữa phải đi lộn trái tim gắn vô ngực lại rồi, may mà hắn kịp phát hiện ra đó chỉ là một bức tượng của Dracula mà thôi. Nó trông thật sống động, thậm chí cả hoa văn bên ngoài da mặt cũng có thể nhìn thấy rõ ràng, nhìn qua quả thật là rất giống người thật, nhưng không có sinh khí, cơ thể cứng ngắc, không thể co giãn, ngực cũng không có hô hấp.

Bức tượng Dracula này chỉ có một điểm không giống với người thật, đó chính là toàn thân màu đỏ, kể cả tóc cũng màu đỏ, bức tượng này quả thật là phù hợp với biệt danh của hắn ‘Huyết Ma’.

Cổ Diêu thở một hơi, không nhận được mà mừng:” Dis pa la an chu, thì ra là hàng giả.”

Vừa dứt lời thì nghe được tiếng đáp lại:” Nhân loại, người nói ai là hàng giả?” Thanh âm lơ lửng, không biết là xuất phát từ hướng nào. Lại có vẻ như là từ bốn phương tám hướng truyền đến.

Bị phát hiện sao? Cổ Diêu nhất thời bị hồn phi phách tán, hần vẫn quan sát tình hình xung quang nhưng lại không phát hiện ra xung quanh có người nào.

Càng khiến cho hần kinh hãi chính là pho tượng trước mặt vốn không có chút sinh khí nào dần dần khôi phục lại sự mềm mại, phát ra khí tức của sinh vật, tiếp theo thì hai mắt mở ra, một tiếng cười âm trầm vang lên:” Khề khề, đã lâu rồi không có khách nhân quang lâm, hoan nghênh quý khách đến huyết chi giới của ta!”

Dracula! Quả thật là Dracula!

Tiếng cười đặc biệt kia có thể khiến cho lông tóc của người ta dựng đứng lên, Cổ Diêu chưa từng quên, nhưng mà hần không thể nào hiểu được, nếu như người trước mắt này là Dracula thì người đến yến hội là ai?

không có thời gian để nghĩ đến chuyện đó, Cổ Diêu lập tức dùng tạt phong bộ quần áo ngược trở lại cửa ra. Trong quá trình ‘đạo’ nếu như bị phát hiện thì phải lập tức rời khỏi nơi đó, đây là quy tắc cơ bản nhất và quan trọng nhất, huống chi đối thủ của hần lại có thực lực kinh khủng.

” Nếu đã tới thì cần gì phải đi gấp như thế chứ? Hé hé.” Trong khi Dracula cười thì hai mắt của hần mở to, một tia huyết quang bắn ra từ trong mắt của hần, hướng về phía Cổ Diêu, trong tay thì ngưng tụ một huyết cầu, nếu như Cổ Diêu bị trúng chiêu thứ nhất thì tốc độ sẽ bị chậm lại, lúc đó hần sẽ bồi thêm một chiêu thứ hai nữa.

Chỉ là sự việc diễn ra lại không như dự tính của Dracula, thân hình của Cổ Diêu đang ở trong không trung đột ngột di chuyển thành hình dạng chữ Z, tạo thành một quỹ tích khó tin tránh được huyết quang, mà tốc độ cũng không có giảm đi.

” Hảo khinh công!” Dracula cũng phải mở miệng khen.

Quá tự phụ, đánh giá thấp đối thủ và kết quả là để hần có thể chạy thoát, Dracula chỉ còn cách trở mắt nhìn Cổ Diêu chạy ra khỏi cửa, hần hừ một tiếng, một đôi cánh dơi ở bên hai vai mọc ra, khôi phục lại bộ dáng của Ác Ma, tốc độ tăng lên rất nhiều.

Sau khi rời khỏi Huyết Chi Giới thì Cổ Diêu như ngựa không dừng vó, lập tức bay ra khỏi cửa sổ của huyết bảo, bởi vì có Dracula đuổi theo phía sau cho nên hần không hề lưu sức, không dùng ẩn thân thuật để bảo vệ nên lập tức bị thị vệ phát hiện ” Ai đó? Đứng lại!”

Tào lao, thằng nào ngu mà đứng lại chứ, Cổ Diêu hiển nhiên là không thèm để ý đến hần rồi, dùng tốc độ nhanh nhất, phá vỡ kết giới, bay đi như một cơn gió, tốc độ của bọn thủ vệ hiển nhiên là không thể nào đuổi kịp được, chỉ có thể trở hai con mắt ra mà nhìn.

Tiếp đó bọn họn tưởng như mình hoa mắt nữa, trước mặt là Dracula, kinh hô:” Bá tước điện hạ!” Trong lòng sợ hãi, có người lên vào Huyết Bảo mà không biết, như thế có nghĩa là không hoàn thành nhiệm vụ.

Dracula cũng không có trách bọn họ, với thực lực của người kia mà bọn thủ vệ phát hiện ra thì đó mới là chuyện lạ.

Hần chỉ cảm thấy có chút khó hiểu là hần là cao thủ phương nào, đến đây có ý đồ gì?

Cuối cùng Dracula quay sang nói với thủ vệ:” Lập tức phóng đạn báo hiệu, có người lên vào ma cung!”

Hần không có truy kích, không phải hần không muốn là mà không thể, với thân hình này thì không nên rời khỏi Huyết Bảo lâu.

Một con dơi từ xa bay lại trước cửa Huyết Bảo sau đó thì biến hóa lại thành hình người, lại cũng là Dracula, đây chính là người đến dự yến hội ở tầng cung của ma vương.

Hai Dracula lại gần nhau, nhập lại thành một thể, đây mới là Dracula chân chính, Huyết Ma chân chính!

197. Chương 06: Thiểm Quang Đạn

Cổ Diêu chạy như điên, đến khi phát hiện Dracula không có đuổi theo thì mới dừng cước bộ, vừa định tìm một chỗ để thay quần áo và mặt nạ thì lại bị thủ vệ từ bốn phương tám hướng phát hiện ra, ẩn thân thuật trước mặt cao thủ đã không còn tác dụng nữa.

” Nhanh, hẩn ở bên kia, mau bắt hẩn!”

Các thủ vệ hầu như là lập tức chạy lại, trang phục của Cổ Diêu lúc này rất là mờ ám, chỉ còn thiếu ba chữ ‘kẻ gây rối’ trên mặt nữa thôi là đủ bộ.

Cổ Diêu tức muốn học máu, mười giây, chỉ mười giây mà thôi là có thể đến thay y phục như lúc trước, và tránh được kiếp nạn rồi, sự thật quả là phũ phàng mà. Chỉ cách biệt có mười giây thôi nhưng bây giờ lại trở thành mục tiêu cho mọi người oánh hội đồng, bây giờ chỉ còn cách chạy trốn chết như chó nhà có tang mà thôi.

Cổ Diêu hiển nhiên là sẽ không dây dưa với mấy tên thủ vệ này. Triển khai khinh công bắn đi. Tốc độ của Cổ Diêu hơn hẳn các thủ vệ ở đây, nhưng lại có một đội thủ vệ xuất hiện phía trước, bên phải bên trái cũng xuất hiện thêm người, hiện tại hẩn giống như là rùa ở trong rọ vậy.

Nhưng Cổ Diêu vẫn không dừng bước mà phóng về phía trước, sau vài ngày quan sát, hẩn phát hiện được thực lực của số thủ vệ này khá là bạc nhược.

Số thủ vệ kia thấy thế thì hơn mười kiện vũ khí lập tức xuất ra, nhắm vào đầu vào mặt Cổ Diêu mà chặt chém.

Tuy nhiên công kích của bọn hẩn đều thất bại, bởi vì bộ cước của đối phương vô cùng quỷ dị, giống như là quỷ mị, xuyên qua làn đao kiếm một cách khó tin, thậm chí ngay cả một sợi tóc cũng không bị tổn hại.

Trong lòng của các thủ vệ đều kinh hãi, võ công gì thế, thật là thần kỳ!

Người luyện thành quỷ bộ thì có thể thông dong vượt qua được thiên binh vạn mã, các thủ vệ của ma cung tuy có thực lực không thấp nhưng nếu như so với Cổ Diêu thì vẫn có chênh lệch không nhỏ, chỉ dựa vào nhân số không thì không thể nào tiếp cận hẩn được.

Vấn đề chính là càng có nhiều cao thủ đang đuổi đến.

Có mười mấy ác ma đang bay đến, trên người bọn họ tản mát ra khí tức chết chóc. Những người này tuyệt không thể xem như bọn thủ vệ được, trong số đó thậm chí là có cả thành thủ duy cương của thành ngân nguyệt, còn có thêm hai người mà Cổ Diêu vừa gặp mặt trong buổi lễ. Xem ra các tân khách trong buổi lễ cũng đã xuất hiện rồi, vào khánh điển mừng sinh nhật lần thứ hai mươi của Kathernine mà lại có người không biết sống chết đến đây gây sự, bọn họ cũng muốn biểu hiện một chút trước mặt ma vương.

Một ác ma có mái tóc vàng phát tay, xung quanh Cổ Diêu đột nhiên xuất hiện một sóng nước, Cổ Diêu nhất thời có cảm giác như thân thể đang ở trong không gian vô trọng lực, lại giống như là có một khối thiết bàn nặng nề vậy, hai cảm giác đối lập này liên tiếp thay đổi nhau khiến cho hẩn vô cùng khó chịu.

Quỷ bộ cần phải chú ý đến từng động tác nhỏ nhất, do đó hẩn cần phải quan sát chuẩn xác, nhưng lúc này giác quan của hẩn đã bị quấy nhiễu nên hiệu quả cũng suy giảm nhiều, tên ác ma kia quả thật là cũng rất cao minh, lúc này thấy Cổ Diêu có thể dễ dàng vượt qua được số thủ vệ kia liền đoán ra được nhược điểm của hẩn.

Nếu như chỉ có một người là hẩn thì Cổ Diêu hoàn toàn không e ngại, ác ma kia có khả năng chế trụ người khác tốt như thế thì hiển nhiên lực công kích không bằng được, vấn đề quan trọng là ngoài hẩn ra thì còn có rất nhiều ác ma khác, mà mỗi một ác ma đều là cao thủ một phương cả.

Các ác ma kia thấy tình hình của Cổ Diêu như thế thì lập tức quyền chưởng trao chỉ trở, thi nhau mà xuất ra tuyệt kỹ. Mười mấy cao thủ đồng thời liên thủ thì kinh khủng thế nào cũng có thể tự đoán ra được, Cổ Diêu bị vây trong đó có cảm giác như là bị một ngọn núi đè vậy, hít thở khó khăn.

Từ khi rời khỏi thần thánh học viện đến nay thì Cổ Diêu chưa bao giờ gặp phải khốn cảnh như thế này cả, sơn cùng thủy tận, cùng đường bí lối, không có trường hợp này nguy hiểm hơn trường hợp này cả.

Các ác ma cũng đã tính trước, nếu như tên này không chịu chịu thì lập tức sẽ táng mạng tại chỗ.

Đối mặt với hiểm cảnh lớn nhất từ trước đến nay, Cổ Diêu hít sâu một hơi, bên ngoài thân thể xuất hiện một màn đầu khí màu trắng.

Các ác ma thấy thế thì cười lạnh, thật là ngây thơ, liều chết để chống cự quả là vô dụng, cho dù đầu khí hộ thể có cường thịnh đến đâu đi chăng nữa thì chịu phải sự liên hợp công kích của mười mấy cao thủ cũng sẽ bị phá tan mà thôi.

Nhưng khi công kích của bọn họ chạm vào màn đầu khí thì giống như là đá chìm xuống nước vậy, biến mất không còn tăm hơi, mà màn đầu khí màu trắng thì dần dần chuyển sang màu đen, sau đó thì vỡ vụn, điên cuồng dung nhập vào người của Cổ Diêu. Sau đó các ác ma đều hoa mắt, Cổ Diêu đang bị bọn họ vây khốn đột nhiên biến mất, khi hắn xuất hiện lại thì đã ở cách vị trí cũ hơn mười thước, rồi lại xuất hiện thêm một Cổ Diêu nữa ở phía trước, mà mỗi một Cổ Diêu đều có một tư thái không giống nhau, nhưng nếu như hợp tất cả các Cổ Diêu đó lại thì sẽ hình thành một động tác đầy đủ.

Tình cảnh huyền bí này khiến Cổ Diêu người chứng kiến có cảm giác lạ lùng, Cổ Diêu giống như là trực tiếp ‘Biến’ từ nơi này sang nơi khác vậy.

Các động tác ‘chậm’ của Cổ Diêu liên tục xuất hiện, nhưng mà trên thực tế thì nó lại nhanh vô cùng, các ác ma cũng chỉ có thể trở mắt ếch ra mà nhìn Cổ Diêu biến đi về phía xa, không thể nào đuổi kịp được, mười mấy ác ma đối mặt nhìn nhau, đối phương có thể thoát khỏi sự bao vây của bọn họ, quả thật là khó tưởng tượng.

Cổ Diêu một hơi cắt đuôi hết truy binh, nhưng hắn không hề có chút cao hứng nào. Vừa rồi hắn đã sử dụng hấp tinh thuật trong thiên ma quyết để hút lấy lực công kích của mười mấy ác ma chuyển vào cơ thể của mình để phát động thiên ma độn.

Nhưng hấp tinh đại pháp là một con dao hai lưỡi, có thể cứu mạng, và cũng có thể tự sát thương bản thân. Bởi vì đầu khí của mỗi người đều có tính chất khác nhau, hấp thu vào cơ thể sẽ sinh ra xung đột, tạo nên nhiều tác dụng phụ.

Nếu như không phải lâm vào tình thế nguy hiểm và bất đắc dĩ thì Cổ Diêu nhất định sẽ không dùng đến hấp tinh đại pháp. Mười mấy ác ma liên thủ không phải là chuyện đùa, Cổ Diêu không thể nào tiêu hóa hoàn toàn được, sử dụng thiên ma độn chỉ tạm thời thoát hiểm mà thôi, tác dụng phụ của hấp tinh đại pháp đã bắt đầu xuất hiện, đầu khí dần dần rối loạn, đầu đá lung tung, yếu hèn của Cổ Diêu nóng lên, phun ra một ngụm máu tươi, khó khăn lắm mới khống chế được.

Nguy cơ vẫn chưa hết, vừa rồi bỏ lại chỉ là mười mấy ác ma mà thôi, trong ma cung có vô số người sẽ nhanh chóng đuổi tới, nếu như tiếp tục phát động hấp tinh đại pháp nữa thì chắc chắn sẽ bạo thể mà chết.

Quay trở lại sau khi thay đổi trang phục cũng không được, cơ thể đã bị nội thương, nhất định sẽ bị thủ vệ phát hiện ra được.

Có thể nói lúc này hắn đã rơi vào thiên la địa võng, có cánh cũng khó thoát, tim của Cổ Diêu đập liên hồi như trống trận vậy.

Lúc này thì hắn nghe được tiếng chân, tiếp đó là một chiếc xe thú chạy đến, đó cũng chính là đoàn xe thú mà lần trước hắn gặp phải.

Có lẽ là do có sự cố phát sinh cho nên nhân số đã tăng lên rất nhiều, có hơn trăm người vây quanh chiếc xe đến ba lớp.

Các thủ vệ này đang chú tâm bảo vệ người xe nên không có phát hiện ra hắn đang bí mật nấp ở đó, một cái bóng đèn sáng lên trong đầu Cổ Diêu, hắn đưa ra một quyết định lớn mật, mặc dù có chút nguy hiểm nhưng dù sao cũng phải thử, còn hơn phải chịu sự truy đuổi của vô số người.

Vội vàng lấy ra một hạt châu màu đen từ trong không gian giới chỉ, Cổ Diêu đưa vô ảnh đầu khí vào trong hạt châu, tay hất tun lên, hạt châu liền lập tức bay lên cao, rồi hướng về phía chân trời, lúc này nó phát ra một tiếng động lớn, và còn tạo ra một ngọn lửa màu lam tạo thành một vệt dài như cái đuôi, thu hút sự chú ý của người khác.

không phải là đạn tín hiệu của ma cung! Thấy thế các thủ vệ đều bắt giác ngẩng đầu lên nhìn hạt châu với cái đuôi lửa màu lam đó.

Sau đó hạt châu đột nhiên phát ra bạch quang chói mắt, cả ma cung được chiếu sáng như ban ngày, khiến cho những người đang chăm chú nhìn nó có cảm giác như là bị kim đâm vào mắt vậy, đau đớn vô cùng, nước mắt tuôn rơi.

He he, thiểm quang đạn có tác dụng rồi!

Nhân lúc các hộ vệ người ngã trái người thì ngã phải Cổ Diêu dùng ẩn thân thuật sử dụng tốc độ nhanh nhất xuyên qua bọn họ rồi dùng bích hổ công dán chặt lên đáy xe.

Thiểm quang đạn là pháp bảo cứu mạng của Cổ Diêu, nó có thể làm cho người khác trong một thời gian ngắn không thể nhìn rõ được, và cũng làm cho nguyên tố trong không gian trở nên rối loạn vì thế cho dù hắn có đi sát bên người của hộ vệ thì cũng không thể nào phát hiện ra được.

Thiểm quang đạn nhanh chóng mất đi tác dụng, các hộ vệ khôi phục thị lực lập tức đề cao cảnh giác nhưng không biết là có chuyện gì xảy ra và cũng không biết được là đã có người lên vào xe.

Cổ Diêu thu liễm khí tức, dính sát vào xe.

Có tiếng bước chân từ xa chạy đến, có lẽ là một đội thủ vệ của ma cung.

” Có chuyện gì xảy ra?”

Nói chuyện là một nữ tử, xuất phát từ phía trên, có lẽ là chủ nhân của chiếc xe.

Cổ Diêu nhíu mày, giọng nói này quen quen, hắc hắc không có suy nghĩ nhiều, chỉ mong bọn chúng không có xem xét dưới xe, nếu không thì toi.

May là chuyện hắc lo lắng không có phát sinh, cỡ lẽ các thủ vệ có rằng hắc không thể nào tiến vào xe một cách an toàn như thế, hơn nữa Cổ Diêu đã xuất ra thiểm quang đạn, khiến cho mọi người đoán sai phương hướng của hắc, và chỉ nghĩ là hắc không có ở đây.

Một thủ vệ cung kính nói:” Công chúa điện hạ, trong cung có một kẻ gây rối xuất hiện, vì sự an toàn xin mời người nhanh chóng về phủ!”

Công chúa?

Cổ Diêu nghe thế thì cảm thấy kỳ quái, chẳng lẽ cô gái trong xe là Yêu Nguyệt công chúa?

198. Chương 07: Tiềm Nhập

” Đúng vậy, là một nhân loại, không biết có ý đồ gì mà lên vào huyết bảo của bá tước Dracula, cũng may là bị bá tước đại nhân kịp thời phát hiện, hiện tại tất cả thủ vệ của ma cung đã được điều động truy đuổi, sẽ nhanh chóng bắt được hắc thôi, xin công chúa cứ yên tâm. Nhưng mà hiện nay xin công chúa tạm thời quay về Văn Tâm Các, đây cũng là chủ ý của Ma Vương điện hạ.”

Yêu Nguyệt công chúa trong xe suy nghĩ một lúc rồi nói:” Được rồi!”

” Đưa công chúa điện hạ trở về phải cẩn thận hơn, nghe nói kẻ gây rối có thực lực không tầm thường!”

“Vâng!”

Cổ Diêu đã sớm đoán được chủ nhân trong xe không phú cũng phải quý nhưng không ngờ lại chính là cháu gái mà Ma Vương tà hội thương yêu nhất. Nhưng mà một nhân loại thì sao có thể là cháu của Ma Vương đây? Cổ Diêu cảm thấy rất là khó hiểu, nhưng mà hần nhanh chóng có thêm một chủ ý.

Bởi vì Yêu Nguyệt công chúa có thân phận tôn quý cho nên trước khi kẻ gây rối bị bắt thì các thủ vệ đề nghị nàng trở lại Ma Vương phủ, nơi an toàn nhất, Yêu Nguyệt công chúa cũng không có phản đối vì vậy chiếc xe liền đổi hướng đi.

Dọc theo đường đi Cổ Diêu không có tìm cơ hội để chạy thoát, hơn nữa cũng không có cơ hội, có hơn một trăm thủ vệ bảo vệ quanh xe, muốn chạy ra cũng khó, hơn nữa bên ngoài thì ‘phong thanh hạc lệ’(*), nhiều khi quay ngược trở lại Ma Vương phủ lại là chủ ý hay, ai có thể nghĩ rằng hần lại chạy ngược lại Ma Vương phủ chứ.

<@(*)thần hồn=“” nát=“” thần=“” tính=“” (do=“” tích=“” thời=“” tiên=“” tần=“” quân=“” phù=“” kiên=“” ở=“” phương=“” bắc=“” bị=“” quân=“” tấn=“” đánh=“” bại=“” trên=“” đường=“” tháo=“” chạy=“” nghe=“” tiếng=“” hạc=“” kêu,=“” lại=“” ngõ=“” là=“” quân=“” tấn=“” truy=“” đuổi)=“”>

Đây chính là sự trái ngược trong tâm lý của người, Cổ Diêu trước khi học quỷ bộ thì cũng đã từng phải học qua việc này.

Nếu như đã mạo hiểm rồi thì cứ tiếp tục mạo hiểm luôn!

Hơn mười phút sau, chiếc xe mới dừng lại, Yêu Nguyệt công chúa nói:” Được rồi, các người trở về đi!”

” Vâng, công chúa điện hạ. Thuộc hạ cáo lui!”

Tiếng chân dần dần ra xa, các thị vệ này đã hoàn thành chức trách cho nên rời đi. Nếu như không có gì ngoài ý muốn thì nơi này chính là văn tâm các trong Ma Vương cung, và cũng chính là khuê phòng của Katherine.

Tiếp theo thì trên xe truyền đến thanh âm của một nữ tử:” Công chúa, hôm nay là khánh điển tròn hai mươi tuổi của người. Ma Vương điện hạ hầu như là mời toàn bộ các nhân vật có địa vị ở thâm uyên đến chúc mừng, và cũng thu được rất nhiều lễ vật, tại sao người lại không vui và muốn rời đi sớm thế?”

Cổ Diêu kinh ngạc, thì ra trong xe ngoại trừ Yêu Nguyệt công chúa còn có một thiếu nữ khác, chẳng lẽ nàng mới chính là người mà mình nhìn thấy mấy hôm trước.

Chỉ nghe được thanh âm buồn bã của Yêu Nguyệt công chúa:” Chỉ tiếc, ta chỉ muốn một lễ vật mà không có bất kỳ ai ở thâm uyên này có thể mang đến cho ta được!”

thiếu nữ kia ngạc nhiên nói:” Đó là vật gì thế, ngay cả Ma Vương điện hạ cũng không thể sao?”

Yêu Nguyệt công chúa thở dài nói:” Vũ Gia, cô không hiểu được đâu.”

” À đúng rồi, công chúa, người thử nghĩ xem tên kia là ai, quả thật là chán sống mà, dám đến cả ma cung để gây mất trật tự!”

Tiếng nói chuyện của hai người nhỏ dần, cuối cùng là không còn nghe được nữa.

Cổ Diêu thở phào nhẹ nhõm, lại chờ ở dưới xe thêm mười phút. Xác nhận không có ai ở xung quanh, nơi này dù sao cũng là nơi ở của ma vương, thủ vệ phần lớn ở bên ngoài, nơi đây cũng chỉ có một vài hạ nhân mà thôi, xem ra cũng chuẩn bị đi ngủ rồi.

He he, quả nhiên mình đoán không sai, nơi này quả là một nơi tị nạn lý tưởng!

Vì để cho an toàn, Cổ Diêu thi triển ân thân thuật rồi mới chui ra khỏi xe. Nơi này là một cái sân, diện tích không lớn nhưng rất là tinh tế, cỏ cây hoa lá ,đình thai lâu các. Hồn non bộ thấp thoáng. Lầu các bên cạnh cũng thấp thoáng vài chiếc đèn lồng, phong cách kiến trúc rất là tỉ mỉ. So với ma giới bạo lực thì hoàn toàn khác hẳn, phẳng phát giống như là ở tạp dịch đại lục.

Cái cô Yêu Nguyệt công chúa kia quả thật là không giống người thường, Cổ Diêu thầm nghĩ.

Lúc này đột nhiên lồng ngực của hắn đau lồng lên, dùng hấp tinh đại pháp đón hơn mười mấy đòn công kích của mười mấy ác ma vậy công đã lưu lại nội thương, lúc này lại phát tác, cần phải nhanh chóng tìm chỗ điều tức.

Trong sân có đến hai cái lầu các, Cổ Diêu hơi do dự, dựa theo quy tắc ở tạp dịch đại lục thì chủ nhân lầu ở phía nam, hạ nhân thì phía bắc, mà ở Ma giới thì ngược lại.

Nếu như dựa theo quy củ của ma giới thì Cổ Diêu hẳn là chọn nam diện, ở lại chỗ của hạ nhân, Katherine là công chúa, là một ác ma cường đại, tốt nhất là nên tránh xa nàng ra. Mà thông thường các hạ nhân của quý tộc ở ma giới đều là những người yếu nhược, nên qua đó là an toàn hơn.

Nhưng mà vấn đề các lại có phong cách giống như là ở tạp dịch đại lục, vậy chỗ ở của chủ nhân và hạ nhân có thể không nhỉ?

Suy nghĩ một chút, Cổ Diêu quyết định lẻ vào lầu các ở phía nam, nhập gia tùy tục, đành dựa theo quy củ của ma giới mà thôi.

Cổ Diêu nhanh chóng tìm được một gian phòng, vừa mở khóa thì nghe được tiếng bước chân, Cổ Diêu rùng mình vội tiến vào trong phòng.

Gian phòng này cũng không có lòe loẹt, ít ra đối với một công chúa mà như thế này thì rất là mộc mạc, xem ra đây chính là phòng của hạ nhân rồi. Tâm tình của Cổ Diêu lại bình tĩnh lại, may quá, xem ra mình lựa chọn chính xác, nhưng mà chiếc giường trong phòng thì hơi lớn, có vẻ không đúng.

Cổ Diêu ngần người một chút, sau đó thì mới tỉnh tâm lại, đây là phòng ngủ mà, rất có thể tiếng bước chân vừa rồi là của chủ nhân phòng này.

Đối phó với hạ nhân của một quý tộc thì chỉ cần dùng ẩn thân thuật là đủ rồi, nhưng để đảm bảo an toàn Cổ Diêu vẫn tìm một chỗ tốt để ẩn nấp.

Quan sát xung quanh cuối cùng hắn tìm được một chỗ rất là hợp, một cái tủ quần áo, trong phòng thì nơi tốt nhất để ẩn nấp không có nhiều, tủ quần áo này xem ra đã là tốt rồi, vì thế Cổ Diêu vội mở tủ quần áo chui vào, cũng không quên lưu lại một khe hở.

Tiếng bước chân ngày càng gần, cuối cùng thì cánh cửa mở ra, một thiếu nữ đi vào, nhìn xuyên qua khe hở của cánh cửa, có thể nhìn thấy được bóng lưng, kiểu tóc của nàng. Hoàn toàn giống với thiếu nữ mà hắn nhìn thấy lần trước, và cũng là nữ hầu vừa nói chuyện với Yêu Nguyệt công chúa.

Mau đi ngủ đi em iu, đi ngủ đi mà, Cổ Diêu cầu khẩn trong lòng. Chỉ cần nàng đi ngủ thì ... Mình sẽ đi ra khỏi tủ quần áo rồi sau đó ... Điểm thủy nguyệt của nàng và ngồi xuống chữa thương.

Đáng tiếc là lời cầu khẩn của hắn vô hiệu, thiếu nữ đó không có đi ngủ mà chỉ lẳng lặng ngồi bên giường ngắm người ra, không biết là suy nghĩ vấn đề gì.

Cổ Diêu kiên nhẫn ngồi đợi, thiếu nữ vẫn ngồi như cũ.

Lúc này thì máu lại sôi trào lên, thương thế của hắn khiến cho khí tức của hắn đang thu liễm xuất hiện một tia dao động. Cổ Diêu cũng không để ý, một hạ nhân có thực lực tầm thường sẽ không phát hiện ra được.

Nhưng ý niệm đó vừa xuất hiện trong đầu hắn thì hắn thấy thân thể mềm mại của thiếu nữ chấn động, sau đó quay mặt lại.

Cổ Diêu lập tức cảm thấy có một tia khí tức dao động xâm nhập vào, hắn hoảng sợ, linh giác của cửa gái này nhạy cảm hơn hắn tưởng tượng nhiều, ít ra cũng phải là nhất lưu cao thủ!

Dĩ nhiên nàng biết được mình đang ẩn thân.

Tâm của Cổ Diêu nhanh chóng thay đổi, lập tức đưa ra một quyết định sáng suốt nhất, nếu như thiếu nữ mà hô lên thì toi đời.

Trước mắt cần phải nhanh chóng bắt giữ nàng, lúc này không thể thương hoa tiếc ngọc được!

Vừa nghĩ đến đó thì Cổ Diêu từ trong tủ quần áo bay ra, xuất ra ngón trỏ.

Thiếu nữ tuy có thực lực không tệ nhưng kinh nghiệm thì lại không có, dưới tình huống này nàng lại không ngừng tự nội lực mà quay đầu lại xem đối thủ, đây là phản ứng quá ngây thơ, so với một người có kinh nghiệm sống gió có quả là chênh lệch rất lớn.

Bất quá khi nàng quay đầu, khuôn mặt kinh ngạc dần dần rõ ràng thì ngón tay của Cổ Diêu cũng đã đến, nhưng lại dừng ngay trước ngực nàng, trong mắt hiện lên vẻ khó tin.

Như thế nào lại thế!?

Thiếu nữ thấy ánh mắt của Cổ Diêu nửa mừng nửa lo, tuy cảm thấy kỳ quái nhưng nàng cũng không nghĩ nhiều, đây là một cơ hội rất tốt để phản kích.

Hắc khí tuôn ra, ngọc chuông của nàng đánh đến như tia chớp.

Cổ Diêu vốn đang bị nội thương không nhẹ, lại phải thu chiêu ngay phút cuối khiến cho đầu khí rối loạn không thể nào chịu nổi nữa, nội thể vô lực, hơn nữa hắc cũng không có nghĩ rằng đối phương sẽ ra tay với mình, vì thế hắc lãnh đủ cả chuông lực.

Khí lực cuồng bạo xâm nhập vào tứ chi bách huyết của hắc, Cổ Diêu kêu lên đau đớn hét hắc phun ra một ngụm máu, cả người văng ra sau, rơi xuống đất.

” Tâm tình của ta hôm nay không được tốt, ngươi không nên đụng vào ta mới đúng!” Nét mặt của thiếu nữ lạnh lùng, đi đến trước mặt của Cổ Diêu, lúc này sắc mặt hắc chẳng khác nào tro tàn, kinh khí dày đặc bao quang ngọc thủ của nàng.

Trong lòng nàng vốn đang ghen một cổ lệ khí không thể tiêu tan được, ma tộc thường dùng phương pháp này để làm tiêu tan lệ khí, hắc ý nhân trước mặt này chính là đối tượng tốt nhất.

Sát! Giết hắc!

Nhưng khi ngọc chuông của nàng vừa chuẩn bị hạ xuống thì một đồ vật rơi vào trong tầm mắt của nàng, hắc ý nhân bị trúng một chuông của nàng nên vật áo bị bung ra, ngoài một cái chuông ẩn màu đen trước ngực thì còn có một thanh tiểu ngọc trụ màu thiên lam có hình một con gà ở tâm.

Thiếu nữ thấy thanh tiểu ngọc trụ đó thì hoa dung đại biến, hắc khí lập tức tiêu tan, ngọc chuông tàn nhẫn kia thì biến thành mềm mại, vuốt ve khuôn mặt kia một cách nhẹ nhàng êm ái.

Một cái mặt nạ tinh xảo rớt ra, một khuôn mặt hoàn toàn khác hắc hiện ra.

Thiếu nữ thấy thế thì mặt không còn chút máu, thân thể mềm yếu của nàng run lên, gần như là muốn bất tỉnh, run giọng:” Cổ Diêu ca ca?”

Tiếng bước chân hỗn loạn vang lên, rất nhiều thủ vệ nhanh chóng tiến vào:” Công chúa điện hạ, có chuyện gì thế?”

Hạ nhan của văn tâm các nghe được tiếng động nên lập tức báo cho thủ vệ, dùng tốc độ nhanh nhất chạy đến. Nếu như Yêu Nguyệt công chúa xảy ra chuyện gì thì bọn họ đều phải bay đầu hết.

Nhưng mà tình hình bọn họ chứng kiến lại là Yêu Nguyệt công chúa đang ôm một hắc ý nhân khóc lóc, vô cùng khó hiểu, nên tay chân luống cuống không biết phải làm thế nào, cũng may là công chúa điện hạ liền ra lệnh.

” Mau, lập tức gọi vu y trong cung đến đây!”

199. Chương 08: Thân Thế Chi Mê

Một nhân loại đến gây rối, chạy vô ma cung làm càn, uy nghiêm của ma vương ở đâu?

Mà dù là lý do gì đi nữa thì chuyện này cũng đã chìm xuống.

Lúc này, trong một gian phòng của văn tâm các.

Cổ Diêu mở mắt, đập vào mắt hắn chính là một khuôn mặt mỹ lệ của một thiếu nữ.

Rất quen nhưng mà trong ấn tượng của hắn thì lại có chút khác biệt.

Những chuyện trước khi bị ngất hiện lên rõ ràng trong đầu, không phải là mộng, nhiều năm trước, khi vừa vào tiêu dao môn, được philip cho uống tiêu dao vô cực đan để tẩy tủy thì hắn cũng ngất đi mấy ngày, nàng cũng ngồi ở đầu giường chăm sóc hắn như lúc này.

Chỉ có điều là hắn không ngờ là lại tái ngộ nàng trong hoàn cảnh như thế này.

” Cổ Diêu ca ca, huynh tỉnh rồi!”

Nhìn thấy Cổ Diêu tỉnh lại, nét mặt đang lo âu của thiếu nữ chuyển sang vui vẻ.

Hai mắt nàng sưng đỏ, lệ vẫn còn vương trên mi mắt, hiển nhiên là nàng đã khóc rất nhiều.

” Đan Đan?” Cổ Diêu có chút không tin vào mắt mình, hy vọng có thể từ miệng của thiếu nữ để chứng nhận.

Hàn Đan vội nói:” Đúng vậy, Cổ Diêu ca ca, là muội, là Đan Đan đây!” Quả thật là đi mòn gót sắt tìm không thấy, tìm được lại không tốn chút công sức! Cổ Diêu vui mừng nói:” Thật là tốt quá, cuối cùng ta cũng tìm được ..., khụ khụ!”

Tâm tình bị kích động khiến cho thương thế của hắn tái phát, đau đớn vô cùng, không nhịn được mà phải ho lên.

” Cổ Diêu ca ca, huynh bị thương không nhẹ, khoan nói chuyện đã.” Hàn Đan thấy thế vừa đau lòng lại vừa xấu hổ, lệ châu lại tuôn ra như suối. Chỉ chút nữa thôi là nàng đã phạm phải sai lầm không thể nào bù đắp được.

Cổ Diêu đột nhiên nhớ đến chuyện gì đó, cố nén đau nói:” Đúng rồi, Đan Đan, muội đừng cho người khác biết ta ở chỗ này, kẻ xâm nhập vào ma cung gây rối chính là huynh!”

Hắn vừa dứt lời thì bên cạnh có người nhin không được mà phải bật cười khì khì.

Cổ Diêu hoảng hốt, trong phòng còn có người khác!”

Hắn vừa định nói chuyện thì Hàn Đan đã cản lại:” Cổ Diêu ca ca yên tâm đi, ở chỗ này không có ai dám tổn thương ca ca đâu!”

Sau đó nàng quay ra sau nói:” Vũ gia, mau gọi vu y lại đây!”

Cổ Diêu cảm thấy không hiểu, thế này là sao?

Vũ gia? Không phải chính là thị nữ của Yêu Nguyệt công chúa sao? Đúng rồi, thanh âm của Hàn Đan sao lại giống như của Yêu Nguyệt công chúa thế?

” Vâng, công chúa điện hạ!” Vũ gia gián tiếp giải đáp nghi hoặc của Cổ Diêu, nhưng lại làm cho đại não của hắn càng thêm rối loạn.

Yêu Nguyệt công chúa chính là Đan Đan!?

Ặc. Không thể nào! Thế giới này điên thật rồi! Hắn cực khổ tìm kiếm muội muội nhiều năm nhưng không ngờ nàng lại là công chúa của một thế lực lớn của ma giới!

Ban đầu hắn đoán là Đan Đan bị Dracu;a bắt đến ma giới, sau đó bị ép làm thị nữ của Yêu Nguyệt công chúa, nhưng mà sự thật thì lại vượt xa suy đoán của hắn.

Trong phút chốc, Cổ Diêu chợt hiểu ra rất nhiều điều.

Tại sao trước khi phó thác Đan Đan cho mình thì hàn đại hộ lại nói ngập ngừng:” Nàng là ma ...” Rồi còn dặn dò là nếu thân thể Đan Đan có xảy ra dị trạng gì thì phải lập tức đưa đi đến chỗ không có người.

Tại sao nàng chỉ là một cô gái bình thường mà lại có được thể chất tốt hơn hẳn người khác, trong thần thánh học viện tiến bộ rất là nhanh.

Tại sao Dracula lại không thương tổn đến nàng, chỉ là mang đi mà thôi.

Cổ Diêu im lặng, đột nhiên hắn không biết phải đối mặt với Hàn Đan thế nào cho tốt.

Hàn Đan cầm chặt tay của Cổ Diêu, nhẹ nhàng nói: "Đúng vậy, muội là Yêu Nguyệt công chúa. Nhưng mà ở trước mặt của Cổ Diêu ca ca thì muội vĩnh viễn là Đan Đan của ca ca!"

Những lời này làm cho buồn phiền của Cổ Diêu tiêu tan, bất kể Đan Đan là ác ma hay là nhân loại thì nàng vẫn là muội muội của mình, giữa hai nhân gian cũng có cảm tình chân thành, điều này không thể chỉ do bất đồng chủng tộc mà thay đổi được.

"Huynh biết không? Cổ Diêu ca ca, những năm gần đây ngày nào muội cũng nghĩ đến huynh. Muội còn nghĩ rằng không biết cả đời này còn có thể gặp lại được huynh hay không nữa? Suốt mấy ngày khánh điển này muội có được rất nhiều lễ vật nhưng mà muội chỉ hy vọng nhất một điều là có thể được gặp lại ca ca, vì thế mà muội đến ma thần điện để cầu khẩn, thật không ngờ là nguyện vọng của muội đã thành hiện thực rồi! Cổ Diêu ca ca có phải là muội đang nằm mơ không? Nếu đây là một giấc mộng thì muội nguyện vĩnh viễn không tỉnh lại!" Hàn Đan trông giống như là một con mèo Ba Tư ngoan ngoãn ở bên cạnh của Cổ Diêu, đôi mắt say đắm.

Cổ Diêu vuốt ve mái tóc của nàng, cười nói: "Không, đây là sự thật, ta cũng tìm được muội rồi, cuối cùng cũng tìm được rồi."

Hàn Đan nghe thế thì vô cùng cảm động: "Từ tạp dịch đại lục đi đến ma giới? Cổ Diêu ca ca, nhất định là huynh phải chịu nhiều cực khổ rồi?"

Cổ Diêu thản nhiên nói: "Không có gì, mọi chuyện xem ra cũng khá thuận lợi." Thực tế thì hắn phải rất là mạo hiểm, xúc phạm đến tông giáo tài phán sở, điều tra về cấm kỵ cấp S, không phải ai cũng có dũng khí thế này. Nhưng điều đó hiện giờ đã trở thành quá khứ rồi, có thể nhìn thấy Đan Đan thì làm gì cũng đáng giá.

Hai người cứ thế mà lẳng lặng dựa vào nhau, cảm giác ấm áp này đã rất lâu rồi bọn họ không có được, cho đến khi bên ngoài cửa vang lên tiếng ho khan.

Chỉ thấy vũ gia đang đứng đó và có mấy vụ y bên cạnh, đang nhìn Yêu Nguyệt công chúa nép vào lòng người đàn ông xa lạ kia như một con chim nhỏ vậy, rất là quái dị.

Lúc này quấy rầy nàng thật là không đúng nhưng mà kiểm tra thương thế cho người bị thương là quan trọng hơn.

Hàn Đan vội đứng dậy, khuôn mặt xinh xắn của nàng ửng đỏ: "Các người tới rồi à, Cổ Diêu ca ca vừa tỉnh lại."

"Vâng, công chúa điện hạ, chúng thần sẽ xem qua một chút."

Vụ y xuất thân từ vụ tộc, cũng giống như thái lặc, thân thể còi như tên 'Trần Còi' vậy, so với bộ xương khô thì chỉ hơn được mỗi lớp da mà thôi. Bọn họ cũng giống như là thần quan ở tạp dịch đại lục vậy, nhưng mà phương pháp trị liệu của bọn họ lại hoàn toàn khác, trong mắt của thần quan thì các phương pháp tà môn như dĩ độc công độc, hoặc là dùng các dược vật nguy hiểm để kích thích lực miễn dịch đều là mạo phạm đến con người cả.

Mấy vụ y xem mạch cho Cổ Diêu rồi sau đó nhỏ giọng thảo luận với nhau, được bọn họ đồng thời xem bệnh chẩn đoán thì cũng chỉ có một số ít người như ma vương và công chúa mà thôi.

Một lúc sau có một vị trong số đó nói với Hàn Đan: "Công chúa điện hạ, chuồng lực của Hắc Ngục Đoạn Hồn Chuồng trong cơ thể của vị này đã được chúng thần trút ra ngoài cơ thể hết rồi, nhưng do trước đó đã bị nội thương không nhẹ nên cần phải có chút thời gian mới khôi phục lại được. Chúng thần sẽ kê ít thuốc trợ giúp khôi phục."

Hàn Đan nghe thế thì mới thở một hơi nhẹ nhõm: "Tốt quá, thật là phiền các người."

Các vụ y thụ sủng nhược kinh, vội vàng nói: "Được làm việc cho công chúa điện hạ là vinh hạnh của chúng thần."

Sau khi các vụ y cáo lui, Hàn Đan vừa định nói chuyện thì trong phòng đột nhiên có thêm một người.

Đây là một ác ma có khí tức tà ác dày đặc, khí thể trầm uyên trấn nhặc, mặt sắc như dao. Không giận mà uy.

Ở trước mặt hắn, Cổ Diêu dâng lên một nỗi sợ hãi lẫn kiêng kỵ từ đáy lòng, không khí trong phòng cũng ngưng đọng rất nhiều, khiến cho người khác cũng khó hít thở.

Hàn Đan kinh ngạc nói: "Gia gia!?"

Ặc, Đan Đan là công chúa, vậy gia gia của nàng chẳng phải là Ma Vương Tà Khôi sao?

Hèn chi khí phách cường đại như thế, áp lực cũng trầm trọng nữa, thì ra là ma vương, đế quân của Thâm Uyên, quả nhiên là không giống người thường!

Tà Khôi vẫn với bộ mặt như cũ không có chút thay đổi nào: "Katherine. Con đi ra ngoài trước. Gia gia có vài lời muốn nói với hắn."

Hàn Đan không biết Tà Khôi đến tìm Cổ Diêu để làm gì, nghe thế thì đột nhiên cảm thấy lo lắng: "Gia gia ..."

Tà Khôi mỉm cười nói: "Yên tâm đi, gia gia sẽ không gây tổn thương cho hắn, hơn nữa ta còn phải cảm tạ hắn đã chiếu cố con một thời gian dài ở nhân giới nữa."

Hàn Đan lúc này mới nói: "Được rồi, vậy người nhanh lên một chút nha!"

Nhìn thấy nàng rời khỏi phòng một cách không tình nguyện thì Tà Khôi quay sang Cổ Diêu: "Nhân loại, người tên là Cổ Diêu?"

Trước đây Cổ Diêu chưa bao giờ nghĩ rằng mình sẽ đối mặt và nói chuyện với ma vương cả, trong lòng không khỏi có cảm giác kỳ kỳ, nhưng vẫn gật đầu nói: "Đúng vậy."

Tà Khôi nói: "Người quả là một thanh niên có胆 lược, dám chạy đến ma giới, hơn nữa lại xâm nhập vào ma cung tìm kiếm Katherine!"

Cổ Diêu không biết lời này của hắn là châm chọc hay là khích lệ, nên nói: "Bởi vì ta không thể nào bỏ Đan Đan được, bất kể là nàng ở đâu cũng thế."

"Xem ra tình cảm của hai huynh muội các người rất sâu đậm, sau khi trở lại ma giới thì Katherine luôn buồn bã không vui, về chuyện của người thì ta cũng biết được đại khái từ nàng." Tà Khôi nói đến đây thì ngừng lại thay đổi: "Nhưng, lúc này chắc người cũng biết, Katherine là ma tộc, hơn nữa là huyết mạch của ma vương, người định làm thế nào?"

Vấn đề này thì có trước đây Cổ Diêu chưa từng nghĩ đến, trước đây Cổ Diêu chỉ muốn tìm được Hàn Đan đưa nàng về tập dịch đại lục. Nhưng mà sự thật thì lại khác với dự đoán của hắn rất nhiều, Cổ Diêu cảm thấy đau đầu, suy nghĩ một chút hắn mới nói: "Xin hỏi, ngài xác định Hàn Đan chính là cháu gái của ngài?"

Theo như hắn được biết thì Đan Đan từ nhỏ đã sống với hàn đại hộ, đứng ra thì không có quan hệ gì với ma giới mới đúng.

"Đúng vậy, không hề nghi ngờ!" Tà Khôi nói: "Huyết mạch của ma vương không giống với người thường, từ khi vừa nhìn thấy Katherine là ta đã nhận ra rồi. Ngoài ra, tướng mạo và tính cách của nàng cũng rất là giống với phụ thân của nàng, và cũng là rất giống ta, ta tuyệt đối không có nhận lầm!"

Tiếp theo Tà Khôi nói về thân thể của Hàn Đan cho Cổ Diêu biết.

Trong cuộc chiến chủng tộc thời thượng cổ, quang minh thần dùng thông thiên lực để chia tập dịch đại lục và áo lai đại lục thành hai, và cũng tạo ra một tầng kết giới ngăn hai thể giới thông với nhau.

Tầng kết giới đó không phải là kết giới bình thường mà được gọi là "Thần Chi Kết Giới" Ngay cả những người cường đại của ma giới như ma vương cũng không thể nào phá vỡ được thần chi kết giới để đến tập dịch đại lục được. Nhưng mà nó có một đặc điểm là ma tộc bị quản chế bởi kết giới nhưng mà nhân loại thì lại không có thể xuyên qua được kết giới để đi đến ma giới.

Bởi vì liên quan đến thần chi kết giới cho nên ma tộc và nhân loại vẫn sinh sống trên hai đại lục bình an vô sự, nhưng mà năm tháng trôi qua, ma tộc đột nhiên phát hiện, trong số họ có một số ít người có được một số ít người không hề bị ngăn trở bởi thần chi kết giới, và những người này có đặc điểm là có thể tu luyện được đấu khí.

Ma tộc có thể chất rất là cường hãn, mỗi chủng tộc đều có năng lực đặc biệt, ví dụ như chủng tộc Troy thì trời sinh có thể sử dụng độc thuật, ngay cả thân thể cũng là kịch độc, tinh linh tộc thì có thiên phú về ma pháp, thạch tượng quỷ sau khi tiến hóa thì có thể có được kỹ năng thạch hóa. Vu tộc thì có thiên phú về vu thuật rất là cao.

Bọn họ có thể thông qua chiến đấu hoặc huấn luyện để kích thích tiềm năng, nhưng lại không thể nào tu luyện đấu khí.

Nhưng trong ma tộc khổng lồ cũng sẽ có một số ít đặc biệt có thể tu luyện được đấu khí.

Có lẽ bọn họ có được kết cấu thân thể giống như là nhân loại cho nên không bị thần chi kết giới hạn chết, ma con trai của tà khôi, cũng chính là phụ thân của Hàn Đan - Antonio chính là một trường hợp đặc biệt như thế.

Bản thân có được huyết mạch của ác ma và có được những tố chất tốt cùng với việc có thể tu luyện được đấu khí nên Antonio được rất nhiều người hâm mộ, tuổi còn trẻ mà đã là cao thủ hàng đầu của ma giới, tương lai có thể nói là vô cùng sáng lạng.

Nhưng mà Antonio lại có một nguyện vọng, trong mắt của hắn thì tạp dịch đại lục là một thế giới vô cùng thần bí, là nơi có vô số đấu khí huyền diệu, đó là sức hấp dẫn không thể nào cưỡng lại được. Hắn có khát vọng là đến nơi đó thể tìm hiểu.

Dưới sự thôi thúc mãnh liệt của khát vọng, Antonio quyết định biến nó thành sự thật.

Sau khi Tà Khôi biết được việc này thì cực lực ngăn cản, bởi vì Thánh Điện và tông giáo tài phán sở đối với ma tộc vô cùng căm ghét, vì thế người từ ma giới đi đến tạp dịch đại lục có thể nói là lành ít dữ nhiều. Mà Ma Vương Tà Khôi sau khi tiến hóa thì không thể nào sinh con được nữa. Hắn cũng chỉ có duy nhất Antonio là con trai mà thôi.

Nhưng Antonio là loại người một khi đã quyết định là không thể nào thay đổi được, cuối cùng hắn một mình rời khỏi thâm uyên, bắt đầu lộ trình đi đến nhân giới, sau đó thì có một chuyện mà trăm ngàn vạn năm trôi qua cũng không thay đổi gì nhiều. Ở tạp dịch đại lục Antonio gặp được một nữ tử nhân loại, là một nữ tử bình thường nhưng mà Antonio lại không thể kiềm chế được bản thân vì đã 'yêu' nàng mất rồi. Tình yêu luôn không có lý do.

Vì thế Antonio không trở lại ma giới mà lưu lại tạp dịch đại lục, không lâu sau thì hắn và kiều thê có được kết tinh, một nữ hài có huyết thống của ma vương và nhân loại. Hai người có một lão bộ trung thành và tận tâm. Cuộc sống cứ thế là êm đềm trôi qua, cho đến khi Thiên Ma Quyết xuất hiện.

Antonio do cơ duyên xảo hợp nên biết được là có bộ công pháp này, bởi vì thân thể hắn có thể tu luyện được đấu khí cho nên hắn cảm thấy vô cùng hứng thú, vì thiên ma quyết có một lực hấp dẫn không thể nào chống cự lại được cho nên Antonio ra tay tranh đoạt.

Nhưng mà bộ công pháp đó lại mang đến vận rủi cho hắn. Tại tạp dịch đại lục có một siêu cấp cao thủ khác cũng rất muốn có được Thiên Ma Quyết đó chính là tên pê đê Clark, bởi vì tranh đoạt bí tịch nên song phương xảy ra kịch chiến. Antonio bất hạnh bỏ mình, thể tử cũng bị giết, mà Clark cũng bị thương nặng.

Lão bộ trung thành kia nhận cơ hội chủ nhân chiến đấu mà đem Thiên Ma Quyết và nữ hài tử đi, rồi bỏ quê hương thay tên đổi họ ẩn danh, và cũng cho nữ hài mang họ của mình là họ Hàn, tên là Đan, và đó cũng chính là Yêu Nguyệt công chúa Katherine.

Antonio đến tạp dịch đại lục mấy năm không về, Tà Khôi không nhận được nên phôi một nhóm dũng sĩ ma tộc có thể xuyên qua được kết giới mà đến tạp dịch đại lục để tìm kiếm, toàn bộ những người này đều là ác ma, bởi vì chỉ có ác ma mới có thể biến hình thành nhân loại, có thể tránh được truy đuổi của tông giáo tài phán sở.

Clark và Antonio cũng không muốn bị bại lộ thân phận, chuyện tranh đoạt thiên ma quyết trở thành bí mật của hai người, nhóm dũng sĩ của ma giới tìm kiếm cực khổ hơn mười năm nhưng không có tin tức gì, sau đó may mắn là phát hiện ra trận đấu của hai người.

Antonio trước khi chết dùng chút hơi tàn miêu tả lại sự việc một cách đơn giản, khắc vào một tảng đá lớn, và dặn dò là bất kể thế nào cũng phải tìm được nữ hài tử kia.

Mấy năm trôi qua, lúc đó một trong số các dũng sĩ của ma tộc được phái đến Tập Địch đại lục là Huyết Ma Dracula vô tình phát hiện ra Hàn Đan ở Ngã Trạch Lạp Tư, liền lập tức mang nàng về ma giới, sau khi gặp mặt thì Tà Khôi nhận ra được nàng quả nhiên là có huyết mạch của ma vương, chính là cháu gái ruột của mình vì thế mới cho nàng dùng lại tên lúc đầu là Katherine, và phong làm Yêu Nguyệt công chúa.

Dựa vào tin tức trước khi Antonio chết lưu lại và những gì Hàn Đan biết được gộp lại Tà Khôi có thể suy đoán ra được toàn bộ câu chuyện, nên không thể nào nhận lầm được.

Nghe xong câu chuyện này Cổ Diêu cũng sứt sứt cả mũi, thì ra thân thể của Hàn Đan lại liên quan đến một bí mật kinh tâm động phách, ân oán tình thù như thế. Hắn trầm mặc, Đan Đan nếu như là ác ma, coi như là hồn huyết nhi thì nhất định tập địch đại lục cũng không dung nàng. Hơn nữa nàng cũng là công chúa của Thâm Uyên, được sủng ái vô cùng, sống ở chỗ này lại có được thân nhân của mình, không thể nào để nàng theo mình trở về nhân giới.

Vì thế Cổ Diêu nói:” Đan Đan tốt hơn là ở lại ma giới, dù sao thì nơi này cũng có tộc nhân của nàng, người thân của nàng.”

Tuy nói thế nhưng trong lòng của hắn cũng có chút khổ sở, mặc dù chỉ ở cùng với Hàn Đan một thời gian ngắn nhưng Cổ Diêu đã sớm coi nàng như là thân muội rồi. Nếu mình quay trở lại tập địch đại lục thì lúc đó sẽ cùng với Hàn Đan xa cách, khó có ngày gặp lại.

” Người có thể suy nghĩ cho Đan Đan như thế là tốt rồi.” Tà Khôi gật đầu nói:” Ngoài ra ta còn có một chuyện muốn nhờ!”

Cổ Diêu nghe thế thì cảm thấy rất là khó hiểu, đường đường là một ma vương mà cũng có thể có chuyện khiến cho hắn không thể làm được sao, hắn do dự một chút rồi nói:” Chuyện gì?” Tà Khôi hai mắt tỏa ra hàn quang:” Giết chết Clark!”

200. Chương 09: Cô Gái Tóc Đỏ

Nghe được cái tên này thì trái tim của Cổ Diêu đập mạnh hẳn lên, hắn không chỉ là kẻ thù của Hàn Đan mà còn là kẻ thù của chính mình.

Dương Phong đại ca, một người đối với mình như là huynh trưởng, truyền thụ linh động cho mình, và cũng vì bảo vệ cho mình mà phải táng mạng dưới quân bài của Clark, hình ảnh đó Cổ Diêu sẽ không bao giờ quên, hắn tuyệt đối không cho phép mình quên, lời thề của hắn vẫn còn vang mãi bên tai của hắn “Nghe này tên quái nhân kia, nếu như ta không chết thì sẽ có một ngày ta sẽ giết chết ngươi, nhất định!”

” Đáng tiếc là ngay cả ta cũng không thể nào đi xuyên qua được thần chi kết giới để đến nhân giới, nếu không thì ta sẽ tự mình ra tay giết chết hắn! Các ác ma dũng sĩ của ta mặc dù không chịu ảnh hưởng của thần chi kết giới nhưng mà hành động ở tập địch đại lục thì lại bị hạn chế rất nhiều cho nên khó có thể tạo thành uy hiếp đối với Clark được.”

Tà khôi thở dài, bất đắc dĩ, loại tình huống này hắn ít khi nào biểu hiện ra ngoài. Cũng có thể hiểu được, là ma vương của thâm uyên, hắn có thể hô phong hoán vũ, nắm trong tay quyền sinh sát vô số người nhưng lại không thể nào báo thù cho con trai của mình được, thật sự là uất ức vô cùng.

Cổ Diêu trầm mặc một hồi, rồi nói:” Ma vương diện hạ, ta hiện hận bản thân mình không thể lập tức đâm chết tên pê dê kia xấu xí kia! Nhưng thực lực hiện nay của ta và hắn có chênh lệch quá lớn, điều đó ta

không thể nào không thừa nhận được. Cho nên, ta nhất định sẽ không bỏ qua cho hần nhưng mà không phải là lúc này!”

Cổ Diêu hiện tại không còn bốc đồng như ngày xưa nữa, hần đã biết phân biệt rõ ràng mọi chuyện rồi, với thực lực hiện nay của hần thì còn chênh lệch với Clark là quá lớn, nếu như lúc này chạm phải hần thì chẳng khác nào đi tự sát.

Nhưng mà sau khi Clark giết chết Hàn đại hộ và dạ lang dong binh đoàn thì mất tích cho đến nay, thậm chí là ngay cả đạo tặc công hội cũng không có tin tức của hần.

” Chỉ cần ngươi có quyết tâm là được.”

Tà khôi vui mừng nói:” Cổ Diêu ngươi là một người rất thông minh, còn trẻ mà có tiềm lực rất lớn. Theo như Dracula nói, bốn năm trước khi hần gặp ngươi và Katherine ở Ngã Trạch Lạp Tư thì lúc đó thực lực của ngươi so với bây giờ có chênh lệch rất lớn. Việc này không phải chỉ dựa vào Thiên Ma Quyết không. Dưỡng phụ của Katherine tu luyện đã lâu nhưng cũng không thành điều này chứng tỏ ngộ tính của ngươi so với hần thì tốt hơn rất nhiều. Ta tin rằng sẽ có một ngày ngươi vượt qua được Clark. Nhân loại các ngươi không phải có một câu nói là ‘Quân Tử Báo Thù Mười Năm Chưa Muộn’ sao.”

Cổ Diêu âm thầm nói hần cũng chỉ là luyện bảy luyện bạ mới có được thực lực như ngày hôm nay, đến tận bây giờ cũng không hiểu làm sao có thể đạt được kết quả như hôm nay nữa là. Nhưng mà nhắc đến Thiên Ma Quyết. Có nên giao nó cho tà khôi hay không? Dù sao thì đây cũng là do phụ thân Antonio của Đan Đan dùng tính mạng để đổi lấy.

Tà khôi dường như là hiểu được ý nghĩ trong đầu của Cổ Diêu:” Ngươi cứ việc giữ lại thiên ma quyết đi. Nó đối với ta không có tác dụng gì đâu.” Tuyệt đại đa số chủng tộc ở ma giới không thể nào tu luyện đấu khí được, tà khôi cũng nằm trong số đó, điều này có liên quan đến thể chất, không thể nào cưỡng cầu được, huống chi hần còn muốn thông qua Cổ Diêu để mà báo thù nên hiển nhiên là không thu thiên ma quyết lại rồi.

Dừng một chút tà khôi lại nói:” Tùy tùng đi theo Thái Lạc đến dự khánh điển. Án sát sử của thành ngân nguyệt cũng chính là ngươi phải không?”

Cổ Diêu cười cười không có trả lời, nhưng cũng tương đương với mặc nhận rồi. Ngay lúc ma cung xuất hiện một kẻ gây rối, ngay lúc phong thanh hạc lệ thì hần lại mất tích vài ngày nhất định là có liên quan đến nhu, muốn điều tra cũng không khó. Hơn nữa ma vương cũng là người đại trí. Diêu Cổ và Cổ Diêu có liên quan đến nhau thế nào thì hần cũng có thể cảm nhận được.

Tà khôi mỉm cười nói:” Hắc. Thái Lạc mang đến cho Katherine hai thứ vừa vui mừng vừa sợ hãi, xem ra ta phải thưởng cho hần mới được. Được rồi, ngươi nghỉ ngơi đi, khi nào rảnh rồi ta lại tìm ngươi.”

Sau khi nói những lời này thì tà khôi liền rời đi. Hàn Đan cũng nhanh chóng tiến vào phòng, đi đến bên cạnh giường nói:” Cổ Diêu ca ca, huynh và gia gia nói chuyện gì thế?”

Cổ Diêu nói lại cho nàng biết hiệp định giữa hần và ma vương:” Cũng không có gì, chỉ là hỏi ta cảm thấy thế nào về muội thôi.”

Hàn Đan cảm thấy kỳ quái:” Việc này muội cũng đã từng nói qua với người, gia gia còn hỏi là lúc đó hần biến thành như thế nào?”

Cổ Diêu cười ha hả:” Đó là do ông ấy quan tâm muội thôi, đừng có suy nghĩ nhiều.”

Hàn Đan cũng không có dây dưa về vấn đề này nhiều, không lâu sau thì Cổ Diêu cũng được đưa vào văn tâm các.

Mấy ngày sau đó Hàn Đan ở bên cạnh chăm sóc cho Cổ Diêu, nàng ở ngay cạnh bên phòng của hần, ngay cả thuốc cũng là do nàng tự nấu cho hần.

Vu y quả là một nghề nghiệp thần kỳ ở ma giới, loại thuốc vô cùng kỳ lạ này rất có công hiệu, hơn nữa thân thể của Cổ Diêu vốn rất tốt, có thêm sự chăm sóc cẩn thận của Hàn Đan cho nên thương thể của hần mau chóng chuyển biến tốt đẹp, mấy ngày sau là hần đã có thể vận động đơn giản được rồi, phải biết rằng lúc đó hần bị thương suýt chết, lại bị trúng thêm Hắc Ngục Đoạn Hồn Chưởng, vì thế thương thể có thể nói là

trầm trọng, mà tốc độ khôi phục của hắn là vô cùng nhanh, thể chất của hắn so với ác ma xem ra chỉ có hơn chứ không có kém, điều này cũng khiến cho vụ y cảm thấy kỳ quái.

Sau khi rời khỏi giường thì người đầu tiên Cổ Diêu nhìn thấy chính là Thái Lặc.

Khánh điển của Yêu Nguyệt công chúa đã sớm chấm dứt nhưng Thái Lặc lại được tà khôi lưu lại trong cung, nhưng không biết lý do. Mấy ngày nay lão gia hỏa này ăn ngủ không yên, hắn đoán rằng kẻ gây rối chính là tên tiểu tử Diêu Cổ, cũng chính là người mà mình đưa đi tiến cung, xem ra nhất định là mình sẽ bị liên quan.

Đây không phải là nỗi oan thông thường, gây sự trong khánh điển của công chúa, ma vương chắc chắn là sẽ nổi giận, xem ra đại họa lâm đầu rồi, đừng nói là cái mũ quan mà là cả cái đầu cũng khó giữ rồi.

Ở trong cung vài ngày, Thái Lặc lúc này cũng lo lắng không yên, sợ ma vương phái người đến tặng vé về đoàn tụ ông bà cho mình. Hắn đã già, nhưng mà càng già lại càng sợ chết, càng phát hiện ra được rằng tính mạng rất là quan trọng, cực khổ nửa đời mới có thể có được quyền lực và địa vị, nhưng nếu như bị hủy như thế thì hắn làm sao có thể cam tâm được chứ.

Cho nên, khi thấy Hàn Đan và Cổ Diêu mang mặt nạ xuất hiện trước mắt hắn khiến hắn kinh ngạc vô cùng, miệng không thể nào ngậm lại được. Nhưng khi thấy bộ dáng thân mật của Cổ Diêu và Yêu Nguyệt công chúa thì hắn biết cái đầu và mũ trên đầu của mình không những không bị mất mà còn vững vàng hơn trước nữa.

Có Yêu Nguyệt công chúa làm chỗ dựa, cuộc sống sau này muốn khó khăn cũng không dễ. Vì vậy ‘Tên Diêu Cổ Đáng Chết’ lúc này đã biến thành thần may mắn cho hắn.

Vài ngày sau, tà khôi đến thăm Cổ Diêu một lần nữa, sau khi hỏi tình hình thương thế thì hắn nói:” Hôm nay trong cung lại có thêm một người lên vào, là một nữ tử nhân loại có mái tóc đỏ, Cổ Diêu, ngươi có biết người đó không?”

Cổ Diêu nghe xong thì hoảng sợ, nữ tử có mái tóc đỏ, chẳng lẽ là Đông Phương Lộ?

201. Chương 10: Ước Định Của Dracula

Nha đầu gối kia, không ngờ cũng chạy đến chỗ này, thật là muốn chết mà!

Nơi này thủ vệ nghiêm ngặt, nàng lại không phải là một đạo tặc cao siêu, nhất định là gặp chuyện không may rồi, Cổ Diêu vội hỏi:” Nàng thế nào rồi?”

Tà khôi cười nói:” Nếu so với ngươi thì khả năng ẩn nấp của nàng kém hơn rất nhiều, vừa tiến vào cung không bao lâu thì đã bị thủ vệ phát hiện và bắt được rồi. Bây giờ nàng đang bị giam lỏng, là bạn của ngươi sao?”

May quá, nàng không có gì. Cổ Diêu thở phào nhẹ nhõm:” Đúng vậy, nàng là bằng hữu của ta, có lẽ là do lo lắng cho ta nên mới xông vào đây, xin đừng làm khó nàng.”

Tà khôi gật đầu nói:” Là bạn của ngươi thì dĩ nhiên là không có vấn đề gì rồi.” Hắn đưa cho Cổ Diêu một cái lệnh bài màu vàng:” Ta còn có việc phải làm, ngươi cầm ma vương lệnh này đến phía đông của ma cung mà đưa nàng đến đây, đó là nơi giam lỏng một vài khách nhân đặc biệt của ma cung, bọn họ chỉ bị hạn chế tự do thôi chứ không phải chịu đau khổ gì đâu.”

Dừng một chút rồi hắn nói:” Thật là náo nhiệt, vừa có một người đến không bao lâu lại thêm một người nữa!”

Chờ tà khôi đi rồi Hàn Đan mới hơi:” Cổ Diêu ca ca, vị bằng hữu kia của ca ca là ai thế?”

” Trước kia cũng cùng học chung với chúng ta ở thần thánh học viện, vũ áo bộ, ám khí hệ - Đông Phương Lộ, muội còn nhớ không?” Nói ra những lời này thì Cổ Diêu cũng có chút xấu hổ.

” A, chính là Đông Phương Lộ tỷ tỷ, người gây ra sự việc nổi tiếng cùng với huynh?”

Cổ Diêu gượng cười, gật đầu, hẳn biết chỉ cần nhắc đến Đông Phương Lộ thì trong ấn tượng của Hàn Đan sẽ xuất hiện sự việc ở nhà vệ sinh năm đó, đó cũng chính là vết đen mà Cổ Diêu không thể nào xóa đi được trong suốt những năm ở thần thánh học viện, thậm chí ngay cả tư liệu của đạo tặc công hội cũng ghi về điều này. Nói không chừng sau này các học viên đàn em khi nhắc đến vị sư huynh này thì đầu tiên nhớ đến không phải là thành tích ưu tú của hắn mà là biệt danh bạo lộ cuồng.

Hàn Đan ngạc nhiên nói:” Cổ Diêu ca ca, quan hệ của tỷ ấy và huynh không phải rất ác liệt sao? Sao lại cùng ca ca đến ma giới?”

” Trong mấy năm muội trở lại ma giới thì có rất nhiều chuyện xảy ra, nhất thời không thể giải thích hết.” Cổ Diêu hàm hồ cho qua chuyện, sự tình kia của hắn và Đông Phương Lộ không thể nào để cho người khác biết được, kể cả đan đan cũng thế. Nàng vì mình mà xông vào ma cung, mặc dù có chút ngốc nhưng điều này cũng làm cho Cổ Diêu cảm động, biết rõ đây là long đàm hổ huyệt nhưng vẫn dám xông vào, có được bao nhiêu nữ nhân có dũng khí như thế?

Đông Phương Lộ, cô luôn nói ta là đồ đàn. Bây giờ cô không phải cũng thế sao?

Hai người đi về phía đông. Bởi vì mấy ngày qua Hàn Đan luôn như hình với bóng với Cổ Diêu cho nên các thủ vệ trong ma cung cũng biết là là trong cung có thêm một nhân loại trẻ tuổi, ngay cả công chúa Katherine cũng ngoan ngoãn nghe lời, bảo sao nghe vậy, nên nhìn thấy họ cũng không còn cảm thấy kỳ quái nữa. Trong lúc tán gẫu thì phát hiện có một người đang đi đến. Đó chính là huyết ma Dracula.

Hàn Đan chào hỏi:” Thúc thúc!”

Huyết ma là người đem nàng từ tạp dịch đại lục về, là công thần của ma giới, là tâm phúc của tà khôi, hơn nữa lần trước tại ngã trạch lập tư hấn cũng không có gây tổn thương cho Cổ Diêu cho nên nàng không có hận hắn mà ngược lại quan hệ rất là tốt.

Dracula chuyển ánh mắt sang người Cổ Diêu:” Katherine, lần này ta đến là để tìm vị bằng hữu này.”

Hàn Đan nghi hoặc nói:” Thúc thúc, người tìm Cổ Diêu ca ca để làm gì thế?”

” He he, ta muốn oánh với hắn một trận!”

Hàn Đan nghe thế thì giật mình:” Thúc thúc. Như vậy sao được? Vết thương của Cổ Diêu ca ca còn chưa khỏi mà.”

Dracula nói:” Ta chỉ cảm thấy hứng thú với vũ kỹ của hắn mà thôi. Chỉ là luận bàn thôi, yên tâm đi. Ta sẽ chờ sau khi thương thế của hắn lành lặn rồi mới oánh mà! He he ...”

Nói xong vài câu thì Dracula liền đi, Cổ Diêu cau mày nói:” Cái tên Dracula kia, cuối cùng là dạng người gì?”

Hàn Đan nói:” Theo như gia gia nói thì thúc thúc là bạn thân nhất của phụ thân, đồng thời cũng là đối thủ cạnh tranh, hai người họ đánh nhau từ nhỏ đến lớn, sau khi phụ thân mất tích thì thúc thúc đã đi đến tạp dịch đại lục trước tiên để tìm kiếm, và thúc thúc cũng chính là người ở lại tạp dịch đại lục lâu nhất.”

Cổ Diêu trầm nghĩ, lại là một cặp giống như là Hạ Hầu Cẩn và Đoan Mộc Tích đây mà, đều là oánh nhau từ bé đến lớn. Bây giờ thì hẳn có thể hiểu được phần nào tâm tình của Dracula rồi, mất đi người bạn thân nhất, cũng là đối thủ tốt nhất, nên hẳn cảm thấy trống rỗng, mà Antonio lại vì thiên ma quyết nên mới chết, cùng chiến đấu với người tu luyện thiên ma quyết có thể giúp hắn tìm lại được ký ức ngày xưa.

Nhớ tới Hạ Hầu Cẩn, Cổ Diêu đột nhiên nhớ đến những năm tháng ở học viện Hạ Hầu Cẩn luôn đối đãi với như như một người đại ca, huynh đệ tình thâm, còn có lão tam Tạp La nữa, từ sau khi tốt nghiệp đến giờ vẫn chưa gặp lại họ, đợi sau khi giải quyết xong chuyện của đan đan và Đoan Mộc Tình, trở lại tạp dịch đại lục thì phải đi tìm bọn họ mới được.

Nơi giám lỏng các vị khách đặc thù nếu như không có tín vật thì sẽ không thể nào đưa người đó đi được, ma vương lệnh là chí cao vô thượng, hơn nữa lại có yêu nguyệt công chúa đi cùng, lệnh bài không thể nào là giả được, thủ vệ sau khi kiểm tra liền cho qua.

Cửa phòng vừa mở ra thì một vật lập tức bay lại, Cổ Diêu vội vàng tiếp lấy.

” Ra ngoài! Mau!” Xem ra Đông Phương Lộ không hề vì chuyện bị giam lỏng mà thu liễm tính tình của mình mà ngược lại còn nóng nảy hơn trước.

Cổ Diêu nhìn quanh bốn phía, quả nhiên đúng như lời tà khôi nói, các khách nhân đặc biệt bị giam lỏng cũng không bị đối xử tệ, xem ra nơi này cũng có thể nói là một biệt thự xa hoa rồi, trong phòng có đầy đủ mọi thứ, còn có đồ ăn vặt nữa thứ, ngoại trừ không được tự do ra thì không có gì là không tốt cả.

Nhưng mà trong phòng thì giống như là một bãi chiến trường vậy, bàn ghế lộn lộn, gãy nát, chén bát tan tành, trên mặt đất có vô số thứ linh tinh.

Tà khôi có nói qua là võ công của Đông Phương Lộ đã bị cấm chế nhưng mà thể lực thì vẫn như bình thường, nên muốn phá hoại nơi này cũng khó.

Cổ Diêu cảm thấy đau đầu:” Tam tiểu thư này, cô không thể an phận một chút sao?”

Đông Phương Lộ đang cầm trong tay một quả lê, vừa định ném đi thì thấy người đến là Cổ Diêu thì lập tức ngừng lại, mở to đôi mắt đẹp của mình ra:” Ặc, lưu manh! Sao ngươi cũng ở chỗ này?”

Nàng vốn tưởng rằng Cổ Diêu bị bắt sẽ bị nhốt trong thiên lao của ma cung không ngờ rằng hắn cũng bình yên vô sự, hơn nữa còn nghênh ngang lộ mặt ở chỗ này. Còn nữa, thiếu nữ bên cạnh hắn trông có vẻ quen quen.

Mặc dù Hàn Đan đã có biến hóa rất lớn trong những năm gần đây, xinh đẹp hẳn ra, hơn nữa lại là công chúa của thâm uyên nên nàng cũng có được khí chất cao quý, nhưng mà gương mặt và hình dáng năm xưa vẫn ẩn hiện trong người nàng, vì thế Đông Phương Lộ mới có cảm giác thế.

Đúng rồi, mình đã từng gặp mặt nàng tại thần thánh học viện, chẳng lẽ chính là muội muội của tên lưu manh kia sao?

Cổ Diêu hiểu rõ ý nghĩ của nàng, đừng nói là Đông Phương Lộ, ngay cả chính bản thân hắn trước khi biết chân tướng sự việc cũng cảm thấy khó tin, vì thế hắn kiên nhẫn giải thích.

Khi biết được Hàn Đan là một thành viên của ma tộc, mà lại còn là công chúa thì Đông Phương Lộ không thể nào không kinh ngạc được, nhưng cũng không phải là không thể chấp nhận được. Sống ở ma giới được mấy tháng, nàng cảm giác được, mà tộc ngoại trừ có hình dáng khác với nhân loại và có tính hiếu chiến ra thì không khác nhân loại là mấy, vẫn có cuộc sống riêng của mình, bằng hữu, tình yêu và ham muốn, đều là những đặc điểm của những sinh vật có trí tuệ cao.

Sau khi giải cấm chế cho Đông Phương Lộ thì bọn họ ở đó cũng được nửa tháng, thương tích của Cổ Diêu đã hoàn toàn khỏi hẳn, hôm nay hắn và Hàn Đan cùng với Đông Phương Lộ đang đi dạo thì có một thủ vệ báo lại:” Diêu Cổ đại nhân, có khách tìm ngài.”

Bởi vì Hàn Đan cho nên trong ma cung hiện này không có ai là không biết Cổ Diêu, cũng không ai là không ‘hiếu’, thủ vệ đối với hắn rất là cung kính, lời nói của thủ vệ khiến cho Cổ Diêu cảm thấy khó hiểu.

Khách, chẳng lẽ là bọn người Chiến Thiên?

Không thể nào, Chiến Thiên không biết là đang đi khiêu chiến ở chỗ nào nữa, còn Hiên Viên Tam Quang và Linh Vân thì đi tìm nơi có thể đánh bạc, hai lão quái vật thì đã quay trở lại Huyết Hải rồi, ngoại trừ những người đó ra thì còn ai nữa?

Mang theo nghi vấn trong lòng đi đến ma cung, khi Cổ Diêu nhìn thấy vị khách của hắn thì mừng như điên, bởi vì đó là một thiếu nữ và có mái tóc dài màu xanh biếc - Đoan Mộc Tình!

Từ sau khi tốt nghiệp ở thần thánh học viện thì đây là lần đầu tiên Cổ Diêu nhìn thấy Đoan Mộc Tình, chuyện cũ từ trong ký ức tràn về, hắn tiến vào thần thánh học viện cũng chính là vì cô gái này, sau khi trải qua rất nhiều khó khăn và gian khổ thì giấc mộng của hắn cũng có cơ hội trở thành sự thật nhưng hắn đã bỏ qua cơ hội đó.

Cổ Diêu thậm chí còn nhớ rõ ngày hôm đó Đao Mộc Tình đã vương lệ khi ra đi, lúc đó hắn đã thiếu chút nữa là không kiềm chế được mà định bỏ qua mục tiêu của đời hắn là tìm kiếm Hàn Đan, nhưng may mắn là hắn vẫn nhịn được.

Nếu như không phải vì câu nói kia của Đông Phương Lộ thì Đao Mộc Tình sẽ không lên đường đến ác ma đảo và mình cũng sẽ không vì kiếm nạng mà đi đến thất lạc đại lục, tái ngộ Hàn Đan. Cổ Diêu cảm thấy đây là một chuyện rất là ly kỳ dường như đã được thượng đế an bài sẵn vậy.

<@tên vô=" xi=" an=" bài=" chứ=" thượng=" đế=" ở=" đâu=" ra=" -.-'=" >

Cũng may là cuối cùng hắn cũng nhìn thấy được Đao Mộc Tình, hơn nữa nạng lại bình an vô sự!

Từ lần đầu gặp mặt tà khôi thì Cổ Diêu đã thỉnh cầu hắn trợ giúp, đưa ra tin tức của hắn đang ở nơi này khắp ma giới. Ma vương của thâm uyên hùng mạnh thế nào thì ai cũng biết, so với một mình đơn độc thì khả năng tìm kiếm nạng là cao hơn rất nhiều, vì thế mới có thể trong một khoản thời gian ngắn nhất tìm được Đao Mộc Tình.

Lần này, hắn tuyệt đối sẽ không cự tuyệt nạng nữa!

202. Chương 11: Huyết Chi Linh Vực

Bởi vì ban ngày có nhiều chuyện không tiện nói ra cho nên Đông Phương Lộ phải đợi đến tối mới kể lại cho nạng tất cả mọi chuyện trong suốt thời gian qua.

Đúng như Cổ Diêu đoán, Đao Mộc Tình vừa vào ác ma hải vực là đã bị hút vào trong không gian liệt phùng, khi nghe Đông Phương Lộ kể lại những kinh hiểm trong lữ trình của mình thì Đao Mộc Tình cũng có cảm giác như là chính mình đang mạo hiểm vậy, lo âu pháp phùng, ví dụ như khi đụng với ác ma nhị trùng xương, khi phát hiện ra ác ma đảo thì vừa vui mừng vừa sợ hãi, khuôn mặt xinh xắn của nạng liên tục biến đổi với các sắc thái khác nhau.

Cho đến khi Đông Phương Lộ kể hết thì nạng mới vỗ vỗ lên bộ ngực của mình rồi nói:” May mắn là mọi người không có chuyện gì, à đúng rồi, Lộ Lộ, sao người lại cùng đi với hắn thế?”

“Hắn” đương nhiên là Cổ Diêu rồi, Đông Phương Lộ nghiêng răng ken két:” Tiểu Tình, nếu không phải vì liên quan đến người, không phải vì người lên chạy ra biển khiến cho ta không thể nào không đi tìm người được, mà sức lực của một người dù sao cũng có hạn, không còn cách nào khác hơn là phải đi tìm tên lưu manh kia rồi”

Đao Mộc Tình le lưỡi:” Thật là xin lỗi, ta không nghĩ là sẽ có nhiều chuyện phát sinh như thế!”

Đông Phương Lộ đột nhiên nói:” Tiểu Tình, tên lưu manh thói tha kia có cái gì tốt chứ, sao người lại thích hắn!”

Khi nhắc đến Cổ Diêu thì trên khuôn mặt xinh xắn của Đao Mộc Tình hiện lên hai đóa hồng vân, nạng chìm vào trong ký ức của mình, một lúc lâu sau mới lắc đầu nói:” Ta cũng không biết nữa, nói thật là lúc đầu ta rất ghét hắn, nhưng mà không biết tại sao, dần dần lại để ý đến hắn, luôn nhớ đến hắn, không thấy hắn là cảm thấy không vui.”

Trước khi Đao Mộc Tình bị ép phải quan hệ với Cổ Diêu, do đó nạng hận hắn thấu xương, nhưng mà tình cảm của nạng lại dần dần biến đổi, còn nguyên nhân ở giữa thì chính bản thân nạng cũng không biết được, tình yêu là thế, không thể nào giải thích được.

Dừng một chút nạng cầm tay của Đông Phương Lộ:” A, đúng rồi. Lộ Lộ, vòng tay của người ở đâu ra thế? Trước kia ta chưa từng thấy qua!”

Khuôn mặt của Đông Phương Lộ nóng lên. Nàng và Đoan Mộc Tình lớn lên cùng nhau. Nhưng cũng có một số việc không thể nào nói ra được. Ví dụ như chuyện đêm say rượu lần trước. Chiếc vòng tay được làm từ thủy doanh châu do giết độc hi ác cấp cũng thế. Đây đều là những bí mật nho nhỏ của nàng.

<@bí mật=" động=" trời=" luôn=" chứ=" nhỏ=" cái=" chi=" chi=" >

Đông Phương Lộ không phải là người giỏi che dấu tâm tình của mình. Nghe thế thì giống như là một con mèo nhỏ bị giẫm lên cái đuôi vậy:” Ta là tam tiểu thư của Đông Phương gia tộc mà. Trang sức có vô số. Người chưa từng thấy qua cũng là bình thường thôi. Có gì mà đáng ngạc nhiên chứ!”

Đoan Mộc Tình cảm thấy kỳ quái:” Lộ Lộ. Ta chỉ là thuận miệng nên hỏi thôi mà. Nhưng sao người lại kích động thế. À đúng rồi, người không phải đã từng nói là sẽ không đeo vòng tay sao. Người nói điều đó giống như là bị còng tay vậy. Ngoại trừ là của người yêu tặng ra. A ta biết rồi, người nhất định là có Pé lu rồi đúng không?”

Khuôn mặt của Đông Phương Lộ ngày càng nóng lên:” Nói bậy. Không phải thế.”

” Ha ha. Lộ Lộ mặt của người đỏ lên rồi kìa, nhất định là thế!” Đoan Mộc Tình nắm chắc thời cơ:” Nói cho ta biết đi mà. Ai mà may mắn thế!”

Nàng thật sự muốn biết, cuối cùng là thì nam tử đó là người thế nào, có thể chinh phục được tâm hồn thiếu nữ của Đông Phương Lộ.

” Không nói chuyện nữa, ngủ đi!” Đông Phương Lộ kéo chăn lên che kín đầu, nàng chỉ có thể che được ánh mắt của Đoan Mộc Tình chứ không thể nào che dấu được chính bản thân mình.

Khuôn mặt tươi cười của Cổ Diêu lại hiện ra trong đầu của nàng giống như mọi đêm.

Tại sao cái khuôn mặt của tên lưu manh chết tiệt kia lại không biến đi vậy? Đông Phương Lộ sợ hãi. Nếu như theo lời của Đoan Mộc Tình thì lúc đầu mình cũng rất ghét tên lưu manh kia. Nhưng dần dần thì để ý đến hắn, hiểu hắn rồi cả ngày luôn nhớ đến hắn. Chẳng lẽ ...

Đông Phương Lộ không dám suy nghĩ tiếp, nàng cảm thấy mình có lỗi với người bạn tốt nhất của mình.

Tên lưu manh thối tha kia, người đúng là yêu tinh hại người mà!

Nửa tháng lại nhanh chóng trôi qua, Hàn Đan cùng Đoan Mộc Tình và Đông Phương Lộ nhanh chóng thân thiết với nhau, đều là bạn của Cổ Diêu, cũng là bạn của nàng, hơn nữa cả ba đều còn trẻ nên nhanh chóng thân với nhau.

Cuộc sống trong ma cung cũng không tệ lắm, nhưng mà không thể nào sống như thế mãi được, Đông Phương Lộ đã trốn nhà đi lâu rồi, cũng đã đến lúc phải trở về, hơn nữa còn phải báo cho gia tộc của Đoan Mộc Tình biết là nàng bình an vô sự.

Vì vậy một ngày nọ sau khi cùng Hàn Đan đi dạo trong hoa viên của văn tâm các Cổ Diêu nói:” Đan đan, ca ca đến ma giới cũng đã một thời gian dài rồi, nên ...”

Hàn Đan vừa nghe xong thì biến sắc:” Cổ Diêu ca ca, ca ca phải quay về sao?”

Cổ Diêu biết nàng sẽ rất là đau buồn nhưng mà cũng không còn cách nào khác:” Đúng vậy, muội ở lại đây có người thân, được chiếu cố nên ca ca cũng yên tâm.”

Hàn Đan nắm chặt lấy cánh tay của Cổ Diêu, sợ hắn sẽ đột nhiên biến mất:” Không, Cổ Diêu ca ca, muội chỉ muốn vĩnh viễn ở cùng một chỗ với ca ca, không thể ở lại ma giới được sao? Nơi này cũng rất tốt mà.”

Cổ Diêu thở dài:” Như vậy sao được? Dù sao thì ca ca cũng là người của tạp dịch đại lục, hơn nữa bằng hữu, còn có sự phụ của ca ca đều ở tạp dịch đại lục.”

Hàn Đan vội nói:” Vậy ca ca ở lại thêm một thời gian nữa đi, chúng ta khó khăn lắm mới gặp mặt được.”

” Ta cũng muốn ở lại lâu thêm một chst nhưng mà hai vị tỷ tỷ của muội là trốn nhà đi cho nên gia tộc rất là lo lắng, cần phải sớm trở về mới được.” Dừng một chút Cổ Diêu lại nói:” Yên tâm đi, đan đan lúc nào rồi thì ca ca sẽ đến thăm muội mà.”

Cổ Diêu này hiển nhiên chỉ là nói để an ủi mà thôi, hai người ở hai thế giới, hai không gian khác nhau, qua lại không tiện, lần này ly biệt không biết có thể thường xuyên gặp nhau được không.

Một đám mây đen hiện lên trong lòng của hai người, suốt cả buổi chiều Hàn Đan không thể nào cảm thấy vui được, nhưng Cổ Diêu thì lại không còn cách nào khác.

Lại qua vài ngày, Cổ Diêu xem ra cũng đã đến lúc phải đi rồi, mà lúc này tà khôi lại có việc phải xuất ngoại, nghe nói là để tìm kiếm nhân tài.

Cùng lúc đó, có người ở huyết bảo đến văn tâm các đưa tin, Dracula nói là muốn mời Cổ Diêu đến Huyết bảo một chuyến.

Cổ Diêu lập tức nhớ đến có hẹn đánh với hắn một trận, vốn hắn cũng không có hứng thú nhưng mà Dracula dù sao cũng chính là một trong các dũng sĩ được cử đi nhân giới để tìm Antonio, nên nhất định là biết được thông đạo đến nhân giới, vì thế Cổ Diêu cảm thấy rất là vui vẻ.

Lần này thì không cần phải lén lút, mà là quang minh chính đại đi vào cửa lớn. Thủ vệ vừa đi đến cửa thì dừng lại nói:” Bá tước điện hạ có nói là chờ đại nhân ở nơi gặp mặt lần thứ hai:”

Nơi gặp nhau lần thứ hai?

Cổ Diêu suy nghĩ một chút thì hiểu được, lần đầu tiên gặp mặt chính là ở Ngã Trạch Lạp Tư, còn lần thứ hai chính là Huyết Chi Giới trong mật thất của Huyết Bảo.

Không cần mở khóa, cánh cửa vào huyết chi giới đã mở, Cổ Diêu đi vào, hình ảnh đầu tiên mà hắn nhìn thấy chính là Dracula đang ngồi ở giữa mà tĩnh tọa.

Cổ Diêu đi thẳng vào vấn đề:” Bá tước, có muốn hỏi ngài một việc.”

Dracula mở hai mắt:” He he xem ra thương thế của ngươi đã hồi hản rồi. Hỏi chuyện gì cũng được, nhưng trước tiên phải đánh một trận đã!”

Không đợi Cổ Diêu đáp ứng, Dracula đã bay lại, hồng quang trên người tăng lên, trong tay xuất ra một cái huyết cầu.

Xem ra không đánh không được. Cổ Diêu đành phải vận đấu khí, một quyền như lưu tinh xuất ra nghênh đón.

Một đỏ một trắng, hai quyền kinh va chạm, sau đó thì bị màu đỏ nuốt lấy, Cổ Diêu đã chứng kiến qua Hấp Huyết đại pháp của Dracula ở Ngã Trạch Lạp Tư, ngoại trừ có khí tức tà ác ra còn có thể nhanh chóng phân giải đấu khí của đối thủ, khiến cho đối thủ vô kế khả thi.

Mấy năm không gặp, huyết ma ngày càng mạnh hơn, thậm chí là đấu khí cũng bị đồng hóa. Hai bên tăng lực lên. Uy lực cũng lớn hơn.

Dracula hừ một tiếng, khinh thường nói:” Linh động? Vô dụng thôi, mau cho ta chứng kiến thiên mà quyết nào, để xem xem thực lực của ngươi ra sao!”

Hàn Đan sau khi trở về ma giới thì không chỉ tu luyện Tu La Tuyệt Tâm mà vẫn tu luyện Linh Động. Dracula lại thường xuyên chỉ điểm cho nàng nên cũng biết đại khái về linh động.

Trước mặt tên huyết ma cường hân này thì linh động quả thật là không có tác dụng, vì thế Cổ Diêu xuất ra thêm một quyền nữa nhưng quyền này lại có màu đen, và có hình như là một cơn lốc xoáy, Nguyên Tử Bạo Liệt Quyền của Thiên Ma Quyết.

Lấy nguyên tử làm cơ bản, phân chia ra với tốc độ cực nhanh đó là cơ sở của Nguyên Tử Bạo Liệt Quyền, cho dù tốc độ đồng hóa của hấp huyết cũng không bằng, một quyền này đánh tan huyết cầu, mà quyền kinh vẫn còn dư lực hướng về phía huyết ma.

” Hay, phải thế này chứ!” Dracula cũng lên tiếng khen, mà tay thì vẫn không có dừng. Một huyết thuần hiện ra trong lòng bàn tay.

Quyền kinh va chạm với huyết thuần thì kêu lên vài tiếng rồi từ từ thu nhỏ lại, và hoàn toàn biến mất. Dưới sự phân giải liên tục của Hấp Huyết Kinh thì nó không thể nào phá vỡ được phòng tuyến, nhưng mà người

roi vào thế hạ phong đã là Huyết ma, dù sao thì hấn phải vận đấu khí liên tục mới phá được chiêu thức của Cổ Diêu.

Dracula cũng không tức giận mà chỉ cười:” He he, thiên ma quyết quả nhiên là đặc biệt, đến đây nào, tiếp tục!”

Mười ngón tay của hấn chỉ thẳng ra, hàng trăm ngàn tia máu xuất ra, các tơ máu này đan xen với nhau, tạo thành một huyết võng, mà các tơ máu vẫn còn tương liên với mười ngón tay của huyết ma.

Nhìn cái huyết võng đang tiến về phía mình, Cổ Diêu không dám chậm trễ vội xuất ra một quyền, tạo nên một lỗ thủng trên huyết võng nhưng Cổ Diêu chưa kịp vui mừng thì Dracula lập tức bổ khuyết lại huyết võng.

Cổ Diêu thấy thế thì kinh hãi, chính vào lúc này thì huyết võng chộp xuống như tia chớp.

Không có tiếng động kịch liệt nhưng mà mặt đất lại giống như đậu hủ bị huyết võng xuyên qua dễ dàng, lực phá hoại thật là kinh khủng.

Nhưng Cổ Diêu không phải là mặt đất, khi huyết võng chộp xuống thì thân ảnh của hấn đã biến mất.

“Hảo khinh công!” Dracula mặt không thay đổi, tay run lên, huyết võng từ dưới đất được nâng lên, cũng không cần nhìn mà cho huyết võng trườn về phía sau.

Cổ Diêu lần này đã sớm có chuẩn bị, sử dụng quỷ bộ né tránh huyết võng ở những góc độ dễ dàng nhất. Phương thức công kích của huyết võng cũng giống như là roi vậy, tuy dài nhưng lại hó không chế, nếu như bị đối thủ tiếp cận sẽ luống cuống chân tay.

Kế hoạch của hấn thì đúng nhưng mà đối tượng thì lại sai. Ngón tay của Dracula di chuyển, huyết võng lại hóa thành hàng trăm sợi tơ, rồi lại xuất hiện trước người hấn và hợp lại thành một cái huyết võng khác.

Cho dù thân pháp của Cổ Diêu có cao đến đâu đi nữa thì huyết võng luôn xuất hiện trước mặt hấn như bóng với hình, lúc này Dracula còn khéo léo hơn cả một thợ dệt xuất sắc, các tơ máu trong tay của hấn dường như là vật sống, hấn có thể tùy tâm mà khống chế, hóa giải hoàn toàn thể công của Cổ Diêu.

Nhìn Cổ Diêu chật vật dùng quỷ bộ để né tránh, Dracula nói:”Nếu như ngươi chỉ có thực lực như thế thôi thì quả thật là lam cho ta quá thất vọng!”

Cổ Diêu nghe thế thì dừng cước bộ, quả thật là cứ phòng ngự không thì cũng không phải là biện pháp tốt.

Nhìn huyết võng bay tới, Cổ Diêu không có né tránh nữa. Kim quang từ trong thân thể hấn phát ra, sau đó thân thể của hấn di chuyển như con quay, càng ngày càng nhanh.

Kim sắc quang cầu bay về phía Dracula, phá tan toàn bộ các tia máu chạm vào nó. Nếu như không thể thủ thắng bằng kỹ xảo được thì phải cường công thôi!

Dracula vội bỏ huyết võng, tạo ra một huyết thuẫn như là độc long toàn tiếp tục đâm vào, huyết thuẫn bị phá vỡ, kim toàn trúng vào người của Dracula. Huyết ma kêu lên một tiếng đau đớn, lập tức lui về sau, tuy đã sử dụng tốc độ nhanh nhất nhưng mà vẫn bị trúng đòn.

” Hay lắm, thế này mới là chiến đấu chứ, ke ke ke...” Trong tiếng cười điên cuồng hai con người của Dracula biến thành màu đỏ sẫm, hàm răng trở nên bén nhọn, một đôi cánh dơi xuất hiện sau lưng hấn, mở rộng ra, khôi phục lại hình dạng ác ma, đây chính là Dracula chân chính.

Đấu khí màu đỏ tuôn ra khỏi thân thể hấn liên tục, nhưng toàn bộ lại hướng về phía trên, bầu trời trong huyết chi giới nhanh chóng bị bao phủ bởi một lớp mây màu đỏ, áp lực trầm trọng, và nó cũng rất thấp, tựa hồ như chỉ cần giơ tay lên và có thể chạm vào nó vậy. Khiến cho người ta cảm thấy áp lực.

Dracula phát cánh bay lên trời cao. Lọt vào đám mây. Thanh âm của hấn truyền ra:” Tiểu tử, tiếp chiêu, Đại Huyết Băng!”

Vừa dứt lời thì một dãy lụa màu đỏ rất lớn từ trên trời rơi xuống, nhìn từ xa thì giống như là một dòng thác đang tuôn xuống, mang theo một uy thế không thể nào kháng cự được. Mà mục tiêu của nó chính là Cổ Diêu ở bên dưới.

Huyết thác này có phạm vi rất lớn, gần như là bao trùm cả tiểu vị diện. Cổ Diêu không còn nơi để tránh.

Nhìn huyết thác từ trên trời chảy xuống Cổ Diêu hít sâu một hơi, cầm chặt khố long trong tay, hét lên một tiếng, một đạo quang hình bán nguyệt bay ra, mang theo một tiếng long ngâm, Cổ Diêu giống như là một con rồng bay thẳng lên cứu thiên. Dĩ nhiên là đang tách huyết thác ra. Nghịch lưu bay lên!

Đây là chiêu thức cải tiến từ minh vương trăm trong thiên ma quyết - Phi Long Tại Thiên, chuyên đối không. Uy lực cũng lớn vô cùng, và cũng chỉ có thể sử dụng khố long mới thì triển ra được.

Bị dính một chiêu huyết vân tan ra, ánh mặt trời lại chiếu xuống đất lần nữa, nhưng vẫn chưa chấm dứt, Phi Long Tại Thiên chỉ mới là nửa thức mà thôi.

Hai đạo hắc khí từ sau lưng hần hiện ra, trông giống như là cánh, nhưng thực chất lại chính là hình ảnh do thiên ma khí tạo ra.

Phi Hành Thuật trong thiên ma quyết, nó tiêu hao sức lực nhiều hơn các thuật phi hành thông thường, nhưng cũng rất khác biệt, thaam ảnh của Cổ Diêu nhanh chóng biến mất chỉ còn lại một bóng đen.

Trong không trung mà có thể có được tốc độ như một thích khách là đã hiếm thấy lắm rồi.

Đây là chiêu thức lần đầu Cổ Diêu thi triển trong thực chiến, bởi vì nó tổn hao đấu khí quá nhiều, nếu như quyết đấu với cao thủ, không thể nhất kích tất thắng thì sẽ rơi vào tình thế rất xấu, sẽ dễ dàng trúng đòn phản công của đối thủ, bởi vậy khi sử dụng phải rất thận trọng, nhưng mà trước mặt huyết ma thì Cổ Diêu không còn lựa chọn, hơn nữa Cổ Diêu không hề lo lắng chuyện huyết ma sẽ đoạt mạng của mình.

” Đây là chiêu thức mạnh nhất của ngươi sao? Xem ra cũng đã đến lúc phân thắng bại rồi! He he.” Đối với lời đĩnh nhất kích của Cổ Diêu thì Dracula vẫn cười rất tự nhiên.

Cổ Diêu thì lại không như thế, hần đem tình thần tập trung lên người đối thủ, ứng nhãn thuật trong thiên ma quyết được sử dụng, thân ảnh của Dracula được phóng đại mấy chục lần.

Cao thủ quyết đấu, thắng bại trong khoảnh khắc cho nên hần không dám không tập trung cao độ.

Nhưng mà Dracula đang được hần chăm chú nhìn lại biến mất, vô thanh vô tức, khiến cho Cổ Diêu vô cùng ngạc nhiên, cho dù với thân pháp của sư phụ hần cũng không thể nào biến mất như thế dưới ứng nhãn thuật của hần, nhưng mà Dracula lại biến mất như thế.

Tiếp theo thì Cổ Diêu thấy hoa mắt, cảnh vật xung quanh biến thành màu đỏ, thuần một màu đỏ, không biết được đây là bầu trời hay là mặt đất, lúc này không thể phân biệt được phương hướng.

Thân hình của Dracula lại xuất hiện trong phiên hỗn độn này, hần đi từng bước về phía Cổ Diêu, đi rất chậm nhưng khi hần đi đến trước mặt rồi thì Cổ Diêu cũng không thể nào nhúc nhích thân thể được, cho dù là nhúc nhích một ngón tay cũng không thể, khố long trong tay không thể nào bỏ về phía đối thủ được.

Hần chỉ có thể trơ mắt mà nhìn Dracula thong thả giơ tay phải lên, giống như là một động tác quay chậm vậy, nhìn thấy rõ ràng ngón trỏ của hần chỉ lên trán của mình.

“Bịch!”

Dracula nhẹ nhàng huýt sáo, huyết sắc hỗn độn biến mất, Cổ Diêu thì vẫn đứng ở không trung như cũ, trước mặt của hần vẫn là Dracula.

Cổ Diêu không có bị thương, nhưng hần biết rõ, nếu như Dracula muốn giết thì mình đã chết từ lâu rồi.

Mồ hôi lạnh cuộn cuộn chảy ra, tim hần còn đập liên hồi, Cổ Diêu suy nghĩ mãi, vẫn chưa hết kinh hãi, vừa rồi là có gì xảy ra, tại sao mình lại không có lực chống cự?

Không phải là huyền thuật! Dracula không rành huyền thuật, huống chi né ở trong huyền cảnh thì Cổ Diêu tin chắc là không thể nào để cho đối phương khiến cho mình không có lực chống cự như thế được!

Một cảm giác khủng khiếp, chiêu thức vừa rồi của Dracula cuối cùng là chiêu gì?

Một danh từ xuất hiện trong đầu của hần - Linh Vực!

Người sáng tạo ra lĩnh vực, có thể tùy ý định ra pháp tắc, mọi tính mạng ở trong lĩnh vực đều nằm trong lòng bàn tay, có thể bóp chết lúc nào cũng được, đây chính là điểm đáng sợ của lĩnh vực!

” Đoán được rồi sao? Đúng vậy đó chính là lĩnh vực, là huyết chi lĩnh vực của ta!” Dracula nói:” Ta gọi người đến đây là muốn nói cho người biết một việc, nếu như người không đạt đến cảnh giới lĩnh vực thì vĩnh viễn không thể nào là đối thủ của Clark!”

203. Chương 12: Vô Chiêu

Cổ Diêu vẫn chưa hết rung động. Hắn không phải là chưa từng thấy qua lĩnh vực, phong điền nhị quái đã từng liên thủ sáng tạo ra một lần, nhưng lần đó bọn họ sử dụng chỉ là để tìm kiếm không gian liệt phùng chứ không phải là để chiến đấu cho nên Cổ Diêu chưa từng cảm nhận được sự đáng sợ của lĩnh vực.

Hai người bay từ trong không trung xuống đất, Dracula nói tiếp:” Tiểu tử, hẳn là người cũng đã nghe nói qua về lĩnh vực, nó chính là đỉnh cao của võ thuật, đó là giới tuyến để phân định các siêu cấp cao thủ, nếu như người không thể nào có được lĩnh vực thì vĩnh viễn không thể nào trở thành cường giả được!”

Cổ Diêu gật đầu, trong lòng hắn có đầy cảm xúc, hắn cứ tưởng thực lực của mình đã mạnh rồi nhưng không ngờ trước mặt Dracula, đối diện với huyết chi lĩnh vực của hắn thì không thể nào tiếp nổi một chiêu, nếu như vừa bắt đầu chiến đấu mà Dracula sử dụng lĩnh vực thì coi như mình đã thất bại thảm hại rồi. Làm sao có thể chống cự đến giờ này được chứ.

” Thật ra, lĩnh vực không chỉ là một loại lực lượng, cũng không phải là một cảnh giới, không thể nào dùng ngôn từ để tả được, là một cảnh giới không thể tả. Chỉ đến khi nào tinh thần và thực lực của người đạt đến một tầng nhất định, và còn có một thứ không thể thiếu chính là may mắn thì mới có thể lĩnh ngộ được lĩnh vực.”

Không biết tại sao Dracula đột nhiên nói về lĩnh vực với Cổ Diêu, dừng một chút rồi hắn tiếp:” Có người có thực lực vô cùng mạnh nhưng vĩnh viễn không thể nào đạt được lĩnh vực, suốt đời chỉ có thể dừng lại ở một chỗ, không thể nào bước lên một bước nữa, không thể lên đến đỉnh được, vì thế thành tựu cao nhất cũng chỉ là các chức nghiệp cao nhất được phân loại mà thôi.”

Cổ Diêu không biết tại sao Dracula lại cho hắn biết nhiều kiến thức về lĩnh vực nhưng hắn cảm thấy rất là hứng thú, tập trung tinh thần lắng nghe.

” Tiểu tử, vừa rồi người có để ý không?” Dracula nói tiếp:” Chiêu thức vừa rồi của ta, khí thế tăng lên, sau cùng chỉ có lĩnh vực. Nhưng mà là vô cùng bình thường không có gì khác lạ.”

“Đúng vậy!”

” Lĩnh vực được lĩnh vực thì điều quan trọng nhất là phải vứt bỏ tất cả khuôn mẫu của kỹ năng, không thể để cho bất kỳ thứ gì ảnh hưởng, dùng tâm để thể hiện bản chất của nó thì mới có thể đạt được lĩnh vực, đây chính là giai mà một lĩnh vực cường giả phải vượt qua - Vô Chiêu.”

Cổ Diêu cảm thấy vô cùng kỳ quái. Tập kích đại lục có một luật bất thành văn chính là đấu khí trong cơ thể của người thì dưới tình huống bình thường không thể nào phát huy được một trăm phần trăm. Chỉ có dùng kỹ năng mới có thể tận dụng được khả năng đó. Ví dụ như Cổ Diêu nếu như hắn không sử dụng kỹ năng mà có dùng toàn lực thì cũng kém các kỹ năng trong thiên ma quyết như Nguyên Tử Bạo Liệt Quyền, Thuần Ngục Chỉ, Minh Vương Trảm, Độc Long Toàn, Phi Long Tại Thiên.

Nhưng mà, bây giờ Dracula lại phủ nhận quy tắc này. Bước đầu tiên để đột phá được lĩnh vực lại là bỏ đi hết những kỹ năng.

” Có lẽ người cảm thấy khó tin. Cũng dễ hiểu thôi. Ta sẽ chứng minh cho người xem.”

Nói xong thì Dracula xuất một quyền về phía Cổ Diêu. Quyền này động tác nhẹ nhàng không hề có khí thế, nhưng mà Cổ Diêu lại có cảm giác kỳ quái. Quyền của đối phương dường như là đã khóa chết hết mọi góc

độ, không thể lợi dụng một khoảng trống nào. Cổ Diêu vội sử dụng quỷ bộ nhưng mà nắm tay của Dracula đã đánh ngang qua áo của hắn. Rách ra một miếng.

Quyền này rất thông thả. Nhưng giống như là có thể phóng đại gấp trăm ngàn lần trong một thời gian ngắn ngủi vậy. Khiến cho cảm quan của người khác bị lừa. Rất giống với Lăng Ba Bộ của quỷ Bộ.

Không ngờ một quyền đơn giản như thế mà lại có được hiệu quả kinh người. Thật là thần kỳ! Cổ Diêu đã cảm nhận được sự huyền diệu của nó. Nhưng lại không biết là ở đâu. Bất giác chìm sâu vào trầm tư.

” Thấy được không, đây chính là vô chiêu, hoặc có thể nói là chiêu số của người là tùy thời mà xuất ra trong thực chiến, thiên mã hành không, không bị hạn chế, vì thế nó có thể nói là nó đã trở thành một kỹ năng tuyệt vời. Một người bình thường thì có thể phát huy được 70% sức mạnh, cao thủ nhất lưu thì có thể phát huy được 80% sức mạnh, còn cao thủ hàng đầu thì có thể phát huy được 90%. Nhưng đã đạt đến cảnh giới vô chiêu thì có thể phát huy được toàn bộ thực lực, hơn nữa lại không bị trói buộc bởi kỹ năng. Tùy thời mà xuất.”

Dracula vừa nói xong thì bầu trời lại xuất hiện một thác nước đỏ như máu, đó chính là Đại Huyết Băng mà lúc này hắn đã thi triển, nhưng mà lần này thì lại không có bất kỳ dấu hiệu nào, càng khiến cho người khác kinh hãi hơn chính là huyết thác vừa sắp chạm đất thì lập tức biến mất.

Ra chiêu dễ nhưng thu chiêu khó, điều này ai ai cũng biết được nhưng mà Dracula lại có thể dễ dàng thu chiêu, khả năng khống chế vận dụng của hắn đã đạt đến tùy tâm sở dục. Đây chính là hiệu quả của vô chiêu sao? Không có bất kỳ chiêu số gì, nhưng cũng có thể tùy thời xuất ra bất kỳ chiêu số nào.

Nếu như quỷ bộ có thể tu luyện đến cảnh giới này thì cho dù có đối mặt với thiên quân vạn mã cũng có thể tùy ý ra vào.

Lúc này Cổ Diêu cảm nhận được một vùng trời mới, mặc dù tu vi của hắn không có tiến bộ nhưng mà gần đây hắn luôn có cảm giác là thiếu chút gì đó, nên không thể nào tiến thêm một bước nữa, lời nói của Dracula khiến cho hắn hiểu ra được nhiều điều.

Dracula nói:” Thông qua sự đối lập vừa rồi ta nghĩ hắn là người đã hiểu về vô chiêu nhiều hơn rồi. Ta đã nghe Katherine nói qua chuyện trước kia của các người, kể cả chuyện của Clark, khi các người tạo ngộ Clark, lúc đó chiêu thức mà hắn sử dụng có sơ hở không?”

Cổ Diêu nhớ về lúc đó, đúng vậy, lúc Clark giết chết những người của Dạ Lang dong binh đoàn thì chưa từng thấy hắn sử dụng bất kỳ chiêu thức đặc biệt nào, chỉ là sử dụng những quân bài đơn giản mà thôi, nhưng mà những quân bài đó còn đáng sợ hơn cả lưỡi hái của tử thần, hoàn toàn không thể kháng cự được.

Nhìn thấy sắc mặt của Cổ Diêu, Dracula liền đoán ra được kết quả:” Không sai, lúc đó Clark cũng đã tiến vào cảnh giới vô chiêu, nếu không thì hắn cũng không có khả năng giết chết được Antonio! Nếu như không có gì ngoài ý muốn thì lúc này hắn cũng đã đột phá được lĩnh vực rồi, đối với một cao thủ nắm giữ lĩnh vực, nếu như người vẫn ở cấp độ này thì cho dù có luyện tập thêm nhiều hơn đi chăng nữa thì cũng không có khả năng thắng được hắn!”

Cổ Diêu có chút khó hiểu:” Bá tước, chẳng lẽ lĩnh vực không có khuyết điểm?”

Dracula không có trực tiếp trả lời vấn đề này:” Lúc này khi người tiến vào Huyết Chi Lĩnh Vực của ta thì có thấy ta từ từ đi về phía người không?”

Cổ Diêu gật đầu nói:”Đúng vậy!”

Dracula nói tiếp:” Cũng không phải là ta cố ý làm như thế, mà bởi vì ta cũng chỉ mới nắm giữ được lĩnh vực mà thôi, hay nói đúng hơn là phải dựa vào huyết chi giới mới có thể tạo ra được hiệu quả như thế, nên có thể nói đó là một lĩnh vực không hoàn mỹ.” Dracula không phải nói dối, Cổ Diêu phát hiện sắc mặt của hắn hơi tái, hiển nhiên là tổn hao thực lực khá nhiều.

Dracula giải thích:” Trong thời gian bị trói buộc thì một cái cao thủ có thể tránh khỏi lĩnh vực được. Hay nói cách này, ta ví lĩnh vực như là một bức tranh vậy, người bị vây khốn ở trong lĩnh vực sẽ giống như là người ở trong tranh vậy. Còn họa sĩ ở bên ngoài thì có thể tùy ý vẽ thêm lên trên bức tranh đó, đây có thể nói là lập ra quy tắc. Vì thế năng lực có thể tránh khỏi lĩnh vực được gọi là phá họa.”

Cổ Diêu bị khái niệm về võ đạo mới mẻ này khơi dậy niềm hứng thú, không nhận được hỏi tới:” Làm sao mới có thể phá được bức tranh?”

Dracula nói :” Đơn giản, thích ứng với lĩnh vực, dung nhập vào nó. Bởi vì quy tắc của lĩnh vực là do người tạo ra nó quy định. Hoàn toàn khác với tự nhiên, người bị vây trong lĩnh vực cũng giống như là cá rời khỏi nước vậy, không thể hoạt động tự do được, nên phải điều chỉnh lại thân thể để thích ứng, khi thích ứng rồi thì sẽ có khôi phục lại khả năng hoạt động như bình thường và phá vỡ nó. Đây là một quá trình rất là phức tạp, trong thời gian ngắn ta cũng không thể nào giải thích rõ được.”

Cổ Diêu vui vẻ nói:” Nếu như ta có thể học được cách phá họa thì không phải là có thể có cơ hội đánh bại Clark sao?”

Dracula lắc đầu nói:” Không ít người có năng lực sáng tạo lĩnh vực cũng có năng lực phá họa, nhưng mà phá họa là tình thế hoàn toàn bị động, rơi vào thế hạ phong, và còn phải trông chờ vào may mắn, nếu như phá họa thất bại thì coi như tiêu đời. Vì thế năng lực phá họa chỉ có thể dùng để bảo vệ mình mà thôi rất khó có thể tạo nên uy hiếp đối với người nắm giữ lĩnh vực. Nếu như là người có thể sáng tạo ra lĩnh vực thì có thể tạo ra lĩnh vực chính ở bên trong lĩnh vực của người khác. Lợi dụng nó để bảo vệ mình hoặc là công ích, như thế thì sẽ chủ động hơn, so với phá họa thì nó tốt hơn rất nhiều.”

Suốt cả buổi chiều hôm đó, Dracula nói cho Cổ Diêu rất nhiều thứ về lĩnh vực.

Bất kể là lĩnh vực hay là phá họa thì điều kiện quan trọng nhất đều là vô chiêu. Mà mấu chốt của vô chính là điều khiển được quy luật vận hành lực lượng trong cơ thể của mình, kể cả quy luật sinh lý của cơ thể, khí huyết vận hành, tùy tâm sở dục. Mà quan trọng nhất lại chính là lợi dụng, nói đơn giản hơn một chút đó chính là khống chế được trạng thái.

Mỗi người đều có trạng thái chiến đấu, nếu trạng tốt thì có thể vận dụng sức lực như ý mình, dễ dàng phát huy. Nếu trạng thái không tốt thì luôn có cảm giác lực bất tòng tâm. Một cao thủ đạt đến được cảnh giới vô chiêu thì có thể điều chỉnh trạng thái luôn ở mức tốt nhất, phát huy được thực lực tốt nhất. Thoải mái tự nhiên.

Bởi vì do thân thể khác nhau nên lực lượng cũng không giống nhau nên không thể làm theo cách làm của người khác. Vì thế vô chiêu trở thành một cảnh giới rất là khó giải thích, người chỉ dạy chỉ có thể giải thích được các vấn đề đơn giản khái quát mà thôi, còn việc có thể thành công hay không thì chỉ có thể tự trông chờ vào ngộ tính và may mắn của bản thân mà thôi.

Suốt cả ngày, cho đến tận nửa đêm Cổ Diêu cũng không có cảm giác được thời gian rồi qua, hắn hoàn toàn đắm chìm trong võ đạo, hắn biết là mình đã sắp bước thêm một bước nữa rồi, một bậc thang mà hắn không thể nào bước lên được đã hiện ra trước mắt.

Vô chiêu, phá họa, lĩnh vực, những điều mới mẻ và huyền bí cực kỳ hấp dẫn, Cổ Diêu hoàn toàn mê mẩn, hoàn toàn quên mất tất cả xung quanh.

Dracula nói:” Nếu như người có hứng thú với lĩnh vực thì ngày mai, ngày mốt, có thể đến tìm ta bất kỳ lúc nào!”

” Bá tước, ta muốn biết tại sao ngài muốn giúp ta?” Những kiến thức về lĩnh vực là những kinh nghiệm vô cùng quý báu, trước kia Cổ Diêu từng muốn tìm hiểu từ miệng của phong điền nhị quái, nhưng mà hai lão gia hỏa đó tuy đầu óc có vấn đề nhưng đối với vấn đề này cũng thủ khẩu như bình, điều đó chứng tỏ nó vô cùng quan trọng đối với người học võ.

Bây giờ Dracula lại chỉ dạy cho mình một cách vô tư, hơn nữa hắn còn nói là có thể tùy tiện đến tìm hắn để tính giáo, điều này khiến cho Cổ Diêu cảm thấy khó hiểu.

” không cần cảm ơn ta, ta chỉ người những điều này cũng là có lý do cả, đầu tiên là do Ma vương điện hạ thỉnh cầu, mà dù ma vương điện hạ cũng là người nắm giữ lĩnh vực, hơn nữa còn mạnh hơn ta rất nhiều, nhưng mà đáng tiếc là lĩnh vực của ác ma vừa của nhân loại khác nhau rất nhiều, bản thân ta có thể tu luyện được đâu khí cho nên có thể nói là ngoại lệ, hơn nữa, hành động của ta ở nhân giới thì bị hạn chế khá nhiều, thánh điện của nhân giới cũng có rất nhiều cao thủ, chỉ có người mới có thể quang minh chính đại tìm Clark mà khiêu chiến, ta hy vọng người có thể giúp Antonio báo thù trước khi hải cốt của hắn tan rã.”

Mặc dù khẩu khí của Dracula rất lạnh đậm, nhưng Cổ Diêu vẫn rất kích hấn, nếu như không có huyết ma thì hấn vĩnh viễn không thể nào biết được những bí mật về lĩnh vực.

” Nghe nói mấy năm trước ngươi chỉ là một tiểu tử ngay cả đấu khí cũng chưa từng học qua, chỉ trong mấy năm ngắn ngủi mà ngươi đã có được thành tựu như ngày hôm nay, quả thật là rất tốt, tiểu tử, cố gắng lên!”

Dracula vỗ vỗ bả vai của Cổ Diêu rồi lại nói:” Nhưng đừng có kiêu ngạo, lĩnh vực huyền bí vô cùng vô tận, thành tựu của ta hiện nay có thể nói là phượng mao lân giáp mà thôi, ngươi còn một đoạn đường rất dài để đi. Hiện nay ngươi đang có một bắt đầu mới.”

” Vâng!” Cổ Diêu thành tâm gật đầu, bất kể Dracula là người như thế nào thì trong võ học hấn cũng là một người cấp bậc tông sư đáng tôn kính. Huống hồ gì lĩnh vực vô cùng huyền bí, Dracula chỉ mới là phượng mao lân giáp mà thôi, vậy thì mình chỉ là phượng mao lân giáp trong phượng mao lân giáp mà thôi, cần phải có không ít thời gian để hiểu hết được.

Mấy ngày tiếp theo. Cổ Diêu từ sáng sớm đã đến Huyết Bảo, tạm thời gác chuyện trở về tạp dịch đại lục sang một bên, nếu như mất đi cơ hội ngàn năm một thuở này thì hấn sẽ hối hận đến chết.

Dracula chỉ dạy hết sức tận tình, hấn không thể nào báo thù cho người bạn tốt nhất của mình được nên đem toàn bộ hy vọng ký thác lên người của Cổ Diêu. Sau đó hấn rất vui khi phát hiện ra thanh niên này rất là thông minh, nhất điểm tức thông, đương nhiên việc này cũng không thể nào không có liên quan đến thiên ma quyết được, thiên ma quyết giúp cho hấn có thể giải thích các vấn đề về võ học đơn giản hơn rất nhiều.

Chỉ một thời gian ngắn, Dracula đã chỉ dạy cho Cổ Diêu toàn bộ những kiến thức của mình về lĩnh vực, xem ra không còn gì để chỉ dạy, vì thế hấn nói:” Hiểu biết của ta về lĩnh vực đã đến giới hạn rồi, còn lại phải trông chờ vào chính ngươi mà thôi, hy vọng ngươi sớm có thể đạt được lĩnh vực của mình. Còn nữa, thông đạo giữa nhân giới và ma giới ...”

Tinh thần của Cổ Diêu rung lên, vội vàng lắng nghe.

Dracula nói:” Quả thật là có thông đạo, hơn nữa không chỉ có một cái, nhưng thông đạo không phải lúc nào cũng mở, mà nó có chu kỳ, ba năm một lần, thời gian nó mở ra gần nhất là cách đây một tháng, ngươi đã bỏ qua.”

” Không phải chứ?” Cổ Diêu nghe thế thì thiếu chút nữa là té xỉu, nhưng hấn tin tưởng loại người cao ngạo như Dracula sẽ không nói dối, chỉ có điều hấn không thể tiếp nhận được mà thôi:” Thế phải làm sao bây giờ?”

Dracula kéo vai hấn:” Đơn giản, chờ ba năm nữa!”

Đơn giản cái đek gì, đúng là nói nhảm mà! Cổ Diêu cảm thấy khó khăn, vượt vượt cái mũi, ba năm, nếu so với sinh mạng của con người thì thời gian đó quả thật là rất dài. Hấn làm sao có thể chờ lâu như thế được chứ. Ba năm sau, sợ rằng gia tộc Đoan Mộc và gia tộc Đông Phương đã nghĩ rằng Đoan Mộc Tình và Đông Phương Lộ đã chết và lập bia mộ cho hai nàng rồi.

Cổ Diêu suy nghĩ một chút rồi nói:” Chẳng lẽ không có thông đạo nào có thể đi qua bất kỳ lúc nào, hoặc là thông đạo có chu kỳ ngắn hơn sao?”

” Có lẽ có, mà cũng có lẽ là không, vấn đề này thì ta cũng không rõ lắm.”

” Bá tước, nếu như lĩnh vực có thể sáng tạo ra pháp tắc thì có thể dùng lĩnh vực để mở thông đạo ra không?”

” Không có khả năng đó được, thần chi kết giới không hề bị ảnh hưởng bởi lĩnh vực, ta cũng lực bất tòng tâm!” Cổ Diêu nghĩ lại cũng thấy đúng nếu như có thể dùng lĩnh vực mở ra thông đạo thì ma vương đã sớm tự mình đi tạp dịch địa lục để báo thù cho con rồi, còn trông cậy vào người khác sao?”

Cái này cũng không được, cái kia cũng không xong, phải làm sao đây?

Một người đột nhiên xuất hiện trong đầu hấn – Thuần Vu Tuyên!

Trước kia Cổ Diêu từng đáp ứng giúp nàng làm việc, điều kiện chính là cách quay về tạp dịch đại lục.

Có lẽ Thuần Vu Tuyền thật sự biết được cách đi tới lui giữa hai giới, nhưng nếu như có lựa chọn khác thì Cổ Diêu thật sự không muốn động chạm vào tiểu ma nữ có trái tim như rắn độc kia.

Cổ Diêu nhíu mày rất sâu, vừa suy nghĩ vừa đi ra khỏi cửa của Huyết Bảo, các thủ hệ hành lễ với hắn, hắn cũng không chú ý.

Nhìn hắn đi xa, một thủ vệ nói thầm:” Gần đây Cổ Diêu đại nhân thường xuyên đến Huyết Bảo làm khách, hơn nữa bá tước điện hạ cũng không có cự tuyệt, điều này không giống tác phong của ngài!”

Một thủ vệ khác nói:” Chuyện của bá tước đại nhân, chúng ta tốt nhất là không nên nói nhiều!”

Mà lúc này, trong huyết chi giới bên trong Huyết Bảo, Hàn Đan hiện ra:” Cảm ơn thúc thúc!”

Nàng xuất hiện không khiến cho Dracula cảm thấy kỳ quái, huyết ma thở dài:” Katherine, ta có thể giúp con gạt hẳn nhất thời, nhưng mà hắn sớm muộn gì cũng phải về, như thế có gì tốt?”

” Con cũng không biết.” Hàn Đan cắn môi:” Con chỉ có thể hy vọng được ở bên Cổ Diêu ca ca thêm một thời gian mà thôi.”

” Các người không hợp với nhau, hắn vĩnh viễn vẫn là ca ca của con, nên sớm buông tay đi.” Sau khi nói xong những lời này thì Dracula liền rời đi, trong huyết chi giới chỉ còn lại Hàn Đan với bầu trời mờ mịt.

Tâm sự của nàng sợ rằng ngay cả ma thần cũng không thể nào giúp được.

204. Chương 13: Huỳnh Quang Phong

“Bồng!”

Ở giữa sân tu luyện của ma cung, Cổ Diêu nhắm hai mắt lại đánh ra một quyền, mặt đất bằng phẳng nhất thời trở xuất hiện cuồng phong, thanh thế khiến cho người khác phải sợ hãi.

Nhưng mà Cổ Diêu lại mở mắt ra, nhíu mày, tự nhủ:” Không phải thế này, vẫn chưa được!” Khi đánh ra quyền vừa rồi thì hắn cũng cẩn thận chú ý đến Tinh Khí Thần trong cơ thể của mình, nếu như ba thứ này có thể dung hợp hoàn mỹ với nhau thì có thể trong phút chốc đạt đến trạng thái cao nhất, xuất ra được lực lượng kinh người.

Nhưng mà bất kể là đấu khí hay là tinh nguyên của một người, tinh thần lực đều dao động liên tục, đây là một quá trình biến hóa, muốn bắt lấy nó để điều chỉnh đến trạng thái tốt nhất không phải là dễ.

Điều kiện quan trọng nhất của lĩnh vực chính là vô chiêu, vô chiêu không phải chỉ đơn giản là bỏ qua hết mọi chiêu thức, nếu không thì sẽ không thể nào khó khăn đến thế. Trong lúc không sử dụng chiêu thức thì uy lực phải cường đại giống như khi sử dụng chiêu thức, thậm chí là còn phải mạnh hơn, đó mới chính là vô chiêu.

Từ chỗ Dracula trở về, trong lòng của Cổ Diêu đã có thêm một mục tiêu mới, lĩnh vực thần bí, cao cao tại thượng. Nó chính là cảnh giới mơ ước của không biết bao nhiêu người học võ, khả năng sử dụng lực lượng đến mức cuối cùng, nhưng hôm nay đã có thể phá vỡ được một góc của ngọn núi chắn đường, Cổ Diêu đã có thể thấy được một thế giới huyền ảo.

Mấy ngày liên tiếp sau đó Cổ Diêu đều cố gắng hết sức để tiêu hóa hết kinh nghiệm của Dracula, cho đến tận khuya mới rời khỏi sân tu luyện, nhưng đáng tiếc là thu hoạch không được nhiều lắm, hắn từ chỗ của Dracula chỉ thu được lý luận thôi, còn thực tế thì lại chẳng có chút đầu mối nào. Ngay khi Cổ Diêu định tiếp tục tu luyện thì vạt áo của hắn lay động, sau đó thì một cái trứng trông giống như hạt đậu nành rơi xuống đất, sau đó vỡ ra, một sinh vật nhỏ bay ra, vỗ cánh bay xung quanh Cổ Diêu, phần đuôi màu xanh biếc của nó phát ra huỳnh quang, trông giống như là sao trên trời vậy.

Cổ Diêu hơi ngẩn người:” Huỳnh Quang Phong?”

Huỳnh Quang Phong là một sinh vật thần kỳ, và nó cũng chính là sinh vật để Cổ Diêu và Thuần Vu Tuyền liên lạc. Khi nào nàng muốn tìm hắn thì sẽ dùng sóng cảm ứng của mẫu huỳnh quang khiến cho trứng Huỳnh Quang Phong nở. Bất kể là Huỳnh Quang Phong mẹ ở nơi nào thì Huỳnh Quang Phong con cũng có thể tìm được. Nếu như Huỳnh Quang Phong mẹ mà không phát ra sóng thì trứng sẽ không bao giờ nở.

Hôm nay cách trứng này nở ra chứng tỏ Thuần Vu Tuyền đang muốn tìm hắn.

Cổ Diêu thu hồi Huỳnh Quang Phong lại. Trong lòng cảm thấy khó khăn.

Thật sự phải liên hệ với tiểu ma nữ kia sao? Đây quả là một chuyện đau đầu!

Nhưng mà, ba năm quả thật là rất lâu, hắn không thể nào chờ được.

Quên đi. Đành phải đem hy vọng ký thác trên người của nàng. Dù sao thì bây giờ mình không còn là thằng nhóc như còn ở Thập Lý Trấn nữa, nàng không thể nào tùy ý đùa giỡn với mình. Nếu như có chuyện gì ngoài ý muốn thì đánh, mà đánh không lại thì chạy. Có thể thoát khỏi sự truy kích của hơn mười ác ma mà còn sợ tiểu ma nữ kia sao.

Xem ra trong lòng có một bóng đen vẫn chưa thể xóa nhòa được, Cổ Diêu tự giễu. Cát bước đi ra ngoài. Đêm nay hắn không có ý định luyện đến khuya nữa. Nếu như có thể từ trong miệng của Thuần Vu Tuyền mà biết được đường trở về thì lúc đó sẽ phải rời khỏi Hàn Đan, tốt nhất là tranh thủ thời gian ở bên nàng.

Từ lúc gặp lại Cổ Diêu thì Hàn Đan kiên trì ở lại văn tâm các. Hy vọng mỗi thời khắc đều có thể được ở cùng với Cổ Diêu. Tà khôi cũng không lay chuyển được nàng nên không còn cách nào khác là tùy theo ý nguyện của nàng.

Trở lại văn tâm các, không thấy Hàn Đan và hai nàng kia. Chẳng lẽ ra ngoài ma cung đi dạo và mua sắm?

Phụ nữ luôn thích thế, nếu vậy thì chắc còn lâu mới về. Cổ Diêu nghĩ thầm. Hắn suốt ngày ở trong sân tu luyện, tam nữ cảm thấy nhàm chán cho nên đi ra ngoài chơi và mua sắm, hai ngày nay đều như thế, xem ra hôm nay cũng vậy.

Thôi không nghĩ nữa, đi tắm trước đã, vừa rồi tu luyện tốn không ít sức lực, người lại đầy mồ hôi thật là khó chịu.

Cổ Diêu đi về phía ôn tuyền ở văn tâm các, vừa đi vừa suy nghĩ miên man, những lời của Dracula khiến cho hắn mấy ngày gần đây có khuynh hướng nhập ma.

Hắn suy nghĩ đến mất hồn, quên hết mọi chuyện, đến khi có tiếng thét chói tai vang lên thì hắn mới tỉnh lại.

Sao lại có tiếng hét của nữ nhân? Nơi này ngoài tam nữ ra thì ngay cả thị nữ cũng không được phép vào.

Cổ Diêu cảm thấy ngạc nhiên, theo phản xạ mà nhìn về phía trước.

Trong làn sương mù dày đặc, chỉ thấy ba thân ảnh với các đường cong lả lướt như ẩn như hiện, các nàng đều có vóc dáng hoàn mỹ, chỗ cần lồi thì lồi, chỗ cần lõm thì lõm, núi non nhấp nhô, làn da mịn màng tỏa ra sức sống thanh xuân, mà các nàng lại ở cùng một chỗ, mỗi người một vẻ, chẳng phân cao thấp, đều đẹp vô cùng, sức hấp dẫn tăng lên kinh hồn. Máu mũi của Cổ Diêu suýt tí nữa là tuôn như suối rồi, ặc, không phải là Đan Đan và hai nàng sao, chuyện gì thế này?

Hiển nhiên đây là một bộ mỹ nữ dục đồ, mà cảnh này còn hấp dẫn hơn cả ở Thiên Hương Lâu gấp mấy lần, cả ba nàng đều là các mỹ nữ quốc sắc thiên hương.

Tiếng hét chói tai lúc này là của Đông Phương Lộ, nàng còn tiện tay ném luôn cả chiếc khăn trên người của mình, nhưng sau đó phát hiện ra là không còn gì dùng để che nữa nên vội vàng nhảy xuống nước, nhưng trong lúc nàng xoay người nhảy xuống thì đã lưu lại cảnh xuân tươi đẹp vô biên.

”A, Cổ Diêu ca ca, ca ca trở lại sớm thế, lại đây cùng tắm nào!” Hàn Đan đối với Cổ Diêu hoàn toàn không có chút phòng ngự, mà còn phát tay kêu hắn đến khiến cho đầu óc của hắn quay cuồng giống như thiếu oxy lên não vậy, gần như bất tỉnh.

Ngay cả Đan Đan cũng đã phát triển hoàn mỹ như thế rồi, thật là giết người mà!

Cổ Diêu vô cùng xấu hổ:” A, không , lần sau đi, lần sau ...”

Hắn đột nhiên cảm giác được những lời này có vẻ không hợp và có chút gì đó không ổn, nhưng mà lại không dám tiếp tục bổ sung thêm, quay đầu chạy ra ngoài.

Đông Phương Lộ kéo Đoan Mộc Tình, vốn không có phản ứng gì, xuống nước, oán giận:” Tiểu Tình, lúc này ngươi sao vậy? Ài, đều bị xem hết rầu!”

Trước kia khi ở tại quận Lan Tư, Đoan Mộc Tình lúc đó còn là tể phẩm cho Cổ Diêu, không có năng lực hành động, ngay cả việc vệ sinh thân thể của nàng cũng do Cổ Diêu làm thay, đã sớm bị xem hết rồi vì thế khi thấy hắn nhìn thấy thì nàng lại không có cảm giác gì, hoàn toàn không có tị hiềm gì.

Đông Phương Lộ ở một bên tiếp tục lẩm bẩm:” Ta nói rồi mà, hắn là một con dê chính hiệu, Tiểu Tình, bây giờ ngươi tin ta chưa?”

Cho đến khi ngồi vào bàn ăn cơm thì không khí xấu hổ cũng không có mất đi.

Đầu bếp của văn tam các không tệ, các món ăn nóng hổi được đưa lên, một bữa cơm thịnh soạn, mùi vị hấp dẫn, khiến cho người đang đói càng bị hấp dẫn thêm. Có thể trở thành đầu bếp cho yêu nguyệt công chúa dĩ nhiên đều phải là những đầu bếp nổi danh của thâm uyên rồi.

Nhưng mà Cổ Diêu thì cứ cầm đầu vào chén cơm của mình mà bào, các món ngon trên bàn không hề đụng đến, cho đến khi hắn cảm giác được một cơn đau được truyền đến từ mu bàn chân.

” Ay da!” Cổ Diêu không nhịn được mà kêu lên, đó chính là Đông Phương Lộ ngồi ở đối diện giẫm lên chân của hắn, Đông Phương tam tiểu thư thật là hạ thủ không lưu tình mà.

Cổ Diêu có chút bất an, ngẩng đầu lên:” Cô làm gì thế!”

Khuôn mặt của Đông Phương Lộ vẫn còn ửng đỏ, không biết là vì vừa mới tắm xong hay là vì lý do khác, nhưng mà nó lại khiến cho nàng càng thêm xinh đẹp, Đoan Mộc Tình và Hàn Đan cũng thế, Cổ Diêu nhìn ba nàng, nhớ đến tình cảnh kiều diễm lúc này, lập tức ngây người, điều này hoàn toàn trái ngược lại với khuôn mặt nhăn nhó vì đau lúc này.

Đông Phương Lộ hung hăng liếc hắn:” Không được nghĩ!”

Cổ Diêu vội nói:” Ta không phải là nghĩ đến ..., ta chỉ định nói là đêm nay mặt trời, ặc không là, là mặt ... Mặt ... Cái mà ... Mặt trăng hôm nay tại sao lại sáng thế nhỉ?”

Đoan Mộc Tình bật cười khi khi, Cổ Diêu nói lấp cũng quá là ngây thơ, xem ra hắn đã bị Đông Phương Lộ dọa đến nổi quần bách rồi.

Hàn Đan thì lại đoan trang nói:” Cổ Diêu ca ca đó là vì gần đến rằm rồi!”

Cũng may là Đan Đan vẫn còn ngây thơ một chút, nếu như nàng cũng giống như Đông Phương Lộ thế thì chết chắc rồi, Cổ Diêu thầm nghĩ như thế.

Đêm đó, hình ảnh tam nữ cùng tắm không ngừng hiện lên trong đầu của hắn khiến cho hắn không thể nào ngủ được.

Ngoại trừ thân thể hấp dẫn ra thì Cổ Diêu càng động tâm hơn chính là sự hài hòa, có thể cùng mọi người ở chung một chỗ, vĩnh viễn như thế, thật là tốt biết mấy!

Đáng tiếc, không chừng cũng sắp phải rời khỏi Hàn Đan rồi, hơn nữa sau khi trở lại tạp dịch đại lục thì Đông Phương Lộ chắc chắn cũng sẽ rời đi.

Nhớ đến từng khoảnh khắc ở bên hồng phát mỹ nữ, ở ác ma đảo và ma giới đồng cam cộng khổ, hỗ trợ lẫn nhau, Cổ Diêu cảm thấy buồn vô cớ.

Lúc này thật là tốt biết bao, Cổ Diêu thậm chí muốn bỏ qua việc tìm đường về tạp dịch đại lục, nhưng nếu như làm như thế thì quá ích kỷ, hắn không nghĩ cho Đông Phương Lộ thì cũng phải nghĩ cho Đoan Mộc Tình, ngoài ra ở bên kia còn có rất nhiều chuyện chờ hắn giải quyết, mối thù của hai tỷ đệ Ngã Vi Nhi, tìm truyền nhân cho tiêu dao môn, những việc đó hắn không thể nào không quan tâm được.

Huỳnh Quang Phong lại bay ra, vờn quanh trước mặt Cổ Diêu, nó không thể chờ được nữa, nó cần phải đi tìm mẫu thân của mình.

Đáng tới, cuối cùng cũng đến, không thể nào trốn tránh được, Cổ Diêu thở dài, lưu lại trong phòng một mảnh giấy nhỏ sau đó hần đi theo Huỳnh Quang Phong ra ngoài.

Ở bên ngoài ma đô Cổ Diêu gặp được Thuần Vu Tuyền, nàng vận một chiếc váy trắng như tuyết, dưới ánh trăng lung linh trông giống như một tiên nữ xuất trần, nhưng Cổ Diêu biết, tuyệt đối không thể để cho vẻ bề ngoài của nàng mê hoặc.

Con mắt này còn ác hơn cả rắn độc nữa.

Nhưng mà, cứ tiến lên vậy, chắc sẽ an toàn thôi.

Cổ Diêu nói:” Ta ứng theo ước hẹn mà đến, cô muốn ta giúp việc gì?”

Thuần Vu Tuyền mỉm cười, không trực tiếp trả lời:” Đi theo ta, chúng ta đến tầng sâu nhất của Thâm Uyên — Phiêu Di Không Gian!”

205. Quyển 15 : Phiêu Di Không Gian – Chương 01: Bức Tường Không Gian

Các vị diện ở dưới tầng mười hai của thâm uyên không có ma quỷ đến đây thể khổ luyện, không có Tiêu Thổ Luyện Ngục, Băng Thiên Tuyết Địa, Vãn Thạch Chi Vực ác liệt, nhưng mà là nơi các ma thú thường xuyên lui tới, càng đi xuống sâu thì các ma thú càng hung ác, thậm chí còn có không ít ma thú hồng hoang khiến người khác phải biến sắc.

Đi theo Thuần Vu Tuyền thẳng một đường xuống dưới, lúc đầu còn gặp được các thợ săn đến đây để săn ma thú, nơi này các thợ săn dựa vào da và tinh hạch của ma thú để kiếm tiền, phần lớn các đội thợ săn đều là do các vũ giả tự do tạo thành, cũng giống như là dong binh đoàn của tạp dịch đại lục vậy. Nhưng mà càng đi xuống sâu thì các đội thợ săn ngày càng ít, cuối cùng là không thấy bóng dáng một đội nào.

Cổ Diêu dùng phương pháp đặc thù của đạo tặc để ghi nhớ lộ trình, đi qua rất nhiều vị diện, nếu như muốn tự mình trở về mà không có chuẩn bị tốt thì rất dễ bị lạc đường, bị nhốt trong đáy vực sâu, Thuần Vu Tuyền có vẻ thông thạo đường ở đây.

Đi suốt hai ngày, đi qua rất nhiều không gian liệt phùng. Tính ra cũng đã hơn 276 cái rồi, hay nói cách khác là đã đi qua hai trăm bảy mươi sáu vị diện lớn nhỏ. Một con số khổng lồ.

Bởi vì khí hậu, độ âm, nhiệt độ và thời gian của mỗi vị diện khác nhau, nên mỗi lần đi qua một cái vị diện thì cảm quan thường hay bị rối loạn, cảm thấy chóng mặt, buồn nôn, hay các hiện tượng khác do cảm giác không thích ứng kịp với sự thay đổi, ở ma giới nó được gọi là ” Vị Soa Tổng Hợp Chứng ”.

Trải qua sự hành hạ của hơn mấy trăm vị diện thì cho dù là người có thực lực cao thâm cũng không cách nào tránh khỏi sự ảnh hưởng của nó. Lúc này Cổ Diêu đã bị hành hạ đến nỗi đầu óc quay vòng vòng, không phân biệt được phương hướng, cũng may là nhờ vào bản lãnh đạo tặc của mình mà hần có thể tự tin tìm đường được.

Vị diện tiếp theo đã là vị diện thứ hai trăm bảy mươi tám rồi, do ở bên dưới tầng thứ mười hai của Thâm Uyên có rất nhiều vị diện nhưng hiện nay Cổ Diêu đã đi qua hơn 277 cái rồi, tính ra tổng cộng chắc phải đạt được cả vạn, chỉ có các vị diện ở gần thành thị thì còn được biết đến nhưng mà đa số các nơi khác đều là nơi hoang dã.

Các vị diện này chưa từng được thăm dò qua, không tìm được bất kỳ dấu hiệu nào chứng tỏ có sinh vật tồn tại, khắp cả mặt đất đều màu tro tàn. Kéo dài về phương xa, mênh mông, không biết là dẫn về đâu.

Khi đặt chân lên vùng đất này thì Thuần Vu Tuyền liền thi triển khinh công. Nhanh nhẹn vô cùng. Dùng Phong Chuyển trong Linh Huyền Cửu Chuyển để chuyển hóa đầu khí về thuộc tính phong, tốc độ của Thuần Vu Tuyền có thể tương đương với một người chủ tu phong hệ đầu khí. Tốc độ của nàng hiện nay thuộc hàng nhất lưu.

Linh huyền cửu chuyển của gia tộc Thuần Vu quả thật là cường đại. Sau khi tu luyện toàn bộ Cửu Chuyển thì trên lý thuyết là có thể sử dụng được chín hệ đầu khí. Quả thật là toàn năng.

Đi cùng với nàng còn có vị hắc bào lão phụ. Nhưng mà lần này thì Cổ Diêu chỉ thấy có mình lão phụ mà thôi. Còn những người đi chung với Thuần Vu Tuyền cũng không thấy tung tích, thật là kỳ quái.

Hắc bào lão phụ thân thể khô gầy. Cách thức di chuyển khiến cho người ta dâng lên cảm giác sợ hãi. Từ nơi này biến sang nơi khác. Xem ra rất giống với Thiên Ma Độn. Chỉ là tốc độ thì chậm hơn một tí. Nhưng mà dùng môn công pháp dị thương như thiên ma độn có khả năng bảo vệ tính mạng để làm phương thức di chuyển quả thật là cao thâm khó lường.

Thuần Di!

Kiến thức của Cổ Diêu cũng không thấp. Nhanh chóng nhận ra được lai lịch của môn khinh công đó.

Nhìn hắc bào lão phụ mỗi lần di động có thể di chuyển được một khoảng cách hơn mười thước, hơn nữa động tác lại rất rất là tự nhiên. Không có chút cảm giác lao碌. Cổ Diêu trong lòng thầm mắng. Mụ này nhất định là thuộc vào cấp bậc Đại Ma Đạo Sư, mà cấp bậc chí tôn của ma pháp sư!

Mặc dù đã sớm đoán được là lão thái bà này không đơn giản nhưng Cổ Diêu không ngờ lão lại lợi hại như thế, hần xem ra cần phải tính toán lại một chút, lúc này không thể nào thối lui được, đành phải kiên trì đến cùng thôi, hơn nữa cần phải đề cao cảnh giác.

Cổ Diêu xuất thân từ Tiêu Dao Môn, khinh công nhất tuyệt, dĩ nhiên là không thể nào rơi vào thế hạ phong được, quỹ bộ của hần hôm nay đã vô cùng thuần thực, hầu như là không lưu lại dấu chân, mắt thấy hần đi đường thông dong nhưng mà hoàn không bị thụt lùi về sau.

Uhm, xem ra quỹ bộ đã có chút gì đó tiếp cận vô chiêu rồi, tu luyện đến tận cùng, tùy ý mà xuất, nhưng mà hiệu quả lại có thể so sánh với bất kỳ thân pháp cao thâm nào. Vừa nghĩ đến vô chiêu thì Cổ Diêu lập tức lâm vào trầm tư, dù sao thì trên đường cũng bình an vô sự, nên hần suy nghĩ tiếp về vô chiêu.

Khinh công của Thuần Vu Tuyền nhẹ nhàng, giống như một làn gió nhẹ vuốt ve bên má, dịch chuyển tức thời, thuần di của lão phụ là hấp dẫn người khác nhất, mà quỹ bộ của Cổ Diêu thì biểu hiện bên ngoài rất là bình thản không có gì lạ, nhưng lại thần kỳ vô cùng, ba người ba sở trường, trên mặt đất thì tốc độ kinh người, nhanh như quỷ mị, nếu như có người khác nhìn thấy thì nhất định sẽ khiếp sợ đến nổi trợn mắt há mồm, dù sao thì cơ hội nhìn thấy được ba loại khinh công cực phẩm không phải là nhiều.

Vị diện này rất lớn, ba người đi nhanh như điện, liên tục di chuyển suốt năm sáu canh giờ mà còn chưa đến được một cái không gian liệt phùng, chứng tỏ chiều rộng vô cùng lớn.

Cứ thế lại tiếp tục thêm mấy canh giờ, xuất hiện một không gian liệt phùng, nhưng cũng có một bức tường chắn ngang trước mặt, đã đến điểm cuối của vị diện này rồi!

Phân cách vị diện và không gian liệt phùng là một Không Gian Chướng Bích, bức tường này khác với các bức tường thông thường là nó trong suốt, giống như thủy tinh, bên trong là một mảnh hỗn độn, song song với vị diện là vô số các quang điểm tạo nên một dòng chảy ỷ dị, quanh co khúc khuỷu có xu hướng xa xa, ở bên trong phần hỗn độn vẫn có thể thấy được.

Quả thật là giống như là bầu trời ban đêm được đem xuống mặt đất vậy, rất là hùng vĩ và đồ sộ.

Nhìn thấy cảnh tượng huyền bí trước mắt, trong lòng Cổ Diêu dâng lên một cảm giác kỳ kỳ, không gian ở bên trong chướng bích tựa hồ như là không chỉ có giới hạn như nhìn thấy bên ngoài mà là rộng lớn vô cùng, ở trước phần hỗn độn này bản thân mình thật là nhỏ bé và đáng thương.

Cổ Diêu vươn tay, muốn sờ vào không gian bức tường trông như thủy tinh đó, nhưng cuối cùng lại không làm, các không gian bức tường bình thường thì không có ảnh hưởng gì đến con người, nhưng mà bức tường này thì lại không giống như bình thường, rất là cổ quái, không biết rõ về nó tốt nhất là đừng có sờ mó lung

tung, cái không gian này không phải là thứ để chơi đùa, một chút bất cẩn đối với một cao thủ thì cũng chẳng khác nào đem tính mạng của mình ra đùa cả.

Hơn nữa vũ trụ huyền bí vô cùng, nhân loại vĩnh viễn không thể theo kịp.

Bất kể thế nào thì nơi này cũng đã là tận cùng của vị diện rồi, không thể tiếp tục đi về phía trước được nữa, ngay cả mục Đại Ma Đạo Sư kia cũng không thể nào xuyên qua được không gian chướng bích.

Thuần Vu Tuyên dừng cước bộ ở trước chỗ này, cười nói:” Diêu Cổ, chúng ta đến nơi rồi.”

Cổ Diêu nghe thế thiếu chút nữa là bất tỉnh nhân sự, con mắt này, không phải bị diên chứ, định đi xuyên qua không gian sao?

206. Chương 02: Không Gian Lữ Hành Kỳ Dị

Mẹ, yên tâm cái gì mà yên tâm!

Cổ Diêu thiếu chút nữa là mắng thành lời rồi, hấn đối với không gian cũng không phải là không có hiểu biết gì, các không gian còn hoạt động thì tồn tại một khe hở, có thể phá vỡ nó, nhưng mà trong không gian vận vẹo đó thì có vô số nguy hiểm không thể nào lường trước được, bất kể lúc nào nó cũng có thể nuốt lấy người ở bên trong, vạn kiếp bất phục, hành vi này chẳng khác nào là đi tự sát cả, hấn nghi ngờ là Thuần Vu Tuyên mắc chứng bệnh ‘Não Bị Ấm’.

Thuần Vu Tuyên thì lộ ra ánh mắt ung dung:” Các ngân hà của phiêu di không gian, cũng chính là các dòng sông phát sáng mà người nhìn thấy bên trong, tồn tại một số các vị diện nhỏ, các vị diện này bản thân nó thì ổn định nhưng mà vị trí thì lại di động theo không gian.”

Cổ Diêu cau mày nói:” Cô muốn lợi dụng các vị diện nhỏ này để tiếp tục đi tới?”

” Hay quá, pé thật thông minh, đã đoán trúng rồi!” Thuần Vu Tuyên vỗ tay, lúc này nàng trông giống như là một tiểu cô nương ngây thơ trong trắng:” Người nghi phương pháp của ta có vấn đề gì sao?”

Cổ Diêu nói:” Ta cần xác định một việc, cô có biết được hướng chảy của tinh hà không?”

Thuần Vu Tuyên nhún vai:” Cái này thì không ai có thể đoán trước được, bởi vì phiêu di không gian thay đổi liên tục theo thời gian, nhưng mà ...”

Nói đến đây thì ngữ khí của nàng cũng thay đổi:” Có bà bà ở đây thì vấn đề này đã dễ giải quyết!”

Nàng không có nói là lão phụ dùng phương pháp gì nhưng mà khả năng của một không gian ma pháp sư chuyên nghiệp thì không có gì để nghi ngờ.

Cổ Diêu suy nghĩ một chút. Nếu như Thuần Vu Tuyên không nắm chắc tám phần thì sẽ không mạo hiểm. Nhưng mà bản thân mình thì cần phải thận trọng một chút. Lúc trước đi qua hơn hai trăm không gian vị diện thì còn có thể tự trở về được. Còn phiêu di không gian này thì vượt qua khả năng của mình. Nếu như con mắt này lợi dụng không gian này để nhốt mình vào đó thì không phải là tiêu đời sao?

Nhưng mà đã đến đây rồi không lẽ lại phí công đi về?

Cổ Diêu quyết định chủ ý thật nhanh. Tiếp tục đi tới. Nhưng phải tranh thủ tìm được nhược điểm của Thuần Vu Tuyên. Khi cần thiết phải tự bảo vệ bản thân mình trước, không thể để cho nàng làm bậy được.

Vừa nghĩ đến đó thì hấn bất đắc dĩ nói:” Được rồi, bên kia phiêu di không gian là cái gì, Thuần Vu Tuyên tiểu thư, bây giờ cô có thể nói cho ta biết được chưa?”

” Ha ha, đừng có vội, người sẽ nhanh chóng được biết thôi. Được tận mắt chứng kiến không phải càng thú vị hơn sao?”

Thuần Vu Tuyền đến giờ này mà còn múa Thái Cực Quyền khiến cho Cổ Diêu phải nghiêng răng ken kết. Tiểu ma nữ này thật là quá cẩn thận. Sợ có chuyện ngoài ý muốn nên quá kín miệng.

Lần hành động này vô cùng bí hiểm, khẳng định là không có gì tốt đẹp, mà mình chỉ là người ngoài mà thôi, biết được bí mật, mà bí mật càng lớn thì càng không tốt. Cổ Diêu nghĩ rằng càng cần phải thận trọng hơn rất nhiều, nếu không thì đến khi chết thì cũng không biết tại sao.

Lúc này lão phụ đã hành động, lấy ra một cái la bàn. Bề mặt đen nhánh, có thể thấy được một vài điểm sáng màu vàng, trong đó có vài điểm còn di động nữa. Không biết là công cụ gì mà có thể hoạt động trong không gian.

Ngoại trừ màu vàng ra thì còn có các điểm sáng màu trắng, có thể là vị trí hiện tại của ba người.

Bay qua từng vị diện nhỏ trong không tinh hà. Tiếp tục đi như thế khoảng nửa giờ, điểm màu vàng trên la bàn của lão phụ tiếp cận điểm màu trắng, lúc này thì nàng lên tiếng:” Chuẩn bị, chính là nó rồi.”

Nói xong thì thu hồi la bàn, mười ngón tay đan chéo vào nhau, lúc này hai bàn tay của nàng trở nên trong suốt, thậm chí là có thể thấy rõ được xương bàn tay ở bên trong.

Một lực lượng không thể diễn tả bằng lời được lập tức tràn ngập khắp không gian, số lượng không gian mà pháp sư rất là ít ỏi, mà đạt đến được cấp bậc Đại Ma Đạo Sư thì lại càng như Phượng Mao Lân Giáp. Có thể nói là chỉ đếm trên đầu ngón tay, ngay cả Cổ Diêu cũng chưa từng thấy qua.

Khoảng nửa phút, một mảnh không gian nhỏ từ bên trong ngân hà hiện ra, tuy nói là nhỏ nhưng mà diện tích của nó cũng khá là lớn.

Lúc này khí thế của lão phụ cũng lên đến đỉnh điểm, thân hình gầy ốm lúc này trông giống như là một ngọn núi cao lớn khó có thể vượt qua được, Cổ Diêu và Thuần Vu Tuyền không tự chủ được mà đứng cách ra hơn mười mấy thước mới cảm giác được thoải mái hơn một tí.

“Phá!”

Lão phụ quát nhẹ một tiếng, một tia đầu khí hình tròn xuất phát từ giữa vị trí đan chéo hai tay xuất ra, phá hủy vỡ tường không gian trước mặt, tạo ra một lỗ hổng có đường kính khoảng hơn năm thước, một không gian liệt phùng nhân tạo.

Từ trong tư liệu của thần thánh học viện Cổ Diêu cũng biết được không gian Đại Ma Đạo Sư có thể tiến hành Thứ Nguyên công kích, có thể xé rách không gian, nhưng dù sao thì đó cũng là trong sách, không thể nào được như chứng kiến thực tế.

Lúc này thì khối không gian nhỏ kia cũng đã đến gần, lão phụ lại thuấn di, đi vào trong không gian liệt phùng.

” Mau đuổi theo, không phải không gian liệt phùng tự nhiên nên sẽ nhanh chóng hấp thu năng lượng mà tu bổ lại.” Sau khi nói xong thì Thuần Vu Tuyền cũng nhanh chóng đuổi theo lão phụ.

Đúng như Thuần Vu Tuyền nói, đường kính hơn năm thước kia của khe hở dần dần co rút lại, tốc độ không chậm, nhanh chóng co lại còn có hơn bốn thước tám. Cổ Diêu thấy thế thì cũng hít sâu một hơi, tiến vào trong cái khe.

Khi mà đường kính của khe hở còn hơn ba thước thì vị diện nhỏ kia đã đến trước mặt, lần này thì lão phụ chỉ dùng tay đẩy một cái thì một cái khe lại xuất hiện, bên ngoài cái khe chính là vị diện nhỏ kia.

Đừng nghĩ cái khe và vị diện nhỏ kia gần trong gang tấc mà lắm, khoảng cách thật sự của nó có thể đạt đến cả trăm ngàn km, thậm chí là xa hơn, đem hai không gian hoàn toàn ngăn cách với nhau nối lại, nếu như không phải là không gian Đại Ma Đạo Sư thì vấn đề này thôi đã đủ làm khó vô số người.

Cổ Diêu đi theo lão phụ và Thuần Vu Tuyền nhảy lên tiểu vị diện, một lực kéo rất mạnh hút lấy thân thể của hắn, hắn cảm thấy hoa mắt, khi mở mắt ra thì đã đứng trên mặt đất rồi.

Thân ở bên trong, phát hiện ra tiểu vị diện này cũng không phải là nhỏ, diện tích của nó có thể tương ứng với một hòn đảo.

Nhưng khác một điểm là hòn đảo này lại di động, hơn nữa xung quanh hòn đảo này các dòng sông có chứa chất lỏng phát sáng, không phải là nước, chúng nó thực ra là không gian di động, nếu như không cẩn thận té xuống thì không phải biết bơi là có thể giải quyết được, bởi vì vừa té xuống thì thân thể đã bị xé nát.

Một tiểu vị diện thì không thể có đầy đủ như một vị diện lớn được, không có mặt trời, không ánh trăng, cũng không có sao, chỉ có một không gian nhỏ và một miếng đất, nhưng nó lại cố định nên mọi người cũng có thể an tâm.

Di chuyển ở bên trong không gian kỳ dị này quả thật là cũng rất kích thích, nếu như không phải đồ kỵ Thuần Vu Tuyên thì hành trình này quả thật là rất thú vị.

Ở trong phiên không gian này thì cảm quan hoàn toàn bị hỗn loạn, không thể nào dùng phương thức thông thường để phán đoán được phương hướng, cũng may là có lão phụ này là một hành gia.

Đem la bàn ra, lão tiếp tục nhìn chằm chằm vào quang điểm rậm rạp trên đó.

Di chuyển ở bên trong tinh hà cũng có thể thấy được các vị diện nhỏ khác trôi qua bên cạnh, các tiểu vị diện nhỏ này cô lập với nhau tựa hồ như có một lực điều khiển chúng di chuyển, mỗi lần mắt thấy chúng sắp va chạm thì hình như có một lực đẩy nào đó tách chúng ra.

Một lát sau, lão phụ lại dùng thứ nguyên công kích của mình để tạo ra một cái khe hở không gian nữa, ba người lại rời khỏi mảnh không gian này di chuyển sang mảnh không gian khác. Ở mảnh không gian kế tiếp thì diện tích xem ra nhỏ hơn. Và quỹ tích của nó cũng tốn thời gian ít hơn, có thể là ngắn hơn vài giờ.

Hiển nhiên, quỹ tích của các mảnh không gian này không giống nhau, nếu như chúng nó giống nhau thì lão phụ không cần phải đổi tới đổi lui như thế.

Đương nhiên, đáp án thì chỉ có thể đến nơi mới biết được, Thuần Vu Tuyên sẽ không tiết lộ trước.

Trong lần hành trình này thì khát vọng đạt được lĩnh vực của Cổ Diêu càng tăng cao, nếu như có được lĩnh vực, có thể có được năng lực cải biến pháp tắc, cũng có thể giảm bớt ảnh hưởng do phải di chuyển qua các không gian khác nhau, không cần phải như hôm nay, phải trông cậy vào một người không đáng tin.

Cổ Diêu vẫn một mực quan sát cái la bàn kỳ quái kia, sau đó thì hắn phát hiện ở giữa trung tâm của la bàn có một điểm đỏ, liên tiếp thay đổi hơn mười vị diện thì ba điểm trắng đại diện cho ba người di chuyển đến gần điểm đỏ.

Cái điểm màu đỏ kia phải chăng chính là mục tiêu của Thuần Vu Tuyên?

Cổ Diêu có khả năng quan sát rất tốt, nhanh chóng hiểu được sơ bộ về cái la bàn ảo diệu kia, trên la bàn chính là vô số các vị diện nhỏ, các điểm sáng màu vàng trên la bàn tuy lộn xộn nhwnwg là thực tế thì nó di động có quy tắc.

Từng điểm sáng màu vàng di chuyển xung quang điểm đỏ, vận động theo chu trình, mà khoảng cách của chúng với điểm đỏ thì cũng khác nhau, có cái gần, có cái xa, mà ba điểm trắng, tức là ba người mỗi lần di chuyển sang một phiên không gian khác thì kéo gần khoảng cách so với điểm đỏ lại một chút.

Như thế, sau mỗi lần hoán đổi thì khoảng cách đến điểm sáng màu hồng càng gần, theo lý thuyết thì có thể sớm đi đến được điểm sáng màu đỏ đó.

Lúc này Cổ Diêu lại càng cảm thấy tò mò hơn đối với mục đích của Thuần Vu Tuyên, phải hao phí rất nhiều sức lực mới có thể đến được, cuối cùng thì đó là địa phương thần bí nào.

Mà Thuần Vu Tuyên muốn đó để làm gì?

207. Chương 03: Cửu Tinh Liên Châu

Lão phụ lại đánh ra một lần thứ nguyên công kích nữa, tạo ra một không gian liệt phùng, ba người lại thuận lợi di chuyển qua đó.

Điểm màu đỏ này không phải là một tiểu vị diện như mấy lần trước, mà là một vũ trụ hoàn chỉnh, có ánh sáng trắng và tinh tú.

Mà ở giữa vị diện có một tòa cung điện sừng sững, hình thức thì vô cùng cổ xưa, phong cách kiến trúc của nó rất đặc biệt, xem ra đã có lịch sử rất là lâu đời.

Cổ Diêu không thể che giấu được sự kinh ngạc trong lòng, ở trong trung tâm của phiêu di không gian lại có một kiến trúc của con người!

Thuần Vu Tuyên đi về phía cung điện, không nhanh không chậm, Cổ Diêu có thể xác định nơi này là mục tiêu của nàng.

Đi đến trước cung điện thì mới biết được nó vô cùng hùng vĩ, san sát nối tiếp nhau, kỹ thuật của nó sợ rằng một danh tượng hiện nay khi gặp được cũng phải cảm thán.

Càng khiến cho Cổ Diêu cảm thấy kỳ quái chính là, ngoài Thuần Vu Tuyên và lão phụ ra thì những người khác đi chung với Thuần Vu Tuyên đều đã đến đây từ trước.

Đoàn người chỉ đứng bên ngoài cung điện chứ không có đi vào, có mấy người còn đứng bên cạnh tìm hiểu, không biết là đang làm cái gì, có người thì ngồi xếp bằng dưới đất, nhíu mày suy nghĩ tựa như là có vấn đề gì rất khó giải quyết.

Nhìn thấy Thuần Vu Tuyên thì bọn họ ngừng tay và nói: "Tiểu Thư, đến rồi à?"

Thuần Vu Tuyên vuốt cằm sau đó chỉ tay vào Cổ Diêu nói: "Người này sẽ là đồng đội mới của chúng ta, trước đây đã từng gặp mặt rồi."

Những người này đều hướng đến Cổ Diêu chào hỏi. Nhưng mà thái độ không nhiệt tình lắm.

Thuần Vu Tuyên nói tiếp: "Tiến độ như thế nào?"

Một người có hai cái râu cá trê, khuôn mặt đầy vẻ dè dặt, lau mồ hôi trên trán: "Tiểu thư, xin lỗi. Vẫn chưa khai giải được, thật sự là quá phức tạp!"

Thuần Vu Tuyên gật đầu nói: "Được rồi, lão thử, các người cứ tiếp tục công việc đi. Nếu có gì mới thì báo lại."

Chờ mấy người họ đi rồi thì Cổ Diêu mới hỏi: "Bọn họ đang làm gì?"

Thuần Vu Tuyên thần nhiên nói: "Mở khóa!"

"Mở khóa, khóa như thế nào?"

Cổ Diêu vừa nghe xong thì lập tức cảm thấy hứng thú, đây chính là nghề của hắn mà.

"Là khóa của cung điện!"

Cổ Diêu trầm nghĩ, thì ra bọn họ không phải là không muốn vào bên trong mà là không vào được.

Với năng lực của bọn họ mà còn cần phải dùng đến các kỹ thuật của đạo tặc để mở khóa sao? Chỉ cần trực tiếp phá cổng rồi đi vào không phải tốt hơn sao, hơn nữa lại có một không gian Đại Ma Đạo Sư ở đây hoàn toàn có thể tạo ra một cánh cửa không gian để đi vào mà.

Tựa như nhìn thấu được ý nghĩ trong đầu của Cổ Diêu nên Thuần Vu Tuyên nói: "Chúng ta đã thử qua rất nhiều phương pháp, nhưng mà vô dụng, cung điện này được một lực lượng thần kỳ che chở, ngay cả bà bà đích thân ra tay cũng không đạt được kết quả gì, chỉ có một cách duy nhất là mở cánh cửa lớn ra nhưng mà chúng ta lại không có chìa khóa!"

Cổ Diêu nghe xong thì kinh ngạc, không gian Đại Ma Đạo Sư cũng bó tay trước tòa cung điện này sao, lực lượng thủ hộ của nó mạnh mẽ như thế à, vậy thì bên trong có chứa cái gì?

Tuyệt thể thần binh?

Bảo tàng?

Bí tịch?

Những điều không biết trước luôn có sức hấp dẫn rất lớn, hơn nữa càng tăng thêm đối với đạo tặc. Con nghiên của Cổ Diêu bắt đầu phát tác, hẳn cũng rất muốn biết bên trong cung điện có bí mật gì.

Những người đi chung với Thuần Vu Tuyền lại loay hoay hồi lâu cũng không có cách nào mở ra được. Nhưng mà cũng không phải là không có thu hoạch gì, người được gọi là Lão Thử tiến đến nói:” Tiểu thư, chúng ta có phát hiện.”

Thuần vu tuyền vội nói:”Nói mau!”

Lão Thử nói:” Cái khóa này xem ra là một cái Cửu Nguyên Thiên Kỳ, tổng cộng có tám mươi một cơ quan, được sắp xếp tổ hợp với nhau, tám mươi một cơ quan này lại sinh ra hàng ngàn hàng vạn lần biến hóa. Một khi mở khóa mà phạm sai lầm thì nó sẽ tự động chuyển đổi thành một cái khóa cửu cửu liên hoàn khác, chúng ta phải đưa vào chín loại nguyên tố là kim mộc thủy hỏa thổ phong điện hắc ám quang minh, hơn nữa phải rất là cẩn thận chỉ cần có một chút khác biệt là lập tức thất bại, uổng phí công sức.”

Thuần Vu Tuyền cau mày nói:” Có phương pháp nào giải quyết không?”

Lão Thử nói:” Chúng ta muốn chín người phối hợp, mỗi người tinh thông một loại nguyên tố, mỗi người quản lý một cơ quan. Cùng thăm dò cùng một lúc, cho dù có phạm sai lầm nhưng vẫn có thể thu hoạch được nhiều hơn so với từng người làm thử, lặp đi lặp lại nhiều lần như thế thì có thể sẽ tìm được quy luật của nó.”

” Chúng ta hiện còn cần hai người, một người nắm về điện và một người là phong. Tiểu thư, cô có thể dùng linh huyền cửu chuyển để ứng vào vị trí thứ nhất là điện, còn lại một vị trí thì không còn ai có thể đảm nhận, nhưng mà không sao, so với chín người liên hiệp lại chỉ kém một tí mà thôi.”

Cổ Diêu vội vàng ngắt lời:” Khả năng của ta về phong nguyên tố cũng không tệ, như vậy đi, Thuần Vu Tuyền tiểu thư sẽ lo về điện còn ta sẽ là Phong.”

Hắn đã là một đạo tặc, biết được đó là một cái khóa, nhất là một cái khóa khó mở, trong lòng hẳn cảm thấy khó chịu, tay chân ngứa ngáy, nhưng tìm hoài cũng không có cơ hội để thử. Tính chất của Tiêu dao vô ảnh là thiên về phong, hơn nữa với trình độ đạo tặc của Cổ Diêu thì muốn ứng phó là dễ dàng.

Lão Thử hoài nghi nói:” Ngươi sao? Nếu như phối hợp không tốt thì sẽ có chuyện xấu xảy ra đó.”

Mja, ngay cả lão tử mà cũng dám hoài nghi à, tâm tình của Cổ Diêu không được tốt, nếu như chỉ một việc cón con này mà làm không xong thì chẳng khác nào làm mất mặt Tiêu Dao Môn.

Thuần vu tuyền nói:” Không sao, cứ để cho hắn thử.”

Trên cánh cửa lớn của cung điện có một bức tranh vẽ một cái đồ án hình vòng tròn rất lớn, bên trong vòng trong có chín cái góc nhọn, mỗi góc có đường nét và màu sắc không giống nhau, kim, lục, lam, hỏa, hoàng, thấu minh, ngân, bạch, hắc chúng phân biệt đại diện cho chín nguyên tố kim mộc thủy hỏa thổ phong điện hắc ám.

Vòng tròn này rất là nổi tiếng, nó được gọi là Tứ Duy Ảnh Diễn Trận, đối với đạo tặc thì nó là khóa nguyên tố thuộc hàng cao cấp nhất, đưa lực lượng vào trong khóa vận hành theo đồ án của trận, mỗi góc của trận phải được đưa lực lượng vào, nhanh chậm phải theo quy tắc nhất định, nên việc mở khóa rất là khó.

Mọi người phân ra đi đến góc của mình trong trận, hình ảnh trước mắt chợt biến ảo, hằng hà sa số các loại bọt nước đủ màu sắc xuất hiện trong không trung, chúng nó có cái độc lập với nhau trôi nổi, có nhiều cái cùng tập trung lại một chỗ khiến cho người ta hoa cả mắt.

Đây chính là lực lượng vận chuyển trong trận, được phản chiếu thông qua trận pháp, nên giống như là thật thể vậy.

Cổ Diêu thầm khen, cái tên Lão Thử kia cũng là một đạo tặc cao minh, Ảnh Diễn Trận này có thể mô tả giống thật như thế thì quả là không tồi.

Số lượng tiểu bọ khổng lồ nàng ẩn chứa sự huyền diệu, nếu như một trong số chúng nó phạm sai lầm thì sẽ lập tức khiến cho cái khóa lập tức động, chuyển hóa thành kiểu khác. Mà nguyên nhân ảnh hưởng thì có rất nhiều, tỉ lệ về nguyên tố, tương sinh tương khắc, thứ tự di chuyển.

Lão Thử phát lệnh, mọi người thận trọng đưa nguyên tố vào, lực lượng đưa vào càng nhiều thì sinh ra càng nhiều bọ, bắt đầu thăm dò cứu nguyên thiên ký.

Lão Thử mặc dù không sai nhưng mà kỹ năng của hắn quá tệ, liên tục thử hơn hàng trăm lần, vẽ ra hàng trăm biểu đồ, ngồi chồm hổm mà nghiên cứu vẫn chưa ra.

Cái khóa này mặc dù phức tạp nhưng mà vẫn không thể nào làm khó được Cổ Diêu. Một đạo tặc xuất thân từ Tiêu Dao Môn, đệ nhất môn của đạo tặc, vừa rồi khi mở khóa hắn cẩn thận quan sát và phát hiện muốn mở khóa này phải dùng thể “Cửu Tinh Liên Châu”.

Các hướng đi của các nguyên tố trong khóa thực ra chỉ là chướng nhãn pháp mà thôi, với phương pháp quan sát độc môn của Tiêu Dao Môn thì hắn phát hiện ra trong đó có chín khu vực đặc biệt nhất, các tiểu bọ di chuyển ở đó, hay nói cách khác là nguyên tố ở chín điểm đó có mật độ không thay đổi. Đây cũng chính là đặc điểm của khóa, nếu không thì khi gặp vấn đề gì xảy ra thì ngay cả người làm khóa cũng không thể nào mở ra được.

Hiển nhiên, chín điểm đó chính là trung tâm của khóa, nếu như chúng nó được nối với nhau thành một đường có thể thể tạo thành cửu tinh liên châu, chín điểm tương sinh tương khắc với nhau, dẫn đến sự thay đổi về nguyên tố, tự động vận hành, các vấn đề khác sẽ tự giải quyết.

Nhưng mà cái tên Lão Thử này lẩn qua bỏ lại như thế thì không biết đến năm khi tháng ngựa nào mới có thể giải quyết được, Cổ Diêu đã mất kiên nhẫn rồi, làm sao mới có thể gợi ý cho hắn được đây.

Sau khi xem qua các biểu đồ, phân tích một hồi thì Lão Thử lại bảo mọi người tiếp tục vào vị trí trên trận.

Lần này Cổ Diêu sử dụng lực có sai sót, Lão Thử đang bức bối vì mở khóa không được nên tính nổi trận lôi đình, vừa định trách mắng Cổ Diêu thì đột nhiên sắc mặt thay đổi, vừa vui mừng vừa sợ hãi kêu to:” Tìm được rồi, mỗ tổ cha nó, cuối cùng cũng tìm được rồi!”

Trong cơn kích động hắn phun ra luôn những lời thô tục, một đạo tặc, phát hiện được đầu mối quan trọng thì cảm giác rất là mãnh liệt, Cổ Diêu cũng biết được điều này, và chính điều này khiến cho nhiều đạo tặc không thể nào từ bỏ được công việc này.

Thực ra thì Cổ Diêu cố tình phạm sai lầm, để cho Lão Thử chú ý đến những điểm trung tâm của khóa, may mà cái tên này cũng không đến nỗi thiếu I ốt quá nhiều, cho nên gợi ý của Cổ Diêu mới có tác dụng, một đạo tặc mà cần phải chỉ dẫn mới mở được khóa, đúng là đau đầu thật.

” Tiểu tử, ngươi phạm sai lầm thật là hay!” Lão Thử vỗ một chưởng lên vai Cổ Diêu mừng rỡ nói.

Mà Thuần Vu Tuyên đứng ở cách đó xa xa thì mỉm cười, nàng biết Cổ Diêu sẽ không làm nàng thất vọng, nếu như người của Tiêu Dao Môn mà không mở được cái khóa này thì những người khác cũng chỉ là si tâm vọng tưởng mà thôi.

Sau khi tìm được cách mở khóa thì mọi việc đơn giản hơn nhiều, phiền không gian kỳ dị này không có ban ngày, nên màn đêm bao phủ liên tục, không biết qua bao lâu, tiếng răng rắc vang lên, cửa của cung điện đã được mở.

Một khí tức âm u lạnh lẽo đến cực điểm gập vào mặt, trong phút chốc bao phủ cả mặt đất, ngay cả Cổ Diêu cũng không tự chủ được mà run rẩy, một cảm giác khó chịu từ trong tận đáy lòng dâng lên.

Trong cung điện này rốt cục là có cái gì? Hay là người?

208. Chương 04: Ma Thần

Trải qua vô số năm, cung điện hùng vĩ này vẫn không có một tí bụi, vô cùng sạch sẽ.

Tiếp đón bọn họ chính là một cái cầu thang dài bằng đá, từ thấp lên cao, hai bên của cầu thang dài có khảm một loạt các đồ án đối xứng với nhau, bên trên thì các cây nến vẫn đang cháy, từng làn hương thơm nồng đậm thấm sâu vào tận tâm gan, khiến cho người khác phải sợ hãi mà than thầm là kỳ tích, nhưng mà cung điện này quả thật là thần kỳ, không thể nào giải thích nổi.

Nền là công cụ dùng để chiếu sáng cực kỳ 'lão', thời buổi hiện nay cho dù là ở ma giới hay là ở tạp dịch đại lục thì đã gần như tuyệt chủng rồi.

Nó xuất hiện ở đây chứng tỏ cung điện này có lịch sử rất là lâu đời, nó không chừng nó được xây dựng cách đây mấy ngàn thậm chí là mấy chục vạn năm về trước, chỉ là không biết tại sao nó lại ở bên trong Phiêu Di không gian mà thôi, mà hơn nữa lại là ở tận sâu bên trong, có lẽ là do thời gian quá lâu, thương hải tang điền. Không gian không phải khi đã hình thành rồi thì sẽ không thay đổi được, dưới các lực tác động bất khả kháng đặc thù, nó sẽ chuyển động, vận vẹo, thậm chí là bị hủy diệt.

Cầu thang có ít nhất là hơn một ngàn bậc, đi lên đến đỉnh thì trước mắt khoáng đạt hơn nhiều, đó là đã đi đến đại điện rồi.

Đại điện cực kỳ trống trải, nếu nói nó là một cái sân rộng cũng không có quá đáng, trong không trung có bay vô số các mảnh giấy nhỏ hay gì đó, nhìn kỹ thì đó chính là từng bức tranh có các hình thù và các văn tự kỳ lạ.

Ở bên trong các phù chú dày đặc này, có một pho tượng đứng sừng sững ở giữa sân.

Đây cũng không phải là pho tượng bình thường, nó thật sự rất to, có thể nói là khổng lồ, tính sơ bộ thôi thì nó cũng phải cao ít nhất là hơn ba mươi thước, trông giống như là cự linh thần, khi nhìn thấy pho tượng thì Cổ Diêu vô cùng kinh ngạc.

Pho tượng này là một ác ma, chỉ cần đôi mắt đỏ sẫm thôi là đã đủ chứng minh điều đó, nó không giống các ác ma bình thường giương nanh múa vuốt, dữ tợn đáng sợ, nhưng mà thần thái vô cùng lãnh khốc, hai con ngươi màu đỏ sẫm không có chút cảm tình nào, liếc nhìn chúng sinh, rất có phong thái của một bậc quân vương của muôn vạn ác quỷ, nắm mọi quyền sinh sát trong tay.

Mặc dù chỉ là một pho tượng ác ma. Nhưng mà nó lại tản ra một khí phách lạ thường, đôi mắt đỏ sẫm nhìn chằm chằm vào mọi người, dường như là muốn xuyên thủng cả linh hồn, mang đến một áp lực trầm trọng, và một nỗi sợ hãi không tên dâng lên từ tận đáy lòng.

Lần đầu tiên nhìn thấy ma vương tà khô thì Cổ Diêu cũng có được cảm giác như thế nhưng mà dù sao thì tà khô cũng là chân thân. Mà trước mặt chỉ là một pho tượng không có sinh mạng mà thôi. Nhưng chỉ thế thôi cũng đủ khiến cho người ta phải sợ hãi. Nếu như không phải nó to lớn vô cùng, thế gian không thể có được sinh vật to lớn như thế thì Cổ Diêu còn hoài nghi nó giống như là tính mạng thể của Dracula trong huyết chi giới.

Thân hình của lão phụ lóe lên. Dừng thuận di trực tiếp di chuyển lên trên đầu pho tượng, bạch quang trên người phát ra, gắn vào trong bức tượng. Tiếp theo bức tượng khổng lồ kia biến mất, một lần nữa xuất hiện là đã cách đó năm thước.

Cổ Diêu thấy thế thì âm thầm tắc lưỡi, mục đại ma đạo sư này có thực lực quả là dị thường. Một bức tượng nặng hơn mười ngàn cân mà lại có thể dùng không gian để chuyển nó sang nơi khác.

Pho tượng bị dời đi. Cổ Diêu theo tiềm thức mà nhìn lại vị trí ban đầu của nó.

Pho tượng trấn áp không phải là mặt đất mà là một cái giếng, không biết nông sâu thế nào. Bên trong hiện ra huyết thủy, chảy cuộn cuộn, còn có cả bọt nước văng lên, rung động không ngừng. Nếu nhìn kỹ thì trên bọt biển này có một khuôn mặt, giống như là hồn phách bị vấy trong đó vậy, đang cố gắng thoát khỏi sự trói buộc của bọt nước. Tình cảnh quỷ dị này khiến cho người khác nổi cả da gà.

Càng khiến cho người ta phải sợ hãi chính là diễn biến tiếp theo. Một đôi mắt chợt hiện ra từ bên trong giếng. Lóe ra hồng quang. Nhóm người của Thuần Vu Tuyền không hện mà cùng nhắm mắt lại. Còn Cổ Diêu đang ở bên giếng thì do bất ngờ nên cả người chấn động. Tựa như là bị một lực vô hình kéo đi. Từ từ di chuyển về phía trước.

Hắn đã rất chú tâm đề phòng rồi nhưng mà lại không ngờ lại thua dưới một ánh mắt.

Thuần Vu Tuyền mở mắt ra nhìn Cổ Diêu như người mất hồn đi về miệng giếng, cười duyên:” Tiểu tử này xem ra lòng hiếu kỳ cũng rất là cao. Nhưng mà tổn cũng không ít công sức rồi.”

Tiếp theo giọng nói của nàng trở nên tàn khốc:” Tiểu đạo tặc ơi tiểu đạo tặc. Cảm giác làm tể phẩm thế nào? Nhưng xem ra người quả thật là may mắn. Có thể trở thành tể phẩm của ma thần, không phải ai cũng có tư cách như thế đâu!”

Cổ Diêu đã không còn nghe được lời nói của Thuần Vu Tuyền rồi, hai mắt của hắn đăm đăm, chờ dẫn đi đến bên cạnh giếng, rớt xuống đó.

Thanh âm sóng nước vang lên rầm rầm, nước giếng màu đỏ nuốt lấy Cổ Diêu, thân thể của hắn chìm xuống.

Vô số các linh hồn phá vỡ các bọt nước bay ra định chui vào trong cơ thể của Cổ Diêu để chiếm lấy thân thể hắn nhưng mà chúng nó liền hoảng sợ tản ra bởi vì có một lực lượng khinh khủng ở sau lưng hắn nhìn chăm chăm. Các oán linh biết là không thể nào tranh chấp được nên không còn cách nào khác là phải bỏ qua.

Cổ Diêu tỉnh lại, phát hiện ra thân thể của mình ở giữa một mảnh hư không, vừa rồi xảy ra chuyện gì thì hắn hoàn toàn không biết, tâm trạng rất là mờ mịt.

Nơi này là địa phương quý quái gì vậy, sao lại không thấy bọn người Thuần Vu Tuyền?

Còn chưa kịp suy nghĩ gì thì một đôi mắt màu đỏ đột nhiên xuất hiện trước mặt hắn, một khí tức tà ác nồng đậm tỏa ra từ trên người, một ác ma chậm chậm đi ra.

Ác ma cao chừng ba thước giống như là một pho tượng thiết giáp, uy vũ lạnh lùng, thân mang hắc giáp, tay cầm một cây tam xoa kích.

Khuôn mặt của ác ma này trông rất giống với pho tượng khổng lồ kia, quả thật là rất rất giống.

Hắn mở miệng hắc hắc:” Thật không ngờ là đồ tử đồ tôn của ta không tìm được ta mà người tìm đến lại là một tên nhân loại!”

Thanh âm của hắn không có lớn nhưng mà từng lời như kích đâm sâu vào trong người Cổ Diêu, hai tai của Cổ Diêu dường như muốn chịu không nổi.

So với pho tượng thì ác ma trước mặt này phát ra khí tức tà ác còn nồng đậm hơn rất nhiều, khiến cho người ta hít thở không thông.

Không biết có phải là do sợ hãi hay là do nguyên nhân khác mà sức lực trong cơ thể của Cổ Diêu hoàn toàn biến mất, cảm giác này khiến cho hắn càng sợ hãi hơn.

Hít sâu một hơi, Cổ Diêu cố trấn định tinh thần lại:” Người là ai?”

” Ta, ta là ai? Ta cứu ai?” Ác ma vuốt đầu, xem ra hắn đang rất là đau đầu, hiển nhiên là đang cố gắng suy nghĩ về vấn đề này.

Một lúc sau hắn mới ngẩng đầu lên và nói:” Lâu lắm rồi, ta cũng quên mất tên của chính mình rồi, à đúng rồi, người khác đặc biệt thích kêu ta là Ma Thần!”

209. Chương 05: Linh Hồn Khế Ước

Cổ Diêu đã nghe qua danh từ này, nghe nói hắc là thần linh được thờ phụng ở Ma Giới, biểu tượng của sức mạnh, tà ác, suy đồi cùng hắc ám, địa vị giống như Quang Minh thần chí cao vô thượng tại đại lục.

Mặc dù Ma Thần được hàng nghìn vạn con dân Ma Giới cúng bái, nhưng hắc cũng chính là nhân vật tồn tại trong truyền thuyết, hư vô mờ ảo.

Ác Ma trước mắt tự xưng là Ma Thần, giống như trên đại lục người nào đó nói chính mình là Quang Minh thần vậy, chắc chắn hắc sẽ bị coi là người điên, thậm chí sẽ bị tông giáo tài phán sở trừng phạt vì dám xúc phạm đến thần.

Bởi vậy phản ứng đầu tiên của Cổ Diêu khi nghe được những lời này ngoại trừ hoang đường chỉ còn có hoang đường, thậm chí còn hơi buồn cười nữa.

Nhưng dường như Ác Ma lại không buồn cười chút nào, hắc rất chăm chú nói: “Được rồi, đừng nói nhảm, loài người đem linh hồn của người phụng hiến cho ta, ta sẽ phá lệ không huỷ diệt linh hồn người, mà cho phép trở thành linh hồn lực của ta, đây chính là vinh hạnh hiếm thấy đó!”

Ác Ma nói xong thì trong mắt lộ hung quang, tay cầm tam xoa kích sải bước hướng Cổ Diêu đi tới.

Cổ Diêu cau mày nói: “Rất xin lỗi, mặc dù không rõ ý của người, nhưng đối với cái vinh hạnh đó ta không có chút hứng thú nào.”

Mặc kệ chuyện gì đang xảy ra, nhưng nhìn qua cũng biết thằng điên này muốn gây bất lợi cho mình. Vì vậy Cổ Diêu bắt đầu vận chuyển đấu khí. Nhưng hắc hoảng sợ phát hiện, đấu khí trong cơ thể biến mất không còn chút nào.

Ác Ma thấy thế mỉm cười nói: “Hắc hắc, vô ích thôi, người còn không hiểu sao? Bây giờ người đang ở trong thế giới nội tâm của chính mình, nơi này chỉ có thể dùng sức mạnh của linh hồn mà thôi, mà linh hồn lực của ta thì cường đại hơn so với người cả nghìn vạn lần!”

Vừa nói chuyện thân hình hắc vừa to lên, ngay lập tức hoá thành một tên khổng lồ, so với tượng thần cũng không kém nhiều lắm.

Hắc vươn tay đến, bàn tay cũng chỉ có thể dùng từ thật lớn để hình dung, trước nó, Cổ Diêu cũng không To hơn một thanh đoản thương bao nhiêu, cả thân hình trực tiếp bị chộp vào trong lòng bàn tay của Ác Ma.

Cổ Diêu liều mạng giãy dụa. Nhưng bị chộp quá chặt, không thể nhúc nhích được chút nào.

Ác Ma đưa nắm tay lên ngang mặt, nhìn Cổ Diêu chế nhạo: “Nhân loại đáng thương! Trước mặt ta, người mới nhỏ bé làm sao!” Nắm tay hắc mới nhẹ nhàng dùng sức Cổ Diêu đã cảm thấy đau đớn tê tâm liệt phế, không phải đến từ thân thể, mà là đau đớn của linh hồn, một loại đau đớn chưa từng trải qua thì không thể tưởng tượng được. Điều này khiến hắc không nhịn được mà rên lên một tiếng.

Ác Ma nói tiếp: “Thấy chưa, ta chỉ cần nhẹ nhàng phát lực, linh hồn người sẽ hoàn toàn bị nghiền nát, vạn kiếp bất phục, đừng tốn công kháng cự, sẽ chỉ làm người càng thêm thống khổ và tuyệt vọng, sẽ phải chịu đựng hết thảy. Có thể đem linh hồn của bản thân phụng hiến cho ta — Trở thành một phần sức lực của Ma Thần vĩ đại nhất trong lịch sử, người còn thấy bất mãn sao?”

Ngất, rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra!? Chẳng lẽ chỉ là một cơn ác mộng, nhưng tại sao lại giống thật như vậy?

Cổ Diêu nghĩ thông suốt, liền mở miệng mắng to: “Mồ tổ cha nhà mi, mày chỉ là thằng hề đang diễn trò thôi, thằng điên!”

Ác Ma trầm mặt xuống, trên tay dùng sức, Cổ Diêu kinh hãi phát hiện thân thể chính mình lại bị kéo dài một cách quái dị, giống như kéo một sợi mì vậy. Hắc cảm giác được mình tựa như dây cung đã căng hết sức, bất kỳ lúc nào có thể đứt đoạn, thống khổ tê tâm liệt phế lại trở về, nhưng hắc cắn chặt răng không lên tiếng.

Đây là mơ, hoặc là huyền thuật, chắc chắn là vậy!

“Hắc, không tệ, nhân loại có ý chí cứng cỏi như ngươi cũng có không nhiều, lại có thể chịu được nỗi khổ linh hồn bị xé rách, xem ra ta còn có chút xem thường ngươi.” Năm tay đang nắm chặt của Ác Ma buông lỏng dần: “ Ta thích những tên có cốt khí, vì điều này ta có thể tha cho tội vô lễ vừa rồi của ngươi. Ngươi cũng có tư cách trở thành bộ phận của linh hồn ta!”

Dừng một chút hắt lại nói: “Được rồi, chúng ta nói chuyện đến đây thôi, có lẽ bị thằng khốn Quang Minh thần vây ở chỗ này lâu quá rồi, lâu đến ngay cả ta cũng cảm thấy tịch mịch, không ngờ lại biến thành loại người như thế này, nhưng mà vẫn dừng lại tại đây thôi , đem máu huyết cùng linh hồn dâng hiến cho ta, nhân loại!”

Ngay lúc Ác Ma đang đưa Cổ Diêu vào cái miệng như bồn máu của mình, một cổ đại lực từ bàn tay hắt tuôn ra, năm tay hắt không tự giác mà buông ra.

Cổ Diêu rơi xuống mặt đất, toàn thân hắt không ngừng to lên, không, xác thực mà nói là một thứ khác đang bành trướng.

Cuối cùng, thứ kia ngừng cũng ngừng bành trướng, cũng to gần bằng Ác Ma, chính là một con hồ ly, nhưng khác với những con hồ ly bình thường ở chỗ nó có chín cái đuôi, từ xa nhìn như một ngọn lửa đang nhảy múa.

Ác Ma nhìn con hồ ly đó, kinh ngạc nói không nên lời:“ Cửu Vĩ Hồ?”

Trong linh hồn một nhân loại, thế nào lại tồn tại linh hồn của thượng cổ ma thú?

“Thật xui xẻo, chỉ có những lúc như thế này mới được ra, mồ tổ cha thằng Đa Minh Ni Khắc!” Cửu Vĩ Hồ tự nhiên mở miệng, điều này làm cho Cổ Diêu ở trên lưng nó kinh ngạc nói không ra lời.

Ma Thần, Cửu Vĩ Hồ, thế giới này loạn mẹ nó rồi! Rốt cục là việc gì đang xảy ra?

Nhìn Ác Ma trước mắt, Cửu Vĩ Hồ nói: “Ui, linh hồn lực thật cường đại, so với ta còn lợi hại hơn!”

Ma Thần hãnh diện nói: “Nói nhảm, ta đường đường là Ma Thần, tồn tại cường đại nhất thế gian! Ngươi cũng muốn ngăn cản ra sao? Ta sẽ đem linh hồn của ngươi xé rách, có thể phát triển đến mức này cũng không dễ dàng gì, nếu thông minh thức thời thì mau tránh ra đi”

Với sự kiêu ngạo của hắt, lúc này lại dùng ngôn ngữ khuyên can, có thể thấy đối với Cửu Vĩ Hồ này cực kỳ kiêng kỵ, dù sao cũng là thượng cổ ma thú sống hơn ngàn vạn năm, linh hồn lực tuyệt đối không thể khinh thường.

“Không được rồi, thằng ‘Super Gấu’ Đa Minh Ni Khắc đó cùng ta hạ linh hồn khế ước, linh hồn ta cùng tiểu tử này đã buộc chặt một chỗ, ngươi xuống tay với hắt chính là gây bất lợi cho ta!” Cửu Vĩ Hồ khi nói những lời này thì nghiêng răng nghiêng lợi, hiển nhiên đối với phong ấn của Đa Minh Ni Khắc hận thấu xương, nhưng cũng rất bất đắc dĩ.

Linh hồn khế ước chỉ làm cho nó mất tự do, nếu như Cổ Diêu thật sự bị Ma Thần cắn nuốt mà nói thì nó cũng phải chịu khổ, trở thành linh hồn lực của Ma Thần, ngay cả ý thức cũng hoàn toàn biến mất, giữa hai phương án, mặc dù rất không tình nguyện nhưng nó chỉ có thể chọn trợ giúp Cổ Diêu.

Mặt Ma Thần lại lần nữa trầm xuống: “ Nói vậy, ngươi muốn đổi đầu với ta?”

Cửu Vĩ Hồ không trả lời, mà dùng một cái đuôi cuốn lấy Cổ Diêu ném hắt ra xa: “Tiểu tử, biến xa một chút, đừng ở chỗ này vướng tay vướng chân!”

Quả thật, ở trước mặt hai quái vật siêu cấp biến thái, Cổ Diêu thật sự không có chút trọng lượng nào, hắt chỉ có thể tránh ra xa mà chứng kiến trận chiến kinh thiên động địa trong thế giới nội tâm của chính hắt.

210. Chương 06: Thần Thuật

Một ma một thú cũng không vì vậy mà lui bước, đuôi của Cửu Vĩ Hồ đều dựng thẳng lên, tất cả giống như đuôi bọ cạp găm thẳng vào thân hình đối phương, Ma thần cũng không chịu kém thế, tay phải giơ cao tam xoa kích <@đỉnh ba=“” giống=“” của=“” neptune=“” điểm=“” 10=“” chất=“” lượng=“” đó!=“”> đâm xuống, rồi rống gào giận dữ dùng xoa đem Cửu Vĩ Hồ hất lên, vung tay đem ném nó nặng nề rơi trên mặt đất.

Sau khi Cửu Vĩ Hồ bị ném ra xa, lập tức liền bật dậy, lao tới nhanh như gió. há mồm cắn ngay vào cổ Ma thần.

Hai siêu cấp quái vật chiến đấu, thực ra lại không có chút kỹ xảo đáng nói, quả thật chỉ có dã man xé da lóc thịt một cách trần trụi, cắn xé tận xương, chùy nặng đập đầu; khuỷu tay, móng vuốt, đuôi, đầu gối, miệng, bản năng phản ứng toàn bộ kích phát, mỗi bộ vị đều có thể dùng để công kích, so với tiểu hài tử đánh nhau sợ rằng cũng chẳng hơn được là bao.

Thật sự mà nói, trận chiến của chúng không thể nói là thảm thiết, ít nhất không có cảnh tượng thiên hôn địa ám, nhật nguyệt vô quang hoặc huyết nhục hoành phi. Dù là đuôi Cửu Vĩ Hồ đem thân thể Ma thần xuyên thủng, hấn chưa từng chảy một giọt máu tươi, vết thương cũng rất nhanh liền khép lại. Tam xoa kích của Ma thần cũng không làm cho Cửu Vĩ Hồ rụng nửa sợi lông, bởi chúng không lấy thân thể chiến đấu, mà lấy linh hồn chiến đấu, linh hồn đương nhiên không có máu, nó chỉ là do tinh thần mô phỏng mà tồn tại

Đánh kiểu gì cũng không có máu chảy thì cũng có chút quái dị, nếu không có cách nào làm thương tổn đến kẻ địch mà nói, vậy thì trận chiến này chẳng có nghĩa lý gì.

Nhưng Cổ Diêu dần phát hiện tình huống cũng không phải đơn giản như trong tưởng tượng, khi trận đấu diễn ra, Ma thần cùng Cửu Vĩ Hồ cũng thu nhỏ lại một chút, chỉ là thể hình chúng nó đều khổng lồ như vậy, tỉ lệ thu nhỏ lại cực kỳ nhỏ bé, nên không quá rõ ràng, nhưng Cổ Diêu rất cẩn thận. Thế nên mới phát hiện được điểm này.

Hiện tượng này đại biểu cho cái gì? Có lẽ, Cửu Vĩ Hồ cùng Ma thần cũng gây ra thương tổn cho đối phương, nhưng không phải biểu hiện trên thân thể, mà là hao tổn linh hồn lực của đối phương, đây là lời giải thích duy nhất Cổ Diêu có thể đưa ra.

Cho đến bây giờ hấn vẫn hết sức mờ mịt. Hung hăng mà cắn vào đầu lưỡi, không đau đớn chút nào, nhưng cũng không phải là nằm mộng, nếu như đang nằm mộng mà nói, không thể thanh tỉnh như vậy, hơn nữa đã sớm kinh hoàng mà tỉnh dậy rồi.

Đúng rồi, âm thanh của Cửu Vĩ Hồ, cùng với âm thanh lúc trước hấn thường xuyên nghe được trong mộng “Thả ta ra ngoài!” tựa hồ giống nhau, cùng là một loại. Nói cách khác, lúc ấy cũng không phải là hấn nằm mộng, mà là Cửu Vĩ Hồ trong Tiêu Dao giới kêu gọi.

Bây giờ, hấn cũng không phải là đang ở trong mộng cảnh, Cổ Diêu chỉ có thể tin tưởng đây là sự thật. Mặc dù có điểm khó có thể tiếp thụ nhưng cũng phải thừa nhận. Chính mình không biết như thế nào lại đến cái thế giới mới tâm đáng chết này. Hơn nữa gặp phải một Ma thần khủng bố.

Hết chuyện này cùng Thuần Vu Tuyên và cung điện cổ quái nọ chắc chắn có liên quan. Bất quá, bây giờ không phải lúc truy cứu việc này. Điều hấn có thể làm chỉ là cầu khẩn. Cầu khẩn Cửu Vĩ Hồ có thể thắng trong trận đấu này. Nếu không mình sẽ bị Ma thần thôn phệ.

Cổ Diêu cầu khẩn chưa thấy tác dụng. Mà không may mắn là Ma thần linh hồn lực quả thật cường đại hơn, theo thời gian trôi qua, một ma một thú thân hình cũng nhỏ lại, cuối cùng Ma thần cũng chỉ còn cao khoảng mười sáu mười bảy thước, không bằng nửa lúc trước. Mà Cửu Vĩ Hồ chỉ còn chừng mười thước.

Lúc này sự chênh lệch giữa chúng đã hiện ra, kẻ yếu hiển nhiên nhỏ hơn nhiều, nếu cứ theo đà này, Cửu Vĩ Hồ khẳng định hao hết linh hồn lực trước.

Nắm chắc thắng lợi Ma thần nhảy sang một bên cười to nói: “Ke ke, Cửu Vĩ Hồ. Cho dù ngươi là thượng cổ ma thú. Cũng không thể đấu lại ta. Hay là thúc thủ chịu trời. Thông minh thì đem tiểu tử nọ giao ra. Ta có thể không hủy diệt linh hồn ngươi!”

Nếu như có thể đem linh hồn lực của Cửu Vĩ Hồ làm của riêng mà nói, Ma thần có thể thu được lợi ích lớn lao. Hơn nữa nếu thật sự giết chết Cửu Vĩ Hồ mà nói, linh hồn lực của hắn cũng tổn thất phi thường lớn. Vậy nên mới hết lời dõ ngon dõ ngọt.

Cửu Vĩ Hồ không động đây, so với việc trở thành thuốc bổ cho kẻ khác, thì tà tử chiến còn hơn: “Tào lao, đừng nói nhiều, hươu chết về tay ai còn khó nói!”

Ma thần thấy Cửu Vĩ Hồ không bị dụ, tức giận nói: “Ngu xuẩn, được, ta trước hết giết chết tên súc sinh nhà ngươi, cùng lắm thì tốn thêm chút thời gian hồi phục như cũ!”

Nói xong hắn lại cầm tam xoa kích trong tay vọt tới, nhưng lần này Cửu Vĩ Hồ không cùng hắn ẩu đả, mà là ngừng cước bộ, bắt đầu lăm nhăm.

Ma thần mỉm cười nói: “Đừng có làm việc ngu xuẩn vô vị nữa, đây chính là thể giới nội tâm của tên tiểu tử đó, bất cứ ma pháp gì cũng đều không dùng được, điểm ấy hắn là ngươi phải hiểu rất rõ!”

Cửu Vĩ Hồ không để ý đến sự trào phúng của Ma thần, một chuỗi âm phù huyền ảo dày đặc nhanh chóng từ trong miệng nó phun ra, đó là một loại ngôn ngữ kỳ quái vô luận là Tạp Dịch đại lục hay là Ma giới đều không có.

Nhìn một quang sáng màu nhũ bạch từ ngoài thân Cửu Vĩ Hồ dâng lên, Ma thần lúc này mới cực kỳ hoảng sợ, loại lực lượng này tuyệt đối không xa lạ với hắn, thậm chí có thể nói phi thường quen thuộc, hắn sợ hãi bị nhốt tại đây ngàn vạn năm chính là do cái này ban tặng.

“Thần thuật?! Ngươi sử dụng chính là loại thần thuật đáng chết đó?!”

Vàng sáng quanh thân Cửu Vĩ Hồ ngày càng dày đặc: “Không sai, Phong Ma Thánh Chú là do rất lâu trước kia ta ‘Đạo’ được từ chỗ Quang Minh thần, cho dù ở bên trong thể giới tinh thần, nó vẫn có hiệu quả như thường!”

Đây không phải là thần thuật bình thường mà các tế tự trên Tạp Dịch đại lục sử dụng, mà là kỹ năng của Quang Minh thần, sức mạnh của Quang Minh thần!

“Không, lập tức dừng lại cho ta!” Ma thần như điên lên cầm tam xoa kích hướng Cửu Vĩ Hồ đâm tới, nhưng không có tác dụng, quang mang nọ vẫn tiếp tục bành trướng, không ngừng bành trướng, cuối cùng hướng thẳng lên trời sáng chói như mặt trời ban trưa, làm người khác không dám ngược nhìn.

“Phong Ma Thánh Chú!” Sau khi Cửu Vĩ Hồ phun ra bốn chữ, Tiểu mặt trời đó liền nổ tung mãnh liệt, vô số đạo bạch quang nhanh chóng bắn ra, bao phủ cả không gian.

Trong bạch quang Ma thần như khối băng dưới ánh mặt trời vậy, bắt đầu nóng chảy, thể tích nhanh chóng thu nhỏ lại.

“Không, ta không muốn trầm thủy (ngủ say) nữa, vĩnh viễn không muốn!” Ma thần lớn tiếng hô, ngàn vạn năm tịch mịch cô độc dài đằng đẵng, đủ khiến một kẻ cường đại như hắn cũng cảm thấy sợ hãi, cho dù là Ma thần, tại thời điểm tàn khóc trước mắt cũng chỉ có thể lưu lại mấy lời này, rồi Ma thần liền hoàn toàn biến mất, thân thể khổng lồ cao mười mấy thước cứ như vậy mà chẳng thấy tăm hơi.

Bởi vì trong thể giới nội tâm cũng không giống thật, thị lực không bị ánh sáng mạnh làm ảnh hưởng, Cổ Diêu có thể thấy được cả quá trình kinh tâm động phách.

Trái tim hắn đập thình thịch, cái tên Ma thần kia đã thật sự bị tiêu diệt rồi sao?

211. Chương 07: Ma Thần Phụ Thân

Đi về phía Cổ Diêu, Cửu Vĩ Hồ nói: “Tiểu tử, chúng ta rốt cục có thể thấy mặt nhau!”

Nhìn quái vật khổng lồ trước mặt, Cổ Diêu không thể nghi ngờ là có chút sợ hãi, Đa Minh Ni Khắc tổ sư đem nó giam trong Tiêu Dao giới lâu như vậy, khẳng định tích súc đầy bụng oán khí. liệu có làm hại mình không?

Nhưng mới vừa rồi nó nhắc đến cái Linh Hồn Khế Ước kia, Đa Minh Ni Khắc tổ sư dường như đã hạ cấm chế đối với nó, khiến cho nó không dám gây họa, mới nghĩ đến đó, tâm thần Cổ Diêu hơi bình tĩnh lại : “Người chính là ... gọi ta trong mộng.” Nói đến đây có chút do dự, nên xưng hô nó là “người” hay là “sinh vật” thì tốt hơn?

“Không sai, chính là ta, con quỷ xui xẻo bị phong ấn trong giới chỉ!” Cửu Vĩ Hồ cười tự đắc, biểu tình trên mặt rất phong phú, cho dù nó không phải là nhân loại, Cổ Diêu cũng có thể thấy được cảm tình nó muốn biểu đạt: “Lão già dịch Đa Minh Ni Khắc không có lưu lại phương pháp triệu hồi, bởi vậy người và ta vẫn không cách nào giao tiếp, chỉ có một số ít lần, khi sóng tinh thần của người xuống thấp, bình thường là trong khi người mơ, ta tích tụ linh hồn lực hướng về người kêu gọi.”

“Uh, đúng rồi rồi, tên Ma thần kia đã bị người tiêu diệt phải không? Cổ Diêu đưa ra vấn đề đang quan tâm.

“ Không, hần là một tên rất mạnh, nơi này khắp nơi đầy rẫy phù chú phong ấn, có tác dụng suy yếu linh hồn lực, nhưng trải qua ngàn vạn năm sau, hần vẫn giữ được linh hồn lực lợi hại như vậy, nếu không phải thế, ta khẳng định không phải đối thủ, khi phóng xuất Phong Ma Thánh Chú, ta cảm giác được trên người hần có lực lượng kỳ quái dao động, nếu ta đoán không sai, tên kia cũng dùng một loại bí pháp cổ xưa — Phụ Thân Thuật dung nhập thân thể của người rồi!”

Cổ Diêu lại càng hoảng sợ: “Vậy làm sao bây giờ?”

Trước mặt loại quái vật như Ma thần cùng Cửu Vĩ Hồ, Cổ Diêu thật sự hoang mang rồi, vì điều hần không giải thích được quá nhiều, kể cả linh hồn lực, Linh Hồn Khế Ước, Phong Ma Thánh Chú cùng Phụ Thân Thuật. Cho dù là lượng lớn tư liệu trong thư viện của Thần Thánh học viện, hần cũng không tìm được bất cứ bộ sách nào liên quan.

“ Yên tâm đi kuu, Phụ Thân Thuật chính là một loại kỳ thuật phải trả giá đắt, cùng linh hồn khế ước có chút tương tự, trước khi cắn nuốt linh hồn người. Mạnh mẽ dung nhập thân thể, cũng sinh ra tác dụng phụ, từ nay hần không cách nào thông qua thủ đoạn cưỡng ngạnh chiếm cứ thân thể người. Ngoài ra, trước khi tìm được thân thể của chính mình, linh hồn hần cũng không cách nào thoát ly người đến thân thể khác. Nếu không phải bắt đắc dĩ hần cũng không dùng thuật này.”

Cổ Diêu nghe vậy thở dài một hơi, ít nhất Ma Thần không cách nào gây ra uy hiếp với mình nữa, hần ngạc nhiên nói: “Thân thể của Ma thần không có ở đây?”

“ Nói nhầm. Đương nhiên là thế. Nếu không ta không phải là đối thủ của hần.”

Nhìn thấy Cổ Diêu có khuynh hướng tiếp tục đặt câu hỏi. Nó không nhịn được nói: “Nghe này! Đừng hỏi những vấn đề linh tinh kia nữa. Ít nhất người phải biết rằng thời gian không còn nhiều. Phong Ma Thánh Chú đã khiến linh hồn lực của ta tiêu hao nghiêm trọng, ta sẽ rất nhanh lâm vào trạng thái trầm thụy <@ngủ say=”>. Trước lúc đó, ta phải nói với người một việc. Đầu tiên, thanh thiêu hoả côn màu đen trong tay người. Chính là tín vật triệu hồi của ta!

“Khốn Long?”

“ Chính nó. Nhớ kỹ chú ngữ triệu hồi!” Cửu Vĩ Hồ đọc ra một chuỗi âm tiết, niệm luôn mấy lần. Sau khi đảm bảo Cổ Diêu không nhớ lầm lại nói: “Nhưng tương lai trong một khoảng thời gian rất lâu sau, ta có lẽ sẽ không thể tỉnh lại được. Người đương nhiên cũng triệu hồi không ra. Quan trọng nhất là vì phóng thích Phong Ma Thánh Chú, không gian vốn không ổn định này hấp thu một năng lượng khổng lồ từ ta. Sự cân bằng sẽ bị phá vỡ trong nháy mắt. Sẽ bị huỷ diệt rất nhanh. Người mau trở về thế giới thật. Lập tức rời khỏi đây ngay! Trong cơ thể người lưu lại dư lực của Phong Ma Thánh Chú đủ để vượt qua Không Gian chỉ hà.”

Hình ảnh Cửu Vĩ Hồ trong suốt ngày càng nhạt đi, mơ hồ không rõ, hơn nữa thu nhỏ chỉ còn kích cỡ một con hồ ly bình thường. Cổ Diêu thấy thế vội hỏi: “Còn một vấn đề cuối cùng. Người có biết cửa từ Ma

giới quay về Tọa Định đại lục không?” Cửu Vĩ Hồ sống dai sống dài như vậy, hiểu nhiều biết rộng. Lúc này không nắm lấy cơ hội hỏi nó thì chính là kẻ ngốc.

“Tại Huyền Yêu sơn mạch ở vị diện trung tâm, trên đỉnh núi cao nhất có một lỗ hổng không gian. Vào lúc mười hai giờ mỗi đêm trăng tròn đều mở ra một lần.” Cửu Vĩ Hồ sau khi lưu lại những lời này liền biến thành vô số điểm sáng nhỏ, hoà tan vào trong tinh thần không gian.

Cổ Diêu trước mắt hoa lên. Lại thấy phiền hư không đã biến mất, bản thân đang ngâm mình trong miệng giếng, nước giếng màu đỏ lạnh lẽo thấu xương. Tàn hồn bên trong như gặp đại nạn mà chạy tán loạn, sợ hãi bất an.

Vận chuyển đầu khí, Cổ Diêu bơi tới, nhảy ra miệng giếng. Cung điện đã sắp sập rồi, mặt đất vì kịch liệt chấn động mà run run, từng khe nứt trên mặt đất hiện lên, dung nham nóng chảy cuộn trào lên, từng khối đá lớn giống như hạt mưa dày đặc rơi xuống, bức tượng Ma thần hung vĩ cũng vỡ ra thành từng mảnh nhỏ.

Cửu Vĩ Hồ nói không sai, phiền không gian này quả thật sắp bị huỷ diệt, vật phẩm trong đó không thể may mắn thoát khỏi, chậm chân thì chết.

Đám người Thuần Vu Tuyền không biết tung tích, phỏng chừng đã cuốn gói lâu rồi, Cổ Diêu nghiêng rằng nghiêng lợi, con mắu này này, ném mình ở đây rồi chuồn mất.

Bây giờ không phải lúc tính sổ, Cổ Diêu lấy tốc độ nhanh nhất hướng phía ngoài cung điện lao đi, trong cơ thể tràn ngập lực lượng mệnh mông mà kích động, hẳn là dư lực của Phong Ma Thánh Chú rồi, lấy việc phát động Trực Tuyền Bộ, khoảnh khắc chính là vài trăm bước, nhanh chóng vô cùng, trong nháy mắt đã ra ngoài cung điện.

Bay nhanh tới trước không gian phiêu di, một chưởng đánh ra, thần lực màu trắng sữa nhất thời đem bức tường không gian xé ra một cái thông đạo, Cổ Diêu thấy thế mừng rỡ, quả nhiên hữu hiệu.

Sau khi đạp lên khối vị diện toái phiền đầu tiên <@mảnh vỡ=“”>, Cổ Diêu quay đầu lại, đúng lúc thông đạo đang thu nhỏ lại chưa hoàn toàn biến mất, xuyên thấu qua nó Cổ Diêu thấy được đại điện hùng vĩ phía xa âm âm sụp đổ, tiếp theo là một màn hắc quang lan đến, bao lấy không gian, mọi vật trong đó đều hoá thành hư vô, đây cũng là quá trình không gian huỷ diệt, Cổ Diêu may mắn mà thấy được một kỳ quan khó gặp.

Lần lữ hành kì diệu này tựa như giấc mộng, nhưng không phải là mộng, có một ác ma cường đại đến khó tin đang ở chính trong cơ thể mình.

212. Chương 08: Trở Về

Dựa vào thần lực của Phong Ma Thánh Chú mà Cửu Vĩ Hồ lưu lại cùng với trí nhớ khi đến, Cổ Diêu thuận lợi rời khỏi không gian phiêu di trở về Thâm Uyên.

Lời nhắc lại trước khi rời khỏi Văn Tâm Các của hắn cũng không đề cập đến Thuần Vu Tuyền, mà ghi là ra ngoài tìm đường về Tọa Định đại lục, trong vài ngày Cổ Diêu mất tích, mấy người Hàn Đan có chút lo lắng nhưng thấy hắn trở về thì cũng an tâm, lại không nghĩ trong thời gian này lại có nhiều chuyện kỳ quái như vậy xảy ra.

Cổ Diêu vẫn thường thử triệu hồi Cửu Vĩ Hồ, nhưng luôn thất bại, có lẽ nó đúng là tiêu tốn mất nhiều thời gian để phục hồi như cũ, mà Ma Thần cũng không có quây, không biết có phải vì bị Phong Ma thánh Chú làm cho bị thương nặng, mới có thể biến mất không tung tích.

Một linh hồn thượng cổ Ma thần vạn ngàn năm nấp trong cơ thể, đối với bất cứ ai cũng là sâu bọ trong xương, Cổ Diêu cũng không ngoại lệ, mất nhiều ngày ăn ngủ khó khăn mới từ từ thích ứng được.

Làm thế nào đem tên kia đuổi ra, lại là một vấn đề đau đầu, càng chết người là vấn đề này không kể là Ma giới hay Tọa Định đại lục sợ rằng đều không thể nhắc tới.

Nghe nói lúc chủng tộc đại chiến cũng là vì Ma Thần thống lĩnh Ma tộc gây chiến với loài người, mưu toan thành kẻ thống trị đại lục, cho đến nay Ma Thần vẫn như trước được người Ma giới thờ phụng, nếu như để họ biết đến, chắc chắn sẽ nhắm vào mình mà chém cho vài phát, xem làm thế nào có thể đưa Ma thần ra ngoài.

Mà ở Tọa Độ đại lục

Thì không nghi ngờ là sẽ bị tông giáo tài phán sở toàn lực đuổi bắt.

Bất quá Cửu Vĩ Hồ từng nói qua, sau khi Ma thần sử dụng Phụ Thân Thuật, sẽ không thể ý mạnh thôn phệ linh hồn mình, tạm thời không để ý đến hắn, sau này từ từ lại nghĩ phương án giải quyết tốt.

Sau khi rời khỏi không gian phiêu di không lâu, thần lực cũng tán đi, dù sao cũng chỉ là Cửu Vĩ Hồ lưu lại, dựa vào tác dụng của Linh Hồn Khế Ước mới có thể cho Cổ Diêu mượn trong một thời gian, không có cách nào chứa đựng lâu dài, nhưng sức mạnh kì diệu có thể phá vỡ không gian ấy cũng đã lưu lại dấu ấn thật sâu trong linh hồn Cổ Diêu

Sau khi trở lại Thâm Uyên vài ngày, Cổ Diêu liền liên lạc với Chiến Thiên và đồng bọn cùng đi tới ma giới khi trước. Cũng rất nhanh thu được hồi âm. Chiến Thiên đã hoàn toàn thích địa phương tràn ngập bạo lực cùng chiến đấu này, mà Hiên Viên Tam Quang cùng Linh Vân, hai thầy trò đại tiểu đồ quý thì bị các vị diện kì quái của Ma giới hấp dẫn, đi khắp nơi tìm sự kích thích trong mạo hiểm, cũng không muốn về, như vậy chỉ còn lại Phong Điền Nhị Quái.

Trăng tròn treo cao. Đây là mặt trăng của Ma giới.

Đỉnh Xuyên Vân là đỉnh núi cao nhất Huyền Yêu sơn mạch. Nó như hạc trong mây đứng vững giữa các đỉnh núi vây quanh. Nhất trụ kinh thiên, chỉ thẳng gió mây.

Dưới đỉnh Xuyên Vân là hồ Bích Lăng, khi trăng tròn cũng là lúc thủy triều lên, sóng lớn cuộn trào, trùng trùng điệp điệp. Phát ra tiếng rống ngập trời. Từng bọt khí từ trong hồ nổi lên. Như muốn bay lên tận đỉnh Xuyên Vân. Càng làm tăng thêm uy thế của đỉnh cao nhất Huyền Yêu sơn mạch.

Tại núi cao hiểm trở, vượn cũng khó leo mà đợi Phong Điền nhị quái có vài người. Bốn nữ hai nam, bọn họ rõ ràng là Cổ Diêu, Đoan Mộc Tình, Đông Phương Lộ, Hàn Đan, thị nữ Vũ Gia của Hàn Đan và Huyết Ma Dracula.

Vốn hôm nay tiết trời rất đẹp hơn nữa cảnh tượng hùng vĩ đồ sộ rất dễ dàng kêu gọi hào khí của con người, nhưng không khí lại có chút trầm trọng.

Cho dù đã cố lừa gạt Cổ Diêu để cho hắn ở lại Ma giới lâu hơn. Đáng tiếc ngày này đã tới không cách nào tránh khỏi. Nàng trong lòng khó chịu nói không lên lời. Nhưng nàng vẫn mạnh mẽ cắn răng. Không cho nước mắt chảy xuống. Nếu không sẽ làm cho Cổ Diêu lo lắng.

Nhưng tâm tư của nàng sao có thể giấu được người khác, Cổ Diêu liếc mắt cái đã nhìn ra, thở dài nói: “Đan Đan, muốn khóc thì khóc đi. Khóc cho thoải mái một chút.”

“Cổ Diêu ca ca!” Hàn Đan nghe vậy cũng không nhịn được nữa, lệ châu tràn mi tuôn ra, cũng không cần biết mọi người đang nhìn, nhào vào lòng Cổ Diêu khóc lớn: “Muội muốn ở cùng với huynh, vĩnh viễn ở với huynh, hu hu hic hic.”

Cảm nhận được bọn họ huynh muội tình thâm, niềm vui sướng được về nhà cũng phai nhạt, Đông Phương Lộ và Đoan Mộc Tình không thể thoải mái, cũng nhỏ giọng an ủi.

Cổ Diêu nhìn thấy bộ dạng lê hoa đái vũ của nàng trong lòng đau xót. Thậm chí nảy ra ý định ở lại thêm một tháng. Nhưng trong lòng hắn biết như vậy cũng không phải biện pháp, lần sau chia ly lại càng thêm đau khổ. Nhưng thà đau, đau một lần rồi thôi.

Vỗ về mái tóc nàng, Cổ Diêu ôn nhu nói: “Đan Đan, xin lỗi, nhưng Cổ Diêu ca ca thề, chắc định sẽ quay lại tìm muội!”

Biết rõ đây chỉ là một câu an ủi, dù sao hai giới tới lui rất bất tiện, nhưng Hàn Đan vẫn như là bắt được sợi dây cứu mạng vậy: “Cổ Diêu ca ca, thật vậy sao?”

Cổ Diêu miễn cưỡng cười nói: “Cổ Diêu ca ca đã lừa gạt Đan Đan bao giờ đâu, ca ca đáp ứng mọi việc này, nhất định làm được.”

Đã gần nửa đêm rồi vẫn không có ai tới, Đông Phương Lộ nói thầm: “Hai lão quái vật này, chẳng lẽ không đến kịp?”

Lấy tính cách của Phong Điền nhị quái, nói không chừng trên đường đã vì chuyện quái nào đó mà dừng lại, nếu bọn họ không tới kịp, cũng chỉ có thể để họ tháng sau tự đi về Tập Dịch đại lục thôi.

Vừa dứt lời, mọi người nghe được tiếng xé gió cao vút, hồ Bích Lăng vốn đã sóng to gió lớn giờ đây lại càng giống như biển gầm, sóng thần ập đến, cuồng phong thét gào, bức tường sóng cao mười mấy thước, liên miên không dứt. Mà hai đạo nhân ảnh theo gió vượt sóng điện xạ mà tới. không cần phải nói chính là Phong Điền nhị quái, ngoại trừ thủy phong chi phối giả, còn ai có thể tùy tâm sở dục mà gây sóng gió như vậy.

Dracula hai mắt sáng ngời: “Mạnh thật, bọn họ là chi phối giả có thể liên thủ tạo ra lĩnh vực mà người nói?”

Cổ Diêu gật đầu: “Đúng vậy!”

Khi điều tra đề tài lĩnh vực, hẳn từng nhắc đến hai vị chi phối giả.

Trong khi nói chuyện, Phong Điền nhị quái đã lên chân núi, từ xa đã nghe bọn họ lớn giọng.

“Ta nhanh hơn, tốc độ của nước sao so được với gió, người thực sự là một chút thường thức cũng không có, tự rước lấy nhục.” Nói chuyện chính là phong chi phối giả Thái Luân Tư.

Lam Đạo Phu lập tức phản bác: “Người thì biết cái gì, bởi vì nơi này ít gió, chi phối nước của ta chiếm ưu thế, vì công bằng nên lúc đầu ta cố ý xuất phát chậm hơn, mới có thể chậm nửa nhịp so với người, trên thực tế ta hẳn là đã chấp người nửa nhịp, như vậy khẳng định người không hơn ta.”

Thái Luân Tư nói: “Cái gì, người cố ý nhường ta? Ta thấy là người phản ứng chậm chạp nên mới chậm hơn ta nửa nhịp thì có!”

Lam Đạo Phu tức điên lên: “Ta chậm sao? Có giỏi thì lại lần nữa!”

“Ai sợ ai, từ bờ bên này sang bờ bên kia!”

Nghĩ đến việc Phong Điền nhị quái muốn lợi dụng đoạn đường đến Xuyên Vân Phong này so tốc độ, không ngoài ý muốn lại tranh cãi, không ai nhường ai, Cổ Diêu dở khóc dở cười, vận chuyển linh lực lớn tiếng nói: “Hai vị tiền bối, mời nhanh lên một chút đi.”

Nhìn thấy Cổ Diêu, sự chú ý của Phong Điền nhị quái liền bay mất, tranh chấp vừa rồi cũng quên luôn, tới nhanh đi nhanh, họ dùng phi hành thuật bay thẳng đến đỉnh núi: “Tiểu tử, người đã tới?”

Lam Đạo Phu nghi hoặc nói: “Còn không giáo huấn cái tên dám to mồm kia, sao có thể về?”

Thái Luân Tư tiếp lời: “Ta biết rồi, nhất định là tên kia biết chúng ta tới, văn phong táng đảm, không biết đã trốn đi đâu rồi, đúng không?”

<@văn phong=“” táng=“” đảm=“” nghe=“” tin=“” đã=“” sợ=“” mất=“” mật=“”>

Lam Đạo Phu bất mãn nói: “Cái gì mà văn phong táng đảm, rõ ràng là văn thủy táng đảm.” Bởi vì hẳn là thủy chi phối giả “Văn phong tang đảm” từ này làm Thái Luân Tư tự đắc, bởi vậy hẳn rất là so đo, lập tức sửa cho đúng, Phong Điền nhị quái trong những vấn đề nhỏ như thế này, luôn không chịu thua.

Thái Luân Tư đang muốn nói, Dracula đột nhiên mở miệng: “Khắc khắc, người các người muốn tìm chính là ta, trong mắt ta, các người cũng chưa tính là cái gì, cùng đến đây đi!”

Trong khi mọi người ngạc nhiên, Cổ Diêu rất nhanh hiểu ý đồ của Dracula, hẳn là một võ sĩ, hôm nay có cơ hội tìm được hai đối thủ cùng là cường giả mới tới cảnh giới lĩnh vực, sao có thể bỏ qua, hèn chi lại theo mình đến đây.

Phong Điền nhị quái oa oa kêu to, bọn họ nói cả nửa ngày, không nghĩ tên kia ở ngay trước mắt, lại vẫn kiêu ngạo như vậy, đây là điều tuyệt đối không thể dễ dàng tha thứ. Bọn họ giận sôi lên, đầu ngón tay Thái Luân Tư điểm nhẹ, một cơn lốc xoáy cực lớn tự nhiên xuất hiện trên đỉnh núi, mà nước trong hồ Bích Lăng thì phi lên, một con thủy long răng dài múa vuốt hướng Dracula lao tới.

Hai lão quái vật thực sự nói đánh là đánh, cũng không thêm biết cái gì là quay lại nữa! Đám người Cổ Diêu vội vàng rời xa trận chiến, để tránh tai bay vạ gió, công kích của chi phối giả, không thể đùa được, lúc nào cũng có thể lấy mạng người.

“Khắc khắc, tốt, rất có bản lĩnh!” Trên người Dracula tràn đầy huyết vụ, lốc xoáy tản mát, thủy long tan tành, đây là chỗ đáng sợ của thực huyết đại pháp: “Nhưng chỗ này không phóng tay phóng chân được, chúng ta ra giữa hồ đi!”

Phong Điền nhị quái cả giận nói: “Đi thì đi, không đánh cho người tàn phế thì không quay về!”

Cánh dơi từ trên lưng duỗi ra, Dracula hướng hồ Bích Lăng lướt đi đồng thời bỏ lại một câu: “Cổ Diêu tiểu tử, hi vọng lần sau gặp lại, người đã mạnh hơn!”

Cổ Diêu hiểu rõ ý của hắn, Dracula nhắc nhở mình ngàn vạn lần không được quên mối thù của phụ thân Đan Đan.

Lúc này một cánh cửa không gian hình tròn hiện ra trên đỉnh núi, phút chia ly cũng đã đến rồi.

Hàn Đan nắm chặt tay Cổ Diêu, không muốn buông ra, đến khi ánh sáng của cánh cửa không gian đã dần dần ảm đạm, Cổ Diêu buồn bã nói: “Đan Đan, đến đây thôi, muội nhất định phải sống tốt!”

Hàn Đan đã khóc ướt đầm vạt áo: “Cổ Diêu ca ca, bảo trọng.”

Hai tay mười ngón nắm chặt, rồi cuối cùng cũng phải buông ra, Cổ Diêu bước đi về hướng cánh cửa không gian, không quay đầu lại, hắn sợ nếu quay đầu, sẽ không nhìn được mà ở lại.

Đông Phương Lộ và Đoan Mộc Tình cũng lần lượt cùng Hàn Đan nói lời từ biệt, sau đó theo Cổ Diêu rời đi.

Nhìn thân ảnh của Cổ Diêu biến mất trong kết giới của thần, nước mắt Hàn Đan không khỏi lại lần nữa tuôn rơi.

Cổ Diêu ca ca, nhất định phải trở về gặp Đan Đan nha!

213. Chương 09: Lòng Tham

Ở trung tâm của sự dao động, không gian nứt ra, một “Cánh Cửa” Hình trứng đột ngột xuất hiện.

Cánh cửa càng lúc càng lớn, cuối cùng thì cao khoảng ba thước, rộng một thước, không gian cũng ngừng dao động.

Có vài vật từ tròn cánh cửa đó bay ra, sau đó không gian tiếp tục dao động, cánh cửa dần dần khép lại, cuối cùng thì biến mất, khôi phục lại như bình thường, không trung lại tiếp tục tĩnh lặng như lúc đầu, giống như là chưa từng xảy ra gì vậy.

Nhưng mà mấy vật bay ra từ trong đó không có biến mất, mà là rơi xuống đất, đó là một nam và hai nữ.

Đứng ở nơi này nhìn thẳng lên trời, rồi nhìn tứ phía, một bầu trời trong xanh, ảm áp, ánh sáng rực rỡ, cỏ đầy tràn đầy sức sống, vô số các động vật nhỏ kêu chi cha chi chút náo nhiệt, từng làn gió nhẹ thổi qua, cảm giác thật là khoan khoái, hoàn toàn khác hẳn với cảm giác nặng nề ở ma giới, đây đủ dấu hiệu để chứng tỏ nơi này chính là Tập Định đại lục.

Về rồi!

Ở ma giới một thời gian dài, cuối cùng cũng trở về quê hương, hơn nữa lại bình yên vô sự đưa được Đoan Mộc Tình cùng trở về!

Nhưng mà trong lòng của Cổ Diêu vẫn có gì đó nghẹn lại, nhìn bầu trời trong xanh, rồi nhớ lại rất nhiều chuyện trước khi đi qua không gian liệt phùng để trở về. Cổ Diêu thậm chí còn nhớ rõ, trước khi chia tay Hàn Đan vẫn còn khóc khức khích, điều này khiến cho hắn không thể nào cảm thấy thoải mái được.

Ày, cho dù là Hàn Đan đã được ở bên tộc nhân của mình, sống bên ma vương, có một cuộc sống không phải lo lắng gì nhưng mà vẫn không thể nào cảm thấy vui vẻ được, thế gian này, có nhiều chuyện không thể nào như ý muốn được.

Đông Phương Lộ tham lam hít lấy không khí trong lành, trong lòng rất là thoải mái: "Vẫn là Tập Định đại lục tốt hơn."

Nhưng khi nhìn thấy Cổ Diêu không vui thì nàng lập tức tỉnh ngộ. Bây giờ không nên biểu hiện ra là vui vẻ quá. Dù sao thì cảm giác thương cảm do ly biệt của tên Lưu Manh này vẫn không còn chưa hết.

Đoan Mộc Tình thì đến bên cạnh hắn nhẹ nhàng nói: "Không cần phải khổ sở, sau này nếu như có thời gian thì thỉnh thoảng đi thăm Hàn Đan."

Cổ Diêu gật đầu. Đây đã là một kết cục rất tốt, chứ không phải là kết thúc tốt. Thoải mái một chút. Con người, cần phải tiếp tục cuộc sống. Mỗi người nên lựa chọn một cuộc sống vui vẻ thoải mái. Cũng có thể lựa chọn một cuộc sống đầy bi thương và đau khổ, đứng giữa hai sự lựa chọn bất đồng này thì lựa chọn khác nhau kết quả cũng khác nhau rất nhiều.

Giống như là một đại phú ông vì một nguyên nhân nào đó mà mất đi một phần tài sản của mình, có thể lão sẽ rầu rĩ và không vui. Nhưng nếu như lão có thể nghĩ là lão vẫn còn rất nhiều của cải, áo cơm không phải lo, cuộc sống đã tốt hơn rất nhiều người trên đời này thì tâm tình của lão sẽ tốt hơn rất nhiều. Vì thế tại sao ta lại không xuất phát từ góc độ lạc quan?

Đây chính là những kiến thức Cổ Diêu có được từ một đạo sư dạy về tâm lý học của Thần Thánh học viện. Lúc này tâm tình của hắn cũng nhẹ bớt rồi, áp lực giảm hẳn.

Cổ Diêu dễ chán tin thần: "Tốt rồi, chúng ta đi thôi. Ay, đã lâu rồi vẫn chưa thấy đại ca và lão tam. Nhất định phải đi kiểm bọn họ đối ẩm một phen mới được!" Nhớ đến Hạ Hầu Cẩn và Tập La. Cảm giác ám áp dâng lên trong lòng hắn. Đông Phương Lộ đang rất là thoải mái thì giả bộ tặc lưỡi nói: "Hừ. Nam nhân các người, không có việc gì là đi uống rượu. Thân thánh học viện đã bồi dưỡng ra vài tên tửu quỷ!" Lời tuy là thế nhưng nàng cũng nhìn ra được tâm tình của Cổ Diêu đã đỡ hơn một chút, nên cũng cảm thấy vì hắn mà cao hứng.

Cổ Diêu cười nói: "Đây là một trong các phương thức để nam nhân biểu lộ tình hữu nghị mà thôi, không có gì là quái lạ cả, trái ngược lại với nữ nhân các người, không thể nào không chế tốt được."

Khuôn mặt xinh xắn của Đông Phương Lộ thoáng ửng đỏ, nàng nhớ đến cái đêm trên đường từ ác ma đảo trở về, bởi vì không thể kèm chế được nên đã phát sinh ra chuyện không nên xảy ra.

Cái tên Lưu Manh này, tự đứng lại khơi lên. Đã bảo hắn quên đi rồi, hơn nữa đang ở trước mặt của Đoan Mộc Tình, Đông Phương Lộ có cảm giác như mình có lỗi với người bạn thân nhất của mình vậy, vì thế nàng trừng mắt nhìn Cổ Diêu, liếc hắn một cái, cũng may là Đoan Mộc Tình không có nhận thấy được sự khác thường của nàng.

Đây là một nơi không quen thuộc vì thế Cổ Diêu đánh dấu vài chỗ, hắn muốn lần sau khi đến ma giới không cần phải thông qua ác ma hải vực và phải trông chờ vào sự may mắn mới đi được vào không gian liệt phùng, có được không gian liệt phùng này thì sau này sẽ rất thuận tiện để đi lại.

Chọn ra một hướng. Ba người thì triển khinh công, sau khi đi hơn khoảng hơn hai trăm dặm thì đến được một thị trấn nhỏ, sau khi hỏi thăm thì biết được nơi này là thành Ái Lan ở phía bắc của đại lục, khoảng cách với Linh Tiểu quận ở phía nam rất là xa.

Đoan Mộc Tình và Đông Phương Lộ đều đã rời khỏi nhà một thời gian rồi vì thế cần phải nhanh chóng trở về để cho người thân biết được tin tức, vì thế bọn họ lựa chọn đường ngắn nhất để đi, cho dù có là đâm

lầy rừng rậm thì cả ba cũng không sợ, bọn họ đều là nhất lưu cao thủ, làm sao sợ gặp phải ma thú thông thường chứ.

Sau khi xem xét lộ tuyến một chút thì ba người liền di chuyển không ngừng, đói bụng thì đã có thịt rừng, khát thì có thể uống nước suối hoặc sông hồ, đêm xuống thì nghỉ ngơi, sáng sớm thì lên đường.

Trên đường đi cũng không có gặp phải phiền toái gì, ngẫu nhiên cũng có xuất hiện vài ma thú chặn đường nhưng dễ dàng giải quyết, có lần còn đụng phải cả một bầy phong lang, nhưng cả ba người lúc này đã không còn là những đứa nhóc mới vừa đến Thần Thánh học viện, bọn họ đều có được thực lực mạnh mẽ và kinh nghiệm phong phú.

Khoảng thời gian này đối với Cổ Diêu lại là khoảng thời gian khó quên, có hai mỹ nhân ở bên cạnh, cười cười nói nói, hành trình cũng trở nên thoải mái, so với việc trước kia khi chấp hành nhiệm vụ luôn lẽ loi một mình thì đúng là có cách biệt quá lớn.

Ban đêm, ba người hạ trại nghỉ ngơi.

Trong mấy năm thực tập ở Thần Thánh học viện, bởi vì khả năng nấu nướng của Cổ Diêu hơn hẳn mọi người cho nên được đặt cách làm đầu bếp cho cả nhóm, lần này cũng không ngoại lệ.

Bên trên đồng lửa là một con thỏ hoang béo, được xuyên qua một cái cây, mỡ từ trên thân thể nó không ngừng chảy xuống, da đã chuyển sang màu vàng, mùi thơm lan tỏa khắp trong không khí, ngón trỏ của Đông Phương Lộ điểm điểm lên người Cổ Diêu: "Này, Lưu Manh, được chưa thế? Ta đói bụng!"

"Vẫn chưa đủ lửa, muốn ăn được món ngon thì phải biết kiên nhẫn, Tam Tiểu Thư, đừng có gấp chứ!" Cổ Diêu vừa xoay xoay con thỏ hoang vừa trả lời mà không cần ngẩng đầu lên.

"Hừ, có người mới gấp gấp đó, đồ Thốt Ty Phai đáng ghét!" Câu nói kia của Cổ Diêu dường như có ẩn ý gì đó, Đông Phương Lộ không cam lòng yếu thế, còn Đoan Mộc Tình thì ngồi ở một bên xem hai người đấu khẩu, trông rất là hứng thú.

Đông Phương Lộ ngồi xuống bên cạnh Đoan Mộc Tình: "Tiểu Tình, người xem hẳn thật là xấu mà, nhất định là đang tính ăn bớt đây, tên Thốt Ty Phai đáng ghét, người đó, nhất định phải cẩn thận, coi chừng chọn nhầm đối tượng đó!"

Đoan Mộc Tình cười nói: "Ta thấy tất cả đều là do người suy đoán quá nhiều đó Lộ Lộ, hẳn có nói gì đâu."

Đông Phương Lộ mở to đôi mắt đẹp của mình: "Cái gì, cả người cũng không giúp ta? Được! Có Pé Iu rồi không cần tỷ muội nữa chứ gì!" Nói xong liền dùng tay cào lấy vùng eo nhỏ nhắn của Đoan Mộc Tình, đây là điểm yếu của nàng, là bạn thân nhất của Đoan Mộc Tình cho nên Đông Phương Lộ biết rất rõ điều này.

Đoan Mộc Tình thoáng cười, vội vàng ngăn cản Đông Phương Lộ lại, không cho nàng tiếp tục hành sự.

Đông Phương Lộ lại lộng hành một hồi mới dừng tay, nhưng mà xem ra thì nàng vẫn còn rất là buồn bực, lúc này thì một cái chân thỏ béo được đưa vào trong miệng của nàng, Cổ Diêu cười nói: "Được rồi, Tam Tiểu Thư, ăn cái đùi này và bớt nóng đi, cái đùi đó thịt là ngon nhất rồi đó, coi như là ta tạ lỗi với cô vậy."

Đông Phương Lộ thấy thế mới nói: "Hừ, xem ra người cũng biết thức thời."

Cổ Diêu lại đưa một miếng thịt nướng cho Đoan Mộc Tình: "Cẩn thận, vẫn còn nóng đó."

Đoan Mộc Tình gật đầu, sau đó lấy ra một cái khăn tay, ân cần giúp Cổ Diêu lau mồ hôi trên trán, sau đó lại đưa một chai nước cho hắn: "Khát rồi, uống chút nước nha?"

Từ những chi tiết này có thể thấy được sự khác nhau giữa Đông Phương Lộ và Đoan Mộc Tình, ở Đông Phương Lộ tuyệt đối sẽ không có mấy việc này đâu.

"Trời ơi, nổi hết cả da gà lên rồi, ta van người đó Tiểu Tình, người đừng coi như ta là người vô hình chứ!" Đông Phương Lộ làm ra bộ dáng rất là khoa trương, khiến cho Đoan Mộc Tình trong phút chốc đỏ ửng cả khuôn mặt, làm bộ như muốn đánh nàng.

Một bữa ăn vui vẻ và thoải mái trôi qua, sau đó thì là thời gian nghỉ ngơi.

Dựa vào kinh nghiệm sinh tồn ở bên ngoài, thì buổi tối nhất định phải có người gác. Cổ Diêu là nam, hơn nữa hắn tu luyện thiên ma quyết cho nên tốc độ khôi phục tinh thần khí lực cũng rất nhanh, nên chủ động nhận gác ca đầu, Đông Phương Lộ và Đoan Mộc Tình sẽ phụ trách gác ca sau.

Ở trong lều vải không xa, hai nàng nằm đó nhưng không có ngủ mà vẫn còn thì thầm to nhỏ, có khi còn cười lên rồi lại nhìn về phía Cổ Diêu, cũng không biết là nói về đề tài gì.

Đoan Mộc Tình thỉnh thoảng lại tranh thủ nói chuyện với Cổ Diêu vài câu, nàng thật sự là một cô gái rất chu đáo, bất kể là lúc nào cũng không khiến cho người ta cảm thấy chán ghét, khiến cho Cổ Diêu giống như cây được tắm gió xuân, có được một cô gái tốt như thế thì đúng là phải tu mấy kiếp mới có được phúc khí thế này.

Đông Phương Lộ hiển nhiên là cũng có nói chuyện với Cổ Diêu, nhưng mà nếu không phải là đồ Thớt Ty Phai cũng là Lưu Manh, tuy thế Cổ Diêu lại cảm thấy rất thích, cùng đấu khẩu với Đông Phương Lộ cũng có thể nói là một thú vui tao nhã, cuộc sống vốn đơn điệu của hắn cũng vì nàng mà trở nên phong phú hẳn lên.

Nhìn hai thân ảnh ở bên trong lều vải, một cảm giác ấm áp tràn ngập trong lòng hắn, rất phong phú, rất thỏa mãn, đây chính là hạnh phúc sao? Giờ đây Cổ Diêu hy vọng giờ khắc này có thể duy trì vĩnh viễn.

Cái nguyện vọng xa xỉ kia đột nhiên lại dâng lên trong lòng của Cổ Diêu, đây cũng là giấc mộng của rất nhiều nam nhân, nếu như có thể thực hiện được thì quả thật là mỹ mãn, cuộc đời này đã không còn cần gì nữa rồi, đáng tiếc Cổ Diêu biết đó chỉ là si tâm vọng tưởng mà thôi.

Hắn lắc lắc đầu, thở dài một hơi, Cổ Diêu ơi là Cổ Diêu, người không thể nào tham lam như thế được.

214. Chương 10: Huỳnh Độ Tương Kiền

Bọn họ cũng có cảm giác thương tiếc cho nàng, Đoan Mộc Tình khó khăn lắm mới có thể sống vui vẻ sau lần bị cưỡng gian trước, nhưng tai họa vẫn không tha cho nàng mà lần lượt kéo đến, chẳng lẽ là do ông trời đổ kị hồng nhan sao?

Mặc dù chuyện đã xảy ra rất là lâu rồi nhưng mà người dân ở Lan Tư quận cũng không quên nữ hài từ ôn nhu kia, bá tánh bình dân, hay thậm chí là các tên ăn mày cũng thế.

” Ày, Đoan Mộc Tình tiểu thư thiện lương như thế sao lại không được thiện báo chứ?” Tiếng nói là của một tên ăn mày quần áo tả tơi, hai chân bị tàn phế, không nhận được mà lắc đầu thở dài.

‘Đồng nghiệp’ ở bên cạnh của hắn, là một người bị mù cũng nói:” Đúng vậy, những người giàu có ở Lan Tư quận này chưa có ai có lòng tốt như nàng, nhưng mà, ông trời thật là không công bằng mà, những tên Vi Phú Bất Nhân(*), không chuyện ác nào không làm thì lại được sống sung sướng khỏe mạnh, còn Đoan Mộc Tình tiểu thư thì lại ..., ày!”

<@chú>

(*) Là một câu trong thành ngữ

“Vi phú bất nhân, vi nhân bất phú”

Vi: Làm, ấy là, có, với, bị, như thế.

Phú: giàu.

Bất: không.

Nhân: lòng nhân từ.

Vi phú bất nhân: làm giàu thì không nhưn đức.

Vi nhân bất phú: làm nhưn đức thì không giàu.

Đây là câu nói của Mạnh Tử để chỉ rằng: Người chỉ biết lo làm giàu thì phải tính toán mưu kế, dối gạt người đời, đầu cơ tích trữ, nên phải bất nhưn bất đức.

Trái lại, người có lòng nhân từ, lo giúp người giúp đời thì người ấy nhất định không thể giàu lớn được, nhưng cũng không bao giờ nghèo.>

Tên ăn mày bị tàn phế hai chân nói:” Công bằng? Nếu như ông trời mà công bằng thì chúng ta đã không phải là ăn mày rồi! Thật là nhớ Đuan Mộc Tình tiểu thư, mỗi lần nàng đi ngang qua đều cho chúng ta không ít tiền, một cô gái tốt như thế, xem ra cả đại lục này cũng khó tìm được vài người.

Tên mù nói:” Đúng vậy, hơn nữa nàng cũng không bởi vì thân phận của chúng ta mà phân biệt đối xử, mặc dù ta không nhìn thấy gì nhưng có thể dám chắc rằng nàng rất là xinh đẹp.”

Tên què nói:” Điều đó là đương nhiên rồi, nàng còn xinh đẹp hơn nhiều so với trong tưởng tượng của người, có thể khiến cho người ta vừa thấy đã mê.”

” Thật sao? Thật là tốt, người có thể tận mắt nhìn thấy nàng được, còn ta thì lại vĩnh viễn không thể.”

Hai tên ăn mày, một mù một què than ngẩn thở dài, cho đến khi có vài người đi ngang qua, trong đó có một người ngồi xuống thả chút tiền vào trong cái chén bể của bọn hắn.

Thấy có người bố thí, hai tên ăn mày dừng nói chuyện với nhau, khẩu đầu nói:” Cám ơn, cám ơn, ngài có lòng tốt thì quang minh thần nhất định sẽ chúc phúc cho ngài.”

Số tiền cũng không phải là ít, tên ăn mày bị què sau khi nói xong thì mừng rỡ, ngẩng đầu lên xem là ai mà tốt thế, thần tài trước mặt của hắn là một mỹ nữ tuổi còn trẻ. Nàng có một mái tóc màu xanh biếc và khí chất động lòng người, khiến cho người nhìn thấy giống như cây trong gió xuân, cảm giác rất là thoải mái.

Tên ăn mày giật mình, không dám tin vào chính đôi mắt của mình, hắn mở to hai con mắt của mình ra:” A. Đuan ... Đuan Mộc Tình tiểu thư?”

Đuan Mộc Tình không phải là đã ... Làm sao có thể là nàng được?

Tên mù không nhìn thấy được người trước mắt. Nhưng mà nghe được đồng nghiệp của hắn lên tiếng cũng lập tức hỏi:” Cái gì, người nói gì thế. Đuan Mộc Tình tiểu thư?”

Đuan Mộc Tình cười nói:” Đã lâu không gặp rồi, hai vị lão bá.”

Tên ăn mày cũng chỉ có thể lấp bắp những từ chào hỏi hăng ngày trong lúc này:” Đuan Mộc Tình tiểu thư, chào ... Chào ... ”

Đuan Mộc Tình cười nói:” Xin lỗi, cháu phải về nhà gấp, gặp lại sau.” Nói xong liền chạy đi.

Tên què dụi dụi hai mắt của mình, khó khăn lắm mới khôi phục lại tâm trạng, và xác nhận là mình không có hoa mắt:” Đúng là Đuan Mộc Tình tiểu thư, nàng không có chết!”

Tên mù cũng bị kích động ké:” Là nàng, không sai. Nhất định là nàng rồi, thanh âm êm tai đó không thể nào sai được, ta vĩnh viễn không thể nào quên được, đúng là Cát Nhân Thiên Tướng, ông trời xem ra cũng còn biết chiều cố người tốt!”

Tin tức về Đuan Mộc Tình truyền đi khắp nơi, từ các hẻm nhỏ cho đến đường lớn, thậm chí còn có rất nhiều người vội vàng chạy đến để chứng thật, có người còn bỏ dở công việc đang làm của mình nữa, nếu nói tin tức này làm cho vạn người hốt hoảng thì cũng không quá, sự quan tâm của người dân ở Lan Tư quận đối với nàng không phải là ít.

” Đúng là Đuan Mộc Tình tiểu thư, tuyệt đối không sai!”

” Thật là tốt quá, nàng không có gặp chuyện không may!”

” Nói cũng lạ, Đuan Mộc Tình tiểu thư đã mất tích được nửa năm rồi, trong khoảng thời gian này nàng đã đi đâu?”

” Ô, kia không phải là Đông Phương Lộ tiểu thư của Lan Tư quận sao, nghe nói là sau khi Đoàn Mộc Tình tiểu thư mất tích không lâu thì nàng cũng bắt vô âm tín, sao bây giờ lại ở đi chung với nhau rồi?”

” Còn chàng trai trẻ kia là ai?”

Người ở Lan Tư quận bàn tán sôi nổi, mới bắt đầu thì mừng rỡ, rồi sau đó sự chú ý của bọn họ nhanh chóng chuyển sang người của Đông Phương Lộ và Cổ Diêu. Mà Cổ Diêu là bị chú ý nhiều nhất. Lai lịch và quan hệ của hắn với Đoàn Mộc Tình trở thành đề tài sốt dẻo của cả Lan Tư quận.

Khi Đoàn Mộc Tình về đến trước cửa lớn thì đã có rất nhiều người đứng ở đó rồi, người đứng ở giữa là một vị quý phụ, phong vận thượng tồn, xem ra khi còn trẻ nàng ắt hẳn cũng là một đại mỹ nhân, và quan trọng hơn chính là, khuôn mặt và hình dáng của nàng có nhiều điểm giống như của Đoàn Mộc Tình.

Nhìn thấy quý phụ thì vàng mắt của Đoàn Mộc Tình đỏ lên, lao đến như một cơn gió:” Mẹ!”

Cổ Diêu đoán không sai, quý phụ này quả nhiên là mẫu thân của Đoàn Mộc Tình.

Ôm Đoàn Mộc Tình trong lòng, một quý phụ xuất thân từ đại gia tộc có hàm dưỡng rất tốt cũng không thể ngăn được nước mắt chảy xuống:” Tiểu Tình, con đã về! Thật sự đã về rồi!” Ái nữ đi ác ma đảo nửa năm mà không có tin tức, mặc dù không muốn thừa nhận nhưng người trong gia tộc đều cho rằng nàng đã lành ít dữ nhiều, nên vô cùng đau khổ, không ngờ rằng nàng lại bình an vô sự trở về Lan Tư quận, vì thế ngay cả mẫu thân của Đoàn Mộc Tình cũng không thể nào kiềm chế được cảm xúc.

” Mẹ à, người gầy đi rồi, là con không tốt, con xin lỗi!” Nhìn nét mặt tiêu tụy của mẫu thân, Đoàn Mộc Tình phát khóc, nàng hiểu được mẫu thân nhất định là nóng ruột nóng gan, chỉ vì ý nghĩ xúc động nhất thời của mình lại khiến cho mẫu thân bị như vậy.

” Được rồi, tiểu tình, cuối cùng là con đã đi đâu, mấy ngày nay mẹ ăn không ngon. Ngủ không yên, cả ngày đều nhớ đến muối đó!” Người lên tiếng chính là Tam Ca của Đoàn Mộc Tình, Đoàn Mộc Phàm, nhìn thấy muối muối bình an, hắn cũng rất là kích động, nhưng mà nam nhân thì lại mắc chứng bệnh rất là chú ý đến hình thức bên ngoài, vì thế không có biểu hiện ra.

” Trở về là tốt rồi, về là tốt rồi, đây là chuyện tốt, hỏi nhiều như thế là gì?” Quý phụ trừng mắt nhìn con mình một cái, trách hắn trách cứ Đoàn Mộc Tình.

Hơn nữa, nữ nhi luôn ngoan ngoãn nghe lời lần này bỏ nhà đi bụi, nhất định là có lý do, ở nơi đông người thế này tốt nhất là không nên nhắc đến, tối nay hỏi rõ ràng lại cũng không muộn.

Đoàn Mộc Tình cũng không có gốc, lập tức hiểu được, nên không nhắc lại nữa.

Các huynh trưởng khác của Đoàn Mộc Tình thì đang bận công việc không thể nào bức ra được, nhnwg trong phủ đã có rất nhiều người.

Lấy khăn tay lau khô nước mắt trên mặt, quý phụ khôi phục lại phong phạm của một tiểu thư khuê các, bởi vì ngoài Đoàn Mộc Tình ra thì còn có khách ở đây cho nên nàng không thể thất lễ được.

Đông Phương Lộ thì nàng nhận ra rồi, vì thế ánh mắt của nàng hiển nhiên là chiếu sang người của Cổ Diêu, căn cứ vào trực giác của phụ nữ thì nàng tin chắc rằng, chàng trai trẻ trước mắt này nhất định là có liên quan rất nhiều đến nguyên nhân khiến cho con gái của mình bỏ nhà đi.

Nàng nghi hoặc hỏi:” Vị này là ...”

Quan hệ của hắn và Đoàn Mộc Tình không thể nói một lời là rõ được cho nên trong nhất thời Cổ Diêu cũng không biết phải nói như thế nào cho thích hợp, đúng lúc này thì một người từ xa chạy đến như một con trâu điên:” Lão Nhị!”

Thanh âm thô hào và giống như sấm rền khiến cho Cổ Diêu nhớ đến một người, ngẩng đầu lên nhìn, vô cùng mừng rỡ.

Hạ Hầu Cẩn?

215. Chương 11: Đàm Thoại

Hạ Hầu Cẩn là một người thô, trong lúc kích động miệng phun ra luôn cả những lời thô tục, nhưng Cổ Diêu lại cảm thấy tình nghĩa huynh đệ rất là thân thiết và chân thành, niềm vui sướng dâng lên từ tận trong đáy lòng.

” Đã lâu không thấy, đại ca!” Cổ Diêu liền phát hiện ra bộ dáng của Hạ Hầu Cẩn có chút chật vật, không biết vì sao tóc tay tán loạn, quần áo rách nát, trên người vẫn còn đầy bụi đất.

Hắn ngạc nhiên nói:” Đại ca, huynh sao thế?”

Hạ Hầu Cẩn xấu hổ gãi đầu nói:” Cái này ...”

Ngay lúc này thì ở phía sau có người hô lên” Tiểu tình?”

Sau đó thì có hai người nắm tay nhau đi đến, cũng là người quen của Cổ Diêu, là Đao Mộc Tích và Giang Nhã Tĩnh, một đôi tình lữ rất được hâm mộ ở Thần Thánh học viện.

Bộ dạng của Đao Mộc Tích cũng không tốt hơn so với Hạ Hầu Cẩn là bao, mũi thì bị ăn rầu, mắt đi về anh tuấn ngày xưa, bây giờ thì trông giống như trư bát giới hơn.

Trong sáu huynh muội, Đao Mộc Tích đứng hàng thứ năm, tuổi tác cũng gần với Đao Mộc Tĩnh nhất cho nên tình cảm cũng thân thiết nhất, biết được tin dữ của muội muội, hắn cả ngày buồn bực, cho dù đã nửa năm qua nhưng vẫn không thể nào khôi phục lại được như thường. Hạ Hầu Cẩn sau khi biết được tình trạng của hắn thì lập tức xử lý hết mọi chuyện tranh thủ đến Lan Tư quận. Nhưng mà một người như hắn thì làm sao biết cách dùng ngôn từ để an ủi Đao Mộc Tích chứ, vì thế chỉ có biện pháp duy nhất là đánh nhau, giúp cho người bạn tốt nhất của mình có thể phát tiết, vì thế hai người mới có bộ dáng chật vật như thế.

”Tiểu tình, muội đã về?” Nhìn thấy Đao Mộc Tĩnh, Đao Mộc Tích nửa mừng nửa lo, hắn sợ đây chỉ là giấc mộng.

” Đúng vậy, ngũ ca, khiến huynh phải lo lắng rồi!” Đao Mộc Tĩnh lệ ngân chưa khô, nhìn thấy bộ dáng của Đao Mộc Tích thì lệ châu lại tuôn trào.

Nét mặt của Hạ Hầu Cẩn đầy vẻ đau khổ:” Tiểu Tình, nếu sớm biết muội sẽ trở về thì huynh sẽ không nhường cho hắn, báo hại phải ăn đòn một trận!”

Đao Mộc Tích nghe thế thì lập tức tức giận nói:” Cái gì, người nói là nhường cho ta, rõ ràng là thực lực không đủ. Nếu không phục thì đánh một trận nào!”

Giang Nhã Tĩnh đứng ở một bên vội vàng kéo áo của người yêu, nhắc nhở hắn rằng là muội muội của hắn bình an trở về. Không nên đánh nhau trong lúc này.

Biết được chuyện của Đao Mộc Tĩnh cho nên suốt mấy tháng nay Giang Nhã Tĩnh luôn ở bên cạnh của Đao Mộc Tích. Quan hệ của hai người đã rất sâu đậm. Có thể nói là giống như là đã đính hôn rồi vậy. Hôm nay Đao Mộc Tĩnh lại bình an vô sự trở về. Xiềng xích trong lòng cũng được phá vỡ. Xem ra là ngày vui cũng sắp đến.

Trước mặt vị hôn thê Đao Mộc Tích hiển nhiên là rất nghe lời. Ngoan ngoãn mà im lặng.

Bị Hạ Hầu Cẩn chọc quê, nhưng Đao Mộc Tích lúc này cũng chỉ có thể cười ra nước mắt mà thôi. Lúc này Giang Nhã Tĩnh cũng đã phát hiện là có thêm Đông Phương Lộ và Cổ Diêu nữa nên rất là kinh ngạc. Nhưng mà trước khi bọn họ định đưa ra nghi vấn thì quý phụ nói:” Được rồi, đừng có đứng ở chỗ này nói chuyện nữa, có gì cứ từ từ vào phủ rồi ngồi xuống nói chuyện!”

Đại môn của gia tộc dù sao cũng là nơi có nhiều người qua lại, không tiện nó chuyện vì thế nàng mới đưa ra đề nghị như thế.

Hiển nhiên là không có ai phản đối, vì thế đoàn người đi vào trong phủ. Đao Mộc Tĩnh trở về khiến cho mây mù bao quanh Đao Mộc Phủ cũng tan biến, bầu trời trở nên trong xanh khoáng đạt, trên dưới toàn gia tộc, thậm chí là cả người dân của Lan Tư quận cũng đến chúc mừng.

Bên trong nội viện của gia tộc, Đoan Mộc Tình kể lại cho mọi người mọi chuyện xảy ra trong suốt thời gian qua. Nhưng mọi chuyện cũng đã được thêu dệt chút đỉnh, dù sao thì vấn đề về Ma Giới cũng chính là cảm kỳ cấp S, không thích hợp để nhắc đến.

Đoan Mộc Tình chỉ kể lại khi xuất hành đi ác ma đảo thì gặp phải sóng gió, suýt tí nữa là đã bị chìm, nhưng vào lúc đó may mắn là có hai chi phối giả, có thể thao khống phong và thủy xuất hiện, và đưa nàng lên ác ma đảo. Phong Điền Nhị Quái lúc này trở thành tấm lá chắn cực kỳ hữu hiệu, với tính cách của bọn họ thì có đưa ra lý do gì cũng đều trở thành hợp lý cả.

Sợ Đoan Mộc Tình nói dối không quen, Cổ Diêu thỉnh thoảng bổ sung vài câu khiến cho câu chuyện trở nên chân thật hơn.

Tuy nói là giả nhưng mà toàn bộ câu chuyện cũng không phải là giả, bởi vì bọn họ quả thật là đã tự thân đối đầu với ác ma hải vực, cho nên toàn bộ quá trình miêu tả lại rất là chân thật, mọi người cũng không có nghi ngờ hắc, tình tiết cũng rất là hợp lý chặt chẽ, tâm tình của người nghe cũng thay đổi theo tình tiết của câu chuyện khi thì có cảm giác vui sướng, khi thì lo lắng, ác ma nhị trùng xứng, dương xuân tam điệp, các hiện tượng tự nhiên của ác ma hải vực hiện cho bọn họ như lạc vào một thế giới khác, kinh thần không thôi.

Phong Điền Nhị Quái cứu Đoan Mộc Tình đưa lên đảo rồi liền đi mất tích. Vì thế nàng ở trên đảo suốt một thời gian dài, cho đến khi Cổ Diêu và Đoan Mộc Tình cùng đến, ba người cùng đồng tâm hợp lực để trở về.

Đoan Mộc Tích lau mồ hôi trên trán, vẫn chưa hết sợ hãi:” Tiểu tình, may mà muối cát nhân thiên tướng, từ xưa đến nay có rất nhiều cao thủ hàng đầu đi đến ác ma đảo cũng không thể nào trở về được!”

Quý phụ thì nói:” Hai quái nhân có thể thao túng phong và thủy, ta nghĩ bọn họ chính là hai huynh đệ chi phối giả - Phong Điền Nhị quái!” Dù sao cũng là chủ mẫu của gia tộc Đoan Mộc, kiến thức rộng rãi, thoáng cái là đã có thể đoán ra được thân phận của Phong Điền nhị quái.

Đoan Mộc Phàm nói:” Phong Điền Nhị Quái hỉ nộ vô thường, bình thường đụng phải họ có thể nói là vô cùng xui xẻo, nhưng mà lần này tiểu tình có thể nhìn thấy được bọn họ lại trở thành may mắn, hai quái nhân này muốn đi hay rời ác ma đảo đều dễ như trở bàn tay.”

Những người khác cũng cảm thấy may mắn thay cho Đoan Mộc Tình, sôi nổi mà bàn luận, cho đến khi mặt trời ngã về chiều.

Không khí của bữa cơm cực kỳ sôi nổi, ngoại trừ một nhà Đoan Mộc đoàn tụ ra còn có , Hạ Hầu Cẩn, Cổ Diêu, Giang Nhã Tĩnh và Đông Phương Lộ, những bạn học cũ tái ngộ, cho nên có rất nhiều đề tài để mà bàn luận.

Đông Phương Lộ ở lại Lan Tư quận, người của gia tộc Đoan Mộc đã phái người đến Linh Du quận để báo tin tức cho người nhà của nàng sớm an tâm rồi.

Sau khi dùng cơm tối thì Hạ Hầu Cẩn liền kéo Cổ Diêu đi, oán trách:” Lão nhị, sau khi tốt nghiệp thì tiểu tử nhà ngươi biến đi đâu mất vậy, một chút tin tức cũng không có, lại không hề cho ta một cái địa chỉ nào, muốn tìm người cũng không được, còn tưởng rằng tên tiểu tử nhà mi đã xảy ra chuyện gì rồi.”

Nói thật, cuộc sống trước kia của Cổ Diêu hoàn toàn không muốn người ta biết được, bởi vì chuyện của hắn làm không thể quang minh chính đại được, chôm đồ, điều tra cảm kỳ cấp S, vì thế mới bắt vô âm tín như thế, nhìn thấy Hạ Hầu Cẩn quan tâm đến mình như thế thì hắn cảm giác có lỗi:” Xin lỗi, đại ca, đã khiến huynh lo lắng.” Hạ Hầu Cẩn đánh một quyền lên Cổ Diêu:” Xin lỗi cái gì chứ, huynh đệ mà còn nói mấy lời nhảm nhí đó nữa à, không có việc gì là tốt rồi, còn chuyện khác thì ta cũng không quan tâm, đợi khi có thời gian rảnh rỗi thì chúng ta đi tìm lão tam hàn huyên, thế nào?”

Chuyện của Hàn Đan đã xong, bây giờ Cổ Diêu đã không còn lo lắng gì, gật đầu nói:” được!”

” Nhưng trước hết, chúng ta phải đi uống một bữa thật đã mới được, không say không về, hà hà!” Hạ Hầu Cẩn khoác vai Cổ Diêu đi ra ngoài.

Ở trong bữa ăn bởi vì có trường bối cho nên không thể thất lễ được, bây giờ hắn phải đi bổ sung mới được.

Lúc này phía sau lại có người nói:”Chờ một chút.”

Hạ hầu cần quay đầu lại, người nói chuyện chính là mẫu thân của Đoan Mộc Tình, hần hơi ngần người chút rồi nói:” Bá Mẫu, người tìm con à?”

“Không!” Quý phụ lắc đầu, ánh mắt của nàng chuyển sang người của Cổ Diêu, cười nói:” Ta muốn nói chuyện cùng với cậu ta.”

216. Chương 12: Biến Tương Đích Văn Lưu

Tâm tình của Cổ Diêu có chút trần trướng, hần không phải là người chưa từng trải qua sóng gió, hơn nữa kinh nghiệm trong cuộc sống của hần còn rất dày dặn, hần đã trải qua nhiều sự việc mà có nhiều người cả đời cũng chưa từng gặp.

Bất kể là ai, sau khi trải qua nhiều chuyện như thế thì cũng thành thực hần lên, nhưng mà lần này thì lại hoàn toàn khác, bởi vì nếu như chuyện của mình và Đoan Mộc Tình thuận lợi thì vị quý phụ trước mặt này có thể sẽ trở thành Nhạc Mẫu Tương Lai của mình.

Con rể lần đầu tiên ra mắt nhạc mẫu tương lai thì nhất định trong lòng phải có chút khẩn trương, Cổ Diêu cũng không ngoại lệ.

” Mời ngồi, không cần phải khách khí!” Nhìn thấy bộ dáng lo lắng của hần thì quý phụ cười ôn hòa, không hổ là mẫu thân của Đoan Mộc Tình, nụ cười của nàng cũng rất giống với Đoan Mộc Tình, cũng khiến cho người khác tâm tình cảm thấy thoải mái.

Cảm giác khẩn trương của Cổ Diêu cũng giảm bớt, hai người chủ khách vừa ngồi xuống thì lập tức có người vào rót trà, rồi lại đi ra.

Quý phụ nói:” Chàng trai trẻ, tên của cậu là Cổ Diêu, đúng không?”

Cổ Diêu nói:” Đúng ạ, bá mẫu, con là bạn học chung ở thần thánh học viện với Đoan Mộc Tình, đồng thời cũng là bạn cùng phòng với Hạ Hầu Cẩn.”

Sau một lúc suy nghĩ thì Cổ Diêu cũng cảm nhận được quan hệ của hần và Đoan Mộc Tình hiện nay cũng có chút tốt.

Quý phụ gật đầu nói:” Cậu hần là cũng biết, ta là mẫu thân của tiểu tình, Wendy.”

Cổ Diêu vội nói:” Con đã từng nghe Đoan Mộc Tình nhắc đến người, khi ở trên đảo thì nàng luôn nhớ đến người.”

Những lời này của hần có chút không đúng. Bởi vì Đoan Mộc Tình chưa từng đi đến ác ma đảo. Nhưng mà ở ma giới thì nàng quả thật là rất nhớ mẫu thân. Vì thế cũng không thể nói là lừa gạt được.

Wendy cười nói:” Cái đứa nhỏ này. Từ nhỏ đã rất là ỷ lại vào ta. Nàng là một cô gái hiền lành. Nhưng mà tâm địa quá tốt. Không biết thói đời hiểm ác. Vì thế ta luôn rất là lo lắng cho tương lai của nó. Tìm được một người xứng đáng, toàn tâm toàn ý quan tâm nó, một nam nhân trân trọng nó. Cậu nói có đúng không?”

Tâm tình của Cổ Diêu vừa bình tĩnh được chút lại bắt đầu hoảng loạn lên. Wendy đi thẳng vào vấn đề hôn sự của Đoan Mộc Tình. Cuối cùng là có dụng ý gì. Lúc này hần cũng chỉ có thể phụ họa theo:” Vâng ạ, người nói rất đúng!”

Wendy lại nói:” Tam nha đầu của gia tộc Đông Phương thì không nói rồi. Nàng dù sao cũng là bạn tốt của tiểu tình. Nhưng mà cậu lại cùng với nàng ta mạo hiểm ra biển. Đến ác ma đảo tìm tiểu tình. Điểm này thì hơi khó.”

Dừng lại một chút rồi lại nói:” Cổ Diêu, cậu thích tiểu tình, đúng không?”

Wendy đột nhiên nói như thế, Cổ Diêu ngẩn người ra. Nhưng vào lúc này thì hắn không thể nào chối được nữa, vì thế đành ho khan vài tiếng rồi nói:” Vâng ạ, con rất thích nàng!”

Wendy thấy thế lại cười:” Thích một người thì có gì mà xấu chứ, có gì không tốt à?”

Cổ Diêu nghe thế thì mừng rỡ, nghe giọng điệu của Wendy thì hình như cũng không có phản đối hắn và Đoan Mộc Tình đến với nhau. Thật là tốt quá, lúc trước hắn còn lo lắng là gia thế của hắn và Đoan Mộc Tình cách biệt nhau quá lớn, sợ rằng người trong gia tộc nàng không đồng ý.

” Nhưng ...” Ngữ khí của Wendy thay đổi. Trái tim của Cổ Diêu lại đổi nhịp lần nữa.

Chẳng lẽ còn vấn đề khác ngăn mình và Đoan Mộc Tình đến với nhau?

Trong tình cảnh thế này thì bất kỳ ai cũng có rất nhiều suy nghĩ lung tung, dù sao thì người ta còn chưa có gặt đầu thì sẽ rất khó đi đến với nhau.

Nét mặt của Wendy trở nên nghiêm túc, so với hình ảnh tươi cười ôn hòa lúc trước hoàn toàn đối lập:” Là mẫu thân của tiểu tình, có chuyện ta nhất định phải nói với cậu, hoặc có lẽ, vài năm trước cậu đã nghe nói qua. Tiểu tình đã gặp chuyện không rất không thoải mái, liệu cậu có thể không ngại vấn đề đó, trong lòng không có khúc mắc nào mà tiếp nhận nàng, quan tâm, che chở cho nàng được không?”

Cổ Diêu vừa đến gia tộc thì Wendy đã biết được hắn và Đoan Mộc Tình có quan hệ không tầm thường, nếu không thì hắn sẽ không mạo hiểm tính mạng là lon ton đến ác ma đảo, vì thế nàng liền lập tức điều tra.

Đoan Mộc Tình có thể giấu được các vị ca ca của mình và rất nhiều người khác nhưng mà khó có thể gạt được Giang Nhã Tĩnh, bởi vì cùng đề là nữ. Nàng hình như mơ hồ nhận ra được giữa cô em chồng tương lai của mình và Cổ Diêu có chút gì đó mập mờ. Lúc trước nàng không muốn nhiều lời nhưng mà Wendy đã lên tiếng hỏi cho nên nàng đành nói ra.

Ngoài ra, Wendy còn thông qua Đoan Mộc Tích, Hạ Hầu Cẩn và những người khác biết được Cổ Diêu ở thần thánh học viện là một người rất có chí cầu tiến, khắc khổ tu luyện, thông minh ham học, thành tích tốt nghiệp của hắn là đứng thứ năm, phẩm hạnh cũng không có gì xấu.

Sau bốn năm thực tập chung với nhau thì Giang Nhã Tĩnh là Đoan Mộc Tích đều nhất trí cho rằng sự kiện nhà vệ sinh ở năm nhất là có sự nhầm lẫn, với phẩm hạnh của Cổ Diêu thì không có khả năng làm ra hành vi như thế, vì thế cho nên nàng không có nói ra vấn đề này, vì thế đánh giá của Wendy về Cổ Diêu là rất tốt.

Trong thời gian này thì Wendy cũng tự mình quan sát Cổ Diêu, phát hiện ra hắn ăn nói cẩn thận, thái độ khiêm nhường, lại có được sự thành thực mà người cùng lứa tuổi không có.

Còn nữa, Đoan Mộc Tình không có cùng thanh niên này đá lông nheo với nhau, và không có gì biểu hiện rõ ra ngoài nhưng dù sao cũng là mẫu thân của Đoan Mộc Tình nàng cũng hiểu rõ tâm tình của nữ nhi, mà cũng không phải là đối phương thâm yêu đơn phương, vì thế sau khi tổng kết nhiều tư liệu liên quan với nhau, thì trong lòng Wendy đã có quyết định.

Quả thật, nàng rất hài lòng về thanh niên này, Wendy cũng không ngại về xuất thân của Cổ Diêu, cho dù phụ mẫu không còn, tứ cố vô thân, nhưng mà đối với Đoan Mộc Tình thì đó không phải là chuyện xấu. Một nhân tài mà lại không bị ràng buộc bởi bối cảnh gia đình, là người mà các thế lực muốn tìm kiếm cũng khó được. Nhưng Wendy quan tâm nhất chính là hạnh phúc của nữ nhi, nếu như Cổ Diêu chỉ xem Đoan Mộc Tình như là công cụ để lợi dụng, dùng nàng để đoạt được quyền thế thì sẽ Đoan Mộc Tình sẽ bị thương tổn nghiêm trọng, sau sự việc lần trước thì trong lòng nàng đã có một vết thương rất nghiêm trọng rồi, không thể nào tiếp tục bị thương như thế nữa.

Cho nên, vì biết rõ được điều đó, nếu như Cổ Diêu do dự không quyết, hoặc là tâm khẩu bất nhất thì nhất định là có ý đồ khác, Wendy sẽ ngăn cản Đoan Mộc Tình tiếp tục giao tiếp với hắn.

Phew, thì ra là vấn đề này, Cổ Diêu thở phào nhẹ nhõm, hắn chăm chú nói:” Bá mẫu, con thích Đoan Mộc Tình là do nàng hiền lành, lương thiện, tất cả mọi thứ trên người nàng, bất kể có có xảy ra chuyện gì đi chăng nữa thì trong lòng con nàng vẫn là người con gái rất thuần khiết nhất, con sẽ luôn giang rộng vòng tay ra để chờ đón nàng, che chở cho nàng, không để cho nàng bị ủy khuất, xin người hãy tin con!”

Đoan Mộc Tình bởi vì hấn cho nên mới không còn trong sạch, Cổ Diêu sao lại để ý chứ, trải qua biết bao sóng gió mới có thể được ở cùng nhau, vì thế Cổ Diêu mới không ngần ngại trước mặt của Wendy, biểu lộ tình cảm của mình đối với Đoan Mộc Tình.

Những lời này đều là xuất phát từ nội tâm của hấn, thậm chí ngay cả một người đầu gỗ như Hạ Hầu Cẩn chắc cũng cảm nhận được sự thành khẩn của hấn.

Wendy nhìn kỹ Cổ Diêu một lúc, cuối cùng thì nét mặt mới giãn ra, mỉm cười: "Thế thì tốt, ta sẽ giao Tiểu Tình cho cậu!"

Nàng không nhận ra được có chút gì là giả dối ở người thanh niên này, hấn quả thật là yêu Đoan Mộc Tình.

Cổ Diêu nghe thế thì mừng như điên: "Cám ơn người, bá mẫu!"

Thật không ngờ, vừa đến gia tộc Đoan Mộc được một ngày thì đã có được sự ủng hộ của mẫu thân của Đoan Mộc Tình, rất thuận lợi cho sau này.

Cổ Diêu rời đi với khuôn mặt phơi phới, trên đường hấn gặp được Đông Phương Lộ.

"Xem ra lúc đi gặp bá mẫu người đã thu được tin tức rất tốt, Lưu Manh!"

Tâm tình của Cổ Diêu lúc này rất tốt, mặt tươi như hoa: "Cám ơn những lời tốt đẹp của cô, đúng là thế."

"Thế thì, chúc mừng nhá, cuối cùng giấc mộng cũng đã thành sự thật." Khi nói những lời này thì trên mặt của Đông Phương Lộ cũng thoáng đượm buồn: "Đúng rồi, ngày mai ta sẽ về Linh Du quận."

Giống như là bị một gáo nước lạnh dội vào đầu, tâm tình đang tốt đẹp của Cổ Diêu nhất thời tan biến, ngay cả chính bản thân hấn cũng không rõ được tại sao mình lại có cảm giác này, nhẩn mặt: "Nhanh vậy sao? Không thể ở lại quận Lan Tư thêm vài ngày nữa sao, khó khăn lắm mới hội ngộ với nhiều bằng hữu như thế này."

Đông Phương Lộ lắc đầu nói: "Không được, rời khỏi gia tộc lâu như thế rồi, người nhà của ta nhất định là rất lo lắng."

"He he, bọn họ không nghĩ như thế đâu, tốt nhất là cô nên ở bên ngoài thêm chút thời gian nữa đi, như thế thì bọn họ mới có được cuộc sống yên ổn được!" Cổ Diêu cố gắng nói đùa với nàng như mọi ngày, nhưng một Đông Phương Lộ không lúc nào không đấu khẩu với hấn lại thản nhiên nói: "Bất kể người nói gì đi nữa thì ngày mai ta cũng phải đi. Nếu phải chia tay thì sớm muộn gì cũng sẽ đến thôi, đúng không?"

So với một Đông Phương Lộ suốt ngày như bà chằn ngày xưa hoàn toàn khác nhau, trên người nàng có thể cảm giác được chút gì đó thương cảm, Cổ Diêu cũng bị lây nhiễm, không biết vì sao trong lòng hấn khó chịu, không hề có chút nào cao hứng, tâm tình rất tốt của hấn lúc này do có được sự ủng hộ của Wendy lúc này cất cánh bay về nơi xa.

"Thế nhé, ta đi, ngày mai không cần tiễn ta, ta không thích tình cảnh tiễn đưa cái lương đó, lưu manh, gặp lại." Nhìn Cổ Diêu thật sâu một cái rồi Đông Phương Lộ liền xoay người đi.

Nhìn bóng lưng cô độc của nàng dần dần biến xa dần, Cổ Diêu không thể nào kiềm chế được xúc động trong lòng mình, hô lớn: "Khoan đã!"

Đông Phương Lộ dừng chân, chân chừ một chút, cuối cùng cũng quay đầu lại: "Chuyện gì thế?"

Cổ Diêu nói: "Tam tiểu thư, ta muốn cô đi đến cố hương của ta một chuyến, cũng đã lâu rồi ta vẫn chưa trở về nơi đó!"

Đông Phương Lộ cảm thấy khó hiểu: "Tại sao lại muốn ta đi cùng với mi?"

Cổ Diêu vuốt vuốt mũi nói: "Ày, đại khái là do chúng ta đã cùng đi chung lâu rồi, nên có cảm giác thân quen, he he, lý do gì thì cũng đc, đi chung nha?"

Đông Phương Lộ suy nghĩ một chút, trước ánh mắt mong chờ của Cổ Diêu mà nhẹ nhàng nói: "Được."

Cổ Diêu vội nói: "Đã quyết định rồi nhé, không được đổi ý đó!"

Đông Phương Lộ trợn mắt nhìn hấn: "Hứ, người nghĩ ta là người như thế sao?"

Xem bộ dáng của nàng lúc này, lại nghe được từ “Hứ” Thân quen kia, Đông Phương Lộ thân thiết của hắn đã trở lại, không biết vì sao Cổ Diêu rất thích cảm giác này.

Cái này xem ra cũng là một cách để lưu nàng lại!

217. Chương 13: Yên Diệt

Từ sau khi tiến vào thần thánh học viện thì ngăn ngó ngó cũng đã qua bốn năm, trong thời gian đó thì mỗi kỳ nghỉ đều đi làm nhiệm vụ thực tập, sau khi tốt nghiệp thì đi đến đạo tặc công hội ở phía bắc của đại lục, hoàn toàn trái ngược phương hướng với thành xích viêm, nhiệm vụ ở đạo tặc công hội nhận được cũng đều là ở gần công hội, vì thế vẫn chưa từng có cơ hội trở về, lần này Cổ Diêu trở lại Thập Lý trấn, điều này rất có ý nghĩa đối với hắn.

Nếu như không phải gặp được Thuần Vu Tuyên, bị nàng bắt buộc rời đi thì nói không chừng lúc này mình vẫn là một tên tiểu nhị của khách sạn Duyệt Lai, nếu như không có việc gì làm thì len lén chạy đến Thiên Hương Lâu để nhìn trộm.

Lý tưởng từ bé đã trở thành hiện thực, đã luyện được vũ kỹ, đủ để ngạo nhân, có thể dựa vào chính đôi tay của mình để quyết định vận mệnh của mình ở thế giới này. Ở góc độ này thì hắn phải cảm tạ Thuần Vu Tuyên, cho dù lúc đầu là nàng uy hiếp, nhưng lại có thể nói là gián tiếp tạo nên Cổ Diêu như ngày hôm nay, nếu không thì vĩnh viễn hắn cũng không thể nào gặp được Philip, không nhận được thiên ma quyết, sẽ không tiến vào thần thánh học viện. Được sự bồi dưỡng của học viện mà dần dần trưởng thành, đương nhiên lúc này Đoan Mộc Tình và Đông Phương Lộ cũng không ở bên cạnh hắn rồi.

Có được hai mỹ nữ như hoa như ngọc bên cạnh, thỏa sức ngắm nhìn, chuyện trò vui vẻ, bầu không khí rất là thoải mái dễ chịu, khiến cho Cổ Diêu có cảm giác là áo gấm về làng, một cảm giác tuyệt vời, so với ngày trước khi phải rời khỏi thập lý trấn, bị trúng cứu chuyển phệ hồn đan, thân thể suy nhược thì chênh lệch quá lớn.

Hắn dám chắc rằng nếu như Phí Thản nhìn thấy hắn thì nhất định sẽ kinh ngạc há miệng to đến nỗi cằm chạm xuống đất luôn, lão nhất định sẽ không ngờ rằng tiểu nhị năm xưa của mình đã nổi tiếng ở tạp dịch đại lục. Đến lúc đó, phải tặng cho lão một số thủy tinh thật lớn, khiến cho lão vui mừng, bởi vì thứ mà đạo tặc không bao giờ thiếu chính là tiền.

Cảm tình giữa hai người rất sâu, Cổ Diêu cũng không phải chỉ là một người làm thuê cho Phí Thản, giữa hai người còn có tình phụ tử, nếu như lão đồng ý thì Cổ Diêu nhất định sẽ đưa lão đến Lan Tư quận sinh sống, nhưng hắn biết điều đó là không thể, bởi vì phí thản rất quyến luyến thập lý trấn, nếu không thì lão đã sớm rời đi rồi.

Cũng phải nói lại. Lão bản có còn như trước thường xuyên đến sông bài để tổng đi số tiền kiếm được không nhỉ? Bánh bao của triệu nhị tử còn ngon như xưa không nhỉ? Cái tiểu cô nương nhà ở trong phố bán phần son giờ đã lớn chưa? Các cô nương ở Thiên Hương Lâu còn nồng nhiệt như xưa không ta, à , xem ra tối nay phải đi thăm lại mới được.

Vừa nghĩ đến đó thì Cổ Diêu mỉm cười, một cảm giác thân thiết từ trong tận đáy lòng hắn dâng lên. Bất kể đó là một Đô Quận xa xôi hay là một tiểu trấn. Quê Hương. Đó chính là danh từ đẹp nhất của một người phải xa quê nhiều năm. Cổ Diêu không thể chờ được nữa, nhìn thấy đã cách Thập Lý Trấn không xa, hắn liền tăng nhanh cước bộ.

Hai nàng đối với quê quán của Cổ Diêu cũng rất là hiếu kỳ, Đoan Mộc Tình thì hiển nhiên là muốn biết rõ hơn về pé iu của mình rồi, mà Đông Phương Lộ thì lại vẫn như lúc trước, nàng đã từng nói là muốn biết được “Là cái nơi khỉ ho cò gáy nào mà có thể xuất hiện được một tên Lưu Manh như Cổ Diêu ” Nhưng mà Cổ Diêu không hề tiết lộ một chút tin tức gì. Các nàng chỉ biết được có cái tên mà thôi. Mà Thập Lý Trấn thì chỉ là một tiểu trấn nhỏ, xa rời ánh mắt của thế nhân. Các nàng căn bản là chưa từng nghe qua, vì thế không thể biết thêm được gì.

” Ta nghĩ, đó là một nơi rất xinh đẹp, một địa phương yên tĩnh, phồn hoa tự cảm, lục thụ thành âm, có một dòng suối nhỏ chảy róc rách, các ngọn núi cao trùng điệp, người trong thôn thì hòa ái dễ gần, luôn giúp đỡ lẫn nhau.”

Bởi vì Cổ Diêu cho nên Thập Lý Trăn trong tưởng tượng của Đao Mộc Tình cũng trở nên cực kỳ xinh đẹp, chẳng khác nào thế ngoại đào nguyên.

” Hừ, tiểu tình. Người ngây thơ thật, một nơi sơn thanh thủy tú có thể ‘đào tạo’ ra được một tên có bản tính du côn thâm sâu vào tận xương tủy như hắc sao? Theo ta thấy. Thì đó nhất định là một nơi ngư long hỗn tạp. Tam giáo cửu lưu, nơi mà Lưu Manh ác phách hoành hành. Đường thì đầy bụi, có một cái rãnh nước chạy xuyên suốt trấn!”

Hoàn toàn trái ngược với Đao Mộc Tình. Đông Phương Lộ cực lực nói xấu thập lý trấn.

Cổ Diêu cười nói:” Không cần đoán nhiều nữa. Sắp đến rồi, không xa nữa đâu.”

Vị trí của mọi người lúc này ở ở phía tây ma nghệ sơn mạch. Là ngọn núi mà lúc đầu Cổ Diêu rời đi.

Một dãy núi mà khiến cho mọi người trong Thập Lý Trăn ai nghe cũng phải biến sắc. Lúc này hoàn toàn không hề có chút gì có thể uy hiếp được Cổ Diêu. Nó so với ác ma hải vực thì chẳng có ký lô nào.

Nhưng mà điều làm cho Cổ Diêu cảm thấy kỳ quái nhất chính là, ngay cả ở mép ngoài của sơn mạch cũng không có ai đến đây săn bắn. Và thậm chí là cả dong binh đoàn đến đây để kiếm tinh hạch của ma thú cũng không có. Mang theo nghi hoặc đi đến cuối sơn mạch, tầm nhìn rất rộng, Thập Lý Trăn ngay phía dưới, nhưng khi Cổ Diêu đưa mắt nhìn thì hắc vô cùng kinh hãi.

Đông Phương Lộ cau mày nói:” Là nơi này sao, Lưu Manh? Sao không có gì hết.”

Đúng như lời nàng nói, dưới núi hoàn toàn không có thôn trấn gì hết, không có gì ...

Đao Mộc Tình cũng nhìn Cổ Diêu, cảm thấy không hiểu, nhưng nàng cảm nhận được thần sắc của người yêu có chút cổ quái.

Đương nhiên, Cổ Diêu không thể nào quên được quê hương của chính mình, nhất định là có vấn đề.

Cổ Diêu không có trả lời, không hề kêu lên tiếng nào, thì triển khinh công lao xuống dưới núi.

Đông Phương Lộ thấy thế thì vội nói:” Này, sao gấp thế, chờ chúng ta với chứ!”

Nhưng Cổ Diêu không để ý gì hết, dùng tốc độ nhanh nhất, điên cuồng lao đến thập lý trấn, hay nói đúng hơn là chỗ trước đây là thập lý trấn.

Đừng nói là thôn trấn, ngay cả một hộ gia đình cũng tìm không thấy, chỉ còn lại đất đai hoang tàn, ruộng đồng hoang vu, cỏ dại khắp nơi, khung cảnh hoang vu.

Thôn trấn hình như là bị cỏ dại bao trùm, lơ mơ có thể thấy được. Cổ Diêu từ đầu phố lao đi, trong ấn tượng của hắc thì hình ảnh này hoàn toàn xa lạ.

Quán ăn của triệu nhị ma tử không có, tiểu cô nương bán sơn phần cũng không có, lão hoàng bán rau cũng không ...

Cuối cùng Cổ Diêu đi đến chỗ trước kia là Thiên Hương Lâu, nơi mà ngày xưa suốt ngày không hề vắng tiếng cười đùa, nhưng giờ phút này thay thế vào đó lại là tiếng côn trùng kêu thê lương, mà kể bên Thiên Hương Lâu, khách sạn Duyệt Lai cũng không thể nào may mắn thoát khỏi tai kiếp, giờ chỉ còn một đồng ngói đổ nát, dấu vết hỏa hoạn vẫn còn rõ rệt.

Đủ các dấu hiệu để xác nhận, điều mà Cổ Diêu lo lắng nhất đã xảy ra, biên cương nơi xích viêm thành và hàn băng thành giao chiến ngày xưa, một cái tiểu dịch trạm nhỏ nhoi, cuối cùng cũng không thể nào thoát khỏi được ngọn lửa chiến tranh, bị san thành bình địa, hoàn toàn biến mất giữa dòng lịch sử!

Lúc này thì hai nàng kia cũng đã đuổi đến, Đông Phương Lộ bất mãn kêu lên:” Lưu Manh, người làm gì thế? Có đi đâu thai cũng đâu cần phải nhanh ...”

Nhưng khi nàng thấy bộ dáng ngây ngốc của Cổ Diêu thì mặc dù không biết là có chuyện gì đã xảy ra nhưng nàng biết là nên im lặng.

Tâm tình vui sướng của Cổ Diêu hoàn toàn tan biến, tâm tình của hắn trầm xuống tận đáy cốc, hai chân mềm nhũn, quỳ rạp xuống trước cửa của khách sạn duyệt lai.

Trần Thập Lý đã không còn, quê hương của mình, tại sao lại như thế?

218. Chương 14: Ma Quỷ Đích Dụ Hoặc

Bởi vì thù oán của cả hai bên đều rất là sâu nặng, cho nên binh lính của thành hàn băng không hề kiêng nể gì, phóng tay đồ sát, tất cả dân chúng nghe thấy thế đều vội vàng chạy trốn, lão triệu bán bánh bao, tiểu cô nương bán son phấn, lão hoàng bán dưa, các kỹ nữ của thiên hương lâu, những người khác đều bỏ đi, chỉ có duy nhất Phí Thản là không.

Theo như lời của những người dân chạy trốn được đến các trấn khác tường thuật lại thì ngay lúc binh lính của thành hàn băng phá được trấn Thập Lý thì khách sạn duyệt lai cũng phát hỏa hừng hực, có không ít người nhìn thấy Phí Thản đứng ở trên lầu nhàn nhã xem khói bốc lên, tựa như là không có gì phát sinh cả, cho đến khi cả khách sạn duyệt lai và lão cùng bị biến thành tro bụi.

Mà khách sạn bị cháy là do chính Phí Thản đốt, đối với việc này không ai hiểu được nguyên nhân, lúc ấy lão hoàn toàn có dư thời gian để thu thập đồ đạc cùng mọi người trốn, đi đến nơi khác tiếp tục cuộc sống mới.

Nghe được lời kể lại của dân trong trấn thì hai tròng mắt của Cổ Diêu đỏ hoe, hắn hoàn toàn có thể hình dung ra được bộ dáng lúc đó của Phí Thản, cũng biết được tại sao lão lại làm thế, bởi vì lão yêu cái trấn nhỏ này, từ nhỏ đến lớn lão chưa từng rời khỏi cổ hương, tình nguyện chết ở đây, cho dù có chết cũng không bỏ đi.

Dùng một cách thức rất đặc biệt để có thể ở lại trấn Thập Lý vĩnh viễn, cùng với nó trở thành một thể, Phí Thản đứng bên trong ngọn lửa không hề cảm thấy sợ, mà ngược lại cảm thấy rất thanh thản, đó là ước nguyện suốt đời của lão.

Mặc dù bên ngoài Phí Thản tỏ ra vô cùng keo kiệt nhưng mà trên thực tế thì lại giống như thân phụ của hắn, lúc hắn rời khỏi trấn Thập Lý thì lão đưa cho hắn ‘Tiền Thuồng’, từ điểm đó có thể biết được lão rất là quan tâm đến hắn, chỉ có điều là lão không phải loại người biểu lộ tình cảm ra ngoài mà thôi, đó là tính cách của lão, và nó cũng trực tiếp ảnh hưởng đến Cổ Diêu.

Như có vật gì đè lên ngực của mình, tâm tình của Cổ Diêu vô cùng khó chịu, nhưng hắn không có phần nộ, hoặc có thể nào là không thể nào phần nộ được.

Phí Thản chết, việc này có thể quy trên đầu của kẻ nào?

Binh lính của thành hàn băng đã công phá trấn Thập Lý?

Nửa năm trước, thành Xích Viêm tiến hành tập kích, binh lính của thành hàn băng đóng quân ở trấn Thập Lý hoàn toàn bị giết sạch, một người cũng không chừa.

Hơn nữa, binh lính của thành Xích Viêm cũng dùng một thái độ đối với dân chúng của thành hàn băng — Giết.

Thù hận lâu dài của hai thành khiến cho bọn họ phải dùng đến phương thức cực đoan.

Còn có mẫu thân. Cổ Diêu biết rõ là mẫu thân rất yêu mình. Nhưng tại sao lúc đó lại có thể nhẫn tâm bỏ mặc mình mà treo cổ tự vẫn. Là lý do gì khiến cho người phải thống khổ như thế, phải vứt bỏ đi sinh mạng của mình?

Phí Thản chết. Mẫu thân cũng chết. Tất cả đều là do chiến tranh. Tại sao chiến tranh lại không chấm dứt?

Trên đường trở về quận Lan Tư, Cổ Diêu không nói một lời, trong đầu của hắn có vô số ý tưởng không thông. Có lẽ đó đều là những vấn đề không có đáp án.

Hai nàng có thể hiểu được tâm tình của hắn lúc này. Bất kể là ai, quê hương bị diệt, mất đi người thân, tâm trạng là vô cùng đau khổ.

Đoan Mộc Tình ôn nhu nói: "Đừng đau buồn nữa, quận Lan Tư sau này sẽ là nhà của ngươi."

Đông Phương Lộ lúc này cũng không đấu khẩu với Cổ Diêu nữa: "Đúng đó, ngươi còn có tiểu tình và ta, ý ta là, người bạn tốt nhất của ngươi. Ngoài ra còn có Hạ Hầu Cẩn, Tạp La, đều là những huynh đệ tốt nhất của ngươi ở thần thánh học viện, còn có các bằng hữu khác nữa. Tóm lại là có rất nhiều người quan tâm đến ngươi, sự tình này thì không ai muốn xảy ra cả, nhưng đó là vận mệnh."

"Vận mệnh?" Cổ Diêu quay đầu lại, giọng nói của hắn không biết là giận dữ hay là bi ai: "Chẳng lẽ vận mệnh bắt buộc phụ thân ta phải nhập ngũ chinh chiến rồi chết thảm ở sa trường? Chẳng lẽ vận mệnh bắt mẫu thân ta phải treo cổ tự vẫn? Chẳng lẽ vận mệnh bắt buộc Phí Thản phải tự sát? Nếu thế thì vận mệnh, là cái thứ khốn nạn đáng chết!"

Dừng lại một chút rồi hắn nói: "Thánh điện và tông giáo tài phán sở không phải cao cao tại thượng, không có gì có thể làm khó được sao? Tại sao cái lũ người đó suốt ngày chỉ biết đi bắt những người bị gọi là tà giáo, dị đoan. Sao lại không dùng sức lực và uy tín của mình để quản thúc thế giới này? Nếu như bọn họ có thể khiến cho chiến tranh giảm đi thì ta dám cam đoan các tà giáo và dị đoan cũng giảm đi rất nhiều! Không làm việc vì con người, mà lại được cả thế giới phải tôn kính, đây chính là vận mệnh của tông giáo tài phán sở? Hắc hắc, nếu vậy thì vận mệnh của bọn chúng quả thật là quá tốt!"

Khi Cổ Diêu nói đến đây thì khóe miệng của hắn cũng hiện lên vẻ trào phúng và khinh miệt.

Đây không phải là lần đầu tiên hắn nghi ngờ thánh điện và tông giáo tài phán sở, ngay sau ngày mẫu thân hắn mất thì hắn đã từng nghĩ qua vấn đề này. Nếu thần linh quả thật từ bi bác ái tại sao lại không cứu vớt những người đáng thương?

Trong thời gian sống lang thang, từng có một người cùng tuổi với hắn sống nương tựa lẫn nhau, hai người là bạn tốt của nhau, đem tất cả thực vật kiếm được chia đều cho nhau, chiếu cố lẫn nhau, nhưng mà bệnh tật đã cướp đi tính mạng của hắn, trước khi chết hắn vẫn còn ngẩng đầu lên trời, sắc mặt tiêu tụy cố gắng nói ra một câu nói cuối cùng: "Thần ơi, xin hãy giúp cho con ..."

Nhưng mà cho đến khi ánh mắt của hắn biến thành trống rỗng, thân thể ấm áp trở nên lạnh cứng, thần tích cũng không có xuất hiện. Sự việc như thế có rất nhiều, nhưng cũng không có ngoại lệ, ai cũng mong muốn được sự chiếu cố của thần nhưng mà kết cục lại là cái chết bi thảm. Sau khi trải qua các sự thật tàn khốc đó thì tín ngưỡng của Cổ Diêu hoàn toàn bị sụp đổ, cho nên khi La Thi Mị bị thánh điện truy đuổi vì bị cho là dị đoan thì hắn cũng không do dự là giết chết hết tất cả bọn người của thánh điện.

Cái chết của Phí Thản lại càng khiến cho oán hận của hắn vốn tích tụ bấy lâu bạo phát, hắn hoàn toàn hiểu rõ được bộ mặt thật của bọn người thánh điện, chỉ cần không tổn hại đến lợi ích của bọn chúng thì chúng sẽ không để ý đến. Nếu vậy tại sao bọn chúng lại được người ta tín ngưỡng, bởi vì trên đầu của chúng có cắm cái mác "Thần"?

Như thế cũng không phải là khả duy nhất, còn có lý do nào khác?

Trong mắt của Cổ Diêu hiện lên nhiều tơ máu, nhưng chỉ là lướt qua cho nên hai nàng cũng không cảm thấy được, lý luận của Cổ Diêu khiến cho hai nàng run rẩy, phải biết rằng đó đều là những lời nói nghịch thiên, nếu truyền ra ngoài thì chắc chắn là mang đến tai họa, nhưng các nàng cũng không thể nào phản bác được, sự thật đúng là như thế.

Dưới ánh sáng của thần chiếu rọi khắp cả Tạp Dịch đại lục, không ngờ rằng dưới làn da tươi đẹp lại là một sự ghê tởm. Vì nguyên nhân như thế cho nên, trong dòng lịch sử dài đằng đẵng và buồn chán, các tổ chức tà giáo vẫn không hề bị tiêu diệt tận gốc, ngược lại, trong khoảng trăm năm gần đây lại càng phát triển rất nhanh, kể cả "Nghịch Thiên Giáo" Một tổ chức vô cùng lớn.

Nếu như cả đại lục đều bình an, có thể có được cuộc sống no ấm thì ai lại đi mạo hiểm đối nghịch với thánh điện chứ, chính là vì tín ngưỡng của bọn họ đã hoàn toàn bị sụp đổ.

Đêm đó, khi Cổ Diêu ngủ thì hần tiến vào trong thế giới tinh thần, tên Ma Thần đã ẩn ở bên trong đó một thời gian rất lâu, chưa từng xuất hiện cuối cùng cũng lộ diện, nhưng lần này không phải là một ác ma khổng lồ, mà chỉ giống như là một đại hán khôi ngô.

Với một ngữ điệu mang đầy sự xúi dục:” Hắc, nhân loại, ta biết ngươi đang hoang mang, thế nào, có muốn ta trợ giúp không?”

219. Chương 15: Thần Cách

Ma Thần lúc này đã hoàn toàn mất đi sự chần nhiep như lần đầu tiên gặp mặt, cửu vĩ hồ chắc là không nói sai, nếu không thì với tính cách cồng nghanh của Ma Thần thì làm sao có ở chỗ này nói nhảm với mình.

Trông cậy vào sự giúp đỡ của Ma Thần, đây tuyệt đối là một hành động ngu xuẩn, nếu như là bình thường thì Cổ Diêu nhất định sẽ khinh thường phỉ nhổ hần, nhưng không thể không thừa nhận Ma Thần rất biết lựa chọn thời cơ để đánh vào tâm trạng của con người, mỗi câu mỗi lời của hần đều đánh trúng vào điểm yếu trong đầu của Cổ Diêu:” Hắc, phát hiện ra rồi sao? Ngươi đã thấy rồi đó, đó mới là sự thật, thần của các ngươi đã sớm biến chất rồi! Tất cả nhân loại, kể cả ngươi đều chỉ là công cụ mà hần bồi dưỡng để đạt được thần cách mà thôi, nói khó nghe một chút thì các ngươi chỉ là một đám gia súc.”

Mặc dù tín ngưỡng đã không còn nhưng mà Cổ Diêu nghe thế thì cũng giận dữ:” Gai súc? Bà nội cha mi, nói thế là có ý gì!?”

” Nhân loại, ngươi tốt nhất là nên khách khí với ta một chút!” Ma Thần không cam lòng nói:” Đây là lần thứ hai ngươi vô lễ với Ma Thần chí cao vô thượng!”

Chân mày của Cổ Diêu cau lại:” Thế thì sao?” Tâm tình của hần lúc này vô cùng không tốt, không cần biết cái thằng trước mặt này là Ma Thần hay là Thiên Vương gì.

” Được rồi, làm Ma Thần, phải có được khí chất, ta không so đo với ngươi nữa.” Ma Thần ngưng ngưng nói, dù sao thì sau khi thi triển Phụ Thân Thuật thì trước khi tìm được thân thể chính thức thì hần không thể nào thoát ly với ký chủ là Cổ Diêu được, cũng không thể nào cầm chết được linh hồn của hần, huống hồ gì hần còn muốn dùng Cổ Diêu làm công cụ để đi tìm thân thể.

Cổ Diêu hít sâu một thời để cho tâm tình khá hơn một chút, thực ra đây chỉ là thói quen mà thôi bởi vì nơi này chính là thế giới tinh thần của hần, căn bản là không có không khí.

” Có thể nó cho ta biết giới dưỡng thần cách thực ra là việc gì không?”

Ma Thần cười nói:” Đương nhiên là được. Ngươi là người thứ nhất may mắn biết được sự thật này ...”

” Có thể đừng có nói tào lao nữa được không?” Cổ Diêu không nhịn được mà ngắt lời.

Nụ cười trên mặt của Ma Thần cứng ngắc. Vô cùng xấu hổ. Chưa từng có nhân loại nào dám nói chuyện như thế trước mặt hần. Nhưng mà bây giờ hần đang ký sinh trên người của Cổ Diêu. Hần chỉ có thể nhẫn nhịn mà thôi. Thầm nghĩ, chờ lão tử sau khi tìm được thân thể thì sẽ xử đẹp tên nhóc con nhà mi.

Vừa nghĩ đến đó thì hần liền nói:” Thần cách là một loại lực lượng. Là lực lượng do thần nắm giữ. Loài người các ngươi cúng bái thần linh. Ngoài lực lượng tín ngưỡng đến từ mọi người còn có vô số lực lượng tinh thần của mọi người gia điệp thêm. Nó to lớn thế nào thì cũng khó có thể mà tưởng tượng nổi!”

Cổ Diêu chợt động:” Nếu vậy thì đó cũng chính là nguồn gốc sức mạnh của mi?”

” Thù hận, oán niệm. Hắc hắc, tất cả những mặt trái của tình cảm. Vì thế lực lượng của ta được gọi là tà ác. Thực tế thì điều này chỉ là thành kiến mà thôi. Lực lượng chỉ là một loại công cụ. Bản chất của nó thì hoàn toàn giống nhau. Có thể hủy diệt mà cũng có thể sáng tạo. Vì thế không chỉ riêng quang minh thần có thể sáng tạo ra nhân loại. Ta cũng có thể sáng tạo ra ma tộc”

” Ngươi nói là nhân loại hoặc là ma tộc đều là do thần tạo ra?”

” Điều đó là đương nhiên. Nếu như không phải thế thì tại sao trên thế giới này đột nhiên có một số lượng lớn sinh vật có trí tuệ cao. Còn lịch sử liên quan đến nhân loại thì lại hoàn toàn không có gì. Vì thế có lịch sử về sự xuất hiện của nhân loại các người hoàn toàn không hề biết. Và việc các người tín ngưỡng và kính sợ thần linh cũng là một bằng chứng.”

” Sáng tạo ra nhân loại và ma tộc đối với các người thì có lợi ích gì?”

” Không có dụng ý gì cả, đó chỉ là một trò chơi, trò chơi của thần.” Ma Thần nói:” Suốt thời thượng cổ, cả phiên đại lục này chỉ có hai sinh vật có trí tuệ cao đó chính là ta và thần của các người, quang minh thần. Chúng ta cũng có được lực thông thần triệt địa. Và cũng là đối thủ của nhau. Vì chúng ta có được sự bất tử, cho nên năm tháng trở nên dài đằng đẳng, khiến cho ta cảm thấy buồn chán, vì thế chỉ có thể đánh nhau để giải khuây nhưng mà đánh nhau riết thì cũng chẳng còn hứng thú gì nữa, chúng ta không thể nào giết chết được đối thủ và cũng không muốn giết chết đối thủ. Nếu không thì cuộc sống lại càng tịch mịch hơn, cuối cùng chúng ta quyết định thay đổi biện pháp tiêu khiển, bắt đầu nghiên cứu sáng tạo ra sinh vật, vì thế cho nên nhân loại và ma tộc được sinh ra.”

Cổ Diêu lắng lắng mà nghe. Những lời của Ma Thần có tác động đối với hắn rất lớn. Có lẽ bất kỳ ai, biết được tin tức kinh thiên động địa đều có cảm giác như thế.

Mỗi một người đều chỉ là đồ vật dùng cho trò chơi.

” Chúng ta ước định, tự nghĩ ra sinh vật và để cho bọn chúng phát triển đến một trình độ nhất định thì sẽ cho chúng triển khai chiến đấu, và đó cũng được gọi là chủng tộc đại chiến, điều này cũng giống như một trò chơi của nhân loại các người - đánh cờ. Lúc mới bắt đầu chúng ta chỉ có ý định chơi đùa mà thôi, nhưng dần dần chúng ta phát hiện ra việc sáng tạo ra sinh vật như thế này cũng rất hay, bọn họ khi vừa mới sinh ra thì có vẻ rất ngu nhưng theo năm tháng những sinh vật này lại tiến hóa, ngày càng thông minh, thậm chí là giống như chúng ta vậy, từ từ học được các sử dụng lực lượng của vũ trụ, đầu khí, ma pháp, từ đó về sau các hậu nhân phát triển ngày càng nhanh, khiến cho trò chơi ngày càng vui.”

Ma Thần nói đến đây thì trên mặt cũng hiện ra vẻ kinh ngạc, dù sao thì ma tộc cũng là do hắn tạo ra mà, nhìn thấy sinh vật do chính mình tạo ra thần kỳ như thế thì cũng có cảm giác thành công.

” Nhân loại có số lượng rất là ít, và rất là yếu, nhưng theo thời gian, bọn họ sinh sôi nảy nở, tìm hiểu cách nắm giữ và vận dụng lực lượng, sau mấy ngàn năm thì đội ngũ này không ngừng lớn mạnh, cuối cùng đến mức cực đại, tín ngưỡng của bọn họ chính là nguồn cung cấp sức mạnh cho thần cách, khiến cho thực lực của chúng ta tăng mạnh và tiến vào cảnh giới mới, bọn họ là do chúng ta sáng tạo ra nhưng mà sau đó bọn họ có khả năng ảnh hưởng đến chúng ta!”

” Đại khái là khoảng hơn một vạn năm trước, theo ước định, chủng tộc đại chiến bạo phát, nhưng ...”

Sắc mặt của Ma Thần lúc này đột nhiên chuyển sang giận dữ:” Tên Nặc La đáng chết, chính là quang minh thần của các người, hắn lại vi phạm luật của trò chơi, tham gia vào tràng đại chiến ấy, lúc đó ta giận dữ, ta cũng nhúng tay vào trợ giúp ma tộc. Trong quá trình tạo ra sinh vật thì Nặc La chú trọng đến trí tuệ của nhân loại còn ta thì chú trọng đến thân thể cường đại và thiên phú của ma tộc, lúc bắt đầu thì nhân loại kém hơn nhưng có được trí tuệ siêu việt bọn họ dần dần phát triển mạnh, hơn nữa khả năng sinh sản của nhân loại cũng là nhân tố không thể bỏ qua, dần dần vượt qua ma tộc. Mà chúng ta sử dụng lực của thần cách, có liên quan đến năng lực của các sinh vật do chúng ta sáng tạo ra, vì thế trong cuộc chiến đó ta đã bại dưới tay của nặc la...”

Ma Thần nghiêng răng nói:” Càng đáng hận chính là tên Nặc La khốn kiếp đó lại phong ấn ta, trong suốt ngàn vạn năm ta luôn coi hắn là đối thủ, là bạn hữu của ta, nhưng hắn lại đối xử với ta như thế, tuyệt đối không thể tha thứ được!”

Ân oán của thần, chuyện xưa cả thần, khởi nguồn của nhân loại, Cổ Diêu có cảm giác như là đang ngồi coi Vườn Cổ Tích vậy.

” Nếu vậy, người nói thần bị biến chất là có nghĩa gì?”

” Hắc, quang minh thần hiện nay đã không còn là quang minh thần lúc đầu nữa, vì mục đích của chính mình hắn thậm chí không tiếc sức gây xích mích ly gián trong nhân loại, khiến cho nhân loại phân tranh,

nội chiến, tại sao người lại trở thành cô nhi? Có thể nói đó đều là do hấn mà ra!”

Cổ Diêu cau mày nói:” Người làm sao biết được, nếu như nhân loại là do hấn sáng tạo ra thì hấn làm vậy có ích gì chứ?”

” Đừng quên ta cũng giống hấn. Thần! Có rất nhiều năng lực mà người không thể nghĩ ra được, đừng nghi ngờ lời của ta.” Ma Thần cười lạnh:” Tóm lại, ta có thể khẳng định, nhân loại phát triển được đến hôm nay đã có đủ sức ảnh hưởng đến thần rồi, về mục đích của hấn thì tạm thời ta cũng không rõ lắm.”

Ma Thần dừng lại một chút rồi nói:” Thế nào, cùng hợp tác với ta, ta sẽ dạy cho người các pháp tắc cường đại của vũ trụ, người có thể có được sức mạnh hủy thiên diệt địa, hiện nay nhân loại chỉ có thể sử dụng được khả năng mạnh nhất là linh vực, như thế thì có thể nói là không tệ nhưng nếu như so với pháp tắc của vũ trụ thì không là gì cả, chỉ là lớp ngoài mà thôi, dưới sự trợ giúp của ta, người thậm chí có thể giống như ta và Nặc La được cuộc sống vĩnh cửu, thọ ngang trời đất, thế nào?”

” Một đề nghị rất là hấp dẫn nhưng đáng tiếc là ta không có hứng thú ấy.” Sau khi bỏ lại những lời này thì Cổ Diêu liền biến mất khỏi thế giới tinh thần.

Ma Thần cũng không bị cự tuyệt là thất vọng, ngược trên khóe miệng còn hiện lên một nụ cười tự tin:” Người sẽ cảm thấy hứng thú thôi, sớm muộn thôi, hé hé...”

220. Chương 16: Trọng Phản Đạo Tặc Công Hội

Con người chỉ là sinh vật do thần tạo ra để khỏi cảm thấy nhàm chán, chủng tộc đại chiến chỉ là một trò chơi, cả đại lục này chỉ là một bàn cờ, còn con người thì chỉ là một quân cờ nhỏ nhoi, vì bảo vệ lợi ích của chính bản thân mình cho nên thần không tiếc các sinh vật do mình tạo ra mà gây ra xích mích khiến cho sinh vật nội chiến.

Tin tức này nếu dùng từ Kinh Thiên để hình dung thì vẫn còn có vẻ quá mờ nhạt, mặc dù những lời mà ma thần nói thì không thể tin tưởng hoàn toàn được, cũng không loại trừ khả năng hấn vì muốn lừa gạt mình mà bịa ra chuyện như thế.

Nhưng mà điều này quả thật là có ảnh hưởng rất lớn đối với Cổ Diêu , nếu nhua đây là thật thì chuyện này quá khó để tiếp nhận.

Đối với quang minh thần, mặc dù Cổ Diêu không tôn kính hấn như mọi người khác nhưng mà cũng không có hận ý đối với hấn, nhưng nếu như nội chiến của nhân loại là do hấn gây ra thì mình phải có thái độ thế nào đây?

Chẳng lẽ, lại đối nghịch với thần? Nếu thế thì chẳng khác nào đối nghịch với tông giáo tài phán sở, đối nghịch với cả thế giới, Cổ Diêu nghĩ lại thì có chút cảm giác hoang đường.

Trong thời gian này thì Đông Phương Lộ cũng đã trở lại linh du quận, Hạ Hầu Cẩn ở lại vài ngày rồi cũng rời đi, dù sao thì cũng đều đã là người lớn hết cả rồi, còn có công việc của mình, có một số việc không thể nào từ bỏ được.

Bằng hữu tán đi, Cổ Diêu càng cảm thấy trống rỗng, nhàm chán hơn, và khi nhàm chán thì suy nghĩ lung tung nhiều hơn, những lời nói của ma thần cứ như bóng ma vây quanh trong đầu của hấn, cho dù Cổ Diêu cố gắng khắc chế nhưng các ý niệm hoang đường này vẫn thỉnh thoảng hiện ra trong đầu của hấn.

Cứ thế, lại một tháng nữa trôi qua, đầu óc của Cổ Diêu đã trở nên rối loạn, nếu như tiếp tục như thế này thì sớm muộn gì hấn cũng phát điên, hơn nữa trước kia đã quen bên ba rồi, ở lại một chỗ định cư cảm thấy không quen, vì vậy Cổ Diêu liền tìm việc để làm.

Cũng nói lại từ sau khi từ Ma Giới trở về thì còn có một số việc vẫn chưa xử lý.

Là trưởng môn kế nhiệm của tiêu dao môn, căn cứ theo môn quy thì nhất định phải đạt đến tiêu chuẩn của một đạo tặc cấp S. Hiện nay Cổ Diêu chỉ là đạo tặc cấp A vì thế hẳn nghĩ cần phải đến đạo tặc công hội một thời gian.

Hơn nữa từ khi đi Ma Giới thì đảo mắt cái đã hơn nửa năm, Ngã Vi Nhi và Duy Khắc không biết thế nào rồi. Lúc đầu vì chuẩn bị cho hành trình tiến vào Ma Giới mà bồi dưỡng nhân tài, thu hai tỷ đệ làm thủ hạ, nhưng mà việc tìm Hàn Đan trên thực tế lại thuận lợi hơn trong tưởng tượng rất nhiều. Lợi dụng bọn họ, Cổ Diêu cũng cảm thấy áy náy, nhất là đối với Ngã Vi Nhi, vì khiến cho nàng trung thành với mình mà hẳn thậm chí không từ thủ đoạn cướp đi sự trong trắng của nàng.

Bây giờ hẳn định tận lực mà bồi thường cho nàng. Mà phương pháp tốt nhất chính là, chỉ điểm cho họ nhiều hơn. Giúp cho hai tỷ đệ có thể sớm báo được đại thù.

Còn các cô nhi khác thì đến lúc đó sẽ tùy theo tình hình mà xử lý, bây giờ đã không cần tử sĩ nữa, nếu như bọn họ nguyện ý thì có thể để cho họ tự mình lưu lã, hoặc đưa đến lan tư quận, đây cũng là một sự lựa chọn không tệ.

Đám người của Duy Khắc ở ngay phụ cận của đạo tặc công hội cho nên trong quá trình chấp hành nhiệm vụ cũng có thể bồi dưỡng cho bọn họ, nhất cử lưỡng tiện.

Đoan Mộc Tình đã sớm biết hẳn là đạo tặc. Vì thế Cổ Diêu cũng không giấu diếm nàng, nói cho nàng nghe toàn bộ kế hoạch, Đoan Mộc Tình cũng không có phản đối. Chỉ có chút không muốn khi Cổ Diêu phải rời đi, nhưng mà quan hệ của hai người lúc này cũng đã định rồi, cuộc sống sau này còn rất dài, không cần phải cấp bách, hơn nữa trong lúc Cổ Diêu chấp hành nhiệm vụ thì cũng không tiện dẫn nàng theo bên người vì thế Đoan Mộc Tình lưu lại lan tư quận.

Ở lại thêm vài ngày Cổ Diêu chia tay Đoan Mộc Tình lên đường trở về đạo tặc công hội.

”A, chủ nhân!” Khi Duy Khắc nhìn thấy Cổ Diêu thì giật mình nói không nên lời, bởi vì chủ nhân đã mất tích khá lâu, trước kia hành tung của hắn cũng bất định nhưng mà lần này thì thời gian quá dài. Nhưng xem ra quá trình quán thâm tư tưởng của Cổ Diêu rất có tác dụng, cho dù đã hơn nửa năm nhưng mà thái độ của Duy Khắc đối với hắn vẫn rất tôn kính, khúm núm và luồn cúi, xưng hô theo thói quen, hơn nữa hắn cũng không có hỏi Cổ Diêu đã đi đâu, làm hạ nhân thì không được tò mò.

Tâm trạng hiện nay của Cổ Diêu chính bản thân hắn cũng không rõ nữa, nếu như là nửa năm trước thì hẳn nhất định là sẽ rất hài lòng, nhưng lúc này, chuyện của Hàn Đan đã giải quyết xong, hắn không cần phải lợi dụng Duy Khắc nữa.

Nhưng mà, hiện tại thì vẫn cần giữ lại sự uy nghiêm của chủ nhân, như thế mới có thể có lợi cho việc đốc thúc sự phát triển của duy khắc, giúp cho hắn sớm trả được đại thù. Vì thế hắn thần nhiên nói:”Duy khắc, trong khoảng thời gian ta không có ở đây thì ngươi có lời biếng lười công không?”

Duy Khắc kinh sợ nói:”Không có, chủ nhân, ta vẫn cố gắng tu luyện.”

”Tốt lắm, dùng hành động chứng minh.” Cổ Diêu vừa dứt lời thì ngón trỏ của tay phải liền điểm ra.

Ngón tay của hắn rất là chậm, ít nhất là trong mắt người khác là thế, ngay khi Duy Khắc còn đang do dự thì nó đã chỉ lên vị trí trái tim của duy khắc.

Duy Khắc kinh hoàng, nhưng vội trấn định lại, bởi vì hắn biết nếu như Cổ Diêu muốn giết hắn thì hắn hoàn toàn không có khả năng chống cự.

Đương nhiên là Cổ Diêu không có phát lực, đầu ngón tay của hắn vừa chạm vào là đã rút về, sắc mặt của hắn vẫn không chút thay đổi:”Phản ứng quá chậm, nghe rõ, bắt đầu từ hôm nay, ngươi phải luôn luôn bảo trì cảnh giác bất cứ lúc nào!”

”Vâng!” Duy Khắc gật đầu, bất kỳ lời nào của Cổ Diêu cũng là ra lệnh, hắn sẽ không làm trái, nhưng sau đó hắn vẫn cẩn thận nói:”Chủ nhân, cho dù là ở trước mặt người cũng thế sao?”

”Đúng vậy, ngươi sắp phải tiến vào giai đoạn thực tế rồi, hơn nữa đối thủ của ngươi là người ngoài, phải học cách tự bảo vệ mình, thế giới này hiểm ác hơn nhiều so với sự tưởng tượng của ngươi, đối thủ của ngươi vì sinh tồn cho nên sẽ không bao giờ ngần ngại tiết kiệm sức lực, chỉ cần không chú ý một chút là coi như

người tiêu đời, không giống như là người chơi trò chơi, người không có cơ hội lần thứ hai. Ta sẽ rèn luyện phản ứng cho các người, rõ chưa?”

“Rõ!”

Lần này chỉ là dò xét, kết quả cũng khiến cho Cổ Diêu hài lòng. Thông qua ngón tay Cổ Diêu biết được thực lực của Duy Khắc đã có tiến bộ rất nhiều so với trước khi hắn đi ma giới, quả là không có phụ kỳ vọng của hắn, có thể thấy được cho dù không có sự giám sát hắn vẫn luyện tập chuyên cần.

Cổ Diêu lại nói: “Chờ sau khi ta xử lý một vài việc thì sẽ đưa các người đến Quận Lan Tư!”

Duy Khắc kinh ngạc nói: “Quận Lan Tư!”

” Uh, với thực lực hiện nay của các người thì quả là nhỏ bé so với hắc phong mã tặc đoàn, không chỉ cần phải đề cao thực lực của bản thân mà còn phải sử dụng ngoại lực mới có thể đối kháng với bọn mã tặc được. Ta có người quen ở lan tư quận, ở đó các người sẽ được bồi dưỡng tốt, khi các người có đủ quyền lực và sức mạnh thì cũng là lúc chính tay báo thù cho thôn dân!”

“Vâng!” Duy Khắc trả lời vang dội, nhiệt huyết sôi trào, mặc dù thôn dân bị mã tặc giết đã lâu nhưng mà mỗi lần nhớ đến hắn đều nghiêng răng nghiêng lợi, tiếng kêu thảm thiết của thôn dân, các ngôi nhà bốc cháy, khói bay mù mịt, tình cảnh đó như hiện ra trước mắt hắn, tình cảm càng sâu đậm thì quyết tâm trả thù càng mãnh liệt, mỗi huyết hải thâm thù không lúc nào không dày xéo trái tim của duy khắc, thấy được cơ hội trả thù, hắn không kích động sao được chứ.

” Được rồi, ta còn có việc, người tiếp tục tu luyện đi.” Cổ Diêu nói xong liền đi ra ngoài.

” Chủ nhân, xin chờ một chút.” Xưng hô như thế đối với chủ nhân thì có chút vô lễ nhưng Duy Khắc như mắc nghẹn trong lòng, nhất định phải nói ra: “Chủ nhân, tỷ tỷ, tỷ tỷ rất nhớ người!”

221. Chương 17: Nghịch Thiên Giáo

Tỷ tỷ của Duy Khắc rất có tiềm chất để trở thành thích khách vì thế Cổ Diêu mới giao nàng cho sư mẫu của mình bồi dưỡng, không ngờ Ngã Mã lại nhìn trúng nàng, thu nhận làm đồ đệ, nhưng mà Cổ Diêu vì cũng cố lòng trung thành, nên ước định là hai tháng gặp một lần.

Đếm đầu ngón tay tính một chút thì mấy ngày trước vốn là thời gian ước hẹn gặp mặt của hai người.

Duy Khắc nói tiếp: “Chủ nhân, tỷ tỷ mới vừa đi không lâu, mỗi tháng tỷ tỷ đều đến tìm người, lại còn thường xuyên nhắc đến người.”

Mặc dù Duy Khắc trực tiếp tròng, nhưng vẫn có thể nhìn ra được tỷ tỷ đối với chủ nhân có chút gì đó không giống bình thường, cho nên hắn mới không nhìn được mà lên tiếng nói với Cổ Diêu.

Nhắc đến Ngã Vi Nhi thì Cổ Diêu lại có cảm giác áy náy, một thiếu nữ xinh đẹp đang trong thời kỳ tươi đẹp nhất lại bị chính mình lợi dụng để làm công cụ, còn cướp đi cả sự trong sạch của nàng.

Nhưng tâm tình của Cổ Diêu hiển nhiên là không biểu lộ ra bên ngoài, thản nhiên nói: “Vũ kỹ của tỷ tỷ người đã tiến bộ thế nào rồi?”

” Rất là mạnh, mạnh hơn thuộc hạ nhiều!” Duy Khắc không hề có chút ghen ghét, mà ngược lại còn cảm thấy cao hứng thay cho Ngã Vi Nhi, cũng có thể coi đó như là chiếc roi quất vào người để cho hắn cố gắng: “Nhất là mấy tháng gần đây, mỗi lần tỷ tỷ lại đây thì dường như thay đổi rất nhiều, chủ nhân, nếu như ngài nhìn thấy tỷ tỷ thì nhất định là sẽ kinh ngạc.”

Cổ Diêu gật đầu nói: “Thế thì tốt rồi.” Có một nhăn nhả là sự phụ, lại vô cùng nghiêm khắc, cộng thêm sự cẩn thận kiên cường và ẩn nhẫn của Ngã Vi Nhi thì thực lực tăng nhanh là nằm trong dự liệu của hắn.

” Hai tháng sau là có thể xử lý hết mọi chuyện cần thiết rồi, đến lúc đó thì sẽ hội ngộ với nàng.”

Duy Khắc nghe vậy nói: “Thật tốt quá, chủ nhân, biết người trở về. Tỷ tỷ nhất định là sẽ rất vui.”

Sau khi trở lại đạo tặc công hội thì Cổ Diêu không dùng thân phận cán bộ của công hội để tiếp tục nhận nhiệm vụ, từ sau khi ở ma giới trở về thì thực lực và kinh nghiệm của hắn cũng tăng lên một tầm cao mới, nhiệm vụ tiến hành rất thuận lợi, không có gì có thể làm khó hắn, điểm số của hắn tăng lên nhanh chóng, nhanh chóng bước vào hàng ngũ đạo tặc cấp S.

Thời gian ước định gặp mặt mỗi 2 tháng một lần với Ngã Vi Nhi còn vài ngày cho nên Cổ Diêu liền tranh thủ đến đạo tặc công hội ở địa hạ thành và chỉ dẫn cho đám người Duy Khắc.

Cổ Diêu vừa đi ma giới. Rồi khỏi đạo tặc công hội hơn nửa năm, theo quy tắc thì sẽ bị xóa tên khỏi danh sách cán bộ của công hội nhưng mà quy tắc là chết, chỉ cần có quan hệ tốt là có thể thông cảm được.

Sư nữ đạo tặc cấp S có quan hệ rất tốt với Cổ Diêu chính là nguyên lão đức cao vọng trọng trong công hội, chỉ cần nàng khai kim khẩu thì công hội cũng nể mặt một chút, hơn nữa chức vụ của Cổ Diêu chỉ là cán bộ cấp thấp cho nên cũng không có ảnh hưởng gì, cho nên tư cách cán bộ của hắn cũng không có mất đi, vẫn có quyền xử lý sự vụ.

“Đại tỷ. Có chuyện gì xảy ra thế? Một thời gian không gặp, tỷ ngày càng trẻ ra, nếu như tiếp tục như thế thì tiểu đệ sẽ gặp nhiều khó khăn.”

Hôm nay Cổ Diêu vẫn tiếp tục công việc trước đây mà hắn thường làm là nói chuyện phiếm, thuận tiện tìm kiếm một chút tin tức, bị ảnh hưởng bởi nghề nghiệp cho nên hắn dần dần cảm thấy hứng thú với các bí mật.

Công phu võ móng ngựa được tu luyện đến mức lô hỏa thuần thanh của hắn khiến cho vị sư nữ không tiếc công sức, ra mặt để giúp cho Cổ Diêu không bị xóa tên. Nghe được thế thì nàng rất là thích, trên mặt nở hoa: “Khó khăn gì?”

Cổ Diêu nghiêm trang nói: “Đệ nói khó chính là một thời gian sau thì đệ không biết phải gọi tỷ là đại tỷ hay à tiểu muội đây?”

” Tiểu huynh đệ, miệng lưỡi thật là ngọt, ha ha.” Sư nữ vô cùng cao hứng, lấy tay che miệng àm theo điệu bộ của các thiếu nữ, chỉ có điều là tuổi của nàng thì lại gấp mấy lần rồi.

Sau đó thì nàng thở dài một hơi: “Ày, ta cũng không hiểu tại sao ngoại từ tiểu đệ ra thì trong công hội này, người nào cũng giống như là đầu gỗ hết, vô cùng vô vị!”

Người trong đạo tặc công hội không có nói chuyện với nàng như thế, đó chính là bởi vì bọn họ không có được công phu vượt móng ngựa như Cổ Diêu lại không có được da mặt dày như của hắn, khiến cho sư nữ oán giận nói mấy câu: “Ta nói này tiểu huynh đệ, suốt nửa năm nay người đi đâu thế, khiến cho sư tỷ ở trong công hội này suốt thời gian dài rất là nhàm chán!”

Giọng điệu của sư nữ không khác gì một cô gái, nhưng mà Cổ Diêu đã quen rồi nên cười nói: “Cũng không có cách nào khác, trong nhà có một số việc cần phải xử lý, tỷ cũng biết đó, giữa công việc và người thân thì dù sao người thân cũng quan trọng hơn.”

” Đúng là vậy.” Sư nữ gật đầu và cũng không có hỏi tiếp. Gia đình và bối cảnh của đạo tặc là không thể đề cập đến được.

” Tiểu huynh đệ, có thân nhân thì thật là tốt, phải biết quý trọng đó, đại tỷ từ nhỏ đã là cô nhi, vất vả lắm mới tìm được một nam nhân tốt nhưng lão quỷ ấy lão đi quá sớm, ày, số mạng của ta thật là khổ!”

Cổ Diêu khổ sở nói: “Thật đáng tiếc, nhnwg mà đại tỷ, đừng quên bây giờ tỷ còn có tiểu đệ đệ này.”

Sư nữ nghe thế thì cao hứng, vội vàng nói: “Cũng đúng, ta cũng đã sớm coi đệ như là thân đệ đệ rồi.”

Thời gian cũng không phải là vách ngăn giữa hai người, Cổ Diêu nói linh tinh lang tang, đem khoảng cách của hai người kéo rút ngắn lại, so với trước khi càng thân thiết hơn, thấy đã đến lúc rồi hắn bắt đầu vào chủ đề: “Đúng rồi, đại tỷ, trong thời gian đệ không có ở công hội thì có tin tức gì thú vị không?”

” Đương nhiên là có rồi, đệ biết đấy, đại lục lớn như thế, biết bao nhiêu người, mỗi ngày đều có vô số chuyện lớn bé phát sinh, đừng có nóng vội, chúng ta từ từ trò chuyện!”

Chém gió cũng chính là một Phong Cách Xì Ting, nếu không nói thì không có ý nghĩa gì cả, hơn nữa năm rồi nàng không có thể sử dụng kỹ năng này của mình nên trong lòng cảm thấy rất là khó chịu, có được Cổ Diêu trở về, có thể cùng nàng thi triển tuyệt kỹ, hận không thể chém gió xuyên lục địa.

Điều mà sư nãi cảm thấy thích thú nhất là những chuyện bí mật của các đại gia đình, đây là điều mà nàng không bao giờ cảm thấy nhàm chán, trong đó thậm chí bao quát cả chuyện của Cổ Diêu.

Đoan Mộc Tình mất tích hơn nửa năm đột nhiên trở về gia tộc, hơn nữa lại đi chung với một nam tử có quan hệ không tầm thường, tin tức này dĩ nhiên không thể nào thoát khỏi đạo tặc công hội được. Gom các tư liệu của công hội có được ở thần thánh học viện nàng còn suy đoán được hần và Đoan Mộc Tình trong thời gian ở học viện, trong quá trình thực tập nhiệm vụ mưa dầm thấm sâu.

Đoan Mộc Tình vì Cổ Diêu mà đi đến ác ma đảo để tìm, rồi sau đó Cổ Diêu lại vì nàng mà đến ác ma đảo để tìm, thậm chí ngay là tin tức đó mà đạo tặc công hội cũng có thể lấy được, quả nhiên có thể thấy được ở phương diện săn tin thì đạo tặc công hội rất là mạnh, nhưng mà tin tức liên quan đến ma giới thì lại hoàn toàn không biết, dù sao tin tức này vẫn tuyệt mật.

Chuyện này đối với sư nãi quả là tin tức sốt dẻo và hấp dẫn, đến nỗi nàng kể rõ từng chi tiết, thao thao bất tuyệt, mưa rơi đầy phòng, đôi khi còn thêm vào những suy đoán rất là Vô Lâm mà không biết được diễn viên chính đang ở trước mặt.

Là đương sự, Cổ Diêu đối với tin tức nửa thật nửa chế của sư nãi không thể nào cảm thấy hứng thú được, mắt thấy sư nãi không có giảm tốc độ này liền vội ho một tiếng:” Đại tỷ, đệ muốn hỏi tỷ một chuyện.”

Bị Cổ Diêu cắt đứt, nhưng sư nãi cũng không muốn dừng chém gió:” Tiểu huynh đệ, có việc gì cứ nói, nếu biết thì đại tỷ nhất định sẽ nói cho đệ.”

“À, đệ muốn tìm hiểu về một tổ chức?”

” Tổ chức gì?”

“Nghịch Thiên Giáo!”

222. Quyển 16 : Nghịch Thiên Giáo – Chương 01: Tổ Chức Tà Giáo

Từ cái tên của giáo phái đó thì có thể xác nhận được đó không chỉ là một tà giáo đơn giản mà là một đại tà giáo, trong những cấm kỵ của thánh điện thì nó được liệt vào cấp bậc A, chỉ thấp hơn cấm kỵ cấp S là ma giới.

Bất luận là lúc nào, đề tài này cũng không nên nhắc đến, đụng với thánh điện và tông giáo tài phán sở là chuyện không nên làm, đây là triết lý cơ bản để bảo vệ bản thân.

“Tiểu huynh đệ, người hỏi cái này để làm gì?”

“Cũng không có gì, chỉ là lần này chuyện trong nhà của đệ phát sinh là có chút liên quan đến nghịch thiên giáo cho nên mới muốn tìm hiểu về nó. Nghe nói Nghịch Thiên Giáo tiếng xấu đồn xa, hơn nữa giáo đồ của giáo phái cũng vô cùng tà ác, nhất nhiều kẻ không có trái tim, ăn tươi nuốt sống người khác, thậm chí có những giáo đồ còn chuyên giết các phụ nữ có mang, mổ bụng để lấy thai nhi ra mà tu luyện tà công, hầu hết giáo đồ đều biết các yêu thuật độc ác, lòng dạ lại hẹp hòi, chỉ vì một cái liếc mắt mà cũng có thể giết người. Nếu như thật sự là như thế thì đệ cần phải báo lại cho người nhà cẩn thận đề phòng bọn họ báo thù.”

Cổ Diêu nói xong thì giả bộ như vô cùng lo lắng.

” Ay da, cũng không hẳn là thế, lời đồn thì không thể nào tin hoàn toàn được.” Tôn chỉ của chém gió chính là tìm hiểu cận kề chân tướng của sự việc, dưới sự hành hạ của cơn nghiện, sư nãi không nhịn được mà chen vào nói.

Cổ Diêu nghi hoặc:” Quoa, đại tỷ, người nói là lời đồn có vẻ quá phóng đại?”

”Đâu chỉ là phóng đại, căn bản à Bóp Méo Sự Thật!” Đã ra chiêu rồi thì khó mà thu chiêu được, sư nãi thấy thế thì cũng không ngậm miệng lại được, dù sao thì Nghịch Thiên Giáo cũng chỉ là cấm kỵ cấp A, không có như cấm kỵ cấp S vô cùng nghiêm ngặt, kín đáo không có kẻ hở, cũng có rất người thỉnh thoảng lên lút thảo luận về các cấm kỵ cấp A.

Vì thế dưới cơn nghiến sư nãi nói tiếp:” Không sai, Nghịch Thiên Giáo quả thật là tà giáo, giáo lí của bọn họ chính là phản thánh điện, tông giáo tài phán sở, nhưng mà hành vi ăn thịt người, uống máu tươi thì lại hoàn toàn không có, ít nhất trong tư liệu mà ta nắm được thì không có những vấn đề đó, nếu như nó có thật thì đã sớm có bằng chứng rồi.”

Tin tức của đạo tặc công hội là đảm bảo uy tín và chất lượng. Hơn nữa sư nãi lại là nguyên lão của công hội, lời nói của nàng có độ chính xác rất cao, nhưng như thế thì lại làm cho Cổ Diêu khó hiểu thêm:” Nếu như vậy thì tại sao lại có lời đồn như thế?”

” Điều này cũng đơn giản thôi. Suy nghĩ một chút là sẽ biết được thôi.” Sư nãi bĩu môi, động tác trông như một thiếu nữ xuân thì:” Giống như Nghịch Thiên Giáo, nó là một tà giáo siêu cấp. Thánh điện đương nhiên là muốn gia tăng tội trạng lên người của nó. Khiến cho cả đại lục đều kiêng kỵ và căm ghét, và sẽ không muốn tiếp xúc đến Nghịch Thiên Giáo, tránh bị họa sát thân. Hơn nữa mỗi người đều muốn diệt trừ Nghịch Thiên Giáo. Và tông giáo tài phán sở khi truy bắt cũng sẽ dễ dàng hơn.”

Cổ Diêu cau mày nói:” Tỷ nói là thánh điện cố tình tung tin đồn xấu lên người của nghịch thiên giáo? Thánh điện cũng có hành động lừa gạt thế nhân như vậy sao?”

” Ay, cái này không hẳn thế. Là ... Là bọn họ tìm những người khác làm, và có lẽ cũng có nguyên nhân khác.” Danh tiếng của thánh điện đều ảnh hưởng đến tâm lý của mọi người ở đại lục, sư nãi cũng không ngoại lệ. Phỉ báng thánh điện là hành vi không tốt. Vì đã lỡ lời cho nên nàng vội vàng chuyển sang đề tài khác:” Mặc dù phản lại quan minh thần và thánh điện nhưng Nghịch Thiên Giáo lại tự xưng là Nghịch Thiên Thần Giáo. Đề nói xem có phải rất là buồn cười không? Ha ah.”

Cổ Diêu cũng cười khan mấy tiếng rồi nói:” Đại tỷ, kết cấu bên trong của Nghịch Thiên Giáo như thế nào?”

” À, thì cũng giống như các giáo phái thông thường thôi. Bọn họ có một vị giáo chủ. Nhưng mà nghe nói mấy năm trước giáo chủ đã bị thánh điện bắt là phản quyết rồi. Nghe nói là cho đến nay vẫn chưa tìm được người thay thế vì thế chức vụ này vẫn còn khuyết.”

” Nếu như vậy thì bọn họ không phải đã trở thành quần long vô thủ sao?”

Sư nãi lắc đầu nói:” Cũng không hoàn toàn như vậy, ngoài giáo chủ ra thì trong Nghịch Thiên Giáo còn có một vị thánh nữ, thực lực của nàng không nhất định là phải mạnh nhất. Nhưng mà ở bên trong giáo thì có địa vị dưới một người trên vạn người, trước khi tìm được người xứng đáng cho chức giáo chủ thì nàng chính là thủ lĩnh của Nghịch Thiên Giáo. À còn có một điều nữa, thánh nữ phải là xử nữ, he he...”

Mẹ, môn phái nào cũng có quy tắc cổ quái, trường môn tương lai của tiêu dao môn thì không được là xử nam mà thánh nữ của Nghịch Thiên Giáo thì phải là xử nữ.

Suy nghĩ một chút rồi hần nói:” Cái cô thánh nữ kia, thực ra là ai?”

” Thân phận thật sự sao? Cũng không ai biết được.” Sư nãi nhún vai:” Sự bí ẩn của Nghịch Thiên Giáo sợ rằng cũng không kém hơn so với công hội của chúng ta, giáo đồ cũng không nhận ra được chân diện của đối phương. Chỉ dùng danh hiệu để xưng hô. Dưới thánh nữ là sáu vị đại pháp vương, nghe nói đều là tuyệt thế cao thủ vạn người có một, ngoài ra, còn có rất nhiều cao thủ khác. Tóm lại, đây là một tà giáo có thực lực hùng hậu, danh tiếng thậm chí còn hơn cả Bái Nhật Giáo năm xưa!”

Cổ Diêu nói:” Tại sao có nhiều người như thế, thậm chí là cả các tuyệt thế cao thủ cũng muốn gia nhập Nghịch Thiên Giáo? Những người đó hẳn là không biết sử dụng yêu thuật.”

Sư nãi thở dài:” Sự tình này thì biết nói thế nào cho rõ đây, ví dụ như chúng ta, tại sao lại muốn trở thành đạo tặc, cho dù là buôn bán kiếm sống thì chúng ta cũng dư sức sống nửa đời còn lại nhưng mà vẫn không thể nào thoát khỏi cái nghề này được, và sợ rằng cũng không ai giải thích được. Mỗi người đều có lý tưởng để theo đuổi, và cũng có thể là bắt đắc dĩ.”

Đừng một chút nàng lại nói:” Bất quá, Nghịch Thiên Giáo ngoại trừ phản lại thánh điện và tông giáo tài phán sở ra thì cũng không có đi theo trả thù ai, trừ khi người đó là người của thánh điện hoặc là bán đứng giáo đồ, mới bị đuổi tận giết tuyệt. Điều này thì đệ đệ có thể yên tâm.

Cổ Diêu cười nói:” Nghe tỷ nói thì đệ không còn lo lắng nữa rồi.” Không lo lắng là đương nhiên rồi, hấn vốn nói xạo mà.

Sư nãi nói:” Đúng rồi, tiểu đệ đệ, mọi chuyện của ngày hôm nay không được nói ra ngoài, tỷ thấy chúng ta rất thân lại có liên quan đến người thân của đệ cho nên mới phá lệ mà tiết lộ ra đây.”

Cổ Diêu cười nói:” Đó là đương nhiên rồi. Đại tỷ, tỷ cũng biết đệ không phải là loại người không làm việc lớn được.”

Sau khi cáo biệt sư nãi thì Cổ Diêu rời khỏi đạo tặc công hội, hấn đã ở đạo tặc công hội vài ngày rồi, cần phải đi xem duy khắc mới được. Tiểu tử kia mấy ngày gần đây hình như là gặp phải chướng ngại trong việc tu luyện, cần phải đi chỉ điểm một chút mới được. Tại sao lại vô duyên vô cớ hỏi thăm về Nghịch Thiên Giáo chứ, có lẽ là bị ma thần ảnh hưởng nhưng là Cổ Diêu không thể nào át chế được ý niệm này trong đầu.

“Sư đệ, đang suy nghĩ cái gì thế?”

Đang lúc Cổ Diêu trầm tư thì một người từ từ hạ xuống trước mặt hấn, đó là Christie

“Y, sư tỷ?”

Cổ Diêu hơi kinh ngạc, vị sư tỷ này của hấn quả thật là có chút thần bí, ngoại trừ biết được tên của nàng và biết nàng là người của tiêu dao môn ra thì, thân thế và hành tung của nàng vẫn là ẩn số, nàng luôn ra ngoài mấy tháng rồi mới quay lại đạo tặc công hội một lần.

Cái ý niệm trong đầu của Cổ Diêu vừa được đè nén xuống lại xông lên:” Sư tỷ, tỷ có nghe nói qua về Nghịch Thiên Giáo chưa?”

“Nghịch Thiên Giáo?” Một người luôn trầm ổn như Christie khi nghe được danh từ kia thì trong mắt hiện lên một cái nhìn rất kỳ dị.

223. Chương 02: Khả Năng

Cổ Diêu nói:” Không có gì, chỉ là có chút hứng thú mà thôi, tỷ cũng biết đó, bất cứ sự việc gì có tính bí mật càng cao thì càng kích thích đạo tặc. Mà rất không may mắn chính là trên đường làm nhiệm vụ đệ có nghe qua chút tin về nghịch thiên giáo, mà lời đồn thì không thể nào chính xác được, cộng thêm bản tính hiếu kỳ của đạo tặc cho nên đệ muốn tìm hiểu về nó một chút.”

Christie ngạc nhiên nói:” Nghịch thiên giáo cùng hung cực ác, giáo đồ làm việc tà dị, trên đại lục hầu như ai cũng muốn diệt trừ nó, thế có điểm nào không hợp lý?”

” Rất nhiều lời đồn cũng không phải là sự thật.” Cổ Diêu thuật lại những lời mà sư nãi đạo tặc nói ra và những bình luận của nàng, nhưng mà hấn đổi lại thành là nghe được trong lúc làm nhiệm vụ.

Cùng là môn hạ của tiêu dao môn, Christie cũng là người có thể tin tưởng, vì thế cho nên Cổ Diêu cũng không có kiêng kỵ gì mà nói với nàng về nghịch thiên giáo.

Sau khi nghe xong thì nàng nhìn chằm chằm Cổ Diêu, lúc này khuôn mặt của nàng thì vẫn như bình thường nhưng lại chăm chú nhìn Cổ Diêu:” Nếu như hai quan điểm hoàn toàn trái ngược nhau tồn tại thì, sư đệ, đệ nói xem nghịch thiên giáo này như thế nào?”

” Ày, cái đại tà giáo này có thể tồn tại và phát triển lớn mạnh hiển nhiên là có nguyên nhân.”

Cổ Diêu nói:” Nghe nói nghịch thiên giáo có rất nhiều kỳ nhân, người có tài cũng rất nhiều, nguyên nhân gì mà nhiều cao thủ tập trung cùng một chỗ như thế, lại còn chống đối với thánh điện, tông giáo tài phán

sở, và thậm chí là tất cả người trong thiên hạ? Có thể đó bọn họ có một mục tiêu hấp dẫn để theo đuổi, đệ cũng có chút tò mò rồi, thật sự muốn biết điều này, he he! Còn nữa, thánh nữ của nghịch thiên giáo rất thần bí, là một nữ nhân, nhưng lại nắm quyền lực, quần hùng đều phục, sư tỷ, tỷ nói xem nàng là người như thế nào?”

Christie cười nói:” Tỷ cũng không biết, là người nào nhỉ, nhiều khi, nói không chừng nàng có thể là bất kỳ ai ở bên cạnh đệ.”

Giả thiết này cũng có chút hơi quá hoang đường, Cổ Diêu nghĩ đến các bằng hữu của mình, hoàn toàn không có khả năng đó, cũng không biết là nên khóc hay cười:” Sư tỷ, nếu như tỷ nói thế thì tỷ cũng có khả năng đó rồi?”

Christie chớp hai mắt, lộ vẻ hoạt bát lanh lợi:” Trên lý luận thì hoàn toàn có khả năng.”

” He he, sư tỷ thật là biết nói đùa. Nếu như tỷ là thánh nữ của nghịch thiên giáo thì đệ thậm chí có thể là sứ giả của Ma Thần.” Cổ Diêu nói thế là nói đùa nhưng mà bất quá nghĩ lại hắc quả thật là có quan hệ với Ma Thần, cái tên quái vật kia, hắc nói là hắc giống như Quang Minh thần đang ở trong cơ thể của mình.

Christie chẳng biết nói thế nào:” Sư đệ, đệ tin chân lý luôn nằm trong những lời nói của những người này sao?”

Câu hỏi này đến quá đột ngột, Cổ Diêu có chút kinh ngạc, suy nghĩ một chút rồi nói:” Cái này, đệ chỉ tin tưởng vào chuyện mà đệ nhìn thấy tận mắt.”

” Sư đệ, đệ nói không sai, ta tin tưởng đệ sẽ tìm được đáp án. Được rồi, ta phải đi đây, gặp lại sau.” Christie nở nụ cười. Thân hình biến mất giữa đường lớn, đến cũng nhanh mà đi cũng nhanh, dứt khoát, đây là phong cách của nàng.

” Sư tỷ, cuối cùng tỷ là dạng người thế nào?” Cổ Diêu tự hỏi.

Ngoại trừ nghịch thiên giáo ra thì vị sư tỷ xinh đẹp này cũng khiến cho hắc rất hứng thú, trên người của Christie tất cả đều giống như “Áo Ảnh Thuật” Của nàng vậy, luôn biến ảo không ngừng, khiến cho đối phương như lạc vào trong sương mù. Mặc dù tận mắt chứng kiến nhưng mà không cách nào lại nắm lấy được, đây là ấn tượng đầu tiên của Cổ Diêu về vị sư tỷ này. Nhưng mà cho đến bây giờ vẫn không có thay đổi, Cổ Diêu cũng không có biết gì thêm về nàng.

Thậm chí có thể khẳng định sự bí ẩn của nàng còn hơn cả thánh nữ của nghịch thiên giáo nữa!

Một cảm giác kỳ quái đột nhiên xuất hiện trong lòng Cổ Diêu, tựa như là nó muốn nói với chính mình, nhưng mà không phải đối mặt nói chuyện với nhau mà là đến từ nội tâm.

Cổ Diêu hơi ngẩn người chút rồi sau đó cũng nguyền “Kết Nối” Với nó.

” He he, nhân loại người lại càng hoang mang hơn rồi, ta nói không có sai chứ hả?” Ngữ khí của Ma Thần lại vang lên, sau khi thi triển phụ thần thuật thì hắc không cách nào trao đổi cùng với Cổ Diêu tùy tiện được, chỉ có thể phát động tâm linh yêu cầu, khi nào Cổ Diêu đồng ý thì mới được.

“Lại là người?” Cổ Diêu cảm thấy đau đầu, đúng là âm hồn bất tán.

So với trong giấc mộng lần trước thì khác nhau, lần này hắc hầu như là nói chuyện với người vô hình.

Ma Thần cười ha hả:” Đừng có bài xích ta nhanh như thế, ta chỉ muốn giúp người thôi, muốn tìm hiểu được chân tướng sự việc thì người càng cần phải có thực lực mạnh hơn mới được!”

Cổ Diêu mỉm cười nói:” Nói rất êm tai, nhưng ta vẫn tin tưởng một câu nói, Bánh không có từ trên trời rớt xuống.”

Ma Thần cười khò nói:” Thẳng thẳng mà nói thì ta trợ giúp người quả thật là cũng có mục đích, chuyện không có lợi hiển nhiên là ta sẽ không làm.”

“Mục đích gì?”

” Đơn giản, tên khốn quang minh thần kia phong ấn ta hàng vạn năm, mối thù của chúng ta cũng kết từ đó, mà thánh điện lại là cơ cấu cung phụng của hắn, ta dĩ nhiên là muốn chèn ép bọn chúng. Mà người, cũng có thể tìm được đáp án. Vì thế chúng ta cùng hợp tác, đôi bên đều có lợi, có phải hay không?”

” Đúng vậy, ta quả thật là muốn biết đáp án, nhưng mà sẽ tự dùng sức mình để tìm hiểu, về phần hợp tác, xin lỗi, ta không có hứng thú!” Cổ Diêu cắt đứt sự trao đổi, không còn nghe thanh âm của Ma Thần nữa.

Nếu như có thể có được sức mạnh từ Ma Thần thì dĩ nhiên là Cổ Diêu không từ chối, nhưng mà cái tên kia sống đã ngàn vạn năm rồi, tuyệt đối không phải là dễ dàng xử lý, có trời mới biết hắn có dùng thủ đoạn gì không, nói không chừng hắn có thể khống chế thân thể của mình lần nữa, sau này cần phải cẩn thận mới được.

Hơn nữa, Ma Thần lợi dụng chính mình, không chỉ đơn giản là chèn ép thánh điện không, hắn hận chính là quang minh thần, bọn thánh điện đối với hắn chẳng khác nào đám du côn mà thôi, có chèn ép cũng không có nghĩa gì. Nếu như Ma Thần đến thánh điện để trút giận thì hắn quá ngây thơ.

Với thực lực của ma thần, hiển nhiên là sẽ không chấp bọn du côn nhỏ nhen, nói cách khác thì hắn chỉ là giả vờ mà thôi, nhưng mà ý đồ của hắn thì Cổ Diêu không đoán ra được.

Lấy Khốn Long ra, đọc lại chú ngữ để triệu gọi Cửu Vĩ Hồ ra cố vấn một chút nhưng mà xem ra Cửu Vĩ Hồ quả thật là cần ngủ say một thời gian.

Ày, không cần nghĩ nhiều thế nữa, đi tìm duy khắc trước đã, ngày mai Ngã Vĩ Nhi cũng đến rồi.

Vừa nghĩ đến đó thì Cổ Diêu liền thi triển khinh công, lao ra khỏi địa hạ thành.

Christie lúc này vừa biến mất lại hiện ra, nhìn bóng lưng của Cổ Diêu lầm bầm:” Sư đệ, hãy dùng chính đôi mắt của mình mà tìm hiểu chân tướng!”

224. Chương 03: Vô Chiêu Thắng Hữu Chiêu

Điều nàng khiến cho nàng vô cùng kinh ngạc:” Chủ nhân!?”

” Tạm dừng huấn luyện.” Cổ Diêu nói xong những lời này thì Duy Khắc liền đi về phía ngã vĩ nhi, hưng phấn nói:” Tỷ tỷ, tỷ đến rồi? Chủ nhân đã trở về rồi!”

Không cần hắn nhắc thì Ngã Vĩ Nhi cũng phát hiện ra Cổ Diêu rồi, nhưng nhất thời nàng nửa mừng nửa lo.

Khi vừa biết Cổ Diêu thì hắn làm cho nàng có vẻ kính sợ, rồi sau đó bị ép buộc khiến cho nàng có chút hận hắn nhưng tình cảm của nàng dần dần biến đổi, trước mặt nàng Cổ Diêu luôn lạnh lùng, nhưng khi trên giường thì lại vừa nhẹ nhàng vừa mạnh mẽ tạo nên một lực hấp dẫn rất lớn, chính điều này đã chinh phục hoàn toàn một thiếu nữ xuân xanh. Do đó trong nửa năm khi Cổ Diêu mất tích thì nàng rất lo lắng, còn hơn cả việc phải báo thù của mình.

Nhìn thấy ngã vĩ nhi, Cổ Diêu có cảm giác khác hẳn so với lần trước, điều này đến từ việc khí chất thay đổi. Lúc này Ngã Vĩ Nhi giống như là một lưỡi dao sắc bén được nằm trong vỏ, tất cả vẻ sắc bén được ẩn giấu bên trong, người ngoài không dễ dàng nhận thấy được, nhưng một khi ra khỏi vỏ là sẽ đoạt mạng, ẩn ở bên trong đó là một cảm giác khiến cho người khác phải khiếp sợ.

Có thể nhận thấy được, huấn luyện của ngã mã rất có hiệu quả, cho dù không cần dò xét thì Cổ Diêu cũng có thể khẳng định Ngã Vĩ Nhi có thể trở thành một sát thủ rồi, cái mà nàng thiếu hiện nay chính là kinh nghiệm, và Cổ Diêu thì vì lý do này mà đến.

” Ngã vĩ nhi, trở về nói lại với sư phụ là mấy ngày này sẽ ra ngoài thực luyện một chút.”

Ngã vĩ nhi:” Vâng, chủ nhân, vừa hay mấy ngày trước đó sư phụ cũng dặn như thế.”

Cổ Diêu nghe thế thì cảm thấy tốt hơn nhiều, hắn vẫn luôn ngại phải đối mặt với sư mẫu.

Hắn gật đầu nói:” Được, ta sẽ đưa các người đến gia tộc Đoan Mộc ở quận Lan Tư. Ở nơi đó thì các người có thể thể hiện bản thân của mình, trở thành nhân tài xuất sắc, có thể nhanh chóng báo được thù!”

“Vâng!” So với Duy Khắc khi nghe được có cơ hội báo thù thì Ngã Vi Nhi bình tĩnh hơn nhiều. Điều này không phải là vì mối thù của nàng đã bị lãng quên, mà đó là bản năng của thích khách, bất cứ thứ gì cũng phải để trong lòng, luôn luôn giữ tĩnh táo, vì thế mới có thể đưa ra lựa chọn chính xác nhất.

Nhưng khi nhìn thấy Cổ Diêu thì Ngã Vi Nhi lại thất thố, điều này có thể thấy được Cổ Diêu có ảnh hưởng rất lớn đối với nàng.

Cổ Diêu vượt vượt cảm, biểu hiện của Ngã Vi Nhi khiến cho hắn rất hài lòng. Tiềm lực của nàng vượt qua cả tưởng tượng của hắn. Xem ra, chắc không lâu nữa là trên tạp dịch đại lục sẽ xuất hiện một thích khách đáng sợ rồi. Xem ra mấy tên cùng hung cực ác của hắc phong mã tặc đoàn, nên chuẩn bị tụng kinh sám hối vì bản thân mình.

Ngã Vi Nhi đưa ra thỉnh cầu với ngả mã và được đáp ứng, sau đó nàng liền theo Cổ Diêu đi đến quận lan tư.

Quận lan tư là một nơi rất bình yên. Cuộc sống phồn hoa, đó là do nơi này có rất nhiều nhân tài ưu tú duy trì trật tự, hơn nữa không ngừng thu nhận nhân tài mới, giúp cho lực lượng của quận lan tư luôn ở mức tốt, do đó đối với nhân tài thì quận lan tư không bao giờ cự tuyệt, hơn nữa hai tỷ đệ Ngã Vi Nhi có thân phận và bối cảnh trong sạch, luôn là nhân tài mà các nơi đều mong muốn có được, hơn nữa lại do Cổ Diêu đề cử cho nên vào được biên chế là hiển nhiên.

Theo như tục lệ thì các thủ vệ mới đều phải chấp hành nhiệm vụ bên ngoài thành, ví dụ như diệt cường đạo, đuổi bắt đạo tặc. Liệp sát ma thú, hoặc có thể chống lại việc dân chúng nổi loạn ảnh hưởng đến trị an của quận, không giống như thủ vệ ở trong quận, nhàn nhã và ít nguy hiểm hơn.

Mục đích của việc này là giúp cho các lính mới có thể thực luyện, nhanh chóng phát triển, về phương diện khác thì cũng có thể dựa vào việc này mà lựa chọn nhân tài.

Ngã Vi Nhi và Duy Khắc nhanh chóng khiến cho thượng cấp cảm thấy vui mừng lẫn sợ hãi, vừa vào hàng ngũ không bao lâu thì Duy Khắc đã không còn vẻ non nớt nữa, trong lúc làm nhiệm vụ hắn luôn xung trận đầu tiên, anh dũng vô úy, thể hiện quyết tâm kiên nghị và dũng khí.

Còn ngã vi nhi thì hầu như không cần giai đoạn thích ứng, nàng giống như là đã có kinh nghiệm sau khi trải qua sóng gió, trầm tĩnh và lãnh khốc khiến cho đối thủ của nàng luôn kinh sợ, nhiều khi đối thủ ngã xuống mà cũng không kêu lên được tiếng nào, thậm chí là không thấy được cả một giọt máu tươi là đã trở thành một thi thể rồi.

Biểu hiện của bọn họ quá xuất sắc, đến nỗi thủ trưởng của bọn họ cảm thấy để họ ở đây thì chẳng khác nào làm cho mai một nhân tài của nên đưa ra đề bạc, trong một tháng ngắn ngủi bọn họ được lên chức tiểu đội trưởng, rồi một tháng sau lại lên thành trung đội trưởng, tốc độ lên chức của họ có thể nói là nhanh như tên bắn.

Ngoài hai tỷ đệ ra thì những tử sĩ khác do Cổ Diêu mang đến đều có được chức vị, bọn họ đều là cô nhi, khó có cơ hội bước lên mây như thế, vì thế luôn cố gắng nắm bắt, không cam lòng làm người đi sau.

Cổ Diêu cuối cùng cũng trở thành công dân chính thức của quận lan tư, chỉ là không giống như Ngã Vi Nhi là gia nhập quân đội.

Thói quen của đạo tặc là tiêu dao, nếu bị ước thúc thì cảm thấy không tự nhiên, nhưng mà trên dưới gia tộc Đoan Mộc đều biết được quan hệ của hắn và Đoan Mộc Tĩnh, sớm muộn gì cũng trở thành người một nhà nên cũng không có ý kiến gì.

Ở bên trong sân huấn luyện của gia tộc Đoan Mộc, Cổ Diêu đang luyện tập, nhưng không phải là hình ảnh mồ hôi như mưa, hắn chỉ thoải mái mà đáng đồng một quyền, tây một cước, lộn xộn, so với múa máy tay chân thì không khác nhau lắm.

Không thể nào tưởng tượng được, đây lại là các động tác tập luyện của một cao thủ, nhưng mà Cổ Diêu rất là chăm chú, mỗi một động tác hắn xuất ra đều lộ vẻ trầm tư, tựa hồ như là làm một động tác cực kỳ khó

khăn.

Tiếng gió phía sau chợt thay đổi, Cổ Diêu không cần nghĩ ngợi, quay đầu xuất ra một quyền, hơn nữa chỉ là một quyền đơn giản.

Nhưng mà chiêu thức vô công trụ cột và đơn giản nhất này lại khiến cho người đánh lénh vô cùng kinh ngạc.

Trong mắt hắn, quyền của Cổ Diêu nhẹ nhàng, khi gặp phải xu thế như lôi đình vạn quân kia thì sẽ lập tức bị hủy, nhưng mà một quyền vô cùng thông thả kia lại phá vỡ hoàn toàn kiếm thế của hắn, hắn ngược lại dường như bị áp chế, điều này khiến cho hắn cảm thấy sa sút tinh thần.

Không cần nghi ngờ, bất kể là khí thế hay là tâm lý hắn đều đã rơi xuống hạ phong, vì thế hắn liền thu chiêu, thì ra đó là Đoan Mộc Tích.

Tứ công tử của gia tộc Đoan Mộc vô cùng kinh ngạc, tuy nói rằng chiêu thức này là hắn do hưng phấn mà xuất ra, vẫn chưa dùng toàn lực nhưng mà lại bị phá giải như thế quả thật là ngoài dự liệu của hắn.

Một quyền vừa rồi chính là gì, không phải là chiêu thức gì, so với bất kỳ chiêu thức nào cũng đơn giản nhưng lại phức tạp hơn, tùy tiện mà xuất ra khiến cho đối thủ không thể nào dự liệu được, cùng đấu với một đối thủ như thế thì vĩnh viễn không thể nào biết được động tác tiếp theo của hắn là gì.

Một danh từ hiện lên trong đầu của Đoan Mộc Tích, nhưng mà hắn có cảm giác không tin được, bởi vì đó cũng chính là cảnh giới mà hắn theo đuổi.

Cổ Diêu mỉm cười, không sai, cuối cùng hắn cũng nắm được phần bên ngoài của vô chiêu.

225. Chương 04: Dị Đoan

Trong phút chốc linh quang chợt hiện thì Cổ Diêu hiểu được lời của Dracula, quả thật đó là một điều rất huyền diệu rất khó giải thích, cũng giống như là một người khi học đi và học nói vậy, không thể giải thích bằng lời được, cũng không thể dạy lại cho người khác được mà chỉ có thể dùng hành động để dẫn dắt mà thôi.

Nhưng mà Cổ Diêu biết được mình chỉ là mới tiếp cận được ngọn núi thôi, còn cần rất nhiều thời gian để khai thác mới có thể chính thức nắm giữ được vô chiêu, sau đó dùng nó để làm cầu nối tiến vào lĩnh vực trở thành một Nghịch Thiên Cường Giả.

” Ha ha, hay lắm, Cổ Diêu, cho ta thấy được thực lực của ngươi sau khi tốt nghiệp đi nào!” Đoan Mộc Tích cũng không vì thế mà sa sút tinh thần, ngược lại còn cười ha hả.

Hạ Hầu Cẩn đã trở về, ba vị đại ca lại bề bộn sự vụ cho nên không rảnh cùng hắn luận bàn cho nên khi nhìn thấy một quyền này của Cổ Diêu thì hắn rất là vui.” Đến đây này, đánh một trận nào?”

Tuy lời nói là hỏi nhưng mà hắn căn bản không cho đối phương có cơ hội trả lời, vừa dứt lời thì Đoan Mộc Tích đã ra tay, tay hắn run lên kiếm đâm đến.

Cổ Diêu thấy thế thì cũng không còn cách nào khác hơn là phải tiếp chiêu thôi, hơn nữa, quyết đấu với một cao thủ thì cũng là cơ hội tốt để luyện tập.

Mới bắt đầu thì thế công của Đoan Mộc Tích cũng không phải là sắc bén, nhưng sau đó thì các chiêu thức của hắn dần dần kín đáo hơn, không một kẽ hở, Cổ Diêu dù sao cũng chỉ là vừa mới tiếp cận cảnh giới vô chiêu cho nên linh động và thiên ma quyết thay nhau ra trận.

” Được được, ta không nói là được.” Sau đó hắn lại kéo vả vai của Cổ Diêu nói:” Đây ta nói này, tiểu muội muội của ta thì cái gì cũng tốt nhưng lại có chút hơi rụt rè, ngươi phải chiêu cố nàng thật tốt đó!”

” Tứ ca!” Đoan Mộc Tình chà chà chân. Đoan Mộc Tích vội nói:” Ta phải đi, không làm phiền các người nữa.” Nói xong liền chuồn đi mất, để lại người ở lại.

Vừa mới cùng Đoan Mộc Tích đánh một trận, Cổ Diêu cũng không còn sức để tu luyện tiếp nữa, nên cùng Đoan Mộc Tình đi dạo.

Chầm chậm dạo bước trong khu rừng bên ngoại viện của gia tộc, từng chiếc lá phong màu đỏ rời khỏi thân cây, bay lượn trong gió, thiên nhiên trở thành một màu đỏ quyến rũ lòng người, không gian này dùng hai từ lãng mạn để hình dung nó thì vẫn chưa đủ.

Hai người sóng vai nhau bước. Từng làn hương từ trên người Đoan Mộc Tình truyền đến, thấm tận lòng người. Cổ Diêu quay đầu sang nhìn người ngọc bên cạnh, càng cảm thấy Đoan Mộc Tình đẹp không thể nào tả hết.

” Ngốc quá, nhìn cái gì mà nhìn?” Đoan Mộc Tình thấy ánh mắt của Cổ Diêu thì khuôn mặt xinh xắn đỏ ửng lên, bộ dáng xấu hổ của nàng lại càng động lòng người, Cổ Diêu ngẩn ngơ:” Nàng thật đẹp!”

Nghe được người yêu của mình tán dương, Đoan Mộc Tình vừa mừng lại vừa thẹn thùng, Cổ Diêu xúc động liền ôm lấy, và chuẩn bị ‘chặt chặt’.

Đoan Mộc Tình chỉ chống cự vài cái cho có mà thôi, sau đó thì trở nên mềm mại, nhẹ nhàng ở trong lòng của Cổ Diêu. Ngoại trừ lúc Cổ Diêu vừa được Philip đưa đến quận lan tư thì lúc này chính là lần đầu tiên hai người thân mật. Và càng khác biệt hơn chính là, hôm nay Đoan Mộc Tình không có bị ép buộc mà là cam tâm tình nguyện.

Cảm nhận được thân nhiệt của đối phương thì lại càng có cảm giác kích thích, hai người hòa quyện vào nhau, cũng không biết là qua bao lâu mới lưu luyến rời nhau.

” Xấu quá đi!” Đoan Mộc Tình liếc Cổ Diêu một cái, nhưng mà ngữ điệu thì lại rất là khiêu khích.

Cổ Diêu nóng cả người, nhưng mà chính ngay vào lúc này, câu nói của ma thần đột nhiên lại hiện ra trong đầu của hắn, hơn nữa suy nghĩ của hắn bất tri bất giác và tập trung về Nghịch Thiên Giáo, những thứ này mấy ngày gần đây liên tục quấy rầy Cổ Diêu, thậm chí là ngay lúc ở bên cạnh của Đoan Mộc Tình cũng không thoát.

Quái, cuối cùng là ta bị sao thế này? Cổ Diêu à Cổ Diêu, không phải ngươi vẫn luôn mong chờ ngày hôm nay sao? Nguyện vọng đã được thực hiện rồi, có thể cùng Đoan Mộc Tình cùng ở một chỗ, cuộc sống này còn cần thêm gì nữa chứ, cái gì mà tà giáo rồi ma thần, lo lắng làm gì chứ?

Nhưng mà hắn vẫn không thể nào khống chế được lối suy nghĩ của chính mình, cái ý nghĩ điên cuồng này giống như là âm hồn bất tán, Cổ Diêu thậm chí còn hoài nghi là mình đã trúng tà thuật của Ma Thần.

” Sao thế?” Đoan Mộc Tình nhìn thấy Cổ Diêu có vẻ kỳ lạ, ân cần nói:” Giận rồi à?”

” Không phải!” Cổ Diêu vội vàng phủ nhận, Đoan Mộc Tình liếc mắt đưa tình với hắn, hắn làm sao mà giận chứ.

Chuyện của ma thần tốt nhất là không nên để cho người khác biết, hơn nữa càng không nên để cho Đoan Mộc Tình lo lắng, Cổ Diêu nói:” Chỉ là đột nhiên nghĩ đến một vài vấn đề về võ học mà thôi.”

Đoan Mộc Tình cũng không có nghi ngờ, nghe thế thì cũng an tâm, gắt giọng nói:” Người đó, sắp biến thành một võ sĩ như là tứ ca và Hạ Hầu Cẩn rồi!”

Một lúc sau Cổ Diêu đưa Đoan Mộc Tình về phòng, sau đó đến thẳng quán rượu hồng vân của quận lan tư.

Quán rượu hồng vân nằm trong khu vực hoàng kim của quận lan tư và đồng thời cũng là sản nghiệp của Cổ Diêu.

Trước khi đến ma giới, Cổ Diêu từng đến các nơi trên đại lục, nhất là các quận phồn hoa, dùng giá cao để thu mua lại rất nhiều quán rượu làm trạm tin tức, mà các chủ quán đều là các cô nhi, cách vài ngày đều đưa tin tức đến cho hắn. Bây giờ tìm được Hàn Đan rồi, nhưng Cổ Diêu vẫn thỉnh thoảng đến để nghe ngóng các tin tức, có lẽ đây là thói quen của đạo tặc.

Sau khi vào quán thì Cổ Diêu đeo lên một cái mặt nạ, hắn muốn duy trì thân phận bí ẩn, do đó ngay cả ông chủ của quán cũng không nhận ra hắn, nhưng khi Cổ Diêu dùng ngón trỏ gõ lên quầy ba cái thì đối phương lập tức có phản ứng.

Dù sao cũng nhàn rồi cho nên Cổ Diêu liền ngồi trong góc uống một tí, dù sao thì cũng đã lâu rồi hắn không có thư thả như thế này.

Thịt nướng và rượu của quán này mùi vị cũng không tệ, khách khứa đông đúc, mặc dù Cổ Diêu không thiếu tiền nhưng mà thấy quán rượu của mình có sinh ý tốt như thế thì trong lòng cũng cảm thấy vui vui, ngồi nghe mọi người nói chuyện phiếm, nơi này cũng có thể nói là một đấu trường để chém gió, vận dụng đấu khí, tập trung tinh lực Cổ Diêu nghe được toàn bộ mọi người trong quán nói chuyện với nhau, và vì thế hắn nghe được một tin tức rất là hứng thú.

” Các người có nghe nói gì không, tông giáo tài phán sở vừa bắt được một tên dị đoan của Nghịch Thiên Giáo!”

226. Chương 05: Yêu Nữ

Tinh thần Cổ Diêu chấn động, lắng tai mà nghe.

“Đúng vậy, nghe nói là người của Thánh Điện tự mình ra tay, ngay cả tông giáo tài phán sở cũng không được xen vào!”

” Đó là đương nhiên, bởi vì người đó là một Vong Linh Pháp Sư!”

Nghe được bốn chữ ” Vong Linh Pháp Sư ” Cổ Diêu ngẩn ra một chút, bởi vì hắn một biết một Vong Linh Pháp Sư, và đã lâu chưa gặp lại.

” Thật không ngờ, cái chức nghiệp tác ác, thương thiên hại lý kia vẫn còn tồn tại, yêu nhân của Nghịch Thiên Giáo quả thật là nhiều, hy vọng Thánh Điện có thể diệt trừ bọn họ hoàn toàn, tránh cho bọn chúng tiếp tục gây họa!”

” Vong Linh Pháp Sư kia nghe nói là một nữ nhân!”

Cổ Diêu nghe đến đó thì nhú mày, Vong Linh Pháp Sư thì gần như tuyệt chủng rồi, lại còn là nữ nữa.

Cái tên dị đoan của Nghịch Thiên Giáo bị Thánh Điện bắt đi không phải là La Thi Mị chứ?

Nghịch Thiên Giáo là cấm kỵ cấp A của thánh điện, ít người nào dám bàn luận ở nơi công cộng thế này, Cổ Diêu cảm thấy có chút kỳ quái, nhưng nghi vấn của hắn đã nhanh chóng được giải thích.

” Năm ngày sau, Vong Linh Pháp Sư kia sẽ phải tiếp nhận thẩm phán công khai ở thánh vực.”

” Chúng ta đến đó xem một chút đi, dù sao thì thánh vực cũng không có xa.”

” Đương nhiên rồi. Đã lâu rồi Thánh Điện không có tiến hành thẩm phán!”

Đối với các dị đoan thì Thánh Điện có vài hình thức xử lý. Nhẹ thì là phế bỏ vũ kỹ. Đưa đến địa hạ thành để tự sinh tự diệt. Hoặc nhốt vào trong đại lao của tông giáo tài phán sở, cả đời. Nghiêm trọng thì hoàn toàn có thể giết chết khi đang đuổi bắt.

Còn có một loại là thẩm phán. Cũng là điều mà cả tạp dịch đại lục đều biết. Thánh Điện sẽ đưa tên dị đoan đến trước cộng đồng, sau đó dùng danh nghĩa của thần để cướp đi tính mạng. Nói trắng ra thì đây cũng chỉ là một thủ đoạn mà rất nhiều người thống trị hay dùng đó là giết gà dọa khỉ. Chấn nhiếp thế nhân. Làm cho bọn họ an phận thủ thường. Không dính líu gì đến tà giáo, và cũng là giữ gìn quyền uy của thánh điện.

Thẩm phán thì càng nhiều người chứng kiến càng tốt. Vì thế lúc này Thánh Điện sẽ không cấm ngôn. Do đó dân chúng sẽ thoải mái bàn luận.

” Ba Sĩ. Đây là đồ mà người cần.” Chủ của quán rượu trở về đưa cho Cổ Diêu một quyển trục.

Chủ quán gọi người kia là ông chủ, điều này có vẻ không ổn cho nên Cổ Diêu được các cô nhi này gọi là Ba Sĩ.

Quyển trục là đạo cụ đặc biệt của luyện kim thuật sư, so với các loại giấy bình thường thì có thể ghi chép nhiều hơn gấp mấy lần, rất là tiện dụng.

Vừa mở ra, những tư liệu bên trong đó lần lượt nhập vào mắt Cổ Diêu.

Chuyện Thánh Điện bắt được giáo đồ của Nghịch Thiên Giáo và tiến hành thẩm phán đã truyền khắp đại lục rồi, hầu như mọi quán rượu đều có ghi lại tư liệu.

Trong số này có một quán rượu biết được chi tiết nhất, nghe nói khi vong linh ma pháp sư kia bị bắt đi thì tin tức đó không cánh mà bay, có người thậm chí còn tận mắt nhìn thấy. Mà theo như tin tức của quán rượu ghi lại thì Vong Linh Pháp Sư kia là một nữ tử khoảng hai trăm hai mươi tuổi. Vóc người cao gầy, dung mạo xinh đẹp, có khí chất băng lãnh và yêu mị.

Cổ Diêu càng xem thì càng giống như miêu tả La Thi Mị vậy. Cuối cùng thì đã có khẳng định. Cuối cùng thì hắn cũng đã có khẳng định, một năm trước trong lúc Cổ Diêu chấp hành nhiệm vụ thì đã gặp qua la thi mị, lúc đó nàng cũng bị tông giáo tài phán sở đuổi bắt, may mà có sự trợ giúp của Cổ Diêu cho nên mới thoát hiểm, nhưng có điều Cổ Diêu không ngờ là nàng lại là người của Nghịch Thiên Giáo.

Đến tận cùng thì Nghịch Thiên Giáo có mị lực gì mà khiến cho một người lãnh khốc như La Thi Mị cũng bị hấp dẫn, đối với tổ chức thần bí kia Cổ Diêu càng thêm hiếu kỳ.

Nghĩ đến người kia rất có khả năng là La Thi Mị thì Cổ Diêu khẩn trương hẳn lên, đấu khí trong người hắn vốn đồng nguyên với La Thi Mị cho nên khi nghe được tin tức về nữ tử mà chỉ có hai lần gặp mặt kia cũng không tự chủ được mà quan tâm. Hắn thậm chí còn có cảm giác mơ hồ rằng, nữ Vong Linh Pháp Sư kia chính là thân nhất có huyết thống duy nhất của hắn trên đời này. Điều đó chứng tỏ nàng rất quan trọng đối với hắn.

Quan tâm tắc thiết, Cổ Diêu chợt muốn làm chút gì đó cho nữ tử có cảm giác thân thiết kia, nhưng mà đối phương lại chính là thánh điện. Uy nghiêm bao phủ cả tạp dịch đại lục, từ cổ chí kim không kẻ nào, cho dù là La Áo đế quốc cũng không muốn động đến!

Lần trước có thể đánh chết hai tế ti và các kỹ sĩ của tông giáo tài phán sở đó chính là do nơi đó vốn hoang vu, xuất kỳ bất ý, lại thêm việc La Thi Mị có thể triệu hồi ác linh khỏi lối vượt ngoài dự liệu của bọn họ cho nên mới thành công. Nhưng mà sau lần đó thì Cổ Diêu cũng biết được Thánh Điện quả thật là đáng sợ, chỉ là hai đại tế ti và một đội kỹ sĩ có cấp bậc không cao thôi mà đã có thực lực như thế rồi thì Thánh Điện càng không cần phải nói.

Lúc tiến hành thẩm phán thì Thánh Điện chắc chắn sẽ phái rất nhiều người đến để duy trì trật tự và cũng đề phòng trường hợp ngoài ý muốn phát sinh. Do đó muốn cứu La Thi Mị thì vô cùng khó.

Cho đến khi trở về gia tộc Đoan Mộc, Cổ Diêu vẫn lo lắng không ngừng, Đoan Mộc Tình chỉ nhìn thoáng qua là biết có điều không ổn: "Sao thế, có chuyện gì à?"

Nàng thật sự rất lo lắng, bởi vì sắc mặt của Cổ Diêu lúc này còn tệ hơn hồi nãy nhiều.

"Không có việc gì!" Cổ Diêu mỉm cười nhưng nụ cười có chút miễn cưỡng.

Hắn vốn tưởng rằng từ sau khi trở về từ ma giới trở về, tình cảm của hắn và Đoan Mộc Tình sẽ phát triển thuận lợi, từ nay về sau sẽ không còn chướng ngại gì nữa, nhưng bây giờ hắn mới phát hiện, chuyện phiền toái còn rất nhiều, khiến cho hắn vô cùng đau đầu.

"Bất kể là chuyện gì, sau này không được giấu diếm ta, có được không, ta hy vọng có thể cùng chàng chia sẻ phiền não."

Nhìn nét mặt nhu tình của Đoan Mộc Tình, Cổ Diêu thật sự muốn buông bỏ tất cả, cái gì cũng không màng, sống cuộc sống an bình cả đời. Nhưng đáng tiếc hắn không phải là loại người nhàn tâm như thế. Trọng tình cảm là ưu điểm của hắn, và cũng chính là khuyết điểm, vì thế thù hận của Dương Phong hắn nhớ mãi không quên, bất chấp tất cả tìm đường đến Ma Giới tìm Hàn Đan, và la thi mị, người mà chỉ có hai lần gặp gỡ hắn cũng không thể nào mặc kệ được.

Cổ Diêu có cảm giác được là hai người yêu nhau thì hắn phải là đồng cam cộng khổ, nhưng mà hắn đối mặt chính là thánh điện, không phải là chuyện đơn giản, có thể liên lụy đến rất nhiều người, thậm chí là cả gia

tộc Đoan Mộc cũng bị cuốn vào phong ba, vì thế hần chỉ có thể thở dài một hơi:” Chỉ là mấy ngày nay ta nhớ đến mẫu thân, lão bản, trần thập lý, nên tâm tình có chút áp lực mà thôi.”

Đoan Mộc Tình cảm thấy khó khăn:” Ta cũng hiểu, nhưng đừng nghĩ nhiều nữa, đó đã là quá khứ rồi thì hãy để nó lui về sau đi.”

” Ta biết.” Cổ Diêu dừng lại một chút rồi nói:” Nhưng, ta nghĩ muốn ra ngoài vài ngày, để đến tảo mộ mẫu thân, dâng cho người một nén hương.”

Đoan Mộc Tình nói:” Vậy được, chúng ta sẽ cùng đi.”

” Không, không cần.” Cổ Diêu lắc đầu:” Ta muốn yên tĩnh vài ngày, được không?”

“Uh!”

Cổ Diêu đương nhiên là không phải đi tảo mộ cho mẫu thân đơn giản như thế, trong lòng của hần đã có chủ ý rồi, ngay hôm đó hần liền đi đến thánh vực.

Lúc này hần vẫn còn chưa ý thức được, sự việc của La Thi Mị lần này đã trở thành bước ngoặt quan trọng nhất trong đời của hần.

227. Chương 06: Thánh Nữ Nghịch Thiên Giáo

Cho dù là ở bên dưới Thiên Không Thành, luôn được thánh quang chiếu sáng thì cũng không có được ánh mặt trời tươi sáng, và tràn đầy sức sống được, những ngày này, hầu như là khắp cả đại lục mưa gió triền miên, thánh vực cũng không ngoại lệ.

Sương khói mờ ảo bất định, không khí lúc nào cũng ẩm ướt.

Mưa to gió lớn như thế này sẽ rất dễ khiến cho trời đất âm u, mọi người cũng cảm thấy không có hứng thú để ra ngoài dạo chơi, cho nên tốt nhất là ở trong nhà.

Mưa lại chính là lúc khiến cho các thương nhân chán ghét nhất, bởi vì trong thời gian này thì sinh ý của bọn họ rất thấp, có thể nói là cực kỳ ảm đạm, bất kể là các quán rượu, quán ăn, khách điếm hay các cửa hàng khác cũng đều rất ế ẩm, chỉ duy nhất là cửa hàng bán đồ đi mưa là tốt nhất.

Dựa vào kinh nghiệm, trong mùa mưa thì thường có lúc mưa liên tục hai ba ngày liền, do đó có nhiều cửa hàng tạm thời đóng cửa buôn bán cho đến khi hết mùa mưa, rồi sau đó mới mở cửa bán lại.

Nhưng mà mùa mưa năm này thì lại là một ngoại lệ, sinh ý của thánh vực không có ảm đạm như bình thường mà ngược lại cực kỳ tốt, chẳng khác nào những ngày trước khi thần thánh học viện chiêu sinh, khiến cho các thương nhân rất là hoan hỉ.

Mà nguyên nhân của vấn đề này chính là một dị đoan của Nghịch Thiên Giáo, được đưa đến quang minh tràng của thánh vực để chịu thẩm phán.

Thích náo nhiệt là bản tính của con người, phải biết rằng đã lâu rồi Thánh Điện không có tiến hành thẩm phán, hơn nữa người lần này bị Thánh Điện thẩm phán chính là người của Nghịch Thiên Giáo vô cùng nổi tiếng, và còn là một vong linh pháp sư, chức nghiệp này hầu như đã tuyệt chủng trên đại lục rồi, do đó lần thẩm phán này rất được chú ý, rất nhiều người ngoài thánh vực cũng đến đây xem náo nhiệt, có nhiều người thậm chí còn đến rất sớm để thuê khách sạn, tránh trường hợp không đặt được phòng.

Từ góc độ lợi nhuận thì các thương nhân thật sự cảm kích vong linh pháp sư của Nghịch Thiên Giáo kia, nàng đã giúp cho mùa mưa, thời gian mà sinh ý ảm đạm nhất có được ánh sáng, bọn họ thậm chí còn hy vọng Thánh Điện thường xuyên bắt được người của Nghịch Thiên Giáo vào tiến thành thẩm phán. Như thế thì thật là tốt.

Giữa trưa, cả vạn người ở quang minh nghiêm trang bắt đầu động, chen lấn xô đẩy nhau đến nỗi một giọt nước cũng khó qua lọt, nhưng mà ở giữa nghiêm trang thì lại có một khoảng đất trống khá rộng, đơn giản bởi vì đó chính là nơi thẩm phán.

Mọi người rỉ tai thì thầm, bàn luận về diễn viên tiêu điểm của ngày hôm nay. Vong linh pháp sư bị thẩm phán.

Sắc trời vẫn âm u như cũ. Mây đen dày đặc tựa hồ như giơ tay lên là có thể chạm vào nó vậy. Nhưng mà mây đen của thánh vực trong phút chốc lại biến mất, gió cũng cùng thổi. Những điều này xuất hiện đột ngột không có gì báo hiệu, đến nỗi mọi người đều ngạc nhiên, nhưng mà bọn họ nhanh chóng hiểu được nguyên nhân.

Chính là sức mạnh của thần. Chỉ có thần mới có thể thay đổi được hiện tượng tự nhiên!

Một bóng đen từ phía chân trời dần dần xuất hiện. Đó là một toàn thành - Thiên Không Thành.

Bảy tia sáng rực rỡ phát sáng khắp Thiên Không Thành. Khiến cho nó càng tăng thêm vẻ thần thánh bất khả xâm phạm.

Nhìn tòa thành ngày càng gần trong lòng mọi người tràn ngập sự kính sợ. Nhất là những người lần đầu đến thánh vực. Lần đầu thấy được Thiên Không Thành thì nội tâm lại càng rung động. Có người còn không kiềm chế được xúc động mà quỳ xuống bái.

Mọi người không hèn mà dừng luận bàn, ngoại trừ cảm giác rung động ra thì bọn họ còn bảy tỏ sự tôn kính của mình đối với thần.

Khi tới phía trên quang minh nghiêm trang thì thiê không dừng dừng lại, có hơn ba mươi điểm đen xuất hiện trừ trên trời. Bay đến nghiêm trang, đó là vài đội ngựa bay, là các thánh kỵ sĩ thân mặc bạch khôi, trong tay cầm trường mâu, cùng với một thánh tế ti mặc áo bào trắng.

Thánh kỵ sĩ và thánh tế ti tạo thành một vòng tròn, mà ở bên trong là một cột ánh sáng có đường kính chừng hai thước, từ trên không trung bắn thẳng xuống dưới quang minh nghiêm trang.

Các thánh kỵ sĩ cũng chính tề hạ xuống, đứng ở bốn phía.

Cột ánh sáng tan đi. Lộ ra vật bên trong, là một cái thập tự giá bằng bạc, mà ở trên đó có cột một nữ tử mặc váy đen.

Nữ tử khoảng chừng hai mươi lăm hai mươi sáu tuổi, dung mạo tú lệ, da thịt trắng nõn, nhưng mà trắng có vẻ không bình thường, trắng không một chút máu, mắt sâu. Môi đen, một vẻ đẹp yêu dị.

Một khí tức âm hàn thấm thấu vào trong không gian, thánh vực bốn mùa như xuân, chưa bao giờ có cảm giác rét lạnh, hơn nữa, cái lạnh này hoàn toàn khác với cái lạnh tự nhiên, nó thấu tận tâm hồn khiến cho người ta có cảm giác run rẩy.

Một số lượng lớn người đứng xem thì thấy được các hình ảnh dữ tợn đáng sợ, các lệ quỷ hung tợn, hoặc các u linh mờ ảo.

Một quang hoa màu trắng sữa từ trong tay của thánh tế ti lan ra, lúc này ảo giác mới biến mất.

Thánh tế ti quát:” Các bằng hữu có tu vi kém cỏi xin đứng cách xa ra nếu không thì sẽ bị vong linh khí của yêu nữ ảnh hưởng, nhẹ thì tinh thần hao tổn, nặng thì có thể lâm bệnh!”

Lời nói của hắn khiến cho đám đông hỗn loạn, các bình dân và người có thực lực kém cỏi lập tức lui về sau, náo nhiệt thì dĩ nhiên là phải xem rồi nhưng mà an toàn tính mạng là trên hết.

Chỉ là khí tức lợi hại như thế thì vong linh pháp sư quả nhiên là danh bất hư truyền, vô cùng tà ác.

Cổ Diêu cũng đang ngụy trang đứng trong đám người, nhìn thấy nữ tử mặc váy đen kia thì lập tức nhận ra, quả thật đó là la thi mị, không biết tại sao nàng lại rơi vào tay của thánh điện.

Ngọc dung của La Thi Mị lộ vẻ mệt mỏi, mái tóc thì rối, nhưng cũng không mất đi vẻ lạnh lùng, cho dù là thân bị ngục tù nhưng nàng vẫn như thế, tựa hồ như không đem thứ gì để vào mắt cả, kể cả tính mạng của

chính mình, khiến cho mọi người có cảm giác là vong linh pháp sư đã mất đi tình cảm của nhân loại chỉ còn là một con rối mà thôi.

Trái lại, khi Cổ Diêu thấy bộ dạng của La Thi Mị thì trong lòng đau đớn, có cảm giác như là người thân đang thụ nạn vậy.

Ở một nơi khác trong đám đông, có hai người đang dùng thuật truyền âm trao đổi, trong số đó là một thanh y nữ tử, lo lắng nói:” Thánh Nữ, làm sao bây giờ?”

Bạch y nữ tử được gọi là Thánh Nữ buồn bã nói:” Không có cách nào.”

Thân thể mềm mại của thanh y nữ tử chấn động:” Thánh Nữ, vậy lúc trước ...”

Bạch y nữ tử bất đắc dĩ nói:” Kế hoạch hủy bỏ rồi, bởi vì người của chúng ta phát hiện ra, Thánh Điện đã sớm bí mật bố trí một lực lượng khổng lồ ở gần đó, chắc người cũng hiểu rõ ý đồ của bọn chúng.” Trên thực tế thì nàng đã sớm dự liệu đến kết quả rồi, chỉ là gặp phải vận khí quá rồi.

Thẩm phán thực ra chỉ là mồi, Thánh Điện muốn là dẫn dụ thế lực đằng sau của La Thi Mị - Nghịch Thiên Giáo để diệt trừ.

Nghe thanh y nữ tử xưng hô thì có thể đoán được bạch y nữ tử chính là Thánh Nữ của Nghịch Thiên Giáo, người có thể đứng trên vạn người thì hiển nhiên không phải là người ngọc ngà, ý đồ của Thánh Điện nàng hiểu rất rõ.

Thanh y nữ tử vội nói:” Chúng ta ở chỗ này để làm gì?”

” Tiểu sai, ta cũng hiểu rõ tâm tình của ngươi, và cũng biết hồn pháp phương đã đóng góp cho bốn giáo rất nhiều,” Bạch y nữ tử thở dài:” Nhưng mà điều duy nhất chúng ta có thể làm chỉ là tiền năng đoạn đường cuối cùng này thôi.”

Những lời này tương đương với tuyên bố rồi, thanh y nữ tử nghe thế thì sắc mặt trắng bệch, hai chân mềm nhũn, suýt tí nữa là đã té xuống đất.

Lúc này thánh tế ti đã bắt đầu thông thả đi đến chỗ thánh giá bạc, thẩm phán sắp bắt đầu rồi.

228. Chương 07: Tử Hình

Trả lời cho hấn chính là một nét mặt lạnh lùng, La Thi Mị thậm chí là chưa từng liếc hấn một cái.

Thánh tế ti đã từng thẩm phán qua nhiều người, có người thì sợ hãi bất an, có người thì khóc lóc cầu xin tha thứ, và cũng có người giống như yêu nữ trước mặt này, rất bình tĩnh, quả thật là cứng rắn.

Cá nằm trên thớt, muốn giết chết đối phương thì quả thật là rất đơn giản, nhưng mà muốn đạt được mục đích của thẩm phán, thì tốt nhất là phải làm cho đối phương sợ hãi, cúi đầu trước thần điện, thành tâm khai nhận tội lỗi, như thế thì mới có thể khắc sâu vào trong ấn tượng của mọi người, và đồng thời cũng củng cố uy nghiêm vô thượng của Thánh Điện.

Để cho đối phương không còn ương ngạnh nữa, thánh tế ti cười lạnh, hấn có kinh nghiệm phong phú, tự nhiên là biết được cách thức đối phó với cái loại dị đoan cuồng ngạnh này.

” Nghe này hài tử,” Thánh tế ti ôn hòa nói, xưng hô của hấn đối với La Thi Mị cũng thay đổi, từ ‘Yêu Nữ’ chuyển thành ‘Hài Tử’:” Thần vĩ đại và nhân từ, người thành thật, chịu nhận tội nghiệt đã gây ra khi còn sống thì sẽ được khoan hồng, sẽ được đưa đến một nơi tốt đẹp, tràn đầy ánh sáng, thế giới vĩnh hằng, ngược lại ...”

Thanh âm của hấn chuyển sang nghiêm khắc:” Người chấp mê bất tỉnh thì linh hồn sẽ bị đẩy xuống địa ngục, phải đối mặt với bóng tối và sự ghê tởm, phải bị sự thống khổ vô tận hành hạ, vĩnh viễn không siêu thoát!”

Mỗi câu chữ của thánh tế ti trầm thấp mà hữu lực, vang vọng khắp quang minh nghiêm trang, đánh sâu vào tâm linh của người xem, khiến cho bọn họ kinh hãi run sợ, có người còn hoảng lên sợ rằng mình sẽ giống như đang bị thẩm phán. Bọn họ còn có ý nghĩ là đợi sau khi thẩm phán kết thúc sẽ đi đến giáo đường để sám hối, cầu xin sự khoan thứ của thần.

Những lời nói của thánh tế ti cũng không phải là đơn giản. Đó chính là “Cảnh Thế Châm Ngôn” Trong thần thuật, mọi loại kỹ năng công kích tinh thần. Có lực chấn nhiếp rất mạnh, rất nhiều dị đoan bị khuất phục với kỹ năng này.

Đáng tiếc, người lần hần thẩm phán không giống các dị đoan khác.

Lần này, La Thi Mị cũng chuyển ánh mắt về phía hần, đáng tiếc là trong mắt nàng tràn đầy sự khinh miệt và trào phúng.

Mềm cứng đều không có tác dụng gì, thánh tế ti cảm thấy rất xấu hổ, dị đoan bị thẩm phán thì lực lượng đã bị cấm chế nhưng mà nữ vong linh pháp sư này vẫn có thể chống lại “Cảnh Thế Châm Ngôn”, điều này chứng tỏ oán niệm trong lòng nàng rất lớn.

Trước mắt biết bao nhiêu người thánh tế ti bị mất mặt như thế thì thẹn quá hóa giận: “Thật là ngoan cố, như thế thì ta chỉ còn có thể đại diện cho thần tuyên bố tội danh của ngươi!”

Nếu như dị đoan không khuất phục thì sẽ bị phán tội, đây chính là cách làm của Thánh Điện.

Lấy cuộn da dê, thánh tế ti đọc: “Yêu nữ La Thi Mị, hai mươi sáu tuổi, bị sự dụ hoặc của tà ác, trở thành một vong linh pháp sư, khai mộ lấy thi, khiến cho linh hồn của người chết không bình an, người thân đau khổ. Dùng phôi thai của người sống tu luyện yêu thuật, hành vi vô nhân đạo khiến cho người người căm phẫn. Vì thế Thánh Điện sẽ thuận theo ý nguyện của dân chúng, đuổi bắt yêu nữ, nhưng yêu nữ vẫn ngoan cố chống cự, dùng thủ đoạn vô sỉ sát hại hơn mười kỵ sĩ và tế ti của tông giáo tài phán sở, lại còn là người của nghịch thiên tà giáo cùng các giáo đồ khác làm hại thế gian, tội ác ngập trời không thể tha thứ.”

Dùng một chút hần nói tiếp: “Bổn tọa đại diện cho quang minh thần vĩ đại, Thánh Điện, đưa ra phán quyết cuối cùng cho yêu nữ - Tử Hình!”

Thánh tế ti vừa dứt lời thì quang minh nghiêm trang như nổ tung.

“Xử tử nàng!”

“Xử tử nàng!”

“Xử tử nàng!”

Quần chúng xung quanh quang minh nghiêm trang lớn tiếng hô lên. Yêu nữ của nghịch thiên giáo thật là ghê tởm, ngay cả phôi thai cũng lấy để tu luyện, quả thật là không còn nhân tính, khiến cho người người căm phẫn.

Nghe được thanh âm chấn thiên từ quang minh nghiêm trang thì thánh tế ti mỉm cười, mặc dù yêu nữ ngoan cố, nhưng cũng may là có dân chúng vẫn hồi thanh thế, như thế thì hiệu quả của thẩm phán coi như cũng đã đạt được rồi.

Thanh y nữ tử đứng trong đám đông khi nghe được hai chữ ‘Tử Hình’ thì sắc mặt trắng bệch mà bạch y nữ tử thì im lặng không nói.

Thánh tế ti đi đến bên cạnh La Thi Mị: “Trước khi chấp hành hình phạt ngươi còn có lời gì muốn nói hay không?”

Hần chỉ hỏi theo lệ mà thôi, vốn hần nghĩ rằng yêu nữ này sẽ không để ý đến nhưng mà, ngoài dự liệu của hần, La Thi Mị mở miệng: “Nếu như vậy thì ta muốn biết Áo Địch Tư đang ở đâu?”

Khi nói những lời này thì nàng nghiêng rằng, trong mắt của nàng ẩn chứa sự thống khổ, thù hận, và phẫn nộ, có thể thấy được người có tên là Áo Địch Tư kia có huyết hải thâm thù với nàng.

“Áo Địch Tư?” Nghe được cái tên này thì thánh tế ti giật mình: “Ngươi hỏi hần để làm gì?”

Nhưng hần chợt tỉnh táo lại:” Vốn đó là một bí mật nhưng dù sao thì người cũng sắp chịu sự trừng phạt rồi thì ta sẽ thỏa mãn yêu cầu cuối cùng của người, Áo Dịch Tư, hần đã sớm phản lại Thánh Điện!”

Thánh tế ti dùng truyền âm thuật nói với La Thi Mị, bởi vì đây là một điểm nhơ của Thánh Điện, không thể để người ngoài biết, hần trước đây cũng tham gia vào chiến dịch cho nên mới biết được một ít tin tức.

” Cái gì?” La Thi Mị ngây dại, bởi vì đáp án của thánh tế ti nằm hoàn toàn ngoài dự liệu của nàng.

” Tên phản đồ kia ... Thật là đáng tiếc, lúc đó hần đã được chọn làm thần sử, sẽ nhanh chóng trở thành thần chức rồi, không ngờ hần lại bỏ qua cơ hội ngàn năm một thử kia, còn phản bội lại Thánh Điện nữa, thật là ngu muội, trước kia ta còn muốn làm đồng bạn tốt của hần nữa!”

Ánh mắt của la thi mị rất à kỳ quái:” Tại sao? Lúc đầu hần trăm phương ngàn kế, buông bỏ tất cả, kể cả thể tử, thân tình, không phải là vì thế sao?”

” Không ai biết được, có lẽ hần cũng bị mê hoặc trầm vào ma đạo như người.” Thánh tế ti nói đến đây thì ngạc nhiên:” Y, tại sao người lại biết được quá khứ của Áo Dịch Tư?”

La Thi Mị không có trả lời, khuôn mặt cả nàng trầm xuống, nội tâm của nàng tựa như là đang suy nghĩ đến một vấn đề rất khó hiểu.

Thánh tế ti thấy thế cũng không bắt buộc, thở dài nói:”Được rồi, không quản người cùng Áo Dịch Tư là cái gì quan hệ, dù sao này đó bí mật đều đã theo xem xét quyết định mà yên diệt, người chết sẽ mang đi hết thấy, ta đã giải đáp vấn đề của người rồi, như vậy, tiếp nhận xem xét quyết định ba!”

Thánh tế ti nói xong thì nhắm hai mắt lại, trong miệng ngâm xướng một tràng âm điệu mà người bình thường nghe không hiểu, đây là một nghi thức trong quá trình thẩm phán.

Thanh âm của hần trầm thấp mà bi thương, tựa như cảm thấy tiếc thương vì sự chấp mê bất ngộ của La Thi Mị, thương xót cho một người sắp ra đi.

Khi thánh tế ti mở hai mắt thì chậm rãi nói:” Nguyên cho những vong hồn bất an có thể tha thứ cho tội nghiệt của người!”

Đây là lời cuối cùng của hần nói với La Thi Mị, sau đó hần thối lui mấy bước, tiếp theo chính là chấp hành hình phạt.

229. Chương 08: Thâu Thiên Hoán Nhật

Lần này Thánh Điện chấp hành án phạt đối với La Thi Mị là lôi hình.

” Lôi thần từ trên cửu thiên, xin nghe lời cầu khẩn của ta, tẩy trừ sự ô uế của thể gian, hãy cho lôi quang xóa đi tất cả tội nghiệt và ô uế, để cho tất cả có thể tinh khiết trở lại ...”

La Thi Mị cuối đầu, dường như không hề để ý đến sinh tử, nhìn không ra được nét mặt của nàng. Dù người xem rất là cảm hận nghịch thiên giáo nhưng mà nữ vong linh pháp sư này, đối mặt với tử vong vẫn lạnh nhạt như thường, một điều mà rất ít có người có thể làm được, và cũng khiến cho bọn họ cảm thấy khó hiểu, nghịch thiên giáo cuối cùng là có mục đích gì, có thể khiến cho nhiều người đi vào con đường không thể quay đầu lại.

Ma pháp sư kia không quan tâm đến ý nghĩ của La Thi Mị và quần chúng, hần chỉ biết hoàn thành nhiệm vụ mà thôi.

“Cửu Tiêu Thiên Lôi!”

Hần quát nhẹ lên một tiếng, giờ cao ma pháp trượng trong tay.

“Ầm!”

Hầu như ma pháp sư vừa dứt lời thì một tia chớp thô to xuyên qua mây đen, từ tận trên cửu thiên đánh xuống, ngân quang mãnh liệt chiếu sáng cả quang minh nghiêm tràng, khiến cho rất nhiều người không thể nào mở mắt ra được.

Tia chớp đánh chuẩn xác xuống thập tự giá bằng bạc, điện lực cường phát ra, vài đội thánh kỵ sĩ lúc này đã đứng vây quanh đó lập tức triển khai kết giới, ngăn trở tia điện, tránh ương cật trì ngư, tuy thế, vẫn có rất nhiều người ở nghiêm tràng lông tóc đều dựng đứng thẳng lên, có vài người mang theo binh khí bằng kim loại cũng bị hút lấy.

Tia thiên lôi này có uy lực cực lớn, có thể tạo ra được tia sét có uy lực lớn như thế thì đại lục này cũng chỉ có vài người, càng huống chi người bị thẩm phán đã bị cấm chế năng lực, vận mệnh của người đó xem như đã kết thúc.

La Thi Mị ở trên thập tự giá bằng bạc lúc này đã biến thành một thi thể. Không phải nói là một đám tro tàn. Quần áo, tóc tai đều hoàn toàn hóa tro, khói xanh vẫn không ngừng thoát ra. Đã không thể nào phân biệt được nữa. Khí tức âm hàn vẫn bao trùm của quang minh nghiêm tràng lúc này cũng biến mất. Đủ các dấu hiệu chứng nhận cho một kết quả.

“Tiểu thư!” Thanh y nữ tử thấy thế thì đau khổ vô cùng. Lập tức ngất đi. Bạch y nữ tử bên cạnh lập tức đỡ lấy.

Người xem cũng không thấy kỳ quái. Dù sao thì hình thức xử tử cũng có chút đáng sợ. Người lớn thì cấm trẻ nhỏ đi xem để tránh ám ảnh tinh thần. Một số nữ tử có lá gan không được to cho lắm trước cảnh tượng tàn khốc kia bị ngất đi thì cũng có thể hiểu được. Thậm chí là ngay chính những người xem cũng thở dài. Một nữ tử trước khi hành hình vẫn còn sống sờ sờ, trong nháy mắt đã biến thành tro bụi. Nên rất dễ khiến cho người ta cảm thán.

Bạch y nữ tử dùng một ngón tay đâm vào thanh y nữ tử. Không biết là dùng thủ pháp gì nhưng mà rất hiệu quả. Thanh y nữ tử tỉnh lại. Cảm thấy rất đau khổ. Nhưng lần này nàng không có ngất đi. Chỉ là hồn phi phách lạc. Xem ra chắc cần rất lâu mới có thể khôi phục lại.

Bạch y nữ tử thở dài nói: “Đừng đau khổ nữa. Tiểu sai. Nếu như hồn pháp vương biết ngươi như thế thì nàng ở trên trời có linh thiêng cũng sẽ không vui.”

Thanh y nữ tử nức nở không thành tiếng. Nếu như không phải là đang ở nơi thẩm phán thì nàng đã sớm khóc rống lên rồi: “Muội biết, nhưng nhìn thấy thẩm trạng của tiểu thư thì luôn không nhận được.”

Bạch y nữ tử nhìn về phía khói xanh bốc lên, nhìn thấy cũng phải giật mình, và thương tiếc, nhưng đột nhiên nàng phát hiện ra gì đó.

“Y?”

Thanh y nữ tử kinh ngạc nói: “Thánh nữ, sao vậy?”

Bạch y nữ tử vừa vui mừng vừa sợ hãi nói ra hai chữ: “Phục Chế!”

Thanh y nữ tử vẻ mặt mờ mịt: “Phục chế, phục chế là cái gì?”

” Không có gì, chuyện này muội không nên biết, nhưng mà Tiểu Sai này, ta có một tin tốt báo cho muội, hồn pháp vương vẫn chưa chết!”

“Tiểu thư không chết!?” Thanh y nữ tử mở to hai mắt, hoài nghi mình có nghe lầm hay không nữa, trước mặt đã rất rõ ràng rồi. Thi thể của tiểu thư đã. Không có ai có thể sống sót dưới tình cảnh đó cả.

” Ý của ta là, cái thập tự giá bằng bạc kia cũng không phải là hồn pháp vương!”

” Hả, rõ ràng là tiểu thư mà, không thể nào lầm được!”

” Đúng vậy, trước đó chính là hồn pháp vương nhưng không biết lúc nào đã bị thay đổi?”

” Vậy thì ai bị thay thế?”

” Không phải là người, mà là một hình nhân thể mạng, tiểu sai, không thể giải thích rõ ràng lúc này được, nhưng mà ta có thể khẳng định là hồn pháp vương đã được người khác dùng một phương pháp đặc biệt cứu đi, chúng ta đi nhanh lên một chút, mau kiểm xem người cứu hồn pháp vương là ai!”

“Vâng!” Thanh y nữ tử tựa hồ như rất tin tưởng bạch y nữ tử, mặc dù có chút khó tin nhưng mà tin thần của nàng đã khôi phục, mặc kệ thế nào chỉ cần tiểu thư còn chưa chết thì điều đó đã là rất tuyệt.

Bạch y nữ tử nhíu mi, tựa hồ như là suy nghĩ chuyện gì đó.

Phục chế là một kỹ thuật cao minh của đạo tặc, số lượng đạo tặc trên đại lục này biết được rất ít, nhưng mà có thể phục chế đến trình độ này, hơn nữa trước mặt thủ vệ và kỵ sĩ của Thánh Điện thần thiên hoàn nhật, nàng nghĩ tới nghĩ lui, khả năng chỉ có hai người.

Trong đó, sư phụ là một đạo tặc thuần túy, vì đạo mà sinh, nhất định sẽ không quan tâm đến vấn đề này, còn lại, xem ra cũng chỉ có hắc mà thôi!

Thật không ngờ, hắc lại gia nhập vào hàng ngũ nghi ngờ Thánh Điện nhanh như thế, thật là sớm, đối với hắc mà nói thì đây là chuyện tốt hay là chuyện xấu đây?

Mang theo tâm tình nửa mừng nửa lo, hai người bạch y nữ tử nhanh chóng rời khỏi quang minh nghiêm trang.

Thẩm phán đến đây vẫn chưa kết thúc, tiếp theo sau đó là thánh tế ti sẽ đứng ra thuyết giáo, thông báo cho người xem là không thể nào đạo lạc, cấu kết với nghịch thiên giáo, nếu như phát hiện được yêu nhân thì phải thông báo cho tông giáo tài phán sở biết, vì dân mà trừ hại, để cho lời phách dị đoan, Thánh Điện luôn muốn phát huy đề tài này hết mức, mỗi lần thẩm phán thì không thể nào thiếu được quá trình này.

Ngay lúc mọi người đang đứng ở quang minh nghiêm trang nghe thánh tế ti thuyết giáo thì ở bên dưới mặt đất cũng có chuyện đang phát sinh.

Hai bóng người, từ từ di chuyển trong lòng đất, cho đến khi rời khỏi quang minh nghiêm trang, càng lúc càng xa.

Khoảng gần một tiếng sau, ở một nơi hẻo lánh của thánh vực, mặt đất đột nhiên xuất hiện một cái động lớn.

Có hai người từ bên trong nhảy ra, cái động kia lập tức khép lại, mặt đất trở lại như trước, vô cùng thần kỳ.

Nếu như là người có kiến thức thì nhất định là sẽ biết đây là thổ động thuật của đạo tặc, dù cho là trong lòng đất thì cũng có thể tự do đi lại, nhưng muốn tu luyện được nó thì rất khó cho nên có rất ít người luyện thành.

Sau khi chui ra khỏi mặt đất thì hai người giống như một cơn gió, lướt đi về phía xa, rồi đến một nơi hoang vắng mới dừng cước bộ.

Lúc này mới thấy rõ tướng mạo của hai người, người thứ nhất thì đôi mắt thâm, mặt thì trắng như người chết, đôi môi thì đen, dung mạo yêu diễm, chính là dị đoan phải chịu thẩm phán ở quang minh nghiêm trang - La Thi Mị.

Không phải nàng đã bị thiên lôi đốt thành tro bụi rồi sao, sao lại xuất hiện ở chỗ này?

Đáp án chính là người ở bên cạnh nàng, một thanh niên trẻ tuổi, hắc run run quần áo để phủ bụi đất, xem xét phía sau rồi thở dài một hơi:” Hoàn hảo, không có bị phát hiện.”

Từ quỷ môn quan trở về, nhìn thấy người này thì đôi mắt đẹp của La Thi Mị trở nên kinh ngạc, nói không ra lời:” Là người!?”

Thanh niên nhếch miệng cười:” Hi hi, Thi Mị tỷ, chúng ta lại gặp mặt, nhưng mà mỗi lần gặp mặt đều là trong trường hợp có chút không tưởng.”

Thanh niên kia đúng là Cổ Diêu, hắc đã sớm nấp ở bên dưới thập tự giá bằng bạc, chỉ có điều à khí tức tử vong trên người của La Thi Mị quá dày đặc, nếu như sớm ra tay thì khí tức này sẽ đột nhiên biến mất, sẽ

khiến cho Thánh Điện chú ý, vì thế hấn vẫn một mực chờ đợi thời cơ, chờ đến khi lôi điện xuất hiện mới trong nháy mắt đổi trắng thay đen, phục chế ra một người giống y như đúc để man thiên quá hải, và cũng ắt chế luôn tử vong khí tức của La Thi Mị phát ra khắp quanh mình nghiêm trang.

Không biết có phải Thánh Điện vô cùng tự tin, tin tưởng rằng sẽ không ai dám chạm vào long chi nghịch lân, cho nên lần này Cổ Diêu hành động thuận lợi hơn trong tưởng tượng nhiều, duy nhất chính là lần sét đánh xuống, bởi vì không dám vận đấu khí để chống cự cho nên lôi điện xuyên qua đất trúng vào người hấn, cho nên có chút tê.

Thực tế thì lúc này Cổ Diêu còn mang mặt nạ, nhưng mà hai người có khí tức hấp dẫn lẫn nhau, La Thi Mị căn bản không cần xem cũng biết là hấn.

Mặc dù đã được giải cứu nhưng mà La Thi Mị vẫn mềm yếu vô lực, chỉ có thể để cho Cổ Diêu dìu.

Cổ Diêu nói:” Thi Mị tỷ, để đệ giúp tỷ khôi phục lại đã.”

Hai lần được Cổ Diêu cứu giúp, hơn nữa đấu khí của hai người trao đổi, có thể nói là đồng nguyên, một tia hận ý còn sót lại vì lần bị cưỡng gian trước của La Thi Mị hoàn toàn biến mất, chỉ còn lại cảm giác thân thiết, nàng cảm nhận được thanh niên kêu mình là tỷ tỷ này rất đáng tin cậy vì thế nàng gật đầu đồng ý.

Dò xét trên cổ tay của la thi mị, truyền lực vào, nhưng mà Cổ Diêu phát hiện, cảm chế của La Thi Mị hoàn toàn khác với cách thức ngăn trở đấu khí bình thường, trong cơ thể của nàng trống rỗng, tất cả lực lượng đều biến mất không thấy tăm hơi, đây là một thủ pháp cảm chế đặc biệt, Cổ Diêu biết thế nên không thể nào ra tay được, cau mày nói:” Thi Mị tỷ, là ai đã cảm chế tỷ vậy?”

La Thi Mị suy nghĩ một chút:” Là người của Thánh Điện, nhưng ta không biết là ai.”

” Là một phương pháp rất quái dị, do cao thủ ra tay.” Cổ Diêu nói tiếp:” Có lẽ đệ cần tốn không ít thời gian để khai giải.”

Cổ Diêu đã đánh giá thấp cảm chế trên người của la thi mị, cho dù là hấn đã đọc qua nhiều thư tịch trên tầng chín của thần thánh học viện, học được thiên ma quyết cũng không thể nào khôi phục lại cho La Thi Mị được. Cũng may là lực lượng của hai người đồng nguyên, bất kể là Cổ Diêu làm thế nào thì cũng không có tạo thành tổn thương cho la thi mị, nhưng mà chính điều này cũng khiến cho hấn cảm thấy kỳ quái.

Nhìn thấy Cổ Diêu đầu đầy mồ hôi thì La Thi Mị thở dài, lấy ra một cái khăn tay giúp hấn lau mồ hôi trên trán:” Đừng vội, từ từ rồi sẽ được thôi.”

Cổ Diêu cố chấp:” Không được, nếu như bị cảm chế càng lâu thì sẽ càng không tốt cho thân thể của tỷ, đệ đang nghĩ, nhất định là có biện pháp!”

Lúc này thì phía sau hai người truyền đến một thanh âm:” Nếu người đã quan tâm nàng như thế thì ta sẽ giúp người hoàn thành tâm nguyện, hắc hắc!”

230. Chương 09: Trọng Kiến Nhân Yêu

Quay người lại. Chỉ thấy đó là một trung niên nam tử bạch viện vô tu. Thân mặc một bộ bạch y. Không gió mà vẫn tự lay động. Cước bộ chậm, tay cầm thiết phiến lay động. Một phong cách phong nhã tự nhiên.

Nhìn từ bên ngoài thì hấn là một người rất bình thường. Không hề có chút khí thế lấn át của một cao thủ gì cả. Cổ Diêu thậm chí còn không cảm giác được năng lượng dao động trên người hấn. Chẳng khác nào người bình thường cả. Nhưng mà Cổ Diêu tin chắc rằng nam tử này nhất định là một người có thực lực cao thâm. Có thể áp chế khí tức của chính mình, và có thể đến gần mình thì tu vi có thể tưởng tượng được.

Cổ Diêu lập tức phán đoán về lập trường của đối phương. Thật không may, là địch nhân. Bởi vì trên vai trái của bạch y nam tử có hai cái hình quang cầu. Mọi người đều biết đó chính là dấu hiệu của thánh điện.

” Thật là đáng tiếc. Chờ đợi hơn nửa ngày mà chỉ bắt được có một con tôm mà thôi. Không có con cá lớn nào cắn câu. Lần này lại lãng phí con mồi.”

Lời nói của nam tử khiến cho Cổ Diêu lập tức hiểu được. Thảm phán chỉ là một cái bẫy, thánh điện muốn lợi dụng La Thi Mị để dụ ra các giáo đồ của nghịch thiên giáo. Nhưng mà cuối cùng người ra tay lại chính là mình.

Hèn chi mọi việc lại rất là thuận lợi. Thì ra là sau lưng có vấn đề.

” Quên đi. Tép nhỏ cũng được. Còn đỡ hơn là không có. Lưới đã thả ra rồi, không thể nào ngay cả một chút gì cũng không có.” Bạch y nam tử vừa nói chuyện vừa hướng về phía hai người. Thần sắc rất thoải mái. Tựa hồ như xem hai người Cổ Diêu đã là vật trong tay vậy.

Nhưng mà Cổ Diêu thì lại không nghĩ vậy. Mặc dù hắn biết chắc cao thủ trước mặt này là cao thủ hiếm thấy. Nhưng, đáng không lại thì chạy. Làm một đạo tặc, đây chính là sở trường của hắn.

Ở đây dây dưa với nam tử này hoàn toàn bất lợi. Vì thế Cổ Diêu lập tức ôm lấy La Thi Mị. Dùng toàn lực phát động Trục Tuyến Bộ. Vô cùng nhanh, với nhãn lực của người bình thường thì không thể nào nhìn thấy bóng dáng của hắn.

Đây chính là tuyệt kỹ giữ mạng của Tiêu Dao Môn. Cho dù là lúc đạo thất bại thì cũng có thể dựa vào môn khinh công tuyệt đỉnh này để trốn thoát, vô cùng hữu dụng. Cho dù là lúc ở ma giới, hai lần đụng với Dracula thì hắn cũng không thể bắt được.

Nhưng mà lần này thì kế hoạch của Cổ Diêu đã thất bại. Bởi vì hắn phát hiện ra nam tử kia còn nhanh hơn cả mình. Thân thể hắn tựa như một làn gió, luôn ở phía sau lưng của hắn.

Thấy đối phương có tốc độ nhanh hơn, Trục Tuyến Bộ không còn tác dụng nữa. Cổ Diêu nhíu mày, lập tức bắn sang hướng khác một góc chín mươi độ.

Nếu tốc độ không bằng đối phương thì phải nhờ vào ứng biến.

Nhưng một lần nữa, kế hoạch của Cổ Diêu lại thất bại. Bởi vì nam tử nhẹ nhàng như gió. Cũng biến hóa theo quỹ tích của Cổ Diêu. Luôn sát ở phía sau của hắn.

Trong lòng Cổ Diêu của chợt cảm thấy lạnh. Lập tức thi triển quỷ bộ. Lợi dụng địa hình. Thân thể hắn di chuyển qua lại giữa rừng với tốc độ nhanh nhất, cố gắng cắt đuôi bạch y nam tử. Nhưng đáng tiếc là hắn vẫn thất bại.

Nếu như có người chứng kiến được thì chắc chắn sẽ tưởng rằng nam tử kia chính là cái bóng của Cổ Diêu. Bởi vì chỉ có cái bóng mới có thể lúc nào cũng theo sát chủ nhân được.

Kỹ năng đặc ý nhất đã mất đi tác dụng, Cổ Diêu trở nên hoảng hốt. Hắn biết được mình đã gặp phải đối thủ lợi hại nhất trước nay. Nam tử này thậm chí còn mạnh hơn cả huyết ma Dracula.

Đúng lúc này thì La Thi Mị đang nằm trong lòng hắn mở miệng:” Buông ta ra. Mục tiêu của hắn là ta. Chỉ cần thả ta xuống thì ngươi có thể trốn thoát được.”

Nàng nhận ra được lúc này Cổ Diêu đã lâm vào thế bí rồi. Tình nguyện bỏ qua bản thân mình để cho hắn có cơ hội chạy thoát.

” Không! Thi mị tử, đệ sẽ không bỏ lại tử.” Cổ Diêu nói rất bình tĩnh. Nhưng La Thi Mị có thể nhận ra được quyết tâm trong lời nói của hắn. Đấu khí của nàng và hắn vốn đồng nguyên mà sinh. Cho nên hai người luôn có cảm giác tương thông. Không cần phải nói nhiều cũng có thể hiểu rõ được ý nghĩ của đối phương. La Thi Mị cũng biết là mình không thể nào thay đổi ý định của Cổ Diêu được, nên im lặng để tránh ảnh hưởng đến hắn.

Cổ Diêu tự nhiên là có ý định riêng của mình, mặc dù đã phát huy Quỷ Bộ đến mức cao nhất mà vẫn không thoát khỏi đối phương nhưng mà bạch y nam tử cũng không đuổi kịp. Hai người vẫn tiếp tục duy trì một khoảng cách nhất định. Ít nhất trong một khoảng thời gian ngắn thì vẫn chưa nguy hiểm đến tính mạng. Cho dù là lúc nguy hiểm đến tính mạng thì hắn vẫn còn có tuyệt kỹ cứu mạng cuối cùng - Thiên Ma Độn. Khi ở ma cung hắn phải đối đầu với hơn mười tuyệt đỉnh cao thủ vây công mà vẫn có thể thuận lợi chuồn đi được.

Nam tử đuổi theo một hồi lâu vẫn không kịp. Hắn đối với kinh công của mình cực kỳ tự phụ. Lúc bắt đầu thì hắn không phục nhưng sau đó thì hắn đã phục. Thở dài nói:” Được rồi. Xem ra ta phải sửa lại lời nói của ta một chút. Người không phải là một con tôm, mà là một con cá chạch mới đúng. Có chút khó chơi đây. Đạo tặc cao minh như ngươi cũng không có nhiều.”

Dừng lại một chút rồi hắn nói:” Nghe nói trên đại lục có một môn phái đã rất lâu đời. Tên của môn phái đó là Tiêu Dao Môn.”

Cổ Diêu nghe thế thì cả kinh, Quỷ Bộ mặc dù thần diệu khó lường. Nhưng kỹ năng này hắn đã đạt đến cảnh giới hóa cảnh, thiên biến vạn hóa. Không thể nào lưu lại dấu tích gì để bị nhận ra. Người khác nhìn thấy nó thì so với các phương pháp khinh công bình thường không khác nhau mấy. Không ngờ nam tử này lại nhận ra được.

Tự cổ chí kim, người của Tiêu Dao Môn Đạo Biến Thiên Hạ. Tội danh vô số, nhưng mà thánh điện. Không biết là trước kia đã từng bị viếng thăm chưa. Ít nhất là Cổ Diêu chưa từng nghe Philip nói qua. Bây giờ thân phận của hắn đã bị lộ. Không biết có gây ra rắc rối gì cho sự phụ không?

Sự huyền diệu của Quỷ Bộ có liên quan đến người sử dụng. Lúc này tâm tình của Cổ Diêu có chút do dự nghi hoặc cho nên liền chậm một nhịp. Bạch y nam tử thấy thế thì mỉm cười. Huy vũ chiết phiến.

Một đạo kinh khí mạnh mẽ đột nhiên xuất hiện ập đến từ phía sau. Lần này nó không hề tao nhã nữa mà giống như một cơn bão cuồng bạo. Cây cối trong phương viên trăm thước đều bị bắn lên. Ngay cả nam thạch cũng bị hất văng lên trời, đủ để thấy sự lợi hại của chiêu thức này.

Mà mục tiêu của cơn bão, Cổ Diêu thì lại kêu lên một tiếng. Đạo kinh khí đó đánh trúng khiến hắn muốn học máu. Cũng may là thiên ma khí tự vận hành, chống đỡ lại dấu khí của đối phương, Cổ Diêu cố gắng chịu đau. Mượn thể tăng tốc, tựa như lưu tinh kéo giãn khoảng cách của hai người ra không ít.

Bạch y nam tử thấy thế thì kinh ngạc. Hắn không ngờ là sau khi trúng chiêu này Cổ Diêu vẫn còn chống cự được. Nếu như Cổ Diêu chỉ cần dừng lại một nhịp thôi là hắn sẽ cho thêm một kích trí mạng.

Thấy Cổ Diêu đi xa. Bạch y nam tử dừng cước bộ, nhưng cũng không phải là hắn bỏ qua cho con mồi.

Đưa tay lên miệng, hắn thổi một tiếng, xung quanh có rất nhiều kỳ sĩ và tể ti xông ra. Vây quanh Cổ Diêu ở giữa. Trong đó có một kỳ sĩ mặc khôi giáp mạ vàng nói với bạch y nam tử:” Phong Thần Sử đại nhân. Hai tên dị đoan này cứ giao cho thuộc hạ!”

Thần sử?

Đột nhiên xuất hiện nhiều người như thế đã khiến cho Cổ Diêu rất là đau đầu rồi. Nghe thế hắn lại càng cảm thấy khó thở. Phải biết rằng Thần Sử chỉ thua kém mỗi giáo hoàng và giáo chủ mà thôi. Mỗi người đều là đệ nhất cao thủ của một phương. Hèn chi thực lực của hắn lại cường đại như thế.

Xuất ra thần sử, lại có thêm mấy trăm thần chức mai phục. Xem ra lần thẩm phán này của thánh điện cũng không đơn giản. Bọn họ muốn dẫn dụ ra các giáo đồ của nghịch thiên giáo. Mà không ngờ mình lại xui xẻo trở thành con mồi.

Phong thần sử gật đầu:” Được rồi, giao cho các người xử lý. Nhưng tên tiểu tử này rất là trơn trượt. Cần thận coi chừng bị trượt tay. Bắt giữ được thì càng tốt!”

Thủ hộ kỳ sĩ nói:”Phong thần sử đại nhân xin hãy yên tâm. Chúng thuộc hạ nhất định là sẽ bắt được hắn!”

Nói xong thì hắn liền chỉ huy các kỳ sĩ dưới trướng của mình hành động, bọn họ vây công Cổ Diêu từ bốn hướng, không phải nói là năm hướng mới đúng bởi vì ở trên không trung còn có rất nhiều kỳ sĩ cuội thiên mã. Nước chảy cũng khó lọt, xem ra bọn họ thật sự muốn bắt sống Cổ Diêu.

Phải biết rằng số kỳ sĩ này không phải là một đám ô hợp. Bọn họ đều là kỳ sĩ của thánh điện. Là tinh anh trong tinh anh. Mỗi người đều có tu vi không phải ở hạng tầm thường. Hơn nữa bọn họ được huấn luyện chung với nhau phối hợp ăn ý. Cho dù là một con ruồi, sợ rằng cũng khó thoát được. Vì thế các kỳ sĩ rất là tự tin. Dựa vào kinh nghiệm của mình bọn họ biết chỉ cần nửa phút, không chỉ cần khoảng mười giây thôi là hai tên dị đoan kia sẽ thúc thủ chịu trời

Nhưng mà lần này hắn đã đoán sai. Ngay khi một đồng trường mâu đâm về phía hai người Cổ Diêu thì mục tiêu đột nhiên biến mất. Nói đúng hơn là hắn biến sang nơi khác. Mặc dù các kỵ sĩ vây kín xung quanh, không có một khe hở có thể lọt qua được. Nhưng mà Cổ Diêu thật sự đã làm được. Dưới làn mưa trường mâu, Cổ Diêu phiêu đảng như quỷ mị. Hoặc có thể nói là hắn trông giống như một tinh linh đang nhảy múa trên đầu các mũi thương.

Cho dù là các kỵ sĩ thủ hộ cũng chỉ có thể trở mắt nhìn Cổ Diêu thoát khỏi trường mâu của mình, thoát khỏi sự vây công của các kỵ sĩ. Lúc này bọn họ mới nhận ra được rằng họ đã quá sơ suất.

Phong thần sử thấy thế thì nhíu mày, hiển nhiên là rất bất mãn với biểu hiện của các kỵ sĩ: "Nghe này. Đừng đánh giá thấp hắn. Tiểu tử này có thể thoát khỏi phong vũ tường của ta, tuyệt đối không phải là hạng tầm thường. Nếu như để cho hắn chuồn mất, cấp trên trách cứ thì ta sẽ hỏi tội các ngươi!" Bạch y nam tử đã sớm đuổi theo. Có thể là do kinh thường Cổ Diêu nên để cho các thuộc hạ ra tay, hoặc là sợ mất thân phận khi liên thủ để bắt Cổ Diêu cho nên hắn vẫn khoanh tay đứng bên ngoài mà nhìn chứ không có gia nhập vòng chiến.

Ngay cả phong thần sử tự mình ra tay cũng không dễ dàng bắt được hắn thì sao có thể là một con cá bình thường được. Bị cảnh tỉnh các kỵ sĩ cảm thấy phát lạnh. Đồng thanh nói: "Xin lỗi, phong thần sử đại nhân, là lỗi của thuộc hạ!"

Sau đó quát to: "Quang minh chi chướng!"

Có lẽ đây là tên của một loại trận pháp. Có không ít kỵ sĩ khi nghe được liền lập tức đưa trường mâu ra trước ngực, miệng đọc thuần thuật. Ánh sáng thánh khiết xuất ra từ trên người của họ. Và cũng thông qua trường mâu để phát đi. Các quang đạn chạm vào nhau hình thành một cái vòng tròn.

Trước khi Cổ Diêu chạm vào lớp ánh sáng thì đã hóa thân thành một kim toàn. Đây là kỹ năng có khả năng xuyên thấu mạnh nhất trong thiên ma quyết "Độc Long Toàn."

"Vô dụng thôi. Đừng có si tâm vọng tưởng là sẽ phá được quang minh chi chướng. Tiểu tử!" Thủ hộ kỵ sĩ vừa dứt lời thì bức tường ánh sáng liền từ từ mờ dần. Và xuất hiện một vết nứt. Điều này khiến cho thủ hộ kỵ sĩ chấn động, bọn họ cũng ý thức được mình đã phạm phải sai lầm như hồi này là đã xem thường đối phương, vội vàng tiến tới đâm mâu về phía Cổ Diêu. Các kỵ sĩ khác cũng lập tức đuổi theo.

Mắt thấy vết nứt đã dần dần to ra, nhưng lúc này trường mâu của thủ hộ kỵ sĩ cũng đã đâm đến, Cổ Diêu thầm kêu đáng tiếc. Không đưa đầu khí vào để duy trì độc long toàn nữa. Chuyển sang sử dụng quỷ bộ. Tìm cách để chui qua khe hở lần nữa. Nhưng mà đã hai lần suýt thất bại vì khinh thường cho nên các kỵ sĩ đã cẩn thận hơn nhiều. Bọn họ chia nhau giáp công Cổ Diêu không có hấn cơ hội chạy thoát.

Sau vài lần thử nhưng vẫn không thể nào thoát ra được. Đối mặt với một đám thánh điện kỵ sĩ như lang như hổ. Lại có thêm tên phong thần sử đáng sợ kia đứng ở bên ngoài nhìn chăm chăm vào. Cổ Diêu nghĩ rằng không thể trì hoãn được nữa. đành phải thi triển Thiên Ma Độn sau đó chạy, nếu không thì không còn cơ hội nữa.

Nhìn thấy Cổ Diêu đột nhiên dừng di động các thánh điện kỵ sĩ cảm thấy kỳ quái. Nhưng họ cũng cảm giác được Cổ Diêu đang súc lực. Lực lượng này vô cùng kỳ quái. Rất sung mãn nhưng lại không có bộc phát ra.

Cổ Diêu thể đoán được là hắn đang chuẩn bị lực cho một chiêu thức lợi hại. Mặc dù không biết đó là kỹ năng gì nhưng tốt nhất là cho hắn không có cơ hội thi triển ra. Vì thế thủ hộ kỵ sĩ nói: "Mau, lập tức ngăn hắn lại!"

Lời này cũng bao hàm ra lệnh. Các kỵ sĩ lập tức hiểu được ý của hắn. Vì vậy vốn đang tấn công một cách lộn xộn thì các kỵ sĩ lập tức thay đổi phương thức. Ba kỵ sĩ đứng gần Cổ Diêu nhất lập tức rời khỏi vị trí trong đội. Gia trì thêm tấn tiếp thuật. Dùng tốc độ nhanh nhất bay lại.

Thiên mã vốn là linh thú có thuộc tính phong. Sau khi được thần thuật hỗ trợ thì càng giống như là hổ thêm cánh. Tốc độ không thua kém gì một thích khách cao minh. Thoáng cái đã đến trước mặt Cổ Diêu. Ba mũi trường mâu đâm về phía hắn với khí thế lôi đình vạn quân. Nhưng mà bọn họ không nhắm vào vị trí yếu hại của Cổ Diêu bởi vì trước đó thượng cấp đã ra lệnh là phải bắt sống, không được giết. Nhưng

mà đối với một cao thủ về khinh công thế này thì muốn bắt được hần thì khó mà không làm hần bị thương được.

Lực bạo phát của thiên ma khí rất là kinh khủng. Chuẩn bị lực cho thiên ma độn thực ra chỉ cần một chút thời gian mà thôi. Nếu như cần phải có nhiều thời gian để chuẩn bị thì tuyệt kỹ cứu mạng này không còn ý nghĩa nữa.

Mặc dù bọn kỵ sĩ rất nhanh nhưng mà Cổ Diêu đã tập trung đủ lực. Chuẩn bị bạo phát ra trong nháy mắt. Nhưng đột nhiên hai mắt hần mở to.

Hai mắt của các kỵ sĩ cũng sáng lên. Đáng tiếc lần này đến không phải là quang minh thần, mà chính là tử thần.

Sáu cầu vòng không biết từ đâu bay đến, chúng có bảy màu rực rỡ, mang theo ánh sáng hoa lệ.

Tia sáng xuyên qua người của thiên mã, người cười đột nhiên vô lực, ngã xuống đất. Các kỵ sĩ bật dậy, hoảng sợ chụp lấy yết hầu. Nhưng mà vẫn không thể nào ngăn cản máu tươi tuôn ra như suối. Bọn họ cũng không thể nói được. Cuối cùng vô lực ngã xuống. Hai mắt mở to. Bọn họ hoàn toàn không nghĩ đến, trước đó bọn họ vẫn còn bình thường, không ngờ lại ra đi như thế.

Thiên mã của bọn họ cũng gãy dựa trên không trung rồi tuyệt khí, đi theo chủ nhân.

Vật thể lấy đi sinh mạng của ba kỵ sĩ và ba thiên mã lộ ra nguyên hình. Đó chính là sáu lá bài nho nhỏ. Chúng cắm xuống đất tựa như là sáu bia mộ, hình ảnh trên các lá bài biến đổi dần dần, cuối cùng chính là hình ảnh của các kỵ sĩ và thiên mã.

Tình hình quỷ dị này khiến cho Cổ Diêu lập tức nhớ đến cơn ác mộng của nhiều năm trước, và một người mà hần vĩnh viễn không bao giờ quên!

Nhân Yêu — Clark!

231. Chương 10: Trò Chơi Của Clark

Trên đầu là một cái nón kỳ lạ có hình ba cái sừng, một sừng có màu tím, một sừng có màu lam và sừng còn lại thì màu nâu. Quần quanh cổ là một cái khăn, trang phục mặc trên người thì sắc sỡ như cầu vòng, phần trên thì bó sát người, còn hai ống quần thì rộng thùng thình, chân mang đôi giày mà ở phía đỉnh có mũi nhọn chếch lên.

Khuôn mặt đặc biệt phối hợp với phục sức cũng kỳ quái tạo nên sự hấp dẫn khó cưỡng nổi, nhưng không phải là sự hấp dẫn do quyến rũ của vẻ đẹp mà là sự tức cười.

Nhưng mà bọn họ không ai cười, kể cả bọn kỵ sĩ của thánh điện, bởi vì bọn họ đã đụng phải một đại ma đầu mà khiến cho cả thánh điện cũng đau đầu.

So với vài năm trước khi Cổ Diêu gặp hần thì hần vẫn không thay đổi gì, không thể nhận ra được tuổi tác, năm tháng tựa như là không có lưu lại gì trên người của hần cả. Hoặc có lẽ là bị lớp hóa trang dày cộm trên mặt của hần che đi. Tuổi là vấn đề mà Clark rất kiêng kỵ, bởi vì hần sợ mình sẽ già đi, sẽ xấu đi.

Sáu lá bài cắm trên mặt đất bay lên trở về với chủ nhân, Clark tập trung nhìn các lá bài trên tay của mình: "Kỵ sĩ thì ưu nhã, thiên mã trắng như tuyết, vốn đó là một tổ hợp rất xinh đẹp, nhưng sao trong mắt mình nó lại trở thành xấu xí vậy nhỉ? À đúng rồi, bởi vì chúng đều là tai sai của thần điện, tai sai thì cuối cùng cũng chỉ là tai sai, chỉ biết ngu muội chấp hành mệnh lệnh, cho nên đã mất đi bản chất của mình, mất đi sự xinh đẹp. Ái chà, mình giải thích thật là hay và chính xác, he he he ..."

Tiếng cười âm hiểm khiến cho đám người của thánh điện lại càng sợ hãi, và cũng khiến cho Cổ Diêu lông tóc dựng đứng cả lên, cho đến ngày hôm nay, Cổ Diêu phát hiện ra là sự sợ hãi của hần đối với Clark vẫn không hề suy giảm. Bóng ma lưu lại trong tâm trí của hần căn bản là không thể nào xóa nhòa được, Cổ

Điều hiểu được rằng, nếu như lúc này mình đối đầu với Clark thì chắc chắn chỉ có con đường chết. Ngay cả vấn đề về tâm lý thôi thì hắn cũng đã rơi vào thế hạ phong rồi, nếu như hắn không vượt qua được mặt tâm lý này thì Clark vĩnh viễn là một đỉnh núi mà hắn không thể nào vượt qua được.

Cổ Diêu ơi Cổ Diêu, người không cần phải khiếp sợ, mối thù của Dương đại ca và phụ thân của Đan Đan trông vào người.

Cổ Diêu tự trách bản thân mình và cũng tự hỏi một vấn đề, tại sao Clark lại xuất hiện ở chỗ này? Là hắn trùng hợp đi ngang qua, hay là cố ý đến đây, và người mà hắn giết chính là người của thánh điện. Hay là hắn không thể đứng ở bên ngoài bàng quan, bởi vì thiên ma quyết, nếu như mình chết, và thiên ma quyết cũng không ở trên người của mình thì công lao bấy lâu nay của hắn chẳng khác nào công dã tràng, vì thế hắn mới ra tay giúp đỡ. Đây chính là lý do duy nhất mà Cổ Diêu nghĩ ra được.

Một tên phong thần sử của thánh điện thôi thì đã đủ phiền phức rồi, bây giờ lại có thêm một tên Clark nữa, thật là rối loạn, Cổ Diêu lập tức chuẩn bị phát động thiên ma độn. Lúc này hắn đột nhiên phát hiện ra La Thi Mị đang ở trong lòng của hắn run rẩy, cúi đầu nhìn xuống thì hắn xác nhận rằng cảm nhận của hắn là đúng, thân thể mềm mại của La Thi Mị không ngừng run rẩy, đó không phải là cảm giác sợ hãi, bởi vì khi đối diện với tử vong thì nàng cũng không có phản ứng như vậy, vậy tại sao nàng lại có phản ứng như thế khi gặp Clark?

Ánh mắt của nàng cũng tập trung lên người vị khách không mời kia. Nhìn hắn chăm chăm. Đôi mắt đẹp của La Thi Mị thể hiện một tâm tình khó diễn tả, có thống khổ, có phẫn nộ, bi ai, căm thù. Cho dù là Cổ Diêu đã từng gặp qua nhiều sự việc, có nhiều kinh nghiệm lịch duyệt nhưng khi nhìn thấy ánh mắt này thì hắn cũng có cảm giác phát lạnh, tình hình này quá ngoài ý muốn. Sau một lúc suy nghĩ hắn quyết định tạm dừng phát động thiên ma độn. Bởi vì câu nói của Clark lúc này hoàn toàn thể hiện sự châm chọc đối với thánh điện. Nhưng mà song phương cũng không có động tĩnh gì.

Trùng hợp Clark cũng nhìn về phía bên này. Nhưng mà người hắn chú ý không phải là Cổ Diêu mà chính là người trong lòng của hắn, la thi mị. Nhưng tên ma đầu vô tình lãnh huyết kia lại nhìn nàng với một ánh mắt hiền hòa. Điều này khiến cho Cổ Diêu càng cảm thấy khó hiểu. Hắn biết đó không phải là tính cách của Clark. Nếu như hắn không hô hấp thì nhiều khi Cổ Diêu đã cho rằng hắn là một cỗ máy giết người tàn khốc. Cho nên sự hiền hòa này xuất hiện từ trên người của Clark khiến cho người ta vô cùng khó hiểu.

Ngoài ra. Tên bóng lẻo cái này điên cuồng truy tìm thiên ma quyết, lúc này thiên ma quyết đang ở trước mặt hắn mà hắn lại chú ý đến người khác. Cuối cùng thì hắn là La Thi Mị có quan hệ gì? Cổ Diêu mang một bụng nghi vấn, nhưng mà đành nhịn chứ không có hỏi la thi mị. Bởi vì bây giờ không phải là lúc. Tình hình hiện nay rất là đặc biệt. Hắn cần phải suy nghĩ tìm cách ứng phó.

Giây phút lo lắng ngắn ngủi trôi qua. Cổ Diêu quyết định bình tĩnh quan sát. Dù sao thì hắn cũng đã chuẩn bị thiên ma độn. Nếu như bên nào có động tĩnh gì bất lợi thì Cổ Diêu cũng tin tưởng được rằng với thực lực của mình thì triển thiên ma độn thì hoàn toàn có khả năng.

Các thánh điện kỳ sĩ này cũng cảm thấy khó khăn. Bởi vì thậm chí ngay cả những đứa bé cũng biết được cái tên kinh khủng này. Khi một đứa bé khóc, người mẹ dỗ hoài mà vẫn không nín thì sẽ nói:” Nếu còn khóc nữa thì Clark sẽ đến và bắt người đi luôn!” Được giáo dục từ bé như thế cho nên bọn họ luôn có cảm giác sợ đối với Clark. Mất thấy các đồng đội bị hắn giết chết như thế thì lại càng thêm kiêng kỵ.

Clark hỉ vộ vô thường. Nhưng mà vẫn chưa từng xúc phạm thánh điện. Vì thế ý đồ lần này của hắn thì không ai biết được. Đối mặt với ma đầu đáng sợ này thì các kỳ sĩ của thánh điện cũng không biết phải nên làm thế nào. Chỉ có thể đứng chờ đợi cấp trên ra lệnh.

Là lãnh đạo của các kỳ sĩ của thánh điện, phong thần sử cuối cùng cũng lên tiếng, hắn đã thu lại bộ dáng hơi hợt vừa rồi, nhìn chăm chăm vào Clark và phun ra một cái tên xa lạ:” Áo Địch Tư!?”

Cái tên này lúc thẩm phán thì La Thi Mị đã từng nhắc đến, hơn nữa phản ứng của nàng rất là kịch liệt.

Clark thu hồi ánh mắt trên người của La Thi Mị về, khôi phục lại như thường, nhìn vào phong thần sử thần nhiên nói:” Mã Tập Tư, ông bạn cũ của ta, đã lâu không gặp.”

Bạn cũ?

Những lời này khiến cho các kỵ sĩ của thánh điện và Cổ Diêu liền đưa ra nghi vấn, chẳng lẽ Clark và phong thần sử từng là bạn của nhau, nhưng mà cũng không thể như thế được, hai người hắc bạch lưỡng đạo phân biệt, một người tiêu diệt tà ma ngoại đạo, là thần sử của thánh điện, hào quang chói lọi, một người là đại ma đầu tà ác, làm sao có thể kết giao được chứ, hơn nữa, lúc này Clark còn giết chết ba thủ hạ của phong thần sử.

”Bạn cũ? Ha ha ha ...” Phong thần sử đột nhiên nở nụ cười:” Thật đáng tiếc, ngươi chỉ là một tên phản đồ, hơn nữa ta phải thanh minh với ngươi một điều, cho dù là trước kia, hay là bây giờ thì ta cũng chưa từng xem ngươi như là bạn!”

”Vậy sao?” Thật là đáng tiếc Clark nhún vai, tỏ vẻ chẳng sao cả, rồi lại quay sang chỗ Cổ Diêu và la thì mị:” Nhưng dù sao đi nữa thì ta cũng phải mang hai người kia đi.”

”Ngươi vẫn như xưa, vẫn vô cùng kiêu ngạo. Tự cao tự đại, khiến cho người khác phải chán ghét, ý lại vào cấp bậc của ngươi cao hơn ta nên luôn không đặt ta vào mắt.” Phong thần sử đã mất đi bộ dạng tiêu sái lúc này, những lời này của hắn mang theo sự đố kỵ và bất mãn mãnh liệt. Lớn tiếng nói:” Nhưng mà đừng quên, hôm nay, ta mới là thần sử, còn ngươi, chỉ là một con chó hoang, là phản đồ đã phản bội lại thánh điện, ha ha, ta phải cảm tạ sự ngu xuẩn của ngươi, vì thế ta mới có thể ngồi lên được chức vị thần sử này, ha ha ha...”

Trong tiếng cười điên cuồng, hắn xuất ra đầu khí mãnh liệt. Cát bay đá chạy, các đại thụ che trời cũng bị búng lên.

Sau đó hắn phát mạnh chiết phiến một cái, một long quyền phong thô to lập tức xuất hiện. Khí thế không thể nào ngăn cản, từ trên mặt đất lưu lại một cái rãnh thật sâu, cỏ cây, nham thạch đều bị nghiền nát thành bụi, uy thế của chiêu thức này không thua kém gì lần Cổ Diêu được chứng kiến Thái Luân Tư một trong Phong Điện Nhị Quái thi triển ra, hơn nữa phải biết rằng nơi này không giống như ác ma hải vực, khắp nơi đều là cuồng phong, không thể nào có thể phát huy hết được uy lực của phong đầu khí. Xem ra thái luân tư thua kém phong thần sử không ít.

Các kỵ sĩ của thánh điện thì đã quá quen thuộc thượng cấp của mình, đương nhiên là hiểu rõ chiêu thức này rồi, thấy thế thì vội vàng cười ngựa tránh ra xa. Tránh phải ương cấp trì ngư. Nhưng mà, một phong thần sử luôn bình tĩnh lại trở nên thất thố như thế thì khiến cho bọn họ có chút kinh ngạc.

”Hãy xem đây, Áo Dịch Tư, dưới ánh sáng của thần, ta đã trưởng thành, hôm nay ta đã trở nên cường đại, hôm nay ta đã cường đại hơn nguoi rồi, đừng có dùng ánh mắt đó để nhìn người khác, ta không thích nó!” Phong thần sử ngày càng kích động, tựa như muốn chứng minh thực lực của mình trước mặt Clark.

Clark nhẹ nhàng rút ra một lá bài, phóng ra phía trước, phía trước của hắn trở nên mờ ảo. Đạo long quyền phong thô to kia liền lập tức biến mất, ngay cả một làn gió nhẹ cũng không còn, thiên địa khôi phục lại như thường, chỉ trong nửa giây đồng hồ thiên địa hoàn toàn đổi lập, khiến cho kẻ khác cảm thấy đột ngột.

Nhìn thấy Clark nhẹ nhàng hóa giải chiêu thức mạnh mẽ của mình thì phong thần sử mở to hai mắt, không tin vào chính mắt của mình nữa.

Cổ Diêu cũng xem như là một hành gia về võ học rồi, hắn có thể nhận ra được. Sau khi mất tích nhiều năm thì Clark còn đáng sợ hơn lần trước rất nhiều, hắn đã bước lên một bậc thang mới mà mình chỉ có thể đứng nhìn.

”Đúng vậy, ngươi đã trở nên mạnh hơn rồi, ma tạp tư.” Khóe miệng của Clark nở một nụ cười đầy vẻ chế giễu:” Nhưng mà, ngươi vĩnh viễn không thể nào vượt qua được ta.”

”Không, không có khả năng đó, không thể có chuyện ta vĩnh viễn không vượt qua ngươi được ...!” Phong thần tâm thần hoảng loạn, rống to lên, nắm đó hắn và Áo Dịch Tư, hay còn gọi là Clark đều là tinh anh của thánh điện, nhưng mà Clark luôn mạnh hơn hắn, nên được sủng ái, trên người luôn có một lớp hào quang chói mắt, lòng dạ của mã tư tạp vốn hẹp hòi, nên hắn bị sự ghen ghét kích động, cho nên điên cuồng tu luyện để hy vọng có thể thay đổi cục diện đó, nhưng mà mãi đến khi Clark phản bội lại thánh điện thì hắn mới được chọn lựa làm người được bồi dưỡng, tấn thân vào hàng ngũ thần sử.

Cho đến gần hai mươi năm sau, hai người mới gặp lại, nhưng Clark lại khiến cho hắn cảm thấy khuất nhục,

điều này khiến cho Mã Tạp Tư không thể nào chịu được, hẳn nhất định phải vượt qua được Clark, phải đánh bại hắn, thậm chí phải khiến cho hai tên dị đoan này, không phải là cả thế giới này biết là hắn đã vượt qua được Clark, chức vị thần sử của hắn có được không phải là do đối phương bố thí cho hắn.

Đầu khí từ trên người của phong thần sử tuôn ra mãnh liệt, so với lần trước thì mạnh hơn rất nhiều, nhưng mà hoàn cảnh xung quanh không phải là cát bay đá chạy như lúc trước mà hoàn toàn ngược lại, rất yên tĩnh.

Mà không gian cũng đột nhiên thay đổi, trở thành một buổi trưa hè, mặt trời giăng trên đỉnh đầu, mọi người có cảm giác buồn ngủ, và lúc này thì lại có một cơn gió nhẹ thổi qua, một cảm giác vô cùng thoải mái, khiến cho người ta hoàn toàn thả lỏng toàn thân, muốn lập tức tiến vào mộng đẹp.

Cổ Diêu cũng có cảm giác như thế, không thể nào tập trung tinh thần được, tay chân cũng không có thể sức lực được, mí mắt cũng trở nên rất nặng.

Khí trời thì không thể nào khiến cho một cao thủ có cảm giác như thế cả, nhất định là có nguyên nhân khác, mà Cổ Diêu nghĩ đến thì chỉ có một — Linh Vực!

Không sai, quả thật là linh vực!

Chỉ có thể là linh vực mới có thể có được hiệu quả này, tay chân của hắn nhũn ra, không thể sử dụng đầu khí được chính là bởi vì không gian xung quanh đã thay đổi, đã trở thành linh vực của phong thần sử.

Nếu như là người có thể tạo ra được linh vực thì có thể tự tạo ra linh vực để phá giải linh vực của đối phương, nếu như không thể tạo ra được linh vực thì muốn thoát ra thì chỉ có một cách duy nhất đó chính là “Phá Tranh”, đó là tìm cách thích ứng với linh vực do đối phương tạo ra, sau đó thì tập trung lực lượng, nếu không thể làm được như thế thì không thể làm được gì cả.

Ngay cả thiên ma độn, lúc này cũng không thể nào phát động được, mồ hôi hột trên người Cổ Diêu tuôn ra ào ạt, cũng âm thầm hối hận vì đã đánh giá sai tình hình, không sớm đào tẩu.

Hối hận cũng đã vô ích, điều hắn có thể làm lúc này chỉ có thể là “Phá Tranh”.

Vừa nghĩ đến đó thì Cổ Diêu lập tức quan sát linh vực này, đây cũng chính là điều đầu tiên về “Phá Họa” Mà huyết ma dạy cho hắn. Bước đầu tiên, theo như huyết ma nói thì một linh vực cũng có quy tắc của nó. Bởi vì linh vực cũng là do chủ nhân của nó thông qua thực lực bản thân để tạo ra nó, do có mới có thể dung nhập vào trong linh vực, hơn nữa còn tạo ra các liên tiếp thể, các liên tiếp thể này có tác dụng như là một cây cầu, giúp cho chủ nhân có thể trực tiếp đi từ thế giới thật tiến vào linh vực.

Vì thế các liên tiếp thể có tác dụng như những cây cầu này được gọi là Pháp Tắc, chủ nhân của linh vực có thể thông qua các cây cầu này đến đến bờ bên kia thì người trong linh vực cũng có thể làm như thế, nhưng mà điều kiện trước tiên là hắn phải tìm được các cây cầu này, cũng chính là tìm ra pháp tắc của linh vực.

Bởi vì các cây cầu này do chủ nhân của linh vực tạo ra. Cho nên thông thường có liên quan đến khí tức của người tạo ra, ví dụ như huyết chi linh vực của dracula, pháp tắc của hắn chính là ẩn hàm trong các màn huyết vụ nồng đậm. Và nó được phân bố khắp nơi trong linh vực, người chế tạo không thể nào xóa bỏ nó đi được mà chỉ có thể che dấu, nếu Mã Tạp Tư là phong thần sử, linh vực của hắn là do lực lượng phong hệ tạo ra thì nhất định không thể nào tránh khỏi có liên quan với phong hệ.

Thần thức tản ra ngoài, Cổ Diêu cảm nhận phong nguyên tố trong linh vực, kể cả hướng di chuyển của các làn gió, cường độ của gió, sự phân bố của phong nguyên tố. Nhưng mà bọn chúng lại biến đổi không ngừng, phân tích chúng nó cũng là một quá trình mở khóa, muốn có thể trong một thời gian ngắn tìm hiểu được quy luật của nó thì quả thật là rất khó khăn, đây cũng chính là nguyên nhân vì sao có nhiều người suốt đời hao tâm tổn trí cũng không thể nào đạt đến được cảnh giới phá tranh.

Mã Tạp Tư căn bản là không thèm liếc mắt nhìn Cổ Diêu một cái, bởi vì trong mắt của hắn thì tên đạo tặc của tiêu dao môn này có chút khó bắt nhưng dù sao cũng chỉ là một con cá trạch mà thôi. Còn Clark thì hoàn toàn khác, đây là một con cá lớn với hàm răng bén nhọn, thậm chí có thể khiến cho người câu nó bị kéo xuống nước trở thành con mồi của nó.

Cũng may, con cá nguy hiểm này bây giờ đã bị kéo lên trên bờ rồi, có thể hình dung được như vậy là bởi vì hần đã bị vây khốn trong lĩnh vực của mình rồi, vừa nghĩ đến đó thì Mã Tạp Tư lộ ra mỉm cười đắc ý.

Việc còn lại chỉ là giết chết con cá này. Mã Tạp Tư có thể cảm giác được lần giăng câu này chính là kỷ niệm khó quên nhất trong đời của hần.

” Ha ha ha. Áo Dịch Tư, người đã bị nhốt trong Vi Phong Chi Hạ của ta rồi. Nơi này có ánh sáng ấm áp, không khí trong lành, hãy từ từ mà hưởng thụ đi, hưởng thụ một ngày hè khó quên trong đời của người đi!”

Hần đi đến trước mặt Clark, mà Clark thì vẫn không có động tác gì, Mã Tạp Tư thấy thế thì hưng phấn:” Áp dịch tư, sao người lại không nói gì đi? À, chút nữa là ta đã quên, ở bên trong Vi Phong Chi Hạ, người cũng không còn đủ sức để nói chuyện nữa? Thế nào, sao không kiêu ngạo tiếp đi? Xem ra người vẫn chưa thể tạo ra được lĩnh vực, lại còn dám lớn tiếng, Áo Dịch Tư, người đã làm cho ta quá thất vọng rồi.”

Clark vẫn không có nói chuyện, chỉ là nhìn chăm chăm vào Mã Tạp Tư, ánh mắt đầy vẻ thương xót, ánh mắt này có sức sát thương rất mạnh đối với Mã Tạp Tư, hần liền lập tức nổi giận, giận đến phát run cả người, hần tuyệt đối không thể nào chịu nổi ánh mắt này của Clark, từ trước đến nay hần vẫn luôn nhìn mình như thế.

” Không, tất cả đã thay đổi, bây giờ người bị khinh bỉ, xem thường phải là người, Áo Dịch Tư!” Mã Tạp Tư hầu như là đã phát điên:” Người định chọc giận ta để có thể nhanh chóng được giải thoát đúng không? Được rồi, ta sẽ giúp người đạt được nguyện vọng, bởi vì ta cũng không còn đủ kiên nhẫn để nhìn người nữa, cho dù chỉ là nửa giây, đi chết đi, Áo Dịch Tư, hãy biến mất khỏi thế giới này vĩnh viễn!”

Chiết phiến trong tay của Mã Tạp Tư run lên, thủ cấp của Clark bay lên trên cao, máu tươi phun ra xung quanh, trông giống như là một dòng suối.

Các kỵ sĩ của thánh điện nhìn thấy, đại ma đầu danh chấn thiên hạ, Clark, bị Mã Tạp Tư giết chết thì rất là cao hứng, nhìn thấy phong thần sử cường điên đại, thì trong sự tôn kính có chút sợ hãi.

Nhìn thấy Clark chết như thế thì Cổ Diêu cũng không biết là mình có cảm giác gì, vui mừng vì thâm thù đã được báo? Nhưng mà người báo thù không phải là mình, hơn nữa, Clark có vẻ như đã chết quá dễ dàng, phải biết rằng hần chính là đại ma đầu khiến cho hắc bạch lưỡng đạo đều sợ hãi!

Ánh mắt của La Thi Mị so với Cổ Diêu thì lại càng phức tạp hơn, có vẻ như rất cao hứng nhưng lại rất là bi thương, hai cảm giác cực đoan đó ở chung với nhau khiến cho không ai có thể biết được suy nghĩ chính thức của nàng.

Tâm tình của Mã Tạp Tư lúc này là rất rất tốt, hần thưởng thức máu của Clark đang tuôn như suối, hần có một cảm giác thoải mái nói không nên lời, thậm chí hần còn vươn môi để liếm một chút, rất là ngọt, dĩ nhiên rồi, bởi vì tâm tình của hần lúc này rất là tốt.

Bắt đầu từ hôm nay, hần đã tiêu diệt được kẻ thù lớn nhất trong đời, cái đinh trong mắt của hần, không cần phải tiếp tục sống dưới bóng ma trong lòng nữa, một buổi trưa hè không hề có ưu phiền, thật là tuyệt vời!

Đi đến trước thủ cấp của Clark, Mã Tạp Tư ngồi chồm hồm xuống, giọng nói của hần đầy vẻ châm chọc và giận dữ:” Áo Dịch Tư, không phải không ai bị được với người sao, không phải người cho rằng ta rất đáng thương sao? Tại sao lại chết ở trong tay của ta thế, tại sao lại trở thành một con trùng đáng thương thế, ha ha ha...”

Ngay cả người đã chết rồi mà Mã Tạp Tư cũng không buông tha, có thể thấy được Mã Tạp Tư rất căm ghét Clark, lúc này hần đột nhiên phát hiện ra được hai con mắt trên thủ cấp của Clark vẫn không nhắm lại mà vẫn nhìn mình chăm chăm, vẫn là thần sắc đầy sự thương xót, điều này khiến cho lửa giận trong lòng của Mã Tạp Tư vừa mới dịu xuống lại bùng phát, nghiến răng nói:” Áo Dịch Tư, tên đáng chết, cho dù là đã chết rồi mà vẫn khiến cho người ta phải chán ghét.”

Hần gơ chân lên muốn giẫm nát thủ cấp của Clark, La Thi Mị nhắm hai mắt lại không đành lòng nhìn.

Lúc này thì thủ cấp của Clark đột nhiên mở miệng nói:” Mã Tạp Tư, trò chơi này rất vui, phải không?”

232. Chương 11: Thế Giới Trò Chơi

Bây giờ phong thần sử mã tạp tư đang đối diện với tình cảnh đó, hấn hoảng sợ lui về phía sau hơn mười thước, nhìn thủ cấp của Clark, cho dù là hấn tài cao gan lớn nhưng trong lúc này cũng không thể nào tránh khỏi kinh hoàng, nói không ra lời.” Người, người...”

Cho dù là một siêu cấp cao thủ đi chăng nữa thì sau khi bị chặt đứt thủ cấp thì vẫn không thể nào sống được, ít ra thì trước giờ trên đại lục chưa từng có hiện tượng này. Trước đó chỉ có các vong linh pháp sư dùng vong linh thuật để khiến cho các thi thể đứng thẳng lên mà thôi, nhưng mà các thi thể đó phải còn thủ cấp, bởi vì cho dù là điều khiến thi thể thì cũng phải thông qua đại não để ra lệnh cho cơ thể, hơn nữa cho dù La Thi Mị không bị cấm chế thì với thực lực của nàng cũng không thể nào thi triển được vong linh thuật trong lĩnh vực của mã tạp tư.

Các kỵ sĩ của Thánh Điện không hèn mà cũng cảm thấy khó khăn khi hít thở, áp lực trong lòng đột ngột tăng lên không ngừng, chẳng lẽ tên ma đầu này có được thân thể bất tử, thật là đáng sợ!

Cổ Diêu và La Thi Mị cùng nhìn về phía thủ cấp của Clark, bởi vì tình huống này hoàn toàn vượt qua thường thức, không thể nào giải thích được.

Chuyện kinh khủng hơn xuất hiện, thân thể không đầu của Clark đứng dậy, bắt đầu di chuyển, đi đến bên thủ cấp, dùng hai tay nâng nó lên, rồi đặt lại lên cổ.

Đầu người, thứ này không phải nói gắn lại là gắn được, cho dù là thần cung cao minh nhất của đại lục cũng không thể nào làm được như thế, nhưng mà Clark lại ngồi xuống, đầu và cổ của hấn lại trở về bên nhau, một vết thương nhỏ cũng không thấy, Clark lại lắc lắc cổ thanh âm răng rắc của xương vang lên khiến cho ruột gan của các kỵ sĩ của Thánh Điện cảm thấy lạnh, nhất trí đưa ra một kết luận: đại ma đầu này không phải là người mà là quái vật, nhất định hấn là một con quái vật!

Nếu như không phải Thánh Điện có kỷ luật nghiêm minh thì bọn họ đã sớm bỏ lại một mình mã tạp tư mà đi về nơi xa rồi, có thể khiến cho kỵ sĩ của Thánh Điện không chiến mà tự vỡ, chỉ sợ trên đời này cũng chỉ có một mình tên quái vật Clark này thôi.

” Người, người ... Dị thường!” Hai hàm răng của mã tạp tư va chạm với nhau càn cạch khi nói ra những lời này, một long quyển phong lớn lại xuất hiện.” Người đã có thể phục chế lại được như cũ thì ta sẽ đánh cho người toàn thân nát bấy!”

Như hấn mong muốn, long quyển phong rơi xuống trên người của Clark. Thân hình của Clark bị bắn lên trên cao, vô số phong nhận cắt ngang qua thân thể hấn, xu thế không thua kém gì lăng trì cả, mã tạp tư không dừng lại ở đó, tiếp tục tạo ra một long quyển phong mới, hấn là chủ nhân của lĩnh vực, nắm giữ pháp tắc của lĩnh vực, tựa như cá trong nước, linh hoạt uyển chuyển, dễ dàng phát động kỹ năng.

Mặc dù Clark rất cường hãn, nhưng cũng không thể nào chịu nổi vô số long quyển phong đánh vào cơ thể mình như thế, sau khi gió ngừng thì trên bầu trời chỉ còn lại một làn mưa máu, còn có vô số các hạt thịt vụn rơi xuống nữa.

Mã tạp tư cười như điên.” Ha ha ha ha, áo dịch tư. Bị đánh cho thân thể tan nát như thế thì làm sao người hồi phục được đây, người nhất định sẽ bị chết, tên dị thường như người căn bản là không nên tồn tại trên đời này, ha ha ha ...”

Tiếng cười của mã tạp tư đột nhiên ngừng lại bởi vì hấn nhìn thấy đồng thịt vụn kia đột nhiên bay lên, rồi tập trung lại một chỗ, không lâu sau, một Clark lại được tái sinh. Không phải nói là hai người, hai Clark giống nhau như đúc, ngay cả ánh mắt thương xót nhìn vào mã tạp tư cũng giống nhau. Quả thật là giống như trong chuyện ngàn lẻ một đêm vậy. Sự việc kỳ đến nỗi Cổ Diêu cảm thấy mình như đang nằm mơ vậy.

” Không, không thể nào như thế được. Đây là giả, nhất định là ta đã hoa mắt!” Mã tạp tư đương nhiên là không thể nào tin được sự việc này. Hấn tự tay đánh chết Clark, đương nhiên đó không phải là phân thân

mà là một người sống sờ sờ, nhưng Clark lại hồi sinh trở lại, hắn cũng có thể cảm nhận được cảm giác đáng ghét, và hơi thở của Clark, điều này không phải là ảo ảnh.

Hắn lập tức múa quạt đánh về phía Clark, đánh cho bọn họ tan nát, các miếng thịt vụn sau đó lại tổ hợp trở lại, rồi lại bị giết, rồi hồi sinh, rồi bị giết, mã tạp tư hoàn toàn điên cuồng, hắn tựa như là một huyết sát nhân ma, không ngừng quơ chiết phiến trong tay, đem từng Clark đánh thành bột phấn, đánh cho đến khi sức cùng lực kiệt, nhưng sau đó hắn tuyệt vọng phát hiện ra rằng, Clark vẫn không bị tiêu diệt, ngược lại càng ngày càng nhiều. Một thành hai, hai thành bốn, bây giờ xung quanh của hắn toàn là khuôn mặt xấu xí của tên nhân yêu kia, và ánh mắt của bọn chúng đều nhìn về phía hắn một cách thương xót.

Mã tạp tư trở nên tê liệt, không phải là hắn mất đi sức lực, mà là mất đi lòng tin, nỗi lo lắng trong lòng của hắn không những không bị xóa đi mà ngược lại còn bao phủ cả nội tâm của hắn, mã tạp tư đã không xong rồi.

” Mã Tạp tư, ngươi còn không hiểu sao? Nơi này là Thế Giới Trò Chơi của ta, mà ta, chính là đại quỷ trong trò chơi, là chúa tể, không thể nào bị tiêu diệt, hé hé hé hé!” Hàng ngàn Clark đồng thời mở miệng, thanh âm từ bốn phương tám hướng truyền vào tai của Clark, hắn bịt chặt hai tai, cố gắng vịn vịn thân thể một cách khổ sở.

Cổ Diêu lập tức hiểu rõ bí mật về sự bất tử của Clark, thật sự hắn cũng không phải là bất tử, mà là hắn đang ở trong lĩnh vực, Thế Giới Trò Chơi chắc là tên lĩnh vực của Clark, vì thế hắn mới có thể chết đi sống lại nhiều lần, dù bị đánh cho tan xương nát thịt cũng không ngoại lệ, ở bên trong lĩnh vực thì pháp tắc hoàn toàn khác, tất cả những gì nhìn thấy được và cảm thụ được so với thế giới thật thì hoàn toàn khác nhau về bản chất.

” Được rồi, vui đùa đủ rồi, đã đến lúc phải kết thúc rồi.” Clark tự nói với mình, đột nhiên hắn cảm thấy điều gì đó, nhúu mào, quay sang nhìn Cổ Diêu:” Tiểu tử, ngoan ngoãn đứng đó, đừng có vọng động, he he!”

Rồi sắc mặt của hắn đột nhiên xuất hiện một chút kinh ngạc:” Mấy năm không gặp, không ngờ ngươi đã gần tiến đến cảnh giới phá tranh, thật là không đơn giản, Thiên Ma Quyết quả nhiên là thần kỳ!”

Không xong, thật sự bị hắn nhận ra rồi, Cổ Diêu âm thầm kêu khổ.

Trước mắt hắn hoa lên, vô số Clark biến mất, chỉ còn lại một đứng ở trước mặt Cổ Diêu, khung cảnh cũng dần dần biến đổi, trở lại khung cảnh hoang dã.

Hiện trường chỉ còn lại có bốn người Clark, Cổ Diêu, La Thi Mị cùng với Mã Tạp tư, các kỵ sĩ của Thánh Điện đã biến mất, nhưng mà khắp nơi này đều là xương nát thịt vụn, xem ra thì không giống như là Clark ra tay mà là do bạo phong của mã tạp tư. Mã tạp tư ở trong lĩnh vực của mình giết chết không phải là cái đinh trong mắt Clark, mà là thuộc hạ của mình.

Mã tạp tư ngậy người ra đó, nhìn vào hai tay của mình mà phát run, hắn không thể tin được, chính tay hắn đã giết chết toàn bộ thủ hạ của hắn.

Cổ Diêu cũng vô cùng khiếp sợ, “Thế Giới Trò Chơi” Của Clark còn có thể mượn đao giết người, thật là kinh khủng, huyết ma đoán không sai, Clark không chỉ nắm giữ được lĩnh vực mà còn là lĩnh vực cực kỳ cường đại, một lĩnh vực cường giả của Thánh Điện cũng không làm gì được hắn.

” Ha ha ha, ta rốt cục cũng đã giết chết được áo địch tư, từ nay về sau, không còn ai có thể cười trên đầu của ta nữa.” Mã tạp tư đột nhiên bật dậy, lao về phía xa. Hắn lao đi như điên, tiếng cười vẫn còn vọng lại.

Đường đường Thánh Điện phong thần sử, mà bây giờ lại trở nên điên dại.

Clark căn bản là không để ý tới Mã Tạp tư, cái tên kia căn bản không xứng đáng để hắn liếc mắt nhìn, hắn vỗ vỗ lên vai của Cổ Diêu:” He he, ta nói này, đừng giở trò gì ở trước mặt của ta.”

Thiên ma khí mà Cổ Diêu vừa tập trung được lập tức tán đi. Sắc mặt của Clark không hề có chút nào thay đổi:” Tiểu tử, ngươi muốn tự đi hay là để ta trói ngươi mang đi đây?”

Tình huống lúc này cực kỳ bất lợi, nếu như Clark thật sự phong ấn lực lượng của mình lại thì coi như xong. Kẻ thù ở ngay trước mặt nhưng mà Cổ Diêu hiểu được thực lực của mình và hắn có chênh lệch quá lớn. Lập

tức đưa ra quyết định, trước tiên cần bảo giữ lại cái mạng nhỏ trước đã, rừng xanh còn đó, sợ gì không có củi đốt.

Vì thế hắn đành cười khan nói:” Không cần làm phiền người, ta tự mình đi được.”

Clark cười nói:” He he, tiểu tử, không tệ, thức thời vì tuần kiệt, tốt hơn nhiều so với sáu năm trước. Người bây giờ đã trưởng thành rất nhiều, không giống như tên mã tạp tư kia, không hề tiến bộ gì cả! Được rồi, đi theo ta!”

Nói xong Khắc Lạp Khắc liền bay lên, hướng xa xa bay đi.

Cổ Diêu ngẩn người một chút:”Đi nơi nào?”

Khắc Lạp Khắc cũng không quay đầu lại nói:”Đi nơi nào cũng được, trước hết cần rời khỏi nơi đây. Thánh Điện bố trí không ít phục quân xung quanh thánh vực. Muốn thanh trừ nghịch thiên giáo, người cũng rất là may mắn. Trong đó Mã Tạp tư đại lĩnh, chỉ là một nhóm có thực lực yếu nhất. Những người khác chắc đã nghe nói về chuyện bên này, đang dùng tốc độ cao nhất chạy tới, nếu như người muốn bị Thánh Điện đuổi bắt trở về và bị phán quyết định, thì tiếp tục ở tại chỗ này đi.”

Cổ Diêu nghe vậy cả kinh, thực lực của Mã Tạp tư Cổ Diêu đã tự mình chứng kiến, mặc dù hắn bị Khắc Lạp Khắc làm cho đến nỗi phát điên, nhưng nếu chống lại chính là chính mình thì đã sớm bị hắn giết chết, nhưng mà phong thần sử này chỉ là người yếu nhất trong số phục quân của thánh điện, Thánh Điện tổng thể thực lực quá mạnh, quả thực làm cho người ta sợ hãi.

Cổ Diêu cũng sử dụng quỷ bước đuổi theo, đương nhiên hắn trong lòng vẫn đang tính mưu, hy vọng tại trên đường tìm được cơ hội đào tẩu.

Clark đi phía trước thì lại có vẻ rất yên tâm, hắn trông giống như là dám chắc Cổ Diêu không dám lên đi.

Cổ Diêu thấy thế thì lại càng cẩn thận, không dám tùy tiện hành động, âm thầm thử một chút, đầu khí có thể vận chuyển tự do, nhưng khi muốn tập trung nhiều đầu khí lại thì lập tức sẽ bị một lực lượng lạ quấy rối, khiến cho lực vừa tập trung liền tán đi, hoàn toàn phí công.

Không thể tập trung đầu khí, cũng không thể nào sử dụng được thiên ma độn, Cổ Diêu biết, nhất định là Clark đã động tay động chân trên người của hắn, thật là đau đầu, nhưng mà lúc này hắn hoàn toàn không có lựa chọn nào khác, chỉ có thể ngoan ngoãn đi theo Clark mà thôi, nếu không tên mà đầu này nhất định sẽ giết chết hắn.

Trốn không thoát, cũng không phải Clark địa đối thủ, bây giờ chỉ có thể lo lắng như thế nào ứng phó hắn thôi.

Clark khẳng định là chí tại Thiên Ma Quyết, vấn đề là, sau khi Thiên Ma Quyết tới tay, hắn có thể hay không diệt khẩu đây?

Với tác phong làm việc của tên nhân yêu này thì điều đó hoàn toàn có khả năng xảy ra, thẩm án của đoàn người Hàn đại hộ chính là minh chứng.

Cho nên, nhất định không thể giao ra Thiên Ma Quyết cho hắn được, khi cần có thể dùng nó để bảo vệ tính mạng.

Cũng may là đã để Thiên Ma Quyết trong Tiêu Dao Giới đã ẩn hình. Clark có lực soát cũng không thể nào tìm ra được, nghĩ đến đó thì Cổ Diêu cũng cảm thấy an tâm một chút, ít nhất là vẫn còn có vốn để đàm phán với Clark.

Nhưng mà, muốn thoát thân, thì đó lại là một vấn đề lớn.

Đi theo phía sau Clark, Cổ Diêu khổ não suy nghĩ, không biết đã qua bao lâu, nhiệt độ trở nên lạnh dần, đưa mắt nhìn lên thì hắn đã đi đến một ngọn núi cao hoang vu, xung quanh mây mù lượn lờ bay đến bên cạnh, khiến cho quần áo cũng ướt, vì thế mới có cảm giác lạnh.

Ngọn núi này cực kỳ cao và dốc, giống như là một cây đao vậy, vượt cũng khó trèo, không thấy một bóng người, nhìn xuống xung quanh, các cánh rừng hoang dã đã thành những khu vực riêng biệt, thanh trọc rõ ràng.

Nhìn lại xung quanh, có bốn tòa núi cao sừng sững, song song với nhau, nhưng đều bắt nguồn từ một dãy núi, từ xa nhìn lại thì rất giống với một bàn tay.

Cổ Diêu ở tại thánh vực mấy năm, đối với mấy trăm dặm quanh thánh vực rất quen thuộc, lập tức biết được nơi này - Ngũ Chỉ Phong.

Nơi này cách thánh vực khoảng hơn hai trăm dặm, vì có hình dáng giống như bàn tay cho nên mới có tên gọi như thế này, xung quanh cũng không có thôn xóm, ít người lui tới, và cũng là một trong những nơi thực tập của thần thánh học viện.

Clark đi thẳng lên đến đỉnh núi rồi mới dừng lại, xem ra nơi này là đích của hắn, dãy núi Ngũ Chỉ Phong, phía trước chính là bầu trời, muốn đi đến các đỉnh khác của ngũ chỉ phong, với tình trạng không thể duy trì đầu khí liên tục hiện nay của Cổ Diêu thì không thể nào làm được.

Cổ Diêu đã quyết định chủ ý, Thiên Ma Quyết không thể giao cho Clark, ít nhất thì có thể dùng để trao đổi cái mạng nhỏ của mình, hắn ho khan một tiếng, vừa định đưa ra điều kiện thì Clark đã trước hắn một bước, nhưng mà đề tài của Clark lại hoàn toàn không liên quan gì đến Thiên Ma Quyết, mà là chỉ vào La Thi Mị trong lòng của Cổ Diêu, thong thả nói:” Giao nàng cho ta!”

” Hả?” Cổ Diêu nghe được câu này còn kinh hãi hơn cả việc hắn đòi Thiên Ma Quyết, từ lúc Clark xuất hiện thì hắn đã đoán ra Clark và La Thi Mị có quan hệ không tầm thường, lần này cũng như là chứng minh suy đoán của hắn.

Nghe được Clark nói, Cổ Diêu nhú mày lại, đem La Thi Mị ôm chặt hơn nữa, sợ bị Clark cướp đi, hít sâu một hơi Cổ Diêu nói:”Không, ta cự tuyệt!”

”Cự tuyệt? ngươi có cự tuyệt địa năng lực sao? he he.” Clark âm hiểm cười và đi tới, Cổ Diêu một mực thối lui, cho đến bên cạnh vách núi, nếu như té xuống mà nói, hắn hôm nay chỉ có thể miễn cưỡng thi triển khinh công, nhưng không cách nào sinh ra trạng thái bộc phát lực, có thể sẽ tan xương nát thịt.

Sắc mặt của Clark vẫn không có chút nào thay đổi:” Mau giao nàng cho ta, nếu không - Chết!”

Cổ Diêu cũng kiên định nói:” Muốn thương tổn đến Thi Mị Tỷ thì trước tiên bước qua xác ta đã, Clark, ngươi cũng không thể nào chiếm được Thiên Ma Quyết!”

La Thi Mị nghe vậy cực kỳ cảm động, bởi vì đã lâu lắm rồi chưa từng có ai quan tâm với nàng như thế thế, hơn hai mươi năm trước đã từng có hai người như thế, nhưng một người trong số đó đã chết, còn người lại thì trở nên lãnh khốc, tàn nhẫn, vô tình, hắn thậm chí có thể vì quyền lợi mà dùng cả người thân của mình để trở thành bàn đạp cho hắn đi lên.

Clark nghe thế thì lộ ra ánh mắt cổ quái, im lặng một lúc lâu rồi hắn cười nói:” Ta nghĩ ta phải rất là vui mừng, thật không ngờ còn có người cam tâm tình nguyện dùng tính mạng để quan tâm và chiếu cố cho con gái của ta, La Thi Mị.”

Nghe được những lời này Cổ Diêu cảm giác như đang nằm trong mộng.

Thi Mị Tỷ là con gái của Clark?

233. Chương 12: Thí Thê

Cổ Diêu nghe thế thì có cảm giác rất là kỳ quái, có thể nói là trùng hợp, thật là không thể tưởng tượng nổi, hoặc có thể nói là thế giới này quá nhỏ bé, phụ thân của Thi Mị tỷ chính là tên đại ma đầu nổi danh khắp đại lục, Clark, và cũng chính là người đã giết chết Dương đại ca và phụ thân của Đan Đan.

Hèn gì lúc vừa xuất hiện thì tên ma đầu lãnh huyết này lại nhìn La Thi Mị với ánh mắt rất là hiền hòa, giống như là một người cha hiền lành.

Nhưng mà, nghe khẩu khí của Thi Mị tử thì xem ra hận Clark thấu xương, cuối cùng là giữa hai người đã xảy ra chuyện gì?

Mặc kệ thế nào, an nguy của Thi Mị tử đã không cần phải lo lắng nữa rồi, hùm dữ không ăn thịt con, cho dù Clark ác độc cỡ nào đi chăng nữa thì hắn cũng không sát hại nữ nhi của mình.

Clark lạnh nhạt cười nói:” Con gái, không cần biết con hận ta thế nào, nhưng sự thật là sự thật, không thể nào thay đổi được, đến đây nào tiểu tử, giao nàng cho ta.”

Cổ Diêu nghe thế thì thoáng do dự, Clark là phụ thân của Thi Mị tử, nhưng mà Thi Mị tử thì lại hoàn toàn không chấp hận hắn, phải làm thế nào đây?

Đành phải xem ý của đương sự thế nào thôi, vì thế Cổ Diêu cúi đầu nhìn xuống La Thi Mị.

” Ta cùng với người kia đã định rõ quan hệ, hiện tại đã không có liên quan gì nhau rồi!” La Thi Mị lạnh lùng biểu lộ lập trường của chính mình.

Clark không có phản ứng gì, quay sang nhìn Cổ Diêu:” Tiểu tử, ngươi hẳn biết, trên người nàng có một cấm chế rất lợi hại, với năng lực của ngươi thì không thể nào khai giải được, loại cấm chế này để càng lâu thì càng gây tổn thương nhiều đến cơ thể người. Dần dần huyết mạch rối loạn, mất khống chế. Nếu như không được khai giải kịp thời, nhẹ thì tán công, nặng thì bỏ mạng. Ngươi muốn nhìn nàng chết thảm hay là được ta hỗ trợ?”

” Ấc, vấn đề này...” Cổ Diêu lại cảm thấy đau đầu. Clark nói cũng không phải là xàm ngôn. Quả thật đúng như thế, lúc trước hắn đã thử rất nhiều cách nhưng lại không có tác dụng gì, nghĩ đến đây thì hắn bắt đầu dao động.

La Thi Mị cười lạnh nói:” Giả vờ tốt bụng, cho dù có chết thì ta cũng không cần sự thương hại của ngươi!”

“Được rồi. Cho dù con không thừa nhận ta là phụ thân cũng không sao.” Clark cười nói:”Nhưng thi mị. Con không phải vẫn luôn muốn giết ta để báo thù cho mẫu thân sao? Nếu thế thì ít nhất, hiện tại con vẫn phải sống vì vẫn chưa báo được thù.”

Mẫu thân của Thi Mị tử, không phải là thê tử của Clark sao? Từ những gì mà hắn nói ra thì có thể đoán được là hắn đã giết chết vợ của mình. Cổ Diêu hoảng sợ, tên ma đầu này thật là dị thường, tâm lý hoàn toàn không bình thường.

La Thi Mị im lặng, bởi vì Clark đã nói trúng nhược điểm của nàng.

Cổ Diêu thấy thế biết La Thi Mị đã dao động, suy nghĩ một chút, bất kể thế nào đi chăng nữa thì cũng không thể nào nghi ngờ thực lực của Clark. Hơn nữa nếu như hắn muốn hại hai người thì đó là một việc quá đơn giản, không cần phải phí sức thế này. Nghĩ thế hắn liền đưa La Thi Mị đến trước.

” Tốt, phải thế chứ.” Lòng bàn tay của Clark phát ra một đợt tia sáng, hình lập phương do đấu khí tạo thành. Cơ, Rô, Bích, các đồ án liên tục bay vào trong cơ thể của la ti mị, kéo dài khoảng vài phút, Clark thu đấu khí lại:” Tốt rồi, chỉ cần nghĩ ...”

Hắn vẫn chưa dứt lời thì khuôn mặt của La Thi Mị đã đặng đặng sát khí, vong linh chi tức tạt thổ. Bắn thẳng vào trái tim của Clark:” Nếu thế thì ngươi đi chết đi!”

Clark nhẹ nhàng rút ra một lá bài, ngăn cản công kích của La Thi Mị, cũng không có tức giận, chỉ nhẹ nhàng bay về sau một chút:” Chắc con cũng rõ, với thực lực hiện nay của con thì không thể nào giết chết ta được, mau trở về tu luyện thêm đi! Còn nữa, cấm chế vừa mới được giải khai, tốt nhất là không nên sử dụng đấu khí, nếu không sẽ có tác dụng phụ, đến lúc đó thì con muốn vượt qua được ta càng khó khăn hơn!”

La Thi Mị hừ một tiếng, nhưng cũng không có công kích tiếp, Clark nói không sai, cố gắng thúc giục vong linh đấu khí khiến cho nàng cảm thấy mệt mỏi, hai chân không vững. Cho dù là lúc nàng ở trạng thái tốt nhất thì cũng không thể nào giết chết được Clark huống hồ chỉ là bây giờ.

Nhìn chằm chằm Clark hai tròng mắt của nàng đầy lửa giận và căm thù, và còn có một chút bi ai, một người từng là phụ thân của nàng, bây giờ lại biến thành một tên bất nam bất nữ, một đại ma đầu người

không ra người ma không ra ma.

Nhân Yêu Clark đỉnh đỉnh đại danh, nàng đương nhiên là cũng có nghe nói qua, nhưng mà nàng không biết tên đại ma đầu hỉ nộ vô thường, cái tên mà khiến cho ai nghe cũng biến sắc kia chính là áo địch tư trước kia, nếu như không phải nàng tận mắt chứng kiến thì nàng vĩnh viễn cũng sẽ không tin. Bất kể là thanh âm, dung mạo, trang sức, thân phận hoàn toàn thay đổi, quả thực là giống như hai người hoàn toàn khác nhau. Nhưng La Thi Mị vẫn nhận ra được, bởi vì dù sao đó cũng chính là phụ thân của nàng, vĩnh viễn nàng không thể nào quên được.

Ngực nàng phập phồng không ngừng, La Thi Mị cố gắng đè nén tâm tình của mình xuống:” Áo địch tư, ta muốn hỏi ngươi một việc!”

Clark nói:” Nói đi.”

” Ngươi vì lấy lòng Thánh Điện, đạt được quyền lực và sức mạnh, không tiếc việc giết chết mẫu thân của ta, vậy tại sao ngươi lại phản bội lại Thánh Điện?”

Nhắc đến chuyện này thì trong mắt của Clark hiện lên một nỗi buồn bã, thống khổ, và có chút gì đó xa xăm, mờ mịt, hẩn thở dài, thì thào:” Con sẽ không hiểu được đâu.”

” Nhưng ta nhất định phải biết!” La Thi Mị nghiêng răng nói.

Clark khôi phục bình tĩnh lại:” Được rồi, nếu như con muốn biết đáp án thì ta sẽ nói, là vì ta thích làm như thế, giết chết mẫu thân của con, gia nhập Thánh Điện rồi phản bội lại Thánh Điện, tất cả chỉ là một trò chơi mà thôi, trong thế giới của ta, tất cả đều chỉ là trò chơi!”

Thân hình của La Thi Mị phát run:” Thế sao? Kể cả mẫu thân và cả ta cũng chỉ là một phần trong trò chơi của ngươi sao?”

“Không sai!”

Lời nói như chém đinh chặt sắt của Clark khiến cho trái tim của La Thi Mị hoàn toàn giá băng, nàng lớn tiếng nói:” Nếu vậy, tại sao lúc đầu ngươi không giết luôn cả ta?”

” Đây cũng là một phần trong trò chơi,” Clark nhún vai nói:” Mẫu thân bị phụ thân giết, đứa con duy nhất sẽ vì báo thù cho mẫu thân là xem như đó là mục tiêu của đời mình, con không cảm thấy điều này rất thú vị sao?”

Ngay cả Cổ Diêu nghe được những lời này cũng cảm giác được tên này điên hết cỡ rồi, hẩn thậm chí còn hoài nghi hôm nay Clark ra tay cứu La Thi Mị cũng không phải là vì thân tình gì, mà là để cho trò chơi càng thêm thú vị mà thôi, bởi vì nếu như tiểu hài tử kia chết sớm thì trò chơi cũng sẽ mất đi một phần thú vị.

Cuối cùng là thằng điên nào mới có thể nghĩ ra được cái ý nghĩ này chứ, dùng tình cảm thân tình để làm một phần trong trò chơi, làm cho con gái của mình thống khổ cả đời, tâm lý của hẩn đã đạt đến một ‘cảnh giới’ không tưởng tượng nổi!

thân thể mềm mại của La Thi Mị run lên, nàng đứng không vững, dường như muốn ngã, nàng hận Clark đến cực điểm. Thật sự thì nàng vẫn còn ôm một tia hy vọng, hy vọng phụ thân hiền lành thân thiết kia không có tan biến, nàng chờ đợi hơn mười năm, hy vọng Clark có thể cho nàng một lời giải thích hài lòng, nhưng mà thứ mà nàng nhận được lại là một câu nói tuyệt tình tuyệt nghĩa, đâm sâu vào trái tim của nàng, vô cùng tàn nhẫn.

Cổ Diêu liền tiến tới đỡ lấy nàng:” Thi Mị tỷ, sao thế?” Cổ Diêu dò xét, phát hiện ra không phải là đầu khí bị mất không chế, mà chỉ là do bị đả kích quá mức nên mới thế, hẩn thở phào nhẹ nhõm.

Clark lại nói:” Tiểu tử, nghe này. Xem như ngươi may mắn, thiên ma quyết bây giờ đối với ta đã vô dụng, trừ phi ta phế bỏ hết vũ kỹ của mình, nếu như thế thì ta cần phải có quyết tâm rất lớn. Ngươi, cũng là một bộ phận trong trò chơi của ta, không phải ngươi đã từng nói qua với ta là chỉ cần ngươi còn sống thì nhất định sẽ có một ngày tự tay giết chết ta sao? Ta chờ. Ta sẽ đợi đến ngày đó, ta sẽ đợi ngươi và con gái của ta, ha ha, nhưng ta nhắc lại cho ngươi nhớ lần nữa, ta là đại quỷ trong trò chơi này, là chúa tể, không ai có

thể địch lại. Nhìn người mang theo mối hận cần phải phục thù, nhưng cuối cùng chỉ có thể tan biến vĩnh viễn, quả thật là một thú vui của đời người mà, ta càng ngày càng mong đợi điều này rồi, ha ha ha.”

Tiếng cười âm hiểm vang vọng khắp ngũ chỉ phong, bóng dáng của Clark cũng biến mất, đến vô ảnh đi vô tung, nhớ năm đó, Clark khổ công tìm kiếm Hàn đại hộ hai mươi năm, cũng chỉ vì thiên ma quyết. Cho dù bây giờ hắn đã không cần nữa nhưng cũng có thể giết người để cho hả giận. Nhưng không ngờ hắn lại dễ dàng bỏ qua cho mình như thế.

Chẳng lẽ đúng như hắn nói, giữ mạng của mình lại chỉ là để cho trò chơi thêm thú vị? Quả đúng là một tên điên!

Cũng may, cái mạng nhỏ vẫn còn, Clark rời đi, áp lực cũng biến mất, lúc này Cổ Diêu phát hiện ra trước ngực của mình có cảm giác ướt ướt, cúi đầu nhìn lại, chỉ thấy La Thi Mị cắn môi dưới, lệ châu trong suốt cuộn cuộn lăn xuống dọc theo khuôn mặt xinh xắn, làm ướt vạt áo hắn.

Cổ Diêu thấy thế trong lòng cảm thấy đau đớn, tâm tình của La Thi Mị, hắn luôn cảm nhận được, Cổ Diêu có thể hiểu rõ được nỗi đau thấu tận tâm can này của La Thi Mị. Mẫu thân bị giết, mà hung thủ lại chính là phụ thân, hơn nữa đối với phụ thân thì việc này chỉ là một trò chơi mà thôi.

Mà lúc đó cô gái cũng chỉ mới có sáu tuổi mà thôi, tâm hồn bé bỏng của nàng không thể nào thừa nhận được điều đó, giết chết phụ thân của mình trở thành mục tiêu của đời nàng, vì thế ương ngạnh mà sinh tồn. So với La Thi Mị thì Cổ Diêu có cảm giác là mình hạnh phúc hơn nhiều, mặc dù lúc nhỏ hắn đã mồ côi cha mẹ nhưng dù sao thì bọn họ vẫn yêu nhau, bị kịch người thân tương tàn không có phát sinh.

Hèn gì nàng lại lãnh mạc như thế, cự tuyệt quan hệ với người khác, trên đời này, ngay cả cha ruột của mình mà còn không thể tin tưởng được thì còn có thể tin tưởng vào ai đây?

Thở dài, Cổ Diêu ân cần nói: “Thi Mị tỷ, nếu như có thể nói thì cứ nói ra đi, có một số việc, cứ chôn giấu trong tận đáy lòng chỉ làm cho người ta thống khổ hơn mà thôi, tỷ có thể nói ra hết đi, đệ sẽ chia sẻ cùng tỷ!”

Nước mắt của La Thi Mị đã ngừng tuôn, một lúc lâu sau nàng mới nói: “Áo địch tư, hắn quả thật là phụ thân của ta, nhưng đó đã là chuyện đã lâu ...”

Từ trong lời nói của La Thi Mị, Cổ Diêu nghe được một câu chuyện xưa.

Mười tám năm trước, trên đại lục có một đôi uyên ương, điều này cũng là bình thường, trên đại lục lúc nào chả có các cặp nam nữ yêu đương nhau chứ, nhưng điểm không bình thường ở đây chính là, người nam là một cao thủ trong lớp thanh niên, còn nữ lại là một vong linh pháp sư khiến cho người ta phải e ngại.

Mặc kệ sự cấm kỵ về nghề nghiệp, tình yêu của họ chẳng bị ảnh hưởng bởi sự quý tiện tôn ti hoặc dị đoan, thân phận không ảnh hưởng gì đến sự kết hợp của họ, bọn họ rời xa ánh mắt của thế nhân trở thành một đôi vợ chồng. Không lâu sau, kết tinh của họ ra đời, là một bé gái, gia đình họ sống vô cùng êm đềm, vợ chồng tương kính, toàn tâm toàn ý che chở cho cô gái bé nhỏ kia. Cô gái rất may mắn, bởi vì nàng có được sự yêu thương của cha mẹ, sống cuộc sống vui sướng, không lo không sầu.

Câu chuyện đến đây thì có vẻ vẫn bình thường, nhưng đến khi cô gái được sáu tuổi, cuộc đời của nàng thay đổi, thế giới tươi đẹp của nàng biến mất, nàng chìm sâu xuống địa ngục.

Đó là một đêm mưa gió, cô gái giật mình từ trong giấc mộng tỉnh lại. Nàng nhìn thấy một hình ảnh còn đáng sợ hơn trong ác mộng gấp trăm lần. Mẫu thân nàng đang nằm trên mặt đất, máu tươi đầy mình, hai mắt nàng mở to, mang theo một vẻ mờ mịt. Còn phụ thân, một người luôn hiền lành thì lại giống như ác ma đứng ở trước mặt của nàng, mặt, tay quần áo đều dính đầy vết máu, vẻ mặt mang đầy sát khí, nhìn chăm chăm vào mình, khuôn mặt anh tuần ngày thường được thay thế bởi các nếp nhăn dữ tợn, vô cùng đáng sợ.

Lúc đó cô gái vô cùng sợ hãi, nỗi sợ vượt qua nỗi đau thương, nàng chạy ra ngoài, chạy đi như điên, trong cơn mưa bão, nàng trốn thoát được, đến được một nơi mà phụ thân nàng không thể tìm được.

Sau khi hừng đông, thu hết dũng khí cô gái trở về, không thấy phụ thân, cũng không thấy thi thể của mẫu thân, nhưng vết máu thì vẫn còn, mặc dù lúc đó cô bé mới hơn năm tuổi, nhưng lúc đó đã hiểu chuyện,

trong lòng biết, mẫu thân đã gặp nạn, sau khi khóc lóc một hồi thì nàng thu thập di vật của mẫu thân, trong đó có cả bút ký và bí tịch về vong linh pháp sư, rồi đi vĩnh viễn.

Dần dần, cô gái nghe được tin tức của phụ thân, hẩn mang theo thi thể của mẫu thân đi đến Thánh Điện, lúc ấy mẫu thân nàng là một thành viên trong danh sách cần phải diệt trừ của Thánh Điện, chỉ là vẫn chưa bị bắt mà thôi. Phụ thân của cô gái nhận được phần thưởng của Thánh Điện, sau đó gia nhập vào mà bất vô âm tín đến giờ.

Sau khi biết được mọi chuyện thì cô gái lạnh lợi hoạt bát kia đã biến mất, mà chỉ còn lại một vong linh pháp sư, lạnh lùng, cô tịch, không tin tưởng vào bất kỳ kẻ nào khác, nàng căm hận phụ thân, căm hận Thánh Điện, vì thế mới gia nhập nghịch thiên giáo.

Vì có thể giải khai khốn hoặc trong lòng mà nàng luôn tìm cách để trở nên mạnh mẽ, cho dù là có tu luyện vong linh thuật trong bí tịch của mẫu thân, lợi dụng lực lượng của người chết cũng không tiếc.

Hôm nay nàng rốt cục gặp lại được phụ thân, nhưng khúc mắc vẫn không có giải khai, câu nói ” Chỉ là trò chơi ” của Clark làm nàng trái tim nàng tan nát. Đáp án này, quá sức tàn nhẫn.

Là cái gì đã tạo nên một kẻ điên cuồng như Clark? Có lẽ không ai có thể biết được.

Câu chuyện này nghe có vẻ hoang đường, hành vi của Clark không thể nào giải thích được, nhưng mà sự thật là như thế, và đó cũng không phải là giấc mộng, có thể nói, đó là một bị kịch trên đại lục, ngoại trừ cảm thán ra thì không còn cách nào khác.

Trong đám mây mù của Ngũ Chỉ Phong hiện ra một đôi mắt, trong đôi mắt này mang theo một vẻ đau thương.

Con gái của ta, thù hận chính là động lực, có lẽ đây là thứ duy nhất mà phụ thân có thể cho con!

234. Chương 13: Nữ Vi Duyệt Kỷ Giả Dung

Nữ Vi Duyệt Kỷ Giả Dung : Người con gái làm đẹp vì người mình yêu.

=====

Ở một nơi hoang dã cách thánh vực khoảng mười dặm về phía đông, là nơi lúc trước Clark và Mã Tật Tư đại chiến, có một nhóm người đến.

Dẫn đầu là một trung niên mặc trường bào màu lam, nhìn thấy trên mặt đất máu thịt lẫn lộn, hẩn thoáng nhăn mặt.

Một thánh tế ti đứng bên cạnh chần chừ nói:” Giáo chủ đại nhận, đây giống như là do mã tật tư đại nhân gây ra!”

“Quả thật là bạo phong tuyệt sát của Mã Tật Tư!” Người áo lam kết luận.

Thánh tế ti hiển nhiên rất tin Người áo lam, không hề nghi ngờ, kinh hô:” Sao, sao lại có thể thế được, Mã Tật tư đại nhân tao nhã, hơn nữa rất quý thuộc hạ.”

Người áo lam gật đầu nói:” Đúng vậy, nhưng mà nếu như gặp được một người thì tính tình của hẩn có thể biến đổi rất lớn.”

Thánh tế ti kinh ngạc nói:”Là Ai?”

“Áo Địch Tư!”

Nghe được tên này, thánh tế ti thoáng cái trầm mặc, đây là sỉ nhục mà thánh điện không muốn nhắc tới, một chuẩn thần sử phản bội lại thánh điện.

” Áo Dịch Tư sau khi phản bội lại thánh điện thì vẫn luôn né tránh, không có va chạm với chúng ta, sao lần này lại như thế?”

Người áo lam lắc đầu nói:” Vấn đề này ta cũng không rõ lắm. Trước tiên tìm được mã tập tư rồi hãy nói. Lệnh cho các đôi ngũ khác lập tức tìm kiếm. Gặp được bất kỳ nhân vật khả nghi nào cũng phải nghiêm ngặt vận hỏi!”

“Vâng!”

Lúc người áo lam phát ra lệnh lục soát thì Cổ Diêu và La Thi Mị cũng rời khỏi ngũ chỉ phong hướng về phía rời xa thánh vực mà đi.

Sức lực của La Thi Mị vẫn chưa hoàn toàn khôi phục, hơn nữa tâm tình của nàng hiện nay vô cùng bất ổn. Cổ Diêu không yên lòng. Vì thế đưa nàng cùng đi, để tránh xảy ra chuyện. Mặc dù hắn không biết mục tiêu của La Thi Mị là đi đâu.

Ngày đó sau khi đoạn tuyệt tình phụ tử với clark thì La Thi Mị tự phong bế bản thân lại. Trên đường đi luôn im lặng không nói lời nào. Cổ Diêu cũng hiểu rõ tâm tình hiện nay của nàng cho nên không có quấy rầy. Có đôi khi, cho người khác một không gian yên tĩnh còn tốt hơn là an ủi. Thời gian là phương thuốc tốt nhất, nó có thể chữa trị tất cả các vết thương.

Như vậy qua được hai ngày. Điều khiến Cổ Diêu vui mừng chính là nàng đã dần dần khôi phục tốt hơn, không bị suy giảm vì tâm tình không tốt. Vong linh khí âm lãnh ngày càng rõ ràng. Điều này chứng tỏ dấu khí của nàng đã khôi phục lại, có thể thu phát tự nhiên rồi.

Lúc này đang lúc hoàng hôn, hai người cũng đến một thị trấn nhỏ tên là phá lang, mặc dù nơi này cũng có tông giáo tài phán sở nhưng mà quy mô cũng nhỏ. Đã thoát khỏi phạm vi bao phủ của thánh điện.

“Thi Mị Tỷ. Phía trước không xa chính là pha lang, nếu như vẫn tiếp tục đi về phía tây thì tốt nhất nên nghỉ lại ở nơi này, vì đoạn đường rất dài sau đó không có thành thị nào khác.”

Căn cứ vào tính cách của La Thi Mị, nghề nghiệp của nàng thì nàng luôn không muốn tiếp xúc với người khác, dưới tình huống bình thường thì tốt nhất là lựa đường hoang dã mà đi, nhưng mà Cổ Diêu thấy La Thi Mị cũng không có vội vã, thông thả mà đi nên mới nói thế.

Nàng liếc nhìn Cổ Diêu một cái rồi không thể không mở miệng nói:” Chúng ta vào thành đi, nghỉ lại đó một đêm, sáng mai tiếp tục lên đường.”

Thanh âm của nàng rất bình tĩnh, thần sắc bi ai của hai hôm trước cũng không còn, Cổ Diêu thấy thế thì yên tâm hơn nhiều, nhưng mà quyết định của la thi mị lại khiến cho hắn vô cùng kinh ngạc. Nếu như quyết định ở lại một đêm thì cũng không ảnh hưởng đến hành trình, nhưng mà La Thi Mị lại muốn vào thành, đây là chuyện vô cùng hiếm thấy.

Cổ Diêu cũng không có hỏi nhiều lắm, chỉ là nói:” Nhưng, trước khi vào thành chúng ta cần phải làm một vài việc!”

“Hử?”

Cổ Diêu cười nói:”Thi Mị Tỷ, tỷ cần phải hóa trang mới được, như thế thì mới có thể vào thành được!”

Làm một vong linh pháp sư, quan niệm của La Thi Mị rất rõ ràng, từ nhỏ đến lớn nàng hầu như là độc lai độc vãng, hơn nữa cũng không vào thành trấn, nên tự nhiên là quên đi vấn đề về dung mạo.

La Thi Mị ngẩn người, lộ vẻ khó khăn:” Nhưng mà, ta sẽ không hóa trang.”

Tại thế giới này, tìm được gà ba chân, heo năm chân còn khó hơn là bắt nữ tử phải dịch dung, Cổ Diêu nghe thế thì bật cười nói:” Thi Mị tỷ, thật vậy sao? Thật là tiếc quá, tỷ là một đại mỹ nữ, nếu như trang điểm thêm một chút thì nhất định sẽ khiến cho vô số nam nhân gục ngã dưới chân.”

” Hừ, ta không có hứng thú đó.” Lời tuy là thế nhưng La Thi Mị vẫn có chút cao hứng, cuộc sống của nàng trước giờ vẫn chỉ có một mục tiêu duy nhất là báo thù, các bản năng của nữ nhân đều bị áp chế, hơn nữa nàng hầu như không có tiếp xúc với người khác, cho nên cũng không quan tâm đến diện mạo bên ngoài.

Nhưng đã là bản năng thì không thể nào tiêu diệt nó được, bất kỳ nữ nhân nào cũng thích đẹp, được một nam nhân khen như thế thì nàng cũng không nhịn được mà mỉm cười.

Cổ Diêu lại nói:” Cũng may là đệ biết một chút kỹ xảo về hóa trang, Thi Mị tỷ, hay để cho đệ thử xem sao.”

La Thi Mị ngạc nhiên nói:” Người?”

Cổ Diêu cười:” Đúng vậy, nếu nói đúng ra thì đệ là một cao thủ đó, tỷ xem hình dáng của đệ là biết được thôi.”

La Thi Mị nhìn thấy Cổ Diêu lúc này quả thật là hoàn toàn khác so với lần trước gặp mặt, nhưng mà hơi thờ quen thuộc của hắn đã giúp nàng nhận ra được.

” Hi hi, Thi Mị tỷ, đừng quên, đệ cũng là một đạo tặc, cũng là người ở trong bóng tối, nhiều lúc cũng cần phải dịch dung, nếu như tỷ không có ý kiến thì đệ sẽ dịch dung giùm tỷ, đảm bảo là tỷ sẽ hài lòng.”

Muốn vào thành thì quả thật là phải thay đổi diện mạo mới được, nếu không thì lúc đó sẽ có nhiều phiền toái, vì thế La Thi Mị lẳng lặng gật đầu.

Cổ Diêu liền lấy ra một cái mặt nạ đưa cho la thi mị.

La Thi Mị nhìn cái mặt nạ, trong lòng cảm thấy ngạc nhiên, tấm mặt nạ này rất mềm mại, sờ lên thì hoàn toàn giống như là da thật vậy, có thể khẳng định không phải là da giả.

Cổ Diêu nói:” Đây là mặt nạ da người, là lấy từ trên mặt người thật, sau khi trải qua một số các biện pháp xử lý thì sẽ không hư thối và rửa nát.”

La Thi Mị cả ngày ở cùng người chết, cho nên đối với cái mặt nạ này hoàn toàn không bị hù dọa gì cả, đeo mặt nạ lên, có cảm giác là nó hoàn toàn phù hợp với mặt mình. Có cảm giác rất khẳng khít, không giống như là mặt nạ. Rồi nàng thấy Cổ Diêu lấy ra một đồng đồ từ trong tiêu dao giới thì nghi hoặc:” Không phải chỉ cần cái này thôi sao?”

” Vẫn chưa được, chỉ ngụy trang bằng mặt nạ không thì không thể gọi là dịch dung được. Màu da khác biệt, mùi thơm của cơ thể, kiểu tóc những thứ đó đều đã bán đứng tỷ, vì thế phải cần chú ý hơn. Không phải chỉ đơn giản như thế đâu, vì thế đệ cần phải làm thêm một số việc nữa, bảo đảm sẽ càng thêm an toàn.” Cổ Diêu mở một vài thứ trong sổ đó ra, một cái bình nhỏ, trong đó có chứa phấn, có cái chứa được thủy.

Tựa như một tượng sư chuyên chú, Cổ Diêu cẩn cẩn dục dục tạo ra một tác phẩm nghệ thuật, qua vài phút hắn mới dừng động tác rồi lấy ra một cái gương:” Thi Mị Tỷ. Tỷ xem xem.”

Trong gương ngả chiếu ra là một thiếu nữ khoảng chừng hai mươi tuổi, nàng cột tóc đuôi ngựa. Lộ vẻ hoạt bát. Nét mặt vốn tái nhợt không tí huyết sắc đã được thay đổi hoàn toàn, hồng nhuận, mềm mại, vô cùng mịn màng, thể hiện ra một sức sống của tuổi thanh xuân, đôi môi vốn thâm đen lúc này đã chuyển sang thành một màu đỏ thắm, xinh đẹp động lòng người.

Đây là một thiếu nữ xinh đẹp tràn đầy sức sống, không ai nghĩ rằng cô gái này có bất cứ liên quan nào đến vong linh pháp sư, thậm chí là ngay cả La Thi Mị cũng nghĩ thế, không tin rằng người trong gương chính là mình. Cổ Diêu không chỉ thay đổi vẻ bề ngoài mà còn là cả khí chất. Ánh mắt của La Thi Mị lạnh lùng tựa như một đóa tuyết liên nở rộ, không thể khinh nhờn, nhưng lúc này thì lại trở thành nhiệt tình hòa ái, tràn đầy ước mơ và hy vọng, đôi môi anh đào hơi vểnh, khiến cho kẻ khác nhìn thấy không tự chủ mà mỉm cười, bởi vì cảm giác lạc quan yêu đời luôn khiến cho người ta sinh ra hảo cảm.

Ngoài ra, cô gái này cũng rất xinh đẹp, nhưng không phải là loại vẻ đẹp dễ dàng trêu chọc vào.

Dù La Thi Mị ở bên trong lớp mặt nạ có lạng lạng cỡ nào đi nữa nhưng biểu hiện ở bên ngoài thì lại hoàn toàn khác nhau, và cũng không cần nàng tận lực giả bộ, kỹ xảo này quả thật là thần kỳ.

Cổ Diêu thậm chí trả lại cho La Thi Mị một thanh âm khác, giọng nói của nàng thanh thúy êm tai, giống như là thanh âm của nước suối róc rách, nhẹ nhàng, càng hợp với hình dạng bên ngoài.

Sau khi thay đổi trang phục thì hai người liền vào thành, lúc này họ hoàn toàn giống như là một đôi tỷ đệ từ trong núi mới vào thành, trang phục của họ mộc mạc, ánh mắt chân thành thuần phác, rất tỏ mò với xung quanh.

Cho đến khi ăn xong cơm tối, dừng chân tại một gian khách sạn, cả quá trình cũng rất thuận lợi.

Đây là lần đầu La Thi Mị cùng người nhiều như vậy tiếp xúc nhưng lại không khiến cho họ chú ý, từ bắt đầu có chút bất an, sau đó lại dần dần quen, đương nhiên nàng hay là không cùng người khác nói nói, chỉ cần không cần phải, trao đổi nàng sẽ tận lực tránh cho đi tới trong phòng, La Thi Mị nhìn chính mình trong gương lớn, có chút không cách nào tiếp nhận, đối Cổ Diêu hóa trang thuật từ đáy lòng bội phục: “Người là làm như thế nào thế? rất khó tin!”

“He he, hoàn hảo rồi, ” Cổ Diêu có chút đắc ý:” Đúng rồi, Thi Mị Tỷ, hay là đệ dạy cho tỷ.”

La Thi Mị nhướng mày:” Cái này, ta không có hứng thú gì.”

Cổ Diêu triển khai ba tác lược của mình, hết lời ba hoa:” Thi Mị tỷ, học một chút thôi, ở một góc độ nào đó thì hóa trang rất là hữu dụng, có nó thì sau này tỷ hành tẩu trên đại lục cũng dễ dàng hơn rất nhiều.”

La Thi Mị là một vong linh ma pháp sư gặp phải bất kỳ ai cũng khiến cho nàng lâm vào nguy hiểm, nếu như đụng phải thánh điện, nếu thoát được thì không nói gì, nhưng nếu như nàng có thể thông qua dịch dung mà có thể tránh được những phen toái đó thì Cổ Diêu cũng yên tâm hơn rất nhiều, vì thế hắn cố gắng thuyết phục La Thi Mị học.

Nhìn thấy La Thi Mị đang do dự thì hắn tiếp tục tấn công:” Yên tâm đi, Thi Mị tỷ, nắm giữ yếu quyết của nó không phải là khó đâu, nếu như tỷ không học được thì đệ sẽ không thu tiền học phí đâu!”

“Khì khì!” La Thi Mị không nhịn được cười:”Nói như vậy, nếu như học được, thì phải đóng tiền? Nhưng mà ta không có một xu dính túi.”

Từ khi biết La Thi Mị đến nay thì đây là lần đầu tiên Cổ Diêu nhìn thấy nàng cười, nụ cười của nàng như băng sơn tan chảy, lại giống như trăm hoa đua nở, chỉ có thể dùng từ kinh diễm để hình dung, Cổ Diêu ngây người ra nhìn nàng.

khuôn mặt xinh xắn của La Thi Mị nóng lên, sắc giọng nói:” Đồ đàn, nhìn cái chi chi?” Cổ Diêu khôi phục lại tinh thần, thâm nghĩ, nếu như thân thể của Thi Mị tỷ không phải bị thảm như thế, mà là được sinh ra trong một gia đình phú quý thì nhất định sẽ là một đại mỹ nhân khuynh quốc khuynh thành. Khiến cho không biết bao nhiêu nam nhân phải tranh giành đến đầu rơi máu chảy.

Hơn nữa, đây cũng chính là lần đầu tiên La Thi Mị nói đùa.

” Cảm thấy rất lạ có phải không?” La Thi Mị nói:” Ta đã nghĩ thông suốt. Trước đây ta vẫn còn cố gắng ôm lấy một tia hi vọng, nhưng mà bây giờ thì hi vọng đã hoàn toàn tan biến, ta không cần phải mong chờ vào kỳ tích nữa, nên cảm thấy thoải mái hơn nhiều. Nhưng mục tiêu của ta thì vẫn như trước, vì thế ta phải sống cho thật tốt để đến khi có cơ hội chính tay đâm chết tên kia.”

Nghe đến đây thì Cổ Diêu cũng không biết là nên vì La Thi Mị cao hứng hay là bị ai nữa, sinh phụ trở thành cừu nhân, dù sao thì cũng là bị kịch. Ít nhất là dù sao thì nàng cũng đã bình tĩnh hạ quyết tâm. Không còn rối loạn nữa, đây cũng đã là chuyện tốt. Càng đáng vui hơn nữa là nàng đã cười, cười là đã biểu hiện ra sự vui sướng. Cổ Diêu hy vọng là nàng sẽ vui vẻ, không phải cả ngày sống trong cảm giác buồn bực.

La Thi Mị cười đùa thì cũng gián tiếp cho thấy nàng đồng ý học thuật dịch dung, Cổ Diêu cảm thấy rất thích thú, vui vẻ khi được tạm thời làm sư phụ nàng, thuật dịch dung cũng là một trong những sở trường của tiêu dao môn. Ngoại trừ tiêu dao vô ảnh ra thì dạy cho La Thi Mị các kỹ năng khác không tính là vi phạm môn quy phải không ta?

Sau khi thuyết phục chính mình. Cổ Diêu bắt đầu chương trình học, La Thi Mị không hiểu sự đời nhưng không có nghĩa là nàng ngốc, ngược lại nàng thông minh tuyệt đỉnh, nếu không thì đã không thể nào dựa vào bút ký của mẫu thân mà tu luyện được vong linh thuật, hơn nữa dưới sự chỉ dạy rất tận tâm của Cổ Diêu thì nàng nhanh chóng nhập môn, hầu như là nhất điểm tức thông, tốc độ học tập của nàng cũng khiến Cổ Diêu phải tự ti.

Thời gian vẫn cứ trôi qua, nhìn La Thi Mị dùng đôi tay của chính mình mà hóa trang thành những nữ tử có tính cách khác nhau, trắng cũng đã lên cao.

Cổ Diêu phát hiện ra là đã khuya rồi cho nên vội đứng dậy cáo từ:” Ay da, Thi Mị tỷ, không còn sớm nữa, tỷ nghỉ sớm đi, sáng mai chúng ta gặp lại.”

Vừa định đứng lên thì có một đôi tay mềm mại kéo hẳn lại, quay đầu lại hẳn nhìn thấy la thi mị, lúc này đã gỡ bỏ lớp hóa trang, quay về với diện mạo vốn có của mình:” Tại sao, lại đối xử với ta tốt như thế?”

Nàng thông minh hơn người, đương nhiên biết được dụng tâm của Cổ Diêu, nàng đột nhiên cảm giác được rất ấm áp.

“Bởi vì, ” Cổ Diêu cười:“Tỷ là Thi Mị Tỷ của đệ!”

một lý do rất đơn giản, nhưng lại bao hàm rất nhiều ý tứ nói không nên lời, bởi vì tỷ là Thi Mị tỷ của đệ, cho nên có làm việc gì vì tỷ cũng đúng thôi. Nhưng đối với người khác lại hoàn toàn quan tâm, giống như lời của clark, thì dùng cả tính mạng của mình để quan tâm thì mới có thể là được điều đó.

Một đôi môi mềm mại chiếm lấy miệng của Cổ Diêu, đôi môi ấy đã từng lạnh như băng nhưng lúc này lại tựa như một ngọn lửa, bởi vì La Thi Mị đã mở rộng lòng mình, đã tin nhiệm một người.

“Ách?”

Sau giây phút kinh ngạc ngẩn ngủ , Cổ Diêu liền nói không ra lời, bởi vì hẳn không nghĩ tới La Thi Mị sẽ làm như vậy.

“Đêm nay ở cùng ta, được không?”

Thanh âm quyến rũ của La Thi Mị tràn ngập sức sát thương, nó cũng thấp lên dục hỏa trong lòng của Cổ Diêu.

Ta chỉ xem nàng như là tỷ tỷ, như thế thì không được, nhưng đáng tiếc cái ý nghĩ đó của Cổ Diêu hết sức yếu đuối, hơn nữa mặc dù hẳn coi nàng là tỷ tỷ, nhưng tỷ tỷ lại là nữ, mà còn là một đại mỹ nữ với sức hấp dẫn rất cao.

Và có lẽ cũng là do đấu khí kích thích, cho nên hai trái tim non hòa nhịp với nhau?

Đèn trong phòng lập tức được tắt, bóng đêm bao phủ căn phòng, đây là một đêm khiến cho người ta không thể nào quên được.

Cũng giống như lần trước, hai người kết hợp với nhau như nước sữa giao hòa, đấu khí tự nhiên trao đổi, nhưng có điều khác biệt là lúc này La Thi Mị tự nguyện và Cổ Diêu thì không phải là ở trạng thái vô thức.

Trong lúc cảm nhận sự thoải mái thì trong lòng của Cổ Diêu hiện lên một tia nghi hoặc, tại sao cảm giác tuyệt vời này lại có chút quen thuộc?

Một ý thức đã được chôn dấu ở nơi sâu nhất trong não hẳn hiện lên, Cổ Diêu đột nhiên nhớ đến một việc, đó là chuyện mà hẳn đã làm khi mất đi lý trí.

Năm năm trước, vào một đêm trong thời gian thực tập nhiệm vụ của thần thánh học viện, chính là đêm mà hẳn vì đuổi theo huyết ma cứu Đan Đan quay về nên bị tẩu hỏa nhập ma, gần như là tử vong, La Thi Mị chỉ dùng một phương pháp để cứu mình, nhưng nàng lại không nói ra, chỉ một mình chịu khuất nhục.

Dưới sự áy náy, Cổ Diêu cũng âm thầm cảm thấy may mắn, Thi Mị Tỷ à Thi Mị Tỷ, đệ phải cảm kích tỷ như thế nào mới tốt đây? Nếu như không có tỷ, thì có lẽ là đã không có ta bây giờ.

Điều mà Cổ Diêu có thể làm lúc này là cố gắng để có thể giúp cho la thi mị đạt được cảm giác tốt nhất, hẳn sẽ dùng hết sức lực của mình để giúp cho La Thi Mị vui sướng, mà điều đó cũng chính là làm cho hẳn vui sướng.

Dứt bỏ sự rụt rè, La Thi Mị có vẻ rất điên cuồng, có lẽ là vì các áp lực từ trước đến nay đã được vứt bỏ, tích cực nắm thể chủ động, còn Cổ Diêu người nắm được bí pháp của cực lạc quyết thì lại ở thể hạ phong, nhưng mà không cần đến nó, bởi vì hai người có được đấu khí kích thích cho nên cảm giác hưng phấn rất cao.

Cuộc chiến kéo dài hơn ba giờ, cho đến tận nửa đêm thì mây mới tan gió mới ngừng, hai người ôm lấy nhau chìm vào giấc ngủ sâu.

Một cảm giác thoải mái tràn khắp người, khi tỉnh lại thì trời đã sáng choang, Cổ Diêu cột lại thắt lưng, tỉnh thần thoải mái, đầu khí tràn đầy, sức lực dư thừa, hai người, một cực âm một chí dương giao hòa, một lần nữa mang đến nhiều lợi ích cho đối phương.

Theo bản năng mà hần vuốt ve bên cạnh, nhưng hần lại chạm vào một khoảng không, Cổ Diêu kinh hãi bật dậy, chỉ thấy bên cạnh trống rỗng, người đã biến mất, chỉ còn lại vài sợi tóc và mùi hương thoang thoảng lưu lại.

“Thi Mị tỷ!”

Cổ Diêu hô to, không ai trả lời, tìm khắp cả các phòng mà vẫn không thấy.

Trở lại phòng ngủ, trên giường vẫn giữ lại dấu vết về tình cảm mãnh liệt tối hôm qua, chứng minh hần không phải đang nằm mơ.

Tối hôm qua quả thật cùng La Thi Mị phát sinh quan hệ, nhưng bây giờ, nàng đã vô thanh vô tức mà đi, có lẽ là có chuyện quan trọng, có lẽ là bởi vì tối hôm qua phóng túng nên không biết phải đối mặt Cổ Diêu ra sao, vừa lại hoặc là nguyên nhân khác.

Cuối cùng là như thế, đột ngột xuất hiện trước mặt mình rồi sau đó lại đột ngột rời khỏi, đó là ‘xì tai’ của la thi mị.

Nhưng mà lần này nàng đã mang theo một phần con tim của Cổ Diêu rời đi. Cổ Diêu có cảm giác buồn vô cớ, lúc này hần phát hiện trên cái bàn bên cạnh giường có một tờ giấy nhỏ được đặt dưới một chén trà. Nhất định là của La Thi Mị lưu lại, Cổ Diêu vội vàng dùng tốc độ nhanh nhất chớp lấy.

Trên mảnh giấy có vài dòng chữ ngay ngắn:” Gặp người, đó là điều may mắn nhất trong đời của ta, nhưng ta phải đi, nếu như sau này có may mắn gặp lại nhau, thì lúc đó ta sẽ hoàn toàn khác, sẽ cho người gặp được một La Thi Mị tốt nhất, gặp lại.”

Trái tim Cổ Diêu run lên, một cảm xúc khó tả dâng lên trong lòng hần.

‘Nữ Vi Duyệt Kỹ Giả Dung’, chẳng lẽ chính là lý do này sao?

Thi Mị Tỷ, kiên cường mà sống, hãy sống cho tốt, hy vọng tỷ có thể sống vui vẻ, gặp lại!

235. Chương 14: Khi Phiến

=====

Sau khi dùng xong cơm trưa ở thành Pha Lang thì Cổ Diêu lại chìm đắm trong sự lo lắng về chuyện La Thi Mị rời đi, nhưng mà dù sao thì cũng đã cứu nàng ra khỏi quang minh nghiêm tràng rồi, nàng lại còn học được thuật dịch dung, xem ra sau này cũng có thể yên tâm chút, chuyện đi này như thế thì cũng không tệ.

Hần vốn không nghĩ đến là sẽ cùng vị tỷ tỷ thân thiết kia phát sinh ra vấn đề gì, nhưng mà sau khi xảy ra rồi thì lại như có cảm giác là nước chảy thành dòng, không có gì là không ổn cả.

Mang theo tâm tình tốt, Cổ Diêu thuận tiện hỏi thăm một chút tin tức ở thánh vực.

La Thi Mị chỉ là con mồi dùng để dẫn dụ các giáo đồ khác của Nghịch Thiên Giáo, nhưng lại được Cổ Diêu âm thầm cứu thoát, tuy vậy biểu hiện ra thì là nàng đã bị sét đánh thành tro bụi, Thánh Điện cũng không còn truy nã nàng nữa, nếu như để cho người khác dị đoan được cứu đi từ quang minh nghiêm tràng, hơn nữa sau đó lại còn bị chết rất nhiều truy binh nữa, như thế chẳng khác làm tự hạ uy tín của Thánh Điện, vì thế bọn họ chỉ có thể ngậm bồ hòn, có khổ cũng không thể nói ra được.

Các nơi mai phục khác cũng không có thu hoạch gì, giáo đồ của Nghịch Thiên Giáo không có xuất hiện, Thánh Điện hoàn toàn thua trong keo này.

Thi Mị tỷ đi kiếm các giáo đồ khác của Nghịch Thiên Giáo hay là tiếp tục tu luyện vong linh thuật đây?

Ngay lúc Cổ Diêu đang nghe đến vấn đề này thì trong tâm linh truyền đến yêu cầu được trao đổi, không cần phải nói cũng biết là đại ka Ma Thần nhà ta rồi.

Do dự một chút rồi Cổ Diêu cũng đồng ý.

Thanh âm của Ma Thần lập tức truyền ra:” Hắc, tiểu tử, chúng ta lại thấy mặt.”

Cổ Diêu không nhịn được nói:”Hãy bớt sàm ngôn đi, có gì nói thì nói đi.”

Ma Thần reo lên:” Này, tiểu tử, khách khí với ta một chút đi. Ta là Ma Thần, sớm muộn gì cũng có ngày người cầu khẩn ta.”

Cổ Diêu tức giận nói:”Nói không sai. Người rất vĩ đại. Không có gì có thể làm khó Ma Thần được. Trước mặt ngài ta thật sự là quá nhỏ bé. Không có khả năng giúp được. Như vậy cáo từ.”

”Đừng. Chờ một chút!” Trước khi Cổ Diêu cắt đứt trao đổi tâm linh, Ma Thần vội vàng ngăn cản. Hắn ngưng ngưng nói:” Chỉ là đùa chút thôi mà, không cần phải để ý như thế chứ. Nhưng phải nói là tiểu tử nhà ngươi rất có cá tính. Ta rất thích.”

Không biết có phải là đã bị phong ấn quá lâu hay không mà Ma Thần rất thích nói tào lao. Quả thật là lưỡi của hắn đã trở nên dài hơn rất nhiều. Nói lung tung linh linh một hồi rồi mới quay về đề tài chính:” Tiểu tử. Thế nào, sau lần tai nghe mắt thấy này thì ngươi tin lời của ta chưa. Thần của các ngươi đã sớm biến chất rồi. Nếu không thì tại sao lại có nhiều người phản đối hắn như thế. Thậm chí có người còn phản bội lại hắn nữa?”

Hắn tồn tại bên trong cơ thể của Cổ Diêu cho nên cũng biết được kinh nghiệm của ký chủ. Điều này cũng không kỳ quái. Nhưng mà Cổ Diêu nghĩ đến chuyện hắn và La Thi Mị mà bị Ma Thần biết được thì cảm thấy có chút khó chịu.

Ma Thần biết Cổ Diêu đang suy nghĩ vấn đề gì cho nên cười ha hả nói:” Yên tâm đi. Ta đối với chuyện nam nữ của nhân loại không có chút hứng thú, mà ngược lại còn rất là phản cảm. Khi đó ta sẽ phong tỏa lại niệm lực để khỏi dò xét. Cổ Diêu nghe thế thì hòa hoãn hơn. Ở thời đại của Ma Thần, cũng chỉ có hắn và quang minh thần, hai người bọn họ căn bản là không có làm chuyện này. Nếu không thì éo ề eo ...

Ma Thần lại khơi lên chủ đề cũ. Hắn khẳng định là chưa từng có ý định bỏ qua cho Cổ Diêu. Nhưng mà lần này lời của hắn đã khiến cho Cổ Diêu tự hỏi, vì nguyên nhân gì mà dẫn đến một màn bi kịch như thế trên người của pháp thân một nhân vật quan trọng của Thánh Điện.

” Ngoài ra. Ta còn có một tin tức về một người cho mi. Có thể nói là tuyệt đối cơ mật, ngoại trừ ta ra thì không còn người nào biết nữa, ngươi nhất định là sẽ rất hứng thú, hà hà, có muốn nghe không?” Ma Thần vẫn tiếp tục lúi lo không ngừng, vốn chỉ là một lời nói thôi mà hắn lại nói đông nói tây đủ điều.

Cổ Diêu cau mày nói:”Là ai?”

Ma Thần cười nói:” Người này, không lâu trước đây ngươi đã gặp qua hắn.”

Cổ Diêu ngạc nhiên nói:”Thi Mị Tỷ?”

Chẳng lẽ Thi Mị tỷ và cái tên Ma Thần này có liên hệ, không có khả năng này!

” Thật đáng tiếc, ngươi đã đoán sai.” Mà thần làm bộ như rất tiếc nuối:” Là cái tên bất nam bất nữ, âm dương quái khí kia.”

”Clark?”

” Đúng vậy, chính là cái tên chết tiệt kia, hơn mười năm trước ta đã từng gặp qua hắn ở điện Ma Thần.”

Điện Ma Thần bị vây quanh là phiêu di không gian, Cổ Diêu còn tưởng rằng mình và nhóm người của Thuần Vu Tuyên đã là số người duy nhất vào đó rồi, không ngờ chị Clark lại vào trước.

Quả thật là không thể tưởng tượng nổi, ở đâu cũng có dấu chân của Clark, đầu nhập vào Thánh Điện rồi lại gặp qua Ma Thần, thật đúng là khiến cho người ta kinh ngạc không thôi.

Không có phương pháp mở khóa của mình thì làm sao Clark có thể vào điện được chứ? Đúng rồi, Ma Thần là bị quang minh thần phong ấn, có lẽ trong Thánh Điện có phương pháp mở ra, chẳng lẽ đây chính là nguyên nhân hấn gia nhập vào Thánh Điện rồi sau đó phản bội lại sao?

Ngay cả Ma Thần mà hấn cũng xem như là một trò chơi, lá gan của người này cũng quả thật là lớn!

Nghe khẩu khí của Ma Thần thì xem ra Clark đã từng lừa gạt Ma Thần, Cổ Diêu thử dò hỏi:” Cái tên kia đã từng đến Ma Thần điện, vậy tại sao người lại không cướp lấy thân thể của hấn?”

” Hừ, cái tên bất nam bất nữ kia có lẽ là đã học được bí thuật nào đó của quang minh thần từ Thánh Điện, ta không thể nào cắn nuốt linh hồn của hấn, khi ta biết hấn đến từ Thánh Điện thì vô cùng giật mình, hơn nữa hấn còn có ý định cùng ta giao dịch.”

Ma Thần cười nói:” Dám cùng ta ra điều điều, quả thật là hi hán, nhưng mà vào lúc đó thì ta không có lựa chọn, chỉ có thể đồng ý, chúng ta ra hiệp nghị, ta phải dạy hấn cách nắm giữ vụ trụ pháp tắc, mà trao đổi cho vấn đề này là hấn phải nghĩ biện pháp thả ta ra. Ta nhìn ra được, tên bất nam bất nữ kia là một tên vô cùng xảo trá, vì thế đáp ứng dạy cho hấn một ít, đợi sau khi hấn thả ta ra thì ta sẽ dạy tiếp. Ta vốn nghĩ, chỉ cần có được tự do thì sẽ lập tức giết hấn, không ngờ cái tên kia lại quá đều, sau khi hấn học được một chút pháp tắc thì liền phui mông mà đi luôn, làm trái lại hiệp ước, thật sự là làm ta tức muốn chết!”

Ma Thần nổi trận lôi đình, hấn là một vị thần vĩ đại, lại bị một sinh vật do quang minh thần sáng tạo ra, một nhân loại nhỏ nhỏ lừa gạt, đương nhiên là hấn cảm thấy sỉ nhục đến cực điểm.

Cổ Diêu thầm nghĩ, cũng là kẻ tám lạng người nửa cân thôi, cũng là qua cầu rút ván, định lợi dụng lẫn nhau thôi, nghĩ đến đây thì hấn có cảm giác đắn đo, nếu như Ma Thần có thể tìm được thân thể của hấn thì nhất định hấn cũng sẽ giết chết mình.

Clark có hai danh hiệu một cái thì cả đại lục ai cũng biết, nhưng không ai dám gọi ra đó là “Nhân yêu”, mà cái danh hiệu còn lại chính là “Ma Thần”, có lẽ là do lực lượng của hấn có được là từ Ma Thần cho nên tên của kỹ năng cũng như thế, ví dụ như kỹ năng phòng hộ khi Hàn đại hộ tự bạo “Ma Thần Thủ Hộ”

“Thế nào, ta có thể dạy cho người vũ trụ pháp tắc, sử dụng lực lượng của ta, người có thể nhanh chóng báo thù rửa hận, cũng có thể giúp cho ta hả giận, cái tên đáng chết kia dám lừa ta, ta nhất định sẽ khiến cho hấn chết không có chỗ chôn!”

Kể ra một loạt các chuyện cũ thể này, Ma Thần cũng không phải là không có ý thuyết phục Cổ Diêu.

Nhưng mà Cổ Diêu lại thầm nghĩ trong lòng, cái tên Ma Thần này tuổi của hấn tính ra đáng phải gọi là lão bất tử rồi, nhưng mà lại không hiểu nhân tình thế thái gì cả, ngay cả ý nghĩ qua cầu rút ván cũng không biết, hấn còn định dụ dỗ mình sao? Thật sự là ngay cả âm mưu cũng không biết cách che giấu, hèn chi hấn không giấu lại quang minh thần, đầu óc đúng là thiếu năng.

Vì thế hấn liền chối từ:” He he, hảo ý của ngài thì ta xin cảm ơn, nhưng ta không muốn mượn sức lực của người khác, ta muốn phải tự tay giết chết hấn, như thế thì mới hả giận được.”

” Người đúng là một tên tiểu tử cứng ngắc, không biết điều.” Ma Thần rít gào, và cũng rất là thất vọng, hấn đành phải nói:” Quên đi, ta cũng không bắt buộc người, nhưng mà có tin tức liên quan đến Thánh Điện, ta nghĩ là người nhất định muốn biết?”

Cổ Diêu cười nói:” Còn phải nghe xem sao đã.”

Chỉ là nghe nói mà thôi, Ma Thần cũng không có ba hoa nữa, vì thế Cổ Diêu cũng không lo nghĩ gì nữa.

Ma Thần cũng có chủ ý của mình, chỉ cần Cổ Diêu biết càng nhiều thì sẽ lại càng hoang mang, càng hoang mang thì lại càng muốn biết được chân tướng, cuối cùng sẽ không kèm chế được mà mượn sức lực của mình.

” Về vấn đề này thì người có thể con bé đi cùng với người vào điện Ma Thần, ta dám cam đoan nàng biết rất nhiều chuyện!”

“Thuần Vu Tuyên!”

Vừa nhắc đến tiểu ma nữ kia thì Cổ Diêu lập tức nhú mày, nếu như không cần thiết thì hắn muốn vĩnh viễn không gặp lại con tiểu hồ ly kia, hai lần bị nàng hại đều là nguy hiểm trí mạng cả, nếu như không phải may mắn được sư phụ và Cửu Vĩ Hồ giúp đỡ thì đã sớm lên đường đi đoàn tụ ông bà rồi.

“Yên tâm đi, bây giờ linh hồn ta đã phó thác vào người rồi, khẳng định sẽ không gây hại cho người, ta cũng muốn biết, ngàn vạn năm qua, ma tộc do ta sáng tạo ra không thể nào biết được chỗ ta bị giam, thế mà một nhân loại lại tìm đến được và có ý định thả ta ra, ta cũng muốn biết được ý đồ của nàng, Hắc hắc.”

Cổ Diêu có chút động tâm rồi, quả thật, Thuần Vu Tuyên có thể biết được một bí mật của Thánh Điện, nói không chừng có thể từ miệng của nàng biết được đáp án.

Hơn nữa, gia tộc Thuần Vu lại đứng ngay ở phía tay, chỉ cần đi qua thành Pha Lang và đi thêm khoảng hai ngàn km là đến rồi, với tốc độ của Cổ Diêu, dùng toàn lực thì triển khinh công thì không tới một ngày là có thể đến rồi, nếu như trên đường không dừng lại nhiều lần thì có thể đến được quận Mạn Dịch.

Ma Thần tiếp tục giục dục: “Đừng do dự, tiểu tử nhanh lên nào, mau lên đường, nữ nhân của nhân loại xinh đẹp như thế không có nhiều đâu, ta đoán người cũng rất muốn gặp lại nàng, đúng không?”

Cổ Diêu lắc đầu nói: “Không, người nói sai rồi, có thể nói, ta hy vọng vĩnh viễn cũng không nhìn thấy nàng nữa.”

Thuần Vu Tuyên xinh đẹp thì không thể nghi ngờ, quả thật là xinh đẹp đến hút hồn, nhưng mà nàng lại quá độc ác, hơn nữa nàng cũng rất thông minh, điều này khiến cho Cổ Diêu rất là kiêng kỵ.

Nhưng mà hắn thở dài nói: “Thật là đáng tiếc, ta lại bị người thuyết phục.”

Thân hình lóe lên, Cổ Diêu biến mất khỏi khu phố đang tấp nập của thành pha lang. Một thành thị nhỏ nhoi như thế này thì làm gì có cao thủ chứ. Người dân chỉ có cảm giác là có một làn gió nhẹ thổi qua mà thôi. Cũng giống như lần trước Philip và Ngã Mã truy đuổi nhau ở quận Lan Tư. Cổ Diêu hôm nay cũng đã đạt đến được trình độ này, tuy có vô số ánh mắt của mọi người qua đường ở đây nhưng cũng sẽ không bị phát hiện.

Thuần Vu Tuyên, lại sắp phải gặp lại nàng ta rồi, nhưng mà, hy vọng lần này là lần cuối cùng!

236. Chương 15: Trà Lâu Phong Vân

Cái hồ này cũng mang lại cho quận một cảnh sắc tuyệt vời, đó chính là cảnh mặt trời mọc.

Mỗi khi màn đêm bị ánh sáng mặt trời xua đuổi, ánh bình minh chiếu rọi xuống, bởi vì có hồ nước cho nên hơi nước cũng mang theo các thành phần khác, hơn nữa bởi vì do ngày và đêm khác nhau về độ ẩm cho nên mật độ của không khí cũng không đều nhau, khiến cho ánh sáng chiết xạ, tạo nên một kỳ quan.

Vì thế mỗi khi mặt trời mọc thì có cảm giác như mặt trời rất gần với quận mạn dịch, gần đến nỗi tựa như là mặt trời đang mọc lên ở sát bên người mình vậy, có thể chạm vào nó, hơn nữa ánh sáng mặt trời cũng không phải là đơn sắc mà là bảy màu rực rỡ, khiến cho người ta có cảm giác như đang ở tiên cảnh, hoặc là đang nằm mơ.

Đương nhiên đây chỉ là ảo giác mà thôi, nhưng mà như thế thì cũng đủ rung động rồi, đã có rất nhiều người trên đại lục vì mộ danh mà đến, chỉ để thể nghiệm cái cảm giác như mộng như ảo này. Những ngâm du thi nhân thì viết ra vô số lời thơ, bài hát lưu truyền rộng rãi, đến nỗi cả các tiểu hài tử trên đại lục cũng có thể biết đến, nói đến quận mạn dịch thì người ta nghĩ đến trước tiên không phải là gia tộc Thuần Vu mà là cảnh mặt trời mọc.

Bình thường kỳ quan sẽ xuất hiện lúc sáu giờ, duy trì liên tục trong một tiếng, đến bảy giờ thì chấm dứt, đại khái là lúc đó mật độ của thủy hồ đã trung hòa, không còn bị ảnh hưởng gì nữa, vẫn chưa có ai tìm hiểu được nguyên nhân, nhưng mà có thể khẳng định, từ sáu giờ đến bảy giờ sáng chính là thời gian mà quận

mạn dịch náo nhiệt nhất, thậm chí là còn hơn cả thời gian mà mọi người đi tìm sự vui vẻ sau một ngày làm việc vất vả.

Mỗi ngày đều có một lượng lớn du khách tiến vào, người dân bản xứ xem mãi cũng không cảm thấy chán, và chính điều này cũng mang đến cơ hội kinh doanh, thử nghĩ xem, mặt trời mọc thì thời tiết rất là thoải mái, nếu như có thể vừa ngắm mặt trời mọc vừa, dùng một tách trà thơm mát, dùng một chút điểm tâm thì còn gì tuyệt hơn chứ.

Rất nhiều người rời giường từ rất sớm, để có thể có được một bữa sáng thật tuyệt vời với cảnh mặt trời mọc. Điều này hầu như đã trở thành tập tục của dân bản xứ, các du khách thì nhập gia tùy tục cho nên cũng muốn thử xem cảm giác đó thế nào. Vì thế vào lúc sáng sớm, người ở quận mạn dịch hầu như là đã trở thành nơi có nhiều người thức dậy sớm nhất trên đại lục.

Các thương nhân khôn khéo dĩ nhiên là sẽ không bỏ qua cơ hội kinh doanh tốt như thế này, vì tranh giành miếng thịt béo này mà các thương nhân cạnh tranh kịch liệt với nhau. Trăm ngàn ý tưởng về các món điểm tâm sáng, khiến cho bữa sáng của quận mạn dịch phát triển rất tốt, thậm chí còn thịnh soạn hơn so với bữa trưa, bữa chính trong ngày rất nhiều lần.

Tập Anh Lâu ở phía đông của quận mạn dịch là một kiến trúc khổng lồ ở gần hồ khải lạc, cao mười hai tầng, so chính danh tượng Sở Kiến thiết kế, đã có lịch sử rất lâu. Nhưng mà nó cũng bị mướn làm nơi buôn bán.

Có lẽ là có được ưu thế là ở gần thủy hồ, hoặc là ông chủ tiệm có phương pháp tuyên truyền hữu hiệu, hoặc do đầu bếp ở đây có tài nghệ rất cao cho nên Tập Anh Lâu rất nổi danh, trở thành trà lâu nổi tiếng nhất ở quận Mạn Dịch, sinh ý cực kỳ tốt, nhất là lúc mặt trời mọc, lúc này có thể dùng từ bạo phát để hình dung. Cũng may là do giá tiền của nơi này rất cao, chỉ có những người có tiền mới đến đây, nếu không thì nơi này đã sớm chật kín người.

Theo thường lệ, một tia nắng đã bắt đầu hiện ra. Một ngày mới đã bắt đầu. Các trà lâu khắp mạn dịch quận đều đã mở cửa. Tập Anh Lâu dĩ nhiên là cũng đã mở cửa. Tinh thần của ông chủ rất là hưng phấn. Không hề có chút cảm giác mệt mỏi nào. Thử nghĩ xem. Tiền kiếm vào đếm mỗi tay mà cũng không hết thì có thương nhân nào mà lại không hưng phấn chứ.

Từ khi kinh doanh tập anh lâu đến nay, sinh ý rất tốt, thường xuyên phải tính toán cho nên chủ quán đã tính đến nát mười tám cái bàn tính. Xem ra là đã phá kỉ lục của quận mạn dịch.

Nhìn khác khứa đi vào nườm nượp. Ông chủ vui cười toe toét. Mặc dù tiền thuê tập anh lâu hàng tháng rất cao, điều này khiến cho các thương nhân cảm thấy như là có kim đâm vào chính da thịt của mình vậy, nhưng mà lão cảm thấy rất là đáng giá. Không đầu tư tốt thì làm sao có được kết quả tốt chứ?

Dưới sự thúc giục của ông chủ các tiểu nhị bận rộn không ngừng. Tập anh lâu nhanh chóng đầy kín người, không còn chỗ ngồi.

Không. Phải nói là vẫn còn một chỗ ngồi. Hơn nữa trên chỗ ngồi đó cũng không có đặt bất kỳ dấu hiệu nào.

Điều này khiến cho người khác cảm thấy rất là kỳ quái. Hơn nữa chỗ này lại là ở vị trí cao nhất, quay mặt về phía đông là vị trí tốt nhất của quán. Điều này càng khiến cho người ta khó tưởng tượng nổi.

Nhưng nếu như là người dân của quận mạn dịch thì sẽ không có cảm thấy kỳ quái bởi vì nơi đó chính là chỗ thường ngồi của Thuần Vu Tuyên, tiểu thư của gia tộc thuần vu.

Từ sau khi Thuần Vu Tuyên đến đây ngồi xem mặt trời mọc thì vị trí này đã trở thành chỗ đặc biệt của tập anh lâu.

Thuần Vu Tuyên đã đưa ra quyết định là không để cho người khác ngồi ở chỗ này, nguyên nhân thì rất đơn giản, nàng không thích ngồi ở chỗ mà người khác đã ngồi qua.

Cái đề nghị này rất là bá đạo, nhưng mà ông chủ quán cũng không dám có bất kỳ ý kiến gì, uy danh của Thuần Vu Tuyên tiểu thư ở quận mạn dịch này có ai mà không biết chứ.

Mặc dù suốt một năm số lần Thuần Vu Tuyên đến tập anh lâu để xem mặt trời mọc chỉ đếm trên đầu ngón tay nhưng mà vị trí ngồi này vẫn như cũ, cả tập anh lâu không ai dám đụng chạm vào.

Đại khái là lúc mười năm trước, có một vị khách không nghe theo lời khuyên của lão bản, quyết định ngồi ở vị trí này để ngắm mặt trời, kết quả là móng của hần lập tức xuất hiện nhiều mực nước lớn, rồi từ từ thối rửa, nước mủ không ngừng chảy ra ngoài, hần nằm giữa trên mặt đất, rồi từ từ biến thành một vũng máu, khiến cho những thực khách ở đó có được một bữa sáng kinh khủng nhất trong đời.

Cũng vì chuyện đó là tập anh lâu phải ngừng kinh doanh hơn mười ngày, ông chủ phải xuất ra đến mấy ngàn thủy tinh để mua hương liệu xử lý mùi vị hội thối.

Phải biết rằng lúc đó Thuần Vu Tuyền chỉ mới mười hai tuổi.

Từ đó về sau, người dân trong quận mạn dịch có một ý niệm trong đầu: một sợi lông của Thuần Vu Tuyền tiểu thư cũng không được chạm vào, chỗ ngồi của Thuần Vu Tuyền tiểu thư thì không được ngồi vào.

Các cao thủ dùng độc khác tuy không sợ nhưng mà cũng bị chấn nhiếp bởi uy danh của gia tộc thuần vu cho nên cũng đành làm theo thủ tục, do đó chỗ ngồi kia càng trở nên đặc biệt thêm.

Sau khi vị khách xui xẻo kia tao ngộ bất hạnh thì những bàn kế cận đó cũng được dời cách ra xa thêm mấy chục cm, đương nhiên đây chính là tránh lâm vào cảnh ương cật trì ngư.

Khiến cho người khác cảm thấy ngoài dự liệu chính là chiếc bàn đó hôm nay lại có người ngồi.

Ông chủ của tập anh lâu cũng không có đuổi đi mà bởi vì đó chính là chủ nhân của bàn đó, Thuần Vu Tuyền.

Thuần Vu Tuyền không giống như người dân của mạn dịch quận thích xem mặt trời mọc, thời gian của nàng đều là dùng để luyện tập linh huyền cửu chuyển và kỹ xảo dùng độc của gia tộc, cho dù nàng được công nhận là thiên tài thì cũng không lười biếng.

Cho nên khi nàng xuất hiện thì khiến cho rất nhiều người kinh ngạc lẫn sợ hãi, xem mặt trời mọc thì có thể nhìn mỗi ngày, còn nhìn thấy Thuần Vu Tuyền tiểu thư thì lại rất là hiếm, vì thế cho nên khi mặt trời mọc lên, khung cảnh huyền ảo hiện ra thì ánh mắt của mọi người vẫn tập trung lên một điểm, đó chính là Thuần Vu Tuyền, thậm chí ở dưới lầu cũng có nhiều người kiếm cố đi lên chỉ để nhìn nàng một cái, mặc dù bọn họ biết lầu 12 đã sớm không còn chỗ trống.

Thái dương đỏ rực từ từ được kéo lên cao. Trong khung cảnh huyền ảo, ánh sáng mờ ảo kia thì Thuần Vu Tuyền lại càng thêm xinh đẹp, nàng giống như là một tiên nữ từ trên cửu thiên, hấp dẫn hơn cả vẻ đẹp của kỳ quan nổi tiếng nhất của quận mạn dịch, và cũng là của tập dịch đại lục, đáng tiếc, khuôn mặt của Thuần Vu Tuyền lại mang theo một vẻ buồn.

Kẻ khác cũng như muốn dùng hô hấp, bọn họ đều có cảm giác là chỉ là thở dài thôi thì cũng là đã xúc phạm đến nàng vậy.

Các khách nhân vốn thô tục cũng trở nên điềm đạm, ăn nói nhỏ nhẹ như là thực nữ vậy.

Các công tử gia ở trong quận thì lại âm thầm ái mộ, cho dù là ái mộ đến cực điểm nhưng mà bọn họ lại không có dũng khí để theo đuổi, vẻ đẹp, khí chất, trí tuệ, thiên phú, gia thế của Thuần Vu Tuyền. Tất cả những thứ trên người nàng đều khiến cho các phong lưu công tử gia này cảm thấy tự ti mặc cảm. Bình thường vốn tự cao tự đại, kiêu căng thì trước mặt của Thuần Vu Tuyền đều trở nên tự ti như nhau.

Vì thế, bọn họ chỉ dám đứng ở xa mà thưởng thức, đến gần một chút cũng không dám. Tuyệt thế mỹ nữ ở trước mặt là lại không theo đuổi được là một sự hành hạ khinh khủng, nhưng mà lại có rất nhiều người thích sự hành hạ này, thậm chí còn không muốn từ bỏ.

Nếu như biết được Thuần Vu Tuyền sẽ quang lâm vào hôm nay thì nhất định các bàn ở gần đó sẽ được đẩy giá cao lên đến tận năm lần, thậm chí là còn hơn nữa. Có rất nhiều người cam tâm tình nguyện bỏ ra một số tiền rất lớn để có thể ngồi gần Thuần Vu Tuyền nhất, chỉ cần ngửi được mùi hương trên cơ thể của nàng thôi là đã tốt lắm rồi.

Thuần Vu Tuyền đang cầm một cái tách, nhàn nhã nhấp nháp tách trà của mình. Động tác của nàng ưu nhã thoát tục, tư dung vạn phương, xinh đẹp vô cùng, nét đẹp của nàng khiến cho các đại tiểu thư trong quận đồ kỵ không thôi, cho dù các nàng đã được giáo dục rất tốt nhưng vẫn không thể nào làm ra được các động tác ưu nhã như thế được, không thể có được khí chất khuyên đảo nam nhân được?

Trên cánh môi của nàng hiện lên một vẻ tựa như cười mà tựa như không, nhìn qua có vẻ tâm tình của nàng rất tốt, nhưng mà những người trong quán thì lại không cho rằng như thế, tâm tình của nàng tốt thì nàng cười, mà tâm tình không tốt thì nàng cũng có thể cười, tuyệt đối không thể chỉ nhìn vào đó mà phán đoán được.

Đừng nhìn thấy nàng lúc này đang tươi cười, có thể lúc nàng đang rất là khó chịu, cho nên mặc dù từ bàn của Thuần Vu Tuyên đến các bàn khác có một khoảng cách rất lớn, nhưng mà những người đi ngang đều cố gắng đi đường vòng, tránh ảnh hưởng đến nàng. Ngay cả ông chủ của tập anh lâu cũng không dám quấy rầy nàng.

Lại có một chàng trai trẻ đi lên trên tầng thứ mười hai, nhìn xung quanh, tựa như là tìm kiếm chỗ trống, lão bản thấy thế thì cười thầm trong bụng, xem ra lại là một người ngưỡng mộ Thuần Vu Tuyên tiểu thư, mượn cơ để lên đây nhìn ngắm nàng.

Chàng trai trẻ nhìn xung quanh một lượt, rồi đôi mắt trở nên sáng người, thông thả đi lại, hướng đi đến chính là chỗ của Thuần Vu Tuyên.

Lão bản nghĩ thầm, quả đúng là như thế, nhưng mà lão không ngờ chính là chàng trai trẻ này không chỉ nhìn Thuần Vu Tuyên thôi mà còn dám đi đến chỗ của nàng nữa.

Sau khi lão hết kinh ngạc thì hần đã đi đến gần Thuần Vu Tuyên rồi, lúc này đã hoàn toàn vượt qua phạm vi an toàn rồi, lão thấy thế thì vội hô lên: "Này, quý khách, người không thể..."

Chàng trai trẻ đi tựa như rất chậm nhưng câu nói của lão bản chưa hết thì hần đã đến trước mặt của Thuần Vu Tuyên rồi.

Ánh mắt của mọi người đều kinh ngạc, không hẹn mà cùng nhìn lên người chàng trai trẻ xa lạ này, sau đó hần còn nói một câu mà khiến cho mọi người đều có cảm giác muốn phun ra điểm tâm của mình: "Tiểu thư, nơi này đã hết chỗ rồi, mà cô thì chỉ có một mình, ta có thể ngồi chung không?"

Mọi người đều cố gắng đem thức ăn đã trôi ngược lên đến yết hầu của mình nuốt vào lại, rồi sau đó mới đánh giá vị khách này.

Chắc chắn là một người ở phương xa đến, nhìn thấy sắc đẹp của Thuần Vu Tuyên cho nên muốn đến để tiếp cận và làm quen.

Nhưng mà hành động này của hần thì chẳng khác nào tự sát cả, mọi người đều tưởng tượng đến cái chết thê thảm nhất của hần.

"A, quý khách, ngài không thể ngồi ở chỗ này!" Lão bản cuối cùng đã di chuyển được cái thân mập mạp của lão đến nơi, cuộc sống an nhàn cho nên chỉ chạy bộ mấy bước thôi mà trán lão đã đầy mồ hôi, sau đó lão vội vàng cúi người xuống xin lỗi với Thuần Vu Tuyên: "Xin lỗi, Thuần Vu Tuyên tiểu thư, đã quấy rầy."

Khi xưng hô với Thuần Vu Tuyên thì hần đặc biệt nhấn mạnh tên này, thì để cho cái tên không biết sống chết này cho dù có không biết Thuần Vu Tuyên là ai thì chắc cũng phải biết qua họ Thuần Vu.

Lão bản làm như thế là có ý nhắc nhở người trẻ tuổi để hần biết khó mà lui. Nhưng chàng chàng trai trẻ kia vẫn tỏ vẻ mờ mịt: "Tại sao, lão bản, dù sao thì cái bàn này cũng rất lớn, nhiều người cùng ngồi cũng không sao."

"Cái này..." Đầu của lão bản cảm thấy đau rồi, không biết phải giải thích thế nào, vốn là vì một nguyên nhân không thể nói ra được.

Tiểu tử này quả thật là quá ngu mà.

Lão không phải là quan tâm đến sự sống chết của chàng trai trẻ kia, nhưng vấn đề chính là, nếu để Thuần Vu Tuyên ra tay thì sẽ lại giống như lần trước, phải tốn không ít thời gian và tiền bạc để mua hương liệu mới xử lý được, tổn thất có thể nói là vô cùng trầm trọng, đối với lão bản mà nói thì việc này còn đau đớn hơn cả việc bị mất một miếng thịt trên người, vì thế lão mới cực lực ngăn trở.

Chẳng lẽ tên này là 'Hai Lúa' dưới quê mới lên sao, nhưng mà xem kỹ lại thì không giống như thế.

Chàng trai trẻ cười nói:” Như vậy đi, hỏi đương sự là tốt nhất, nếu như vị tiểu thư này đồng ý là được, còn nếu nàng không muốn thì ta sẽ rời đi.”

Tào lao, với tính cách của Thuần Vu Tuyền tiểu thư mà có thể nói được hay không được với người ư, người mạo phạm nàng chỉ có hai kết quả đó là sống hoặc chết.

Lúc này đứng ở gần Thuần Vu Tuyền là cực kỳ nguy hiểm nhưng mà lão bản nghĩ đến tổn thất một số lượng lớn thủy tinh thì vô cùng đau lòng, không nở rời đi, liền nói:” Xin lỗi, Thuần Vu Tuyền tiểu thư, ta lập tức đuổi hẳn đi!”

Lão bản đã quyết định chủ ý, vừa định kêu người động thủ thì Thuần Vu Tuyền lại lên tiếng, hơn nữa lời nói của nàng hoàn toàn ngoài dự liệu của người khác:” Hẳn có thể ngồi.”

Chàng trai trẻ đặt móng ngồi xuống, cười hì hì:” Ngài xem, lão bản, ta cảm thấy vị tiểu thư này thật là một người hào phóng, quả thật là không sai, thế này thì không còn vấn đề gì nữa chứ?”

Không chỉ lão bản mà những người có mặt ở đây, không ai tin vào tai của chính mình, Thuần Vu Tuyền cho phép một người xa lạ ngồi kế bên. Trước giờ vị trí đó chỉ có thể là người của Thuần Vu Tuyền gia tộc mà thôi.

“Không, không thành vấn đề.” Ông chủ vội vàng lui ra, mặc dù có chút nghi vấn, có phải Thuần Vu Tuyền tiểu thư hôm nay tâm tình không tốt nên muốn tiểu khiến một chút, cho nên mới có thái độ khác thường này? Đây cũng chính là ý nghĩ trong đầu của mọi người ở trà lâu.

Nhưng mà những suy đoán này chưa chắc đúng, bởi vì bọn họ phát hiện được, một Thuần Vu Tuyền luôn hỉ lộ không hiện ra bên ngoài, giờ phút lại lại có vẻ khiếp sợ.

Chàng trai trẻ này, cuối cùng có lai lịch gì?

237. Chương 16: Hoàng Tộc

Không ngờ rằng lại ở chỗ này đụng phải một khuôn mặt quen thuộc, trước mặt ma thần, cho dù là Thuần Vu Tuyền cũng cảm thấy vô cùng khiếp sợ, hơn nữa còn có chút úy kỵ.

Người tuổi trẻ này dĩ nhiên là Cổ Diêu rồi, nhìn thấy phản ứng của Thuần Vu Tuyền thì hẳn cũng cảm thấy rất là khó hiểu, Thuần Vu Tuyền nhìn thấy mình kinh ngạc là đúng rồi nhưng tại sao lại có vẻ sợ hãi.

Bằng vào thân phận chính thức của mình thì không có khả năng hù dọa được tiểu ma nữ này, chẳng lẽ, nàng nghĩ rằng mình chính là ma thần?

Cũng đúng, nghĩ lại, nếu như đưa một người đến trước mặt người sáng tạo ra ma tộc, mà người kia bây giờ lại hiện ra trước mặt thì nhất định là sẽ nghĩ rằng người này đã trở thành thể thân của ma thần, nếu như mình ở trong trường hợp này của Thuần Vu Tuyền thì nhất định cũng nghĩ như thế.

Có ai có thể nghĩ đến chính mình như thế may mắn, có được một thượng cổ ma thú mà Cửu Vĩ Hồ biết được thần thuật hỗ trợ, hơn nữa may mắn là thần thuật mà Cửu Vĩ Hồ đạo được lại là của Quang Minh thần, chính nhờ vào hai điểm đó cho nên Cổ Diêu mới may mắn sống sót.

Nghĩ thế thì Cổ Diêu trong lòng liền động, nếu ma thần đã có sự chấn nhiếp mạnh mẽ như thế thì phải lợi dụng điểm này mới được, như thế thì nàng mới có thể cung cấp cho mình rất nhiều tin tức bí mật được.

Đã nhằm thì cho nhằm luôn đi, bị tiểu ma nữ này ám hại hai lần, bây giờ mà không nhân cơ hội chơi lại nàng một phen thì làm sao hả giận được.

Đi suốt một ngày, Cổ Diêu vẫn còn chưa có ăn gì cho nên cũng không có khách khí, đưa một miếng điểm tâm vào miệng, cũng chẳng chê khen gì:” Cũng không thể không thừa nhận được, thực vật của loài người cũng có chút mùi vị, nhưng mà cũng phải nói, cần phải dùng đến thực vật mới có thể duy trì sự sống, thật đúng là bi ai, cái thân thể này cũng thế, thật là phiền!”

Thuần Vu Tuyền bỗng hiện lên một cảm giác sợ hãi, nhưng nhanh chóng khôi phục lại như thường, nàng lẳng lặng chờ đợi, bởi vì đối phương nhất định là có thêm lời nói nữa.

Nhìn thấy nàng tựa như là không có hoài nghi thân phận của mình cho nên Cổ Diêu càng thêm yên tâm. Lấy một giọng già nua nói:” Nữ oa, lá gan của ngươi cũng thật là lớn!”

Thỉnh thoảng cũng tiến hành trao đổi với ma thần cho nên Cổ Diêu cũng học được vài phần khẩu khí của ma thần. Nghe ra rất có khí thế. Đương nhiên lúc này hẳn dùng truyền âm thuật nói chuyện với Thuần Vu Tuyền cho nên không ai nghe được.

Lúc này có vô số ánh mắt ở trên tập anh lâu nhìn vào nàng, đương nhiên cần phải cẩn thận mới tốt.

Thuần Vu Tuyền mỉm cười, càng khiến cho vẻ đẹp của nàng tăng thêm vài phần:” Thật sao? Cảm ơn sự khích lệ của ngài, ma thần điện hạ vĩ đại.”

Cổ Diêu cũng có chút bội phục định lực của nàng. Cho dù đối diện chỉ là phụ thân của ma thần nhưng mà nàng vẫn có thể trấn định như thế. Ngữ khí của hắn lại thay đổi:” Nhưng mà, nữ oa, đừng quên thân phận của ngươi. Ngươi dù sao vẫn là một nhân loại. Làm như thế thì mi có biết là sẽ khiến cho đồng loại của ngươi gặp phải rất nhiều tai ương không?”

“Đồng loại?” Thuần Vu Tuyền cười:” Ta nghĩ ngài đã hiểu lầm. Ta không hề nghĩ như thế. Trong thế giới này chỉ có phân biệt kẻ mạnh và kẻ yếu mà thôi.”

” Thú vị. Ngươi đúng là một người thú vị.” Cổ Diêu cười lên:” Có thể thả ra kẻ đối đầu với vị thần mà các ngươi thờ phụng!”

Thuần Vu Tuyền mỉm cười:” Thế nào, ma thần điện hạ, chẳng lẽ tể phẩm đó ngài không hài lòng sao?”

Nhắc đến hai chữ tể phẩm thì nàng có một cảm giác thống khoái nói không nên lời. Lúc đầu suýt tí nữa là nàng đã trở thành tể phẩm, đó chính là nỗi nhục lớn nhất của nàng, bây giờ nàng đã trả được nỗi nhục đó rồi.

Hài lòng bà nội mi, Cổ Diêu thầm mắng trong lòng, nhớ đến chuyện đó hẳn cảm thấy vô cùng khó chịu, chỉ là không biểu hiện ra bên ngoài, ngược lại còn cảm thấy rất là cao hứng:” Hắc, không tệ. Ngươi tìm cho ta một thân thể rất cường tráng. Ngoài ra còn có một điểm ta cảm thấy rất hứng thú. Tại sao ngươi lại giải khai phong ấn cho ta? Chuyện gì mà không có lợi ích thì không nên làm, đây không phải là nguyên tắc của loài người các ngươi sao?”

Thuần Vu Tuyền nâng chén trà lên uống một hớp:” Rất đơn giản, ta và gia tộc của ta đều hy vọng thế giới này loạn, càng loạn càng tốt!”

Nói xong lời cuối cùng thì trong mắt của Thuần Vu Tuyền hiển thị ra sự cuồng nhiệt.

Cổ Diêu nhíu mày, tiểu ma nữ này đúng là điên mà, điên chắc luôn, tự dừng lại muốn chiến tranh nổi lên. Nghe ý tứ của nàng thì không chỉ có một mình nàng muốn thế mà là cả gia tộc của nàng, nếu thế thì dã tâm của gia tộc thuần vu là rất lớn!

Nghĩ đến đó Cổ Diêu liền nói:” Cho dù không có thả ta ra thì với thực lực của gia tộc mi, không phải là không thể khuếch trương ở trên đại lục này!”

“Không, bởi vì Thánh Điện tồn tại, chúng ta không Thánh Điện biểu hiện ra không can thiệp chính trị của nhân loại, nhưng bọn chúng lại làm điều ngược lại.”

Cổ Diêu ngạc nhiên nói:” Như thế sao?”

” Ta sẽ cho ngài một ví dụ.” Thuần Vu Tuyền lại nói:” Trong lúc ngài bị phong ấn, đại khái là vào khoảng ba ngàn năm trước, trên đại lục xuất hiện một đế quốc vô cùng mạnh mẽ, là La Áo đế quốc, thống nhất cả đại lục, hiệu lệnh quân hùng. Sau khi lập quốc thì dùng tốc độ nhanh nhất để tiêu trừ loạn phỉ, ổn định chính trị, chỉnh đốn kinh tế, giảm thuế, đưa ra các chính sách mà cho đến mấy ngàn năm sau các thế lực khác cũng phải học theo, rất nhiều hành động giúp cho nó trong thời gian mười năm ngắn ngủi trở thành quốc gia phồn thịnh nhất từ trước đến nay, thời kỳ đó được gọi là thời kỳ thái bình của thế giới, quốc thái dân an, dân chúng có cuộc sống ấm no hạnh phúc, cho đến nay mọi người vẫn luôn nhắc đến thời kỳ đó.”

Thuần Vu Tuyền nói đến đây thì ngữ khí của nàng cũng thay đổi:” Đáng tiếc, thời kỳ thái bình đó chỉ duy trì được có ba mươi năm, ngay lúc La Áo đế quốc đạt được thành tựu về kinh tế, chính trị ở mức tốt nhất thì nó lại vô thanh vô tức mà biến mất.”

Đây là đoạn lịch sử mà rất nhiều người trên đại lục quen thuộc, và cũng có cùng một nghi vấn, Cổ Diêu cũng thế, tại sao một quốc gia cường đại như La Áo đế quốc lại đột nhiên biến mất trong thời gian ngắn ngủi như thế, mà Thuần Vu Tuyền hình như là biết được chân tướng cho nên hẳn lập tức chú ý lắng nghe.

” Đế quốc bị tan rã là do đế quân đột nhiên bệnh chết, đây chính là điều mà vô số người, và kể cả hậu nhân cũng cảm thấy không hiểu được, phải biết rằng đế quân của La Áo đế quốc là người có quyền lực cao nhất, hơn nữa công bằng mà nói thì ngoại trừ các thần chức giả của thần điện ra thì người chính là đại lục đệ nhất cao thủ, lúc đó lại chỉ mới hơn có bốn mươi tuổi thôi, nhưng lại lâm bệnh đột ngột và tất cả danh y trên đại lục đều bó tay, chỉ có thể trợ mắt ra nhìn vị đế quân khai sáng ra thời kỳ thanh bình cho đại lục, người lập ra sự nghiệp vĩ đại nhất trong lịch sử từ từ chết đi.”

Cổ Diêu cảm thấy khó hiểu, cũng giống như những người cảm thấy hứng thú với lịch sử của La Áo đế quốc cảm thấy vậy, nếu như La Áo đế quân lúc đó là đại lục đệ nhất cao thủ thì nhất định là có sức khỏe dồi dào, nhưng lại đột ngột lâm bệnh mà chết thì rất là khó hiểu.

” Cảm thấy rất kỳ quái có phải không, tại sao một người có thực lực như thế lại đột nhiên chết không minh bạch?” Thuần Vu Tuyền mỉm cười nhưng trong nụ cười của nàng bao hàm cả sự phẫn nộ:” Bởi vì tất cả đều là do bàn tay của Thánh Điện gây ra!”

Thánh Điện, lại là Thánh Điện! Bí ẩn của La Áo đế quốc mà cả các sử gia nổi tiếng nhất cũng không thể giải thích được có liên quan đến Thánh Điện. Cổ Diêu ngạc nhiên nói:” Tại sao Thánh Điện lại muốn làm thế?”

“Bởi vì La Áo đế quốc thật sự rất cường đại, ” Thuần vu tuyền giải thích nói:“Cường đại đến mức thậm chí có thể dao động uy tín của Thánh Điện, hơn nữa lúc đó La Áo đế quốc vô cùng phồn vinh, đế quân anh minh thần võ, yêu thương dân chúng, có đầy đủ các tính chất mà dân chúng mến mộ, thậm chí còn vượt qua cả người đứng đầu của Thánh Điện chính là giáo hoàng chí cao vô thượng, Thánh Điện tuyệt đối không cho phép tình huống này xảy ra, vì thế bọn chúng muốn cho đế quốc này tan biến, mà để làm được điều đó thì trước hết phải là ám sát vị đế quân kia.”

Cổ Diêu rung động, nếu như những lời mà Thuần Vu Tuyền nói là thật thì Thánh Điện biểu hiện ra bên ngoài ” Không quá nhiều đến nhân loại ” Chỉ là nguy trang, còn bên trong thì lại làm nhiều điều khiến cho người ta sợ hãi.

” Đế quân chết khiến cho La Áo đế quốc lâm vào tình trạng hỗn loạn, nhưng đó chỉ là sự hỗn loạn ngắn ngủi, lúc đó La Áo đế quốc đã hình thành cơ chế, mất đi vị đế quân thì bọn họ sẽ đề cử một vị khác thích hợp nhất để đảm nhiệm vị trí đó, và sẽ được các trọng thần trợ giúp, nhưng không hiểu vì sao đế quốc lại lâm vào khốn cảnh, ngày càng hỗn loạn, không đến mười năm thì hoàn toàn tan rã, đây cũng chính là đoạn thời gian mà hậu nhân không thể nào hiểu rõ được, cho dù vị đế quân nhậm chức tiếp theo bất hạnh thì với tình hình của đế quốc lúc đó hoàn toàn không có dấu hiệu nào là sẽ bị tan rã. Nhưng bọn họ đâu biết rằng tất cả đều là do bọn người của Thánh Điện giở trò.”

“Từ đó về sau, Thánh Điện ý thức được hoàng quyền quá độ sẽ uy hiếp đến địa vị của bọn họ, vì để tránh cho tình huống như thế phát sinh bọn họ tìm mọi cách để tiêu diệt các thế lực có khả năng phát triển lên như La Áo đế quốc, vì thế suốt ba ngàn năm qua, các thế lực trên tạp dịch đại lục vẫn lẻ loi, không ai có thể thống nhất được đại lục, chỉ cần Thánh Điện còn tồn tại thì vĩnh viễn đại lục không có được thái bình.”

Nếu không có Thánh Điện hạ độc thủ thì La Áo đế quốc vẫn sẽ phồn vinh, mọi người an cư lạc nghiệp, thời kỳ thịnh vượng đó sẽ tiếp tục cho đến nay, nếu như thế thì có lẽ chính mình cũng sẽ không trở thành cô nhi.

Thánh Điện, mới là hung thủ chân chính ?

Cổ Diêu cũng phẫn nộ, mặc kệ chuyện của La Áo đế quốc thế nào, nhưng mà lúc đó người dân đang có cuộc sống thanh bình, Thánh Điện lại ra tay hủy diệt, khiến cho con người phải sống trong tình cảnh dầu sôi lửa bỏng, khi đế quốc giải thể thì vì tranh đoạt quyền lực và đất đai cho nên chiến tranh nhất định sẽ phát sinh và cũng sẽ khiến cho vô số trẻ em trở thành cô nhi.

Vì tư tâm của chính mình, phá tan sự thanh bình của thế giới, khiến cho tạp dịch đại lục chia năm xẻ bảy, đây chính là hành vi của Thánh Điện?

Đương nhiên, Thuần Vu Tuyền nói chưa chắc đã là sự thật, đó là một tin tức bí mật, tại sao nàng lại có thể biết rõ được tin tức bí ẩn suốt mấy ngàn năm nay?

Nghĩ đến đó thì Cổ Diêu lại nói:” Đúng là một câu chuyện đặc sắc, nữ oa, người làm sao có thể biết được bí mật đó?”

” Bởi vì gia tộc Thuần Vu của chúng ta,” Thuần Vu Tuyền chậm rãi nói:” Chính là hậu duệ của La Áo đế quốc hoàng tộc!”

238. Chương 17: Thân Thể Của Ma Thần

Ngoài ra, đế quân cũng không có mang họ thuần vu, và đặc biệt là lịch sử ra đời của gia tộc Thuần Vu sớm hơn La Áo đế quốc rất nhiều, giữa hai người hoàn toàn không có liên hệ gì mới đúng.

Nhưng, xem bộ dáng chăm chú của Thuần Vu Tuyền thì lại không giống như đang nói láo.

Xem ra, trong đó lại có thêm bí mật mà không thể để cho người ngoài biết.

Sợ là đạo tặc công hội cũng không biết được chuyện này, nếu như để cho Thánh Điện biết thì gia tộc Thuần Vu nhất định là sẽ bị diệt trừ tận gốc.

“Cho nên, ngài chắc cũng biết, ta giải khai phong ấn cho ngài chính là vì muốn báo thù, mỗi thù diệt tộc mà suốt mấy ngàn năm qua chúng ta không thể báo được!” Thuần Vu Tuyền cắn môi dưới: “Chúng ta thề, nhất định sẽ tiêu diệt Thánh Điện, để cho tổ tiên của chúng ta trên trời có linh thiêng cũng có thể nghỉ ngơi! Nhưng mà Thánh Điện hùng mạnh, căn cơ trầm ổn, một mình gia tộc của chúng ta không thể nào có khả năng lay động được, hay có thể nói là không có bất cứ thế lực nào trên đại lục có thể làm được, nhưng chúng ta có thể mượn lực của Ma Thần điện hạ và Ma Tộc. Như thế thì tình hình sẽ hoàn toàn khác. Đây chính là nguyên nhân chính thức mà ta giải khai phong ấn cho ngài, giải thích như thế thì ngài đã có thể hài lòng?”

Thù hận, đại lục thật sự là khắp nơi cũng tràn ngập thù hận, hơn nữa lần này lại có liên quan với la áo hoàng tộc của ba nghìn năm trước, thật là có đủ hỗn loạn.

Nhưng mà, mỗi thù của gia tộc Thuần Vu lại khiến cho xảy ra một trận chủng tộc đại chiến, điều này quả thật là điên cuồng.

Nhưng mà nhìn thấy nàng nhìn chăm chú mình thì Cổ Diêu cũng biết được là không thể suy nghĩ nhiều. Vội vàng khôi phục lại khí thế của ma thần:” Người sẽ không sợ là ta sẽ diệt luôn cả gia tộc của người sà? Dù sao thì người cũng không phải là chủng tộc do ta sáng tạo ra!”

” Không sao, chỉ cần có thể lật đổ được Thánh Điện thì chúng ta có thể trả bất cứ giá nào, hơn nữa ta tin tưởng là ngài sẽ không làm như thế, phải không Ma Thần điện hạ vĩ đại.” Thuần Vu Tuyền tỏ ra rất là tự tin:” Bất kể là người hay là Ma Tộc thì cũng chỉ tuân theo một quy tắc duy nhất của trò chơi, đó chính là thắng làm vua thua làm giặc, kẻ mạnh thì có thể sinh tồn, hơn nữa, Ma Thần điện hạ, ngài cũng cần phải có sự hỗ trợ của chúng ta.”

Cổ Diêu nghe thế thì ngạc nhiên:” Sao? Ta cần phải có sự hỗ trợ của người. Người làm đối tượng rồi sao? Trước mặt của người chính là Ma Thần vĩ đại. Nữ oa, người định đùa với ta à!”

Thuần Vu Tuyền cười nói: “Ha ha. Chẳng lẽ ngài không muốn tìm về thân thể của chính mình sao? Thân thể này dù sao cũng chỉ là phụ thân. Không thể nào thừa nhận được lực lượng khổng lồ của ngài!”

Cổ Diêu trong nhân loại đã được xem là mạnh rồi. Nhưng mà đối với Ma Thần thì lại vô cùng yếu ớt. Nếu như hần triển khai các kỹ năng siêu cường thì nhất định thân xác này cũng sẽ bị hủy diệt. Ma Thần bị

phong ấn chỉ có linh hồn, còn thân thể bị tách ra của hắn cũng không thể nào biết được. Vì thế cho dù có giải khai được phong ấn nhưng Ma Thần vẫn không cách nào tự do được.

Chỉ có thể tu luyện với thân thể này thêm ngàn vạn năm nữa mới hy vọng là không bị bạo thể khi phối hợp với linh hồn cường đại của ma thần. Hơn nữa Ma Thần đã dùng phụ thân thuật đối với Cổ Diêu cho nên cũng đã bị quản chế, do đó Ma Thần cũng rất là cấp bách trong việc tìm kiếm thân thể của mình.

Thuần Vu Tuyền vừa dứt lời. Thì trong đầu của Cổ Diêu có một thỉnh cầu trao đổi mãnh liệt. Cổ Diêu vừa đồng ý thì Ma Thần lập tức nói:” Mau. Tiểu tử, bất kể thế nào thì cũng phải hỏi được thân thể của ta từ trong miệng của nàng.”

Giúp cho Ma Thần lấy được thân thể thì không có gì là hay cả. Lúc đó người đầu tiên mà hắn giết chính là mình. Vì thế Cổ Diêu lập tức do dự.

Ma Thần hiểu được suy nghĩ của Cổ Diêu cho nên vội nói:” Tiểu tử, ta cam đoan, nếu có thể tìm được cơ thể của chính mình thì ta tuyệt đối sẽ không hại ngươi, ta và ngươi đã bị thần chú hiệp ước rồi! Về điểm này thì người có thể cái con cừu vĩ hồ kia. Một khi thần chú được thành lập thì sẽ có hiệu lực tuyệt đối!”

Thấy Cổ Diêu còn đang chần chờ. Ma Thần lại nói:”Một khi ta tìm về thân thể của chính mình thì sẽ ngao du vũ trụ, tiếp tục tìm hiểu về lực lượng khởi nguyên, còn về các ngươi và Ma Tộc thì ta sẽ tiếp tục để cho nó là trò chơi của ta và quang minh thần, tuyệt đối không nhúng tay vào!”

Cổ Diêu nghi hoặc:”Ngươi xác định?”

“Tất nhiên, bất quá ta sẽ hủy diệt thần chi kết giới, đây là Quang Minh thần thiết trí, làm mất đi tính công bằng của trò chơi, ta phải làm cho nó khôi phục lại như ban đầu.”

Cổ Diêu cau mày nói:”Nói như vậy, Ma Tộc há không phải là có thể thông qua kết giới, một lần nữa bước vào tạp dịch đại lực?”

” Thế thì sao?” Ma Thần nói:”Ngươi cũng đi qua Ma giới, tận mắt nhìn thấy nơi đó, cho dù là nhân loại ở ma giới, chỉ cần có năng lực là có thể sống được thoải mái, chỉ cần có một bên thắng được trong trò chơi này thì coi như là trò chơi đã chấm dứt, nói không chừng thì Ma Tộc cũng giống như là la áo đế quốc kia vậy, có thể làm cho đại lực thái bình. Đương nhiên nhân loại cũng có thể trở thành người chiến thắng cuối cùng. Nhưng chỉ cần Thánh Điện còn tồn tại thì tạp dịch đại lực sẽ chịu ước thúc của bọn chúng, không bao giờ có được sự thái bình, những cô nhi như ngươi sẽ xuất hiện ngày càng nhiều.”

Lời của Ma Thần lại đâm trúng vào điểm yếu của Cổ Diêu, nếu như Thánh Điện đã không nghĩ cho dân chúng cúng bái thờ phụng họ thì để bọn chúng lại trên đời để làm gì?

Không phải trước khi la áo đế quốc thống nhất, thời kỳ thanh bình xuất hiện thì cũng đã phải trải qua sự tẩy lễ của máu tươi sao?

Cổ Diêu động tâm, đương nhiên là dính dáng đến chủng tộc đại chiến khiến cho hắn rất khó đưa ra quyết định, Cổ Diêu suy nghĩ một lúc lâu nhưng vẫn không thể nào đưa ra quyết định được.

“Hắc, đừng do dự, ” Ma Thần dùng một khẩu khí đầy sức dụ hoặc nói:” Ta sống ngàn vạn năm rồi, so với quy luật phát triển thì hiểu rất rõ, phân lâu nhất định hợp, hợp lâu rồi cũng sẽ phân, ít nhất là các ngươi còn có thể có được thời kỳ hòa bình thịnh vượng, nhưng nếu như Thánh Điện còn tồn tại thì bọn chúng sẽ luôn phá vỡ quy luật đó, khiến cho thế giới luôn ở trong tình trạng bất đầu.”

“Được rồi, ta thừa nhận, lại một lần bị ngươi thuyết phục!” Cổ Diêu thở dài, sự dụ hoặc của ma quỷ quả là khó kháng cự lại.

Rõ ràng là muốn khơi mào chủng tộc đại chiến, tại sao lại cảm giác được hắn nói rất có đạo lý?

Trong lúc cùng Ma Thần trao đổi thì thời gian ở bên ngoài chậm hơn nhiều, trong mắt của Thuần Vu Tuyền thì Cổ Diêu chỉ là huy chút suy tư mà thôi, không biết là hắn đã trải qua một phen tranh đấu nội tâm.

Vì phù hợp hiện trạng, nên Cổ Diêu lộ ra vẻ hưng phấn:” Nữ oa, thân thể ta, chẳng lẽ ngươi biết ở nơi nào?”

Thuần Vu Tuyền thần nhiên nói:”Không sai, gia tộc bọn ta vì báo thù, đã chuẩn bị mấy ngàn năm, trong lúc đó đương nhiên tra rõ rất nhiều chuyện, thân thể của ngài, cũng là một trong số đó.”

Dựa theo Ma Thần từ tâm linh giao truyền lưu đạt ý tứ, Cổ Diêu nói: “Nếu đã tra được nó ở nơi nào, tại sao lúc đầu không trực tiếp đưa đến Ma Thần điện cho ta?”

“Không, ta không thể!” Thuần Vu Tuyên lắc đầu nói: “Bởi vì nó đã có tân chủ nhân!”

” Cái gì, tên nào lại có lá gan lớn thế, dám sử dụng ta thân thể! Ghê tởm, ta muốn giết hắn!” Ma Thần nổi trận lôi đình, Cổ Diêu biểu đạt tâm tình phẫn nộ của Ma Thần rất tốt.

Thuần Vu Tuyên nói: “Chủ nhân mới của nó chính là - Giáo Hoàng!”

“Giáo Hoàng!?”

Trên đời này chỉ có duy nhất một Giáo Hoàng, không thể nghi ngờ, hắn chính là người đứng đầu của Thánh Điện, được coi là người phát ngôn của thần.

Nhưng, bởi vì tôn kính cùng, mọi người đã không dám xem Giáo Hoàng là đồng loại, hắn chính là một người tiếp cận thần, hoặc là có thể nói là bán thần.

Theo thuyết thì Giáo Hoàng và thần giống nhau, có thể sống vĩnh hằng, thân phận của hắn cũng rất là thần bí, chưa có người nào gặp qua được, bởi vậy cho nên không ai có thể biết được hắn thật sự là nam hay nữ, hình dáng ra sao.

Nhưng, có thể khẳng định là Giáo Hoàng có năng lực thông thiên, thậm chí là có thể làm được vài việc mà chỉ có thần mới có thể làm được, chưa từng có người nào hoài nghi điểm ấy.

Thánh Điện có vô số người, cấp bậc càng cao thì càng mạnh, từ các kỵ sĩ bình thường cho đến chấp sự, thánh tế ti, thần sử, giáo chủ, càng lên cao càng mạnh.

Thần sử đã nổi danh là người mạnh nhất trên đại lục, giáo chủ thì có thể hô phong hoán vũ, di sơn đảo hải, Giáo Hoàng, người đứng trên cùng của kim tự tháp thì càng không cần phải nói đến.

Thậm chí cả thiên không thành, thần tích của thánh vực cũng chính là do Giáo Hoàng tạo ra.

Giáo Hoàng chưa từng hiện thân nhưng mà lại có được uy tín chí cao vô thượng!

Khi Cổ Diêu nghe được người chiếm lấy thân thể Ma Thần là Giáo Hoàng thì cảm thấy cực kỳ hoang đần.

Người đứng đầu của Thánh Điện, đạt đến bán thần chỉ sau quang minh thần, đoạt lấy thân thể của Ma Thần để sử dụng, nghe tựa như là chuyện đêm ả rập vậy.

“Chỉ có giết chết Giáo Hoàng, mới có khả năng đoạt lại thân thể của ngài, đáng tiếc, Ma Thần điện hạ, ta chỉ sợ, lúc này ngài cũng không có được năng lực kia.”

Với cá tính cao ngạo của Ma Thần thì khi bị Thuần Vu Tuyên đả kích như hế thì hắn nhất định sẽ phẫn nộ phản kích nhưng hoàn toàn ngược lại là hắn lại trầm ngâm.

Thân thể của ma thần, không phải ai cũng có thể chiếm dụng được, điều này chứng tỏ Giáo Hoàng cũng có được linh hồn cực kỳ cường đại, lại phối hợp với thân thể của Ma Thần cho nên có thể phát ra được lực lượng kinh thiên.

Trái lại Ma Thần linh hồn hắn đương nhiên càng mạnh hơn so với Giáo Hoàng, nhưng mà lại ở trong thân thể của con người, giống như là ‘hổ lạc bình dương, sa du thiên than’ khó có thể là đối thủ của Giáo Hoàng.

Cho dù Cổ Diêu có đồng ý học pháp tắc của ahwns thf muốn trở thành một bản thể như Ma Thần thì cũng cần phải có thời gian cả ngàn vạn năm, Ma Thần không thể chờ lâu như thế được, huống chi trong thời gian đó thì Giáo Hoàng lại càng mạnh thêm.

Trước sự thật tàn khốc này thì Ma Thần cũng cảm thấy rất là buồn bực, trò chơi này là do hắn tạo ra nhưng mà bây giờ hắn không thể thoát ly khỏi nó được.

Kết quả của trò chơi không chỉ ảnh hưởng đến vận mệnh của một người mà thậm chí là còn ảnh hưởng đến vận mệnh của thần.

Cho dù là ma thần, cũng gặp phải quẩn cảnh như thế, điều này khiến cho hắn cơ hồ như phát cuồng.

“Muốn giết Giáo Hoàng, không phải một người là có thể làm được, cho nên, Ma Thần điện hạ, ta nghĩ chắc ngài cũng cần phải có sự trợ giúp, đúng không? Nếu như ngài nguyện ý thì gia tộc của chúng ta sẽ trở thành người giúp đỡ tốt nhất của ngài, hơn nữa, chúng ta cũng không đơn độc mà còn có những đồng đội khác nữa.”

” Là ai?”

Thuần Vu Tuyên cười nói:” Một giáo phái nổi tiếng trên đại lục này, và cũng chính là đồng đội của chúng ta.”

“Nghịch Thiên Giáo!?”

239. Chương 18: Hắc Âm Căn Tái Hiện

” Vậy, còn Quang Minh thần đâu?” Cùng Thuần Vu Tuyên trò chuyện đã lâu nhưng mà các vấn đề thì luôn vòng quanh Giáo Hoàng, chẳng lẽ Quang Minh thần cho phép Thánh Điện và Giáo Hoàng muốn làm gì thì làm, không quản thúc bọn họ?

Thuần Vu Tuyên im lặng một hồi lâu, mới nói:“Thần đã chết!”

” Cái gì?”

Những lời này tuyệt đối là đại nghịch bất đạo, Cổ Diêu không rõ ý của Thuần Vu Tuyên, Quang Minh thần thật sự đã chết, hay là trong mắt nàng hắn không đáng để tôn kính?

Lúc này Ma Thần đột nhiên nói:” Đúng vậy, hắn đã ngủ củ tỏi!”

Ngay cả Ma Thần cũng nói như vậy, Cổ Diêu lại càng ngạc nhiên.

“Nói đúng hơn thì là ý thức của hắn đã biến mất.” Ma Thần giải thích:” Thần sẽ không chết, ít nhất hiện nay vẫn chưa có lực lượng nào có thể làm được điều đó, kể cả ta và Quang Minh thần đều không thể nào giết chết được đối phương, cho nên hắn cũng chỉ có thể phong ấn được ta mà thôi. Nhưng hiện tại ta không cảm giác được tên kia tồn tại, dù sao thì lúc phong ấn ta và dùng sức tách phiến đại lục này ra thì cần phải có được một sức mạnh khổng lồ, ngay cả thần cũng cần phải nghỉ ngơi để khôi phục. Có điều kỳ quái chính là đã lâu như thế rồi thì cái tên kia hắn là đã tỉnh lại rồi mới đúng!”

Ma Thần trầm ngâm một lúc rồi nói:” Ha ha, nhất định là cái tên Giáo Hoàng kia đã giả trò, ngoại trừ hắn ra thì không còn người nào khác có khả năng đó, thật đúng là báo ứng mà, tên hỗn đản đó cuối cùng cũng bị người bên cạnh ám toán, hé hé hé hé ...”

Ma Thần như là có trút được một phần oán khí, cười ha hả, Cổ Diêu nghe thế thì lại càng hoảng sợ, ngay cả thần mà cũng ám toán. Xem ra người đại nghịch bất đạo nhất không phải là Nghịch Thiên Giáo mà chính là Giáo Hoàng!

Cổ Diêu cảm thấy chẳng hiểu mô teo gì cả:” Cái tên Giáo Hoàng này tại sao lại muốn ám toán Quang Minh thần chứ?”

” Người thật sự là một tên đần!” Ma Thần mắng:” Từ lúc sáng tạo sinh vật. Ta và cái tên hỗn đản kia phát hiện ra các ngươi rất ham muốn quyền lực. Có rất nhiều người không tiếc bất cứ thủ đoạn nào để cầu xin ta giúp cho hắn có thêm nhiều quyền lực. Giáo Hoàng mặc dù trên vạn người nhưng vĩnh viễn lại dưới Quang Minh thần, đối lại là ngươi, lúc nào cũng có người ngồi trên đầu của mình, và một mình nắm trọn quyền lực thì ngươi chọn cái nào?”

” Nhưng, kể cả Giáo Hoàng và các thần chức giả, không ai có thể mượn được thần lực của Quang Minh thần?”

” Điều này thì có liên quan đến thần cách. Lực lượng của thần cách thông qua quy ước Chủ - Phó về tín ngưỡng. Phó phương có thể có được lực lượng từ Chủ Phương. Nhưng nếu như chủ phương, cũng tức là

Quang Minh thần của các người tiến vào trạng thái vô thức thì việc này sẽ bị mất đi hiệu lực. Ta nghĩ lúc tên khốn kia sắp chuẩn bị tiến vào tình trạng ngủ say thì đã nghĩ đến điều này. Vì để cho Thánh Điện có thể tiếp tục sử dụng thần lực để duy trì trật tự của thế giới này cho nên hắn đã đưa thần cách nhận được chuyển giao lên người của Giáo Hoàng. Nói cách khác, lực lượng do tín ngưỡng của con người đều được Giáo Hoàng thu lấy. Và càng đáng tiếc hơn là Giáo Hoàng đã phản bội lại hắn, không sử dụng lực lượng của thần cách để thức tỉnh hắn mà một mình chiếm lấy. Cái tên khốn kia không ngờ lại tin tưởng một tên nhân loại, ngay cả thần cách cũng chuyển sang cho hắn. Thật sự là quá ngu mà.”

Sau khi cười nhạo Quang Minh thần xong thì Ma Thần nhất thời trầm mặc. Vì hắn nhớ đến một vấn đề. Nếu như Giáo Hoàng có được thần cách lại có được thân thể của hắn. Thế thì vô cùng phiền phức.

Ma Thần nói rất là hợp lý, tuy thế trong lúc nhất thời Cổ Diêu cũng khó có thể mà tiếp nhận kịp. Ngay cả thần mà cũng ám toán. Giáo Hoàng. Quả thật là đệ nhất kiêu hùng trong lịch sử.

Điều này cũng giải thích tại sao Thánh Điện lại ra tay với đế quân của La Áo đế quốc, tổ tiên của Thuần Vu Tuyền, tinh thần lực của một người thì dù sao cũng có hạn, nếu như tất cả tín ngưỡng của mọi người chuyển từ Quang Minh thần sang người khác thì thần cách không thể nào tránh khỏi bị hao tổn được, vì lợi ích của bản thân mình cho nên Giáo Hoàng muốn hủy diệt La Áo đế quốc.

Từ nội tâm thế giới trở lại sự thật, Cổ Diêu cười nói:” Tốt, điều thắc mắc đã được giải thích, như thế thì, tiếp theo, Thuần Vu Tuyền tiểu thư chúng ta cũng nên tính toán lại nợ cũ chút đi!”

Thuần Vu Tuyền nghe thế thì cau mày lại, giọng điệu này nghe có vẻ không hợp lúc này, hơn nữa cách xưng hô của đối phương cũng không phải là tính cách của ma thần.

Đột nhiên nghĩ ra được điều gì đó, nàng mở to đôi mắt đẹp của mình ra mà nhìn chăm chăm vào Cổ Diêu.

Nhìn thấy thần sắc của Thuần Vu Tuyền, Cổ Diêu cảm thấy rất là thoải mái, rốt cuộc, tiểu ma nữ này cũng bị mình lừa một phen, sau đó hắn nói:” Cảm thấy khó hiểu lắm phải không, Thuần Vu Tuyền tiểu thư, cô nói xem chúng ta phải giải quyết thế nào đây? Ta xem cô như là một đồng đội tốt, thế mà cô lại bán đứng lại ta.”

” Là người!?” Thuần Vu Tuyền đột nhiên biến sắc, sau khi biết được người trước mặt là Cổ Diêu, chứ không phải là Ma Thần thì nàng hoàn toàn không dám tin. Lúc trước sở dĩ nàng không có hoài nghi là vì nàng cho rằng không có ai có thể thoát khỏi lòng bàn tay của Ma Thần cho nên mới có thể nói ra hết bí mật của gia tộc.

Nhưng mà trước mặt nàng lại là tên đạo tặc kia, bất kể là linh hồn hay thể xác đều là của cùng một người.

Sau khi khiếp sợ thì sát khí dày đặc từ trên người của nàng tuôn ra, bất luận là hắn làm sao thoát khỏi được Ma Thần điện, tên này đã biết quá nhiều bí mật, không thể để hắn lại được.

Luồng sát khí nồng đậm này khiến cho tất cả mọi người trong trà lâu đều rung mình, xem ra Thuần Vu Tuyền tiểu thư cuối cùng cũng đã phát tác, nhưng mà lần này lại quá lộ liễu, trước đây lúc nàng giết người hoàn toàn giống như là vô hình, không có bất kỳ dấu hiệu nào cả.

Vì thế người trong trà lâu liền có cảm giác lo lắng, có nên lập tức tránh đi hay không, để tránh phải ương cật trì ngư.

Đối mặt với sát khí của Thuần Vu Tuyền thì Cổ Diêu lại rất là bình tĩnh, hắn thậm chí còn đưa một chén ra lên uống một hớp, rồi mới nói:” Thuần Vu Tuyền tiểu thư, yên tâm đi, ta đến đây là muốn cùng cô hợp tác, hoàn toàn chân thành đó, cô đối đãi với ta như thế thì quả thật là khiến ta thất vọng quá.”

” Chân thành?” Thuần Vu Tuyền hừ lạnh một tiếng.

Nếu như chân thành, thì sẽ không lừa gạt người khác. Nhưng mà nàng vẫn trì hoãn không có lập tức ra tay, phải biết rằng dù sao thì đối phương cũng tìm đến tận cửa, khẳng định là có chuẩn bị, xem xem hắn nói cái gì đã, dù sao thì ở đây cũng là phạm vi thế lực của quận Mạn Dịch.

Hơn nữa, nếu Ma Thần không thể thuận lợi cướp lấy thân thể của tên đạo tặc này thì hắn hiện đang ở đâu, chẳng lẽ là còn bị nhốt trong Ma Thần điện? Đây là vấn đề mà Thuần Vu Tuyền quan tâm, nếu như có thể từ miệng của tên đạo tặc này biết được thì cũng tốt.

” Đúng vậy, cô đoán không sai, ta quả thật là phó thân thể của chủ nhân, bởi vì có một vài nguyên nhân đặc biệt cho nên Ma Thần điện hạ đã bỏ qua cho một tên ma cà bông như ta, và thay vào đó ta phải làm việc cho ngài, đương nhiên đây cũng chính là vinh hạnh của ta. Hôm nay ta đến đây tìm cô cũng là do chủ ý của người.”

Cổ Diêu nửa thật nửa giả nói vài câu. Nhìn thấy bộ dáng bán tín bán nghi của Thuần Vu Tuyên thì hần cười nói:” Thế này thì cô tin chưa?” Nói xong thì hần liền nắm lấy cổ tay của nàng.

Thuần Vu Tuyên vừa định tránh thì nàng lại đột nhiên bất động. Bởi vì thông qua tay của Cổ Diêu nàng cảm nhận được một ma lực tà ác, chính là đến từ ma thần.

Nếu Ma Thần ở bên trong cơ thể của hần thì có thể nói là hần không nói láo, nghĩ đến đó thì sát khí của Thuần Vu Tuyên biến mất.

Những người ở trên trà lâu thì mở to hai mắt ra mà nhìn, bàn tay ngọc ngà của Thuần Vu Tuyên đang giao hòa với bàn tay của Cổ Diêu, bọn họ không thể nào tin vào mắt của mình được.

Trên đời này có được nam nhân có thể chinh phục Thuần Vu Tuyên tiểu thư sao?

Các công tử gia ở trên trà lâu vừa hâm mộ vừa ghen ghét. Xem tướng mạo thì Cổ Diêu cũng rất là bình thường, hoàn toàn không có gì xuất sắc hơn người, địa vị lại còn thua kém mình không biết bao nhiêu bậc. Dựa vào cái gì mà có thể có được sự ưu ái của Thuần Vu Tuyên tiểu thư?

” He he, tin tưởng được rồi chứ?” Cổ Diêu cười hề tiện, rồi bỏ tay của nàng ra, lúc trước bị nàng ‘hiếp’ hai lần, bây giờ cho nàng lại một chút.

Thấy nét mặt rất là hề tiện của Cổ Diêu thì Thuần Vu Tuyên hung hăng liếc hần một cái, nhưng mà trong mắt của người khác thì nàng giống như là đang oán trách hần vậy. Có thể nói là hai người đang liếc mắt đưa tình. Khiến cho các công tử gia có mặt ở đây càng cảm tức và không cam lòng.

” Xem ra lúc này cô đã không còn nghi ngờ nữa. Việc hợp tác của chúng ta có muốn tiếp tục không? Đương nhiên, lúc này ta chỉ tuân theo chủ ý của Ma Thần điện hạ, nếu cô muốn thì có thể trực tiếp trao đổi với ngài, nếu cô không ngại thì có thể nắm lấy tay ta là được.”

Chỉ có thể thông qua Cổ Diêu mới có thể giao tiếp với ma thần.

Thuần Vu Tuyên lại trộn mắt với hần rồi nói:” Không cần, thế được rồi, nơi này nói chuyện không tiện, chúng ta đi đến nơi khác.”

” Nơi nào?”

” Gia Tộc Thuần Vu.”

” Được rồi!”

Trong ánh mắt hâm mộ và ghen ghét của vô số người, hai người sánh bước đi xuống tụ anh lâu, để lại phía sau vô số lời bàn tán, có thể khẳng định được rằng tin tức này sẽ lập tức truyền đi khắp quận Mạn Địch, Cổ Diêu nhất định là sẽ trở thành Super Star.

Phủ đệ của gia tộc Thuần Vu ở nơi cao nhất của quận Mạn Địch, đó là một ngọn núi, được gọi là Đẳng Long Phong, uốn lượn một công lý. Lại nằm ở trung tâm của quận, và cũng là nơi phồn hoa nhất, cho nên được gọi là lâu đài.

Dọc theo đường đá ngược lên thì người đi lại rất thưa thớt, gia tộc Thuần Vu danh chấn Mạn Địch, nếu không có việc gì thì dân chúng không dám đến đây.

Ngay lúc gia tộc thuần vu hiện ra trước mắt thì trong lòng của Cổ Diêu chợt có cảm giác không ổn, vội nhảy lên rồi nói với Thuần Vu Tuyên:” Cần thận!”

Cùng lúc đó, thêm đá dưới chân hai người đột nhiên bị nghiền nát, một khí tức âm lãnh đập vào mặt, còn kèm theo cả một mùi vị rất khó chịu.

Cổ Diêu đang ở trong không trung hít sâu một hơi, rồi lướt ngang với quỹ tích vuông góc với hướng nhảy lên của hắn một cách thần kỳ, bắn xẹt qua một gốc đại thụ che trời ở cách đó không xa, đại thụ giống như là đậu hủ bị cắt thành hai đoạn, ngã xuống chấn động cả đất, bụi nổi mù mịt.

Lúc này cảnh mặt trời mọc của quận Mạn Định đã chấm dứt, mặt trời đã lên khá cao nhưng khi ánh mặt trời chiếu xuống thì lại không thấy được kẻ nào, tình hình quỷ dị này khiến cho người ta có cảm giác kinh ngạc, chẳng lẽ là đã gặp quỷ rồi sao?

Ẩn Hình Thuật!

Là một đạo tặc hàng đầu, Cổ Diêu đương nhiên cũng là một hành gia về ẩn hình, nên lập tức có thể nhận ra được. Nhưng từ phương thức hành động của đối phương thì không phải là đạo tặc, mà là một chức nghiệp cũng gần giống với đạo tặc - Thích Khách.

Ẩn Hình Thuật cũng là một trong những kỹ năng hữu ích nhất của thích khách, mặc dù khả năng ẩn hình của đối phương kém hơn Cổ Diêu nhưng mà phải đến khi hắn ra tay đánh lên thì Cổ Diêu mới nhận ra được, cho nên cũng có thể nói là thực lực của hắn cũng rất cao, từ đó có thể phần nào đoán ra được thực lực của đối phương.

Cổ Diêu tập trung đầu khí vào hai mắt, sử dụng kỹ năng độc môn của tiêu dao môn “Động Sát Thuật”, đối thủ hoàn toàn hiện ra trước mắt hắn.

Đó là vài tên hắc y nhâ, trên cái khăn che mặt của bọn chúng có một cái khô lâu rất sống động, khô lâu đang mỉm cười ‘duyên dáng’.

Cổ Diêu thấy thế thì lập tức nhớ đến một tổ chức - Hắc Ám Cân

Hắc Ám Cân là một tổ chức sát thủ khổng lồ, bọn chúng có lịch sử lâu đời, chỉ cần có tiền thì có thể vì cố chủ giết chết bất kỳ kẻ nào, người nào bị Hắc Ám Cân nhắm vào sợ rằng sẽ mất ăn mất ngủ, bởi vì bọn chúng không nơi nào là không có, giống như là đòi nợ trong xương vậy, có nhiều người đã mất mạng trong khi ngủ.

Cổ Diêu và Thuần Vu Tuyên có thể gặp nhau trong biển người mênh mông, cũng có thể nói là nhờ có sự trợ giúp của hắc ám cân, năm mười sáu tuổi thì Thuần Vu Tuyên bị Hắc Ám Cân đuổi giết, chạy đến trấn thập lý, vào đúng phòng tắm, mà lúc đó thì Cổ Diêu đang tắm, sau đó các sự việc liên tiếp phát sinh, Cổ Diêu rời khỏi trấn thập lý.

Cho nên, Cổ Diêu vĩnh viễn không thể tên những tên sát thủ lãnh huyết này.

Nhưng lúc này Cổ Diêu đã không còn là một thằng nhóc như khi còn ở thập lý trấn, chỉ một ánh mắt của chúng cũng không chống đỡ được, tuy rằng sát thủ của Hắc Ám Cân rất đáng sợ, nhưng mà hắn lúc đã mạnh hơn bọn chúng.

Nhớ đến việc trước kia suýt tí nữa là đã chết đuối trong nhà tắm, Cổ Diêu cảm thấy tức, hừ một tiếng, hắn giơ tay lên, khuỷu tay ngang đỉnh đầu, chiêu thức này giống như chiêu thức bình thường nhất mà những người khi mới bắt đầu luyện võ đã quen, nhưng các sát thủ lại có cảm giác được là khuỷu tay của Cổ Diêu bất kể là ở góc độ, tốc độ đều đạt được đến cảm giác tột đỉnh, phối hợp với thân pháp của hắn thì càng giống như Thiên Y Vô Phùng, vô luận thế nào cũng khó mà chống đỡ.

Trong tiếng kêu rên, khuỷu tay của hắn đánh vào ngực của một tên sát thủ, tiếng xương nứt vang lên, thân thể của tên sát thủ bắn lên cao, hiệu quả của ẩn thân thuật đã mất, thân hình của hắn hiện ra.

Vốn thực lực của hắn không tệ, nhưng chỉ vì hắn đã đánh giá thấp Cổ Diêu, hơn nữa chiêu thức của Cổ Diêu quả thật là quá huyền diệu cho nên mới bị trúng chiêu trầm trọng như thế.

Cổ Diêu căn bản không để ý tới hắn, hắn hiểu rõ uy lực trong chiêu thức của mình, đối thủ tạm thời đã bị loại khỏi cuộc chơi, các sát thủ khác thì đang vây công Thuần Vu Tuyên, hiển nhiên năng mới chính là mục tiêu chính của chúng, Cổ Diêu bất quá chỉ là người bị dính vào chuyện này cho nên bọn họ chỉ muốn ngăn cản hắn mà thôi.

Nhưng mà dự tính của bọn chúng đã thất bại, bởi vì thực lực của Cổ Diêu cao hơn bọn chúng đoán, chỉ một chiêu đã lập tức hạ gục đồng đội của họ và tiến đến chỗ Thuần Vu Tuyên giải vây.

Từ xa có tiếng người đang đến, nhất định chính là người của gia tộc Thuần Vu nghe tiếng động nên đến tìm hiểu.

Mắt thấy sự tình phát sinh ngoài ý muốn bọn chúng bỏ qua mục tiêu, một lần nữa chui xuống đất, ngay cả đồng bọn bị Cổ Diêu đánh trọng thương cũng bỏ mặc.

Cổ Diêu cũng không đuổi theo, dù sao còn có người sống, hắn đi đến trước mặt tên hắc y nhân đang giãy dụa:” Để ta xem xem khuôn mặt của ngươi ra sao.”

Kéo khăn che mặt của hắc y nhân xuống, khi nhìn thấy thì Cổ Diêu hết sức ngạc nhiên và còn có cả cảm giác buồn nôn.

Khuôn mặt của hắc y nhân đã không còn được xem như là mặt nữa rồi, trên đó toàn là các vết gạch chéo chằng chịt, không thể nhìn ra được gì, hoàn toàn đã bị hủy.

” Dừng...”

Thuần Vu Tuyền ngăn cản quá trễ, “Ầm” Một tiếng nổ lớn vang lên, thân hình của hắc y nhân nổ tung, lực nổ tạo ra một cái hố lớn có đường kính mấy chục thước, khói bốc lên ngùn ngụt, các cây đại thụ hai bên đều gãy.

” \$%^&, bomb thật, thật là quá khoa trương!”

Thanh âm của Thuần Vu Tuyền vang lên phía sau của Cổ Diêu, trong lúc ngàn cân treo sợi tóc nàng đã thoát ly khỏi phạm vi nguy hiểm, nhưng mà quần áo vẫn bị lủng vài chỗ, nhìn qua có chút chật vật.

Thuần Vu Tuyền cười nói:”Dừng nói người sống, ngay cả thi thể của thành viên Hắc Ám Cân cũng có thể phát nổ!”

” Vậy sao? Bọn chúng thật đúng là quái thai!” Cổ Diêu cười khô:” Cô đã đụng chạm với ai mà lại bị Hắc Ám Cân đuổi giết?”

Từ năm Thuần Vu Tuyền mới mười sáu tuổi cho đến nay đã gần sáu năm, sự kiên nhẫn của Hắc Ám Cân của thật là đáng sợ.

”Ha ha, không có gì kỳ quái!” Thuần Vu Tuyền lạnh nhạt cười:” Bởi vì ngay cả Hắc Ám Cân, cũng chính là tay sai của Thánh Điện!”

240. Chương 19: Thiên Ngoại Thiên

” Thế sao, thật đáng tiếc, đó chỉ là một lý do để che mắt thế nhân mà thôi!” Thuần Vu Tuyền cười lạnh:” Người cho rằng với trình độ của những tên lúc này mà còn có thể bán mạng vì tiền sao?”

Cổ Diêu không biết nói gì, quả thật, nếu như chỉ cần một người trong số các sát thủ lúc này thôi thì đã được xem là cao thủ trên đại lục rồi, không thể nào chỉ vì tiền mà hủy dung để làm sát thủ, thậm chí là tự bạo cũng không tiếc, bọn chúng làm thế hẳn là có lý do khác.

Thuần Vu Tuyền nói tiếp:” Người biết Hắc Ám Cân xuất hiện từ khi nào không? Đó chính là trước khi la áo đế quốc giải thể không lâu!”

” Bọn họ tại sao muốn làm như vậy?”

” Rất đơn giản, thử nghĩ xem, nếu người là giáo hoàng, người muốn đối phó với một thế lực nào đó, nhưng mà thế lực đó đang được dân chúng ủng hộ, thì người có thể công nhiên mà tiêu diệt không?”

Cổ Diêu đồng ý nói:” Có lý, Thánh Điện sẽ không ngu như thế!”

” Do đó, Hắc Ám Cân ra đời,” Thuần Vu Tuyền nói:” Nếu như có trường hợp nào không tiện ra tay thì Thánh Điện sẽ giao cho hắc ám cân, ví dụ như là vật chương ngại La Áo đế quốc, lúc ấy có rất nhiều nhân

vật trọng yếu của đế quốc chết một cách không rõ ràng, tất cả đều do bàn tay của hắc ám cân. Cho nên sau khi đế quốc bị giải thể thì cũng không có ai có thể nghi ngờ được là chuyện có liên quan đến thánh điện. Chỉ cần giữ cho các thế lực phân tranh không ngừng, đánh nhau liên tục thì vĩnh viễn sẽ không xuất hiện một la áo đế quốc thứ hai.”

Cổ Diêu nghĩ một chút rồi nói:” Thánh Điện làm cách nào để khiến cho tất cả thuộc hạ đều phục tùng mệnh lệnh? Chẳng lẽ họ không sợ có một phản đồ xuất hiện sao?”

” Đương nhiên là không, bọn họ đều là những thần chức giả trong Thánh Điện được tuyển chọn, sau đó bị tẩy não bằng dị thuật, trở nên giống như là con rối vậy. Ngoài trừ chấp hành mệnh lệnh ra thì bọn họ hoàn toàn không có ý nghĩ gì khác. Ngoài ra thân thể của họ cũng được cải tạo bằng được vật, tiềm năng kích phát rất nhanh, nhưng mà điều đó là hoàn toàn đi ngược lại với quy luật của tự nhiên cho nên tuổi thọ rất ngắn, thậm chí là không vượt qua được bốn mươi. Tiếp theo bọn họ còn bị một loại cổ thuật đặc biệt, chỉ cần khi bị trọng thương không thể thoát chết thì sẽ tự bạo. Cho dù là sau khi chết đi thì thi thể cũng có thể tự bạo. Đó chính là những gì lúc này ngươi vừa nhìn thấy.”

Nghe Thuần Vu Tuyền nói càng nhiều. Cổ Diêu lại càng cảm giác được Thánh Điện mới như chính thức là tà giáo dị đoan. Tẩy não. Ám sát. Tự bạo. Gì cũng có.

” Tiểu thư. Ngươi không sao chứ?” Lúc này thị vệ của Thuần Vu gia tộc cũng chạy tới. Nhìn thấy hiện trường bừa bộn. Vội vàng lên tiếng hỏi.

” Không có việc gì. Chỉ là có vài tên hề đến đóng kịch thôi. Nhanh chóng xử lý chỗ này. Bắt đầu từ hôm nay tăng cường cảnh giác, còn nữa, đừng để cho sự việc này truyền ra ngoài, tránh cho dân chúng trong quận hoang mang!” Thuần Vu Tuyền thông dong ra lệnh, tựa như là lúc này không có việc gì xảy ra vậy.

” Vâng. Tiểu thư!” Thị vệ đối Thuần Vu Tuyền tựa hồ rất là kính phục. Tất cung tất kính nói.

Sau khi phân phó công việc thì Thuần Vu Tuyền và Cổ Diêu liền tiếp tục đi.

Cổ Diêu nói:” Hắc Ám Cân tại sao muốn tập kích cô?”

” Bởi vì thân phận hoàng tộc của gia tộc ta, hơn ba mươi năm trước, không biết tại sao Thánh Điện lại biết được bí mật này.” Thuần Vu Tuyền nói:” Từ lúc đó, các thành viên trực hệ trong gia tộc của ta liên tục bị hắc ám cân công kích, bọn chúng có mặt khắp nơi, chờ cho đến khi chúng ta vô tình biết được người thao túng phía sau của chúng là Thánh Điện thì gia tộc của ta đã tổn thất thảm trọng, đã có rất nhiều người chết, trong đó còn có cả phụ thân và hai vị ca ca của ta!”

Thuần Vu Tuyền nói đến đây thì sắc mặt lộ vẻ giận dữ:” Thuần vu gia tộc tại đại lục dù sao cũng rất lớn và hùng mạnh. Cổ kỵ thể diện cùng danh dự, Thánh Điện không thể tự mình ra tay hoặc gia tăng tội danh, Vì vậy liền phái ra Hắc Ám Cân ám sát thành viên gia tộc bọn ta, muốn diệt trừ hoàng tộc, hoặc ít nhất làm cho chúng ta ở nhà trong tộc không ra ngoài, không cách nào ở trên đại lục phát triển.”

Thuần Vu Tuyền bỗng nhiên dừng một chút, rồi nói tiếp:” Bây giờ ngươi hẳn là biết, tại sao thành viên trực hệ của gia tộc ta rất ít, mà từ nhỏ đã phải được khảo nghiệm tàn khốc, phải vượt qua được mới được xuất đạo, bởi vì chỉ cần Thánh Điện cùng Hắc Ám Cân tồn tại, thì lúc nào tính mạng của các thành viên trong gia tộc cũng bị uy hiếp, lúc nào cũng có thể chết, do đó từ khi biết chuyện, điều đầu tiên mà chúng ta được học chính là tìm cách sinh tồn!”

Trách không được Thuần Vu Tuyền thậm chí cả Thuần Vu đều khiến cho người ta có cảm giác tâm cơ thâm trầm, dưới hoàn cảnh luôn phải đối mặt với các âm mưu ám toán, vì bảo vệ mình, bọn họ càng phải trở nên gian trá, phải tính kế chống lại người khác, nghĩ đến đây thì Cổ Diêu bắt đầu hiểu được đôi chút về Thuần Vu Tuyền.

Cũng là tìm các sinh tồn, lúc bé, vấn đề chính của mình là đói khát và bệnh tật, còn Thuần Vu Tuyền thì từ lúc mới sinh ra nàng đã bị thế lực lớn nhất trên đại lục này tìm cách giết chết, theo sự phát triển của Thuần Vu Tuyền thì trí tuệ và năng lực của nàng càng khiến cho Thánh Điện quyết tâm tiêu diệt cho bằng được.

Ai có thể nghĩ đến, nàng phải mang trong mình áp lực trầm trọng như thế. Cho dù Thánh Điện đã giết chết phụ thân của nàng, nàng vẫn có thể chịu đựng, thậm chí mỉm cười mà ứng đối, điều này cũng khiến cho Cổ

Điều bội phục, cũng có một cái nhìn khác về Thuần Vu Tuyền.

Vừa đi vừa nói chuyện họ đã đến trước đại môn của gia tộc Thuần Vu chính là hai con rồng được điêu khắc tinh xảo, tựa như đang uốn lượn, muốn bay lên tận cửu thiên, đó cũng chính là mục tiêu của gia tộc Thuần Vu, bọn họ mong có được một ngày chấn hưng hoàng tộc, đứng trên đỉnh cao của Tập Địch đại lục.

Trong gia tộc Thuần Vu có rất ít người, đối với một gia tộc mà nói thì cho dù có không ít thành viên ngộ nạn thì cũng không thể nào lại như thế được, vì thế Cổ Diêu cảm thấy khó hiểu.

” Phần lớn thành viên trong gia tộc của ta không có ở trong tộc.” Thuần Vu Tuyền nhìn ra được tâm tư của Cổ Diêu, giải thích:” Bởi vì hắc ám căn, dịch nhân ở trong tối, chúng ta thì ở ngoài sáng, đây là tình huống vô cùng bất lợi, cho nên các thành viên trong gia tộc của chúng ta khi hành tẩu trên đại lục đều tay tên đổi họ, có người thậm chí mười mấy năm cũng không quay về gia tộc một lần, chỉ dùng phương pháp đặc biệt để liên lạc với nhau.”

Thuần Vu Tuyền đối với Cổ Diêu, đúng hơn là Ma Thần ở trong cơ thể của Cổ Diêu không hề giấu diếm, bởi vì Ma Thần là một nhân vật quan trọng trong quá trình phục hưng gia tộc Thuần Vu, nếu ngay cả Ma Thần mà cũng không tín nhiệm thì coi như mọi công sức đều thành công dã tràng.

Phát tay kêu một nữ tỳ đến, thì thầm vài câu, nữ tỳ liền gật đầu và đi.

Cũng giống như các đại gia tộc khác, kiến trúc của nơi này vẫn mang phong cách cổ đại trên đại lục, đơn giản thoải mái. Không có màu mè, khiến cho người ta có cảm giác dễ chịu.

Cùng Cổ Diêu đi vào trong một gian thánh đường, chủ khách ngồi xuống, lúc này Thuần Vu Tuyền không hề nhắc đến chuyện của Thánh Điện hay là chuyện của gia tộc.

Cổ Diêu biết Thuần Vu Tuyền không chỉ mời mình đến gia tộc làm khách đơn giản như thế. Liên quan đến mối thù ngàn năm của gia tộc, kế hoạch phục hưng trọng yếu như thế thì một mình nàng không thể nào xử lý được, mặc dù năng lực của nàng rất tốt nhưng vẫn cần phải có người ra mặt mới được.

” Khụ, khụ ...”

Từ ngoài cửa của thánh đường truyền đến tiếng ho, một lão giả được một nữ tỳ dìu vào, chống gậy bước đi. Phía sau còn có một người, người này Cổ Diêu đã từng gặp ở ma giới, đó chính là người mà Thuần Vu Tuyền rất tín nhiệm và được xưng là ‘Bà Bà’.

” Gia gia!”

Thuần Vu Tuyền vội vàng chạy đến đỡ lão giả ngồi xuống.

Mà lão phụ khi nhìn thấy Cổ Diêu thì giật mình, giống như khi Thuần Vu Tuyền lần đầu nhìn thấy Cổ Diêu ở tập anh lâu vậy, Thuần Vu Tuyền đến bên cạnh nói vài câu, lúc này lão phụ mới hiểu.

Thuần Vu Tuyền hết sức tin tưởng lão phụ, nhưng dù sao thì nàng cũng không phải là huyết thống của gia tộc Thuần Vu, diễn viên chính khẳng định là người khác, trừ nàng ra thì trong phòng chỉ còn lại nữ tỳ và lão giả.

Cổ Diêu đáng giá, tóc bạc trắng, trên mặt có nhiều nếp nhăn, đôi chân mại của lão cũng bạc trắng và buồn dài đến tận hai bên tóc mai. Trông già yếu, thỉnh thoảng lại ho vài tiếng, chỉ có trong cặp mắt đã đục của lão ẩn hiện tinh quang, điều này mới cho người ta biết được lão không phải là người thường.

Căn cứ Thuần Vu Tuyền xưng hô, lão giả hẳn là chính là gia chủ thuần vu gia tộc — Thuần Vu Cương.

Thuần Vu Cương quay sang nữ tỳ nói:” Na Mỹ, nơi này không còn chuyện gì nữa, lui xuống đi.”

Ở gia tộc Thuần Vu đã lâu cho nên nữ tỳ cũng biết rất là nhiều điều. Gia chủ tự mình tiếp khách thì nhất định là có chuyện quan trọng, nàng không thể ở bên cạnh nghe được cho nên liền lui khỏi thánh đường.

” Gia gia. Thật xin lỗi, đã quấy rầy người nghỉ ngơi.” Đứng ở phía sau xoa bóp bả vai cho thuần vu cương, lúc này Thuần Vu Tuyền hoàn toàn mất đi bộ dáng xảo trá, khôn khéo bình thường, mà trở thành một cháu gái hiếu thuận.

” Ha ha, gia tộc có khách quý quang lâm, như thế nào có thể chậm trễ.” Thuần Vu Cương nói một câu lại ho vài tiếng, trông như là đèn sắp cạn dầu vậy, nếu như người khác chứng kiến thì chắc chắn không thể nào nhận ra lão chính là người đứng đầu gia tộc Thuần Vu.

Nếu so với Thuần Vu Tuyền đang tràn đầy sức sống thì Thuần Vu Cương lại quá yếu ớt, tựa như là sắp đi đoàn tụ ông bà vậy, ” Bệnh cũ, quý khách, thật là ngại quá.”

Nhìn thấy Thuần Vu Cương khách khí với mình như thế thì Cổ Diêu cũng có cảm giác không được tự nhiên, cho dù không đề cập đến thân phận gia chủ của lão thì chỉ riêng việc lão đã cao tuổi, mà lại khách khí với hậu bối như thế thì cũng làm cho hắn có cảm giác có chút thất lễ. Đương nhiên Thuần Vu Cương hành lễ là với Ma Thần trong cơ thể của hắn, cho nên mới cung kính như thế.

Mặc kệ thế nào thì Cổ Diêu vẫn hoàn lễ, cho là văn bối đối với lão nhân tôn kính.

” Nghe nói Ma Thần điện hạ đã nói chuyện với Tiểu Tuyền, như thế thì ta cũng không nói nhiều nữa, thành ý hợp tác của gia tộc Thuần Vu của chúng ta là không có gì phải nghi ngờ, chúng ta cũng hy vọng có thể trợ giúp Ma Thần điện hạ tìm lại được thân thể lần nữa, có thể một lần nữa bay lượn trở lại, không gì có thể ngăn cản được.” Thuần Vu Cương không có lẽ mề này nọ, trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

” Các người muốn ta làm gì? Các người đã chuẩn bị rất lâu, hẳn là đã có kế hoạch chu đáo, cứ việc nói ra.” Sau khi cùng Ma Thần trao đổi thì Cổ Diêu nói lại ý tứ của hắn.

Thuần Vu Cương nói:” Chúng ta từng nghĩ qua hai biện pháp, thứ nhất, vạch trần bộ mặt thật của thánh điện, để cho tất cả dân chúng trên đại lục biết được chân tướng của chúng, không còn tín ngưỡng một cách mù quáng nữa, thậm chí còn chống lại thánh điện, nếu được như thế thì việc lật đổ Thánh Điện hoàn toàn nằm trong tầm tay. Nhưng mà biện pháp này không thể thực hiện được, bằng dày ba thước, không tể tan trong một ngày, Thánh Điện che dấu rất tốt, không để lại dấu vết gì, nghịch thiên giáo cố gắng đã trăm năm mà còn bị mang tiếng là dị đoan do Thánh Điện gán cho.”

” Đúng, biện pháp này là không thể thực hiện được!” Cổ Diêu cũng đồng ý, mọi người trên Tạp Dịch Đại Lục tín ngưỡng quang minh thần đến mức cuồng nhiệt, cơ hồ quang minh thần đều là thần của mọi người ở trên đại lục này, hôn lễ, khánh điển gì cũng phải tế thần cầu phúc. Mà Thánh Điện thì lại là người truyền đạt ý của quang minh thần, hùng mạnh như thế, lại rất giỏi lừa gạt thế nhân, dân chúng xem họ như là đáng cứu thế, nghịch thiên giáo làm như thế thì thất bại là đương nhiên.

” Như vậy, con đường thứ hai?”

” Mạnh mẽ phá hủy thánh điện, đánh chết giáo hoàng!” Thuần Vu Cương bỗng nhiên hạ lại nói:” Nhưng này cũng là biện pháp khó mà thực hiện được, Thánh Điện có thần cách lực trợ giúp, bồi dưỡng vô số cao thủ. Lời nói không dễ nghe mà nói, bằng vào lực lượng của chúng ta bây giờ, cho dù cùng nghịch thiên giáo, hoặc là càng nhiều đồng đạo liên hợp lại, thì đối với Thánh Điện cũng chỉ là một con kiến, khó có thể được việc.”

Ma Thần cũng có thể thông qua thân thể Cổ Diêu biết được tình hình bên ngoài, hắn nghe được Thuần Vu Cương nói thế thì không thể kiên nhẫn nữa:” Cái này không được, cái kia cũng không xong. Tiểu tử, người hỏi tên gia hỏa kia, có gì thì cứ nói thẳng ra, đừng có lòng vòng quanh co, ta ghét nhất là tính cách này của nhân loại các ngươi!”

Cổ Diêu thì lại không lo lắng, nếu Thuần Vu Tuyền đưa mình tới đây thì nhất định là không phải nghe những lời nói nhảm như thế, Thuần Vu Cương nhất định là đã có biện pháp. Chỉ có điều chắc là biện pháp kia có lẽ có chút phiền phức.

Nhưng mà có cách dù sao vẫn tốt hơn là không có biện pháp nào, vì thế Cổ Diêu nói:” Thế thì xin hỏi gia chủ có kế sách gì?”

Thuần Vu Cương ho khan hai tiếng:” Ma Thần điện hạ, người hẳn là nghe nói qua Thiên Ngoại Thiên, đối với nó sẽ không xa lạ phải không?”

Cổ Diêu nghe thế thì cảm thấy lạ, ngay cả bản thân hắn cũng biết về Thiên Ngoại Thiên, ở trong thư viện của Thần Thánh Học Viện, cũng có ghi lại về Thiên Ngoại Thiên. Các triệu hồi sư đối với nó thì lại càng rõ hơn, bởi vì sinh vật do họ triệu về đều đến từ Thiên Ngoại Thiên.

Nghe nói Thiên Ngoại Thiên là một không gian hoàn toàn khác với Tập Dịch đại lục và thất lạc đại lục, đó là một không gian thần bí, không có ai biết được Thiên Ngoại Thiên đã có từ khi nào, và vị trí chính xác của nó. Có nhiều người đoán rằng nó ở phụ cận của thất lạc đại lục.

Phụ cận chỉ là tương đối với vũ trụ vô cùng rộng lớn mà thôi, trên thực tế thì Thiên Ngoại Thiên và đại lục nằm ở trên hai đường thẳng song song với nhau, không bao giờ giao hội. Trong lịch sử chưa từng có người nào phát hiện ra sự tồn tại của nó.

Cho đến hơn một vạn năm trước, Thiên Ngoại Thiên mới được con người biết đến. Đó là vào một buổi xế chiều, bầu trời đột nhiên tối sầm, mặt đất trở lâm vào trạng thái mù mịt, cũng không thấy ánh trăng, tiếp theo đó là các tia chớp khổng lồ xuất hiện, hiện tượng này không chỉ xuất hiện một nơi mà là ở khắp cả đại lục, lòng người lo lắng, có người thậm chí còn cho rằng là thế giới sắp đến ngày tận thế.

Càng khiến cho bọn họ sợ hãi chính là từ không trung xuất hiện rất nhiều sinh vật kỳ quái không biết tên, có con giống như rắn nhưng lại có bốn chân, miệng có râu, to lớn hơn rắn không biết bao nhiêu lần; có con thì có đôi cánh bảy màu rực rỡ, cực kỳ xinh đẹp, miệng có thể phun ra lửa, tiếng gáy to như sấm, lại có quái thú bốn chân có thể cưỡi mây, hồ ly với chín đuôi ...

Các sinh vật đó xuất hiện khiến cho Tập Dịch đại lục trở nên hỗn loạn, chúng nó có sức phá hoại không thể nào tưởng tượng nổi, Hô Phong Hoán Vũ, Phiên Giang Đảo Hải, Sơn Bằng Địa Liệt, mà vào này thì trên đại lục cũng không có người nào đạt được cảnh giới như chúng huống hồ chi là hơn cả vạn năm trước lúc đó vẫn chưa từng có ai biết đến đấu khí.

Mặt đất chìm trong bóng đêm suốt ba ngày, mà đám sinh vật này cũng náo loạn Tập Dịch đại lục ba ngày, giống như là đang chơi đùa vậy, đến khi bầu trời sáng trở lại thì chúng lại biến mất, lưu lại cảm giác rung động vô cùng vô tận cho con người.

Trong đó, sinh vật giống như rắn, nhưng lại có bốn chân khiến cho con người có ấn tượng sâu sắc nhất, trong thời gian ba ngày các quái thú tranh đấu với nhau, mà quái thú hình rắn kia luôn chiếm thượng phong, áp đảo các quái thú khác, chứng tỏ nó là quái thú có thực lực mạnh nhất. Mọi người mới gọi nó bằng một cái tên - Rồng.

Sau đó, rồng trở thành thần thú, tượng trưng cho hoàng giả, đồ đẳng, thạch điều của nó hưng thịnh trên đại lục, còn được coi như là vật trừ tà.

Mà một loại sinh vật khác với đôi cánh có bảy màu rực rỡ cũng khiến cho con người có ấn tượng sâu sắc, là chủng loại duy nhất dám đối kháng với rồng, mặc dù lực phá thì không bằng rồng, có đôi khi bị đánh chết. Nhưng mà sau đó chúng lại có thể tái sinh trong liệt hỏa, một lần nữa tham gia chiến đấu, khiến cho rồng cũng phải e ngại vô cùng, cho nên con người gọi chúng là = Bất Tử Điều. Bởi vì bất tử điều có màu lông cực kỳ xinh đẹp, cho nên cũng được gọi là Phượng Hoàng, tức là xinh đẹp như nữ hoàng.

Sau khi thiên biến, mọi người đoán rằng, bọn chúng sống ở một không gian khác, cho nên không gian tồn tại bên ngoài vũ trụ kia được gọi là Thiên Ngoại Thiên, kể cả các sinh vật dị thường kia cũng đến từ Thiên Ngoại Thiên.

Cách trở lại Tập Dịch đại lục từ Thiên Ngoại Thiên là thông qua một thời không chi hà, ngẫu nhiên cũng có vài sinh vật từ Thiên Ngoại Thiên thông qua thời không chi hà để đến Tập Dịch đại lục nhưng mà bọn chúng cũng không có thực lực kinh khủng như các sinh vật lần đầu xuất hiện, nhưng mà đối với con người thì lại có tác dụng trợ giúp vô cùng tốt. Càng thú vị hơn chính là con người có thể thông qua khế ước giúp cho chúng có thể từ Thiên Ngoại Thiên tiến vào Tập Dịch đại lục bất kỳ lúc nào, cho nên có một số người tìm biện pháp nghiên cứu về khế ước giữa con người và các sinh vật ở Thiên Ngoại Thiên, và bọn họ được gọi là triệu hoán sư.

Khi còn học ở Thần Thánh Học Viện, cái tên nguyên tội, hèn mọn, bỉ ổi kia chính là một triệu hoán sư. Bởi vì các sinh vật ở Thiên Ngoại Thiên có năng lực kỳ lạ, cho nên các triệu hoán sư cũng không được xem là chức nghiệp thông thường.

Nhưng mà từ xưa đến nay thì không có ai có thể triệu hoán được rồng, phượng cả, bởi vì chúng nó thật sự quá mạnh, căn bản là không để ý đến loài người, hơn nữa, cũng không có ai có đủ năng lực để chế ngự được chúng cả, nếu không chỉ sợ sau khi triệu hồi chúng ra thì chúng lại phá hoại khắp nơi. Tổ sư của Tiêu Dao

Môn là Đa Minh Ni Khắc thành công triệu hồi ra Cửu Vĩ Hồ đã là triệu hoán sư vĩ đại nhất trong lịch sử của nhân loại rồi.

Trong lịch sử vạn năm sau đó thì khoảng mấy trăm năm thì đại lục phát sinh một lần thiên biến, nhưng mà cũng không có xuất hiện nhiều quái thú như lần đầu tiên, cũng không có xuất hiện các sinh vật mạnh nhất là long phượng.

Truyền thuyết về Thiên Ngoại Thiên vẫn lưu truyền cho đến nay, mọi người vẫn bán tín bán nghi, nhưng Thiên Ngoại Thiên thật sự như thế nào, có những sinh vật gì thì không ai biết được.

Bây giờ nghe được Thuần Vu Cương nhắc tới, Cổ Diêu không khỏi tràn ngập tò mò.

Ma Thần thoáng trầm mặc qua một hồi lâu mới nói: "Đúng vậy, ta biết, thậm chí ta còn tự mình đi đến đó rồi, Thiên Ngoại Thiên, là chỗ của Chân Thần!"

241. Chương 20: La Dịch Mộ Dung

Ngoại trừ Ma Thần và Quang Minh thần ra thì trên đời này còn có chân thần sao?

"Đúng vậy, loài người các ngươi khi thấy được sức mạnh của mình cách quá xa đối với người khác thì tôn xưng đó là thần, nếu như thế thì ta cũng có thể nói người ở Thiên Ngoại Thiên kia chính là chân thần!" Ma Thần chậm rãi nói: "Bởi vì thực lực của người kia mạnh hơn ta và Quang Minh thần rất nhiều, cho nên đối với ta mà nói thì bọn ta là người thường còn người đó mới chính là thần!"

Cổ Diêu kinh ngạc nói: "Không thể nào, so với các người cường đại hơn!?"

"Đó là đương nhiên, tiểu tử, với tính cách của ta người nghĩ ta dễ dàng chịu yếu thế sao?" Ma Thần thở dài: "Nhưng người đó có thực lực hoàn toàn vượt xa ta, khiến cho ta tâm phục khẩu phục, cho dù có thêm mấy vạn năm, thậm chí là cho đến khi cái đại lục này bị hủy diệt thì chúng ta cũng không thể nào theo kịp được dấu chân của người đó."

Cổ Diêu nghe thế thì lại càng ngạc nhiên hơn: "Có thể nói rõ hơn một chút không? Vị chân thần kia thực lực như thế nào mà khiến cho người bội phục!"

Hắn dứt khoát dùng chính thân thể của mình nói chuyện, như thế thì khi hắn và Ma Thần trao đổi những người khác cũng có thể nghe được. Do đó hắn không phải thuật lại cho Thuần Vu Tuyền, thuần vu cương và lão phụ thêm một lần nữa, hơn nữa điều này cũng thật là huyền bí sợ rằng hắn không thể biểu đạt được như Ma Thần.

Do chỉ từ miệng của một người phát ra âm thanh cho nên nhìn qua thì có vẻ giống như là Cổ Diêu đang tự lầm bầm một mình, nhưng mà ngữ khí thì lại khác nhau, Ma Thần đã sống hơn mấy vạn năm cho nên giọng điệu của lão hoàn toàn khác với Cổ Diêu, vì thế những người khác có thể phân biệt được.

Chỉnh đốn lại não bộ một chút, Ma Thần từ từ nói: "Đó là chuyện đã xảy ra rất lâu trước kia, lâu đến nỗi ta cũng không nhớ là nó đã xảy ra khi nào, có thể là hơn hai vạn năm trước, tóm lại là trước khi nhân loại các ngươi được sinh ra, điều này thì không cần phải nghi ngờ. Lúc đó trên đại lục chỉ có ta và Quang Minh thần, hai thằng đực mà thôi, ngoài ra các động vật khác cũng không có."

Thuần Vu Tuyền nói: "Ma Thần điện hạ, ta có một vấn đề. Các người xuất hiện do đâu?"

"Cái vấn đề này thì ngay cả ta cũng không biết." Cổ Diêu quay sang nhìn Thuần Vu Tuyền một cái, đương nhiên lúc này là Ma Thần, ánh mắt của hắn lộ vẻ cổ quái: "Thân thể của ta và tên Quang Minh thần kia cũng là một bí ẩn, từ khi có trí nhớ thì trong đầu óc của chúng ta đã biết cách sử dụng lực lượng, dựa vào đó mà học tập, bằng vào trí nhớ của mình chúng ta trưởng thành, nắm giữ được pháp tắc của vũ trụ. Theo lực lượng tăng cao thì trí tuệ của chúng ta cũng phát triển. Rồi từ từ một nghi vấn xuất hiện trong đầu của chúng ta: Chúng ta đến từ đâu?"

Nói đến đây thì trong ngữ khí của Ma Thần cũng mang theo sắc thái mờ mịt. Bất cứ sinh vật nào cũng có khởi nguyên. Nếu như một người, được sinh ra như thế nào mà cũng không biết thì nhất định tâm lý sẽ có chút hoang mang. Ngay cả thần cũng không ngoại lệ.

” Lúc đầu chúng ta cho rằng chúng ta là do thiên địa linh khí sinh ra. Nhưng mà lý luận này nhanh chóng bị sụp đổ. Nếu như là cho thiên địa linh khí sinh ra thì trí nhớ của chúng ta phải là hoàn toàn trống rỗng mới đúng. Không có khả năng trong trí nhớ của chúng ta đã có cách sử dụng lực lượng. Vấn đề đó khiến chúng ta hoang mang rất lâu. Cho đến một lần. Có một cơ hội ngẫu nhiên chúng ta tiến vào Thiên Ngoại Thiên. Đó là vào một hôm bóng đêm bao phủ khắp đại lục, chúng ta cảm nhận được một luồng lực lượng kỳ dị. Vì thế chúng ta tìm kiếm nơi phát ra. Trên bầu trời xuất hiện một lỗ hổng. Ta và Quang Minh thần không kìm chế được lòng hiếu kỳ cho nên tiến vào lỗ hổng kia. Sau đó chúng ta đi đến một địa phương thần bí. Cũng chính là nơi mà các người gọi là Thiên Ngoại Thiên!”

Ma Thần dừng lại một chút rồi tiếp:” Vừa tiến vào thiên địa linh khí kia thì chúng ta kinh ngạc đến nỗi ngây người. Đó là một địa phương vô cùng xinh đẹp. Giống như mộng cảnh. Khắp nơi đều tràn ngập sức sống. Còn có vô số sinh vật đa dạng. Đó chính là các sinh vật mà nhân loại các người đã thấy và gọi chúng là long phượng, khi đó ta cũng vô cùng sợ hãi, nói ra thì có chút xấu hổ, lúc đó ngay cả thở ta cũng không thở được. Lúc đó thiếu chút nữa là ta đã bị đánh cho hồn lìa khỏi xác rồi. Quang Minh thần cũng không khá hơn ta. Trước những sinh vật đó chúng ta bị đánh cho phải chạy trốn chết, đó là lần đầu tiên ta gặp phải những tên gia hỏa lợi hại như thế. Có hai con rồng đuổi theo chúng ta quyết không từ bỏ. Cuối cùng chúng ta nhìn thấy ngôi nhà, kể ra thì rất lạ, khi chúng ta đến gần ngôi nhà thì hai con rồng đó không đuổi theo nữa. Hoặc đúng hơn là chúng không dám. Chỉ đứng bên ngoài nhìn chằm chằm vào trong. Chúng ta vừa định rời khỏi là chúng liền tấn công. Bất đắc dĩ ta và Quang Minh thần đành phải ở gần khu vực ngôi nhà, hơn nữa chúng ta cũng cảm thấy hứng thú với nó. Chúng ta muốn biết bên trong có lưu lại vật gì, hoặc là có ai khiến cho hai con rồng kia sợ hãi như thế. Vì thế liền bước vào cửa.”

Ba người Thuần Vu Tuyên lắng tai nghe. Đây chính là chuyện xưa của thần, là kinh nghiệm của thần. Có lẽ tự cổ chí kim họ là những người được biết đầu tiên. Cho nên câu chuyện có sức hấp dẫn lạ thường.

” Khi chúng ta vào nhà thì hoàn toàn thuận lợi, không bị gì ngăn cản cả. Nhưng trong đó hoàn toàn trống rỗng, không có bất kỳ sinh vật nào. Ít nhất là chúng ta không cảm nhận được bất cứ sức sống nào. Vì nơi đó rất là khác thường cho nên chúng ta sợ cảm ứng của chúng ta sai lầm và tìm kiếm một vòng, sau đó mới xác định là không có sinh vật nào tồn tại. Lúc đó thì càng có cảm giác kỳ quái hơn. Trong nhà không có chủ nhân. Vậy là do ai kiến tạo. Không thể là quái thú bên ngoài được, mang theo nghi vấn chúng ta tìm kiếm khắp nhà và phát hiện ra một cuộn giấy.

Mở ra, thì có một tia bạch quang bắn thẳng vào người chúng ta, trong tia sáng đó chứa rất nhiều thông tin, tất cả chúng đều trực tiếp đi vào trong đầu của ta. Tựa như là đóng dấu vậy, muốn quên cũng không quên được.”

Trong giọng nói của Ma Thần mang theo một vẻ hoảng sợ:” Lúc đó linh hồn và thân thể của chúng ta hoàn toàn không thể nào chống lại được bạch quang đó, nếu như chủ nhân của cuộn giấy đó muốn tiêu diệt chúng ta thì chúng ta chắc chắn sẽ bị tan nát hồn phách, đó là người mà chúng ta cảm nhận được có thực lực kinh khủng hoàn toàn đủ khả năng giết chết chúng ta! Cũng may ...”

Giọng điệu của Ma Thần lại thay đổi:” Ngoại trừ đưa tin tức vào đầu chúng ta thì nó cũng không có gây ra nguy hiểm gì.”

Chỉ là một tia sáng lưu lại thôi mà có khả năng giết chết Ma Thần, đây là lực lượng gì?

Thuần Vu Tuyên không nhịn được nói:” Là dạng tin tức gì, có liên quan gì đến chủ nhân của ngôi nhà không?”

” Có!” Ma Thần gật đầu nói:” Thông qua bạch quang chúng ta biết được, quả thật cuộn giấy đó là do chủ nhân của ngôi nhà lưu lại, Thiên Ngoại Thiên cũng là do hắn sáng tạo ra, ta và Quang Minh thần rất mạnh nhưng chúng ta cũng chỉ là có thể tùy ý sử dụng pháp tắc của tự nhiên mà thôi, còn người kia thì có thể tạo ra được không gian! Chỉ dựa vào điểm này thôi thì chúng ta đã không thể nào theo kịp được!”

Mặc dù chuyện đã xảy ra mấy vạn năm rồi nhưng mà khi nhắc đến thì Ma Thần vẫn sợ hãi như cũ:” Vì

một số nguyên nhân không được nhắc đến, chủ nhân của ngôi nhà đã rời khỏi thế nhĩ của mình, rời khỏi quê quán đến đó và sáng tạo ra Thiên Ngoại Thiên, sống bình thản ở đó. Nhưng có lẽ là vì cô độc quá cho nên hắn mới tạo ra nhiều sinh vật, cùng với một số sinh vật có trí tuệ cao và có ngoại hình khá giống với hắn, từ đó thiên ngoại thiên trở nên náo nhiệt hơn. Nhưng mà chủ nhân của ngôi nhà vẫn không thể nào không nhớ đến quê hương của mình, thời gian không thể nào xóa nhòa được tình cảm của hắn đối với quê hương, mà ngược lại càng khiến cho nó trở nên sâu đậm hơn, vì thế hắn quyết định trở về. Hắn mang đi một số sinh vật có trí tuệ cao, và để lại một số sủng vật, chúng cũng chính là những quái thú đại náo Tịch Đại Lục!”

Đám người Cổ Diêu không dám tin vào chính tai của mình, ngay cả Ma Thần và Quang Minh thần cũng không đánh lại, những thần thú như long và phượng kia chỉ được coi là các vật nuôi nhỏ nhỏ mà thôi, hơn nữa hắn còn có thể tạo ra được chúng! Chủ nhân của ngôi nhà kia quả thật là quá kinh khủng!

Cho dù gọi hắn là chân thật cũng không phải là quá.

” Ta thậm chí hoài nghi, ngay cả ta cùng với Quang Minh thần, đều là các sinh vật có trí tuệ cao do chủ nhân của ngôi nhà sáng tạo ra, chỉ là vì một vài nguyên nhân nào đó nên mới không mang chúng ta đi mà đưa đến tịch đại lục, nếu không thì tại sao chúng ta lại có trí nhớ chứ, hơn nữa thiên ngoại thiên cũng khiến cho chúng ta có cảm giác thân thiết.”

Ma Thần có vẻ sa sút tinh thần, dù sao thì cũng đúng, chẳng ai nguyên ý thừa nhận rằng mình chỉ là sinh vật do người khác tùy ý tạo ra, cho nên lúc đầu khi Cổ Diêu nghe được nhân loại là do Quang Minh thần sáng tạo ra cũng có cảm giác như thế.

Điều chỉnh tâm tình một chút Ma Thần nói tiếp:” Trừ lai lịch Thiên Ngoại Thiên ra thì trong cuộn giấy có chứa cả thông tin về cách sáng tạo ra sinh vật, ta và Quang Minh thần dùng nó làm cơ sở, trải qua quá trình tìm hiểu nghiên cứu mới thành công sáng tạo ra nhân loại và ma tộc, và các sinh vật khác, bởi vì thực lực và kiến thức của chúng ta có hạn cho nên các sinh vật được tạo ra hoàn toàn kém với các sinh vật ở thiên ngoại thiên, vì thế khi vừa sinh ra các người mới rất yếu, trải qua một thời gian dài mới từ từ cường đại hơn. Ngoài ra văn tự của nhân loại và ma tộc đều là từ trong ngôi nhà kia, trước đây ta và Quang Minh thần đều dùng ý niệm để trao đổi, nhưng các người thì hiển nhiên là không có khả năng này, cho nên chúng ta mới sử dụng các văn tự kia nhưng đã được rút ngắn lại.”

” Sau khi ở trong nhà trị liệu vết thương xong thì chúng ta liền dùng tốc độ nhanh nhất rời khỏi thiên ngoại thiên, từ đó về sau không có đi qua đó nữa, cho nên chúng ta cũng không thể nào biết nhiều về cái thế giới kia được.”

Nghe xong chuyện của Ma Thần thì nội tâm của ba người không thể nào bình tĩnh được, một người có thể sáng tạo ra không gian, sáng tạo ra sinh vật còn mạnh hơn cả thần, rất là khó tưởng tượng, và hầu như là không thể tin nổi, lúc này tâm trạng của bọn họ không biết dùng từ nào mới có thể hình dung chính xác được.

Ma Thần đột nhiên lại nói:” Đúng rồi, chủ nhân của căn nhà đó có tiết lộ tên.”

” Tên là gì?”

” Hắn đến từ hai cổ hương, một cái tên là địa cầu, một không gian tên rất kỳ quái, còn cổ hương còn lại của hắn có tên gọi là Thần Phong Đại Lục. Mà tên của người đó là La Dịch Mộ Dung!”

242. Chương 21: Mối Nguy Của Gia Tộc Thuần Vu

Thuần Vu Tuyền không nhìn được mà lặp đi lặp lại, tên này rất kỳ quái, cũng không phải là vì phát âm khó, mà là vì ‘La Dịch’ và ‘Mộ Dung’, khi đọc thì sẽ có một khoảng dừng ở giữa, cái tên như bị tách ra làm đôi, hiện nay trên tịch đại lục hoàn toàn chưa từng xuất hiện qua tên gọi như thế.

Nhưng mà, đây là tên của một người, mà thần cũng phải kính sợ, đó là người có thể tạo ra không gian, tạo ra long phượng, thông thiên triệt địa, nếu như không có người này thì chắc là sẽ không có nhân loại và ma tộc, sự tồn tại của người này đã vượt quá khả năng giải thích của thần, nghĩ đến đó Thuần Vu Tuyền không khỏi có chút dăm chiêu.

” Hơn ba trăm năm trước, tổ tiên của ta là Thuần Vu Lăng Vũ, cũng từng đến qua Thiên Ngoại Thiên.” Thuần Vu Cương bổ sung.

đại danh Thuần Vu lăng vũ Cổ Diêu từng nghe nói qua, mặc dù Thuần Vu gia tộc nhân tài xuất hiện lớp lớp nhưng mà Thuần Vu lăng vũ được xếp vào năm người mạnh nhất trong lịch sử của gia tộc, là tuyệt thế thiên tài gần đây nhất của gia tộc, nhưng mà không biết vì sao lại chết khi còn rất trẻ.

” Người có thể lên được thiên ngoại thiên?” Ma Thần tỏ vẻ kinh ngạc, rồi chợt cười:” Đáng tiếc, cuối cùng hẳn cũng không thể nào thoát khỏi cái chết!”

Phải biết rằng, ngay cả Ma Thần và quang minh thần khi đến thiên ngoại thiên cũng rất là chật vật, nhân loại cho dù có mạnh cỡ nào đi chăng nữa thì cuối cùng cũng có giới hạn.

” Đúng vậy, người đã gặp không may,” Thuần Vu Cương đau buồn nói:” Khi tiên tổ về đến thì thương thế của người đã vô cùng trầm trọng, gân mạch vỡ nát, trên lý luận mà nói thì người gặp trường hợp như thế thì không có khả năng còn sống, nhưng mà tiên tổ ta đã là được, vì mục đích chấn hưng gia tộc, chính điều đó đã trở thành động lực giúp người có thể trở về được!”

Giọng nói của Thuần Vu Cương có chút kích động, lại ho vài tiếng, Thuần Vu Tuyền giúp lão vỗ sống lưng mà đôi mắt của nàng cũng ứa lệ, thành viên của gia tộc dồn toàn bộ tâm trí, thậm chí là không tiếc cả hi sinh tánh mạng. Đó chính là tấm gương tốt nhất để cho hậu bối ghi nhớ mối thù này, cho dù đã trải qua hơn ba ngàn năm nhưng vẫn không thể nào quên được.

Ma Thần đồng ý nói:” Ta phải thừa nhận, nhân loại có thể vượt qua được cực hạn của cơ thể, điều này thì ngay cả người tạo ra nhân loại là quang minh thần cũng không thể nào giải thích được.”

Thuần Vu Tuyền truy hỏi:” Gia gia, tiên tổ đã gặp chuyện gì ở thiên ngoại thiên, hay là đụng phải long hoặc phượng?”

Thuần Vu Cương thở dài:” Không ai biết được, ngoại trừ bản thân của tiên tổ ra, khi về đến gia tộc thì người chỉ kịp nói cho chúng ta có năm chữ, rồi ra đi vĩnh viễn!”

” Nói cái gì?”

” Thiên Ngoại Thiên, hi vọng!”

Năm chữ vô cùn đơn giản, Thuần Vu lăng vũ không có nói thêm gì nữa. Có thể khẳng định là hẳn đã như ngọn đèn dầu sắp cạn, nên không thể bổ sung gì thêm cho câu nói của mình.

Nhưng mà các thành viên của gia tộc Thuần Vu đã hiểu được ý của hẳn, Thiên Ngoại Thiên, hiển nhiên chính là thế giới huyền huyền khó lường kia, hi vọng, đương nhiên là nói đến mục tiêu ngàn năm của gia tộc thuần vu. Có thể Thuần Vu lăng vũ muốn nói ở bên trong Thiên Ngoại Thiên có cất giấu bí mật, hoặc là vật gì đó có thể giúp cho Thuần Vu gia tộc phục hưng.

Thuần Vu Cương nói đến đây thì quay sang ma thần:” Ma Thần điện hạ, người nắm giữ được pháp tắc của vũ trụ, mạnh mẽ tuyệt luân. Nhưng mà không thích hợp với tất cả, bởi vì không phải thân thể nào cũng được giống như bản thể của ngài. Không thể nào thừa nhận được lực lượng quá lớn. Cho dù ngài có tận tâm chỉ dạy cho chúng ta thì muốn có được thành tựu ít nhất cũng phải tốn cả ngàn năm, đáng tiếc, tuổi thọ ngắn ngủi của con người chính là trở ngại, và hơn nữa chỉ sợ ngài cũng không có đủ kiên nhẫn. Lùi một bước mà nói, cho dù có thể luyện thành đi chăng nữa thì đối mặt với giáo hoàng có thân thể của Thần và nắm giữ lực lượng của thần cách thì chúng ta cũng rất là nhỏ bé.”

Ma Thần không nói gì, Thuần Vu Cương nói đúng yếu điểm, ban đầu hẳn còn tưởng rằng thân thể của hẳn chỉ nằm ở một nơi nào đó ở tạp dịch đại lục mà thôi, chỉ cần có thể lấy lại được là không ai có thể làm khó được ma thần, nhưng bây giờ nó đã bị cướp đi, mà hơn nữa chủ nhân mới của nó chính là giáo hoàng có được sự hỗ trợ của thần cách, tình hình này hoàn toàn vượt qua dự liệu của hẳn.

” Nhưng có thể ở thiên ngoại thiên có được thứ mà chúng ta cần,” Thuần Vu Cương nói:” Ma Thần điện hạ, ngài nghĩ thử xem, nếu như la địch mộ dung có thể thông qua một cuộn giấy nho nhỏ để lại cho ngài phương pháp sáng tạo ra sinh vật, cũng giống như hắc có thể dễ dàng tạo ra long phượng, khả năng của hắc đã vượt qua sự giải thích của chúng ta rồi, nói không chừng ở thiên ngoại thiên có cất giấu gì khác, nếu như chúng ta có thể có được thì sẽ có hy vọng đối phó với giáo hoàng.”

Thuần Vu Cương cuối cùng nói ra ý đồ của hắc, mọi người đã đoán được bảy tám phần.

Tim của Ma Thần đập thành thạch, đồng thời cũng có chút do dự:” Nói cũng có lý, nhưng mà người đừng quên, quái thú ở thiên ngoại thiên cực kỳ lợi hại, với năng lực hiện nay của ta thì căn bản là không thể nào chống lại chúng, càng đừng nói chi là các người!”

” Điều băn khoăn của ngài ta cũng đã nghĩ đến,” Thuần Vu Cương nói:” Nhưng mà tiên tổ của chúng ta không cam tâm chịu chết, cố gắng về đến gia tộc chúng tỏ thật sự là có hi vọng ở thiên ngoại thiên. Ma Thần điện hạ, dù sao thì việc ngài đến thiên ngoại thiên cũng đã là sự việc của hơn ngàn vạn năm về trước rồi, thời gian dài như thế rồi thì có lẽ cũng đã có rất nhiều sự thay đổi, thiên ngoại thiên nhất định cũng không ngoại lệ. Hơn nữa, ngài còn biện pháp nào tốt hơn sao?”

Ma Thần lại suy tư, rồi lắc đầu, lần đầu tiên đến thiên ngoại thiên đã lưu lại ấn tượng rất sâu sắc với hắc, có được lực lượng có thể tiêu diệt được hắc khiến cho hắc cũng cảm thấy rất là kiêng kỵ với nơi đó, hơn nữa sau đó hắc cũng không thể vào lại.

Nhưng, Ma Thần không còn sự lựa chọn nào khác, hắc không thể chịu đựng nổi cuộc sống như thế này nữa, mỗi lần nghĩ đến thân thể của hắc bị giáo hoàng chiếm lấy thì lửa giận lại nổi lên.

” Được rồi, ta bị người thuyết phục, hi vọng tiên tổ của người gợi ý không sai!”

Thuần Vu Cương lộ ra vẻ tươi cười, từ sau khi thân phận hoàng tộc của gia tộc Thuần Vu bị lộ ra ngoài thì thành viên của gia tộc không ngừng bị hại dưới độc thủ của hắc ám căn, hiện nay nguy hiểm của gia tộc ngày càng cao, chỉ có thể đánh một ván cuối cùng này thôi.

Cho dù thiên ngoại thiên có là long đàm hổ huyết thì ít nhất là cũng có một tia hi vọng, so với ngồi chờ chết ở đây thì tốt hơn nhiều.

” Nếu như thế thì còn chờ gì nữa, lập tức đi thôi!” Sau khi bình tĩnh hạ quyết tâm thì Ma Thần lại trở thành người sốt ruột nhất.

Ấn ấn suốt mấy ngàn năm, cuối cùng có thể phản kích, tuy là hung hãn khôn lường nhưng mà như thế thì vẫn tốt hơn là cứ bị mắc kẹt hoài.

Có lẽ do kích động cho nên Thuần Vu Cương lại ho vài tiếng, rồi mới nói:” Ma Thần điện hạ, xin ngài an tâm, xông vào thiên ngoại thiên không phải là chuyện dễ dàng gì, chúng ta cần phải có sự trợ giúp của vài người bạn!”

Không cần phải nói, hiển nhiên đó chính là Nghịch Thiên Giáo.

Làm thần, nhưng bản thân lại bị vây khốn trong trò chơi của chính mình bày ra, thân thể bị cướp, bây giờ còn phải hợp tác với nhân loại, Ma Thần vô cùng buồn bực, Cổ Diêu cảm nhận được tâm trạng của hắc, vì thân thể của hắc có chứa linh hồn của Ma Thần cho nên cũng bị ảnh hưởng bởi tâm tình của Ma Thần một chút.

Bọn họ rời khỏi quận mạn địch, gọi là bọn họ bởi vì lúc này ngoại trừ Cổ Diêu ra thì còn có thêm vài người nữa.

Ngoài Thuần Vu Tuyền hiển nhiên có mặt ra thì còn có vị bà bà kia của nàng, và hơn mười người khác, những người này, già có trẻ có, cao có thấp có, nam có nữ cũng có, số lượng này không phải là nhiều nhưng bọn họ đều là tinh anh của gia tộc thuần vu, cho dù bọn họ đã ẩn đi khí tức của mình nhưng mà với thân phận là một đạo tặc, cảm giác của Cổ Diêu rất nhạy cảm, cho nên vẫn có thể phát hiện ra sự nguy hiểm ẩn bên trong họ.

Xem ra lần này gia tộc Thuần Vu quả thật là muốn ăn được cả ngã về không, vì thế mới để cho Thuần Vu Tuyền dẫn theo toàn bộ tinh anh của gia tộc, nhưng Thuần Vu Cương lại không có đi chung, bởi vì lão đã già, thân thể lại mang bệnh, nếu đi theo thì chỉ thêm vướng víu chân tay mà thôi.

Sau khi nhóm người của Thuần Vu Tuyền rời đi khoảng vài canh giờ thì có một chuyện không bình thường phát sinh.

Một tiểu hài tử, tóc trên đầu được cột thành hai cái sừng dê, thất nơ màu hồng, nhún nhảy chạy về phía đại môn của gia tộc thuần vu, không chỉ thế nó còn muốn chạy cả vào trong.

Có lẽ là một đứa bé tinh nghịch chạy lung tung, thủ vệ bên đi đến ngăn lại, ôn hòa nói:” Tiểu bằng hữu, nơi này không phải là nơi để chơi đùa, mau về nhà đi.”

” Vậy sao? Nhưng ta không phải đến đây để chơi đùa!” Tiểu hài tử nọ nở một nụ cười hoàn toàn không phù hợp với khuôn mặt non nớt của mình, sau đó thủ vệ cảm thấy yết hầu của mình lạnh ngắt, rồi hắn không thể nào nói chuyện được nữa.

Người chết, hiển nhiên là không thể nào nói chuyện.

Không biết từ lúc nào, trong lòng bàn tay của tiểu hài tử đã có thêm một thanh trủy thủ lấp lóe hàn quang, trên đó vẫn còn vài giọt máu tươi nóng hổi đang chảy xuống, từng giọt từng giọt rơi xuống đất.

Một tiểu hài tử trông vô hại, nhưng trong phút chốc lại sát hại một người trưởng thành mà lại còn là vũ giả cả Thuần Vu gia tộc.

Thủ vệ còn lại cực kỳ hoảng sợ và cũng rất đau lòng, bởi vì người vừa chết chính là thân ca ca của hắn.

Không quản đối phương chỉ là một tiểu hài tử, hướng hồ thảng nhóc trước mặt này hoàn toàn không bình thường, lửa giận và sự bi thống đã tràn ngập trái tim của hắn, không cần nghĩ ngợi gì hắn liền nắm lấy trường đao, đánh tới:” Thằng nhóc, tao giết mày!”

” Đối xử với trẻ em phải nhẹ nhàng chứ, nếu không ...” Vừa nói thân hình của hắn liền di chuyển sang nơi khác, tạo ra một chuỗi tàn ảnh, tiến vào lồng ngực của thị vệ, còn trường đao của thị vệ thì bổ vào không trung.

Tốc độ của song phương có chênh lệch quá lớn, cho nên kết quả của cuộc chiến không cần phải nói nhiều.

” Nếu không thì sẽ giống như vậy.” Tiểu hài tử rút chủy thủ từ trong ngực của thị vệ ra, cười nham hiểm.

” Bịch!” Lúc này thi thể của thị vệ mới ngã ầm xuống đất, hai mắt mở to, chết không nhắm mắt. Ngoại trừ việc không thể báo thù cho đại ca được thì hắn cũng hối hận, bởi vì đã không hoàn thành chức trách của mình đối với gia tộc.

Bất luận là thế nào thì lúc này việc đầu tiên hắn phải làm chính là cảnh báo.

Đáng tiếc, hắn không có cơ hội.

Một đám hắc y nhân, ít nhất là phải hơn trăm người, vô thanh vô thức xuất hiện quanh gia tộc thuần vu, tất cả đều mang khăn che mặt, và tất cả đều có hình một cái khô lâu rất sống động, cái miệng rộng mở ra, khiến cho người khác có cảm giác sợ hãi.

Bọn âm hồn bắt tán Hắc Ám Cân lại xuất hiện nữa.

Hơn nữa, lần này bọn họ xuất hiện với quy mô rất lớn, và xuất hiện vào ban ngày, không hề đồ kị gì cả.

” Cao thủ của gia tộc Thuần Vu đã rời đi hết, Linh Hào đã theo dõi bọn họ, cuộc vui này xem ra ta không có cơ hội để tham gia rồi, thật là đáng tiếc.” Tiểu hài tử kia tựa như là thủ lĩnh của đám hắc y nhân, hừ một tiếng rồi nói:” Nhưng mà thủ lĩnh đã ra lệnh, bắt đầu từ hôm nay, hấn hy vọng gia tộc Thuần Vu sẽ bị xóa sổ hoàn toàn.”

243. Chương 22: Hồng Hải Nhi

Tiểu hải tử cười nói:” He he, làm cho tất cả thủ vệ tập trung lại đây để ra tay cho tiện nào, không thể lưu lại bất kỳ một ai!”

Sau khi Thuần Vu Tuyên bị ám sát thì gia tộc Thuần Vu liền tăng cường phòng bị, cho nên hành tung của Hắc Âm Căn nhanh chóng bị một nhóm tuần tra phát hiện.

Tiểu đội trưởng rút ra bội kiếm:” Các người là ai mà dám xông ...”

Nhưng câu trả lời mà hắn nhận được chính là thanh trủy thủ của hắc y nhân lao về phía hắn, các hắc y nhân có tốc độ cực nhanh, khi hắc y nhân gần đến thì áp lực tăng lên trầm trọng khiến cho tiểu đội trưởng không thể nào tiếp tục nói được.

Hiển nhiên là những tên này có ý đồ không tốt, càng huống chi là bọn chúng lại rất mạnh, và lúc này tiểu đội trưởng cũng phát hiện ra là bọn chúng đeo khăn che mặt trên đó có hình một cái khô lâu, thấy thế thì tim của hắn liền trùng xuống.

Hắc Âm Căn! tổ chức sát thủ thần bí và đáng sợ nhất đại lục!

Thân là tiểu đội trưởng một nhóm thủ vệ của gia tộc cho nên hắn cũng biết được vài chục năm gần đây các thành viên của gia tộc liên tục bị Hắc Âm Căn ám sát, nhưng bình thường bọn chúng đều âm thầm ra tay sát hại, lần này Hắc Âm Căn xuất nhiều người và hành động lộ liễu như thế này là lần đầu tiên.

Tình huống lúc này không cho phép hắn suy nghĩ nhiều, bội kiếm trong tay run lên, một lần đấu khí màu thủy ngân xuất hiện.

Chủy thủ đâm trúng vào trong thuẫn, mặc dù thanh chủy thủ thuận lợi xuyên qua nhưng mà hắc y nhân mơ hồ cảm giác được là hắn đang lao vào bùn, phải rất cố sức mới có thể di chuyển chủy thủ đi tiếp, đây chính là điểm độc đáo của Linh Huyền Cửu Chuyển. Tiểu đội tuy không phải là thành viên trực hệ của gia tộc Thuần Vu, nhưng cũng là một thành viên lệch hệ, cho nên may mắn học được một phần Linh Huyền Cửu Chuyển, và đây cũng chính là kỹ năng phòng ngự mạnh nhất của hắn.

Trước mặt sát thủ của Hắc Âm Căn hắn không dám có chút lơ là, vận toàn sức. Đáng tiếc, cho dù đó là kỹ năng mạnh nhất của hắn cũng chỉ có thể ngăn cản được một thời gian ngắn, mà Hắc Âm Căn thì lại quá nhiều, vì thế thủy thuẫn nhanh chóng xuất hiện một khe nứt rồi bị nghiền nát, từ từ bị thu nhỏ lại cuối cùng là biến mất.

Cũng may là tiểu đội trưởng vận dụng được chút đỉnh thời gian quý giá đó mà lui về phía sau, các thuộc hạ của hắn liền lập tức xông lên.

Bình thường thì các thủ vệ trong gia tộc không được học Linh Huyền Cửu Chuyển, nhưng nếu như có cơ hội được gia tộc chỉ điểm thì sẽ có được trình độ không kém. Các vũ khí của thủ vệ khác nhau, nào đao, thương, chùy, tiên, hoặc các vũ khí công kích từ xa, tuy hỗn tạp nhưng bọn họ lại phối hợp với nhau rất nhuần nhuyễn, có thể nói là thiên y vô phòng.

Trong quần chiến, nếu phối hợp với nhau mà tốt thì tổng lực có thể được nâng cao vài phần, đạt được hiệu quả tốt hơn.

Một hắc y nhân không mang vũ khí lạnh lùng nhìn các thủ vệ, miệng lẩm bẩm, hai tay hợp thành các ấn ký phức tạp, sau đó đẩy thẳng về phía trước. Động tác của các thủ vệ lập tức bị chậm lại, thân thể cũng cảm thấy trầm trọng hơn. Mặc dù động tác chỉ chậm đi một chút nhưng mà nó lại tạo ra sự sợ hãi trong sự phối hợp của các thành viên.

Một sơ hở thôi cũng đã đủ, các hắc y nhân lập tức công kích, chủy thủ trong tay hắn liền đâm vào các điểm trí mạng của các thủ vệ, hơn mười thủ vệ lập tức lìa khỏi cõi đời.

Tiểu đội trưởng chỉ có thể mở to mắt ra nhìn một cách khó tin, mặc dù hắn đã biết chắc là lực lượng song phương có chênh lệch rất lớn, nhưng mà hắn tin tưởng các thủ vệ dưới tay của mình ít nhất là có thể ngăn cản được chút ít, chờ viện binh đến nhưng mà không ngờ lại không đỡ nổi một chiêu là đã bị đánh chết.

Mà những người này đều là những người đã sống vai tác chiến với nhau hơn mười năm, tiểu đội trưởng trong lòng cảm thấy đau đơn, từ trong lòng lá ra một vật nho nhỏ rồi bóp nát.

Nếu như không phải bắt đắc dĩ thì hẳn tuyệt đối không muốn sử dụng thứ này, nhưng mà lúc này gia tộc gặp phải nguy cơ lớn chưa từng có!

Một tia bạch quang bắn lên trên không trung, đây chính là đạn tín hiệu, một hắc y nhân của Hắc Ám Căn phóng ra một phi đao, muốn đánh hạ đạn tín hiệu nhưng mà phi đao đã bị bạch quang đánh văng ra.

Đây là đạn tín hiệu quan trọng nhất của gia tộc Thuần Vu ẩn chứa lực rất mạnh, một thanh phi đao không thể nào ngăn cản được.

Bạch quang vừa bắn thẳng lên trời vừa gào thét, khi lên trên cao thì lập tức hóa thành một chiếc cầu vòng xinh đẹp, đủ màu sắc rực rỡ, với ánh sáng chói chang như ánh mặt trời thì không có gì có thể che nó đi được.

Tiểu hài tử, lãnh đạo của nhóm hắc y nhân, thấy thế thì cười:” Hay lắm, không cần tốn công đi tìm, tập trung lại thì càng đỡ tốn sức hơn, có thể nhanh chóng hoàn thành công việc.”

Sau khi phát ra đạn tín hiệu thì tiểu đội trưởng như trút được gánh nặng, lúc này thì đã có bảy tám thanh truy thủ xuyên qua người hắn, vốn thực lực của hắn so với các hắc y nhân yếu hơn nhiều, huống hồ lúc này lại có quá đông.

Ngoài ra, tiểu đội trưởng cũng không có ý định chạy trốn, các thuộc hạ của hắn giống như là tay chân của hắn vậy, sau khi bọn họ chết đi thì hắn cũng không muốn sống một mình, bây giờ, hắn dùng tính mạng của chính mình, làm một chút việc cho gia tộc, trên đường xuống hoàng tuyền hắn cũng không có tịch mịch vì vẫn còn các huynh đệ của hắn đi chung.

Chờ ta một chút, các huynh đệ của ta!

Thân thể của tiểu đội trưởng bị đâm giống như là một con nhím, thậm chí trái tim của tiểu đội trưởng cũng bị xuyên thủng, khi chảy thủ lướt qua thì cũng là lúc tiểu đội trưởng dùng toàn bộ đấu khí của mình, cộng với tất cả sức sống còn sót lại trong cơ thể xuất ra một kích, đây chính là tuyệt kỹ tuyệt mệnh của gia tộc Thuần Vu, dùng tính mạng của mình để đổi lấy một đòn công kích - Hi Sinh Huyết Sát.

” Bọn ngươi cùng chết với ta đi!”

Trong tiếng rống giận dữ thì trường kiếm của tiểu đội trưởng hiện lên hồng quang hoa lệ, đấu khí trên thân kiếm giống như là được máu bổ sung cho nên nó sáng lên với một màu đỏ sẫm, nhìn thấy mà phải giật mình.

Một con thú bị vây vào đường cùng rất đáng sợ, bởi vì nó sẽ dùng cả sinh mạng của mình bạo phóng ra lực lượng mạnh nhất có thể, do đó mặc dù tiểu đội trưởng có thực lực kém hơn so với hắc y nhân rất nhiều nhưng cũng khiến cho hắc y nhân rùng mình, vội vàng rút chảy thủ về, nhưng mà chảy thủ lại bị thân thể của tiểu đội trưởng hút lấy.

Hắc y nhân có kinh nghiệm phong phú, quyết định vứt bỏ vũ khí, nhưng mà lực hút của tiểu đội trưởng quá mạnh cho nên bọn chúng vẫn chậm một chút.

Sau khi hồng quang biến mất thì cũng không có một hắc y nhân nào bỏ mạng, tốc độ của bọn chúng quả thật là rất nhanh, nhưng mà trên mặt đất xuất hiện một cánh tay đã bị cắt lìa, đó là do có một hắc y nhân chậm một chút nên bị trúng chiêu.

Hi Sinh Huyết Sát của tiểu đội trưởng cũng không phải là toàn bộ vô hiệu, ít nhất hắn vẫn khiến cho một địch nhân giảm đi sức chiến đấu đáng kể.

” Mặc dù có chút đáng tiếc nhưng mà cũng không tệ lắm.” Toàn thân của tiểu đội trưởng trắng bệch bởi vì hầu như toàn bộ máu của hắn đã bị rút đi cùng với chiêu thức Hi Sinh Huyết Sát kia rồi, lúc này thân thể của hắn mới ngã xuống, trên môi vẫn còn nụ cười thỏa mãn.

Xin lỗi, gia tộc, ta đã tận sức.

” Ngu xuẩn, đối phó với loại tiểu tốt này mà cũng bị thương!” Tiểu hài tử nổi giận mắng, hắn không phải đau lòng vì thủ hạ bị thương mà là vì tên hắc y nhân kia bị thương thì sức chiến đấu sẽ bị giảm sút đáng

kể, cho dù có thể nối tay lại thì thực lực cũng không thể nào phục hồi như cũ được. Mà hành động diệt trừ gia tộc Thuần Vu chỉ mới tiến hành mà thôi cho nên hắn không khỏi bất mãn. Từ phương diện khác thì cũng có thể nhìn ra được các thủ vệ của gia tộc Thuần Vu cũng cực kỳ dũng mãnh, hồng y tiểu hài tử không khỏi nhăn mặt.

Hắc y nhân bị chặt đứt cánh tay thì đau đớn có thể hiểu được, nhưng mà hắn không hề kêu lên một tiếng nào, tựa như là không biết đã bị đứt một cánh tay vậy. Chỉ dùng đầu khí để ngăn máu chảy, rồi cúi xuống nhặt chủ thủ lên.

Lúc này từ phía xa truyền đến rất nhiều tiếng bước chân. Rất nhiều thủ vệ của gia tộc vội vàng chạy đến. Vừa nhìn thấy hiện trường là bọn họ biết đã có chuyện gì xảy ra, lập tức gia nhập vòng chiến, muốn báo thù cho đồng đội.

” Sát sát sát , không chừa lại một tên nào. Nhất là lão già của gia tộc này, phải chặt đầu của hắn xuống, ha ha ha!” Hồng y tiểu hài tử cười lên điên cuồng. Thủ vệ của gia tộc Thuần Vu mặc dù anh dũng nhưng thực lực quả thật là còn kém nhiều so với Hắc Ám Căn, nếu như không phải tinh anh của gia tộc đã đi hết thì kết quả sẽ khác biệt hoàn toàn, nếu như có một cao thủ đứng đầu chỉ đạo trong vòng chiến thì tình huống sẽ khác, bởi vì ngoài khả năng của họ ra thì họ còn có thể thúc đẩy tinh thần chiến đấu của các đồng đội lên.

Hắc Ám Căn xông vào giữa các thủ vệ của gia tộc Thuần Vu tựa như lang như hổ, bắt đầu giết chóc, chỉ trong khoảng thời gian ngắn ngủi vài phút mà đã có hơn trăm cổ thi thể lưu lại trên mặt đất, máu tươi chảy thành dòng, khắp nơi đều là các thi thể không lành lặn, cực kỳ thảm liệt.

Mất nhìn các đồng đội lần lượt ngã xuống nhưng các thủ vệ còn lại không hề sợ hãi, hoặc có thể nói là bọn họ đã có quyết tâm hi sinh, chỉ cần còn đủ sức giữ vũ khí lên thì bọn họ cũng tử thủ, gia chủ vẫn còn ở bên trong nội viện, tuyệt đối không thể để cho Hắc Ám Căn tràn vào. Mà các đại đội thủ vệ còn lại cũng đang trên đường đến đây, ít nhất chỉ cần có thể kiên trì chờ bọn họ đến là được

Đối mặt với các thủ vệ quyết tử này thì Hắc Ám Căn cũng tổn thất hơn mười người, và bọn họ tìm lại ở chỗ giữa sân không thể tiến sâu vào được.

” Một đám phế vật!” Tiểu hài tử hừ lên một tiếng, gia tộc Thuần Vu ở trên vị trí cao nhất của quận mạn địch, từ trang viên có thể chng kiến được, ở phía xa có một đám khói mù bay lên, vận dụng đầu khí tập trung ở song nhĩ thì có thể nghe được đó là tiếng vó ngựa.

Trong thành thì tốc độ nhanh nhất chính là kỵ sĩ!

Chỉ cần vài phút nữa thôi là bọn họ đã có thể đến được phủ đệ của gia tộc Thuần Vu.

Cho dù là một trăm hắc y nhân này đều là tinh anh của Hắc Ám Căn thì đối đầu với đông đảo kỵ sĩ như thế thì tiêu hao cũng không ít, không thể để tình trạng này xảy ra được. Nếu không thì khi trở về nhất định sẽ chịu sự trách phạt của thê lĩnh.

” Được rồi, lão tử không thể làm gì khác hơn là tự mình ra tay!” Tiểu hài tử nói xong thì xuất ra một thanh vũ khí có hình thù kỳ lạ, vũ khí của hắn nhìn qua thì giống như là xa luân vậy, tất cả đều được làm bằng thép luyện, ẩn vào giữa xa luân một cái thì một tiếng kêu vang lên, hai bên xa luân mọc ra vô số gai nhọn.

Một hơi nóng đột nhiên xuất hiện, nhiệt độ trong trang viên tăng thêm cả chục độ, cỏ cây nhanh chóng héo úa.

Sóng nhiệt phát ra từ tiểu hài, hắn hé miệng, một tia lửa được phun ra, luân hỏa trong tay phát sáng, liệt hỏa hừng hực, trở thành hỏa giới, và điều đặc biệt là ngọn lửa không phải là một màu đỏ đơn thuần mà là do ba màu Hồng Hoàng Lam hợp thành.

Tiểu hài tử đem hỏa giới giơ lên đỉnh đầu, xoay hỏa giới, càng chuyển động nhanh thì càng lớn, đất bằng nổi lên một cơn cuồng phong, đất đá bị hất bay lên cao.

” Nắm thử tam vị chân hỏa của ta, bọn phế vật, cút ngay cho ta!” Hai tay của tiểu hài tử run lên, đại hỏa giới liền bay đi, chỗ nó bay ngang qua thì ngay cả đất đá cũng biến thành màu đen.

Các hắc y nhân biết được sự lợi hại của nó cho nên vội vàng tránh ra, tránh gặp phải tình trạng ương cật trì ngư.

Các ma pháp sư phía sau của các thủ vệ vội vàng thi triển ma pháp tạo ra các cột nước, trong đó có một thủy hệ ma pháp sư tạo ra một băng cầu, với ý định tiêu diệt hỏa giới kia.

Cột nước rơi xuống hỏa giới nhưng không thể nào giảm bớt được sự hung hăng của liệt hỏa, mà ngược lại còn biến thành một làn sương mù, ngay cả đại băng cầu cũng chỉ có thể làm cho liệt hỏa hơi ẩm đậm một chút, nhưng sau đó lại bùng phát trở lại như cũ.

” Để ta!” Nhìn thấy ma kỹ của các ma pháp sư không có hiệu quả thì một người cao lớn trong số các thủ vệ đi ra, cầm một đôi đại đồng chùy trong tay, đánh về phía hỏa giới.

Vũ khí hạng nặng mà đánh với vũ khí hạng nhẹ thì nhất định sẽ chiếm ưu thế, thủ vệ này có ý định lợi dụng ưu thế đó chấn hỏa giới bay đi hướng khác, ý định của hắn rất tốt nhưng đáng tiếc là hắn đã đánh giá thấp tam sắc hỏa giới kia.

Sóng nhiệt đập vào mặt, sau khi hỏa giới đến gần thì còn đáng sợ hơn nữa, đồng chùy thủ vệ tựa như đứng trong lò lửa, mồ hôi tuôn ra như tắm, nhưng rồi sau đó nhanh chóng hóa thành hơi nước bay lên.

” Xuy xuy xuy.....”

Hỏa giới và đồng chùy cuối cùng cũng va chạm với nhau, nhưng mà thủ vệ nọ phát hiện một điều kỳ quái, đó chính là đồng chùy của hắn tựa như gõ vào bông vậy, không hề có chút cảm giác lực phản chấn nào, tiếp theo thì hắn lập tức bị hồn phi phách tán, bởi vì nguyên nhân chính là — Thanh đồng chùy trong tay của hắn đã bị tam sắc hỏa làm cho nóng chảy.

Phải biết rằng, thanh đồng chùy này được tạo thành từ đồng tinh luyện, cần phải có nhiệt độ nóng khủng khiếp mới có thể khiến cho nó tan chảy trong chớp mắt.

Hắn đã không còn thời gian để tìm hiểu vấn đề này, hỏa giới bắn qua thân thể của hắn, thân hình cường tráng của thủ vệ bị cắt thành hai đoạn, nhưng không hề có một giọt máu nào chảy ra, bởi vì máu tươi đã bị khô cạn, ngay cả thịt, nội tạng, thậm chí là cả xương cũng bị biến thành một màu đen ẩm ẩm.

Hỏa giới đánh sâu vào trong chỗ các thị vệ, đánh chết hai chiến sĩ cầm thuẫn, bị các ma pháp sư dùng toàn lực đánh trả mới xong, nhưng nhiều đó thôi là đã lưu lại cho các thị vệ nỗi sợ hãi khôn cùng.

Ngọn lửa kia được gọi là tam vị chân hỏa, có sức phá hủy kinh khủng!

Các thủ vệ bình thường của gia tộc Thuần Vu ở trên đại lục cũng được xem như là cao thủ thuộc hàng nhị lưu rồi, nhưng mà lại không thể đỡ nổi một chiêu như thế.

Nhưng mà các hắc y nhân cũng không thể công phá được thông đạo.

Kim cương quyền bay về tay của tiểu hài tử lại, tiểu hài tử cười lạnh nói:” Định chống lại tam vị chân hỏa của ta à, thật là không biết tự lượng sức mình, xem xem còn tên nào dám cản đường của lão tử nữa!”

Các thị vệ lộ vẻ sợ hãi, nhưng mà đa số bọn họ đều là cô nhi không cha không mẹ, được gia tộc Thuần Vu thu dưỡng, đối với gia tộc rất là trung thành, cho dù đối diện với cái chết thì bọn họ cũng cố thu hết dũng khí, đứng chặn trước thông đạo, với ý định tạo thành một nhục thuẫn.

Nhìn thấy các vị vệ quyết tâm sẵn sàng đối đầu với cái chết thì tiểu hài tử giận dữ:” Được, ta sẽ thành toàn cho các người, chết đi!”

Vừa dứt lời thì kim cương giới từ trong tay của hắn lại bay ra.

Nhìn thấy ‘đoạt mệnh phù’ kia bay đến thì trong lòng các thị vệ đều dâng lên một nỗi sợ.

Đây có thể là lần cuối cùng bọn họ dốc sức vì gia tộc, nhưng bọn họ sẽ không quên, nếu như không được gia tộc thu dưỡng thì có lẽ họ đã sớm chết vì bệnh tật đói khát rồi, sinh mạng này do gia tộc cấp cho họ, xem như là trả lại cho gia tộc!

” Ya!” Đấu khí toàn thân bộc phát, hỏa luân lập tức hướng về phía các thị vệ đối mặt với cái chết cũng không sợ, bởi vì cho dù bọn họ có chết thì cũng có thể giảm bớt áp lực cho đồng đội phía sau.

Nhưng bọn họ không chết, không phải là vì họ đủ mạnh để chống lại Kim Cương Giới, mà là có một cây quả trượng đã bay đến đỡ đòn thay cho bọn họ.

Sau đó một người nhẹ nhàng chạm đất, tất cả thị vệ đều kinh ngạc:” Gia chủ!?”

244. Chương 23: Ngọn Lửa Bất Diệt

Thuần Vu Cương xuất hiện khiến cho tinh thần của các thủ vệ tăng lên rất nhiều, lúc này bọn họ đã có được một người lãnh đạo, nhưng mà dù sao thì thân thể của Thuần Vu Cương cũng đã suy yếu nhiều năm nay rồi, vừa đỡ đòn xong thì lại ho lên vài tiếng, khiến cho các thủ vệ có chút lo lắng.

Hồng y tiểu hài tử cười khẩy:” Lão rùa già, giấu đầu co đuôi, cuối cùng cũng chịu lộ cái mặt ra rồi sao? Ta còn tưởng ngươi phải chờ cho đến khi bọn phệ vật này chết hết rồi mới xuất hiện cơ đấy, ha ha ha ha!”

” Nếu nói về khả năng giấu đầu co đuôi thì ta không thể nào bằng ngươi được, phải không nào Hồng Hải Nhi.” Trong ánh mắt của Thuần Vu Cương hiện lên một tia hàn quang, chỉ một câu nói là đã vạch rõ thân phận của hồng y tiểu hài tử.

Hắn là một trong các sát thủ cấp cao của hắc ám căn, âm hiểm xảo trá, từ nhỏ đã dùng được vật để khống chế, khiến cho cơ thể vĩnh viễn không lớn lên được và diện mạo cũng không hề thay đổi, điều này giúp cho hắn có thể tăng khả năng ám sát thành công lên nhiều lần, con mỗi chết dưới tay hắn đa số là do không phòn bị. Danh sách những người chết dưới tay hắn viết ra phải được cả một quyển sách, trong đó có một cái tên - Thuần Vu Kinh, cháu của Thuần Vu Cương là và ca ca của Thuần Vu Tuyền.

Mấy năm trước, Thuần Vu Kinh đã chết dưới tay của Hồng Hải Nhi, cho nên một người luôn trầm ổn như Thuần Vu Cương khi nhìn thấy hắn cũng lộ vẻ giận dữ.

Hắc Ám Căn làm việc quả thật lén lút lút lút, không muốn thấy ánh sáng, Hồng Hải Nhi tức giận:” Không cần nữa, bắt đầu từ hôm nay, sau khi giết chết ngươi thì ta sẽ không cần phải sống trong bóng tối nữa, hôm nay ta sẽ cho ngươi đi đoàn tụ với đứa cháu ngoan của ngươi.”

Những lời này của hắn ẩn hàm tin tức trong đó, Thuần Vu Cương nghe xong thì thở dài:” Bọn chó săn cho thánh điện các ngươi không muốn mang mặt nạ nữa sao?”

” Đến lúc này thì ta không cần phải phủ nhận nữa, dù sao thì không lâu sau ngươi đã là người thiên cổ rồi, sát ... , giết hết cho ta , ha ha ha .” Hồng Hải Nhi cầm kim cương giới, cười lên điên dại đánh về phía Thuần Vu Cương.

Ra lệnh cho các thị vệ lùi về sau, Thuần Vu Cương nói:” Được rồi, mấy cái khớp xương già của ta cũng đã nhàn rồi lâu rồi, giờ cũng nên hoạt động một chút.”

” Mấy cái khớp xương già cỗi của ngươi chỉ còn lại cơ hội cuối cùng này để hoạt động thôi.” Kim cương giới trong tay của Hồng Hải Nhi nện xuống, so với khi phóng ra lúc này thì lực hiển nhiên là mạnh hơn, tựa như Thái Sơn Áp Đỉnh vậy.

Thuần Vu Cương cũng không có né tránh, trực tiếp đưa quả trượng lên đỡ.

“Đang!” Hai người dùng chiêu thức đơn giản, không hoa mỹ, Thuần Vu Cương đứng vững vững tại chỗ bất động, còn kẻ phát công là Hồng Hải Nhi thì lại bị văng ra.

Chiêu đầu tiên dò xét thực lực của song phương đã kết thúc, người chiếm được thượng phong là Thuần Vu Cương. Dù sao thì lão cũng chính là gia chủ của gia tộc Thuần Vu. Thuyền nát cũng còn đinh ba phân(*). Cho dù đã lâu không sử dụng, nhưng cũng không phải là không chịu nổi một kích.

<@(*)cho dù=“” con=“” người=“” có=“” sa=“” cơ=“” thất=“” thể=“” cõ=“” nào=“” đi=“” chẳng=“” nữa=“” thì=“” nên=“” tăng=“” của=“” họ=“” vẫn=“” còn.=“”>

” Ha ha, xem ra mấy cái khớp xương già cả lão vẫn còn có thể chống đỡ được chút ít, nhưng mà để ta xem xem ngươi có thể chống đỡ được bao lâu!” Hồng Hải Nhi lại giơ kim cương giới lên, lần giao thủ đầu tiên tuy thua nhưng hẳn lại không hề có cảm giác nhục. Đúng vậy, Thuần Vu Cương rất mạnh, nhưng lão đã già, hơn nữa, lão còn phải đối diện với một đối thủ rất mạnh - Bệnh Tật, sau mỗi lần ra đòn thì Thuần Vu Cương lại phải ho vài tiếng, có thể dễ dàng nhìn ra được bệnh của lão rất nặng.

Nhìn ra được điểm đó cho nên Hồng Hải Nhi đã có ý định, công kích liên tục, cho dù không thể giết chết được lão nhưng cũng đủ khiến cho lão phát bệnh là chết!

Đương nhiên, hẳn chỉ có vài phút mà thôi, bởi vì kỹ sĩ của gia tộc Thuần Vu ở trong thành sẽ nhanh chóng đến đây, đến lúc đó thì muốn giết được lão là hết sức khó khăn.

Cho nên, trong vài phút ngắn ngủi này nhất định phải xử lý hết tất cả mọi việc ở đây.

Vừa nghĩ đến đó thì Hồng Hải Nhi rung kim cương giới trong tay, hỏa quyền của hắn lập tức biến ra thành hai, hai thành bốn, bốn thành tám, cứ tuần tự mà tăng lên như thế, các hỏa quyền bay lên trên không trung tạo thành một vòng lửa thật to.

” He he, xem thử tam muội luyện ngục trận của ta!” Hơn mười cái kim cương giới từ trên cao rơi xuống, ập đến chỗ của Thuần Vu Cương từ bốn phương tám hướng, trông giống như là một cơn bão lửa đang hoành hành vậy.

Đối mặt với công kích sắc bén như thế thì Thuần Vu Cương liền cảm quả trọng xuống đất, hai tay mở ra, một vòng phòng hộ bao phủ toàn thân, so với các vòng phòng hộ của các đấu khí thông thường thì có điểm khác biệt, đó chính là bề mặt của nó gập gềnh, có vài chỗ độ cong nhất định, trông giống như là kẹo bông gòn vậy, và đặc biệt là nó có ba màu là hồng lam hoàng giống như màu sắc của tam vị chân hỏa.

Hỏa giới kéo đến, va chạm mãnh liệt vào lớp bên ngoài của vòng phòng hộ, từ từ lõm sâu vào, nhưng khi còn chút nữa là trúng Thuần Vu Cương thì xu thế của nó đã hết, không, phải nói là nó bắt đầu chuyển hướng, bay ngược lại, va chạm vào ngọn lửa phía sau, các tiếng nổ đinh tai vang lên dữ dội.

Tuyệt kỹ công kích phản ngược của gia tộc Thuần Vu, Cổ Diêu đã từng nhìn thấy Thuần Vu Tuyền thi triển tuyệt kỹ này, nhưng lúc này người thi triển nó là Thuần Vu Cương, thực lực của lão hơn hẳn cháu của mình vài bậc, hơn nữa kinh nghiệm của lão cũng hơn hẳn Thuần Vu Tuyền, do đó chiêu thức này đã được lão khéo léo sử dụng đến mức xuất thần nhập hóa, tá lực đả lực, dùng sức ít nhất để phá giải chiêu thức có công kích mạnh nhất. Vì thế ngay cả tam vị chân hỏa cũng bị bắn ngược lại.

Hồng Hải Nhi hừ một tiếng, phun ra một tia lửa dài, những hỏa giới bị bắn ngược trở về chỗ của hắn lại bùng cháy, bắn về phía Thuần Vu Cương, xem ra hẳn là một ám khí sư cao minh, trên không mà vẫn có thể sử dụng thủ pháp phóng ám khí một cách tự nhiên. Đương nhiên, cái kim cương giới cổ quái kia có điểm gì đó đặc biệt cho nên mới hẳn mới có thể dễ dàng sử dụng như thế.

Các công kích liên tiếp va chạm vào vòng phòng hộ của Thuần Vu Cương, lão căn bản là không thể khai giải nó, vì nếu không lão sẽ lãnh trọn các đòn tấn công của Hồng Hải Nhi.

Quá trình chiến đấu theo một vòng tuần hoàn nhất định, Hồng Hải Nhi ra chiêu - Công Kích Phản Ngược - Đánh hạ - Rồi lại tiếp tục công kích, bởi vì số lượng hỏa giới rất nhiều cho nên cả quá trình không hề có một sự đứt đoạn nào, người không biết khi nhìn vào sẽ tưởng đó chính là một bên công kích liên tục không ngừng còn một bên có kỹ năng phòng ngự tuyệt vời.

Nếu như là lúc bình thường thì Hồng Hải Nhi tuyệt đối sẽ không làm những chuyện ngu ngốc thế này, bởi vì khi cao thủ so chiêu với nhau thì không phải dựa vào chiêu thức của ai đúng mạnh hơn mà là phải xem ai là người có thể kiên trì đến cuối cùng, do đó các công kích càng hao tổn sức lực thì lại càng ít được sử dụng, nếu không thì thể lực sẽ bị tiêu hao nhiều hơn đối phương, tạo điều kiện cho đối phương áp chế.

Nhưng vấn đề ở đây chính là Thuần Vu Cương bị bệnh.

Để tạo ra vòng phòng hộ liên tục như thế thì lão phải liên tục vận chuyển đấu khí, khiến cho bệnh tình của lão rất dễ tái phát, càng lúc tiếng ho của lão càng nhiều, nhưng đáng tiếc là đối thủ của lão lại tấn công liên tục như một con chó điên vậy, lão không còn cách nào khác hơn là liên tục duy trì vòng phòng hộ.

Chính là vì căn bệnh lâu năm này mà khiến cho thực lực của lão giảm rất nhiều, nếu như là ở vào thời kỳ tốt nhất của lão thì Hồng Hải Nhi căn bản là không xứng đáng làm đối thủ của lão.

” Lão già, mau đi chết đi, ha ha !” Hồng Hải Nhi thở hỗn hển, phải liên tục duy trì các đòn công kích mạnh như thế thì cũng khiến cho hắn phải mệt mỏi, nhưng hắn tự tin là đối thủ sẽ gục ngã trước hắn.

Các thị vệ cũng nhanh chóng phát hiện ra điều không ổn. Cho nên không màng tính mạng, chỉ hi vọng có thể giúp cho gia chủ ngăn cản được tên tiểu tử kia, cho dù chết cũng không oán hận.

Đương nhiên, ngoại trừ Hồng Hải Nhi ra thì các thành viên khác của hắc ám căn cũng không phải là ở không, sứ mạng của bọn họ lúc này là hộ pháp cho hồng hải nhi, để hắn có thể thuận lợi tiêu diệt Thuần Vu Cương.

Lúc này các thị vệ đã hoàn toàn vứt hết nỗi sợ hãi trong lòng ra, chiến ý sôi trào, sức chiến đấu của bọn họ cũng tăng lên. Thử nghĩ một chút, đối đầu với một người không sợ chết, khi người bỏ cho hắn một nhát, hắn chẳng thèm tránh né, chấp nhận đao đó và trả lại cho người một đao, hoặc là chấp nhận dùng thân mình đỡ lấy một đao đó, rồi sau đó ôm lấy người, để cho đồng đội tặng lại cho một đao, đối đầu với những kẻ như thế thì khó khăn khôn tả.

Vốn là một trận chiến tràn ngập kỹ xảo, nhưng lại đột nhiên biến thành một tràng chiến đấu nguyên thủy nhất.

Dưới sự dũng mãnh của các thị vệ của gia tộc Thuần Vu thì hắc ám căn cũng bị thiệt không nhỏ, số lượng không ngừng giảm bớt, tổn thất hơn phân nửa, chỉ còn lại hơn ba người người, cũng may là những người hi sinh bên gia tộc Thuần Vu đều là những thân vệ lệch hệ với gia tộc Thuần Vu, cho nên so với những thị vệ thường thì thực lực hơn một chút, và cũng vì thế cho nên số lượng cũng có hạn, cho nên cũng chỉ còn lại vài người, mà toàn bộ đều đã bị thương.

Lúc này đã có thể thoáng nghe được tiếng vó ngựa, các kỵ sĩ đã đến lưng chừng núi, cuộc chiến cũng đã sắp kết thúc, đang chịu sự tấn công kịch liệt của Hồng Hải Nhi thì Thuần Vu Cương đột nhiên tán đi dấu khí phòng ngự, ho lên dữ dội.

Quý kế của Hồng Hải Nhi đã thực hiện được, giây phút quyết định là đây, giờ phút này Thuần Vu Cương trông giống như là một lão nhân bình thường vậy.

Hồng Hải Nhi thấy thế thì mừng rỡ, nhưng khi nhìn thấy thủ hạ tổn thất quá lớn thì lại tức giận, thủ lĩnh đã ra lệnh phải hoàn thành sứ mạng, nhưng mà đối phó với một gia tộc không còn tinh anh nữa lại để chết quá nhiều thuộc hạ như thế thì nhất định sẽ bị trách phạt.

” Lão già, ta bắt mi phải chết không toàn thây!” Hồng Hải Nhi trút cơn giận lên đầu của Thuần Vu Cương, nếu như không phải tại lão già này quá ương ngạnh thì nhất định hắn sẽ không bị tổn thất trầm trọng như thế.

Sau khi phun ra một một đợt tam vị chân hỏa thì hỏa giới của hắn lại tiếp tục bay đến tấn công Thuần Vu Cương, lúc này lão đã không thể chống đỡ được nữa. Nhưng may mắn là còn có hơn mười thị vệ đứng bên cạnh, cùng nhảy cao lên, nhưng mục tiêu của bọn họ không phải là công kích địch nhân.

Hơn mười đao này, cùng bổ lên trên cưỡi của Thuần Vu Cương.

Hành động kì dị này khiến cho Hồng Hải Nhi và hắc ám căn đều ngẩn người ra, bọn họ đương nhiên nhìn ra được các thị vệ này hoàn toàn không phải là phản đồ, nhưng tại sao bọn họ lại xuống tay với Thuần Vu Cương?

Hơn nữa, sau khi bổ xuống thì vũ khí trong tay của bọn họ bạo phát huyết quang, da thịt tái nhợt, giống như là tiểu đội trưởng lúc trước vậy.

Hi Sinh Huyết Sát, tuyệt kỹ đồng quy vu tận này chỉ có một số thị vệ có thực lực cao mới có thể thi triển được.

Hồng Hải Nhi mơ hồ có chút không ổn, nên không dám do dự, lập tức tiếp tục tấn công.

Đột nhiên xuất hiện một điểm sáng, bạch quang bạo phát, mãnh liệt và chói mắt, trong phút chốc ngay cả bầu trời cũng trở nên ảm đạm hơn so với nó, kể cả Hồng Hải Nhi cũng không thể nào thích ứng được mà phải nhắm hai mắt lại.

Khi bọn chúng mở mắt ra thì nhìn thấy không phải là tình cảnh Thuần Vu Cương bị phân thân, mà lão vẫn còn đứng tại chỗ, bình yên vô sự, hơn nữa, vị gia chủ của gia tộc Thuần Vu này có chút khác lạ.

Lão đã không còn ho khan, lưng cũng không còn cong xuống nữa, mái tóc bạc phơ của lão không biết từ lúc nào đã trở nên đen nhánh lại.

Khi Thuần Vu Cương ngẩn đầu lên thì bọn hắc ám cân lại càng hoảng sợ, bởi vì người mà bọn họ nhìn thấy căn bản không phải là một lão già, sinh mệnh lay lắt như đèn trước gió, mà là một thanh niên ngọc thụ lâm phong, trên mặt không có một nếp nhăn, khí sắc hồng hào, cả người tràn đầy sức sống.

Chỉ có thanh quả trượng bằng hồ đào trong tay là chứng minh thân phận của người này thật sự là Thuần Vu Cương, nhưng lão tiện tay ném nó sang một bên, không cần bất cứ thứ gì chống đỡ, hay là phải gượng ép mới có thể đứng vững được, mà lúc này hoàn toàn trầm ổn như một cây tùng vậy.

Thuần Vu Cương lẩm bẩm:” Ha ha, đã lâu rồi không có cảm nhận được, sức sống của thời trai trẻ, cường tráng, không có bị bệnh tật hành hạ, xem ra lúc này giống như ba mươi sáu năm trước!”

Hồng Hải Nhi không dám tin vào mắt của mình, cái lão hoàn đồng?

Tuy rằng hắn vẫn luôn duy trì bộ dáng thiếu niên, nhưng đó là do phải liên tục dùng được vật từ nhỏ để hỗ trợ, nhưng mà đối phương lại chính là cái lão hoàn đồng, điều này sao có thể xảy ra được?

Càng đáng chết hơn chính là, Thuần Vu Cương trẻ hóa không phải chỉ có tuổi tác diện mạo của lão mà còn cả sức lực của lão.

Hỏa giới với Tam vị chân hỏa của Hồng Hải Nhi lúc lúc này không bị bắn ngược lại, mà hoàn toàn bám vào người của Thuần Vu Cương, nhưng không thể động đậy. Vòng bảo hộ của Thuần Vu Cương lại xuất hiện. Nhưng mà lúc này không phải là bộ dáng của một cây kẹo bông gòn, mà là một ngọn lửa, càng lỳ kỳ hơn chính là ngọn lửa này có màu trắng, rất khó có thể nhận ra được.

Một ngọn lửa màu trắng gần như trong suốt. Nhẹ nhàng mà cháy, không hề có chút cảm giác táo bạo nào, thậm chí cũng không có nhiệt độ cao như ngọn lửa thường. Nhưng chính điều này lại khiến cho người khác sinh ra cảm giác bất an sâu sắc.

Hồng Hải Nhi hoảng sợ kinh hô:” Bạch Hỏa!”

” Đúng vậy, người cũng là cao thủ dùng lửa chắc hẳn cũng biết được đặc điểm của Bạch Hỏa. Đây chính là chung cực hỏa diễm, nó thậm chí có thể thiêu hủy cả linh vực. Hỏa Chuyển trong Linh Huyền Cửu Chuyển, khi luyện đến cảnh giới cao nhất là có thể sinh ra bạch hỏa, thật khéo léo, đó chính là ba mươi lăm năm trước, kỹ năng mà ta am hiểu nhất chính là hỏa chuyển. À thiếu chút nữa là ta quên. Bạch hỏa còn có một tính chất nữa, là nó có thể đồng hóa tất cả các ngọn lửa khác thấp hơn nó.”

Ba cái hỏa quyền của hồn hải nhi đang xoay quanh dần dần chuyển sang màu trắng, tựa như là dung nhập vào trong người của Thuần Vu Cương.

Không biết là vì sợ hãi hay là do nguyên nhân gì khác mà tay của Hồng Hải Nhi bắt đầu phát run. Đáng chết, tại sao cái lão già này lại đột nhiên chỉ trong chớp mắt đã mạnh lên như thế chứ?

Nhớ đến hành động khác thường của hơn mười thị vệ lúc này thì Hồng Hải Nhi chợt hiểu, nhất định là nguyên nhân nằm ở đó.

Hơn mười người hi sinh, lực lượng đó đều được Thuần Vu Cương hấp thu hết, khiến cho các tế bào của lão biến đổi, biến hóa về như lúc lão còn trẻ, nhưng mà các loại phương pháp nghịch thiên như thế thì thường chỉ duy trì được trong thời gian ngắn ngủi

Nghĩ đến đây thì ruột gan của Hồng Hải Nhi mới đỡ hơn một chút:” Lão già, người cũng không thể duy trì được trạng thái này bao lâu.”

Hồng Hải Nhi giơ hai tay lên trời, lần này hần phóng xuất ra một cái hỏa diễm to hơn so với những lần trước rất nhiều, ánh sáng rực rỡ, trông giống như là một mặt trời thu nhỏ vậy.

” Người có thể thắng cuối cùng chỉ có thể là ta, Hồng Hải Nhi, ta sẽ không bị thua, ha ha ha .” Trong tiếng cười điên cuồng hần đập hai tay xuống, ném tiểu mặt trời bay thẳng xuống..”

” Đúng vậy, không thể nào duy trì được lâu. Nhưng, chỉ cần vài phút, không chỉ cần một phút thôi đã đủ rồi.” Hai mắt của Thuần Vu Cương cũng rung rung, bởi vì vài phút này mà đã có hơn mười sinh mạng quý giá đổi lấy, một cái giá quá đắt.

Nếu như bọn họ đã hi sinh cả tính mạng của mình để cho giúp cho cái thân thể này thì nhất định ta không thể làm cho bọn họ thất vọng được.

” Hình như ngươi đã quên, lúc này ta đã từng nói qua, Bạch hỏa có thể đồng hóa tất cả các ngọn lửa khác, kể cả tam vị chân hỏa của mi. Mặc dù tam vị chân hỏa của mi coi như đã rất cao cấp.” Thuần Vu Cương vươn tay, dễ dàng thu lấy quả cầu lửa như mặt trời khi vào trong tay, tựa như đang biểu diễn xiếc.

Hai tròng mắt của Hồng Hải Nhi mở to đến mức gần như là bị xé ra vậy, đây chính là đòn công kích mạnh nhất của hần, chiêu thức mạnh nhất mà lại không thể chịu nổi một đòn!

Hỏa giới chạm vào bạch hỏa lại bị đồng hóa thành màu trắng, tay của Thuần Vu Cương rung lên, nó liền bay đến chỗ Hồng Hải Nhi.

Hồng Hải Nhi không dám chống đỡ như Thuần Vu Cương, mặc dù cái quả cầu lửa kia là của hần nhưng nó đã bị người khác khống chế, nó đã có chúa tể mới.

Hành động của hần xem ra đã là rất nhanh rồi, nhưng quả cầu lửa còn nhanh hơn, cho nên cuối cùng vẫn bị quả cầu lửa đốt.

Cũng là ngọn lửa đó, nhưng giờ là nó tuyên án tử hình cho hần.

Vô số các tia lửa bắn ra.

Mặc cho Hồng Hải Nhi giãy dụa, thúc giục đấu khí chống đỡ, nhưng vẫn không thể nào khống chế được ngọn bạch hỏa này.

Thuần Vu Cương mỉm cười, nụ cười dần dần chuyển sang tàn khốc:” À ta quên nói cho người biết, Bạch Hỏa Diễm còn có một cái tên nữa đó là Bất Diệt Chi Diễm. Người tu luyện chính là hỏa đấu khí, chính là thứ mà nó thích nhất.”

Trong tiếng kêu rên bi thảm, Hồng Hải Nhi trơ mắt ra nhìn các tia lửa nhỏ dính trên cơ thể mình, cho dù đã dùng tất cả các phương pháp có thể nhưng vẫn không thể nào dập tắt được, dần dần thiêu đốt hai chân mình thành tro, rồi tiếp theo đó là hai bắp chân, đùi rồi đến mình, cổ, đầu lâu.

Chết trong sự đau đớn, trong sự giãy giụa vô ích, Hồng Hải Nhi cả đời âm hiểm độc ác, đến cuối cùng ngay cả xương cốt cũng không còn, tất cả đều biến thành tro bụi.

” Dám chơi lửa trước mặt của ta, ngươi không đủ trình độ đó đâu.” Thuần Vu Cương liếc sang nhìn thi hỏa của Hồng Hải Nhi, sức lực của hần tựa như cũng khôi phục lại theo sự tự tin, khí thế của người đứng đầu gia tộc Thuần Vu xuyên qua tất cả mọi người có mặt ở đây.

Một ánh mắt lạnh khốc đảo qua chỗ các hắc y nhân, bọn chúng cảm thấy phát lạnh, quá mạnh, thậm chí ngay cả thủ lĩnh cũng bị hần lấy ra làm một trò chơi!

” Một, hai, ba, bốn.” Thuần Vu Cương đếm số lượng hắc y nhân, hần đột nhiên nói:” Xem ra, nên giải quyết một lần cho xong.”

Những lời này quả thật là xem thường hắc ám căn, hơn nữa thủ lĩnh đã chết, trước khi nhiệm vụ hoàn thành thì tuyệt đối không thể rời đi cho nên hơn ba muwoi hắc y nhân không hẹn mà cùng tấn công về phía Thuần Vu Cương.

Thuần Vu Cương không chút lo lắng, mười ngón tay bắn ra, từng tia sáng màu trắng bay ra, chạm vào người của các hắc y nhân, chạm vào tên nào là tên đó rên la thảm thiết, thân thể, vũ khí, trang phục bốc cháy không ngừng.

Nhìn hơn ba mươi người nhanh chóng bị thiêu cháy thành tro bụi thì Thuần Vu Cương ngửa mặt lên trời hô to:” Kinh nhi, các thành viên trong gia tộc của ta, các người có thể nghỉ ngơi!”

Gương mặt của lão nhanh chóng lão hóa lại, trở về với bộ dáng già nua, huyết sát của thân vệ hi sinh chỉ có thể giúp cho lão duy trì sức lực một thời gian ngắn.

Nhưng, chỉ cần bấy nhiêu thôi là đã quá đủ.

Số lượng hắc y nhân do Hồng Hải Nhi dẫn theo lần này có thể nói đều là tinh anh của hắc ám căn, lần này bị diệt hoàn toàn, đối với hắc ám căn mà nói thì đó cũng là một tổn thất nặng nề, bồi dưỡng một sát thủ tốt không phải là dễ.

Các tộc nhân của ta, sự hi sinh của các người không phải vô ích.

Tình thế hiện nay thì gia tộc Thuần Vu không thể không biến mất được. Nếu không thì dưới sự uy hiếp của hắc ám căn thì sớm muộn gì cũng sẽ bị diệt.

Vì thế mấy năm gần đây, Thuần Vu Cương âm thầm đưa các thành viên quan trọng trong gia tộc rời đi. Bọn họ cải trang thành đủ loại nghề nghiệp, thương nhân, thợ rèn, thợ may. Dùng các thân phận khác nhau mà từ từ âm thầm phát triển lại. Nhóm người của Thuần Vu Tuyền chính là nhóm người cuối cùng, vì thế cho nên lúc Cổ Điều nhìn thấy người trong gia tộc Thuần Vu ít đến thăm thương, không hề giống như một đại gia tộc gì cả. Cũng bởi vì hắn nhìn thấy không phải là một gia tộc Thuần Vu đầy đủ.

Từ nay về sau, gia tộc Thuần Vu chuyển đổi từ sáng sang tối, mất đi tung tích, cho nên bọn chó săn như rùa rút đầu của thánh điện có nổi điên lên đến cỡ nào đi chăng nữa cũng không thể cắn được, địch trong tối, mà ta cũng ở trong tối, trò chơi này ngày càng thú vị. Và đặc biệt là không phải lúc nào cũng phải lo bị hắc ám căn ám sát.

Bên ngoài xem ra thì gia tộc Thuần Vu đã diệt vong.

Nhưng, chỉ cần thành viên của gia tộc vẫn còn thì nó vẫn như một ngọn lửa cháy không ngừng, giống như Bất Diệt Chi Diễm vậy, chỉ cần một tia lửa nho nhỏ cũng có thể thiêu hủy khắp cả một vùng.

Thực ra thì Thuần Vu Cương đã sớm đưa ra quyết định này rồi, nhưng mà chỉ là tiến hành một cách từ từ mà thôi.

Trước tiên, gia tộc Thuần Vu đã tồn tại ở quận mạn dịch cả trăm ngàn năm, chứng kiến lịch sử phát triển của nơi này, vất vả lắm mới có thể phát triển tốt đẹp được như thế, mỗi thành viên trong gia tộc Thuần Vu đều có cảm tình sâu đậm với nơi này, đây chính là nhà của họ, là quê hương của họ, nếu như không phải trong tình cảnh bất buộc thì chẳng ai muốn rời đi cả.

Hơn nữa, điều này còn liên quan đến cả mạn dịch quận.

Người thống trị tối cao đột nhiên biến mất, thì bạo loạn nhất định sẽ nổi ra, đây là quy luật của lịch sử.

Mất đi sự quản lý của gia tộc Thuần Vu, thì sự ổn định của quận mạn dịch nhất định sẽ biến mất, các thế lực khác nhất định sẽ không bỏ qua cơ hội mà chiếm lấy vùng đất này, lúc đó thì chiến tranh lại xảy ra, dân chúng của quận mạn dịch không thể không rơi vào cảnh dầu sôi lửa bỏng, đây mới chính là điều mà Thuần Vu Cương không muốn nhìn thấy.

Nhưng mà lão không còn lựa chọn nào khác, lúc này Thuần Vu Cương chỉ có thể làm thế thôi, nếu không thì gia tộc sẽ có thể bị diệt vong.

Xin lỗi, các con dân của ta!

Ta lấy tính mạng của ta, chúc cho các người gặp nhiều điều tốt đẹp nhất!

Đứng ở giữa ngọn bạch hỏa, Thuần Vu Cương bị thiêu đốt thành tro bụi, thân thể và linh hồn của lão vĩnh viễn ở lại trên mảnh đất này, vĩnh viễn không rời xa nhau.

Khi các kỵ sĩ của quận mạn dịch chạy đến Đàng Long Phong thì cả phủ đệ của gia tộc Thuần Vu đã bị ngọn lửa gói gọn, ngọn lửa màu trắng kia dường như ẩn chứa một sức mạnh đáng sợ, cho dù có thúc giục cỡ nào đi chăng nữa thì bọn ngựa cũng không dám đến gần, chỉ đứng ở đằng xa mà hí vang.

Sau khi biết được đã có chuyện gì xảy ra các kỵ đồng loạt nhảy xuống ngựa, quỳ gối xuống đất, tựa như là đã mất đi sức lực.

Gia tộc Thuần Vu, đó chính là nguồn suối sinh lực của họ, nhưng lúc này nó đã hoàn toàn bị thiêu hủy.

Các kỵ sĩ như có cảm giác là hạnh phúc của cuộc đời đã chấm dứt, sẽ nhanh chóng có người đến tranh đoạt, đến lúc đó bọn họ sẽ trở thành công cụ để tranh giành của bọn họ, thậm chí lúc đó các chiến hữu lại phải đối đầu với nhau.

Thân nhân, bằng hữu của họ đều sinh sống ở quận mạn dịch, và rồi cũng sẽ bị cuốn vào vòng xoáy này, đó chính là điều đáng sợ nhất!

Sáng sớm hôm nay, cả quận mạn dịch sóng êm gió lặng, thậm chí sáng sớm Thuần Vu Tuyền tiểu thư còn có nhã hứng đến tập anh lâu dùng điểm tâm, chỉ mấy canh giờ, không ngờ lại có sự biến đổi lớn như thế!

Ngọn lửa cháy suốt ba ngày ba đêm, dân chúng của quận mạn dịch ở dưới Đàng Long Phong có thể nhìn thấy được ngọn lửa cao ngút trời ấy, và kỳ dị là nó không hề có khói. Đây chính là tính chất đặc biệt của Bất Diệt Chi Diễm, nếu như không phải có một số thứ nó không thể thiêu đốt được như đất đá, và không được ly khai như thế thì nhất định nó có đủ sức để thiêu đốt cả đại lục này.

Sức sống của Bất Diệt Chi Diễm quả thật là đáng sợ, và nó cũng biểu lộ cho ý chí của gia tộc Thuần Vu.

Phủ đệ của gia tộc Thuần Vu sau cơn trận lửa thiêu ấy thì tất cả đều bị thiêu rụi, thi thể, vũ khí, kiến trúc, cây cối, thậm chí ngay cả mặt đất cũng bị hạ xuống gần mười thước, trên đỉnh núi Đàng Long, xuất hiện một vùng đất bằng phẳng, từ đó có thể biết được sự lợi hại của Bất Diệt Chi Diễm.

Gia tộc Thuần Vu, biến mất khỏi Tập Dịch đại lục!

245. Chương 24: Chính Biến

Hơn nữa, các quận thành ở phụ cận cũng chưa chắc là đã yên ổn, nhìn thấy quận Mạn Dịch đã vô chủ thì ai lại không thêm miếng thịt này chứ, ít nhất cũng phải rời khỏi nơi này hơn cả ngàn dặm mới có thể thoát khỏi phong ba, nhưng mà trên đường đi thì, ma thú, thổ phỉ, thậm chí là bệnh tật cũng có thể cướp đi sinh mạng của họ.

Vì thế, phần lớn dân chúng ở quận Mạn Dịch đánh cược với số mạng. Dùng tính mạng của mình để cược là cơn phong ba này sẽ không ập đến, và bọn họ sẽ yên ổn.

Nhưng mà bọn họ đều sớm phải thất vọng, các thế lực của quận Mạn Dịch cuối cùng cũng xuất hiện, và đồng hành với nó chính là nguy cơ.

Trong số các thế lực mới xuất hiện thì thế lực mạnh nhất chính là đại thống lĩnh thành vệ quân Gia Lâm. Hắn là người trực tiếp nghe lệnh của gia tộc Thuần Vu, sau khi gia tộc Thuần Vu bị diệt thì tất cả thành vệ quân đều rơi vào tay của hắn. Thành vệ quân có nhiệm vụ duy trì trị an, tiêu diệt thổ phỉ, mã tặc, cơ hồ hầu như mọi việc liên quan đến vũ lực đều do hắn nắm giữ, do đó có thể nói đó là thế lực lớn nhất của quận.

Đại thống lĩnh Gia Lâm là do người của gia tộc Thuần Vu đề bạt, nhân phẩm không tệ, hơn nữa thành vệ quân chính là thế lực truyền thống của gia tộc Thuần Vu, nếu như muốn cho tránh khỏi bạo loạn thì mọi người nhất định là sẽ ủng hộ hắn. Nhưng tệ một điểm chính là Gia Lâm tuy là thống lĩnh của thành vệ quân nhưng lại là một người thô kệch, đánh trận thì hắn rành, còn về vấn đề chính biến này thì quả thật là rất khó đối với hắn.

Nếu như hắn có thể khởi phát trước hết, dùng thủ đoạn lôi đình vạn quân đoạt lấy quận Mạn Dịch, chèn ép các thế lực khác, lại vừa có được sự ủng hộ của dân chúng, thì nhất định sẽ thành công. Nhưng đáng tiếc là Gia Lâm không có khả năng biết trước là gia tộc Thuần Vu sẽ sụp đổ như thế, do đó đại thống lĩnh của

chúng ta không biết phải làm như thế nào vào lúc này, trước đây, mọi việc của hần làm đều là do gia tộc Thuần Vu ra lệnh, hần chỉ nghe lệnh mà làm, căn bản là không có suy nghĩ nhiều như thế.

Bây giờ, không có ai ra lệnh, ngược lại gia lâm lại không biết nghe theo ai, mất đi cơ hội tốt nhất để tiếp quản quận Mạn Dịch, chờ đến khi hần suy nghĩ được như thế thì csac thể lực khác đã đứng vững được rồi.

Hơn nữa, cho dù gia lâm có thể thắng được thì cũng chưa chắc là quản lý tốt quận Mạn Dịch được, quản lý một quận không phải là chỉ đơn giản có sức mạnh là được, mà nó đòi hỏi phải có khả năng về kinh tế, chính trị, quan tâm đến nhân sinh, ngoại giao và nhiều yếu tố khác, nếu như gia lâm trở thành người thống trị thì sợ rằng quận Mạn Dịch sẽ bất ổn.

Có lẽ là vì đã lo lắng vấn đề này cho nên trước khi Thuần Vu Cương gặp chuyện không may đã từng dặn dò hần cứ tiếp tục đứng bên ngoài như thế, bởi vì thật sự hần không có khả năng về các vấn đề kia.

Hơn nữa, chỉ cần thánh điện nhúng tay vào, chia rẽ và ly gián thì quận Mạn Dịch sẽ nhanh chóng đại loạn, các sự việc này trong lịch sử đã từng xảy ra rất nhiều, và thánh điện đã quen dùng nó, có thể nói đó là sở trường của thánh điện.

Vì thế, quận Mạn Dịch chỉ còn trông vào số trời.

Thứ hai, các thế lực của quận Mạn Dịch là quý tộc, trong số đó cũng có một số ít có huyết thống của gia tộc Thuần Vu. Các nữ tử của gia tộc Thuần Vu xuất giá, các nàng cũng được gả cho một ít gia tộc có quyền thế, môn đăng hộ đối, về phương diện khác thì cũng có thể mượn sức của các gia tộc đó củng cố thế lực của mình.

Nhưng, các hậu duệ của các quý tộc này sẽ ra sức vì dòng họ của mình, mặc kệ là mình có mang trong mình dòng máu của dòng họ Thuần Vu hay không. Dù sao thì muốn trở thành một thành viên trực hệ của một trong bát đại cổ tộc rất là khó khăn, cho nên địa vị của họ so với các thành viên lệch hệ sợ rằng còn thấp hơn nhiều.

Rất nhiều quý tộc đã qua nhiều đời, huyết thống đã rất là nhạt, lại càng không được sự chấp nhận của quận Mạn Dịch, đối với quân đội cũng sẽ không có hiệu lực gì, đương nhiên các quý tộc thì lại không cho là vậy, bọn họ cho rằng, cho dù huyết thống của mình có mỏng manh chỉ chẳng nữa thì vẫn mạnh hơn những quý tộc khác, gia tộc Thuần Vu bị diệt vong thì quận Mạn Dịch đương nhiên là sẽ thuộc về mình.

Về phần thành vệ quân, đáng cười, bọn thô bỉ kia có thể so sánh được sao?

Quý tộc vốn cũng là xuất thân từ các tiểu gia tộc, cũng có thân vệ và tư quân của mình, mặc dù quy mô không lớn nhưng mà các quý tộc trong quận Mạn Dịch liên hiệp lại thì cũng trở thành một thế lực mạnh, hơn nữa các quý tộc xét về thủ đoạn chính trị thì hơn hẳn thành vệ quân, bọn họ rất thông minh, khéo léo mượn sức của người khác, hứa hẹn nhiều điều kiện hấp dẫn ví dụ sau khi trở thành người lãnh đạo thì sẽ giảm thuế một nửa, hỗ trợ thương nhân, và nhiều điều kiện khác.

Và hơn nữa, một điều quan trọng nhất chính là, các thương nhân xuất thân từ bình dân cũng sẽ gia nhập vào chính biến.

Giai cấp của thương nhân trên đại lục, nói ra thì có chút xấu hổ, bọn họ có tiền, có thể cao hơn so với bình dân, nhưng nếu gia nhập chính biến thì bọn họ lại không có quyền gì, và dĩ nhiên là sẽ bị thương tầng xem thường.

Bây giờ, có cơ hội, cho dù bọn họ biết rằng các quý tộc hứa hẹn thì cũng chỉ thưởng cho mình một chức vị nào đó mà thôi, nhưng mà chỉ bấy nhiêu thôi là đã có sự thay đổi đột phá rồi. Ít ra, trên danh nghĩa bọn họ có thể nâng cao địa vị của mình không ít.

Có tiền, thứ duy nhất mà thương nhân thiếu chính là danh, sự hấp dẫn của nó khiến cho các thương nhân đều phải động tâm, do đó bọn chúng đều đứng về phía các quý tộc.

Thương nhân không có quyền, nhưng mà bọn họ có tiền, nếu như chính biến xảy ra thì tiền chính là thứ quan trọng nhất, nếu như có tiền thì có thể thuê đông binh đoàn bán mạng cho mình.

Đây chính là hai thế lực lớn nhất của quận Mạn Dịch, thật ra thì có thể xem như là quân đội và chính khách đối lập, còn thế lực thứ ba thì là đến từ bên ngoài.

Xung quanh quận Mạn Địch cũng có nhiều cặp mắt đang nhìn chăm chăm vào nơi này, mảnh đất này có lực hấp dẫn rất lớn, nếu có thể có được nó thì có thể nhanh chóng khuếch trương thế lực của mình thật to, tuy nhiên bọn họ hiện cũng chỉ duy trì thái độ ngồi ngấm cảnh mà thôi, gia tộc Thuần Vu của quận Mạn Địch đã sụp đổ rồi nhưng mà hai thế lực lớn kia không phải là để đứng vào, không là chỉ sợ không nuốt được miếng thịt mà lại bỏ lại miếng thịt nữa là chết, tốt nhất là nên để cho bọn họ đánh nhau đến lưỡng bại câu thương, lúc đó thì làm ngư ông đắc lợi cũng không chậm.

Hơn nữa, nếu như mình ra tay trước thì nhất định sẽ trở thành mục tiêu của cả quận Mạn Địch, ‘Thương Đả Xuất Đầu Điều’, đạo lý này thì ai cũng hiểu.

Tóm lại, việc cần làm hiện giờ nên là án binh bất động, để xem xem ai có thể kiên trì đến phút cuối.

Trên thực tế thì còn có một thế lực khác nữa, nhưng mà thế lực này không hề có ý định cướp lấy quận Mạn Địch, cho nên đây có thể nói là thế lực đặc biệt nhất, đó chính là mã tặc, nơi mà phát sinh chiến loạn, chính biến thì các thế lực sẽ vì bảo toàn thực lực của mình cho nên sẽ không dễ dàng ra mặt tranh đấu với các thế lực khác, cho nên sẽ tạm thời không để ý đến các vị khách đặc biệt này, do đó, đây là thời điểm tốt nhất để cướp bóc.

Vì thế, một lượng lớn mã tặc tràn vào phụ cận của quận Mạn Địch, các thôn trấn liên tục bị cướp bóc, bọn chúng không hề kiêng kỵ điều gì cả, người chịu khổ nhất cuối cùng vẫn chỉ là dân thường, không được che chở, bọn họ hoàn toàn không thể nào kháng cự lại mã tặc được, quận Mạn Địch bắt đầu ‘loạn’.

Gia tộc Thuần Vu diệt vong, quận Mạn Địch xảy ra chính biến, sự kiện này đương nhiên là chấn động cả Tập Địch Đại Lục, sự kiện này cho dù ở một nơi khỉ ho cò gáy thì cũng chỉ vài ngày sau cũng biết được tin tức.

Từ lúc rời khỏi quận Mạn Địch thì đoàn người của Thuần Vu Tuyền liền đi về phía bắc, Cổ Diêu có thói quen là thường hay đến các dịch trạm tin tức của mình mỗi khi đến một thành thị nào đó, hắn có một hệ thống cung cấp thông tin riêng, cho nên tin tức mà hắn có được sẽ có nhanh hơn các nơi khác một chút, lúc này sự kiện ở quận Mạn Địch vẫn chưa truyền đến được phương bắc xa xôi.

Sau khi biết được gia tộc Thuần Vu bị tập kích thì Cổ Diêu kinh ngạc ngậy người, hắn căn bản là không ngờ đến được, chỉ mới vài ngày ngắn ngủi mà đã phát sinh ra biến cố to lớn đến như thế.

Thuần Vu Cương có lẽ đã sớm dự tính đến ngày này rồi, sau khi Thuần Vu Tuyền dẫn theo toàn bộ tinh anh còn lại trong gia tộc rời đi, thì toàn bộ các thành viên còn lại trong gia tộc, quản gia, gia đình, nữ tỳ, đầu bếp, thị vệ và còn có các thành viên của hắc ám căn, toàn bộ đều bị bắt diệt chi điểm thiêu cháy hoàn toàn không còn xương cốt, cho nên bên ngoài hoàn toàn không biết được là đã có chuyện gì xảy ra.

Đương nhiên Cổ Diêu đoán được, nhất định là do Hắc Ám Căn, nhìn thấy gia tộc Thuần Vu không còn người cho nên định thừa cơ nhổ cỏ tận gốc.

Sau khi lo lắng thì Cổ Diêu nghĩ là nên nói cho Thuần Vu Tuyền biết, dù sao thì chuyện này quá nghiêm trọng, không chừng sẽ ảnh hưởng đến kế hoạch của bọn họ.

Vì vậy vừa rời khỏi thành, trên đường đi Cổ Diêu liền kéo Thuần Vu Tuyền sang một bên:” Ay, ta có chuyện muốn nói với cô, ta vừa biết được một tin tức, có liên quan đến gia tộc của cô.”

Khuôn mặt xinh đẹp của Thuần Vu Tuyền ẩn dưới một lớp lụa mỏng, nàng nổi danh tứ phương, cho nên rất dễ bị nhận ra, do đó mới làm như thế. Trên đại lục có nhiều nơi thường xuyên có bão cát, có nhiều mỹ nữ vì bảo vệ khuôn mặt của mình cho nên có thói quen bịt kín mặt khi đi lại, do đó người đi đường cũng không cảm thấy kỳ quái.

Nghe Cổ Diêu nói thì sắc mặt của Thuần Vu Tuyền biến đổi, sau đó trở lại như bình thường:” Bây giờ là người, hay là hắc?”

Bởi vì trong cơ thể của Cổ Diêu còn có một linh hồn của ma thần cho nên nàng mới hỏi như thế.

“Là ta, hắc tạm thời ngủ say, ” Linh hồn của ma thần sau trận chiến lần trước đã bị thương không nhẹ, cần phải có thời gian tu dưỡng, vì thế nếu không có việc gì quan trọng sẽ không lộ diện.

“Nói đi, chuyện gì?”

” Mặc dù sẽ rất buồn, nhưng tốt sớm muộn gì cũng phải biết, cho nên ta muốn cô chuẩn bị tâm lý cho tốt.” Cổ Diêu nói tiếp:” Gia tộc của cô đã gặp chuyện không may, ta vừa mới nghe qua, nhưng hẳn là tin tức không ai, gia tộc của cô đã bị tập tịch, nghe nói là không còn ai sống sót.”

Sắc mặt của Thuần Vu Tuyền biến đổi mấy lần, im lặng một lúc lâu vẫn không có lên tiếng.

” Ta rất tiếc.” Cổ Diêu thở dài, rồi sau đó bổ sung :” Tạm thời thì vẫn chưa ai biết được là đã có chuyện gì xảy ra, không chừng gia gia của cô đã thoát hiểm.”

Đây chỉ là một lời an ủi mà thôi, nếu như Thuần Vu Cương còn sống thì hẳn sẽ không thể để cho quận Mạn Dịch loạn như thế.

Cho dù chỉ là mới gặp mặt một lần nhưng mà Cổ Diêu vẫn rất tôn kính vị lão nhân kia, trong lòng cũng có chút khó chịu, đương nhiên, nếu là Thuần Vu Tuyền thì nàng lại càng đau khổ.

Thuần Vu Tuyền lãnh đạm nói:”Không cần phải an ủi ta, ta biết, gia gia đã ra đi!”

Phản ứng của nàng hoàn toàn vượt qua ngoài dự liệu của Cổ Diêu, Thuần Vu Tuyền là một người bình tĩnh, xem cá tính của nàng thì cho dù trời có sập xuống thì hẳn nàng cũng không nhú mày, nhưng mà trước mặt Thuần Vu Cương thì nàng lại trở về với bộ dáng một tiểu nhi nữ của mình, điểm này chứng tỏ hai ông cháu họ có tình cảm rất sâu đậm.

Đối mặt với việc gia tộc bị diệt, Thuần Vu Cương bị chết, nhưng nàng vẫn bình tĩnh như thường, có chăng là có chút kỳ quái? Ngay cả bản thân hẳn cũng không hiểu rõ được, thật ra là trong lòng Thuần Vu Tuyền đang nghĩ gì.

Hoặc là, Thuần Vu Cương thật sự không có chết, chỉ là tạm thời ẩn mình đi, đây cũng là một phần trong kế hoạch của gia tộc Thuần Vu?

Nhưng, Thuần Vu Tuyền cũng không cần phải nguyên rửa gia gia của chính mình mà!

Ngay lúc Cổ Diêu còn đang đoán già đoán non thì Thuần Vu Tuyền lại nói:” Cảm thấy rất khó hiểu phải không? Có phải cảm thấy ta giống như một động vật máu lạnh có phải không?”

Cổ Diêu vội vàng khoát tay nói:” Ặc, không phải ... Ta không có ý đó.”

Hai người yên lặng một hồi, không khí có chút trầm trọng, qua một lúc lâu, Cổ Diêu gặng ho vài tiếng rồi nói:” Được rồi, khi ta ...”

Lời còn chưa dứt là hẳn đã im lặng, kinh ngạc nhìn Thuần Vu Tuyền.

Khăn che mặt của nàng đã ướt!

Thuần Vu Tuyền ... Rơi lệ!

Cổ Diêu chưa bao giờ nghĩ đến chuyện, tiểu ma nữ này cũng có lúc sẽ rơi lệ.

Hắn nhớ, lúc rời khỏi quận mạn dịch thì suốt đường đi Thuần Vu Tuyền luôn có cảm giác không yên, hơn nữa lúc cáo biệt Thuần Vu Cương thì lại có cảm giác giống như là sinh ly tử biệt vậy.

Chẳng lẽ, chuyện này nàng đã sớm biết?

Cổ Diêu thử dò xét:” Cô biết chuyện này sẽ xảy ra?”

Thuần Vu Tuyền lại trầm mặc một lúc, sau đó mới nói, nhưng giọng nói cứ như là người ở cách xa hàng dặm vậy.

“Đúng!”

Cổ Diêu khó có thể tin được:” Vậy tại sao cô lại còn rời khỏi gia tộc?”

” Bởi vì đây chính là nguyện vọng của gia gia ta!” Thuần Vu Tuyền nói:” Có lẽ người không biết, gia tộc Thuần Vu lúc này đã là một cái xác không hồn, chúng ta hiện tại chỉ là một nhóm người cuối cùng trong gia tộc.”

” Ấc Dị các thành viên khác trong gia tộc của cô?” Cổ Diêu đã sớm cảm giác được có chút gì đó khác thường, đường đường là một đại gia tộc đứng hàng thứ hai trong bát đại cổ tộc, nhưng lại không có chút căn cơ gì cả, thậm chí còn thua cả gia tộc Đoan Mộc, không phải nói là kém hơn rất nhiều. Cho dù có bị Hắc Ám Căn ám sát thì cũng không thể nào điều linh như thế được.

Nhưng hẳn nhanh chóng nhận ra được vấn đề, đây là chuyện hẳn không nên hỏi, bởi vì nó là bí mật của gia tộc đoan mộc.

Cũng may Thuần Vu Tuyên nói:” Bây giờ ta và ngươi đã chung một thuyền, hơn nữa lần hợp tác này lại rất quan trọng, ta cũng không cần phải giấu diếm, gia gia đã âm thầm đưa những người quan trọng trong gia tộc ra ngoài, không cố thủ ở gia tộc.”

Cổ Diêu cau mày nói:” Tại sao? Nếu như bị Hắc Ám Căn ám hại thì các người hẳn là phải càng đoàn kết hơn không phải sao, phân tán ra không phải là càng bất lợi hơn sao?”

” Không, ngươi đã lầm!” Thuần Vu Tuyên lắc đầu nói:” Nếu như cứ ở một chỗ mà cố thì thì nhất cử nhất động của chúng ta đều bị Hắc Ám Căn biết được, lần trước khi đến Ma Giới, ta đã phải tốn rất nhiều công sức mới có thể qua mặt được bọn chó săn kia, làm việc gì mà cũng bị vướng víu tay chân, khắp nơi đều bị người ta giám sát thì chi bằng giải tán gia tộc, cho dù hắc Ám Căn có lợi hại hơn nữa cũng không thể nào tìm được tất cả các thành viên của gia tộc ẩn trong nhân gian, vì thế chúng ta mới có thể nắm quyền chủ động, hành động tự do hơn. Bên ngoài thì xem như gia tộc đã diệt vong, nhưng trên thật tế thì đây mới là lúc chúng ta bắt đầu hành động!”

Cổ Diêu dù sao cũng xuất thân tầm thường, cho nên những vấn đề rắc rối của một đại gia tộc hẳn không thể nào hiểu được, nghe được giải thích mới hiểu ra, vì thế hẳn nói:” Kỳ thật, gia gia của cô có thể đi cùng với chúng ta.”

” Người sẽ không đi.” Ánh mắt của Thuần Vu Tuyên hiện lên một vẻ buồn:” Bởi vì, đó là nhà của chúng ta, nên gia gia sẽ không rời đi.”

Lý do này rất đơn giản, nhưng Cổ Diêu có thể hiểu được, bởi vì chính bản thân hẳn đã từng gặp qua, một ví dụ sống động trong cuộc đời của hẳn.

Khi thành Hàn Băng công phá trấn Thập Lý thì Phí Thản thà chết ở khách sạn Duyệt Lai chứ không đi.

Nhà, chỉ một từ đơn giản nhưng nó lại có ý nghĩa rất lớn, đôi khi nó còn quan trọng hơn cả tính mạng của con người.

” Chúng ta, chính là số người cuối cùng của gia tộc, ta đã sớm biết, ngày này nhất định sẽ đến.” Thuần Vu Tuyên nói:” Trước lúc đi, gia gia từng nói với ta là không nên khóc, không nên rơi lệ, cứ đi thẳng về phía trước và cũng đừng quay đầu lại, bởi vì đây chính là số mệnh của gia tộc Thuần Vu! Mỗi thành viên của gia tộc khi ra ngoài đều phải trải qua kinh nghiệm đau khổ, gia gia rất kỳ vọng ở ta, nếu ở trên người lão nhân gia người có thể nhìn thấy thì tuyệt đối không hy vọng nhìn thấy bộ dáng yếu ớt của ta, ngươi hiểu không?”

Thuần Vu Tuyên nói đến đây thì khăn mặt của nàng cũng đã khô, nàng đi lên, nhanh chóng gia nhập lại đội ngũ.

Đúng vậy, nàng đã làm được điều mà gia gia nàng hy vọng.

Nhìn bóng lưng đơn độc của Thuần Vu Tuyên, Cổ Diêu đột nhiên phát hiện, ngoại trừ xảo trá, tàn nhẫn, quỷ kế đa đoan ra thì Tiểu Ma Nữ này cũng rất là kiên cường. Nàng không giống như các nữ tử bình thường, chỉ hy vọng có thể ở trong lòng của nam nhân, mà nàng dùng chính đôi bờ vai mềm yếu của mình để gánh lấy sự nghiệp của gia tộc.

Thật là một phụ nữ phức tạp!

Chúc nàng gặp nhiều may mắn, cũng chính là chúc cho bản thân mình gặp may mắn, bởi vì hôm nay hai người đã trên cùng một chiếc thuyền.

Vài ngày sau, địa điểm trước mặt của đoàn người chính là một mảnh hồng hoang, so với vùng quê thì khác nhau, nghe nói nơi này đã tồn tại hàng ngàn hàng vạn năm, rộng lớn vô cùn, từ xưa đến nay, không có một

tòa thành nào xuất hiện ở nơi này, vì nơi này có mật độ ma thú lớn nhất tập địch đại lục, hơn nữa các ma thú này đều có tính chất hung hãn, căn bản là không thích hợp cho loài người ở lại.

Nhưng, mục đích của Thuần Vu Tuyên, tổng bộ của Nghịch Thiên Giáo, chính là ở trong trung tâm của nơi này.

246. Chương 25: Công Trình Sinh Hóa

Hiện tại chỉ còn lại Thuần Vu Tuyên, Cổ Diêu, lão phụ, đều là cao thủ hàng đầu, tốc độ di chuyển rất nhanh, nhưng mà dù thế thì đi suốt bốn ngày rồi vẫn chưa đến nơi, Thuần Vu Tuyên thậm chí còn nói, chỉ là mới tiếp cận bên ngoài của vùng hồng hoang này mà thôi, như thế thì nơi này rộng lớn khó tưởng tượng nổi.

Trên đường đi bọn họ đụng phải không ít ma thú, quả nhiên là hết sức hung hãn, cho dù là một dong binh đoàn có thực lực không tệ đến đây để săn tinh hạch thì cũng chẳng khác nào đi tìm chỗ chết, càng đi sâu vào thì ma thú càng lợi hại, có không ít ma thú mà ngay cả trong thư viện của thần thánh học viện cũng không có ghi lại.

Khi Thuần Vu Tuyên nói rằng tổng bộ của Nghịch Thiên Giáo ở giữa nơi này thì Cổ Diêu hết sức kinh ngạc, một tổ chức như Nghịch Thiên Giáo thì hẳn là phải lo cho sự an toàn của các giáo đồ trực, tuyệt đối không có khả năng ở một nơi cố định được.

Thuần Vu Tuyên giải thích: "Thật ra, thần giáo quyết định chọn nơi này để làm tổng bộ là đã trải qua kinh nghiệm suốt bao nhiêu năm rồi, nếu như ẩn nấp ở một nơi nào đó thì cho dù có là bí mật đi chăng nữa thì theo thời gian cũng nhất định là sẽ bị phát hiện, hơn nữa nó lại ảnh hưởng rất lớn đến việc phát triển giáo, ví dụ một phòng thí nghiệm tốt không phải muốn tạo là tạo được. Vì thế, mấy năm trước thần giáo đã quyết định chọn một tổng bộ. Mà ở nơi này thì lại có tài nguyên dành cho việc nghiên cứu rất là phong phú, nơi này có hầu hết các loại ma thú từ thời cổ xưa mà gần như đã tuyệt chủng, ngoài da thì xương, tinh hạch của chúng cũng rất hữu dụng, và hơn nữa là có rất nhiều tài nguyên quý giá mà ở bên ngoài khó có thể tìm được, và đặc biệt là không có người lui tới, cho nên thành lập tổng bộ ở nơi này là tốt nhất."

"Hơn nữa, cho dù thánh điện có phát hiện ra chuyện này thì cũng chẳng sao, trừ khi bọn họ chịu dốc cạn túi ra thì mới có thể tạo thành uy hiếp cho thần giáo, bởi vì nơi này là tổng bộ của thần giáo, thực lực cường đại hơn rất nhiều so với người tưởng tượng. Mà thánh điện muốn đại động can qua thì sẽ gặp không ít khó khăn, khi vừa tiến vào nơi này thì không có nơi nào ẩn nấp cho nên sẽ bị thần giáo nhanh chóng phát hiện, đủ thời gian để dời tổng bộ đi nơi khác, dù sao thì nơi này rộng lớn khôn cùng chẳng khác nào là biển cả bao la, thánh điện khó có thể tìm đến được. Hơn nữa càng đi sâu vào trong thì ma thú lại càng hung ác, có nhiều loại không thua kém gì cao thủ nhất lưu của nhân loại, mà đặc biệt là số lượng rất nhiều. Bọn chúng lại không thích mùi của con người, vì thế sẽ có chuyện vui xảy ra ha ha."

Cổ Diêu hiểu được, rồi sau đó lại cảm thấy tò mò. Đến tột cùng là nghiên cứu gì, mà phải khiến cho Nghịch Thiên Giáo phải dồn hết tâm tư để tìm cách thành lập một tổng bộ.

"Quá trình nghiên cứu này, hiện nay đã trở thành phần quan trọng nhất trong kế hoạch chống lại thánh điện. Nó có tính chất quyết định." Thuần Vu Tuyên thông thả nói: "Kế hoạch này có thể gọi là - Sinh Hóa!" Sinh Hóa?

Cổ Diêu chưa từng nghe nói đến danh từ này, nên cũng không biết nó là cái chi chi.

"Nói trắng ra thì đây là một nghiên cứu về lực lượng, nhưng hoàn toàn khác với việc sử dụng ma pháp hay dấu khí. Nó là một con đường tắt, xuất phát từ cơ thể con người. Chế tạo ra một loại vật chất có thể kích thích tiềm năng của cơ thể con người."

"Điều này có thể sao?" Cổ Diêu cảm thấy khó tin. Bởi vì phương pháp này hoàn toàn đi ngược lại với truyền thống võ đạo, bất kỳ một quyển sách về võ đạo nào khi nhắc đến điều này cũng gọi là sự lệch lạc, Nghịch Thiên Giáo quả thật là cực đoan.

” Có gì mà không có khả năng?” Thuần Vu Tuyền thản nhiên nói:” Trên đại lục có một ví dụ sống sờ sờ ra đó.”

” Là ví dụ gì?”

” Vong Linh Pháp Sư!”

” Hử!”

”Người cũng biết, Vong Linh Pháp Sư có thể khiến cho xác chết sống lại, mặc dù chỉ trong một thời gian ngắn ngủi, nhưng điều đó là rất khó tin, càng thần kỳ hơn chính là khi con rối sống lại thì còn lợi hại hơn cả lúc trước khi chết. Thậm chí là người bình thường thì sau khi sống lại thì có thể mạnh mẽ hơn, nhanh nhẹn hơn cả hổ báo, chỉ cần không chặt đầu hoặc phân thân họ ra thì bọn họ tuyệt đối sẽ không chết.

Quả thật, Cổ Diêu chính mắt nhìn thấy La Thi Mi không chế Tử Linh Khôi Lỗi để chống lại kỳ sĩ của thánh điện, các Hoạt Tử Nhân này vô cùng đáng sợ, nhất là Ác Linh Khôi Lỗi, thậm chí còn giữ lại được những vũ kỹ khi còn sống, năng lực tăng hơn rất nhiều.

Thuần Vu Tuyền nói tiếp:” Các Vong Linh Pháp Sư đời trước, những người nghiên cứu về xác chết - Hắc Ám Thần Quan, bọn họ chết quả thật là quá oan uổng, bị người khác coi là dị đoan, thực tế, việc họ làm là những nghiên cứu vĩ đại nhất lịch sử, có thể lưu danh vào sử sách với tư cách là người có phát hiện được điều vĩ đại nhất! Nếu như các hắc ám thần quan tiếp tục nghiên cứu thì nói không chừng có thể có một ngày có thể biết được sự huyền bí về khởi nguyên của sự sống, đây mới chính là điều mà thánh điện không muốn xảy ra, do đó mới ra lệnh cấm nghiên cứu, và cũng đuổi cùng giết tận các vong linh ma pháp sư. Cái gì mà quấy rầy sự an nghỉ của người đã khuất, không có nhân đạo...” Thuần Vu Tuyền hừ một tiếng:” Điều là thứ chó má, tất cả chỉ là cái cớ mà thôi, từ xưa đến nay có biết bao nhiêu tên đào mộ trộm tài trộm xác, sao không thấy thánh điện lên tiếng, không thấy tông giáo tài phán sờ ra mặt?”

Đây là chân tướng của sự việc sao? Cổ Diêu cảm thấy hồ đồ luôn, bây giờ xem ra rất nhiều sử thư đều là giả dối, sau lưng đều che giấu những bí mật động trời.

Hắn cũng có cảm giác rằng Thuần Vu Tuyền không có nói tào lao, tất cả đều rất có đạo lý.

” Hơn mười năm trước, Nghịch Thiên Giáo đã nhận ra rằng không thể dựa vào việc tuyên truyền giáo lý để lật được bộ mặt thật của thánh điện, hơn nữa còn bị coi là dị đoan, muốn được lòng người và lật đổ thánh điện chẳng khác nào chuyện ả rập cả, vì dù sao đi nữa ảnh hưởng của thánh điện ở đại lục là quá sâu, không thể rung chuyển được, con đường này hoàn toàn bế tắc. Vì thế Nghịch Thiên Giáo triển khai kế hoạch mới, đó cũng là lúc bắt đầu kế hoạch sinh hóa, tiếp tục công việc nghiên cứu mà các hắc ám thần quan vẫn chưa hoàn thành, cho dù có thiêu người ủng hộ thì chúng ta cũng có được rất nhiều tử linh dũng sĩ, thậm chí ...”

Thuần Vu Tuyền có chút hả hê:” Tiến thêm một bước nữa thì chúng ta có thể tiến hành quá trình sinh hóa trên người sống, những người này vốn đã là cao thủ rồi, nếu như được cải tạo, có thể đột phá cực hạn của cơ thể, nhanh chóng tiến bộ, hơn nữa bọn họ có ý nghĩ, còn mạnh hơn cả tử linh chiến sĩ rất nhiều. Trên lý luận thì chúng ta có thể cải tạo cho một chiến sĩ học đồ trở thành một chiến thần! Nghĩ thử xem, đó là chuyện tuyệt vời cỡ nào, đến lúc đó thì cho dù có là thánh điện cũng có thể lật đổ được.” Nhìn tinh quang trong mắt Thuần Vu Tuyền vô cùng mãnh liệt, Cổ Diêu hít một hơi dài, cải tạo một chiến sĩ học đồ, một vị trí thấp nhất trong một chức nghiệp trở thành một chiến thần, vị trí cao nhất trên kim tự tháp của chức nghiệp, quả là một ý nghĩ điên cuồng!

Mja, thật đúng là, những người ở Nghịch Thiên Giáo này toàn bộ đều là người điên!

” Ta biết, người không cho là đúng,” Thuần Vu Tuyền nói:” Nhưng mà đừng quên, cho dù là chuyện gì cũng có thể xảy ra, hàng ngàn vạn năm trước, tổ tiên của chúng ta chỉ biết dùng gậy gộc, hòn đá để làm vũ khí để chống lại dã thú thôi, làm sao họ lại có thể tưởng tượng nổi là ngày nay chúng ta có thể sử dụng đầu khí và có thể bay lượn trên trời như chim chứ. Còn có thể hô phong hoán vũ. Bọn họ lúc đó hoàn toàn không thể nào nghĩ đến việc có thứ gọi là ma pháp và đầu khí, cũng giống như chúng ta bây giờ vậy, không nghĩ là có cách bồi dưỡng ra một cao thủ nhanh chóng.”

Cổ Diêu cười khổ nói:” Cô nói thì cũng có lý!”

Thuần Vu Tuyền cười nói:” Không phải là cũng có lý! Chúng ta làm việc gì cũng có lý do của nó, nếu không chỉ đâm đầu vào làm một việc mà không tính toán thì chẳng khác nào đồ ngốc cả. Nghịch Thiên Giáo, nhân tài đông đúc, không phải tất cả đều là đồ ngốc. Đương nhiên, những lời vừa rồi ta nói cũng có chút khoa trương, đem chiến sĩ học đồ cải tạo thành chiến thần chỉ là mục tiêu cao nhất mà thôi. Có lẽ phải tốn một thời gian vô cùng lâu mới có thể thực hiện được, nhưng hiện nay chúng ta đã có được chút thành tựu!”

Cổ Diêu hỏi:” Ta cảm thấy rất khó hiểu, tại sao cô lại biết rõ ràng như thế. Gia tộc thuần vu không phải chỉ là hợp tác với Nghịch Thiên Giáo thôi sao?”

” Rất đơn giản, bởi vì kế hoạch sinh hóa có thể tiến hành thuận lợi được thì Nghịch Thiên Giáo phải nể trọng gia tộc của ta.” Thuần Vu Tuyền nói:” Gia tộc của ta nắm giữ độc thuật, nhất là bồi dưỡng vi khuẩn tri thức, đối với việc cải tạo con người rất quan trọng, không thể thiếu được, mà ta cũng chính là một thành viên quan trọng trong quá trình sinh hóa, thì làm sao lại không biết được?”

Cổ Diêu thở dài:”Chỉ mong các người không phải đang mơ mộng.”

”Không, cũng không phải mơ mộng!” Thuần Vu Tuyền tự tin nói:”Từ vài năm trước sau khi một vị vong linh ma pháp sư gia nhập vào đội ngũ của chúng ta thì thành quả đạt được rất tốt, người sẽ sớm được chứng kiến thôi, sẵn tiện dùng thử cái đuôi bám theo chúng ta mà thử nghiệm.”

Từ lúc rời khỏi gia tộc thuần vu không lâu thì Cổ Diêu đã phát hiện là có người theo dõi, xem ra chính là bọn âm hồn bất tán Hắc Ám Căn, đoàn người của Thuần Vu Tuyền đường đường chính chính ra khỏi đại môn thì làm sao bọn chúng không chú ý được.

Đối phương che dấu rất tốt, nhân số cũng không nhiều, chỉ có hai người mà thôi, nhưng đều là các cao thủ ẩn hành, đáng tiếc là bọn họ lại đụng phải Cổ Diêu, là một đạo tặc hàng đầu, nên Cổ Diêu có cảm ứng rất nhạy cảm.

Tiêu Dao Môn có mấy chục loại kỹ xảo theo dõi cao minh, cho nên muốn thoát khỏi người khác truy đuổi cũng không phải là việc khó, nhưng ngoài ý muốn chính là Thuần Vu Tuyền lại ngăn Cổ Diêu, để cho bọn chúng tiếp tục đi theo, Cổ Diêu cũng không biết nàng muốn gì.

Trên bầu trời có một con chim nhỏ bay ngang qua, kêu lên hai tiếng, ở một nơi như thế này thì xuất hiện một con chim cũng không có gì là lạ nhưng Thuần Vu Tuyền lại cười nói:” Tốt lắm, không ngờ lần này lại phải ra 5 hào!”

Xem ra con chim nhỏ đó không phải là ngẫu nhiên bay qua, mà là được người khác dùng làm truyền tin.

Cổ Diêu ngạc nhiên nói: “5 hào? Là có ý gì?”

Thuần Vu Tuyền nói:” Trước khi ta nói cho người biết thì người nên thả lỏng tâm tình mà xem trò hay!”

Vừa dứt lời thì từ phía xa đã truyền đến một tiếng gầm gừ, một người đang chạy như điên đến, Cổ Diêu nhìn thấy hấn thì có cảm giác ớn lạnh.

Người này, còn được gọi là người sao!

Gương mặt vặn vẹo, trông như đang vô cùng đau khổ, hai mắt đỏ tươi, một hàm răng nhọn hoắc, hai cánh tay đầy bắp thịt cuộn cuộn. Nhìn sao đi nữa cũng thấy giống dã thú nhiều hơn, cho dù là dã man nhân ở ma giới mà Cổ Diêu đã từng gặp qua sợ rằng cũng kém người này.

Người này tuyệt đối không đơn giản, Cổ Diêu ngửi được mùi nguy hiểm, nhìn thấy hấn đang hướng đến mình thì vội âm thầm vận chuyển đấu khí.

Lúc này Thuần Vu Tuyền lại nói với hấn:” Thả lỏng đi, địch nhân của hấn là ở bên kia!”

Thuần Vu Tuyền chỉ vào phía sau, Cổ Diêu liền rõ ràng, người này chính là 5 hào, vật thí nghiệm của quá trình sinh hóa.

Thuần Vu Tuyền nói:” Hãy chờ xem, hấn sẽ đem đến cho người vui mừng lẫn sợ hãi!”

Lúc này dã nhân đã tiến lại gần ba người, chỗ ahwns đi qua đều lưu lại dấu chân rất sâu. Đến trước một mảnh bụi rậm thì dừng lại, giơ nắm tay toàn cơ bắp lên nện xuống.

Một hắc y nhân từ trong bụi cây nhảy ra, trang phục đúng là của Hắc Ám Căn, hắc rất trầm tĩnh, cho đến khi dã nhân đến trước mặt mới xác định là đã bị phát hiện nên hiện thân.

Trần định là một chuyện tốt, nhưng mà nó cũng sẽ có một tác dụng ngược chính là không thể né tránh.

Đừng nhìn dã nhân vóc dáng đồ sộ mà lầm, công kích của hắc cực nhanh, hắc y nhân không còn cách nào khác hơn là phải rút chủy thủ ra nghênh đón một quyền của dã nhân.

Dã nhân trước mặt này hắc hoàn toàn không biết rõ, hơn nữa còn ba người kia đều là cao thủ bậc nhất, sát thủ không mún liều mạng, chỉ muốn mượn lực phản chấn để đào tẩu, chứ không phải ám sát, cho dù hắc đã bị tẩy não nhưng cũng không phải là hoàn toàn, cho nên vẫn còn những bản năng cơ bản của con người.

Khi chủy thủ va chạm với đầu quyền thì tên sát thủ hoảng sợ, bởi vì hắc phát hiện ra được rằng, hắc không phải va chạm với một cơ thể mà là một khối tinh cương, chủy thủ của hắc vốn không phải là loại tầm thường, lại được hắc quán chú đấu khí thì càng cứng rắn hơn, nhưng lại lập tức bị vỡ ra, không thể mượn lực được, đầu quyền liền đập thẳng vào ngực hắc.

“Cô!”

Từ trong yết hầu cảm giác được sự tươi mát của một làn gió, Hắc Ám Căn cúi đầu nhìn xuống, thì thấy nắm tay của đối phương đã xuyên thủng ngực của mình.

Thật là một lực mạnh mẽ!

Đây là ý nghĩ cuối cùng của hắc, dã nhân rút tay ra, sát thủ mềm nhũn như cọng bún thiêu.

Cổ Diêu kinh ngạc vô cùng, từ lúc hai người này theo dõi thì hắc đã biết là hai thành viên của Hắc Ám Căn này không phải là bình thường, nếu đối là hắc thì cũng sợ tổn không ít sức mới có thể tiêu diệt được, mà lúc này, chỉ một chiêu của dã nhân, thật là không thể tưởng tượng nổi.

Dã nhân ngẩng đầu, hai con ngươi đỏ như máu nhìn chăm chăm về một thân cây ở cách đó không xa, miệng nhếch lên như đang cười, lộ ra hàm răng đầy nanh, trông vô cùng âm u, khiến cho người khác không rét mà run.

Một sát thủ khác đang ẩn nấp ở bên trong thân cây đổ sợ đến nỗi hồn phi phách tán, trong lòng hắc biết là đã bị phát giác, hắc không muốn nói gót tên đồng đội của hắc lúc này, nên lập tức nhảy xuống, lao đi về phía xa. Không hổ là một cao thủ về tiềm hành, khinh công thật tốt, chân không chạm đất, giống như một làn gió.

Dã nhân thi triển ra sức lực rất mạnh, người như thế thì thường không linh hoạt, nếu như sát thủ muốn toàn lực chạy trốn thì xem ra dã nhân rất khó truy đuổi.

Không thể để cho hắc trốn thoát được, Cổ Diêu vừa nghĩ đến đó thì định tự mình ra tay nhưng đã bị Thuần Vu Tuyền ngăn lại.

“Đừng nóng vội, chậm rãi xem đi.”

Thuần Vu Tuyền có thể bình tĩnh như thế thì dĩ nhiên có có lý do, vì vậy Cổ Diêu cũng tán đầu khí.

Dã nhân nhìn hắc y nhân ở phía xa, nhếch miệng cười, gập hai chân lại hơi khom xuống, sau đó bắn đi nhanh như tia chớp, chỉ lưu lại chỗ chuỗi tàn ảnh.

Ảnh cấp tốc độ!

Cho dù là thích khách đi chăng nữa thì cũng không có thể đạt được tốc độ như thế này, nhưng mà dã nhân này có thể làm được, Cổ Diêu cảm thấy rung động!

Đáng sợ, sức mạnh và tốc độ kết hợp một cách hoàn mỹ!

Sát thủ dã nhân mang theo đầy tia điện trên cánh tay, xuất ra một quyền, tạo nên một tiếng động lớn.

Đồng tử của Cổ Diêu thoáng co lại, đây chính là ...

Chiêu này hắc tuyệt không xa lạ, Bôn Lôi Quyền của gia tộc Hạ Hầu!

247. Chương 26: Virus

Bôn Lôi Quyền thật mạnh! Đây chắc hẳn là một cao thủ của gia tộc Hạ Hầu!

Sau khi giết chết hai người, dã nhân cảm thấy vẫn chưa đủ, trái ngược lại cảm thấy như có gì đó uất ức trong ngực. Hắn đã đón tru lên một hơi. Từ trên thân thể của hắn xuất hiện vô số tia điện. Trong chu vi mười thước, cây cối lập tức héo úa, có cây còn bốc cháy.

“Ngao!” Dã nhân ngửa mặt lên trời tru dài. Chạy đến một ngọn núi nhỏ ở gần đó. Thiết quyền đâm xuống, một tiếng nổ đinh tai vang lên, hết một quyền rồi lại một quyền. Thân thể của hắn không biết từ lúc nào đã xuất hiện một tầng tinh thể kim sắc bao trùm. Lớp tinh thể đó vô cùng xinh đẹp và lộng lẫy, trên đó lại có các góc nhọn rõ ràng. Rất chói mắt.

Cổ Diêu thoáng nhớ đến trước khi hắn đã từng nghe Hạ Hầu Cẩn nói qua về công phu Kim Cương Bất Diệt của gia tộc hạ hầu, trong đó có một tầng gọi là “Kim Cương Thể” Sau khi luyện đến tầng này thì thân thể không chỉ cứng rắn vô cùng mà lại còn có được một vẻ đẹp của kim cương. Công kích cũng mạnh mẽ không kém. Các Kim Cương Giác vô cùng sắc bén, có thể đoạn kim thiết ngọc.

Bây giờ Cổ Diêu đã được nhận thức. Dưới thiết quyền của dã nhân, cả ngọn núi kia chẳng khác nào một hòn đá nhỏ. Dễ dàng bị đánh nát.

Lực ‘Phá’ của Kim Cương Thể và Điện quả thật không thể xem thường. Sau hơn mười phút. Cả ngọn núi đã bị san bằng. Không còn lại dù chỉ là một hòn đá, tất cả đều là cát. Khiến cho Cổ Diêu cũng phải mở to hai mắt há mồm ra.

Dã nhân vẫn không ngừng lại. Hắn giơ hai nắm tay lên, nện xuống. Một cơn chấn động mãnh liệt xuất hiện. Trên mặt đất hiện ra vô số đường nứt nẻ như là mạng nhện, kéo dài cho đến tận chỗ của Cổ Diêu.

Rồi sau đó dã nhân phát ra vài tiếng khàn khàn rồi ngã xuống.

Thuần Vu Tuyền dõi bên cạnh Cổ Diêu cười cười: “Đây là chiến sĩ sinh hóa của chúng ta. Thấy thế nào?”

Nhìn một đồng hồ hỗn độn đỏ nát. Cổ Diêu không nhịn được phun ra một hơi: “Khá lắm. Các người như thế nào làm được!?”

Lực phá hoại thật sự rất kinh người, ngay cả Cổ Diêu mình cũng hoài nghi. Ở trước mặt hắn. Nếu như ngạnh kháng thì chính mình có thể ngăn cản được mấy chiêu?

” Đây là thành công lớn nhất của quá trình sinh hóa. Đó được gọi là virus X. Nó không phải là độc mà là một loại sinh vật. Danh từ này có lẽ còn xa lạ đối với người. Trên thực tế. Trong thế giới của chúng ta, có một lượng rất lớn các tiểu sinh mạng mà mắt thường không thể nhìn thấy được đang sống trên thân thể của chúng ta, bất kể là ở chỗ nào. Chân tay cũng thế. Gia tộc thuần vu của chúng ta đã sớm phát hiện ra những sinh vật này. Độc thuật của chúng ta cũng chính là bồi dưỡng những sinh vật này. Những sinh vật này có số lượng đặc biệt nhiều. Vượt xa khả năng tưởng tượng của con người. Các chủng loại bất đồng có những tác dụng khác nhau. Khi sống trên cơ thể người thì chúng có thể khiến cho con người bị bệnh mà cũng có thể tiêu trừ bệnh tật, nâng cao sức khỏe. Virus X chính là một hình thức sinh vật đặc biệt. Khi nó phát sinh sẽ khiến cho cơ thể của con người có biến dị. Thậm chí là người chết thì cũng có thể sống lại trong một thời gian ngắn!”

Thuần Vu Tuyền nói đến đây thì cười cười: “Có phải là rất giống với kỹ năng của Vong Linh Pháp Sư phải không? Đúng vậy, đây chính là nguyên lý của vong linh thuật, chỉ khác là vong linh thuật dùng tử khí để bồi dưỡng lên các virus cho nên không thể dùng trên cơ thể người sống vì cơ thể của người sống có khả năng chống cự lại virus, do đó virus sẽ bị chết trước khi phát huy được tác dụng. Xem ra hiệu quả của Virus X lần này còn mạnh hơn cả lần trước ta gặp. Xem ra nghiên cứu đang phát triển rất tốt. Đáng tiếc là thời gian duy trì không thể đạt được yêu cầu.”

Thuần Vu Tuyền thở dài, tựa hồ như không hài lòng lắm.

” Thế hán thể nào?” Cổ Diêu chỉ vào đại hán ở phía trước lúc này đã không còn tiếng động nào nữa.

” Tác dụng phụ mà thôi.” Thuần Vu Tuyền bất đắc dĩ nói:” Chúng ta vẫn chưa tìm ra được biện pháp tăng cường sức lực vĩnh viễn. Chỉ có thể đề cao trong một khoảng thời gian ngắn mà thôi. Sau đó cần phải có thời gian để khôi phục. Trong khoảng thời gian này thì hán sẽ rất yếu. Không có sức chiến đấu. Đại khái là sẽ hôn mê khoảng ba ngày mới tỉnh lại.”

Vừa nói chuyện hai người vừa tiến lại gần vị chiến sĩ sinh hóa. Hán phát hiện ra cơ thể của chiến sĩ sinh hóa đang dần dần co rút lại. Khôi phục lại như bình thường, cũng là một đại hán cao to.

Sắc mặt của Cổ Diêu đột biến. Bởi vì hán nhận ra được đại hán này. Đó chính là Hạ Hầu Cẩn!

” Người biết hán? ” Thuần Vu Tuyền nói:” Hạ Hầu Cẩn của gia tộc Hạ Hầu. Nghe nói hán là bạn tốt của người.”

Cổ Diêu giận dữ quát:” Người dám dùng bạn của ta để làm thí nghiệm!”

” Đúng. Nhưng mà ta phải thanh minh chút. Đây là do hán tự nguyện. Gia tộc Hạ hầu cũng là minh hữu của Nghịch Thiên Giáo. Cũng là một thành viên tham gia vào công trình sinh hóa!” Thuần Vu Tuyền vội nói:” Người bình thường không thể nào thừa nhận được tác dụng mãnh liệt của virus này. Nếu như sử dụng thì nhất định sẽ khiến cho cơ thể bị tổn thương không nhỏ. Nghiêm trọng hơn còn có thể sẽ mất mạng. Chỉ có duy nhất gia tộc hạ hầu là ngoại lệ. Bọn họ có được thể chất hơn người và năng lực khôi phục. Vì thế hiệu quả của virus chỉ có thể thử nghiệm được đối với người của gia tộc hạ hầu.”

Ngay cả đại ca trung hậu, thành thật như thế cũng chính là minh hữu của nghịch thiên giáo! Cổ Diêu cảm giác được tổ chức này không hề đơn giản. Hèn chi nó đối kháng với Thánh Điện mà đến nay vẫn chưa bị tiêu diệt.

Thuần Vu Tuyền nhìn ra được tâm tư của Cổ Diêu:” Chuyện mà người nghĩ không ra còn rất nhiều. Từ từ mà thích ứng đi.”

Không lâu sau một người bị mất từ trong hoang dã chạy đến. Nâng Hạ Hầu Cẩn lên rồi lập tức đi mất.

” Hán chỉ cần nghỉ ngơi vài ngày là có thể khôi phục lại.” Thuần Vu Tuyền nói:” Đi nào, để ta cho người thấy phòng thí nghiệm của chúng ta.”

Tổng bộ tạm thời của nghịch thiên giáo được thiết lập ở trong một cái đầm. Thuần Vu Tuyền dẫn theo Cổ Diêu nhảy vào trong một cái bẫy. Nước bùn lập tức bao lấy hai người. Rồi từ từ chìm xuống.

Càng chìm xuống thì nước bùn càng ít, càng khô ráo hơn. Cuối cùng, chỉ còn lại thạch bích và rất nhiều động khẩu. Có vài động khẩu cũng rất cao. Có thể thông với nhau. Tựa như là một cái mạng nhện. Đúng là một cái thế giới ngậm khổng lồ. Nếu như không có Thuần Vu Tuyền dẫn đường thì chắc chắn Cổ Diêu sẽ bị lạc trong này.

Đối với một thế giới như thế này thì Cổ Diêu cảm thấy có chút kỳ kỳ. Theo như Thuần Vu Tuyền nói thì đây là do địa tinh của ma tộc tạo ra. Trước cuộc chủng tộc đại chiến hàng vạn năm trước thì nhân loại và ma tộc cùng sinh sống trên đại lục. Mà địa tinh thì thích sự âm u, cho nên mới kiến tạo nên các ‘địa hạ thành’. Các địa hạ thành trải qua năm tháng nên dần dần bị biến mất. Đây chỉ là một số ít còn lại. Bởi vì nơi này rất bí ẩn cho nên mới được Nghịch Thiên Giáo chọn làm tổng bộ.

Địa tinh tuy là chủng tộc hạ đẳng nhất của ma tộc. Nhưng mà chúng có số lượng khổng lồ. Một lần nữa nó cũng chứng minh, càng nhiều người thì lực lượng càng lớn.

Sau khi đi qua các động lớn, thì Cổ Diêu may mắn được nhìn thấy địa hạ thành trong truyền thuyết. Mặc dù diện tích không lớn, cũng đủ để cho người khác cảm thán. Thật là khó tượng tưởng nổi. Một thần tích như thế này lại được tạo nên bởi những bàn tay bé nhỏ của các địa tinh.

Ở phía trên có nhiều điểm phát sáng thật ra không phải là tinh tú mà đó chỉ là các hạt châu mà thôi. Mặc dù nhìn qua thì trông rất giống với bầu trời đêm. Nhưng thật sự nó chỉ cách vài chục thước mà thôi. Nếu như người nào đạt đến trình độ có thể phi hành thì có thể bay lên trên đó chạm vào nó.

Bởi vì địa hạ thành là nơi ở của địa tinh cho nên kiến trúc dĩ nhiên là ít. Bên dưới ‘Giếng Trời’, phòng ốc san sát nhau. Nhưng có điều là hơi thấp, bởi vì địa tinh là một chủng tộc thấp bé, phòng ốc sinh hoạt của họ cũng được thiết kế như thế.

Theo như lời của Thuần Vu Tuyên trong nghiên cứu, Cổ Diêu nhìn thấy rất nhiều điều kỳ quái. Một con sói ba đầu. Các răng nanh lại bén nhọn hơn rất nhiều. Còn có cự mãng với lân phiến và có bốn chân. Trong lúc Cổ Diêu còn chấp hành nhiệm vụ ở đạo tặc công hội thì đi đây đi đó cũng nhiều, kiến thức cũng có thể nói là rộng rãi. Nhưng mà các quái thú này thì hắn chưa từng thấy bao giờ. Thậm chí là còn chưa nghe nói nữa.

Từ miệng của Thuần Vu Tuyên hắn biết được các quái thú này đều là do bị chất độc kích thích cho nên ma lực của bản thể tăng cao đột ngột phát sinh đột biến. Nếu như có thể nghiên cứu ra một chi ma thú quân đoàn như thế này thì đối với kế hoạch có lợi ích rất lớn nhưng lại vấp phải một vấn đề khác đó chính là làm sao khống chế bọn chúng.

Đại mãng có lân phiến và bốn chân kia nhìn qua có vẻ hơi giống với rồng biểu diễn lực lượng của mình một chút. Cái đuôi của nó nhẹ nhàng quất qua. Liên san bằng một gian phòng ốc của địa tinh. Cực kỳ đáng sợ.

Thoáng cái Cổ Diêu đã ở lại địa hạ thành, một nơi không thấy được ánh mặt trời ba tháng. Bản thân hắn thì không có việc gì để làm nhưng trên thực tế giá trị của hắn rất lớn, đó là vì Ma Thần ở trong thân thể của hắn.

Phải biết rằng, Ma Thần có thể sáng tạo ra sinh vật, tri thức của hắn không phải như của nhóm người Thuần Vu Tuyên chỉ là tiếp xúc ở lớp bên ngoài mà thôi. Do đó khi hắn gia nhập vào công trình sinh hóa này thì có tác dụng rất là trọng yếu, cho nên kế hoạch phát triển rất tốt.

Thân là thân thể chứa linh hồn của Ma Thần. Chỉ là người gián tiếp cho nên Cổ Diêu hoàn toàn không có tí hứng thú nào đối với công trình này. Mỗi ngày hắn đều ở chỗ thí nghiệm nhìn thấy rất nhiều quái nhân. Bọn họ thậm chí còn điên cuồng hơn cả luyện kim thuật sĩ. Giải phẫu các thi thể động vật các loài, thậm chí là có cả của con người. Dùng các công cụ cổ quái và dược vật để phân tích kiểm tra. Và đặc biệt nơi nó tràn ngập mùi hôi thối khó chịu. Có lẽ hắc ám thần của của mấy ngàn năm trước cũng là dạng thế này.

Ở bên trong đó Cổ Diêu lại một lần nữa nhìn thấy các thi thể đã thối nát đứng dậy. Đây là năng lực của tử linh pháp sư. Mà lần này thì không cần chú ngữ. Chỉ là thông qua sự kích thích của virus. Hơn nữa lần này còn phát sinh trên cơ thể của người. Xem ra thí công trình lại tiến thêm một bước nữa.

Những người nghiên cứu này Cổ Diêu không nhận ra được ai, thân phận của họ là một ẩn số. Mỗi người đều khoác lên mình bộ hắc bào rộng thùng thình. Không thể thấy rõ mặt được.

Khi tiến vào nơi nghiên cứu thì Cổ Diêu cũng mặc một bộ hắc bào như thế do đó cũng chẳng ai biết được hắn. Đương nhiên là ngoại trừ Thuần Vu Tuyên và một số ít người. Và đặc biệt là càng không có ai biết được trong cơ thể của hắn đang chứa thêm một tên rất nguy hiểm - Ma Thần.

Có rất nhiều lúc, Cổ Diêu nhớ đến Đoan Mộc Tình mãnh liệt. Cũng tự trách mình tham gia cái công trình quái dị này. Nhân sinh ngắn ngủi. Có thể cùng người yêu cả đời bên nhau thì quản gì Thánh Điện chứ. Cái gì mà Nghịch Thiên Giáo, Ma Thần, chân tướng, chủng tộc đại chiến gì chứ.

Nhưng mà trong đầu của hắn cũng hiện lên hình ảnh của song thân. Nếu như không phải Thánh Điện đứng đằng sau chia rẽ ly gián khiến cho ngọn lửa chiến tranh không bao giờ ngừng lại thì phụ thân của hắn sẽ không bị bức làm chính binh của thành Xích Viêm và sẽ không chết nơi sa trường. Máu thân của hắn cũng sẽ không bị thể mà rơi bỏ luôn cả hắn.

Thù hận nổi lên. Cổ Diêu liền cảm thấy hận Thánh Điện thấu xuống. Nên nổi nhớ Đoan Mộc Tình cũng với dần.

Vì thế suốt cả ngày Cổ Diêu phải đấu tranh giữa thù hận và nổi nhớ Đoan Mộc Tình. Nhưng thật ra hắn không biết, đó là do chính Ma Thần trong cơ thể của hắn nhúng tay vào.

Cổ Diêu không phải là anh hùng và cũng không muốn làm anh hùng. Lật đổ Thánh Điện, một kế hoạch vĩ đại. Để cho người khác làm là tốt rồi. Hắn chỉ là một tên tiểu đạo tặc mà thôi. Sau khi tìm được Hàn Đan có một cuộc sống tiêu sái là tốt rồi.

Nhưng người xưa có câu ma quỷ dụ hoặc. Ma quỷ trời sinh có khả năng mê hoặc người khác, càng hướng chỉ người mê hoặc hẳn lại chính là ma trung chí tôn - Ma Thần.

Mặc dù do phụ thân thuật Ma Thần không thể chiếm được cơ thể của Cổ Diêu nhưng mà linh hồn của hắn dù sao cũng có khuyết điểm. Chỉ cần bị dẫn dụ thì thù hận của hắn sẽ trở dậy mãnh liệt, không thể nào quên đi được.

Từ lúc từ ma giới trở về thì đã có rất nhiều chuyện phát sinh trên người của Cổ Diêu. Tất cả đều có liên quan đến Ma Thần. Kể cả việc đến gia tộc Thuần Vu và bây giờ là công trình sinh hóa.

Cửu Vĩ Hồ dù sao thì cũng đã xem thường Ma Thần. Chỉ buộc hắn dùng phụ thân thuật, Cổ Diêu có thể nắm giữ quyền chủ động đối với thân thể. Nhưng đối phương lại là một lão quái vật sinh tồn suốt mấy vạn năm. Hiển nhiên là cũng có bản lĩnh mà người khác không biết được. Khó lòng mà phòng bị, cho nên cuối cùng Cổ Diêu vẫn bị ‘dính chiêu’.

Lại thêm mười ngày trôi qua. Nếu tính ra thì hắn đã ở địa hạ thành hơn ba tháng. Cứ thần thần bí bí giúp sức. Cả ngày chỉ làm bạn với quái vật và xác chết. Cổ Diêu cảm thấy muốn bệnh rồi. Hắn cảm giác rằng mình sắp không chịu nổi nữa. Đúng lúc này thì Thuần Vu Tuyền cũng tìm đến hắn. Hắn liền nói: “Thuần Vu Tuyền tiểu thư. Mặc dù ta không có trực tiếp tham gia kế hoạch của các người. Nhưng là vì kế hoạch này mà ta đã bị hạn chế rất lớn về tự do. Cho nên, ta muốn biết, tình hình của các người hiện nay như thế nào!”

” Đây cũng chính là chuyện mà hôm nay ta muốn nói với người.” Thuần Vu Tuyền nói: “Bởi vì có Ma Thần điện hạ. Tri thức của ngài giúp cho công trình của chúng ta trong thời gian này tiến triển rất nhanh. Nhưng chỉ bằng nhiều đó thì không thể tạo ra các dũng sĩ cường đại được. Gần đây, công trình lại lâm vào bình cảnh.”

Cổ Diêu cau mày nói: “Ý của người là ...”

” Ta nghĩ rằng trước tiên chúng ta nên đi đến Thiên Ngoại Thiên. Tri thức sáng tạo sinh vật của Ma Thần điện hạ đều là từ nơi này mà có được. Còn có long phượng trong truyền thuyết nữa. Chúng ta có lẽ có được thu hoạch ở thiên ngoại thiên. Chỉ cần vượt qua được bước này là thì chúng ta hẳn là có thể chống lại Thánh Điện!”

Cổ Diêu nghi hoặc nói: “Người biết đường đi đến Thiên Ngoại Thiên?”

“Đúng! Lôi Minh Pha!”

248. Chương 27: Lôi Minh Pha

Nơi đó được gọi là Lôi Minh Pha. Ở trung tâm của nó có một ngọn núi. Mà ngọn núi này được tạo thành không phải là bằng đất đá mà là “Từ Thạch” (*). Có lẽ và vì từ thạch tập trung ở nơi này với số lượng lớn cho nên khiến cho từ trường xung quanh hỗn loạn. Hơn nữa còn có một số nguyên nhân mà người khác không biết, thường xuyên có sét đánh ở đây.

(*) Từ Thạch: Nam Châm

Sườn núi do từ thạch tạo thành, là nơi mà sét đánh với mật độ dày nhất. Cho nên được gọi là Lôi Minh Pha. Nhưng mà nơi này ở sâu trong vùng hoang dã cho nên chỉ có một số ít người có kiến thức uyên bác từ các cổ thư mới biết được.

Trong thời tiết bình thường thì cứ cách năm phút là lại xuất hiện một lần lôi điện oanh tạc. Cho nên mặc dù trời đang nắng nhưng vẫn có sấm sét ở nơi này.

Nếu như là vào ngày mưa thì càng không cần phải nói.

Nơi này là nơi ‘Bà Thiên Lô Nhảy Đầm’ . Cho nên trong chu vi mười dặm xung quanh không hề xuất hiện tiếng kêu của một động vật nào, kể cả các tiểu côn trùng, tất cả đều tránh xa nơi này.

Mà bầu trời ở bên kia lôi minh pha thì từng tia sét thô to như muốn xé toang bầu trời, đánh xuống dưới. Ngân Điện Loạn Vũ. Chúng cũng không phải là do trời cao tàn phá. Rất mạnh và đánh xuống rất thấp. Các tia điện của nó người thường có thể chạm vào. Thậm chí khi đó đánh xuống sườn núi còn hiện ra rất nhiều tia lửa như pháo hoa. Nhìn thấy mà phải giật mình. Tiếng sấm cuồn cuộn. Đỉnh tai nhức óc. Tình cảnh này giống như là thế giới sắp tận diệt vậy. Trước uy lực của đại tự nhiên, tất cả đều trông vô cùng nhỏ bé và yếu ớt.

Nhưng, hiện nay ở trong cấm khu này, một nơi có thể nói là cấm khu của thiên nhiên, xuất hiện hơn một trăm thân ảnh. Bọn họ đều khoác hắc bào, tựa như u linh, vô thanh vô thức tiến vào trong sườn núi với vô số lôi điện oanh tạc.

Bởi vì nhóm người này đều là những người có thực lực mà muốn chinh phục thiên uy.

Cổ Diêu có thể coi như là một cao thủ trên đại lục rồi. Nhưng trong nhóm người này thì hẳn lại là yếu nhất. Nhìn các từng tia sét giáng xuống, trong lòng không khỏi run sợ. Uy lực của mỗi một tia sét không hề thua kém gì uy lực của Lôi Động Cửu Thiên do một ma pháp sư toàn lực thi triển ra. Thậm chí là còn mạnh hơn!

Cũng may là đã có ma pháp sư thi triển một Tị Lôi Thuật lên cho hắn. Loại pháp thuật này rất tốt khi đối đầu với lôi điện. Tuy vậy, Tị Lôi do ma pháp sư thi triển ra cũng không hỗ trợ cho nhiều người được. Nhưng trong trường hợp này lại là cùng thi triển cho nhiều người. Cho nên có thể xác định người này chính là Đại Ma Đạo Sư rồi. Điều này cũng chứng minh, thực lực của Nghịch Thiên Giáo không phải là yếu.

Dưới tác dụng của tị lôi, đa số các tia sét đều đánh xuống ở vị trí khá xa. Thỉnh thoảng cũng có vài con cá lọt lưới nhưng cũng không thể xuyên qua được kết giới phòng ngự. Chứng tỏ trong nhóm người này cũng có một kết giới sư siêu mạnh.

Mà hiện tại mới chỉ có hai người thể hiện ra thực lực của mình mà thôi. Từ góc độ này có thể nhận ra được thực lực của đoàn người này rất mạnh.

Các cao thủ hàng đầu cùng tập trung một chỗ. Muốn phá hủy một thế lực nào đó trên đại lục là vô cùng dễ dàng. Đáng tiếc, còn có một nơi bọn họ không phá được đó chính là Thánh Điện, nơi mà mọi người trên đại lục đều sùng bái.

Vì cái mục tiêu kia bọn họ cần phải có lực lượng mạnh hơn. Do đó hôm nay bọn họ mới đi đến Lôi Minh Pha.

Cổ Diêu nói khẽ với Thuần Vu Tuyên đang ở bên cạnh:” Các tia sét ở lôi minh pha có thể tạo ra thông đạo đến Thiên Ngọa Thiên sao?”

” Không. Không được như thế. Chúng ta cần phải tốn chút sức lực nữa mới được. Người xem ...” Thuần Vu Tuyên chỉ ngón tay về phía xa.

Nhờ vào ánh sáng của lôi điện cho nên Cổ Diêu nhìn thấy được một đồ án ở trên sườn núi. Đồ án được bao bọc trong một hình tròn. Ở trung tâm là một Lục Mang Tinh. Xem ra thì giống như là một pháp trận. Cổ Diêu cũng đã từng đọc sơ qua về cách sách của ma pháp sư lúc ở trong thần thánh học viện, hẳn đã từng nhìn thấy một số trận pháp có hình Lục Mang Tinh như thế này.

(Lục Mang Tinh: Ngôi sao sáu cánh)

Bởi vì lực lượng của mỗi người có tính chất khác nhau. Vì thế dễ sinh ra sự bài xích, do đó khó có tình trạng cùng tồn tại. Nhưng tụ trận thì có thể giải quyết vấn đề này. Nó giúp cho hai người có tính chất bất đồng có thể dung hợp lực lượng với nhau. Ví dụ như lúc đi đến ác ma đảo Hiên Viên Tam Quang đã bố trí một cái lăng hình đại trận trên Thần Phong Hào. Chỉ có điều là Lục Mang Trận mạnh hơn Lăng Hình trận, và cũng phức tạp hơn rất nhiều. Trong bát đại cổ tộc thì chỉ có gia tộc Gia Cát là giỏi nhất về tạo ra các Lục Mang đại trận.

Sáu hắc bào lão nhân từ bên trong vòng phòng hộ của Tị Lôi bay ra. Sáu hắc bào lão nhân này có thân hình to lớn.

Bước đi rất nhanh. Bọn họ đi đến sáu góc của đại trận trên Lôi Minh Pha.

Đường như Thiên Lôi Pự Pự đã bị chọc giận, rít gào điên cuồng, cố gắng hủy diệt bọn người nhỏ bé đang chống lại uy nhiệm của Thiên Địa.

“Ầm ầm ầm ầm ầm ầm.” Mười mấy đạo chớp hiện ra trong nháy mắt khiến cho cả sườn núi rung động. Ánh sáng chói lọi như ban ngày.

Trong đó một đạo thiểm điện kích trên người một Hắc bào nhân, tuy nhiên tia lôi điện đó không thể đánh tan nát hắn được.

Bên ngoài của hắc bào nhân phát ra các tia điện quang. Các tia điện nhỏ như các tinh linh đang nhảy múa không ngừng, vây quanh thân thể hắn. Hắc y nhân dường như cao thêm một chút, có lẽ là do sét đánh trúng cho nên tóc của hắn dựng đứng lên.

Tình hình của năm hắc bào nhân khác cũng diễn ra như thế. Thân thể của bọn họ đã bị điện bao phủ. Tiếng nắm tay bóp chặt lại nghe như tiếng sấm. Nhưng tiếng sấm này lại đến từ nhân loại.

Bôn Lôi Quyên!

Cổ Diêu có thể khẳng định. Những người này đều là các cao thủ hàng đầu của gia tộc Hạ Hầu.

Sáu hắc bào nhân giơ tay lên qua đầu. Các tia sét ở lôi minh pha vốn tựa như ruồi không đầu bay loạn xạ, đột nhiên tựa như tìm được mục tiêu mình, tập trung đánh vào trong nắm tay của các hắc bào nhân. Liên miên không dứt. Đáng tiếc, mặc dù dưới làn mưa sấm dày đặc kia các hắc bào nhân vẫn đứng như cũ, giống như là một bức tượng bằng sắt vĩnh viễn không bao giờ ngã xuống.

Thật ra các tia lôi điện không đánh trúng người của hắc bào nhân, mà chỉ tập trung ở bên ngoài. Trăm trăm sông đổ về một dòng, các tia điện tập trung hợp vào trong lôi cầu trong tay của hắc bào nhân. Các lôi cầu ngày càng lớn, lúc bắt đầu thì tạo thành một lôi cầu màu trắng với đường kính hơn năm thước nhưng sau đó thu nhỏ dần dần, trong quá trình thu nhỏ thì màu sắc cũng biến hóa. Từ trắng chuyển sang vàng, sau đó lôi cầu màu vàng lại tiếp tục thu nhỏ, và màu chuyển từ vàng sang xanh.

Các quá trình như thế lặp đi lặp lại nhiều lần, sau mỗi lần màu sắc lôi cầu đều thay đổi.

Bạch Hoàng Lam Thanh ... Tất cả đều rất xinh đẹp. Nhưng đối với mắt của con người thì lại khiến cho họ bị hoa mắt. Bởi vì chúng là tinh hoa của điện được áp súc lại. Mỗi lần lôi cầu giảm lại là được áp súc một lần, ẩn chứa điện kính cao hơn một bậc.

Lôi cầu đương nhiên là đáng sợ. Hắc bào nhân có thể chịu được uy lực của nó quả nhiên là đáng sợ. Bọn họ có thể mượn lực của Thiên Lôi để dùng quả là kinh hãi thế tục!

Không hổ là người của gia tộc Hạ Hầu, có được thân thể cực mạnh!

Hôm nay Cổ Diêu lại thêm một lần nữa chứng kiến tận mắt:” Hay lắm! Đây chắc là tàng cao nhất của Kim Cương Bất Diệt - Bất Diệt!”

Theo truyền thuyết thì người của gia tộc hạ hầu khi luyện được đến cảnh tầng Bất Diệt thì có thể tung hoành giữa thiên quân vạn mã. Ngoài thân thể siêu cường ra thì còn có khả năng tự khôi phục. Cho dù là tay chân có bị chặt đứt thì cũng có thể mọc ra lại <@ quái=“” dzật=“”>. Sấm sét có uy lực rất lớn, trên đời này không ai bị trúng mà không bị thương tổn cả, nhưng nhờ vào khả năng tự khôi phục của Bất Diệt cho nên hắc bào nhân mới có thể chịu được lôi kích của Thiên Lôi Pự Pự.

Thuần Vu Tuyên nói:“Xem ra người đối Hạ Hầu gia tộc biết cũng rất rõ.”

” Đó là đương nhiên. Hảo huynh đệ của ta là người của gia tộc Hạ Hầu!” Cổ Diêu cũng có chút khó hiểu nên hỏi:” Ta nghe nói là luyện thành Bất Diệt là cực kỳ khó khăn, gia tộc Hạ Hầu lúc nào lại có được sáu vị cao thủ đạt đến cảnh giới Bất Diệt vậy? Nếu như thế thì họ chẳng phải trở thành gia tộc mạnh nhất trong bát đại cổ tộc rồi sao?”

Thuần Vu Tuyền lắc đầu nói:” Thực lực hiện nay của bọn họ chỉ là tạm thời mà thôi!”

“Tạm thời?” Cổ Diêu đột nhiên nhớ đến một thứ:” Chính là Virus X?”

Thuần Vu Tuyền cười nói:” Đúng vậy, không làm người thất vọng phải không?”

“Ta chỉ có thể nói. Thật là thần kỳ!” Cổ Diêu thở dài. Thứ này đúng là dùng để bồi dưỡng ra cường giả.

Chỉ có gia tộc Hạ Hầu mới có thể tạm thời đề cao được thực lực của mình, mà cũng chỉ có sáu người có thực lực cường đại mà thôi. Với thực lực đó thì hoàn toàn không có khả năng chống lại thánh điện được.

Khi đang nói chuyện thì lời cầu trong tay của sáu vị hắc bào nhân đang đứng trên sườn núi đã chuyển thành màu tím, cực kỳ xinh đẹp. Tựa như một đóa hồng nở rộ. Đây là hình thái cao nhất của điện - Tử Điện. Cũng giống như là bất diệt chi điểm của hỏa nguyên tố vậy. Nghe nói cũng là bền bỉ bất diệt. Và có công dụng phá linh vực.

Nhưng, tử điện mạnh mẽ như thế rồi mà vẫn không thể phá vỡ được không gian. Phải biết bằng bức tường không gian giữa Thiên Ngoại Thiên là Tập Địch đại lực hoàn mỹ không bị nứt mẻ gì. Ma Thần bị phong ấn trong Phiêu Di Không Gian thì lại khác. Phiêu Di Không Gian vốn đã bị vận vẹo qua từng đoạn đường, cho nên không ổn định. Vì thế vị không gian Đại Ma Đạo Sư kia mới có thể dùng toàn lực mở ra được.

Đã đạt tới tử điện giới. Vẫn đang không thể dẫn thông không gian chướng bách. Nhưng đó chỉ là đòn mở đầu mà thôi. Sáu hắc bào lão nhân đột nhiên biến mất. Hóa thành sáu đạo điện quang chói mắt. Phóng đi về phía trung tâm của trận. Nhanh như chớp! Đây mới chính là Bôn Lôi Quyền chân chính!

Bôn Lôi Vô Giới Quyền!

Theo như Hạ Hầu Cẩn nói thì chiêu này đã đạt đến cảnh giới Linh Vực!

Sáu đạo tử điện đồng thời kích đến trung tâm của trận. Vô Thị Linh Vực. Lực lượng mạnh mẽ như thế mà bị áp súc đánh vào trong một điểm thì sức tàn phá có thể tưởng tượng được. Sáu đạo tử điện với lực lượng khổng lồ không chỗ nào phát ra được, ép vào trong bức tường không gian, một tiếng nổ lớn vang lên, một cái hắc động nho nhỏ hiện ra.

” Đây là bà bà và các cao thủ trong gia tộc Gia Cát liên thủ với nhau tạo nên Lục Mang Thời Không Đại Trận. Đến đây nào. Thời khắc kích động lòng người sắp đến rồi!” Thuần Vu Tuyền lộ vẻ hưng phấn. Gia tộc bọn họ đã chờ mong cơ hội phục hưng suốt mấy ngàn năm nay rồi, thời gian dài đằng đẳng như thế rất dễ khiến cho con người nổi điên lên. Hôm nay thời khắc trọng yếu nhất đã đến!

Thuần Vu Tuyền lời Cổ Diêu nhảy vào trong Lục Mang Tinh cùng với hơn trăm người khác.

” Hãy dùng toàn bộ sức mạnh của người đi, đừng có keo kiệt!” Sau khi nói xong những lời này thì ánh sáng trên người nàng trở nên mờ ảo. Dùng Linh Huyền Cửu Chuyển thu lấy lực lượng dưới chân.

Các đấu khí tương tranh với nhau về màu sắc. Cuồn cuộn không dứt dung nhập vào trong thời không đại trận. Đồ án đột nhiên phát sáng. Bạch quang chói mắt khiến cho Thiên Lôi Pự Pự cũng buồn bã thất sắc. Khí thế khổng lồ át hẳn cả những tiếng sấm bên ngoài. Cổ Diêu chứng kiến thực lực của các hắc bào nhân không khỏi cảm thấy hoảng sợ. So với bọn họ thì hẳn quả thật là quá nhỏ bé.

Hơn một trăm siêu cấp cao thủ đồng thời phát lực. Xu thế thật sự là kinh khủng. Trong chu vi mười dặm cả đại địa cũng bắt đầu run sợ. Vô số vết nứt xuất hiện như một mạng nhện khổng lồ.

Ở vị trí giao tiếp của lục mang tinh và vòng tròn các hắc bào nhân phân chia lực lượng đều ra. Bọn họ chú tâm như là đang đối diện với đại địch vậy. Bởi vì chỉ cần một chút lực không cân bằng thì trận pháp coi như là thất bại. Vì thế thần sắc của tất cả đều rất ngưng trọng, mồ hôi tuôn ra như mưa. Cổ Diêu hoàn toàn tin tưởng bọn họ chính là cao thủ của gia tộc Gia Cát. Bởi vì ngoài bọn họ ra thì còn có ai có thể chống chọi được đại trận ngạt ngào như thế nữa chứ?

Sáu cao thủ của gia tộc hạ hầu đã lui ra từ trước rồi. Bọn họ đã hoàn thành nhiệm vụ của mình. Tạo ra một lỗ hổng trên bức tường không gian. Giờ đã hết sức. Cho nên cũng không thể nào giúp sức được gì nữa. Còn vị Đại Ma Đạo Sư kia thì biến đến vị trí trung tâm của đại trận. Dẫn đạo lực lượng kinh khủng thăm dò không gian bí ẩn kia.

Thân thể của nàng chấn động. Bởi vì các góc của Thời Không Trộn kéo dài đến một không gian khác.

Nàng biết rõ. Đó chính là mục tiêu.

Bạch quang của Lục Mang Thời Không Trộn âm đạm dần. Mà ở trung tâm của nó một cái Hắc Động không ngừng lan rộng ra.

Ngay sau đó. Hắc động lại dần dần thu nhỏ lại. Không gian cuối cùng tự nhiên khép lại.

Nhưng Lục Mang Thời Không Trộn và hơn một trăm người mặc hắc bào cũng đã biến mất.

Từng tia sét khổng lồ vẫn tiếp tục vũ điệu của mình. Ngoại trừ chúng ra thì không ai biết vừa rồi đã có chuyện gì xảy ra.

249. Quyển 17 – Chương 1: Thế Ngoại Đào Viên

Sự khác biệt đó là vì thông đạo không gian có sự bất đồng so với những lần trước. Lần này “cửa” không gian không phải là hoàn chỉnh, do vậy nó có thể tự nhiên khép lại. Nếu trước khi khép lại mà người bên trong còn chưa kịp thoát ra thì nhất định sẽ bị ép nát vụn. Bởi vậy mà vị không gian đại ma đạo sư kia phải lợi dụng lực lượng của trận pháp để thuấn di tập thể, khiến thời gian di chuyển được rút ngắn đáng kể.

Qua một thông đạo tối đen như mực, giơ bàn tay trước mặt cũng không thấy ngón, chỉ thấy hoa mắt một cái, mọi người đã đi tới một địa phương.

Nói chính xác hơn là một thế giới.

Cái thế giới này hoàn toàn bất đồng với Tạp Dịch đại lục.

Nhưng cuối cùng là bất đồng đâu thì lại không thể dùng ngôn ngữ diễn đạt được.

Đầu tiên là nó rất đẹp. Trong sương mù dày đặc, ẩn hiện các loại kỳ hoa dị thảo mà Tạp Dịch đại lục không hề có, sắc màu rực rỡ, chen nhau khoe sắc. Những kỳ hoa dị thảo này khiến cho người ta phải ngạc nhiên không thôi. Chỉ có thể nói hai thế giới khác nhau về bản chất.

Quan trọng hơn là nơi này bầu trời xanh hơn, cây cỏ cũng xanh hơn, hoa lá lại càng tươi đẹp hơn. Bất cứ sự vật gì ở nơi này cũng đều có một tư vị khác. Nói cách khác là mỗi cung bậc, sắc thái ở thế giới này dường như đều phong phú hơn so với Tạp Dịch đại lục. Thực sự là đó là một loại cảm giác rất kỳ diệu. Nếu nói Tạp Dịch đại lục do một trăm loại màu sắc cơ bản tạo nên thì thế giới này phải do hai trăm, thậm chí nhiều hơn tạo thành. Dường nhiên càng nhiều màu sắc thì lại càng phong phú.

Vì vậy dù là một hạt cát, một giọt nước hay một phiến lá cũng không giống trên Tạp Dịch đại lục, đều rực rỡ hơn rất nhiều.

Ngoài ấn tượng về thị giác thì còn có cả xúc giác. Không khí nơi này dường như cực kì trong lành. Tại Tạp Dịch đại lục dù là ở những nơi hoang sơ nguyên thủy nhất cũng không có được thứ không khí tươi mát như vậy. Nó theo hơi thở thấm vào trong cơ thể người ta, ôn dưỡng lồng ngực, khiến người ta nảy sinh một loại cảm giác: hóa ra hít thở cũng có thể là một loại hưởng thụ như vậy. Cùng với không khí đưa vào mũi là hương hoa say đắm lòng người.

Đủ loại dấu hiệu chứng minh cái thế giới này có sắc thái thật phong phú, từ vị giác tới thính giác.

Gió nhẹ vuốt ve, suối reo róc rách, thậm chí cành lá đu đưa đều tạo ra những thanh âm thực dễ nghe, thanh âm của tự nhiên.

Tóm lại, mọi thứ của thế giới này đều khiến người ta nghĩ tới một địa phương không chút tỳ vết, một thế ngoại đào viên, nhân gian tiên cảnh hay chính là thiên đường. Dùng hết mọi từ ngữ để ca ngợi nó cũng không có gì quá đáng!

Cái thế giới hoàn mỹ này chính là thiên ngoại thiên sao?

- Lâu như vậy mới được nhìn thấy nó lần thứ hai. Thế giới này vẫn đẹp mê người như vậy.

Ma thần lúc này tỉnh lại. Những lời hắc nói đã chứng thực phỏng đoán của Cổ Diêu.

Đúng là hắc đã tới thiên ngoại thiên - thế giới do chân thần La Dịch Mộ Dung sáng tạo ra.

Chả trách ngay cả Ma thần cũng phải tôn xưng hắc là chân thần. Quả thật hắc có bản lĩnh đó. Bất cứ ai nhìn thấy thế giới này, dù là người hay là thần cũng đều phải chấn động.

Thuần Vu Tuyền nhắm nghiền đôi mắt. Cái làm cho nàng say mê không phải chỉ có cảnh đẹp này.

- Nguyên tố nơi này thực sự dày đặc. Có lẽ gấp mười lần tại Tập Dịch đại lục, thậm chí còn cao hơn!

Thuần Vu gia tộc sử dụng Linh huyền cửu chuyển, chính là hành gia về phân tích nguyên tố, vừa đặt chân tới Thiên ngoại thiên là tiến hành phân tích.

Tại Tập Dịch đại lục, một số vũ giả tu luyện đấu khí khác nhau thường tìm những địa phương có mật độ cao các nguyên tố đấu khí này để có thể nhanh chóng đề cao tốc độ tu luyện.

Ví dụ như những người tu luyện thủy hệ đấu khí thường chọn những nơi sông ngòi, biển cả mà kẻ tu luyện mộc hệ đấu khí thì lại tìm nơi rừng rậm, hay những ai tu luyện hỏa hệ đấu khí lại chọn những núi lửa có dung nham mang theo hỏa nguyên tố nồng đậm, có nhiều ích lợi đối với người tu tập hỏa hệ.

Nhưng những nơi đó so với các nơi khác trên Tập Dịch đại lục cũng chỉ có mật độ nguyên tố đậm đặc hơn một chút mà thôi, gấp hai lần đã là hiếm gặp. Mà mật độ nguyên tố ở Thiên ngoại thiên lại dày đặc hơn Tập Dịch đại lục tới mười lần, điều này có ý nghĩa gì?

Tu luyện tại Thiên ngoại thiên khiến cho bất cứ ai cũng mạnh hơn mấy lần. Điều kiện tự nhiên tốt hơn gấp mấy lần, dù là một gã ngốc hay một cường giả thì ở nơi này cũng có thể tiến bộ vượt bậc.

Chỉ cần mỗi một điểm này đã đủ khiến cho người ta phấn chấn. Hơn nữa Thiên ngoại thiên còn có nhiều điểm mới mẻ hơn.

- Ngoài ra trong không gian còn tồn tại rất nhiều nguyên tố ta không biết. Tác dụng của chúng tạm thời ta cũng không rõ.

Thuần Vu Tuyền nói thêm, ngôn từ mười thập phần hưng phấn.

Gia tộc Thuần Vu si mê nghiên cứu nghiên tố, khi phát hiện ra nguyên tố mới tự nhiên là phải vui mừng hơn hở.

Lời nàng nói khiến Cổ Diêu chú ý. Nguyên tố mới sao?

Căn cứ theo lý luận của Thiên Ma quyết, hết thảy mọi vật trên đời đều do hai loại nguyên tử âm dương tạo thành, không biết những nguyên tố mới của Thiên ngoại thiên có phù hợp với quy luật này hay không?

Mang theo lòng hiếu kỳ, Cổ Diêu thử lấy bí pháp trong Thiên Ma Quyết ra dò xét, kết quả một lần nữa cho thấy tính chính xác của bộ kỳ thư này. Quả thật trong không trung có một số nguyên tố không biết tên, hơn nữa chúng cũng có thể bị tinh thần lực phân giải thành hai loại nguyên tử âm dương.

Một vấn đề mới liền nảy sinh. Nếu đưa nguyên tử âm dương mới này dung nhập trong Thiên Ma Quyết thì sẽ phát sinh sự tình gì đây?

Cổ Diêu hận không thể lập tức thử nghiệm một chút. Nhưng hắc biết, mới tới Thiên ngoại thiên, dù là hấp thu ngay tân nguyên tố cũng phải trải qua thời gian nhất định tích lũy mới có thể thấy được hiệu quả.

Hơn nữa tân nguyên tố đối với hắc hoàn toàn xa lạ, trong quá trình thăm dò có gì nguy hiểm hay không còn chưa biết, cần thận vẫn hơn.

Dù sao vẫn còn phải ở Thiên ngoại thiên một thời gian, không việc gì phải vội vàng hành động.

Những người khác cũng vừa bình tĩnh sau rung động khi nhìn thấy cảnh vật Thiên ngoại thiên, nhận ra rằng thực sự mình đã tới được phiến không gian tồn tại từ xa xưa này.

Đây quả là một vùng đất thánh.

Nhóm cường giả siêu cấp của đại lục ở nơi này cũng không dám làm càn. Phải biết rằng long phụng trong truyền thuyết đã từng đại náo Tập Định đại lục là đến từ Thiên ngoại thiên.

Tính tình của những thần thú này nghe nói rằng không phải là tốt lắm, lần trước giáng thế chẳng xem loài người nhỏ bé yếu nhược vào mắt. Chẳng may là chộc giận chúng thì chỉ trong thời gian ngắn ngủi một chén trà, chúng có thể biến một tòa thành chứa hàng vạn người thành tro bụi, thành trì khổ công xây dựng sẽ chỉ còn là một đồng đồ nát.

Ngay cả Ma thần khi tới Thiên ngoại thiên cũng bị hai con rồng bức cho khốn khổ chứ đừng nói là loài người.

Chẳng ai biết được những thần thú dị thường này có phản cảm với những kẻ lạ dám tới xâm phạm lãnh thổ của chúng hay không. Mọi người trong khi thăm dò Thiên ngoại thiên đều phải hết sức cẩn thận.

Thiên ngoại thiên nhỏ hơn nhiều so với Tập Định đại lục, chỉ có phạm vi mấy trăm dặm mà thôi. Các cường giả của chúng ta chia nhau ra hành động. Sau chừng mười ngày, họ đối với sự vật tại đây cơ bản đã tìm hiểu qua. Kỳ quái chính là họ vẫn không phát hiện ra tung tích long phụng hay kỳ lân. Đừng nói là thần thú tối cường, cho dù vài quái thú lợi hại cũng chưa từng gặp.

Sinh vật tại nơi đây chỉ có thỏ và gấu, mấy loại mèo nhỏ tính tình ôn hòa không gây hại cho con người lại cực kì đáng yêu khiến người ta không đành lòng làm thương tổn đến chúng.

Theo lời Thuần Vu Cương, tiền bối ba trăm năm trước của Thuần Vu gia tộc là Thuần Vu Lăng Vũ đã từng có cơ hội ngoài ý muốn tới Thiên ngoại thiên nhưng cuối cùng gân mạch vỡ nát, trọng thương quay về. Về tới gia tộc cũng chỉ nói được một câu là mất mạng. Từ đó có thể đoán rằng hắn gặp phải lực lượng không rõ tập kích, mà lực lượng đó rất có thể là sinh vật của Thiên ngoại thiên.

Nhưng ba trăm năm qua đi, hôm nay khi loài người một lần nữa đặt chân lên mảnh đất thần bí này, các thần thú đã đồng loạt mất tích. Chuyện gì đã xảy ra?

Cổ Diêu và Ma thần tiến hành trao đổi tâm linh, đem nghi vấn này nói với hắn. Ma thần trầm ngâm hồi lâu:

- Chuyện này ta cũng không rõ. Tính mệnh thần thú đều cực dài, một ngàn năm cũng chỉ như nháy mắt mà thôi. Chúng cường đại như vậy hắn sẽ không thể tuyệt diệt được. Có lẽ chúng đã rời khỏi Thiên ngoại thiên, không phải như trước kia đi tới Tập Định đại lục mà rất có thể đi tới một không gian khác. Tốt nhất là tới gian phòng nọ tìm hiểu xem.

Căn phòng mà Ma thần nhắc tới ở Thiên ngoại thiên chỉ có một gian, chính là nơi ở La Dịch Mộ Dung ở. Đối với vị được Ma thần xưng là chân thần, người sáng tạo ra Thiên ngoại thiên này, Cổ Diêu thật sự tràn ngập kính ngưỡng. Đề nghị của Ma thần làm hắn cảm thấy rất hứng thú, vì vậy lập tức theo lời mà hành động.

Gian phòng nọ ở ngay trung tâm Thiên ngoại thiên, được một hồ nước trong như gương vây quanh, nằm trong một mảnh rừng trúc xanh biếc u nhã. Một bầu thiên nga trắng như tuyết thản nhiên chơi đùa trong hồ, vui vẻ tự tại.

Trước đại môn đề bốn chữ “Nhã hồ tiểu trúc” bằng văn tự cổ. Cổ Diêu tu luyện Thiên Ma Quyết đối với văn tự cổ tìm hiểu rất nhiều, vừa nhìn lập tức nhận ra.

Ma thần đã từng nói, phương pháp chế tạo sinh vật và văn tự của hắn vốn đều là từ một quyển trục do La Dịch Mộ Dung lưu lại. Vì vậy văn tự ở đây không khác gì văn tự cổ của Tập Định đại lục cũng chẳng có gì là lạ.

Đứng trước đại môn, Cổ Diêu đột nhiên hơi kính sợ. Bởi lẽ trong căn phòng trước mặt này đã từng tồn tại một nhân vật vĩ đại, người đã sáng tạo ra không gian, thần thú. Nếu không có hấn sợ rằng cho tới ngày nay trên Tập Định cũng chưa tồn tại loài người, cũng sẽ chẳng có bản thân mình.

Hít sâu một hơi, Cổ Diêu bước vào phòng.

Cánh cửa không khóa, đẩy nhẹ liền mở ra. Bên trong phòng thoáng đặng sáng sủa, rộng rãi hơn xa so với ấn tượng bên ngoài. Đây là thuật khuếch trương không gian, là một trong những pháp thuật cao cấp của

không gian pháp sư, cũng chính là nguyên lý của không gian giới chỉ. Chỉ có điều chẳng ai có đủ khả năng tới bậc này.

Nhưng dù sao La Dịch Mộ Dung cũng có thể sáng tạo ra không gian, thuật không gian khuếch trương chỉ là một chút tài mọn mà thôi.

Hình thức căn phòng so với phòng ốc trên Tạp Dịch đại lục có điểm bất đồng, đồ dùng cũng tương đối kỳ lạ nhưng bố trí lại có chút âm áp, dễ khiến người ta trầm tĩnh, cho người ta một cảm giác dễ chịu.

Một chút áp lực trong lòng Cổ Diêu cũng được tiêu trừ hoàn toàn. Hắn vốn tưởng rằng chỗ ở của La Dịch Mộ Dung phải được trang hoàng vàng ngọc huy hoàng, mang vẻ thần thánh uy nghi, ai ngờ rằng lại khác hoàn toàn so với tưởng tượng như vậy.

Chân thần cũng thích cuộc sống của một người bình thường sao?

Cổ Diêu nhanh chóng phát hiện nhiều điểm cổ quái. Ví dụ như trong phòng tắm có một cái vật dài dài giống cái thùng, dường như để người ta nằm vào đó, phía dưới còn có một lỗ nhỏ có bịt nút, mở nút là nước sẽ chảy hết. Phía trên lại có một cái vật hình đài sen có nước phun mạnh ra, lại chia thành nhiều tia, khi phun lên thân thể thì nhu hoa hơn rất nhiều, diện tích được nước rửa cũng rộng hơn.

Không hổ là chân thần, nghĩ ra những vật hoàn toàn bất đồng với suy nghĩ của thường nhân.

Đi một vòng trong phòng, Cổ Diêu xem qua một lượt nhưng trừ những vật mới mẻ này ra cũng không phát hiện vật gì hữu dụng.

Thanh âm của Ma thần từ sâu trong tâm linh truyền tới:

- Không cần tìm. Phòng này lúc đầu chúng ta đã tìm vài lần, chỉ có quyển trục kia là đặc biệt mà thôi.
- Thật vậy sao? Nếu vậy thì thực là đáng tiếc!

Cổ Diêu thất vọng trở lại đại sảnh.

Trong sảnh có đặt một thứ đồ vật giống cái ghế, so với ghế bình thường thì to lớn, nặng nề hơn, có vẻ thiết kế cho một người có cái mông vĩ đại ngồi. Cơ hồ vừa ngồi xuống, Cổ Diêu nhất thời cảm giác như ngồi trên một đám mây, cảm giác vừa mềm mại vừa co dãn, thực sự là thoải mái.

Ngay lúc hắn đang cảm thán rằng La Dịch Mộ Dung thật sự biết hưởng thụ thì bỗng nhiên căn phòng sáng sủa hạ xuống, chỉ thấy hoa mắt một cái, căn phòng liền biến mất, chẳng còn vách tường, cũng chẳng còn dụng cụ gia đình gì. Cổ Diêu hắn đang đứng giữa vũ trụ đen tối, trước mắt là vô số vì sao. Trừ thứ đó ra thì tất cả đều trống không.

Cơ quan?

250. Chương 2: Chân Thần Tàn Hồn

Ma thần trong cơ thể Cổ Diêu cũng vì biến hóa bên ngoài mà hoảng sợ không thôi. Cái ghế đó hắn và Quang Minh thần cũng đã từng ngồi nhưng không hề có bất cứ hiện tượng gì.

Càng đáng sợ hơn là hắn phát hiện ra linh hồn lực mạnh mẽ mình tích lũy trên ngàn năm đã biến mất hoàn toàn. Điều này có nghĩa là hiện giờ hắn vô cùng yếu đuối, tựa như trẻ sơ sinh vậy, cả chút lực lượng để tự vệ cũng không có.

Đầu khí của Cổ Diêu cũng tiêu biến, vô tung vô ảnh. Cho dù là hắn vận khí như thế nào cũng không thể vận được nửa điểm lực lượng.

Nhìn kỹ lại thấy xung quanh đúng là một khoảng không, đừng nói là cái ghế, ngay cả thân thể cũng không thấy, cảnh tượng có chút quỷ dị.

Thực sự mà nói hiện giờ hắn chỉ còn ý thức, thuần túy là tinh thần lực, chỉ có thể quan sát nhưng không thể sử dụng cơ thể.

Cơ quan thuật thực là đáng sợ!

Lúc này Cổ Diêu hắn chỉ còn biết nghe theo số mệnh vậy. Nếu La Dịch Mộ Dung muốn thông qua cơ quan lưu lại để giết chết ngoại nhân xâm nhập thì dễ như phủ tay vậy.

Sau khi bình tĩnh lại, Cổ Diêu cẩn thận quan sát phiến vũ trụ tinh không này, phát hiện ra bản thân không tự khống chế được đang phiêu đảng. Một lúc sau bỗng nhìn thấy một hình cầu màu xanh nước biển trước mắt. Hình cầu càng lúc càng lớn, hóa ra là một tinh cầu trong vũ trụ. Nó trông thật xinh đẹp, khiến cho người ta phải say mê.

Ý thức tiến vào tinh cầu, phá tan tầng mây, mọi vật trước mắt liên quang đăng sáng sủa, trước mắt là một mảnh đại lục.

Cổ Diêu cùng Ma thần cùng kinh ngạc không để đâu cho hết. Theo suy nghĩ của bọn họ, đại lục hắn phải là một mảnh đất nằm ngang, như thế nào lại có hình dạng thế này? Như vậy không phải là mọi đồ vật đều rơi hết sao?

“Hô!” Tiếng gió mãnh liệt vang lên, một vật có hai cánh sắt giống chim, trông vô cùng cổ quái xuất hiện. Toàn thân nó cũng là do sắt thép tạo thành, phi thường khổng lồ, tốc độ bay lại rất nhanh, trong nháy mắt đã bay xa, chỉ còn nhìn thấy một điểm đen mà thôi.

Quái vật làm bằng sắt lại có thể bay? Hơn nữa so với kẻ đứng đầu về phi hành thuật trên đại lục lại còn nhanh hơn!

Từ thiên không hạ xuống một tòa thành thị. Cổ Diêu nhìn thấy những vật ngày càng khó tin. Có một đại lâu cao vút tận mây xanh, phải lên tới hơn trăm tầng, giống như một người khổng lồ đứng sừng sững giữa trời.

Tòa tháp cao nhất trên Tập Dịch đại lục e rằng cũng chỉ tới chừng bảy tám tầng. Lầu cao như vậy thật qua sức tưởng tượng. Phải mất bao lâu mới xây xong chứ?

Trong thành đường xá như bàn cờ, không có ngựa xe mà lại có rất nhiều hộp sắt có bốn bánh xe, chạy nhanh hơn ngựa rất nhiều. Ở nhiều chỗ trên đường lại có những thứ chớp chớp ba màu: xanh, vàng, đỏ, một số hộp sắt dừng lại, một số thì đi thẳng hay rẽ, rất có trật tự, không hề lộn xộn. Ven đường có rất nhiều quái nhân ăn mặc kỳ quái. Họ mặc quần áo đặc biệt, trong tay không cầm theo vũ khí mà là mấy cái gói nhỏ, đi lại vội vã, ngẫu nhiên còn có mấy người rút ra một thứ đồ vật vuông vuông, lại đi nói chuyện với nó, cử chỉ thật là kỳ dị.

Cổ Diêu đứng giữa khu phố nhưng không ai để ý tới hắn bởi lẽ hắn chỉ là ý thức vô hình mà thôi. Hoặc cái tòa lầu cao và mọi người ở đây đều là ảo tưởng.

Đi vòng quanh khu phố quan sát, Cổ Diêu lại càng ngày càng gặp nhiều đồ vật mới mẻ. Trong mỗi gian nhà trong thành, hắn bắt gặp cái “ghế salon” trong đại sảnh của La Dịch Mộ Dung. Sao hắn biết? Vì trên đó có văn tự giống như cổ văn tự của Tập Dịch đại lục.

Qua thời gian thật lâu, Cổ Diêu sớm đã nhìn đến hoa cả mắt, lúc này ý thức hắn lại bị khống chế mà bay lên, rời khỏi thành thị kia, bay thẳng lên cao, vượt qua tầng mây. Nhìn lại toàn cảnh cái tinh cầu màu lam kia từ vũ trụ, không ai tưởng tượng được nó lại khổng lồ tới vậy.

Tốc độ của ý thức là nhanh nhất, ánh sáng cũng còn kém xa. Ý thức của Cổ Diêu chuyển hướng khác, không bao lâu một mảnh đại lục lại hiện ra.

Phiến đại lục này rất là bằng phẳng, không phải hình cầu.

Cũng như vừa này, ý thức lại rơi xuống. Phiến đại lục này có chút tương tự với Tập Dịch đại lục, có ma pháp sư, chiến sĩ, kỵ sĩ, cung tiễn thủ. Các nghề nghiệp chiến đấu khác cũng đều có thể gặp, so với Tập Dịch đại lục còn phong phú hơn nhiều. Trong thành có rất nhiều công hội: ma pháp sư công hội, chiến sĩ công hội, thần quan công hội, mạo hiểm giả công hội, lính đánh thuê công hội

Xem ra đây cũng là một thế giới của kiếm và ma pháp.

Chỉ có điều ở đây còn có những người trên đầu có đôi tai thỏ, tướng mạo phi thường tuần mỹ; lại có ít người có đuôi rắn hoặc đuôi động vật khác; có người thì thân mình to lớn, trông qua chẳng khác gì đại tinh tinh; lại có cả người lùn, người có lông vũ, có thể bay lượn trên không. Thậm chí có cả kẻ mình cá đầu người

Tóm lại, không thể đếm nổi là thực sự có bao nhiêu loại người ở đây.

Lại “du lịch” phiên địa lục này một lần, Cổ Diêu vừa cảm thấy mới mẻ lại có chút buồn bực. La Dịch Mộ Dung này muốn mình xem những thứ này là vì sao?

Chính vào lúc này, đại lục biến mất, Cổ Diêu lại trở về giữa hư không. Lần này hắn không gặp phải một thế giới thứ ba nữa mà là một người.

Một người tuổi còn trẻ. Hắn trông không khác gì nhân loại thông thường. Chẳng qua hắn lại không giống thường nhân.

Có thể xuất hiện ở chỗ này thì bất luận là ai cũng đều không phải kẻ tầm thường.

Cổ Diêu thất kinh:

- Cổ Diêu thất kinh

Lúc này hắn chỉ là ý thức thuần túy, thế nên không thể phát ra tiếng nói, cái này chỉ là do ý thức mô phỏng ra mà thôi.

- Ta ư?

Người trẻ tuổi lộ ra một nụ cười khiến người ta không thể nắm bắt được nói :

- Ta tên là La Dịch Mộ Dung.

- La. La Dịch Mộ Dung!!

Cổ Diêu cà lăm. Thanh niên này lại chính là người sáng tạo ra Thiên Ngoại Thiên, người được Ma Thần xưng là Chân Thần sao?

- Ha ha. Người có thể gọi ta là La Dịch. Như vậy nghe thân thiết hơn.

Người thanh niên cười sang sảng. Bộ dáng hắn nhìn sao cũng không giống “quái vật” có thể sáng tạo ra không gian. Nhưng dù vậy Cổ Diêu vẫn trang nghiêm sự tôn kính với hắn.

Người thanh niên tiếp tục nói:

- Ta biết trong lòng ngươi còn rất nhiều nghi vấn. Được rồi. Ta nói đơn giản một chút. Ngươi đã có thể tới đây, chứng minh rằng ta một mầm mống linh hồn có trí tuệ cao đã có thể tới được không gian kia. Quyền trục kia đã thành công tạo ra sinh vật.

Mầm mống linh hồn có trí tuệ cao? Là Quang Minh thần sao? Vậy Ma Thần thì sao?

Tựa hồ có thể nhìn thấu suy nghĩ của Cổ Diêu, người thanh niên tiếp tục giải thích:

- Hai người bọn họ đều là do khối mầm mống linh hồn có trí tuệ cao sinh ra, lại còn thông minh hơn so với tưởng tượng của ta, lại còn phân biệt thành “thiện” và “ác”. Nhưng “thiện” lại chiếm đại bộ phận.

Nó rất chán ghét “ác” nên đã dùng phương pháp nào đó tác “ác” ra. Bộ phận “thiện” chính là Quang Minh thần của các người. Còn bộ phận “ác” là Ma Thần. Hai người đó vốn là một thể.

Quang Minh thần và Ma thần, hai kẻ tử địch vốn lại cùng sanh ra từ một khối mầm mống linh hồn. Cổ Diêu kinh ngạc nói:

- Như vậy tại sao ta lại tới đây, lại có thể gặp người?

Thanh niên khước miệng khẽ nhếch lên:

- Đơn giản là vì ngươi chính là người ta chọn làm Diệt Tự Duy Hộ Giả (1)

(1): Người bảo hộ cho sự cân bằng

Cổ Diêu cau mày:

- Diệt Tự Duy Hộ Giả. Thật sự xin lỗi nhưng ta chưa hiểu ý ngài.

Thanh niên cười:

- Được rồi. Trước tiên ngươi hãy nghe ta kể một chuyện xưa. Có một nơi được gọi là Thần Phong. Nơi đó có những người nắm giữ lực lượng vũ trụ mà các hạ cấp sinh vật không sao giải thích được. Cường giả đó được gọi là thần. Thần vì ích kỷ mà dẫn tới chiến tranh, gây nên một hồi thần chiến hủy thiên diệt địa. Các sinh vật hạ cấp của Thần Phong đại lục bị hủy diệt hoàn toàn. Đến khi sắp lụi bại câu thương, sắp sửa vãn diệt, thần đột nhiên tỉnh ngộ. Họ hối hận vì đã mang lại tai kiếp quá lớn cho các hạ cấp sinh vật nên quyết định trước khi vãn diệt đem linh hồn mình phân hóa, tái tạo lại hạ cấp sinh vật trên Thần Phong đại lục. Nhưng cũng vì thế mà các sinh vật mới không hề tinh khiết nữa. Bọn họ do linh hồn chúng thần hóa thành, cũng tiếp nhận dục vọng và thói tranh cường háo thắng. Loại cạnh tranh này giúp họ phát triển nhanh chóng nhưng lại không có cách nào thoát khỏi chiến tranh. Vì vậy chúng thần trước khi hoàn toàn vãn lạc quyết định hợp lực lưu lại một khối mầm mống lực lượng. Khối mầm mống này sự lựa chọn người thích hợp để khiến hắn trở thành Diệt Tự Duy Hộ Giả cho Thần Phong đại lục. Mà La Địch Mộ Dung lúc tiến vào cấm khu của thần để tìm kiếm lực lượng huyền bí liền bị chúng thần lựa chọn làm Diệt Tự Duy Hộ Giả.

La Địch Mộ Dung nói đến đây bỗng nhiên dừng lại một chút:

- Lúc đầu ta rời khỏi đại lục này của ngươi thì nó vẫn là một nơi không hề có sinh vật, cũng không thích hợp cho sinh vật tồn tại. Ta nghĩ rằng nếu đã đến nơi đây thì nên lưu lại một chút kỷ niệm đi. Vì vậy liền nảy ra ý muốn sáng tạo ra sinh vật. Nhưng do phương pháp sáng tạo sinh vật cũng là từ chúng thần của Thần Phong đại lục nên sinh vật được tạo ra không tránh khỏi mang dục vọng của bản thân. Sinh vật đó cũng có tình cảm và ý thức giống ta, ta đối với họ phải có trách nhiệm. Bởi vậy ta phải tuyển ra một Diệt Tự Duy Hộ Giả, để cho sinh vật trên thế giới này có thể sống yên bình, không dẫm phải vết xe đổ của Thần Phong đại lục. Ta lưu lại một khối mầm mống linh hồn có trí tuệ cao, để nó chậm rãi trưởng thành, cải tạo đại lục này, đồng thời dần dần trở nên cường đại. Khối mầm mống này cường đại tới một trình độ nhất định, căn cứ theo phương pháp sáng tạo loài người ghi trong quyển trục, sẽ trở thành Diệt Tự Duy Hộ Giả của thế giới này. Thật đáng tiếc!!!

La Địch Mộ Dung cười khổ nói:

- Có câu “người tính không bằng trời tính”. Ta cũng không ngờ khối mầm mống nọ lại phân đôi. Bởi vì nguyên nhân đó mà chúng thậm chí quên cả sứ mệnh của mình, chỉ còn nắm giữ lực lượng mà thôi.

La Địch Mộ Dung than thở không thôi. Kể thần thông như vật mà cũng có lúc tính toán sai lầm. Dù sao đi nữa thì trong thời gian dài đằng đẳng, bất cứ chuyện ngoài ý muốn nào cũng có thể phát sinh.

- Cho nên ta phải định ra Diệt Tự Duy Hộ Giả mới. Một người giống ta chán ghét chiến tranh. Nếu đã đi được tới gian phòng này thì người đó chính là người!!!

Cổ Diêu nghe tới đầu óc rối tinh rối mù:

- Cái gì? Ta chưa hiểu?

- Ngươi sẽ hiểu rất nhanh thôi. Đây là một viên mầm mống lực lượng. Hãy nhận lấy đi!

Hai mắt La Địch Mộ Dung đột nhiên mở lớn. Cổ Diêu chỉ cảm thấy trong linh hồn dâng lên một cảm giác ấm áp, cảnh vật trước mắt dần trở nên mơ hồ.

- Đây là sửa chữa cho sai lầm trong kế hoạch đầu tiên của La Địch Mộ Dung, do ta – phân thân của hắn chấp hành. Ngươi có thể tới đây tức là đã phù hợp điều kiện, không có cách nào trốn tránh trách nhiệm đâu. Tiếp nhận sứ mạng đi. Hẹn gặp lại, bằng hữu của ta.

Cổ Diêu gắng gượng hỏi một vấn đề cuối cùng :

- Tại sao người không tự mình giữ gìn sự cân bằng của Tập Địch đại lục? Như vậy trên đời sẽ không có chiến tranh!

- Không thể được. Ta đã nói ta chỉ là phân thân của La Địch Mộ Dung, là một dạng ý thức không thể tự hồi, là một linh hồn không đầy đủ. Sau khi mất đi mầm mống lực lượng, ta sẽ nhanh chóng biến mất. Bản thân ta đã rời đi cách đây mấy vạn năm trước, giờ chẳng rõ đã tới địa phương nào. Hơn nữa chiến tranh cũng không phải là điều hoàn toàn xấu. Có trải qua chiến tranh đổ máu, con người mới càng quý trọng hơn hòa bình, không phải sao?

Lưu lại câu nói đầy thâm ý, hừ không liền tan vỡ, La Địch Mộ Dung cũng biến mất.

Cổ Diêu thấy hoa mắt một cái, đã thấy mình đang ngồi ở đại sảnh. Cảnh vật xung quanh không hề thay đổi, những chuyện vừa xảy ra giống như một giấc mộng vô cùng chân thật.

Ngồi trên ghế sa lông, Cổ Diêu trầm ngâm thật lâu. Cũng không biết trải qua bao lâu mới tiến hành trao đổi tâm linh với Ma Thần :

- Thực không thể ngờ người và Quang Minh thần lại là từ cùng một linh hồn sinh ra.

Ma thần khó hiểu nói:

- Người nói sao? Linh hồn gì?

Cổ Diêu ngạc nhiên nói:

- Chẳng lẽ người vừa rồi không nghe sao?

- Nghe cái gì? Nghe ai?

Cổ Diêu vô cùng kinh ngạc. Hay là vừa rồi chỉ có hắc hắc mới gặp được ý thức của La Địch Mộ Dung?

Suy xét một chút, La Địch Mộ Dung làm như vậy chắc hẳn phải có lý do. Bởi vậy hắc hắc đành tùy tiện nói:

- Ta là nói về cái tinh cầu màu lam kia. Ngôn ngữ ở đó và cổ ngữ của TẬP ĐỊCH ĐẠI LỤC rất giống nhau.

Lam cầu kia hẳn là Ma Thần phải thấy, vì lúc đó hai người vẫn tiến hành trao đổi tâm linh.

- Tinh cầu kia thực là lớn, tên là Thần Phong đại lục. Đó là cổ hương của chúng ta và La Địch Mộ Dung.

Ma Thần thở dài, nhưng sau đó lại nghiêng răng nghiêng lợi nói:

- Ta hiểu rõ ta là do La Địch Mộ Dung sáng tạo ra. Lúc hắc hắc rời TẬP ĐỊCH ĐẠI LỤC, trong lòng tràn ngập nỗi nhớ đối với cổ hương. Trong khi sáng tạo liền không tự giác đem cái loại tình cảm mãnh liệt khảm sâu vào trong linh hồn ta. Khi ta nhìn thấy nơi đó thì cảm thấy vô cùng thân thiết. Ta nghĩ rằng long phượng ở Thiên Ngoại Thiên chắc cũng bị khắc sâu cái loại tư tưởng này. Mấy trăm năm trước khi chúng có năng lực vượt không gian liền hợp lực cùng nhau rời đi, theo chân chủ nhân của chúng. Tên La Địch Mộ Dung đáng chết kia, sao hắc hắc lại đưa vào linh hồn ta một thứ vô vị như vậy chứ!? Thực là ghê tởm!

Ma thần lộ ra bộ dáng rất khổ não, sau khi trao đổi tâm linh cùng Cổ Diêu thì rơi vào trầm mặc, cũng chẳng rõ đang suy nghĩ điều gì.

Cổ Diêu lòng đầy tâm sự. La Địch Mộ Dung khiến hắc hắc bị đả kích quá lớn. Diệt tự duy hộ giả? Cuối cùng là cái thứ gì chứ?

251. Chương 3: Cảnh Giới Mới

Đơn giản là vì nếu thần thú không còn tồn tại, ở Thiên Ngoại Thiên sẽ không còn những nguy hiểm tới tính mạng nữa.

Nhưng ngược lại, theo kế hoạch của Nghịch Thiên Giáo, nếu có thể thành công hàng phục một con rồng hay bắt được một con phượng hoàng, kỳ lân thì có thể nghiền cứu thân thể và lực lượng huyền bí của chúng, đối với công trình sinh hóa sẽ có ích lợi vô cùng lớn.

Bỏ qua những điều đó, mọi người tại Thiên Ngoại Thiên đều tự do hành động, miễn không vi phạm kế hoạch đều ai làm việc nấy.

Trong một trăm cường giả nọ tuyệt đại đa số lựa chọn tu luyện. Dù sao thì nơi đây cũng là nơi vũ giả có nằm mơ cũng không thấy được, nếu phí phạm thì không phải đáng tiếc lắm sao? Nhanh chóng tăng cường lực lượng của bản thân, đối phó với thánh điện lại càng nắm chắc phần thắng.

Có một số người lại dành thời gian để luyện khí. Có lẽ vì các chủng loại nguyên tố ở đây rất phong phú nên ở đây có rất nhiều loại khoáng thạch vô cùng hi hữu hoặc không có trên Tập Địch đại lục, quả là những tài liệu tốt nhất để luyện thần binh lợi khí.

Ở đây có các loại nguyên tố cơ bản tạo thành sinh vật mà Tập Địch Đại Lục không có, khiến cho các nhân viên phụ trách công trình sinh hóa thu thập tới quên ăn quên ngủ. Quả thực là cuồng nhiệt, những “khoa học cuồng nhân”.

Thiên Ngoại Thiên tựa như một cái đại bảo tàng. Ai nấy đều điên cuồng khai phá những đồ vật hữu dụng đối với bản thân.

Thuần Vu Lăng Vũ lưu lại hai chữ “Hi vọng”, đầu tiên có lẽ là vì nơi này có hoàn cảnh tu luyện tuyệt vời. Ngoài ra nơi đây có có những nguyên tố mới. Nếu có thể vận dụng chúng, Linh huyền cửu chuyển không chừng có thể trở thành thập chuyển. Thậm chí công pháp có thể được đại đề thăng, khả năng nắm giữ nguyên tố càng cao, càng có khả năng bồi dưỡng vi khuẩn phong phú hơn. Không nghi ngờ gì nữa, đối với Thuần Vu gia tộc đây quả thật là một tin vui lớn.

Tóm lại không thể biết chính xác được dụng ý của tổ tiên đã qua đời nữa. Chẳng qua Thiên Ngoại Thiên quả thực mang đến ánh bình minh hi vọng.

Mỗi cường giả dù là tu hành, luyện khí hay nghiên cứu, đều đang tận lực khai thác đại bảo tàng Thiên Ngoại Thiên này

Cổ Diêu cũng bắt đầu thử lấy Thiên Ma quyết thu nạp tân nguyên tố. Khiến hắn vừa vui mừng vừa sợ hãi chính là tân nguyên tố hòa cùng với đấu khí thành một thể, không hề có chút hiện tượng bài xích. Hơn nữa nhờ có việc hấp thu tân nguyên tố và hoàn cảnh tu luyện tuyệt vời của Thiên Ngoại Thiên, tu vi của hắn lại đột nhiên tăng mạnh, ngày đi ngàn dặm.

Tại một vùng bình nguyên của Thiên Ngoại Thiên, một người mặc hắc bào đang đứng, đôi mắt nhắm nghiền, không biết đang cảm ứng điều gì.

Một lúc sau, tay trái hắn mở ra, một viên đá nhỏ liền bị hút vào giữa lòng bàn tay. Bàn tay khẽ rung lên, viên đá liền như lưu tinh phóng vọt đi.

Chẳng qua viên đá lại đánh vào khoảng không bởi lẽ người này không dùng nó để công kích mà chỉ dùng để kiểm tra.

Sau khi viên đá bay đi, người nọ cũng sải bước tiến tới.

Động tác của hắn thực sự rất chậm chạp nhưng mỗi bước khi đuổi theo viên đá lại sinh ra cảm giác không gian và thời gian kỳ lạ, khiến người ta như nhìn thấy ảo giác vậy.

Một loại vũ khí hình thù kỳ lạ từ trong hắc bào lộ ra. Thứ đó toàn thân ngăm đen, hình dạng thô tháo trông không khác gì cây cời lò. Chẳng qua nó lại hơi cong một chút, giống côn mà không phải côn, giống đao mà không phải đao.

“Đình!” Thứ vũ khí kỳ lạ đó chuẩn xác đánh vào trên viên đá, thế như lôi đình vạn quân. Điều kỳ quái chính là viên đá nọ lại không vỡ vụn mà nhanh chóng bành trướng, trở thành một tảng đá lớn nặng ngàn cân. Không dừng lại ở đó, nó tiếp tục bành trướng, cuối cùng hóa thành một trái núi đá.

Trái núi đá này rơi xuống, ngay vào một cây cỏ nhỏ. Điều kỳ lạ chính là cây cỏ nhỏ tưởng chừng như gió thổi cũng ngã kia lại có thể đỡ trái núi một cách vững vàng!

Đây không phải là mơ, rõ ràng là chuyện xảy ra thực. Thật đúng là vô cùng quái đản!

Nếu có người hiểu biết ở đây thì có thể nhận ra đây chính là linh vực.

Đúng vậy. Trong lĩnh vực, mọi quy tắc của thế giới này đều bị người sở hữu nó thay đổi, khiến rất nhiều chuyện không tưởng vẫn có thể phát sinh. Người không thể thông qua những gì người nhìn, nghe, hay chạm tới mà phán đoán mọi chuyện. Chỉ có cách thăm dò quy tắc của lĩnh vực mới có thể vạch trần giả tượng, phát hiện ra bản chất.

Trong không gian xuất hiện những ba động không thể thấy, sau đó một tiếng “ầm” vang lên. Ngọn cỏ nọ cuối cùng cũng bị trái núi đè bẹp. Đó là do lĩnh vực đã được giải trừ, quy luật trong không gian này đã trở lại bình thường, cây cỏ nhỏ kia tất nhiên không thể chịu được lực lượng như vậy.

Trái núi to lớn kia cũng không trở lại thành một viên đá nhỏ bởi đây mới chính là hình dạng thật của nó.

“Hò! hò!” Người mặc hắc bào thở hổn hển, làm bay cả khăn che mặt, lộ ra khuôn mặt trẻ trung đầy mồ hôi.

Người này tất nhiên chính là Cổ Diêu.

Dù chỉ trong tích tắc nhưng việc duy trì lĩnh vực hao tổn đầu khí thật quá sức tưởng tượng. Hiện giờ Cổ Diêu chỉ mới bắt đầu bước vào lĩnh vực mà thôi, có lẽ sau khi thuần thục thì lượng đầu khí tiêu hao có thể giảm xuống.

Thiên Ngoại Thiên có ánh sáng nhưng không phải từ nhật nguyệt, bởi vậy rất khó có thể biết được thời gian trôi qua thế nào. Cổ Diêu cũng không biết đã ở chỗ này được bao lâu nhưng hẳn có thể tự mình cảm thấy lĩnh ngộ của mình về lĩnh vực tiến triển cực nhanh.

Phía sau truyền tới một tiếng thở dài. Cổ Diêu che mặt lại, quay đầu quát :

- Ai?

Một vị nữ tử mặc váy đen từ xa bay tới. Nhìn thấy nàng bay, hai chân không chạm đất, tay cũng không dùng đũa như người bình thường, trông có chút quái dị. Hơn nữa sắc mặt nàng cũng trắng tới cực điểm, không có nửa điểm hồng hào khỏe mạnh. Đôi môi lại đỏ thắm khiến dung mạo trông quỷ dị vô cùng. Cả người nàng tỏa ra nét băng lạnh tới thấu xương, hơi thở khiến cho linh hồn người đối diện phải run rẩy.

Nhìn thế nào đi nữa nàng cũng trông giống như một nữ quỷ hoặc một u linh.

Nhìn thấy nàng, Cổ Diêu mừng rỡ kêu lên:

- Thi tỷ?

Người này chính là người có quan hệ vô cùng rối rắm với Cổ Diêu, nữ vong linh pháp, La Thi Mị.

- Đệ lẽ ra không nên tới đây.

La Thi Mị hoàn toàn không có vẻ vui mừng khi gặp mặt, ngược lại vẻ mặt vô cùng lo lắng.

Cổ Diêu lại cao hứng nói:

- Tại sao tỷ lại tới được đây?

- Ta? Được rồi. Đệ đã tới được đây khẳng định đã biết không ít chuyện. Cũng chẳng có gì phải giấu diếm, ta là một thành viên của thần giáo, hơn nữa còn là thành viên cao tầng. Đồng thời ta là một trong những người quản lý công trình nghiên cứu.

Cổ Diêu đã từng nghe nói trong những người tham gia công trình có một vong linh pháp sư, hóa ra người đó chính là La Thi Mị.

- Còn đệ? Những người gia nhập thần giáo đều có mục đích. Vậy mục đích của đệ là gì?

- Mục đích của ta?

Bị hỏi tới vấn đề khó khăn này, Cổ Diêu nhớ lại chuyện hắc mớ hồ gia nhập, đến nay vẫn không nhớ rõ ràng là vì lý do gì. Tất cả chỉ là do bị Ma thân trong thân thể hắc đầu độc mà thôi.

Trước mặt La Thi Mị, Cổ Diêu không muốn nói dối. Hắc nhún nhún vai nói:

- Nói thật là đệ cũng không rõ. Chẳng qua thánh điện khiến người ta chán ghét. Đệ cũng không hề thấy nó thuận mắt.

- Chỉ vì lý do này sao?

La Thi Mị chán nản nói:

- Chỉ là vì thấy không thuận mắt. Ai. Ta phải nói với đệ thế nào mới tốt đây. Vô luận là đệ có nguyên ý hay không, nếu đã bước trên con đường này thì vĩnh viễn sẽ không có cách nào quay đầu lại được. Mọi người đều đem cả tang mạng, danh dự, thậm chí cả gia tộc ra đánh cược. Cả đệ cũng không phải là ngoại lệ. Cho dù đệ có hối hận thì cũng không có cách nào từ bỏ, nếu không những người khác sẽ dùng mọi cách để trừ khử đệ!

- Không nghiêm trọng như vậy chứ?

Cổ Diêu cả kinh, sau đó chợt bật cười:

- Dù thế thì cũng không sao. Đệ vốn là đạo tặc, chẳng có gì phải sợ.

Thi Mị nói:

- Thế còn người yêu của đệ? Đệ có thể không để ý tới nàng sao?

Đoan Mộc Tình?

Nhắc tới Đoan Mộc Tình, Cổ Diêu bỗng nhiên bình tĩnh. Đã rất lâu rồi hắn chưa từng nhớ tới nữ hài tử ôn nhu động lòng người kia.

Nhưng sao lại có thể như thế được chứ? Nàng chính là người trọng yếu nhất trong đời mình. Dường như có một bàn tay vô tình đã xóa mờ tên nàng. Ngay cả những chuyện cũ giữa hai người, mọi chuyện liên quan tới nàng từng chút từng chút một xóa dần trong trí nhớ của hắn.

Ngay cả Đan Đan và một giai đoạn hiểu lầm với Đông Phương Lộ cũng trở nên vô cùng mờ nhạt trong lòng hắn.

Mồ hôi lạnh toát đầy Cổ Diêu. Những người đó đều là những người hắn tuyệt đối không thể quên.

Sự đầu độc của Ma thần lợi hại ở chỗ đó. Nó có thể ăn mòn trái tim, ngay cả tình cảm một người một cách vô hình như vậy. Đáng tiếc Cổ Diêu vẫn đang còn bị gạt, không hề biết rằng đang bị cái linh hồn trong cơ thể mình giở trò quỷ.

- Đúng. Người đứng ra không nên tới chỗ này. Cổ Diêu!

Người nói lời này không phải là Thi Mị. Hai người đồng thời quay về phía âm thanh phát ra, nhìn thấy một người mặc hắc bào đang chậm rãi tiến tới.

Trừ Thuần Vu Tuyên ra, ở Thiên Ngoại Thiên Cổ Diêu chỉ tiếp xúc với La Thi Mị mà thôi. Ngay cả Hạ Hầu Cẩn hắn cũng chưa từng gặp. Vậy mà kẻ mặc hắc bào này lại có thể tìm tới, còn có thể gọi tên hắn, làm sao không khiến hắn giật mình cho được.

- Người là ai?

Hắc bào nhân không nói gì, sau đó hất bỏ mặt nạ, hé lộ rõ khuôn mặt. Đó là một người trung niên, mặt mày trắng trẻo nho nhã.

- Hả! Bá phụ!

Nhìn thấy diện mục thật của người này, Cổ Diêu cảm thấy thật sự khó tin được. Khiến hắn bất ngờ, người chính là phụ thân của Đoan Mộc Tình, quyền gia chủ của Đoan Mộc gia tộc – Đoan Mộc Triệu.

Chẳng lẽ ngay cả Đoan Mộc gia tộc cũng là minh hữu của Nghịch thiên giáo sao?

- Trước lúc rời đi, ta còn cảm thấy trong tổ chức có người có khí tức rất giống ngươi. Ta thật không ngờ rằng đúng là ngươi. Ai!

Đoan Mộc Triệu thở dài:

- Người đứng ra phải ở tại Lan Tư quận thành cùng Tiểu Tình, không nên giao du với những kẻ này!

Cổ Diêu cũng không biết phải giải thích thế nào. Hẳn tất nhiên là không thể nói rằng mấy ngày nay ma xui quỷ khiến thế nào hẳn lại quên mất Đoan Mộc Tình. Nói vậy thật quá hoang đường.

Đoan Mộc Triệu bắt đầu nói:

- Thôi. Sự tình đã đến nước này đã không thể thay đổi được nữa. Không thể thoát thân được, vậy chỉ còn biết hi vọng là chúng ta sẽ thành công.

Cổ Diêu nghi hoặc hỏi:

- Bá phụ. Chẳng lẽ cả Đoan Mộc gia tộc cũng là minh hữu của Nghịch thiên giáo sao?

- Không chỉ có chúng ta mà cả bát đại gia tộc đều tham gia trong đó.

Đoan Mộc Triệu nói:

- Bát đại gia tộc chúng ta đã tồn tại qua ngàn vạn năm, chân tướng lịch sử là do tổ tiên chúng ta tai nghe mắt thấy, truyền lại cho con cháu đời sau, bởi vậy mới không bị thánh điện che dấu. Cũng vì thế mà thánh điện sớm đã coi bát đại gia tộc như cái gai trong mắt, hận không thể mau chóng diệt trừ được.

Nhưng người bát đại cổ tộc chúng ta ra đời, phát triển cho tới ngày nay, toàn bộ đều là bá chủ một phương, có sức ảnh hưởng khổng lồ. Vì thế bọn chúng cũng không dám vọng động. Nhưng những năm gần đây bát đại cổ tộc chúng ta tựa hồ đang xuống dốc, chúng liên tục các loại thủ đoạn âm hiểm, ám sát, chia rẽ, ly gián để làm suy yếu thế lực của chúng ta. Nếu chúng ta còn ngậm bồ hòn làm ngọt thì không chừng một ngày nào đó sẽ lâm vào cảnh diệt vong. Thuần Vu gia tộc chính là tấm gương cho chúng ta vậy.

Đoan Mộc Triệu nói tới đây hừ lạnh:

- Thánh điện muốn cưỡi lên đầu lên cổ chúng ta cũng không có dễ như vậy. Bát đại cổ tộc mỗi hử rằng lạnh, vì tiếp tục tồn tại mà tạo thành liên minh, lại liên thủ cùng thần giáo, thế chống lại Thánh điện đến cùng. Quyết không đội trời chung!

- Đoan Mộc Tình nàng cũng tham gia kế hoạch này sao?

- Không. Kế hoạch này của bát đại gia tộc cũng chỉ một bộ phận tộc nhân trọng yếu mới biết. Những người đến Thiên Ngoại Thiên lại càng là tinh anh trong tinh anh của gia tộc, nhân số không nhiều lắm nhưng đều là những người mạnh nhất. Tiểu Tình còn hơi yếu, mà ta cũng chỉ hy vọng nó có một cuộc sống bình thường, vô lo vô nghĩ. Cho dù gia tộc có xảy ra biến cố trọng đại, người cũng có thể chiếu cố cho nó, như vậy ta cũng yên tâm. Ai ngờ....

Đoan Mộc Triệu thở dài:

- Thôi. Nói nhiều vô ích. Nếu đã không thể đặt mình bên ngoài thì chỉ còn cách cầu khẩn, cầu cho kế hoạch của chúng ta có thể thành công. Người tiến bộ rất nhanh, một chân đã bước vào cảnh giới linh vực. Nhưng như vậy còn chưa đủ, bởi chúng ta phải đối mặt chính là toàn bộ các thế lực cực mạnh của địa lục! Cho nên phải cố gắng nữa lên, càng mạnh càng tốt, như vậy người mới có được càng nhiều hi vọng sinh tồn!

Sau khi lưu lại những lời này, Đoan Mộc Triệu liền rời khỏi, chỉ để lại Cổ Diêu đang trầm tư.

Lần này hành trình tới Thiên Ngoại Thiên thức sự có điểm liêu lĩnh. Vạn nhất mình gặp bất hạnh thì sao? Như vậy Đoan Mộc Tình biết phải làm thế nào?

Cổ Diêu nắm chặt bàn tay. Đúng vậy. Hẳn cần phải mạnh mẽ hơn nữa! Phải đủ sức bảo vệ chính mình mới có thể chiếu cố tốt cho người mình yêu.

252. Chương 4: Thần Thệ - Lời Thề Của Thần

Bởi vì hấn sợ lại một lần nữa quên Đoan Mộc Tình, sợ hình ảnh Đoan Mộc Tình cùng tình cảm giữa hai người trong tim hấn bị một cánh tay vô hình mà xóa đi.

Chỉ cần nhìn lại chữ khắc trên cánh tay trái, hắn sẽ tùy thời nhớ lại.

Sau đó, việc duy nhất Cổ Diêu làm chính là tu luyện, không ngừng tu luyện.

Trong thời gian gần đây hắn đã gặp rất nhiều cường giả. Có lẽ biết rằng sau khi tới Thiên Ngoại Thiên sẽ đến trận tử chiến sau cùng nên rất nhiều người cũng không còn dẫu đầu lòi đuôi, để lộ ra thân phận thực sự của mình.

Đường đường là siêu cấp cường giả như bát đại gia tộc mà phải giống như đạo tặc suốt ngày che che dấu dấu, bọn họ cũng thật sự không quen, hơn nữa thường xuyên cùng nhau luận bàn trao đổi, căn cứ lực lượng cùng tính chất, phán đoán đối phương là ai cũng không phải là chuyện khó, nên giấu diếm cũng không còn ý nghĩa.

Sau đó Cổ Diêu phát hiện rất nhiều cái tên kinh tâm động phách, cường giả đứng đầu bát đại gia tộc đều ở đây, còn có rất nhiều các cường giả đứng tại đỉnh cấp bậc của các chức nghiệp, như chiến sĩ: cấp bậc cao nhất - chiến thần, cung tiễn thủ cấp bậc cao nhất - thánh xạ thủ, đại ma đạo sư, Ninja, triệu hoán sư. Tùy tiện một cái tên, đều là trên Tịch địa đại lục chỉ cần đạp một cước, đều làm rung động cả đại lục.

Thật sự là khó có thể tưởng tượng, nghịch thiên giáo lại có thể tập trung rất nhiều tuyệt thế cao thủ!

Có thể cùng tuyệt thế cao thủ so chiêu, Cổ Diêu tiến bộ tự nhiên cũng nhanh hơn, nhưng là liên tiếp mấy ngày nay, tâm tình hắn có vẻ thấp thỏm không yên.

Đạt đến cảnh giới của cường giả - lĩnh vực, tâm cảnh có khi so với đồ mồ hôi luyện tập còn trọng yếu hơn, không thể bảo trì tâm tính được bình tĩnh, tiến bộ cũng có hạn. Bởi vậy Cổ Diêu cho rằng trước tiên nên cởi bỏ được khúc mắc, thì mới có thể chuyên chú tu luyện.

Vấn đề làm hắn không yên chính là: khi nào mới có thể rời khỏi thiên ngoại thiên, lại có thể gặp lại được Đoan Mộc Tình.

Phải tìm được một cái đáp án chính xác. Vô luận là thời gian dài hay ngắn, thì ít nhất trong lòng hắn cũng hiểu rõ, không cần phải suy nghĩ thêm nhiều.

Ngay khi hắn chuẩn bị đi tìm Thuần Vu Tuyên thì nàng lại đến tìm hắn trước. Hắn đưa vấn đề này ra hỏi nàng.

Thuần Vu Tuyên nghe xong lời hắn hỏi, thì mỉm cười:

- Rời khỏi thiên ngoại thiên? Ta nghĩ tạm thời là không có khả năng. Chúng ta cũng không có năng lực đó?

- Không có khả năng rời đi?

Cổ Diêu nhíu mày nói:

- Đây là ý tứ gì?

- Vấn đề này thì giao cho bà bà giải thích đi, bà bà là chuyên gia trong vấn đề này.

Thuần Vu Tuyên chỉ vào bên cạnh lão bà bà nói.

Lão bà bà, cũng là không gian đại ma đạo sư bình tĩnh nói:

- Mở thông đạo từ thiên ngoại thiên trở lại Tịch địa đại lục, so với mở thông đạo từ Tịch địa đại lục đến thiên ngoại thiên, càng khó khăn và phức tạp hơn rất nhiều. Ta có thể ví dụ, nếu Tịch địa đại lục là một cái cái ao, thì thiên ngoại thiên chính là một cái bọt khí vô cùng cứng cáp nằm sâu trong cái ao đó, áp suất của nước không lúc nào là không áp lực lên cái bọt khí đó, nếu muốn tiến vào bọt khí, áp suất nước sẽ hỗ trợ người một ít. Nhưng ngược lại, nếu muốn từ cái bọt khí đó trở lại cái ao, thì áp suất nước liền trở thành lực cản! Theo góc độ của không gian học, cái này gọi là áp lực không gian.

- Ta mặc kệ cái gì áp lực không gian, ta cũng không hề hứng thú đối với mấy cái này thuật ngữ này.

Cổ Diêu âm trầm nghiêm mặt:

- Ta chỉ cần biết, làm thế nào mới có thể đi ra khỏi cái bọt khí đáng chết này!

- Đương nhiên, cơ hội tất nhiên là có.

Lão bà bà vẫn giữ vẻ mặt bình tĩnh như trước:

- Bọt khí này cùng bọt khí bình thường có sự bất đồng, nó không bay thẳng lên, mà đại bộ phận thời gian cũng chỉ là bất động. Chẳng qua, cũng có chút thời điểm đặc biệt di động, có điều khoảng thời gian này tương đối ngắn và hiếm thấy. Trong thời gian này, áp lực không gian sẽ yếu đi. Long phượng thần thú mấy lần đi đến được Tạp dịch đại lục, chính là bởi vì áp lực không gian yếu đi, nhờ vậy chúng nó có thể ứng phó được.

Cổ Diêu yên tâm hỏi:

- Cái đoạn thời gian đó, gần nhất là sẽ phát sinh khi nào?

- Căn cứ thăm dò của ta về quy luật của thiên ngoại thiên, nếu như các dự đoán khác biệt đều không phải quá lớn mà nói, thì hẳn là vào 230 năm nữa.

- 230 năm!?

Cổ Diêu thiếu chút nữa là nhảy dựng lên mà chửi đổng:

- Người là đang nói đùa.

Lão bà bà lạnh nhạt nói:

- Ta không có nói đùa, đây là sự thật.

Kỳ thật Cổ Diêu biết lão bà bà không phải là nói đùa, không gian pháp sư luôn luôn là những gia hỏa không thích đùa giỡn, hẳn chính là không thể chấp nhận được chuyện này là thật, khóc không ra nước mắt mà rống lên:

- Mja, đều là vô nghĩa, 230 năm, xương cốt của lão tử có lẽ cũng đã hóa thành bụi,***, các người tưởng lão tử đến cái địa phương quỷ quái này để dưỡng lão à?

- Đừng nóng giận.

Thuần Vu Tuyên ngắt lời nói:

- Chỉ cần có đủ lực lượng, chúng ta không nhất định phải chờ tới lúc áp lực không gian yếu đi mới rời khỏi.

- Đủ lực lượng, người nói thật dễ nghe

Cổ Diêu cười lạnh nói:

- Chính là thần thú, cũng phải chờ đợi đến thời gian đó, mới có thể đến được Tạp dịch đại lục, mà chúng ta thì sinh mệnh là thập phần hữu hạn, cho dù tu luyện hết cả đời có thể so bì được với thần thú sao?

- Nga, tuy khả năng không lớn, nhưng có điều là người đã xem nhẹ một việc, thần thú thì chúng chỉ có thể làm một mình, mà chúng ta, lại có thể thông qua lực mang tinh trần pháp có thể tề tâm hiệp lực mở ra thông đạo. Cho nên, tại thiên ngoại thiên, mọi người tu luyện đến một trình độ nhất định, hơn nữa công trình sinh hóa ngày càng phát triển nhanh, ít thì mấy năm, nhiều thì 20 năm, là chúng ta có thể đi rồi.

Cổ Diêu nhẹ nhàng thở ra:

- Hoàn hảo."

Chẳng qua chỉ ít cũng phải vài, thậm chí hơn hai mươi năm sau mới có thể nhìn thấy Đoan Mộc Tình, hẳn không khỏi cũng có chút phiền não.

Hoa nữ có thì, một mỹ nữ đang trong thời điểm đẹp nhất của tuổi thanh xuân, lại phải hy sinh cái nhân sinh cùng tuổi thanh xuân quý giá mà chờ đợi tình nhân, cũng không tránh khỏi quá đổi tàn nhẫn.

Thuần Vu Tuyên lại nói:

- Nếu chúng ta có thể lại làm một chuyện, nói không chừng còn có thể rút ngắn kì hạn lại không ít.

Cổ Diêu vội hỏi:

- Là chuyện gì?

Thuần Vu Tuyền trong mắt hiện lên một tia thần bí:

- Trước hết, người tốt nhất nên gặp một người.

Hắn vừa dứt lời, một người liền vô thanh vô tức xuất hiện tại hiện trường, ngay cả Cổ Diêu, cũng chưa phát giác được hắn làm thế nào tiếp cận.

Đây là một trung niên nhân bình thường, gương mặt phúc hậu bình phàm, thực dễ làm cho người ta mau quên (không có gì đáng chú ý), tại đại lục có thể dễ dàng liếc mắt là thấy được loại người này, cũng không có cảm giác áp bách của cường giả.

Thế nhưng, Cổ Diêu với linh mẫn cảm ứng của đỉnh cấp đạo tặc, cũng không thể cảm ứng được hành động của người nọ, từ điểm đó, hắn tự cũng không phải là kẻ đầu đường xó chợ. Một người bình thường, cũng sẽ không đi đến thiên ngoại thiên làm gì.

Trung niên nhân lập tức đi đến trước mặt Cổ Diêu, mỉm cười nói:

- Người trẻ tuổi, chúng ta lại gặp nhau.

- Gặp lại, chúng ta đã từng gặp qua sao chứ?" Cổ Diêu vẻ mặt nghi hoặc, vô luận nghĩ như thế nào, hắn đều không thể tìm tòi trong đầu ra được ký ức về người này.

-Ha hả, đương nhiên, nếu như người nói vậy, tức là người không nhận ra ta?

Trung niên nhân nhãn thần đột nhiên thay đổi, giống như hải dương sâu thẳm, bởi vì nhãn thần cải biến mà biến thành một người không tầm thường, cơ trí, thông tuệ, tựa hồ không gì không biết.

Loại nhãn thần này, Cổ Diêu chỉ có thấy tại một người mà hắn đã từng gặp qua, hắn thốt ra:

-Vạn sự thông! Người là vạn sự thông!

Vạn sự thông hay là người mà trên đời bất luận cái sự tình gì cũng biết, lúc trước Cổ Diêu vì tìm kiếm Hàn Đan tại Ma giới, liền đến tìm hắn, hai người đã từng gặp mặt.

- A a, người rất cục nhớ tới .

Trung niên nhân cười nói:

- Trừ lần đó ra, chúng ta còn gặp mặt ở một địa phương khác.

Nói tới đây, hắn nhãn thần lại một lần địa thay đổi, mang đến một cảm giác càng quen thuộc hơn.

Cổ Diêu lại hút một ngụm lương khí:

- Lặc tư! (Luss)

Chính là lão nhân quét rác tại đồ thư quán, cùng Cổ Diêu còn có quá một đoạn giao tình. Chẳng qua, sau khi Cổ Diêu tốt nghiệp không lâu, hắn tự đã mất. (tế lâu mà chết)

Một người đã chết, thế nhưng lại xuất hiện trên đời lần thứ 2, điều này thật quá li kỳ. Hơn nữa, Cổ Diêu có thể khẳng định, người trước mắt này chính là Luss, hoặc là nói, con người đang tồn tại trong thân thể kia, khẳng định là Luss, nhãn thần của một người sẽ không thể gạt được người khác!

Người chết sống lại, Lặc Tư cùng vạn sự thông là cùng một người, không phải, bọn họ cùng với người trước mắt này hoàn toàn không giống, tiêu điều môn có biện pháp có thể phá được người đang sử dụng thuật dịch dung, nhưng trung niên nhân này tuyệt không phải dịch dung. Lặc Tư cùng vạn sự thông đều là lão giả đã rất già, không có sai, bọn họ như thế nào có thể phản lão hoàn đồng. Hơn nữa, cốt cách của ba người, hình dáng (khung xương) căn bản là không giống nhau.

Cả ba không có khả năng là cùng thân thể, không thể đều là cùng một người được, đại não Cổ Diêu như muốn nổ tung. Chẳng lẽ tại thiên ngoại thiên, mọi chuyện kỳ quái đều có khả năng phát sinh sao?

- Cổ Diêu đồng học,

Trung niên nhân lấy khẩu khí ôn hòa của Lạc Tư nói:

- Trừ vạn sự thông và Lạc Tư, ta còn có rất nhiều thân phận: thợ may, thợ mỏ, võ sĩ, ma pháp sư, chà, thật sự là nhiều lắm, ta hầu như là gần quên đi hết, nhưng có một cái thân phận, ta vĩnh viễn sẽ không quên, ta, đã từng là đế quân của La áo đế quốc!

Đế quân của La áo đế quốc!?

Cổ Diêu quả thực liền muốn chửi hần là kẻ điên, bằng không lời hần nói cũng làm mình nổi điên, miễn cưỡng đè nén ý nghĩ gần như muốn bùng phát của mình xuống:

- Hả, người thậm chí có thể nói, người chính là quang minh thần!

- Đúng vậy, cũng có thể nói như vậy, bởi vì, ta vốn chính là một bộ phận của linh hồn quang minh thần - thần thức.

Trung niên nhân chăm chú nói:

- Nếu người có hứng thú, có thể nghe ta nói một cái cổ sự, chuyện xưa của thần, nghe xong có lẽ người sẽ tin.

- Được rồi, ta rất thích ý.

Cổ Diêu cười khổ nói, gần đây hần nghe chuyện xưa tựa hồ đặc biệt nhiều, cũng không để ý nghe thêm một cái.

Huống hồ, chuyện xưa của thần, hần quả thật là thực cảm thấy hứng thú.

- Cái cổ sự này, có thể kể từ khi chủng tộc đại chiến.

Trung niên nhân chậm rãi kể:

- Trong chủng tộc đại chiến, thần vốn mạnh mẽ cường chế bóp méo không gian, trục xuất Ma tộc đến thất lạc đại lục, mà hần cũng do thần lực tổn hao quá nặng, mà không thể không tiến vào ngủ say. Tại trước khi thần ngủ say, chủng tộc đại chiến vừa kết thúc, trên đời là một mảnh hỗn loạn, nhân loại cùng Ma tộc trong lúc đó không gian thiên sang bách khổng, xuất hiện rất nhiều lỗ hổng, và Ma tộc có khả năng một lần nữa ngóc đầu trở lại, những điều này, đều cần phải có người đứng ra xử lý. Chính là lo lắng tới điểm ấy, thần quyết định tách và đem thần cách chuyển đến trên người một phạm nhân. Người đó chính là giáo hoàng – chủ nhân của thánh điện, là người phát ngôn của thần. Khi đó giáo hoàng là một người hoàn toàn trung thành, thần đối hần phi thường tín nhiệm, nhưng mà ——

Đến đây ngữ khí của trung niên nhân chuyển biến 180 độ:

- Khi đó giáo hoàng lấy được thần cách, tất cả đều thay đổi, dã tâm của hần cấp tốc bành trướng, vọng tưởng có thể thay thế được vị trí của thần. Cho dù là mọi việc sau chủng tộc đại chiến đều đã giải quyết, nhưng hần vẫn như cũ không muốn dùng lực lượng thần cách giúp cho Thần tỉnh lại, mà ngược lại, còn thông qua phương pháp đặc thù mà phong ấn linh hồn của Thần, như vậy lực lượng của thần vô pháp tự nhiên khôi phục, kinh lịch qua hàng vạn hàng nghìn năm, Thần vẫn ngủ say như trước.

Cổ sự của thần trong lời nói của trung niên nhân tựa như rất bình thản, nhưng có bốn sự cướp lấy thần cách chính là hành động nghịch thiên, Cổ Diêu nghe được thì kinh tâm động phách, điều này cùng với phán đoán của Ma thần thật ra cũng tương xứng, đối với trung niên nhân lại tin thêm vài phần, chẳng qua trong lòng hần còn có không ít nghi vấn:

- Thần vì cái gì không đem thần cách giao trên người người, còn nữa, một khi đã người nói là thần đã bị phong ấn, như vậy còn người thì sao? Người không phải nói, người chính là một bộ phận của thần hồn sao?

- Đầu tiên, ta không phải là linh hồn hoàn chỉnh, do đó vô pháp tiếp thu thần cách, đây là quy tắc. Ngoài ra, từ trước lúc thần ngủ say, hần liền dùng một ít thần lực tàn dư còn lại đem chúng ta chia lìa ra, chính là vì dự phòng giáo hoàng. Sau khi phát hiện được ý đồ của giáo hoàng, chúng ta cũng đã tiến hành một hồi chiến đấu, đáng tiếc là, ngay lúc đó giáo hoàng đã sơ bộ nắm giữ được lực lượng thần cách, chúng ta đều không phải là đối thủ của hần, lấy thân thể hủy diệt mà kết thúc. Cũng may là thần thức sẽ không bị hủy diệt, sau khi thân thể hủy diệt thì chúng ta bị mất đi ký ức, bắt đầu luân hồi tại nhân thế, muốn

hoán tính thần thức thì cần một lực lượng khổng lồ, trừ phi chúng ta luân hồi đến một người phạm nhân, mà người đó vừa vận lớn lên là tuyệt thế cường giả, thần thức mới có thể khôi phục, mới có thể nhớ lại sứ mệnh, chúng ta gọi là ‘ thức tỉnh ’”

Trải qua vạn năm dài đằng đặc, ta tổng cộng ‘ thức tỉnh ’ sáu lần, dù sao để có thể trở thành tuyệt thế cường giả thì tỷ lệ quá thấp, mỗi lần thức tỉnh, ta đều có thể một lần nữa thu được ký ức kiếp trước, kinh nghiệm tích lũy được qua năm lần thức tỉnh, ta rốt cục ý thức được, trong thân thể nhân loại cho dù là cường thịnh trở lại, cũng vô pháp đối với giáo hoàng tạo thành uy hiếp, hống chi thủ hạ của hắn còn có rất nhiều thánh điện kỳ sĩ cường đại. Vì vậy, ba nghìn năm trước là lần thứ sáu ‘ thức tỉnh ’, cũng là lần thức tỉnh cuối cùng, ta thay đổi ý tưởng của mình, quyết định thành lập hoàng quyền, cùng thần quyền tiến hành đối kháng. Cũng rất may mắn, lần đó ta luân hồi đến thân thể của một nam hài, một nam hài kỳ tài ngút trời, lúc hai mươi tuổi đã đạt đến cấp bậc cao nhất của chiến sĩ - chiến thần, có lẽ là vị chiến thần trẻ tuổi nhất trong lịch sử. Vì vậy ta lại một lần nữa thức tỉnh, cũng là bắt đầu thực hiện kế hoạch sau năm lần thức tỉnh! Gặp thời loạn thế, khói lửa nổi lên bốn phía, quần hùng cùng tồn tại, ta cũng gia nhập chiến tranh, nắm được kỳ ngộ ta đứng lên thành lập thế lực của chính mình, thế lực này kinh qua chiếm đoạt cùng kết hợp, càng ngày càng phát triển lớn mạnh. Kết quả thì người cũng đã biết, thế lực của ta cuối cùng cũng thống nhất thiên hạ, mà ta, cũng trở thành khai quốc đế quân của La áo đế quốc!

Trung niên nhân dừng một chút, tiếp tục nói:

- Khi đó, ta là anh hùng của nhân loại, bách tính toàn bộ đều cho rằng ta là một quân chủ tài đức sáng suốt, trị quốc an dân, làm cho mọi người lại có một cuộc sống an bình, danh vọng của ta như là mặt trời ban trưa. Đến lúc đó ta nghĩ lấy hoàng quyền làm tiền vốn, bắt đầu chuẩn bị khai triển bước tiếp theo.

Khi bắt đầu hành động, thì thánh điện lại ra tay trước. Khi đó, giáo hoàng hắn là còn không biết có tồn tại thần thức, nhưng là bọn hắn cảm thấy được việc thống nhất La áo đế quốc, cùng với danh vọng như mặt trời giữa trưa của ta sẽ đối với quyền uy của thánh điện tạo thành uy hiếp. Vì vậy, bọn họ lấy cớ làm lễ rửa tội cho khai quốc đế quân, dùng ba người thánh tế ti hợp lực hạ trớ chú vào ta, lại là trớ chú nặng nhất, cũng vì thế mà ba thánh tế ti thậm chí mất mạng. Cũng trách ta rất không cẩn thận, khi phát hiện thì đã muộn, cho dù lúc đó ta đã là đệ nhất cường giả trên toàn bộ đại lục, cũng không tránh khỏi thân thể bị hoại tử, càng đáng sợ hơn chính là vô pháp chữa trị, cũng là quái bệnh trong truyền thuyết.

Cho dù thần thức sẽ không diệt vong, nhưng thân thể một khi chết, thì ta lại tiến vào luân hồi. Đã trải qua biết bao nhiêu thời gian, mới có thể thức tỉnh, lại có thể có được một cơ hội tốt như vậy, ta thật thực sự không cam lòng. Lúc này, sự xuất hiện của một người, đã cứu lại ta.

Ai lại có tài năng dưới uy hiếp của thánh điện mà cứu người? Hơn nữa, căn cứ theo lịch sử, đế quân của La áo đế quốc đích đúng là do quái bệnh không lâu mà chết.

- Người này là một vị hồn sư.

- Hồn sư.

Cổ Diêu thật ra không quá xa lạ, đây là một chức nghiệp tương đối hiếm thấy trên Tạp dịch đại lục, thu ma thú chi hồn luyện chế thành hồn thú cho mình dùng, Cổ Diêu lần đầu thực tập nhiệm vụ cũng do chính đạo sư Áo Bồ Lý (Aubrey) dẫn dắt, chính là một vị hồn sư.

Trung niên nhân tiếp tục nói:

- Hơn nữa, hắn cũng là đồng bạn tốt nhất của ta, cũng là một thiên tài không phân cao thấp so với ta! Giang sơn của ta, chỉ ít một nửa là do có hắn trợ giúp oánh hạ được! Lúc đó, ta bị trớ chú mà hôn mê bất tỉnh, nhưng vẫn còn tồn tại ý thức, chỉ là không thể trợn mắt, không thể nói chuyện, không thể làm bất cứ chuyện gì, chỉ có thể nằm ở trên giường, cảm thụ được thân thể càng ngày càng hoại tử. Đồng bạn tốt nhất của ta, sau khi giúp ta thống nhất đại lục liền tiến hành tiềm tu, một lần bế quan là tận mười năm. Khi hắn xuất quan, biết được ta bị quái bệnh, lập tức liền chạy đến, khi đó năng lực hồn sư của hắn đã rất cường đại, thậm chí có thể trực tiếp cùng ta dùng linh hồn tiến hành trao đổi, nói chuyện. Vì vậy ta đem cái bí mật kinh thiên quỷ thần mà chưa bao giờ tiết lộ với ai nói cho hắn biết. Khi hắn biết được tất cả, dứt khoát làm một việc —— linh hồn trao đổi, tiến hành trao đổi linh hồn giữa 2 thân thể, linh hồn ta tiến nhập vào thân thể hắn, mà hắn tiếp nhận thân thể của ta cùng quái bệnh, chết thế thay cho ta!

Trung niên nhân nói đến đây thì mắt ứa lệ, có thể thấy được hân đối với người đã xả thân cứu giúp có cảm tình rất thâm hậu.

- Đồng bạn của ta, có lẽ là một hồn sư mạnh nhất trong lịch sử đại lục, hân cùng ta trao đổi linh hồn thành công, ta còn có được ký ức của hân, tất cả đều tồn tại trong linh hồn của ta, nhờ vậy, ta có được tất cả thành quả tu luyện hồn sư của hân, trong đó có một loại bí thuật gọi là chuyển sinh thuật, nếu như thân thể hồn sư trở nên già cỗi mà chết đi, thì có khả năng chuyển sang một thân thể khỏe mạnh khác mà tiếp tục sống. Tuy rằng linh hồn nhân loại cũng sẽ đến suy vong, thế nhưng thời điểm suy vong kỳ so với thân thể thì đúng là dài hơn không ít. Một điều ngoài ý muốn là, hân chỉ ít có thể thông qua thuật chuyển sinh mà sống hơn 500 năm, thế nhưng, hân chấp nhận hi sinh để thành toàn cho ta. Dựa vào chuyển sinh thuật cùng với linh hồn không thể bị hủy diệt, linh hồn ta có thể chuyển sang nhiều thân thể khác nhau, nhờ đó ta sẽ không quên sứ mạng của mình, cũng như không cần phải tiếp tục chờ đợi năm dài tháng rộng để có thể “thức tỉnh”, nhờ vậy mà ta có thể chuẩn bị thật tốt cho kế hoạch phản thánh điện! Bởi chính ta đã trải qua hàng hà tiền kiếp nên biết được rất nhiều người, cũng như rất nhiều sự tình mà nhờ đó mà ta có được thân phận vạn sự thông, với thân phận này cũng giúp được ta rất nhiều.

Cổ Diêu nhin không được hỏi:

- Người nói đến người đó, đến tột cùng là ai?

- Tên của hân là Thuần Vu, chính là một vị tiền bối của gia tộc Thuần Vu, lúc bấy giờ cũng chính là gia chủ của Thuần Vu gia tộc, ta tiếp nhận ký ức của hân, biết hân rất yêu thương và trung tâm sâu sắc với gia tộc của mình, cùng vì thành toàn cho ta mà chấp nhận hy sinh. Vì vậy, ta cũng vì hân mà tiếp tục duy trì hậu duệ và phát triển gia tộc, và cũng coi là Thuần Vu gia tộc là gia tộc chính thống, ta chính là Thuần Vu, lấy danh nghĩa để quân ban thưởng cho gia tộc Thuần Vu là hoàng tộc!

Ngay cả Thuần Vu Tuyền lúc này cũng nghiêm trang, tỏ vẻ kính trọng đối với tiền bối gia tộc mình.

- Sau La áo đế quốc bị diệt, thánh điện không cho phép lại xuất hiện hoàng quyền, ta nếm trải hai nghìn năm, con đường này thủy chung cũng không thể thực hiện được. Vì vậy tại mấy trăm năm trước ta liền thành lập nghịch thiên giáo, mong muốn thông qua tuyên truyền giáo lý mà làm suy yếu thần cách, đáng tiếc phương pháp này cũng không được thể nhân tán thành, như vậy ta bỏ qua tư cách giáo chủ, mà bên ngoài xe chỉ luân kim, tìm kiếm những chiến hữu cùng chí hướng mà hợp tác, mà biết được đồng bạn tốt nhất cũng cùng đối kháng với thánh điện chính là bảy đại gia tộc. Sự tình từ nay về sau, thì người cũng đã biết.

Cổ Diêu trầm mặc một hồi, làm như nhớ tới cái gì:

- Nhắc tới thần thức, thì người nói là ‘ chúng ta’, trừ người ra, còn có những cái thần thức khác?

- Đúng vậy, tổng cộng có năm vị thần thức, trừ ta ra, ta còn biết được, còn có một vị đã ‘ thức tỉnh’.

- Ai?

Thuần Vu nói:

- Cổ Diêu, người cũng biết được người này, hơn nữa quan hệ cũng không tệ. Hân có một cái xưng hiệu, gọi nhân yêu (gay).

- Clark , không phải chứ?

Cổ Diêu hoảng sợ nói. Chính là quái vật bất nam bất nữ, cha của La Thi Mị, lại là một trong những thần thức, cái này thật cũng quá khó tin!!!

-Tất nhiên, trong các thần thức có một mối liên hệ đặc biệt, khi ta trên đại lục lần đầu tiên nhìn thấy hân, thì đã nhận ra được . Tại mỗi thời điểm thức tỉnh, mỗi vị thần thức đều chỉ có một mục tiêu duy nhất, đó chính là giết chết giáo hoàng, vì thế có thể không tiếc bất cứ giá nào, hi sinh bất luận kẻ nào. Clark cũng không có ngoại lệ, vì vậy lúc hân thức tỉnh, là lúc phát hiện ra bên người có một phương pháp rất tốt để có thể tiếp cận được với giáo hoàng— chính là thê tử của hân, một vị vong linh pháp sư được thánh điện xuất ra toàn lực mà đuổi bắt. Do vậy chính tay hân giết chết thê tử, dâng lên thánh điện làm phần thưởng, thành công gia nhập thánh điện, đáng tiếc sau đó hân lại phát hiện giáo hoàng trở nên thực sự quá mạnh

mẽ, căn bản là không thể giết được, ngược lại hắn đoạt được một ít bí mật, đó chính là việc Ma thần điện, bởi vậy mà bị thánh điện coi là kẻ phản bội. Tiếc nuối nhất chính là, qua quá trình luân hồi quá nhiều lần Clark đã bắt đầu bị đồng hóa về tư tưởng, ngoại trừ mục tiêu chính, cảm tình nhân loại cũng đã chiếm một bộ phận lớn trong lòng của hắn, do đó mà tạo nên một đại bi kịch. Sau khi giết chết thê tử, kỳ thực hắn phi thường thống khổ, vẫn tại sâu trong tiềm thức cực lực thống khổ mà giãy dụa. Sứ mệnh cùng tình cảm kích phát mâu thuẫn làm cho hắn trở thành một người có nhân cách phân liệt, do vậy, trong mắt người khác, hắn trở thành một người không bình thường. Nhưng mà, hắn cũng không có cách nào nói ra nỗi khổ của mình cho bất luận kẻ nào, kể cả nữ nhi của hắn.

Thuần Vu nói tới đây, nắm chặt tay mà thở dài không thôi.

Mà Cổ Diêu cũng không biết nên đánh giá Clark như thế nào, cái tên nhân yêu này hóa ra là như vậy, người khác đều cho rằng hắn biến thái, nhưng nếu biết nguyên do, thì có thể cảm thông được.

Trách thì trách nhưng hắn vẫn là một trong những thần thức.

- Cuối cùng có một vấn đề, người nói cho ta những điều này, là có ý gì?

Thuần Vu chậm rãi nói:

-Ta chỉ muốn cho người biết, để có thể làm Thần một lần nữa trở lại, bất luận là hy sinh cái gì, thì đều không thể trách khỏi.

Lời nói của hắn lời làm Cổ Diêu đột nhiên cảm thấy không ổn, cùng lúc đó Thuần Vu xuất thủ, hắn song chưởng phách lên, một cái quang mạc hình tròn liền bao phủ lên người Cổ Diêu.

Ý tứ của Thuần Vu là bất luận là hi sinh cái gì, cũng đều không tránh không khỏi, bao gồm cả Cổ Diêu. Hắn lãng phí tinh lực nói nhiều như vậy, cũng chỉ là không muốn cho Cổ Diêu bị chết mà không minh bạch.

Nhưng Cổ Diêu cũng không nguyện trở thành người hy sinh, hắn còn muốn gặp lại Đoan Mộc Tình, không thể táng thân nơi đây.

Nổi giận gầm lên một tiếng, Khốn long đánh lên quang mạc, nhưng quang mạc cũng không bị đánh tan.

Thuần Vu nhàn nhạt nói:

- Vô dụng thôi, đây chính là lĩnh vực của ta – hồn thương.

Đúng lúc này, quang mạc bành trướng đạt tới một trạng, đem tất cả mọi người đẩy ra ngoài.

- Hảo tiểu tử, chỉ trong thời gian ngắn, dĩ nhiên cũng đã luyện thành lĩnh vực, chính xác đã đạt đến trình độ của cường giả rồi, ta đã quá coi thường ngươi, đáng tiếc, như thế vẫn còn chưa đủ!

Thuần Vu vươn song chưởng, đặt trên quang mạc, phiến quang mạc như quả bóng xì hơi cấp tốc thu nhỏ lại, sau cùng dung nhập vào trong thân thể Cổ Diêu.

Trước mặt lão gia hỏa đã sống mấy ngàn năm, Cổ Diêu thủy chung vẫn còn quá non nớt.

Quang mạc biến mất, Cổ Diêu đứng yên tại chỗ, hai mắt đại ra, tan rã, u ám, như một con rối không có linh hồn.

Cứ như vậy trải qua đại khái nửa phần chung, nhân thần đại ra của hắn dần dần sáng lại, cũng đã trở nên sắc bén hơn, uy mãnh, còn có một cổ khí phách bề ngỗ thiên hạ. Cũng là một thân thể, nhưng cái thân thể này dĩ nhiên không phải là của người trước kia.

Một thanh âm hùng hồn trong miệng hắn phát ra:

- Người hầu của Quang minh thân, tại sao phải trợ giúp ta?

Thuần Vu nói:

- Bởi vì ta cần sự trợ giúp của ngươi, Ma thần điện hạ.

Ma thần nở nụ cười:

- Hắc hắc, người cho rằng ta nhất phải giúp ngươi sao? Đừng quên, ta và chủ tử của các ngươi – là kẻ thù!

- Đương nhiên, ta phải có được cam đoan, cho nên, Ma thần điện hạ, ta hy vọng người lập hạ thần thệ, về sau vĩnh viễn sẽ không can thiệp vào chuyện của đại lục!

- Mẹ nó, thật buồn cười!

Ma thần nhện không được nói thô thiển:

- Lúc trước là ai trước tiên phá hoại quy tắc trò chơi? Chính là cái tên hỗn đản Quang minh thần kia!

- Trên thực tế, khi phong ấn người, chủ nhân cũng là rất hối hận, hắn vẫn từ lâu đều coi người là đồng bạn. Chỉ là, hắn thật sự mong muốn sáng tạo nên một thế giới hòa bình, nhân loại không phải rơi vào nước sôi lửa bỏng, đây cũng là do không có biện pháp nào khác.

- Hừ, cả chủ lẫn tớ lấy cớ cũng đều đặc biệt, thế nhưng, ta sẽ không mắc lừa, nói cho người rõ - KHÔNG!

- Như vậy tựa không có biện pháp a, Ma thần điện hạ, linh hồn của người rất cường đại, đáng tiếc lại có thân thể quá yếu đuối đi, ở thiên ngoại thiên tập trung lực lượng mọi người lại, muốn giết người thật cũng không khó, đến lúc đó, người sẽ lần thứ hai lại được niềm vui bị phong ấn a, lại tiếp tục được tiến vào giấc ngủ vạn năm!

Ma thần cả giận nói:

- Người dám uy hiếp ta?

Thuần Vu nói:

- Thực xin lỗi, ta chính là thỉnh cầu, nếu Ma thần đại nhân phát thần thệ, cùng chúng ta hợp tác, nói không chừng có thể tìm lại thân thể, thần cũng có thể sống lại mà ngao du ngoài chín tầng trời, đây không phải là điều đáng vui mừng sao?

Ma thần cả người run rẩy, nắm chặt nắm đấm, nhìn ra được hắn thật sự rất tức giận, uy hiếp của Thần Vu đối với hắn chính là một sự vũ nhục tột độ. Nhưng là, hắn quả thật không thể chịu được bị lại phong ấn, cô độc tịch mịch hàng vạn năm tháng làm hắn cảm thấy sợ hãi.

Trừng trừng liếc mắt nhìn thuần vu, Ma thần quả quyết nói:

- Được, nếu người giúp ta một tay, ta liền không tính toán những chuyện trước kia.

Những lời này tự nhiên là tìm thang mà xuống nước, nếu không mặt mũi Ma thần biết để đâu.

- Ta, Áo Cổ Đình, lấy danh nghĩa cùng linh hồn chính mình mà thề, sau khi lấy lại được thân thể, tuyệt không can thiệp vào phân tranh của nhân loại cùng ma tộc, do đó lập thệ, nếu như trái lời, hồn phi phách tán, vạn kiếp bất phục!

Ma thần vừa dứt lời, một chùm tia sáng từ trên trời giáng xuống, bao phủ trên người hắn.. Đây là lời thề của thần, là thần cũng không thể vi phạm, nếu không sẽ bị trừng phạt rất nghiêm khắc.

Thuần Vu thở phào nhẹ nhõm:

- Cảm tạ, Ma thần điện hạ. Kế hoạch của cuối cùng của chúng ta còn cần thời gian để triển khai, tại đây trước tiên, người nên thích ứng sử dụng vũ trụ pháp tắc trên thân thể mới này, thiên ngoại thiên cũng là một địa phương thật tốt để tu luyện.

- Không cần người nói, ta tự nhiên biết!

Bỏ lại những lời này, Ma thần mặt âm trầm liền bỏ đi, bị ép lập thần thệ, hắn thật sự là uất ức, cũng không muốn phải lưu lại đây.

Lại một người từ góc tối chợt đi ra, là một nữ tử, lại là một mỹ nữ, như vụn ngọc như hoa, làm cho người ta không thể nào thấy rõ được. Nàng rõ ràng là sư tỷ của Cổ Diêu, Kristy.

Đi tới bên cạnh Thuần Vu Tuyền, Kristy nhìn như tùy thời đều như biển ảo, làm cho người ta không thể thấy rõ được khuôn mặt, nhưng cũng là hé ra khuôn mặt tuyệt mỹ, tươi đẹp diễm quang bức người.

Hơn nữa, đứng ở bên cạnh Thuần Vu Tuyền, hai người đúng là có chút tương tự.

Nhìn bóng lưng Ma thần rời đi, Kristy thì thào nói:

- Xin lỗi, sư đệ, ngoại trừ là Kristy, ta còn có một cái tên —Thuần Vu Vi!

Thành viên Thuần Vu gia tộc chia ra thành từng nhóm, trải rộng khắp thiên hạ, thương nhân, chính khách, dong binh... Không chỗ nào không có, mà Thuần Vu vi, có được cơ duyên xảo hợp trở thành môn hạ của Tiêu dao môn hạ trở thành một nữ đạo tặc.

So sánh với tiêu dao môn nhân, gia tộc đối với nàng mà nói không thể nghi ngờ là quan trọng hơn.

Đồng thời, nàng cũng là thánh nữ của là nghịch thiên giáo, tại đồng môn cùng gia tộc, nàng cũng chính là người được chọn là người truyền thừa của gia tộc.

Thuần Vu Tuyền nhẹ giọng nói:

- Tỷ tỷ, người lo lắng cho hần sao?

Thuần VuVi có vài thân phận cực kỳ bí ẩn, kể cả Thuần Vu Tuyền cũng chỉ là mới vừa được biết, còn thiếu chút nữa vì cừu oán mà giết chết Cổ Diêu

Thuần Vu vi thở dài nói:

- Ai, ta cuối cùng cũng thấy thực sự có lỗi với tiểu sư đệ, hần là một người chính trực thiện lương .

Thuần Vu nói:

-Vi nhi, ta từng đã nói với người nhiều lần, để thành đại sự không nên câu nệ tiểu tiết. Huống hồ, hần chỉ là bị ‘ khóa hồn thuật ’ vây khốn mà thôi, vẫn chưa thực sự chết đi. Ma thần điện hạ dùng phụ thân thuật , bị quản chế, vô pháp phát huy được lực lượng, nếu như hần nắm giữ được quyền chủ động của phụ thân thể này, đối với ta như vậy mà nói thật có ích rất nhiều cho đại kế. Nếu như kế hoạch thành công, Ma thần điện hạ lấy lại được thân thể, ta sẽ phá giải khóa hồn thuật.

Thuần Vu Vi trong lòng biết tổ tiên nói rất có đạo lý, bằng không nàng đã sớm ngăn trở.

Sư đệ, thực xin lỗi, chỉ có thể tạm thời ủy khuất người!

253. Chương 5: Tâm Nguyện

Trong mấy năm nay, Tập Địch đại lục cũng không có nhiều thay đổi, ngọn lửa chiến tranh vẫn lan tràn như trước. Phân tranh không ngừng tựa như đã thành giai điệu từ cổ chí kim.

Tập Địch Đại Lục, Lan Tư quận.

Đêm ở Lan Tư quận đặc biệt yên tĩnh. Đại đa số người sống trong thế giới này đều thích cái cảm giác này, một cảm giác rất an toàn, chẳng phải vừa lo ngay ngáy khi nghe tiếng kèn hiệu hay tiếng vó ngựa.

Cũng phải nói rằng trị an của Lan Tư quận tốt như vậy là nhờ sự lãnh đạo của Đoan Mộc gia tộc. Ngọn lửa chiến tranh chưa hề lan tới mảnh đất lành này.

Nhưng màn đêm yên tĩnh cũng khiến những người cô đơn khó có thể chìm vào giấc ngủ.

Tại thời khắc này, có một vị lục phát mỹ nữ đang tựa bên khung cửa sổ ngắm nhìn bầu trời tràn ngập trăng sao, hay cũng chính là vũ trụ khôn cùng.

Mỹ nữ sâu kín thở dài:

- Ai, trăng lại tròn, bọn họ vẫn chưa trở lại.

Một mỹ nữ mái tóc như lửa đỏ, vóc dáng hết sức mê người xuất hiện bên cạnh:

- Tiểu Tình, người lại bắt đầu đấy!

- Đã sáu năm ba tháng mười chín ngày rồi. Tại sao bọn họ còn chưa về? Lộ Lộ, người bảo ta làm sao không lo lắng cho được?

Lục phát mỹ nữ ưu sầu nói.

Hai vị mỹ nữ này chính là Đoan Mộc Tình và Đông Phương Lộ. Đám người Cổ Diêu mất tích cũng đã hơn sáu năm rồi.

Thời gian không hề lưu lại dấu vết tang thương trên cơ thể hai vị đại mỹ nữ này, trái lại lại khiến hai nàng càng trở nên thành thục, phong vận mê người. Nếu như nói sáu năm trước các nàng còn ngây thơ thì hiện giờ đã như những trái mật đào chín mọng.

- Phụ thân và bá bá bọn họ đột nhiên rời gia tộc, cuối cùng là đã phát sinh chuyện gì?

Đoan Mộc Tình cau mày nói.

Vấn đề này đã khiến nàng băn khoăn rất lâu mà tới nay vẫn chưa có lời giải đáp.

- Đúng vậy Cái lão quỷ nhà ta cùng mấy vị thúc bá cũng đồng thời mất tích trong khoảng thời gian đó. Thật là kỳ quái!

Tính tình Đông Phương Lộ không hề thay đổi, lại gọi phụ thân là lão quỷ, xét trên Tạp Dịch đại lục thì thực đúng là sự lạ.

Đoan Mộc Tình bổ sung:

- Đúng rồi, còn cả Hạ Hầu Cẩn và mấy vị trưởng bối nhà hắc nữa.

Đông Phương Lộ tựa cười tựa không nói:

- Tiểu Tình. Ta thấy người nhớ nhất là cái tên tiểu tử kia đó!

Đoan Mộc Tình đương nhiên biết Đông Phương Lộ nói "Tiểu tử đó" là ai, mặt hoa đỏ bừng nhưng lại không hề phủ nhận:

- Lộ Lộ, liệu hắc có thể xảy ra chuyện gì hay không?

Hồng phát mỹ nữ cười cười nói:

- Chắc chắn là không rồi. Tục ngữ nói: hảo nhân bất trường mệnh, phi nhân hoạt bách tuế (2). Kể như hắc, cái tên sắc ma này khẳng định là phải thọ tới vạn năm!

(2): người tốt chẳng sống lâu, ác nhân thường trường thọ

Trong hai nàng, Đông Phương Lộ là người luôn lạc quan, thường xuyên an ủi Đoan Mộc Tình.

Đoan Mộc Tình đột nhiên nói:

- Lộ Lộ, kỳ thật người cũng thích hắc phải không?

Đông Phương Lộ sững người, cảm giác hoàn toàn bất ngờ:

- Tiểu Tình, người, người vừa nói cái gì?

Đoan Mộc Tình nói:

- Ta biết, Lộ Lộ, ta biết người cũng thích hắc!

- Nói bậy!

Đông Phương Lộ hét lớn tựa như con mèo nhỏ bị dẫm phải đuôi vậy:

- Ta sao lại có thể thích cái loại sắc ma, biến thái, bại lộ cuồng, cái tên tiểu tử vừa thô lỗ vừa vô lễ đó chứ. Đúng là buồn cười!

Đoan Mộc Tình cười nói:

- Nhưng Lộ Lộ, buổi tối khi chúng ta ngủ cùng nhau, ta lại nghe thấy người nằm mơ la lên nào là sắc ma, biến thái, bại lộ cuồng. Người chán ghét hẳn như vậy sao lại thường xuyên mơ thấy hẳn?

- Hả, có sao?

Đông Phương Lộ hận không thể tìm thấy cái lỗ nẻ nào mà chui xuống, hơn nửa ngày trời mới miễn cưỡng tìm được một lý do:

- Ai da, chuyện mộng mị này rất khó nói. Không chừng là do ta quá ghét hẳn nên mới bị ẩn tượng sâu như vậy!

- Hóa ra là vậy sao? Đao Mộc Tình cũng không tiếp tục nói nữa. Nàng cũng hơi hiểu được tâm tư của người bạn tốt của mình. Mỗi lần nhắc tới Cổ Diêu là Đông Phương Lộ luôn nói rất nhiều, có lẽ chính nàng cũng không nhận thấy nhưng Đao Mộc Tình lại phát hiện được điều này.

Đao Mộc Tình thực ra không hề để ý. Tập Địch đại lục trọng nam khinh nữ, nam nhân tam thê tứ thiếp là chuyện bình thường. Cổ Diêu chỉ có một người bạn gái là nàng đã là vô cùng hiếm có. Đao Mộc Tình đã rất thỏa mãn. Cho dù có nhiều thêm một người cũng không quan hệ gì, hơn nữa cùng với người bạn thân thiết của mình là Đông Phương Lộ chia sẻ tình nhân, chung quy lại vẫn còn tốt hơn là chia sẻ với một kẻ xa lạ nhiều lắm.

Trong thời điểm cả hai người vô cùng trọng yếu đối với mình là Cổ Diêu và phụ thân đồng thời mất tích, Đông Phương Lộ thường xuyên ở bên nàng, khiến nàng cảm nhận được rõ ràng vị trí của người bạn này trong trái tim mình.

Nếu Đông Phương Lộ và mình đều lập gia đình riêng, thờ chồng nuôi con, có lẽ sẽ không thể thường xuyên gặp nhau được nữa. Đao Mộc Tình thực sự không quen. Dù sao các nàng cũng là bạn từ thuở nhỏ, nàng luôn hy vọng quan hệ này được duy trì vĩnh viễn.

Nếu có thể cùng gả cho một người, có thể tiếp tục ở cùng một chỗ, so với trước kia thậm chí còn thân mật hơn, điều này chẳng phải đáng mừng lắm sao?

- Cốc, cốc.

Có tiếng gõ cửa, sau đó là thanh âm của Đao Mộc Tích truyền tới:

- Tiểu Tình, bọn muội còn chưa ăn cơm chiều, ta đã bảo Nhã Tĩnh nấu nướng, các muội cùng ăn nhé?

- Ăn, đương nhiên ăn. Ta cũng đang đói bụng đây!

Đông Phương Lộ hô lên như thấy được cứu tinh. Đao Mộc Tích đến thật đúng lúc, giúp nàng chuyển đề tài.

Trong phòng ăn của Đao Mộc gia tộc, Đao Mộc Tình ngồi nhưng không hề có vẻ hứng thú ăn uống.

Nhìn muội muội đáng gầy đi, hẳn biết nguyên nhân là vì phụ thân và Cổ Diêu.

Chuyện phụ thân, nghịch thiên giáo và liên minh bát tộc hẳn cũng biết. Lúc đầu vẫn hy vọng đi theo phụ thân nhưng lại bị cự tuyệt, bởi phụ thân hẳn phân công cho hẳn làm một chuyện khác. Khi những nhân vật trọng yếu của Đao Mộc gia tộc rời đi, gánh nặng quản lý Lan Tư quận liền rơi trên lưng hẳn. Hẳn phải thay ca ca phân ưu, gánh vác việc thủ hộ Lan Tư quận

Chỉ cần Lan Tư quận bảo trì an định, thánh điện cũng không dám coi thường vọng động, sau khi mấy người phụ phân hẳn rời đi, gia tộc mới có thể tiếp tục sinh tồn.

Phụ thân à, nhi tử của người cũng đã rất cố gắng, cũng làm không kém, nhưng đã hơn sáu năm rồi, chẳng phải người cũng nên về rồi sao?

Giang Nhã Tĩnh lưng mang tạp dề. Hiện giờ nàng đã thành hôn với Đao Mộc Tích. Một kỹ sĩ cường đại tình nguyện vì người mình yêu mà vào bếp, có thể thấy nàng yêu trượng phu của mình như thế nào.

Đao Mộc cũng lấy sự ủng hộ của thê tử làm động lực tinh thần cho bản thân.

Sau khi ăn một chút, Đao Mộc Tình buông đũa hỏi:

- Phải rồi ngũ ca, chuyện Hắc Phong mã tặc đoàn ra sao rồi?

Thân là thành viên của Đoàn Mộc gia tộc, Đoàn Mộc Tình cũng quan tâm tới tình hình La Tư quận. Hắc Phong mã tặc đoàn chính là nhóm cường đạo luôn làm cho La Tư quận đau đầu. Chẳng qua bọn chúng rất giáo hoạt, hơn như đến đi như gió, thủy chung vẫn tiêu dao ngoài vòng pháp luật.

Nửa tháng trước đây, Đoàn Mộc gia tộc bố trí hành động quy mô lớn nhất từ trước tới nay đối phó với Hắc Phong mã tặc đoàn, hy vọng có thể hoàn toàn tiêu diệt chúng. Nếu kế hoạch này thành công, La Tư quận càng thêm vững vàng.

Bởi phải trấn thủ quận thành nên Đoàn Mộc Tích và Đoàn Mộc Tình không tham gia hành động, nhưng mỗi ngày đều có tin tức truyền về. Nghe nói hôm qua Hắc Phong mã tặc đoàn đã rơi vào bẫy, song phương chắc chắn phải kịch chiến một trận.

Khuôn mặt Đoàn Mộc Tích lộ ra một nét cười:

- Vừa rồi ta mới nhận được tin báo, đợi sau khi dùng cơm chúng ta cùng nhau ra nghênh đón các dũng sĩ khải hoàn trở về đi!

La Tư quận yên bình, lúc nửa đêm lại chợt ồn ào náo động. Tiếng vó ngựa rầm rập từ xa vọng tới, dần dần rõ ràng, đánh thức mọi người đang say giấc nồng tỉnh dậy.

Những ngọn đèn lại được đốt lên, cửa sổ bật mở, từng đám người ló đầu ra ngoài, nhìn xem cuối cùng đã phát sinh chuyện gì.

Chỉ thấy một đội ngũ khinh kỵ binh thật dài trên đường, hàng lối chỉnh tề, tuần mã chậm rãi chạy xuyên qua con đường lớn, cho dù là nửa đêm, lại phải lặn lội đường xa nhưng sống lưng những kỵ binh này vẫn thẳng tắp, biểu hiện phong thái tốt đẹp của thủ quân La Tư quận.

Mà trước đội ngũ này là lại một nam một nữ, tuổi còn rất trẻ, chỉ khoảng chừng hai mươi ba tuổi. Nam nhân đội ngân khôi, trắng kiện như hổ, cầm trong tay đại đao trông cực kỳ bư hân. Nữ tử toàn thân hắc ý, cơ hồ ẩn vào giữa màn đêm.

Tuần mã phía sau họ dựng một ngọn đại kỳ rách nát, giữa ngọn đại kỳ lơ mờ hiện lên một đồ án khô lâu màu đen, trong đêm tối trông thập phần quỷ dị.

Nhìn thấy vậy không ít cư dân đã sồn cả gai ốc, nhưng khi nhìn thấy khô lâu kỳ rách nát kia thì phải la lên hoảng hốt:

- Đó là đoàn kỳ của Hắc Phong mã tặc đoàn, lại còn là chủ đoàn kỳ!

Người này đã từng bị chủ đoàn của Hắc Phong mã tặc đoàn tàn sát cả nhà, may mắn trốn trong hầm mới giữ được một mạng. Về sau hắn tới quận La Tư, trải qua mười năm rồi mà vẫn không quên nỗi lá cỏ này.

Hắc Phong mã tặc đoàn là lũ cường đạo mà dân La Tư quận ghét cay ghét đắng. Chúng là ác đa đoàn, tàn bạo vô tình, gian dâm bạo ngược chẳng tha nơi nào, thường xuyên huyết tẩy thôn trấn, ngay cả lão nhân, tiểu hài tử cũng không tha, qua nơi nào là đem đại họa cho nơi đó, có thể nói là “chê hết trúc Nam Sơn cũng không ghi hết tội”. Gần đây Hắc Phong mã tặc đoàn hoạt động tại vùng phía đông nam, nhân dân La Tư cũng bị chúng hại.

Hiện giờ thấy chủ kỳ của Hắc Phong mã tặc đoàn xuất hiện trong tay kỵ binh La Tư quận, lại bị tàn phá rách nát thế này, điều đó có ý nghĩa gì?

Người có chút thông minh liền có thể đoán ra – Hắc Phong mã tặc đoàn xú danh vang dội đã bị các dũng sĩ quận La Tư tiêu diệt.

Tại các thành trì, kẻ thống trị có thói quen đem chiến lợi phẩm thị chúng nhằm yên ổn lòng dân, đồng thời thể hiện thực lực hùng hậu của mình.

Tin tức vô cùng tốt này nhanh chóng truyền đi, mọi người bắt đầu diên cuồng, cơn buồn ngủ nhất thời tiêu tán. Họ vọt ra bên đường, nhiệt liệt hoan hô, nghênh đón đoàn dũng sĩ khải hoàn.

Có ít người lại ở trong nhà dân hương tế bái, an ủi thân nhân bị Hắc Phong mã tặc đoàn tàn sát.

- Tỷ, chúng ta làm được rồi. Cuối cùng chúng ta đã có thể vì Sơn Mổ đại thúc, vì mỗi người trong thôn mà báo thù!

Ngân giáp tướng mắt hổ rưng rưng. Hấn đã chờ đợi thời khắc này lâu lắm rồi.

Vị tướng này chính là Duy Khắc. Sáu năm đi qua, thời gian có thể thay đổi rất nhiều thứ, tên thiếu niên cố chấp lỗ mãng năm xưa, hôm nay đã trở thành lương đồng của Lan Tư quận, lần này đảm nhận chức phó thống chinh thảo Hắc Phong mã tặc đoàn.

- Đúng, chúng ta đã làm được rồi, Duy Khắc!

Ngay cả Ngã Vi Nhi luôn luôn tỉnh táo giờ phút này cũng có chút kích động.

Đầu lĩnh Hắc Phong mã tặc đoàn tuyệt không thể ngờ rằng hai tiểu hài tử may mắn sống sót trong cái thôn trang nhỏ nhoi bị một tiểu đội của chúng tàn sát, lại có một ngày suất lĩnh kỵ binh, phá hủy mã tặc đoàn, tự tay cắt thủ cấp của hấn.

Nhìn cái đầu người chết không nhắm mắt cắm trên khô lâu kỳ, Ngã Vi Nhi khó ngăn được nụ cười.

Khoái ý được báo thù tựa như rượu ngon vậy, để càng lâu lại càng đậm đà hương vị!

Tại quảng trường Trung Dũng, quận Lan Tư, đội ngũ kỵ binh đang tiếp nhận sự cổ vũ của thượng cấp, trong đó có phó thống lĩnh Duy Khắc và Ngã Vi Nhi.

Được hưởng đãi ngộ của anh hùng, thăng quan liền hai cấp, được hưởng danh hiệu kiệt xuất dũng giả.

Ngã Vi Nhi đối với quan hàm, danh dự đều không có hứng thú, mà nàng quan tâm tới việc khác.

Sau nghi thức ban thưởng, nàng tìm Đoàn Mộc Tình.

- Tiểu thư, xin hỏi có tin tức gì của thủ lĩnh hay không?

Đoàn Mộc Tình biết Ngã Vi Nhi là thân tín được Cổ Diêu đề cử. Nàng trung thành với Lan Tư quận, nhưng lại càng trung thành với Cổ Diêu. Trong lòng nàng Cổ Diêu lớn hơn tất cả.

Thở dài một tiếng, Đoàn Mộc Tình nói:

- Vẫn chưa có. Nếu có tin tức gì ta sẽ báo cho người đầu tiên.

- Cảm ơn, tiểu thư.

Ngã Vi Nhi khom người hành lễ sau đó rời đi, cũng đem điều này nói cho Duy Khắc.

Duy Khắc cũng thấy hết sức kỳ quái:

- Thủ lĩnh đi đã hơn sáu năm, chẳng lẽ người....

- Câm miệng! Thủ lĩnh không có việc gì, nhất định người sẽ trở về!

Ngã Vi Nhi cắt lời đệ đệ

- Nghe này Duy Khắc, cho dù có chuyện gì đi nữa, chúng ta đều phải tuân theo ý chí của người. Nếu người để chúng ta trợ giúp Lan Tư quận thì chúng ta phải làm hết sức, đệ biết chưa?

- đương nhiên rồi. Tỷ tỷ, ta đã từng phát thệ, tính mạng này chính là của thủ lĩnh!

Duy Khắc vỗ ngực nói.

Trở lại phòng ngủ đã là lúc nửa đêm, Đoàn Mộc Tình cũng không ngủ được, dựa bên cửa sổ.

- Nào, đi ngủ thôi, đừng nghĩ nhiều nữa, tiểu bảo bối của ta!

Một bàn tay từ sau lưng tiến tới, ôm lấy vòng eo thon gọn của Đoàn Mộc Tình.

Không cần nhìn nàng cũng biết là Đông Phương Lộ, tức giận nói:

- Lộ Lộ, ngươi cứ làm như vậy, hiện giờ hạ nhân trong gia tộc đều nói chúng ta có quan hệ bất thường đó.

Đông Phương Lộ bĩu môi:

- Kệ bọn họ chứ sao, dù sao ta cũng chẳng quan tâm.

Đoan Mộc Tình liếc nhìn nàng:

- Nhưng mà ta quan tâm.

Đột nhiên vào lúc này bỗng nghe tiếng “ầm ầm” vang lên. Bầu trời đêm trong vắt lại vang lên tiếng sét, từ phía chân trời xa xa, sấm chớp rền vang, mây đen nhanh chóng bao phủ bầu trời, sau đó mưa tầm tã rơi xuống.

Đông Phương Lộ vô cùng kinh ngạc:

- Thời tiết thật là, rõ ràng vừa rồi còn rất đẹp cơ mà, giờ lại xấu tới mức này.

Từng tia chớp to lớn từ trên trời giáng xuống, tiếng sấm cuộn cuộn đình tai nhức óc, ngọn đèn trong phòng cũng lờ mờ đi vài phần.

Khí hậu Lan Tư quận ôn hòa giống tính cách Đoan Mộc Tình. Hôm nay lại thấy thiên địa bạo lệ như vậy khiến Đông Phương Lộ cũng không nhịn được phải ra nhìn ngắm.

Mưa càng lúc càng dữ dội, cuồng phong gào thét tựa như muốn thổi tung từng nóc nhà. Những tia chớp đáng sợ càng ngày càng dày đặc, bốn phương tám hướng sáng lòa, thể hiện uy lực của chúng trước mắt con người.

“Rắc rắc” Bạch quang nhấp nháy, một cây đại thụ ở ngoại viên liền bị chia làm hai nửa, ầm ầm đổ xuống, làm bùn đất văng khắp nơi.

Đông Phương Lộ không ngừng kinh ngạc, mang nhĩ bị chấn động ảnh hưởng, trái tim cũng loạn nhịp, le lưỡi:

- Tiểu Tình ngoan, hay là đừng đứng gần phía ngoài quá thì tốt hơn, chúng ta đi ngủ thôi!

Đoan Mộc Tình gật đầu, đang muốn thu hồi ánh mắt, đột nhiên “di” một tiếng.

Đông Phương Lộ hỏi:

- Sao thế?

Đoan Mộc Tình không nói gì, không hề để ý những tia chớp dày đặc bên ngoài, trực tiếp nhảy ra ngoài cửa sổ, đón cuồng phong mà bay đi.

- Tiểu Tình, nguy hiểm!

Đông Phương Lộ hô lên một tiếng nhưng Đoan Mộc Tình phảng phất như không nghe thấy lời nàng.

Khẽ cắn môi, Đông Phương Lộ liền đuổi theo.

Không có sự bảo hộ của căn phòng lại càng thấy thiên uy không thể xâm phạm. Trong ngày mưa gió, càng ở chỗ cao lại càng nguy hiểm, bên tai vang lên tiếng sấm ầm ầm, những tia chớp to lớn như tùy thời có thể cắn nuốt người ta, Đông Phương Lộ cũng không khỏi có chút kinh sợ. Nhưng nàng lớn gan lớn mật, cũng tiếp tục đuổi theo.

Đoan Mộc Tình đang đứng trên Tinh Nguyệt Lâu cao nhất của gia tộc, mặc cho nước mưa ướt đầm mái tóc và quần áo, vẻ mặt mở mồm.

Đông Phương Lộ bay đến bên nàng, lớn tiếng hỏi:

- Tiểu Tình, người điên rồi! Làm cái gì vậy?

- Hấn, là hấn!

Thân thể mềm mại của Đoan Mộc Tình run rẩy, cực kỳ kích động nói.

Đông Phương Lộ ngạc nhiên hỏi:

- Hấn?

- Cổ Diêu! Ta cảm nhận được hần vừa mới ở chỗ này.

Tinh Nguyệt Lâu của Đoan Mộc Gia tộc là một trong những nơi Đoan Mộc Tình và Cổ Diêu thường ước hẹn. Đông Phương Lộ chỉ nghĩ rằng ngày mưa cảm xúc nảy sinh, vội nói:

- Không có khả năng mà. Nếu hần đến thì sao lại không đi tìm người chứ!

Đoan Mộc Tình lắc đầu nói:

- Không, là thật! Lộ Lộ, ta cảm nhận được, vừa rồi hần đứng ở chỗ này nhìn ta. Không sai đâu, nhất định là hần!

- Ai, Tiểu Tình, ta biết là người rất thích hần. Nhưng quả thật hần không có ở đây, có lẽ chỉ là ảo giác thôi. Đừng nghĩ nhiều nữa, chúng ta trở về thôi. Ngủ một giấc người sẽ ổn thôi.

Đông Phương Lộ phân tích, sau đó kéo Đoan Mộc Tình đang thất hồn lạc phách kéo xuống khỏi mái nhà, trở lại khuê phòng. Đứng đó chẳng may bị sét đánh thì sao chứ?

Bấy giờ, giữa màn mưa như trút nước hiện ra một đôi mắt.

- Ngay cả khi bị khóa hồn thuật mà tưởng niệm đối với nàng vẫn mãnh liệt như vậy, ngay cả linh hồn ta cũng bị ảnh hưởng. Bấy giờ người đã nhìn thấy nàng, tâm nguyện đã đạt được, đừng có phá quấy nữa, tiểu tử thú!

254. Chương 6: Nghịch Tập (p1)

Nhưng có một nơi từ xưa tới nay không hề bị ngọn lửa chiến tranh lan tới, đó chính là – Thiên Không thành.

Trong thành có thánh điện - “cơ quan phát ngôn” của thần, cường giả như mây, mỗi một kỵ sĩ hay tế ti của thánh điện đều có thần thuật trợ giúp, ai có can đảm tới Thiên Không thành gây chuyện chứ?

Hai vị thánh điện kỵ sĩ mang trên mình giáp trụ sáng bóng được thần chúc phúc, trấn thủ đại môn của Thiên Không thành. Trong lịch sử tồn tại của đại môn cũng chưa từng có người ngoài xâm nhập.

Làm thủ vệ của Thiên Không thành đúng là chuyện chẳng hề có ý nghĩa, đứng lâu thật nhàm chán.

Vì vậy một vị kỵ sĩ thánh điện oán hận nói:

- Người đồng nghiệp này, Thiên Không thành mà cũng cần phải canh gác sao?

Một vị kỵ sĩ khác cũng nói:

- Đúng vậy, có tên gia hỏa nào là không có mắt mà chạy tới đây quấy rối chứ, trừ phi là hần phiền rằng mình sống quá lâu!

- Ôi, thật sự hâm mộ những kỵ sĩ cấp cao, có thể đến cung điện học tập thần thuật, còn chúng ta chỉ có thể đứng như mấy tên ngốc ở chỗ này. Giáo hoàng điện hạ cũng quá lo xa rồi. Nói thật ta còn hi vọng có kẻ điên nào chạy vào Thiên Không thành, giúp chúng ta giải sầu một phen.

- Ấy, cẩn thận “cái alo” một chút, dám có ý kiến ý cò với giáo hoàng, lời này để đội trưởng nghe được thì người tha hồ mà “hưởng thụ”.

- Lại nói, đồng nghiệp này, ta còn chưa từng được nhìn thấy giáo hoàng điện hạ đó. Người tới sớm hơn ta, người đã từng được gặp mặt điện hạ chưa?

- Chưa từng. Giáo hoàng điện hạ là người thế nào mà chúng ta có thể gặp được chứ. Hai vị đại nhân làm y giáo chủ và hồng y giáo chủ, ta cũng mới chỉ may mắn thấy họ từ đại môn đi ra ngoài mà thôi.

-Ồ. Thật hâm mộ anh quá. Hi vọng sau này ta có thể nhìn thấy họ.

- Được rồi. Đừng có oán hận nữa. Cho dù chuyện gì thì cũng phải từ từ. Từng bước một đi lên, từ thủ vệ có thể trở thành thánh điện kỵ sĩ. Đó là một vinh quang lớn lao. Sau đó sớm muộn gì chúng ta cũng có thể được học thần thuật, còn có thể sống lâu hơn thường nhân vài lần. Ngẫm lại, thời điểm đó cũng sẽ rất nhanh tới thôi.

“.....”

Hai người đang “tám” thì đột nhiên bị cắt ngang bởi sự xuất hiện một người từ phía xa.

Điều ngạc nhiên chính là đây lại là một vị khách không mời. Thánh điện kỵ sĩ phát hiện thấy người này không phải là thành viên của Thiên Không thành, mặc y phục của bình dân nơi hạ giới, hơn nữa cũng không có huy chương của thánh điện.

Thánh điện kỵ sĩ liền ngăn hãm lại trước cửa, lớn tiếng quát:

- Đứng lại. Người là ai mà lại dám xông vào Thiên Không thành!

Người này là một thanh niên, khoảng chừng mười bảy tuổi, khoe miệng mỉm cười lộ vẻ tà ác:

- Ta à? Ta đến tìm giáo hoàng tính sổ!

- Lớn mật!

Hai vị thánh điện kỵ sĩ giận dữ. Có dũng khí khiêu khích giáo hoàng, quả thực là vũ nhục đối với Thiên Không chi thành, vũ nhục thánh điện, cũng là vũ nhục bọn họ.

Chỉ với những lời này có thể phán định hẳn là dị đoan, giết không cần hỏi. Thánh điện kỵ sĩ lập tức lấy trường thương ra.

Nhưng động tác của họ không hoàn thành nổi, bởi lẽ hai tay của thanh niên kia đang xoa vào nhau chợt biến thành trảo chế trụ yết hầu họ.

Thánh điện kỵ sĩ chỉ thấy lực lượng toàn thân không thể vận dụng, hoàn toàn bất lực hoảng sợ nhìn thanh niên đó.

- Cẩn ta phải chết!

Thanh niên lộ ra nụ cười tàn khốc, hai tay hơi dùng sức, tiếng răng rắc liên vang lên, yết hầu và ngay cả xương cổ của hai người đó đều bị bóp nát.

Bị thương nghiêm trọng đến thế này thì ngay cả thánh tế ti cũng không cứu nổi. Thân thể hai thánh kỵ sĩ mềm nhũn, ngã xuống đất, ánh mắt tràn ngập vẻ không cam tâm. Bọn họ mới trở thành thánh điện kỵ sĩ, tiền đồ vô lượng, rốt cuộc lại chết lẳng nhách như vậy.

Vô số người mặc hắc bào dừng mãnh từ trong tầng mây lao ra, bước lên Thiên Không thành.

Thanh niên cười ha hả nói:

- Tốt lắm, chúng ta bắt đầu thôi, giết sạch bọn chúng, không tha một ai!

Oán niệm bị đè nén hơn ngàn năm, nay dùng máu tươi để tẩy rửa!

Đám Hắc bào nhân rất nhanh liền bị thánh điện kỵ sĩ phát hiện, bọn họ kinh hô:

- Dị đoan Nghịch thiên giáo!

Trang phục của Nghịch thiên giáo không hề xa lạ với thánh điện kỵ sĩ, lập tức có thể nhận ra thân phận.

Chẳng qua, thánh điện không đi diệt trừ Nghịch thiên giáo là tốt rồi, không ngờ những kẻ dị đoan này lại dám đến tận cửa, thật đúng là điên rồ hết sức.

Nhưng bọn họ nhanh chóng phát hiện, những kẻ này không phải là tự đi tìm chết. Số lượng bọn chúng thực sự quá nhiều, đông đảo vô cùng. Tính sơ sơ một chút cũng phải tới mấy ngàn người, cho dù không hơn thì cũng tương đương với kỵ sĩ của thánh điện.

Vì thế đây không thể coi là thiêu thân tìm chết mà phải là một trận phục kích.

Tổ chức tà giáo cường đại nhất Tập Địch đại lục, bất ngờ tập kích thánh điện vĩ đại!

Thiên Không thành ở giữa lưng trời, phải là người có thể phi hành mới tới được.

Có thể phi hành, dù chỉ một khoảng cách ngắn cũng đã là cường giả hiếm thấy. Nghịch thiên giáo kiểm đầu ra nhiều thành viên cường đại như vậy?

Kỵ sĩ thánh điện không kịp suy nghĩ nhiều, bởi lẽ trước mặt đã có bảy tám đồng đội bị đám hắc y nhân này nuốt gọn, đến tiếng kêu thảm cũng không kịp phát ra.

Phải biết những người đó đều là thánh điện kỵ sĩ cao cấp có tu vi không tầm thường, vậy mà lại không hề có chút lực chống cự.

Những người khác thấy vậy, da đầu tê dại, vừa chạy vừa hô lớn:

- Yêu nhân Nghịch thiên giáo làm phản rồi, yêu nhân Nghịch thiên giáo làm phản rồi!

Nói thực, ngày thường những kỵ sĩ thánh điện này ai có thể bì được? Vừa có cờ hiệu của thánh điện, tu vi bản thân lại xuất chúng, mấy kẻ dị đoan vừa nghe hơi là đã chạy mất dép, nào đã từng trải qua trận đánh lớn thế này, đã thế lại hoàn toàn rơi vào thế hạ phong. Trước biến cố bất ngờ này, họ tất nhiên là vô cùng bối rối, chẳng thể tập hợp nổi.

Ma thần một mình một ngựa dẫn đầu, vọt tới phía sau kỵ sĩ đang chạy trốn, nắm lấy đầu hắc, vặn mạnh một cái.

Máu tươi phụt lên như suối, kỵ sĩ thánh điện không đầu đó còn chạy thêm hơn mười thước nữa mới ngã xuống.

Thực ra Ma thần có rất nhiều phương pháp giết người, chẳng qua hắc thích dùng phương pháp máu tanh để phát tiết sự phẫn nộ trong lòng.

Sự thô bạo của hắc cũng mang đến hiệu quả đặc biệt. Các kỵ sĩ thánh điện khác thấy vậy, trong lòng lạnh ngắt, mắt hết dũng khí, chỉ còn biết chạy trốn chết.

- Bình tĩnh! Bình tĩnh! Đường đường là kỵ sĩ thánh điện, sao có thể chạy trốn như chó nhà có tang? Các người quên tinh thần anh dũng hy sinh của kỵ sĩ rồi sao?

Một vị tể ti áo trắng trong đám người lớn tiếng quát.

- A, là Tập Lâm thánh tể ti!

- Tập Lâm thánh tể ti tới, chúng ta không phải sợ dị đoan Nghịch thiên giáo nữa!

“...”

Thánh tể ti ở thánh điện được kỵ sĩ vô cùng sùng bái. Thấy hắc xuất hiện, tâm lý chim sợ cành cong của bọn họ có giảm xuống đôi chút.

- Viện quân của chúng ta sẽ tới ngay thôi, hiện giờ các người mau ngăn lũ dị đoan này lại! Để sự trung thành đối với thần hóa thành dũng khí, quang minh thủ hộ – vô úy (không sợ)!

Thánh tể ti chấp tay hành lễ, bạch quang mãnh liệt tỏa ra. Đây là quần thể phụ trợ thuật, giúp đề cao tinh thần và lực chiến đấu của kỵ sĩ.

Ngay lúc sắp phát động “vô úy”, thánh tể ti đột nhiên phát hiện phía sau mình bỗng có thêm một người, lại là một ma pháp sư khoác áo choàng đen.

Kỵ sĩ che trước thánh tể ti nhiều như vậy, sao lại không ai phát hiện ra người này tới phía sau mình như thế.

Thánh tể ti chợt biến sắc.

Thuần di!

Chỉ có không gian ma đạo sư mới có kỹ năng di động siêu cấp này.

Thân thể tế ti rất yếu ớt, nói về chiến đấu cận thân thì còn kém hơn ma pháp sư một chút.

Bọn thánh điện kỵ sĩ vội nói:

- Mau, bảo vệ Tọa Lâm tế ti!

- Chân không chi nhận! (Lưỡi đao chân không)

Ma pháp sư nhẹ nhàng thốt lên vài chữ, không gian vặn vẹo, phát ra những lưỡi đao vô hình sắc bén. Đến cấp bậc này của năng thì rất nhiều ma kỹ không cần phải đọc chú ngữ mới dùng được.

Bọn thánh điện kỵ sĩ chỉ còn có thể trở mắt nhìn Tọa Lâm thánh tế ti bị chém thành hai đoạn, nhất thời kinh ngạc tới ngây người, đến lúc phản ứng được thì liền cầm thương đánh về phía ma pháp sư.

Thánh tế ti chết rồi, phải báo thù cho hắn!

Lúc này ma pháp sư đó đứng rất gần mười tên thánh điện kỵ sĩ, bình thường dưới tình huống bị vây công này hắn sẽ phải chết không sai.

Nhưng chớ quên rằng năng là một vị không gian Đại ma đạo sư, có năng lực thuận di.

Trường thương đánh tới ngay trước cơ thể, thân hình ma pháp sư nhoáng lên một cái, biến mất trước mặt đám thánh điện kỵ sĩ, trở lại trong đám hắc bào nhân.

- Bà bà, đánh hay lắm!

Thuần Vu Tuyên khen.

Mặc dù dùng thực lực cường đại giết chết thánh tế ti kia cũng không phải việc khó nhưng hiện giờ ác chiến còn ở đẳng sau, có thể bằng lực lượng tối thiểu mà giết được địch nhân thì càng tốt.

Mười thánh kỵ sĩ kia sau đó cũng dễ dàng bị giết chết. Cũng không phải bọn họ quá yếu ớt mà là do đối phương quá mạnh mẽ, hơn nữa lại áp đảo về nhân số.

Mà lúc này hơn trăm vị thánh điện kỵ sĩ cấp cao và tế ti từ nội điện rốt cục cũng đã tới, nhìn thấy chen chúc giữa đám hắc bào nhân là mấy chục khối thi thể của đồng đội mình.

Thánh điện kỵ sĩ của nội điện về tu vi, ý chí hay khả năng hàm dưỡng thì đều cao hơn hẳn một bậc so với những người thuộc ngoại điện.

Bọn họ mặc dù bình bình lửa giận nhưng lại không hề lộn xộn, dưới nghiêm lệnh của đội trưởng vẫn giữ trận hình phòng thủ tốt. Việc quan trọng nhất bây giờ không phải là tiêu diệt những kẻ xâm lấn, nhân số và lực lượng song phương còn chênh lệch quá lớn, phải đợi viện quân đến đông hơn nữa mới có thể phản công được.

“Quang minh chi tường!”

Một vị trung đội trưởng phát lệnh, hơn trăm thánh điện kỵ sĩ xếp thành mười đội, mỗi kỵ sĩ phía sau đều đưa tay áp vào lưng người phía trước, truyền lực lượng cho họ.

Kỵ sĩ thánh điện cấp cao có lực lượng được thần thuật tinh hóa, tính chất giống nhau, không cần mượn trận pháp cũng có thể hỗ trợ nhau mà không hề bài xích, đó là một ưu thế lớn của thánh điện.

Hơn trăm thánh điện kỵ sĩ hợp lực, thực sự không thể khinh thường. Bạch quang lóe sáng trên Thiên không thành, một bức tường ánh sáng thật cao chớp mắt hiện lên, nằm chắn ngang phía trước kỵ sĩ.

Hắc bào nhân cũng không muốn bị mấy tên kỵ sĩ này ngăn cản nên bước về phía trước. Thiên không thành lần đầu bị tấn công, thủ vệ thánh điện chắc chắn là đang luống cuống tay chân, lúc này đục nước béo cò, kích phá nơi đây là tốt nhất, chứ nếu đợi tới khi thánh điện thủ vệ chỉnh đốn lại trận thế rồi thì e là sẽ phải tổn nhiều khí lực.

Thời gian là vàng là bạc, hắc bào nhân không thể do dự nữa, cho dù có bại lộ thân phận cũng chẳng sao, dù sao trận này người không tử thì ta vong.

“Tư, tư”

Sáu người mặc hắc bào từ trong đám đông tiến ra. Trên người bọn họ lấp lánh điện quang, tay mỗi người đều đồng thời đánh ra một quả lôi cầu thật lớn.

Lôi Quang Quyền, kỹ năng công kích tầm xa hiếm thấy trong Bôn Lôi Quyền của Hạ Hầu gia tộc.

Cường giả Hạ Hầu gia tộc thích cận chiến, nhưng không có nghĩa là kỹ năng đánh tầm xa của họ yếu kém. Bảy quả lôi cầu kia đánh lên trên tường ánh sáng, thân thể mấy trăm vị kỵ sĩ đồng loạt kịch chấn, khắp người tê dại, không còn chút khí lực, kinh hoàng thất sắc. Luồng điện này lại có thể dễ dàng xuyên xuyên qua Quang minh chi tường do bọn họ cùng thi triển, thật sự là quá mạnh.

Bức tường ánh sáng sau khi bị lôi cầu đánh trúng lập tức mờ đi không ít, không để cho thánh điện kỵ sĩ có cơ hội thở dốc, lại có năm vị mặc hắc bào cầm trường kiếm nhảy ra, từ xa hướng bức tường ánh sáng đâm tới.

Trường kiếm càng ngày càng lớn, hẳn là do tác dụng của đấu khí mà sinh ra dị tượng.

Kiếm quang cũng không phải là chuyện gì hiếm gặp, nhưng kiếm quang lớn đến chừng này thì đúng là ít thấy. Trường kiếm trong tay họ phình to gấp mười lần, dài gần bảy trượng, cực kỳ sắc bén.

Hoàng giả trong kiếm đạo, chiêu ‘Kiếm thôn sơn hà’ của Hiên Viên gia tộc đúng là uy thế tuyệt luân!

Bức tường ánh sáng kiên cố là vậy cũng không đỡ nổi sự phá hoại quá lớn của kiếm khí dài bảy trượng kia, bị xuyên qua trong chớp mắt, đồng thời cũng xuyên thủng trái tim của người kỵ sĩ đứng đầu.

Kỵ sĩ đứng phía sau sớm thấy được tình hình, vội vàng nhảy tránh nhưng vẫn bị kiếm khí xuyên thủng bả vai, bị thương không nhẹ.

255. Quyển 17 Chương 6: Nghịch Tập (p2)

- Người đứng sau lập tức lên thế chỗ!

Vị trung đội trưởng không ngờ địch nhân lại cường đại tới vậy, chỉ một hai đòn đã có thể làm tan rã trận pháp của thánh điện, vội vã lớn tiếng hạ lệnh.

Thánh điện kỵ sĩ không bị thương hoặc bị thương nhẹ lập tức trám vào vị trí đồng bạn vừa hy sinh, Quang minh chi tường lại một lần nữa được dựng lại.

- Thật cứng đầu, đúng là đám kỵ sĩ ngu ngốc, chết hết cả cho ta, khắc khắc!

Ma thần nhảy tới bên cạnh Quang minh chi tường, bàn tay được hắc khí bao bọc vươn ra, không ngờ lại dễ dàng xuyên qua bức tường và móc trái tim một tên kỵ sĩ ra.

Tên trung đội trưởng thoáng thấy vậy liền đực mặt ra, đây là loại người gì vậy, không thềm đếm xỉa tới lực phòng ngự của Quang minh chi tường.

Khi hắn nhìn thấy con người màu đỏ của Ma thần lại thêm khí tức hôi thối, không khỏi hít sâu một hơi – Ma tộc!

Chủng tộc tà ác này đã bị trục xuất rồi mà không ngờ lại cùng liên thủ với nhân loại đến tập kích thánh điện vĩ đại.

Hơn nữa, hắn lại càng không thể ngờ rằng, người trước mắt này là ma trung chi vương – Ma thần.

- Quang minh lực lượng đáng ghét, nhưng sao ngăn cản được ta, ha ha ha!

Ma thần vừa cười điên cuồng vừa sải bước xuyên qua Quang minh chi tường, chui vào giữa đám thánh điện kỵ sĩ khiến cho trận pháp tức khắc đại loạn.

- Không nên hoảng sợ, giao hắn cho ta!

Trung đội trưởng quát một tiếng, quang minh đầu khí bắn ra mãnh liệt, thân thể hắn tỏa ra nhiều vàng sáng thánh khiết mỹ lệ, từ đó có thể thấy được hẳn chắc là một thánh kỵ sĩ có thực lực không tầm thường.

- Chết đi, tà ác!

Tên trung đội trưởng hét lớn.

Quang minh đầu khí hóa thành một cây quang mâu dài mấy thước, với khí thế lôi đình vạn quân đâm thẳng tới Ma thần.

- Hừ hừ, chỉ được cái mã!

Ma thần hiển nhiên không để hắn vào mắt, vẻ mặt miệt thị, giơ bàn tay lên, dễ dàng nắm chặt quang mâu lại:

- Bản lãnh ngươi chỉ có như vậy thôi sao, thế thì chuẩn bị chết đi!

Bạch quang đang bao trùm lấy trường mâu bỗng nhiên chuyển động như thủy ngân, hình thành một sợi dây ánh sáng cuốn quanh dọc theo cánh tay Ma thần, trông giống như cái kén tằm vậy.

- Phải chết là người!

Tên trung đội trưởng thấy Ma thần bị “sợi dây” trói buộc thì không khỏi mừng rỡ, hắn cầm trường mâu xuống đất, hai tay đập vào nhau, lẩm bẩm một đoạn âm phù mà người thường có nghe cũng không hiểu. Là một thánh kỵ sĩ, hắn có thể hiểu rõ thần thuật của đám tế ti tài năng:

- Tà ác rốt cuộc không thể nào thắng được chính nghĩa, hơi sức mạnh quang minh, hãy quét sạch ô uế của thế gian!

Niệm xong chú ngữ, cái kén ánh sáng ngày càng phát sáng, rồi bắt đầu co rút lại, giống như muốn nuốt trọn bất cứ thứ gì bên trong.

Nhưng mà cái “kén” đó lại không thể nuốt được Ma thần, mặt ngoài của nó xuất hiện một vết nứt lớn, sau đó một cánh tay phá vỡ cái kén.

Trung đội trưởng kinh hãi, may mà hắn có thân thủ nhanh nhẹn, trong lúc chỉ mảnh treo chuông kịp thời lui lại, dù như thế nhưng vẫn bị cái tay kia kéo đứt một mảng thịt lớn cùng áo giáp ngay trước ngực, máu tươi chảy đầm đìa, nếu như chậm đi một chút thì e là trái tim hắn không còn giữ lại được.

- Chết tiệt, coi như ngươi may mắn!

Ma Thần từ trong kén quang đi ra, vẻ mặt âm trầm, hai ba lần công kích khiến một gã thánh kỵ sĩ bị thương, đối với người thường thì đây là một điều phi thường đáng để kiêu ngạo. Nhưng Ma Thần thì không, phải biết rằng, hắn là chúa tể nắm giữ quyền sinh sát trong tay, việc không thể lập tức giết chết thánh kỵ sĩ, mặc dù là không toàn lực ra tay, nhưng đối với hắn mà nói thì đây cũng là sự sỉ nhục lớn lao.

Yếu, vẫn còn quá yếu, còn kém xa!

Bị bó buộc trong thể xác loài người, làm hắn chỉ có thể xuất ra được một phần vạn sức mạnh, nếu không thì chỉ cần hất tay một cái, tất cả thánh điện kỵ sĩ ở đây đều hồi phi yên diệt hết.

Cảm giác yếu kém đúng là khó chịu! Ý niệm giết chết giáo hoàng, đoạt lại thân thể của Ma Thần càng thêm mãnh liệt, hắn vọt vào giữa đám kỵ sĩ như hổ lọt vào bầy dê, tận tình phát tiết buồn bực.

Một chiêu thất bại, trung đội trưởng biết rằng mình cũng không phải đối thủ của ác ma trước mắt này, mắt thấy thủ hạ bị đồ sát trắng trợn, quang minh chỉ tưởng cuối cùng cũng sụp đổ, trái tim như bị cắt thành hai.

Mà lúc này, bạch quang phía sau không ngừng lóe lên, cường viện đã tới.

Dù là cường viện có thể lập tức chạy tới, nhưng hắn cũng biết, thủ hạ của mình die sạch cả rồi. Giống như đàn châu chấu lít nhít trước mặt địch nhân, tác dụng duy nhất của bọn họ chỉ là níu chân được địch nhân, còn hy sinh là điều tất nhiên.

Làm người ai mà chẳng quý trọng tính mạng, thần có thể sáng tạo ra con người, nhưng cũng không thể làm cho người ta sống lại, cho nên thánh kỵ sĩ cũng sợ chết.

Huống hồ, cho dù mình có lao vào thì cũng chỉ tăng thêm một người chết mà thôi, tốt hơn hết là giữ lại cái mạng này để tiếp tục chống cự địch nhân thì hơn.

Lấy cơ này để thuyết phục lương tâm bản thân, thánh kỵ sĩ hóa thành điểm sáng bay đi hướng khác.

Tiếng kêu thảm thiết của đám thủ hạ liên tiếp vang lên, sắc mặt thánh kỵ sĩ lúc xanh lúc trắng, đường đường là thánh kỵ sĩ mà lại chạy trốn trước mặt địch nhân, vết nhơ ngày hôm nay, đã trở thành nỗi sỉ nhục suốt đời hắn, vĩnh viễn không thể rửa sạch.

Càng ngày càng nhiều kỵ sĩ từ nội điện chạy tới, mà ba người đi trước có trang phục bất đồng với đám thánh điện kỵ sĩ giáp trắng, màu trắng lúc trước. Y phục bọn họ chia làm ba màu, đỏ đậm, xanh da trời và trắng bạc, bộ dạng rất là uy vũ, kiêu ngạo.

Trung đội trưởng như thấy cứu tinh, vui mừng khôn xiết nói:

- Thần sử đại nhân!

- La Thụy, trông bộ dạng của người kia, quả thực mất hết mặt mũi thánh điện rồi, đợi lát nữa sẽ truy cứu trách nhiệm của người!

Người mặc y phục màu đỏ không nén nổi giận dữ quát lớn tên trung đội trưởng.

Thánh điện có hỏa – thủy – phong – lôi bốn vị đại thần sử, mỗi vị đều là tuyệt thế cao thủ, nếu như dựa theo cách tính của Tập Địch đại lục, bọn họ tương đương với Đại thống lĩnh một thành thị, trực tiếp bảo vệ và quản lý, là “đại ca” ở Thiên Không thành.

Trong đó có phong thần sử Mã Tập Tư sau khi đánh một trận với Clark thì diên mất rồi, đến giờ ở nơi nào cũng không rõ, bốn đại thần sử nay chỉ còn lại ba.

Lam y và Bạch y hiện giờ chính là thủy thần sử và lôi thần sử.

Hỏa thần sử tính nóng như lửa, sau khi trách cứ trung đội trưởng xong, liền tiến lên nghênh đón địch nhân.

Mắt thấy hằng sa số hắc bào nhân, đội hình lại khổng lồ làm hắn hơi giật mình, nhưng dù sao cũng là thần sử, nhìn quen sóng to gió lớn, hừ một tiếng:

- Tốt lắm, để ta thu thập đám yêu nhân các người!

Mấy trăm hắc bào nhân chỉ thấy hoa mắt một cái, Thiên Không thành đón nhận một cảnh nguy nga tráng lệ chưa từng thấy, mặt đất khắp nơi đều là bùng cháy, hơi nóng cuộn cuộn bốc lên, mồ hôi chưa kịp chảy ra đều bị bốc hơi hết.

Trong khi mọi người ở hiện trường đều cảm thấy kỳ quái, mặt đất đột nhiên chấn động, một khe nứt lớn chợt xuất hiện, mười mấy hắc bào nhân không kịp phản ứng liền rơi vào trong, bên trong toàn là dung nham nóng chảy sôi ùng ục, trên mặt nổi lên toàn bọt khí.

Trong tiếng kêu gào thảm thiết, hắc bào nhân rơi vào cái khe nứt bị dung nham nuốt chửng, cuối cùng đều bị tan chảy thành một bộ xương khô.

Khe nứt không ngừng kéo dài, đám hắc bào nhân may mắn là còn lại dù phát hiện nhưng lại không biết sử dụng khinh công, chỉ đành ba chân bốn cẳng chạy như điên, tuy thế vẫn có không ít người rơi vào dung nham.

- Ném thử điểm ngục của ta đi, xem mùi vị của lửa địa ngục thế nào, đám yêu nhân tà ác các người chỉ xứng đáng xuống địa ngục chuộc tội mà thôi!

Từ trong dung nham một hỏa nhân nhảy ra, cười lạnh lùng tàn khốc vang vọng bên tai mỗi hắc bào nhân trong hỏa ngục, thanh âm này chính là của hỏa thần sử.

Đây là lĩnh vực của hắn – Điểm ngục, trong phần lớn thời gian, lĩnh vực luôn luôn có hiệu quả lớn, sự khác biệt về số lượng đều bị bỏ qua, cho dù lực lượng đám hắc bào nhân có gia tăng hơn thế nào đi chăng nữa,

nhưng trong lĩnh vực mà bọn họ không có cách nào hiểu rõ quy tắc thì cũng chỉ chịu số phận bị giết mà thôi.

Mà mấy trăm hắc bào nhân còn lại lại có cảm giác hoàn trái ngược, thân thể bọn họ ở giữa băng nguyên (tên lĩnh vực của Thủy thần sử), cái lạnh tê cóng, hơn nữa nhiệt độ ở đây lại còn đang không ngừng giảm xuống, gió lạnh quét tới còn sắc bén hơn dao kiếm, khiến đám hắc bào nhân đau nhức. Quả thực là lạnh buốt đến chết, lạnh tới tận xương cốt, thậm chí là cả linh hồn.

Bọn họ tưởng chừng có thể tốt hơn một chút so với đám quỷ xui xẻo trong diễm ngục, vì còn có thể vận đấu khí để trụ hàn, nhưng mà bọn họ nhanh chóng hoảng sợ khi phát hiện ra đấu khí của bọn họ cũng bị đóng băng!

- Độ không tuyệt đối (giới hạn dưới của nhiệt độ, bằng -273.15oC) của ta, có thể đóng bắt bất cứ thứ gì, kể cả đấu khí.

Thủy thần sử vừa dứt lời, chỉ nghe thấy tiếng “lộp bộp” liên tục truyền đến, đám người bị đóng băng đổ ập xuống đất, thân thể vỡ tan thành từng mảnh, đôi mắt trông vẫn còn linh động.

Dưới lĩnh vực của lôi thần sử, sấm sét như đổ hết về Thiên Không thành.

Trong trời đêm đen kịt, đi kèm với tiếng sấm đình tai nhức óc là từng tia chớp to lớn không ngừng giáng xuống, đánh đám hắc bào nhân đang chạy toán loạn dưới mặt đất cháy thành than, mùi thịt cháy nồng nặc phiêu tán trên không trung. Cấm chú lôi hệ ma pháp sư e là cũng chỉ đến như vậy.

- Lôi thần thịnh nộ, các người đã chọc giận lôi thần, nên hãy chịu sự trừng phạt đi!

Đây là sức mạnh lĩnh vực, hơn nữa hỏa, thủy, lôi ba thần sử nắm giữ không phải lĩnh vực nửa vời mà lĩnh vực của bọn họ đều là đầy đủ, hoàn thiện, trước khi biến mất, cũng đủ có thể giết chết từng người bị vây khốn bên trong.

Trong lòng đám hắc bào nhân lọt vào lĩnh vực tràn ngập sự tuyệt vọng, bản thân không thể thấy hiểu lĩnh vực thì sẽ vĩnh viễn không biết nó có bao nhiêu đáng sợ. Giữa lĩnh vực của tuyệt thể cường giả, vốn bọn họ cũng là nhất lưu cao thủ mà giờ lại yếu ớt tựa như tiểu hài tử, không hề có lực chống cự, chỉ đành trở mắt nhìn từng đồng bạn gặp nạn, chờ đợi tử vong phủ xuống.

Đám hắc bào nhân trong Diễm ngục vẫn mệt mỏi như cũ, dung nham làm cho mặt đất bị phân cắt thành vô số mảnh nhỏ, cho dù có muốn chết cũng không có chỗ để chôn.

Đúng lúc này, một ngọn lửa bỗng xuất hiện giữa không trung, màu sắc của ngọn lửa này khác hẳn với trong Diễm ngục, nó có màu trắng.

Bông hoa lửa màu trắng này nhẹ nhàng hạ xuống đất, chạm đến dung nham thì một chuyện thần kỳ phát sinh, dung nham đỏ rực dường như bị lấy truyền, tất cả đều biến thành màu trắng, vết nứt tuy vẫn lan tràn nhưng không còn nhiều nữa, toàn bộ dung nham và hỏa diễm trong Diễm ngục đều biến thành màu trắng cả.

Ngọn lửa màu trắng, hừng hực bốc cháy, ngoại trừ dung nham bên ngoài, ngay cả không gian bên trong cũng đều bị nó thiêu cháy, càng lúc càng mãnh liệt, từng đốm lửa bắn tung tóe ra xung quanh.

Chỉ nghe thấy “Đình” một tiếng giòn tan, không gian rốt cục cũng không chịu được ngọn lửa màu trắng thiêu đốt mà vỡ ra. Hắc bào nhân bị vây ở trong Diễm ngục chỉ thấy trước mặt lại hoa lên một cái, rồi đã thấy trở lại Thiên Không thành, không có đất cháy, không có dung nham, nhưng mà trên mặt đất còn lưu lại hơn mười bộ xương khô, chứng minh bọn họ không phải là nằm mơ.

Hỏa thần sử mở to hai mắt:

- Ghê gớm thật, bạch hỏa diễm!?

Ngọn lửa màu trắng chính là hình thái cuối cùng của lửa, ngọn lửa có thể thiêu hủy cả lĩnh vực.

Trong lĩnh vực của lôi thần sử, mấy tia chớp màu tím từ mặt đất bắn ngược trên trời tạo thành một lỗ hổng, sau đó lĩnh vực cũng sụp đổ, đêm tối không còn nữa, hắc bào nhân trong lĩnh vực cũng được trở lại Thiên Không thành.

Thủy thần sử không phải “chém gió”, độ không tuyệt đối quả thật có thể đóng băng đầu khí, người trong băng nguyên bị đóng băng toàn bộ, bị gió lạnh thổi ngã, vỡ thành những mảnh nhỏ.

Ngay khi thủy thần sử tưởng rằng có thể thuận lợi giết chết nhóm địch nhân này, đồng băng bị vỡ nát bỗng nhiên động dậy, đầu lâu, cánh tay, chân, thậm chí là nhỏ như đầu ngón tay đều bay lên, sau đó tấn công thẳng tới thủy thần sử.

Bị đóng “thịt đông lạnh” vây đánh, cảm giác thật kinh dị, thủy thần sử khẽ cau mày:

- Đây là...

Dường như mình bạch được điều gì đó, hần nhắm mắt lại, hít một hơi thật sâu, quát khê:

- Phá!

Tất cả tay chân đang bay múa kể cả băng nguyên đều đồng thời biến mất, hắc bào nhân thoát khỏi vây hãm như bừng tỉnh giấc mộng, thân thể bọn họ run rẩy, giống như hàn ý chưa tiêu tan.

Đúng là độ không tuyệt đối của thủy thần sử giết được một bộ phận địch nhân, nhưng không phải là toàn bộ, hần nhìn ra phía sau, đó là ảo tưởng.

Kể lừa gạt hần, một tên ăn mặc như tên hề, đầu đội mũ hình tam giác, quần áo rộng thùng thình, vẽ đủ các loại hoa văn kỳ dị, nửa bên mặt hần là màu đen, nửa còn lại trắng bệch.

- Clark!

Hai người đồng thời kinh hô, ngoài thủy thần sử ra, thì còn có La Thi Mị.

Trong mắt nữ vong linh pháp sư tràn ngập căm hận, nàng vẽ vài cái trên không trung, từ đó xuất hiện một cánh cửa hình elíp, tử khí điên cuồng tuôn ra, một con cốt long to lớn gào rống lao ra.

Đây là phát hiện ngoài ý muốn của La Thi Mị ở Thiên ngoại thiên, một hài cốt rồng có niên đại ước chừng trên dưới hai trăm năm, đầu khớp xương vẫn còn lưu giữ long khí và bộ phận tàn thối rất mạnh, sau đó được La Thi Mị thuận tiện chế tạo thành ác linh khôi lỗi (con rối), cũng chính là con cốt long hiện giờ của nữ vong linh pháp sư. Khi nhìn thấy Clark, nàng liền lập tức gọi ra.

- Khoan đã!

Một người kịp thời ngăn La Thi Mị lại, nói:

- Người hần là nhìn ra được, bây giờ Clark là kẻ địch của thánh điện. Địch nhân của địch nhân cũng có thể coi là bằng hữu của chúng ta, vô luận trước đây các người có căm hận thâm sâu như nào, thì hãy đợi sau cuộc chiến ở đây rồi hãy giải quyết đi. Vì ngày hôm nay, chúng ta đã hy sinh vô số người rồi, đừng quên, trong những người này, cũng có không ít người có huyết hải thâm cừ giống như người, đều bị thánh điện làm cho tan cửa nát nhà, thê tử ly tán, thậm chí cả gia tộc đều bị diệt! Coi như là vì bọn họ, xin người hãy nhân nãi một chút đi.

La Thi Mị cắn chặt bờ môi, qua một lát liền vùng tay lên, cốt long kia há mồm phun ra long tức mắt thường có thể nhìn thấy, nhưng mục tiêu không phải là Clark mà là thánh điện kỳ sĩ.

Đây là quái vật gì vậy? Trông hình dạng thì giống như rồng trong truyền thuyết, thánh điện kỳ sĩ nhìn thấy cốt long đều bị hù dọa, tên thánh điện kỳ sĩ đứng mũi chịu sào không dám chậm trễ, tay trái vẽ lên một tấm khiên ánh sáng hình mai rùa – Thánh quang thuẫn! Đây là kỹ xảo phòng ngự đặc biệt chỉ có ở thánh điện kỳ sĩ cấp cao, nghe nói độ vững chắc của Thánh quang thuẫn tương đương với kết giới.

Đáng tiếc là, Thánh quang thuẫn kiên cố như thế lại không thể chống đỡ được long tức.

Lúc này thánh điện kỳ sĩ kia tựa như tờ giấy bị thổi bay, liên tiếp đụng phải sáu, bảy đồng bọn, gân cốt toàn thân đứt thành từng khúc, đến khi rơi xuống mặt đất đã trở thành đồng thịt nát.

Phải biết rằng bọn họ đều là kỳ sĩ cao cấp trong nội điện, ngay cả Ma thần cũng không dám nói một kích tất sát, từ đó có thể thấy sự lợi hại của long tức. Dù đã chết hai trăm năm, bộ xương chỉ còn lưu một ít linh khí và tàn hồn mà đã như thế, có thể tưởng tượng được chân long này khi còn sống thì đáng sợ như thế nào, trách không được mấy vạn năm trước ngay cả Ma thần cũng không phải là đối thủ.

Thấy La Thi Mị nén lửa giận xuống, Thuần Vu Tuyền thầm thở phào, trong tổ chức thực lực của mình và vong linh pháp sư cũng có thể tính ngang hàng, nhưng lại có thêm con cốt long này thì thật là phiền toái. May là lần này phải chịu phiền toái lại là thánh điện.

Cốt long bay vào đám thánh điện kỳ sĩ, hung tính đại phát, khe quắt đuôi dài, tiếng xương gãy vang lên liên tục, móng vuốt lướt tới đâu thì máu tươi văng tới đó, lại còn có “hàng khùng” long tức kia nữa, lực phá hoại chỉ có thể nói là cực kỳ kinh khủng.

Thánh điện kỳ sĩ liều mạng xuất ra chiêu thức mạnh nhất, nhưng không tạo thành thương tổn gì cho cốt long, đầu khớp xương của nó thật sự rất cứng rắn, có thể đục thủng sắt đá, tối đa chỉ có thể lưu trên người nó vết trầy hoặc là chút xương vụn mà thôi.

Vẫn tưởng rằng linh vực là lực lượng nguyên tố đỉnh cao, vậy mà có thể phá hủy linh vực, điều này chứng tỏ thực lực đối phương không kém mình, hơn nữa lại còn có cốt long này, ba vị thần sử rốt cuộc cũng hiểu rằng địch nhân còn cường đại hơn nhiều so với tưởng tượng.

Mặc dù lấy linh vực có thể một lần giết trăm địch nhân, nhưng năng lượng để duy trì linh vực tổn hao rất lớn, không thể nói là tiện lợi hơn được bao nhiêu.

Vốn thánh điện kỳ sĩ có thể phối hợp với nhau tạo thành trận pháp có uy lực lớn, nhưng lại bị cốt long này quấy rối, thì sao còn tổ chức lại được nữa.

Giáo chúng Nghịch thiên giáo ngược lại lại không dám tiến lên, bởi vì cốt long này ngang ngược, khó có thể bảo toàn là không làm bị thương người một nhà. Lúc đầu luyện chế nó có hơn mười vị cao thủ tọa trận mà còn suýt chút nữa xảy ra sự cố, khiến mọi người đều tổn khá nhiều khí lực.

Có cốt long hung ác ngăn cản ba vị thần sử, lại có cao thủ phá hủy linh vực của bọn họ, không thể giúp được gì, chỉ đành lo lắng suông mà thôi.

Cốt long tàn phá bừa bãi một hồi lâu, khắp nơi đều vang lên tiếng thánh điện kỳ sĩ rên rỉ đau đớn, bên cạnh lại không còn địch nhân, dường như nó chưa thỏa mãn, nhìn lên bầu trời như cảm giác được cái gì đó.

Nó thấy một đội kỳ sĩ bay trên không trung, sau lưng kỳ sĩ là những đôi cánh chim dài trắng noãn. Thánh điện kỳ sĩ đứng đầu – thủ hộ kỳ sĩ rốt cuộc cũng đã tới!

Là thánh điện kỳ sĩ cao cấp nhất, thủ hộ kỳ sĩ có thể nói là tùy tùng thân cận nhất của giáo hoàng, bọn họ không cần quan tâm tới việc truy đuổi dị đoan, chức trách duy nhất của bọn họ là trung thành và tận tâm thủ hộ bên cạnh giáo hoàng. Thủ hộ kỳ sĩ đều có tuổi thọ rất dài, bọn họ có thể sống hơn nghìn tuổi, khi mỗi vị thủ hộ kỳ sĩ chết đi thì đều có người mới thay thế, số lượng luôn luôn là mười hai người.

Thủ hộ kỳ sĩ có thể thông qua khế ước chủ tớ để trực tiếp mượn một phần thần lực của giáo hoàng, hơn nữa còn được ban cho đôi cánh thần, đôi cánh này không chỉ có thể trợ giúp thủ hộ kỳ sĩ bay lượn mà còn có thể gia tăng độ nhanh nhẹn trên diện rộng cho thủ hộ kỳ sĩ.

Ngay cả thủ hộ kỳ sĩ bên cạnh giáo hoàng cũng phải xuất hiện, có thể thấy thánh điện đã hoàn toàn không dám coi thường đám người xâm lược, thậm chí có thể xem như là một mối uy hiếp cực lớn. Mặc dù bọn họ không muốn nhưng vẫn phải thừa nhận rằng trên đời này có người có thể uy hiếp thánh điện.

Mười hai vị thủ hộ kỳ sĩ vỗ vỗ đôi cánh, nhìn chằm chằm cốt long kia, việc cấp bách hiện giờ là phải tiêu diệt được những người kia. Cốt long dường như cũng ý thức được đám điều nhân cánh dài này không dễ chơi đùa như đám kỳ sĩ lúc này, nhưng mà ngạo khí của rồng vẫn khiến nó ngửa mặt lên trời hét lên giận dữ, gửi đi lời khiêu chiến.

Bọn thủ hộ kỳ sĩ đồng thời giơ trường mâu lên cao tựa như tâm linh đã giao ước với nhau từ trước. Mười hai cột ánh sáng cao ngút trời, che phủ phía trên người đám thủ hộ kỳ sĩ, bọn kỳ sĩ hấp thu được ánh sáng này thì thân thể giống như nửa trong suốt, tựa như một nhóm người bằng ánh sáng hỗn độn vậy.

Đôi cánh mở ra, bọn thủ hộ kỳ sĩ đều đầu dưới chân trên, lao xuống hết như chim ưng vồ mồi, tốc độ tuyệt nhanh, trong nháy mắt đã hóa thành mười hai cột sáng – Quang minh tường không kích!

Cốt long còn chưa kịp phản ứng thì đã bị mười hai cột sáng này bao vây.

- Keng!

Vốn là mười hai lần công kích nhưng vì đều đồng thời rơi xuống người cốt long, nên tạo thành âm thanh hết sức vang dội.

Thủ hộ kỵ sĩ đều bị đánh bung ra, nhưng cũng không phải là không có thu hoạch. Những nơi cốt long bị đánh trúng thì đều rơi ra những mảnh xương nhỏ.

Mặc dù không có cảm giác đau nhức, nhưng cốt long thấy bị chọc giận, nó hám mồm phun long tức về phía thủ hộ kỵ sĩ gần nhất.

Tốc độ long tức nhanh vô cùng, hơn nữa thủ hộ kỵ sĩ lại vừa mới bị đẩy lùi, chưa kịp duy trì trạng thái cân bằng. Mất thấy không kịp né tránh, thủ hộ kỵ sĩ nọ vội vàng thu hồi hai cánh, bao bọc thân thể lại.

- Âm!

Thủ hộ kỵ sĩ bắn ngược lại như viên đạn pháo, mãi cho tới khi lên cao mới có thể ổn định được thân hình. Khí huyết trong người bốc lên, ngực khó chịu buồn nôn, bạch quang trên người mờ khi kha khá, lộ ra bản thể, song chỉ là một vết thương nhẹ.

Ngay cả long tức mà cũng có thể phòng ngự, điều này đủ cho thấy sự cường hãn của thủ hộ kỵ sĩ. Đương nhiên, nhờ có đôi thần cánh cũng đã gánh đỡ khá nhiều năng lượng long tức nên hẳn mới bình yên vô sự như vậy.

- Yahhh!

Giờ trường mâu lên cao quá đầu, bạch quang thánh khiết bắn ra. Thủ hộ kỵ sĩ đắm chìm trong bạch quang khiến cả người thư thái, thương thể nhanh chóng khôi phục lại, lại trở thành bộ dạng nửa trong suốt quay trở lại vòng chiến.

- Keng keng keng keng.

Những đôi thần cánh của thủ hộ kỵ sĩ thật sự quá nhanh, tốc độ phi hành cao nhất của bọn họ chỉ để lại một dải ánh sáng phía sau, hơn nữa lại có thể sử dụng thần thuật để bổ sung năng lượng, điều trị thương thể. Cho dù là cốt long cũng không thể gây khó dễ cho bọn họ, mà ngược lại tổn thương ngày càng gia tăng.

Thủ hộ kỵ sĩ đang tấn công như vũ bão lên cốt long, lại đột nhiên đình chỉ công kích. Bởi vì bọn họ nhìn thấy hai đốm sáng đang từ xa lao tới.

Chính xác mà nói, đây không phải là hai đốm sáng, mà là hai người, chẳng qua do tốc độ của hai người đó quá nhanh. Ngay cả kỵ sĩ có thần cánh mà cũng không thấy rõ bản thể, đợi tới khi khoảng cách rút ngắn thì mới phát hiện đó là hai người đội mũ cao, một áo lam, một áo vàng.

Người áo lam chợt niệm chú ngữ, hai tay đập vào nhau tạo pháp ấn, khẽ hô:

- Lâm!

Thanh âm của hắn không lớn, nhưng lại truyền rõ ràng tới tai từng người một, người nghe đều rung động, có cảm giác như linh hồn tựa như đang thoát khỏi cơ thể. Trong lúc nhất thời tay chân như vô lực, suýt chút nữa thì ngã sấp xuống.

Tinh thần công kích thật mạnh!

Nếu như đây là rồng còn sống thì có lẽ tinh thần công kích của người áo lam không có tác dụng, nhưng cốt long chỉ còn lại có chút tàn hồn mà thôi.

“Đầu!”

Người áo vàng cũng quát lên một tiếng, một bàn tay to lớn chợt xuất hiện trong không trung, vồ thẳng xuống cự long.

- Ô!

Cốt long không cam chịu, vùng giãy khỏi trói buộc vô hình, kiên cường đề kháng khí lực, há mồm phun long tức ra.

Kết quả lần này hoàn toàn trái ngược, nga cả thủ hộ kỵ sĩ cũng phải kiêng kỵ long tức vài phần, thế mà long tức bá đạo đó lại bị bàn tay lớn kia bá đạo hơn gạt đi, rồi lại vỗ thêm một phát nữa lên người cốt long.

- Rắc rắc!

Cốt long cường hãn như vậy mà cũng không chịu nổi một kích này, nhanh chóng rơi xuống. Trong tiếng nổ ầm ầm đã tạo thành một cái hố to trên mặt đất. Đến khi nó cố gắng bò lên thì không thể nào ổn định được, bởi vì phần lưng nó đã bị một chưởng của bàn tay kia đánh hõm sâu xuống, cũng không biết là bao nhiêu sống lưng bị gãy bao nhiêu nữa.

Công kích vật lý hầu như không thể chống đỡ!

La Thi Mị thấy tình thế không ổn, vội vàng mở ra 'tử linh môn' thu hồi cốt long lại, cốt long trải qua lần trọng thương này cho dù trải qua chữa trị thì có thể còn sử dụng lại được hay không cũng khó có thể nói trước được.

Ánh mắt chuyển sang hai người áo lam và áo vàng, La Thi Mị kinh dị không ngừng, rốt cuộc bọn họ là ai mà lại có thể phá hủy cốt long.

- Giáo chủ đại nhân!

Bọn thánh điện kỵ sĩ phần chấn hoan hô, bởi vì đó là hai đại giáo chủ chỉ thấp hơn giáo hoàng một bậc, dưới một người mà trên vạn người.

256. Chương 7: Hồn Độn (p1)

Theo sau giáo chủ còn có mười vị thánh tế ti.

Thủ hộ kỵ sĩ, thánh tế ti, thần sử, còn có giáo chủ tất cả đều hiện thân, có thể thấy được thánh điện cũng điều động toàn bộ lực lượng.

Nhìn khắp nơi trên đất đều là thi thể thánh điện kỵ sĩ, hai đại chủ giáo lửa giận bừng bừng, thánh điện thành lập hơn vạn năm cho tới nay, chưa từng có người dám tập kích.

- Các người dám khinh nhờn thần linh, dám dẫm đạp ngược to gan lớn mật này quả thực muốn làm phản sao!

Thuần Vu không nhanh không chậm nói:

- Khinh nhờn thần linh e là một kẻ khác, các người là tay sai trung thành nhất của giáo hoàng, mọi hành động, việc làm của hần hần là các người rất rõ ràng.

Nhìn thấy Thuần Vu, trong lòng giáo chủ áo lam dâng lên cảm giác kỳ quái.

Người này dường như đã từng quen biết, mặc dù vẻ ngoài của hần rất xa lạ.

Hơn nữa, giáo chủ áo lam đã hơn ba nghìn năm không rời khỏi thánh điện, không có khả năng biết bất kỳ kẻ nào trên Tạp Dịch đại lục mới đúng.

Nhưng mà, hần càng nhìn càng có cảm giác người này đã từng gặp qua ở nơi nào đó, nhíu mày nói:

- Người ...

- Lão bằng hữu, không nhớ rõ ta sao?

Thuần Vu thở dài một hơi:

- Cũng khó trách, đã qua mấy ngàn năm rồi, có ai còn có thể nhớ được ta chứ?

Nói đến đây, ánh mắt hần phút chốc biến đổi. Bá đạo tuyệt luân, kiêu ngạo, khí thế hoàng giả, tất cả đều xuất hiện trên người trung niên nhân trông phúc hậu, chất phác.

- Lý Ngang đại đế!

Giáo chủ áo lam thất thanh kêu, rồi lập tức phát giác lời.

Đám thánh điện kỳ sĩ hiểu biết lịch sử cũng rất là kinh ngạc, Lý Ngang đại đế không phải đế quân của La Áo đế quốc sao?

- Tà ngôn hoặc chúng! (Ý nói bịa đặt mà mê hoặc người khác)

Giáo chủ áo lam vội vàng bưng bít nhưng trong lòng lại vô cùng rung động.

Lý Ngang đại đế không phải là bị ám toán chết rồi sao? Phải biết rằng, đích thân hấn ra tay, cũng chính hấn đại biểu thánh điện tới xem thi thể Lý Ngang bị đưa vào quan tài rồi hạ táng.

Hơn nữa, đã hơn ba nghìn năm rồi, cho dù lúc ấy Lý Ngang thoát được một mạng thì cũng không có khả năng sống được lâu như vậy chứ?

Hóa ra kẻ đứng sau hậu trường xúi giục Nghịch Thiên Giáo là Lý Ngang đại đế, chẳng trách đám dị đoan này có thể thành công như này.

Mặc kệ như thế nào, người này, nhất định không thể lưu!

- Nghịch Thiên Giáo là dị đoan, tội ác tày trời, chết không đủ đền tội!

Giáo chủ áo lam hạ quyết tâm, nhanh chóng niệm chú ngữ, quát khê:

- Toái (Vỡ)!

Lần này những người khác đều không hề bị thương, bởi vì tinh thần công kích của Giáo chủ áo lam là nhằm vào Thuần Vu.

Một luồng áp lực từ bốn phương tám hướng ập lên người của Thuần Vu, tựa như vô số kim châm đâm chọc vào linh hồn của Thuần Vu, như muốn linh hồn hấn bị đâm thành trăm ngàn lỗ hổng.

Lúc trước công kích toàn bộ mà đã rất lợi hại rồi, giờ công kích lại chỉ nhằm vào một người thì càng không cần phải nói.

Đáng tiếc là, Thuần Vu có một thân phận khác là hồn sư, hồn sư mạnh nhất đại lục. Mấy ngàn năm tích lũy đã khiến cho hấn trở thành người đầu tiên nắm giữ lĩnh vực linh hồn, cũng là cao thủ luôn đùa chơi với hồn phách, thì há lại sợ hãi tinh thần công kích của Giáo chủ áo lam.

Hai tay khê gạt đi một cái, những mũi châm vô hình liền bị từ chối dứt.

Giáo chủ áo lam cũng cảm thấy được công kích của mình không có kết quả, hấn chỉ là thử dò xét mà thôi. Ba ngàn năm trước, Lý Ngang đại đế được ca tụng là đệ nhất cao thủ đại lục, liệu hiện giờ hấn có còn mạnh mẽ như xưa không.

Kết quả làm cho Giáo chủ áo lam kiêng kỵ không thôi, bởi vì Lý Ngang đại đế đứng thâm sâu không lường được, chỉ hơi hợt mà đã phá được tinh thần công kích của mình.

Thuần Vu mỉm cười:

- Lão bằng hữu, lâu như vậy không gặp, người dùng phương thức này để chào đón ta sao, thật khiến cho ta thất vọng? Được rồi, nếu như vậy, có qua có lại thì hơn.

Hấn cong ngón tay lên, bắn một tia hắc khí về hướng Giáo chủ áo lam, luồng hắc khí không có khí thể sắc bén, thoát trông yếu đuối, nhẹ nhàng, có vẻ giống hoa cây bông.

- To gan, dù người người là ai, dám mạo phạm giáo chủ đại nhân của chúng ta, thì đều phải chết!

Một thánh điện kỳ sĩ nóng lòng thể hiện trước mặt Giáo chủ áo lam, trường mâu nhanh chóng đánh về phía hắc khí.

- Không được đỡ đòn!

Giáo chủ áo lam vội hét lên.

Luồng hắc khí đùng tới trường mâu, nhất thời liền thẩm thấu chui vào.

- Mau vứt bỏ vũ khí!

Lời cảnh báo của Giáo chủ áo lam hơi chậm, đối với thánh điện kỵ sĩ mà nói, vứt bỏ vũ khí là loại sỉ nhục lớn lao. Cho nên kỵ sĩ hơi đắn đo một chút, đợi tới khi ra quyết định thì thân thể đã chấn động, cả người ngẩn ngơ như tượng điêu khắc gỗ, không hề nhúc nhích, nhưng hai tròng mắt lại lộ ra vẻ đau đớn, sợ hãi gần chết, giống như là nhìn thấy gì đó hết sức kinh khủng.

Lam quang chợt lóe, Giáo chủ áo lam đã đến phía sau hắn, bàn tay chụp mạnh phía sau lưng:

- Há!

Thánh điện kỵ sĩ đó không tự chủ được mà há to miệng ra, từng tia hắc khí từ hán trong miệng bay ra, chỉ có điều còn dày đặc hơn so với lúc trước.

Sau khi hắc khí bắn ra khỏi thân thể thì thánh điện kỵ sĩ có thể hành động nhưng mà bộ dạng hắn đã vô cùng kỳ quái, khuôn mặt méo mó, miệng cứ cười ngây dại, nước dãi không ngừng chảy ra khỏi miệng, nhưng hắn lại hoàn toàn không biết.

Dường như tên thánh điện kỵ sĩ này đã biến thành ngu ngốc.

Chỉ là chớp mắt, hắc khí đã ăn mòn hồn phách thánh điện kỵ sĩ, từ giờ trí tuệ của hắn không khác gì đứa trẻ lên ba, hành vi tự nhiên thì quái gở.

Điều này đối với thánh điện kỵ sĩ luôn ưu nhã, thông dong mà nói thì tuyệt đối không thể tiếp nhận, chứ không bọn họ thà chết cũng phải hoàn hảo.

Giáo chủ áo lam giận dữ, tổn thất một gã thánh điện kỵ sĩ thì cũng không có gì, nhưng mà lại đã kích trầm trọng tới tinh thần bên mình, những thánh điện kỵ sĩ khác chứng kiến đều run sợ trong lòng, như vậy mục đích của Thuần Vu đã đạt được.

- Giết bọn hắn, đem linh hồn ghê tởm của đám dị đoan vào chỗ sâu nhất trong địa ngục!

Lúc này tất cả thánh điện kỵ sĩ cơ bản cũng tụ tập lại, Giáo chủ áo lam hô một câu mở màn cuộc đại chiến, chẳng qua hắn phát giác đám dị đoan này không dễ phá vỡ giống như trước đây.

Ngoại trừ Lý Ngang đại đế ra, đám người đang kịch chiến với tam đại thần sử và thủ hộ kỵ sĩ cũng không phải loại thiện lương gì.

Nhân yêu Clark, phản đồ thánh điện, vốn cũng là một tên thần sử, thực lực tất nhiên không cần phải nói!

Bôn Lô quyền, Kiếm Thôn Sơn Hà, Thần Mộc Đấu Khí, Huyền Thuật, Mãn Thiên Hoa Vũ, Độc Cô Cửu Kiếm, trận pháp.....

Bảy đại cổ tộc còn lại, tất cả đều công khai làm phản sao?

Không, phải nói tám đại cổ tộc, hai người có thể sử dụng Bạch Hỏa Diễm, còn có thể dùng Linh Huyền Cửu Chuyển, không hề nghi ngờ, đây là thành viên của Thuần Vu gia tộc đã bị Hắc Ám Căn tiêu diệt trước đây!

Căn cứ theo tin tức nhận được, những người này đã mất tích hơn 6 năm. Trong 6 năm này họ đã đi đâu? Sao giờ lại xuất hiện.

Bay được lên cao.

Còn có Đại Ma đạo sư, Chiến Thần, Nhãn Giả, Thần Xạ Thủ...

Không ngờ tuyệt thế cường giả của đại lục lại tụ tập dày đặc trong Nghịch thiên giáo!

Càng kinh người là, ngay cả đám tiểu lâu la ở sau lưng bọn họ, cũng có rất nhiều tên có thực lực không thua gì Thánh kỵ sĩ.

Mẹ nó, rốt cục đã phát sinh chuyện gì?

Giáo chủ áo lam không nhận được nguyên rủa, phóng tinh thần lực ra ngoài, rất nhanh hắn đã rất phát hiện vấn đề.

Rất nhiều tín đồ của Nghịch thiên giáo có tinh thần lực cực kỳ hưng phấn, hơn thường nhân nhiều lần, thậm chí còn có một chút hỗn loạn. Hơn nữa bọn họ vô cùng dũng mãnh gan dạ, có ý chí kiên cường hơn cả thánh điện kỳ sĩ, cho dù bị thương, thậm chí dù cánh tay bị chém đứt cũng không hề nhúu mày, giống như không hề cảm giác đau đớn. Hai mắt bọn họ đỏ như máu khiến thánh điện kỳ sĩ táng đờm kinh hồn, quả thực không khác gì dã thú!

Thật sự là một đám người điên!

Rất dễ nhận thấy, phía sau biểu hiện bất bình thường của đám người dị đoan chắc chắn có bí mật.

Thoáng suy một chút tư, Giáo chủ áo lam như phán đoán ra, nói với đám thánh tế ti phía sau:

- Đám dị đoan này được tà thuật kích động nên mới có thể hung tàn như vậy, dùng ‘Thánh quang chú’ để tẩy rửa cho bọn chúng đi!

- Vâng, giáo chủ đại nhân!

Hai tay Thánh tế ti tạo thành chữ thập bắt đầu phát động thần thuật, một vòng bạch quang thánh khiết lấy lòng bàn tay bọn họ làm tâm, bắn về phía kẻ thù.

‘Thánh quang chú’ là một loại thần thuật cao cấp, đối với ực lượng tà ác, nhất là Vu sư Ma tộc thì có hiệu quả đặc biệt, cũng giải trừ được nhiều bệnh trạng xấu bên phe mình.

Rất đáng tiếc là, đám hắc bào nhân dù đắm chìm trong thánh quang không hề có cảm giác gì, bọn họ vẫn điên cuồng như vậy, vẫn chiến đấu tốt như vậy, làm lộ ra hàm răng nhọn hung tợn, thánh điện kỳ sĩ chính là con mồi của bọn hắn.

Bởi vì tín đồ Nghịch thiên giáo là bị vi rút sinh hóa kích thích tiềm lực trong cơ thể người, có nguyên lý hoàn toàn bất đồng với tà thuật, nên cho dù là ‘Thánh quang chú’ cũng không có tác dụng.

Trên chiến trường thây rải khắp nơi, có tín đồ Nghịch thiên giáo, cũng có thánh điện kỳ sĩ. Thiên Không Thành bị máu tươi nhuộm đỏ, khắp nơi vương đầy tàn chi cụt tay, tìm gan phèo phổi.

Chiến tranh cho dù là phát sinh ở nơi thần thánh thiêng liêng nhất trên đời này, cũng khó tránh khỏi cảnh khó coi, máu thịt văng khắp nơi vĩnh viễn đều không thay đổi được.

Mất thấy đám kỳ sĩ từng người từng người ngã xuống, Giáo chủ áo lam chỉ huy từ xa cũng đứng ngồi không yên, bồi dưỡng ra thánh điện kỳ sĩ ưu tú ko phải chuyện đùa mà là rất tổn hao tâm huyết, cứ bị hủy hoại trong chốc lát như thế này, thì không có tới trăm năm là không thể khôi phục nguyên khí được.

Hắn vừa đau vừa phẫn, rốt cục như quyết định được điều gì đó, nhảy lên không trung, bắt đầu cao giọng ngâm xướng.

Âm trầm, bình thản, trang nghiêm, hàng dài những chữ chậm rãi từ trong miệng Giáo chủ áo lam phun ra, tựa như ngâm nga, lại như ca hát.

“Quang Minh thần bất diệt, mỹ lệ, người cha vĩ đại, thánh khiết, chính trực. Cầu xin người hãy hạ xuống trần thế.....”

Ma thần biến sắc:

- Thần chúc!? Nhanh, ngăn cản hắn!

Ma thần nói tất nhiên là có đạo lý, cho dù mọi người không rõ, đều buông tha cho địch nhân của mình, chuyển người bay lên không, mục tiêu đều nhằm vào Giáo chủ áo lam.

- Bảo vệ giáo chủ đại nhân!

Lôi thần sử hét lên như sấm rền, truyền tới tai từng thánh điện kỳ sĩ.

Mười hai vị thủ hộ kỳ sĩ dẫn đầu bay trở về bên cạnh Giáo chủ áo lam, những thánh điện kỳ sĩ khác cũng đều thể công bằng thủ.

- Không cần hoảng sợ, chức trách các ngươi là hiệp trợ Giáo chủ đại nhân hoàn thành thần chúc, sự tình khác, giao cho ta xử lý.

Giáo chủ áo vàng nói xong, nhẹ nhàng phun ra một chữ:

- Phong!

Một quả cầu bán trong suốt, đường kính hai hơn trăm thước, hiện lên trên không trung, từ xa trông nó tựa như một cái bong bóng siêu lớn.

Bong Bóng có lực lượng kỳ quái, thánh điện kỳ sĩ tiến vào trong đó một cách thuận lợi, nhưng những người khác lại bị văng ra, như đụng vào một vách tường vô hình.

Có thể thấy được, đây là một kỹ năng phòng ngự đặc thù, nó có tính chất lựa chọn, ngoại trừ những người có được quang minh thánh lực, những người khác không cách nào tiến vào bong bóng.

Một vị Hắc bào nhân đột ngột ngoi lên từ mặt đất, là Hiên Viên gia tộc - Hiên Viên Vô Tình, người này trời sinh coi thường danh lợi, toàn tâm chuyên chú với kiếm, mới bốn mươi tuổi tuổi, trình độ chỉ kém gia chủ - cường giả đệ nhất trong gia tộc mà thôi.

Hai tay Hiên Viên Vô Tình cầm kiếm, chuyển động tốc độ cao, cả người hóa thành một cơn gió lốc phóng lên cao, người tinh mắt đều nhìn ra được chiêu này dựa theo thể xoay tròn như lốc xoáy, đem kinh lực tập trung vào một điểm, như thế sẽ làm cho tính chất xuyên thấu tăng ít nhất gấp ba lần.

Người trong Hiên Viên gia tộc nhân rất thông minh, muốn phá vỡ một cái bong bóng, thì không nên dùng sức mà nên dùng châm châm 1 lỗ, đó chính là lấy điểm phá mặt trong kiếm pháp, chiêu “Phá thiên” này chính là sự lựa chọn tốt nhất.

Trường kiếm đâm vào bong bóng, đầu khí bá đạo hình xoắn ốc từ mũi kiếm chui ra, hình thành nên một lực siêu nén. Cho dù là kim cương có độ cứng rắn nhất trên đại lục cũng bị nó chọc thủng một lỗ nhỏ. Trên hành trình đi Ác ma Hải vực, Cổ Diêu đã từng thấy Hiên Viên Tam Quang dùng chiêu này xuyên thủng một con kinh ngư dài 50 thước.

Nhưng mà, chiêu “Phá thiên” lần này lại mất đi hiệu lực, đến khi đầu khí xoắn ốc tiêu hao hết mà cái bong bóng lớn này vẫn không bị đâm thủng.

Khuôn mặt ẩn giấu dưới cái khăn đen của Hiên Viên Vô Tình thần thờ vô cảm, lại cũng lộ ra vẻ cổ quái, cái bong bóng kia quả là cứng đến hoàn hảo, kinh lực của hắn giống như trâu xuống biển, , biển mất không còn thấy bóng dáng tăm hơi.

- Để cho ta nổ nát nó!

Hạ Hầu Cẩn quát một tiếng diên cuồng, tử điện rung động, đúng là Bôn Lôi Vô Giới Quyền.

Cùng lúc đó, một đóa hoa lửa màu trắng cũng bay ra, đây là “Hỏa Chung”, ngọn lửa tinh thuần nhất trong tự nhiên.

Hai loại hình thái nguyên tố tối cao có thể phá hủy cả lĩnh vực, nhưng khi rơi vào bong bóng thì tiếng sét tiêu thất, hoa lửa dập tắt, đúng là không có chút tổn thương nào.

257. Chương 7: Hỗn Độn (p2)

Công kích vật lý siêu mạnh, vượt qua cả nguyên tố cao nhất, thậm chí lĩnh vực, vậy mà cũng không phá nổi bong bóng.

- Vô dụng, đây là ‘Hoàn Mỹ Phòng Ngự’, cái này chỉ mở một lỗ hổng dành cho người có quang minh lực lượng vào, trừ lần đó ra, cho dù bất kỳ ngoại lực nào cũng đều bị chuyển dời đến không gian bất định!

Lão bà Không gian Đại Ma Đạo Sư là người nhận thức được ‘hàng’, kịp thời ngăn cản Hoa Hạ trận pháp đang chuẩn bị tổ chức Nghịch Thiên giáo chúng tập hợp lực lượng oanh kích.

Mấy người.

- Làm sao bây giờ?

Lão bà bắt đầu nói:

- Bất cứ biện pháp gì cũng vô dụng, chỉ có thể chờ đợi nó tự giải khai mà thôi, trước hết, đừng có uống phí sức lực làm gì!

Dưới sự bảo vệ của Hoàn mỹ phòng ngự, toàn bộ thần chức giả, thần sử, tế ti, thánh điện kỳ sĩ đều xuống thần chúc theo Giáo chủ áo lam, bài tụng bình thản trang nghiêm, nhưng lại làm cho mọi người có dự cảm bất an.

Cảnh vật chung quanh sáng rực, Thiên Không Thành vốn không có mặt trời, ánh sáng cũng đến từ quang minh lực lượng, cảm giác rất là nhu hòa, dù vậy mọi người đều biết trận ánh sáng này không tầm thường.

Nguồn sáng đến từ đỉnh đầu, chỉ thấy bầu trời vốn trống không, không biết từ khi đã có một quang cầu.

Theo sự ngâm xướng của các thần chức giả, quang cầu càng ngày càng phát sáng, tựa như một cái mặt trời nhân tạo nho nhỏ, khiến mọi góc ngách trong Thiên Không Thành đều trở lên huy hoàng.

"Xây dựng thành thị trong không trung, điện đường thần thánh hoành tráng, mọi người trên toàn thế giới đều cúng bái! A, Quang Minh thần vĩ đại, thỉnh người chiếu sáng những dưng sĩ ngoan đạo, ban tặng thân thể cứng như sắt thép cho họ, một ý chí không biết sợ hãi, một sức mạnh để tiêu diệt tà ác!

Tiếng tụng niệm ngừng lại, bầu trời chợt bùng sáng, từng chùm sáng khổng lồ từ trên trời chiếu xuống, bao trùm toàn bộ Thiên Không thành.

Chùm ánh sáng khổng lồ này không tạo thành tổn thương gì đối với chúng nhân Nghịch Thiên giáo, nhưng bọn thánh điện kỳ sĩ sau khi chìm vào trong thánh quang cảm giác được sự ấm áp lan tỏa khắp cơ thể, tinh thần càng thêm phấn chấn. Sau đó họ cảm giác sau lưng ngứa ngứa, cứ như có gì đó muốn chui ra khỏi cơ thể.

Không có thống khổ, mà ngược lại khắp cả người đều thư thái, thân thể nhẹ nhàng, bất tri bất giác đã nổi lên trên không trung, bởi vì sau lưng bọn họ xuất hiện một đôi cánh chim trắng nõn, mặc dù so với thủ hộ kỳ sĩ thì có nhỏ hơn đôi chút, nhưng mà dù sao cũng là cánh. Có lẽ, bọn họ đáng được gọi là chuẩn thủ hộ kỳ sĩ.

Mà đám kỳ sĩ thấp cấp này, cũng bị vàng sáng mờ mờ ảo ảo bao phủ, rất dễ nhận thấy, đây là đặc trưng của thánh kỳ sĩ.

Tất cả thánh điện kỳ sĩ, ít nhất cũng đều tăng lên vài lần!

Giáo chúng Nghịch Thiên Giáo không hẹn mà đều cùng hít lấy vài ngụm lương khí, mười hai vị thủ hộ kỳ sĩ đã rất khó đối phó rồi, giờ lại thêm hơn một trăm vị chuẩn thủ hộ kỳ sĩ thì càng lại như hổ thêm cánh, hơn nữa, bây giờ hầu như tất cả thánh điện kỳ sĩ đều có trình độ thánh kỳ sĩ, quả thực chính là cơn ác mộng.

Trận chiến đấu này còn có thắng có thể sao?

Không hổ là giáo chủ, thoáng cái đã đề cao sức chiến đấu toàn thể thánh điện lên gấp mười lần!

Bong bóng vỡ tan, hoàng y giáo chủ triệt tiêu Hoàn mỹ phòng ngự, kỹ năng càng mạnh thì luôn tỷ lệ thuận với tiêu hao sức lực, duy trì Hoàn mỹ phòng ngự liên tục như vậy trong thời gian dài, cho dù là chủ giáo như hắn cũng cảm thấy mệt mỏi rã rời, trên trán lấm tấm mồ hôi.

Hơn nữa, thần chúc đã hoàn thành, cũng không cần phải phải bảo vệ bọn kỳ sĩ nữa, lúc này lo lắng lại chính là đám đệ đồan cơ.

Thuần Vu lớn tiếng nói:

- Mọi người đừng hoảng hốt, sức mạnh của bọn họ chỉ là tạm thời, ta có thể cam đoan!

Nếu như thánh điện có năng lực trong nháy mắt chế làm ra nhiều kỳ sĩ cường đại như vậy, cũng không cần phải chật vật như vừa rồi, sức mạnh của cả tập thể được tăng lên chắc chắn là có thời gian hạn chế, giống như là doping vậy.

Giáo chủ áo lam hừ lạnh nói:

- Đúng vậy, người nói không sai, nhưng trong khoảng thời gian đó cũng đủ có thể giải quyết sạch các người. Đây chính là Thần chúc mà Quang Minh thần vĩ đại đã dùng để kích thích sức mạnh tiềm tàng của dũng sĩ nhân loại vào mười vạn năm trước, trong trận chiến ấy, nhân loại chiến thắng Ma tộc, xua đuổi bọn chúng cho tới khi rơi xuống thế giới thất lạc. Đám dị đoan các người dám câu kết với Ma tộc, thông đồng với nhau làm việc xấu xa, hãy chịu sự trừng phạt đi. Hỡi các kỵ sĩ của ta, hãy tóm gọn tất cả bọn chúng, không để ai có thể thoát được!

- Tinh nguyệt!

Sau khi tất cả đều hô lên khẩu hiệu, toàn bộ thánh điện kỵ sĩ đều biến thành các chấm sáng, vô số điểm sáng như bầu trời đầy sao, mà ở trung tâm lại có một mặt trăng to sáng mỹ lệ, nó là do mười hai tên thủ hộ kỵ sĩ và hơn trăm tên chuẩn thủ hộ kỵ sĩ biến ảo tạo thành.

- Trụy lạc! (Rơi xuống!)

Khẩu hiệu vừa dứt, những ngôi sao trên trời lần lượt rơi xuống, đương nhiên đây chỉ là ảo ảnh, là một trận pháp do thánh điện kỵ sĩ kết hợp lại tạo thành.

Lực công kích của kỵ sĩ vốn nổi tiếng, hiện giờ lại là vô số thánh kỵ sĩ cùng phát động công kích, quy mô khổng lồ của trận chiến ư rằng tại mới thấy lần đầu trong lịch sử đại lục.

Cái loại sức mạnh có thể nghiền nát đất đai này tuyệt đối không phải là loại dễ người đơn độc có thể chống cự được, giáo chúng Nghịch Thiên Giáo đều nhận biết được sự lợi hại, lập tức đứng vào trận pháp do mấy vị cường giả gia tộc Chư Cát bố trí đưa vào lực lượng, hình thành một tầng phòng ngự bảy màu.

- Đỉnh đỉnh đỉnh.

Vô số tinh quang rơi xuống, thanh âm dày đặc như mưa rơi vang lên, mỗi một ngôi sao là đại biểu cho sự công kích của một vị thánh kỵ sĩ trong đó.

Crắc! ...Tầng phòng ngự vô sắc ngoài cùng rốt cục không chịu nổi sức nặng mà vỡ vụn, kết giới sư trong trận phải thu hồi lực lượng, nếu không hẳn sẽ không chống đỡ được.

Trời sao trên không trung lúc này mới chỉ rơi xuống một bộ phận nhỏ mà thôi, phần nhiều đang lũ lượt kéo xuống.

Cường giả Chư Cát gia tộc thấy thế, vội vàng hạ lệnh điều khiển lực lượng khác.

"Thời gian cùng xuất hiện với không gian, bánh xe (thời gian) cùng chìa khóa (không gian) kết hợp, cánh cửa thời không, cánh cửa mở ảo vô định, thế giới hiện thực mà hư vô, dịch chuyển siêu không gian - mở ra!

Bà lão nhanh chóng đọc chú ngữ, phía trên lồng phòng ngự xuất hiện một cánh cửa hình elip, toàn bộ điểm sáng rơi xuống bên trên thoáng cái đều biến mất.

Nhưng tình hình như vậy cũng chỉ duy trì được mấy giây, sau khi nuốt sạch hơn trăm điểm sáng, cánh cửa không gian liền biến mất, kỹ năng mới vừa rồi bà lão sử dụng cũng tương tự với Hoàn mỹ phòng ngự của hoàng y giáo chủ, đem công kích hơn trăm vị thánh kỵ sĩ chuyển đến không gian khác, nhưng nàng cũng không lợi hại như hoàng y giáo chủ, chỉ có thể ngăn cản trong thời gian ngắn ngủi, hơn nữa không thể đạt tới tình trạng bất chấp tất cả lực công kích như của hoàng y giáo chủ.

Mưa sao tầm tã, lồng phòng hộ bảy màu lần lượt bị phá nát từng tầng, chẳng mấy chốc cũng chỉ còn lại một tầng cuối cùng, may mà vào lúc này mưa sao trên không trung cũng đã rơi xuống toàn bộ.

Điểm sáng nối đuôi nhau rơi xuống đất, nhưng mà vẫn còn vàng trắng sáng!

- Âm âm!

Chấn động kịch liệt cùng lúc với tầng phòng hộ cuối cùng bị vàng trắng sáng phá tung, trong trận pháp có hơn mười vị giáo đồ Nghịch Thiên Giáo có lực lượng hơi thấp nên không thể nào chịu đựng được chấn động nặng như thế, lập tức người nổ tung.

Không đợi mọi người hít thở, bọn thánh điện kỳ sĩ lại bay lên trời cao, tinh nguyệt, lại một lần nữa rơi xuống. Lần này số lượng tổn thất giáo chúng Nghịch Thiên giáo đã gia tăng, hơn hai mươi người đã ‘thăng’.

Thứ ba, thứ tư, thứ năm.. , càng lúc càng nhiều tinh nguyệt rơi xuống, lần lượt bắn phá phía dưới, mỗi lần như vậy số lượng tử vong của bên Nghịch Thiên giáo lại gia tăng, điều này chứng minh, lực lượng tổng thể của bọn họ đang liên tục giảm xuống.

Thánh điện kỳ sĩ thì ngược lại, bọn họ dường như mãi cũng không hết lực.

Cứ duy trì liên tục phóng ra toàn lực, cũng không thấy tình trạng suy sụp cả.

Tình thế nhanh chóng đảo ngược, Nghịch thiên giáo vốn chiếm thượng phong giờ lại lâm vào bị động, không còn có lực trả đòn, tình cảnh hết sức bất ổn.

- Đúng là không thể trông cậy vào một đám phế vật!

Ma thần trong trận nghiêng rằng thốt ra một câu, nhưng mà hắn cũng hiểu rõ đạo lý môi hở răng lạnh, nếu như Nghịch thiên giáo cùng với người của tám đại cổ tộc đều bị giết chết, thì kế tiếp sẽ đến phiên hắn.

Nhìn chùm sáng trên bầu trời lại chuẩn bị rơi xuống, Ma thần khẽ cắn môi, niệm chú ngữ.

Kỹ năng mà ngay cả Ma thần cũng phải niệm chú mới có thể thi triển, chắc chắn không phải chuyện đùa. Hắc khí mãnh liệt thoát ra khỏi thân thể, bao bọc thân thể hắn lại thành một vật hình cầu đen thui.

- Đám phế vật các ngươi cút ngay, để cho ta tới!

Quả cầu đen trực tiếp nhảy ra đại trận, hứng lấy chùm sáng từ không trung rơi xuống, nhưng cứ hề đứng tới quả cầu đen là tất cả điểm sáng đều bị đánh bay đi, thậm chí trực tiếp bị quả cầu đen nuốt hết, ngay cả vàng trắng sáng do thủ hộ kỳ sĩ cùng chuẩn thủ hộ kỳ sĩ tạo thành cũng không có cách nào ngăn cản thể đi của nó.

Quả cầu đen này tiếp tục phá thủng một lỗ lớn trên trời sao, sau đó tiếp tục bay thẳng lên, cũng không biết bay cao bao nhiêu mãi mới chịu dừng lại, từ mặt đất nhìn lên, giống như một mặt trời nhỏ màu đen, chia đôi bầu trời với quang cầu do Giáo chủ áo lam.

Mặt trời đen này phát ra ánh sáng cũng là màu đen, nó thôn tính từng chút từng chút ánh sáng, trên không trung xuất hiện một khu vực tối đen, không ngừng mở rộng ra.

- Hắc ám hủ mục!

Hai vị giáo chủ đột nhiên biến sắc, bọn họ nhớ tới đại chiến chủng tộc hơn một vạn năm trước , vị sáng tạo Ma tộc với Hắc ám hủ thực này đã nâng cấp thực lực tổng thể Ma tộc, rất nhiều ma quỷ trong đó cũng tạm thời tiến hóa thành ác ma, có tác dụng giống thần chúc.

Nhân loại này có ma khí nồng nặc, có thể sử dụng Hắc ám hủ mục, thân phận thực sự của hắn là.....

Không, không có khả năng!

Quang cầu trên không trung dường như cảm giác được sự uy hiếp, liền thu bạch quang đang bao phủ trên thánh kỳ sĩ về, muốn thu hồi lại địa bàn vừa mất đi, hắc ám và bạch quang, hai loại lực lượng đối chọi “Thủy hỏa bất dung” tự động mở ra một cuộc chiến đấu không tiếng động.

Thánh điện kỳ sĩ cùng giáo chúng Nghịch Thiên giáo bên dưới cũng tạm thời ngưng chiến, hồi hộp nhìn lên bầu trời, bọn họ đều cảm thấy cuộc tranh đấu giữa hắc bạch quang cầu sẽ ảnh hưởng trực tiếp tới vận mệnh của mình.

Cuối cùng quang cầu chiếm được thượng phong, thu hồi lại khu vực bị Hắc ám ăn mòn, còn hắc cầu thì không ngừng lùi bước.

Giáo chủ áo lam thấy thế mừng rỡ nói:

- Ma thần điện hạ, ta rất ngạc nhiên khi thấy ngươi lại liên thủ cùng nhân loại, nhưng mà, trước sau gì thì hắc ám cũng không thể nào áp đảo được quang minh!

Ma thần thâm kêu khổ không thôi, nhưng mà lúc này hắc đã ở vào thể cười hổ khó xuống rồi, Hắc ám hủ thực cần có lực lượng khổng lồ chống đỡ, bị hạn chế trong thân thể nhân loại này nên hiện giờ đã đến cực hạn rồi, không có cách đột phá hơn nữa.

Khu vực Hắc ám từ từ bị xâm chiếm, bạch quang dần dần tiến tới gần, nếu như bị bạch quang nuốt sạch thì hậu quả sẽ vô cùng nghiêm trọng.

Tuy nói linh hồn Ma thần sẽ không thể chết, nhưng mà thân thể Cổ Diêu khó tránh khỏi bị nghiền nát, đến lúc đó di chứng sử dụng phụ thân thuật sẽ rất khó lường. Trừ phi tìm được thân thể chính thức, tự động vứt bỏ thân thể ký túc, còn không nếu thân thể ký túc mà vỡ tan thì linh hồn lực của Ma thần cũng sẽ bị thương nặng, đến lúc đó hắc phải ngủ say, nếu muốn khôi phục một cách tự nhiên thì cần ít nhất mấy ngàn năm, không khác gì bị phong ấn cả.

Tuyệt không có thể bại, liều mạng!

Ma thần rút cuộc hạ quyết tâm, móc ra một viên dược hoàn màu đen, viên dược hoàn này chính là hợp thể siêu độc.

Hắc vốn định cố gắng bảo tồn thực lực, giữ lại để đối phó với giáo hoàng, nhưng bây giờ vì đường sống không còn lựa chọn nào khác.

Sau khi nuốt được hoàn vào, Ma thần cảm giác thân thể bị cái gì đó vô hình ăn mòn với tốc độ ăn mòn không thể đo được, nó nhanh chóng cải tạo lại các bộ phận trong cơ thể, khiến cho mỗi một tế bào căng tràn sức sống, mỗi tác cơ thể càng mạnh mẽ, mỗi dây thần kinh càng nhạy bén.

Ngay cả Ma thần cũng không thể không thừa nhận, trong mắt hắc, nhân loại chỉ là sinh vật cấp thấp, không ngờ lại có thể làm ra thứ khiến cho thần cũng sợ hãi.

Ma thần muốn không phải là lực lượng, linh hồn lực của hắc có thể nắm giữ vũ trụ pháp tắc, bất cứ lúc nào cũng có thể điều phối lực lượng cực mạnh, cái hắc muốn chính là dung nạp lực lượng cường hãn vào thân thể này.

Khi thân thể được cường hóa toàn diện, hắc có thể sử dụng vũ trụ pháp tắc cao cấp khác.

- Cái gì mà hắc ám không thể nào áp đảo quang minh, ta nói cho người rõ, tất cả tính chất lực lượng thể giới này đều là bình đẳng, nắm tay người nào cứng, người đó chính là chân lý, ha ha ha.

Khu vực hắc ám vốn bị đè nén lại bắt đầu bành trướng lên, cuối cùng hai loại hắc bạch quang cầu phân giới tuyến ở chính giữa, tựa như lực lượng song phương đang tương đương nhau, giằng co không dứt.

Tất cả những người bên dưới đều ôm chặt trái tim, lo lắng nhìn biến hóa trên bầu trời, cứ như vậy chừng mười phút, Thiên Không Thành phát sinh một tiếng nổ mạnh.

Lần nổ mạnh này không có tiếng vang, không có chấn động, nhưng mọi người đều cảm giác được vụ nổ này vô cùng mãnh liệt, từ trước tới giờ chưa từng có vụ nổ nào mạnh như thế.

Bạch quang cầu biến mất, Ma thần cũng lộ ra hình thể, mà trong Thiên Không Thành xuất hiện một màn kỳ quái, không gian tựa hồ rất sáng, tựa hồ rất tối, trong sáng có tối, trong tối có sáng, không có gì rõ ràng cả, bọn họ chưa từng thấy loại không gian kỳ lạ như này.

Hai loại lực lượng hắc bạch tựa như đều biến, dường như hoàn toàn hòa tan với nhau.

Tiếp đó Ma thần cười điên cuồng nói:

- Trạng thái hỗn độn? Quy tắc vĩnh hằng, rất tốt! Ha ha ha ha.

Thần chúc và hắc ám hủ thực là hai lực lượng cực đoan, mà chúng lại va chạm mạnh với nhau làm cho không gian trở về nguyên thủy – trạng thái hỗn độn. Trong không gian này, quy tắc không gian là vĩnh hằng, không ai có thể thay đổi. Như vậy cũng không thể sử dụng lĩnh vực, đồng thời lại càng không thể dùng phương pháp gì để tăng thực lực phe mình, bất kể là thần chúc hay hắc ám hủ thực đều như thế.

Nhưng mà, loại tình huống này lại có lợi với bên Nghịch Thiên giáo, bởi vì bọn họ đã thông qua bệnh độc cải tạo kết cấu thân thể, nên không bị trạng thái hỗn độn ảnh hưởng. Còn thánh điện kỳ sĩ thì không như

vậy, mất đi thần chú chống đỡ, thân thể bọn họ bắt đầu thoái hóa, hơn trăm tên chuẩn thủ hộ kỵ sĩ không còn cánh chim, trở về làm thánh kỵ sĩ, các thánh điện kỵ sĩ khác cũng bị quay về nguyên hình.

Ma thần âm hiểm cười nói:

- Đến đây đi, bọn mi chết chắc rồi!

Chiến đấu đã tiến vào giai đoạn khốc liệt nhất.

258. Chương 8: Giáo Hoàng

Thiên Không chi thành thần thánh, máu đã chảy thành sông, khắp nơi trên mặt đất đều là thi thể, một mảnh hỗn độn.

Người có thể đứng vững trên chiến trường đã không còn nhiều, song phương cộng lại khoảng ba trăm người chia ra hai bên tả hữu, họ đều là những cường giả mạnh nhất, mới có thể trong hỗn chiến kịch liệt này tồn tại đến bây giờ.

Bên Nghịch Thiên Giáo chiếm cứ ưu thế áp đảo, dù sao trong bọn họ tuyệt thế cường giả không phải là ít, hơn nữa còn có virus sinh hóa trợ giúp, tổn thất tự nhiên không lớn lắm, bất đại cổ tộc cao thủ, đại bộ phận đều may mắn tồn tại.

Mà còn lại trong Nghịch Thiên Giáo, là hai đại giáo chủ, trong tam đại thần sử thì Thủy, Hỏa lưỡng thần sử tạo ngộ mà bất hạnh rồi, 12 vị thủ hộ kỵ sĩ còn lại 5 vị, còn hơn mười vị thánh kỵ sĩ chỉ đủ tự bảo vệ mình, yếu nhất là Thánh Tế Ti cùng với những kỵ sĩ khác đều đã chết trận.

Cơ hồ cánh cửa tất cả thủ hộ kỵ sĩ đều muốn gãy ra, đại đa số thánh kỵ sĩ đều bị đả thương ở mức độ khác nhau, tam đại thần sử đã nỗ lực chống đỡ hết mình, chỉ có lam y và hoàng y giáo chủ còn có thể duy trì sức mạnh, bất quá bọn họ không thể cứu được tính mạng của thuộc hạ, dù phán đoán rõ tình huống chỉ sợ cũng hữu tâm vô lực.

Lúc này Thiên Không Thành đã trở về trạng thái hỗn độn nguyên thủy, rốt cuộc không thể tự bổ sung thần cách lực, thiên thời địa lợi cũng không có, lại đánh mất đi ưu thế lớn nhất là Thần Chúc Giả, nhìn Nghịch Thiên Giáo cường hân trước mặt chỉ có thể nuốt vào quả đắng.

“ Hắc hắc, không dây dưa thêm nữa, chúng ta còn có một việc trọng yếu nhất cần làm!” Ma Thần trong mắt lóe lên quang mang hưng phấn, thắng lợi ở trước mắt, không lâu sau có thể lấy được tự do, chờ đợi hơn vạn năm làm hán không ngăn được vui sướng trong lòng.

Chuyện trọng yếu chính là Giáo Hoàng.

Kỳ quái chính là chiến đấu liên tục đến giai đoạn cuối cùng, thánh điện kỵ sĩ cơ hồ tử vong hầu như không còn, nhưng vẫn không nhìn thấy bóng dáng Giáo Hoàng, điều này làm cho mọi người không khỏi tràn ngập nghi vấn.

Giáo Hoàng có đầu rứt cổ không ra sao? Không có khả năng, hắn là một kẻ kiêu hùng ngay cả thần cũng dám ám toán, há lại nhất gan sợ phiền phức vào người sao.

Mặc kệ thế nào, trước tiên phải giải quyết những tên theo đuôi cuối cùng này đã. Theo như nhiều lần kiểm tra, virus sinh hóa tác dụng cực mạnh trong thời gian ước chừng hai mươi giờ, bị các thủ vệ thánh điện kéo dài mười bốn, mười lăm giờ, thời gian còn lại không nhiều lắm. Nếu không quyết định tốc chiến tốc thắng, đến khi được lực phát tán, toàn bộ mọi người mất sức chiến đấu lại càng không ổn.

Tử điện thoáng hiện, tiếng sấm nổ vang, Hạ Hầu gia tộc quả không hổ danh, thân thể cùng ý chí tộc nhân vô cùng cường hãn, sau khi luyện thành bất diệt thân bọn họ cơ hồ không bị tổn thương, luôn duy trì chiến ý ở mức độ cao.

Bọn họ bước tới đám kỵ sĩ đang bị vây ở thánh điện, tử điện theo nắm tay đánh ra – bôn lôi kích điện quyền!

Điện lưu cường đại khiến không khí điên cuồng chuyển động, tử điện lóe lên không ngừng, hướng tới thánh điện kỳ sĩ.

Nếu như còn ở trạng thái đỉnh phong, đám thánh kỳ sĩ còn có thể ứng phó nổi, chẳng qua sau khi chiến đấu mười mấy giờ, bọn họ đã gần như kiệt sức, trường mâu trong tay đã nặng đi nhiều, bất quá bọn họ vẫn nỗ lực chống chọi.

“Ầm!”

Hoàng y giáo chủ khẽ quát một tiếng, lại là hoàn mỹ phòng ngự, bất quá lần này hoàn mỹ phòng ngự chịu bốn đạo tử điện công phá đã bị vỡ!

Hoàng Y giáo chủ phun ra một ngụm máu tươi, lưng lay sắp ngã.

Đám thánh điện kỳ sĩ thất thanh: “Giáo chủ đại nhân!”

Đỡ lấy hoàng y giáo chủ, lam y giáo chủ khẽ thở dài một hơi, không còn sử dụng được hoàn mỹ phòng ngự, chẳng lẽ thánh điện thật phải diệt vong hôm nay?

Không! Tuyệt đối không thể, chỉ cần còn Giáo hoàng điện hạ, thánh điện sẽ lại khôi phục, ta cũng có thể được trọng sinh!

Được rồi, nếu đã như vậy, hồi lực lượng sinh mệnh, hãy tiêu diệt lũ dị giáo kia!

Ý niệm vừa đến, Lam y giáo chủ đã niệm chú ngữ: “Quang Minh thần vĩ đại, chủ nhân của vạn vật, người hầu trung thành của người nguyên dùng tính mạng để đổi lấy tín ngưỡng vĩnh hằng...”

Mọi người đều không biết Lam y giáo chủ đang làm gì nhưng hắn là một nhân vật cao cấp của Thánh điện, vô luận như thế nào cũng không đơn giản, tuyệt không thể dễ yên.

Nhưng mọi người vừa muốn ngăn cản thì một bức màn phòng ngự lại được dựng lên, đúng là hoàn mỹ phòng ngự.

Hoàn mỹ phòng ngự lúc trước đã bị phá vỡ lại tái hiện, Hoàng y giáo chủ đột nhiên như được khôi phục lực lượng, lại niệm chú ngữ cùng với Lam y giáo chủ: “Rời bỏ thân thể ô uế này, đem linh hồn đến cõi vĩnh sinh cùng quang minh!”

Lôi thần sử, nắm vị thủ hộ kỳ sĩ cùng tất cả thánh kỳ sĩ lúc này đều nghiêm trang, vẻ mặt thành khẩn: “Rời bỏ thân thể ô uế, đem linh hồn đến cõi vĩnh sinh cùng quang minh!”

Bạch quang bạo phát đem Không trung chi thành phủ lấy, trạng thái hỗn độn bị giải trừ, quang minh lại một lần nữa chiếu rọi khắp đại địa.

Thân thể Giáo chủ, thần sử cùng các kỳ sĩ thánh điện dần dần trở nên trong suốt, mà bạch quang phát ra từ người họ lại càng lúc càng mãnh liệt.

“Rời bỏ thân thể ô uế, đem linh hồn đến cõi vĩnh sinh cùng quang minh!”

Tiếng niệm tụng bi tráng vang vọng khắp Không trung chi thành, liên tiếp không ngừng, cuối cùng toàn bộ thân thể họ đều đánh mất, bọn họ lấy tính mạng của mình để triệu hoán quang minh, mỗi một tế bào đều trở thành lực lượng quang minh.

Ma thần kinh hãi: “Không ổn, lập tức rời khỏi Không trung chi thành!”

Mọi người cũng đã sớm thấy tình thế không tốt, vừa nghe đã lập tức dùng tốc độ nhanh nhất bay khỏi Không trung chi thành.

“Ầm!”

Theo tiếng quát của hoàng y giáo chủ. Một tầng lá mỏng xuất hiện ở Không trung chi thành, đem cả tòa thành trì bao trùm. Chiêu số cường thịnh nữa cũng oanh (sấm) phá không vỡ, hơn nữa cảm giác đánh trúng lớp lá mỏng cùng hoàn mỹ phòng ngự giống như nhau. Lực lượng luôn luôn là đá chìm đáy biển.

“Vô dụng, bị nhốt bên trong hoàn mỹ. Các người không thể nào chạy thoát được!” Đây là câu nói cuối cùng của Hoàng y giáo chủ. Sau đó thì thân thể của hắn biến mất trong không trung.

Mà áo lam giáo chủ thì còn sót lại ý thức.Sau khi đọc ra chú ngữ cuối cùng:”Tại hư vô ánh sáng thần thánh mờ ảo bập bênh.Mời trở lại bên trong trần thế hỗn loạn dơ bẩn .Bởi vì không khí không sạch,linh hồn mục nát,căn nguyên cả tà ác.Cần phải dùng lực lượng của các người thanh lọc.Tinh chế (làm sạch) đi !Đại địa sa đọa-thánh quang tinh thể!”

Hoàn mỹ phòng ngự phá vỡ .Bạch quang tràn ngập xuất ra,không tính là quá nhanh, nhưng mà đồ vật phàm bị nó đụng phải,toàn bộ đều bị đồng hóa thành bạch quang, kể cả thánh điện đại điện,cột đá, mặt đất, thi thể,khôi giáp,vũ khí hết thảy đều đồng hóa thành ánh sáng.

Cường giả của Hạ Hầu gia tộc oanh ra một lôi quang quyền.Vua của lửa Bạch hỏa diễm.Kiểm khí tung hoành sắc bén,tất cả các dấu khí và ma pháp kĩ năng cùng toàn bộ đồng hóa thành ánh sáng .Đối với công kích của bạch quang,chính là gia tăng thêm khí thể của nó.

Mắt thấy bạch quang giống hồng thủy phá tan đê đập tuôn ra đến đây. Khí thể phô thiên kia làm cho mọi người cảm thấy chính mình nhỏ bé đi. Nếu như con kiến đó trong đại dương mệnh mông thì là bất lực rồi.

Ma thần trong đám kia mà ra.Quyền đầu (nắm đấm) oanh ra một phiến quang sáng màu đen,hương bạch quang tiếp nhận —Hắc ám chi quyền.

Tấm màn đen trái lại không bị đồng hóa ,mà là bạch quang đích thực.

Hắc quang chỉ có thể tạm hoãn tình thế,không đến nửa giây, tấm màn đen liền phá vỡ phép tắc hướng mọi người tràn tới.

Trước mắt tối sầm,liền mất đi tri giác.Nhìn không thấy đồ gì nữa,nghe không được bất kì âm thanh gì,sờ không được vật nào,thậm chí không cảm thấy sự tồn tại của bản thân.

Ta.Đã chết rồi sao?Vì sao không cảm thấy cảm giác đau đớn?

Câu hỏi của mọi người chỉ có trong vài giây đồng hồ.Trước mắt liền khôi phục lại ánh sáng.Nhìn thấy không phải là ánh sáng muốn lấy mạng ,bạch quang đó , mà là ánh sáng của tự nhiên.

Ánh nắng mặt trời của màu vàng kim chiếu lên người ,ấm áp dồi dào.

Cái này nói rằng.Bọn họ cũng đã từ Không trung chi thành thoát ra.

Nhưng mà vừa rồi là chuyện gì xảy ra,

Thuần Vu Tuyền giống như là phát hiện ra cái gì đó.Ngay nhiên vui mừng nói:” Bà bà, đây là tập thể không trung di động của Bà bà!”

Mọi người nhìn phía dưới chân,cũng không phải là trên mặt đất,hỗ trợ nâng bọn họ lên là một Không gian môn đen thui.Bọn họ chính là do cái Không gian môn này nhả ra giúp đỡ.

“Không phải tập thể không gian di động , thuần gian di động đương đối hoàn mỹ nhất vào không có tác dụng.”Lão Ấu hai lòng bàn tay đối lập nhau đặt trước ngực.Động tác kia tựa như đang cố hết sức chuyển động một cái.

“Làm thành một cái không gian đại ma đạo sư.Ta vẫn luôn muốn nắm giữ lĩnh vực của chính mình—thời không chi luân.Khi ở trong trường hà, chúng ta đều là con cá may mắn. Dưới sự giúp đỡ của thời không chi luân nhảy ra ngoài trường hà 5 giây.Việc gì trong 5 giây đó đều không phát sinh ở trên người,kể cả thánh qang tịnh thể cũng không ngoại lệ.Đáng tiếc chính là cái lĩnh vực này .Ta cả đời chỉ có thể sử dụng một lần.May mắn , nguyện vọng của ta hôm nay đã thành hiện thực.”Lão Ấu nói đến đây thì cười,cười rất dừng dưng: “ Tiểu thư ,về sau trên đường .Ta không thể đi cùng bên tiểu thư được nữa rồi.”

Thuần Vu Tuyền chinh chinh :” Bà bà ,người đang nói gì vậy.”

Lão Ấu không nói gì.Thân thể của bà bỗng chốc tiêu thất (Biến mất), là một nhân hình hắc động cướp lấy

“Bà bà !” Thần Vu Tuyền khẩn trương,vương tay ra muốn bắt được những thứ gì.Một người kịp thời ngăn trở nàng ta.Quay đầu lại cũng là Thuần Vu:” Tiểu Tuyền,Đó là năng lượng phụ.Thân xác của bà bà không thể thừa nhận năng lượng hư tổn của thời không chi luân,** đã hủy, thậm chí ngược lại biến thành phụ năng lượng.Cái này rất là nguy hiểm.”

Thuần Vu Tuyền suy sụp ngồi xuống cực kỳ bi thương:” Bà bà!”

Vị bà bà hòa nhã dễ gần này .Từ Thuần Vu Tuyền sinh ra đến nay.Đã đi bên cạnh nàng hơn 20 năm.Giờ này chợt mất đi đối với Thuần Vu Tuyền đã kích không thể chịu được.

Mọi người cũng đều im lặng.Ngoài biết ơn ra ,trong lòng bọn họ còn tràn ngập tôn kính.

Lĩnh vực ngăn ngui nhất.Đồng thời cũng có thể là lĩnh vực vĩ đại nhất – thời không lĩnh vực.Thời gian là thứ vô tình nhất trên trời.Ai cũng chạy không thoát khỏi ma chướng của nó.Dù là ma thần loại cấp thần linh này cũng sẽ bị năm tháng từ từ làm cho phát điên.Nhưng mà thời không chỉ luân làm được rồi, đã khiến cho người thoát li khỏi sự khống chế của thời gian.Chẳng qua chỉ có 5 giây ngăn ngui,không thể nói sau này không còn.Nhưng loại lĩnh vực năng lực này tuyệt đối là chưa từng có!

Một vị Đại Ma Đạo Sư vĩ đại ,đáng kính,xuất sắc.

Sư tổ Cổ Diệu Thuần Vu Vi thở dài trấn an nói:” Tốt rồi.Muội muội,bà bà là vì gia tộc mà hy sinh.Chúng ta còn phải tiếp tục đi xuống,nếu không thì uống phí một phen khổ tâm của bà bà rồi.”

“Ta biết ,tỷ tỷ.” Thuần Vu Tuyền đứng dậy .Hai mắt nàng đỏ hồng,nhưng nước mắt lại không có rơi xuống.Bởi vì bây giờ vẫn không phải lúc rơi nước mắt.

Không gian môn dưới chân đã biến mất.Vị trí cũng là giữa không trung.Mọi người vội vận phi hành thuật, lúc này mới không bị ngã xuống.

Nếu thời không chỉ luân chỉ khiến mọi người tạm thời nhảy ra thời gian trường hà , vậy thì lại trở lại thế giới thực,cũng có thể là không gian vị trí lúc trước mới đúng.

Nhưng mà , Thời không chỉ thành đầu?

Ngoài mây trắng trôi chậm rãi ra , không trung một mảng mênh mông.Căn bản là không có bất cứ vật gì.

Thiên không chỉ trình to như vậy,bao gồm thánh điện cùng với tất cả sự vật trong thành,thậm chí không khí cũng đã bị thánh quang tịnh thể hủy diệt rồi sao?

Giáo hoàng chẳng lẽ cũng bị uy lực của thánh quang tịnh thể xử lý rồi?

Nghe ra thật buồn.Giáo hoàng chết dưới tay giáo chủ.Cái này cũng không khỏi có chút quá hoang đường.

Một tiếng thở dài từ từ,không rõ tên từ nơi nào truyền đến.Tựa hồ xa cuối chân trời ,lại tựa hồ trong gang tấc.Không trung đột nhiên xuất hiện thêm một người.

Ai cũng không biết người này như thế nào lại xuất hiện.Hắn lập tức đã xuất hiện trong tầm mắt của mọi người.Thậm chí kẻ khác đã phát sinh ra ảo ảnh .Hắn vẫn ở chỗ này.

Nhưng trong những người ở đây toàn bộ đều là cường giả đứng đầu đại lục.Có cảm giác nhạy cảm, không thể nào ngay cả một người sống trong tầm mắt cũng không phát hiện.

Đây là một người thanh niên.Nhìn nhiều nhất cũng là hơn 20 tuổi.Hắn có khuôn mặt anh tuấn.

Mọi người nhìn cao độ cảnh giác.Người thanh niên cười .Nét cười của hắn vô cùng rực rỡ , tựa như ánh nắng mùa xuân tháng 3,có thể làm ấm áp đến tận đáy lòng người và tuyệt đối phát sinh ra cảm giác tín nhiệm.Song ,vì khóe miệng cười khếch lên ,thì lại khiến người cảm thấy người này nội tâm thật sự âm trầm tà ác tới cực điểm.Chỉ nhìn thì sẽ không lạnh mà run.

Đây là cảm giác không có từ nào để nói.Hai loại khí chất cực đoan, mà giống như hỗn hợp hòa trộn với nhau một cách kỳ diệu.

Hắn là một thiên sứ.Đồng thời cũng là một ác ma.

Đây chính là ấn tượng đầu tiên đối với hắn

“ Người ,người...” Thân thể Ma Thần phát run lên ,cũng không biết là sợ hay là phẫn nộ:” người vậy mà lấy thân thể của ta cùng thân thể của Quang Minh thần luyện hóa thành một rồi!”

Lời này vừa nói ra .Mọi người lập tức hiểu đc thân phận của người thanh niên này.

Giáo hoàng!

Từ trước tới nay chưa có phạm nhân có thể tận mắt thấy qua giáo hoàng.Cho nên ai cũng không biết mặt thật của hắn.

Nhưng không có ai nghĩ được.Nhân loại kiêu hùng mạnh mẽ nhất trên lịch sử kia.Tên gia hỏa ngay thần cũng ngấm ngấm mưu tính, lại là một thiên sứ ác ma anh tuấn trẻ tuổi.

Không có khí thế của giáo hoàng,so với thủ hộ kỵ sĩ cũng không bằng .Nếu như không phải khí thế có chút quái dị,giao hoàng nhìn lên so với người thanh niên khác của đại lục không có gì khác nhau.

Nhưng mà ,hắn lại là cùng với mọi người không giống.

Dù là giáo hoàng chỉ là lẻ loi một thân 1 mình.Dù là đối phương hoàng loạt siêu cấp cường giả.Mọi người đều cảm thấy giống như là một bầy thỏ,vây quanh một con hùng sư (sư tử hùng mạnh).

Cách nghĩ này xác thực có chút tự coi nhẹ mình.Nhưng mà ,ở trước mặt giáo hoàng, đây chính là cảm giác của mọi người ,không muốn thừa nhận nhưng lại không thể không thừa nhận.

Cho nên ,ngay cả bọn họ khổ sở lên kế hoạch trong thời gian dài như thế,hy sinh vô số sinh mệnh.Mất thấy có thể ném thành quả ngọt ngào rồi, lại vẫn là không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Càng hướng chi, giáo hoàng đem thân thể của Quang Minh thần cùng thân thể Ma thần luyện hóa thành một thể ,làm cả riêng.

“ Nga , đúng vậy.Đây thật sự là một thân thể hoàn mỹ.”Giáo hoàng cười nói :”Ma thần điện hạ , ta phải cảm tạ ngươi.Dùng mấy vạn năm công phu vì ta đã tạo ra nó.”

“Đi mẹ người !”Nghe lời châm chọc của giáo.Ma thần nhin không đc chữi:”Tu tú sẵn tổ (chiếm thân thể của nó) , còn không biết xấu hổ , đem thân thể của lão tử trả lại !”

Lại dèn nén.

Trong lòng đã phát nộ,ma thần đã b hướng giáo hoàng chạy nhanh tới ,quyền đầu oanh xuất ra.Là Ám hắc chi quyền.Ma thần hiện nay có khả năng thi triển một kỹ năng mạnh nhất.

“Ma thần điện hạ, thật làm cho ta thất vọng.Đã qua trên vạn năm sau,ngươi chỉ còn lại một chút lực lượng như thế này thôi sao?” Giáo hoàng đang nói chuyện dơ ngón trở tay phải nhẹ nhàng bắn ra, ra chỉ không trung bạch quang hiện ra.Tấm màn màu đen đã biến mất.

Chỉ là một ngón tay đã đem Ác hắc chi quyền phá giải rồi.

Ma thần khó có thể tin nhưng đây lại là sự thật.

“Thấy rồi chứ .Đây chính là uy lực của 2 phó thân thể sau khi dung hợp với nhau?” Giáo hoàng thần nhiên nói :” Mượn nó để trợ giúp.Ta có tính chất của thần ma, tịnh có thể lấy được 2 loại thần cách.Rất nhanh , ta sẽ hàng lâm Thất lạc địa lục, tiếp nhận quỳ lễ Ma tộc cùng thần cách của Ma tộc.Thần cách của Nhân loại cùng Ma tộc kết hợp .Giao phó lực lượng của ta thậm chí có thể khiến Tạp Dịch đại lục cùng Thất lạc đại lục bị ngăn cách lại một lần ữa tương liên đứng lên.Nhân loại cùng ma tộc lại một lần nữa sinh hoạt ở trên cùng một phiên đại lục.Thực hiện sự thống nhất chân chính.Nga , kế hoạch vĩ đại cỡ nào ! Ta đã không thể chờ đợi được làm cho nó trở thành thực tế rồi.Đến lúc đó ta giả trang là thần cộng đồng của bọn họ.Vị thần chân chính vĩ đại nhất trên lịch sử !”

Ma Thần cười to nói:”Thần ,ngươi dám tự xưng thân?Đừng có quên,ngươi cũng là một tên do thầna sáng tạo ra.Ngươi chính là một kẻ đáng thương.ha ha ha...”

Bạch quang lại chọi lé.Ma thần đại chùy trọng kích như vô hình,bay ngược ra trên mấy chục thước,máu tươi phun điên cuồng.

“Đáng thương ?”Giáo hoàng khinh thường nói :” Xin chú ý lời nói của ngươi.Ma thần điện hạ,nhìn tình huống hiện tại.Ai mới là kẻ đáng thương ? Ta nhớ có nói qua một câu :’ Quyền đầu (Nắm đấm) của ai cứng , người đó có chân lý ‘.Rất hiển nhiên , ta bây giờ mới là chúa tể của thế giới này.Thần vĩ đại ,chỉ có ta mới có năng lực thay đổi hết thấy thế gian ! “

Chỉ là một cái đối mặt.Tay của giáo hoàng cũng chưa động.Ma thần tự như bị đánh trúng học máu,lực lượng thật đáng sợ !

Mọi người tận đáy lòng phát lạnh.Nhưng bọn họ đã không thể lùi bước rồi.Đây là con đường không thể quay đầu lại.

Hơn mười vị cao thủ trước mặt cùng đồng thời phát ra công kích.Toàn bộ đều là đặc ý kỹ năng mạnh nhất.Hiện tại đều dùng trên thân một người.

Nga , có lẽ không thể đem hấn xưng là người nữa .Bởi vì giáo hoàng xác thực cùng thần có năng lực giống nhau.

Bạch quang liên thiểm,tất cả mọi người đều đã thổ huyết bay ngược.Tất cả cường giả liên thủ toàn lực công kích, vô luận chung cực,ma pháp kỹ năng, hoặc là lĩnh vực đều không chống cự được một ngón trỏ của giáo hoàng.Quang Minh chỉ lực của Giáo hoàng ,tựa hồ coi thường tất cả.

Số cường giả kia đang định xuất chiêu cũng đều hít một hơi lạnh.Bọn họ đang do dự.

Đây là lực lượng khủng bố gì.Lực lượng áp đảo .

“ Ở trước mặt thần.Các người thật sự quá nhỏ bé .”

Mọi người trong lòng dâng lên cảm giác tuyệt vọng.Cho dù có thể lật đổ mười cái , trăm cái thánh điện.Bọn họ cũng vô pháp đánh bại giáo hoàng.

Chỉ là 1 cái đối mặt.Tin tưởng của mọi người liền rơi xuống vực sâu không đáy.Bọn họ đều là đại lực tối cường giả,tinh không thiếu dũng khí ,đáng tiếc chênh lệch thực sự quá lớn.Một đám kiến ,muốn đánh ngã một con voi,quả thực là một ý nghĩ viển vông (hảo huyền)

Khắc Lạp Khắc nhìn 2 tay đang run rẩy của mình,mất hết can đảm.Sau khi hấn “ thức tỉnh”,mục tiêu duy nhất trong lòng đang nghĩ chính là giết chết giáo hoàng.Dem thần từ trong phong ấn thức tỉnh.Vì thế ,hấn thậm chí không tiếc giết chết thê tử tâm ái làm bàn đạp.Bao trùm kế hoạch sinh mệnh cùng thân tình.Nhưng mẹ nó, là làm ra trò cười hết sức nhảm chán .

Buồn cười , thực sự là quá buồn cười! Khắc Lạp Khắc rất muốn cười nhưng hấn lại cười không nổi.

Nếu như đây là một trò hề đáng chết, vậy thì cái chết của thê tử ,chẳng lẽ không phải cũng là vô vị sao ?

Ha ha , ta bỏ quên người quan trọng nhất trong đời.Bị con cái ruột hận cả đời.Đây đều là vì cái gì?

“Đồ khốn ,chết đi cho ta !” Khắc Lạp Khắc tình trạng nhảy dựng lên điên cuồng.Tay cầm hé ra Khắc Bài hướng giáo hoàng chém tới.

Ở lực lượng tuyệt đối chênh lệch trước mặt.Phần nộ là không có một chút giúp đỡ nào.Bạch quang chớp động,Khắc Lạp Khắc lại bị văng ra.Lúc này thương thế của hấn không nhẹ,ngay cả phi hành cũng không thể thực hiện được, ở giữa không trung rơi thẳng tắp xuống.

La Thi Mị biến sắc, đang muốn ra động tác, chỉ thấy bạch quang chớp động.Lúc này giáo hoàng cũng không phải bỏ đá xuống giếng.Bởi vì phiền bạch quang kia đã đem Khắc Lạp Khắc nâng lên.

Giáo hoàng thần nhiên nói:”Áo Dịch Tư ,phản đồ của thánh điện.Thần sứ rơi xuống,nhưng mà , ta , có thể dung nạp toàn bộ thân.Có thể bỏ qua tội ác của ngươi,đồng dạng,còn có bọn ngươi , số người bị tà ác hấp dẫn mà sa đọa này.Chỉ cần đứng cương trước bờ vực,Quang minh sẽ đem cho các người chỉ dẫn,từ hải dương mê thất trở lại bờ bên kia.”

Âm thanh của giáo hoàng tràn đầy từ tính,tĩnh khiến tất cả tâm tình quái lạ của mọi người an lòng .trong lúc nhất thời đã làm mất đi tinh thần chiến đấu.Còn tiến hành suy nghĩ lại chuyện đã qua.

Giáo haongf thực sự khoan hồng độ lượng như thế,nhân từ như thế, cho dù thánh điện bị hủy, mà cũng có thể bỏ qua chuyện cũ ?

Lấy lực lượng của hấn , vừa rồi hoàn toàn có thể làm rơi mấy người ,nhưng lại không có , người vậy công hấn toàn bộ chỉ thụ thương mà thôi,không có lấy một người tử vong.Toàn bộ chỉ là bị thương nhẹ mà thôi, ngay cả Khắc Lạp Khắc phản bội thánh điện cũng được hấn đích thân xuất thủ cứu giúp.

Giáo Hoàng chính là trác trời thương dân ,có thần trí tuệ tồn tại như nhau?

Hành động của hắn , chính là mọi người hiểu sai.

Chúng ta , căn bản là không nên phản thánh điện.

Liên tiếp các vấn đề tràn ngập trong não của mọi người.Giáo hoàng lại nói :” Đến đây đi ,một lần nữa đầu nhập hoài bão của thánh điện,chỉ cần tiêu diệt căn bản của tà ác.Tội ác của các ngươi sẽ có thể toàn thân tẩy thoát.”

Lời này vừa nói ra , ánh mắt của mọi người không hèn mà hợp ở trên người Ma thần.Sát khí từ đáy lòng dâng lên.Điều này khiến ma thần nhất thời cảm thấy không ổn.

“Đừng nghe lời hắn.Đây là thần hoặc.Ngay từ khi bắt đầu chiến đấu.Hắn đã dùng đầu chí thần hoặc suy yếu hoàn mỹ !”Thuần Vu mở miệng , lời của hắn giống cảnh báo như vậy, từng chữ từng chữ đập vào trong lòng mọi người.Nhất thời thanh tỉnh không ít , âm thầm kinh ngạc mới vừa rồi có những ý tưởng kì quái như thế.

Thần hoặc , đây là một loại tinh thần công kích của Thần thuật,sẽ không tạo thành tổn thương trực tiếp, nhưng lại có thể lay động bị hoặc người tín nhiệm cùng lập trường.Bởi vì nó nhằm vào sơ hở trong lòng mà phát.Cho nên không thể tìm ra , hơn nữa khó có thể phá giải.Chính là mọi người dc Thuần Vu cảnh thế chỉ âm tương trợ mà thanh tỉnh.Nếu như hỏi trong lòng vô pháp cởi bỏ , cũng khó bạo loạn,ngược lại quay súng bắn về quân mình.

Cho nên Thuần Vu vẫn phải chuẩn bị lý do thoái thác càng nhiều:” Các ngươi thật sự tưởng rằng hắn là thần nhân hậu sao ? Hắc hắc , sai rồi. Ta tịnh không phải không muốn giết chúng ta , ngược lại còn hận không thể lập tức đem chúng ta mỗi người giết chết,nhưng mà hắn làm không được .Bởi vì thần khu của hắn vẫn chưa hoàn toàn dung hợp.”

Lời này vừa nói ra ,cảm xúc quần chúng hồ lên .Đồng tử Giáo hoàng ,thoáng cái rụt lại đứng lên.

“Quang Minh, Hắc Ám là 2 loại đi cùng lực lượng cực đoan.Vì 2 loại lực lượng này rèn tạo thân thể mà thành thủy hỏa bất dung ,muốn đem bọn nó hoàn mỹ dung hợp cùng nhau .Đây thật không phải là việc làm dễ dàng.Nói không chừng còn có thể khiến cho bài xích phản ứng ,có tính chất rất lớn.”Thuần Vu tiếp tục chậm rãi mà nói:”Lực lượng sử dụng càng mạnh , tỷ lệ lại càng lớn

.Có lẽ ,người có thể mạo hiểm nguy hiểm bài xích để giết chết mấy người trong chúng ta. Nhưng thế ắt sẽ khiến cho nhiều người tức giận , lúc đó mọi người quần công ,mà người sử dụng lực lượng quá độ thì sẽ rất phiền toái rồi.Ta cơ hồ có thể kết luận,trong phạm vi an toàn .Người có thể lợi dụng, vền vền một ngón tay phó thần khi mà thôi.

Cho nên, người phải giả bộ một ý chí ,cử chỉ bao dung vạn vật.Cũng kích động chúng ta tự giết lẫn nhau.Giáo hoàng nhân từ điện hạ ,ta nói có đúng không ?”

Không đợi giáo hoàng trả lời , Thuần Vu lại nói :” Người đã thương tiếc mỗi sinh mệnh như thế, ngay cả chúng ta, số dị đoan đáng ghét này mà cũ có thể bỏ qua.Vậy tại sao không lộ diện sớm hơn để cứu vớt nhóm thủ vệ thánh điện trung thành của người đây?Bởi vì người lo lắng sự bài xích của thần khu,cho nên không đến thời điểm cuối cùng, người sẽ không xuất hiện,cho dù là các dũng sĩ trung thành chết hết cũng được.”

Không hổ là thần thức tối vi duệ.Mỗi câu của Thần Vu đều nói đến trọng điểm.Mọi người như ở trong mộng mới tỉnh.

“Đừng quên ,Thánh điện thông qua các thủ đoạn âm hiểm,muốn đuổi tận giết tuyệt chúng ta.Đây là gián tiếp phản ánh cách làm của giáo hoàng.Mà Ma thần điện hạ đã kiến lập nhiều thần thể.Hắn không thể nào đi ngược lại được.Hắn chính là đồng bọn trung thành của chúng ta! Các vị, sao các ngươi phải tin tưởng một tên nguy quân tử chứ,vẫn là đồng bọn có thần thể ước bó buộc ?

Đương nhiên , thật rất rõ ràng.

“ Giáo hoàng điện hạ.Người là một con mãng khẩu vị rất lớn , vọng tưởng đem voi nuốt xuống.Đừng quên , có đôi khi , cách làm này sẽ khiến tự mình tắc nghẽn à.”

Thuần Vu còn nhún nhủ ra một ý nghĩa, chặn đánh ngã giáo hoàng đang bị bài xích khó khăn. Bây giờ chính là cơ hội rất tốt.

Còn chờ cái gì đây ?

Giáo hoàng trong mắt hàn quang chớp lóe. Đúng vậy, hấn quả thật có lời khó nói. Lúc này mới phô trương thanh thế, hy vọng mê hoặc mọi người iến thành nội đấu, mượn đao giết người. Cuối cùng mới thu thập tàn cục, đang tiếc bị Thuần Vu vạch trần.

Thế thì cũng không cần giả mù sa mưa, vờ vĩnh bộ dạng từ bi nữa.

Giáo hoàng ngón trở một điểm, bạch quang liền đem ma pháp sư trái tim đục lỗ ở đằng xa niệm tụng chú ngữ chuẩn bị ma ma kĩ. Xé vỡ trên da dê trên người hấn. Nội tâm am hiểm cũng đều bại lộ.

Hành động này đang diệt trừ cường địch đồng thời cũng đang thị uy: Ai lên trước, thì người đó sẽ chết trước !

Nhưng hấn lại khơi dậy sự phẫn nộ của mọi người. Một đường đi đến tận hôm nay, tất cả mọi người đều sớm đã đem cái chết vứt ở đằng sau rồi.

Mấy vị cường giả Hạ Hầu gia tộc nuốt vào 2 khối (viên) bệnh độc chi hoàn. Chỉ có bắt diệt khu của bọn họ mới có thể tiếp nhận bệnh độc kích thích của hạ độc. Tuy là như vậy cũng làm cực hạn tăng lên, thân thể căng ra chặt chặt, tùy thời đều có thể tự bảo vệ mình trong phạm vi hẹp.

Hóa thân tử sắc (à tím) điện quang, từ ngay chính mặt đồng thời bổ về phía giáo hoàng không gian. Hợp kích kỹ Bôn lôi vô giới quyền-sấm đánh vỡ không gian. Siêu cường kỹ năng ngay cả hoàn mỹ không gian cũng có thể đánh vỡ.

Lúc này một đạo kiếm khí cự đại lại từ phía sau lưng đánh tới, Vẫn là hợp kích kỹ của mấy người Hiên Viên gia tộc – Thiên Kiếm.

Một bát đầu cự mãng thật lớn tự giương miệng máu, từ dưới chân Giáo hoàng cắn. Hợp kích Bát kỳ chi kiếm của Hách Liên gia tộc – Bát kỳ kiếm trong kiếm. Từng cái đầu rắn đều là bát kỳ chi kiếm từng một người biến ảo là đến.

Hoa Nhi bạch sắc từ trên đầu Giáo hoàng điểm hạ xuống – Hỏa chủng (ngồi lửa)

Đông Phương gia tộc mãn thiên tinh đấu khí vô số ám khí thôi phát theo bốn phương tám hướng tập tới. Tứ phương mục đã trận hiệp của Gia Cát gia tộc trợ giúp, cùng với thần mộc đấu khí thẩm thấu lực trừ danh thêm vào trong ám khí. Uy lực tăng cường hơn gấp 4 lần. Mặt khác, cường giả Nghịch Thiên giáo cũng đều phóng ra viễn trình kỹ năng (kỹ năng phóng xa).

Công kích từng đợt rồi lại từng che kín không kẽ hở, tiếng nổ mạnh vang vọng khắp bầu trời. Vô số kỹ năng va chạm mãnh liệt phát ra dòng khí, thậm chí hình thành từng đạo long quyền phong thô to. Bị một vị cường giả phong hệ dẫn thành mình dùng, lại công kích hướng giáo hoàng, một chút lực lượng cũng không lãng phí.

Tại đây không có sự khác biệt, xa lân chiến cao mật độ, chính là giáo hoàng cũng vô lực phản kích. Ngón tay hấn điểm điểm. Lần này vẫn là điểm lên trên người mình.

Một tầng bọt khí theo bên ngoài thân hiện ra— Hoàn mỹ phòng ngự!

Hoàn mỹ phòng ngự của Hoàng Y giáo chủ. Nga, xác thực có chút nói Thần thuật này cũng là Giáo hoàng dạy cho Hoàng Y Giáo chủ.

Thuần Vu đoán không có sai. Vừa này giáo hoàng chỉ là ngoài mạnh trong yếu, Mạnh mẽ thì lực thị uy. Trên thực tế hấn cũng có khổ tự mình biết. Nếu như quá độ tiêu hao có thể sử dụng lực lượng, đến lúc đó thì sẽ rất phiền toái.

Mọi người tịnh không vì hoàn mỹ phòng ngự của Giáo hoàng mà dừng lại công kích. Nếu khiến giáo hoàng có cơ hội thở dốc, bản thân bên này thì bất cứ lúc nào cũng có người hy sinh.

Hoàn mỹ phòng ngự cũng là cần hao tổn rất lớn lực lượng. Vậy thì xem ai có thể chống đỡ được lâu hơn. Có thể luân phiên ra trận.

Xa luân chiến tuy rằng rất vô sỉ , nhưng luôn luôn hữu hiệu.Giao hoàng chỉ có thể vất vả chống đỡ.Thế này không biết qua được bao lâu.Mọi người cảm giác lực lượng trên người bắt đầu thụt lùi, không khỏi lấy làm kinh hãi.

Hiệu quả của Bệnh độc sắp hết rồi !

Cẩn cứ vào kinh nghiệm.Thời gian duy trì nhiều nhất cũng chỉ khoảng còn nửa giờ.Tận lực bồi tiếp sẽ là hôn mê,đến lúc đó mọi người đều sẽ hoàn toàn đánh mất lực lượng,so với người bình thường còn không bằng.Có thể nói là để mặc người chém giết rồi.

May mắn là, lúc này tầng bọt khí đang bảo hộ Giáo Hoàng kia đã xuất hiện vết rách , sau đó thì “ Đỉnh “ vỡ vụn.

Mọi người hết sức vui mừng.Không cần tiến hành xa luân chiến.Tâm có sự cộng hưởng đồng thời rất ay.

Đủ mọi màu sắc đầy trời.Thiên hình vạn trạng, thuộc tính kỹ năng không đồng nhất đồng thời đem Giáo hoàng nuốt sống , ngay cả thân hình của hắn cũng không thấy nữa.

Bạch quang bỗng nhiên phát sáng.Dem tất cả kỹ năng cùng lúc phá hủy.Mọi cường giả bị song xung kích đánh bật bay đi.Trong đó 6 vị vì lực lượng suy thoái không thể bảo vệ mình , thậm chí còn bị bạch quang xuyên qua , chết bất đắc kỳ tử ngay đương trường.

Mọi người không khỏi hoảng sợ.Giao hoàng vẫn còn lực lượng mạnh mẽ như thế sao ?

Bạch quang tản ra, chỉ thấy giáo hoàng ngang nhiên mà đứng.Dem mọi hợp lực của chúng cường giả một kích phá giả.Còn ở đương trường đồ giết chết 6 người ,là nắm tay(quyền đầu) của hắn.

Thuần Vu không phải đã nói, Giáo hoàng chỉ có thể một ngón tay thần thu sao ?

Lúc này mọi người phát hiện.Tay phải của Giáo hoàng hơi hơi run rẩy đứng lên, không thể khống chế mà run rẩy.Không biết là cảm giác sai hay là nguyên nhân khác,còn xuất hiện một cái bóng.Chợt nhìn lại, tại bên ngoài nắm tay của giáo hoàng ,còn có một nắm tay khác.Hai người chồng lên nhau đứng dậy,sinh ra hiện tượng giả tạo kỳ dị.

Cái bóng từ nắm tay lan tràn, tới cánh tay , bả vai, ngực, lưng , eo ,chân đùi. Toàn thân mỗi chỗ....

Cái này hiển nhiên không phải là giáo hoàng đang thi triển bảo trước thần thuật gì .Bởi vì bộ dạng hắn có vẻ rất thống khổ.Da thịt trên mày thậm chí còn vụn vụn.Không trung phát ra tiếng gầm thét giống như của dã thú,mà diện mạo của hắn cũng phút chốc đã xảy ra biến hóa.Đột nhiên thánh khiết, đột nhiên tà ác , hai khổ diện mạo luân phiên lặp lại.

Cơ hội tốt.

Hai bóng người đồng thời chạy trốn ra ngoài.Trong đó một vị là Ma Thần , vị còn lại là cho tới nay vẫn ẩn nhẫn bất động,bảo tồn thực lực ,Thuần Vu.

Bọn họ chờ đợi chính là thời khắc này.

Bài xích , rốt cuộc cũng đã xuất hiện.

259. Chương 9: Cướp Lấy Thần Cách

Giáo hoàng tự nhiên hiểu được dụng ý của hai người , nhưng giờ phút này hắn ngay cả một cái ngón tay út cũng không nhúc nhích được.

Đáng chết, ghê tởm kia bài xích phản ứng!

Họ Thuần Vu thân thể hóa thành một đạo thải hồng, nói thải hồng này một mặt dính đến thiên linh cái giáo hoàng, mà một chỗ khác, kết nối với ma thần thiên linh cái.

“Di hồn thuật!”

Một luồng hắc khí theo thân thể Cổ Diêu chui ra, từ thái hồng đáp khởi cầu hướng giáo hoàng bên kia đổ xuống

Thành công !

Chính là trong nháy mắt công phu, họ Thuần Vu đầu đầy mồ hôi, nguyên bản kia khuôn mặt bảo dưỡng không tồi, chỉ như trung niên nhân, lập tức liền già nua rất nhiều, nếp nhăn gần đầy, nhìn qua tựa như tùy thời đều có thể tàn trong gió. Dù sao ma thần linh hồn rất cường đại rồi, làm môi giới hắc cũng hao phí khá nhiều tinh lực.

Mất đi ma thần linh hồn, thân thể Cổ Diêu mềm nhũn ngã xuống, hai mắt nhắm nghiền, linh hồn hắc bị nguy lâu lắm, còn cần chút thời gian mới có thể một lần nữa thích ứng thân thể, giống trước đây, chỉ có thể bị hôn mê.

Họ Thuần Vu vội vàng đỡ lấy hắc, bây giờ là ở giữa trời cao giữa, ngã xuống là tan xương nát thịt, bất quá trạng thái hắc cũng thực không xong, chỉ có thể miễn cưỡng sử dụng phi hành thuật, nâng Cổ Diêu đã muốn cảm thấy cổ hết sức.

Bạch quang cùng hắc quang chột đại thịnh, phân biệt đến từ thân thể giáo hoàng cùng bóng dáng ở giữa thần khu, kịch liệt hồn chiến đã bắt đầu rồi.

Lấy giáo hoàng làm trung tâm, không gian tựa như thủy tinh như vậy xuất hiện vết rách, đập nát, còn lại chính là hư vô hắc động, vật thể dù là tro bụi không khí cũng không thể may mắn còn tồn tại.

Một đạo bóng trắng bay tới, mang theo họ Thuần Vu cùng Cổ Diêu bay nhanh địa thoát ly còn bay nhanh ra bên ngoài kéo dài hắc động, cũng là thánh nữ nghịch thiên giáo, sư tỷ Cổ Diêu họ Thuần Vu vì: “Mau rời xa nơi này, nếu không chúng ta và cả không gian cùng nhau bị nghiền nát!”

Thẳng đến tiếp cận bán kính hai km, hắc động mới ngừng dừng lại khuếch tán, hư hao không gian hội hấp thu lực lượng thiên nhiên lượng bổ sung, đến lúc khôi phục nguyên trạng, nhưng từ giáo hoàng ma thần hai đại linh hồn tại chiến trường thần khu lực phá hoại lượng, lại khiến cho nó không thể khép lại, hai người đạt thành cân bằng, vì thế hắc động không hề khuếch trương, cũng không thu nhỏ lại.

Này hắc động thật sự là rất cự đại rồi, ngay cả ở giữa trời cao, vẫn là rất nhanh bị mọi người phát giác.

“Xem kìa, thái dương đen!”

“Làm sao có thể? Thật là thái dương màu đen, chuyện này thật bất khả tư nghị!”

“Vì cái gì bầu trời sẽ xuất hiện thái dương màu đen? Ta có dự cảm bất tường, đây nhất định là điềm báo tai nạn!”

“Nga, vĩ đại quang minh chi thần a, thỉnh phù hộ chúng ta!”

“.....”

Theo mặt đất nhìn lại, cái kia hình tròn hắc động quả thật có điểm giống đen ngày, dẫn phát rồi thánh vực mọi người thảo luận, thậm chí sợ hãi, lời đồn nhanh chóng ở trong thành tản ra, có người thậm chí đã chạy đến giáo đường cầu nguyện.

Nhưng trên thực tế, mà ngay cả giáo đường tế ti đều rất không an tâm, bởi vì bọn họ đột nhiên không thể sử dụng thần thuật.

Không trung chỉ thành là hội tụ thần cách, cũng giao cho tế ti thần lực trung tâm, sau bị hủy rụng, nhóm tế ti tự nhiên cũng lập tức không thể mượn dùng thần lực, đồng dạng sự tình, còn phát sinh ở đại lục các nơi tông giáo tài phán sở cùng với tất cả trên người thần i chức.

Thân hình nội địa hồn to lớn chiến đấu giằng co gần một giờ, hắc động bắt đầu co rút lại, không gian chứa trữ lực vượt qua thân hình tranh đoạt phát ra lực phá hoại, trận chiến đấu này, rất nhanh còn có kết quả, tất cả mọi người không khỏi khẩn trương lên, theo hắc động thu nhỏ lại bay đi.

Hắc động biến mất, không gian khôi phục như thường, chỉ thấy chỗ giáo hoàng lúc trước, nơi địa phương, đứng hai người trẻ tuổi.

Một vị có khí chất thánh khiết, làm cho người ta tim lòng không được quỳ bái, mà một vị tà ác, âm trầm đến làm người ta run rẩy.

Hai người liền như vậy mặt đối mặt địa đứng, quá vài giây, thánh khiết khí chất thanh niên từ lòng bàn tay toát ra như trắng quang hoa, một chưởng vỗ vào trên trán người trẻ tuổi tà ác đối diện kia.

Cùng với tiếng kêu thê lương đến cực điểm, một luồng hắc khí theo ấn đường người trẻ tuổi tà ác bị hút đi ra.

Kia lũ hắc khí điên cuồng mà kêu to: “Không, không có khả năng, ta là thần, không có khả năng bại trên tay phàm nhân!”

“Không, ngươi sai lầm rồi, bởi vì, ta nói rồi, chính là ta thần!” Thánh khiết thanh niên cười lạnh quát: “Phong thần!”

Một cái cổ quái, phức tạp đồ án xuất hiện ở giữa không trung, đem kia lũ hắc khí nuốt đi vào, tiếp theo lại khôi phục như thường.

Mọi người tâm chìm tối rồi đáy cốc, bởi vì ma thần đánh bại, bọn họ cực mạnh đồng bọn, cũng bị giáo hoàng đánh bại, hơn nữa linh hồn bị phong ấn lên.

Dù sao ma thần bị phong ấn hơn vạn năm, hơn nữa cùng cửu vĩ hồ một trận chiến, linh hồn lực bị suy yếu trên diện rộng, vài năm thời gian khôi phục, chính là như muối bỏ biển. Trái lại giáo hoàng, hắn được thần cách lực luyện hóa linh hồn hơn vạn năm, cuối cùng thắng được ma thần hồn chiến.

Giáo hoàng chậm rãi xoay đầu lại, sắc mặt của hắn âm trầm tới cực điểm, hoàn toàn không có tâm trạng vui sướng người thắng.

“Sẽ thành công, kém như vậy một chút, ta sẽ thành công, đúng vậy, này phúc thần khu vẫn chưa xong toàn bộ dung hợp, còn sót lại cuối cùng một ngón trở, cũng là ta duy nhất có thể sử dụng quang minh lực lượng bộ vị. Chỉ cần lại cho ta một trăm năm thời gian, không, chẳng sợ vài thập niên như vậy đủ rồi, ta có thể được đến một bộ hoàn mỹ, có thể nhận hai loại thần cách thần ma, hoàn toàn xưa nay chưa từng có kế hoạch. Chính là, các ngươi này đồ ngu xuẩn dị đoan, một đám nhỏ bé, lại làm cho ta hơn vạn năm cố gắng nước chảy về biển đông!” Giáo hoàng hai mắt cơ hồ phải phun ra lửa đến, lớn tiếng địa rít gào: “Tốt lắm, ta thừa nhận, các ngươi thành công chọc giận ta. Thần, tức giận!”

Giáo hoàng vừa dứt lời, thân hình liền phát ra ra mãnh liệt bạch quang, này bạch quang phá tan mọi người phòng ngự, bất kì hình thức kỹ năng gì, ở nó trước mặt đều là yếu ớt.

Bị bạch quang bao phủ, lực lượng trong cơ thể mọi người đột nhiên liền trở nên trống rỗng, nửa điểm đều nói không đứng dậy.

Giáo hoàng chậm rãi nói: “Nếu lấy cách nói phàm nhân, đây là ta thánh quang linh vực, nó là bao trùm ở gì hình thức lực lượng phía trên linh vực, nhưng sử dụng thánh quang linh vực đối ta mà nói, đơn giản tựa như hô hấp như vậy.”

Mọi người trong lòng biết giáo hoàng lời ấy không phải giả, bọn họ tuyệt đối không thể tưởng được, cùng ma thần sống mái với nhau xong mà giáo hoàng so với lúc trước còn muốn lợi hại hơn không biết bao lần!

Tuy rằng thần khu dung hợp thất bại, hơn vạn năm cố gắng uổng phí, nhưng không chịu phản ứng bài xích chế ước giáo hoàng ngược lại tự do, bằng vào Quang Minh thần thân thể cùng với còn sót lại linh hồn lực sở khu động địa thần cách, hắn vẫn có thể dễ dàng tiêu diệt nhân loại cường giả.

Hắn giật giật ngón tay, Hạ Hầu gia tộc Hạ Hầu Lô đột nhiên “Phanh” một tiếng nổ tan xác, vỡ vụn làm một phiến huyết vũ, phun lên người tộc nhân, cho dù có bắt diệt khu chữa trị năng lực, cũng không sống được.

Này tự nhiên là kiệt tác của giáo hoàng, Hạ Hầu gia tộc này đó có bắt diệt khu, phía trước cho hắn chế tạo phiền toái rất lớn, cho nên giáo hoàng liền từ bọn họ bắt đầu trả thù.

“Lôi Nhi!”

“Ca ca!”

Hạ Hầu gia tộc người đồng thời đau thổ ra thanh, Hạ Hầu Cẩn hai mắt đều đỏ, mở to như chuông đồng, cầm tức nhìn giáo hoàng, nhưng ở trong thánh quang lĩnh vực, không cách nào nhúc nhích, nếu không đã sớm lấy cái chết cùng liều mạng.

Giáo hoàng cũng không để ý tới, ngón tay vừa nhấc, Gia Cát gia tộc gia chủ họ Gia Cát Cách cũng nổ tan xác mà chết.

“Phụ thân!”

Chủ nhân!”

Nghe được hai đại gia tộc tộc nhân bị thương kêu thảm, giáo hoàng dường như có bộ dáng hưởng thụ, âm thầm cười lạnh: “Trơ mắt nhìn thân nhân chết ở trước mặt cảm giác như thế nào? Đây là hậu quả khinh nhờn thần, các người phải trả giá trầm trọng!”

ngay cả Hách Liên gia tộc tinh tinh tình thô bạo, xem chẳng vừa mắt, chửi ầm lên nói: “Người này kỹ nữ hỗn đản, cho dù chúng ta đã chết, cũng sẽ không bỏ qua người!”

Giáo hoàng mặt lập tức chìm xuống, tay lại đứng lên, Hách Liên Tinh nhắm mắt lại, đợi tử vong buông xuống. Ngoài ý muốn, nhưng hắn không có bị

Giáo hoàng đột nhiên nở nụ cười: “Nói làm bầm, tạm thời bỏ qua người, bởi vì, ta có chủ ý rất tốt “.

” Giáo hoàng khi nói chuyện bạch quang chợt lóe, mọi người đều nhắm mắt, đợi đến thị lực khôi phục, là đang bên trong không trung.

Chẳng qua, phiên không trung này địa vị đưa tựa hồ có chút bất đồng, bởi vì mới vừa rồi thái dương là ở mọi người phía tây, hiện tại lại lệch đi không ít. Mọi người rất nhanh phát hiện trên đời này thành thị lại thay đổi, đều không phải là thánh vực.

Hách Liên gia tộc là người sớm nhất phát hiện, bọn họ ngạc nhiên không thôi, bởi vì nơi này là gia tộc bọn hắn thống trị trên không Tô Trữ quận, hơn nữa vừa lúc ở trên gia tộc phủ đệ

Tập thể thuần gian di động! Hơn nữa lần này thuần gian di động địa lộ trình kinh người, phải biết rằng thánh vực và Tô Trữ quận chính là khoảng cách có hơn hai ngàn km, nhưng chỉ là trong nháy mắt công phu liền đã tới đến nơi này.

Không cần phải nói, này khẳng định lại là giáo hoàng làm, trừ hắn ra, không ai có bức này bốn sự thông thiên triệt địa.

Chính là, giáo hoàng đem mọi người thuần di đến trên không Tô Trữ quận có ý đồ như thế nào?

Không nói gì, giáo hoàng lấy hành động thể hiện ý đồ hắn, hắn vươn ngón trỏ, bắn ra một chút bạch quang.

Điểm ấy bạch quang thuần túy như vậy, cho dù là giữa trưa nắng gắt, cũng vô pháp che dấu quang huy xinh đẹp mà thánh khiết, nhưng mà nó cũng là cực kỳ nguy hiểm!

Bạch quang cũng không công kích mọi người, nó đi xuống dưới, hướng xuống trung ương Hách Liên gia tộc phủ đệ.

Tai nạn. Bất ngờ tới.

“Ầm vang!”

Toàn bộ Hách Liên gia tộc đều kịch liệt động đất, khi chấn động bình ổn, vị trí ban đầu Hách Liên (Hạ Hầu) gia tộc đã biến mất, thay thế chính là một cái hố sâu phạm vi gần hai km không đáy

Liên như vậy trong khoảnh khắc công phu, Hách Liên gia tộc đã bị san thành đất bằng phẳng, không, so với đất bằng phẳng còn muốn thảm hơn, đừng nói vật kiến trúc, mà ngay cả mặt đất cũng không thể may mắn còn tồn tại.

Thật lớn như thế lực phá hoại, có thể so với ma pháp sư cầm chú , hướng hồ giáo hoàng căn bản không cần niệm này rườm rà chú ngữ.

Giáo hoàng lộ ra một tia tàn khốc tươi cười, hẳn có được thánh khiết khí chất , nội tâm cũng là một ác ma.

Thấy một màn này Hách Liên gia tộc chúng cường giả ý nghĩ nhất thời biến thành trống rỗng, bọn họ cha mẹ, thê nhi, tộc nhân, trong nháy mắt đã hồi phi yên diệt, phụ nữ và trẻ em lão ấu hơn một ngàn hơn sinh mệnh nháy mắt bị đoạt đi .

Giáo hoàng thần nhiên nói:“Đừng nóng vội, từ từ xem trò hay sao, tiếp theo, đến phiên ai ?”

Mọi người trước mắt lại lóe lên, tiếp theo dưới bầu trời thành thị lại thay đổi, Hiên Viên gia tộc các cường giả thấy thế sắc mặt đại biến, bởi vì giáo hoàng mang theo bọn họ tập thể thuần di đến Lỗ Đông quận, địa bàn Hiên Viên gia tộc .

Hiện tại ai đều rõ ràng giáo hoàng muốn làm gì , tử vong chính là như vậy trong nháy mắt, liền có thể được đến giải thoát, mà còn có rất nhiều thứ so với tử vong càng thống khổ hơn, hơn nữa liên tục thời gian dài, có thể là cả đời, vậy tình cảm chân thành nhìn thân nhân bị giết hại. Bị giết thân nhân càng nhiều, thống khổ liền tích lũy càng nhiều. Như vậy, hủy diệt một cái gia tộc, chính là tối tàn khốc trả thù.

“Nga, như vậy cũng quá không thú vị , vậy cấp cho trò chơi này thêm chút gia vị đi.” Nói xong câu đó sau, Hiên Viên gia tộc mấy vị cường giả trời buộc đã được giải khai.

Được tự do , Hiên Viên Vô Tình, Hiên Viên Vô Hối, Hiên Viên Vô Tâm cùng Hiên Viên Vô Nhan bốn vị gia tộc cao thủ nhảy lên, kiếm khí sắc bén hướng giáo hoàng đâm tới, cho dù biết rõ là châu chấu đá xe, bọn họ cũng muốn ném thử, không thể trơ mắt nhìn gia tộc bị giết.

Đó cũng là mục đích của giáo hoàng , hẳn muốn nhìn mấy người này giãy dụa, phát hiện vô luận như thế nào đều không cứu vớt được gia tộc.

“Hữu dụng sao? Sớm biết hôm nay, lúc trước đừng làm?” Giáo hoàng tùy ý để kiếm khí đâm tới, chẳng qua lấy hấn làm trung tâm, phạm vi hai mươi thước lại xuất hiện một cái bong bóng lớn – hoàn mỹ phòng ngự.

Không cần gì chuẩn bị, kinh miêu đậm tả - nhẹ nhàng băng quơ cũng là lúc hoàn mỹ phòng ngự đã thi triển ra . Giáo hoàng ngón trở khuất khỏi, điểm bạch quang lại tái xuất hiện ở đầu ngón tay. Động tác của hấn thực thông thả, bởi vì hấn phải hưởng thụ quá trình này.

Hiên Viên gia tộc cường giả càng sốt ruột , không ngừng thôi phát kiếm khí, nhưng thủy chung không thể đột phá hoàn mỹ phòng ngự.

Bạch quang hướng đại viện ở giữa Hiên Viên gia tộc thổi đi, tựa như một đóa bông tuyết.

Hiên Viên gia tộc địa cường giả khê cần môi, bỏ quên giáo hoàng, chuyển đem mục tiêu nhắm ngay về điểm này bạch quang.

Bọn họ hướng dưới bầu trời bay ngược, trường kiếm hướng bạch quang điên cuồng chém.

“Làm!”

Bạch quang ẩn chứa lực lượng thật sự rất khổng lồ , bốn thanh danh kiếm nhưng lại đồng thời gây làm hai đoạn. Hồ khẩu cũng bị đánh rách tả tơi, máu tươi đầm đìa. Bốn vị Hiên Viên gia tộc cường giả lại không cảm thấy đau đớn bàn, bởi vì tộc nhân vận mệnh xa xa so với ** đau đớn quan trọng hơn.

Nhìn thấy bạch quang còn đi xuống , bọn họ rõ ràng đem đoạn kiếm ném xuống, toàn thân đấu khí phát ra, kim quang hiện ra, cả người hóa thân làm một bính thật lớn kim kiếm, liền hướng bạch quang đâm tới, nhưng này lại làm bạch quang rơi xuống nhanh hơn

“Ầm vang!” Lỗ Đông quận cũng kịch liệt tạo nên động đất , Hiên Viên gia tộc kiếm trùng, tính cả toàn bộ gia tộc, đều bị uy lực bạch quang giết, lưu lại chỉ có một hố sâu không lường .

Bốn vị Hiên Viên gia tộc cường giả sắc mặt như tro tàn, cho dù dùng hết lực lượng, cũng cứu lại không được gia tộc sao?

“Chắc chắc, xem kìa, vốn tộc nhân các người có thể sống được lâu một chút , lại bị các người trước tiên mai táng . Ngu xuẩn , vì cái gì luôn thích làm sự tình vô vị?”

Giáo hoàng còn lửa cháy đổ thêm dầu , nhưng là Hiên Viên gia tộc người đã không còn phần nộ,họ không đứng dậy , bọn họ bị thâm trầm bi ai sở bao phủ.

Những người khác cũng theo đáy lòng trung cảm thấy khủng hoảng, bởi vì vận rủi có lẽ rất nhanh sẽ phát sinh ở chính mình, đây là giáo hoàng trả thù, hẳn phải tất cả mọi người mạo phạm hẳn thống khổ cả đời, vì thế giáo hoàng mới lưu lại mạng mọi người .

“Kế tiếp, đến phiên ai ?” Giáo hoàng ngang ngược nói, hẳn đang chơi trò mèo vờn chuột, căn bản là không đem mọi người đặt ở trong mắt, dù nơi này đều là kiệt xuất nhất dũng giả trong nhân loại

“Ha ha, quyết định ,” Giáo hoàng vừa dứt lời, liền tiến hành rồi lại một lần tập thể thuần di, xuất hiện ở chỗ tòa thành thị trên không.

Đoan Mộc gia tộc người bắt đầu biến sắc, bởi vì phía dưới chính là Lance quận, Đoan Mộc Triệu, Đoan Mộc Văn, Đoan Mộc Long tám người vọt lại , liều mạng thôi phát thần mộc đấu khí, đối giáo hoàng tiến hành vây công, đáng tiếc vẫn đang không thể đột phá hoàn mỹ phòng ngự.

Nhìn thấy bạch quang trong tay giáo hoàng, Đoan Mộc Long khản trương, khàn cả giọng địa mắng to nói:“Hỗn đản, người nếu là có hận thì hướng về phía chúng ta đi, đừng xuống tay với người vô tội, như thế nào tự xưng vĩ đại thần?”

“Phép khích tướng sao? Đáng tiếc đối ta vô dụng.” Giáo hoàng liếc Đoan Mộc Long:“Vô luận ở niên đại gì, củng cố địa vị thống trị đều là cần bạo lực giữ gìn , đây là chân lý tuyệt đối . Đối phó các người có nghịch thiên dị đoan, cũng chỉ có thể dung hành động đặc biệt

,răn đe

Tốt lắm, thần trừng phạt, tiếp tục tiến hành .”

Giáo hoàng khúc khởi ngón trỏ, muốn chết bạch quang lại ở đầu ngón tay sáng lên, quang minh lực lượng, cũng là tử vong thẩm lí và phán quyết thư.

Lần này bạch quang, so với lúc trước còn thông thả hơn, bởi vì giáo hoàng hy vọng đem tra quá trình tấn mấy người kéo dài càng lâu một chút, mắt thấy bọn họ bất lực, thống khổ, ánh mắt tuyệt vọng, là cỡ nào thú vị a.

Có vết xe đổ Hiên Viên gia tộc , họ Đoan Mộc gia tộc trong lòng biết không thể tùy tiện công kích về điểm này bạch quang, nếu không chỉ biết gia tộc gia tộc diệt vong.

Chẳng qua, trước đây, có thể nắm chặt thời gian phân phát tộc nhân, hoặc ít nhất đem là tối trọng yếu thân nhân cứu ra, vì thế bọn họ bằng tốc độ nhanh nhất hướng tới gia tộc lao thẳng xuống .

“Ha ha, đừng phá hư trò chơi quy tắc, ngoan ngoãn xem kịch vui đi, giờ khắc này các người khẳng định cả đời khó quên !”

Giáo hoàng cười lạnh trong tiếng ngón trỏ gật lia lịa, bốn vị cường giả phân biệt bị một cái phao phao bao lại , đây là hoàng y giáo chủ hoàn mỹ tù cấm, đối với giáo hoàng mà nói cũng chỉ là tiểu xiếc mà thôi.

“Mẫu thân, Tứ đệ, Tiểu Tình, các người lập tức đi, đừng đứng ở trong gia tộc!” Đoan Mộc Long rống lớn kêu, đáng tiếc ở trong hoàn mỹ tù cấm, thanh âm cũng truyền không ra , chỉ có từng trận hồi âm truyền đến, Đoan Mộc Long hoàn toàn tuyệt vọng, suy sụp ngồi xuống

Bạch quang mềm rũ xuống đi xuống bay xuống, mà lúc này Đoan Mộc Tình nâng má giúp, ở cửa sổ bên cạnh ngăn người, nhìn thấy bạch quang nàng kinh ngạc nói:“Lộ lộ, mau nhìn, ?”

Đông Phương Lộ đi lại , Đô Khiết nói:“Tiểu Tình, đây chính là ban ngày, không thể có sao? Di, thật sự a.....”

Về điểm này bạch quang thật sự rất trắng noãn lóe sáng , thậm chí cái qua ánh mặt trời, bởi vậy nó nhìn qua quả thật có điểm giống sao.

Hai vị mỹ nữ đoán sôi nổi, hồn nhiên không biết tử vong sắp buông xuống.

Lúc này trên bầu trời một thân ảnh xẹt qua, không, ít nhất mấy chục đạo thân ảnh, bọn họ cũng là cùng một người, chính là ở cùng lúc trên nhiều địa phương bất đồng xuất hiện, mỗi mấy chục thước liền xuất hiện một cái hóa thân, đơn giản động tác bị phân giải thập phần tinh tế – thiên ma độn.

Đúng là trong hôn mê tỉnh lại Cổ Diêu, trên thực tế hắn cũng rõ ràng chung quanh phát sinh hết thảy, chính là ở linh hồn thích ứng thân thể trong quá trình không thể nhúc nhích mà thôi, hiện giờ mới khôi phục.

“Cổ Diêu!”

“Đồ lưu manh!”

Hai nàng nhìn Cổ Diêu từ trên trời giáng xuống, vừa mừng vừa sợ.

Đáng tiếc Cổ Diêu đã muốn không rảnh cùng các nàng ôn chuyện, bởi vì về điểm này bạch quang đã muốn rút xuống tới giữa đình viện Đoan Mộc gia tộc, tại đây, hắn đem hai nàng mang đi.

“Ân, trong xác phó thể kia, còn cất giấu linh hồn người khác?” Giáo hoàng có chút kinh ngạc, bất quá hắn động tay một chút, Cổ Diêu liền bị hoàn mỹ nhốt tại không trung.

Cùng hai nàng cách nhau hơn mười thước khoảng cách, cũng là gần nhau trong gang tấc mà như xa tận chân trời.

Tiếp qua vài giây, có lẽ về điểm bạch quang này sẽ đem Đoan Mộc gia tộc cả Đoan Mộc Tình, Đông Phương Lộ hai người cùng nhau phá hủy.

Cũng là nói, về sau, sẽ mãi mãi không gặp các nàng.

Cổ Diêu trong lòng bỗng nhiên dâng lên sợ hãi thật sâu, loại cảm giác này như đánh mất sinh mệnh quan trọng nhất, cảm giác này hắn đã muốn chịu đủ, không bao giờ ... có thể thừa nhận. nữa

Vô luận như thế nào, hắn cũng phải ngăn cản này hết thảy, cho dù trả giá sinh mệnh!

Đang muốn hành động, Cổ Diêu trước mắt tối sầm, tiếp theo hắn ý thức đi tới giữa vũ trụ tối đen không cùng, tình cảnh trước mắt giống như đã từng tương tự.

Cái kia thần bí chân thần, Roddy lại một lần xuất hiện ở trước mặt Cổ Diêu.

“ Bằng hữu, chúng ta lại gặp mặt.”

Cổ Diêu chưa từng như thế bức thiết hy vọng có được lực lượng:“Người không phải nói tuyển ta là người giữ gìn người sao? Như vậy, thỉnh cho ta lực lượng, ta hiện tại liền cần, cực mạnh lực lượng!”

“Đúng vậy, ta sẽ trao tặng ngươi lực lượng áo nghĩa, nhưng trước tiên, ngươi phải làm một chuyện.” Roddy vẻ mặt nghiêm túc.

“Chuyện gì?”

“Bảo mệnh, đem tính mạng chính mình bảo trụ!”

“Như vậy, các nàng làm sao bây giờ?”

“Không có cách nào, ta không thể lập tức cho ngươi lực lượng cứu vớt các nàng, chỉ có thể cho ngươi đào thoát khỏi tay giáo hoàng, sau đó ngóc đầu trở lại. Cho nên, ngươi chọn giữ hay bỏ!”

“Ngươi là nói, muốn ta buông tha cho các nàng?”

“Đúng vậy, hy sinh hai người, nhưng ngươi có thể bảo trụ sinh mệnh, sau đó có thể cứu vớt càng nhiều người, đã không có sinh mệnh, vậy ngươi cái gì cũng không có, chính là lực lượng, tình yêu, bằng hữu, tất cả gì đó!”

“không có biện pháp tốt hơn sao?”

Roddy sắc mặt nghiêm nghị nói:“Tất nhiên, không có, giữa sinh mệnh cùng tình nhân, ngươi chỉ có thể chọn một! Cổ Diêu, ta tin tưởng ngươi có lựa chọn thể chính xác, đúng không?”

Cổ Diêu im lặng sau một lúc lâu, sau đó ngẩng đầu lên, kiên định nói: “Đúng vậy, ta lựa chọn các nàng, đây là ta cho rằng lựa chọn chính xác nhất.”

Roddy lớn tiếng nói: “Người điên rồi, ta nghĩ đến người là người thông minh, sáng suốt, như vậy như thế nào ngu xuẩn? Như vậy người, không phù hợp kế thừa điều kiện.”

“Tùy tiện sao, ta nghĩ chính là, đã không có các nàng, tánh mạng của ta còn có ý nghĩa?” Cổ Diêu hỏi ngược lại: “Nếu như ngay cả chính người mình quan trọng nhất bảo hộ không được, còn nói gì bảo hộ người khác, thực xin lỗi, ta không phải thánh nhân, chính là một người tiểu tử bình thường mà thôi.”

“Nếu như vậy, vậy người phải đi chết đi!” Roddy dung bỏ lại những lời này sau, không gian vũ trụ vỡ vụn, Cổ Diêu về tới thế giới sự thật, hắn là đang trên không. đình viện Đoan Mộc gia tộc

Bỏ qua cơ hội đạt được cực mạnh lực lượng huyền bí, Cổ Diêu cũng không hối hận, hắn nhìn hai nàng thật sâu một cái, dường như phải khắc sâu trong linh hồn khuôn mặt hai nàng, vĩnh viễn cũng sẽ không xóa nhòa

Hắc khí Thiên Ma Khí tuôn ra, đem Cổ Diêu thân hình bao vây ở bên trong, giống như một cái đại kén tằm, hoàn mỹ phòng ngự phao màng cũng bị này cổ hắc khí nhanh chóng hòa tan rớt.

“Đoan Mộc Tình, ta thực thích người, nhưng thực xin lỗi, ta cũng thích một người khác, người kia tên là Đông Phương Lộ.” Những lời này hắn vẫn không có dũng khí nói ra, chẳng qua hiện tại đã là sống chết trước mắt, Cổ Diêu rất cực hạ quyết tâm, tâm nguyện đã xong hắn nhất thời như trút được gánh nặng.

“Đồ lưu manh, người nói bậy bạ gì đó?” Đông Phương Lộ vừa mừng vừa sợ, thẹn thùng vô hạn, nàng không nghĩ tới lúc cùng Cổ Diêu gặp mặt, hắn nói câu nói đầu tiên chính là câu này.

Chẳng qua theo trong ánh mắt Cổ Diêu, nàng lại cảm thấy ý tứ hàm xúc, nhìn kia đen đặc kiển, dự cảm bất tường nảy lên trong lòng, Đoan Mộc Tình cùng Đông Phương Lộ đồng thời la hoảng lên: “Không nên!”

Đáng tiếc đã chậm, chiều này một khi phát động, liền không thể đình chỉ – Thiên Ma Giải Thể.

Vì thế hai nàng chỉ có thể trở mắt nhìn thân thể Cổ Diêu chậm rãi phân giải, 1 mỗi một cái tế bào đều mai một, chính là phản ứng dây chuyền sở sinh ra vô cùng năng lượng khổng lồ, cổ năng lượng này thậm chí độ cao áp súc mà hội tụ thành một cái hắc động, mà ngay cả điểm bạch quang này, cũng bị hắc động hút vào.

Đây mới là chân chính Thiên Ma Giải Thể, Thiên Ma Giải Thể cũng không phải một loại hủy diệt không thể khống chế lực lượng, trừ phi người sử dụng tu luyện cũng không về đến nhà, so với Hàn nhà giàu đến, tạo nghệ Thiên Ma quyết của Cổ Diêu không thể nghi ngờ cao hơn không biết bao nhiêu cấp bậc. Thiên Ma Giải Thể nếu không có thể hủy diệt, cũng có thể bảo hộ.

Người sau khi tử vong, linh hồn trải qua một thời gian ngắn mới có thể tiêu tán, chính là không thể nắm giữ quyền hành động thể xác, Thiên Ma Giải Thể thần kỳ ở chỗ, Cổ Diêu lấy linh hồn ý thức

lợi dụng giải thể thu hoạch cổ lực lượng kia.

Mang theo cổ tự hủy lực lượng này, hắc động như Lưu Tinh hướng giáo hoàng phóng đi.

Giáo hoàng ngoài ý muốn, hắc động này gây cho hắn cảm thấy cực đại uy hiếp, không dám chậm trễ, hoàn mỹ phòng ngự lập tức phát ra.

Hoàn mỹ phòng ngự có thể dời đi bất luận lực lượng gì, nhưng thân mình hắc động không hề có lực lượng, nó là chỗ trống không gian, thậm chí còn cần bổ sung lực lượng đến chữa trị, ngược lại là hoàn mỹ phòng ngự phao màng lập tức bị thuốc nhuộm đen, đem giáo hoàng vây ở bên trong.

Tiếp theo hắc động bắt đầu co rút lại, giống như muốn đem giáo hoàng cắn nuốt, bởi vì phao màng đem hắc động và không gian ngăn cách, giáo hoàng thậm chí không thể lợi dụng thuần gian di động thoát ly.

Giáo hoàng dương tay đánh ra chuỗi bạch quang, dự đem hắc động đánh ra một cái chỗ trống, chính là kế hoạch của hắn thất bại, hắc động không bị đục lỗ, tương phản co rút lại đặc nhanh hơn, quang minh lực lượng cường thịnh trở lại, thế nhưng đối hắc động đều không có hiệu quả.

Nhìn không gian càng ngày càng hẹp, giáo hoàng hừ một tiếng: “kỹ xảo như vậy, đã nghĩ thí thần, người cũng không tránh khỏi ý nghĩ rất kỳ lạ?”

Giáo hoàng ở trên người mình đánh một chuông, nhất thời hóa thân làm một cái tiểu hắc động, tiểu hắc động, này thuận lợi theo đại trong hắc động chui ra.

Hai người đều là hắc động, không thể hấp thu lực lượng của đối phương, tương phản còn bài xích lẫn nhau, như vậy giáo hoàng liền bình yên thoát vậy.

Lấy năng lực giáo hoàng, không cần tự hủy mới có thể chế tạo ra hắc động, giáo hoàng chạy ra hắc động ngoại, lập tức lộ ra chân thân, đại hắc động kia lại quần tới.

“Ngoan cổ, vậy ta làm cho hủy diệt người hoàn toàn thì sao!” Giáo hoàng một tay giơ lên trời, vô số đạo bạch quang, cơ hồ trên mặt đất mỗi một cái địa phương tụ tập đứng lên, theo trong lòng bàn tay giáo hoàng hình thành một cái đại quang cầu.

“Thần thuật – chúng sinh địa ý chí!” Giáo hoàng đem quang cầu hướng hắc động ném tới

Ở trước khi linh hồn tiêu tán, Cổ Diêu có thể khống chế hắc động không hấp thu các loại nguyên tố tự nhiên trong không gian, nhưng quang cầu này của giáo hoàng ẩn chứa năng lượng thật sự quá mạnh mẽ, hắc động không thể không hấp thu.

Hấp thu năng lượng, hắc động nhanh chóng rút nhỏ.

Vô số bạch quang như nước cuộn cuộn không dứt theo mặt đất tụ tập lên, tiến hành bổ sung cho quang cầu, hắc động càng ngày càng nhỏ, cuối cùng rốt cục tiêu thất.

sau khi sử dụng Thiên Ma Giải Thể, mặc dù có thể lấy linh hồn khống chế thân thể hủy diệt lực lượng, chẳng qua nếu là cổ lực lượng kia hỏng mất trong lời nói, linh hồn cũng sẽ tiêu tán thật sự mau.

Ý thức dần dần mơ hồ, lại đây tới rồi cái kia không gian vũ trụ thần bí, Roddy nét mặt cười dài đứng ở đối diện: “Chúc mừng người, Cổ Diêu, bằng hữu của ta, người thông qua khảo nghiệm.”

Cổ Diêu mê hoặc nói: “Khảo nghiệm?”

“Đúng vậy, chính như theo lời người nói, nếu như ngay cả người chính mình thích nhất bảo hộ không được, còn nói gì bảo hộ những người khác trên đời?” Roddy thở dài: “Thật lâu thật lâu trước kia, ta liền phạm quá như vậy sai lầm, ở theo đuổi hòa bình địa trên đường, vì được đến lực lượng, ta phản bội rất nhiều người trọng yếu nhất đối với ta, tình nhân của ta, bằng hữu của ta, đồng bọn của ta, chờ ta phát giác đây là sai lầm nghiêm trọng khi, hối hận cũng không kịp. Vì thế, ta thề, tuyệt không hội đem lực lượng áo nghĩa giao cho kẻ mà người trọng yếu nhất cũng vứt bỏ. Ta thật cao hứng, Cổ Diêu, người đều không phải là cái loại người này, cho nên, người có tư cách có được áo nghĩa, hơn nữa, này áo nghĩa cần người bỏ qua thân thể mới có thể lĩnh hội. Đến đây đi, nhận nó! Nga, đây là lần cuối cùng chúng ta gặp mặt, đem áo nghĩa dạy cho người sau, ý thức ta lưu lại liền hoàn toàn tiêu tán. Chẳng qua, làm người nắm giữ áo nghĩa, có lẽ chúng ta về sau hội chân chính mặt đối mặt ở vũ trụ nào, thật chờ mong ngày đó đến, bằng hữu của ta, tái kiến!”

Không gian vũ trụ lại một lần nữa địa thoát phá, mảnh nhỏ lại tiến vào trong cơ thể Cổ Diêu, đây mới là Roddy Mộ Dung chân chính niệm lực.

Sau khi trở lại thế giới thật, Cổ Diêu phát hiện thế giới này đã xảy ra biến hóa thật lớn. Không trung, đại địa, con sông, cỏ cây, người, động vật, tảng đá, tro bụi, không khí, tất cả đều không phải phía trước chứng kiến, thấy bộ dáng, Cổ Diêu nhìn thấy chính là vô số địa tiểu hạt tụ tập cùng một chỗ sở tạo thành vật thể.

Cơ hồ toàn bộ từ hạt màu lam tạo thành, trình mang trạng vật thể, nga, đây không phải là một giòng suối nhỏ sao?

Màu xanh biếc hạt chiếm cứ tuyệt đại đa số, giống như đại dương mênh mông, hiển nhiên là rừng rậm.

Còn có này bay nhanh, chỗ nào cũng có bán trong suốt hạt, không, cần phải nói, nhất định là phong nguyên tố!

Kia hơi có vẻ táo bạo cùng xâm lược tính hạt màu đỏ, đương nhiên là hỏa nguyên tố

.....

Tự nhiên vạn vật đều từ hạt cơ bản này tạo thành, không ngừng mà vận động , chúng nó vận động cũng tạo thành thế giới này mỗi một cái biến hóa.

Khỏa lạp trong lúc đó cũng sẽ ảnh hưởng lẫn nhau, tỷ như ở dưới ảnh hưởng của hỏa nguyên tố , thủy nguyên tố hội trở nên nhẹ nhàng, bay lên, nếu chịu ảnh hưởng thủy nguyên tố rất nhiều, nguyên tố thậm chí hội hình thành tầng mây, tiếp đã bị điều kiện thổ nguyên tố ảnh hưởng, mưa liền sinh ra .

Nhân thể trên thực tế cũng là từ vô số hạt tạo thành , chính là này đó hạt số lượng lấy hàng tỉ , chung quy các hạt này ảnh hưởng lẫn nhau , do đó xuất hiện quá trình sinh lão bệnh tử

Tử vong,chẳng qua là quá trình thân thể phân liệt thành những hạt nhỏ.

Cổ Diêu chứng kiến,thấy đều không phải là ảo giác, mà là, bản chất sự vật , nếu lấy góc độ vi mô phân tích thế giới này, thì câu hỏi nào cũng có thể dễ dàng được giải thích.

Trong thế giới vi mô còn có rất nhiều hạt màu trắng , chúng nó là quang nguyên tố, Cổ Diêu nhận thấy được loại này nguyên tố có một cái đặc điểm lớn nhất, chúng nó có thể chịu tải ý niệm.

linh hồn người , chính là do thuần túy quang nguyên tố tạo thành , mới sinh trẻ con linh hồn giống như hé ra giấy trắng, bất quá khi trong linh hồn chịu tải càng ngày càng nhiều ý niệm , mà bắt đầu sinh ra trí nhớ, cảm tình, trí tuệ vân vân phức tạp gì đó. Nhưng tạo thành linh hồn quang nguyên tố thân thể cần hạt nguyên tố khác ảnh hưởng, mới có thể vẫn địa ngưng tụ đứng lên. Sau khi làm thân thể tử vong , linh hồn quang nguyên tố liền rất nhanh tiêu tán, ý niệm chịu tải nhạt dần, cuối cùng trở về tự nhiên.

Tất cả nguyên tố đều cũng có này độc đáo cá tính , chúng nó là bướng bỉnh đũa nhỏ, không nhất định hội nghe người ta loại địa nói, phải lợi dụng chúng nó, nhất định phải trước cảm ứng được chúng nó tồn tại, đây là nguyên tố cảm ứng, tiếp theo dụng ý niệm khống chế các loại hạt cho mình dùng, hình thành đầu khí hoặc ma pháp, đây là đại lực tối phổ biến địa hai loại nắm giữ lực lượng thiên nhiên lượng phương thức.

Quang nguyên tố cùng bình thường nguyên tố có điều bất đồng, bởi vì nó có thể chịu tải ý niệm nhân loại , bởi vậy càng dễ dàng bị nắm giữ.

Làm nhân loại mỗi cái ý niệm đặc biệt mãnh liệt, khi gặp sẽ xuyên thấu qua linh hồn tự do đi ra, quang nguyên tố bên trong rơi vào trong không gian khác.

Chịu tải ý niệm một người nào đó quang nguyên tố có lẽ rất có hạn, nhưng là chịu tải ngàn vạn người, thậm chí ý niệm ức vạn người ,vậy quang nguyên tố đi đâu?

Đây là lực lượng cường đại không thể tưởng tượng , cũng là nguyên lý!thần cách

Ám nguyên tố đồng dạng có thể chịu tải ý niệm, tộc linh hồn Ma là từ ám nguyên tố tạo thành, bởi vậy ma thần thần cách là hắc ám .

Tập Địch đại lực có vô số thành kính tín đồ, những tín ngưỡng của tín đồ theo linh hồn đi ra, phụ thêm quang nguyên tố bên trong, tín ngưỡng tất cả tín đồ ngưng kết lại, liền hợp thành thần cách.

Giáo đồ càng nhiều, càng tín ngưỡng, thần cách lại càng cường đại, vì vậy thánh điện mới ở đại lực các nơi thiết lập tông giáo tài phán sở, không có lúc nào là không tuyên truyền

Thần cách chỉ trung thành cùng thần, chẳng qua thần chức thông qua khế ước, cũng có thể mượn dùng thần cách cho mình dùng, có thể sử dụng lực lượng thần cách lớn hay nhỏ quyết định bởi sự thành kính cùng trình độ thân thể mạnh yếu.

Này chịu tải tín đồ ý niệm quang nguyên tố, theo đại lực các nơi hướng trên bầu trời mỗi cái địa phương thổi đi, nơi đó đúng là giáo hoàng chỗ,nơi , chính là người thường nhìn không tới mà thôi.

Trừ bỏ ngoài tín ngưỡng, tạo thành thần cách trong quang nguyên tố còn bao hàm những thứ tín niệm khác, đó là nguyện vọng.của mọi người

Ở hướng thần cúng bái , đồng thời mọi người cũng hy vọng được thần chúc phúc, tỷ như, bọn họ hy vọng người nhà của mình bình an, hy vọng có thể cùng tình nhân sẽ thành thân thuộc, hy vọng có thể hạnh phúc khoái hoạt.....

Nhưng là, Cổ Diêu phát hiện, bộ phận tín niệm này, trải qua thân hình giáo hoàng lúc sau quang nguyên tổ liền bị che chắn , bởi vì giáo hoàng lợi dụng thần cách làm chuyện tình đi ngược lại.nguyên vọng của 1 nhóm người

“Tốt lắm, chướng ngại đã quét sạch, chúng ta tiếp tục trò chơi nào, lần này không ai có thể ngăn trở!” Giáo hoàng âm hiểm cười , trên tay bạch quang lại bắn đi xuống:“Thống khổ sao, tuyệt vọng kêu rên sao,lũ dị đoan! Ha ha ha.....”

Bạch quang bay xuống ở giữa không trung, đột nhiên ngừng lại, tựa như đụng phải cái gì, nhưng này là cái gì đều không có,hay là nói, là nhìn không thấy cái gì đó ngăn trở nó.

linh hồn Cổ Diêu , đem bộ phận ý niệm bị thần cách giáo hoàng che chắn kia làm tỉnh lại , Cổ Diêu cũng không biết mình là làm như thế nào , có lẽ đây chính là một trong lực lượng áo nghĩa mà Roddy nói .

trong thần cách một phần rất lớn Bạch quang là đến từ dân chúng Lance quận, bởi vì trên trời này chính là Lance quận, khoảng cách đến giáo hoàng gần nhất

nguyên vọng dân chúng Lance quận t, có một phần lớn là cảm ơn Đoàn Mộc gia tộc, bởi vì ở Đoàn Mộc gia tộc thống trị họ, mọi người an cư lạc nghiệp, chiến loạn nổi lên bốn phía ,trên đại lục quá khó được cuộc sống hòa bình, hơn nữa, không lâu phía trước, Đoàn Mộc gia tộc đem Hắc Phong mã tặc đoàn nhỏ tận gốc, diệt trừ đại u ác tính làm hại dân chúng , bởi vậy Lance quận mỗi người đều cảm kích Đoàn Mộc gia tộc, khi cầu nguyện, cũng hy vọng thần có thể chúc phúc Đoàn Mộc gia tộc có thể phồn vinh hưng thịnh.

Nhưng là, nguyên vọng bọn họ mang đến lực lượng, không đổi lấy chúc phúc, mà là hủy diệt Đoàn Mộc gia tộc .

Bọn họ, thiếu chút nữa tự thành vì hoàn toàn vi phạm chủ nhân nguyên vọng đồng lõa!

quang nguyên tổ Chịu tải nhân loại tín niệm đã có ý nghĩ của chính mình cùng lập trường, tương đương với một cái mini linh hồn, ý thức bị giáo hoàng lừa gạt, chúng nó phần nộ rồi, nhất là quang nguyên tổ đến từ Tô Trữ quận, Lỗ Đông quận thần cách, bởi vì chúng nó tự tay hủy diệt chủ nhân tôn kính rồi , hai đại gia tộc rất cuộc không thể văn hồi.

Vì thế, chúng nó quyết định làm một chuyện – phản bội!

Giáo hoàng cuồng tiếu đột nhiên ngừng lại, bởi vì hắn nhìn thấy bạch quang hướng chính mình bắn lại .

“Này, không có khả năng!”

Giáo hoàng gầm lên , một chuỗi bạch quang theo bàn tay lao ra.

Không ai có thể phản bội, cho dù là thần cách, cũng phải bị tiêu diệt, tính cả phía dưới Đoàn Mộc gia tộc, hắn cảm thấy mãnh liệt bất an, không hề là thời điểm vui chơi .

Chùm tia sáng trên không trung dừng lại, bởi vì chúng nó cũng tỉnh lại, phản chiến cùng hướng.

Không, chân chính người phản bội không phải là chúng nó, mà là giáo hoàng!

“Không có khả năng, tuyệt đối không có khả năng!” Giáo hoàng không thể thừa nhận mất sự thật trước, hắn điên cuồng mà đánh ra một chuỗi buộc bạch quang, nhưng là, không hề ngoại lệ , chúng nó đều phản biến.

Bạch quang tụ tập thành một vật hình người, thần cách lực cần một cái linh hồn điều khiển, vì thế Cổ Diêu tiện lợi trở thành kẻ đứng đầu.

Giáo hoàng rốt cục hiểu được, tiếp tục như vậy không làm nên chuyện gì , ngược lại gia tăng lực lượng của đối phương, hắn cố gắng làm cho mình tỉnh táo lại, sau đó, các nơi trên thân thể hắn, cùng lộ ra quang điểm, bạch quang càng ngày càng mãnh liệt, cuối cùng giáo hoàng hoàn toàn trở thành một cái cực đại quang cầu, quang cầu như vậy , so với mặt trời còn muốn chói mắt hơn.

Này đó cùng phía trước phóng thích mới mẻ ** thần cách bạch quang bất đồng, chúng nó để dành theo đạo hoàng thân thể nội đã muốn mấy ngàn năm , thả trải qua ma thần chi khu làm thiết bị lọc, đem thiện niệm đi trừ, con trung thành vu giáo hoàng, là tuyệt không hội phản bội .

Giáo hoàng cũng coi như có dự kiến trước, hẳn đúng là lo lắng tình huống hôm nay xuất hiện, cho nên mới cực lực muốn luyện hóa ma thần chi khu cho mình dùng.

“Phản bội của ta, đều chỉ có một con đường chết!” Giáo hoàng hóa thân thành ánh quang , hướng quang cầu Cổ Diêu vọt tới.

Hai loại quang minh lực lượng giống nhau tính chất, lại bất đồng lập trường sinh ra va chạm kịch liệt . Dù sao giáo hoàng có được chính là Quang Minh thần thân thể, để dành quang minh lực lượng kinh người, mà Cổ Diêu gần đạt được , chính là một điểm thần cách mà thôi, lập tức rơi vào hạ phong.

May mắn từng đạo bạch quang theo bốn phương tám hướng hội tụ lại đây, dừng ở linh hồn Cổ Diêu , bởi vì Cổ Diêu làm cho bộ phận thần cách tự do mở ra, đồng hóa càng nhiều thần cách cho mình dùng.

Bổ sung so ra kém hao tổn , quang cầu Cổ Diêu đang từng chút thu nhỏ lại, nhưng là xu thế thu nhỏ lại giảm bớt, bởi vì càng ngày càng nhiều bạch quang theo các nơi trên đại lục hội tụ, trở thành lực lượng của hắn.

Cuối cùng bạch quang Cổ Diêu đành chỉ thu nhỏ lại, ngược lại chậm rãi khuếch trương đứng lên, dù sao giáo hoàng là tiêu hao, mà Cổ Diêu duy trì lấy được càng ngày càng nhiều.

Bạch quang cuộn cuộn không dứt rót vào, từ trên đời mỗi một cái góc, tất cả thần cách, tất cả đều phản bội , được chuyển tới trên người Cổ Diêu.

Lực lượng khó có thể đánh giá gia tăng , từ chảy nhỏ giọt, đến chảy ào ào như trường giang đại hà, bách xuyên hội tụ, so với biển rộng còn dư thừa hơn, so với không trung còn muốn rộng lớn!

Cổ Diêu sợ hãi than không thôi, đây là thần cách sao? Thật mạnh! Hẳn thậm chí tin tưởng, giờ phút này mình có thể ở nhấc tay cũng dễ dàng hủy diệt một tòa thành thị, đương nhiên, cũng có thể dùng nó làm càng nhiều ý nghĩa chuyện tình. Tỷ như, làm cho thế giới này, càng thêm tốt đẹp hơn.

Đây là ước nguyện ban đầu của Quang Minh thần , cũng là nguyện vọng mỗi vị tín đồ , lại bị giáo hoàng vụn vụn .

May mắn, lúc này đều phải kết thúc .

Thoải mái mà nhìn giáo hoàng, Cổ Diêu chậm rãi nói:“Cưng ơi Giáo Hoàng Điện hạ, xin hỏi người còn có di ngôn gì sao?”

Giáo hoàng kêu to:“Di ngôn, thực buồn cười, người cho là người là ai?”

“Đương nhiên, ta không phải thần, chính là một phạm nhân, cùng người giống nhau phạm nhân.” Cổ Diêu khi nói chuyện tay đưa lên, một đoàn bạch quang từ trên trời giáng xuống, dừng ở trên người.giáo hoàng

Giáo hoàng như gặp phải sét đánh, bạch quang tán đi, lộ ra bản thể, một lũ linh hồn theo ẩn đường bay ra, chỉ nghe kia linh hồn thê lương địa kêu to:“Không, ta là thần, ta không bị thua, ta mới là thần.....”

Đây chính là hắc di ngôn, bạch quang chiếu xạ vào linh hồn giáo hoàng tựa như băng tan dưới ánh nắng mặt trời , cùng với tất cả tội ác vĩnh viễn địa biến mất giữa không trung.

Chúng cường giả ngơ ngác nhìn một màn này, bọn họ không thể tin được, giáo hoàng cường đại như thần kia, thế nhưng bị đánh bại , hoàn toàn địa bị đánh bại, thần cách hắn cũng bị một linh hồn phạm nhân đoạt đi, này thật bất khả tư nghị!

Bệnh độc hiệu quả cũng tới rồi, lực lượng nhanh chóng suy kiệt mọi người theo không trung rút đi xuống, may mắn một đoàn tường cùng bạch quang bao phủ bọn họ bên trong , vững vàng địa rơi xuống trong trung ương Đoan Mộc gia tộc .

Nhìn thấy đám người Hạ Hầu Cẩn bình an, Cổ Diêu thở dài.

Tất cả đều đã xong, tựa như một giấc mộng.

Nhưng là, đã không có thân thể của chính mình, nên đi nơi nào ?

260. Chương 10: Liên Minh Thần Thánh

Ba năm trước đây, trên đại lục đã phát sinh nhiều sự việc, biến cố lớn nhất trong số đó chính là Thánh Điện đã bị diệt, tất cả các tông giáo tài phán sở đều không thể sử dụng được quang minh lực, điều này khiến cho tất cả mọi người đều cảm thấy sợ hãi, có nhiều người còn nghĩ rằng quang minh thần đã ruồng bỏ họ, quang minh và chính nghĩa sẽ không còn tồn tại trên đại lục nữa.

Rất nhiều tên có tâm địa bất chính bắt đầu gây sóng gió, thần đã không còn tồn tại nữa thì có làm gì thì cũng không sợ bị trừng phạt nữa, cũng không cần phải lo lắng là sẽ bị tông giáo tài phán sở đuổi bắt, bởi vì bọn chúng cũng đã mất đi quang minh lực.

Cả đại lục rơi vào tình trạng hỗn loạn, phong ba nổi lên, tà ma hoành hành, mã tặc cùng thổ phỉ xuất hiện khắp nơi, khiến cho dân chúng sống trong cảnh lầm than.

Lúc này, một đẳng cấp thể xuất hiện, đó không phải là thánh điện và cũng không phải là tông giáo tài phán sở, mà là một tổ chức có tên là Liên Minh Thần Thánh, tổ chức này có rất nhiều siêu cấp cao thủ, nhân tài đông đúc, thể lực khổng lồ, hơn nữa, trong số họ còn có cả Bát Đại Cổ Tộc!

Liên Minh Thần Thánh được thiết lập ở các nơi, thay thế cho Tông Giáo Tài Phán Sở, cũng chấp hành luôn cả chức trách của tông giáo tài phán sở, bọn họ diệt trừ loạn phỉ, tiêu diệt tà ma, một lần nữa thiết lập lại trật tự cho Tập Địch đại lục.

Tiếp theo, cả Bát Đại Cổ Tộc đều cùng đưa ra thông báo là bọn họ cùng gia nhập vào Liên Minh Thần Thánh.

Điều này hiển nhiên là vô cùng chấn động, Bát Đại Cổ Tộc có địa vị như thế nào? Cho dù là ở vào thời kỳ của La Áo đế quốc thì bọn họ cũng không có bị thu vào trong phạm vi của đế quốc, nhưng mà lúc này tất cả đều đồng thời gia nhập vào Liên Minh Thần Thánh.

Việc này không chỉ mang tính chất rung động đơn giản như thế thôi, Bát Đại Cổ Tộc không phải là nơi tập trung của những kẻ dở hơi, bọn họ gia nhập vào liên minh hẳn là có lý do của họ. Sau khi suy nghĩ đắn đo, tìm hiểu, điều tra thì ngày càng có nhiều thành quận cũng nguyện ý gia nhập vào liên minh, sau khi gia nhập vào thì bọn họ phát hiện ra rằng Liên Minh Thần Thánh không những có lực lượng mạnh mẽ, mà sau khi gia nhập thì bọn họ vẫn còn được toàn quyền thống trị quận của mình, dân chúng trong quận không còn phải sống trong cảnh chiến tranh nữa. Hơn nữa, nếu như có thiên tai gì thì tất cả liên minh sẽ đồng thời viện trợ cho họ, bất kỳ một ai đối nghịch với họ cũng giống như là đối nghịch với cả liên minh vậy.

Liên Minh Thần Thánh dần dần lớn mạnh, Tập Địch đại lục dần dần không còn hỗn loạn nữa, đó đó Liên Minh Thần Thánh có được sự yêu quý của dân chúng, được sự ủng hộ của họ, danh vọng lên cao, như mặt trời chính ngọ, cuối cùng, hầu như là cả những thành trì nhỏ nhỏ cũng là thành viên của liên minh.

Sau đó liên minh đưa ra pháp quy mới. Mỗi một công dân đều có được quyền tự do riêng của mình, sưu thuế cũng rất là hợp lý, không có chính sách đàn áp gì, ngoài ra, cơ chế quyền lực của liên minh cũng rất kỳ quái. Không có người thống trị cao nhất, bất cứ quyết sách trọng đại nào cũng được các thành viên cao cấp của liên minh tiến hành thông qua phương thức bỏ phiếu. Tất cả các thành viên cao cấp của liên minh đều có quyền tham dự. Như thế thì sẽ tránh tình trạng xuất hiện một người thống trị ngu ngốc vô năng. Và cũng tránh luôn cả tình trạng một người muốn một tay che trời.

Trông giống như là một quốc gia nhưng cũng không phải là quốc gia, liên minh thần thánh tốt đẹp hơn bất kỳ quốc gia nào trong lịch sử của nhân loại. Thậm chí là còn có cả “Thái Bình Thịnh Thế” Từ thời La Áo đế quốc. Mà Liên Minh Thần Thánh chỉ mới được thành lập cách đây có ba năm mà thôi.

Một loạt các quyết sách mới hữu hiệu được liên minh thực hiện thu được kết quả rất cao. Mà cũng không ai biết được, đẳng cấp thể đột ngột xuất hiện này là một tổ chức như thế nào, mà lại có được khả năng như thế.

Thánh Vực.

Sau khi quang minh lực biến mất thì thần tích ở Thánh Vực cũng không còn tồn tại nữa. Một nơi mà cả bốn mùa trong năm đều như tiên cảnh cũng chỉ còn lại trong trí nhớ của mọi người mà thôi.

Nhưng mà Thánh Vực hiện nay vẫn có địa vị như cũ, bởi vì nơi đây chính là trung tâm của Liên Minh Thần Thánh.

Nơi mà trước đây là nghiễm nhiên của thánh địa, giờ đây đã có rất nhiều công trình kiến trúc, mà lối vào lại có một tấm biển đề bốn chữ “Liên Minh Thần Thánh” To đẹp như rồng bay phượng múa.

Nơi này chính là nơi xử lý sự vụ cao cấp nhất của liên minh.

Trong một đại điện.

“A, không biết đâu, mệt quá rồi, nghỉ ngơi mấy canh giờ mới được!” Một mỹ nữ, ngồi ngã ra sau ghế, trước mặt nàng là cả một núi văn kiện cần được xem xét, nàng thống khổ rên rỉ.

Bên cạnh nàng là một bạch y nữ tử, cười nói:” Như thế cũng được, muội muội yêu vầu của ta, nếu như muội muốn phải thức đến tận khuya để hoàn thành công việc.”

“A, lại thế nữa sao?” Mỹ nữ lúc trước tiếp tục than:” Tỷ tỷ, nếu cứ tiếp tục như thế này thì muội sẽ già rất nhanh, tỷ xem, làn da của muội đã không còn xinh đẹp như trước nữa.”

Hai vị mỹ nữ này chính là Thuần Vu Tuyền và Thuần Vu Vi, Liên Minh Thần Thánh, thực ra chính là Nghịch Thiên Giáo xú danh vang xa của trước đây, mà hai người, một là Thánh Nữ của Nghịch Thiên Giáo, một là thành viên cao cấp trong công trình sinh hóa cho nên sau khi Liên Minh Thần Thánh được thành lập thì cũng trở thành thành viên cao tầng của liên minh.

Liên Minh Thần Thánh phát triển rất nhanh, chỉ khổ là các thành viên cao cấp sau khi chiến loạn được dập tắt, người dân có được cuộc sống ấm no, đời sống phát triển, thì hầu như mỗi liên minh quốc đều có nhiều việc cần phải làm, mà các công việc họ muốn tiến hành phải thông qua sự phê chuẩn của tổng bộ, do đó có thể nói là số lượng công việc cần được phê chuẩn nhiều kinh hồn, cũng khó trách Thuần Vu Tuyền suốt ngày than khổ.

Nàng thở dài một hơi, lại bắt đầu than tiếp:” Ài, thật đúng là hâm mộ tên tiểu tử kia quá, nhàn nhả cả ngày, muốn làm gì thì làm, sướng thật.”

Thuần Vu Vi biết được “Tên Tiểu Tử Kia” Mà Thuần Vu Tuyền nói là ai cho nên cười nói:” Đúng vậy, nhưng mà loại cuộc sống như thế cũng chính là thích hợp với hắn nhất.”

Phía đông quận Lan Tư, một tòa kiến trúc cổ quái đứng sừng sững ở trung tâm, so với các kiến trúc ở trên đại lục thì hoàn toàn khác hẳn, ở trung tâm là nơi ở, kiến trúc có màu trắng là chủ đạo, ở phía bên ngoài là một đình viện nho nhỏ, mặt đất được trồng một lớp cỏ, có vài sinh vật nhỏ đang nô đùa.

Nghe nói, kiến trúc kiểu này được gọi là biệt thự.

Từ sau khi biệt thự xuất hiện thì lập tức ở quận Lan Tư, rồi nhanh chóng lan ra khắp đại lục, hầu như các biệt thự ở khắp nơi đều là mô phỏng theo biệt thự này.

Bên cạnh đình là một cái hồ bơi, phía trên đình là một lớp mái khá rộng, ngăn cản ánh nắng mặt trời trực tiếp chiếu xuống, bên dưới có một cái bàn, trên bàn có một ấm trà và vài cái tách.

Trên chiếc ghế bên cạnh, một nam tử đang nhàn nhả nằm chơi.

” Giữa trưa hè, không cần phải làm gì, chỉ ngồi uống trà, hóng gió, đúng là một sự hưởng thụ tuyệt vời!” Nam tử duỗi thẳng chân, nằm tự nhủ.

” Quý lười, lại tiếp tục ngủ sao?” Phía sau của nam tử vang lên một giọng nói yêu kiều, sau đó là một mỹ nữ với mái tóc rực lửa xuất hiện, hiển nhiên là nàng mới từ dưới hồ bơi lên, thân thể của nàng chỉ được che đậy bởi một bộ Bikini xinh xắn và nhỏ nhắn, vóc người nóng bỏng của nàng hoàn toàn được tự do khoe dáng, hai tròng mắt của nam tử mở to ra.

” Nhìn cái gì mà nhìn, tên Thốt Ti Phai!” Hồng Phát mỹ nữ liếc hắn một cái:” Bộ chưa từng nhìn thấy sao!?”

Những lời này vô cùng mập mờ, rất dễ khiến cho Trẻ Em liên tưởng lung tung, nam tử cười nói:” Thấy thì đã thấy ra rồi, nhưng xem hoài mà không thấy chán.”

” Hứ, đồ ba hoa!” Hồng phát mỹ nữ gất lên một tiếng, nhưng mà giọng điệu của nàng lại có vẻ rất thích thú.

” Lộ Lộ, mau kéo hần lại đây...” Thanh âm là xuất phát từ một Lục Phát mỹ nữ, và một đồng nhan mỹ nữ ở giữa bể bơi.

” Có nghe không, Tiểu Tình và Đan Đan đang chờ đó, mau theo ta!” Hồng phát mỹ tử vừa nói xong là lập tức kéo lấy nam tử đi đến chỗ bể bơi.

Nam tử này chính là Cổ Diêu, mặc dù thân thể của hần đã tự hủy, nhưng mà nhờ vào thần cách và sự giúp đỡ của La Dịch Mộ Dung cho nên Cổ Diêu lại một lần nữa có được thân thể.

Thân thể này so với trước đây không có gì khác biệt cả.

Sau khi tái tạo lại thân thể mới thì thần cách cũng biến mất. Nhưng mà nếu như chỉ cần Cổ Diêu cố gắng tu luyện thì sớm muộn gì hần cũng sẽ nắm giữ được lực lượng của vũ trụ, thậm chí là trở thành chân thần giống như là La Dịch Mộ Dung.

Đáng tiếc, Cổ Diêu không hề có hứng thú trở thành thần.

Bây giờ, lý tưởng của hần đã thành hiện thực rồi, cần gì phải cực khổ theo đuổi lực lượng làm gì nữa chứ?

“Phù phù!” Cổ Diêu bị Đông Phương Lộ đẩy vào trong nước, Hàn Đan nhanh chóng bơi đến:” Cổ Diêu ca ca, lát nữa chúng ta đi đến Ma Giới nha? Hôm qua muội chưa về nhà.”

” Đương nhiên rồi, không thành vấn đề.” Cổ Diêu cười nói, mặc dù lúc này hần còn chưa là thần, nhưng mà bản lãnh phá vỡ không gian và di chuyển tức thời thì hần hoàn toàn có khả năng làm được.

” Thật là tốt quá, cảm ơn ca ca!” Hàn Đan cao hứng, hôn tới tận mặt Cổ Diêu, lúc này Đoan Mộc Tình và Đông Phương Lộ cũng đang vây quanh hần, lúc này hần có chút Tâm Viên Ý Mã, nhưng, hần vẫn không quên một người.

” Thi Mị tỷ đâu?”

Đoan Mộc Tình thở dài:” Thi Mị tỷ đi Giao Lăng Viên để tế bái rồi, ài, hi vọng tỷ ấy sớm có thể quên hết mọi đau khổ, hết thấy đều đã qua rồi.”

Bên trong Thánh Vực có một lăng viên, chủ yếu là để kỷ niệm những chiến sĩ đã anh dũng hi sinh, nhưng, những người của thánh điện, và giáo hoàng bị chết trong cuộc chiến cũng được chôn cất ở nơi này, trong đây cũng có một đại ma đầu mà khiến ai nghe cũng biến sắc - Clark.

Trong trận chiến với giáo hoàng, Clark chỉ bị trọng thương, chứ không có chết. Nhưng sau đó hần đã tự sát, từ sau khi “Tỉnh Giác”, hần tìm đủ mọi cách để lật đổ thánh điện, thậm chí không tiếc tính mạng của thê tử để làm bàn đạp tiếp cận mục tiêu của mình, nhưng mà, sau đó hần lại hối hận, phải chịu sự hành hạ của nỗi đau khổ, sứ mạng cùng tình thân mâu thuẫn với nhau, đó cũng chính là bi kịch của Clark.

Sau khi sứ mạng hoàn thành, Clark liền buông được gánh nặng đó, hần không thể chịu nổi sự thống khổ do chính tay mình đã giết chết thê tử cho nên tự sát, mặc dù thần thức của hần sẽ không thể “Chết” Nhưng mà sau khi luân hồi thì có thể giúp cho hần quên được nỗi đau này.

Sau khi La Thi Mị biết được mâu thuẫn trong linh hồn của Clark thì nàng cũng kinh ngạc đến ngây người, rơi vào tâm trạng đau khổ, thì ra phụ thân của nàng còn chịu sự đau đớn dày vò hơn cả nàng, cuối cùng nàng đã tha thứ cho phụ thân của mình. Bia mộ ở Tây Giao Lăng Viên chính là do nàng tự tay khắc - Vong Phụ Áo Dịch Tư Chi Mộ.

Về Phần thần thức khác là Thuần Vu thì hần lựa chọn trở về chủ thần thức.

Sau khi giáo hoàng chết thì Quang Minh thần được giải phong ấn, nhưng sau chuyện giáo hoàng phản bội hần thì hần phát hiện ra rằng trên đời này không có lòng trung thành tuyệt đối, cũng như không có hòa bình tuyệt đối, do đó không có trùng kiến lại thánh điện.

Chuyện của nhân loại thì để cho nhân loại tự giải quyết.

Quang minh thần và ma thần cuối cùng đều mất tích, ân oán trước kia cũng tan biến. Theo như Cổ Diêu được biết thì hai tên gia hỏa này ẩn cư tại Thiên Ngoại Thiên, từ này về sau không để ý đến chuyện của nhân giới và ma giới, tiếp tục tìm hiểu về lực lượng cao tầng hơn.

Tình cảm của la địch mộ dung cũng ảnh hưởng đến tâm trạng của bọn họ cho nên trong đầu bọn họ cũng có mục tiêu, sẽ có một ngày trở lại địa cầu, trở lại cố hương của la địch mộ dung.

Lúc này, một hắc y nữ tử từ trên không trung bay vào biệt thự, nàng có dung mạo tuyệt mỹ và một khí chất yêu mỹ.

Đoan Mộc Tình vui vẻ nói:” Xem kìa, Thi Mị Tỷ về rồi, hình như tỷ ấy có vẻ không vui lắm, Cổ Diêu, mau mau gọi tỷ ấy lại đây cùng chơi đùa nào.”

Cổ Diêu nhìn lại trên người của mình:” Hình như, không được ổn cho lắm.”

Đông Phương Lộ cười nhạt:” Lưu manh, người tưởng ta không biết sao, tối qua người lén chuồn êm vào trong phòng của Thi Mị tỷ.”

Mặt của Cổ Diêu đỏ lên, gượng cười:” Ta chỉ là muốn cùng với nàng thảo luận một ít về vong linh thuật thôi.”

Đông Phương Lộ hừ một tiếng:” Ta thấy, là thảo luận cách tạo thêm người thì đúng hơn.”

Cổ Diêu thẹn quá nên nói:” Được, vậy tối nay chúng ta cùng thảo luận đi!”

Trong tiếng kinh hô hân, ôm lấy các mỹ nữ, và lôi luôn cả La Thi Mị chạy đi.

Cuộc sống như thế không phải đã quá hoàn mỹ rồi sao!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/vo-si-dao-tac>